

BẮT ĐẦU KIM PHONG TẾ VŨ LÂU CHỦ

Một Đao Kinh Thiên Hạ

Thăng Đầu Yên Dân

BẮT ĐẦU TỪ LÂU CHỦ, TA CÓ MỘT ĐAO KINH THIÊN HẠ

Tác giả: Thăng Đầu Yên Dân

Thể loại: Xuyên Không, Huyền Ảo, Hệ Thống

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Tô Thần xuyên qua. Còn bị bức bách lên làm Kim Phong Tế Vũ Lâu lâu chủ. Khôi lỗi, kẻ chết thay. Đây là hấn cảm giác đầu tiên. 【 trở thành Kim Phong Tế Vũ Lâu lâu chủ, thu hoạch được nhân vật thần đao vô địch Bạch Thiên Vũ Băng Kỳ Lân Tí thẻ rút thưởng màu trắng 3 tấm. 】 Từ khi nhìn thấy cái này, Tô Thần tâm định. Hấn tâm định, liền đại biểu người khác không thể tâm định... .

Vừa mới xuyên qua không bao lâu, Tô Thần liền bị ép trở thành lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ Lâu. Làm khôi lỗi? Làm kẻ chết thay sao? Đây là ý nghĩ đầu tiên của hấn.... [Định, trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu, thu được nhân vật Thần đao vô địch Bạch Thiên Vũ, cánh tay Băng kỳ lân, ba tấm thẻ rút thưởng màu trắng.] Khi tin tức này hiện lên trong đầu, lòng Tô Thần trở nên an tĩnh. Nhưng lòng hấn an tĩnh thì lòng những người khác lại không thể an tĩnh rồi!... .

#cotrí #sátphạt #hắcthủ

Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Bắt Đầu Từ Lâu Chủ, Ta Có Một Đao Kinh Thiên Hạ!

Chương 1: Thần đao vô địch Bạch Thiên Vũ (1)

....

Đại Chu, Lĩnh Nam quận, Khánh Thành.

Trong đại sảnh của một gian biệt viện.

Sắc mặt Tô Thần không dễ coi nhìn mấy người đang đứng trước mặt.

Những người này có lão giả lớn tuổi, cũng có tráng hán bộ dáng trung niên.

Trên người đều tản mát ra một cỗ hơi thở cường hoành như có như không.

Có thể thấy được những người này có thực lực không yếu.

“Thiếu lâu chủ, lâu chủ bỏ mình, xin ngài kế nhiệm chức vị lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu Lĩnh Nam.”

Trong đó, một lão giả có chòm râu trắng mở miệng nói.

Lão giả thân mặc trường bào màu xám, tuy rằng bộ dạng có chút già nhưng hơi thở mà hắn phát ra lại rất cường thịnh.

Là người có thực lực mạnh nhất trong những người này.

Cũng là phó lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu, Lăng Thiên Hà, tu vi Tiên Thiên trung kỳ.

Còn Tô Thần hẳn chính là nhi tử độc đinh của lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu tiền nhiệm, Tô Mộng Bạch.

Vì sao lại muốn Tô Thần kế nhiệm chức vị lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nguyên nhân là vì Tô Thần không chỉ là nhi tử của lâu chủ tiền nhiệm.

Mà hắn còn đệ tử của Sơn Hà Môn, một trong thập đại môn phái ở Lĩnh Nam quận, Đại Chu vương triều.

Hắn không tiếp nhận chức vị lâu chủ thì ai thích hợp đây?

Nhưng mà Tô Thần lại không muốn trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Kim Phong Tế Vũ Lâu chính là một trong năm thế lực lớn ở Khánh Thành Lĩnh Nam quận.

Phụ thân hắn, Tô Mộng Bạch, có tu vi Tiên Thiên đỉnh, mấy ngày hôm trước vô duyên vô cớ chết đi.

Nhìn từ góc độ nào cũng cảm thấy cái chết này có liên quan đến nhiều thứ.

Nếu hắn tiếp nhận chức vị lâu chủ, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Đương nhiên chủ yếu là hắn thực lực quá yếu.

Hắn không gánh nổi chức vị lâu chủ này đâu.

Vẫn nên trở về Sơn Hà Môn cho an toàn.

Chỉ là hắn cần phải mang theo đồ vật trở về.

Tô Thần hiện tại đã là Tô Thần, nhưng cũng có thể nói không phải là Tô Thần.

Một đoạn thời gian trước, Tô Thần từ Sơn Hà Môn trở về nhà, mới vừa về đến nhà liền hay tin phụ thân mình chết.

Tức khắc hai mắt tối sầm, đi đòi nhà ma.

Tô Thần từ địa cầu xuyên đến chiếm cứ ý thức của Tô Thần nơi đây.

Tuy rằng chiếm cứ ý thức nhưng mà Tô Thần lại chỉ nhận được một ít ký ức đứt quãng của đối phương.

Bên trong ký ức có nguyên nhân trở về Khánh Thành, là Tô Thần muốn nhờ phụ thân hỗ trợ.

Hắn ở Sơn Hà Môn đắc tội đệ tử của một vị trưởng lão, đáp ứng đưa cho đối phương một số tiền để đối phương buông tha chính mình.

Cho nên mới trở về Kim Phong Tế Vũ Lâu tìm phụ thân.

Nhưng hiện tại phụ thân thân đã chết, Kim Phong Tế Vũ Lâu bị phó lâu chủ Lăng Thiên Hà cưỡng đoạt, muốn lấy tiền căn bản là không lấy được.

Hiện tại trở về Sơn Hà Môn mà không có tiền giao, nhất định sẽ gặp xui xẻo.

Nếu lựa chọn tiếp nhận chức vị lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu, chỉ sợ là hắn sẽ nhanh chóng chết thôi.

Hơn nữa nhóm người trước mắt này chẳng lẽ thật sự tin phục hắn, cam nguyện phụ tá hắn thành lâu chủ.

Chắc chắn là không có khả năng.

Chỉ nói đến phó lâu chủ Lăng Thiên Hà này đây thôi, chỉ sợ là trong lòng đối phương cũng không vui.

Thực lực của chính mình còn không có bước vào Tiên Thiên, đối phương đã Tiên Thiên trung kỳ, sắp bước vào Tiên Thiên hậu kỳ.

Trên thực lực thua kém nhau nhiều.

Như thế nào mà nguyện ý cho mình trở thành lâu chủ chứ.

“Thiếu lâu chủ, ngươi là nhi tử của lâu chủ, chỉ có ngươi mới thích hợp kế thừa chức vị lâu chủ, hôm nay xin lâu chủ an vị.”

Thời điểm Lăng Thiên Hà nói chuyện.

Hắn liền tiến đến chộp lấy Tô Thần, đặt Tô Thần ở vị trí mà lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu ngồi.

Sau đó lập tức quỳ xuống.

“Bái kiến lâu chủ!”

Sau khi hắn quỳ lạy, một đám người phía sau lập tức quỳ lạy theo.

Tô Thần mộng bức, không nghĩ tới còn có thao tác thế này.

Mấy tên trước mắt thật là vô sỉ.

Lúc này ở trong thức hải của Tô Thần có một khối luân bàn xuất hiện.

【 Trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu, đạt được nhân vật Thần đao vô địch Bạch Thiên Vũ, cánh tay Băng Kỳ Lân, ba tấm thẻ rút thăm màu trắng. 】

“Cái này!”

Tô Thần bỗng nhiên ngẩn ra.

Không nghĩ tới lúc này lại kích phát bàn tay vàng của mình.

Xuyên tới đây, hắn vẫn luôn nghĩ đến chuyện bàn tay vàng, nhưng mà không có xuất hiện.

Hiện tại lại kích phát bàn tay vàng, đạt được khen thưởng.

Nhân vật Thần đao vô địch Bạch Thiên Vũ, cánh tay Băng Kỳ Lân.

Lúc này, Tô Thần phát hiện trong thức hải có thêm một cái luân bàn, chia thành năm phiến trên luân bàn, mỗi phiến một màu, trắng, lam, cam, tím, vàng kim.

Màu trắng có hiện số ba.

Hắn chính là ba tấm thẻ rút thưởng màu trắng vừa nói, ý thức chuyển qua khu vực màu lam, trong đầu xuất hiện thông tin, mười tấm thẻ rút thưởng màu trắng có thể dung hợp thành một tấm thẻ rút thưởng màu lam.

Ý thức chuyển qua khu vực màu cam liền phát hiện không có bất kỳ tin tức nào.

Đây là còn chưa mở nha.

Sau đó Tô Thần dò xét thông tin về Thần đao vô địch Bạch Thiên Vũ.

Chương 2: Thần đao vô địch Bạch Thiên Vũ (2)

....

【 Bạch Thiên Vũ 】 là nhân vật trong 【 Biên Thành Lăng Tử 】 , đường chủ của Thần Đao đường, thực lực: Luyện Phách cảnh sơ kỳ.

Nhìn thấy tin tức này, sắc mặt Tô Thần kinh ngạc.

Luyện Phách sơ kỳ.

Chương môn Sơn Hà Môn ở Lĩnh Nam quận mới có thực lực Luyện Phách cảnh, còn ở Luyện Phách cảnh sơ kỳ trung kỳ hay gì thì hẳn không biết.

Cho nên Bạch Thiên Vũ xem như là cường giả một phương.

Có người bảo hộ với thực lực này.

Hắn hoàn toàn có thể hoành thành ở Khánh Thành.

Lúc này Tô Thần âm thầm sáng khoái, trực tiếp triệu hồi ra để ở nơi tối tăm bảo hộ chính mình.

Chỉ cần các ngươi một có sát tâm liền một đao cho các ngươi biết.

Lăng Thiên Hà quỳ lạy bên dưới nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc Tô Thần, tức khắc ánh mắt lóe tia sáng sắc lạnh.

Tuy rằng Tô Thần kinh ngạc nhưng mà vẫn chú ý tới sắc mặt Lăng Thiên Hà.

“Chờ khoảng thời gian này qua đi, ta liền lộng chết ngươi.”

Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Vì sao mà lão già này không thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Chủ yếu là bởi vì hắn biết chút ít về nguyên nhân cái chết của Tô Mộng Bạch.

Biết cho nên mới không dám trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hắn không muốn chết oan uổng giống như Tô Mộng Bạch.

Thực lực của hắn còn không bằng Tô Mộng Bạch đâu.

Sau khi quỳ lạy, Lăng Thiên Hà đứng lên.

“Các vị, hôm nay thiếu lâu chủ kế thừa chức vị lâu chủ là chuyện vui, hắn là chúng ta nên thông báo tin tức này.”

“Lâu chủ bên này còn cần làm quen, lâu chủ chúng ta cần yên tĩnh một lúc.”

Lăng Thiên Hà mở miệng nói.

“Lâu chủ, chúng ta rời đi trước, người thích ứng một chút đi.”

Không có chờ Tô Thần phân phó.

Nhóm người này người đều rời khỏi đại sảnh chỉ để lại một mình Tô Thần.

“Này!”

Tô Thần nhìn Lăng Thiên Hà mang theo đám người rời khỏi, ánh mắt đầu tiên là kinh ngạc nhưng sau đó là lạnh lẽo.

“Thật sự coi ta là con rối cùng tầm mức sao, còn không thèm che giấu chút nào.”

“Truyền tin tức ta tiếp nhận chức vị ra ngoài là sợ người khác không biết sao?”

“Phỏng chừng là muốn thử một chút xem người ra tay đối với Tô Mộng Bạch có xuống tay với ta hay không.”

“Nếu đối phương không động thủ, các người cũng sẽ động thủ đi!”

Tô Thần lạnh lùng lâm bẩm.

Lúc trước thì hắn không có biện pháp làm gì đám người này, nhưng hiện tại hắn đạt được nhân vật Thần đao vô địch Bạch Thiên Vũ và cánh tay Băng Kỳ Lân.

Có thủ đoạn rồi, giết người không khó nữa.

【 Kịch phát nhiệm vụ: Điều tra rõ nguyên nhân cái chết của lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô, trợ giúp lâu chủ tiền nhiệm báo thù, có thể nhận được ba tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng. 】

“Ba tấm thẻ rút thăm màu trắng.”

Tô Thần nhìn tin tức nhiệm vụ, hai mắt híp lại.

Hiện tại trong tay hắn có ba tấm thẻ rút thăm rút màu trắng, nếu có thêm ba tấm nữa thì sẽ được sáu tấm.

Sau đó lại kích phát thêm một ít nhiệm vụ khác.

Gom đủ mười tấm thẻ hắn là không thành vấn đề.

Còn chuyện điều tra nguyên nhân cái chết của lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô.

Dù cho không có nhiệm vụ thì Tô Thần cũng phải điều tra.

Đối phương giết chết lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô, chính mình tiếp nhận chức vị lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô.

Người chết tiếp theo có khả năng là chính mình.

Huống hồ địch nhân ở trong tối, hắn ở ngoài sáng.

Hắn không muốn giống như lão cha chưa gặp mặt kia chết oan chết uổng.

Nghĩ đến đây.

Tô Thần rời khỏi ghế dựa, bước xuống.

Hắn đi ra hậu viện.

Hắn muốn tìm vị nhị nương tiện nghi kia hỏi một chút xem nguyên nhân phụ thân chết rốt cuộc là gì?

Mẫu thân của Tô Thần đã qua đời từ rất sớm, phu nhân của Tô Mộng Bạch hiện giờ không phải mẫu thân thân sinh của Tô Thần.

Lúc trước Tô Thần vẫn luôn xưng hô đối phương là nhị nương.

Trong phủ đệ hậu viện.

Ở một tòa lầu hai tầng.

Một nữ tử có diện mạo diễm lệ đang ngồi, trên mặt mang theo một tia ưu sầu, làm cho người ta cảm giác đồng lòng.

Đúng là nhị nương trong miệng Tô Thần, tên là Thượng Quan Tử Vân.

“Tô Thần trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu sao?”

Thượng Quan Tử Vân mở miệng nói với một nha hoàn bên cạnh.

Chuyện vừa mới phát sinh ở bên ngoài sảnh thì người ở đây đã biết tin tức, có thể thấy được Thượng Quan Tử Vân vẫn luôn chú ý tình huống bên ngoài.

“Vừa rồi bên ngoài truyền tin tức đến, Tô thiếu gia đã bị mấy người Lăng phó lâu chủ đề cử trở thành lâu chủ.”

Tiểu nha hoàn bên cạnh nàng mở miệng nói.

“Lăng phó lâu chủ này thật sự là một con cáo già xảo
quyệt, nghĩ để cho Tô Thần trở thành kẻ chết thay!”

“Bên kia có tra ra được nguyên nhân cái chết của Tô Mộng
Bạch hay không?”

Thượng Quan Tử Vân tiếp tục hỏi.

Nàng không có xưng hô Tô Mộng Bạch là lão gia hay là
phu quân, mà gọi thẳng cả tên, nghe vẻ rất kỳ quái.

Chương 3: Cánh tay Bằng kỳ lân, một bước nhập Tiên Thiên (1)

.....

Ở phủ đệ hậu viện.

Tô Thần bước đi bên trên hành lang, trong lòng suy tính tình huống hiện giờ của bản thân.

Cánh tay Kỳ lân có thể trợ giúp mình tăng cường thực lực.

Tuy rằng không biết có thể tăng lên tới trình độ gì nhưng hẳn là có thể khiến chính mình tăng lên không ít.

Huống hồ dù cho thực lực bản thân không đủ.

Còn có cao thủ như Bạch Thiên Vũ bảo hộ, hẳn Khánh Thành nho nhỏ này sẽ không xảy ra chuyện.

Loại trừ át chủ bài của mình ra.

Tô Thần bắt đầu tìm tòi tình huống của Kim Phong Tế Vũ Lâu từ trong ký ức.

Kim Phong Tế Vũ Lâu là một trong năm thế lực lớn ở Khánh Thành.

Bốn thế lực còn lại là Lôi Đường do Lôi gia chủ quản Lôi Đường, Tụ Hiền Đường do năm huynh đệ Tây Môn gia sáng lập, Thiện Đường do gia tộc lâu đời Vương gia khống chế, còn có ngôi chùa lớn nhất Khánh Thành là Kim Cương Tự.

Tuy Khánh Thành chỉ là một khu vực xa xôi thuộc Lĩnh Nam quận nhưng lại là một trong những con đường liên thông tái ngoại.

Như vậy tính ra Khánh Thành cũng có thể được coi là nơi mâu dịch với tái ngoại, cho nên là một thành trì tương đối phồn hoa.

Trong năm thế lực lớn, ngoại trừ Kim Cương Tự, bốn thế lực còn lại chia cắt Khánh Thành thành tứ đại thành nội.

Kim Phong Tế Vũ Lâu chiếm cứ thành tây, tài lực xếp hạng thứ ba trong năm thế lực lớn ở Khánh Thành.

Theo lý mà nói, cho dù có người nhớ thương tài phú cũng không nên ra tay động thủ với Kim Phong Tế Vũ Lâu!

Chủ yếu là do thực lực của bốn thế lực ngoại trừ Kim Cương Tự đều không sai biệt lắm.

Là một trong năm thế lực lớn ở Khánh Thành, hậu viện Tô trạch rất lớn, đình đài lầu các đều có đủ.

Chỉ trong chốc lát Tô Thần đã tới nơi cư trú của Thượng Quan Tử Vân.

Nhìn cửa viện trước mắt một khắc, Tô Thần bước chân tiến vào.

Trong viện có nữ tử mặc váy dài màu lam đang đứng một bên.

Nữ tử có dáng người mảnh khảnh váy dài màu lam che khuất thân thể, nhìn thấy Tô Thần tiến vào liền khom mình hành lễ:

“Gặp qua thiếu gia.”

“Tiểu Lan, ta có việc muốn gặp nhị nương, mời người thông báo một chút.”

Tô Thần mở miệng nói.

Tiểu Lan chính là nha hoàn bên cạnh nhị nương Thượng Quan Tử Vân, hẳn muốn gặp Thượng Quan Tử Vân vẫn cần phải thông báo một chút.

“Gần đây phu nhân ưu thương quá độ, vừa mới ngủ thiếp đi, xin thiếu gia không nên quấy rầy.”

Tiểu Lan không có nhích người bẩm báo mà mở miệng đáp lại.

Nghe được Tiểu Lan nói, sắc mặt Tô Thần hơi ngưng trọng.

“Được, vậy để cho nhị nương nghỉ ngơi nhiều chút, ta không quấy rầy nữa.”

Tô Thần nhìn thoáng qua sương phòng không xa rồi xoay người ra khỏi tiểu viện.

Nha hoàn Tiểu Lan nhìn bóng Tô Thần rời đi mà khẽ cau mày.

Nàng cứ cảm giác hôm nay trông Tô Thần có chút khác mọi ngày.

Nhưng mà lại không phát hiện là khác chỗ nào?

Sau đó xoay người tiến vào lầu các.

Trên tầng hai lầu các.

Thượng Quan Tử Vân ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm.

Nàng đang chải chải mái tóc dài đen nhánh của mình, nhìn thấy Tiểu Lan váy xanh tiến vào liền tạm dừng động tác.

“Phu nhân, Tô thiếu gia đi rồi!”

Tiểu Lan nhẹ giọng nói.

“Có gì đó không đúng, phải người nhìn chăm chăm hấn, ta phải biết nhất cử nhất động của hấn!”

“Còn có động tĩnh của mấy người Lăng Thiên Hà cũng cần nắm giữ.”

“Đêm nay ta muốn mở quan tài của Tô Mộng Bạch, ta muốn nhìn xem rốt cuộc là hấn chết như thế nào, là người nào ra tay?”

Thời điểm Thượng Quan Tử Vân nói tới đây, bên trong đôi mắt có ánh sáng lạnh lóe lên.

Nếu Tô Thần ở chỗ này nghe được lời Thượng Quan Tử Vân, chắc chắn sẽ phải giật mình.

Hấn tuyệt đối không nghĩ đến chuyện Thượng Quan Tử Vân thế mà muốn khai quan.

Tô Mộng Bạch vừa mới được hạ táng một ngày thôi.

Nữ nhân này có chút hung tàn.

“Tiểu thư, cũng không biết là ai giết Tô Mộng Bạch, hấn chính là người chúng ta lựa chọn, vì tiếp xúc Tô Mộng Bạch mà chúng ta đã lên kế hoạch một năm, hiện tại lại phát sinh tình huống bất ngờ, uổng phí hết công sức.”

Tiểu Lan nói tới đây, có vẻ rất tức giận, trên người cũng tản ra sát ý.

“Chuyện này không có đơn giản như ngươi nghĩ đâu, trước tiên cần điều tra rõ ràng.”

“Ngươi đi an bài đi!”

Thượng Quan Tử Vân xua tay nói.

“Tuân lệnh!”

Tiểu Lan khom người rời khỏi sương phòng.

Thượng Quan Tử Vân chậm rãi đi sang bên cạnh, nhìn qua cửa sổ nửa mở nhìn về phía bóng dáng Tô Thần rời đi.

“Không nghĩ tới lựa chọn Tô Mộng Bạch, thế mà bây giờ người đã chết, thực sự làm ta có chút thất vọng.”

“Nếu người có thể sống sót qua phong ba lần này thì ta sẽ tiếp xúc với người.”

Thượng Quan Tử Vân nhìn bóng dáng Tô Thần mà trong mắt có tia sáng lóe lên.

Lúc này.

Tin tức Tô Thần tiếp nhận chức vị lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô giống như bị người nào đó cố tình truyền bá, như ôn dịch nhanh chóng lan truyền khắp toàn bộ Khánh Thành.

Tô Thần là nhân vật chính đang ngồi trong một gian phòng.

Sắc mặt có chút âm trầm.

Tuy rằng hắn kế thừa ký ức của nguyên chủ nhưng lại không biết được nhiều tin tức.

Không có nhìn thấy nhị nương Thượng Quan Tử Vân, Tô Thần chỉ có thể trở về tự mình nghĩ cách.

Nhưng mà sau khi trở về suy nghĩ lại phát hiện sự tình so với hắn tưởng tượng còn phiền toái hơn.

Chủ yếu là hiện tại hắn không người để dùng.

Bạch Thiên Vũ tạm thời bảo hộ bên cạnh, cũng không thích hợp ra ngoài dò xét.

“Không thể cứ bị động chờ đợi, có lẽ có thể ra tay điều tra từ chỗ Lăng Thiên Hà.”

Chương 4: Cánh tay Băng kỳ lân, một bước nhập Tiên Thiên (2)

....

Hai mắt Tô Thần chợt lóe sáng.

Lăng Thiên Hà vội vã đẩy hẳn lên vị trí lâu chủ Kim Phong Tể Vũ Lâu.

Chắc chắn đã biết được một ít chuyện.

Băng không không có khả năng phải vội vàng như vậy.

“Để sang một bên đã, ta cần dung hợp cánh tay Băng kỳ lân trước, gia tăng thực lực của chính mình.”

Tô Thần nghĩ đến đây liền đứng dậy đi về phía một mật thất tu luyện.

Nơi đó là địa phương mà Tô Mộng Bạch thường tu luyện.

Mật thất ở bên dưới một tòa núi giả, bên trong có chút trống trải, chỉ có một tấm đệm hương bồ.

Tô Thần khởi động chốt mở đóng cửa đá của mật thất lại.

Hắn ngồi ngay ngắn trên đệm hương bồ, lấy ra cánh tay Kỳ lân mà mình nhận được.

Cánh tay Kỳ lân này cũng không phải Hỏa Kỳ Lân mà Tô Thần lúc trước quen thuộc, nó thuộc về một con Kỳ lân mang thuộc tính băng.

Sau đó hắn trực tiếp áp vào cánh tay trái của mình.

Cánh tay phải là cánh tay tập trung nhiều lực lượng, thường xuyên sử dụng để đối địch, một khi dung hợp cánh tay Kỳ lân, nếu mà không cẩn thận vận dụng lực lượng từ cánh tay Kỳ lân.

Khi đó hắn có khả năng bại lộ thực lực.

Hiện tại hắn còn không muốn bại lộ thực lực quá sớm.

Cho nên Tô Thần dung hợp cánh tay Kỳ lân với cánh tay trái của mình.

Tức khắc một cổ hơi thở băng hàn xuất hiện trên cánh tay trái của Tô Thần, theo cổ hơi thở băng hàn này xuất hiện, tay áo vải nháy mắt rách nát.

Một ảo ảnh Băng kỳ lân xuất hiện trên cánh tay trái của hắn.

Thời điểm ảo ảnh Băng kỳ lân hiện lên, trong mắt thất nháy mắt tràn ngập một cổ âm hàn chi khí.

Chỉ vài hơi thở ngắn ngủi thôi mà trên nền mặt thất đã đóng một tầng băng sương.

Trên người Tô Thần cũng có băng sương bao phủ, hắn không nhìn được mà run rẩy một trận.

Nhưng sau đó Tô Thần liền cảm giác được một cổ hàn khí tinh thuần từ cánh tay truyền vào trong thân thể, bắt đầu chảy xuôi.

Bắt đầu gột rửa kinh mạch của hắn là cho hắn cảm giác toàn bộ thân thể đều trở nên nhẹ nhàng hơn.

Võ giả ở thế giới này có thể tu hành, Tô Thần hiện tại biết được phân chia cảnh giới là Dẫn Khí cảnh, Hậu Thiên cảnh, Tiên Thiên cảnh, Luyện Thần cảnh, Luyện Phách cảnh.

Mỗi một cảnh giới sẽ có ba giai đoạn, sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đỉnh phong.

Còn cảnh giới phía trên Luyện Phách cảnh, Tô Thần chưa được tiếp xúc tin tức nên cũng không rõ ràng lắm.

Biết Luyện Phách cảnh đó là bởi vì chương môn Sơn Hà Môn mà Tô Thần đang gia nhập chính là cao thủ Luyện Phách cảnh.

Luyện Phách cảnh lợi hại như thế nào hắn cũng chưa được kiến thức.

Dù sao thực lực hiện tại của hắn chỉ ở Hậu Thiên trung kỳ.

Được cổ hần khí tinh thuần dẫn động dưới, Tô Thần cảm giác trong cơ thể mình có một cỗ nội khí thuộc tính băng.

Lúc này Tô Thần cảm thấy mừng rỡ.

Nội khí là tiêu chí của Tiên Thiên, chỉ cần trong cơ thể sinh ra nội khí là đã bước vào Tiên Thiên.

Trước khi dung hợp cánh tay Kỳ lân chỉ có tu vị Hậu Thiên trung kỳ mà thôi, không nghĩ tới hần khí do cánh tay Băng kỳ lân phóng thích ra lại khiến hắn thế nhưng làm hắn một bước tiến vào Tiên Thiên cảnh.

Chương 3: Khen thưởng Kim Cương Hỗn Nguyên Kính

...

Cảm giác được lực lượng trong cơ thể biến hóa.

Tô Thần vui mừng không thôi.

Thực lực Tiên Thiên sơ kỳ cũng không tệ lắm, hắn đã có chút năng lực tự bảo vệ mình.

Hắn tiến hành thu liễm hơi thở.

Tạm thời còn không thể cho đám lão già đó biết hắn đột phá Tiên Thiên.

“Nếu các người muốn chơi, vậy ta đây liền cùng các người chơi một chút, nhìn xem rốt cuộc là ai giết Tô Mộng Bạch!”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Sau đó hắn rời khỏi mật thất trở về phòng mình, bắt đầu trầm tư.

Hiện giờ hắn có thực lực, nhưng lại không có một chút manh mối nào cả, cho nên hiện tại hắn chỉ có thể chờ đợi phương ra tay thôi.

Bản thân hắn phải khai quật tất cả ký ức của thân thể này một chút.

Hiện tại cần phải làm là thả lỏng, nhìn xem đám người kia ra chiêu như thế nào.

Nghe nói câu lan ở Khánh Thành là nơi có nhiều nhân vật lớn ra vào, có lẽ có thể tiến đến nghe ngóng một chút.

Tô Thần cũng rất muốn đi xem mỹ nữ ở thế giới này như thế nào?

Tuy rằng Tô Mộng Bạch vừa mới chết, nhưng mà mặt Tô Mộng Bạch hắn còn chưa gặp qua, căn bản không cần phúng điếu.

Thu thập một phen.

Tô Thần liền ra khỏi phủ đệ đi hướng về câu lan nổi tiếng ở Khánh Thành.

Trước tiên phải nghe hết một tiểu khúc, làm chút chuyện khác mới có thể khiến cho đám người đang chú ý hắn thả lỏng cảnh giác.

Cho rằng hắn chính là một tên vô dụng, chỉ biết ăn chơi trác táng.

Đương nhiên dù không cho rằng như vậy thì phỏng chừng cũng sẽ quan sát hẳn, cho hẳn thêm chút thời gian.

Nghĩ đến đây, khí huyết Tô Thần bắt đầu dâng tràn.

Chỉ trong chốc lát Tô Thần đã tới câu lan phòng nổi danh nhất Khánh Thành, Ngọc Xuân Uyển.

Vừa đến đại môn thôi Tô Thần đã có thể người thấy được một cỗ thanh hương, cỗ thanh hương này làm người ta chút rạo rức.

Theo hương khí còn có từng tiếng nói tiếng cười lả lướt.

Tô Thần đạp bộ tiến vào.

Ở cửa cũng không phải tú bà nghênh đón như Tô Thần nghĩ.

Chương 5: Khen thưởng Kim Cương Hỗn Nguyên Kính (1)

....

Cảm giác được lực lượng trong cơ thể biến hóa.

Tô Thần vui mừng không thôi.

Thực lực Tiên Thiên sơ kỳ cũng không tệ lắm, hắn đã có chút năng lực tự bảo vệ mình.

Hắn tiến hành thu liễm hơi thở.

Tạm thời còn không thể cho đám lão già đó biết hắn đột phá Tiên Thiên.

“Nếu các ngươi muốn chơi, vậy ta đây liền cùng các ngươi chơi một chút, nhìn xem rốt cuộc là ai giết Tô Mộng Bạch!”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Sau đó hắn rời khỏi mật thất trở về phòng mình, bắt đầu trầm tư.

Hiện giờ hắn có thực lực, nhưng lại không có một chút manh mối nào cả, cho nên hiện tại hắn chỉ có thể chờ đợi phương ra tay thôi.

Bản thân hắn phải khai quật tất cả ký ức của thân thể này một chút.

Hiện tại cần phải làm là thả lỏng, nhìn xem đám người kia ra chiêu như thế nào.

Nghe nói câu lan ở Khánh Thành là nơi có nhiều nhân vật lớn ra vào, có lẽ có thể tiến đến nghe ngóng một chút.

Tô Thần cũng rất muốn đi xem mỹ nữ ở thế giới này như thế nào?

Tuy rằng Tô Mộng Bạch vừa mới chết, nhưng mà mặt Tô Mộng Bạch hắn còn chưa gặp qua, căn bản không cần phúng điếu.

Thu thập một phen.

Tô Thần liền ra khỏi phủ đệ đi hướng về câu lan nổi tiếng ở Khánh Thành.

Trước tiên phải nghe hết một tiểu khúc, làm chút chuyện khác mới có thể khiến cho đám người đang chú ý hắn thả lỏng cảnh giác.

Cho rằng hắn chính là một tên vô dụng, chỉ biết ăn chơi trác táng.

Đương nhiên dù không cho rằng như vậy thì phỏng chừng cũng sẽ quan sát hắn, cho hắn thêm chút thời gian.

Nghĩ đến đây, khí huyết Tô Thần bắt đầu dâng tràn.

Chỉ trong chốc lát Tô Thần đã tới câu lan phường nổi danh nhất Khánh Thành, Ngọc Xuân Uyển.

Vừa đến đại môn thôi Tô Thần đã có thể người thấy được một cỗ thanh hương, cỗ thanh hương này làm người ta chút rạo rực.

Theo hương khí còn có từng tiếng nói tiếng cười lả lướt.

Tô Thần đạp bộ tiến vào.

Ở cửa cũng không phải tú bà nghênh đón như Tô Thần nghĩ.

Một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi đi đến trước mặt Tô Thần, mở miệng nói:

“Công tử đi một mình hay là?”

Tô Thần đã lâu không trở về Khánh Thành, cũng lâu không có tới Ngọc Xuân Uyển này cho nên thiếu nữ đón khách không quen biết hẳn.

“Cho ta một gian phòng thượng đẳng, còn nữa, nói cho Quế di, đêm nay ta muốn bao trọn Tần Lan mới vừa lên đầu bảng!”

Tô Thần mở miệng nói.

“Ai mà khẩu khí lớn như vậy, buổi tối chuẩn bị bao trọn Tần Lan cô nương!”

Lúc này có người nghe được tiếng Tô Thần, không khỏi nhìn sang bên này.

Lên tiếng là một thanh niên thân mặc hoa phục, trông tuổi tác không chênh lệch với Tô Thần nhiều.

Dung Vân người Dung phủ Khánh Thành.

Dung Vân nhìn thấy ánh mắt của Tô Thần liền không khỏi sửng sốt.

“Không nghĩ tới thế mà là ngươi, lão tử ngươi vừa mới chết, ngươi mới vừa kế thừa Kim Phong Tế Vũ Lô liền tới nơi này rồi!”

“Chẳng lẽ ngươi biết chính mình sống không được bao lâu!”

Tin tức Tô Thần chấp chương Kim Phong Tế Vũ Lô hiện giờ đã truyền khắp Khánh Thành.

Tên này cùng lứa với Tô Thần nên bản thân Tô Thần cũng nhận thức.

“Dung Vân, chuyện của ta ngươi quản được sao?”

Tới nơi này chơi chính là tiêu tiền, lão tử ngươi chỉ cho ngươi chút tiền ấy, đủ dùng sao?”

Tô Thần hừ lạnh một tiếng.

“Mang ta đi nhả gian!”

Không thêm phản ứng Dung Vân nữa.

Tư chất tên này còn kém hơn với hắn nhiều, thực lực yếu hơn, cố kỵ cái rắm.

Thiếu nữ thấy thế không dám chậm trễ vội vàng mang theo Tô Thần tiến vào nhả gian.

Nhìn Tô Thần tiến vào nhả gian, trong mắt Dung Vân lóe lên sự âm ngoan.

“Chính là một kẻ chết thay, ngươi cho rằng ngươi thật là lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô, chờ một thời gian nữa lão tử liền đi xem thi thể của ngươi.”

Tình huống hiện tại của Kim Phong Tế Vũ Lô đã sớm truyền khắp Khánh Thành.

Nguyên nhân Tô Thần có thể trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ bọn họ cũng biết.

Lão tử các nhà đều dặn dò trong khoảng thời gian này không nên tiếp xúc với Tô Thần nhiều.

Tô Thần được dẫn lên nhả gian trên lầu.

Rượu ngon thức ăn tốt bày biện trong nháy mắt.

Hơn nữa có thêm một tú bà ăn mặc diễm lệ tiến vào phòng Tô Thần.

“Tô lâu chủ đại giá quang lâm Ngọc Xuân Uyển ta, thứ lỗi vì có chút chậm trễ!”

Tú bà khoảng ba mươi tuổi, vẫn còn phong vận, nói chuyện cũng rất khách khí.

Mở cửa làm sinh ý, cầu tiền tài, Tô Thần có Kim Phong Tế Vũ Lô phía sau chính là Thần Tài của nàng, nàng cần phải cung phụng.

“Quế di, người đây quá khách khí nha, ta nghe nói Tần Lan cô nương nơi này mới lên đầu bảng, đêm nay liền để nàng hầu hạ ta đi!”

“Bao nhiêu tiền, Quế di cứ nói con số.”

Tô Thần một bộ tài đại khí thô.

Bất quá đúng là hắn rất có tiền.

Kim Phong Tế Vũ Lô tốt xấu là thế lực lớn ở Khánh Thành mà.

“Tô lâu chủ nói như vậy thì ta đây liền ra giá, muốn Tần Lan cô nương hầu hạ cần hai ngàn lượng!”

Quế di mở miệng nói.

“Đây là hai ngàn lượng ngân phiếu, an bài một chút đi!”

Tô Thần trực tiếp móc ra một tấm ngân phiếu.

Vừa xuyên đến nên cũng chưa có ước lượng tiền tài nơi này, cũng không quá đề ý.

Huống hồ hắn mang theo hơn một vạn ngân phiếu tiến đến.

“Tô lâu chủ hào phóng!

Ta đây liền đi an bài cho Tần cô nương tới đây!”

Chương 6: Khen thưởng Kim Cương Hồn Nguyên Kính (2)

... .

Ở một nơi trong Ngọc Xuân Uyển.

Một nữ tử thân mặc váy dài màu đỏ thêu hoa văn chim phượng, một đôi mắt sáng ngời, làn môi ửng đỏ, da thịt vô cùng mịn màng, ngực mông nảy nở, dung mạo diễm lệ đang ngồi ngay ngắn.

Nhìn qua khoảng hơn hai mươi, nhưng trên người không chỉ có lộ ra mùi hương của thiếu nữ mà còn thành thực mê người.

Đúng là đầu bảng của Ngọc Xuân Uyển hiện giờ, Tần Lan.

“Tiểu thư, bên ngoài thông báo đêm nay có người muốn bao người!”

Ở bên cạnh nàng, một nha hoàn áo xanh mở miệng nói.

“Bao ta, chẳng lẽ đêm nay ta liền phải xuất các sao?”

Thời điểm Tần Lan nói chuyện trên mặt có chút ưu sầu.

Đây là số mệnh của các nàng.

“Quê di tự mình chiêu đãi, nghe nói là lâu chủ tân nhiệm của Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

“Tiểu thư, nếu người nắm chắc mà nói, có lẽ có thể thoát khỏi nơi này.”

Tiểu nha hoàn mở miệng nói.

“Lâu chủ tân nhiệm của Kim Phong Tế Vũ Lâu mới vừa nhận chức hôm nay, tin tức cũng được lan truyền không lâu.”

Nghe được lời tiểu nha hoàn nói, hai mắt Tần Lan sáng ngời.

Đúng lúc này, một người người hầu từ bên ngoài tiến đến nói.

“Lan cô nương, xin thu thập một chút đi đến Ngọc Lan nhả gian!”

Sau khi Quế đi đi rồi, Tô Thần ăn một chút, nghe một tiểu khúc.

Kéo kẹt.

Lúc này cửa phòng mở ra.

Một nữ tử xinh đẹp đi vào.

“Tiểu nữ tử Tần Lan, hôm nay hầu hạ Tô lâu chủ!”

Tần Lan tiến vào, khom lưng hành lễ nói.

Đã ăn với uống chút rượu nên khí huyết trong cơ thể cuộn cuộn, Tô Thần cũng không nghĩ gì nhiều, trực tiếp đóng cửa ôm lấy Tần Lan leo lên giường.

Tần Lan cũng không có hành động phản kháng hay chối từ gì.

Các nàng đã được huấn luyện tiếp đãi khách nhân từ rất sớm... .

【 Ký chủ được khen thưởng Kim Cương Hỗn Nguyên Kính, ba năm nội lực Tiên Thiên, hai bình Kim Cương Bất Đảo Hoàn, đã để vào không gian vật phẩm, xin kiểm tra và nhận lấy. 】

Kim Cương Hồn Nguyên Kính, ba năm nội lực Tiên Thiên, Kim Cương Bất Đảo Hoàn.

Hai thứ đầu Tô Thần còn nghe hiểu nhưng Kim Cương Bất Đảo Hoàn là món gì.

... .

Lúc này, ở hậu viện Ngọc Xuân Uyển.

Tú bà Quế di tiến đến một gian phòng yên tĩnh, cung kính đứng.

“Vào đi, có sự tình gì phát sinh sao?”

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, một tiếng nữ nhân dễ nghe vang lên.

“Bẩm báo phu nhân, lâu chủ tân nhiệm của Kim Phong Tế Vũ Lô Tô Thần, tới chỗ chúng ta, còn điểm tên muốn Tàn Lan hầu hạ, lão nô không cách nào từ chối!”

“Sợ ảnh hưởng đến kế hoạch của phu nhân cho nên đến đây bẩm báo.”

Thời điểm Quế di nói chuyện, bên trong sương phòng rất yên tĩnh, đàn hương lượn lờ.

“Tô Thần, tên bị đám người Lăng Thiên Hà đưa lên làm lâu chủ làm kẻ chết thay đó sao, không nghĩ tới lúc này lại có tâm trạng đến Ngọc Xuân Uyển ta!”

“Là hắn phát hiện mạng mình khó giữ được, hay là biết Kim Phong Tế Vũ Lô không còn trụ được bao lâu cho nên mới tới nơi này thư giãn, tỏ thái độ với bên ngoài hắn chính là một kẻ ăn chơi trác táng đâu, khiến người ta buông lỏng cảnh giác, tha cho hắn một mạng đây.”

Nữ nhân tiếp tục nói.

Âm thanh từ phía sau một bức bình phong hoa mỹ truyền ra.

Trên bình bóng có một bóng nữ tử với dáng người hoàn mỹ in lên.

Nữ tử đưa lưng về phía bình phong, cũng không biết nàng đang làm gì?

“Lão nô không nhìn ra được điểm này!”

Quê di trả lời.

“Tiếp tục quan sát một chút, có thể lần này là cơ hội của chúng ta.”

“Sản nghiệp của Kim Phong Tế Vũ Lâu cũng không tồi, hưởng hồ bọn họ cùng có quan hệ với Tử Đàn Cung ở tái ngoại, có lẽ chúng ta có thể mượn dịp này mà nhắc lên quan hệ với Tử Đàn Cung.”

Nữ tử được gọi là phu nhân nói.

“Lão nô minh bạch!”

Quê di lĩnh mệnh.

“Còn nữa, người từ trong nhóm người dự phòng đẩy ra một người mới, tìm cơ hội đưa qua cho lão đông tây Trình Dương kia đi.”

“Miễn cho lão đông tây kia tìm chúng ta gây phiền toái.”

Trình Dương là phủ chủ hiện giờ của Khánh Thành, là người đứng đầu một thành trì ở Đại Chu.

“Tuân lệnh! Lão nô lui ra trước!”

Quê di nói xong khom người rời khỏi phòng.

Sau khi Quê di rời khỏi, nữ tử sau bình phong chậm rãi đứng lên đi ra.

Nữ tử khoảng ba mươi tuổi, dáng người quyến rũ, trần ngập sự thành thực, nàng có một khuôn mặt làm người ta nhìn một cái liền có thể sinh ra vô số ảo tưởng.

“Không biết là ai giết Tô Mộng Bạch, Tô Mộng Bạch có chút quan hệ với vị ở Tử Đàn Cung!”

“Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể trở thành một trong năm thế lực lớn ở Khánh Thành cũng là do vị kia âm thầm duy trì.”

“Người giết hắn là nhắm vào hắn hay là nhắm vào Tử Đàn Cung đây?”

“Bất quá đây cũng là cơ hội của chúng ta.”

Nữ tử trong miệng lâm lâm nói.

Chuyện ở hậu viện Tô Thần không hay biết.

Sau lớp màn phấn hồng.

Tô Thần mở to mắt nhìn nữ tử nằm bên cạnh, trên mặt trần ngập ý cười.

Lại nhìn sắc trời bên ngoài một chút.

Đã là đêm tối, trăng tròn treo ở không trung.

“Công tử, hiện giờ trời đã tối, chúng ta có thể tiếp tục!”

Tần Lan nằm bên cạnh mở miệng nói.

Chương 7: Có người không ngồi yên

....

Lăng phủ, phủ đệ của Lăng Thiên Hà.

Giờ phút này trong phủ đệ của hắn còn có ba người, hai lão giả và một nam tử trung niên.

Bọn họ đều là người chủ sự của Kim Phong Tế Vũ Lô.

“Phó lâu chủ, tiểu tử Tô Thần này thật sự quá kỳ cục, mấy ngày nay vẫn luôn ở Ngọc Xuân Uyển, không hề ra ngoài, quả thực làm mất hết mặt mũi Kim Phong Tế Vũ Lô chúng ta.”

Một lão giả tức giận mở miệng nói.

“Phó lâu chủ, nhiều ngày như vậy rồi mà những người đó còn không có động thủ, có phải chúng ta nên tìm cơ hội giết chết Tô Thần!”

Nam tử trung niên trầm giọng nói.

Lăng Thiên Hà lắc đầu:

“Gấp cái gì?”

Mới mấy có mấy ngày đâu! Bất quá Tô Thần này coi như có chút tiểu thông minh, trốn vào trong Ngọc Xuân Uyển.”

“Đây là báo cho người khác biết hắn chỉ là một người không hỏi chuyện Kim Phong Tế Vũ Lô.”

“Là ta xem thường Tô Thần.”

Thời điểm Lăng Thiên Hà nói chuyện, ánh mắt hắn như sương lạnh.

Kế hoạch chính là để cho Tô Thần trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Xem xem phản ứng của những người trong chỗ tối.

Không nghĩ tới Tô Thần lại trốn vào Ngọc Xuân Uyển.

Lăng Thiên Hà trầm ngâm một lát rồi nói:

“Tuởng lão, người đến Ngọc Xuân Uyển một chuyến, liền nói Kim Phong Tế Vũ Lâu có một số việc yêu cầu lâu chủ trở về xử lý.”

“Nếu hãn lưu luyện Tàn Lan của Ngọc Xuân Uyển có thể trực tiếp chuộc người cùng nhau trở về!”

“Không cho hãn bất kỳ cơ hội thoái thác nào!”

“Nếu hãn xử lý chuyện Kim Phong Tế Vũ Lâu mà bên đối phương còn không có ra tay thì đến lượt chúng ta ra tay phế bỏ hãn.”

Trong mắt Lăng Thiên Hà có sát ý chột lóe.

“Được!”

Lão giả vừa nói chuyện mở miệng nói tiếp:

“Phó lâu chủ, một ít người trong lâu cần xử lý luôn sao?”

Rốt cuộc còn có một ít người vẫn nguyện trung thành với Tô Mộng Bạch, ta sợ đến lúc đó bọn họ sẽ ra tay trợ giúp Tô Thần.”

“Không cần chúng ta động, chờ mấy ngày nữa ta sẽ liên hệ Cục Nhạc Lâu, đến lúc đó làm cho bọn họ ra mặt, những người đó không sống quá một đêm!”

Lăng Thiên Hà mở miệng nói.

“Cục Nhạc Lâu là tổ chức sát thủ lớn nhất Lĩnh Nam quận, nghe nói từng giết chết võ giả Luyện Thần cảnh hậu kỳ.”

Nghe được Lăng Thiên Hà nói, ánh mắt ba người trong phòng đều sáng lên.

Danh dự của Cục Nhạc Lâu vang dội khắp Lĩnh Nam quận.

Xử lý những người đó là chuyện rất dễ dàng.

Cục Nhạc Lâu không chỉ là tổ chức sát thủ lớn nhất Lĩnh Nam quận chúng ta mà còn là tổ chức sát thủ xếp hạng đệ nhị ở cửu quận phương bắc, chỉ xếp phía sau Quỷ Sát Phủ.”

“Chuyện này các người không cần suy nghĩ nhiều, trước tiên mời Tô Thần lâu chủ về đi.”

Lăng Thiên Hà mở miệng nói.

“Được!”

Ba người hành lễ với Lăng Thiên Hà sau đó nhanh chóng rời đi.

Sau khi ba người rời khỏi.

Lăng Thiên Hà trầm giọng nói:

“Tô Thần, người không nên trách thúc thúc này, chủ yếu là do ta cũng không biết phụ thân người rốt cuộc đắc tội ai, cho nên chỉ có thể dùng mạng người để thử!”

Ở một nơi khác.

Bên trong Tô phủ.

Lầu các ở phía hậu viện.

“Tiểu thư, từ sau khi Tô Thần kế thừa chức vị lâu chủ vẫn luôn ở Ngọc Xuân Uyển, không có ra ngoài!”

“Quả thực chính là làm mất mặt Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Nha hoàn Tiểu Lan bên cạnh Thượng Quan Tử Vân tức giận nói.

Bất quá Thượng Quan Tử Vân lại không có biểu cảm gì, thần thái như bình thường.

“Người xem thường Tô Thần này rồi, nếu hắn không ngốc ở nơi đó chỉ sợ đã xảy ra chuyện rồi!”

“Bất quá Tô Thần người làm chút trò vặt thôi, có người không muốn người ngốc ở nơi đó!”

“Ta muốn nhìn xem người có năng lực phá cục này không đây!”

Thượng Quan Tử Vân nhẹ giọng nói.

Lúc này ở Ngọc Xuân Uyển trung, bên trong sương phòng.

Tô Thần đang ngồi ngay ngắn trên ghế dài trầm tư.

Đã mấy ngày trôi qua rồi.

Hiện giờ bên ngoài có người muốn ra tay, mà Tô Thần hắn cũng muốn ra tay.

Tuy rằng mấy ngày nay hắn trong Ngọc Xuân Uyển nhưng trong đầu cũng chải vuốt một ít quan hệ.

Cần nhắc một ít người có quan hệ gần với Lăng Thiên Hà.

Hắn muốn động thủ giết một ít người, nhìn xem động tĩnh của Lăng Thiên Hà thế nào.

Còn vì sao phải tự mình động thủ, bởi vì hắn đã vào chốn giang hồ, hắn cũng muốn trải qua máu tươi tẩy lễ.

Còn nữa, hắn có cao thủ bảo hộ nên an toàn không lo.

...

Tô Thần chuẩn bị ra tay.

Một phương diện là muốn nhìn một chút xem Lăng Thiên Hà phản ứng như thế nào.

Một phương diện khác cũng muốn thử người trong chỗ tối đã giết Tô Mộng Bạch.

Nói thật, Tô Thần căn bản không đặt Lăng Thiên Hà vào trong mắt.

Hắn đề ý chính là người trong chỗ tối đã giết Tô Mộng Bạch.

Hắn không hề có một chút manh mối nào về người trong chỗ tối, muốn đối phó cũng không tìm thấy mục tiêu.

Cho nên chỉ có thể dẫn đối phương ra trước.

Nếu người nọ có ý tưởng đối với Kim Phong Tế Vũ Lâu hoặc là đối với hắn thì hắn là sẽ có động tác.

Chỉ cần có động tác liền sẽ để lại dấu vết.

Hắn có cơ hội tìm được.

Thời điểm Tô Thần đang suy nghĩ mấy chuyện này.

Kéo kẹt.

Cửa phòng bị mở ra.

Tần Lan mặc một thân cung trang màu trắng từ bên ngoài cửa đi vào, trên mặt là một nụ cười.

Nàng đi đến trước mặt Tô Thần, nói:

“Đa tạ Tô lâu chủ giúp nô gia chuộc thân, ta đã lấy được khế bán mình rồi.”

Thời điểm Tần Lan nói chuyện, nàng đưa khế bán mình ra để lên bàn trước mặt Tô Thần.

Nhìn khế bán mình bày trước mặt, trong lòng Tô Thần hơi động.

Hắn không có bỏ tiền cho Tần Lan chuộc thân.

Hiện tại hắn gặp phải nguy cơ lớn, căn bản không có tâm tư giúp nàng chuộc thân.

Nhưng mà sắc mặt hắn lại bất biến.

Nếu đối phương cho rằng hắn muốn giúp nàng này chuộc thân, vậy hắn liền nhận!

Đương nhiên hắn cũng rất muốn nhìn xem là ai trợ giúp Tần Lan chuộc thân.

Bất quá giúp Tần Lan chuộc thân vào lúc này hắn là muốn hắn rời khỏi Ngọc Xuân Uyển.

“Xem ra có người ngồi không yên rồi!”

Tô Thần thầm nghĩ.

“Tuồng quản sự hỏi bao giờ chúng ta rời khỏi Ngọc Xuân Uyển!”

Lúc này Tần Lan tiếp tục nói, còn đi đến phía sau Tô Thần, thực tự giác giúp Tô Thần bóp vai.

“Tuồng quản sự, Tuồng Thần Đông, xem ra là Lăng Thiên Hà ngồi không yên rồi, giúp Tần Lan chuộc thân, muốn ta nhanh chóng rời khỏi Ngọc Xuân Uyển!”

Tô Thần nghe được Tần Lan nói đến Tuồng quản sự liền biết là ai.

Tuồng Thần Đông chính là một trong mấy tâm phúc của Lăng Thiên Hà.

Hắn hiểu rõ dụng ý của Lăng Thiên Hà.

Để hắn rời đi khỏi Ngọc Xuân Uyển, như vậy có lẽ một ít người đang chờ đợi sẽ động thủ với hắn.

Nếu đối phương không động thủ, như vậy Lăng Thiên Hà sẽ động thủ.

Chương 8: Chợ đen, đài sen Ngũ phẩm

....

Nghĩ đến đây, Tô Thần nhếch miệng mỉm cười.

“Đúng lúc ta cũng muốn ra tay với các người nha, để xem xem ai khiến ai khản trương đi!”

Tô Thần thầm nghĩ.

Sau đó nói với Tần Lan:

“Nếu đã bắt được khế bán mình, ta đây cho người giúp người mua một phủ đệ để trú ngụ.”

Bản thân hẳn rất nhiều bí mật.

Tần Lan này ở bên cạnh cũng không tốt lắm.

Huống hồ, Ngọc Xuân Uyển là câu lan phường đệ nhất Khánh Thành, sẽ không đơn giản như vậy.

Cho nên hẳn không tính dẫn theo Tần Lan về Tô trạch.

Lúc này, ở hậu viện Ngọc Xuân Uyển.

Tú bà Quế đi lại tiến vào gian phòng kia.

“Phu nhân, đám người Lăng Thiên Hà giúp Tần Lan chuộc thân, có vẻ là không muốn cho Tô Thần tiếp tục ngốc ở chỗ này!”

“Mấy ngày nay người quan sát Tô Thần kia, hẳn như thế nào?”

Phu nhân mở miệng hỏi.

“Không có gì khác thường cả?”

Hắn vẫn luôn ở trong phòng với Tần Lan, không hề ra khỏi phòng một lần.”

“Mỗi ngày cũng đều uống rượu, nghe khúc, thời gian đều ở bên Tần Lan, giống như không quan tâm đến sự tình bên ngoài.”

“Không thấy hắn có chỗ nào đặc biệt!”

Tú bà Quế di đáp.

Mấy ngày nay nàng nhìn chăm chăm vào Tô Thần, muốn nhìn một chút Tô Thần có chỗ đặc biệt hay không.

Nhưng mà vẫn không có thu hoạch.

“Quế di, xem ra ngươi vẫn nhìn lầm, Tô Thần này không đơn giản!”

Phu nhân nhàn nhạt nói.

“Chẳng lẽ phu nhân nhìn ra điều gì?”

Quế di không khỏi hỏi.

“Tô Thần hẳn là biết tình cảnh của chính mình nhưng mấy ngày nay hắn không hề có vẻ hoảng loạn!”

“Thời điểm đối mặt nguy hiểm mà còn có thể trấn định như vậy, thuyết minh Tô Thần có chỗ dựa vào!”

“Ta rất tò mò, rốt cuộc hắn dựa vào đâu mà trấn định như thế!”

“Để cho nha đầu Tần Lan nhìn chăm chăm Tô Thần, ta cảm thấy hứng thú với hắn!”

“Đúng rồi, sau khi Tô Mộng Bạch chết, các thế lực khác có động tĩnh gì không?”

Phu nhân mở miệng nói.

“Mọi người đều đang đợi, đợi có người ra tay trước!”

“Dù sao không biết kẻ nào đã giết Tô Mộng Bạch, có thể giết Tô Mộng Bạch thì cũng có thể giết bọn hần.”

“Thuộc hạ dò xét được một tin tức.

Nói cái chết của Tô Mộng Bạch có liên quan đến đài sen Ngũ phẩm!”

“Đài sen Ngũ phẩm, sao Tô Mộng Bạch liên quan đến thứ này, tin tức từ địa phương nào truyền ra!”

Sắc mặt phu nhân hơi đổi, mở miệng hỏi.

Đài sen Ngũ phẩm chính là bảo vật hiếm có.

Chỉ có Phật Đà cao thâm thuộc các phái Phật giáo Tây Vực mới có thể đào tạo ra.

Công dụng là trợ giúp cường giả Luyện Thần cảnh bước vào Luyện Phách cảnh.

Đương nhiên nghe đồn còn có đài sen Cửu phẩm, chính là bảo vật có thể một làm người chết sống lại.

Chỉ là nghe đồn mà thôi, không có ai từng gặp qua đài sen Cửu phẩm.

“Tin tức này từ bên chợ đen truyền ra, hơn nữa mới xuất hiện vào buổi sáng hôm nay! “

Quế di nói.

“Tin tức Chợ từ bên đen truyền ra sao? Rất có khả năng là thật.”

“Người chú ý tin tức bên Tử Đàn Cung một chút, nếu là đài sen Ngũ phẩm mà nói, hẳn là có liên quan đến Tử Đàn Cung, chắc bọn họ sẽ phái người tiến đến.”

“Lão nô lập tức điều tra!”

Quế đi khom người nói sau đó rời khỏi phòng.

Chờ Quế đi rời khỏi nữ tử mới chậm rãi đứng lên đi đến bên cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, sắc trời đã ảm đạm, tựa hồ sắp có một cơn mưa.

“Người tới!”

Nữ tử mở miệng nói.

Một bóng dáng màu đen đi ra từ trong chỗ tối của căn phòng.

Người xuất hiện có dáng dấp lồi lõm, có thể thấy được là một nữ tử, nàng đeo mặt nạ nên không thể thấy được dung nhan.

“Người đến chợ đen một chuyến, điều tra xem tin tức này do kẻ nào phát ra!”

“Nếu ta có được đài sen Ngũ phẩm, thực lực có thể tiến thêm một bước, cũng có thể rời khỏi nơi này trở về tông đà!”

Phu nhân phân phó.

“Tuân lệnh!”

Nữ tử áo đen khom người, thân hình ẩn vào trong bóng tối.

Bên ngoài Ngọc Xuân Uyển.

Tô Thần ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời đang dần dần trở nên ảm đạm.

“Xem ra tối nay muốn mưa!”

Nói rồi Tô Thần đi hướng về phía Tô phủ.

Sau khi hắn rời đi có một bóng người từ Ngọc Xuân Uyển đi ra.

Nhìn bóng dáng Tô Thần, sắc mặt người này hơi trầm xuống:

“Không có mang theo Tần Lan mà một mình trở về, hắn đây là muốn làm gì?”

Người này đúng là Tưởng Thần Đông mà Lăng Thiên Hà an bài tới giúp Tần Lan chuộc thân.

“Về báo cho Lăng phó lâu chủ một tiếng!”

Hắn nói xong liền đi về một hướng khác.

Chỉ trong chốc lát Tô Thần đã về tới Tô phủ.

Nhìn thấy Tô Thần, người hầu ở lập tức tiến lên hành lễ:

“Thiếu gia! Ngài hồi phủ!”

Tô Thần gật gật đầu, lập tức tiến đến tiểu viện của mình.

“Không có chuyện gì lớn đừng để người quấy rầy ta”

Tô Thần phân phó quản gia.

Quản gia tên là Phúc bá.

Người này đã ở Tô gia hơn bốn mươi năm, độ trung thành đối với Tô gia rất cao.

Nhưng chỉ là nhận thức của chủ nhân thân thể.

Hiện tại Tô Thần có chút cảnh giác.

“Thiếu gia, ta thấy ngài vẫn nên tiếp tục ở lại Ngọc Xuân Uyển, chờ thêm một đoạn thời gian rồi hắn trở về.”

Phúc bá nhìn Tô Thần nói.

“Không sao, chuyện nên tới sẽ phải tới!”

Tô Thần bình đạm nói.

Phúc bá nghe vậy sững sốt, sau đó nói:

“Thiếu gia, ta sẽ an bài một ít nhân thủ.”

“Ngươi cứ an bài là được!”

Tô Thần gật gật đầu.

Hắn không nói thêm gì nữa mà đi vào trong tiểu viện.

Hiện giờ hắn muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, đến buổi tối sẽ ra ngoài làm đại sự.

Chương 9: Đêm mưa giết người, ra tay chính diện (1)

....

Trong sương phòng.

Tô Thần khoanh chân ngồi trên giường.

Tâm thần lại dừng trên Kim Cương Hồn Nguyên Kính thu hoạch được trước đó.

Thời điểm ở Ngọc Xuân Uyển, Tô Thần chính là một kẻ ăn chơi trác táng chân chính.

Không có tu luyện gì hết.

Nhưng hiện giờ trở lại Tô phủ, hẳn cần phải tu luyện.

Kim Cương Hồn Nguyên Kính là một môn công pháp luyện thể, có mười ba tầng.

Dùng nội khí trong cơ thể để rèn luyện bản thân.

Tầng thứ nhất đến tầng thứ ba rèn luyện làn da.

Làm làn da bản thân trở nên bền chắc như kim loại.

Từ tầng thứ tư đến tầng thứ sáu rèn luyện huyết nhục, tầng thứ bảy đến tầng thứ chín rèn luyện cốt tủy, tầng thứ chín đến tầng thứ mười hai rèn luyện nội tạng nội phủ.

Còn tầng thứ mười ba hồn nguyên nhất thể.

“Kim Cương Hồn Nguyên Kính ba tầng đầu luyện da, dùng Kim Cương Hồn Nguyên nội lực sinh ra trong cơ thể không ngừng áp súc màng da, làm màng da cứng rắn như thiết.”

“Chuyện này khá dễ làm, hôm nay ta có thể hoàn thành.”

“Chỉ là giai đoạn tiếp theo rèn luyện huyết nhục, e là cần tiêu hao một lượng lớn đan dược bổ sung khí huyết!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Sau đó Tô Thần không lại không nghĩ tới mấy chuyện này nữa, hiện tại nghĩ tới cũng vô dụng.

Tranh thủ thời gian tu luyện tăng cường thực lực mới là cơ sở.

Tô Thần Vận chuyển Kim Cương Hồn Nguyên Kính, nội lực bắt đầu rèn luyện màng da.

Hắn ngồi khoanh chân tu luyện, không biết qua bao lâu.

Oanh!

Đột nhiên bên ngoài có tiếng sấm vang lên.

Rồi mưa bắt đầu rơi tí tách tí tách.

Tô Thần cũng từ trong tu luyện tỉnh lại, mở hai mắt ra chậm rãi đi đến bên cửa sổ, nhìn thoáng qua bóng đêm bên ngoài.

Bởi vì trời mưa nên càng tối tăm hơn.

Tô Thần cũng không biết chính mình tu luyện bao lâu.

“Bất quá cơn mưa này không tồi, đêm mưa thích hợp giết người, nhưng mà hôm nay là ngày ta giết người hay là ta bị người khác giết.”

Trong lòng Tô Thần trầm than.

Kèo kẹt, cửa tiểu viện bị mở ra.

Quản gia Phúc bá đẩy cửa tiểu viện tiến đến.

Đốc đốc!

Cửa phòng môn bị gõ vang.

Tô Thần đứng bên cửa sổ đã biết được người tiến vào tiểu viện chính là Phúc bá.

Liền mở cửa phòng ra.

“Thiếu gia, ta thấy đèn bên này còn sáng nên liền qua, đây là đồ ăn mà ta kêu hạ nhân chuẩn bị đồ ăn cho ngài!”

Phúc bá mang theo rổ cơm đặt ở trên bàn trong phòng.

Nhẹ nhàng mở rổ ra, muốn lấy đồ ăn bên trong bày biện.

“Còn nữa, hôm nay Hàn quản sự cùng Lộ quản sự tiến đến, nói ta báo cho thiếu gia!”

“Nếu bên thiếu gia có chuyện gì, có thể lập tức thông tri bọn họ, bọn họ sẽ toàn lực hiệp trợ thiếu gia.”

“Thiếu gia, bọn họ là người mà lúc lão gia sinh thời tín nhiệm nhất, thiếu gia có thể tin tưởng bọn họ.”

Phúc bá vừa lấy đồ ăn, vừa nói.

Kim Phong Tế Vũ Lâu không chế một phần ba cửa hàng ở Khánh Thành.

Mà xử lý này đó cửa hàng, là kim phượng mưa phùng lâu mười tám danh quản sự.

Hàn quản sự cùng Lộ quản sự chính là kia mười tám người trung hai người.

Nghe được Phúc bá nói, Tô Thần gật gật đầu.

“Phúc bá, người thay ta cảm ơn hai vị thúc thúc, nếu ta có yêu cầu ta sẽ mời bọn họ hỗ trợ.”

“Cũng đừng lấy ra, hôm nay ta không có ăn uống!”

Tô Thần mở miệng nói.

Tạm thời hẳn sẽ không tin tưởng bất luận kỳ nào, ngay cả Phúc bá trước mắt hẳn cũng không tin.

Có lẽ Tô Thần lúc trước sẽ tin tưởng.

Nhưng Tô Thần hiện tại cảnh giác với bất kỳ kẻ nào.

Nghe Tô Thần nói, Phúc bá chỉ có thể thả đồ ăn lại.

“Hiện tại là giờ nào rồi?”

Tô Thần hỏi.

“Thiếu gia, hiện tại mới vừa vào giờ Hợi!”

“Giờ Hợi sao?”

Gần đây bên ngoài có tin tức gì tức truyền tới sao?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

Ở Ngọc Xuân Uyển, Tô Thần vẫn luôn chải chuốt ký ức trong đầu.

Không có chú ý tình huống bên ngoài.

“Buổi tối, bên lão nô nhận được một tin tức từ chợ đen nói lúc sinh thời lão gia nhận được một đài sen Ngũ phẩm.”

Phúc bá mở miệng nói.

“Đài sen Ngũ phẩm, sao phụ thân ta lại có bảo vật như vậy, đối phương đây là hướng về phía Kim Phong Tế Vũ Lô chúng ta, muốn tiêu diệt Kim Phong Tế Vũ Lô?”

Tô Thần nghe vậy sắc mặt biến đổi nói.

Đài sen Ngũ phẩm là bảo vật gì, hẳn cũng biết.

Phụ thân hẳn có chút danh khí ở Khánh Thành nhưng tuyệt đối không lấy được bảo vật như đài sen Ngũ phẩm.

“Xem ra có người ngồi không yên mới truyền ra tin tức như vậy, Phúc bá người về nghỉ ngơi trước đi!”

Tô Thần trầm giọng nói.

“VẬY lão nô liền về nghỉ ngơi trước!”

Phúc bá hành lễ với Tô Thần sau đó chống ô che mưa rời khỏi.

Nhìn bóng lưng Phúc bá rời đi, Tô Thần híp mắt lại.

“Là đang nhắc nhở ta hay là thế nào đây?”

“Hiện tại không phải thời điểm suy nghĩ những chuyện này, chờ ta quấy đục hồ nước này trước, nhìn xem có thể có cá xuất hiện hay không.”

Hắn trực tiếp tắt ngọn đèn trong phòng, mặc áo đi ngủ.

Trong lòng thì nghĩ nên ra tay đối với ai.

Căn cứ vào ký ức lúc trước của Tô Thần.

Lăng Thiên Hà có ba tên thủ hạ tâm phúc.

Tướng Thần Đông là một.

Còn có hai người nữa, một người tên là Tống Nguyên, một người tên là Lục Kháng.

Tạm thời không thể giết chết Tướng Thần Đông, dù sao người ta vừa mới giúp hắn chuộc Tần Ngọc Xuân Uyển trung chuộc ra Tần Lan.

Như vậy chỉ còn lại có Tống Nguyên cùng Lục Kháng.

Trong đó Tống Nguyên liền cách chỗ Tô Thần không xa.

“Không nên trách, muốn trách thì trách người gần ta nhất.”

Tô Thần lẩm bẩm nói.

Ở một chỗ khác.

Hậu viện Tô phủ.

Chỗ phòng nhị phu nhân Thượng Quan Tử Vân vẫn còn ánh đèn.

“Tiểu thư, bên chợ đen truyền đến tin tức nói lúc trước Tô Mộng Bạch lấy được một đài sen Ngũ phẩm.”

Tiểu Lan bên cạnh Thượng Quan Tử Vân mở miệng nói.

“Đài sen Ngũ phẩm!”

Chương 10: Đêm mưa giết người, ra tay chính diện (2)

....

Nghe vậy, sắc mặt Thượng Quan Tử Vân trầm xuống.

“Phát động nhân thủ, điều tra xem rốt cuộc là ai phát ra tin tức này, còn nữa, sau khi Tô Thần kia trở về có phản ứng như thế nào?”

Thượng Quan Tử Vân lạnh giọng nói.

“Sau khi hă trở về liền ở trong tiểu viện không có ra ngoài, thật sự nhát gan mà.”

Tiểu Lan mở miệng nói.

“Không có ra ngoài? Tô Thần, người đang chờ đợi cơ hội sao?”

“Nhưng mà người không thực lực, dù chờ đợi cũng vô dụng.”

“Nhưng mà ta rất muốn nhìn xem người làm như thế nào vượt qua một cửa này, nếu người có thể vượt qua một cửa này ta sẽ cho người cơ hội gia nhập thánh giáo.”

Thượng Quan Tử Vân trầm giọng nói.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Nằm trên giường, Tô Thần tiếp tục thi triển Kim Cương Hồn Nguyên Kinh.

Hắn yêu cầu trong thời gian ngắn nhất tu thành tầng thứ ba.

Rất nhanh đã đến giờ Tý.

Tô Thần vẫn luôn chờ đợi không chờ được bất cứ người nào.

Nhưng Tô Thần tiếp tục chờ thêm một giờ, thấy vẫn không có động tĩnh nên hắn liền xuống khỏi giường.

Lúc này, bên ngoài có mưa tí tách rơi.

Tô Thần nhẹ nhàng đẩy cửa sổ, thân hình chợt lóe nhảy ra khỏi tiểu viện.

Hắn nhanh chóng tới chỗ ở của quản sự Kim Phong Tế Vũ Lôu Tổng Nguyên.

Bên ngoài nơi này, Tô Thần đã thay đổi một thân áo đen nhìn phủ đệ trước mắt.

Trong đầu hồi ức tới cảnh vật bên trong chỗ ở của Tổng Nguyên.

Tổng Nguyên chính là một trong mười tám tên quản sự của Kim Phong Tế Vũ Lôu.

Trước kia, thời điểm Tô Thần chưa đến Sơn Hà Môn đã tới nơi này vài lần.

“Phòng phía tây là phòng ngủ của Tổng Nguyên, đi tới đó nhìn xem trước!”

Tô Thần lướt nhanh tiến vào tiểu viện của Tổng Nguyên.

Trong tiểu viện có vẻ rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng mưa lất phất.

Tô Thần dựa theo ký ức xuất hiện ở phòng phía tây.

Thân hình dừng lại bên ngoài căn phòng và tập trung lắng nghe.

Từ trong phòng có tiếng hô hấp đều đặn truyền ra.

“Ở chỗ này, rất tốt!”

Ánh mắt Tô Thần lóe sát ý.

Oanh!

Hắn trực tiếp tung một quyền đánh nát cửa phòng và vọt vào bên trong.

Tổng Nguyên đang ngủ say nghe được tiếng động.

Cả người bật dậy, bắt lấy một thanh trường đao đặt cạnh giường.

“Người nào?”

Hắn khẽ quát một tiếng, trường đao trong tay nháy mắt chém ra.

“Người lấy tánh mạng của ngươi!”

Tô Thần hạ giọng nói.

Cánh tay trái nâng lên, một cỗ hàn khí từ trong lòng bàn tay hắn bùng nổ, sau đó tung chưởng.

Bàn tay va chạm với trường đao, trường đao nhanh chóng bị kết băng.

“Thật lạnh!”

Tổng Nguyên mới vừa nói hai chữ thật lạnh thì hàn khí từ trường đao nhanh chóng lan tràn đến thân thể hắn.

Hắn chỉ cảm thấy tim mình nháy mắt ngừng đập.

Bùm!

Sau đó toàn thân đông cứng ngã xuống đất.

...

“Thực lực yếu như vậy sao?”

Tô Thần cũng biết thực lực của Tổng Nguyên, ở Hậu Thiên đỉnh, còn chưa có bước vào Tiên Thiên.

Tuy rằng biết đối phương không phải đối thủ của hắn nhưng mà dễ dàng giết chết như thế này khiến hắn không khỏi ngáy ra một chút.

Vì sao hắn không ám sát đối phương.

Đó là bởi vì Tô Thần không làm được một kiếm cắt cổ, thủ đoạn gọn lẹ.

Chắc chắn sẽ bị đối phương phát hiện cho nên còn không bằng chính diện ẩu đả với đối phương.

Cho nên vừa bắt đầu Tô Thần liền dùng hết toàn lực.

Vận dụng cánh tay Băng kỳ lân của mình.

Nhưng mà sau khi giao thủ mới phát hiện.

Cánh tay Băng kỳ lân bùng nổ uy lực quá lớn.

Đối phương chỉ mới nói được hai chữ liền chết rồi.

【 Lần đầu tiên ký chủ giết người, khen thưởng thẻ kỹ năng dùng một lần Uẩn Dao Thuật hai mươi năm, ba tấm thẻ rút thưởng màu trắng. 】

“A! Thẻ kỹ năng dùng một lần, Uẩn Dao Thuật hai mươi năm sao?”

Tô Thần còn tưởng rằng còn có khen thưởng gì khác nữa, không nghĩ tới chỉ đạt được thứ này.

Thẻ kỹ năng dùng một lần chính là chỉ có thể sử dụng một lần thôi.

“Nhưng thêm ba tấm thẻ rút thưởng màu trắng cũng không tồi, cộng thêm trước đó nữa là có sáu tấm, nếu lại hoàn thành nhiệm vụ báo thù cho thân thể này sẽ thêm ba tấm thẻ.”

“Có lẽ ta có thể dùng hai tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng thử.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Bởi vì có động tĩnh nên toàn bộ tiểu viện dần dần sáng đèn.

Một ít người nhanh chóng hướng tới bên này.

Tô Thần cảm giác có người tiến đến nên nhanh chóng lướt ra khỏi phòng, rời khỏi.

Tuy rằng hắn có thể nhẹ nhàng giải quyết những người này nhưng mà không cần thiết.

Dù sao đêm nay có khả năng sẽ có người động thủ với hắn cho nên vẫn phải mau chóng về phòng.

Chỉ trong chốc lát Tô Thần đã về đến phòng của mình.

Hắn thay trang phục đen thành bình thường rồi nhanh chóng giấu đi.

Trực tiếp leo lên giường nằm.

“Đây là thế giới võ hiệp sao?”

Lần đầu tiên giết người, còn dùng một quyền đánh chết, trong lòng Tô Thần có chút xúc động, nhiệt huyết dâng trào.

Thế giới võ hiệp, khoái ý ân cừ.

Chính là như thế.

Áp lực từ sự bức bách trước đó cũng được phóng xuất ra hết trong khoảnh khắc tung quyền.

Tô Thần chìm vào giấc ngủ.

Nhưng mà không bao lâu sau Tô Thần đột nhiên mở mắt.

Bên ngoài phòng có một bóng đen đang đứng.

Người nọ đứng bên ngoài cửa sổ, không có tiến vào.

Tô Thần nằm ở trên giường, ánh mắt hơi một ngưng, trở nên cảnh giác.

Hắn không biết đối phương đứng ở cửa sổ làm gì?

Thời gian trôi qua từng chút một.

Người nọ bất động nên Tô Thần tiếp tục nằm trên giường giả bộ ngủ say.

Một lúc sau bóng đen thê mà lặng yên rời đi.

Sau khi đối phương rời khỏi.

Tô Thần mở mắt:

“Người nọ là ai, hắn muốn làm gì?

Vì sao đứng ở bên ngoài mà không có hành động gì chứ?”

Chương 11: Uẩn Đạo Thuật hai mươi năm, phân tích và kinh hãi

....

Trong lúc nhất thời, Tô Thần có chút khó hiểu.

Nhưng hiện tại đối phương đã đi rồi.

Tâm thần Tô Thần căng chặt cũng dần thả lỏng.

Nhưng lúc này hắn lại không có buồn ngủ.

Không có ý định ngủ tiếp nên Tô Thần nghĩ đến sáu tấm thẻ rút thưởng màu trắng.

Chuẩn bị dùng hai tấm trước xem xem.

Trực tiếp lựa chọn sử dụng hai tấm thẻ màu trắng.

【 Đạt được hai bình Khí Huyết đan, đạt được một cái nhẫn không gian nhỏ. 】

Hai tấm thẻ rút thưởng màu trắng mang đến cho Tô Thần hai thứ này.

Trong tay hắn có thêm bình đan dược bình cùng một cái nhẫn.

Mang chiếc nhẫn vào ngón tay.

Sau đó bỏ luôn hai bình đan dược vào bên trong.

Sau đó hắn đứng dậy lấy y phục dạ hành cùng với giày cho hết vào trong nhẫn.

Giấu ở nơi nào cũng không có kỹ như giấu trong nhãn không gian.

“Chỉ là cái nhãn không gian không gian này có chút nhỏ, nhưng tạm thời có thể giải quyết một ít phiền toái của ta.”

Tô Thần thầm nói.

Hiện tại hắn không ở có một mình, chung quanh hắn có quá nhiều người.

Rất nhiều đồ vật sẽ lộ ra dấu vết.

Có thứ này thuận tiện hơn rất nhiều.

Lúc này bóng đen từ chỗ Tô Thần bên rời đi xuất hiện trong lầu các ở hậu viện.

Bóng đen Tô Thần nhìn thấy bên ngoài phòng mình chính là Thượng Quan Tử Vân.

Trút bỏ trang phục màu đen trên người, Thượng Quan Tử Vân khẽ cau mày.

“Tính cảnh giác kém như vậy sao?”

Ta đứng bên ngoài cửa sổ lâu như vậy mà cũng không phát hiện?”

“Nhưng mà nếu cái chết của Tô Mộng Bạch thật sự liên quan đến đại sen Ngũ phẩm, như vậy kẻ làm nhĩ tử như Tô Thần trở về trong thời gian này có lẽ biết ít tin tức về đại sen Ngũ phẩm.”

“Nói như vậy hắn còn không thể chết được, đại sen Ngũ phẩm hữu dụng với ta!”

Thượng Quan Tử Vân trầm giọng nói.

Sau đó nàng trở về giường.

So với sự yên tĩnh bên này thì ở chỗ ở của Tống Nguyên ồn ào, có nhiều người tụ tập.

Tin tức Tống Nguyên bị giết nhanh chóng truyền tới chỗ Lăng Thiên Hà, Lăng Thiên Hà mang theo hai tên thủ hạ tâm phúc nhanh chóng đi vào nơi ở của Tống Nguyên.

Nhìn thấy tình trạng thi thể của Tống Nguyên.

Nam tử trung niên bên cạnh Lăng Thiên Hà nhanh chóng điều tra nguyên nhân dẫn đến cái chết của Tống Nguyên.

Thời điểm tay hắn chạm đến thi thể của Tống Nguyên.

Một cỗ hàn ý mạnh mẽ từ trên người Tống Nguyên dũng mãnh xâm nhập vào bàn tay hắn.

Hắn phải nhanh chóng rút bàn tay ra.

Bàn tay vừa mới sờ vào thi thể Tống Nguyên xuất hiện một tầng băng mỏng.

“Hàn khí thật là lợi hại!”

Trong bàn tay nam tử trung niên có một cỗ nội khí trào ra đánh tan hàn khí.

Nam tử trung niên tên là Lục Văn Thương, là một võ giả vừa mới bước vào Tiên Thiên sơ kỳ.

Là người mạnh nhất trong ba tên thủ hạ tâm phúc của Lăng Thiên Hà.

Nhìn thấy tình hình, Lăng Thiên Hà và Tượng Thần Đông đều giật mình.

“Phó lâu chủ, Tống quản sự bị người ta đóng băng đánh vỡ tâm mạch mà chết, xem vẻ mặt trước khi chết và tình huống trong phòng, đối phương ra tay rất nhanh, Tống quản sự ở trước mặt đối phương không hề có cơ hội phản kháng.”

“Còn nữa, đôi phương lưu lại một cỗ hàn khí cực kỳ bá đạo bên trong thân thể Tổng quản sự, từ hàn khí này suy đoán, hẳn là thực lực của đôi phương rất khủng bố!”

Lục Văn Thương hít một hơi nói.

Nghe Lục Văn Thương nói xong, Tưởng Thần Đông cảm thấy lo lắng, thấp thỏm.

Thực lực của Tổng Nguyên không hơn kém hẳn bao nhiêu

Nếu đôi phương ra tay với hắn thì e là hắn cũng sẽ có kết cục giống như Tổng Nguyên mà thôi.

Nghe được lời Lục Văn Thương nói, sắc mặt Lăng Thiên Hà trở nên âm trầm.

Hắn tiến tới gần thi thể Tổng Nguyên thò tay ra.

Một cỗ nội khí màu tím xuất hiện trong lòng bàn tay hắn chạm rãi chạm vào thân thể Tổng Nguyên, hắn muốn đích thân cảm nhận hàn khí.

Sau một lát, bên trong nội khí màu tím bắt đầu có thêm một tia hàn khí hắn mới rút bàn tay trở về.

Sắc mặt kinh hãi dị thường.

Từ lúc Tổng Nguyên chết đến khi bọn họ tới.

Tuy rằng thời gian không dài nhưng cũng không thể nói là ít.

Nhưng mà hàn khí đôi phương lưu lại trên người Tổng Nguyên vẫn không có tiêu tán.

Còn có thể ăn mòn nội khí của hắn nữa, thực lực đôi phương quá mức khủng bố.

Hắn đứng lên, trầm giọng nói:

“Thời điểm lâu chủ chết, ta từng điều tra dấu vết để lại, lâu chủ bị người ta dùng một kiếm đâm thủng tâm mạch mà chết, không hề có cơ hội phản kháng.”

“Tuyệt đối là do sát thủ thâm niên ra tay, nhưng cái chết của Tống Nguyên lại có chút kỳ quái.”

“Là cảnh cáo chúng ta hay là muốn chúng ta lâm vào khủng hoảng đây?”

Lăng Thiên Hà cảm giác được nguy cơ.

“Tìm được ai truyền ra tin tức ở chợ đen sao?”

Thân là phó lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô, tự nhiên Lăng Thiên Hà cũng biết tin tức xuất hiện ở chợ đen.

“Không có tìm được, bất quá thuộc hạ luôn cảm thấy có chút kỳ quái, người lan truyền tin tức có mục đích gì?”

“Nếu lúc lâu chủ còn sống thật sự lấy được đài sen Ngũ phẩm, như vậy những người này phải muốn độc chiếm chứ không phải khiến cho tất cả mọi người đều biết như hiện tại.”

Lục Văn Thương nói.

“Có thể không cùng một nhóm người, nhóm kia đoạt được đài sen Ngũ phẩm, còn nhóm hiện tại giết người chính là muốn cảnh cáo chúng ta, muốn giao đài sen Ngũ phẩm ra?”

Tưởng Thần Đông lên tiếng.

“Thật sự có khả năng này, nếu nói như vậy thì chúng ta gặp phiền toái rồi.”

Sắc mặt Lăng Thiên Hà trở nên âm trầm.

Bọn họ căn bản không biết đài sen Ngũ phẩm ở đâu.

“Các người nói xem Tô Thần kia có biết đài sen Ngũ phẩm ở đâu hay không, tại sao hắn lại trở về ngay lúc này chứ!”

“Có lẽ là bởi vì có chuyện này nên hấn mới bình đạm như vậy!”

Tướng Thần Đông nói tiếp.

Hấn biết biểu hiện của Tô Thần ở Ngọc Xuân Uyển, Tô Thần chẳng hề có chút lo lắng hay khẩn trương gì cả.

Chương 12: Tụ Hiền Đường, hoài nghi

....

Nghe được lời Tướng Thần Đông nói, sắc mặt Lăng Thiên Hà cùng với Lục Văn Thương càng khó coi hơn.

Thật sự như thế thì có khả năng đối phương đang cảnh cáo bọn họ.

“Trước sắp xếp cho ổn thỏa cho người nhà Tống Nguyên đi, ngày mai ta đi gặp Tô Thần, thăm dò một chút.”

Lăng Thiên Hà phân phó.

Sáng sớm hôm sau.

Trời vẫn còn mưa phùn, mưa phùn giống như bụi mù bao phủ Khánh Thành.

Nhưng mà tin tức một trong mười tám quân sự của Kim Phong Tế Vũ Lâu Tống Nguyên bị người ta giết chết trong viện cũng nhanh chóng truyền ra.

Bên trong thành, ở một kiến trúc hình tháp.

Kiến trúc hình tháp này có chín tầng, có thể nói là kiến trúc cao nhất Khánh Thành rồi.

Có thể có được kiến trúc này, thuyết minh địa vị của thế lực này ở Khánh Thành rất bất phàm.

Đây là thế lực xếp hạng thứ hai trong năm thế lực ở Khánh Thành, Tụ Hiền Đường.

Lúc này một lão giả thân xuyên trường bào màu vàng đang ở trên tháp nhìn mưa phùn mênh mông bên ngoài.

Ở bên cạnh hắn còn có một nam tử áo xanh đang đứng.

“Chân Nguyên, này Khánh Thành chính là rất khó đến hạ như vậy mưa phùn, thật là có chút hiếm thấy a!”

Kia lão giả áo vàng nói chuyện thời điểm, còn thật sâu mà hít một hơi.

Giống như ở hấp thụ này mênh mông mưa phùn mang đến ướt át.

Lão giả áo vàng tổng đường chủ Tụ Hiền Đường Tây Môn Mục Dã, nam tử bên cạnh hắn là một trong năm đại đường chủ của Tụ Hiền Đường 【Phích Lịch Hồn Nguyên Thủ】 Tàn Chân Nguyên.

Cũng là đệ tử của lão giả áo vàng.

“Là khó được, nơi biên thù chúng ta vốn dĩ khô hạn, rất ít xuất hiện thời tiết thế này!”

“Bất quá sư tôn, tuy rằng mưa phùn rất tốt nhưng mà hiện tại Khánh Thành phong vân kích động, quân sự Kim Phong Tế Vũ Lôu Tổng Nguyên chết trong tay một người tu hành công pháp thuộc tính hàn.”

“Vốn cho rằng có thể mượn cái chết của Tô Mộng Bạch để cho Tụ Hiền Đường chúng ta bắt lấy Kim Phong Tế Vũ Lôu, một bước vượt qua Lôi Đường đây?”

“Hiện tại xem ra vẫn là không thể động!”

Tàn Chân Nguyên cảm hận nói.

“Làm bất cứ chuyện gì đều không cần nóng vội, cơ hội là chờ tới.”

“Người cảm thấy chuyện có người truyền tin tức đài sen Ngũ phẩm từ chợ đen ra như thế nào?”

Tây Môn Mực Dã mở miệng nói.

“Lúc trước, ta cảm giác tin tức kia hơi giả, nhưng hôm nay có tin Tống Nguyên bị giết, ta cảm giác cái chết của Tô Mộng Bạch chết thật sự liên quan đến đài sen Ngũ phẩm.”

Tần Chân Nguyên nói.

“Vậy người giúp ta phân tích một chút, trong Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ có ai biết tới đài sen Ngũ phẩm.”

Thời điểm nói chuyện Tây Môn Mực Dã xoay người tiến vào trong.

Lúc này trong phòng có một mỹ nữ dáng người nóng bỏng đang tập trung pha trà.

Một cỗ hương trà tràn ngập căn phòng.

Nhìn thấy Tây Môn Mực Dã tiến đến nàng liền bung một ly tới cho Tây Môn Mực Dã.

“Chân Nguyên, đây chính là một chút trà tốt ta mới nhận từ Giang Nam, Kim Phong Ngọc Lộ trà! Loại này ở Khánh Thành không có đâu!”

“Cho Chân Nguyên một ly!”

Tây Môn Mực Dã nói.

“Sur tôn, đệ tử đối với trà không có hứng thú, nếu có rượu mà nói thì ta thích hơn!”

“Sur tôn vừa mới hỏi ta, hiện giờ ai có khả năng biết tin tức về đài sen Ngũ phẩm, ta cho rằng Tô Thần kia khả năng.”

Tần Chân Nguyên nói.

“Nói nói xem, vì sao là hẩn? Mà không phải là thê tử của Tô Mộng Bạch!”

Tây Môn Mịch Dã ngồi xuống ghế gỗ nhìn Tần Chân Nguyên.

“Lý do thứ nhất, sau khi Tô Mộng Bạch chết Tô Thần liền quay trở về Kim Phong Tế Vũ Lâu, thời gian có chút trùng hợp, bình thường mà nhận được tin tức thì hẩn là hẩn còn chưa tới Khánh Thành!”

“Cho nên Tô Thần đã trở về trước khi nhận tin, có thể là Tô Mộng Bạch gọi hẩn trở về.”

“Tô Thần có thiên tư không cao, ở Sơn Hà Môn cũng chỉ là một tên đệ tử bình thường, có khả năng đài sen Ngũ phẩm chính là thứ Tô Mộng Bạch muốn chuẩn bị cho Tô Thần.”

“Lý do thứ hai chính là mấy ngày nay ta vẫn luôn chú ý Tô Thần kia, từ biểu hiện của hẩn, ta không nhìn thấy một chút thấp thỏm cùng bất an nào!”

“Chuyện này cực kỳ không hợp lý, nếu nói hẩn có thực lực, vậy hoàn toàn không có khả năng, không có thực lực mà còn bình tĩnh như thế, vậy thuyết minh trên người hẩn có một ít đồ vật, hẩn cho rằng sẽ không có ai động tới hẩn!”

Tần Chân Nguyên nghiêm túc nói.

“Ngươi phân tích chút đạo lý, nhưng mà ngươi tính sót một chút.”

“Tô Thần không có thực lực, như vậy dù hẩn có đồ vật gì đó cũng vô dụng, bởi vì thế giới này lấy thực lực vi tôn.”

“Đối phương có thể giết Tô Mộng Bạch thì chuyện bắt lấy Tô Thần còn không phải quá đơn giản sao?”

Tây Môn Mịch Dã nhẹ giọng nói.

Nghe Tây Môn Mục Đã nói, Tần Chân Nguyên tức khắc nhúu mày.

Hắn xem nhẹ một tin tức quan trọng.

Trong mắt hắn Tô Thần giống như con kiến, như vậy ở trong mắt người khác cũng chẳng to hơn là bao.

Con kiến có thể tiện tay bóp chết nhưng mà lại không có ra tay với con kiến.

Chuyện này hoàn toàn không hợp lý.

“Sur tôn, ý người là đang có thiết lập ván cục!”

“Hắn là vậy, người bên này chỉ cần điều tra, tạm thời không nên tham dự vào tránh miễn cho lửa đốt đến Tụ Hiền Đường!”

Tây Môn Mục Đã phân phó.

“Đệ tử hiểu rõ!”

Tần Chân Nguyên trả lời.

“Đi xuống đi, nhìn chăm chăm Kim Phong Tế Vũ Lô, bất kỳ chi tiết nào cũng không thể bỏ qua!”

“Chỉ cần tìm được cơ hội thì chúng ta vẫn muốn bắt lấy Kim Phong Tế Vũ Lô!”

Tây Môn Mục Đã nói.

“Đệ tử đi trước!”

Nói xong, Tần Chân Nguyên hành lễ rồi rời khỏi.

“Rốt cuộc là người nào đang mưu tính chuyện này đây?”

Bất quá tin tức đài sen Ngũ phẩm hắn là thật!”

“Nếu không thì không thể dẫn được cao thủ tiến đến, nhưng mà hắn giết Tống Nguyên để làm gì?”

“Là cảnh cáo những người khác hay là cưỡng ép?”

Tây Môn Mực Đã uống một ngụm trà, trầm giọng nói.

Chương 13: Đắc đo, ngã bài (1)

....

Bên này

Tô Thần đã rời giường sớm, quần gia Phúc bá chờ sẵn bên ngoài phòng.

Nhìn thấy Tô Thần đi ra từ sương phòng, Phúc bá tiến lên nói:

“Thiếu gia, quân sự Tổng Nguyên bị người giết, mấy người Lãng phó lâu chủ đang ở trong đại sảnh chờ ngài!”

“Cái gì, Tổng quân sự bị giết!”

Tô Thần giả vờ kinh ngạc hỏi.

“Đúng, thi thể Tổng quân sự đã được xem xét tối hôm qua, chết trong tay một người tu hành công pháp thuộc tính hàn, đối phương ra tay bá đạo, trực tiếp đóng băng trái tim của Tổng quân sự.”

Phúc bá báo tin tức mà mình nhận được cho Tô Thần.

“Trực tiếp đóng băng trái tim của Tổng quân sự! Thực lực mạnh như vậy?”

Tô Thần cả kinh, biến sắc hỏi.

“Đúng vậy, người ra tay có thực lực rất mạnh, phỏng chừng ngay cả Lãng phó lâu chủ đều không phải đối thủ.”

“Thiếu gia, chúng ta đi gặp Lãng phó lâu chủ, hẳn biết được nhiều tin tức hơn!”

Phúc bá nói.

Chỉ trong chốc lát Tô Thần liền tới đến đại sảnh ở ngoài.

Ở đại sảnh, không chỉ có Lăng Thiên Hà mà còn có mười bảy tên quân sự, bọn họ nhận được tin tức Tống Nguyên bị giết, toàn bộ đều theo Lăng Thiên Hà đến Tô phủ.

Lúc này bọn họ đang nói chuyện với nhau, trong lời nói đều mang theo sự lo lắng.

Thời điểm Tô Thần bước vào đại sảnh.

Mấy người tạm dừng nghị luận hướng tới Tô Thần hành lễ.

“Gặp qua lâu chủ!”

“Không cần đa lễ, chuyện Tống Nguyên ta đã biết, chuyện này không tầm thường, Lăng phó lâu chủ, Tống quân sự vẫn luôn đi theo người, chuyện này toàn quyền giao cho người tới điều tra, ta hy vọng trong vòng ba ngày người có thể tra ra chút manh mối!”

Tô Thần ra tay phủ đầu Lăng Thiên Hà trước.

Tống Nguyên vốn do Lăng Thiên Hà đề bạt trở thành quân sự, có thể nói là người của Lăng Thiên Hà.

Hiện tại Tống Nguyên chết rồi, đương nhiên nên do Lăng Thiên Hà tới điều tra.

Lăng Thiên Hà căn bản không thể thoái thác.

Nghe Tô Thần nói.

Lăng Thiên Hà có chút ngây ngốc, hắn còn chưa nói gì thì Tô Thần đã hạ mệnh lệnh cho hắn điều tra chuyện này rồi, còn yêu cầu trong ba ngày.

“Lâu chủ yên tâm, ta sẽ mau chóng tra ra kết quả.”

Lăng Thiên Hà chỉ có thể tiếp nhận.

Trong lòng lại trầm xuống, biểu hiện của Tô Thần hôm nay làm hắn có chút kiêng kỵ.

Cũng dâng lên chút hoài nghi.

Biểu hiện hôm nay của Tô Thần không giống biểu hiện mấy ngày trước mặt mấy ngày trước.

Khi đó Tô Thần có chút kinh ngạc, nhưng nhiều hơn vẫn là sự sợ hãi.

Nhưng hiện giờ trên người đối phương giống như có thêm một cỗ thể.

Tối hôm qua Tô Thần lần đầu giết người.

Trước khi giết người Tô Thần có chút ghen ghét.

Càng nhiều hơn là sự sợ hãi đối với thế giới này.

Nhưng sau khi giết người.

Tô Thần thông suốt, hơn nữa còn có thêm lòng tin.

Khiến trên người trên người hắn không tự giác sinh ra một cỗ khí thế.

Lòng Lãng Thiên Hà trầm xuống nhưng lại không biểu hiện ra ngoài.

“Mấy vị còn có chuyện gì khác sao?”

Tô Thần ngồi ngay ngắn trên ghế dài nhìn mấy người nói.

Nghiêm nhiên chính là tư thế của lâu chủ.

Nghe Tô Thần nói, mười bảy vị quản sự phía dưới tức khắc liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều là nhân vật lặn lộn trong giang hồ nhiều năm.

Đã cảm giác được Tô Thần không bình thường.

Cho nên bọn họ cũng không định tiếp tục nói gì?

“Không có chuyện khác sao?”

Vậy các người đi về trước, quản lý tốt sự vụ trong tay.”

“Tuy rằng hiện giờ Kim Phong Tế Vũ Lô có rung chuyển, nhưng sinh ý các vị quản lý cũng không thể xuất hiện rung chuyển.”

“Ngôn quản sự, Tổng quản sự đã xảy ra chuyện, người tạm thời quản lý sự vụ của hắn.”

Thời điểm Tô Thần nói chuyện, ánh mắt nhìn về phía cuối, chỗ một nam tử mặc thanh bào, bộ dạng có chút gầy ốm.

Nam tử là Ngôn Mộc Sinh, một trong mười tám quản sự của Kim Phong Tế Vũ Lô, người quản lý sinh ý ít nhất.

Nghe được Tô Thần nói, Ngôn quản sự lập tức khom người:

“Đa tạ lâu chủ!”

“Các người đều lui xuống đi, ta cùng với Lăng phó lâu chủ còn thương lượng một chút chuyện khác!”

Tô Thần xua tay.

Toàn bộ quá trình đều không có cho Lăng Thiên Hà cơ hội nói chuyện.

Lúc này Lăng Thiên Hà cũng kinh ngạc.

Vừa rồi Tô Thần để cho Ngôn Mộc Sinh quản lý sinh ý hắn có ý kiến.

Nhưng còn chưa nói ra thì Tô Thần đã xua tay để những người khác rời đi.

Hắn đưa mắt về phía Tượng Thần Đông để ra hiệu.

“Lâu chủ, Ngôn quản sự cách khu vực quản lý của Tổng quản sự rất xa, ta bên này gần khu vực của Tổng quản sự hơn

nên cứ để ta tạm thời quản lý sự vụ thay Tổng quản sự đi!”

Tướng Thần Đông nói.

“Tướng thúc, ta còn không có cảm tạ người đâu?

Cảm tạ vì giúp ta chuộc Tần Lan kia, đúng lúc mấy ngày nay người giúp ta lựa chọn một gian nhà rồi sắp xếp cho Tần Lan vào ở!”

Tô Thần trực tiếp an bài.

Nói xong đứng lên.

“Lăng thúc, chúng ta đi bàn bạc!”

Nói xong liền xoay người bước ra hậu viện.

Ánh mắt Lăng Thiên Hà âm trầm nhưng cũng đi theo phía sau Tô Thần.

Những người khác thì lại nhìn nhau.

Cuối cùng tất cả đều rời khỏi đại sảnh.

Sự tình trở nên khó sờ nắm, vẫn nên tự lo cho bản thân mình trước.

Bọn họ không muốn bị giết như Tống Nguyên.

Lăng Thiên Hà đi theo Tô Thần vào phòng khách riêng.

Nhưng Tô Thần không có dừng lại mà đi hướng tới chỗ mật thất lúc trước hắc bế quan.

Trên đường đi, Tô Thần thay đổi ý tưởng.

Hiện tại hắc có thực lực, vì sao phải nhân nhượng Lăng Thiên Hà chứ?

Chương 14: Đắc đo, ngã bài (2)

....

Trực tiếp bắt lấy Lăng Thiên Hà.

Nếu đôi phương không đồng ý liền đánh chết là được.

Chuyện rất đơn giản dễ làm nha.

Đương nhiên nếu có thể không đánh chết thì không đánh chết, hắn còn muốn Lăng Thiên Hà làm việc cho mình?

Dù sao Lăng Thiên Hà làm lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô nhiều năm như vậy.

Còn quen thuộc Khánh Thành hơn so với hắn.

Cũng có thể trợ giúp hắn nhanh chóng chấp chương Kim Phong Tế Vũ Lô.

Kim Phong Tế Vũ Lô bị hắn nắm giữ, như vậy năng lực tình báo tất nhiên sẽ tăng trên diện rộng.

Đến lúc đó hắn là có thể điều ra nguyên nhân mà Tô Mộng Bạch bị giết.

Lăng Thiên Hà nhìn thấy Tô Thần đi qua phòng khách riêng không có dừng lại, khẽ cau mày.

“Để ta nhìn xem người chơi trò gì!”

Lăng Thiên Hà hừ lạnh, tiếp tục đi theo sau Tô Thần.

Chỉ trong chốc lát.

Tô Thần mang theo Lăng Thiên Hà xuất hiện trước mặt thất mà hắn đã bế quan tu luyện.

“Đây là mật thất mà lâu chủ thường vào tu luyện, hắn mang ta tới nơi này làm gì?”

Nhìn mật thất trước.

Lăng Thiên Hà cảm thấy có chút khó hiểu.

Cửa mật thất bị mở ra.

“Lăng thúc, tiến vào trong một chút, ta có chuyện quan trọng muốn nói với ngươi!”

Tô Thần nói với Lăng Thiên Hà.

Nghe được lời Tô Thần nói, Lăng Thiên Hà tưởng rằng Tô Thần có khả năng sẽ nói với hắn tin tức liên quan đến đài sen Ngũ phẩm.

Hai người tiến vào trong mật thất.

Sau đó cửa mật thất đóng lại.

Cách đó không xa, quản gia Phúc bá thấy cảnh này khẽ cau mày.

Hắn xoay người nhanh chóng rời đi, hướng tới chỗ Thượng Quan Tử Vân.

Chỉ một lát liền tới dưới lầu các mà Thượng Quan Tử Vân trú ngụ.

“Tiểu Lan cô nương, ta muốn gặp phu nhân.”

Phúc bá mở miệng nói.

“Ngươi cùng ta tiến vào!”

Tiểu Lan dẫn Phúc bá đi lên lầu hai, Thượng Quan Tử Vân đang đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Phu nhân, vừa rồi thiếu gia mang theo Lăng Thiên Hà tiến vào mật thất!”

“Còn nữa, hôm nay ở trong đại sảnh, biểu hiện của thiếu gia có sự thay đổi rất lớn.”

Phúc bá thuật lại chuyện vừa phát sinh không lâu.

“Tô Thần thế mà bắt chẹt Lăng Thiên Hà!”

Nghe tin tức này, Thượng Quan Tử Vân cảm thấy rất kinh ngạc.

Tối hôm qua nàng đã dò xét Tô Thần, đối phương có thực lực quá thấp, nàng ở bên ngoài lâu như vậy mà không có phát hiện.

Còn đang suy nghĩ làm như thế nào để bảo hộ Tô Thần đây.

Nhưng hôm nay Tô Thần lại khiến cho nàng kinh ngạc, thế mà bắt chẹt Lăng Thiên Hà.

“Có thể biết được bọn họ vào mật thất nói gì sao?”

Thượng Quan Tử Vân mở miệng nói.

Từ biểu hiện của Tô Thần, có lẽ Tô Thần thật sự biết đài sen Ngũ phẩm ở đâu.

“Bên ngoài mật thất chỉ có một cửa, không còn cách nào khác để tiến vào!”

Phúc bá trả lời.

“Như vậy sao?”

Ngươi ở bên ngoài nhìn chăm chăm, một khi bọn họ ra tới liền quan sát tình huống rồi bẩm báo ta!”

Thượng Quan Tử Vân trầm giọng nói.

“Được!”

Phúc bá lập tức khom người rời khỏi lầu các.

“Tiểu thư, Tô Thần có thể bắt chẹt Lăng Thiên Hà, không thể tưởng tượng được nha!”

“Chẳng lẽ hắn được ai đó chống lưng!”

“Chính mà hắn vẫn luôn ở trong tầm mắt của chúng ta, không có cơ hội tiếp xúc với người khác!”

Thị nữ Tiểu Lan cảm thấy khó hiểu hỏi.

“Ngọc Xuân Uyển, không phải hắn ở Ngọc Xuân Uyển mấy ngày sao?”

Địa phương kia cho hắn rất nhiều cơ hội tiếp xúc người khác nha?”

“Ngày đầu tiên hắn trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu liền đến Ngọc Xuân Uyển, hiện tại ngấm lại có chút khác thường.”

“Có khả năng tiếp xúc với người nào đó đi!”

“Lăng Thiên Hà không phải chuộc thân cho Tần Lan Ngọc Xuân Uyển sao?”

Người đi tiếp xúc với Tần Lan này chút, nhìn xem có thể biết chút tin tức nào hữu dụng từ nàng hay không?”

Thượng Quan Tử Vân nói.

Lúc này, bên trong mật thất.

“Không biết lâu chủ để cho ta tới đây có chuyện gì muốn nói?”

Lăng Thiên Hà mở miệng.

“Lăng thúc, nơi này không người ngoài, người xưng hô có chút xa lạ.”

“Lần này ta tìm Lăng thúc chủ yếu là muốn hỏi thăm tin tức đài sen Ngũ phẩm mà chợ đen lan truyền.”

“Người có nghe phụ thân ta nói qua bao giờ không!”

Tô Thần nhìn Lăng Thiên Hà nói.

Hắn khai quật ký ức cả ngày nhưng cũng không có tìm được tin tức nào liên quan đến đài sen Ngũ phẩm.

Cho nên hắn muốn hỏi Lăng Thiên Hà thử.

Lăng Thiên Hà làm phó lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu, vẫn luôn phụ tá phụ thân hắn, theo lý hắn là biết một chút tin tức.

Nghe được Tô Thần nói, Lăng Thiên Hà ngần ra.

Hắn còn muốn tìm hiểu chuyện này từ chỗ Tô Thần đây?

Không nghĩ tới Tô Thần lại hỏi hắn trước.

Là đang thăm dò hay là thật sự không biết?

Lăng Thiên Hà không khỏi nhìn vào mắt Tô Thần.

Hắn muốn từ trong mắt Tô Thần nhìn ra gì đó?

Ánh mắt đối diện Tô Thần phát hiện ánh mắt Tô Thần vẫn bình lặng, mang đến cho người ta cảm giác không thể hiểu được.

“Ta cũng chưa từng nghe phụ thân ngươi nói!”

Lăng Thiên Hà trầm giọng đáp.

“Không có nghe phụ thân nó, vậy Lăng thúc biết phụ thân ta chết như thế nào sao?”

Tô Thần tiếp tục hỏi.

“Bị người dùng một kiếm đâm thủng tâm mạch mà chết, tốc độ xuất kiếm rất nhanh, là một cao thủ dùng kiếm!”

Nghe được Lăng Thiên Hà nói, Tô Thần khẽ cau mày.

Mấy tin tức này hắn cũng đã biết.

“Lãng thức, chẳng lẽ ngươi không có tra ra chút manh mối nào nữa?”

“Ta nghĩ hãn là người đã ra được một ít gì khác?

Nếu không thì ngươi cũng sẽ không đề cử ta trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô!”

Tô Thần nhìn Lãng Thiên Hà nói.

Hiện giờ Tô Thần chuẩn bị làm rõ mọi chuyện.

Hắn tin tưởng Lãng Thiên Hà nhất định biết được gì đó?

Hắn cần biết thêm tin tức.

Bởi vì hãn không muốn mình quá mức bị động.

Chương 15: Bạo lực áp chế, Lôi Đường Lôi Ngạo

....

Nghe được Tô Thần nói.

Lăng Thiên Hà ngẩn ra, đồng tử bỗng nhiên co rút lại.

Hắn thật sự không nghĩ tới Tô Thần sẽ hỏi thế này.

Trước giờ hắn thật sự có chút xem thường Tô Thần.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lăng Thiên Hà không khỏi xuất hiện sát ý.

Tô Thần không đơn giản, nói cách khác Tô Thần có khả năng cản trở hắn trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô.

Ánh mắt loè tia sáng sắc lạnh.

“Tô Thần, không nghĩ tới ngươi cũng khá thông minh, nhưng mà ngươi phải biết rằng người thông minh thường sống không lâu!”

Giọng điệu Lăng Thiên Hà có chút lạnh lẽo.

Tức khắc một cỗ hàn ý lan tràn trong mật thất.

Tô Thần nhìn Lăng Thiên Hà mà sửng sốt.

Hắn không nghĩ tới chỉ một câu thôi mà đã khiến Lăng Thiên Hà nổi lên sát tâm với hắn.

Còn hô thẳng tên.

Đây tiết tấu muốn động thủ nha!

Tô Thần trong lòng càng thêm chắc chắn đối phương biết được một ít chuyện?

“Lăng thúc, ngươi động sát tâm với ta, nhưng ngươi giết ta thì ai giúp ngươi làm tám mộ và kẻ chết thay đây?”

Tô Thần bình tĩnh nói.

Hiện tại tuy hắn vừa mới bước vào Tiên Thiên sơ kỳ.

Nhưng phối hợp với cánh tay Băng kỳ lân, muốn áp chế Tiên Thiên trung kỳ Lăng Thiên Hà không quá khó khăn.

“Ngươi là cho rằng ta không dám giết ngươi sao?”

“VẬY NGƯỜI LIỀN SAI RỒI, TỐI HÔM QUA ĐỐI PHƯƠNG KHÔNG RA TAY VỚI NGƯỜI MÀ RA TAY VỚI TỔNG NGUYÊN, THUYẾT MINH CÁI GÌ?”

“Thuyết minh có thể là đối phương đang ép ngươi, nhìn xem ngươi có biết chuyện gì hay không?”

“Nếu ngươi biến mất, ta trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu, đối phương không tìm thấy ngươi mà ta là người cuối cùng gặp mặt ngươi, ngươi nói xem đối phương sẽ ra tay với ta sao?”

“Bọn họ sẽ tìm ta, nếu bọn họ tìm ta thì ta có thể hợp tác với bọn họ.”

“Huống hồ Kim Phong Tế Vũ Lâu có hợp tác với Tử Đàn Cung ở tái ngoại, tin tức phụ thân ngươi chết ta đã cho người thông tri Tử Đàn Cung!”

“Hắn là vài ngày nữa cao thủ Tử Đàn Cung sẽ đến!”

“Ta tin tưởng, với thủ đoạn của ta thì kéo dài thêm mấy ngày nữa vẫn được!”

Lăng Thiên Hà lạnh giọng nói.

Biểu hiện của Tô Thần bây giờ nằm ngoài dự kiến của hắn.

Cho nên hắn chuẩn bị ra tay giải quyết Tô Thần.

“Xem ra ngươi muốn ra tay với ta, đúng lúc ta cũng muốn bắt lấy ngươi để moi ra một số chuyện?”

Tô Thần nhìn Lăng Thiên Hà, bình tĩnh nói.

Thấy phản ứng của Tô Thần và lời hắn nói.

Lăng Thiên Hà cảm giác có chỗ không thích hợp, thân hình nhanh chóng lui về phía sau.

Ánh mắt đảo quanh một vòng.

Hắn sợ Tô Thần sắp xếp mai phục.

“Không cần khẩn trương, nơi này không có những người khác, chỉ có ngươi và ta, động thủ với ngươi cũng không phải người khác, chính là ta!”

Thời điểm Tô Thần nói chuyện.

Hơi thở trên người bắt đầu biến hóa, một cỗ Tiên Thiên kinh khí lưu chuyển quanh thân hắn.

“Tiên Thiên cảnh, ngươi bước vào Tiên Thiên cảnh, không nghĩ tới ngươi che giấu sâu như vậy!”

Lúc này Lăng Thiên Hà nhìn Tô Thần, trong ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc cùng khó tin.

Nhưng mà Tiên Thiên khí kinh không thể làm giả được.

“Chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ mà muốn khiêu chiến ta, ta không biết ngươi lấy lòng tin đâu ra!”

Tuy rằng nói như vậy nhưng Lăng Thiên Hà lại dẫn đầu động thủ.

Bàn chân đạp mạnh, thân hình vọt về phía Tô Thần.

Bàn tay xuất hiện một cỗ kinh khí màu tím rồi sau đó hóa trào quét thẳng vào đầu Tô Thần.

Tốc độ cực nhanh, ma sát với không khí tạo ra âm thanh chói tai.

Lăng Thiên Hà hẳn tốt xấu cũng là cao thủ Tiên Thiên trung kỳ.

Còn đột nhiên ra tay, hẳn tin tưởng Tô Thần tuyệt đối tránh không khỏi một kích nháy.

Nhưng nháy mắt tiếp theo.

Tô Thần lại giơ tay tung một quyền, tốc độ cũng cực nhanh, hơn nữa còn mang theo một cỗ khí kinh cương mãnh.

Oanh!

Bàn tay cùng nắm tay va chạm phát ra tiếng nổ.

Hai người đồng thời ngẩn ra lui lại mấy bước.

“Chỉ với chút thực lực ấy sao? Thật sự làm ta thất vọng!”

Lúc Lăng Thiên Hà kinh ngạc.

Tô Thần lại tấn công lần nữa, Kim Cương Hồn Nguyên Kinh khí nháy mắt trải rộng toàn thân, sau đó hẳn dừng mãnh vọt tới Lăng Thiên Hà.

Khi công kích gần tới thì trên nắm tay xuất hiện một bóng núi sông.

Sơn Hà Môn, Sơn Hà quyền.

Tô Thần tốt xấu gì cũng là đệ tử Sơn Hà Môn, chắc chắn phải tu hành công pháp Sơn Hà Môn.

Nắm tay oanh ra đại khí hào hùng, thêm khí kinh bá đạo của Kim Cương Hồn Nguyên Kinh.

Lăng Thiên Hà cảm thấy tim đập nhanh.

Hắn vội vàng ra tay ngăn cản.

Lực lượng toàn thân dồn mãnh tập trung vào cánh tay, khí kinh lưu chuyển quanh nắm tay va chạm với không khí tạo ra từng gợn sóng.

Nháy mắt nắm tay hóa thành trào, đầu ngón tay mơ hồ có ánh sáng tím lấp lóe.

Muốn xé rách quyền kinh của Tô Thần.

Nhưng một trào của Lăng Thiên Hà lại căn bản không thể xé mở quyền kinh của Tô Thần.

Chỉ còn tự bản thân công kích bị đình trệ một chút.

Trong khoảnh khắc đình trệ, Tô Thần lại khẽ quát một tiếng, chân đạp mạnh.

Oanh!

Mặt đất bên trong mật thất nứt ra, bụi đất cuộn cuộn che khuất tầm mắt của Lăng Thiên Hà.

Tiếp theo thân thể Tô Thần va chạm với đối phương.

Oanh!

Thân thể Lăng Thiên Hà bị Tô Thần đánh bay đập vào vách mật thất.

“Ngươi!”

Lăng Thiên Hà không nghĩ tới kết quả sẽ như thế này, hắn muốn phản kích.

Nhưng đúng lúc này một bàn tay nhanh chóng thò tới bắt lấy cổ Lăng Thiên Hà.

“Lăng thúc, thực lực của ngươi thật sự khiến ta thất vọng rồi, ta cũng chưa có toàn lực!”

Tô Thần nắm cổ nhắc bổng thân thể Lăng Thiên Hà lên.

“Nói ra hết tin tức mà ngươi biết đi!”

“Không cần giở trò, miễn cho ta không cao hứng liền bóp nát cổ ngươi!”

Tô Thần lạnh lùng nói, ánh mắt sắc bén.

Lăng Thiên Hà bị đánh mà ngây ngốc nghe Tô Thần nói mới chậm rãi khôi phục ý thức.

Nhìn ánh mắt Tô Thần mà cảm thấy khủng bố.

Muốn nói chuyện nhưng là cổ bị bóp, chỉ có thể há miệng.

Tô Thần thả lỏng bàn tay để hắn có thể phát ra một chút âm thanh.

“Ta chỉ tra được người giết phụ thân ngươi hiện đang ở trong một trang viên ngoài thành.”

“Chủ nhân của trang viên kia là Lôi Đường Lôi Ngạo, không tra được gì khác nữa!”

Lăng Thiên Hà đè nén sự khủng hoảng trong lòng, nghẹn ngào nói.

Chương 16: Tu luyện, ra ngoài

...

“Lôi Đường Lôi Ngạo là con nuôi của gia chủ Lôi Gia Lôi Mục, một trong tứ đại hội pháp của Lôi Đường!”

Tô Thần bắt đầu nhớ lại một ít tin tức về Lôi Ngạo.

Lôi Đường ở Khánh Thành hoàn toàn xứng đáng là thế lực xếp hạng đệ nhất, sau lưng có Lôi gia khổng lồ.

Sát thủ ám sát lão cha tiện nghi Tô Mộng Bạch đang ở trong trang viên của Lôi Ngạo.

Có thể thuyết minh chuyện này liên quan đến Lôi Ngạo.

Xem ra có thời gian phải tới chỗ trang viên kia nhìn xem.

Hẳn là có thể tra ra chút chuyện.

Chỉ là tin tức đài sen Ngũ phẩm sẽ do ai phát tán từ chợ đen ra đây?

Tô Thần vừa suy nghĩ vừa tiện tay ném Lăng Thiên Hà sang một bên.

Bùm!

Thân thể Lăng Thiên Hà nện xuống mặt đất.

Khụ khụ!

Tức khắc hấn há to mồm mà hô hấp, ánh mắt tràn đầy sự kinh hãi mà nhìn chằm chằm Tô Thần.

Trong đầu vẫn còn quanh quẩn suy nghĩ vì sao mà Tô Thần cường đại thế này chứ.

Chính mình Tiên Thiên trung kỳ trong tay đối phương vậy mà không có năng lực đánh trả.

Chuyện này làm cho hắn cảm thấy khó tin, cực kỳ không cam lòng.

Nhưng nghĩ đến biểu tình thô bạo vừa rồi của Tô Thần cùng với sát ý lạnh băng, cả người không khỏi run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Lăng Thiên Hà vội vàng áp chế cảm xúc trong lòng.

Nỗ lực đứng lên, rồi sau đó đứng sang một bên không dám lên tiếng.

“Ta còn tưởng rằng ngươi không phục, muốn tiếp tục ra tay với ta đây?”

“Bất quá Lăng thúc, ngươi phải quý trọng sinh mệnh của mình, nếu lại ra tay nữa thì ngươi không còn giá trị gì đối với ta!”

“Trên thế giới này có rất nhiều người, thêm ngươi cũng không nhiều hơn bao nhiêu mà thiếu ngươi không ít đi!”

Tô Thần nhìn Lăng Thiên Hà nói.

“Lâu chủ, thuộc hạ không dám!”

Lăng Thiên Hà khom người nói.

“Không dám, hy vọng đi!”

Tô Thần thực bình đạm nói.

Nếu Lăng Thiên Hà lại có tâm tư, hắn sẽ trực tiếp đánh chết.

Hai lần ra tay làm cho nhiệt huyết Tô Thần sôi trào, hắn rất thích cảm giác bạo lực này.

Làm hắn càng thêm ưa thích thế giới võ đạo này.

“Cho mật thám Kim Phong Tế Vũ Lâu toàn lực điều tra tin tức đài sen Ngũ phẩm từ chợ đen, ta phải biết là ai thả ra cùng với thật giả thế nào?”

Tô Thần phân phó.

“Thuộc hạ lập tức đi làm!”

Lăng Thiên Hà vội vàng nói rồi muốn xoay người rời khỏi mật thất.

“Sửa sang lại một chút, đừng để người nhìn ra điểm gì khác thường!”

Tô Thần nhìn thoáng qua Lăng Thiên Hà nói.

“Thuộc hạ minh bạch!”

Lăng Thiên Hà lập tức bắt đầu sửa sang lại, điều chỉnh hô hấp, tận lực thu liễm thương thế của chính mình.

“Trang viên của Lôi Ngạo ở địa phương nào?”

Nếu biết chỗ kia rồi hắn đương nhiên phải điều tra một chút.

“Ngoài thành tây, trăm dặm bên cạnh sườn núi.”

“Đi xuống đi!”

Biết vị trí cụ thể, Tô Thần xua tay cho Lăng Thiên Hà rời đi.

Lăng Thiên Hà lĩnh mệnh đẩy cửa mật thất đi ra ngoài, hơn nửa nhanh chóng rời khỏi Tô phủ.

Tô Thần bên này lại không có lập tức ra ngoài mà là ở mật thất tu luyện.

Tuy rằng chính mình có Thần đao vô địch Bạch Thiên Vũ bảo hộ nhưng bản thân cũng cần phải có thực lực.

Tự thân thực lực mới là căn bản.

Hắn không thể hoàn toàn dựa hết vào Bạch Thiên Vũ được.

Điều tức hơi thở trên người mình một lúc hắn mới áp chế cảm xúc thô bạo xuống được.

Tìm một chỗ hoàn hảo khoanh chân mà ngồi, trong miệng phun ra một ngụm trọc khí.

Bài trừ tạp niệm.

Bắt đầu tu luyện.

Theo tình huống chiến đấu hôm nay thì Kim Cương Hỗn Nguyên Kinh là một công pháp cương mãnh, rất thích hợp với một người không có kinh nghiệm võ đạo như hắn.

Lực đạo khi ra quyền thô bạo dũng mãnh, có thể áp chế khí đối phương trên khí thế.

Lăng Thiên Hà tu luyện một loại công pháp tên là Tử Huyết Công.

Tiên Thiên trung kỳ mà bộc phát ra khí kinh còn không bằng hắn.

Cho nên Tô Thần quyết định tiếp tục tu luyện Kim Cương Hỗn Nguyên Kinh.

Trước tu luyện Kim Cương Hỗn Nguyên Kinh đến giai đoạn thứ hai rồi lại tính tiếp.

Kim Cương Hỗn Nguyên Kinh trong cơ thể Tô Thần bắt đầu lưu chuyển.

Tối hôm qua mượn dùng Tiên Thiên khí kinh, hắn đã tu xong ba tầng đầu, hiện giờ đang tu luyện tầng thứ tư.

Thời điểm vận chuyển thì khí kinh trong cơ thể không lờ hơn trước nhiều.

Hơn nữa trong nội kinh còn có một cỗ khí huyết quần quanh, dũng mãnh hướng tới huyết nhục nhanh chóng dung nhập vào huyết nhục.

Hơn nữa theo thời gian dần chuyển dời, tốc độ dung hợp càng lúc càng nhanh.

Tô Thần cũng cảm giác được huyết nhục bản thân được cường hóa.

Qua một khoảng thời gian.

Tô Thần đột nhiên cảm thấy đói khát.

Tuy rằng Kim Cương Hồn Nguyên Kinh mang theo nội kinh nhưng cũng là công pháp luyện thể, cho nên rất tiêu hao năng lượng cơ thể.

Lấy Khí Huyết Đan nhận được từ rút thưởng, chỉ là loại Khí Huyết Đan bình thường, một lọ có năm mươi viên.

Tô Thần nhanh chóng nuốt vào bổ sung khí huyết của mình.

Khôi phục một ít khí huyết, Tô Thần đứng dậy sửa sang quần áo rồi ra khỏi mật thất.

Bên ngoài mật thất, quản gia Phúc bá đang đi qua đi lại.

Lăng Thiên Hà ra rồi nhưng Tô Thần vẫn chưa ra, hắn muốn tiến vào mật thất nhưng cửa mật thất không mở, đã bị khóa trái.

Cho nên hắn chỉ có thể ở chỗ này chờ đợi.

Nhìn thấy Tô Thần xuất hiện, Phúc bá lập tức tiến lên:

“Thiếu gia, ngài không có việc gì đi!”

“Ta không có việc gì, chuẩn bị cho ta chút đồ ăn, tốt nhất là thịt, tu luyện tiêu hao hơi nhiều!”

Nghe Tô Thần nói, Phúc bá có vẻ sửng sốt.

Hắn còn tưởng rằng Tô Thần ở trong mật thất suy tính gì đó, hoặc là tránh trong mật thất cho an toàn.

Lại không nghĩ tới Tô Thần ở trong mật thất tu luyện.

“Có vấn đề gì sao?”

Nhìn thấy Phúc bá kinh ngạc, Tô Thần không khỏi hỏi.

“Không có, ta lập tức chuẩn bị thức ăn cho thiếu gia!”

Chương 17: Tử Đàn Cung, Mộc Thanh Tuyệt (1)

....

Phúc bá lập tức tiến đến an bài.

Tô Thần nhìn sắc trời một chút.

Trời đã vào chiều, buổi sáng hắc chỉ xử lý chút chuyện sau đó liền tập trung tu luyện.

Không nghĩ tới đã qua một thời gian dài.

“Chờ cơm nước xong, đi phố xá thượng nhìn xem, mua sắm một ít đan dược bổ sung khí huyết.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Hiện tại hắc tu luyện Kim Cương Hồn Nguyên Kinh tiêu hao nhiều Khí Huyết Đan.

Hai bình rút được không duy trì được bao lâu, cho nên chuẩn bị ra ngoài mua sắm chút.

Nguyên bản hắc có thể cho quản gia Phúc bá chuẩn bị một ít đan dược bổ sung khí huyết dùng cho tu luyện.

Nhưng mà bây giờ hắc còn chưa tin tưởng Phúc bá.

Hắc sợ đối phương động tay trên đan dược.

Lấy năng lực của hắc không cách nào phân biệt được đan dược có bị động hay không động tay, cho nên muốn tự mình đi mua sắm.

Đương nhiên cũng thuận tiện đi dạo đường phố Khánh Thành.

Vì không cho người biết chuyện mình ra ngoài nên Tô Thần chuẩn bị rời đi từ mật đạo trong mật thất.

Tô Thần cơm nước xong xuôi liền buông chén đũa, đứng dậy nói với Phúc bá:

“Phúc bá, buổi chiều ta tiếp tục tu luyện, thời điểm ta tu luyện không cần quấy rầy ta.”

Nghe được Tô Thần còn muốn tiếp tục tu luyện, Phúc bá có chút kinh ngạc.

Mở miệng nói:

“Thiếu gia, tu võ không phải trong lúc nhất thời là có thể hoàn thành, thật ra thiếu gia có thể đến chỗ phu nhân nhiều hơn.”

Nghe được Phúc bá nói, Tô Thần dừng lại.

Ý của Phúc bá rất rõ ràng.

Chính là kêu hắn xin giúp đỡ từ nhị nương.

“Đến lúc đó ta sẽ đi, đa tạ Phúc bá nhắc nhở!”

Tô Thần gật gật đầu.

Từ hành vi trước mắt mà xem thì Phúc bá này không có ác ý với hắn.

Bằng không sẽ không nhắc nhở hắn.

Sau khi tiến vào trong mật thất.

Tô Thần lấy ra trang phục thường thường đã chuẩn bị sẵn từ nhẫn không gian mặc vào, sau đó thay đổi bộ dáng, khoác áo choàng rời đi.

Cửa bên kia của thông đạo trong mật thất là một căn phòng hoang.

Tô Thần điều tra bốn phía, không có phát hiện bất luận kỳ kẻ nào nên liền rời khỏi thông đạo.

Nơi này là một xóm nghèo trong Khánh Thành.

Khắp nơi đều là phòng ốc rách nát và tiếng ồn ào.

Tô Thần không dừng lại lâu, nhanh chóng đi hướng về một con phố xa hoa nhất Khánh Thành.

Ở trên đường Tô Thần còn thuận tiện mua một áo choàng to màu đen.

Sử dụng thứ này hắn càng ẩn nấp thân hình tốt hơn.

Dù sao gần nhất hắn phải làm rất nhiều chuyện, yêu cầu che giấu bản thân.

Tránh cho có người dựa vào thân hình mà phán đoán là hắn.

...

Ở phủ đệ của Lăng Thiên Hà.

Vừa về tới hắn liền lập tức phát động mật thám Kim Phong Tế Vũ Lâu điều tra chuyện chợ đen.

Còn bản thân thì ăn một ít đan dược, khôi phục thương thế của mình.

Bởi vì Tô Thần muốn giữ mạng hắn lại để làm việc cho nên cũng không ra tay nặng.

Hắn dùng đan dược khôi phục ít thương thế.

Ít nhất nếu người không quá chú ý thì sẽ không nhìn ra là hắn bị thương.

Bên trong đại sảnh.

Tưởng Thần Đông cùng Lục Văn Thương đang chờ đợi.

Nhìn thấy Lăng Thiên Hà đi ra từ hậu viện.

“Lăng phó lâu chủ, Tô Thần này có chút cổ quái, hôm nay ngài nên bắt lấy hắn!”

Tướng Thần Đông mở miệng nói.

Nghe Tướng Thần Đông nói.

Lăng Thiên Hà thiếu chút nữa phun ra một ngụm lão huyết.

Hôm nay hắn muốn bắt lấy Tô Thần nhưng mà hắn không bắt được đối phương, ngược lại bị đối phương hành hung một trận.

“Bên Tô Thần không cần nóng nảy, trước cứ để hắn đắc ý đi, điều tra tin tức đài sen Ngũ phẩm từ chợ đen thế nào rồi?”

Lăng Thiên Hà nói sang chuyện khác.

“Hiện tại rất nhiều người đang điều tra, ngoại trừ chúng ta còn có ít nhất ba thế lực, trông dáng vẻ đều cảm thấy hứng thú với đài sen Ngũ phẩm!”

“Chúng ta chỉ điều tra được người phát tin tức chính là một người toàn thân áo đen, biến đổi giọng nói, chỉ có thể điều tra từ thân hình, e là cần một đoạn thời gian!”

Tướng Thần Đông mở miệng nói.

“Toàn lực điều tra!”

Cần phải tìm ra người này, sứ giả Tử Đàn Cung dự tính đến vào thời gian nào!”

Lăng Thiên Hà hỏi Lục Văn Thương.

“Căn cứ bên kia hồi âm, hắn là năm ngày sau sứ giả có thể tới bên này!”

Lục Văn Thương trả lời.

“Có thể biết lần phái ra sứ giả là ai sao?”

Lăng Thiên Hà mở miệng hỏi.

“Tử Đàn Cung, Mộc gia Mộc Thanh Tuyết!”

Lục Văn Thương nói.

“Họ Mộc!”

Nghe tin tức này, Lăng Thiên Hà nao nao, sắc mặt có chút mất mát.

“Lâu chủ, trông dáng vẻ này, chúng ta phải giải quyết Tô Thần trong vòng năm ngày, một khi Mộc Thanh Tuyết tiến đến, chắc chắn nàng sẽ ủng hộ Tô Thần trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

“Dù sao Tô lâu chủ lúc trước là người theo đuổi vị kia của Mộc gia.”

Lục Văn Thương trầm giọng nói.

Vì sao Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể nhận được sự trợ giúp của Tử Đàn Cung.

Chính là vì Tô Mộng Bạch đã từng là người theo đuổi một vị đại nhân vật Tử Đàn Cung, vị đại nhân vật kia họ Mộc.

Hiện giờ sứ giả Tử Đàn Cung cũng họ Mộc, có thể thuyết minh đối phương coi trọng chuyện này.

Hơn nữa Tô Thần chính là nhi tử của Tô Mộng Bạch, nếu đối phương mang họ Mộc, chắc chắn ủng hộ Tô Thần.

Đây cũng là nguyên nhân mà Lăng Thiên Hà có vẻ mất mát.

Chương 18: Tử Đàn Cung, Mộc Thanh Tuyết (2)

....

Tuy rằng hắn bị Tô Thần đánh đến sợ.

Nhưng nếu người Tử Đàn Cung cho hắn làm lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu thì Tô Thần cũng không có năng lực phản đối.

Hiện tại nguyện vọng thất bại.

Còn Lục Văn Thương nói trong vòng năm ngày bắt lấy Tô Thần.

Hoàn toàn không làm được.

Hắn cảm giác dù mình bước vào Tiên Thiên hậu kỳ thì ở trước mặt Tô Thần cũng sẽ bị hành hung.

Hiện tại mình chỉ có thành thật nghe lệnh Tô Thần.

“Bên Tô Thần tạm thời không cần động, tiếp tục điều tra chuyện chợ đen cùng với nguyên nhân cái chết của lâu chủ.”

“Miễn cho sứ giả Tử Đàn Cung tới chúng ta không biết gì hết, đến lúc đó rất khó nói.”

Nghe Lăng Thiên Hà nói, Lục Văn Thương cùng Tượng Thần Đông đều cảm giác có chút kỳ quái, nhưng cũng không thắc mắc gì.

Cần phải làm việc, đặc biệt là Tượng Thần Đông còn phải trợ giúp Tô Thần sắp xếp Tàn Lan.

Tô phủ, ở hậu viện.

Bên trong lầu các của Thượng Quan Tử Vân.

“Tiểu thư, sứ giả Tử Đan Cung là Mộc gia Mộc Thanh Tuyết!”

Tiểu Lan nhẹ giọng nói với Thượng Quan Tử Vân.

“Không nghĩ tới Mộc gia còn rất coi trọng chuyện này, thế mà phái Mộc Thanh Tuyết tự mình tiến đến.”

“Người nói có khả năng đài sen Ngũ phẩm là Tô Mộng Bạch chuẩn bị đưa cho Mộc gia không!”

“Tiểu thư, tin tức về đài sen Ngũ phẩm tin tức hiện tại không thể xác định là thật!”

“Bên thuộc hạ lại tra được một chút manh mối, người giết Tô Mộng Bạch có khả năng có quan hệ với Lôi gia.”

Tiểu Lan nói.

“Lôi gia, ai tham dự chuyện này!”

Mắt Thượng Quan Tử Vân lóe hàn mang.

“Lôi gia Lôi Ngạo!”

Tiểu Lan trả lời.

“Lôi Ngạo?”

Hắn tham dự chuyện này, điều tra từ chỗ Lôi Ngạo, xem xem có thể phát hiện thêm gì không!”

“Bên Lăng Thiên Hà có động tĩnh gì?”

Thượng Quan Tử Vân nghĩ tới Lăng Thiên Hà.

“Sau khi rời khỏi mật thất thì hắn không có động tĩnh gì, đang ở toàn lực điều tra chợ đen cùng với manh mối về hung thủ giết Tô Mộng Bạch.”

“Hành vi có vẻ kỳ quái!”

Tiểu Lan cau mày nói.

“Đúng là có chút kỳ quái, cho người chú ý là được, chỉ cần hấn không giở trò thì tạm thời không cần phải xen vào!”

“Bên Tô Thần như thế nào?”

Thượng Quan Tử Vân hỏi tiếp.

“Phúc bá nói Tô Thần cơm nước xong, tiếp tục trở lại trong mật thất tu luyện, nói không cần quấy rầy hấn!”

“Phỏng chừng muốn tạm thời ôm chân Phật sao? Hiện tại tu luyện có ích lợi gì chứ.”

Tiểu Lan lạnh giọng nói.

“Thần thái, tâm thái có gì biến hóa?”

Thượng Quan Tử Vân không có quan tâm lời bình của Tiểu Lan mà hỏi tâm thái cùng thần thái của Tô Thần.

Nghे vậy Tiểu Lan trầm giọng nói:

“Tiểu thư, bên Phúc bá nói Tô Thần rất bình thản, không nhìn ra cái gì?”

“Thần thái cùng tâm thái bình thản?”

“Tô Thần thật sự làm ta có chút tò mò.”

Ánh mắt Thượng Quan Tử Vân lấp lóe.

Ở một chỗ khác.

Tô Thần đã xuất hiện trên đường phố phồn hoa nhất Khánh Thành.

Đi vào một chỗ đan dược phường trước, lập tức đi vào.

Đan dược là võ giả nhất nhu cầu cấp bách đồ vật.

Rốt cuộc đan dược có thể tăng lên tốc độ tu luyện. Dược phòng trong vòng, võ giả rất nhiều, cùng hấn đồng dạng trang

điểm người, cũng có không ít.

Tô Thần đi đến trước quầy, dè thấp giọng, làm cho giọng nói phát ra có chút khàn khàn nghe như nam tử trung niên.

“Ta muốn Khí Huyết Đan thượng đẳng, ba trăm viên!”

Trong tay Tô Thần xuất hiện ngân phiếu, đặt trên quầy.

Nhìn ngân phiếu, nữ tử tiếp đãi Tô Thần có chút kinh ngạc.

Khí Huyết Đan là đan dược thường thấy trên thị trường dùng để bổ sung khí huyết.

Khí Huyết Đan bình thường là một lượng lượng bạc một viên.

Thượng đẳng thì ba lượng bạc, ba trăm viên chính là chín trăm lượng bạc.

Đây chính là một đơn đặt hàng không nhỏ.

Đừng nhìn thấy Tô Thần ở Ngọc Xuân Uyển vùng tiền như rác, đó là hoa phường, còn là cô nương đầu bảng Ngọc Xuân Uyển cho nên mới có giá cao.

Hiện giờ ở địa phương này, ba lượng bạc có thể đủ một nhà năm người sinh hoạt hai tháng.

Đương nhiên là đối với người nghèo.

Người giàu có vùng tiền như rác thì không thể.

Thị nữ kinh ngạc trong khoảnh khắc ngẩn ngui lập tức tiến vào hậu đường.

Một thời gian liền đưa sáu bình đan dược đến trước mặt Tô Thần.

“Mỗi bình năm mươi viên, sáu bình ba trăm viên! Xin thu tốt!”

Thị nữ giao Khí Huyết Đan cho Tô Thần.

Hơn nữa trong miệng còn nói:

“Nếu người muốn đan dược tốt hơn, thật ra có thể lên lầu hai nhìn xem, nơi đó không chỉ có có đan dược, còn có đồ vật khác!”

“Bất quá muốn tiến vào lầu hai yêu cầu nộp một ngàn lượng phí nhập lầu!”

Có lẽ là do thấy Tô Thần tùy ý móc ra ngân phiếu như vậy nên nàng mới nhắc nhở.

Đương nhiên nếu thành công mời khách lên lầu hai thì nàng cũng có thể nhận được đến một ít hoa hồng.

Chương 19: Nô Dịch Phù, Thần Ân Y, Kim Cương Liệt Ma (1)

....

Nghe vậy, lòng Tô Thần động.

Trong đầu nhớ lại thông tin về nơi bán đan dược này, xem xem có tin tức về lầu hai hay không.

Từ trí nhớ tàn khuyết Tô Thần biết được trên lầu hai ngoài trừ có đan dược khí huyết đặc thù, còn có đan dược cho Tiên Thiên cảnh.

Hiện tại hắn đã bước vào Tiên Thiên cảnh sơ kỳ, yêu cầu mua sắm một ít đan dược Tiên Thiên để củng cố tu vi bản thân.

“Giúp ta đăng ký.”

Tô Thần móc ra một tấm ngân phiếu ngàn lượng.

Mắt thị nữ tiếp đãi Tô Thần sáng ngời, lập tức trợ giúp Tô Thần đăng ký một lệnh bài thân phận.

Cũng không hỏi Tô Thần chuyện gì khác.

Tô Thần mang áo choàng, rõ ràng chính không muốn người khác biết được lai lịch của mình, chút nhãn lực nàng vẫn phải có.

Đương nhiên chủ yếu cũng là do trong dược phường có nhiều người giống như Tô Thần.

Bọn họ mở cửa làm buôn bán, không phải hỏi lai lịch người ta, không cần biết tin tức về người ta.

Sau một lát.

Thị nữ liền mang theo một thẻ bài màu đen cho Tô Thần, mở miệng nói:

“Tiên sinh, hiện tại người có thể lên lầu hai!”

“Đây là tiền bồi thêm cho người!”

Tô Thần móc ra một thỏi bạc cho đối phương, sau đó đi hướng lên trên lầu hai.

Nhìn thỏi bạc, ánh mắt thị nữ sáng ngời.

Đây là đầu tiên có người cho nàng thêm.

Có lệnh bài, Tô Thần thuận lợi tiến vào lầu hai.

Tiến vào lầu hai, một thị nữ có dung nhan không tồi nghênh đón, cũng không để ý tới chuyện Tô Thần mang đầu lap cùng với áo choàng.

Nàng suy đoán Tô Thần có thể là một võ giả khổ tu.

Võ giả khổ tu không giống như những thiếu gia hoa phục, đôi sẽ tiêu phí rất cao.

“Tiên sinh, ngài cần mua vật gì!”

“Ta muốn mua sắm một ít đan dược Tiên Thiên.”

Tô Thần mở miệng nói.

Nghe Tô Thần muốn đan dược Tiên Thiên, trên mặt thị nữ xuất hiện niềm vui.

Trong giới võ giả Khánh Thành, nói võ giả Tiên Thiên ít thì cũng không ít, nhưng mà cũng không phải rất nhiều.

Thị nữ vui vẻ bởi vì Tô Thần muốn mua sắm Tiên Thiên đan.

Một viên Tiên Thiên đan bán giá 100 lượng bạc, nàng có thể nhận không ít hoa hồng.

“Không biết tiên sinh cần nhiều hay ít!”

“Cho ta hai mươi viên!”

Hắn đã có một ít Khí Huyết Đan, tạm thời đủ tu luyện.

Còn tu luyện Tiên Thiên khí kinh thì hắn không quá sốt ruột, mua một ít đan dược củng cố tu vi bản thân là được.

Võ giả Tiên Thiên tu luyện gia tăng nội khí khó hơn tăng cường thân thể.

Thị nữ nghe được Tô Thần một lần mua hai mươi viên, có vẻ rất cao hứng, một lần tiêu hai ngàn lượng cũng không phải con số nhỏ.

Nàng nhanh chóng trợ giúp Tô Thần chuẩn bị hai mươi viên Tiên Thiên đan.

“Tiên sinh còn có nhu cầu khác sao?”

Thị nữ mở miệng hỏi tiếp.

“Tạm thời không cần!”

Tô Thần đáp lời sau đó cũng không lưu lại thêm, bước ra khỏi đan dược phòng.

Nhìn đám người tập nập như nước chảy.

Tô Thần có chút cảm thán.

Tuy rằng là nơi biên thủy nhưng người tới lui vẫn không ít, không có sợ bị giám thị.

Tô Thần thả lỏng tâm thần, ngày hôm qua có cơn mưa phùn kéo dài nên không khí Khánh Thành rất trong trẻo.

Sau đó Tô Thần đi dạo một vòng mới trở về qua thông đạo, trở lại mật thất Tô phủ.

Khoanh chân ngồi xuống nhưng hắnnhông có lập tức bắt đầu tu luyện mà kiểm tra bản thân.

Trên người hắc ngoại trừ Kim Cương Hồn Nguyên Kinh còn có bốn môn công pháp.

Nội công Sơn Hà Môn Sơn Hà Công, quyền pháp Sơn Hà quyền, còn có Hoàng Hôn Tế Vũ đao pháp mà Tô Mộng Bạch dạy, Kim Phong Tế Vũ Kinh.

Hai môn công pháp sau có chút âm nhu.

Lúc trước Tô Thần không có tu luyện nhiều.

Còn hai môn công pháp của Sơn Hà Môn thì Tô Thần tu luyện bình thường, miễn cưỡng có thể lẫn lộn ở Sơn Hà Môn.

“Như vậy chủ nhân thân thể này có thể tu luyện đến Hậu Thiên cảnh, hoàn toàn là bởi vì hắc có lão cha tốt, nếu không ngay cả Hậu Thiên cảnh cũng không tới.”

Trong lòng thầm chửi bậy một tiếng.

Sau đó Tô Thần bắt đầu tu luyện Kim Cương Hồn Nguyên Kinh.

Tình hình hiện tại thì kinh nghiệm võ đạo của bản thân hắc không đủ.

Cho nên tạm thời chỉ có thể trước tăng cường thân thể tăng lên tới một trình độ cực mạnh.

Lấy lực áp người, nhất lực phá vạn pháp.

Lấy Khí Huyết Đan ra, Tô Thần trực tiếp nuốt năm viên.

Một cỗ khí huyết nhanh chóng bùng nổ trong cơ thể, Kim Cương Hồn Nguyên Kinh bắt giác vận chuyển.

Phối hợp với khí huyết tràn đầy.

Kim Cương Hồn Nguyên Kinh nhanh chóng rèn luyện thân thể của hắn.

Trong quá trình rèn luyện, Tô Thần cảm giác lực lượng thân thể đang không ngừng tăng lên.

Ba tầng đầu của Kim Cương Hồn Nguyên Kinh chỉ làm cho thân thể và làn da cứng rắn như thiết.

Tầng thứ tư không chỉ có rèn luyện thân thể mà còn gia tăng lực đạo.

Khí Huyết Đan phối hợp với vận chuyển Kim Cương Hồn Nguyên Kinh.

Cả người Tô Thần như biến thành hỏa lò, quanh thân có lực lượng cuồng bạo xoay vòng tạo thành cuồng phong trong mật thất.

Vách đá gần hắn bị cạo hết một lớp bụi.

Một lúc sau.

Tô Thần bắt đầu thu nạp Kim Cương Hồn Nguyên Kinh, bình ổn lực lượng đang dao động.

Kim Cương Hồn Nguyên Kinh có chút khác với công pháp luyện thể thông thường.

Công pháp khổ luyện thân thể bình thường dưới sự phụ trợ của khí huyết chi lực lớn như vậy, cốt cách tất nhiên sẽ có sự tăng trưởng, khiến thân hình trở nên cường tráng hơn.

Nhưng là Kim Cương Hồn Nguyên Kinh lại không phải vậy, đây là một công pháp rèn luyện toàn thân thể.

Chính là chất tinh hoa lọc đi cặn bã, làm thân thể mạnh mẽ hơn trong tình huống hình dạng không biến đổi.

“Đời trước thật sự quá phế, tu luyện quá ít công pháp, tạm thời quyền pháp phù hợp thi triển chỉ có Sơn Hà quyền!”

Tô Thần trầm giọng nói.

Còn Hoàng Hôn Tế Vũ đạo pháp, Tô Thần chỉ biết mà thôi.

Muốn đề cao, hẳn cảm giác có khả năng sau khi hẳn thi triển Uẩn Dao Thuật hai mươi năm mới đề cao được.

Chương 20: Nô Dịch Phù, Thần Ân Y, Kim Cương Liệt Ma (2)

....

Điều tức thêm một lát, Tô Thần bắt đầu trầm tư.

Khốn cảnh trước mắt của hắn chính là biết quá ít.

Tuy rằng trên người có sát chiêu nhưng không phải cứ dùng sát chiêu là xong chuyện.

Đối thủ là ai còn chưa biết, có lực cũng không thể dùng.

“Buổi tối có thể đi gặp Lăng Thiên Hà, xem hắn điều như thế nào rồi.”

Tô Thần thâm nghĩ.

Hiện tại bên cạnh hắn không có người đáng tin tưởng.

Lăng Thiên Hà hữu dụng nhưng lại mang rất nhiều tâm tư.

Một khi mình cho cơ hội, đối phương tuyệt đối sẽ phản công.

“Đêm nay cùng đi với Bạch Thiên Vũ, hoàn toàn trấn áp hắn, làm hắn không dậy nổi bất kỳ tâm tư nào khác.”

Tô Thần muốn mượn thế của Bạch Thiên Vũ.

Sau đó hắn bắt đầu suy tính nên dùng bốn thẻ rút thưởng màu trắng còn lại như thế nào.

Lúc trước Tô Thần nghĩ chờ gom đủ mười thẻ sẽ đổi lấy một thẻ rút thăm trúng thưởng màu lam, nhưng mà thân thể

này quá phé.

Cho nên hắn chuẩn bị dùng hết bốn tấm thẻ rút thăm màu trắng này để xem xem có thể kiếm được đồ vật nào khác không.

Tâm niệm vừa động trực tiếp sử dụng hết bốn tấm thẻ.

【 Đạt được ba Nô Dịch Phù sơ cấp, công pháp Kim Cương Liệt Ma Công, một thẻ cường hóa vũ khí sơ cấp, một bộ Thần Ân Y. 】

“A!”

Nhìn thấy thông tin này, hai mắt Tô Thần sáng ngời.

Trong đó Nô Dịch Phù sơ cấp có tác dụng quan trọng nhất.

Hắn lập tức xem xét Nô Dịch Phù, có thể nô dịch người dưới Tiên Thiên cảnh, xác xuất thành công là mười phần.

Nhưng nếu nô dịch Tiên Thiên cảnh thì có chút khó khăn, còn phía trên Tiên Thiên thì không có khả năng thành công.

“Cao hứng có chút sớm nha, nhưng mà có ba tờ Nô Dịch Phù, hắn là có thể thu phục một tên Tiên Thiên cảnh.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Sau đó không khỏi nghĩ tới Lăng Thiên Hà.

Hôm nay hắn đã khiến Lăng Thiên Hà e sợ mình.

Nếu sử dụng Nô Dịch Phù với Lăng Thiên Hà thì hắn là xác xuất thành công sẽ cao hơn một ít.

Một khi Lăng Thiên Hà bị hắn khống chế, như vậy liền có nơi cung cấp tình báo.

Đến lúc đó cho Bạch Thiên Vũ hiện thân.

Hắn cảm giác mình có thể tìm Lôi Đường Lôi Ngạo.

Công pháp Kim Cương Liệt Ma Công là một quyền công pháp nhục thân cực đạo, có năm tầng.

Hoàn thành tu luyện năm tầng có thể ngưng tụ ra Kim Cương Liệt Ma Thân.

Phối hợp công pháp là năm chiêu thức, Kim Cương Toái Hình, Kim Cương Chấn Sơn, Liệt Ma Phần Thiên, Liệt Ma Diệu Nhật, cuối cùng tắc chính là Kim Cương Liệt Ma Thân.

Xem giới thiệu công pháp liền có thể biết được đây là một công pháp rèn luyện thân thể cực kỳ bá đạo.

Chắc chắn sẽ tiêu hao không ít khí huyết.

Tô Thần đặt công pháp sang một bên.

Chuẩn bị hoàn thành tu luyện Kim Cương Hồn Nguyên Kinh, nhìn xem có thể tiếp tục tu luyện loại công pháp này không.

Còn thể cường hóa vũ khí, công dụng quá rõ ràng, chính là có thể cường hóa vũ khí một lần, gia tăng phẩm chất.

Thần Ân Y cũng có công hiệu rất đơn giản, khi mặc vào có thể ẩn nấp hơi thở.

“Có thời gian lấy Tế Vũ Dao mà lão cha tiện nghi lưu lại cường hóa thử, nhìn xem có thể cường hóa Tế Vũ đao tới trình độ nào.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Trong tay hắn có Uẩn Dao Thuật hai mươi năm, nếu xứng với bảo đao mà nói, một khi thi triển uy lực tất nhiên rất bất phàm.

Tiên Thiên đỉnh hoặc Luyện Thần sơ kỳ đều có thể bị một đao chém giết.

Lần này thu hoạch không tồi.

Ổn định tâm thần một lúc, sau đó Tô Thần lấy Tiên Thiên đan nuốt vào.

Oanh!

Tiên Thiên đan vừa vào miệng liền tan ra, ngay sau đó có một cỗ Tiên Thiên chi khí tinh thuần xuất hiện trong cơ thể.

Tô Thần nhanh chóng vận chuyển Sơn Hà Công chuyển Tiên Thiên chi khí vào trong đan điền.

Sơn Hà Công chính là một trong mấy công pháp đứng đầu Sơn Hà Môn.

Nhưng trước mắt Tô Thần chỉ có bốn tầng đầu.

Tầng thứ năm cần phải có cống hiến hoặc tiêu tiền mới mua sắm được.

Bất quá bốn tầng đầu đã đủ cho Tô Thần tạm dùng.

Theo hấn vận chuyển Sơn Hà Công, Tiên Thiên chi khí nhanh chóng bị hấp thu.

Tiêu hao hết năm viên Tiên Thiên đan.

Tô Thần cảm giác được Tiên Thiên chi khí trong cơ thể gia tăng thêm một chút.

“Mặc kệ tu luyện nội công hay ngoại công, tiêu hao thể này đều không bình thường nha, quả nhiên là nghèo văn giàu võ.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Đêm dài, trăng sáng treo cao trên bầu trời.

Bên trong phủ đệ của Lăng Thiên Hà, một mình hắ ngồi ngay ngắn nơi thư phòng.

Ánh mắt híp lại, trên mặt có chút mỏi mệt.

Tổng Nguyên dò xét được quá ít manh mối, hấn thấy không có tiến triển.

Ở Khánh Thành, người tu luyện công pháp thuộc tính hàn cũng chưa đạt tới cảnh giới như vậy, hẳn cảm giác người tới có thể là người ngoại lai.

Một khi liên quan tới người ngoại lai, muốn điều tra sẽ cực kỳ khó khăn.

“Rốt cuộc là ai giết Tống Nguyên đây?”

Hắn chỉ là một tên quân sự bình thường mà thôi, không biết gì cả.”

Lăng Thiên Hà nghĩ tới nghĩ lui.

Hắn cảm thấy khó hiểu với cái chết của Tống Nguyên nhưng điều tra thì lại không ra được chút manh mối nào.

Nếu đối phương muốn cảnh cáo sao lại ra tay vào ngày hôm qua chứ?

Đột nhiên hắn bỗng mở to mắt, đứng dậy khỏi ghế dựa.

Thân hình chợt lóe ra đi ra khỏi thư phòng.

Lúc này có một bóng dáng đang bỏ chạy hắn trước mặt hắn.

Lăng Thiên Hà nhanh chóng đuổi theo tới hậu viện.

Bóng dáng kia ngừng lại xoay người nhìn Lăng Thiên Hà.

Người tới khoảng hơn ba mươi tuổi, thân hình gầy ốm nhưng lại có bàn tay thô rộng, ánh mắt giống như mắt chim ưng.

Nhìn thấy người tới, Lăng Thiên Hà biến sắc, đồng tử bỗng nhiên co rút lại, mở miệng nói:

“Lôi Ngạo, đêm hôm khuya khoắt ngươi tới phủ đệ của ta làm gì?”

Thời điểm nói chuyện, Lăng Thiên Hà cảnh giác, ánh mắt nhìn một vòng xung quanh.

Dù sao hắn cũng biết người giết chết Tô Mộng Bạch ở trong trang viên của Lôi Ngạo.

Hiện tại Lôi Ngạo đến chỗ hắn chắc chắn không phải tới để nói chuyện phiếm rồi.

Tim hắn không có chuyện gì tốt.

Chương 21: Lôi Ngạo xuất hiện, nô dịch Lăng Thiên Hà

....

“Lăng phó lâu chủ, không cần khẩn trương, chỉ có một mình ta tiến đến, lần này tiến đến tìm Lăng phó lâu chủ chủ yếu là vì một việc.”

“Chính là để người ra lệnh cho người Kim Phong Tế Vũ Lôu nhường quãng sắt ở Hoắc thôn ngoài thành cho Lôi Đường chúng ta.”

Lôi Ngạo nhìn Lăng Thiên Hà nói.

Nghe được lời Lôi Ngạo, ánh mắt Lăng Thiên Hà trở nên lạnh lùng.

“Lôi Ngạo, người thật sự dám mở miệng, thế mà muốn khu mỏ của Kim Phong Tế Vũ Lôu chúng ta.”

Lăng Thiên Hà không nghĩ tới Lôi Ngạo này vừa mở miệng liền muốn khu mỏ chính của Kim Phong Tế Vũ Lôu bọn họ.

Đây hoàn toàn là trắng trợn cướp đoạt.

“Lăng phó lâu chủ, chỉ là một khu mỏ nhỏ mà thôi.

Người nngầm lại đi, dùng một khu mỏ nhỏ đổi lấy một mạng của người vẫn rất đáng giá nha.”

Lôi Ngạo bình đạm nói.

Tuy rằng giọng điệu bình đạm nhưng lại mang theo sự uy hiếp.

“Lôi Ngạo, người đang uy hiếp ta!”

Ánh mắt Lăng Thiên Hà bỗng nhiên trở nên sắc bén, một cỗ khí kinh từ trong thân thể hắn bùng nổ ra.

Sáng nay bị Tô Thần hành hung, hiện giờ lại bị Lôi Ngạo uy hiếp.

Vốn dĩ đã tích một bụng lửa giận rồi.

Hiện tại Lôi Ngạo này kích thích thêm nữa cho nên nháy mắt Lăng Thiên Hà liền bạo nổ, tốc độ nhanh như sấm đánh xuất hiện trước mặt Lôi Ngạo.

“Này!”

Lôi Ngạo nhìn Lăng Thiên Hà xông tới mà sắc mặt cứng lại, thân hình hóa thành tàn ảnh.

Chưởng lực của Lăng Thiên Hà xuyên thấu qua tàn ảnh, một kích thất bại.

Lăng Thiên Hà không có chút chần chờ, bàn tay hóa thành trảo, trở tay quét qua một bên, tức khắc năm đạo khí kinh sắc bén từ trong lòng bàn tay hắn bắn ra.

Phanh!

Khí kinh từ bàn tay va chạm với một nắm tay.

Trên nắm tay có lôi quang lập lòe.

Hai cỗ lực lượng va chạm, từng người đều lui về phía sau mấy bước.

“Người bị thương?”

Lôi Ngạo nhìn Lăng Thiên Hà, ánh mắt ngưng trọng.

Lăng Thiên Hà có thực lực Tiên Thiên trung kỳ, đã sắp đột phá Tiên Thiên hậu kỳ.

Thực lực còn mạnh hơn hắn một ít.

Nhưng vừa mới ra tay thì khí kinh lại không đủ độ, rõ ràng đã bị thương.

Kim Phong Tế Vũ Lâu và Lôi Đường đều là một trong năm thế lực lớn ở Khánh Thành.

Lôi Đường xếp hạng thứ nhất về thế lực, còn Kim Phong Tế Vũ Lâu chỉ xếp hạng ba về tài lực, vũ lực xếp hạng cuối cùng.

Đương nhiên lúc trước Tô Mộng Bạch là võ giả Tiên Thiên đỉnh, thực lực cùng một cấp bậc với đường chủ Lôi Đường đường.

Hơn nữa sau lưng dựa vào Tử Đàn Cung, cho nên bên ngoài không có người nào dám tìm Kim Phong Tế Vũ Lâu mà gây phiền toái.

Còn thực lực những người khác ở Kim Phong Tế Vũ Lâu thì lại thấp hơn nhiều.

“Dù cho ta có bị thương thì vẫn có thể chiến một trận với ngươi.”

Lăng Thiên Hà lạnh giọng nói.

Hôm nay ở trong mật thất, hấn bị Tô Thần ra tay bạo lực đã thương, sau đó mất đi khả năng trở mình.

Một bộ phận là do thực lực của Tô Thần cường đại, mặt khác cũng do Lăng Thiên Hà hấn sơ suất.

Nói cách khác, hấn tự nhận mình không thua Tô Thần.

“Ta tới cũng không phải để giao thủ với ngươi, chỉ là hy vọng Lăng phó lâu chủ suy nghĩ cho kỹ, ngày mai ta tới nhận câu trả lời của ngươi.”

Nói xong, thân hình Lôi Ngạo chợt lóe, giống như quỷ mị mà biến mất.

Lăng Thiên Hà nhìn Lôi Ngạo rời đi mà nhú mảy.

Hắn không rõ vì sao Lôi Ngạo đột nhiên rút đi.

Bình thường mà nói, nếu biết chính mình bị thương thì Lôi Ngạo sẽ tàn nhẫn ra tay chứ không phải dễ dàng rời đi như vậy.

“Bất quá Lôi Ngạo xuất hiện ở đây, xem ra Lôi Đường bắt đầu nhớ thương sản nghiệp của Kim Phong Tế Vũ Lô rồi.”

Sắc mặt Lăng Thiên Hà trở nên không dễ coi.

Hắn xoay người trở về.

Chỉ trong thời gian chốc lát liền về tới thư phòng.

Đương hắn trở về thư phòng lại phát hiện có một bóng người đang ngồi trên ghế của mình.

Ngồi đó không phải ai khác xa lạ, đúng là Tô Thần.

“Lăng phó lâu chủ, người nói Lôi Ngạo đột nhiên tiến đến chẳng lẽ chỉ là muốn một khu mỏ của Kim Phong Tế Vũ Lô chúng ta sao?”

Tô Thần nhìn Lăng Thiên Hà nói.

Nghe Tô Thần nói, Lăng Thiên Hà ngẩn ra.

Hắn không nghĩ tới vừa rồi Tô Thần ở gần bọn hắn, hắn và Lôi Ngạo thế mà không hề phát giác được.

“Không cần kinh ngạc, thật ra còn có một việc ta muốn nói cho người biết, Tống Nguyên bị ta dùng một chiêu đánh chết!”

Thời điểm nói chuyện, Tô Thần nâng tay trái lên, một cỗ hàn khí âm lãnh trong nháy mắt tản khắp thư phòng.

Tô Thần vốn đang ngồi trên ghế bỗng nhiên phóng tới xuất hiện trước mặt Lăng Thiên Hà.

Một chưởng ấn vào ngực Lăng Thiên Hà.

Thấy thế, Lăng Thiên Hà lập tức giơ tay muốn ngăn cản một chưởng của Tô Thần.

Phanh!

Bàn tay va chạm.

Hắn cảm giác được một cỗ cực hàn chi khí nháy mắt dừng mãnh tiến vào trong cánh tay mình, bàn tay tức không còn chút cảm giác, không cử động được.

Một cỗ âm hàn chi khí tràn về phía tâm mạch.

Hắn lập tức điều động nội lực ngăn cản âm hàn chi khí.

Hô!

Ngay lúc này, trong lòng bàn tay phải Tô Thần có thêm một phù văn, bàn tay nháy mắt ấn vào trán Lăng Thiên Hà.

Không biết vì sao thời điểm phù văn xuất hiện trong lòng bàn tay Tô Thần thì Lăng Thiên Hà lại cảm thấy ớn lạnh, sợ hãi.

Hắn muốn dùng hết toàn lực di chuyển thân thể.

Nhưng tiếp theo có một cỗ uy áp khủng bố rơi vào trên người hắn làm cho thân thể hắn không thể nhúc nhích.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn phù văn khắc vào trán mình.

Phù văn trở nên trong suốt sau đó trực tiếp dung nhập vào trong đầu Lăng Thiên Hà.

Chương 22: Không Minh Thạch, vừa lộ ra manh mối

....

Có lẽ lúc này trong lòng Lăng Thiên Hà đã bị sợ hãi chiếm cứ.

Tô Thần thể mà dùng một tờ phù liên nô dịch được đối phương.

Tức khắc Tô Thần cảm giác mình có thể khống chế sinh tử của Lăng Thiên Hà bất kỳ lúc nào.

Một ý niệm là có thể phá hủy ý thức của đối phương khiến đối phương chết đi.

Lúc này Lăng Thiên Hà cũng cảm giác được sinh mệnh của mình hoàn toàn nằm trong tay Tô Thần.

Ánh mắt trở nên ảm đạm.

Chính mình một lòng muốn trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô, tính kế Tô Thần.

Không nghĩ tới kết quả chính mình lại bị Tô Thần khống chế sinh tử, rơi vào kết cục này.

Có chút thê lương.

“Phụ thân ta chết hẳn là không có liên quan gì đến ngươi cho nên ngươi mới có thể sống đến bây giờ.”

“Lúc trước ta còn muốn yên lặng một thời gian cho đối phương ra tay, nhưng mà những người đó vẫn không chịu tay,

cho nên ta không muốn chờ nữa, giết Tống Nguyên để nhìn xem có thể dẫn dụ được gì không?”

“Không nghĩ tới giết một tên Tống Nguyên thế mà dẫn ra Lôi Ngạo, người nói một chút xem mục đích Lôi Ngạo tới nơi này thật sự chỉ vì khu mỏ sao?”

Tô Thần ngồi xuống ghé dựa mở miệng nói.

Nghe được Tô Thần nói.

Lăng Thiên Hà phục hồi tinh thần.

Nói thật.

Khi Tô Thần nói là hắn đã giết Tống Nguyên.

Lúc ấy trong lòng Lăng Thiên Hà cũng chỉ kinh ngạc, không nghĩ nhiều.

Hiện tại hắn cảm thấy hoảng sợ.

Lúc trước Tô Thần ra tay, hàn ý quả nhiên vô cùng khủng bố, hoàn toàn vượt qua nhận thức và tưởng tượng của hắn.

Tô Thần hiện tại hoàn toàn không giống với Tô Thần trong trí nhớ của hắn.

Là một người rất đáng sợ.

Hắn điều chỉnh tâm thái, mở miệng nói:

“Lúc trước thuộc hạ cho rằng Lôi Ngạo đến vì khu mỏ, nhưng sau khi hắn biết ta bị thương đột nhiên lại rời đi, hắn là còn mục đích khác.”

“Nhưng mục đích gì thì thuộc hạ không đoán ra được.”

“Đoán không ra vậy người liên tiếp xúc với Lôi Ngạo này một chút, xem xem rốt cuộc hắn muốn làm gì?.”

“Còn có chuyện phụ thân ta bị ám sát, chẳng lẽ không có một chút dấu vết sao?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

Nếu tin tức truyền ra từ chợ đen chính xác, như vậy chắc chắn trước đó Tô Mộng Bạch sẽ có một ít hành động kỳ quái.

Lăng Thiên Hà đi theo lão cha tiện nghi nhiều năm, hẳn cũng sẽ phát hiện.

“Chuyện này thuộc hạ thật sự không để ý.”

Lăng Thiên Hà bắt đầu nhớ lại nhưng lại không nhớ được gì?

“Ngày mai ta sẽ đi tổng lâu Kim Phong Tế Vũ Lâu, chính thức tiếp quản Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

“Người tổng hợp danh sách thông tin những người mà phụ thân ta tiếp xúc gần nhất, cẩn thận nghiên cứu xem có thể tìm được gì không?”

Tô Thần phân phó.

Hắn muốn Lăng Thiên Hà tìm ra manh mối từ trong mấy tư liệu này.

“Còn nữa, nhanh chóng tìm những kẻ có tâm tư khác trong mười bảy tên quản sự còn lại, sau đó thanh trừ hết.”

“Ta không muốn Kim Phong Tế Vũ Lâu có âm thanh nào khác ngoại trừ ta!”

“Còn hai tên tâm phúc của người người cũng cần quản tốt, nếu quản không tốt thì cùng nhau diệt trừ.”

Tô Thần mở miệng nói, giọng nói có chút lạnh băng.

“Được, thuộc hạ đã hiểu!”

Lăng Thiên Hà vội vàng nói.

Trong lòng hắn chợt lạnh, lâu chủ muốn tiến hành một cuộc thanh tẩy với Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Lúc này hắn đột nhiên cảm thấy may mắn.

May mắn vì mình bị Tô Thần thu phục, còn có chút giá trị, nếu không chỉ có thể bị thanh tẩy.

“Lâu chủ, người chính thức tiếp nhận chức vụ, chỉ sợ đám người trong chỗ tôi sẽ ra tay!”

Lăng Thiên Hà đột nhiên lo lắng nói.

“Người nói người nọ sẽ ra tay với ta sao?”

Ta rất muốn bọn họ đối ta ra tay, miễn cho ta phí thời gian tìm.”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Sau đó đứng lên đi ra bên ngoài.

“Thích khách ở trang viên của Lôi Ngạo người cứ nhìn chăm chăm, nếu hắn biến mất người cũng không cần tới gặp ta.”

Tiếng Tô Thần vang lên trong đầu Lăng Thiên Hà.

Thanh âm biến mất, Tô Thần cũng lặng yên rời đi.

Sau khi Tô Thần rời đi, Lăng Thiên Hà không khỏi hô một hơi, Tô Thần cho hắn áp lực quá lớn.

Không khỏi đặt móng ngồi xuống ghế dựa, sống lưng lạnh toát.

Đột nhiên hắn biến sắc.

Hình như nghĩ tới chuyện gì đó, sắc mặt có vẻ mừng như điên.

Vừa rồi Tô Thần ra tay với hắn.

Hắn vốn định dùng hết toàn lực ngăn cản nhưng lại bị một cổ uy áp ép tới không thể động đậy.

Tuyệt đối có cường giả trợ giúp Tô Thần.

Có cao thủ như vậy ở bên người, hơn nữa thực lực và tâm tư mà Tô Thần bày ra.

Kim Phong Tế Vũ Lâu chỉ là khởi điểm của Tô Thần thôi.

Chính mình đi theo người thế này tuyệt đối sẽ thắng chức rất nhanh.

Tương lai tuyệt đối không chỉ là một phó lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu Khánh Thành.

Huống chi lúc trước mình đã đi theo phụ thân hần, hiện tại đi theo hần thì mức độ thân cận phải cao hơn chứ.

Nghĩ đến đây, Lăng Thiên Hà đột nhiên thông suốt.

Lúc này.

Ở một tòa trang viên trong thành.

Trang viên đang đèn đuốc sáng trưng, ca vũ thăng bình.

Một lão giả mặc trang phục đẹp đẽ quý giá đang tiếp đãi hai vị khách.

Hai người này một người là lão giả áo đen.

Lão giả có khuôn mặt khô vàng, bàn tay cũng giống như một khúc cây khô nhưng ánh mắt lại thính thoảng lập loè.

Một người khác là thanh niên mặc áo bào trắng, trông có chút khí vũ hiên ngang.

Ba người đang vui vẻ uống rượu, tán gẫu.

Lúc này Lôi Ngạo vừa gặp Lăng Thiên Hà trở về từ phía sau đi ra.

Hần đi tới trước mặt lão giả hoa phục nhẹ nhàng nói bên tai.

Tức khắc sắc mặt lão giả hoa phục ngưng trọng, xua tay nói:

“Các người đều lui xuống đi!”

Những ca cơ đang khiêu vũ cùng với nhạc sư đều sôi nổi cáo lui.

Nơi này tức khắc trở nên yên tĩnh.

“Tần thiếu, Mạc lão, xảy ra chút chuyện, vừa rồi Lôi Ngạo đi gặp Lăng Thiên Hà, phát hiện Lăng Thiên Hà bị thương, có người ra tay với Lăng Thiên Hà.”

Lão giả hoa phục nói với hai người trước mặt, giọng điệu có chút cung kính.

Lão giả hoa phục chính là nhị gia Lôi gia Lôi Mặc, cũng là một trong hai vị phó đường chủ của Lôi Đường, thực lực tại Tiên Thiên hậu kỳ.

Có thể khiến cho hắn cung kính nói chuyện, e là thân phận hai người này thật không đơn giản.

“Có người ra tay với Lăng Thiên Hà sao?”

Thanh niên được gọi là Tần thiếu khẽ cau mày, liếc mắt nhìn lão giả áo đen.

“Ta không ra tay, hẳn là có người khác ra tay!”

“Bất quá chúng ta nên mau chóng bắt lấy khu mỏ kia, khai thác Không Minh Thạch sâu bên trong ra, như vậy mới có thể tăng tốc độ thành thực của đài sen Ngũ phẩm.”

Lão giả mở miệng nói.

Đúng là có đài sen Ngũ phẩm, bọn họ muốn bắt lấy khu mỏ của Kim Phong Tế Vũ Lôu chủ yếu và vì Không Minh Thạch bên trong thôi.

Đó là một loại khoáng thạch có thể thúc đẩy đài sen Ngũ phẩm thành thực.

Còn vì sao đi tìm Lăng Thiên Hà.

Chủ yếu là do bọn họ cho rằng hiện giờ Kim Phong Tế Vũ Lâu do Lăng Thiên Hà chưởng quản.

Tô Thần chỉ là một con rối.

Nghe được lời lão giả nói, hai mắt thanh niên híp lại giống như đang trầm tư.

“Tần thiếu, với thực lực của chúng ta và Lôi Đường, một Kim Phong Tế Vũ Lâu nho nhỏ, chúng ta muốn khu mỏ kia chẳng lẽ dám không cho.”

Lão giả nói thêm.

Lôi Mặc không nói chuyện, trong mắt lại có chút lo lắng.

Nếu cưỡng ép Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ có chút vấn đề.

Phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu là Tử Đàn Cung.

Lúc này Lôi Đường bọn họ ra mặt chèn ép Kim Phong Tế Vũ Lâu, như vậy sẽ làm người ta hoài nghi Lôi Đường bọn họ giết chết Tô Mộng Bạch.

Một khi người Tử Đàn Cung đến, chắc chắn sẽ đến tìm Lôi Đường tra rõ.

Tử Đàn Cung chính là một trong năm đại ma tông ở tái ngoại.

Lôi Đường không đủ sức trâu vào.

Chương 23: Huyết Ma hoa, Tế Vũ đao (1)

....

Đương nhiên người trước mặt bọn họ cũng không thể đắc tội.

Chỉ có thể nghe phân phó mà thôi.

“Không phải Lôi Ngạo từng hiện thân sao?”

Vậy để cho Lôi Ngạo ngày mai chính diện gặp mặt Lăng Thiên Hà, để hắn nhường ra khu mỏ kia.”

Thanh niên mở miệng nói.

Nói xong hắn đứng lên:

“Ta có chút mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi trước!”

“Lôi Ngạo, người đưa Tàn thiếu đi nghỉ ngơi.”

Lôi Mặc an bài Lôi Ngạo đưa thanh niên rời đi.

Thanh niên gật đầu, dưới sự dẫn dắt của Lôi Ngạo đi hướng tới hậu viện trang viên.

Bên trong đại sảnh chỉ còn có Lôi Mặc cùng Mạc lão.

“Mạc lão, ta có một dự cảm bất hảo, người nói xem sao tin tức đài sen Ngũ phẩm lại bị truyền ra ngoài chứ?”

Lôi Mặc bưng chén rượu tới trước mặt lão giả, trầm giọng nói.

“Ai biết được, Tàn thiếu có thể nhận được tin tức thì những người khác cũng có thể, hiện tại chuyện quan trọng nhất của

chúng ta chính là bắt được khu mỏ kia, khai thác Không Minh Thạch, rút ngắn thời gian thành thực của đài sen Ngũ phẩm.”

“Nhưng mà đài sen Ngũ phẩm này thật sự làm người ta không nhìn thấu, nghe đồn loại bảo vật này yêu cầu cao tăng Phật môn đào tạo mới có thể sinh trưởng, hiện tại lại bị chúng ta phát hiện một gốc sinh trưởng tự nhiên, thật sự đáng kinh ngạc.”

Lão giả mở miệng nói.

Nghe lão giả nói, Lôi Mặc cũng gật gật đầu.

Sau đó không nói gì nữa, bồi lão giả uống chút rượu.

Lúc này.

Lôi Ngạo đưa Tần thiếu vào phòng, khom mình hành lễ:

“Tham kiến chủ thượng.”

“Nói một chút đi, thương thế của Lăng Thiên Hà như thế nào?”

Tần thiếu mở miệng hỏi.

“Hắn bị nội thương nhưng thương thế cũng không quá nghiêm trọng, không ảnh hưởng tới thực lực, người giao thủ với hắn hẳn là có thực lực cường đại hơn hắn một chút, khả năng là Tiên Thiên hậu kỳ.”

Lôi Ngạo hồi bẩm,

“Tra được bên chợ đen là kẻ nào phát tán tin tức sao?”

Tần thiếu trầm giọng hỏi.

“Đang điều tra, nhưng chợ đen rắc rối phức tạp, bản thân Lôi Đường chúng ta cũng không làm tình báo, muốn trong thời gian ngắn tìm được người này có chút khó khăn.”

Lôi Ngạo trầm giọng nói.

“Chuyện chợ đen ta đoán hắc là Mạc lão truyền ra đi, hắc đây muốn buộc ta mau chóng khiến đài sen Ngũ phẩm thành thực.”

“Nếu hắc muốn mau chóng, hơn nữa Mộc Thanh Tuyết đã rời Tử Đàn Cung tiến đến, kế hoạch đã thành công một nửa, vậy bắt đầu toàn lực bồi dưỡng Huyết Ma hoa!”

“Người có thể trực tiếp cưỡng ép Lăng Thiên Hà để hắc giao khu mỏ kia ra, tranh thủ bồi dưỡng thành thực khi Mộc Thanh Tuyết đến.”

“Đến lúc đó ta cần nuốt Cửu U hàn khí trong cơ thể Mộc Thanh Tuyết phối hợp với Huyết Ma hoa, tư chất cùng thực lực tất nhiên sẽ nhanh chóng tăng lên, tương lai Luyện Phách cảnh cũng không phải là điểm cuối của ta.”

Nói tới đây, trên mặt Tần thiếu tràn đầy sự hưng phấn.

Từ trong lời nói của Tần thiếu có thể thấy được hắc chính là kẻ bố cục mọi chuyện.

Mục đích là đoạt lấy Cửu U hàn khí trong người Mộc Thanh Tuyết.

Một bên khác.

Tô Thần trở về mật thất rồi quay lại tiểu viện của mình.

Hắc cởi áo đi ngủ.

Tâm thần thả lỏng, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Có Bạch Thiên Vũ ở nơi tối bảo hộ hắc.

Hắc tin tưởng ở Khánh Thành này không có người có thể gây bất lợi cho hắc.

Hôm sau!

Tô Thần ăn chút thức ăn rồi tiến đến tông lâu Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Tổng lâu Kim Phong Tế Vũ Lâu là một tòa lâu năm tầng, ở trên con đường sầm uất nhất Khánh Thành.

Thời điểm Tô Thần đến Kim Phong Tế Vũ Lâu thì Lăng Thiên Hà đã ở chỗ này chờ sẵn.

Nhìn thấy Tô Thần, hắn lập tức khom người nghênh đón mang theo Tô Thần tiến lên tầng thứ năm của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Tầng thứ năm này là tầng thuộc về lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Tô Thần đứng trên ban công tầng lầu nhìn xuống đường phố Khánh Thành.

Cảm nhận được một luồng gió nhẹ, hắn không hít một ngụm không khí tươi mới.

“Chủ thượng, bên này khi ta sắp xếp hành tung của lâu chủ khi còn sống phát hiện vào ba tháng trước lâu chủ có tiếp xúc quá một người.”

“Người này không có qua lại sinh ý với Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta, trước đó lâu chủ cũng chưa từng tiếp xúc với đối phương.”

Lăng Thiên Hà khom người nói.

“Ai?”

Tô Thần chỉ là như vậy hỏi.

“Quận phủ Lĩnh Nam quận, một trong tám đại thế gia, tam công tử Tần gia Tần Hạo, hiện tại hắn đang làm khách ở Lôi Đường, người tiếp đãi hắn chính là nhị gia Lôi gia Lôi Mặc!”

Kim Phong Tế Vũ Lâu có giá trị vũ lực không cao lắm.

Nhưng mà tình báo cùng sinh ý thật sự rất nổi danh.

“Tần Hạo, Lôi gia Lôi Mặc, Lôi Ngạo!”

“Xem ra cái chết của phụ thân ta có liên quan đến bọn họ.”

“Tiếp tục điều tra, ta muốn xem xem vì sao bọn họ lại giết phụ thân ta?”

Ánh mắt Tô Thần trở nên lạnh lùng.

Tần gia, một trong tám đại thế gia ở Quận phủ Lĩnh Nam quận quận.

Tuy rằng chỉ là thế gia nhưng thực lực lại có thể sánh với Sơn Hà Môn.

Người như vậy sao lại đến gặp phụ thân hắn chứ?

Vì tình báo sao, không có khả năng.

Mạng lưới tình báo của tám đại thế gia so với Kim Phong Tế Vũ Lô còn mạnh hơn không ít.

Kim Phong Tế Vũ Lô cũng chỉ nổi danh trong địa giới Khánh Thành mà thôi.

“Điều tra ra một ít người có dị tâm sao?”

Điều tra ra thì cứ xử lý hết đi.”

Tô Thần phân phó Lăng Thiên Hà.

Đề Lăng Thiên Hà ra tay sẽ làm cho người khác nghĩ rằng Lăng Thiên Hà đang bài trừ dị kỷ, chuẩn bị chấp chương Kim Phong Tế Vũ Lô, làm cho sự tồn tại của Tô Thần hắn mờ nhạt đi.

Chương 24: Huyết Ma hoa, Tế Vũ đao (2)

....

“Đây là danh sách người có dị tâm, trong mười bảy người có tám người, bọn họ tiếp xúc với bốn thể lực khác!”

Lăng Thiên Hà đưa danh sách cho Tô Thần.

“Không cần giao cho ta, ngươi tự xử lý đi.”

Tô Thần không có nhận danh sách mà mở miệng nói.

Hắn không phải Tô Thần lúc trước, không có bất kỳ tình cảm nào đối với người bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hiện giờ hắn muốn chính là không chế.

Dù cho Lăng Thiên Hà có chơi tâm tư với hắn mà nói cũng không quan hệ.

Sinh tử của đôi phương chỉ trong một ý niệm của hắn.

Nghe được Tô Thần nói, Lăng Thiên Hà vui mừng nở nụ cười.

Trong phần danh sách này hắn có động tay động chân.

“Tế Vũ đao ở địa phương nào, giúp ta mang tới!”

“Còn nữa, đưa tất cả bí tịch võ học của Kim Phong Tế Vũ Lâu tới cho ta!”

Tô Thần nói.

Trên người hắn còn có một tấm thẻ cường hóa sơ cấp, chuẩn bị cường hóa Tế Vũ đao của Tô Mộng Bạch.

Nhìn xem có thể đạt tới phẩm chất gì.

“Tế Vũ đao của lâu chủ liền ở ngay bên trong phòng, thuộc hạ sẽ đi xuống lầu ba lấy bí tịch cho lâu chủ người.”

Thời điểm Lăng Thiên Hà nói chuyện còn mang theo Tô Thần tiến vào trong phòng bên cạnh.

Tế Vũ đao đang bày biện trên giá đao.

“Được, mang bí tịch tới đây rồi đi xử lý sự tình, ta cho người thời gian một ngày, cần phải xong xuôi hết.”

“Chuyện này xong xuôi, ta tưởng Lôi Ngạo hẳn là sẽ tiếp tục tới tìm người.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Được!”

Lăng Thiên Hà khom người rời khỏi phòng.

Tô Thần lại đi đến bên giá đao cầm lấy Tế Vũ đao.

Xuy!

Trực tiếp rút ra.

Đao mỏng như cánh ve, tản ra hơi thở sắc bén.

Tô Thần xua tay, ánh đao chợt lóe, không khí giống như bị chém đôi.

Ánh mắt hấn sáng ngời, khí kinh trong cơ thể nháy mắt dừng mãnh tiến vào thân Tế Vũ đao, thân đao đột nhiên vù vù chấn động, một cỗ đao khí mà mắt thường có thể thấy được nở rộ trên Tế Vũ đao.

Nhìn thấy một màn này, Tô Thần có chút vui mừng, theo bản năng bổ một đao.

Xuy!

Thân đao trực tiếp xuyên qua bàn dài trước mặt.

Trường đao lướt qua, mặt bàn vẫn hoàn hảo, không nhìn ra được chút biến hóa.

Tô Thần chậm rãi tiến đến bên cạnh bàn dài, nhẹ nhàng đưa tay chạm vào, bàn dài tức khắc từ một phân thành hai.

“Tế Vũ đao này thật sắc bén, phỏng chừng giết người đều không thấy máu.”

“Không biết sau khi cường hóa sẽ đạt tới tình trạng gì.”

Ánh mắt Tô Thần lập loè, cảm xúc mênh mông.

Tô Thần trực tiếp vận dụng thể cường hóa sơ cấp.

Ong!

Trong phút chốc, một luồng sáng màu bạc nở rộ trên Tế Vũ đao, toàn bộ gian phòng bị ánh sáng màu bạc chiếu sáng trong phút chốc ngấn ngủ.

May mắn là trong phòng chỉ có một mình Tô Thần, nói cách khác, nếu có người khác nhìn đến chắc chắn sẽ kinh ngạc hô to.

Thân đao mỏng như cánh ve giống như được rót thêm sức sống, phát ra tiếng vù vù.

Hơn nữa thân đao xuất hiện một ít hoa văn giống như mưa phùn rơi xuống.

Tô Thần nhẹ nhàng đưa tay lướt qua bề mặt thân đao, đột nhiên có đao ý xuất hiện.

Toàn thân Tô Thần chấn động.

Trong đầu không khỏi nghĩ đến Hoàng Hôn Tế Vũ đao.

Tuy rằng chủ nhân thân thể trước đó chẳng có luyện tập đao pháp này ra làm sao.

Nhưng đây là tuyệt học của Tô Mộng Bạch, từ nhỏ đã phải luyện tập cho nên in hằn trong đầu, Tô Thần không tự giác mà thi triển.

Hơn nữa Kim Phong Tế Vũ Kinh trong cơ thể cũng tự động vận chuyển trong khoảnh khắc này phối hợp với Hoàng Hôn Tế Vũ đao pháp.

Bản thân trường đao có màu bạc, sau khi thi triển đao pháp xuất hiện rắng màu hoàng hôn, bên trong rắng màu có từng giọt mưa phùn.

Ban đầu mưa lất phất nhẹ nhàng, đến cuối cùng mưa rền gió dữ, liên miên không dứt.

Xuy! Xuy! Xuy!

Ánh đao ngang dọc trong phòng.

Sau một lát, Tô Thần đành chỉ vung đao, nở một nụ cười hài lòng.

Hắn không nghĩ tới chỉ là thẻ cường hóa sơ cấp mà lại khiến cho hắn cảm nhận được đao đạo của người từng sử dụng lưu lại.

Đương nhiên không chỉ giúp cho Hoàng Hôn Tế Vũ đao pháp của Tô Thần tịnh tiến.

Ngay cả Kim Phong Tế Vũ Kinh trong thân thể cũng tịnh tiến không ít.

“Ta tìm thêm một ít đang dược Tiên Thiên nội kinh, phối hợp với ba năm Tiên Thiên nội kinh trước đó, có lẽ sẽ đột phá đến Tiên Thiên trung kỳ.”

“Tốc độ tu luyện thật sự có chút nhanh nha.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Sau đó hắn không khỏi nghĩ đến Lăng Thiên Hà tu luyện lâu như vậy mà mới đến Tiên Thiên trung kỳ.

Tốc độ tu luyện quá chậm.

Đúng lúc này.

Đông! Đông!

Chỗ bàn bị ánh đao của Tô Thần xẹt qua nháy mắt rơi rụng trên sàn, phát ra tiếng kêu.

Nhìn thấy cảnh này.

Tô Thần cảm thấy may mắn vì chính mình không có thi triển với nóc lâu.

Nếu nóc lâu mà sụp xuống thì cả gian phòng sẽ trở nên hỗn loạn.

Nghe được âm thanh trên lầu.

Một tên đệ tử Kim Phong Tế Vũ Lâu ở bên dưới vội vàng chạy lên.

“Lâu chủ, có chuyện gì xảy ra sao?”

Tên đệ tử kia ở ngoài cửa khom người nói.

“Không có chuyện gì, các người lui xuống, không có mệnh lệnh của ta thì không cần đi lên.”

Tô Thần mở miệng nói.

Nghe Tô Thần nói xong, tên đệ tử này liếc mắt nhìn vào trong phòng, thấy trên mặt đất có bàn ghế rơi rụng, thầm nghĩ:

“Phỏng chừng lâu chủ ăn thiệt thòi ở chỗ Lăng phó lâu chủ nên phát tiết với bàn ghế, ta vẫn nên tránh xa cho an toàn.”

Tình huống hiện tại của Tô Thần, người ngoài đều biết.

Các đệ tử Kim Phong Tế Vũ Lâu cũng biết.

Tô Thần chỉ là con rối do Lăng phó lâu chủ đẩy ra mà thôi.

Nghĩ đến đây, tên này nhanh chóng khom người lui ra ngoài.

Tô Thần nhìn đồng bàn ghế đã hỏng trực tiếp ném hết vào trong nhả không gian.

Vết đao và đao khí tàn lưu trên bàn ghế không thể để người khác nhìn thấy.

Chủ yếu là do tạm thời Tô Thần còn muốn điều thấp.

Chương 25: Hiểu được đao đạo, lấy máu tế đao

....

Bởi vì chuyện của Tô Mộng Bạch liên quan đến tam công tử Tần gia Tần Hạo.

Dù bên cạnh hắn có Bạch Thiên Vũ, đối mặt với Tần gia vẫn không có phần thắng, cho nên hắn tạm thời phải ẩn nấp.

Đến lúc đó có giết chết Tần Hạo thì cũng không ai biết là hắn.

Bất quá hắn cũng muốn biết mục đích Tần Hạo tiến tới Khánh Thành, là để làm gì.

Lôi Ngạo muốn khu mở hắn là nghe theo chỉ thị của Tần Hạo.

Tần Hạo không có khả năng gần chỉ vì khu mở ở Hoắc thôn mà tới, hắn là còn mục đích khác quan trọng hơn.

”Đao sắc bén thế này, hắn là nên thấy máu trong tay ta, liền dùng tên sát thủ ở trang viên Lôi Ngạo tế đao, thuận tiện giúp nguyên chủ báo thù luôn.”

Tô Thần cất Tế Vũ đao vào trong nhẫn không gian rồi trở về phủ.

Về đến phòng mình, hắn ngồi xuống, bắt đầu trầm tư.

Lôi Ngạo muốn khu mở ở Hoắc thôn.

Bên trong khu mở chỉ có khoáng thạch, cần xem xem gần đây Lôi gia có thu mua khoáng thạch ở khu mở không.

Nếu không có thu mua khoáng thạch, như vậy nghĩa là bên trong khu mỏ ở Hoắc thôn còn có đồ vật khác nữa.

Nghĩ đến đây, Tô Thần bình ổn tâm thần.

Chờ Lăng Thiên Hà trở về sai hã điều tra chút tin tức.

“Vẫn là người một nhà quá ít!”

Tô Thần thở dài một hơi.

Vì không muốn bại lộ bản thân, hã tạm thời không thể tự ra mặt làm một số chuyện.

Vốn dĩ lúc trước muốn thể hiện bản thân nhưng không ngờ tới sự tình liên quan đến Tần gia, giờ cần phải tiếp tục ở trong chỗ tối.

“Phải dùng thể nô dịch với Phúc bá thôi.”

Có lẽ Phúc bá kia thật tình đối đãi với Tô Thần, nhưng đó chỉ là Tô Thần lúc trước, không liên quan đến hã hiện tại.

Hã bắt buộc phải bài trừ hết thảy nguy hiểm.

Huống hồ hã còn muốn từ chỗ Phúc bá tìm hiểu thêm ít tin tức về nhị nương kia.

Lời Phúc bá nói trước đó Tô Thần vẫn nhớ rõ.

Xem ra nhị nương có thân phận không đơn giản.

Chải chuốt mọi chuyện rõ ràng, Tô Thần nhìn về phía đóng công pháp bí tịch của Kim Phong Tế Vũ Lôu mà Lăng Thiên Hà đã chuẩn bị.

Cơ bản đều là công pháp hậu thiên cùng với công pháp khổ luyện.

Cái gì mà Thiết Huyết quyền, Thập Bát Lộ Cầm Nã Thủ, Thiết Bố Sam, Kim Chung Tráo vân vân ...

Chỉ có ba quyển Tiên Thiên công pháp, Nhất Khí Hồn Nguyên Kinh, Huyền Băng Hàn Sương Kinh, Thái Ất Vô Hình Chương.

Tô Thần nhìn qua một lượt, cuối cùng lựa chọn Huyền Băng Hàn Sương Kinh.

Hắn có cánh tay Băng kỳ lân, nếu phối hợp với Huyền Băng Hàn Sương Kinh mà nói thì uy lực sẽ tăng cường không ít.

Lúc này!

Trong phủ đệ của một trong mười tám quản sự Kim Phong Tế Vũ Lô Lâm Chí.

Lăng Thiên Hà mang theo Tưởng Thần Đông cùng Lục Văn Thương xuất hiện.

“Không biết Lăng phó lâu chủ tiến đến có chuyện gì?”

Lâm Chí là một nam tử khoảng bốn mươi tuổi.

Một năm trước vừa bước vào Tiên Thiên cảnh, chương quản sinh ý tiệm cầm đồ bắc bộ Kim Phong Tế Vũ Lô Khánh Thành.

Cũng là thủ lĩnh phụ trách tình báo khu bắc bộ.

Kim Phong Tế Vũ Lô có mười tám quản sự nhưng thường trú ở Khánh Thành cùng khu vực xung quanh chỉ có tám đại quản sự mà thôi.

Mười người đều phân phối khắp mười huyện thành cấp dưới của Khánh Thành.

Có thể ở trong Khánh Thành, tiếp nhận sự vụ của Kim Phong Tế Vũ Lô.

Chuyện này thuyết minh Tô Mộng Bạch rất tín nhiệm Lâm Chí.

Lâm Chí cũng rất trung thành đối với Tô Mộng Bạch.

Nhưng sau khi Tô Mộng Bạch chết, người Vương gia tìm tới hắn.

Vương gia không chế một trong năm thế lực lớn ở Khánh Thành là Thiện Đường.

Thiện Đường không chế bảy phần sinh ý tửu lâu ở Khánh Thành.

Bọn họ nhìn thấy Tô Mộng Bạch đã chết cho nên nhớ thương một ít sinh ý của Kim Phong Tế Vũ Lâu, liền liên hệ với Lâm Chí.

Lâm Chí bên này cho rằng sau khi Tô Mộng Bạch chết.

Lăng Thiên Hà và Tô Thần căn bản không chống đỡ được Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Chủ yếu là phương diện thực lực.

Thế giới võ giả, yếu tố quyết định chính vẫn là thực lực.

Tô Thần thì không cần phải nói, thực lực quá yếu, còn Lăng Thiên Hà có thực lực tiếp cận Tiên Thiên hậu kỳ.

Nhưng mà thế lực giống Kim Phong Tế Vũ Lâu cần có cường giả Tiên Thiên đỉnh tọa trấn mới được.

Cho nên Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ bị đá ra khỏi năm thế lực lớn.

Đương nhiên hắn cũng biết phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu có Tử Đàn Cung.

Nhưng mà một khi người Tử Đàn Cung tiến đến, như vậy có khả năng thay đổi triều đại, quản sự như hắn chỉ sợ cũng không còn nữa, cho nên hắn liền đáp ứng hợp tác với Vương gia.

Hắn tin tưởng bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu không chỉ có hần hợp tác với các thế lực khác.

“Chúng ta vào phòng rồi nói!”

Lăng Thiên Hà nói rồi tiến vào trong đại sảnh.

Lâm Chí híp mắt lại đi theo Lăng Thiên Hà vào trong.

“Lần này ta tiến đến chủ yếu là vì chuyện chức vị lâu chủ Kim Phượng Tế Vũ Lâu, ta muốn Lâm lão đệ ủng hộ ta, huỷ bỏ chức vị lâu chủ của Tô Thần.”

Lăng Thiên Hà tiến vào đại sảnh liền nói thẳng.

Hơn nữa xua tay cho Tượng Thần Đông cùng Lục Văn Thương đi ra ngoài.

Hai người ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Phòng trong, Lâm Chí nhíu mày nói:

“Phó lâu chủ, lúc trước chính là người đẩy Tô Thần lên vị trí lâu chủ, không phải hiện tại sự tình còn chưa có kết thúc, như thế nào lại ...”

Hắn trầm nghĩ:

“Chẳng lẽ Lăng Thiên Hà được ai ủng hộ nên mới dám như thế.”

“Bên này ta được một ít người ủng hộ, có thể giải quyết phiền toái lần này cho nên không cần Tô Thần nữa.”

Lăng Thiên Hà đi đến trước mặt Lâm Chí, mở miệng nói.

“Không biết Lăng phó lâu chủ được người nào ủng hộ đây?”

Lâm Chí giật mình, nhỏ giọng hỏi.

“Ta được thiếu lâu chủ ủng hộ.”

Thời điểm Lăng Thiên Hà nói chuyện, ánh mắt lóe ánh sáng lạnh, bàn tay nâng lên, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai mà trực tiếp bóp cổ Lâm Chí.

Thời điểm Lâm Chí không kịp phản ứng thì khí kinh từ năm ngón tay tuôn ra, trực tiếp bóp nát cổ họng Lâm Chí.

Chương 26: Hàn Nguyệt Giáo, Tử Hàn Nguyệt (1)

....

Hai mắt Lâm Chí trừng thật to, hắn không nghĩ tới Lăng Thiên Hà lại đột ngột ra tay, cũng không rõ ý trong lời nói của Lăng Thiên Hà.

“Lâu chủ nói không cần để người có dị tâm lưu lại Kim Phong Tế Vũ Lâu, cho nên ta thay lâu chủ thanh trừ các người.”

“Còn có một chuyện, ta đã đầu phục lâu chủ.”

Thời điểm Lăng Thiên Hà nói chuyện đã buông lỏng bàn tay.

Phanh!

Thân thể Lâm Chí thân thể ngã xuống mặt đất, hai mắt vẫn mở to như cũ, chỉ là ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc cùng khó hiểu.

Nhìn thi thể nằm dài trên mặt đất.

Lăng Thiên Hà đi đến giờ tay vuốt cho mắt hắn khép lại.

Sau đó đạp bộ đi ra khỏi đại sảnh, nói với Văn Thương cùng Tưởng Thần Đông nói:

“Nhỏ cỏ tận gốc, không lưu người sống.”

Hiện giờ Lăng Thiên Hà đã hoàn toàn thân phục Tô Thần.

Hắn muốn trở thành cây đao của Tô Thần, dùng thủ đoạn tàn nhẫn trấn giết đám người có dị tâm này.

Lục Văn Thương cùng với Tưởng Thần Đông liếc mắt nhìn nhau.

Hơi ngần ra nhưng lại cũng không có chân chờ, đặc biệt là Tưởng Thần Đông, lập tức phát tín hiệu.

Nhân thủ an bài sẵn bên ngoài nhanh chóng vọt vào.

Chỉ trong thời gian chốc lát mà mùi máu tanh đã tràn ngập trong phủ đệ của Lâm Chí.

Qua một ngày ngắn ngủi thôi mà Lăng Thiên Hà đã giải quyết hết tám tên quân sự của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hoàng hôn buông xuống, bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Lâu chủ, đã thanh trừ xong người có dị tâm, lục soát từ tám nhà được số tài vật trị giá 80 vạn lượng, đều đã đưa về tổng lâu!”

Lăng Thiên Hà nói.

“Lấy ra 10 vạn lượng khao người ra tay, sao chép Huyền Băng Hàn Sương Kinh đưa tới cho ta, đừng để những người khác biết.”

“Thuận tiện tìm một chỗ ở yên tĩnh trong thành, ta cần phải dùng!”

Tô Thần phân phó.

“Tuân lệnh!”

Lăng Thiên Hà khom người lui ra ngoài.

Sau đó hắn nhanh chóng mang theo bí tịch Huyền Băng Hàn Sương Kinh tới trước mặt Tô Thần.

“Bí tịch ta mang đi trước, chuyện chỗ ở ngươi mau chóng xử lý.”

Tô Thần cầm lấy bí tích đi ra ngoài, sau khi xuống lầu liền leo lên một chiếc xe ngựa đã chuẩn bị tốt trở về Tô phủ.

Dọc theo đường đi có vẻ rất bình tĩnh.

Nhưng toàn bộ Khánh Thành lại loan truyền thủ đoạn của Lăng Thiên Hà.

Diệt trừ dị kỷ, phát động thảm án diệt môn, trong một ngày mà đã tiêu diệt tám đại quân sự của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Rất nhiều người bị thủ đoạn tàn nhẫn của Lăng Thiên Hà trấn trụ.

Không biết nguyên nhân vì sao Lăng Thiên Hà đột nhiên làm như vậy.

Mấy tin tức này lan truyền khắp Khánh Thành khi Tô Thần đã về tới Tô phủ.

Quản gia Phúc bá đứng cửa chờ đợi sẵn.

Nhìn thấy Tô Thần từ trên xe ngựa bước xuống hần lập tức tiến lên.

“Thiếu gia, người không sao chứ!”

Trong giọng nói có chút quan tâm.

“Không có việc gì, ta chỉ ở Kim Phong Tế Vũ Lâu chút thôi, không phát sinh chuyện gì?”

Tô Thần đi theo quản gia Phúc bá cùng nhau tiến vào phủ.

Nhìn bốn phía không có ai, Phúc bá mở miệng nói:

“Thiếu gia, hôm nay Lăng phó lâu chủ diệt tám tên quân sự còn có người nhà của bọn họ, có thể nói là máu chảy thành sông!”

Nghe được lời Phúc bá nói, Tô Thần giả vờ kinh ngạc.

“Lăng phó lâu chủ ra tay, còn giết tám tên quân sự, hắn đây là muốn làm gì nha?”

Tô Thần nhíu mày nói.

Sau đó thở dài:

“Hiện giờ tuy ta là lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu nhưng sự tình lại không phải do ta định đoạt.”

“Chuyện này cứ vậy đi, dọn lên cho ta chút đồ ăn, ta ăn xong liền tiến vào trong mật thất tu luyện một thời gian!”

Tô Thần muốn tu luyện Huyền Băng Hàn Sương Kinh.

Nhìn xem mức độ phù hợp giữa mình và cánh tay Băng kỳ lân.

Nghe Tô Thần nói, ánh mắt Phúc có chút ảm đạm, hắn nói cho Tô Thần biết mấy chuyện này chỉ đơn thuần là cho biết thôi, không hy vọng gì khác.

Chốc lát hai người liền tới phòng cơm.

Phòng cơm được bài trí tương đối đơn giản, một cái bàn ăn cũ cùng với mấy cái ghế gỗ.

Bất quá lúc này bên bàn ăn đã có một người đang ngồi.

Bên cạnh người đang ăn này còn có một nha hoàn.

Đúng là nhị nương Thượng Quan Tử Vân cùng với nha hoàn Tiểu Lan.

“Sao hôm nay các nàng lại tới đây ăn cơm chứ?”

Lòng Tô Thần không khỏi động.

Ánh mắt quét về phía Thượng Quan Tử Vân, trong ký ức của hắn không có điều gì ấn tượng với nhị nương này.

Sau khi hắn tiến vào Sơn Hà Môn nàng mới tiến vào Tô phủ.

Lúc trước gặp mặt ở linh đường tang lễ Tô Mộng Bạch.

“Gặp qua nhị nương!”

Tô Thần hành lễ nói.

Hắn vẫn cần chú ý bề ngoài một chút.

“Ngồi đi!”

Thượng Quan Tử Vân chỉ vào cái ghế đối diện nói.

Tô Thần tiến đến ngồi xuống, một thị nữ khác lập tức bung cho Tô Thần ít đồ ăn.

Thượng Quan Tử Vân cầm lấy chén đĩa.

“Nghe nói gần đây ngươi vẫn luôn chăm chỉ tu luyện, thực lực của ngươi ở Hậu Thiên đỉnh, đây là một lọ TRần Nguyên đan lúc sinh thời phụ thân ngươi đã chuẩn bị, bên trong có mười viên.

Vốn muốn chờ ngươi trở về liền đưa ngươi sử dụng nhưng còn không có chờ được ngươi thì đã bị người ta ám sát.”

“Vẫn luôn để ở chỗ ta, hiện tại ta thay hắn đưa cho ngươi. “

Lúc sau Thượng Quan Tử Vân nhìn thấy Tô Thần đã buông chén đĩa.

Nàng cũng buông chén đĩa trong móc ra một cái bình ngọc đưa cho Tô Thần.

“Đa tạ nhị nương.”

Tô Thần vội vàng đứng dậy nhận lấy bình ngọc, trên mặt tỏ vẻ kích động.

Trong lòng lại thầm nghĩ:

“Hắn là đan dược này không phải của Tô Mộng Bạch mà là do Thượng Quan Tử Vân tự mình lấy ra.”

“Muốn giúp ta đột phá đến Tiên Thiên cảnh để ta đối phó Lăng Thiên Hà sao?”

Hôm nay Lăng Thiên Hà ra tay thanh trừ tám tên quân sự khiến Thượng Quan Tử Vân cảm thấy mình bị uy hiếp.

Chương 27: Hàn Nguyệt Giáo, Tử Hàn Nguyệt (2)

....

Trần Nguyên đan chính là đan dược tốt nhất giúp võ giả Hậu Thiên đột phá bình cảnh tiến vào Tiên Thiên, khó kiếm được.

Chủ yếu là do đan dược nhằm vào bình cảnh Tiên Thiên nên luyện chế mới khó khăn, cho nên giá cả còn cao hơn đan dược gia tăng Tiên Thiên nội khí.

Thượng Quan Tử Vân vừa ra tay chính là một bình, có thể thấy được thân phận của nàng không bình thường.

Người như thế này làm sao mà trở thành nhị nương của Tô Thần chứ?

Phải điều cho cho rõ mới được.

Tô Thần giả vờ kích động nhét bình đan dược vào trong lòng ngực.

Sau đó hắn nói với Thượng Quan Tử Vân:

“Nhị nương, ta ăn đã no đủ rồi nên đến mật thất tu luyện trước, có chuyện gì cứ để Phúc bá ở bên ngoài mật thất chờ ta.”

Tô Thần đứng lên.

Thượng Quan Tử Vân gật đầu đáp:

“Đi đi, võ đạo một đường trèo đèo lội suối, không tiến thì lùi, hy vọng ngươi sớm ngày đột phá đến Tiên Thiên cảnh.”

Tô Thần gật gật đầu.

Tô Thần hẳn chính là người bật hack nha, đã sớm đột phá Tiên Thiên cảnh rồi.

...

Hành lễ xong liền ra khỏi phòng cơm đi hướng tới mật thất tu luyện.

Phúc bá cũng theo Tô Thần rời đi.

Tới trước mật thất.

Tô Thần nói với Phúc bá:

“Phúc bá, trong mật thất yêu cầu tăng thêm một ít đồ vật, người cùng ta tiến vào một chút.”

Phúc bá cũng không nghĩ nhiều, bước theo Tô Thần tiến vào mật thất.

Trong khoảnh khắc tiến vào mật thất, Phúc bá đột nhiên cảm giác được toàn thân bị một cỗ uy áp khổng lồ ngăn chặn.

Lòng ngực như bị núi lớn đè ép, mơ màng hồ đồ.

Lòng bàn tay Tô Thần lại có phù văn nô dịch xuất hiện, trực tiếp đánh vào trong đầu Phúc bá.

Hiệu quả rất tốt.

Vẫn một lần liên tục tiếp thành công nô dịch.

Chủ yếu là do thực lực của Phúc bá ở Hậu Thiên đỉnh, còn không có đạt tới Tiên Thiên.

Một lúc sau sắc mặt Phúc bá khôi phục như ban đầu, ánh mắt kinh hãi nhìn Tô Thần.

“Không nghĩ tới thiếu gia ngài còn có thủ đoạn này, sự lo lắng trước giờ của lão nô đều là dư thừa!”

Phúc bá nói.

Hắn không có cảm thấy sợ hãi và bất an vì bị Tô Thần nô dịch.

Bản thân hắn trung thành với Tô Mộng Bạch, cũng trung thành với Tô Thần.

“Nói ta biết chút thông tin về nhị nương Thượng Quan Tử Vân đi, ta muốn biết nàng là ai?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

“Thiếu gia, thân phận của nhị phu nhân lão nô cũng chỉ biết được sau khi lão gia chết, nàng là một trong các Thánh nữ của Hàn Nguyệt Giáo, tên là Tử Hàn Nguyệt.”

“Thật ra chẳng có một chút quan hệ nào với lão gia, nàng tiến vào Tô phủ hắn là vì có hợp tác làm chuyện gì đó với lão gia.”

“Cụ thể thế nào lão nô cũng không rõ ràng lắm.”

Phúc bá nói.

“Hàn Nguyệt Giáo, Tử Hàn Nguyệt?”

Tô Thần nhíu mày.

Hàn Nguyệt Giáo không giống nhau như các thế lực khác, đây là một trong những thế lực bị quan phủ Đại Chu truy nã gắt gao, nghe đồn là do hoàng nữ cô nhi Đế triều Đại Chu đời trước sáng lập.

Trách không được lúc trước Phúc bá nói hắn nên đi gặp Thượng Quan Tử Vân này.

Thì ra là muốn Thượng Quan Tử Vân che chở hắn, bảo hộ hắn an toàn.

“Chuyện này ta đã biết, đây là Trần Nguyên đan, Phúc bá người cầm đi, nhìn xem có thể đột phá đến Tiên Thiên cảnh hay không.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Thiếu gia, hiện tại người Hậu Thiên đỉnh, dùng Trần Nguyên đan này nhất định có thể bước vào Tiên Thiên cảnh, lão nô tuổi đã lớn tiến vào Tiên Thiên cũng không có bao nhiêu tác dụng.”

Phúc bá vội vàng nói.

“Ta đã bước vào Tiên Thiên cảnh, đan dược này vô dụng đối với ta.”

Tô Thần đưa bình đan dược cho Phúc bá, xua tay để Phúc bá rời khỏi mật thất.

Hắn bên này còn cần tu luyện.

Ban đêm phải ra ngoài một chuyến.

Phải đi giết chết tên sát thủ kia.

Dùng máu của tên sát thủ kia tế điện Tô Mộng Bạch, trợ giúp nguyên chủ hoàn thành một tâm nguyện.

Nghe được Tô Thần đã bước vào Tiên Thiên cảnh, trên mặt Phúc bá xuất hiện sự kinh ngạc.

Nhưng nghĩ đến thủ đoạn vừa rồi của Tô Thần hắn cảm giác chuyện Tô Thần bước vào Tiên Thiên cũng bình thường.

“Đa tạ thiếu gia!”

Phúc bá vội vàng nói.

Tô Thần đóng cửa mật thất, bắt đầu khoan chân ngồi xuống, đầu tiên sử dụng ba năm Tiên Thiên nội khí.

Tức khắc trong cơ thể hắn có một cỗ Tiên Thiên nội khí xuất hiện dung hợp với Tiên Thiên nội khí trong cơ thể, không ngừng gột rửa kinh mạch.

Nhân cơ hội này, Tô Thần cũng nuốt mấy viên Tiên Thiên đan, gia tốc nội khí lưu chuyển, tăng cường thực lực của chính mình.

Một đoạn thời gian trôi qua.

Tô Thần mở hai mắt, có ánh sáng chợt lóe.

Nội khí trong thân thể đều bị hấp thu liễm lại.

Sau đó nuốt Khí Huyết Đan, bắt đầu rèn luyện thân thể, tức khắc khí huyết toàn thân quay cuồng, không ngừng có ánh sáng đỏ lóe lên.

Trong huyết nhục giống như diễn sinh ra một cỗ lực lượng vậy.

Lúc này.

Ở phủ đệ của Lăng Thiên Hà.

Lôi Ngạo cuỡi xe ngựa xuất hiện bên ngoài phủ đệ.

Trực tiếp báo ra danh hào của mình.

Thủ vệ ở cửa nhanh chóng tiến vào trong viện bẩm báo.

Chỉ trong chốc lát đã có nam tử quần gia bộ dạng trung niên dẫn Lôi Ngạo tiến vào hậu viện.

Lúc này sắc trời đã có chút âm đạm.

“Lôi hộ pháp, tối hôm qua tiến đến, hôm nay lại tiến đến, ngươi muốn làm gì đây?”

“Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sẽ dâng khu mộ cho ngươi sao!”

Lăng Thiên Hà nhìn đôi phương, lạnh giọng nói.

“Lăng phó lâu chủ, ta chúc mừng ngươi trước, chúc mừng ngươi diệt trừ dị kỷ ở Kim Phong Tế Vũ Lâu, hoàn toàn không chế Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Bất quá dù ngươi không chế Kim Phong Tế Vũ Lôu nhưng Khánh Thành chúng ta vẫn rất nhỏ, bên ngoài có rất nhiều người chúng ta không đắc tội nổi!”

“Ngươi biết là ai coi trọng khu mỏ kia sao? Tam thiếu Tần gia Quận phủ, Tần Hạo.”

Lôi Ngạo mở miệng nói.

“Hừ, Lôi Ngạo, đó chỉ là một khu mỏ bình thường, sao Tần tam thiếu lại nhớ thương khu mỏ chứ?

Ta nghĩ là Lôi Đường các ngươi muốn khu mỏ đi.”

Chương 28: Tự mình tìm chết, không ai cứu nổi

....

Lăng Thiên Hà nhìn Lôi Ngạo rồi nói.

Hắn nói những lời này chủ yếu là thử Lôi Ngạo.

“Chẳng lẽ người không biết sâu trong khu mỏ có một lượng lớn Không Minh Thạch sao?”

Xem ra tuy rằng người là phó lâu chủ nhưng cũng không biết rất nhiều chuyện.”

Nghe được Lăng Thiên Hà nói, Lôi Ngạo liền đáp lời.

“Không Minh Thạch, gần đây Lôi gia các người đều đang thu gom Không Minh Thạch.

Chẳng lẽ là bởi vì lâu chủ không đưa ra khu mỏ cho nên Lôi gia các người liền phái sát thủ giết lâu chủ chúng ta.”

Lăng Thiên Hà lạnh giọng hỏi, nhìn chằm chằm Lôi Ngạo.

Hiện tại hắn muốn biết rốt cuộc là ai phái người giết Tô Mộng Bạch.

Hắn suy đoán không phải Tàn gia tam thiếu mà là người Lôi Đường.

Bên cạnh Tàn gia tam thiếu Tàn Hạo có cao thủ, ra tay giết người căn bản không cần dùng đến sát thủ.

Cho nên có khả năng là Lôi gia tiêu tiền mướn người giết chết lâu chủ.

“Tô Mộng Bạch quá cứng nhắc, Tần tam thiếu tìm hấn hai lần hấn đều từ chối.”

“Chính là bởi vì Tử Đàn Cung cũng cần Không Minh Thạch nên hấn giữ chặt khu mỏ, thật sự là đủ trung thành, ta thấy tam thiếu không có biện pháp làm gì hấn nên liền tìm người giải quyết.”

“Lăng phó lâu chủ, ta nghĩ ngươi cũng sẽ không giống như Tô Mộng Bạch đi!”

“Ngoan ngoãn giao khế đất của khu mỏ ra, đối với hai bên đều là chuyện tốt, sau khi ngươi hoàn thành thì ta sẽ dẫn tiền ngươi với Tần thiếu!”

Lôi Lôi Ngạo mang đầy tính uy hiếp.

Nghe được Lôi Ngạo nói, Lăng Thiên Hà trở nên âm tình bất định.

Giống như đang suy tư chỗ lợi chỗ hại.

Nhìn sắc mặt của Lăng Thiên Hà, Lôi Ngạo thâm cười lạnh, mở miệng nói:

“Lăng phó lâu chủ, ngươi là người thông minh, hấn phải biết nên làm như thế nào!”

“Lôi Ngạo, thật ra ta vẫn không rõ chút chuyện, dù lâu chủ không cho các ngươi khế đất, các ngươi cũng có thể trực tiếp cướp đoạt khu mỏ, vì sao lại muốn giết lâu chủ chứ?”

Lăng Thiên Hà trầm giọng hỏi.

“Phía sau lâu chủ các ngươi là Tử Đàn Cung, chúng ta đoạt khu mỏ kia thì chắc chắn Tô Mộng Bạch sẽ liên hệ Tử Đàn Cung!”

“Đến lúc đó Tử Đàn Cung phái cao thủ tiến đến, chúng ta cũng không cách nào chiếm đoạt khu mỏ, còn có khả năng dẫn

phiền toái đến cho Lôi gia nữa!”

“Hắn đã chết, Tử Đàn Cung sẽ không phái cao thủ tiến đến, dù sao Kim Phong Tế Vũ Lâu chỉ là một sản nghiệp nhỏ.”

“Chuyện người muốn đều đã biết, tối ngày mai ta tới lấy khế đất, người chỉ có một ngày để suy xét.”

Lôi Ngạo nhìn thoáng qua Lăng Thiên Hà rồi xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Lôi Ngạo biến mất, vẻ âm trầm trên mặt Lăng Thiên Hà nhanh chóng biến mất, ngược lại có vẻ vui mừng.

“Lôi Ngạo, không nghĩ tới lần này người giúp ta lập công, ta thật sự phải cảm tạ người đó.”

“Người vốn có khả năng còn được sống thêm một đoạn thời gian nữa, nhưng bây giờ phỏng chừng không sống qua ngày mai.”

“Tự mình tìm chết thì ai có thể cứu!”

Lăng Thiên Hà chuẩn bị sáng sớm ngày mai báo chuyện này Tô Thần biết.

Đêm dài.

Lăng Thiên Hà ở trong thư phòng.

Hắn xem xét mật tin trên một đám thẻ tre truyền đến từ các nơi khác nhau.

Tuy rằng hắn đã biết nguyên nhân Tô Mộng Bạch bị giết chết.

Nhưng hắn là Tần Hạo kia không chỉ tiến đến vì Không Minh Thạch, chắc chắn còn có mục đích nào khác.

Cho nên hắn cần đào sâu hơn, tìm ra mục đích của Tần Hạo.

Thân là phó lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Lăng Thiên Hà có năng lực bắt phạm trên phương diện tình báo.

Nếu không thì hắn cũng sẽ không sớm tra ra được sát thủ đang ở chỗ Lôi Ngạo.

Bỗng nhiên có một bóng dáng tiến vào trong thư phòng.

Tiến tới trước mặt Lăng Thiên Hà.

“Gặp qua chủ thượng!”

“Sát thủ kia có thay đổi vị trí hay không?”

Tô Thần hỏi.

“Sát thủ còn chưa rời đi, vẫn ở trong tầm mắt của chúng ta.”

“Được! Ta đi giải quyết hắn trước, giải quyết bớt một tên để lòng ta thoải mái hơn.”

“Chủ thượng, ta đã biết được nguyên nhân lâu chủ bị giết!”

Lăng Thiên Hà lập tức thuật lại lời Lôi Ngạo nói cho Tô Thần nghe.

“Tần Hạo, Không Minh Thạch, bọn họ muốn nhiều Không Minh Thạch như vậy làm gì?”

Tô Thần cảm thấy có chút khó hiểu.

【 Kịch phát nhiệm vụ: Ký chủ biết được nguyên nhân cái chết của Tô Mộng Bạch, điều tra rõ ràng vì sao Tần Hạo muốn Không Minh Thạch, khen thưởng năm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng. 】

Tô Thần giật mình.

Lúc này Lăng Thiên Hà khom người nói:

“Thuộc hạ đã an bài mật thám điều tra, sẽ nhanh chóng điều tra rõ rồi bẩm báo chủ thượng.”

“Được, chuyện này do người xử lý, hiện tại Lôi Ngạo đang ở địa phương nào?”

Lần này ta giải quyết luôn cả hắn.”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Hắn có một nhiệm vụ là điều tra rõ nguyên nhân cái chết của Tô Mộng Bạch và hỗ trợ báo thù.

Nguyên nhân cái chết đã biết, hắn chuẩn giết chết Lôi Ngạo cùng sát thủ kia xem xem có hoàn thành nhiệm vụ hay không.

“Thuộc hạ điều tra được Lôi Ngạo trở về Lôi Đường sau đó cũng không ra ngoài, hắn là ở căn nhà thứ năm khu hậu viện Lôi Đường.”

Lăng Thiên Hà nói.

“Vậy giải quyết Lôi Ngạo trước rồi lại đến ngoài thành giải quyết sát thủ.”

Tô Thần mở miệng nói.

Thực lực của Lôi Ngạo ở Tiên Thiên trung kỳ, không chênh lệch nhiều so với Lăng Thiên Hà, có thể dễ dàng giải quyết.

Chỉ là Lôi Ngạo còn đang ở Lôi Đường, cần dẫn dụ ra ngoài.

Đương nhiên nếu không thể dẫn dụ thì Bạch Thiên Vũ cũng có thể ra tay.

Đương nhiên có khả năng không cần ra tay thì vẫn nên không ra tay.

Sau khi điều tra rõ mục đích của Tần Hạo, có lẽ chính là thời điểm Bạch Thiên Vũ động thủ giải quyết đối phương.

Chương 29: Một đao chém đầu (1)

....

Cùng lúc đó, bên trong hậu viện Ngọc Xuân Uyển.

So sánh với tiền viện có đèn đuốc sáng trưng thì nơi hậu viện có vẻ có yên tĩnh, u tối hơn chút.

Tú bà đang cung kính đứng trước mặt một nữ tử mặc váy đỏ thêu chim phượng.

“Phu nhân, Tần Lan bên kia không có được đưa về Tô phủ mà bị an bài ở bên ngoài, hai ngày qua Tô Thần đều không có đi gặp Tần Lan.”

Tú bà mở miệng nói.

“Có chút thú vị, có thời gian để sắp xếp cho ta tiếp xúc với Tô Thần này chút.”

Nữ tử nở nụ cười.

Ý cười vũ mị động lòng người.

“Phu nhân, hôm nay Kim Phong Tế Vũ Lôu Lăng Thiên Hà diệt trừ tám tên quân sự đối nghịch với hãn, hiện giờ đã hoàn toàn khống chế Kim Phong Tế Vũ Lôu, Tô Thần hoàn toàn biến thành con rối.”

“Tiếp xúc với hãn cũng không có ích lợi gì cho chúng ta nha, phỏng chừng bước tiếp theo Lăng Thiên Hà có khả năng ra tay với Tô Thần.”

Tú bà trầm giọng nói.

“Lăng Thiên Hà sẽ không ra tay, Tô Thần chính là nhi tử của Tô Mộng Bạch, người Tử Đan Cung không tó thì Lăng Thiên Hà sẽ không ra tay với hắn.”

“Gần đây Lôi gia ở trên thị trường thu mua nhiều Không Minh Thạch, điều tra chuyện này thế nào rồi?”

Nữ tử hỏi.

“Chuyện này có khả năng liên quan đến Tần gia tam thiếu Tần Hạo, nhưng cụ thể làm cái gì thì không có điều tra được, thuộc hạ muốn tiếp xúc với Lăng Thiên Hà, nhìn xem có thể mua được một ít manh mối từ trong tay hắn không.”

Tú bà nói.

Kim Phong Tế Vũ Lô là tổ chức tình báo lớn ở Khánh Thành.

Hắn là biết được nguyên nhân Lôi gia thu mua Không Minh Thạch.

“Không Minh Thạch là một trong những tài liệu luyện chế vũ khí của ma đạo.

Tuy rằng trân quý nhưng cũng không cần phải thu mua nhiều như vậy, chắc chắn bên trong có chuyện gì đó.”

“Ngươi có thể đến Kim Phong Tế Vũ Lô một chuyến, mời bọn họ điều tra một chút.”

Nữ tử váy đỏ gật gật đầu đáp.

Sau đó tiếp tục hỏi:

“Chợ đen còn lan truyền tin tức về đài sen Ngũ phẩm hay không?”

“Hồi bẩm phu nhân, lần trước phát ra tin tức sau, liền không còn có tin tức truyền ra, rất là kỳ quái.”

Tú bà trầm giọng nói.

“Chuyện này có hơi kỳ quặc, đối phương thả ra tin tức chẳng lẽ chỉ muốn ánh mắt người khác hướng về Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Bảo cho chúng ta biết Tô Thần có khả năng biết được đài sen Ngũ phẩm ở đâu, nhưng nếu Tô Thần biết thì hẳn là bọn họ sẽ không truyền tin tức làm gì, lặng lẽ tìm Tô Thần mới đúng.”

Nữ tử váy đỏ khẽ cau mày, đoán không ra mục đích của người lan truyền tin tức.

“Đi xuống trước đi, có thời gian ta sẽ tự mình gặp Tô Thần, có lẽ có khả năng cần thương lượng với hắn giúp ta gặp người Tử Đàn Cung.”

Nữ tử váy đỏ xua tay nói.

Ở Lôi Đường.

Đêm khuya chỉ có vài ánh đèn lập loè, một ít thủ vệ Lôi Đường đang tuần tra xung quanh.

Lôi Ngạo khoanh chân ngồi trên giường tu luyện.

Thân trên rắn chắc, toàn là cơ bắp, có từng lồi văn lập loè.

Lôi Ngạo tu luyện chính là Lôi Mãng Kinh của Lôi gia, một môn Tiên Thiên nội công thuộc tính lôi.

Nội công thuộc tính lôi có lực công kích cường hãn, còn có thể rèn luyện nội thân, trong Khánh Thành này cũng có thể xem như là Tiên Thiên nội công tâm pháp đứng đầu.

Lôi Mãng Kinh chia làm năm tầng.

Hiện giờ Lôi Ngạo chỉ mới tu luyện tới tầng thứ ba bởi vì tư chất của hắn không cao, qua nhiều năm rồi mà vẫn không cách nào bước vào tầng thứ tư.

Cho nên thực lực của hắn vẫn luôn dừng lại ở Tiên Thiên trung kỳ.

Hắn đầu nhập vào Tàn Hạo chính là muốn nhận được ít tài nguyên từ phía Tàn Hạo, để hắn có thể tu luyện Lôi Mãng Kinh đến tầng thứ tư, bước vào Tiên Thiên hậu kỳ.

Sau một lát Lôi Ngạo mở mắt ra.

Đột nhiên tròng mắt chuyển động, hắn nhìn thấy bên cửa sổ có một bóng người, bóng người như cảm nhận được Lôi Ngạo, vội vàng xoay người đào tẩu.

Sắc mặt Lôi Ngạo nhanh chóng biến đổi rời phòng đuổi theo.

Nhìn thấy bóng người kia đang cấp tốc thoát đi, hơi thở đối phương phát ra cũng không cường đại, không có Tiên Thiên nội khí.

Chỉ là thân hình linh động, tốc độ rất nhanh.

Lôi Ngạo không có dừng lại mà đuổi theo, nhảy qua tường viện ra khỏi Lôi Đường.

Hình như bóng người cảm giác có người đang đuổi theo mình cho nên vội vàng chui vào một con hẻm nhỏ cách đó không xa.

Lôi Ngạo cũng đuổi vào bên trong hẻm nhỏ.

Lúc này bên trong hẻm nhỏ có một người đang đứng đợi sẵn, giống như đang chờ đợi Lôi Ngạo tiến đến.

Lôi Ngạo tiến vào hẻm nhỏ, nhìn thấy người đứng trong hẻm nhỏ thì đồng tử bỗng nhiên co rút lại, trong lòng dự cảm có chuyện không tốt, muốn xoay người rời đi.

Nhưng phía còn lại đã bị một nam tử tay ôm trường đao đứng chặn.

Nam tử chỉ đứng ở nơi đó thôi mà đã khiến cho Lôi Ngạo cảm giác được trái tim giống như bị trọng sơn đè ép.

Cả nhịp đập cũng trở nên thông thả.

Đạp! Đạp!

Lúc này sau lưng hắn có tiếng bước chân truyền đến, ánh mắt hắn không tự giác mà nhìn về sau.

Nhìn thấy người tiến đến, trong ánh mắt Lôi Ngạo tràn ngập sự kinh hãi.

“Ngươi là Tô Thần, sao mà ngươi lại ở chỗ này?”

Giọng điệu có chút lắp bắp.

Nhưng cũng may là uy áp nam tử ôm đao mang đến cho hắn đã biến mất.

“Sao ta lại ở chỗ này hả, đương nhiên là tới giết ngươi rồi!”

Thời điểm Tô Thần nói chuyện.

Chân hắn giẫm mạnh một cái, thân hình vọt nhanh về phía Lôi Ngạo, Tề Vũ đao xuất hiện trong tay nháy mắt bỏ ra.

Đao như mưa phùn, hóa thành một đạo bạch quang.

Lôi Ngạo kinh ngạc theo bản năng giơ tay, trong lòng bàn tay hắn có lói quang lấp lóe.

Sau đó hắn vỗ một chưởng về phía Tề Vũ đao đang đánh tới, muốn mượn ngăn cản công kích của Tô Thần.

Chương 30: Một đao chém đầu (2)

....

Xuy!

Nhưng mà khi trường đao va chạm với bàn tay có khí kinh của hắn thì thân đao trực tiếp cắt đôi lõi quang chém vào bàn tay.

Thần sắc Lôi Ngạo biến đổi lập tức thu hồi bàn tay.

Nhưng mà vẫn chậm một bước, bàn tay bị lưỡi đao cắt ra.

A!

Lôi Ngạo hét thảm một tiếng.

Ánh mắt kinh hãi nhìn chằm chằm Tô Thần, trường đao trong tay đối phương thế mà có thể cắt vỡ lõi cương của hắn.

Đao thì hắn biết, Tề Vũ đao của Tô Mộng Bạch, một thanh đao không tồi.

Nhưng lại không có khả năng trong tình huống không vận dụng nội khí dưới mà có thể phá vỡ lõi cương của hắn.

“Không nghĩ tới không cần động nội khí mà đã có thể chém rụng một bàn tay của người!”

Tô Thần thấy thế nở nụ cười.

Sự sắc bén của Tề Vũ đao vượt qua tưởng tượng.

Tuy rằng Lôi Ngạo ra tay trong lúc hốt hoảng, cương khí cũng không quá hồn hậu, nhưng cũng đủ cho thấy sự sắc bén của Tề Vũ đao.

“Vốn định cho người chết dưới Tề Vũ Hoàng Hôn Dao Pháp, nhưng mà tạm thời ta còn không muốn cho người khác biết là ta giết người.”

“Cho nên chỉ có thể dùng phương thức khác giết người trước, sau đó lại dùng Tề Vũ đao cắt lấy đầu người.”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Thu hồi Tề Vũ đao, hắn nâng tay trái lên, một cỗ hơi thở băng hàn bắt đầu ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Tức khắc nhiệt độ trong hẻm nhỏ nhanh chóng giảm xuống.

Thân thể Lôi Ngạo không khỏi run lên.

Cỗ hơi thở băng hàn này cũng làm cho tâm thần hắn bất định, nam tử ôm đao kia quá khủng bố, còn Tô Thần thì lại không mang đến cho hắn cảm giác nguy hiểm như vậy.

Chỉ có rời đi từ bên Tô Thần mới có đường sống.

Một bàn tay còn lại bỗng nhiên nắm chặt thành quyền, lôi quang bùng nổ, hai tia lôi đình từ trong nắm tay hắn trào ra, sau đó hắn không chút do dự tung một quyền về phía Tô Thần.

Nắm tay gào thét phối hợp với lôi điện xé rách không khí, phát ra tiếng rít bén nhọn.

“Lôi Mãng Kinh sao? Ngay cả mãng đều không có tu luyện ra tới, có chút kém cỏi!”

Ánh mắt Tô Thần trở nên băng hàn, cánh tay Băng kỳ lân bỗng nhiên co lại rồi tung ra một quyền, chính diện va chạm với nắm tay của Lôi Ngạo.

Phanh!

Nắm tay va chạm, hàn băng chi khí từ cánh tay Tô Thần lần át lực lượng lôi đình, sau đó trực tiếp xâm nhập vào cánh

tay của Lôi Ngạo.

Ca ca ca!

Cánh tay Lôi Ngạo nhanh chóng kết một tầng băng.

“Nát cho ta!”

Lôi Ngạo kinh hãi, nội kinh cùng khí huyết trong cơ thể điên cuồng trào ra, muốn chấn vỡ hàn băng bao trùm trên cánh tay.

Nhưng lúc này có một đạo ngân quang lóe lên.

Xuy!

Đầu của hắn giống như quả bóng bay ra rồi lăn dài trên đất.

Chỗ bị chặt đứt chỗ không có máu tươi chảy ra bởi vì đã có một tầng băng đông kết.

Tô Thần đẩy thi thể Lôi Ngạo ngã xuống, đi đến trước cái đầu với ánh mắt trùng to, nắm đầu đối phương lên rồi bỏ vào nhãn không gian.

Hắn còn muốn đi giết người khác.

Giết thêm một người nữa, hắn muốn treo hai cái đầu trước cổng Lôi Đường.

Hắn muốn nhìn một chút xem Lôi gia thấy hai cái đầu này sẽ phản ứng như thế nào.

...

Hôm sau

Sáng sớm, ở cổng Lôi Đường có hai cái đầu được treo lơ lửng.

Trên mặt đất còn có một bãi máu đã khô cạn.

A!

Một gã sai vặt vừa ra mở cổng Lôi Đường nhìn thấy hai cái đầu liền bị dọa chết khiếp thét to.

Theo tiếng thét tràn đầy sợ hãi của hắn.

Những người khác nhanh chóng từ bên trong đi ra, khi bọn hắn nhìn thấy hai cái đầu người cũng kinh hãi kêu lên.

Sáng tinh mơ nhìn thấy hai cái đầu treo lơ lửng trước mắt, ai mà không hoảng hốt chứ.

“Đây là Lôi Ngạo hộ pháp!”

Một người thất thanh hô to.

Sau đó có một người nhanh chóng chạy vào trong.

Chỉ trong chốc lát, một nam tử thân mặc kính trang xuất hiện ở cổng.

Hắn là một trong tứ đại hộ pháp của Lôi Đường, Lôi Diệu, quan hệ đường huynh đường đệ với gia chủ Lôi Gia Lôi Mục.

Bồi phận cao hơn Lôi Ngạo một bậc.

Nhìn đầu Lôi Ngạo treo lơ lửng trước mắt, sắc mặt hắn trở nên vô cùng âm trầm vùng bàn tay lên.

Một đạo khí kinhhp phóng ra trực tiếp cắt đứt dây thừng treo hai cái đầu sau đó bắt lấy hai cái đầu.

“Tìm khắp toàn thành cho ta, phải tìm được thi thể của Lôi hộ pháp!”

Lôi Diệu lạnh giọng ra lệnh.

Người Lôi Đường nháy mắt hành động, còn Lôi Diệu thì mang theo hai cái đầu đầu tiến vào trong Lôi Đường.

Hơn nữa hắn còn cho người nhanh chóng thông tri gia chủ Lôi Gia Lôi Mục và nhị gia Lôi Mặc.

Lôi Mục là gia chủ Lôi Gia cũng là đường chủ Lôi Đường.

Thông thường chuyện Lôi Đường đều do nhị gia Lôi gia Lôi Mặc.

Nhưng mà Lôi Ngạo này là con nuôi của Lôi Mặc con nuôi, cũng là một trong tứ đại hộ pháp Lôi Đường.

Đối phương giết chết Lôi Ngạo còn dám treo đầu trước cổng Lôi Đường.

Đây là đang sỉ nhục Lôi Đường, kinh thiên đại sự.

Người Lôi Đường nhanh chóng phát hiện thi thể Lôi Ngạo bên trong hẻm nhỏ.

Chuyện này cũng nhanh chóng lan truyền khắp toàn bộ Khánh Thành.

Lôi Đường chính là thế lực đệ nhất Khánh Thành, Lôi Ngạo là hộ pháp Lôi Đường, cũng là một đại nhân vật ở Khánh Thành.

Thế mà bị người ta cắt lấy đầu rồi treo ở cổng.

Chuyện này đã trở thành chủ đề trò chuyện của mọi người trong thành, tin tức liên quan đến chuyện Lôi Ngạo bị giết cũng không có nhiều.

Ở hậu viện Tô gia.

Thượng Quan Tử Vân kinh ngạc nhìn Tiểu Lan:

“Người nói tên sát thủ kia cùng với Lôi Ngạo đều bị người ta cắt đầu treo trên cổng Lôi Đường sao.”

“Biết là ai giết bọn họ không?”

Các nàng vừa mới tra được tên sát thủ kia thế mà hiện giờ đã bị người khác giết, còn giết cùng với Lôi Ngạo

Nếu không phải đầu bọn họ bị treo ở cổng Lôi Đường thì nàng còn tưởng rằng là hung thủ đang giết người diệt khẩu.

Nhưng mà hành động treo đầu trên công này như có ý trả thù.

Chương 31: Phong ba nổi lên, ngụ thú sơ cấp

....

Hắn là không phải giết người diệt khẩu để che giấu gì đó, nếu muốn che giấu thì sẽ không cao điệu như vậy.

“Người của chúng ta người ở bên ngoài nhìn chăm chăm, bên trong cũng không có tiếng đánh nhau truyền ra.”

Tiểu Lan trả lời.

“Là ai đang phụ trách chú ý động tĩnh bên kia, mang người tới gặp ta.”

Thượng Quan Tử Vân trầm tư một hồi mới nói.

Không có gây động tĩnh lớn khi đánh nhau, có hai loại khả năng, một là người nọ bị hạ được hôn mê, chặt đứt đầu.

Hai là khi người nọ ra tay thì sát thủ cũng không phản ứng kịp.

Nhưng người bị giết là một sát thủ, sát thủ có tính cảnh giác rất cao, chuyện bị người ta hạ được hôn mê không có khả năng lắm.

Ra tay khiến cho cả sát thủ cũng không kịp phản ứng, chứng tỏ thực lực của người ra tay rất bất phàm.

“Tiểu thư, người đã ở trong mật thất, nàng còn mang theo thi thể sát thủ trở về.”

Tiểu Lan nói.

“Đi, chúng ta đi xem thi thể!”

Ánh mắt Thượng Quan Tử Vân sáng lên đứng khỏi ghế.

Hai người tiến vào một căn phòng trong lầu các.

Tiểu Lan nhấn một cái nút trong phòng, một thông đạo ngầm xuất hiện trước mặt các nàng.

Trên vách thông đạo có nạm một ít hạt châu phát ra ánh sáng giúp cho thông đạo sáng ngời.

Hai người đi một lúc thì trước mặt có một cửa đá xuất hiện.

Tiểu Lan tiến lên đẩy cửa đá ra, bên trong là một thạch thất rộng rãi.

Có một nữ tử đã đứng chờ sẵn.

Nữ tử một thân đồ đen, gương mặt bình thường, dáng người cũng bình thường, trong tay là một thanh trường kiếm.

Thời điểm cửa đá di chuyển, biểu tình của nàng trở nên nghiêm túc, theo bản năng đề phòng.

Nhìn dáng vẻ là một người nhiều năm bồi hồi bên cạnh sinh tử.

Sau khi nhìn thấy người tới, nàng lập tức tiến lên khom mình hành lễ:

“Gặp qua Thánh Nữ!”

“Chính là thi thể này sao?”

Thượng Quan Tử Vân nhìn thi thể không đầu bên cạnh nữ tử đồ đen rồi nói.

“Đúng vậy, buổi sáng khi chuyện được truyền khai, thuộc hạ đã nhanh chóng tiến vào phòng sát thủ trước mang thi thể ra ngoài.”

Nàng kia trả lời.

Thượng Quan Tử Vân gật gật đầu, đi tới bên cạnh thi thể.

“Sát thủ là một tên sát thủ Hoàng Bài của Cục Nhạc Lâu, trên người không có vết thương rõ ràng, trong cơ thể cũng không tàn lưu bất kỳ một chút khí kinh hay dược vật.”

“Đối phương ra tay là một kích chém giết.”

“Thuộc hạ còn đến cửa Lôi Đường hỏi một ít người, bọn họ nói là biểu tình trên đầu treo là đồng tử co chặt, hẳn là trong lúc kinh hãi bị người ta dùng một kích chém đầu.”

“Lược qua các manh mối có được thì miệng vết thương trên thi thể Lôi Ngạo và sát thủ tương đồng nhau, người ra tay sử dụng một thanh đao.

Đao này vô cùng sắc bén, có khả năng đạt tới Khí cấp.”

Nữ tử đồ đen nói ra một ít tin tức.

Thượng Quan Tử Vân ngồi xồm xuống, bàn tay sờ vào miệng vết thương kia, cẩn thận quan sát miệng vết thương.

Sau đó đứng lên, mở miệng nói:

“Đao hẳn là còn không có đạt tới Khí cấp, bất quá cũng tiếp cận, chỉ là đao pháp và thực lực của người ra tay cực kỳ bất phàm, thế mà có thể khiến cho sát thủ Hoàng Bài của Cục Nhạc Lâu chưa kịp kêu thảm mà đã chết rồi.”

“Trên thi thể Lôi Ngạo có manh mối gì không.”

Thượng Quan Tử Vân lại hỏi tình huống thi thể Lôi Ngạo.

“Lôi Đường bên kia trông giữ thi thể rất nghiêm ngặt, thuộc hạ không có biện pháp điều tra.”

Nữ tử đồ đen nói.

“Điều tra xem gần đây Lôi Ngạo qua lại với ai nhiều.”

Thượng Quan Tử Vân phân phó.

Hiện giờ sát thủ cùng Lôi Ngạo đã bị giết, các nàng muốn biết thêm manh mối cũng chỉ có tìm từ người qua lại nhiều với Lôi Ngạo.

Lúc nà, Tô Thần đang chậm rãi tỉnh lại từ giấc ngủ.

Tối hôm qua chém giết Lôi Ngạo cùng với sát thủ kia làm cho lòng Tô Thần thông suốt.

Ít tàn niệm còn lại của nguyên chủ đã tan thành mây khói, hần cảm giác đầu óc càng thêm nhẹ nhõm thư thái.

Duỗi lưng một cái, Tô Thần rời khỏi giường.

Nhìn thoáng qua thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng, còn ba tấm, Tô Thần nở nụ cười.

Tối hôm qua giết chết Lôi Ngạo cùng thích khách xong, nhiệm vụ liên quan đến Tô Mộng Bạch kết thúc, hần nhận được ba thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.

“Kế tiếp chính là điều tra nguyên nhân Tần Hạo tới Khánh Thành.”

“Hy vọng bên Lăng Thiên Hà có thể mau chóng tra ra.”

Tô Thần thầm nghĩ.

Sau đó dùng hết ba tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.

【 Đạt được một tờ ngân phiếu 10 vạn, một trăm viên Khí Huyết Đan cường hóa, một thẻ Ngự thú sơ cấp! 】

Hai món đầu không phải thứ gì đặc sắc.

Còn thẻ Ngự thú sơ cấp lại phi thường lợi hại, có thể khống chế một con dã thú.

Đương nhiên cũng có xác xuất thành công.

Tô Thần lấy mấy thứ này ra để vào nhẫn không gian.

Hắn mở cửa phòng, lúc này bên ngoài đã có ánh nắng chan hòa.

Đi ra ngoài viện, dưới sự an bài của Phúc bá, Tô Thần thưởng thức bữa sáng.

Bữa sáng hôm nay chỉ có một mình hắn, không có gặp Thượng Quan Tử Vân cùng với nha hoàn.

Ăn bữa sáng đơn giản xong.

Tô Thần cưỡi xe ngựa đến Kim Phong Tế Vũ Lâu trước.

Chuyện Lôi Ngạo bị giết treo đầu vào sáng nay đã lên men.

Ngồi trên xe ngựa mà Tô Thần cũng có thể nghe được tiếng người bên đường đàm luận.

“Sự tình lên men không tệ, người phía sau Lôi Ngạo, còn có Lôi Đường nữa, ta muốn xem xem các người sẽ làm như thế nào?”

Bên trong xe ngựa Tô Thần lạnh giọng nói.

Chương 32: Phân tích thủ pháp, muốn giết Lăng Thiên Hà (1)

....

Thời điểm Tô Thần đi tới Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Bên trong đại viện Lôi Đường.

Thi thể Lôi Ngạo bày biện trên vải bố trắng trải dưới đất, một người vá thi đang vá đầu Lôi Ngạo vào thân.

Trong viện còn có năm người.

Cầm đầu chính là đường chủ Lôi Đường Lôi Mục, thân hình cường tráng, khuôn mặt hung ác, cho người ta cảm giác như nộ mục kim cương.

Bốn người còn lại là phó đường chủ Lôi Mục, cùng với tam đại hộ pháp, Lôi Diệu, Lôi Cốt, Lôi Mộ Ngôn.

Năm nhân vật hạch tâm của Lôi Đường đều có mặt.

“Đi tới phòng nghị sự, Lôi Cốt, nói cho chúng ta nghe kết quả điều tra cái chết của Lôi Ngạo!”

Lôi Mục vừa nói chuyện vừa hướng tới phòng nghị sự của Lôi Đường.

Tiến vào sảnh nghị sự, Lôi Mục khoát tay, người trong đại sảnh nhanh chóng rời đi.

“Đường chủ, Lôi Ngạo bị người ta dùng một đao chém giết, trước khi chém giết còn giao thủ ngắn ngủi!”

“Từ trạng thái tử vong thì hẳn là vào rạng sáng.”

“Đầu tiên hẳn bị chặt đứt một bàn tay rồi sau đó mới chặt đứt đầu.”

“Từ dấu vết mà xem thì người ra tay dùng vũ khí là đao, hơn nữa thanh đao này sắp tiếp cận Khí cấp.”

“Không chỉ có dùng đao mà đối phương vẫn còn một cường giả tu luyện công pháp thuộc tính hàn!”

“Bên trong bàn tay bị chặt đứt của Lôi Ngạo vẫn còn lưu lại hàn khí, hơn nữa hàn khí ngưng tụ không tiêu tan, ta suy đoán thực lực của đối phương có khả năng ở trên Tiên Thiên cảnh.”

Lôi Cốt mở miệng nói.

Thân hình của Lôi Cốt có chút tương tự như tên của hắn, một nam tử khá gầy ốm, trông như bộ xương biết di chuyển.

Nhưng bên trong đôi mắt lại lập lòe khói mù.

“Còn sát thủ Cực Nhạc Lâu thì như thế nào?”

Lôi Diệu bên cạnh hỏi.

“Hắn cũng là bị một kích chém giết đầu, nhưng bất đồng với Lôi Ngạo.

Tuy rằng thi thể đã bị người khác người mang đi nhưng theo dấu vết hiện trường để lại, sát thủ kia không có kịp thời làm ra bất kỳ hành động phản kháng nào đã bị chặt đứt đầu!”

“Miệng vết thương tương tự như trên thi thể Lôi Ngạo, chỉ là ta cảm thấy có chút khó hiểu, Lôi Ngạo còn giao thủ với đối phương một chút, vì sao mà sát thủ Cực Nhạc Lâu lại không có làm được gì.”

Lôi Cốt trầm giọng nói.

“Người nói là thi thể của sát thủ Cực Nhạc Lâu không phải bị người ra tay mang đi mà là người khác mang đi sao?”

Giống như chú ý tới một số điểm trong lời Lôi Cốt, Lôi Mục không khỏi hỏi.

“Đúng vậy!”

Lôi Cốt gật gật đầu, hần tương đối tự tin với phán đoán của mình.

“Vậy là người theo dõi sát thủ Cực Nhạc Lâu không chỉ có một đợt.”

“Nhị đệ, vì sao sát thủ lại ở trong trang viên của Lôi Ngạo, không phải ta đã dặn dò hần mau để sát thủ kia rời khỏi sao?”

Lôi Mục không vui hỏi.

“Chuyện này ta cũng không rõ ràng lắm.”

Lôi Mặc vội vàng nói.

Trong lòng thì âm thầm mắng chửi Lôi Ngạo chết rồi còn để lại phiền toái.

“Các người nói xem đây là ai ra tay?”

Hần muốn làm gì?”

Lôi Mục không có truy vấn chuyện sát thủ, hiện giờ hần muốn tìm ra người giết Lôi Ngạo và sát thủ, xem xem đối phương muốn làm gì?

“Đường chủ, người nghĩ chuyện này có thể liên quan đến Kim Phong Tế Vũ Lâu hay không. “

Một nam tử trung niên từ nãy đến giờ không có nói chuyện bỗng nhiên mở miệng nói.

Hần là một trong bốn đại hộ pháp của Lôi Đường, Lôi Mộ Ngôn.

“Sát thủ là do Lôi Ngạo gạt chúng ta mời người Cực Nhạc Lôu ra tay, hiện tại Lôi Ngạo cùng sát thủ Cực Nhạc Lôu đồng thời bị giết. “

“Còn treo ở cổng Lôi Đường chúng ta, hoàn toàn là hành vi trả thù, cho nên hẳn là liên quan đến Kim Phong Tế Vũ Lôu.”

Lôi Mộ Ngôn tiếp tục nói.

“Nhưng mà hiện tại người chủ sự Kim Phong Tế Vũ Lôu là Lăng Thiên Hà, Tô Thần chỉ là con rôi, Lăng Thiên Hà là một người thông minh, hẳn sẽ không kéo cả Kim Phong Tế Vũ Lôu chôn cùng Tô Mộ Ngôn Bạch.”

Lôi Mục lắc đầu nói.

“Đường chủ, hai ngày nay Lôi Ngạo tiến đến cường bức Lăng Thiên Hà, bắt hẳn giao ra khu mỏ ở Hoắc thôn.”

“Sâu trong khu mỏ có một lượng lớn Không Minh Thạch, chính là khoáng thạch mà Tử Đàn Cung yêu cầu cung cấp trong thời gian dài, Lăng Thiên Hà muốn Tử Đàn Cung trợ giúp nên đóng mỏ Không Minh Thạch lại.”

“Lôi Ngạo ép buộc hẳn như thế, hiện tại hẳn chó cùng rứt giậu cho nên giết chết Lôi Ngạo cùng thích khách kia để uy hiếp chúng ta.”

Lôi Mộ Ngôn trầm giọng nói.

“Lăng Thiên Hà là một lão gia hỏa ngay cả Tiên Thiên hậu kỳ đều không đến, dám uy hiếp Lôi Đường chúng ta sao, đường chủ, ta đi vận gãy cổ hẳn.”

Lôi Diệu mở miệng nói.

“Giết hẳn, hiện tại thật đúng là không thể giết hẳn!”

Lôi Mộ Ngôn trầm giọng nói.

“Chỉ là một tên Lãng Thiên Hà không đáng xem, vì sao mà không thể giết?”

Lôi Mục nhíu mày, trầm giọng hỏi.

“Ta nghĩ là phó đường chủ biết nguyên nhân!”

Lôi Mộ Ngôn nhìn Lôi Mặc nói.

“Ta biết?”

Lôi Mặc có chút kinh ngạc, không rõ ý của Lôi Mộ Ngôn thế nào.

“Lôi Ngạo làm việc cho ai, hắn làm việc cho Tần tam thiếu, còn tự tiện làm chủ mời sát thủ Cực Nhạc Lâu giết Tô Mộng Bạch!”

“Hắn là Lãng Thiên Hà đã biết chuyện này bằng không hắn sẽ không dám kêu ngạo giết chết Lôi Ngạo cùng sát thủ Cực Nhạc Lâu, còn treo ở cổng Lôi Đường chúng ta.”

“Ta nghĩ rằng tin tức này sẽ nhanh chóng bị lan truyền, hơn nữa mấy ngày tới người Tử Đan Cung sẽ đến Khánh Thành, chuyện này lên men, nếu chúng ta ra tay giết Lãng Thiên Hà, như vậy người Tử Đan Cung cũng không cần nói gì, liền ra tay với Lôi gia.”

“Tuy rằng Lôi Đường chúng ta đắp lên quan hệ với Tần thiếu, nhưng đối mặt với Tử Đan Cung, hắn là Tần thiếu sẽ không muốn chúng ta đắc tội Tử Đan Cung.”

Sắc mặt Lôi Mộ Ngôn không quá tốt khi nói ra lời này.

Chương 33: Phân tích thủ pháp, muốn giết Lăng Thiên Hà (2)

....

“Chẳng lẽ cứ vậy buông tha Lăng Thiên Hà sao.”

Sắc mặt Lôi Mục trở nên âm ngoan.

“Không thể giết Lăng Thiên Hà thì chúng ta có thể xử lý Tô Thần, không phải Lăng Thiên Hà muốn làm lâu chủ sao?”

Chúng ta dùng danh nghĩa của Lăng Thiên Hà giết chết Tô Thần!”

“Không phải người Tử Đan Cung sắp tới có quan hệ với Tô Mộng Bạch sao?”

Nói vậy người tới mà biết Tô Thần bị giết thì Lăng Thiên Hà cũng không sống được.”

Lôi Diệu mở miệng nói.

“Lăng Thiên Hà này đa mưu túc trí, nắm giữ đội mật thám của Kim Phong Tế Vũ Lô, hắn dám làm như vậy tất nhiên có chỗ dựa vào.”

“Có lẽ hắn đang chờ chúng ta giết Tô Thần đây, giết chết Tô Thần giúp hắn danh chính ngôn thuận tiếp chương Kim Phong Tế Vũ Lô.”

Lúc này Lôi Mặc trầm giọng nói.

Hắn vừa nói xong.

Bầu không khí trong đại sảnh trở nên khẩn trương.

“Thật sự là sợ đầu sợ đuôi, giết một người khó tới vậy sao?”

Đúng lúc này.

Một bóng người từ bên ngoài đại sảnh đi vào, một thân áo đen, đúng là Mạc lão kia.

“Mạc lão!”

Nhìn thấy người tới, năm người trong đại sảnh đều hành lễ.

“Các người không dám giết, ta tới giúp các người giết, Tô Thần hay là Lăng Thiên Hà đều có thể!”

“Chuyện ta muốn chỉ có một, các người mau chóng giành được khu mỏ có Không Minh Thạch cho ta.”

Mạc lão lạnh giọng nói.

Nghe được lão giả nói, năm người trong đại sảnh đều có vẻ vui mừng.

Lôi Mục tiến lên nói:

“Mạc lão nguyện ý ra tay thì quá dễ rồi, hiện giờ Kim Phong Tế Vũ Lâu do lão đông tây Lăng Thiên Hà chưởng quản, khu mỏ do hắn ôm khư khư, Mạc lão có thể giết chết hắn.”

“Lưu lại con rồi Tô Thần, ta nghĩ nếu Tô Thần kia không muốn chết sẽ giao ra khu mỏ!”

Lôi Mục nói.

“Được, hôm nay chính là ngày chết của Lăng Thiên Hà!”

Mạc lão lạnh giọng nói.

“Lần này ta tiến đến còn có một việc, chính là số Không Minh Thạch trước đó đã tiêu hao hết, các người mau chóng

vận chuyển thêm một số qua đi!”

“Thuận tiện báo cho Tần tam thiếu, trận pháp lần trước hắc thi triển sắp tổn hại, để hắc bố trí lại một lần nữa.”

Nói xong, lão giả xoay người rời khỏi đại sảnh.

Bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Lăng Thiên Hà thu được một mật tin.

Mật tin chính là tin tức Mạc lão xuất hiện ở đại sảnh Lôi Đường.

“Ma đạo tán nhân tái ngoại, cao thủ Luyện Thần trung kỳ, Mạc Bắc Minh.”

Mạc Bắc Minh vẫn luôn hoạt động ở tái ngoại, rất ít khi tiến vào quan nội.

Lần này tiến đến Khánh Thành hắc là vì thứ gì đó, chẳng lẽ có quan hệ với đàn sen Ngũ phẩm.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lăng Thiên Hà mở to.

Có lẽ điều tra Mạc Bắc Minh này sẽ có thu hoạch lớn.

Ngón tay đặt vào một sợi dây thừng dưới bàn.

Sau đó một người người đồ đen xuất hiện ở trước mặt hắc.

“Điều tra Mạc Bắc Minh, ta muốn biết tất cả hàng động của hắc trong khoảng thời gian gần đây, còn có điểm dừng chân hiện tại của hắc.”

Lăng Thiên Hà phân phó nói.

“Tuân lệnh!”

Người đồ đen nhanh chóng rời đi.

Sau khi người đồ đen rời đi.

Lăng Thiên Hà nhìn một cái đồng hồ cát trước mặt, đứng dậy đi vào một chỗ, bàn tay ấn lên vách tường.

Một cầu thang ẩn xuất hiện.

Địa điểm tình báo của Kim Phong Tế Vũ Lâu chính là bên dưới nền Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Lúc này, Tô Thần đã ngồi xe ngựa tới trước Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Đi ra xe ngựa nhìn lên bầu trời, bầu trời có chút u ám nặng nề, mưa phùn mênh mông từ trên không trung rơi xuống.

“Không nghĩ tới mấy ngày nay mưa phùn không ngớt nha, thật sự là trời chiều cổ ta!”

Tô Thần nhìn không trung, nhẹ giọng nói.

Khánh Thành chính là khu vực giáp tái ngoại.

Nơi này hiếm có thời tiết kiểu này, cũng không biết vì sao mà thời gian gần đây kiểu thời tiết này lại thường xuyên diễn ra và kéo dài.

Hắn đạp bộ tiến vào bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Tham kiến lâu chủ, tham kiến lâu chủ”

Đệ tử bên trong lâu nhìn thấy Tô Thần liền sôi nổi hành lễ.

Tuy rằng biết Tô Thần là con rôi của Lăng phó lâu chủ nhưng mặc kệ chuyện như thế nào, Tô Thần vẫn mang danh lâu chủ, bọn họ nên làm đúng lễ nghĩa.

Tô Thần nhanh chóng lên tới tầng thứ năm.

Tầng thứ năm vẫn yên tĩnh như mọi khi, hắn ngồi xuống không bao lâu thì Lăng Thiên Hà đã hiện thân.

Hắn hành lễ với Tô Thần sau đó lẳng lặng chờ đợi Tô Thần hỏi chuyện.

“Lôi gia có động tĩnh gì không?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

Đêm qua hắn chính là người treo đầu Lôi Ngao cùng với tên thích khách kia trước cổng Lôi Đường.

Hắn là Lôi Đường sẽ không thể chịu đựng được chuyện này, chắc chắn sẽ có hành động.

“Sáng sớm ở Lôi Đường, đám người Lôi Mục đã tụ tập lại, bất quá sau đó ma đạo tán nhân Mạc Bắc Minh hiện thân!”

“Nói chuyện với nhau một chút, sau khi Mạc Bắc Minh rời khỏi thì đám người Lôi Mục vẫn tạm thời nán lại Lôi Đường.”

Lăng Thiên Hà nói.

“Tên Mạc Bắc Minh này có lai lịch ra sao?”

Tô Thần hỏi.

“Mạc Bắc Minh chính là tán nhân trong ma đạo, thực lực Luyện Thần trung kỳ, làm việc không từ thủ đoạn, tàn nhẫn độc ác, vẫn luôn bị Duy Kiếm Tông trong thập đại môn phái ở Lĩnh Nam quận truy nã, rất ít tới Khánh Thành.”

“Lần này lại lộ diện ở Lôi gia, hắn là cầu kết với Lôi gia cùng Tần Hạo, thuộc hạ suy đoán bọn họ có thể vì đài sen Ngũ phẩm kia.”

Lăng Thiên Hà mở miệng nói.

“Đài sen Ngũ phẩm!”

Tô Thần nghe vậy, mắt hơi hơi nhíu lại.

Một đoạn thời gian trước từ trong chợ đen có tin tức đài sen Ngũ phẩm bị lan truyền ra ngoài.

“Lập tức điều tra chuyện này, ta muốn xác nhận tính chân thật?”

Tô Thần mở miệng nói.

Hắn có một nhiệm vụ liên quan tới Tần Hạo.

Nếu xác định Tần Hạo đến vì đài sen Ngũ phẩm, như vậy
hắn có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

“Thuộc hạ đã phái người điều tra!”

Chương 34: Trường Hận Cung, lời mời

....

“Còn có một chuyện nữa là thi thể thích khách bị chủ thượng giết vào tối hôm qua bị một người mang đi, thuộc hạ không tra được tin tức về người nọ.

Lăng Thiên Hà nói.

“Ta biết là bị ai mang đi, ngươi không cần hỏi đến!”

Tô Thần xua tay nói.

Thi thể thích khách kia bị thủ hạ của Thượng Quan Tử Vân mang đi.

Tối hôm qua Bạch Thiên Vũ đã báo cho hắn biết.

Nghe Tô Thần nói đã biết được người nào mang thi thể đi.

Lăng Thiên Hà cũng không dò hỏi thêm, khom người lui ra ngoài, hơn nữa phân phó người khác không cần tiến vào tầng thứ năm.

Sau khi Lăng Thiên Hà rời đi không bao lâu.

Lại có một người trẻ tuổi thân mặc trang phục người hầu Kim Phong Tế Vũ Lâu từ dưới lầu đi lên.

Ở trong phòng, ánh mắt Tô Thần hơi động, nhưng lại làm bộ không có phát hiện, nằm trên ghế dài nghỉ ngơi.

Người hầu tiến vào lầu năm xong lập tức đẩy cửa phòng Tô Thần ra.

Hình như đôi phương không có ý định giấu giếm hành tung.

Tô Thần cũng mở mắt nhìn người vừa tiến vào, mở miệng nói:

“Hắn các hạ không phải người của Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta đi.”

“Tô lâu chủ! Lần này ta tiến đến là đại biểu phu nhân của ta, muốn hẹn ngài gặp mặt một lần!”

Một giọng nữ già nua từ miệng người hầu phát ra.

Thanh âm cùng bộ dạng hoàn toàn không khớp, hẳn là dịch dung.

Người này nhìn Tô Thần, đôi mắt mang theo một tia nghi hoặc, giọng điệu cùng với biểu hiện của Tô Thần quá mức bình tĩnh.

“Phu nhân của người?”

“Phu nhân của ta đến từ Trường Hận Cung, Tô lâu chủ muốn khống chế Kim Phong Tế Vũ Lâu thì hợp tác với phu nhân chúng ta cùng chúng ta là lựa chọn tốt nhất!”

“Đây là địa điểm cùng với thời gian, ta nghĩ Tô lâu chủ sẽ tiến đến!”

Người hầu bắn ra một tờ giấy viết thư, tờ giấy dừng trên mặt bàn.

Tô Thần nhìn tờ giấy.

Trong khoảnh khắc này, thân thể người hầu trẻ tuổi lướt đến cửa sổ rồi nhảy qua, rơi xuống nóc nhà cách đó không xa.

Thân hình uyển chuyển nhẹ nhàng dừng trên nóc nhà rồi nhanh chóng rời đi.

Tô Thần mở giấy viết thư ra xem.

Giấy viết thư nội dung đơn giản, bên trong thành, Tử Vân hồ, thuyền số mười lăm thứ, buổi tối giờ Thân.

“Trường Hận Cung? Phu nhân?

Chẳng lẽ là vị phía sau Ngọc Xuân Uyển?”

Tô Thần thầm nghĩ.

Trường Hận Cung, phân điện Lĩnh Nam quận đứng trong hàng ngũ thập đại môn phái Lĩnh Nam.

Thế lực này không chế một phần năm hoa phường ở Lĩnh Nam quận, tài lực cùng tình báo đều không đơn giản.

Mấy ngày nay Tô Thần cũng biết được một ít tin tức, biết được Ngọc Xuân Uyển thuộc về Trường Hận Cung.

“Các nàng tìm ta vì chuyện gì chứ?”

Kim Phong Tế Vũ Lâu cùng Ngọc Xuân Uyển âm thầm có sự cạnh tranh nhất định.

“Chẳng lẽ các nàng muốn mượn tay ta thâm tóm mạng lưới tình báo của Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Khánh Thành!”

“Đi gặp vị phu nhân Trường Hận Cung này một lần thử, xem xem nàng có ý tưởng gì đây.”

Bên cạnh có một cường giả Luyện Phách cảnh như Bạch Thiên Vũ, hơn nữa thực lực bản thân cũng không kém, không cần lo lắng vấn đề an toàn.

Cho nên Tô Thần muốn nhìn một chút xem đối phương muốn chơi trò gì.

Lúc này, ở đường phố.

Mạc Bắc Minh áo đen đang đi tiến về phía Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Đối với cường giả như hắn thì không cần thiết phải ẩn nấp hành tung.

Hắn muốn chính diện chém giết Lăng Thiên Hà.

Giết chết Lăng Thiên Hà cũng có thể làm cho Kim Phong Tế Vũ Lô cảm giác được nguy cơ, ngoan ngoãn giao ra khu mỏ có Không Minh Thạch.

Chuyện Mạc Bắc Minh hướng tới Kim Phong Tế Vũ Lô, Lăng Thiên Hà nhanh chóng nhận được tin tức.

Ánh mắt hắn âm tình bất định.

“Chẳng lẽ Lôi gia mời Mạc Bắc Minh tiến đến đối phó Kim Phong Tế Vũ Lô ta!”

Lăng Thiên Hà nghĩ xong vội vàng từ mật thất ngấm tiến đến phòng Tô Thần.

“Mạc Bắc Minh tiến đến, người nói hắn muốn đối phó ai?”

Tô Thần mở miệng nói.

“Căn cứ theo thuộc hạ phân tích, có thể là hắn tới giết ta, Lôi gia bên kia cho rằng là ta mời người giết Lôi Ngạo!”

Lăng Thiên Hà nói.

Lôi Ngạo tới tìm hắn hai lần, sau hai lần đã bị người ta chặt đứt đầu, người Lôi gia không nghi ngờ hắn thì nghi ngờ ai.

Nói tới đây, Lăng Thiên Hà có chút khản trương.

Thực lực của hắn còn chưa tới Tiên Thiên hậu kỳ, đối phương chính là cường giả Luyện Thần trung kỳ.

Phỏng chừng hắn không chịu nổi hai ba chiêu trong tay đối phương.

“Không cần lo lắng, đến lúc đó sẽ có người giúp ngươi!”

Nhìn thấy Lăng Thiên Hà khản trương, Tô Thần mở miệng nói.

Tô Thần quyết định cho Bạch Thiên Vũ hiện thân ra tay.

Ở một chỗ khác.

Trong mật thất ngầm của một phủ đệ ở Khánh Thành.

Tần Hạo ngâm nửa người bên trong một huyết trì.

Máu trong huyết trì đang ăn mòn làn da của hắn, tiến vào trong cơ thể hắn dung hợp cùng máu và cốt cách của hắn.

Cảm giác thống khổ tràn ngập làm mặt hắn vặn vẹo, trong khá là dữ tợn.

Xuy xuy!

Theo thời gian trôi qua, thân thể Tần Hạo phát ra ánh sáng đỏ, sau đó có sóng nhiệt lan tỏa.

Một thời gian sau.

Tần Hạo mở hai mắt, thở dài nói:

“Còn kém một chút là có thể đột phá đến Luyện Thần cảnh.”

Chương 35: Phệ Huyết Giao Long Đồ, Bạch Thiên Vũ chính diện hiện thân (1)

....

Giơ tay trao một cái.

Quần áo bên bờ huyết trì bay vào trong tay hắn, hắn tròng lên trên người leo ra khỏi huyết trì.

Nhìn thấy huyết trì tiêu hao không ít.

Tần Hạo thở dài một tiếng:

“Máu bình thường đối với ta mà nói có tác dụng càng lúc càng yếu, không tăng cường được bao nhiêu, muốn đột phá đến Luyện Thần cảnh, chỉ sợ cần tăng thêm một ít máu của võ giả Tiên Thiên.”

Trong lúc nói chuyện hắn tiến tới cửa đá mật thất.

Lúc này.

Một tên lão giả đứng ở ngoài cửa nhìn thấy Tần Hạo xuất hiện lập tức tiến lên nói:

“Thiếu gia, tối hôm qua Lôi Ngạo cùng với sát thủ Cực Nhạc Lô bị người ta giết.”

“Người ra tay có thực lực bất phàm, một đao chặt đứt đầu, vũ khí hẳn là đã tiếp cận Khí cấp.”

“Còn có cánh tay Lôi Ngạo tàn lưu một ít nội khí thuộc tính băng, hẳn là một người tu công pháp thuộc tính băng, thực lực ít nhất bước vào Luyện Thần cảnh.”

“Lôi Ngạo, hắn đã giúp ta làm không ít sự tình đi, cứ chết như vậy có điểm đáng tiếc, biết là kẻ nào giết bọn họ sao?”

Nghe được lão giả nói, Tần Hạo mở miệng hỏi.

“Lôi Đường người cho rằng là Lăng Thiên Hà phải người động tay!”

“Thời điểm Mạc Bắc Minh tiến đến Lôi Đường, đáp ứng giúp bọn hắn giết chết Lăng Thiên Hà, hiện tại Mạc Bắc Minh đang trên đường tiến đến Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Lão giả nói.

“Mạc Bắc Minh không phải đang ở nơi đó nhìn chăm chăm đài sen Ngũ phẩm sao, như thế nào lại ra tay trợ giúp Lôi gia?”

Tần Hạo có chút nghi hoặc hỏi.

“Hắn là vì Không Minh Thạch, hiện giờ bên Khánh Thành đã không lấy ra được bao nhiêu Không Minh Thạch, Mạc Bắc Minh nóng vội trợ giúp Lôi gia giết Lăng Thiên Hà để có thể nhanh chóng bắt lấy khu mỏ có Không Minh Thạch kia.”

“Còn có tin tức Lôi gia truyền tới, nói là trận pháp che giấu hơi thở của đài sen Ngũ phẩm sắp biến mất, kêu chúng ta đi tu bổ một chút.”

Lão giả nói.

“Vậy phiền toái Tiết lão lại bố trí lần nữa, kế hoạch của chúng ta cũng nên kết thúc!”

“Phệ Huyết Giao Long Đồ của ta luyện chế như thế nào rồi.”

Tần Hạo tiếp tục hỏi.

“Còn kém một chút, bắt quá hắn là có thể hoàn thành trước khi Mộc Thanh Tuyết tiến đến.”

“Đến lúc đó thiếu gia phối hợp Phệ Huyết Giao Long Đồ cùng máu của võ giả Tiên Thiên, hẳn là có thể bước vào Luyện Thần cảnh.”

Lão giả nói.

“Được, hiện tại chúng ta đi tới Kim Phong Tế Vũ Lô, ta muốn nhìn một chút xem Lăng Thiên Hà dám giết Lôi Ngạo có chỗ nào dựa vào.”

Tần Hạo trầm giọng nói.

Lôi Ngạo chính là người làm việc cho hắn, Lăng Thiên Hà lại tìm người giết Lôi Ngạo.

Đây chính là một sự khiêu khích, hắn muốn nhìn một chút đối phương lấy đâu ra tự tin.

Giờ phút này.

Bên trong Tự Hiền Đường.

Tây Môn Mục Dĩ nghe được Tần Chân Nguyên báo cáo xong sắc mặt trở nên ngưng trọng, tay phải không tự giác gõ tay vịn.

“Su tôn, Lăng Thiên Hà này đang tìm chết sao?

Hắn thế mà tìm người giết chết Lôi Ngạo!”

Tần Chân Nguyên lạnh giọng nói.

“Đầu người treo cùng với đầu Lôi Ngạo kia đâu, tra ra thân phận sao?”

Tây Môn Mục Dĩ trầm giọng hỏi.

Hắn không để ý tới chết sống của Lôi Ngạo, hắn chỉ muốn biết tin tức về người bị treo cùng Lôi Ngạo.

“Chỉ có một cái đầu, vô pháp tra ra thân phận.”

Tần Chân Nguyên mở miệng nói.

“Như vậy sao?”

Tây Môn Mục Dã nhú mày.

Lúc này, một nam tử trung niên vội vàng đi vào đại sảnh.

“Đường chủ, tái ngoại tán nhân Mạc Bắc Minh đang trên đường đi tới Kim Phong Tế Vũ Lô, lúc trước hắn mới ra khỏi Lôi Đường, trông dáng vẻ là Lôi gia ra giá để hắn tiến đến đối phó Kim Phong Tế Vũ Lô.”

Nam tử trung niên vội vàng nói.

“Mạc Bắc Minh đi Kim Phong Tế Vũ Lô?”

“Đi, hiện tại chúng ta liền đi Kim Phong Tế Vũ Lô!”

Tây Môn Mục Dã vừa nói chuyện vừa rời ghế.

Sau đó ba người ra khỏi Tụ Hiền Đường hướng tới Kim Phong Tế Vũ Lô.

Tốc độ của Mạc Bắc Minh không nhanh cũng không chậm.

Có lẽ là hắn cố ý không chế tốc độ như vậy, để cho tin tức truyền bá ra ngoài, làm cho người Kim Phong Tế Vũ Lô cảm thấy khủng hoảng.

Như vậy khi giết chóc mới có chút thú vị.

Ở con đường bên cạnh Kim Phong Tế Vũ Lô.

Trong một trà lâu hai tầng.

Một lão giả thân xuyên trang phục viên ngoại cùng với một đại hán thân xuyên kính trang đang đứng bên cửa sổ một gian phòng.

Lão giả là đường chủ thứ hai của Thiện Đường, Thiện Trị Phong, thực lực tại Tiên Thiên hậu kỳ.

Đại hán kính trang bên cạnh lão giả là một người cảnh giới Hậu Thiên đỉnh, cảnh giới không cao nhưng lực lượng thân thể

lại rất không lờ.

Phỏng chừng cường giả Tiên Thiên cảnh sơ kỳ cũng không nhất định là đối thủ của hắn.

“Đường chủ, có lẽ hôm nay Lăng Thiên Hà chết chắc rồi, ai bảo hắn thanh trừ người của chúng ta, chết ới tốt!”

Đại hán mở miệng nói.

“Lăng Thiên Hà đa mưu túc trí, hắn dám ra tay tất nhiên có chỗ dựa vào, chúng ta tới đây xem kịch thôi.”

“Chỉ cần hôm nay Lăng Thiên Hà bị giết, chúng ta liền rời đi liên hệ Tô Thần, từ trong tay hắn mua sắm một ít cửa hàng của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Ta nghĩ là Tô Thần kia sẽ cho chúng ta.”

Thiện Trị Phong nói.

Không chỉ có lão giả.

Rất nhiều người hoặc rất nhiều thế lực.

Thế lực lâu năm hay là thế lực mới quật khởi, thậm chí còn có thế lực bên ngoài.

Bọn họ đều đang đợi, chỉ cần hôm nay Lăng Thiên Hà bị giết bọn họ liền tiến hành liên hệ Tô Thần.

Chương 36: Phệ Huyết Giao Long Đồ, Bạch Thiên Vũ chính diện hiện thân (2)

....

Lăng Thiên Hà chết đối với Tô Thần mà nói chắc chắn là một sự đả kích.

Chỉ e là Tô Thần kia sẽ không dám lưu lại Khánh Thành nữa.

Khẳng định sẽ bán sản nghiệp của Kim Phong Tế Vũ Lâu rồi thoát đi.

Nói vậy, dù cho người Tử Đàn Cung tiến đến cũng không thể nói gì, bọn họ cũng không có cưỡng ép mua bán gì cả.

Huống chi Tử Đàn Cung cũng chương mất những sản nghiệp đó.

“Lâu chủ, nửa nén nhang nữa Mạc Bắc Minh sẽ tới Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta.”

Lăng Thiên Hà ở bên cạnh Tô Thần nói.

“Cao thủ ta chuẩn bị cho người đã ở ngoài phòng chờ người!”

Tô Thần mở miệng nói.

Giọng điệu bình tĩnh, không hề để tâm tới Mạc Bắc Minh, không xem hấn là gì cả.

“Mạc Bắc Minh này không đáng để lo, bất quá trước khi hấn chết tận lực dò hỏi xem mục đích tới đây, nhân vật trong

ma đạo như Mạc Bắc Minh đều là hạng người vì tư lợi, như thế nào dễ dàng trợ giúp Lôi gia đây?”

Tô Thần phân phó nói.

“Tuân lệnh!”

Lăng Thiên Hà khom người lui xuống.

Trong phòng Lăng Thiên Hà.

Thần đao vô địch Bạch Thiên Vũ đang đứng bên cửa sổ, dáng người có chút cường tráng, ôm một thanh trường đao, ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

Thời điểm Lăng Thiên Hà xuất hiện, sắc mặt Bạch Thiên Vũ cũng không có một chút biến hóa.

Bất quá Lăng Thiên Hà vừa thấy đồng tử bỗng nhiên co lại, hẳn không cảm giác được hơi thở của đối phương.

Tuy rằng hẳn chỉ có tu vi Tiên Thiên trung kỳ nhưng người có thể làm hẳn không cảm giác được một tia hơi thở, thực lực tuyệt đối cực kỳ khủng bố.

“Tại hạ Lăng Thiên Hà gặp qua tiền bối.”

Tuy rằng trông hẳn còn già hơn Bạch Thiên Vũ nhưng vẫn gọi Bạch Thiên Vũ một tiếng tiền bối.

“Ta tên Bạch Thiên Vũ!”

Bạch Thiên Vũ nói ngắn gọn.

Tuy rằng tính cách của hẳn hào sảng nhưng hẳn vẫn còn không có quen thuộc thế giới này, lòng hẳn vẫn cô độc.

“Bạch tiền bối, lâu chủ đề ta cùng ngài đi giải quyết Mạc Bắc Minh kia.”

Lăng Thiên Hà cung kính nói.

“Đi!”

Bạch Thiên Vũ gật gật đầu.

Hai người đi ra từ phòng Lãng Thiên Hà, hướng tới đại sảnh Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Lúc này đệ tử Kim Phong Tế Vũ Lâu nhìn thấy Bạch Thiên Vũ đi từ trên lầu xuống, trong mắt đều xuất hiện sự kinh ngạc.

Bọn họ chưa từng thấy người này tiến vào trong lầu.

Nhưng người này lại đi cùng với Lãng phó lầu chủ.

Chắc là cao thủ do Lãng phó lầu chủ mời đến.

Không biết có thể đối phó với Mạc Bắc Minh hay không.

“Bạch tiên bối, chúng ta ở chỗ này chờ hay là?”

Sau khi xuống lầu, Lãng Thiên Hà mở miệng hỏi.

“Trực tiếp đi giết hắn!”

Bạch Thiên Vũ nhanh chóng đáp lời.

Mạc Bắc Minh trong mắt hắn chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi, không muốn lãng phí quá nhiều thời giờ.

Hiện giờ bên cạnh Tô Thần không có người bảo hộ, hắn muốn nhanh chóng giải quyết đối thủ, trở lại bên cạnh Tô Thần.

“Được!”

Lãng Thiên Hà đi theo Bạch Thiên Vũ ra khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Trên lầu.

Lúc này Tô Thần cũng tới đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Không trung là mưa phùn mờ mịt, không khí có hơi lạnh lẽo.

Một ít quán tra quanh Kim Phong Tế Vũ Lâu đều có người đang chú ý tình huống bên này.

Ánh mắt đều nhìn phía Lăng Thiên Hà cùng Bạch Thiên Vũ đi ra từ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Người ôm trường đao kia là ai?”

Nhìn thấy cảnh này, đường chủ thứ hai của Thiên Đường lập tức hỏi.

“Chưa từng thấy qua người này, bọn họ muốn làm gì?”

Chẳng lẽ muốn đi gặp Mạc Bắc Minh?”

Đại hán nhìn hai người Lăng Thiên Hà đi ra từ Kim Phong Tế Vũ Lâu, có chút kinh hãi nói.

“Chuyện này còn phải hỏi sao?”

Người này hẳn là chỗ dựa của Lăng Thiên Hà, trách không được hắn dám ra tay giết người Lôi Đường.”

Ánh mắt đường chủ thứ hai của Thiên Đường Thiên Trị Phong trở nên u ám.

Vốn nghĩ rằng hôm nay Thiên Đường có thể bắt lấy một ít cửa hàng của Kim Phong Tế Vũ Lâu?

Hiện giờ xem tình huống, chỉ sợ có chút khó khăn.

Tuy rằng thực lực của Lăng Thiên Hà có chút yếu nhưng lại là kẻ đa mưu túc trí, còn nắm giữ tình báo của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hắn biết rõ Mạc Bắc Minh mà còn dám dẫn người xuất hiện.

Như vậy có nghĩa là dù người ôm đao này không giết được Mạc Bắc Minh cũng có thể đối phó với Mạc Bắc Minh.

Giống như cảm giác được bầu không khí không thích hợp.

Người trên đường phố nhanh chóng rời đi, đột nhiên cả đoạn đường trở nên tĩnh lặng.

Ở một đầu đường, Mạc Bắc Minh thân xuyên áo đen đã xuất hiện.

Giờ phút này hắn cũng nhìn thấy Bạch Thiên Vũ ôm trường đao đi ở phía trước Lăng Thiên Hà.

Đồng tử của hắn bỗng nhiên co rút lại, ánh mắt trở nên sắc bén lên, dừng bước đánh giá Bạch Thiên Vũ.

Muốn rà soát trong ký ức của chính mình, xem xem có một cao thủ dùng đao như thế này hay không.

Nhưng mà trong ký ức không hề có người nào.

“Người chính là kẻ giúp Lăng Thiên Hà giết người sao?”

“Hôm nay ta tới giết Lăng Thiên Hà, ngươi muốn bảo hộ hắn, ta đây liền giết ngươi!”

Mạc Bắc Minh nhìn Bạch Thiên Vũ, lạnh giọng nói.

Bạch Thiên Vũ lạnh nhạt tiếp tục đi tới, giống như không có nghe được lời Mạc Bắc Minh nói.

“Đường chủ, hình như người này không có để Mạc Bắc Minh vào trong mắt.”

Trong một gian sương phòng, mấy người Lôi Đường đều chăm chú nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Lôi Mặc cau mày nói.

Lúc này sắc mặt những người khác cũng có chút ngưng trọng.

Chương 37: Mưa rền gió dữ, một đao chém thành hai nửa

....

Ban đầu bọn họ đã phỏng đoán bên cạnh Lăng Thiên Hà có người.

Cho nên mới mời Mạc Bắc Minh ra tay.

Mạc Bắc Minh có thực lực Luyện Thần trung kỳ, chính là cao thủ tuyệt đối ở Khánh Thành.

Bọn họ tin tưởng dù cho Lăng Thiên Hà mời được người giúp đỡ thì cũng không mời được cao thủ Luyện Thần trung kỳ.

“Trước nhìn kỹ hăng nói, người này miệt thị Mạc Bắc Minh như thế, sao Mạc Bắc Minh có thể nhịn được chứ?”

Ánh mắt Lôi Mục chột lóe.

Tuy rằng hắn cảm thấy kinh ngạc vì sự xuất hiện của Bạch Thiên Vũ.

Nhưng hắn cũng tin tưởng thực lực của Mạc Bắc Minh.

Trên đường phố.

Ánh mắt Mạc Bắc Minh trở nên u ám, người ôm đao này thế mà không để hắn vào trong mắt.

“Vậy để ta nhìn xem ngươi có mấy phần năng lực!”

Mạc Bắc Minh ngửa bàn tay, chân khí bùng nổ, hội tụ mưa phùn trong không trung vào trong lòng bàn tay sau đó đánh ra một chưởng.

Những giọt mưa hôi tụ gào thét giống như hóa thành mũi đồng loạt bắn về phía Bạch Thiên Vũ.

Nhìn thấy vô số hạt mưa gào thét bắn đến, sắc mặt Bạch Thiên Vũ vẫn bất biến.

Trên người có một cỗ đao khí toát ra, hình thành một lá chắn.

Những hạt mưa gào thét bắn tới va chạm vào lá chắn chỉ nhấc lên từng gợn sóng, không thể phát nát.

Nhìn thấy công kích của mình bị chặn lại, sắc mặt Mạc Bắc Minh trở nên ngưng trọng, không nghĩ tới công kích của mình lại bị đối phương nhẹ nhàng ngăn chặn như thế.

Nhưng mà thời điểm đao khí từ tràn ra từ thân thể Bạch Thiên Vũ lại không khiến cho hắn cảm giác được nguy hiểm.

Cho đạp chân xuống đất một cái, thân hình hóa thành bóng đen lướt tới, chớp mắt xuất hiện trước mặt Bạch Thiên Vũ.

Bàn tay có ánh sáng đỏ máu lóe lên, có một cỗ huyết khí dao động mãnh liệt xuất hiện, hắn không do dự mà vồ một chưởng về phía Bạch Thiên Vũ.

Chưởng ấn gào thét xé rách màn mưa phùn.

Tiếng ừ ừ vang lên, Bạch Thiên Vũ có thể ngửi được mùi máu tanh tươi.

Chân Bạch Thiên Vũ di chuyển, thân hình như quỷ mị tránh né một chưởng này.

Mạc Bắc Minh một chưởng thất bại, lại trở tay, bàn tay thành trảo trực tiếp quét qua bụng Bạch Thiên Vũ.

Khí kinh huyết sắc lưu chuyển trên đầu ngón tay trông có vẻ sắc bén dị thường.

Thân thể Bạch Thiên Vũ lại di chuyển, hóa thành tàn ảnh.

Dùng tốc độ mắt thường khó có thể bắt được thoát ly khỏi phạm vi công kích của Mạc Bắc Minh.

Lại thất thủ lần nữa, lòng Mạc Bắc Minh chợt lạnh lẽo, hắn dừng lại, ánh mắt cảnh giác nhìn Bạch Thiên Vũ.

Hai lần công kích của mình đều bị đối phương dễ dàng tránh né.

Bước chân và khinh công của đối phương tuyệt đối ở trên hắn.

Huống hồ đối phương vẫn còn ôm trường đao, tuyệt đối là cao thủ dùng đao, uy lực chắc chắn bất phàm.

“Người rốt cuộc là ai?”

Hắn nhìn Bạch Thiên Vũ, trầm giọng nói.

“Bổn tọa, Bạch Thiên Vũ, ta đã kiến thức thực lực của ngươi, như vậy hiện tại liền đưa ngươi lên đường.”

Bạch Thiên Vũ vừa nói xong, thân hình hóa thành một tàn ảnh xuất hiện trước mặt Mạc Bắc Minh.

Sau đó có một đạo hàn quang lóe lên từ tay hắn.

Trong lòng Mạc Bắc Minh có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt dâng lên.

Thân hình xoay chuyển, hắn muốn thoát đi.

Nhưng mà Bạch Thiên Vũ đã xuất đao.

Người bên ngoài quan sát chỉ nhìn thấy một ánh đao lóe lên.

Theo ánh đao là tiếng than khóc bén nhọn vang lên, đao khí sắc bén tàn sát bừa bãi.

Mưa phùn trên không trung tạm thời ngừng lại.

Chỉ nhìn thấy một ánh đao xuất hiện trước mặt Mạc Bắc Minh rồi sau đó ánh đao chợt biến mất.

Những hạt mưa phùn tiếp tục rơi xuống.

Trên đường phố.

Mạc Bắc Minh vẫn còn đứng đó.

Đôi mắt mở to, bên trong đôi mắt còn tàn lưu ánh đao, sau khi ánh đao tan rã.

Thân thể hắn trực tiếp từ một phân thành hai.

Máu tươi từ hai nửa thân thể ồ ạt chảy ra, hòa cùng với nước mưa trên mặt đất.

“Này!”

Mấy người quan chiến ở các nơi xung quanh lập tức đứng lên, trong ánh mắt tràn ngập sự kinh hãi.

Chỉ với một đao.

Đao khách tự xưng là Bạch Thiên Vũ này dùng một đao chém giết Luyện Thần trung kỳ Mạc Bắc Minh.

Tí tách!

Tiếng mưa phùn rơi quanh quẩn trên đường phố.

Một lúc sau mới có từng tiếng hô hấp dồn dập vang lên.

Thời điểm bọn họ nhìn về phía Bạch Thiên Vũ lần nữa.

Bạch Thiên Vũ đã xoay người tiến vào bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Sau lưng hắn là Lăng Thiên Hà vẫn còn chưa hết kinh hãi, một đao liền chém giết Mạc Bắc Minh.

Rốt cuộc Bạch tiên bối đã tới cảnh giới nào.

Đêm đó, người khiến gây áp lực cho hấn hấn là Bạch tiền bối.

Bên cạnh lâu chủ có một vị cường giả thể này.

Xem ra chuyện ở Khánh Thành không có gì khó khăn.

Tạm thời hấn cũng sẽ không có nguy hiểm.

Hơn nữa còn có thể ngang hàng nói chuyện với Tần Hạo kia, đến lúc đó có thể trợ giúp lâu chủ biết được mục đích Tần Hạo tiến đến.

Ánh mắt không tự giác nhìn về một hướng.

Đúng là chỗ sương phòng mấy người Lôi Đường đang trú ngụ

Chương 38: Phó ước, Liễu Vô Mi (1)

....

“Đường chủ, Lăng Thiên Hà này đang khiêu khích chúng ta.”

Lôi Mặc nhìn ánh mắt của Lăng Thiên Hà mà không khỏi lên tiếng.

“Hiện tại người ta có tư cách khiêu khích chúng ta, nếu người không phục có thể đi giao lưu với đối phương một chút.”

Lôi Mặc lạnh giọng nói.

Giờ phút này trong lòng hắn vẫn còn rung động.

Vừa rồi hắn chỉ nhìn thấy ánh đao thôi.

Ánh đao chợt lóe, sau đó thân thể của Mạc Bắc Minh đã bị nam tử kia chém thành hai nửa.

Mạc Bắc Minh chính là cường giả Luyện Thần trung kỳ.

Người có tu vi cao nhất Lôi Đường tối cao nhất lôi đường cũng chỉ là Tiên Thiên đỉnh, đối mặt với nam tử kia phỏng chừng cũng chỉ là chuyện một đao mà thôi.

“Đường chủ, thật ra chúng ta cũng không cần lo lắng, Lăng Thiên Hà mời cao thủ như thế này chắc chắn hao tổn không ít tài nguyên.”

“Nếu hắn có thể tùy ý mời người ra tay mà nói thì không cần thiết phải khiêu khích chúng ta!”

Lôi Cốt bên cạnh mở miệng nói.

Nghe Lôi Cốt nói, mấy người trong sương phòng trở nên bình tĩnh.

Bị một đao của Bạch Thiên Vũ làm tâm thần chấn động, sợ hãi.

Hiện tại suy nghĩ kỹ một chút thì xác thật như thế.

“Nhị gia, hiện tại ngươi nên đi gặp Tần thiếu, xem xem Tần thiếu phân phó như thế nào, ta đi mang thi thể Mạc Bắc Minh về.”

Lôi Cốt nói.

Nghe Lôi Cốt nói xong, Lôi Mục gật gật đầu.

Lôi Cốt bước ra khỏi tử lâu, nhanh chóng tiến đến trước hai nửa thi thể của Mạc Bắc Minh.

Bàn tay dò xét miệng vết thương, còn chưa có chạm tới miệng vết thương thì bàn tay đã có cảm giác đau đớn truyền đến.

“Thật sắc bén, đao khí thật là bá đạo, bất quá nhìn miệng vết thương thì không phải là người giết Lôi Ngạo!”

Bàn tay hần chuyển thành màu thiết, ngăn trở đao khí, xác nhập hai nửa thi thể lại với nhau, nhanh chóng rời đi.

Tuy rằng hiện tại Mạc Bắc Minh đã biến thành hai nửa thi thể, nhưng bọn họ có thể dò xét được không ít tin tức từ thi thể.

Thi thể Mạc Bắc Minh bị mang đi, máu tươi trên mặt đất theo nước mưa cọ rửa dần dần biến mất.

Chỉ trong thời gian chốc lát, trên đường phố đã có người xuất hiện, khôi phục cảnh tượng như ban đầu.

Lúc này.

Ở trên đỉnh một trà lâu.

Tần Hạo cùng với Tiết lão đang đứng trên lầu.

Nhìn bóng Bạch Thiên Vũ tiến vào bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu, Tần Hạo nói:

“Tiết lão, người này có thực lực như thế nào?”

“Một đao chém giết Mạc Bắc Minh, người này có thực lực rất mạnh, nhưng hắn không có bày ra thực lực quá nhiều, thuộc hạ cũng không có biện pháp phân tích ra cảnh giới của hắn.”

Tiết lão trầm giọng nói.

Bạch Thiên Vũ ra tay chỉ dùng một đao, hơn nữa một đao này có tốc cực nhanh, đao khí cực kỳ sắc bén.

Làm cho ngay cả hắn cũng không cách nào dò xét cảnh giới của Bạch Thiên Vũ.

“Tiết lão có thể tránh thoát một đao này sao?”

Tần Hạo mở miệng nói.

“Ta tránh không khỏi một đao này, nhưng mà một đao này không phá được phòng ngự của ta.”

“Chỉ cần ta ngăn trở một đao là có thể ra tay, còn sau khi ra tay ai thắng ai thua, chờ thật sự giao thủ mới biết được.”

Tiết lão mở miệng nói.

“Bất quá thiếu gia à, Lăng Thiên Hà thế mà có thể tìm được cao thủ như vậy, so với chúng ta tưởng tượng còn khó đối phó hơn nhiều!”

“Hiện tại muốn bắt lấy quặng mỏ kia e là khó, huống chi người Tử Đàn Cung sắp tới rồi.”

Tiết lão trầm giọng nói.

“Người đi trước điều tra người này một chút, ta phải biết rõ hắn là ai?”

“Còn nữa, an bài cho ta tiếp xúc với Tô Thần chút, ta muốn gặp hắn.”

“Lăng Thiên Hà có cao thủ như vậy hỗ trợ, lúc này hắn là trong lòng Tô Thần đang run sợ, có nhu cầu cấp bách kiếm người hợp tác.”

“Ta không ngại giúp hắn một trận!”

“Mạc Bắc Minh là chất dinh dưỡng cuối cùng mà ta chuẩn bị cho Huyết Ma hoa, hiện tại Mạc Bắc Minh chết rồi, vậy thì dùng Bạch Thiên Vũ tới thay thế hắn đi.”

Mắt Tần Hạo có hàn mang chột lóe.

Sát ý tràn ngập.

Kim Phong Tế Vũ Lâu, tầng năm.

Tô Thần chậm rãi ngồi vào ghế dựa của mình.

Thần sắc bình tĩnh.

Chỉ trong chốc lát.

Lăng Thiên Hà cùng Bạch Thiên Vũ đã từ ám các tiền thẳng đến chỗ hắn.

Sau khi bạch Bạch Thiên Vũ tiến vào liền sang phòng bên cạnh.

“Lâu chủ, sau khi Mạc Bắc Minh bị giết, tạm thời người Lôi Đường sẽ không tìm ta nữa, ta sẽ tăng cường bố trí, điều tra ra tình huống sau lưng bọn họ!”

Lăng Thiên Hà mở miệng nói.

“Sự tình người cứ tự xử lý, cho ta một phần tin tức về vị phu nhân ở Ngọc Xuân Uyển.”

Tô Thần phân phó.

Buổi tối phải đi gặp vị phu nhân kia, hẳn đương nhiên muốn biết chút thông tin về đôi phương.

Lăng Thiên Hà lĩnh mệnh, sau đó nhanh chóng giao tin tức về vị phu nhân này cho Tô Thần.

Tô Thần xem kỹ phần tình báo về phu nhân ở Ngọc Xuân Uyển.

Nội dung cũng không có quá nhiều.

Vị phu nhân này tên là Liễu Vô Mi, tam đệ tử của Tả hộ pháp Trường Hận Cung Cung Nam Yến.

Ba năm trước đây tiên đến Khánh Thành.

Không rõ mục đích, không rõ thực lực cụ thể, võ học công pháp, nghi là tu hành Thiên Nhất Thần Thủy Quyết, Âm Dương Hợp Hoan Thuật, Huyền Minh Âm Sát Chương.

Xem tin tức tình báo.

Tô Thần cảm giác hình như Liễu Vô Mi này khó đối phó hơn cao thủ ma đạo tái ngoại Mạc Bắc Minh vừa chết kia một ít.

“Một nhân vật không đơn giản thế này mà muốn gặp ta, mưu đồ không nhỏ nha!”

Tô Thần khép tình báo lại.

Chương 39: Phó ước, Liễu Vô Mi (2)

....

Trường Hận Cung, tam đệ tử của Tả hộ pháp, thân phận tuyệt đối không bình thường, đã tới Khánh Thành ba năm.

Chỉ có hai khả năng thôi.

Khả năng thứ nhất chính là Liễu Vô Mi tới đây vì mục đích nào đó.

Khả năng thứ hai chính là nàng bị sung quân đến.

Đặt chuyện này sang một bên.

Tô Thần lật xem một ít thư tịch ký sự về Đại Chu.

Ký ức của hắn về thế giới này có chút tàn khuyết cho nên cần thông qua một ít thư tịch tới biết được tình huống cụ thể.

Lúc chạng vạng. '

Tô Thần rời khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu, leo lên một chiếc xe ngựa,

Xe ngựa chạy hướng tới địa điểm mà Liễu Vô Mi đã hẹn, Tử Vân hồ.

Tử Vân hồ là một cái hồ rất lớn.

Trên mặt hồ có nhiều lâu thuyền dừng lại.

Màn đêm vừa buông xuống thì mỗi một lâu thuyền sẽ thấp đèn đuốc sáng trưng.

Thuyền số mười lăm.

Phu nhân Ngọc Xuân Uyển Liễu Vô Mi đang ngồi bên trong một căn phòng ở khoang thuyền.

Căn phòng này còn có hai người khác.

Một người là tú bà Ngọc Xuân Uyển tú bà, một người khác là một nữ tử trẻ tuổi thân mặc đồ đen.

“Điều tra tin tức về tên đao khách mà Lăng Thiên Hà mời đến như thế nào rồi?”

Phu nhân Liễu Vô Mi mở miệng hỏi.

“Không có bất kỳ tin tức nào về người này, giống như trống rỗng xuất hiện vậy!”

Tú bà trầm giọng nói.

“Cao thủ như vậy mà không có chút tin tức?”

Nghe tú bà nói, Liễu Vô Mi khẽ cau mày.

“Vậy không cần điều tra đối phương nữa, tránh lãng phí sức lực.”

“Do Từ Mạc Bắc Minh bên này điều tra, hắn xuất hiện ở Lôi Đường, gần đây Lôi Đường đi lại rất gần với Tần Hạo, hắn là đang âm mưu làm gì đó.”

“Ta phải biết bọn họ đang làm cái gì?”

Liễu Vô Mi mở miệng nói.

“Phu nhân, người nói có thể là bọn họ nhắm tới đài sen Ngũ phẩm hay không.”

Nữ tử đồ đen mở miệng nói.

Nghe được lời nữ tử nói, ánh mắt Liễu Vô Mi chợt lóe sáng.

“Nha đầu, người cũng cơ linh đó, Mạc Bắc Minh, Tần gia tam thiếu, còn có Bạch Thiên Vũ vừa xuất hiện, những người

này đều không đơn giản.”

“Đồ vật bình thường hẳn là bọn họ hẳn thấy chướng mắt, nếu là đài sen Ngũ phẩm mà nói, đúng thật là có thể làm cho bọn họ động tâm.”

Liễu Vô Mi nhẹ giọng nói.

“Toàn lực điều tra hành tung lúc trước của Mạc Bắc Minh, còn có hành tung của Lôi gia cùng Tần Hạo, chỉ cần bắt được bảo vật như đài sen Ngũ phẩm thì lão nương có thể rời khỏi địa phương quỷ quái Khánh Thành này rồi!”

Liễu Vô Mi nở nụ cười.

Lúc này có một thị nữ ở bên ngoài khoang thuyền bẩm báo:

“Phu nhân, lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu Tô Thần tiến đến.”

Nghe được tiếng thị nữ bẩm báo, Liễu Vô Mi thu liễm nụ cười trên mặt.

“Mời Tô lâu chủ lên thuyền!”

Nàng cũng không có đứng dậy đi nghênh đón Tô Thần.

Thân phận hiện tại của Tô Thần không đáng cho nàng tự mình nghênh đón.

Chỉ trong chốc lát.

Tô Thần theo thị nữ tiến vào bên trong lâu thuyền.

Một cỗ mùi hương nhàn nhạt thoảng qua mũi Tô Thần làm đầu óc của hắn không khỏi tỉnh táo hơn.

Trong ánh mắt xuất hiện sự kinh ngạc.

Định Thần Hương,

Một loại hương quý báu có thể làm cho người ta bảo trì đầu óc thanh tỉnh.

Không nghĩ tới lại dùng trên lầu thuyền, có chút xa xỉ.

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía Liễu Vô Mi, đây là một nữ nhân cho dù chỉ nhìn thoáng qua cũng không bao giờ quên được.

Một nữ nhân tập hợp cả sự vũ mị, dụ hoặc.

“Các người lui xuống trước, ta với Tô lâu chủ đơn độc nói chuyện một hồi.”

Liễu Vô Mi xua tay.

Tú bà Quê di còn có nữ tử đồ đen đều khom người lui ra ngoài.

Thực lực của Tô Thần kém hơn Liễu Vô Mi kém rất nhiều cho nên các nàng căn bản không sợ Tô Thần ra tay.

Ra tay thì Tô Thần chỉ có đường chết chết.

Sau khi hai người đi rồi.

Tô Thần bình tĩnh ngồi xuống trước mặt kia Liễu Vô Mi, nói:

“Không biết Liễu phu nhân tìm ta có chuyện gì.”

Nhìn Tô Thần ngồi xuống trước mặt mình, lòng Liễu Vô Mi hơi động.

Tô Thần này nhìn thấy nàng mà ánh mắt không có nửa điểm rung động, tâm bình tĩnh, khiến nàng có chút ngạc nhiên.

Lúc trước nàng còn tưởng rằng Tô Thần có thể trở thành nàng con rồi mới của nàng.

Đến lúc đó tăng thêm không chế là có thể nắm giữ Kim Phong Tế Vũ Lâu, mở rộng thế lực của mình ở Khánh Thành.

Nhưng dựa theo tình huống hiện tại.

Tô Thần này có định lực không bình thường, muốn biến thành rôi của nàng, mê đắm nàng, nàng nói gì cũng nghe có chút khó khăn.

“Tâm cảnh của người còn tốt hơn so với trong tưởng tượng của ta, uống một chén trà nào.”

Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần, rót cho Tô Thần một ly trà.

Một cỗ hương trà từ trong ly bay ra.

“Trà rất thơm, thật sự không tồi, bất quá phu nhân nói thẳng mục đích mời ta tới đây đi.”

“Ta là người thích thẳng thắn, không ưa quanh co lòng vòng!”

Tô Thần mở miệng nói nhưng lại không có uống ly trà trước mặt.

Tuy Tô Thần tiếp nhận thân thể này nhưng vẫn có lòng phòng bị cực cao đối với thế giới này.

Hắn luôn luôn cẩn thận với tất cả mọi chuyện, tất cả mọi người.

Liễu Vô Mi trước mặt là một nữ nhân có thể làm cho lòng người dao động.

Tô Thần khắc chế bản thân cho nên biểu hiện rất bình tĩnh.

Hồng phấn khô lâu...

“Chỉ cần Tô lâu chủ đầu nhập vào ta, ta sẽ trợ giúp người ngồi ổn trên vị trí lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Chương 40: Tiếp xúc, bày ra thực lực

....

Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần rồi nói ra mục đích của chính mình.

Lúc trước nàng chỉ muốn hợp tác với Tô Thần, nhờ hắn dẫn tiến và thúc đẩy nàng tiếp xúc với Mộc Thanh Tuyết.

Nhưng mà người phía sau Lăng Thiên Hà xuất hiện làm nàng đổi ý.

Nàng muốn cho Tô Thần nguyện trung thành với mình.

Tô Thần cảm giác được nguy cơ sắp tới nên hắn là sẽ coi nàng trở thành cọng cỏ cứu mạng.

“Đầu nhập vào phu nhân, phu nhân giúp ta ngồi ổn trên vị trí lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô sao?”

Chẳng lẽ phu nhân không có mục đích nào khác.”

Tô Thần mở miệng hỏi.

Không có lập tức từ chối, cũng không có đáp ứng.

“Người đầu nhập vào ta, không phải sẽ biết thêm những chuyện khác sao?”

Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần, cười nói.

“Xem ra phu nhân còn có mục đích khác, không ngại nói với ta trước để ta xem xét một chút.”

Tô Thần nhìn Liễu Vô Mi nói.

“Tử Đàn Cung Mộc gia Mộc Thanh Tuyết đang trên đường tới Khánh Thành, sau khi nàng tới người giúp ta liên hệ, thúc đẩy ta với nàng hợp tác.”

Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần nói.

Nàng nhìn chăm chăm vào Tô Thần, muốn cảm giác xem cảm xúc của hắn dao động thế nào.

Nhưng mà Tô Thần vẫn luôn rất bình tĩnh, khiến nàng không cáchh nào nhìn ra cảm xúc biến hóa.

“Tâm cảnh thế này không phải là một người trẻ tuổi nên có!”

Liễu Vô Mi trầm nghĩ.

Đánh giá của nàng đối với Tô Thần lại tăng thêm vài phần.

“Đầu nhập vào phu nhân là chuyện không có khả năng, ta tạm thời không cần đầu nhập vào bất luận kẻ nào.”

“Liễu phu nhân ở Trường Hận Cung, khu vực sông nước Tô Thành Giang Nam, còn Tử Đàn Cung chính là một môn phái ma đạo, hình như giữa các người không có địa phương đặc biệt giao thoa.”

“Nếu ta đoán không lầm, lần này cần hợp tác với Tử Đàn Cung Mộc Thanh Tuyết hẳn là mục đích cá nhân của phu nhân đi!”

Tô Thần nghe xong liền mở miệng nói.

Nghe Tô Thần nói, Liễu Vô Mi đáp:

“Tô Thần người rất thông minh, ta muốn rời khỏi Khánh Thành này cần có được một ít đồ vật, tái ngoại Tử Đàn Cung có thể trợ giúp ta.”

“Đương nhiên nếu ta có thể lấy được đài sen Ngũ phẩm thì ta có thể trở về tông đàn.”

Thời điểm Liễu Vô Mi nói chuyện, mắt nhìn chăm chăm Tô Thần.

Chợ đen truyền đến tin tức Tô Mộng Bạch biết đài sen Ngũ phẩm ở đâu.

Hiện giờ Tô Mộng Bạch đã chết, Tô Thần là nhi tử của hắn, hắn sẽ biết được một ít tin tức.

Nàng muốn xem phản ứng của Tô Thần để mà phán đoán hắn có biết được đài sen Ngũ phẩm ở đâu hay không.

“Phu nhân, thì ra người cũng nghe được tin tức truyền ra từ chợ đen.”

“Bất quá có khả năng đài sen Ngũ phẩm liên quan đến Tần Hạo.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Có liên quan đến Tần Hạo?”

Nghe đài sen có liên quan đến Tần Hạo, Liễu Vô Mi khẽ nhíu mày.

Tần Hạo chính là người Tần gia Lĩnh Nam Quận phủ.

Đương nhiên người nếu chỉ là một thế gia, Liễu Vô Mi nàng còn không đặt vào trong mắt.

Nhưng mà trong Tần gia này có một vị quý phi hạ sinh hoàng tử cho nên mới làm người ta kiêng kỵ.

“Không biết Tô lâu chủ điều tra ra chuyện gì?”

Nàng nhìn Tô Thần, muốn nhìn ra thêm gì đó từ trong ánh mắt của hắn.

Nếu xác định đài sen Ngũ phẩm có liên quan đến Tần Hạo, nàng đoạt cũng được.

Chỉ cần không giết Tần Hạo thôi.

Lúc này Liễu Vô Mi còn không biết, trong bất tri bất giác trung nàng đã xem Tô Thần là tồn tại ngang hàng với mình.

“Suy đoán mà thôi!”

Tô Thần nói một câu đơn giản làm cho sắc mặt Liễu Vô Mi biến đổi.

Nàng không nghĩ tới Tô Thần thế mà đáp kiểu này.

Cảm giác mình đang bị trêu chọc, nhú mày nhìn Tô Thần.

“Tô Thần, ta muốn trợ giúp ngươi nhưng mà ngươi lại đang đùa ta.

Ngươi cũng thấy người phía sau Lăng Thiên Hà rồi, nếu ngươi không đầu nhập vào ta, ta nghĩ ngươi cũng sẽ có kết cục như Lôi Ngạo, bị người ta tháo đầu xuống.”

Sắc mặt Liễu Vô Mi trầm xuống.

“Những người khác thì ta không biết, nhưng mà đầu Lôi Ngạo cùng với sát thủ kia là do ta cắt bỏ.”

Nhìn Liễu Vô Mi, Tô Thần mở miệng nói.

Giọng điệu rất bình tĩnh nhưng Liễu Vô Mi vừa nghe xong liền ngẩn ra.

Ánh mắt nàng tràn đầy sự kinh ngạc.

Tô Thần thế mà nói Lôi Ngạo cùng với sát thủ kia đều bị hắn cắt đầu.

“Bọn họ chết dưới Hoàng Hôn Tế Vũ đao của ta, không chỉ có bọn họ chết trong tay ta, cả tâm phúc Tổng Nguyên của Lăng Thiên Hà cũng chết trong tay ta.”

Tô Thần tiếp tục nói một câu.

Hơn nữa hơi thở trên người bắt đầu biến hóa, một cỗ Tiên Thiên chi khí từ trong thân thể bộc phát.

Bên trong cổ kinh khí này có một băng hàn chi khí lưu chuyển.

“Tiên Thiên cảnh, khí kinh thuộc tính hàn băng!”

Nhìn thấy khí kinh trên người Tô Thần biến hóa, Liễu Vô Mi càng kinh ngạc hơn.

Tiên Thiên cảnh ở trong tay nàng cũng không qua được một chiêu.

Nhưng mà nghe đồn thực lực Tô Thần ở Hậu Thiên cảnh, hiện giờ lại bày ra thực lực Tiên Thiên cảnh, dựa trên khí kinh còn có không phải là vừa mới bước vào.

Khí kinh rất hùng hậu, phỏng chừng không bao lâu nữa là có thể bước vào Tiên Thiên trung kỳ.

“Không nghĩ tới thiếp thân nhìn lầm, Tô lâu chủ, ngươi che giấu thật sâu!”

Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần nói.

Thực lực của Tô Thần đã tiếp cận Tiên Thiên trung kỳ.

Chỉ kém hơn Lăng Thiên Hà một ít.

Nhưng mà Tô Thần là đệ tử Sơn Hà Môn, chắc chắn tu luyện một ít công pháp, giao thủ với Lăng Thiên Hà ai thắng ai thua còn chưa biết đây?

Chương 41: Bắt cóc Tô Thần, Tần Hạo tính toán (1)

....

“Người không sợ ta tiết lộ thực lực của người ra ngoài sao?”

Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần nói.

“Không sao, thời điểm ta tới, Tần gia tam thiếu Tần Hạo cũng hẹn ta gặp mặt.”

“Nếu người thả tin tức thực lực của ta đạt tới Tiên Thiên cảnh ra ngoài, ta nghĩ Tần Hạo kia sẽ cho ta nhiều lợi ích hơn.”

Tô Thần mở miệng nói.

Trên đường tới đây hắn thu được một phong thư.

Nội dung bên trên rất đơn giản, đề hai ngày sau Tô Thần đi gặp Tần Hạo.

Ngay cả địa điểm cũng không lưu lại.

Còn vì sao không lưu lại.

Hắn là đối phương đã xác định hắn biết Tần Hạo đang ở nơi nào.

“Xem ra thiếp thân hoàn toàn nhìn lầm!”

“Nói ngắn gọn, nếu Tô lâu chủ đáp ứng trợ giúp ta tiếp xúc với Mộc Thanh Tuyết thì ta sẽ phái ra một cao thủ Luyện Thần sơ kỳ tạm thời hiệp trợ Tô lâu chủ.”

Liễu Vô Mi từ bỏ không chế Tô Thần.

Người này rất bình tĩnh, còn am hiểu che giấu, ra tay cũng dứt khoát, người như thế này làm bằng hữu và đối tượng hợp tác vẫn không tồi.

Làm địch nhân thì sẽ mất nhiều hơn được.

Còn chuyện động thủ với Tô Thần, hoàn toàn không cần thiết.

Giữa hai bên không có xung đột lợi ích.

Huống hồ để cho người khác nhặt của hời không phải là phong cách làm việc của Liễu Vô Mi nàng.

“Một người Luyện Thần sơ kỳ!

Có thể, hy vọng chúng ta hợp tác vui sướng.”

Tô Thần nói.

Hắn triển lộ thực lực chính là để có cơ sở hợp tác với Liễu Vô Mi.

Tuy rằng Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Khánh Thành làm tình báo không tồi, nhưng vẫn không tra ra mục đích của Tần Hạo.

Nếu có thêm tình báo của Ngọc Xuân Uyển, hẳn là sẽ nhanh chóng điều tra ra mục đích thật sự khiến Tần Hạo tới nơi này.

Lúc này, ở bên trong Lôi Đường.

Tần Hạo cùng với Tiết lão đi tới đại sảnh Lôi Đường.

Mấy người Lôi Mục đang tụ tập trong đại sảnh.

Cách đó không xa là thi thể của Mạc Bắc Minh, được bày ra đó, dùng vải màu trắng che đậy.

“Từ vết đao có thể thấy được cái gì?”

Tần Hạo tiến vào đại sảnh, mở miệng hỏi.

“Tam thiếu, thông qua dấu vết để lại, Bạch Thiên Vũ không phải người giết Lôi Ngạo.”

“Vết đao không giống nhau, đối phương và Bạch Thiên Vũ không dùng chung một cây đao, Bạch Thiên Vũ là một cao thủ dùng đao, tuyệt đối sẽ không đổi đao.”

Lôi Cốt nói.

“Vậy có nghĩa là người giết Lôi Ngạo không phải do Lăng Thiên Hà an bài.”

Tần Hạo không khỏi hỏi.

“Không thể xác định, có khả năng là bên Lăng Thiên Hà còn người khác cũng dùng đao.”

Lôi Cốt trả lời.

Xác định người giết Lôi Ngạo không phải Bạch Thiên Vũ nhưng lại không thể bảo đảm bên Lăng Thiên Hà không còn cao thủ dùng đao nào khác.

“Hiện tại không phải thời điểm suy xét bên cạnh Lăng Thiên Hà có còn người nào hay không.

Chúng ta đang cần một lương lớn Không Minh Thạch, như thế nào giải quyết chuyện này đây.”

Tần Hạo trầm giọng nói.

“Tam thiếu, theo tình hình hiện tại thì hẳn là Lăng Thiên Hà sẽ không đồng ý đưa mỏ quặng kia cho chúng ta.”

“Chúng ta rất khó bắt lấy.”

Lôi Mục trầm giọng nói.

“Lăng Thiên Hà không được, vì sao mà các người không nghĩ tới bắt lấy Tô Thần chứ?”

“Hắn chính là lâu chủ trên danh nghĩa của Kim Phong Tế Vũ Lô!”

Tần Hạo mở miệng nói.

“Bắt lấy Tô Thần!”

Nghe được lời Tần Hạo nói, hai mắt Lôi Mục sáng ngời, mở miệng nói:

“Ý của tam thiếu chính là để chúng ta tiếp xúc với Tô Thần, từ chỗ Tô Thần đoạt lấy mỏ quặng kia.”

“Nhưng mà hiện giờ Kim Phong Tế Vũ Lô do Lăng Thiên Hà khống chế hết, dù cho chúng ta có tiếp xúc với Tô Thần thì cũng không có tác dụng nha!”

Lôi Mục nhíu mày.

“Ta cũng không kêu các người tiếp xúc với Tô Thần.”

“Nếu Tô Thần do dự, không phải sẽ làm chậm trễ chuyện của chúng ta sao?.”

“Các người có thể bắt lấy Tô Thần, cưỡng ép Lăng Thiên Hà giao ra khế đất khu mỏ quặng để chuộc người.”

Tần Hạo mở miệng nói.

“Tam thiếu, bắt Tô Thần thì rất dễ dàng, nhưng mà ta sợ Lăng Thiên Hà sẽ mượn tay chúng ta giết chết Tô Thần.”

Lôi Mộ Ngôn mở miệng nói.

“Thời điểm bắt được Tô Thần liền rải tin tức khắp Khánh Thành, người Tử Đan Cung cũng sắp tới rồi, Lăng Thiên Hà không dám thấy chết mà không cứu!”

Tần Hạo mở miệng nói.

Nghe Tần Hạo nói xong, ánh mắt mấy người Lôi gia sáng ngời.

Qua biểu hiện của Lăng Thiên Hà hôm nay, hẳn biết không ít chuyện.

Quan hệ giữa Lôi Đường và Kim Phong Tế Vũ Lâu đã vào thế đối địch.

“Lôi Diệu, tối nay ba người các người đưa Tô Thần tới chỗ bí trạch ngoài thành cho ta, ngày mai ta liền truyền tin cho Lăng Thiên Hà, hơn nữa còn lan truyền tin tức khắp Khánh Thành.

Để ta xem xem hẳn có dùng mở quặng kia tới đổi.”

Lôi Mục phân phó.

Phân phó xong hết, Lôi Mục tiến đến bên cạnh Tần Hạo.

“Tam thiếu, chúng ta không phải là đối thủ của Bạch Thiên Vũ bên cạnh Lăng Thiên Hà, nếu hẳn ra tay, dù chúng ta có bắt lấy Tô Thần uy hiếp Lăng Thiên Hà cũng vô dụng.”

“Không cần lo lắng, đến lúc đó ta sẽ an bài người giúp các người ngăn trở Bạch Thiên Vũ.”

Tần Hạo nói.

“Vậy đa tạ tam thiếu, Lôi gia chúng ta nghe lệnh tam thiếu.”

Lôi Mục nhanh chóng bắt đầu tỏ lòng trung thành.

Khi Tần Hạo kiến nghị ra tay với Tô Thần, Lôi Mục không có do dự cũng là vì muốn tạo cho Tần Hạo cảm giác bọn họ trung tâm.

“Các người làm việc cho ta, ta sẽ không bạc đãi các người, chờ chuyện đài sen Ngũ phẩm hoàn thành.

Lúc trở lại Tần gia ta sẽ cho các người một lọ Thông Thần đan.”

Tần Hạo nói.

Thông Thần đan nghe tên có vẻ lợi hại nhưng công hiệu chỉ là trợ giúp võ giả Tiên Thiên đỉnh bước vào Luyện Thần cảnh mà thôi.

Chương 42: Bắt cóc Tô Thần, Tần Hạo tính toán (2)

....

Bắt quá Lôi Mục cùng với Lôi Mặc đã ở Tiên Thiên đỉnh một thời gian dài mà không thể bước vào Luyện Thần cảnh.

Cho nên phải mượn dùng đan dược bước vào Luyện Thần cảnh.

Nhưng Thông Thần đan lưu truyền bên ngoài không nhiều, bị các thế gia quận thành cùng môn phái khống chế, các thế lực tầm thường rất khó mua được.

Hiện giờ Tần Hạo đáp ứng cho bọn hắn năm viên.

Một khi có thêm ba người bước vào Tiên Thiên đỉnh dùng Thông Thần đan, Lôi Đường bọn họ có khả năng có được năm tên cường giả Luyện Thần cảnh sơ kỳ.

Đương nhiên cũng không thể xác định, bởi vì dùng đan dược đột phá sẽ có xác suất thất bại.

Bắt quá sau khi dùng Thông Thần đan sẽ có một khuyết điểm chính là rất khó đột phá đến Luyện Phách cảnh.

“Chuyện này các ngươi an bài đi, hiện giờ thi thể của Mặc Bắc Minh cần người qua đi trông coi, một hồi Lôi Mặc mang theo một số Không Minh Thạch tới nơi đó trước.”

Tần Hạo phân phó.

“Cẩn tuân mệnh lệnh của tam thiếu!”

Lôi Mặc vội vàng nói.

“Được, các người an bài bên này, ta trở về trang viên ngoại thành, có việc gì cứ thông tri Tiết lão!”

Tần Hạo nói xong mang theo Tiết lão rời đi.

Hắn còn phải trở về gia tăng thực lực, hôm nay hắn kêu Tiết lão bắt vài tên Tiên Thiên cảnh ở Khánh Thành lấy máu đổ vào trong huyết trì.

Hắn muốn nhìn xem có thể mượn máu của Tiên Thiên cảnh để bước vào Luyện Thần cảnh hay không.

Lôi Mục và mấy người khác cung tiễn Tần Hạo rời đi.

Sau khi Tần Hạo rời khỏi.

Lôi Mộ Ngôn mở miệng nói:

“Đường chủ, nếu chúng ta bắt cóc Tô Thần, thời điểm người Tử Đan Cung đến làm khó dễ chúng thì sao?”

Vừa rồi lúc Tần Hạo ở đây bọn họ đáp ứng rất thống khoái, không phải thật tình.

“Đi một bước rồi xem một bước!” “

“Chỉ cần trợ giúp Tần tam thiếu trông giữ đài sen Ngũ phẩm cho tốt là chúng ta có thể nhận được Thông Thần đan.

Đến lúc đó chúng ta trực tiếp rời khỏi Khánh Thành, không cho Tử Đan Cung có cơ hội ra tay với chúng ta.”

Lôi Mục nói.

Hắn đã nghĩ tới chuyện nhận được Thông Thần đan sẽ dẫn dắt Lôi gia trốn chạy.

Bên ngoài Lôi Đường.

Tần Hạo cùng với Tiết lão ngồi trên một chiếc xe ngựa.

“Thiếu gia, không phải ngươi muốn tiếp xúc với Tô Thần sao?

Sao mà lại kêu Lôi gia ra tay với Tô Thần chứ?”

Tiết lão mở miệng hỏi.

“Ta muốn cho Tô Thần áp lực, cho hắn biết kẻ yếu không có quyền lựa chọn, chỉ có thể ngoan ngoãn thần phục.”

“Như vậy hắn mới có thể cam tâm tình nguyện làm việc cho ta, trở thành quân cờ cho ta đối phó Mộc Thanh Tuyết.”

Tần Hạo lạnh giọng nói.

Thực lực của Mộc Thanh Tuyết không kém hơn hắn.

Bên người cũng có cao thủ bảo hộ.

Hắn bên này thuận phục Tô Thần, đến lúc đó không chỉ có thể giám thị Mộc Thanh Tuyết hằng ngày mà còn có thể tại thời điểm mấu chốt đánh lén Mộc Thanh Tuyết, trợ giúp hắn bắt lấy Mộc Thanh Tuyết.

Từ trong lời nói của Tần Hạo có thể biết được ý định của hắn, hắn muốn hoàn toàn nô dịch Tô Thần.

Tiết lão bên cạnh đã sớm quen với cách làm này của thiếu gia.

Lôi Ngạo chính là một trong những người bị nô dịch.

Thiếu gia chỉ đơn giản ám chỉ một chút hắn liền mời sát thủ Cực Nhạc Lâu giết chết Tô Mộng Bạch.

Còn vì sao thích khách lại lưu lại phủ đệ của Lôi Ngạo.

Đó cũng là thiếu gia chuẩn bị sẵn, thời điểm người Tử Đan Cung tới sẽ đưa thích khách cùng với Lôi Ngạo ra.

Như vậy liền có cơ hội tiếp cận Mộc Thanh Tuyết kia.

Chỉ là hiện giờ thích khách đã bị giết.

Thiếu gia mất đi một ít lợi thế cho nên chuyển ánh mắt đến trên người Tô Thần.

“Máu cao thủ Tiên Thiên cảnh chuẩn bị thế nào rồi?”

Tần Hạo quay đầu hỏi.

Hắn muốn trong một hai ngày tới bước vào Luyện Thần cảnh.

“Máu đã chuẩn bị xong, nhưng mà giết một ít võ giả Tiên Thiên có khả năng sẽ khiến cho các thế lực ở Khánh Thành chú ý!”

Tiết lão mở miệng nói.

“Chú ý thì chú ý, với lượng máu Tiên Thiên cảnh này, hẳn là có thể trợ giúp ta bước vào Luyện Thần cảnh.”

“Sau đó có thể đình chỉ giết chóc một đoạn thời gian.”

Tần Hạo không thêm đề ý chút nào.

Khánh Thành chỉ là một cái thành nho nhỏ mà thôi.

Lúc này, có một con chim nhỏ bay qua cửa sổ xe ngựa tiến vào, dừng trên tay Tiết lão.

Trên chân nó có cột một ống trúc nhỏ.

Sau khi Tiết lão lấy mất ống trúc, con chim bay nhanh chóng bay đi.

Một tờ giấy nhỏ được trải ra, Tiết lão xem nội dung bên trên xong, sắc mặt có chút không tốt.

“Thiếu gia, hẳn là đêm mai Mộc Thanh Tuyết sẽ đến Khánh Thành, còn nhanh hơn so với chúng ta dự đoán một ít.”

“Còn một chuyện nữa, chính là Tô Thần cùng với vị phu nhân Ngọc Xuân Uyển đang gặp mặt.”

Nghe Tiết lão nói.

Tần Hạo đáp:

“Đi về đột phá trước, người thuận tiện giúp Lôi gia chút.”

“Còn nữa, phái người chặn Mộc Thanh Tuyết lại, tốt nhất làm cho bọn họ tới trễ một ngày.”

“Tuân lệnh!”

Tiết lão gật gật đầu.

Lúc này.

Tô Thần đã đi ra khỏi lầu thuyền.

Nhìn thoáng qua các lầu thuyền lấp lánh đèn chung quanh cùng với đám người nối nhau không dứt.

Tô Thần không có dừng lại mà tiến vào xe ngựa đang dừng bên bờ, phân phó xa phu trở về Tô gia.

Xe ngựa nhanh chóng về tới Tô phủ, sau đó Tô Thần trực tiếp tiến vào trong mật thất.

“Thiếu gia, bên Lăng Thiên Hà truyền đến tin tức, bên cạnh Tần Hạo có một cao thủ gọi là Tiết lão, giết không ít võ giả Tiên Thiên cảnh, hình như là đang thu thập máu võ giả Tiên Thiên cảnh.”

“Còn nữa, Tần Hạo đang cổ động người Lôi gia ra tay bắt cóc người để uy hiếp Lăng Thiên Hà giao ra khu mỏ có Không Minh Thạch.”

Đi theo Tô Thần tiến vào mật thất, Phúc bá mở miệng nói.

“Thu thập máu võ giả Tiên Thiên cảnh, xem ra Tần Hạo kia đang tu luyện ma công gì đó?”

“Ngay lúc này thu thập máu võ giả Tiên Thiên, hẳn muốn nhanh chóng đột phá sao?”

“Bất quá Tần Hạo này có ý gì, vừa mới hẹn ta gặp mặt vào hai ngày sau bây giờ lại cổ động người Lôi gia tra tay bắt cóc ta.”

Chương 43: Đêm thăm Tần trạch, huyết trì

....

Trong lúc nhất thời Tô Thần cũng không hiểu nổi.

“Lôi gia chuẩn bị ra tay với ta vào lúc nào.”

Tô Thần mở miệng hỏi.

“Bên Lăng Thiên Hà đã theo sát, chỉ cần đối phương vừa động là hắn sẽ nhanh chóng báo cho thiếu gia.”

Phúc bá nói.

“Nếu như vậy thì đêm nay ta sẽ không lưu tại Tô phủ, không phải Tần Hạo kia vừa mới đạt được máu của võ giả Tiên Thiên cảnh sao?”

“Ta đây liền đi xem hắn, thuận tiện gây thêm chút phiền toái.”

Tô Thần mở miệng nói.

Luôn ở thế bị động không phải tác phong của hắn.

Đối phương muốn ra tay với hắn, vậy hắn cũng không thể để cho đối phương dễ chịu.

“Đây cũng là một biện pháp, lão nô lui trước!”

Phúc bá đáp lời.

Lúc trước hắn còn nghĩ nên đối phó người Lôi gia như thế nào.

Nếu chính diện giao thủ, người trong bọn họ phủ đệ không thể ngăn cản người Lôi gia.

Hiện tại Tô Thần không ở lại Tô phủ, người Lôi gia có tới cũng vô huyệt, sẽ không có động tĩnh lớn.

Chờ Phúc bá rời đi, Tô Thần thay một thân đồ đen, khoác áo choàng lên rồi rời khỏi mật thất.

Chỗ Tần Hạo đang ở Tô Thần đã biết lâu rồi.

Xuyên qua màn đêm, hắn đi hướng về phía nơi Tần Hạo đang trú ngụ.

Chỉ trong chốc lát liền thấy được cổng vào.

Trang viên không nhỏ, căn cứ theo tình báo mà Lăng Thiên Hà cung cấp thì nơi này có tới mười mấy người hầu.

Tô Thần không có tiến vào trong sân trước mà là bắt đầu chú ý dò xét tình hình xung quanh.

Sau khi điều tra một lượt, không có phát hiện hộ vệ hắn mới tiến vào chỗ tối lấy ra một tấm bản đồ.

Là bản đồ trang viên này.

Kim Phong Tế Vũ Lâu cắm rễ ở Khánh Thành nhiều năm như vậy, một ít bản đồ trang viên khu vực trong thành và xung quanh đều được lưu trữ.

Nhìn thoáng qua bản đồ.

Tô Thần vượt qua tường vây tiến vào trong sân.

Trong sân có đốt đèn dầu, ngọn đèn không quá sáng, trông có vẻ cô tịch.

Tô Thần che giấu hơi thở, di chuyển hướng về phía đại sảnh có ánh đèn.

Lúc này đại sảnh còn sáng đèn, có khả năng mấy người Tần Hạo đang ở đại sảnh.

Lặng yên tới gần bên ngoài đại sảnh.

Giờ phút này, bên trong đại sảnh có hai bóng người đang nói chuyện với nhau.

Đúng là Tần Hạo cùng với Tiết lão kia.

“Thiếu gia, Phệ Huyết Giao Long Đồ đã hoàn thành và được đưa tới, máu võ giả Tiên Thiên cũng đã chuẩn bị tốt để bên trong mật thất, hôm nay thiếu gia nhất định có thể đột phá đến Luyện Thần cảnh.”

Thời điểm Tiết lão nói chuyện, trong tay xuất hiện một cái hộp gấm, đưa nó cho Tần Hạo.

Thanh âm không quá lớn nhưng Tô Thần tập trung vẫn miễn cưỡng nghe rõ ràng.

“Phệ Huyết Giao Long Đồ, máu võ giả Tiên Thiên, Tần Hạo này muốn đột phá Luyện Thần cảnh.”

Tô hạo vừa suy nghĩ vừa tiếp tục nghe bọn họ nói chuyện.

“Lôi gia đã vận chuyển Không Minh Thạch tới rồi sao?”

Tần Hạo cũng không có lập tức tiến hành tu luyện mà hỏi.

“Ban ngày người nhiều mắt tạp, chuẩn bị vận chuyển vào ban đêm, Huyết Ma hoa ước chừng cần ba đợt Không Minh Thạch có chất lượng tương tự là có thể thành thực.”

Tiết lão nhẹ giọng nói.

“Huyết Ma hoa?”

Không Minh Thạch dùng để nuôi dưỡng thứ này sao, không phải là cho đài sen Ngũ phẩm.”

Lúc trước bọn họ đều cho rằng Tần Hạo tới Khánh Thành vì đài sen Ngũ phẩm, nhưng lại không nghĩ rằng sự thật là Huyết Ma hoa gì đây.

“Huyết Ma hoa hoàn toàn không có trong ký ức của nguyên chủ, trở về điều tra chút xem Huyết Ma hoa có tác dụng gì?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Thời điểm Tô Thần suy nghĩ thì Tần Hạo cùng với lão giả đã đi đến hậu viện.

Tô Thần không thể nào tới gần hơn nữa.

Cho nên chỉ có thể rút đi, nhưng nhận nghe ngóng được tin tức về Huyết Ma hoa cũng là niềm vui ngoài ý muốn.

Lúc này, có một thị nữ đang đi hướng tới bên này.

Ánh mắt Tô Thần vừa động.

Nếu tu luyện, như vậy thời gian Tần Hạo ở nơi đó sẽ không ngắn, hẳn là một ít thị nữ biết nơi hẩn tu luyện.

Tô Thần nhanh chóng tiến tới gần đối phương.

Thị nữ đang đi chỉ cảm thấy trước mắt có thứ gì ngăn cản, sau đó cảm giác cổ họng mình bị bắt lấy.

Rồi sau đó hai mắt tối sầm, hôn mê.

Tô Thần kéo đối phương tiến vào sau một ngọn núi giả.

Lấy ít nước vào trên mặt đối phương, thị nữ mở hai mắt muốn kêu to nhưng mà lại bị một bàn tay bóp cổ.

Sau đó là một giọng nói lạnh lẽo đạo lạnh lẽo vang lên bên tai.

“Kêu to ta sẽ bóp gãy cổ ngươi!”

Nói cho ta biết chủ nhân nơi này thường đi đâu vào buổi tối, không nên nói là người không biết.”

“Ta không muốn tốn nhiều thời gian, người không nói thì những người khác sẽ nói, người chỉ có một cơ hội.”

Tô Thần tiếp tục nói.

Thị nữ bị bóp cổ khó thở, sắc mặt trở nên có chút trắng, thân thể không ngừng run rẩy.

Nàng bắt đầu liều mạng gật đầu.

Tô Thần thấy thế, bàn tay cũng chậm rãi thả lỏng cho đôi phương cơ hội nói.

“Lão gia thường xuyên đi tới núi giả ở hậu viện, chỗ đó có một mật thất.”

Thị nữ vội vàng nói.

Các nàng chỉ là người thường, gặp được nguy hiểm trước tiên muốn giữ mạng.

Chương 44: Giao thủ, đột phá (1)

....

Tô Thần đánh thị nữ ngất xỉu rồi đi hướng tới núi giả ở hậu viện.

Bên này không có thủ vệ, xem ra Tàn Hạo tương đối tự tin với chính mình.

Tô Thần tìm tòi quanh núi giả một chút mới tìm được cơ quan mở ra mật thất.

Trong mật thất tràn ngập huyết tinh chi khí.

Tiến vào bên trong liền nhìn thấy một huyết trì xuất hiện ở trước mặt.

Trong huyết trì có máu sền sệt máu đang lưu động.

“Đây là giết bao nhiêu người nha?”

Tô Thần nhìn huyết trì mà ngẩn ra, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Tuy rằng đến thế giới này hắn cũng đã quen với chuyện giết người.

Nhưng chỉ giết có mấy người mà thôi, lượng máu trong huyết trì này cũng không phải giết mấy người là có thể đổ đầy.

“Nên phá hủy như thế nào đây, một chương đánh nát sao.”

Tô Thần nhìn huyết trì, trầm nghĩ.

Hắn tới gây phiền toái cho Tàn Hạo nên không thể mang máu trong huyết trì đi, chỉ có thể phá hủy.

【 Phát hiện một huyết trì loại nhỏ, có thể ngưng tụ Huyết Thần Đan, khen thưởng phương pháp tinh luyện Huyết Thần Đan, tinh luyện Huyết Thần Đan thành công khen thưởng 3 thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng. 】

Lúc này, có tin tức mới xuất hiện trong đầu Tô Thần.

Là một bộ thủ pháp luyện được dùng để tinh luyện ra Huyết Thần Đan.

Nhưng mà căn cứ theo phương pháp tinh luyện thì cần có thời gian.

Tình huống hiện tại, có lẽ một lúc nữa Tần Hạo sẽ tiến vào trong mật thất.

Hắn căn bản không có thời gian tinh luyện máu trong huyết trì thành Huyết Thần Đan.

Điều tra xung quanh cũng không có chỗ nào tốt để trốn tránh.

Tô Thần nhìn về cửa đá.

Ra bên ngoài cửa đá tránh vào chỗ nào đó rồi chờ đợi Tần Hạo đến.

Thực lực của Tần Hạo ở Tiên Thiên đỉnh.

Thực lực của Tô Thần hắn thì tiếp cận Tiên Thiên trung kỳ nhưng lực lượng thân thể lại có thể so với Tiên Thiên hậu kỳ.

Hắn muốn chính diện giao thủ với Tần Hạo.

Tô Thần không sợ mình gặp nguy hiểm bởi vì hắn không tới đây một mình, Bạch Thiên Vũ vẫn luôn theo sau.

Chỉ cần mình rơi vào tình thế nguy hiểm, Bạch Thiên Vũ sẽ ra tay.

Nghĩ đến đây, Tô Thần có chút kích động.

Tần Hạo chính là Tiên Thiên đỉnh, mình kém đôi phương ba tiêu cảnh giới.

Nếu giao thủ hắn là có thể tăng lên không ít.

Chủ yếu là do mấy lần ra tay phía trước không có khó khăn.

Hắn là lần này có thể đánh tận hứng.

Tô Thần rất thích chiến đấu kịch liệt.

Chốc lát sau, có một bóng người đi tới nơi đây.

Đúng là Tần Hạo, trong tay hắn cầm một hộp gấm, phía sau cũng không có người đi theo.

Vậy không cần Bạch Thiên Vũ phải hiện thân kiểm chế.

Tần Hạo tiến vào bên cạnh núi giả, trực tiếp mở thông đạo tiến vào mật thất.

Tiến vào trong mật thất, Tần Hạo hộp gấm trong tay.

Một cỗ huyết sát chi khí từ trong hộp gấm ập vào mặt hắn, là một bức họa huyết sắc được cuộn tròn, trên bức họa có một đầu giao long, huyết sát chi khí do giao long phát ra.

“Lần này có Phệ Huyết Giao Long Đồ phối hợp với với máu võ giả Tiên Thiên, hôm nay nhất định có thể bước vào Luyện Thần cảnh.”

Tần Hạo nở nụ cười.

“Không nghĩ tới ra ngoài một chuyển thế mà còn có thể đạt được bảo vật.”

Thời điểm hắn tươi cười thì có một âm thanh trầm thấp từ sau lưng truyền đến, quanh quẩn bên trong mật thất.

Âm thanh đột ngột xuất hiện làm cho sắc mặt Tần Hạo biến đổi, quay đầu nhìn hướng về phía âm thanh truyền tới.

Lúc này, ở cửa mật thất.

Tô Thần thân mặc áo choàng màu đen chậm rãi đi đến, nện bước uyển chuyển nhẹ nhàng, không có phát ra tiếng động.

“Ngươi là người nào?”

Tần Hạo ổn định tâm thần, nhìn Tô Thần lạnh giọng nói.

“Ngươi vì luyện công, giết người, ta đương nhiên tới báo thù rồi.”

Tô Thần mở miệng nói.

Nghe Tô Thần nói, sắc mặt Tần Hạo trở nên dữ tợn:

“Ngươi cho rằng ta sẽ tin chuyện ma quỷ của ngươi!”

“Tháo mặt nạ của ngươi xuống là ta có thể biết ngươi là ai?”

Àm!

Tần Hạo không hề do dự ra tay trước, hấn bước ra một bước, thân hình hóa thành một đạo huyết quang xuất hiện trước mặt Tô Thần.

Hấn nâng bàn tay lên hóa thành huyết đao, một đao chém xuống, tốc độ cực nhanh.

Đối mặt với hấn, sắc mặt Tô Thần trở nên ngưng trọng.

Tần Hạo này còn mạnh hơn so với tưởng tượng của hấn, ra tay cũng rất tàn nhẫn.

Thân hình hấn cấp tốc lui về phía sau, tránh né huyết sắc đao mang bổ tới.

“Ngươi lui ra phía sau!”

Nhìn thấy Tô Thần lui, Tần Hạo nở nụ cười lạnh.

Thật ra một kích này là hấn có ý dò xét thực lực của đối phương.

Hiện giờ đối phương không dám đối cứng với hắn như vậy có nghĩa là thực lực của phương căn bản không bằng hắn.

Bên dưới bàn chân Tần Hạo xuất hiện một cỗ khí kinh, hắn đạp không tiến tới.

Bàn tay nâng lên nắm thành quyền công kích Tô Thần.

Quyền phong mang theo một cỗ huyết khí chi lực cuồng bạo nhanh chóng bao phủ lấy Tô Thần.

Đối mặt với công kích của Tần Hạo, Tô Thần không có lui ra phía sau nữa, ngược lại nâng bàn tay trái lên, trực tiếp vận dụng cánh tay Băng kỳ lân, tức khắc một có một cỗ hàn khí xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Khi cỗ hàn khí này xuất hiện, khí huyết chi lực cuồng bạo do Tần Hạo bạo phát thể mà mơ hồ bị áp chế.

Nắm tay hai bên va chạm vào nhau, một cỗ khí kinh bùng nổ bên trong mật thất.

Thân hình Tần Hạo lùi lại mấy bước.

“Hàn khí thật cường đại, xem ra người chính là người đã giết Lôi Ngạo.”

“Hôm nay ta muốn nhìn xem người là ai!”

Tần Hạo vừa nói khí kinh trong cơ thể vừa bùng nổ, thân hình chợt lóe, giống như quỷ mị xuất hiện sau lưng Tô Thần.

Chương 45: Giao thủ, đột phá (2)

....

Bàn tay hấn trao một cái, giữa năm ngón tay có ánh sáng huyết sắc ngưng tụ, trong nháy mắt năm ngón tay liền được nhuộm đỏ, trở nên cực kỳ sắc bén.

Bàn tay sắc bén quét tới lưng Tô Thần.

Giờ khắc này Tô Thần đột nhiên xoay người, tay trái tung ra một quyền ngăn chặn một kích này.

Rồi sau đó tay phải cũng đồng dạng trao về phía cổ họng của Tần Hạo.

Toàn bộ quá trình ra tay đều cực kỳ nhanh chóng.

Tần Hạo cả kinh vội vàng lui ra phía sau.

Nhưng trong khoảnh khắc hấn lui lại thì Tô Thần giảm mạnh xuống nền, nham thạch dưới chân hấn lập tức vỡ vụn, một cỗ lực lượng cuồng bạo được hấn ngưng tụ.

Toàn lực vận chuyển Kim Cương Hỗn Nguyên Kinh, trong lòng bàn tay có ánh sáng vàng kim lấp lóe.

Rồi sau đó năm tay bỗng nhiên oanh ra.

Một quyền ầm ầm, mật thất cũng hơi rung chuyển.

“Đây!”

Tần Hạo cảm giác được cỗ lực lượng cuồng bạo đang ập tới mình mà hoảng hốt.

Khí kinh huyết sắc tức khắc bùng nổ từ trong năm tay.

Ầm!

Hai cổ lực lượng va chạm, thân thể cả hai người đồng thời lui về phía sau đụng vào vách đá mật thất mới dừng lại.

“Tuy rằng thân thể của người mạnh hơn ta một chút nhưng mà muốn đánh thắng ta vẫn còn thiếu rất nhiều.”

Tần Hạo ổn định khí huyết, lạnh giọng nói.

“Đánh trước rồi lại nói!”

Trải qua mấy lần giao thủ, Tô Thần cảm giác được khí kinh trong cơ thể mình đang lưu chuyển nhanh hơn.

Lúc trước có dùng một ít đan dược Tiên Thiên, dược lực toàn lưu đều bị khuấy động.

Hắn cảm giác được mình sắp đột phá.

Lúc này sao có thể ngừng chiến được chứ?

Thấy thế, ánh mắt Tần Hạo sắc lạnh, tiếp tục lao về phía Tô Thần.

“Huyết Mãng Kinh!”

Trong thân thể hắn có khí kinh huyết sắc lưu chuyển, có bóng dáng của một đầu huyết mãng ẩn hiện.

Huyết mãng ngưng tụ trên nắm tay hắn.

Tô Thần cảm giác được sự nguy hiểm.

“Cánh tay Kỳ lân!”

Tô Thần khẽ quát một tiếng, một bóng kỳ lân xuất hiện trên cánh tay.

Nhưng ở thời điểm bóng kỳ lân xuất hiện thì Tiên Thiên khí kinh trong thân thể hắn nhanh chóng biến mất.

Vận dụng cánh tay Kỳ lân khiến Tô Thần tiêu hao tất cả Tiên Thiên khí kinh trong cơ thể.

Oanh!

Hai người hung hăng đối quyền.

Cả hai lại lui về sau mấy bước.

Ông tay áo hai người bị chân nát, kinh mạch bên dưới làn da căng lên, có dấu hiệu sắp vỡ ra.

“Người chỉ có tu vi Tiên Thiên sơ kỳ, còn chưa tới Tiên Thiên trung kỳ.”

Lúc này, Tần Hạo cũng cảm giác được thực lực của Tô Thần, ánh mắt mơ hồ, trong lòng tràn ngập sự khiếp sợ.

Hắn không nghĩ tới người giao thủ với mình từ nãy tới giờ thế mà chỉ có tu vi Tiên Thiên sơ kỳ.

“Ta cũng không phải Tiên Thiên sơ kỳ mà là Tiên Thiên trung kỳ!”

Oanh!

Một kích vừa qua đã khiến cho Tiên Thiên khí kinh trong cơ thể Tô Thần tiêu hao hết.

Nhưng lại có một cỗ Tiên Thiên khí kinh mới sinh lưu chuyển, cỗ khí kinh này còn cường đại và hùng hậu hơn trước đó nữa.

Tô Thần dùng một kích toàn lực ứng phó đối phương, thuận lợi bước vào Tiên Thiên trung kỳ.

Nhìn thấy Tô Thần đột phá, sắc mặt Tần Hạo trở nên cực kỳ khó coi.

Gia hỏa này vẫn luôn lợi dụng mình sáng tạo cơ hội đột phá.

Ngay sau đó sắc mặt Tần Hạo chuyển thành dữ tợn:

“Dù cho ngươi đột phá thì ta vẫn có thể giết ngươi.”

Hắn bỗng nhiên vọt lên không, trên cánh tay xuất hiện bóng huyết mạng tản ra ánh sáng khát máu.

“Thị huyết, Huyết mạng thủ!”

Giờ khắc này Tần Hạo thúc giục toàn bộ lực lượng của mình.

Làn da trên cánh tay nháy mắt tràn ngập tơ máu, hơn nữa còn xuất hiện lân giáp.

Bàn tay nắm chặt thành quyền oanh ra, khí kinh bùng nổ, cùng với khí kinh là cánh tay phủ lân giáp xé rách không khí, cuồng bạo oanh về phía Tô Thần.

Tô Thần đang cảm nhận khí kinh trong cơ thể bỗng biến sắc.

Ngay sau đó hắn đập mạnh xuống nền, Tiên Thiên khí kinh trong cơ thể nhanh chóng ủa vào trong cánh tay Băng kỳ lân, cánh tay cũng được phủ một tầng lân giáp.

Hơn nữa trên lân giáp còn có ánh sáng vàng kim lấp lóe.

Kim Cương Hỗn Nguyên Kinh rèn luyện da, cánh tay kỳ lân cũng thuộc bộ phận được rèn luyện.

Bàn tay Tô Thần nắm chặt, một cỗ lực lượng khủng bố dao động chung quanh nắm tay, không khí như đang chịu áp bách cực lớn.

“Cánh tay Kỳ lân, Kim cương quyền!”

Tô Thần khẽ quát một tiếng, tung một quyền.

Khoảnh khắc nắm tay oanh ra, không chỉ có hàn khí xuất hiện mà còn có thêm một cỗ lực lượng bá đạo ập tới.

Oanh!

Công kích hai bên mạnh mẽ chạm nhau, một cỗ khí lăng từ hai hán nắm tay bùng nổ.

Khí lãnh ma sát với không khí chung quanh phát ra tiếng rít chói tai.

Sau một kích.

Tần Hạo không lùi ngược lại còn đạp bộ tiến tới, trong đôi mắt của hắn tràn ngập sự hung ác, tàn nhẫn, khí huyết trong cơ thể bắt đầu sôi trào kịch liệt.

Cả người hắn như bị lửa thiêu đốt.

Hắn lại oanh ra một quyền.

So với phía trước, tốc độ cùng lực lượng tăng cường không ít, khí kinh bộc phát ra giống như thủy triều ập về phía Tô Thần.

Rốt cuộc Tần Hạo vẫn là võ giả Tiên Thiên đỉnh, bản thân có một lượng Tiên Thiên khí kinh rất hùng hậu.

Khí kinh áp chế, nắm tay huyết sắc ầm ầm rơi xuống.

Tô Thần cảm giác được áp lực, Kim Cương Hồn Nguyên Kinh nhanh chóng vận chuyển.

Chương 46: Giao phong kịch liệt, Thần đao vô địch

....

Khắp thân thể Tô Thần đều có ánh sáng vàng kim lấp lóe, một quyền oanh ra đã bị khí kinh cuồng bạo áp chế nhưng vẫn oanh về phía năm tay huyết sắc.

Phanh!

Hai cổ lực lượng va chạm nhau.

Tô Thần bị chấn lui về phía sau, còn Tần Hạo còn lại không có lui ra phía sau mấy bước.

“Thân thể của người cường đại hơn nhưng còn khí kinh, dù người đột phá cũng chỉ là Tiên Thiên trung kỳ mà thôi.”

Về mặt Tần Hạo càng trở nên dữ tợn.

Nâng năm tay lên tiếp tục ra quyền.

Quyền phong đáng sợ ma sát với không khí tạo ra tiếng rít chói tai.

Giờ phút này Tô Thần muốn vận dụng Tế Vũ đao.

Hắn có Uẩn Đao Thuật, một đao xuất ra tuyệt đối có thể lấy mạng đối phương.

Thời điểm đang muốn vận dụng thì bỗng phát hiện khi thân thể bị khí kinh của Tần Hạo va chạm thì Kim Cương Hồn Nguyên Kinh trong cơ thể lại tự động lưu chuyển, mơ hồ có dấu hiệu tăng lên.

Dấu hiệu sắp đột phá đến tầng thứ năm, có lẽ kiên trì thêm một lúc là có thể.

Tô Thần mừng thầm, lập tức từ bỏ ý tưởng vận dụng Uẩn Dao Thuật.

Tiếp tục dùng thân thể ngăn cản khí kinh của đối phương trùng kích.

Khí kinh của đối phương tiến vào thân thể làm cho huyết nhục hần bắt đầu run rẩy, nhưng có Kim Cương Hồn Nguyên Kinh lưu chuyển, huyết nhục bắt đầu được rèn luyện.

Huyết nhục đang dần dần biến hóa, xuất hiện một ít điểm sáng ám kim, hơn nữa khí kinh bên trong thân thể cũng đang có sự tăng trưởng.

Lúc này!

Tần Hạo cảm giác có điểm không thích hợp.

Qua một thời gian dài mà hần còn không thể bắt lấy Tần Hạo, sắc mặt càng khó coi hơn.

Tuy rằng chính hần đang đề đánh đối phương nhưng mà không thể đánh chết đối phương chính là một sự sỉ nhục.

Oanh!

Trong chớp mắt phân tâm này, Tô Thần tung một quyền đẩy Tần Hạo lui ra.

Hơn nữa chân hần còn giẫm mạnh xuống nền, mượn lực mà bay vọt tới.

Vận chuyển toàn bộ khí kinh trong cơ thể ngưng tụ đến trên hai cánh tay.

Song quyền đồng thời giống như hai khẩu pháo oanh về phía Tần Hạo.

Phanh! Phanh! Phanh!

Quyền kinh mãnh liệt va chạm với không khí phát ra tiếng nổ vang.

Tần Hạo nâng nắm tay ngăn cản.

Nhưng mà sau khi ngăn trở một quyền thì nắm tay của Tô Thần giống như mưa to, không ngừng oanh kích.

Tần Hạo ngăn cản mà cảm thấy hai tay mình bắt đầu có cảm giác tê dại.

Hắn nhanh chóng vận chuyển chân khí khôi phục cánh tay, nhưng mà quyền kinh dày đặc giống như trường thương tiếp tục hạ xuống.

Thân hình hắn bị những quyền liên tiếp của Tô Thần chấn lùi về sau.

Trong quá trình công kích, Tô Thần vẫn luôn chú ý khí kinh lưu chuyển trong cơ thể Tần Hạo.

Đột nhiên!

Có một quyền hắn đột nhiên gia tăng lực đạo khiến cho khí kinh Tần Hạo đang lưu chuyển bỗng đình trệ.

Trong khoảnh khắc này.

Nắm tay của Tô Thần đột nhiên gia tốc mang theo ánh sáng vàng kim thô bạo tấn công vào nơi mà khí kinh đình trệ.

Hơn nữa còn gầm nhẹ một tiếng.

Tiếng gầm kinh thiên động địa, toàn bộ mật thất đều bị chấn đến run rẩy.

Màng tai Tần Hạo chấn động, đầu cũng bị tiếng gầm làm choáng váng.

Răng rắc!

A!

Cánh tay Tần Hạo đang ngăn cản nắm tay của Tô Thần bị đánh gãy, hấn phát ra một tiếng kêu gào thảm thiết.

Giờ phút này

Tiết lão vừa mới xử lý xong chuyện, chuẩn bị đi tới mật thất bảo hộ Tần Hạo nghe được động tĩnh.

Sắc mặt hấn đột biến, thân hình giống như quỷ mị lướt nhanh về phía mật thất.

Nhưng mà thời điểm hấn sắp tới núi giả, đột nhiên trước mặt hấn có thêm một bóng người.

Bóng người nhìn thấy Tiết lão liền rút đao chém ra.

Lưỡi đao lập lòe đao khí tựa như xé rách màn đêm xuất hiện trước mắt Tiết lão.

Sắc mặt Tiết lão đột biến.

Đối phương xuất đao quá nhanh, hơn nữa một đao này mang đến cho hấn cảm giác không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản.

Hấn chỉ nhìn thấy ánh đao, không còn nhìn thấy gì khác nữa.

Xuy!

Khi hấn hấn mở mắt to hơn để nhìn thì đối phương đã thu hồi trường đao.

Tiết lão thấy thế muốn ra tay, nhưng hấn tay mới vừa động.

Ánh mắt liền tối sầm, thân thể trực tiếp chia thành hai nửa, một lúc sau máu tươi từ hai nửa thân thể chảy xuôi ra.

Hấn có kết cục giống như Mạc Bắc Minh, bị Bạch Thiên Vũ dùng một đao chém thành hai nửa.

Thần đao vô địch Bạch Thiên Vũ.

Thần đao chi danh quả nhiên không bình thường.

Một đao liền giải quyết, căn bản không cho đối phương cơ hội phản ứng.

Lúc trước Tiết lão còn lời thề son sắt nói đao của Bạch Thiên Vũ không phá được phòng ngự của hắn.

Nhưng mà khi thật sự đối mặt vẫn chỉ là chuyện một đao thôi.

Chết có không nhắm mắt nha!

Nhìn thân thể Tiết lão, Bạch Thiên Vũ suy nghĩ.

Lúc trước hắn ra tay giết Mạc Bắc Minh hắn là bị người ta điều tra qua vết đao.

Hiện tại giết chết tên này nhất định sẽ có người tra được do hắn ra tay.

Bạch Thiên Vũ giờ tay chớp lấy hai nửa thi thể mang ra ngoài hủy thi diệt tích.

Bên trong mật thất, thân thể Tần Hạo nện vào vách đá, hắn phun ra một ngụm máu, khí kinh quanh thân vốn hùng hậu giờ phút này đã bị đánh tan.

Trông dáng vẻ cực kỳ chật vật.

“Người rút cuộc là ai, ta chính là Tần gia Tần Hạo, giết ta người nhất định sẽ chết.”

Hắn gầm nhẹ, trong lòng âm thầm mắng chửi.

Sao mà Tiết lão còn chưa tới.

Tô Thần nhìn Tần Hạo mà lòng tràn ngập sát ý, nếu đã động thủ, có thể giết Tần Hạo thì phải giết.

Thân hình chợt lóe, hắn tung một quyền về phía đầu đối phương.

Muốn đánh nát đầu Tần Hạo.

Chương 47: Huyết Thần

Đan, bên ngoài cường bức (1)

....

“Đây là muốn giết ta, đáng chết!”

Khoảnh khắc nắm tay cuồng bạo phủ xuống, đồng tử Tần Hạo bỗng nhiên co rút lại, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt dâng trào trong lòng hắn.

Hắn lập tức điều động một ít lực lượng còn sót lại trong cơ thể di người sang một bên, quay cuồng tránh né nắm tay của Tô Thần.

Nhưng mà nắm tay vẫn nối tiếp nhau mà đến.

Quyền phong khóa chặt đường trốn của hắn.

Khí kinh mãnh liệt làm cho gương mặt hắn càng thêm dữ tợn.

Bất chấp đau đớn từ cánh tay đứt gãy, hắn nâng cằm tay đã uốn lượn lên, một cỗ khí kinh bộc phát từ trên cằm tay.

Sau đó tung một quyền oanh kích Tô Thần.

Phanh!

Cánh tay vốn dĩ đã đứt gãy bị một quyền của Tô Thần đánh nát.

Nhưng mà Tần Hạo cũng thừa cơ lui về phía sau mấy bước.

“Nhiên Huyết Đại Pháp, đào tẩu!”

Giờ khắc này khí huyết trong cơ thể hắn bắt đầu nhanh chóng thiêu đốt, cả người hóa thành một huyết ảnh vọt ra bên ngoài.

Tốc độ cực nhanh, thời điểm Tô Thần kịp phản ứng thì đối phương đã hóa thành huyết ảnh chạy khỏi mật thất.

Bên ngoài có rất nhiều ánh đuốc đang hướng về bên này.

Động tĩnh lúc trước khiến cho những người khác chú ý.

Lúc này Bạch Thiên Vũ đang cầm trường đao và nắm lấy hai nửa thi thể cũng không chú ý.

Để cho huyết ảnh trực tiếp trốn vào bên trong đám người.

A!

Đột nhiên có tiếng hét thảm vang lên.

Những tên thị vệ bị huyết ảnh đụng phải nhanh chóng mất hết khí huyết, toàn thân bị hút khô, Tần Hạo được bổ sung khí huyết không hề dừng lại bất kỳ lúc nào, tiếp tục thoát đi.

Một ít người khác nhìn thấy cảnh tượng này nhanh chóng thoát đi.

Căn bản không dám dừng lại.

Bạch Thiên Vũ muốn ra tay nhưng Tô Thần đã đi ra, mở miệng nói:

“Hắn bị ta đánh nát một cánh tay, muốn khôi phục có chút khó, hiện tại chúng ta không thể bại lộ, không cần đuổi theo, người giúp ta canh chừng, ta cần xử lý chút chuyện.”

Hiện tại sự tình đã xong, hắn còn muốn tinh luyện Huyết Thần Đan để nhận được khen thưởng.

Lần này Tần Hạo bị hắn đánh thảm như vậy, lần sau gặp mặt thì thực lực của hắn đã tăng nhiều, giết tên kia dễ như trở bàn tay.

Trở lại mật thất.

Trong lòng bàn tay Tô Thần xuất hiện một cỗ khí kinh, căn cứ theo phương pháp tinh luyện mà mình nhận được, hắn bắt đầu vận chuyển khí kinh, máu trong huyết trì nhanh chóng ngưng tụ, dung hợp.

Sau một thời gian, máu tươi đọng lại, hóa thành mấy chục viên đan dược to như quả nhãn, phát tán khí huyết nồng đậm.

Hắn trực tiếp thu đám đan dược này vào bên trong nhẫn không.

【 Ký chủ hoàn thành tinh luyện Huyết Thần Đan, khen thưởng 3 thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng. 】

“Ba thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng tới tay!”

Tô Thần vui vẻ, sau đó thu hồi Phệ Huyết Giao Long Đồ mà Tần Hạo để lại, chuẩn bị mang về, có thời gian sẽ nghiên cứu một chút.

Hắn không nán lại thêm nhanh chóng ra khỏi mật thất, bỗng nhìn thấy thi thể trong tay Bạch Thiên Vũ.

Trước đó vội vàng tinh luyện Huyết Thần Đan nên không có chú ý tới trong tay Bạch Thiên Vũ còn có thi thể.

“Hắn bị ta dùng một đao chém thành hai nửa, trên thi thể có vết đao, hôm nay ta ra tay, nếu thi thể đối phương bị dò xét thì người khác sẽ biết là ta ra tay!”

Tô Thần nghe vậy phát tay thu thi thể Tiết lão vào trong nhẫn không gian.

“Chúng ta về trước!”

Tô Thần nói rồi thân hình hai người chợt lóe, nhanh chóng rời đi.

Sân viện trở nên yên tĩnh.

Tô Thần không trở lại Tô phủ mà đến một biệt viện khác, chính là một biệt biệt mà hắc âm thầm kêu Lăng Thiên Hà mua.

Trong lòng Tô Thần vẫn còn có chút kích động.

Trận chiến hôm nay để cho hắn cảm thấy rất sảng khoái.

Từ bị động chịu đánh cho đến khi bắt được cơ hội áp chế đối phương.

Vừa được đánh sảng khoái mà thực lực còn gia tăng.

“Tuy rằng có thể giao thủ với võ giả Tiên Thiên đỉnh nhưng mà phần lớn là do Tần Hạo kia lơ là, nói cách khác, nếu đối phương đề phòng trước, hắn muốn thắng đối phương là chuyện rất khó khăn!”

Tô Thần sắp xếp lại tâm tình, phân tích.

Trước cần tu luyện củng cố cảnh giới một chút.

Thuận tiện tu luyện công pháp Kim Cương Liệt Ma Công.

Hôm nay chiến đấu không thể dùng võ học mà hắn biết, có chút thiếu.

Hướng chỉ hắn có Huyết Thần Đan, có thể gia tăng khí huyết, hoàn toàn có thể tiến hành tu luyện Kim Cương Liệt Ma Công.

“Chờ sự tình kết thúc, còn cần tìm kiếm một ít công pháp bí tịch Tiên Thiên cảnh.”

Sau đó Tô Thần khoanh chân ngồi trên giường, bắt đầu tu luyện.

Ở một chỗ khác.

Chính là Tô gia!

Một trong tứ đại hộ pháp của Lôì Đường Lôì Mộ Ngôn tự mình tiến đến Tô gia, muốn mang Tô Thần đi.

Bọn họ biết thói quen gần đây của Tô Thần.

Vừa về Tô gia sẽ tiến vào bên trong mật thất cho nên hấn trực tiếp tới chỗ mật thất.

Oanh kích cửa đá của mật thất, Lôì Mộ Ngôn tốn nhiều sức lực mới mở ra được nhưng lại phát hiện trong mật thất không có người nào.

Điều này làm cho hấn rất tức giận.

Nhưng không còn cách nào, hấn lập tức điều tra một phen phát hiện người đã sớm rời đi.

“Thật là một người thông minh, lợi dụng mật thất che đậy hành tung!”

Lôì Mộ Ngôn trầm giọng nói, sau đó mang theo người nhanh chóng rời đi.

Thời điểm bọn họ trở về Lôì gia.

Bầu không khí bên trong đại sảnh Lôì gia rất nặng nề.

Trên mặt đất có mấy thi thể, thi thể đều không còn chút máu.

Huyết khí của những người này đều bị Tần Hạo đang ngồi trên ghế Tần Hạo.

Chương 48: Huyết Thần Đan, bên ngoài cường bức (2)

....

Hắn thoát khỏi mật thất bên kia liền trực tiếp trốn đến Lôi gia.

“Ta nhất định phải tra ra là ai dám ra tay với ta!”

Tuy rằng sắc mặt trắng bệch, nhưng mà mặt Tần Hạo lại trông vô cùng dữ tợn, xương tay trái đứt gãy đã có thể hành động, nhưng mà cánh tay phải của hắn đã trực tiếp bị Tô Thần đánh nổ, không có khả năng khôi phục.

Lần này người ra tay đã chặt đứt nửa tiền đồ võ đạo của hắn.

Tuy rằng trên giang hồ có cao thủ một tay nhưng mà cũng chỉ có mấy người thôi.

Có thể thấy được một tay tu luyện khó khăn đến mức nào.

Khi Lôi Mộ Ngôn bước vào đại sảnh.

“Có mang Tô Thần kia về tới sao?”

Nhìn Lôi Mộ Ngôn, Tần Hạo mở miệng hỏi.

“Tô Thần có chút giao hoạt, căn bản không ở bên trong mật thất, chúng ta không tìm thấy hắn.”

“Chuyện hắn tiến vào mật thất hoàn toàn là để che giấu tai mắt.”

Lôi Mộ Ngôn phẫn hận nói.

“Một khi đã như vậy trực tiếp cưỡng bức Lăng Thiên Hà, nếu hắn không đồng ý thì Lôi Đường các người liền ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Tần Hạo thấp giọng nói.

Hiện giờ cánh tay của hắn bị phế bỏ.

Cần phải nhanh chóng làm cho Huyết Ma hoa thành thực.

Hiện giờ sự tình đang hướng tới một phương hướng mà hắn không thể không chế.

Hắn cũng không cần để ý quá nhiều, trước nuốt lấy Huyết Ma hoa để cho tư chất của mình tăng lên, khôi phục một ít thực lực.

Đến lúc đó mới suy nghĩ biện pháp bắt lấy Mộc Thanh Tuyết.

Nghe được lời Tần Hạo nói, Lôi Mục cả kinh.

Nhưng khi nhìn đến bộ dạng hiện tại của Tần Hạo, hắn biết nếu chính mình dám làm trái, e là đối phương sẽ giết hắn.

“Tam thiếu, không biết Tiết lão hắn...”

Tuy rằng trong lòng đã có một ít suy đoán nhưng cần chứng thực một chút.

Thực lực của Bạch Thiên Vũ quá kinh khủng, bọn họ không phải đối thủ, Lôi Đường mà ép Lăng Thiên Hà thì người ta sẽ hạ sát thủ.

Đến lúc đó giết tới Lôi Đường bọn họ, không có cao thủ ngăn cản thì không xong, Lôi Đường và Lôi gia sẽ bị tiêu diệt.

“Hắn là đã xảy ra chuyện rồi!”

Tần Hạo trầm giọng nói.

Thời điểm hắn dùng huyết độn chạy trốn cảm giác được trong tay Bạch Thiên Vũ cầm một người, người nọ tràn ngập máu tươi, có thể thấy được là đã bị sát hại.

“Chuyện này!”

Nghe Tần Hạo nói, chút may mắn cuối cùng trong lòng Lôi Mục lập tức biến mất.

“Đây là lệnh bài của Tần gia, ta muốn nhìn xem Bạch Thiên Vũ kia có dám ra tay với người hay không.”

Tần Hạo biết mấy người Lôi Mục đang lo lắng điều gì, móc ra một lệnh bài có chữ Tần đưa cho Lôi Mục.

Nhìn thấy lệnh bài này, trên mặt Lôi Mục xuất hiện ý cười.

Tám lệnh bài này đại biểu cái gì, đại biểu cho Tần gia.

Như vậy bọn họ làm việc chính là đang làm việc Tần gia, ngăn cản bọn họ chính là muốn đối nghịch với Tần gia.

“Ta đã dùng bồ câu đưa báo tin cho gia tộc, bên gia tộc sẽ cử cao thủ tiến đến.”

Hắn bị người ta phế bỏ cánh tay, hủy diệt tiền đồ tu hành, thù này cần phải báo.

Cho nên trước đó hắn đã thông tri Tần gia ở Lĩnh Nam quận phủ.

Có lời Tần Hạo đảm bảo, còn có lệnh bài đại biểu Tần gia, Lôi Mục tâm thời yên tâm.

Người ở giang hồ, thân bất do kỷ.

Hiện tại bọn họ đã đặt mình trên cùng một chiếc thuyền với Tần Hạo, tự nhiên không thể dễ dàng rời thuyền.

Một khi muốn rời thuyền thì Tần Hạo sẽ là người đầu tiên ra tay với bọn hắn, không cần người khác ra tay.

“Tam thiếu, sáng sớm ngày mai ta tự mình tiến đến Kim Phong Tế Vũ Lôu nói chuyện với Lăng Thiên Hà nói!”

Lúc này Lôi Mục lại tỏ thái độ lần nữa.

“Được, an bài cho ta một gian mật thất, ta muốn khôi phục thương thế!”

Tuy rằng Tần Hạo đã cắn nuốt một ít khí huyết nhưng cũng chỉ ổn định thương thế thôi.

“Tam thiếu, xin mời theo ta!”

Lôi Mặc ở bên mở miệng nói, hơn nữa còn tiến đến đỡ lấy Tần Hạo tiến về hậu viện.

Sau khi Tần Hạo rời khỏi, sắc mặt Lôi Mục trở nên ngưng trọng.

“Đường chủ, người nói xem ai mà khiến Tần tam thiếu bị thương nặng thế này, còn nữa, đường chủ ngài biết thực lực của Tiết lão sao?”

Lôi Cốt trầm giọng nói.

“Thực lực của Tiết lão kia không thấp hơn Mạc Bắc Minh, đối phương có thể giết hắn, chúng ta không phải đối thủ rồi.”

“Chúng ta phải chuẩn bị ở sau, không biết vì sao mà trong lòng ta cứ luôn có dự cảm không tốt.”

Lôi Mục trầm giọng nói.

Tần Hạo bị mất một cái cánh tay mà còn trọng thương, có thể thấy được thực lực của người ra tay với Tần Hạo không bình thường.

Lôi Đường bọn họ căn bản không ngăn được.

“Đường chủ, hiện tại tta đến trang viên của tam thiếu điều tra một chút!”

Lôi Cốt nói.

“Lôi Diệu, Mộ Ngôn, các người đi cùng với Lôi Cốt, tránh cho xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.”

Lôi Mục nói.

“Được!”

Ba người nhanh chóng rời khỏi Lôi gia.

Chỉ chốc lát, ba người liền xuất hiện ở trang viên của Tần Hạo.

Lúc này trang viên yên tĩnh dị thường.

Tần Hạo chỉ tới Khánh Thành ở tạm nên hộ vệ nơi này cũng chỉ tạm thời, tâm phúc của hắn chỉ có Tiết lão.

Cho nên gặp tình huống này kẻ ngốc mới không chạy.

Lôi Cốt, Lôi Diệu cùng với Lôi Mộ Ngôn tiến vào trong sân, trực tiếp đi đến trước mật thất ở núi giả.

Hành lang bên ngoài mật thất vẫn còn vết máu vương vãi lưu lại.

Qua vết máu có thể thấy được người bị chém giết lúc đó chảy không ít máu.

Từ vết máu cũng không thể suy đoán ra vết thương cụ thể nên ba người tiến vào trong mật thất.

Sàn mật thất gồ ghề lồi lõm, đá lát đã bị dẫm nát, không nhìn ra cái gì.

Vách mật thất cũng có dấu vết bị va đập mạnh.

Có thể thấy được lúc ấy chiến đấu thô bạo cỡ nào.

Chương 49: Tị Độc Đan, Tị Thủy Đan, Thấu Huyết Đinh

....

“Từ dấu vết hiện trường, đối phương có lực lượng thân thể cường hãn, hơn nữa Tần thiếu nói đối phương tu luyện công pháp thuộc tính băng, có khả năng chung nhóm với người giết Lôi Ngạo.”

Lôi Cốt nhìn quanh, kết hợp với thông tin mà Tần Hạo cung cấp đưa ra kết quả phán đoán.

Người giết Lôi Ngạo có đao pháp không bình thường, đao khí sắc bén, người như vậy dựa theo lý mà nói thì sẽ không có thời gian dành cho tu luyện thân thể.

Nhưng lại tu luyện công pháp thuộc tính hàn băng nên có khả năng là cùng một nhóm.

“Bên ta tra được một thủ tên thủ hạ của Lăng Thiên Hà cũng bị người tu luyện công pháp thuộc tính hàn đóng băng tâm mạch mà chết.

Nói cách khác, không đúng như lúc trước chúng ta suy đoán, người giết Lôi Ngạo không phải là người do Lăng Thiên Hà sai sử, vậy thì sẽ là ai đây?”

Lôi Mộ Ngôn mở miệng nói.

“Hắn là có liên quan đến Tô Mộng Bạch, hoặc có thể nói là liên quan đến Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Có lẽ chúng ta không biết nhưng Lăng Thiên Hà sẽ biết được chút gì đó?”

Trong chuyện này chúng ta có thể hợp tác với hắn.”

Lôi Cốt mở miệng nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn mơ hồ cảm giác được có một mạch nước ngầm đang lưu động ở Khánh Thành.

Trung tâm chính là Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Ba người tiếp tục dò xét thêm một lúc nhưng không có phát hiện manh mối hay đồ vật khác có giá trị.

Hôm sau, bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Lăng Thiên Hà nhìn tin tức, phỏng đoán tối hôm qua thượng là chủ thượng ra tay.

Chỉ là không biết vì sao chủ thượng thả Tần Hạo.

“Có lẽ vì đã tra ra mục đích mà Tần Hạo tới nơi này, cho người trà trộn vào hắn là sẽ nhanh chóng biết rõ mọi chuyện.”

Lăng Thiên Hà trải một tấm bản đồ lên trên bàn.

Bản đồ có một chỗ bị hắn dùng bút đánh dấu.

Một hẻm núi bên ngoài Khánh Thành, cách Khánh Thành mười lăm dặm, thuộc Tần Thúy Sơn.

...

Tô Thân xuống khỏi giường.

Một đêm tu luyện, Kim Cương Hồn Nguyên Kinh đã củng cố ở tầng thứ năm.

Kim Cương Liệt Ma Thân tầng thứ nhất còn chưa hoàn thành, phỏng chừng tu luyện thêm hai ngày nữa mới có thể bước vào tầng thứ nhất.

Đây vẫn là nhờ hắn có Kim Cương Hồn Nguyên Kinh làm cơ sở mới có thể tiến nhanh như vậy.

Kim Cương Liệt Ma Thân có chiến lực không tầm thường, uy lực bộc phát ra còn cường đại hơn cả Cương Hồn Nguyên Kinh.

Bất quá hai bên có thể bổ sung phối hợp lẫn nhau để gia tăng chiến lực.

“Tu luyện Tiên Thiên khí kinh vẫn có chút chậm, cần gia tốc tu luyện Sơn Hà Công.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Hiện giờ hắn bước vào Tiên Thiên trung kỳ, Tiên Thiên khí kinh trong cơ thể đã tăng gấp mấy lần, có lẽ tu luyện Sơn Hà Công sẽ nhanh hơn một chút.

Ngay sau đó hắn kiểm tra ba tấc, thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.

Lúc trước thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng đều mang đến cho hắn mấy vật không tệ, cho nên hắn trực tiếp dùng hết ba tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.

【 Chúc mừng đạt được ba viên Tị Độc Đan, ba viên Tị Thủy Đan, ám khí Thấu Huyết Đinh (30 cái) 】

Tị Độc Đan, Tị Thủy Đan, Thấu Huyết Đinh, Tô Thần nhìn qua một lượt.

Trong đó Tị Độc Đan có thể che chắn một ít độc khí, khói độc này kia.

Ăn một viên Tị Thủy Đan có thể ẩn nấp dưới nước khoảng một nén nhang mà vẫn hô hấp bình thường, phối hợp với nội khí của bản thân tự thì thời gian ẩn nấp sẽ càng lâu, xem như một loại đan dược không tệ.

Thấu Huyết Đinh có công dụng tương đối ác độc.

Một khi thi triển có thể xuyên thấu qua Tiên Thiên khí kinh, tiến vào trong thân thể của đối phương.

Một khi tiến vào thân thể, nó có thể chui vào huyết nhục và bắt đầu cắn nuốt, sau đó trực tiếp nổ tung, nghe thôi đã thấy đáng sợ.

Đương nhiên người có thân thể cường hãn có thể chặn được Thấu Huyết Đình.

“Không tệ, cũng có thể xem như vũ khí áp đáy hòm!”

Tô Thần bỏ đồ vật vào trong nhẫn không gian.

Sau đó bắt đầu lấy Phệ Huyết Giao Long Đồ đoạt được từ chỗ Tần Hạo tới hôm qua ra khỏi nhẫn không gian.

Thời điểm hắn mở Phệ Huyết Giao Long Đồ, có một cỗ huyết khí nồng đậm tràn ra.

“Huyết khí thật là nồng đậm!”

Tô Thần nhìn chằm chằm Phệ Huyết Giao Long Đồ, ánh mắt đột nhiên biến hóa, trước mặt hắn có một con giao long, trên người giao long có vô số điểm sáng.

Nhìn những điểm sáng này, khí kinh trong cơ thể Tô Thần giống như bị dẫn động, bắt đầu vận chuyển theo động tác của giao long.

Hơn nữa cảm giác khát máu bắt đầu lan tràn trong tâm trí Tô Thần.

Lúc này, bỗng có hàn khí toát ra từ cánh tay trái giúp Tô Thần tỉnh táo, áp chế cảm giác khát máu xuống.

“Thật là lợi hại, xem ra giao long đồ này dùng để phối hợp với công pháp mà Tần Hạo đang tu luyện!”

Sau đó hắn thu giao long đồ lại, ổn định khí kinh vừa mới xao động trong thân thể rồi xuống khỏi giường, đi ra khỏi

phòng.

Bạch Thiên Vũ đang luyện đao ở trong sân.

Nơi này không phải Tô phủ nên Bạch Thiên Vũ có thể hiện thân.

“Gặp qua chủ thượng!”

Bạch Thiên Vũ hướng tới Tô Thần khom mình hành lễ.

“Đi trước ăn chút gì đó rồi trở về Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Qua một đêm điều tra, hắc tin tưởng Lăng Thiên Hà cũng đã tra ra được một ít manh mối.

Huông hồ hắc còn phải về Kim Phong Tế Vũ Lâu để điều tra chuyện Huyết Ma hoa.

Tối hôm qua hắc nghe được là Huyết Ma hoa mà không phải đài sen Ngũ phẩm, cho nên muốn tra xem Huyết Ma hoa rốt cuộc là thứ gì?

Chương 50: Sự kiện mở rộng (1)

....

Trên đường phố.

Tô Thần đang đi hướng về phía Kim Phong Tế Vũ Lâu, người đến người đi tấp nập, trông thật nhộn nhạo.

Thời tiết cũng không tệ lắm, mặt trời lên cao.

Ở thời điểm Tô Thần tới Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Lôi gia Lôi Mục mang theo Lôi Cốt cùng Lôi Mộ Ngôn hướng tới bên này.

Còn Lôi gia Lôi Mặc thì lưu bên Lôi gia làm hộ vệ cho Tần Hạo.

Hơn nữa còn điều động một ít cao thủ Lôi Đường, bảo hộ nghiêm ngặt phòng ngừa Tần Hạo gặp chuyện ngoài ý muốn.

Tần Hạo chính là Tần gia tam thiếu, cũng không thể xảy ra chuyện ở Lôi gia bọn họ, một khi xảy ra chuyện thì Lôi gia cũng xong đời.

Mặt khác, Lôi Diệu thì hộ tống Không Minh Thạch tiến đến chỗ đài sen Ngũ phẩm.

Tô Thần liếc mắt nhìn đối phương một cái, khẽ cau mày, xoay người bước vào trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Mấy người Lôi Mục tới nơi này sao?”

Trong lúc nhất thời Tô Thần không đoán không ra ý của đối phương.

Hắn lập tức lên lầu, người Lôi gia tiến đến hắn là không phải muốn tìm hắn mà là tìm Lăng Thiên Hà.

Người Lôi gia vừa tiến vào Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Một người người hầu liền lập tức đi tới, hành lễ nói:

“Lôi Đường chủ, Lăng phó lâu chủ tạm thời có một số việc, lập tức đến ngay, xin ba vị theo ta.”

Lôi Mục gật gật đầu.

Tuy rằng bọn họ tới cưỡng bức Lăng Thiên Hà, nhưng là hiện tại còn chưa có nói, thời điểm nên lễ nhượng cần phải lễ nhượng.

Huống hồ phía sau Lăng Thiên Hà còn có Bạch Thiên Vũ có thể hoàn toàn áp chế bọn họ.

Động thủ thì người chết sẽ là bọn họ.

Lúc này Lăng Thiên Hà lại tiến vào phòng Tô Thần.

“Lâu chủ, ta đã tra được địa điểm, ở Tân Thúy sơn!”

Lăng Thiên Hà đưa bản đồ có tiêu có ký đặt trước mặt Tô Thần.

Tô Thần để bản đồ sang một bên.

Trầm giọng hỏi:

“Không biết Lăng phó lâu chủ có ấn tượng gì với Huyết Ma hoa hay không!”

“Huyết Ma hoa?”

Nghe được Tô Thần nói.

Lăng Thiên Hà nhíu mày, bắt đầu trầm tư.

“Có ấn tượng, nhưng cũng không nhớ rõ, cần phải điều tra một chút.”

Lăng Thiên Hà nói.

“Điều tra tin tức Huyết Ma hoa xong nói cho ta biết!”

Tô Thần gật gật đầu.

“Thuộc hạ minh bạch, thuộc hạ đi ứng phó mấy người Lôi Mục trước, sau đó điều tra Huyết Ma hoa!”

“Lâu chủ, có cần hay không ở nơi tối tăm nghe hay không, ở phòng bên cạnh có thể nghe được cuộc nói chuyện.”

Lăng Thiên Hà nói.

“Như vậy sao?”

Vậy ta đây liền nghe một chút xem Lôi Mục tự mình tiến đến vì chuyện gì?”

Tô Thần gật gật đầu.

Sau đó theo Lăng Thiên Hà, Lăng Thiên Hà tiến vào tiếp đãi Lôi Mục còn hấn thì tiến vào phòng bên cạnh.

Trong phòng.

Ba người Lôi Mục ngồi chờ cũng không có vẻ sốt ruột.

“Lôi Đường chủ, có việc trì hoãn, xin thứ lỗi, không biết Lôi Đường chủ tới tìm Lăng mỗ có chuyện gì?”

Lăng Thiên Hà tiến vào chấp tay nói.

“Lăng huynh, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám.”

“Ta nghĩ ngươi đã biết chuyện Tần Hạo thiếu gia! “

“Hôm nay chúng ta tới đây là đại biểu Tần Hạo thiếu gia, vì chuyện mở quảng có Không Minh Thạch kia, bên ngươi cứ ra một cái giá, Lôi Đường ta sẽ theo.”

Lôi Mục mở miệng nói.

Trực tiếp nói rõ ý đồ.

Thời điểm nói chuyện hắn còn đưa lệnh bài Tần gia mà Tần Hạo cấp cho hắn đặt lên bàn.

“Hừ! Lôi Đường chủ, Lôi Ngạo Lôi Đường các người mời sát thủ Cực Nhạc Lâu giết chết lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta.”

“Chuyện này, chẳng lẽ Lôi Đường các người không nên cho Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta một lời giải thích sao?”

Lăng Thiên Hà chưa nói tới chuyện hợp tác mà nói tới Lôi Ngạo.

“Lăng huynh, Lôi Ngạo đã bị người giết, người giết hắn cũng giết tâm phúc Tống Nguyên của người.”

“Hiện tại có thể nói là địch nhân chung của chúng ta, hắn là chúng ta nên liên thủ.”

“Huống chi chuyện Lôi Ngạo làm chúng ta thật sự không biết, nếu biết thì nhất định sẽ ngăn cản hắn.”

Lôi Mục mở miệng nói.

Nói tới đây, thật ra trong lòng hắn đang thầm chửi bậy.

Lôi Ngạo tự tiện làm chủ mời sát thủ giết chết Tô Mộng Bạch, dẫn tới Lôi gia bọn họ rơi vào cục diện bị động chỉ có thể dựa vào Tần Hạo.

“Người giết thủ hạ của ta ta đã biết được, bên ta hoàn toàn có thể đối phó.”

“Ở điểm này, ta nghĩ chúng ta không cần phải hợp tác.”

“Còn khu mỏ đối với Kim Phong Tế Vũ Lâu mà nói, hoặc với ta mà nói đều rất quan trọng, là cơ sở thành lập quan hệ giữa chúng ta cùng Tử Đan Cung, người nói ta sẽ đưa ra sao?”

Lăng Thiên Hà trầm giọng nói.

“Lăng Thiên Hà, ngươi đây là không muốn giao ra khu mỏ sao?”

“Ngươi có biết không đưa ra thì ngươi không chỉ đắc tội ta Lôi Đường, còn đắc tội Tần Hạo thiếu gia, bằng vào thực lực không đến Tiên Thiên hậu kỳ của ngươi, ở Khánh thành có một đồng người có thể giết ngươi!”

“Ngươi không muốn giống Tô lâu chủ bị người ta ám sát bỏ mình đi!”

Lôi Mục ở bên cạnh Lôi Cốt mở miệng, giọng điệu âm trầm, trực tiếp uy hiếp Lăng Thiên Hà.

“Xem ra ngươi không muốn ra khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Lăng Thiên Hà nhìn Lôi Cốt lạnh giọng nói.

Hiện giờ Bạch Thiên Vũ đang ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Đối phương mà động thủ, như vậy trực tiếp khiến cho đối phương lưu lại nơi này.

“Lăng huynh, Lôi Cốt nói sai rồi, ngươi không cần để ý.”

“Kỳ thật khu mỏ này chúng ta chỉ khai thác một đoạn thời gian, sau đó còn có thể trả lại cho ngươi.”

Lôi Mục chen vào nói nói.

Chương 51: Sự kiện mở rộng (2)

....

Bọn họ bên này chỉ cần thúc đẩy đài sen Ngũ phẩm thành thực mà thôi, thời điểm khác Không Minh Thạch cũng không có bao nhiêu tác dụng.

“Lôi Mục, người cho rằng ta sẽ tin tưởng lời này!”

Lăng Thiên Hà lạnh giọng nói.

Đồ vật tới tay mà còn có khả năng trả lại, ai mà tin tưởng.

Dù cho hẳn biết được một ít chuyện, tin tưởng lời Lôi Mục nói nhưng cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

“Lăng huynh, thật không dám giấu giếm, khu mỏ này là Tàn thiếu muốn dùng để bồi dưỡng đồ vật, đồ vật kia sắp thành thực!”

“Chỉ là Không Minh Thạch mà Lôi gia chúng ta thu mua đã sắp tiêu hao hết, cho nên mới muốn khu mỏ của Kim Phong Tế Vũ Lâu các người!”

Lôi Mục nói.

Tô Thần đang nghe lên cuộc nói chuyện, ánh mắt sáng ngời.

Hiện tại hẳn đã biết rõ vì sao đối phương muốn lấy khu mỏ, thì ra là để đào tạo Huyết Ma hoa.

“Chắc chắn Huyết Ma hoa không vật phạm! “

Tô Thần thâm nghĩ.

Gần đây Lôi gia thu mua không ít Không Minh Thạch, cũng chưa thể khiến cho Huyết Ma hoa thành thực, vậy nên không phả bảo vật bình thường.

Lúc này.

Ở một trong năm thế lực lớn nhất Khánh Thành, Tụ Hiền Đường.

Đường chủ Tây Môn Mục Dã đang cung kính đứng trước mặt một người thanh niên thân xuyên áo nâu.

Thanh niên tản ra một cỗ âm hàn chi khí, mắt nhìn Tây Môn Mục Dã nói:

“Điều tra mục đích Tần Hạo tới nơi này như thế nào rồi?”

“Dương thiếu, bên ta tra được rất ít tin tức, bất quá hẳn là Kim Phong Tế Vũ Lâu Lăng Thiên Hà biết không ít, ta muốn xuống tay từ Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Tây Môn Mục Dã mở miệng nói.

Thanh niên này thuộc thế lực sau lưng Tụ Hiền Đường bọn họ, một trong tám đại thế gia Dương gia.

“Bên cạnh Lăng Thiên Hà có cao thủ, xem ra hẳn được người khác duy trì, hẳn là đang tranh đoạt đồ vật với Tần Hạo, chúng ta chỉ cần ở chỗ tối quan sát là được.”

“Đến lúc đó có thể làm ngư ông đắc lợi.”

Thanh niên mở miệng nói.

Lúc này, ngoài cửa phòng có người gõ gõ.

Tây Môn Mục Dã mở cửa phòng, đúng là đệ tử của Tây Môn Mục Dã, Tần Chân Nguyên.

Hắn nói nhỏ mấy câu bên tai Tây Môn Mục Dã.

Tây Môn Mục Dã biến sắc, xua tay bảo hắn rời đi.

Sau đó xoay người tiến đến trước mặt thanh niên, nói.

“Dương thiếu, vừa mới nhận được tin tức, tối hôm qua Tần Hạo bị người ta hủy mất một cánh tay, trọng thương chạy trốn tới Lôi gia.”

“Còn có Lôi gia Lôi Mục sáng sớm hôm nay đã đến Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Nghe được Tây Môn Mục Đã nói, thanh niên tỏ vẻ kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó cảm thấy vui mừng.

“Đồ vật bọn họ muốn tuyệt đối không đơn giản, cần phải điều tra cho ra.”

Lúc này.

Ở một trang viên hẻo lánh bên ngoài Khánh Thành.

Có hai người ngồi đối diện trong đại sảnh.

Một người thanh niên áo lam, một người là lão giả áo gấm.

Trên người lão giả có chút quan uy, trên người thanh niên thì lại có một cỗ khí tức sát phạt tàn nhẫn và sắc bén.

Nếu người Khánh Thành nhìn thấy lão giả này nhất định sẽ nhận ra, chính là phủ chủ Khánh Thành Trình Dương.

“Diêm tổng kỳ, lần này lão phu tiến đến chủ yếu muốn hỏi một chút, Tần gia Tần Hạo là bên người ra tay sao?”

Trình Dương trầm giọng nói.

“Tần Hạo là mối mà ta tung ra, sao ta lại động vào hắn chứ?”

“Nếu không có hắn, sao Huyết Ma hoa có thể thành thực, sao có thể giúp ta dẫn ra Hàn Nguyệt Giáo Tử Hàn Nguyệt?”

Thanh niên áo lam trực tiếp phủ nhận nói.

“Vậy ai ra tay với hắn đây, đã trực tiếp hủy mất một cánh tay, theo thương thế có thể thấy được là muốn mạng hắn?”

Phủ chủ Khánh Thành Trình Dương khẽ cau mày nói.

“Chuyện này ta cũng đang âm thầm điều tra, bất quá có khả năng liên quan đến Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Thân phận của Bạch Thiên Vũ bí ẩn, ta không hề tra ra được một chút manh mối nào.”

Thanh niên áo lam nói.

“Bạch Thiên Vũ có thể là người Hàn Nguyệt Giáo hay không?”

Phủ chủ Trình Dương nói.

“Hàn Nguyệt Giáo không có cao thủ dùng đao như vậy, hắn là không phải, hắn là Lăng Thiên Hà âm thầm tìm được, giang hồ to lớn luôn có một ít cao thủ ẩn thế.”

Thanh niên áo lam lắc đầu nói.

“Diêm tổng kỳ, Dương gia bên Quận thành cũng phái người tới, Tử Đàn Cung Mộc Thanh Tuyết cũng sắp tới rồi, cộng thêm Trường Hận Cung cùng Hàn Nguyệt Giáo.

Khánh Thành của ta đây có khả năng sẽ loạn!”

Phủ chủ Trình Dương nhìn thanh niên áo lam.

Tuy rằng trông đối phương trẻ tuổi nhưng tình hình Khánh Thành hiện giờ hoàn toàn do một tay hắn thao túng, thúc đẩy.

Thanh niên chính là con thứ tư của Đại Chu vương triều Bắc Trấn Phủ Tư Lính Nam quận Đại thống lĩnh Diêm Ngọc, cũng là một tổng kỳ.

Đại Chu vương triều có đông nam tây bắc tứ đại Trấn Phủ Tư, Lính Nam quận thuộc về Bắc Trấn Phủ Tư quản hạt.

Hắn tới nơi này để tróc nã Thánh nữ Hàn Nguyệt Giáo Tử Hàn Nguyệt.

Vì dẫn Tử Hàn Nguyệt lộ diện mới bố trí cục này.

“Chỉ cần có thể bắt lấy Tử Hàn Nguyệt, dù loạn một chút thì có làm sao?”

Chẳng lẽ Trình đại nhân ngươi không muốn phối hợp ta.”

“Diêm tổng kỳ nói gì thế? Ta là phủ chủ Khánh Thành, hiệp trợ Bắc Trấn Phủ Tư các ngươi bắt giữ dị7 nghiệt tiền triều chính là bổn phận.”

Trình Dương vội vàng nói.

“Vậy là tốt rồi, ta còn tưởng rằng Trình đại nhân ngươi muốn lùi bước đây?”

Thanh niên áo lam Trình Dương nói.

“Sao có thể, lão phu nhất định toàn lực hiệp trợ Diêm thiếu hoàn thành sự vụ, chỉ là ta vẫn có chút không rõ, Tàn Hạo kia lan truyền tin tức là đài sen Ngũ phẩm!”

Chương 52: Lĩnh Nam Trấn Phủ Tư Diêm Thuật

....

“Nhưng bảo vật thật sự lại là Huyết Ma hoa, không phải đài sen Ngũ phẩm, không bị lộ chứ!”

Trình Dương vội vàng nói.

“Không cần lo lắng, Huyết Ma hoa và đài sen Ngũ phẩm cũng có chút tương tự, chỉ là chất dinh dưỡng không giống nhau.

Đài sen Ngũ phẩm ngoại trừ cần hoàn cảnh sinh trưởng đặc biệt còn cần Phật quang bao phủ.

Mà Huyết Ma hoa thì chỉ cần một lượng lớn thi hải cùng với Không Minh Thạch là được.”

“Không có chứng kiến đài sen Ngũ phẩm thành thực căn bản không thể phân biệt.”

Thanh niên áo lam mở miệng nói.

“Hiện tại Tàn Hạo xảy ra chuyện, rất nhiều chuyện đã bị điều tra ra, chuyện hấn tuyên truyền đài sen Ngũ phẩm cũng sẽ bị lan truyền.”

“Một khi truyền ra, những người đó đều sẽ động, người giúp ta nhìn chăm chăm, chỉ cần một có tin tức về Tử Hàn Nguyệt lập tức báo cho ta biết.”

Thanh niên áo lam mở miệng nói.

“Ta đã an bài nhân thủ, bắt quá Diêm thiếu à, nếu Kim Phong Tế Vũ Lôu có cao thủ, mạng lưới tình báo của bọn họ còn nhạy bén hơn so với thám tử của ta, người nói xem có nên hợp tác với Lăng Thiên Hà hay không.”

“Tuy rằng Lăng Thiên Hà âm thầm tìm giúp đỡ nhưng mà cũng trả cái giá bất phàm, nếu Diêm thiếu có thể giúp hắn, có lẽ sẽ phân được một ít lợi nhuận từ Kim Phong Tế Vũ Lôu.”

“Mạng lưới tình báo của hắn cũn có thể trợ giúp Diêm thiếu.”

Trình Dương mở miệng nói.

“Có chút đồ vật không thể đựng vào, Kim Phong Tế Vũ Lôu chính là đồ của vị đại nhân Tử Đàn Cung kia, chạm vào thì người với ta liền không còn mạng.”

“Bất quá có thể trả tiền cho Lăng Thiên Hà hỗ trợ.”

Thanh niên áo lam mở miệng nói.

Qua lời thanh niên áo lam, có thể thấy được Diêm Thuật hẳn phân rõ chuyện lợi chuyện hại.

Trình Dương nghe xong gật gật đầu:

“Ta đây liền trở về thành trước, đi gặp Lăng Thiên Hà.”

Nói xong hắn đứng dậy chấp tay cáo biệt thanh niên áo lam rồi rời đi.

Bên ngoài sân có một chiếc xe ngựa bình thường chờ sẵn.

Trình Dương lên xe ngựa, phân phó xa phu trở về thành.

Bên trong xe ngựa còn có một tên văn sĩ.

“Lão gia, Diêm tổng kỳ có thái độ thế nào với sản nghiệp của Kim Phong Tế Vũ Lôu?”

Văn sĩ mở miệng nói.

“Rất cẩn thận! Không động tâm một chút nào, chúng ta đi về trước.”

Trình Dương mở miệng nói.

Lần này hấn tiến đến không phải vì Tần Hạo, Tần Hạo chỉ là một cái cớ thôi.

Chủ yếu muốn mượn chuyện hỗ trợ Diêm Thuật mà bắt lấy Kim Phong Tế Vũ Lô, nhưng Diêm Thuật quá cẩn thận, căn bản không muốn chạm vào Kim Phong Tế Vũ Lô.

“Điều tra tin tức về Tử Hàn Nguyệt như thế nào rồi?”

Trình Dương mở miệng hỏi.

“Không có tra được bất kỳ manh mối gì, căn cứ vào tin tức mà Diêm Thuật cung cấp thì Tử Hàn Nguyệt tới nơi này đã hai năm!”

“Đây cũng không phải chuyện tầm thường, Tử Hàn Nguyệt chính là Thánh nữ Hàn Nguyệt Giáo, tới nơi này không có khả năng chỉ để cư trú, hẳn là vì thứ gì đó.”

“Đây cũng là nguyên nhân mà ta kiến nghị phủ chủ người bắt lấy Kim Phong Tế Vũ Lô, chỉ cần bắt lấy Kim Phong Tế Vũ Lô, có lẽ chúng ta có thể tra ra mục đích Tử Hàn Nguyệt tới nơi này.”

Văn sĩ mở miệng nói.

“Chuyện này tạm dừng, Diêm Thuật nói không sai, chúng ta không thể đắc tội vị kia ở Tử Đàn Cung.”

Trình Dương xua tay nói.

Sau khi bọn họ rời đi.

Trong đại sảnh, thanh niên áo lam chấp hai tay sau lưng.

Ở bên cạnh hấn còn có một lão giả thân xuyên trường bào màu nâu.

Thân thể lão giả có chút gầy ốm nhưng hai bàn tay còn lớn hơn người bình thường.

Mơ hồ có màu xám đen, từ điểm này có thể biết được công phu bàn tay của lão giả không bình thường.

“Ngôn lão, người nói xem vì sao Trình Dương này lại đột nhiên có hứng thú với Kim Phong Tế Vũ Lôu đây?”

Chấp hai tay sau lưng, thanh niên áo lam nhìn ra bên ngoài nói.

“Kim Phong Tế Vũ Lôu có tài lực bất phàm.

Trình Dương vốn dĩ là kẻ rất tham lam, muốn tóm lấy Kim Phong Tế Vũ Lôu cũng là chuyện bình thường. “

Lão giả bên cạnh hắn nói.

Đối với phủ chủ Khánh Thành Trình Dương, lão giả khinh thường nhắc.

“Nếu có tâm tư này thì tốt rồi, chỉ sợ là sợ hắn còn có tâm tư khác.”

Thanh niên áo lam trầm giọng nói.

“Có thể cho người của chúng ta vào thành, bất luận có sự tình gì phát sinh trong thành, ta muốn là người biết trước.”

Thanh niên phân phó nói.

“Được!”

Lão giả đáp lời sau đó xoay người rời đi.

“Tử Hàn Nguyệt, chờ ta bắt lấy ngươi, có lẽ ta là sẽ có thể biết mục đích ngươi tới nơi này.”

“Cũng không biết có giống như ta phỏng đoán có phải hay không!”

Thanh niên áo lam lẩm bẩm.

Ở Kim Phong Tế Vũ Lôu.

Lăng Thiên Hà không nhường ra khu mỏ nhưng mà cũng chuẩn bị âm thầm bán một ít Không Minh Thạch cho đám Lôi Ngạo.

Tô Thần đã biết chuyện mình muốn biết nên không lưu lại lâu.

Lăng Thiên Hà xử lý xong chuyện Lôi Ngạo liền nhanh chóng tìm tư liệu về Huyết Ma hoa giao cho Tô Thần.

“Thì ra Huyết Ma hoa cùng đài sen Ngũ phẩm có vẻ ngoài tương tự, trách không được lúc trước lại truyền ra tin tức đài sen Ngũ phẩm.”

Tô Thần buông tư liệu.

Hiện tại hẳn có thể xác định đài sen Ngũ phẩm lan truyền trước đó chính là Huyết Ma hoa.

“Huyết Ma hoa đồng dạng có thể gia tăng tư chất, bảo vật thể này, nếu ta đã thì đương nhiên không thể buông tha!”

“Hắn nên đi điều tra một chút, xem tiến độ bồi dưỡng như thế nào rồi?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Chương 53: Người tái ngoại tối, bị tập kích (1)

....

Huyết Ma hoa có thể gia tăng tư chất, nếu xuất hiện, như vậy Tô Thần tất nhiên việc nhân đức không nhường muốn bắt được.

“Bất quá hoàn cảnh sinh trưởng của Huyết Ma hoàn toàn không bình thường, yêu cầu có vô số thi hài.”

“Nhưng mà Tần Thúy sơn này làm gì có nhiều thi hài, sao Huyết Ma hoa lại xuất hiện đây chứ?”

Đột nhiên, linh quang chợt lóe trong đầu Tô Thần.

Tần Thúy sơn cũng không phải là nơi chiến đấu, không có người chết gì, hoàn toàn không phù hợp cho Huyết Ma hoa sinh trưởng.

“Chẳng lẽ là Tần Hạo kia làm rồi?”

Tô Thần không khỏi nghĩ như vậy.

Nhưng bên Lôi Đường xác thật vận chuyển không ít Không Minh Thạch qua bên đó.

Không có khả năng sai lầm!

Tô Thần nhíu mày.

Hắn chưa bao giờ gặp qua Huyết Ma hoa cùng đài sen Ngũ phẩm cho nên dù có nhìn thấy thì hắn cũng không thể nào phân biệt rõ ràng.

“Có lẽ có thể bán tin tức này ra ngoài.”

“Chắc chắn sẽ có người biết rốt cuộc là chuyện thế nào?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi liên tưởng tới Liễu phu nhân bên Trường Hận Cung hoặc là nhị nương trong Tô phủ, Thượng Quan Tử Vân, Tử Hàn Nguyệt.

Sau khi trầm tư một lát.

Tô Thần quyết định đi gặp Liễu Vô Mi.

Hắn nhanh chóng đứng dậy rời khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu, đi hướng về phía Ngọc Xuân Uyển.

Tiến vào Ngọc Xuân Uyển, Tô Thần gặp được Quế di.

“Ta là tới gặp Liễu phu nhân, có việc thương lượng.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Mời Tô lâu chủ vào trong, phu nhân có nói ngài mà thì có thể tiến đến gặp nàng bất kỳ lúc nào.”

Quế di mang theo Tô Thần đi vào hậu viện Ngọc Xuân Uyển.

Bên trong một gian phòng bài trí tinh xảo.

Liễu Vô Mi một thân áo trắng, bộ dạng vũ mị nhìn thấy Tô Thần xuất hiện liền nói:

“Tô lâu chủ, chúng ta mới tách nhau ra có một đêm mà ngươi lại tới chỗ ta rồi.”

Trong giọng điệu mang theo một chút ý khiêu khích, câu dẫn.

“Liễu phu nhân, lần này ta tới là muốn bán cho ngươi một tin tức, tin tức này là ta mới vừa nhận được.”

“Là tin tức liên quan tới đài sen Ngũ phẩm.”

Tô Thần nhìn Liễu phu nhân nói.

Hoa hồng rất đẹp nhưng lại là một cành hoa hồng mang theo độc, vẫn nên bảo trì khoảng cách.

“Đài sen Ngũ phẩm!”

Nghe Tô Thần nói, sắc mặt Liễu phu nhân lập tức trở nên nghiêm túc, xua tay cho đám người Quế di rời đi.

“Người biết tin tức về đài sen Ngũ phẩm?”

“Đúng vậy, ta có thể bán tin tức này cho Liễu phu nhân người với giá một vạn lượng bạc trắng.”

Tô Thần nói.

“Người đây là chuẩn bị lấy số tiền dùng ở chỗ ta trở về nha!”

“Bất quá hiện tại ta cần tin tức này cho nên có thể cho người, nhưng nếu tin tức không đáng thì người đừng hòng mang tiền rời khỏi phòng này.”

Liễu phu nhân nhìn Tô Thần nói.

Khi nói chuyện, trong tay nàng xuất hiện mười tờ ngân phiếu một ngàn lượng, bày trên bàn.

Tay ngọc đề lên ngân phiếu nhìn chăm chăm Tô Thần.

“Nếu ta đã muốn bán tin tức cho người, tin tức tuyệt đối không có vấn đề.”

Tô Thần chậm rãi kéo tay Liễu Vô Mi ra, tay ngọc trong suốt mang theo chút lạnh lẽo.

Hắn lấy ngân phiếu khỏi bàn tay nhanh chóng nhét vào trong lòng ngực.

“Ta được tới hai tin tức về đài sen Ngũ phẩm, một tin tức nói là đài sen Ngũ phẩm, một tin tức nói thật ra là Huyết Ma hoa.”

“Địa điểm ở ngay nơi này.”

Tô Thần lấy ra một tấm bản đồ đã được đánh dấu đặt lên trên bàn.

“Người nói Huyết Ma hoa sao? Không phải là đài sen Ngũ phẩm.”

Liễu Vô Mi không có lấy bản đồ mà mở miệng hỏi lại.

“Cụ thể cần phu nhân tự mình phân biệt, ta không có biết rõ về Huyết Ma hoa và đài sen Ngũ phẩm.”

“Tra xét một ít tin tức về Huyết Ma hoa cùng đài sen Ngũ phẩm cũng không thể khiến ta hiểu rõ!”

Tô Thần trầm giọng nói.

“Vậy đi xem!”

Liễu Vô Mi mở bản đồ nhìn thoáng qua sau nói:

“Người cùng ta qua bên kia một chuyến, ngay bây giờ!”

Hiện tại Liễu Vô Mi muốn xác định tính chân thật của tin tức.

Thời điểm nói chuyện Liễu Vô Mi đã đứng dậy, xoay người tiến vào trong phòng ngủ, không lâu sau bộ dạng của Liễu Vô Mi bộ dạng phát sinh biến hóa rất lớn.

Biến thành một nữ tử trung niên mặc áo vải giản dị, so với trước đó là hai người hoàn toàn khác nhau.

Sau khi ra tới ném cho Tô Thần một kiện áo choàng và trang phục bình thường.

“Thay, chúng ta đi!”

Nhìn Liễu Vô Mi hành động như sấm rền gió cuốn, Tô Thần tiến vào bên trong.

Phòng ngủ tràn ngập một cỗ thanh hương, bài trí có chút đơn giản.

Thời điểm Tô Thần đang quan sát, có tiếng Liễu Vô Mi vang lên:

“Không cần dong dong dài dài, nhìn đông nhìn tây!”

Tô Thần lắc đầu, cởi áo ngoài, thay đổi một thân đồ khác, đội đầu lạp lên rồi ra khỏi phòng.

Kéo kẹt.

Một thông đạo xuất hiện trước mặt Tô Thần.

Bên trong Thông đạo là một mảnh đen nhánh.

Tô Thần khẽ cau mày.

Một khi tiến vào thông đạo thì có khả năng Bạch Thiên Vũ sẽ không thể cảm nhận được tình huống của mình.

Nói vậy, khi mà lâm vào nguy cơ, chỉ sợ Bạch Thiên Vũ không nhất định có thể cứu viện kịp thời.

Trong lòng hắn bắt đầu do dự.

“Chẳng lẽ ngươi còn sợ ta động thủ với ngươi sao, ta muốn động thủ ở chỗ này cũng có thể, tuy rằng ngươi bước vào Tiên Thiên cảnh nhưng mà ở trong tay ta ngươi vẫn là gà yếu nha!”

Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần nói.

Nói xong tự mình bước vào thông đạo trước.

Lúc này Tô Thần cũng buông do dự, đúng là giống như Liễu Vô Mi nói, mình ở trong mắt đối phương thật sự là một kẻ yếu.

Hai người đi một lúc thật lâu rồi đi ra từ một ngôi nhà đã bỏ hoang.

“Mật đạo này của ngươi có chút xa nha!”

Tô Thân nhìn Liễu Vô Mi nói.

Chương 54: Người tái ngoại tới, bị tập kích (2)

....

“Được rồi, tiểu gia hỏa, Tần Thúy sơn cách nơi này rất xa, dựa theo lộ trình hiện tại của chúng ta chỉ sợ yêu cầu chặng vạng mới có thể đến.”

Liễu Vô Mi nói chuyện.

Tô Thần cũng không nói chuyện nữa mà đi theo phía sau Liễu Vô Mi.

Ra khỏi nhà hoang thì thấy có một chiếc xe ngựa dừng chờ sẵn.

Xa phu là một lão giả cầm thuốc lá hút, Tô Thần không nhìn ra cái gì nhưng lại cảm giác lão giả này có chút nguy hiểm.

E là lão giả có thực lực không bình thường.

Đi theo Liễu Vô Mi tiến vào xe ngựa.

Lão giả vung roi quất ngựa quất điều khiển xe chạy về hướng Tần Thúy sơn.

Một bên khác.

Bạch Thiên Vũ cũng ra khỏi thành, toàn lực đi hướng về Tần Thúy sơn.

Tô Thần rời đi từ mật đạo nên hấn theo không kịp, nhưng hấn biết địa điểm, chuẩn bị ở Tần Thúy sơn chờ sẵn.

Lúc này, trên quan đạo từ tái ngoại thông đến Khánh Thành.

Có một nữ tử thân mặc váy dài màu tím đi cùng một đại hán dáng người cường tráng, đang vung roi thúc ngựa chạy nhanh về hướng Khánh Thành.

Một thời gian trôi qua.

Có một quán trà lộ thiên xuất hiện ven quan đạo.

Hai người dừng chân trông cương ngựa trông lên cọc buộc ngựa, sau đó ngồi vào một cái bàn.

“Lão bản, cho chúng ta hai phần trà lạnh, thuận tiện cho chúng ta một bình nước đây.”

Nam tử trung niên mở miệng nói.

“Tốt!”

Đầu tiên lão bản cho hai chén trà lạnh, rồi sau đó cầm ấm nước chuẩn bị rót.

Đúng lúc này có hai bóng người xuất hiện xa xa trên quan đạo.

Hai bóng người mặc đồ đen, có đeo mặt nạ, trong tay cầm trường đao.

Trong nháy mắt bóng dáng hai người nhanh chóng tới gần quán trà, ánh mắt nhìn về phía váy tím nữ tử cùng đại hán trung niên.

Nữ tử đang chuẩn bị uống trà cùng đại hán biến sắc.

“Tiểu thư, xem ra là tới tìm chúng ta!”

Đại hán mở miệng nói.

Lúc này những người khác trong quán trà nhanh chóng rời khỏi.

Sợ bị vạ lây.

Lúc đại hán nói chuyện đã đứng lên đi đến trước mặt hai người áo đen, ánh mắt lãnh lệ:

“Không nghĩ tới còn chưa tiến đến Khánh Thành mà đã có người vội vã tìm cái chết, đưa các ngươi lên đường trước!”

Bá!

Thời điểm hán nói chuyện thì hai người áo đen đã động thủ trước.

Trường đao trong tay nháy mắt chém tới, đao mang vô cùng tàn mãnh làm người ta khó có thể bắt giữ phóng ra.

Tuy rằng ánh đao rất nhanh nhưng mà thân hình cường tráng của đại hán càng nhanh hơn.

Khoảnh khắc ánh đao rơi xuống.

Thân hình của hán giống như quỷ mị lướt qua.

Rồi sau đó tung một quyền thô bạo, quyền cương bạo bọc nắm tay hán ma sát với không khí phát ra tiếng gào thét.

Quyền thể hung mãnh tuyệt luân.

Hai người ra tay chém trúng tàn ảnh, thân hình xoay chuyển chém đao về phía nắm tay của đại hán.

Đao cương cuồng bạo từ trường đao bọc phát ra va chạm với nắm tay của đại hán.

Một cỗ khí kinh bùng nổ từ vị trí va chạm ma sát với không khí phát ra tiếng rít chói tai.

Ba bóng người tức khắc tách ra.

Hai bên rơi vào thế giằng co.

“Mặc Bắc song đao khách! Chúng ta không có thù oán!”

Đại hán trầm giọng nói.

Một kích giao thủ hán cũng đã biết đối phương là ai.

“Nhận tiền tài của người, thay người tiêu tai, chúng ta thu tiền tự nhiên phải làm việc!”

“Tử Đàn Cung, Kim Cương Thiết Tí Đồ Phi Võ, chúng ta cũng rất muốn trông thấy uy lực thiết quyền của người.”

Hai người lại vọt về phía đại hán lần nữa, đao trong tay nháy mắt bạo khởi xé rách không khí, đao mang mãnh liệt bắn ra.

“Kim Cương Thiết Tí!”

Đại hán khẽ quát một tiếng, trên cánh tay bắt đầu có từng luồng sáng kim sắc lưu chuyển, cánh tay giống như biến thành vàng.

Đang! Đang!

Trong khoảnh khắc tiếp theo, tiếng kim loại va chạm truyền ra.

Ánh đao mưa rền gió dữ và ánh sáng vàng kim không ngừng xuất kích ngăn chặn lẫn nhau.

Thời điểm ba người giao thủ, nữ tử váy tím bỗng nhú mào.

Lần này nàng tới Kim Phong Tế Vũ Lô Khánh Thành để điều tra nguyên nhân cái chết của Tô Mộng Bạch.

Kim Phong Tế Vũ Lô đối với Tử Đàn Cung mà nói cũng không tính là gì, nhưng mà đối với Mộc gia nàng mà nói có tác dụng rất quan trọng.

Không chỉ trợ giúp Mộc gia thu thập tình huống mà còn chi viện tiền tài cho Mộc gia.

Ý của lão tổ là Kim Phong Tế Vũ Lô phải nằm trong sự khống chế của Mộc gia!

Nhưng mà không nghĩ tới còn chưa tới Khánh Thành đã có người ra tay với các nàng.

“Là người bên Khánh Thành hay là người bên trong Tử Đàn Cung đây!”

Mộc Thanh Tuyết suy nghĩ.

Tử Đàn Cung rất lớn, phe phái cũng rất nhiều, tranh đấu với nhau là chuyện thường xuyên diễn ra.

Ánh mắt gắt nàng nhìn chăm chăm ba người đang chiến đấu.

Xem tình hình chiến đấu thì Mạc Bắc song đao khách liên thủ tạm thời ngăn cản được Đỗ Phi Võ, nhưng qua một thời gian dài.

Mạc Bắc song đao khách chắc chắn sẽ rơi vào thế hạ phong.

Tư! Tư!

Đúng lúc này có hai tiếng ngựa hí vang lên.

Ánh mắt nàng chuyển về hướng âm thanh truyền tới.

Hai con ngựa té ngã trên mặt đất, khóe miệng bên trong phun bọt, trông đáng vẻ là trúng độc, hơn nữa không thể cứu.

“Tìm chết!”

Chương 55: Đắm máu, âm sát khí

....

Ánh mắt Mộc Thanh Tuyết trở nên lạnh lẽo quét một vòng chung quanh.

Đột nhiên nàng bỗng nhiên một tiếng kêu to, thân hình lướt về phía hai con ngựa.

Trong khoảnh khắc lướt tới nàng phóng thích kiếm khí giống như lôi đình tập kích một người đang thoát đi với tốc độ cực nhanh.

Mộc Thanh Tuyết có thực lực rất bất phàm.

Người đang thoát đi thấy thế đưa bàn tay trực tiếp chụp vào lôi đình kiếm quang.

Đang đang đang.

Người nọ dùng bàn tay tiếp được kiếm chiêu Mộc Thanh Tuyết.

Mộc Thanh Tuyết nhìn chăm chăm.

Trên tay đối phương có một tầng ô quang bao phủ, là một đôi bao tay kim khí, cực kỳ kiên cố.

Lúc này đối phương đang dùng ánh mắt âm lãnh nhìn Mộc Thanh Tuyết.

Mộc Thanh Tuyết không có dừng lại, tiếp tục xuất kiếm, người nọ cũng nắm chặt bàn tay.

Nắm tay cùng với trường kiếm của Mộc Thanh Tuyết va chạm với nhau.

Oanh!

Trường kiếm và nắm tay va chạm sinh ra khí kinh mãnh liệt ma sát với không khí tạo ra tiếng nổ mạnh, hình thành khí lãng thổi quét chung quanh.

“Tiểu nha đầu có thực lực không tồi, tuổi trẻ thế này mà đã đạt tới Tiên Thiên đỉnh, nhưng muốn giao thủ với ta thì người còn kém một chút!”

“Bất quá chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ, không phải ra tay với người.”

Nói xong, thân hình tên này nhanh chóng lướt về phía xa, chạy mất.

Hai người đang giao thủ kịch liệt với Đỗ Phi Võ cũng nháy mắt chán Đỗ Phi Võ lui ra rồi xoay người nhanh chóng thoát đi.

Tốc độ cực nhanh.

Giống như mục đích bọn họ tới nơi này không phải ra tay giết người mà là giết ngựa.

“Này!”

Nhìn ba người nhanh chóng thoát thân.

Mộc Thanh Tuyết nhíu chặt mày.

Đại hán Đỗ Phi Võ tiến đến bên cạnh Mộc Thanh Tuyết.

“Đối phương muốn kéo dài thời gian chúng ta đến Khánh Thành sao?”

Đỗ Phi Võ trầm giọng nói.

“Hắn là như thế, hiện tại chúng ta liền đi!”

Mộc Thanh Tuyết không nói thêm gì, ngựa đã tử vong, hiện tại bọn họ chỉ có thể đi bộ tới Khánh Thành.

Chỉ là sau khi bọn họ đi rồi có một lão giả xuất hiện đuổi theo ba người kia.

Không bao lâu sau.

Ba người lúc trước rời đi đã ngã xuống trong vũng máu.

Chỗ yết hầu của bọn họ đều có một vết kiếm, máu tươi từ bên trong phun ra, nhuộm đầm mặt đất.

Chiều tà dần buông!

Tô Thần cùng Liễu Vô Mi ngồi xe ngựa đi đến Tàn Thúy sơn.

Liễu Vô Mi lấy bản đồ ra xem xét một phen, vội vàng nói với lão giả đánh xe:

“Lưu lại nơi này chờ chúng ta, chúng ta vào núi một chuyến!”

Nhìn núi rừng rập rập trước mặt, Tô Thần mở miệng nói:

“Chúng ta không ngại, sáng sớm ngày mai vào núi.”

Tuy rằng tiếp nhận thân thể này nhưng ý thức an toàn trên hết của Tô Thần vẫn cắm rễ trong tư duy.

Đây là tư tưởng, trong thời gian ngắn không cách nào thay đổi.

“Ngươi quý trọng mạng mình vậy sao? Đây cũng không phải là đạo tu hành của võ giả!”

Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần nói.

Tô Thần này mang đến cho người ta một cảm giác, chính là thật sự có chút cầu.

“Quý mạng là vì muốn tu hành càng lâu nha, đặt mình vào trong vòng nguy hiểm, ta không quá nguyện ý.”

“Đương nhiên sự tự tin của Liễu phu nhân người chủ yếu đến từ chính thực lực của mình, nếu phu nhân có thực lực giống như ta, ta nghĩ phu nhân cũng sẽ không tùy tiện vào núi.”

Tô Thần nhìn Liễu Vô Mi nói.

“Ta sẽ bảo hộ người, cho nên người không cần lo lắng!”

“Người như vậy sợ tay sợ chân, rất khó trở thành cường giả.”

Nói xong, thân hình Liễu Vô Mi chợt lóe hướng về phía núi sâu.

Tô Thần cũng chỉ đành đi theo.

Hai người nhanh chóng di chuyển một thời gian mới tới nơi đánh dấu trên bản đồ.

Nhìn một hẻm núi đen nhánh trước mặt.

Tô Thần mở miệng nói:

“Hắn ở nơi đó, nhưng mà hình như lối vào có nhân thủ của Lôi Đường trông coi, chúng ta làm thế nào đi vào!”

“Giết bọn họ sao?”

Nghe được Tô Thần nói, Liễu Vô Mi bên cạnh có chút sửng sốt.

Vừa rồi còn rất cầu.

Nhưng tới nơi này liền muốn giết người, thay đổi cũng quá nhanh đi.

“Hiện tại ta có chút hoài nghi tin tức của người, bất kể là Huyết Ma hoa hay đài sen Ngũ phẩm đều là bảo vật khó có

được.”

“Như thế nào lại để đám võ giả bình thường này trông coi đây?”

Liễu Vô Mi cau mày nói.

“Có khả năng rất nhiều người đều nghĩ như ngươi, đây có lẽ chính là chỗ thông minh của bọn họ, nếu chúng ta đã tới thì cứ vào xem đi!”

“Bản đồ ta đã xem qua, ở phía sau sơn cốc là một vách đá, với thân thủ của ngươi hẳn là có thể mang theo ta rơi xuống sơn cốc.”

Tô Thần nhìn Liễu Vô Mi nói.

“Đi!”

Liễu Vô Mi gật gật đầu, nếu tới rồi chắc chắn phải vào xem một lần.

Chỗ mà Tô Thần nói nàng cũng nhìn thấy trên bản đồ.

Liễu Vô Mi trực tiếp ôm Tô Thần trượt theo vách đá rơi xuống một sơn cốc.

“Thật là lạnh!”

Thời điểm rơi xuống, Tô Thần không khỏi thốt lên.

Đương nhiên cổ hơi thở lạnh lẽo tiến vào trong cơ thể Tô Thần thì lại bị hàn băng chi khí trong thân thể hắn tiêu trừ hết.

“Đây là âm sát khí, sao trong sơn cốc này lại có âm sát khí nồng đậm thế này!”

Cảm giác được hơi thở chung quanh, Liễu Vô Mi nhíu mày.

Chương 56: Hoàng Hôn Tế Vũ Dao, đao quá lưu ngân (1)

....

“Nơi này không nên có âm sát khí nồng đậm như chúng ta đang cảm nhận được, xem ra thật sự có Huyết Ma hoa mà người nói.”

Liễu Vô Mi nhìn quanh một vòng rồi nói.

Trên mặt cũng nở nụ cười tươi, đi một đoạn đường dài như vậy cũng không thể một chuyển tay không.

“Nơi đó có âm sát khí nhất nồng đậm nhất, chúng ta qua xem đi.”

Liễu Vô Mi đưa tay chỉ về phía trước rồi nói.

“Cảm giác nhanh nhạy như thế, Liễu Vô Mi này ít nhất ở Luyện Thần cảnh đi?”

Tô Thần thầm nghĩ trong lòng.

Như thế nào là Luyện Thần cảnh, chính là tu luyện thần thức, thần thức có thể phóng xuất ra ngoài, gia tăng năng lực quan sát cũng như sự nhạy bén của võ giả cùng với cảm giác khí cơ chung quanh.

Liễu Vô Mi có thể cảm nhận rõ ràng nơi mà âm sát khí phát ra.

Tuyệt đối đã đạt tới Luyện Thần cảnh.

Tuy rằng cường giả Luyện Thần cảnh đối mặt với Bạch Thiên Vũ cũng chỉ là chuyện một đao mà thôi nhưng đối với Tô Thần mà nói vẫn là cường giả.

Liễu Vô Mi không để ý sự biến hóa của Tô Thần, ẩn nấp thân hình nhanh chóng hướng tới chỗ có âm sát khí nồng đậm nhất.

“Huyết vân âm sát kỳ!”

Liễu Vô Mi đang tiến tới đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về phía trước lâm bảm.

Tô Thần cũng theo ánh mắt của nàng mà nhìn về phía trước.

Có chín cây cờ xí cắm ở chín vị trí bất đồng, âm sát khí hướng vào giữa chín cây cờ mà hội tụ, một ít âm sát khí tàn lưu thì khuếch tán ra ngoài.

“Bên trong chính là Huyết Ma hoa.”

Giờ khắc này, Liễu Vô Mi đã định được tin tức mà Tô Thần cung cấp là thật.

“Không đi xem sao?”

Tô Thần muốn nhìn xem hình dạng của Huyết Ma hoa thế nào, còn có độ thành thực của Huyết Ma hoa nữa.

“Có người tới đây!”

Lúc này, Liễu Vô Mi lôi kéo Tô Thần tránh bên cạnh một khối nham thạch.

Bỗng có hai bóng dáng từ bên ngoài đi đến.

Một bóng dáng đứng là Lôi Đường Lôi Diệu, còn một người khác mang đầu lạp màu đen, không thấy không rõ khuôn mặt.

“Sứ giả, nếu Không Minh Thạch mà sung túc thì bảo được bên trong hẳn là sẽ có thể thành thực trong vòng hai ngày.”

Lôi Diệu khom người nói.

“Chuyện này các người làm không tồi, ta đi xem rốt cuộc là thứ gì?

Nếu đúng là bảo được, ta sẽ giới thiệu người gia nhập giáo.”

Người áo đen mở miệng nói.

Thanh âm trầm thấp, không nghe ra tuổi tác.

“Đa tạ sứ giả!”

Lôi Diệu cùng tên sứ giả này tiến vào bên trong vòng Huyết vân âm sát kỳ.

“Xem ra Tần Hạo kia may áo cưới cho người ta nha!”

Tô Thần nhìn thấy cảnh này mở miệng nói.

Đối với nhân vật áo đen mới xuất hiện này, Tô Thần cảm thấy có chút hứng thú.

Khánh Thành nho nhỏ thật sự tàng long ngọa hổ, có không ít người nấp trong chỗ tối.

“Người nợ có thực lực không đơn giản, chúng ta phải cẩn thận.”

Liễu Vô Mi hạ giọng nói.

“Chúng ta đây còn muốn tiến vào xem sao?”

Tô Thần nói.

“Mặc kệ có phải Huyết Ma hoa hay không, đồ vật bên trong chắc chắn bắt phạm, hai ngày sau liền thành thực, chúng ta có thể đợi hai ngày sau rồi tiến đến lần nữa.”

Liễu Vô Mi nói.

“Chúng ta đi!”

Liễu Vô Mi nói xong mang theo Tô Thần chuẩn bị trở về theo đường cũ.

Nhưng mà thời điểm nàng và Tô Thần quay lại thì có một bóng dáng lướt ra khỏi Huyết vân kỳ.

“Tới rồi mà còn muốn đi!

Các người có thể đi được sao?

Vừa mới tiến vào ta đã ngửi được một cỗ mùi thơm lạ lùng, không nghĩ tới thật sự có người giấu trong chỗ tối.”

Lên tiếng chính là người áo đen mang đầu lạp giống như Tô Thần.

Vừa rồi hần bước vào vòng Huyết vân âm sát kỳ thì có một cơn gió nhẹ xuất hiện bên trong sơn cốc mang theo một cỗ u hương.

Hàng năm Liễu Vô Mi ở trong Ngọc Xuân Uyển, trên người nhiều hoặc ít có lây dính ít hương khí đặc trưng của Ngọc Xuân Uyển.

Có lẽ là mấy năm nay hài lòng với hiện trạng cho nên nàng đã mất đi sự cẩn thận trước kia.

Lôi Diệu cũng xuất hiện phía sau, ánh mắt nhìn chăm chăm hai người.

“Ta đối phó với nam tử áo đen, ngươi đối phó Lôi Diệu, chúng ta lao ra đi?”

Liễu Vô Mi truyền âm nói.

“Đối phó gì! Còn không chạy!

Liền tại đây một khắc, Tô Thần xoay người điên cuồng hướng về phía lối vào sơn cốc.

“Này!”

Hành động của Tô Thần làm cho Liễu Vô Mi cùng với người áo đen và Lôi Diệu ngậy ra.

Liễu Vô Mi xoay người nhanh chóng đuổi theo.

“Chạy, ngươi cho rằng các ngươi có thể chạy trốn sao?”

Người áo đen lạnh lùng nói.

Ngay lập tức hắn liền dùng một tốc độ không gì sánh kịp điên cuồng đuổi sát theo sau, giống như đang đuổi theo một con mồi.

Lôi Mục cũng nhanh chóng theo sau, hơn nữa gầm nhẹ một tiếng.

Lúc này Tô Thần ở phía trước, một ít thủ vệ nhìn thấy Tô Thần lập tức vung đao chém tới, nhưng mà Tô Thần giơ tay, bàn tay bắt lấy cánh tay của đối phương.

Răng rắc, trực tiếp bóp nát cổ tay của đối phương rồi bắt lấy trường đao đang bổ tới.

Sau đó ánh xông tới tên thủ vệ, trên cổ tên thủ vệ xuất hiện một vết đao.

Bùm!

Tên thủ vệ trực tiếp ngã xuống đất.

Tuy rằng là tinh anh của Lôi Đường nhưng tu vi cũng không đạt tới Tiên Thiên.

Ở trước mặt Tô Thần không chịu nổi một kích.

Liễu Vô Mi ở sau lưng nhìn thấy thủ pháp giết người của Tô Thần, mắt đẹp chợt lóe sáng.

Nàng chạm tay vào hông, một thanh nhuyễn kiếm nháy mắt xuất hiện, thân thể vọt thẳng về phía trước, trường kiếm hóa

thành mấy chục bóng kiếm trực tiếp xuyên thủng tâm mạch
thủ vệ đang cản đường.

Chương 57: Hoàng Hôn Tế Vũ Dao, đao quá lưu ngân (2)

....

Xuy xuy!

Lại có thủ vệ ngã xuống đất.

Liễu Vô Mi giờ tay muốn đón lấy Tô Thần nhưng Tô Thần cũng đã tự ra khỏi sơn cốc.

Căn bản không nhìn về phía nàng.

Thấy thế, Liễu Vô Mi cũng lập tức theo lên.

Nhưng nói như thế nào thì những người này cũng đã chặn bọn Tô Thần một đoạn thời gian.

Lúc bọn họ ra khỏi sơn cốc thì người áo đen cũng đã đuổi tới.

“Các người thấy được thứ mình không nên thấy, chỉ có thể chết!”

Ngay sau đó người áo đen liền xuất chiêu đánh về phía Liễu Vô Mi.

Liễu Vô Mi thấy thế liền vận chuyển khí kinh trong cơ thể quần quanh trường kiếm, trường kiếm nháy mắt bỏ ra, kiếm khí tung hoành.

Bàn tay đối phương xuất hiện khí kinh màu đen lưu chuyển đối cứng với kiếm của Liễu Vô Mi.

Hai bên va chạm, nháy mắt có khí kinh cường đại từ chỗ bọn họ bộc phát ra, hình thành một cỗ khí lăng thối quét chung quanh.

Hai người không có nói gì mà trực tiếp ra tay.

Lập tức liền tiến vào trạng thái kịch liệt.

Tô Thần ở một bên quan sát khẽ cau mày, người áo đen ra tay cương mãnh sắc bén, chiêu thức tàn nhẫn, không sợ hãi kiếm khí của Liễu Vô Mi.

Huống hồ thân pháp còn rất quý dị.

Cứ tiếp tục như vậy e là Liễu Vô Mi sẽ bị hấn áp chế.

“Đề ta nhìn xem thực lực của ngươi như thế nào?”

Ngay khi Tô Thần thâm nghĩ, Lôi Diệu theo người đồ đen cùng tiến đến đạp chân một cái, thân hình bắn nhanh, bàn tay hóa thành trảo quét tới Tô Thần.

Chuyện này hấn không thể để lộ.

Bởi vì dẫn người áo đen tới sơn cốc xem bảo dược là hấn giấu giếm người Lôi Đường.

Một khi tiết lộ mà nói, Lôi Mục tuyệt đối sẽ giết hấn.

Dù cho Lôi Mục buông tha hấn thì Tần Hạo kia cũng tuyệt đối không bỏ qua.

Cho nên Lôi Diệu muốn giải quyết người trước mắt.

Từ dấu vết chạy trốn vừa rồi, người này có thực lực hấn là tại Tiên Thiên cảnh, hấn có thể bắt lấy cho nên mới quyết định ra tay trước.

Muốn bắt lấy Tô Thần.

Nhìn Lôi Diệu công kích mình, trong mắt Tô Thần có hàn mang chột lóe.

Trường đao hấn mới vừa đoạt được lúc này lập tức bỏ tới.

Đao mang xuất hiện, không có sắc bén mà ngược lại trông giống như mưa phùn.

Nếu đã ra tay, như vậy Tô Thần đương nhiên phải cho đối thủ thấy được thực lực của mình.

Không phải chỉ bày cho đối thủ mà còn là bày ra cho Liễu Vô Mi xem, cho nàng biết thực lực.

Hoàng Hôn Tế Vũ đao pháp là đao pháp lúc Tô Thần cường hóa Tế Vũ đao đã lĩnh ngộ.

Hiện giờ hấn thi triển Hoàng Hôn Tế Vũ Đao dễ như trở bàn tay.

Đao ra mưa phùn kéo dài.

Lôi Diệu đang ra tay với Tô Thần nhìn thấy ánh đao bỗng nhiên sửng sốt.

Vừa định nói gì, có lẽ là muốn hô tên của đao pháp.

Nhưng đao mang vốn như mưa phùn kéo dài lại đột ngột trở nên gấp gáp, ánh đao giống như thác nước va chạm với khí kình trong lòng bàn tay Lôi Diệu khiến cho hấn không có cơ hội nói gì.

Đang!

Thân hình Lôi Diệu bị một đao đẩy lui.

Sắc mặt hấn trầm xuống, từ bên trong bàn tay có một cỗ hơi thở màu lam bùng nổ, muốn ra tay một lần nữa.

Nhưng mà sao Tô Thần có thể cho hấn cơ hội chứ.

Thân hình Tô Thần đã xuất hiện ở trước mặt đối phương, vùng đao chém ra.

Trong nháy mắt có tiếng mưa phùn vang lên bên tai Lôi Diệu, còn trong đôi mắt của hắn lại xuất hiện ánh hoàng hôn.

Lần này sắc mặt Lôi Diệu biến đổi, cảm giác tử vong cận kề khủng bố trào dâng trong lòng.

Khí kinh lưu chuyển quanh thân, hắn giơ tay muốn tung quyền.

Nhưng ánh hoàng hôn trong đôi mắt chợt lóe, làm cho hắn hoa mắt trong khoảnh khắc.

Xuy!

Khi mắt lại nhìn rõ thì chỗ yết hầu của hắn đã xuất hiện một vết máu.

“Người là ai? Như thế nào biết...”

Lôi Diệu đưa tay ôm lấy cổ mình, mắt trừng to nhìn chăm chăm Tô Thần, muốn nói gì đó.

“Mặc kệ người muốn nói cái gì? Ta cũng sẽ không để cho người nói ra.”

Tô Thần tiến tới trước mặt Lôi Diệu, nâng tay lên bắt lấy đầu đối phương.

Xuy!

Trực tiếp dùng sức vặn đầu đối phương xuống

Người Lôi gia nói không biết chuyện Lôi Ngạo làm, đó chỉ là người Lôi gia nói như vậy, Tô Thần không hề tin tưởng.

Tuy rằng hắn không có bất kỳ tình cảm nào đối với Tô Mộng Bạch nhưng mà hắn đang chiếm cứ thân thể của nguyên chủ, trợ giúp nguyên chủ giết thêm một ít kẻ thù cũng là chuyện rất bình thường.

Còn vì sao mà phải tháo đầu xuống.

Hình như chỉ là tiện tay thôi.

Phanh!

Thời điểm Tô Thần giải quyết xong Lôi Diệu.

Bên kia người áo đen va chạm với Liễu Vô Mi sau đó cả hai tách ra, ánh mắt không khỏi nhìn thoáng qua Tô Thần đang cầm cái đầu.

Máu tươi dưới cái đầu chảy xuôi xuống, trông có chút khủng bố.

Ánh mắt người áo đen bên dưới đầu lạp hơi ngưng, thân hình xoay chuyển trực tiếp rời đi.

“Như thế nào mà rời đi vậy?”

Tô Thần nhìn bóng người rời đi mà có chút kinh ngạc.

Sau đó tiện tay ném đầu Lôi Diệu sang một bên.

“Người cầm đầu Lôi Diệu là muốn đe dọa đối phương sao?”

Nhìn Tô Thần ném cái đầu máu me xuống, Liễu Vô Mi tiến lên nói.

“Tiện tay mà thôi, phụ thân ta bị giết, Lôi gia là kẻ tham dự! Ta tháo đầu bọn hắn cũng rất bình thường mà.”

“Vừa rồi người giao thủ có nhìn ra thân phận của đối phương sao?”

Tô Thần hỏi.

“Hình như đối thủ cố tình giấu giếm hơi thở, bất quá ta có thể khẳng định đối phương là nữ!”

Liễu Vô Mi nói.

“Nữ!”

Tô Thần bỗng nhiên sửng sốt, đôi phương ra tay với chiêu thức hung mãnh tàn nhẫn, như thế nào lại là nữ nhân đây?

“Mùi hương trên người ta cực kỳ nhạt, thế mà đôi phương vẫn có thể ngửi được, chỉ có nữ nhân mới mẫn cảm với mùi hương, huống hồ vừa rồi giao thủ, tuy rằng lòng bàn tay nàng có khí kinh màu đen bao phủ nhưng ta vẫn có thể nhìn ra đó là một đôi tay nữ nhân.”

“Đi thôi, có lẽ hai ngày sau nơi này sẽ trở thành tiêu điểm!”

“Dù cho chúng ta không lan truyền thì đôi phương cũng sẽ lan truyền, ai cũng muốn làm ngư ông đắc lợi.”

Liễu Vô Mi nói.

Chương 58: Hung ác, mượn sức

....

Sau đó nàng nhìn về phía Tô Thần.

“Tô Thần, ngươi thấy tỷ tỷ như thế nào?”

“Da trắng mặt đẹp chân dài, một mỹ nhân thành thực!”

Tô Thần nhìn đối phương, nghiêm túc trả lời.

“Ngươi tổng kết rất chính xác nha, chỉ cần ngươi gia nhập Trường Hận Cung, ta chính là của ngươi!”

“Tỷ tỷ ngươi tuy rằng được gọi là phu nhân nhưng chưa bao giờ là phu nhân thật sự, vẫn là cô nương cúc hoa đó.”

“Ta đang cho ngươi một cơ hội!”

Liễu Vô Mi chuẩn bị kéo Tô Thần vào Trường Hận Cung các nàng.

Vừa rồi nàng thấy Tô Thần ra tay, đao pháp sắc bén, thủ đoạn quả quyết tàn nhẫn.

Tiên Thiên hậu kỳ Lôi Diệu bị hấn dùng một đao chém giết.

Nàng cảm thấy đao ý của Hoàng Hôn Tế Vũ đao pháp.

Tô Thần không hề thua kém so với Tô Mộng Bạch đã chết chút nào.

Tuyệt đối là một nhân tài.

Nàng muốn dẫn Tô Thần tiến vào Trường Hận Cung.

“Ta cảm giác ngươi có mục đích không thuần, ta chính là lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô, ngươi muốn trực tiếp bắt lấy Kim Phong Tế Vũ Lô hay sao!”

“Còn nữa, sau lưng ta chính là Sơn Hà Môn cùng với Tử Đàn Cung.”

“Gia nhập vào Trường Hận Cung các ngươi? Cuộc mua bán này hơi thua thiệt rồi.”

Tô Thần nhìn Liễu Vô Mi nói.

“Sơn Hà Môn cũng chỉ có chút thanh danh ở Lĩnh Nam quận mà thôi, Tử Đàn Cung ở tái ngoại rất mạnh, nhưng mà ngươi biết vì sao bọn họ không vào được quan nội sao?”

“Đó là do bọn họ có đối thủ ở quan nội, một trong năm Phật môn của Đại Chu, Đại Phật Tự.”

“Trường Hận Cung ta không giống như bọn họ, ở đâu cũng đều ăn ngon, chuyện này ngươi không vội mà trả lời nha, có thể chậm rãi suy xét!”

Nói xong liền mang theo Tô Thần rời đi.

Bọn họ nhanh chóng đi tới chân núi rồi lên xe ngựa trở về Khánh Thành.

Sau khi bọn họ rời đi không bao lâu.

Một bóng dáng đi ra từ trong chỗ tối, đúng là người áo đen mang đầu lạp đã rời đi.

“Tô Thần, không nghĩ tới ngươi che giấu sâu như vậy!”

“Nếu không phải tới nơi này một chuyến, thật đúng là không phát hiện được ngươi, Hoàng Hôn Tế Vũ Dao không thua kém phụ thân ngươi chút nào, thực lực cũng nằm ngoài dự kiến của ta.”

“Trách không đượ người rất tùy ý, thì ra người căn bản không quan tâm tới Lăng Thiên Hà.”

Người này nhẹ giọng nói.

Thanh âm là nữ tử, hoàn toàn khác với âm thanh trầm thấp phát ra trước đó.

Nếu Tô Thần nghe được sẽ cảm thấy quen thuộc, người này đúng là Thượng Quan Tử Vân ở Tô phủ.

Cũng chính là Thánh nữ Hàn Nguyệt Giáo Tử Hàn Nguyệt.

Vừa rồi nàng cảm nhận được đao ý của Tô Thần cho nên mới trực tiếp rút lui.

Huống hồ bảo đượ còn không có thành thực, hiện tại không cần đánh nhau chết sống.

Minh nguyệt treo cao, màn đêm đen nhánh yên tĩnh.

Xe ngựa rách nát chạy trên đường, cảm giác có chút xóc nảy.

“Chúng ta đến cửa thành bên kia, phỏng chừng cửa thành đã đóng, nếu không chúng ta ở vùng ngoại ô tìm một chỗ qua đêm, sáng ngày mai trở lại Khánh Thành sớm!”

Bên trong xe ngựa, Liễu Vô Mi nói.

“Được!”

Tô Thần gật gật đầu.

Tuy rằng tới cửa thành đưa cho thủ vệ một ít bạc vụn cũng có thể vào thành nhưng mà ban đêm đi xe ngựa có chút xóc nảy, đúng là còn không bằng qua đêm ở bên ngoài thành.

Chỉ trong chốc lát sau, trên không trung có tiếng sấm và ánh chớp lóe lên, cảm giác như trời sắp mưa.

Đi một lúc nữa, xe ngựa xuất hiện trước một ngôi miếu nát.

Lão giả để xe ngựa bên ngoài miếu nát, lấy một ít lương khô từ trên xe ngựa xuống rồi tiến vào bên trong miếu.

Âm âm âm!

Theo tiếng sấm vang lên, từng hạt mưa to từ không trung rơi xuống.

“Thời tiết Khánh Thành này dạo gần đây bị làm sao vậy?”

Tô Thần nhìn mưa rơi mà mở miệng nói.

“Thời tiết dị biến, có khả năng sẽ phát sinh nhiều biến hóa!”

Liễu Vô Mi nhìn mưa, trầm giọng nói.

Thời tiết biến hóa đại biểu cho một ít tai họa xuất hiện, tai họa xuất hiện liền đại biểu cho rung chuyển.

Tô Thần lắc lắc đầu xoay người tiến vào miếu.

Lúc này lão giả đã nhóm một đống lửa.

...

Ở Tô phủ.

Một bóng đen lướt qua cửa sổ tiến vào trong phòng, trên thân có dính nước mưa.

Tiểu Lan đang ở trong phòng lập tức đốt đèn đóng cửa sổ lại.

Bóng đen thay bộ đồ đen ẩm ướt thành một bộ áo trắng đi ra, đúng là Thượng Quan Tử Vân.

“Xử lý bộ trang phục dạ hành này cho ta.”

Thượng Quan Tử Vân mở miệng nói.

Tiểu Lan lập tức đi trợ giúp Thượng Quan Tử Vân xử lý trang phục, một lúc sau mới trở về phòng.

Lúc này, Thượng Quan Tử Vân đang ngồi nhíu mày, giống như trầm tư chuyện gì đó.

“Tiểu thư, đó không phải là đài sen Ngũ phẩm sao?”

Nàng biết tiểu thư của mình đi ra ngoài làm cái gì?

Hiện giờ nhìn thấy bộ dạng này của tiểu thư, suy đoán hẳn là không phải đài sen Ngũ phẩm.

“Đúng là không phải đài sen Ngũ phẩm, nhưng lại là Huyết Ma hoa, công hiệu không khác biệt lắm.”

“Nếu ta nuốt Huyết Ma hoa thì có thể gia tăng tư chất, sẽ dễ dàng bước vào Luyện Phách cảnh hơn một ít.”

“Đúng rồi, hôm nay Tô Thần hấn đang ở địa phương nào?”

Thượng Quan Tử Vân đột nhiên hỏi.

Tuy rằng nghe đối phương nói chuyện biết được đó là Tô Thần, nhưng dù sao nàng cũng không có thấy tận mặt Tô Thần.

Tô Thần sao, hình như hấn ở Ngọc Xuân Uyển!”

Tiểu Lan suy nghĩ chút rồi nói.

“Ngọc Xuân Uyển, Liễu Vô Mi, xem ra thật sự là bọn họ.”

Thượng Quan Tử Vân mở miệng nói.

“Tiểu thư, người nhìn thấy bọn họ?”

Tiểu Lan không khỏi hỏi thêm.

“Đúng vậy!

Ở Tần Thúy sơn, ta chạm mặt với bọn họ, còn giao thủ một trận, Tô Thần dùng Hoàng Hôn Tế Vũ đao pháp, một đao chém giết Lôi Diệu.”

Thượng Quan Tử Vân nói.

Chương 59: Kế hoạch, Bạch Thiên Vũ một đao trấn Khánh Thành (1)

....

Nghe được lời tiểu thư mình nói, Tiểu Lan cảm thấy có chút khó tin.

“Tiểu thư, có phải người nhìn lầm rồi hay không?”

“Không phải hiện tại Tô Thần đang ở Ngọc Xuân Uyển sao?”

Như thế nào lại đến Tần Thúy sơn chứ?”

“Còn có thực lực của hắc hủ, ngay cả ta hắc hủ đều không đối phó được, làm sao mà có thể dùng một đao chém giết Lôi Diệt.”

Nhà hoàn liên tiếp hỏi ba câu.

“Đây là do người xem thường hắc hủ, gia hỏa này ẩn giấu thật là sâu, lúc trước khi ta thử hắc hủ thế mà không hề phát hiện ra.”

“Nếu không phải hắc hủ giao thủ với Lôi Diệt, thì triển Hoàng Hôn Tế Vũ đao pháp thì ta cũng sẽ không nhận ra hắc hủ.”

“Hiện tại hắc hủ là hắc hủ đã hợp tác cùng với Liễu Vô Mi kia rồi, điều tra nơi Huyết Ma hoa tọa lạc.”

Thượng Quan Tử Vân trầm giọng nói.

“Thực lực của Liễu Vô Mi ở Luyện Thần hậu kỳ, tiếp cận Luyện Thần đỉnh, một khi nàng đạt được Huyết Ma hoa, có khả năng bước vào Luyện Thần đỉnh trong thời gian ngắn.”

“Nói vậy nàng sẽ có thể rời khỏi Khánh Thành này trở về Trường Hận Cung, hơn nữa ở Trường Hận Cung trung đạt được một vị trí không tồi.”

“Xem ra nàng chính là một kình địch của ta trong lần tranh đoạt Huyết Ma hoa sắp tới.”

“Bất quá hình như Huyết Ma hoa này do người nào đó bố trí, không biết là Tần Hạo kia hay là người khác đây?”

“Người lan truyền tin tức này khắp chợ đen cho ta, ta muốn sáng ngày mai toàn bộ Khánh Thành, thậm chí người bên ngoài Khánh Thành đều biết được có Huyết Ma hoa xuất hiện.”

Thượng Quan Tử Vân mở miệng nói.

“Tuân lệnh, ta đây liền đi an bài!”

Tiểu Lan trả lời, nhanh chóng xoay người rời khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại Thượng Quan Tử Vân, nàng đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bên ngoài là mưa đang rơi tí tách:

“Tô Thần, có lẽ hợp tác giữa ta và Tô Mộng Bạch lúc trước có thể tiếp tục tiến hành thông qua người.”

Bên ngoài Khánh Thành, trong ngôi miếu nát.

Tô Thần bọc quần áo nửa nằm trên đám cỏ khô.

Trong đầu hắn đang suy nghĩ chuyện mình muốn làm.

Kiếp trước Bạch Thiên Vũ là môn chủ của Thần Dao Môn, người chấp chương một môn.

Bản thân có tư chất phi phàm, ở phương thế giới này thì thực lực tất nhiên cũng sẽ nhanh chóng tăng lên, làm bảo tiêu cho mình chính là kéo chân đối phương.

Hiện giờ chính hắn cũng có một ít năng lực tự bảo vệ mình rồi.

Hắn nghĩ tới chuyện tách Bạch Thiên Vũ ra khỏi mình, mở rộng danh khí của Bạch Thiên Vũ ở phương thế giới này.

Bạch Thiên Vũ hiện tại đứng sau lưng Lăng Thiên Hà.

Có lẽ có thể để cho Bạch Thiên Vũ chấp chương Kim Phong Tế Vũ Lô, Lăng Thiên Hà sẽ phụ trợ hắn.

Nói như vậy Kim Phong Tế Vũ Lô vẫn có thể nằm trong không chế của Tô Thần hắn.

Hơn nữa một khi mà Bạch Thiên Vũ chấp chương Kim Phong Tế Vũ Lô.

Có thể tha tóm ba thế lực lớn Lôi Đường, Thiện Đường, Tụ Hiền Đường.

Nghĩ đến đây.

Tô Thần cảm thấy có chút hưng phấn.

Nhưng mà làm như thế nào để cho Bạch Thiên Vũ ra mặt chính là một vấn đề.

Cần làm một phần tư liệu về lai lịch của Bạch Thiên Vũ, sau đó âm thầm lan truyền ra ngoài.

Tuyệt đại đao khách, ẩn cư sơn lâm khổ tu đao pháp, năm đó chịu ân huệ của Lăng Thiên Hà cho nên mới rời núi trợ giúp Lăng Thiên Hà.

Tô Thần nghĩ tới đây.

“Sau khi trở về sẽ cho Lăng Thiên Hà chuẩn bị tư liệu, nhanh chóng truyền bá ra ngoài.”

Tạo ra thân phận cho Bạch Thiên Vũ để hắn có thể chính thức xuất hiện ở Kim Phong Tế Vũ Lô.

Đương nhiên còn cần một tảng đá mài dao.

Ai là đá mài dao tốt nhất đây.

Đó chính là Lôi Đường.

Lôi Đường lên kế hoạch giết chết lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lôu, chứng cứ đã vô cùng xác thực.

Chính mình có thể đưa Kim Phong Tế Vũ Lôu cho Bạch Thiên Vũ xem như thù lao để hắn giúp đỡ báo thù cho phụ thân Tô Mộng Bạch.

Ý nghĩ này nhanh chóng xẹt qua trong đầu Tô Thần, chậm rãi thành hình.

“Ngày mai làm cho Lôi Đường biến mất, đến lúc đó Bạch Thiên Vũ một đao trấn Khánh Thành, trở thành bá chủ Khánh Thành”

Suy nghĩ kế hoạch xong xuôi, Tô Thần chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Có lão nhân cầm thuốc lá ở chỗ này, muốn phát sinh một ít chuyện mỹ diệu là không có khả năng, cho nên chỉ có thể ngủ.

Chốc lát sau hắn liền tiến vào mộng đẹp.

Khô cho Bạch Thiên Vũ đi theo trong chỗ tối.

Nhìn thấy Tô Thần nghỉ ngơi, lão giả thuốc lá mở miệng nói:

“Tiểu tử này thật sự thiếu cảnh giác, cứ thế mà ngủ rồi.”

“Tiểu thư, người không hề có tính cảnh giác thế này rất khó sinh tồn trong thế giới võ đạo.”

“Hắn cũng không phải là người như người tưởng tượng!”

Liễu Vô Mi lắc đầu nói.

Chuyện diễn ra trong sơn cốc hôm nay vẫn còn mới mẻ trong ký ức của nàng đây.

Tô Thần tuyệt đối không hề đơn giản như nàng tưởng tượng.

Nhìn qua có chút yếu nhưng trên thực tế, nếu ai cảm giác hấn yếu phỏng chừng sẽ có kết cục giống như Lôi Diệu, bị người ta tháo đầu. xuống

Đát! Đát! Đát!

Đúng lúc này.

Ở bên ngoài miếu nát có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên.

Còn không phải là một con ngựa, mà là nhiều con ngựa, Liễu Vô Mi cùng lão giả thuốc lá đều nhú mày.

Đêm khuya có một đám người cưỡi ngựa xuất hiện ở chỗ này, cũng không phải là một dấu hiệu tốt.

Thời điểm hai người nhìn nhau thì ngoài cửa có một đám người mặc áo toi đầu mang đầu lạp xuất hiện, ước chừng có mười người.

Cầm đầu chính là một đại hán khoảng hơn ba mươi tuổi, hấn nhìn thoáng qua lão giả thuốc lá cùng với Liễu Vô Mi, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Tô Thần đang ngủ.

Tô Thần dùng đầu lạp che mặt cho nên hấn không có biện pháp thấy rõ khuôn mặt.

Đại hán khẽ cau mày, nhưng lại không có nói thêm gì.

Hấn nói với mấy người phía sau mình:

“Nghỉ ngơi một đêm, sáng mai mưa tạnh rồi rời đi.”

Nghe được giọng nói này, Tô Thần cũng chậm rãi mở hai mắt, lấy đầu lạp lấy ra thấy được đoàn người đang tiến vào.

Chương 60: Kế hoạch, Bạch Thiên Vũ một đao trấn Khánh Thành (2)

....

Thật ra lúc tiếng vó ngựa truyền đến Tô Thần cũng đã tỉnh ngủ.

Chỉ là lười mở mắt ra xem, lười lấy đầu lạp.

Hắn nhìn về phía những người này.

Người phía sau đại hán nghe được mệnh lệnh nhanh chóng cởi áo toi, lộ ra một thân quan phục cảm y, bên hông trang bị trường đao, khí thế tản ra không hề bình thường.

“Bọn họ là người Bắc Trấn Phủ Tư Lĩnh Nam quận sao?”

Lúc này tiếng của Liễu Vô Mi vang lên bên tai Tô Thần.

“Bắc Trấn Phủ Tư?”

Sao bọn họ lại xuất hiện ở chỗ này?”

Tô Thần cảm thấy có chút khó hiểu.

Trấn Phủ Tư có địa vị bất phàm ở Đại Chu vương triều, chính là một trong những cơ cấu vũ lực trấn áp võ lâm giang hồ ở Đại Chu vương triều.

Những người này nhanh chóng ngồi xuống.

Trong đó, một người mượn lão giả thuốc lá ít lửa.

Sau đó nhóm một đồng lứa ở chỗ khác.

Mấy người thì lấy vịt nướng cùng với rượu ra.

“Đầu, người nói đại nhân để chúng ta tới Tần Thúc sơn trước làm gì?”

Trong đó, một nam tử có chút trẻ tuổi mở miệng nói.

“Nghe lệnh hành sự là được rồi, chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi.”

Đại hán cầm đầu lạnh giọng nói.

Bất quá lời bọn họ nói khiến cho Liễu Vô Mi cùng với Tô Thần cả kinh.

Tần Thúc sơn chính là địa phương mà bọn họ vừa mới đi qua.

Những người này tiến đến Tần Thúc sơn, Tần Thúc sơn có cái gì, có lẽ chỉ có Huyết Ma hoa kia mà thôi.

“Chẳng lẽ người Bắc Trần Phủ Tư cũng đến vì Huyết Ma hoa.”

Tô Thần trong lòng thầm nghĩ.

“Vị cô nương này, các người tiến đến từ hướng Tần Thúc sơn sao?”

Đúng lúc này, một nam tử bên cạnh đại hán bỗng nhiên mở miệng hỏi Liễu Vô Mi.

Nhìn lão giả thuốc lá thì biết chính là một xa phu, còn Tô Thần nửa nằm, bộ dạng rất trẻ tuổi, Liễu Vô Mi tuy rằng mặc tố y nhưng lại không thể nào che giấu được khí chất trên người mình.

Cho nên nam tử trực tiếp hỏi Liễu Vô Mi.

“Bị chú ý rồi!”

Lòng Liễu Vô Mi vừa động.

Nhưng vẫn gật gật đầu nói:

“Chúng ta đúng là đến từ phía Tàn Thúy sơn.”

Con đường này có một ngã ba, có thể đi về hướng, một hướng trong đó chính là đi Tàn Thúy sơn.

Liễu Vô Mi nói như vậy, kỳ thật cũng là muốn dò xét tin tức từ trên người đối phương?

“Xem sắc trời hôm nay, cô nương đã khuya mới tới Tàn Thúy sơn, nghe nói bên Tàn Thúy sơn cũng chẳng có cảnh sắc gì đẹp, rất ít người tiến đến nơi đó.”

Nam tử tiếp tục nói.

Nghe được nam tử nói, Tô Thần đang nửa nằm bỗng suy nghĩ.

“Bọn họ muốn làm gì đây?”

“Chủ thượng, trong khói củi bọn họ đốt có độc.”

Đúng lúc này, tiếng Bạch Thiên Vũ vang lên bên tai Tô Thần.

Nghe được Bạch Thiên Vũ nói, Tô Thần thầm kêu một tiếng không tốt:

“Đêm dài, miếu nát, quả nhiên không có chuyện tốt!”

Sau đó cầm lấy đầu lạp trong tay che khuất gương mặt, thuận tiện ăn một viên Tị Độc Đan.

Trong đầu thì suy tư sao mà người Bắc Trấn Phủ Tư lại trực tiếp ra tay với bọn họ đây?

“Vừa rồi bọn họ cũng nhắc tới Tàn Thúy sơn, chẳng lẽ cũng là vì kia Huyết Ma hoa.”

Tô Thần trong lòng nghĩ.

“Trong khói có độc, ngừng thở.”

Lúc này Liễu Vô Mi truyền âm cho Tô Thần.

Thời điểm nàng truyền âm cho Tô Thần thì thân hình cũng nhanh chóng lùi lại, cách xa đám người Bắc Trần Phủ Tư.

“Các người hạ độc trong khói sao?”

Nàng không có trả lời đại hán mà lạnh giọng chất vấn đối phương.

Đối phương đã hạ độc, còn quanh co làm gì, trực tiếp xem xem đối phương muốn làm gì.

“Nói cho ta biết các người đi Tần Thúc sơn làm gì? Có lẽ chúng ta có thể tha các người một mạng.”

Đại hán cầm đầu trầm giọng nói.

“Chúng ta đến Tần Thúc sơn là vì Huyết Ma hoa, chẳng lẽ đám các người không phải sao?”

Liễu Vô Mi nói thẳng ra Huyết Ma hoa.

Nếu đối phương ra tay làm sao có thể lưu thủ chứ? Nói tha mạng chỉ có kẻ ngu mới tin tưởng.

Thời điểm nói ra Huyết Ma hoa, ánh mắt Liễu Vô Mi gắt gao nhìn chăm chăm đại hán cầm đầu. nàng muốn nhìn xem phản ứng của đối phương.

Nghe được ba chữ Huyết Ma hoa, đồng tử đại hán cầm đầu bỗng nhiên co rụt lại.

“Xem ra không thể lưu các người được rồi!”

Khi đại hán cầm đầu nói chuyện thì khí huyết bỗng nhiên bùng nổ, thân hình lướt về phía Liễu Vô Mi.

Thời điểm tiếp xúc đến Liễu Vô Mi, đao trong tay ra khỏi vỏ chém thẳng về phía đầu nàng.

Quan sát tình hình từ ban đầu tới giờ, này nữ tử chính là chủ sự người, giết nàng trước.

Còn vì sao muốn ra tay.

Chuyện người Trần Phủ Tư bọn họ xuất hiện ở chỗ này tuyệt đối không thể tiết ra ngoài.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà bọn họ lại đi ban đêm.

Thời điểm bọn họ tiến vào miếu nát này thì người trong miếu đã được định là phải chết.

Hơn nữa đối phương còn biết được Huyết Ma hoa.

Vậy càng không thể lưu.

Trần Phủ Tư chính là một trong các cơ cấu vũ lực của triều đình trấn áp thế lực giang hồ, mỗi người đều được tuyển chọn thông qua quá trình nghiêm ngặt, hơn nữa còn sử dụng tài nguyên do Trần Phủ Tư cung cấp.

Bọn họ tu luyện thuật giết người, xuất đao tấn mãnh, không cho địch nhân cơ hội thở dốc.

Đao mang giống như lôi điện.

Ánh mắt Liễu Vô Mi ngưng trọng, thân hình hóa thành từng tàn ảnh tránh né một đao.

“Các người vây lão giả cùng tiểu tử kia, không lưu người sống.”

Đại hán cầm đầu lạnh giọng nói.

Khi nói chuyện, trường đao trong tay hắn lại chém về phía Liễu Vô Mi.

Ánh đao mang theo lôi đình, bao trùm phạm vi rất lớn.

“Lôi đình đao, một trong năm đại thiên hộ Lĩnh Nam quận Bắc Trần Phủ Tư, Đỗ Viễn!”

Chương 61: Thiên hộ Trấn

Phủ Tư, phản sát

....

Ở tránh né ánh đao xong, Liễu Vô Mi ngưng trọng nhìn đối phương mà nói.

“Không nghĩ tới người lại nhận biết ta.”

Ánh mắt đại hán cầm đầu nhìn thẳng, hắn không nghĩ tới đối phương nhận ra mình, sát ý trong mắt càng thêm nồng đậm.

Lần này bọn họ bí mật tiến đến.

“Lôi đình bạo vũ đao!”

Giọng nói rơi xuống, đao của đối phương nháy mắt chém ra lần nữa.

Trong khoảnh khắc chém ra có từng đạo lôi đình xuất hiện trên thân đao.

Cùng với tiếng sấm, đao mang giống như mưa to tràn quét.

Trong khoảnh khắc này, trên gương mặt tuyệt mỹ của Liễu Vô Mi có sát khí xuất hiện.

Khí kinh quanh thân bùng nổ, nàng rút trường kiếm bên hông chém ra.

Kiếm quang giống như du long xuyên thấu những lôi quang hướng về phía các vị trí yếu hại của đại hán.

“Thực lực của người ở trước mặt ta còn kém một ít.”

Đỗ Viễn hừ lạnh một tiếng

Trường đao trong tay lưu chuyển, đang đang đang ngăn cản trường kiếm của Liễu Vô Mi.

Vừa rồi hắn đã cảm giác được thực lực của đối phương ở Luyện Thần hậu kỳ, nhưng thực lực của hắn ở Luyện Thần đỉnh, giết chết đối phương không khó.

“Là kém một ít nhưng hắn là có thể bám trụ người.”

Liễu Vô Mi lạnh giọng nói.

Thời điểm nói chuyện kiếm mang sắc bén che trời lấp đất công kích đối phương.

Oanh!

Đỗ Viễn khẽ quát một tiếng, trường đao trong tay vung vẩy, chung quanh cũng có một cỗ đao khí tức sát vô hình dâng lên.

“Xem người có thể ngăn cản mấy đao của ta, Lôi đình cửu đao, thức thứ nhất, Đao lạc lôi đình khởi”

Tiếng Đỗ Viễn quanh quẩn bên trong miếu nát.

Âm thanh chưa dứt mà một ánh đao lóa mắt như xẻ núi xẻ biển đã đàn tới.

Ánh đao mang theo lôi quang bá đạo.

Thân hình Liễu Vô Mi né tránh giống như con bướm lướt qua đao mang nhưng lại bị đao khí do Đỗ Viễn bộc phát ra áp chế, thân hình không nhẹ nhàng tránh thoát.

Hơn nữa đao khí vẫn còn đang tiếp tục áp chế nàng.

Bản thân chính mình kém hơn Đỗ Viễn một cảnh giới, một khi bị áp chế, phỏng chừng đến đao thứ hai nàng sẽ không tránh được nữa.

Ánh mắt nàng trở nên hung ác, trường kiếm trong tay phối hợp với thân hình, giống như tia chớp nhanh chóng xuất hiện trước mặt Đỗ Viễn.

“Trường hận tương tư kiếm!”

Một kiếm vừa ra kiếm khí liền phát sinh biến hóa, mang đến cảm giác cực kỳ âm nhu.

Nháy mắt hình thành kiếm vũ ngăn cản đao thế của Đỗ Viễn.

Trong lúc nhất thời, Liễu Vô Mi bám trụ Đỗ Viễn.

Còn lão giả thuộc lá giờ phút này đang bị tám người vây công, tám người này xuất đao chĩnh tề, bộc phát ra thực lực cường đại hơn bản thân vốn có mấy lần.

Trong lúc nhất thời, lão giả cũng không trốn thoát khỏi đao võng của bọn họ.

Tô Thần bên này có ba người hướng tới vây quanh.

Trong mắt Tô Thần tràn ngập hàn ý.

Một câu không lưu người sống, làm việc thật là bá đạo.

Nhìn ba người đang hướng tới phía mình, trên người hắn tản ra sát khí nồng đậm, hơn nữa còn phóng ra Tiên Thiên khí kinh.

Trong đó có hai tiên thiên khí kinh tương đối bạc nhược, phỏng chừng vừa bước vào Tiên Thiên cảnh.

Một người khác có Tiên Thiên khí kinh hùng hậu hơn một ít, nhưng mà cũng không có mạnh hơn hai người này bao nhiêu.

Thật sự không phải đối thủ của hắn.

Có lẽ chính mình đã bị đối phương xem nhẹ.

“Giết!”

Một người vung đao chém tới Tô Thần.

Lưỡi đao bén nhọn ma sát với không khí tạo ra tiếng vút.

Tô Thà nghiêng người né tránh một đao này.

Chỉ là thời điểm hấn né tránh thì hai bóng người một trái một phải cũng ra tay công kích.

Trường đao trong tay nháy mắt chém ra.

Phối hợp rất ăn ý.

Trông dáng vẻ không phải là mới một lần liên hợp ẩu đả đối thủ.

Chỉ là khóe miệng Tô Thần cong lên, hấn nở một nụ cười lạnh.

Hấn không muốn giết người nhưng lại có người buộc hấn giết người.

Oanh!

Hấn giẫm mạnh xuống mặt đất, khí huyết trào ra, thân hình bắn tới.

Trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt nam tử xuất đao đầu tiên.

Người này xuất ra đao khí thô bạo buông xuống thân thể Tô Thần.

Tô Thần thò bàn tay ra, Kim Cương Hổ Nguyên Kinh xuất hiện.

Cánh tay biến thành màu xám xuyên thấu qua đao mang trực tiếp bắt lấy thanh trường đao sắc bén.

Giờ khắc này, nam tử ra tay biến sắc.

Nhưng mà Tô Thần không có cho hấn bất luận kỳ cơ hội gì.

Khoảnh khắc bắt lấy trường đao hấn trực tiếp kéo đối phương về phía mình, tay còn lại nắm thành quyền tung ra.

Phụt!

Một quyền xuyên thủng ngực đối phương.

Sau đó bắt lấy trường đao trong tay đối phương rồi xoay người phản kích hai người còn lại.

Một đao bổ ra.

Một cổ hàn ý lạnh băng xuất hiện trên thân đao.

Cổ hàn ý này làm động tác của hai người bỗng nhiên chậm đi vài phần.

Xuy xuy!

Hai đao đao mang qua đi, hai cái đầu người bay lên.

Máu tươi ồ ạt chảy ra từ chỗ cổ.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi Tô Thần đã giết ba người.

“Tiểu tử làm tốt lắm!”

Lúc này, lão giả thuốc lá đang bị tám người vây sát nhìn thấy Tô Thần ra tay, trong nháy mắt liền giết ba người, không khỏi kêu một tiếng tốt.

Nhưng hiện tại sắc mặt Tô Thần lại rất ngưng trọng.

Giờ phút này Liễu Vô Mi đang bị áp chế đây.

Một khi Liễu Vô Mi thua.

Ngoại trừ Bạch Thiên Vũ ra tay thì không còn phương pháp nào khác.

Ánh mắt nhìn về phía Đỗ Viễn đang kịch liệt giao thủ với Liễu Vô Mi, Đỗ Viễn có thực lực cường đại hơn Liễu Vô Mi, cần phải áp chế đối phương.

Tô Thần nghĩ đến Thấu Huyết Đỉnh của mình.

Thấu Huyết Đỉnh có thể xuyên thấu Tiên Thiên khí kinh.

Chỉ cần Đỗ Viễn bị ám khí này đánh trúng, hẳn là Liễu Vô Mi có thể chiến thắng.

Chương 62: Một trận chiến toàn diệt (1)

....

Sau khi Tô Thần chém giết ba người kia.

Một người đang vây sát lão giả thuốc lá nháy mắt thoát ly chiến trận phóng về phía Tô Thần.

Tốc độ cực nhanh.

Tô Thần còn không có phản ứng lại thì trường đao trong tay đối phương đã chém về phía Tô Thần.

Đao khí và không khí va chạm với nhau phát ra tiếng rít chói tai, hơn nữa khí thế của hắn còn bao trùm lấy Tô Thần.

Tu vi Tiên Thiên hậu kỳ.

Tô Thần lập tức vung trường đao trong tay.

Phanh!

Hơi thở của hai người va chạm, Tô Thần lui ra phía sau mấy bước, đối phương thì không có động.

“Thực lực không tồi, khó trách có thể giết ba đồng liêu của ta!”

Người này bị đẩy lui người nhìn Tô Thần hừ lạnh một tiếng, chân giậm mạnh, nâng trường đao trong tay lên.

“U minh quỷ thét!”

Ánh mắt người ra tay trở nên hung ác, trường đao oanh ra mang theo tiếng quỷ khóc sói gào.

Tô Thần không khỏi cảm giác được một trận âm phong thổi quét đến.

Hắn vội vàng tiếp tục xuất đao ngăn cản.

Phanh!

Thân thể Tô Thần bị một đao này chấn lùi lại mấy bước.

Nam tử một kích đắc thủ không có dừng lại, trường đao không ngừng chém về phía Tô Thần.

Trong lúc nhất thời, Tô Thần chỉ có thể bị động ngăn cản.

Tô Thần chậm rãi đến gần phạm vi chiến trường của hai người Liễu Vô Mi.

Oanh!

Lúc này, Liễu Vô Mi đối cứng với Đỗ Viễn một chiêu, thân hình bị chấn lui về phía sau, khóe miệng có máu tươi tràn ra.

Thực lực của nàng và Đỗ Viễn vốn có sự chênh lệch.

Có thể ngăn cản lâu như vậy đã không tồi rồi.

“Một đao này đưa ngươi lên đường!”

Ánh mắt Đỗ Viễn nhìn Liễu Vô Mi trở nên lạnh băng.

Giải quyết xong nữ nhân này, những người khác không đáng để lo.

Đột nhiên

Lúc này Tô Thần bị nam tử vung một đao chấn bay ngược về phía bên này, ngã xuống trên mặt đất ở gần Đỗ Viễn.

Đỗ Viễn nhìn về phía Tô Thần.

Chỉ trong chớp mắt, Tô Thần ngã xuống trên mặt Tô Thần nở nụ cười lạnh.

Ba cái Thấu Cốt Đinh nháy mắt xuất hiện trong tay.

Sau đó bắn nhanh về phía ngực của đối phương.

“Hừ!”

Đỗ Viễn thấy cảnh này hừ lạnh một tiếng, trên người hắn xuất hiện một lá chắn khí kinh, muốn ngăn trở Tô Thần đánh lén.

Xuy xuy xuy!

Nhưng mà ba đạo huyết quang mang xuyên thấu khí kinh, trực tiếp cắm vào ngực hắn.

Phanh! Phanh! Phanh!

Ba đóa huyết hoa nở rộ ở ngực Đỗ Viễn.

“Giết!”

Tô Thần nhanh chóng nắm bàn tay thành quyền, muốn tung một quyền vào chỗ ngực bị thương của đối phương.

“Đáng chết!”

Sự đau đớn kịch liệt làm cho gương mặt Đỗ Viễn vặn vẹo khó coi.

Nhưng mà hắn cảm giác được nguy hiểm.

Thân hình nhanh chóng lui về phía sau, muốn tránh thoát khỏi một quyền của Tô Thần.

Ở một bên, Liễu Vô Mi thấy thế, trường kiếm trong tay nháy mắt bắn hướng tới yết hầu của đối phương.

Tốc độ cực nhanh.

So sánh với nắm tay của Tô Thần thì Đỗ Viễn cảm giác kiếm của Liễu Vô Mi càng sắc bén, càng nguy hiểm hơn.

Chịu đựng đau nhức, hắn nâng đao ngăn trở trường kiếm.

Khí kinh bên ngoài thân thể lưu chuyển muốn ngăn cản một quyền của Tô Thần.

Nhưng mà khoảnh khắc tiếp theo.

Hắn cảm giác được ngực mình như bị búa tạ đập vào giống nhau, cả người bay ngược ra ngoài.

Phụt!

Đỗ Viên phun một ngụm máu tươi.

Người khi nãy giao thủ với Tô Thần đã vung đao chém tới sau lưng Tô Thần.

Nhưng mà Tô Thần lại xoay người, tay phải nắm trường đao bỏ về đối phương.

Phanh!

Hai loại đao mang va chạm, lần này Tô Thần chỉ lui ra phía sau một bước nhỏ.

“Ngươi!”

Người nọ nhìn đến cảnh này, ánh mắt thay đổi.

“Vẫn muốn đa tạ ngươi, nếu không phải nhờ ngươi thì ta muốn đánh lên Thiên hộ của các ngươi thật sự có điểm khó nha!”

Cường giả Luyện Thần cảnh có năng lực cảm ứng không bình thường.

Nếu không tới gần, còn trong tình huống đối phương không phản ứng kịp thì ba cái Thấu Huyết Đỉnh của hắn không nhất định có thể cắm vào trên người đối phương.

Đỉnh không cắm vào trên người đối phương, như vậy ba cái Thấu Huyết Đỉnh liền trở nên vô dụng.

Giờ phút này.

Thế cục trong miếu nát đã xảy ra biến hóa.

Mưa bên ngoài cũng nhỏ đi làm cho hoàn cảnh bên trong miếu nát lâm vào yên tĩnh ngấn ngủi.

Khụ khụ

Tiếng Đỗ Viễn ho khan phá vỡ sự yên lặng.

“Giết người trước!”

Thân thể Tô Thần bắn nhanh về phía người ra tay với hắn, cánh tay trái nắm thành quyền, bên trong nắm tay có mang một cỗ âm hàn chi khí nên về phía đối phương.

Nam tử lập tức nâng đao ngăn cản.

“Thật là lạnh!”

Nhưng mà thời điểm trường đao của hắn va chạm với nắm tay của Tô Thần thì một cỗ hàn khí âm lãnh lại truyền lại đến cổ tay hắn, hắn lập tức vận chuyển khí kinh triệt tiêu hàn khí.

Lúc này Tô Thần lại tiếp tục ra quyền, hàn khí khổng lồ không ngừng dũng mãnh tiến vào thân đao truyền đến cánh tay đối phương.

Sau mấy quyền, nam tử liền cảm giác được cổ tay của chính mình trở nên cứng đờ.

“Chính là lúc này!”

Tô Thần tung một quyền nữa rồi lập tức thu hồi nắm tay.

Trường đao trên tay phải nháy mắt rơi xuống.

Nam tử kia chỉ cảm thấy trước mắt có một trận mưa phùn, hắn muốn ngăn cản nhưng lại phát hiện cánh tay tê dại, căn bản không cách nào nhanh chóng nâng trường đao của mình.

Xuy!

Đao vũ qua đi, yếu hèn nam tử xuất hiện một vết đao.

Máu tươi từ bên trong trào ra.

“Này!”

Nam tử cầm đao không nghĩ tới mình sẽ rơi vào kết cục như thế này, hắn ôm cổ họng ngã âm xuống mặt đất.

Bốn người đã chết.

Bốn người này đều do Tô Thần giết chết.

“Tìm chết, tìm chết!”

Đột nhiên bảy người đang vây sát sát lão giả thuốc lá đồng thời xoay người phóng nhanh về phía Tô Thần.

Chương 63: Một trận chiến toàn diệt (2)

....

Chỉ là thời khắc bọn hắn xoay người thì bảy cái Thấu Huyết Đỉnh trong tay Tô Thần đã bắn ra.

Nếu ra tay, như vậy liền phải tốc chiến tốc thắng.

Không lưu người sống.

Xuy xuy xuy!

Bảy cái Thấu Huyết Đỉnh bắn ra xuyên thấu khí kinh của đối phương, tiến vào trong thân thể rồi trực tiếp nổ tung.

Một ít người bị xuyên thấu trái tim, trái tim nổ tung lập tức ngã xuống mặt đất, mấy người có thực lực cường đại hơn né tránh được vị trí trái tim.

Nhưng mà ngực vẫn như bị nổ tung, máu tươi ồ ạt tràn ra.

Nhân người bệnh, muốn mạng người.

Tô Thần không có nửa điểm thương hại, nhanh chóng xuất hiện trước mặt một người bị thương, trường đao trong tay giống như nước chảy trực tiếp cắt vỡ yết hầu của đối phương.

Trong vài giây ngắn ngủi mà bảy người đều chết trong tay Tô Thần.

Đến tận đây chỉ còn lại mình Đỗ Viễn đang trọng thương.

“Vây giết hắn!”

Tô Thần nhìn lão giả thuốc lá nói.

Lão giả thuốc lá nghe Tô Thần nói mới khôi phục tinh thần.

Lập tức hướng về Đỗ Viễn mà công kích.

Bị ba cái Thấu Huyết Đinh của Tô Thần cắm vào ngực rồi nổ mạnh, còn bị Tô Thần tung một quyền đánh lui.

Lúc này Đỗ Viễn chật vật đến cực điểm.

Tuy rằng thực lực của hắn cao hơn Liễu Vô Mi nhưng hiện giờ lại không còn phải là đối thủ của nàng.

Lão giả thuốc lá có thực lực ở Luyện Thần sơ kỳ.

Phối hợp với Liễu Vô Mi tiến hành vây công Đỗ Viễn.

Còn Tô Thần chỉ đứng ở một bên quan sát, không có động thủ.

Hắn không có động thủ lại mang đến cho người ta cảm giác cực kỳ nguy hiểm, thật sự giống như rắn độc vậy.

Có thể tung ra một đòn trí mạng bất kỳ lúc nào.

Phanh!

Ba bóng người nhanh chóng tách ra.

Trong khoảnh khắc tách ra Tô Thần đột nhiên đạp bộ tiến đến.

Trường phát ra ánh sáng, như một tia chớp chém về phía Đỗ Viễn.

Sau khi ánh đao hiện lên, một cái Thấu Huyết Đinh mà hắn thủ sẵn cũng nháy mắt hóa thành một đạo hồng mang xuyên thấu đao mang biến mất không thấy.

Sau một đao, Tô Thần lui ra phía sau, ánh mắt nhìn phía Đỗ Viễn.

Đỗ Viễn nửa quỳ, dùng đao trong tay chống đỡ thân thể.

Ánh mắt nhìn về phía ba người Tô Thần.

“Không nghĩ tới Đỗ Viễn ta thế mà lại chết ở chỗ này.”

“Ta rất muốn biết ngươi là ai?”

Người trẻ tuổi quả quyết tàn nhẫn như ngươi ta lần đầu tiên nhìn thấy!”

Đỗ Viễn nhìn Tô Thần nói.

Lúc trước Tô Thần nửa nằm trên cỏ khô, thời điểm bọn họ tiến vào cũng không có làm ra hành động phòng bị nào.

Cho nên hắn mới xem nhẹ Tô Thần.

Chính là không nghĩ tới nguyên nhân khiến bọn họ bỏ mạng nơi này chính là vì xem nhẹ Tô Thần.

“Người chết vẫn không cần biết cho thỏa đáng.”

Tô Thần không có tính chuyện tốt lưu danh.

Phanh!

Yết hầu của Đỗ Viễn bị Thấu Huyết Đinh làm nổ tung.

Máu tươi ồ ạt phun ra từ cổ hắn.

Bùm!

Cánh tay cầm đao chóng mất đi lực lượng, cả người ngã xuống đất, máu tươi nhanh chóng chảy đầy mặt đất.

Lão giả thuốc lá cùng Liễu Vô Mi đều giật mình đưa mắt nhìn về phía Tô Thần.

Tô Thần vẫn bình đạm như cũ.

Hắn đi đến cạnh thân thể Đỗ Viễn.

Lục lợi tìm tòi thân thể một phen chỉ phát hiện một ít ngân phiếu, không còn thứ gì khác cả.

Trên thân mấy người khác cũng chỉ có một ít ngân phiếu.

Thu hết ngân phiếu vào trong ngực mình.

Tô Thần nhìn lão giả thuốc lá cùng với Liễu Vô Mi rồi nói:

“Sờ thi không phải rất bình thường sao?”

“Hiện tại chúng ta cần xử lý hết thi thể, miễn cho người Bắc Trấn Phủ Tư tra ra manh mối gì.”

“Bên các người có phương pháp hủy diệt thi thể không?”

Nói xong, hắn nhìn lão giả thuốc lá và Liễu Vô Mi.

Liễu Vô Mi nghe được Tô Thần nói, thần sắc khôi phục một ít.

Sau đó gật gật đầu với lão giả.

Trong tay lão giả có thêm một cái bình ngọc.

Kéo những thi thể ra bên ngoài, lão giả đổ ít bột phấn từ bình ngọc ra, thi thể nháy mắt hóa thành một bãi nước đặc.

Theo nước mưa rửa trôi, nước đặc nhanh chóng biến mất không còn dấu vết.

Chỉ để lại lệnh bài Bắc Trấn Phủ Tư và cương đao mà đám người sử dụng.

“Những thứ này không có biện pháp xử lý, Lục bá, người tìm một chỗ vùi lấp mấy thứ còn lại đi!”

Liễu Vô Mi nói với lão giả thuốc lá.

Lão giả thuốc lá thu thập cương đao cùng với lệnh bài xong rồi đi.

“Tô lâu chủ, lần này ít nhiều đều nhờ người, nói cách khác, nếu không nhờ người thì chúng ta có khả năng kết thúc ở chỗ này.”

Liễu Vô Mi mở miệng nói.

“Tự bảo vệ mình mà thôi, Đỗ Viễn chính là một trong năm đại thiên hộ của Bắc Trấn Phủ Tư Lĩnh Nam quận, nhân vật như vậy tới nơi này hẳn là không chỉ vì Huyết Ma hoa đâu.”

“Còn nữa, bọn họ vừa tiến vào trong miếu liền nổi sát tâm với chúng ta, ra tay một cách quả quyết như vậy, đây là không muốn có người nào biết hành tung của bọn họ.”

Tô Thần trầm giọng nói.

Nghe được Tô Thần phân tích, Liễu Vô Mi gật gật đầu, Tô Thần phân tích giống như nàng.

“Vậy người đoán xem bọn họ muốn làm gì?”

Liễu Vô Mi trầm giọng nói.

“Muốn làm gì thì ta không biết, nhưng mà khi người nói ra Huyết Ma hoa, từ biểu tình của tên Đỗ Viễn kia thì hẳn là hẳn đã sớm biết đó là Huyết Ma hoa rồi!”

“Dựa theo lý mà nói thì loại bảo vật này đối Lĩnh Nam quận Trấn Phủ Tư cũng không phải bảo vật khó lường gì, sẽ không tiết ra ngoài.”

“Với lực lượng Lĩnh Nam Trấn Phủ Tư, chờ đến ngày Huyết Ma hoa thành thực hoàn toàn không thành vấn đề.”

“Nhưng mà Huyết Ma hoa lại do Tàn gia Tàn Hạo tới bồi dưỡng, điểm này có chút kỳ quặc.”

“Tàn gia tuy rằng cường đại nhưng so với Trấn Phủ Tư vẫn còn kém quá xa, cho nên Huyết Ma hoa này có thể là cục do Bắc Trấn Phủ Tư bố trí!”

“Còn mục đích bố cục thì ta không đoán được!”

Tô Thần trầm giọng nói.

Chương 64: Bối cảnh của Trường Hận Cung, phân tích, xâu chuỗi

... .

“Tô Thần, hiện tại ta càng ngày càng thưởng thức người, chỉ cần người gia nhập Trường Hận Cung chúng ta thì ta có thể hướng sự tôn ta tiến cử người.”

“Trường Hận Cung ta cũng không có đơn giản như mặt ngoài.”

“Tiền tài trong thiên hạ dễ dàng tiêu hao nhất ở địa phương nào, chính là thanh lâu, sòng bạc.

Cơ cấu như vậy người cho rằng Đại Chu vương triều sẽ cho phép người ngoài tới không chế.”

Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần mở miệng nói.

Nghe được Liễu Vô Mi nói, ánh mắt Tô Thần chăm chú.

Chuyện này hẳn thật sự không suy nghĩ nhiều nha.

Nhưng mà từ trong miệng Liễu Vô Mi có thể biết được Trường Hận Cung có Đại Chu phía sau.

Có lẽ gia nhập tổ chức này đối với mà nói cũng là một chuyện tốt, hẳn chuẩn bị giao Kim Phong Tế Vũ Lâu cho Bạch Thiên Vũ quản lý, âm thầm khống chế là được.

Sơn Hà Môn, Tử Đàn Cung, còn có Trường Hận Cung chính là chỗ dựa kế tiếp mà hẳn muốn lựa chọn.

Trong đó, từ tình huống này, có vẻ Sơn Hà Môn hơi nhỏ yếu, Tử Đàn Cung thì ở tái ngoại xa xa.

Chỉ có Trường Hận Cung này thích hợp nhất.

“Liễu phu nhân, chuyện này ta sẽ suy xét thật kỹ!”

Tô Thần mở miệng nói.

Hắn không có trước tiên hồi phục.

“Chuyện này xác thật không vội vàng.”

“Hiện tại chúng ta đã đạt mục đích là xác nhận Huyết Ma hoa, chỉ cần người giúp ta đạt được Huyết Ma hoa, tư chất của ta tăng lên, như vậy ta có thể đạt được địa vị tốt ở Trường Hận Cung. “

“Chuyện này đối với người mà nói cũng là một chuyện tốt!”

Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần nói.

“Nếu đáp ứng giúp người đạt được Huyết Ma hoa, nhất định sẽ hỗ trợ, Liễu phu nhân có thể yên tâm.”

Tô Thần mở miệng nói.

Sau đó hai người không nói chuyện nữa.

Hôm sau sáng sớm.

Bọn người Tô Thần rời đi, lão giả thuốc lá tiếp tục đánh xe ngựa trở về Khánh Thành.

Sau khi trở về Khánh Thành, Tô Thần đi ra từ Ngọc Xuân Uyển trở lại Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Gặp qua lâu chủ!”

Lên lầu không bao lâu thì Lăng Thiên Hà sẽ xuất hiện trước mặt Tô Thần.

“Sơn cốc có Huyết Ma hoa đã được xác định, người truyền tin tức này khắp chợ đen.”

“Còn nữa, chính là ta muốn cho Bạch Thiên Vũ công khai xuất hiện, đây là tư liệu ta tạo cho hắn, người trở về thêm thất một ít rồi cũng cùng phát tán ra ngoài.”

Tô Thần phân phó.

“Tuân lệnh!”

Lăng Thiên Hà tiếp nhận tư liệu trong tay Tô Thần.

“Còn nữa, người cùng Bạch Thiên Vũ dẫn người đến Lôi Đường, diệt Lôi Đường cùng Lôi gia.”

“Lý do là ta mời các người ra tay, đại giới chính là Kim Phong Tế Vũ Lâu, sau hôm nay Bạch Thiên Vũ chính là lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Diệt Lôi Đường cùng Lôi gia xong, tất cả sản nghiệp của bọn họ đều nhập vào Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Ra tay đối với Lôi gia sao?”

Lâu chủ, Huyết Ma hoa kia còn không có thành thực, hiện tại đối phó Lôi gia?”

Lời Tô Thần nói đã sớm nằm trong dự đoán của Lăng Thiên Hà, chỉ là Huyết Ma hoa còn không có thành thực mà đã muốn ra tay với Lôi Đường, hắn có chút khó hiểu.

“Không cần lo lắng, không phải Tàn gia Tàn Hạo không còn ở đây sao?”

Tô Thần mở miệng nói.

Tàn gia Tàn Hạo nhất định sẽ khiến Huyết Ma hoa thành thực.

Huống hồ phía sau chuyện Huyết Ma hoa còn có bóng dáng của Bắc Trấn Phủ Tư, bọn họ đã bố cục, như thế nào có thể để cho Huyết Ma hoa không thành thực đây chứ?

“Thuộc hạ lập tức an bài người truyền tin tức trong chợ đen.”

Lăng Thiên Hà khom người rời khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Tô Thần.

“Sự tình gì, hoặc là người nào đáng giá cho Trấn Phủ Tư bố trí một cục lớn như vậy đây?”

Ngón tay Tô Thần gõ gõ mặt bàn.

Có thể nói Lĩnh Nam quận Trấn Phủ Tư là cơ cấu vũ lực có thực lực mạnh nhất để đối kháng giang hồ.

Bọn họ bố cục nhất định là nhắm vào người trong giang hồ, hoặc là thế lực nào đó trong giang hồ.

Huyết Ma hoa chỉ chỉ hữu dụng đối với cá nhân.

Như vậy khẳng định là đối người, hoặc là đối phó hẳn là nào đó thế lực trung người.

Tô Thần nghĩ đến đây, trong đầu có linh quang chợt lóe.

Hắn nghĩ tới Hàn Nguyệt Giáo.

Hàn Nguyệt Giáo chính là do hoàng nữ cô nhi Đại Sở đời trước sáng lập, còn là thế lực luôn bị truy nã.

Tử Hàn Nguyệt chính là Thánh nữ Hàn Nguyệt Giáo.

Lúc trước Bạch Thiên Vũ từng âm thầm dò xét, thực lực của đối phương chỉ cao hơn so với Liễu Vô Mi một chút.

Tử Hàn Nguyệt xuất hiện ở Khánh Thành, bản thân liền cảm thấy rất kỳ quái.

Bắc Trần Phủ Tư bố cục, có khả năng nhắm vào Tử Hàn Nguyệt.

Có lẽ cũng có thể liên quan đến mục đích Tử Hàn Nguyệt tới nơi này.

Nghĩ đến đây, đầu Tô Thần trở nên thông suốt.

“Cũng không biết lần này là ai bố cục, biết là ai thì ta sẽ ra tay đánh chết đối phương!”

Tô Thần trầm giọng nói.

Cái chết của Tô Mộng Bạch là do Lôi Ngạo thuê sát thủ giết.

Nhưng nếu không có người bố cục thì Tô Mộng Bạch cũng sẽ không chết.

Tô Thần hẳn cũng sẽ không tiến vào thế giới này.

Hắn phải đánh chết đối phương để mà cảm tạ đối phương đã cho hắn cơ hội.

Lăng Thiên Hà trở về lập tức âm thầm truyền tin tức ra ngoài.

Sau khi lan truyền tin tức hắn liền cùng Bạch Thiên Vũ xuất hiện ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Sau đó hắn lập tức triệu tập tập nhân thủ âm thầm tiến đến Lôi Đường, đồng thời chính mình lại cùng Bạch Thiên Vũ đi hướng về Lôi Đường.

Chương 65: Bạch Thiên Vũ tiến đến Lôi Đường, một đao diệt Lôi Đường (1)

....

Trong đại điện Lôi Đường.

Lôi Mục, Lôi Mặc còn có hai đại hộ pháp khác đều tụ tập ở chỗ này.

Trông sắc mặt của bọn họ cực kỳ khó coi.

“Các người đều đã biết tin tức Lôi Diệu bị giết, bắt quá trước khi Lôi Diệu ở bị giết còn mang theo một người đội đầu lạp tới xem đài sen Ngũ phẩm kia!”

Lôi Mục nhìn ba người còn lại, trầm giọng nói.

Nghe được Lôi Mục nói, ba người ngẩn ra.

Bọn họ căn bản không biết chuyện này.

“Đường chủ, người nói Lôi Diệu dẫn người đi xem đài sen Ngũ phẩm, phản bội Lôi Đường?”

Lôi Cốt không tin hỏi lại.

“Tình huống hiện tại đúng là vậy.”

Lôi Mục nói.

“Đường chủ, vậy tin tức bên trong Tàn Thúy sơn có đài sen Ngũ phẩm đã bị những người khác biết được, có khả năng sẽ rải ra ngoài.”

“Chúng ta đây phải làm sao bây giờ?”

Lôi Mộ Ngôn không khỏi mở miệng hỏi.

“Tin tức đài sen Ngũ phẩm chỉ là thứ yếu, hiện tại chúng nên nghĩ xem phải giải thích với Tần tam thiếu chuyện Lôi Diêu dẫn người vào núi như thế nào đây.”

Lôi Mục trầm giọng hỏi.

“Đường chủ, ta tiến đến Tần Thúy sơn một chuyến trước, giết hết toàn bộ người Lôi Đường còn lại, không lưu người sống. “

“Làm như vậy sẽ không có người biết được Lôi Diêu mang theo người khác tới xem đài sen Ngũ phẩm kia, còn chuyện Lôi Diêu chết như thế nào, chính là vì bảo hộ đài sen Ngũ phẩm mà chết trận!”

Lôi Cốt mở miệng nói.

Nghe được Lôi Cốt nói, ba người khác đều trầm mặc.

Cuối cùng Lôi Mục cũng gật gật đầu.

Lúc này có một nam tử từ bên ngoài đi đến.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Lôi Mục trầm giọng hỏi.

“Khởi bẩm đường chủ, có tin tức từ chợ đen truyền đến nói Lôi gia ta đào tạo Huyết Ma hoa ở Tần Thúy sơn, Huyết Ma hoa sắp thành thực.”

“Còn nữa, Lăng Thiên Hà Kim Phong Tế Vũ Lâu cùng với Bạch Thiên Vũ đang trên đường tiến về Lôi Đường chúng ta.”

Nam tử nhanh chóng trả lời.

“Cái gì mà Huyết Ma hoa?”

Người nói tin tức nhắc tới là Huyết Ma hoa, Huyết Ma hoa là cái gì?”

Đồng tử Lôi Mục bỗng nhiên co rụt lại hỏi.

“Trước khi tới tiểu nhân cũng đã điều tra qua Huyết Ma hoa, nó có công hiệu không khác biệt nhiều so với đài sen Ngũ phẩm, chỉ là phương pháp đào tạo không giống nhau, căn cứ theo phương pháp đào tạo của chúng ta thì trong cốc có khả năng chính là Huyết Ma hoa.”

Nam tử trầm giọng nói.

Lôi Mục nghe xong khẽ cau mày, ánh mắt nhìn về phía Lôi Mặc.

Tần Hạo do Lôi Mặc giới thiệu với Lôi Đường.

“Ta cũng không biết, ta chỉ là nghe Tần tam thiếu nói như vậy, hắn nói là đài sen Ngũ phẩm, hơn nữa ta cũng biết hình dạng của đài sen Ngũ phẩm, thật sự rất giống!”

Lôi Mặc lập tức mở miệng nói.

“Chuyện này nói sau đi, Lôi Cốt, người đi làm việc trước.”

Lôi Mục phân phó.

Sau hắn nghĩ đến chuyện thứ hai:

“Người là nói Lăng Thiên Hà cùng Bạch Thiên Vũ đang đi hướng Lôi Đường chúng ta sao.”

“Đúng vậy!”

Nam tử lập tức trả lời.

“Bọn họ tới Lôi Đường chúng ta làm gì?

Chẳng lẽ chuyện Tần Thúy sơn có liên quan đến bọn họ?”

“Người lui xuống, chú ý động tĩnh bên Kim Phong Tê Vũ Lâu mọi thời mọi khắc!”

Lôi Mục xua tay nói.

Nam tử khom người đi ra khỏi đại sảnh.

Bầu không khí trở nên ngưng trọng.

“Đường chủ, bên ngoài lan truyền đó là huyết Ma hoa, không phải đài sen Ngũ phẩm, nhưng Tần thiếu lại nói chính là đài sen Ngũ phẩm.”

“Xem ra chúng ta bị Tần thiếu lừa gạt.”

“Trách không được phương pháp đào tạo đài sen Ngũ phẩm này không bình thường chút nào?”

Lôi Mộ Ngôn trầm giọng nói.

“Đài sen Ngũ phẩm hay là huyết Ma hoa gì đó cũng không quá quan trọng, quan trọng là Lôi Đường chúng ta làm như thế nào để vượt qua tai kiếp lần này đây.”

Lôi Mục mở miệng nói.

“Có cần đi hỏi ý kiến của Tần tam thiếu hay không?”

Lôi Mặc mở miệng nói.

“Người Tần gia vẫn còn chưa tới, đi gặp Tần tam thiếu kia cũng vô dụng.”

“Huống hồ Tần tam thiếu vẫn luôn lợi dụng chúng ta, lợi dụng chúng ta xong liền sẽ vứt bỏ chúng ta.”

“Nói cách khác, hắn sẽ không không nói cho chúng ta biết sự thật.”

“Chỉ là ta không rõ vì sao Tần thiếu lại muốn nói đồ vật kia là đài sen Ngũ phẩm mà không phải huyết Ma hoa.”

“Mộ Ngôn, ngươi đi điều tra tin tức xem huyết Ma hoa rốt cuộc là thứ gì?”

Lôi Mục mở miệng nói.

A!

Bọn họ vừa dứt lời thì đột nhiên bên ngoài có tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

“Là tiếng của Lôi Cốt, sao lại thế này?”

Thân hình Lôi Mục chợt lóe ra xuất hiện bên ngoài đại sảnh.

Lúc này Lôi Cốt bị người ta dùng một đao trảm thành nửa, thi thể tách đôi ngã xuống mặt đất.

“Bạch Thiên Vũ, Lăng Thiên Hà, vì sao các ngươi giết người Lôi Đường chúng ta?”

Lôi Mục nhìn Lăng Thiên Hà nói.

“Lôi Đường các ngươi tìm sát thủ giết lâu chủ chúng ta, lâu chủ tân nhiệm Tô Thần lấy Kim Phong Tế Vũ Lâu vì đại giới mời Bạch huynh tiêu diệt Lôi Đường các ngươi!”

Lăng Thiên Hà mở miệng nói.

“Ngươi nói Tô Thần dùng Kim Phong Tế Vũ Lâu làm đại giới mời Bạch Thiên Vũ hủy diệt Lôi Đường.”

“Không phải Kim Phong Tế Vũ Lâu đã nằm trong không chế của ngươi sao?”

Vì sao còn phải nghe lời hấn chứ?”

Lôi Mục âm trầm nhìn chằm chằm Lăng Thiên Hà.

“Danh không chính ngôn không thuận sao, nếu Tô Thần thật tình thoái vị với ta mà nói chính là chuyện tốt.”

Lăng Thiên Hà trầm giọng nói.

“Hiện tại các ngươi cũng có thể chết minh bạch, Bạch huynh, nơi này liền giao cho ngươi, ta dẫn người đi diệt Lôi gia.”

Lăng Thiên Hà nói với Bạch Thiên Vũ.

Chương 66: Bạch Thiên Vũ tiến đến Lôi Đường, một đao diệt Lôi Đường (2)

....

Nhỏ cỏ tận gốc, người Lôi gia không thể tiếp tục tồn tại nữa.

Người Lôi gia chính là kẻ đã ra tay tàn nhẫn trước, nếu bọn họ không muốn diệt trừ Tô Thần thì bọn họ sẽ không có ngày hôm nay.

Nếu bọn họ đã tay vịn thì không thể lưu lại bất kỳ mối uy hiếp nào đối với chủ thượng.

“Nhị đệ, người đi trước, đến chỗ Tàn Hạo, đào tẩu từ mật thất.”

Lúc này Lôi Mục truyền âm cho Lôi Mặc.

Lôi Mặc nghe vậy chân chờ một chút nhưng vẫn cắn răng chuẩn bị thoát đi.

“Hôm nay các người không đi được!”

Giọng nói trầm thấp của Bạch Thiên Vũ quanh quẩn trong Lôi Đường.

Theo âm thanh, một cỗ lực lượng vô hình từ trên người Bạch Thiên Vũ trên bệ phát ra, phóng lên cao,

Đao khí tràn ngập bên trong Lôi Đường.

“Cỗ đao khí này...”

Rất nhiều người bên trong Khánh Thành đều cảm giác được cỗ đao khí vừa xuất hiện.

Lúc này.

Mộc Thanh Tuyết cùng đại hán mới vừa tiến vào Khánh Thành nhìn đến cỗ đao khí này liền biến sắc.

“Tiểu thư, hẳn là cỗ đao khí này đã đạt tới Luyện Phách cảnh.”

Đại hán mở miệng nói.

“Không phải hẳn là, chắc chắn là đạt tới rồi!”

Lúc này, một giọng nói già nua vang lên bên tai bọn họ.

Sau đó có một lão giả thanh bào chậm rãi đi tới.

Mộc Thanh Tuyết nhìn thấy lão giả thanh bào, sắc mặt vui vẻ:

“Tam gia gia, ngươi vẫn luôn đi theo chúng ta, ngực của chúng ta bị..”

“Xuất nhập giang hồ, bản thân không thể lơ là thiếu cảnh giác, bất quá tam gia gia đã giúp ngươi trút giận, thi thể của bọn họ vĩnh viễn nằm lại đó.”

Thời điểm lão giả thanh bào nói chuyện, ánh mắt nhìn về phía cỗ đao khí đang xông tận trời.

“Hôm nay, kẻ diệt Lôi Đường, Kim Phong Tế Vũ Lô Bạch Thiên Vũ!”

Đột nhiên một giọng nói như tiếng lôi đình vang vọng khắp toàn bộ Khánh Thành.

Một đạo đao quang chói mắt đột nhiên từ mặt đất mọc lên, cuối cùng lấy thế trăm sông trăm núi quét tới.

Ầm!

Sau đó chỉ nghe được một tiếng vang lớn.

Địa phương đao quang xuất hiện có khói bụi mù mịt bốc lên.

“Đao khí thật là khủng khiếp, đi! Đi nhìn xem là nhân vật nào chém ra một đao này!”

Lão giả thanh bào nắm lấy hai người, thân hình giống như quỷ mị lướt nhanh về phía Lôi Đường.

Lúc này trên tầng đỉnh Kim Phong Tế Vũ Lô.

Tô Thần nhìn khói bụi bốc đầy trời, ánh mắt bình tĩnh như biển lặng.

“Sau hôm nay, hẳn là không còn bao nhiêu người chú ý đến ta nữa!”

Ngoại trừ Tô Thần, còn có mấy chục bóng người vừa quan sát vừa di chuyển hướng tới chỗ Lôi Đường.

Bạch Thiên Vũ một đao tiêu diệt Lôi Đường, bày ra thực lực tuyệt đối.

Sau hôm nay hẳn chính là lâu chủ của Kim Phong Tế Vũ Lô, thân phận của hắn cũng sẽ bị dần dần khai quật ra.

Hắn cần phải có đủ thực lực khiến tất cả người trong Khánh Thành kinh sợ.

Rồi sau đó chấp chương Kim Phong Tế Vũ Lô, trợ giúp Tô Thần nhất thống Khánh Thành.

Đương nhiên Tô Thần để một cường giả Luyện Phách cảnh như Bạch Thiên Vũ hiện thân trong Khánh Thành, giống như thêm một con cá mập trong nước sông, tuyệt đối sẽ nhắc lên từng trận phong ba.

Khói bụi dần tan đi.

Đại sảnh Lôi Đường bị một đao chém thành hai nửa, trước mắt là cột gãy ngói nát.

Thi thể đám người Lôi Mục nằm trước phòng ốc sụp đổ, vừa rồi bị đao khí của Bạch Thiên Vũ đâm xuyên qua trái tim mà chết.

Trên mặt mấy người vẫn còn tràn ngập sự khiếp sợ.

Chỉ là trong sự khiếp sợ còn xen lẫn khó hiểu.

Đại nhân vật Luyện Phách cảnh làm sao lại ra tay đối với mấy Tiên Thiên cảnh nhỏ nhỏ như bọn họ.

“Mang hết tất cả tài vật bên trong Lôi Đường đi!”

Bạch Thiên Vũ phân phó.

Người mà Lăng Thiên Hà an bài ở lại nhanh chóng nhảy vào trong Lôi Đường.

Bên trong Lôi Đường còn có một ít người thoi thóp chưa chết cũng bị chém giết.

Thực mau, từng rương vàng bạc châu báu bị mang ra, tập trung bên ngoài Lôi Đường.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà bên ngoài Lôi Đường đã có không ít người tụ tập.

Bọn họ nhìn Lôi Đường đã đổ sập, trong ánh mắt tràn đầy sự khiếp sợ.

Cuối cùng không khỏi nhìn phía Bạch Thiên Vũ đang cầm trường đao đứng đó, trong lòng sợ hãi.

“Đây là một cường giả Luyện Phách cảnh, sao Kim Phong Tế Vũ Lâu lại có cường giả Luyện Phách cảnh thế này chứ, chẳng lẽ là người Tử Đan Cung phái tới!”

Tây Môn Dục Dã từ Tự Hiền Đường tiến đến cùng với thanh niên áo nâu ngung trọng nói.

“Đi, trở về lại nói!”

Thanh niên không có ở lâu, nói với Tây Môn Mục Dã.

Hiện tại Tây Môn Mục Dã cũng không dám nhiều lời.

Vị Bạch Thiên Vũ này một đao diệt Lôi Đường, nói không chừng sẽ ra tay với Tụ Hiền Đường bọn họ, trở về nhanh chóng chuẩn bị.

Người Thiện Đường cũng nhìn thoáng qua rồi nhanh chóng rời đi.

Còn những người khác, bọn họ không thuộc các thế lực lớn ở Khánh Thành, tự nhiên không cần suy xét những chuyện này.

“Tam gia gia, người này nói hấn đến từ Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

“Sao Kim Phong Tế Vũ Lâu lại có cao thủ dạng này?”

Mộc Thanh Tuyết nhìn bóng dáng Bạch Thiên Vũ, mở miệng nói.

“Chuyện này cần người đi tìm hiểu, bất quá người này có thực lực rất mạnh, cảnh giới chỉ kém hơn ta một chút, nhưng mà nếu chiến đấu thì có khả năng ta không phải đối thủ.”

“Không nghĩ tới địa phương nhỏ như Khánh Thành vậy mà có cao thủ cấp bậc này xuất hiện, xem ra gần đây Khánh Thành có chút không bình tĩnh!”

Lão giả nhìn bóng lưng Bạch Thiên Vũ, nhẹ giọng nói.

Chương 67: Chết khó hiểu, Kim Phong Tế Vũ Lâu đổi chủ

....

Có lẽ cảm giác được ánh mắt dò xét của lão giả.

Bạch Thiên Vũ đưa mắt nhìn sang hướng bên này.

Ánh mắt sắc bén mang theo một cỗ hơi thở vô địch.

Hắn cảm giác được hơi thở trên người lão nhân, đây là một người có thể giao thủ với hắn.

Bạch Thiên Vũ được xưng là Thần đao vô địch, bản thân liền mang theo một cỗ khí thế vô địch.

“Đao khí thật là bá đạo, người này tuyệt đối không phải là hạng người bừa bãi vô danh!”

Cảm giác được sự bá đạo trong ánh mắt của Bạch Thiên Vũ, lão giả trầm nghĩ trong lòng.

“Đi, chúng ta rời đi trước!”

Lảng tránh ánh mắt Bạch Thiên Vũ, lão giả mang theo Mộc Thanh Tuyết cùng đại hán rời đi.

Hiện tại bọn họ cần tìm hiểu tình huống hiện tại của Khánh Thành, lúc trước còn tưởng rằng đến Khánh Thành không cần hắn phải hiện thân?

Không nghĩ tới vừa đến Khánh Thành liền phát hiện một cỗ đao khí sắc bén.

Sau khi hiện thân còn nhìn thấy một đạo tu bá đạo như thế.

Người Kim Phong Tế Vũ Lôu mau chóng vận chuyển đồ đi.

Bạch Thiên Vũ cũng xoay người tiến về phía Lô gia.

Lôi Đường bên này đã xong, nhưng vẫn còn Lô gia bên kia.

Khi mọi người đi hết rồi, không bao lâu từ trong một đồng phế tích.

Có một bóng người lồm cồm bò ra, trên mặt đầy máu tươi, ánh mắt dữ tợn trông có chút dọa người.

Chỉ còn một cánh tay gian nan bò bò.

Đúng là Tần Hạo hăng hái khí phách trước kia.

Khụ khụ!

Hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Nhìn phế tích, sắc mặt Tần Hạo có chút mờ mịt.

Vừa rồi hắn ở trong mật thất khôi phục thương thế, nhưng đột nhiên lại có một cỗ đao khí khủng bố xuất hiện.

Sau đó mật thất chỗ hắn liền sụp đổ.

May mắn là hắn nhanh nhẹn tránh vào một góc nên không bị đè chết, nhưng cũng bị thương, gian nan bò ra ngoài.

Thật ra hắn là không biết.

Sở dĩ hắn có thể sống là bởi vì Bạch Thiên Vũ không muốn hắn chết.

Nói cách khác, hắn cũng sẽ bị đao khí xỏ xuyên qua hoặc là bị người Kim Phong Tế Vũ Lôu vọt vào chém giết.

Hắn không chết là bởi vì vẫn còn cần hắn xúc tiến Huyết Ma hoa thành thực.

Nếu người Bắc Trấn Phủ Tư ẩn nấp ở nơi tối tăm, như vậy khả năng hiện thân sẽ rất nhỏ.

Cho nên còn cần quân cờ Tần Hạo.

Không có dám dừng lại lâu, Tần Hạo nhanh chóng xoay người rời đi, căn bản là không bận tâm thương thế trên người.

“Đó là ai?”

“Hình như là quận phủ Tần tam thiếu, nghe đồn Lôi Đường đầu nhập vào Tần tam thiếu.”

Một ít người nhỏ giọng nghị luận.

“Đi thôi, Bạch Thiên Vũ chính thức hiện thân, phong vân Khánh Thành muốn biến ảo.”

Một ít người ta nói xong nhanh chóng rời đi, không hề để ý tới Lôi Đường đã biến thành phế tích.

Ngày này, Lôi Đường cùng Lôi gia toàn bộ biến mất.

Tài vật của Lôi Đường cùng Lôi gia đều bị đưa về Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Cuối cùng một bộ phận chảy vào trong tay Tô Thần, một bộ phận đặt ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Bạch Thiên Vũ cùng Lăng Thiên Hà xuất hiện trong phòng Tô Thần.

“Hiện tại Tần Hạo kia đang ở địa phương nào?”

Tuy rằng thả cho Tần Hạo chạy thoát nhưng nhất cử nhất động đều phải nắm giữ.

“Tạm thời ở trong một khách điểm, hẳn là đang đợi người nào đó.”

Lăng Thiên Hà trả lời.

“Các thể lực khác có phản ứng như thế nào?”

“Ngoại trừ Kim Cương Tự, Tự Hiền Đường cùng Thiện Đường đều tăng nhân thủ phòng bị.”

“Còn nữa, Tự Hiền Đường đã đáp quan hệ với Dương gia Quận phủ.”

“Bất quá người tới chính là một người chi thứ của Dương gia, tên là Dương Kiệt, vẫn luôn đi theo Dương gia dòng chính Dương Mộc Thần.”

“Phòng chừng Dương Mộc Thần sẽ nhanh chóng tiến đến Khánh Thành.”

“Dương gia, thật đúng là náo nhiệt, bất quá Huyết Ma hoa xác thật có sức hấp dẫn như vậy.”

“Chặt chẽ chú ý các thể lực tiến vào Khánh Thành, bất luận thể lực nào cũng đều phải dò xét!”

Người Bắc Trấn Phủ Tư thế mà tránh ở chỗ tối, mặc kệ bọn hắc ám giấu sâu thế nào, chắc chắn có thể tra ra dấu vết?

Hướng hồ hiện giờ Bạch Thiên Vũ đã hiện thân, nước Khánh Thành bị quấy đục, người Bắc Trấn Phủ Tư khẳng định không thể ngồi yên, nhất định sẽ có người hiện thân.

Đây chính là cơ hội để phát hiện ra bọn họ.

Tô Thần muốn đánh chết người bố cục.

“Còn nữa, tuyên bố với bên ngoài ta rời khỏi vị trí lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô, Bạch Thiên Vũ trở thành lâu chủ tân nhiệm của Kim Phong Tế Vũ Lô.”

Tô Thần nói với Lăng Thiên Hà.

“Được, thuộc hạ lập tức đi làm!”

Lăng Thiên Hà khom người rời khỏi phòng.

Sau khi Lăng Thiên Hà rời khỏi, Bạch Thiên Vũ mở miệng nói:

“Chủ thượng, thời điểm diệt Lôi Đường ta phát hiện một cường giả Luyện Phách cảnh, cảnh giới hẳn là cao hơn ta cao một chút, nhưng nếu ấu đả sinh tử thì ta có thể chém giết hẳn!”

Bạch Thiên Vũ nói một cách tự tin.

Đối phương tuổi không nhỏ, khí kinh quanh thân hùng hậu nhưng khí huyết lại không căng tràn, căn bản không chịu được nếu hắn liên tục xuất đao.

“Cường giả Luyện Phách cảnh?”

Tô Thần nghe xong khẽ cau mày.

Hắn không nghĩ tới lúc này đã có cường giả Luyện Phách cảnh xuất hiện.

“Trước yên tĩnh xem biến!”

Tô Thần mở miệng nói.

Phân phó xong mọi chuyện, Tô Thần liền mang theo Tế Vũ đao rời khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu, bộ dáng có chút nghèo túng.

Đây cũng là muốn nói cho những kẻ đang giám thị biết hắn không còn là lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Sau khi Tô Thần rời khỏi, chuyện Kim Phong Tế Vũ Lâu đổi chủ nhanh chóng truyền ra bên ngoài.

Bạch Thiên Vũ trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Chương 68: Định ngày hẹn, ngả bài, mưu hoa (1)

....

Tô phủ.

Tô Thần mới vừa về đến nhà thì quản gia Phúc bá liền xuất hiện trước mặt.

“Thiếu gia, trong thư phòng của lão gia đột nhiên có thêm một thứ, người đi xem một chút.”

Phúc bá khom người nói.

“Có thêm một thứ sao?”

Tô Thần tỏ vẻ khó hiểu.

Bất quá vẫn đi theo Phúc bá đi tới thư phòng của Tô Mộng Bạch.

Tuy rằng Tô Thần không hay tới thư phòng nhưng sư Phúc bá vẫn thường xuyên quét tước.

Hôm nay phát hiện trên án thư có thêm một cái hộp gỗ.

Tiền vào thư phòng, Tô Thần liền thấy được hộp gỗ này, hộp là dùng gỗ bình thường chế thành.

“Thiếu gia, lão nô giúp người mở ra!”

Hiện giờ Phúc bá bị Tô Thần nô dịch, hấn sợ hộp có độc hoặc là mối nguy hiểm nào khác cho nên mở miệng nói.

“Không sao, hấn là đối phương muốn cho ta xem!”

Tô Thần không có bại lộ thực lực ở bên ngoài, đối phương muốn giết hắn không tốn nhiều tâm tư.

Hắn đi đến gần hộp gỗ rồi đưa tay nắp hộp ra.

Bên trong là một lá vàng mỏng như tờ giấy, trên lá vàng trên có khắc họa một ít hoa văn, từ hoa văn có thể nhận ra đây là một bộ phận của một tấm bản đồ.

Hắn nhìn vào đáy hộp!

Ở đáy hộp còn có một phong thư.

Tô Thần mở phong thư ra xem, nội dung ngắn gọn: Giờ Tý, gặp ở rừng trúc sau núi.

Một cổ chân khí từ bàn tay hắn tràn ra chấn nát phong thư sau đó thu lá vàng lại.

Ánh mắt nhìn về phía hậu viện, nơi Thượng Quan Tử Vân ở.

Nét chữ rất thanh tú, hắn từng thấy qua chữ viết của Thượng Quan Tử Vân, giống hệt như chữ viết này.

Đương nhiên đây cũng là Thượng Quan Tử Vân cố ý để cho Tô Thần.

Nàng tin tưởng Tô Thần có thể biết được.

“Nhị nương trên danh nghĩa của ta cho ta thứ này, hèn ta gặp mặt, xem ra là muốn ngả bài!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Đột nhiên trong đầu hồi ức.

Lúc trước Liễu Vô Mi nói đến người áo đen giao thủ với nàng ở Tần Thúy sơn là một nữ tử, chẳng lẽ người nọ chính là Thượng Quan Tử Vân.

Ánh mắt Tô Thần chợt lóe.

Lúc ấy hấn dùng Hoàng Hôn Tế Vũ đao pháp, có thể là đôi phương đã nhìn ra cho nên lần này mới tìm tới mình.

Hấn lập tức liền suy nghĩ cẩn thận ngọn nguồn sự tình.

“Vậy nhìn xem đêm nay ngươi ngả bài như thế nào đi!”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

“An bài mật thất cho ta, ta muốn tiếp tục tu luyện!”

Tô Thần nói với Phúc bá.

Tu luyện võ đạo không thể gián đoạn.

Tu luyện nội khí, thân thể hay khí huyết đều phải tiến hành.

Lúc này ở lầu các bên trong hậu viện.

“Tiểu thư, vừa rồi ta nhìn thấy Phúc bá đã mang theo Tô Thần, tiến đến thư phòng, hiện tại hấn là nhìn thấy hộp gỗ rồi.”

“Ngươi nói đêm nay hấn sẽ tới sao?”

Tiểu Lan mở miệng hỏi.

“Hấn sẽ tới!”

Thượng Quan Tử Vân mở miệng nói.

“Nhưng mà tiểu thư, hiện giờ Kim Phong Tế Vũ Lâu đã đổi chủ, chúng ta gặp mặt Tô Thần có phải không có tác dụng quá lớn!”

“Còn sẽ bại lộ sự tồn tại của ngươi!”

Tiểu Lan có chút lo lắng.

“Ngươi đi điều tra quan hệ giữa Bạch Thiên Vũ cùng Lăng Thiên Hà một chút!”

“Còn vì sao Tô Thần sẽ vứt bỏ vị trí lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu, đêm nay ta sẽ hỏi hấn một chút!”

Thượng Quan Tử Vân nói.

Thời điểm nói chuyện, nàng nhú mày, thực lực của Bạch Thiên Vũ, lúc trước dù nàng có tính nhưng cũng không tính tới Bạch Thiên Vũ lại là một tên cường giả Luyện Phách cảnh.

Một tên cường giả Luyện Phách cảnh trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Sự tình khiến người ta có chút khó nắm bắt.

Trong một sân viện cách Tô phủ không xa.

Ba người Mộc Thanh Tuyết đang ở trong sân.

“Tam gia gia, vì sao chúng ta phải thuê tiểu viện, trực tiếp đến Tô gia không được sao?”

Tô Thần này cũng thật là, Kim Phong Tế Vũ Lâu thuộc về Tử Đàn Cung chúng ta, sao hắn có thể nhường ra vị trí lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu chứ?”

Mộc Thanh Tuyết có chút oán giận nói.

Nàng tới nơi này, mục đích là chính thức thu Kim Phong Tế Vũ Lâu vào dưới trướng Tử Đàn Cung.

Nhưng mà hiện tại Kim Phong Tế Vũ Lâu đã chủ đổi.

Không còn thuộc về Tô gia.

Muốn thu Kim Phong Tế Vũ Lâu vào Mộc gia, căn bản là chuyện không có khả năng.

Hành động vô ý của Tô Thần thế mà hóa giải nguy cơ lần này.

Dù sao bên ngoài hắn cũng thế nào vạch rõ giới hạn với Tử Đàn Cung.

“Đây là một cử chỉ sáng suốt, bằng không hắn khó mà giữ được cái mạng nhỏ!”

Lão giả thanh bào bên cạnh Mộc Thanh Tuyết mở miệng nói.

“Phi Võ, người đi điều tra tình huống của Bạch Thiên Vũ này một chút, còn có những chuyện phát sinh ở Khánh Thành trong thời gian gần đây!”

Lão giả phân phó cho đại hán bên cạnh.

“Tuân lệnh!”

Đại hán khom người ra khỏi tiểu viện.

“Tam gia gia, mỗi năm Kim Phong Tế Vũ Lâu cống nạp cho Mộc gia ta không ít tài vật, hiện giờ Kim Phong Tế Vũ Lâu đổi chủ, hẳn là sẽ không cống nạp cho Mộc gia nữa, nói như vậy, Mộc gia chúng ta sẽ mất đi một phần thu vào, tài nguyên cũng sẽ thiếu!”

Sự ngây thơ trên mặt Mộc Thanh Tuyết giờ phút này biến mất sạch, trở nên bình tĩnh.

“Chuyện này cần phải lập tức báo cho gia tộc bên kia!”

“Chờ Phi Võ điều tra tin tức xong chúng ta liền đến Tô phủ gặp mặt Tô Thần kia.”

“Nếu thu nạp Tô Thần vào Mộc gia, chúng ta liền có cơ sở hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Dù sao Tô Mộng Bạch chính là người sáng lập Kim Phong Tế Vũ Lâu, Tô Thần được phân một bộ phận lợi ích từ Kim Phong Tế Vũ Lâu cũng là chuyện bình thường.”

Chương 69: Định ngày hẹn, ngả bài, mưu hoa (2)

....

“Hiện giờ bọn họ diệt Lôi Đường, thế lực đang mở rộng gấp đôi, chúng ta hợp tác cùng bọn họ thì lợi nhuận sẽ còn phải nhiều hơn trước đó!”

Lão giả mở miệng nói.

Nghe lão giả nói, hai mắt Mộc Thanh Tuyết cũng sáng ngời.

Đúng là nàng không nghĩ tới phương pháp này.

Ở một chỗ khác.

Bên trong khách điểm mà Tàn Hạo đang cư trú.

Một thanh niên thân mặc trường bào màu đen mang theo hai người tiến vào phòng Tàn Hạo.

Thanh niên có gương mặt lạnh lùng, hơi thở lạnh băng âm u, mang đến cảm giác giống như một tòa núi băng.

Bất quá trong sự âm hàn còn có thêm hơi thở của thượng vị giả.

Xem ra người này có thân phận không tầm thường.

Hai người phía sau thanh niên.

Một người có bộ dạng bình thường, trong ngực ôm một cây cờ xí, trên cờ xí phía có mũi thương lập loè hàn mang.

Một người còn lại là lão giả, lão giả có sắc mặt tái nhợt, nhưng hai tròng mắt lại giống như vực sâu đen nhánh, sâu

không thấy đây, câu hồn câu phách.

Tần Hạo đang ngồi trên giường khôi phục thương thế, vốn muốn mở miệng chửi bậy nhưng khi nhìn thấy người tới thì lại kích động.

“Nhị ca, ngươi phải báo thù cho ta, ta bị người ta chặt đứt cánh tay!”

Bởi vì kích động nên Tần Hạo phun ra một ngụm máu tươi.

Lão giả bên cạnh thanh niên lập tức tiến lên, bàn tay phóng xuất một cỗ khí kinh trợ giúp Tần Hạo khôi phục thương thế trong cơ thể.

Nam tử có bộ dạng bình thường thì nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

Một lúc sau sắc mặt Tần Hạo mới dễ nhìn hơn một ít.

“Tam đệ, ta lần này tự mình tiến đến, nhất định sẽ báo thù cho ngươi, ta rất muốn nhìn xem là ai dám ra tay đối với người Tần gia chúng ta.”

Thanh niên nhìn Tần Hạo đã khôi phục một ít, lạnh giọng nói, trong hai tròng mắt có hàn ý lóe lên.

Thanh niên này chính là nhị ca của Tần Hạo, Tần Thiên Hàn.

“Nói ta nghe tình huống lúc đó, còn nữa, vì sao mà ngươi chặt vật như thế này!”

Tần Thiên Hàn trầm giọng hỏi.

Tần Hạo lập tức nói chuyện mình đã gặp phải cho Tần Thiên Hàn nghe, còn chuyện Lôi Đường, bởi vì hắn muốn khôi phục thương thế cho nên còn chưa điều tra.

“Lộc lão, phiền toái ngươi đi điều tra một chút!”

Tần Thiên Hàn nói với lão giả.

“Tuân lệnh!”

Lão giả trông nham hiểm hung ác nhanh chóng ra khỏi phòng.

“Người củng cố thương thế của mình trước đi, ta bên này sẽ mau chóng dưỡng dục Huyết Ma hoa, đến lúc đó người dùng Huyết Ma hoa thì thực lực có thể tăng lên.”

Tần Thiên Hàn mở miệng nói.

“Đa tạ nhị ca, nhị ca nhất định phải tìm ra kẻ đã hủy một cánh tay của ta, ta muốn băm thây hắn thành vạn đoạn!”

Trong mắt Tần Hạo tràn ngập sự oán độc.

Tô phủ

Bên trong mật thất.

Tô Thần đang cắn nuốt Khí Huyết Đan cường hóa để gia tăng khí huyết, rèn luyện thân thể.

Dưới trang phục rộng thùng thình, cơ bắp của Tô Thần đang không ngừng vận vẹo sau đó khôi phục bình tĩnh.

Kim Cương Hồn Nguyên khí kinh cường hóa thân thể, không thay đổi hình thái, Kim Cương Liệt Ma Công thì khi khí huyết sôi trào sẽ làm cho thân thể bành trướng.

Sử dụng khí huyết, lợi dụng khí huyết thúc đẩy xương cốt khiến hình thể biến hóa.

Cho nên mới xuất hiện cảnh cơ bắp vận vẹo.

Kim Cương Hồn Nguyên Kinh đã tu luyện đến tầng thứ năm, đang rèn luyện huyết nhục, hiện giờ mà có miệng vết thương nhỏ cũng có thể nhanh chóng khép lại trong thời gian ngắn.

Còn Kim Cương Liệt Ma Công vẫn đang tu luyện tầng thứ nhất, đã có thể thi triển chiêu thức Kim Cương Toái Hình.

Hiện giờ không dùng khí huyết hòa khí kinh mà nói, chỉ đơn thuần là lực tay hấn cũng có thể biến đá vụn thành bột.

Một thời gian sau.

Tô Thần chậm rãi mở hai mắt, phun ra một hơi thật dài.

“Thân hình không có gì biến hóa, lực lượng gia tăng không ít, không phối hợp với võ công, chỉ đơn thuần là dùng quyền lực, nếu công kích Tiên Thiên sơ kỳ mà đối phương không né tránh, hấn là có thể dùng một quyền oanh sát.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Nói xong hấn đứng lên, đêm đến còn phải đi gặp Thượng Quan Tử Vân.

Thời gian tu luyện nội kinh tu luyện qua nhanh cho nên hấn không tính toán tu luyện nữa.

Mở cửa đá ra.

Có một thiếu niên đang ở cửa đá ngủ gục nghe được tiếng cửa đá mở lập tức tỉnh táo.

“Tiểu ngũ, sao ngươi lại ở chỗ này?”

Tô Thần có chút nghi hoặc hỏi.

“Phúc bá kêu tiểu nhân canh ở chỗ này, nếu thiếu gia xuất quan lập tức bẩm báo Phúc bá.”

Thiếu niên lập tức nói.

“Ừ, vậy ngươi đi thông báo Phúc bá đến thư phòng, ta ở thư phòng chờ hấn!”

Tô Thần tiến bước về phía thư phòng.

Để cho người thủ tại chỗ này, hấn là có chuyện gì đó phát sinh.

Chỉ trong chốc lát Phúc bá liền đến thư phòng.

“Thiếu gia, người Tử Đàn Cung tới Khánh Thành, có ba người.”

Vào cửa, Phúc bá mở miệng nói.

“Người Mộc gia thuộc Tử Đàn Cung tới Khánh Thành, bọn họ tới Tô phủ chúng ta sao?”

Tô Thần hỏi.

Trước kia người Tử Đàn Cung tới đều ở lại Tô phủ, cho nên hắn mới hỏi.

“Lần này bọn họ không có tới Tô phủ mà ở một tiểu viện cách Tô phủ không xa, thời điểm thiếu gia người tu luyện bọn họ phái người tới nói sáng ngày mai sẽ đến Tô phủ.”

Phúc bá nói.

“Ba người này có địa vị như thế nào.”

Tuy rằng Tô Mộng Bạch có quan hệ với Tử Đàn Cung nhưng mà trong trí nhớ của Tô Thần lại không có ký ức rõ ràng về người Tử Đàn Cung.

Chương 70: Ma môn mật quyển: Thiên Ma Thiên Ấn Pháp

....

“Tam lão gia Mộc gia Mộc Thần Phong, nghe đồn thực lực ở Luyện Phách trung kỳ, còn có đích nữ Mộc Thanh Tuyết cùng với Kim cương quyền Đỗ Phi Võ.”

Phúc bá mở miệng nói.

“Luyện Phách cảnh trung kỳ, chẳng lẽ chính là người mà hôm nay Bạch Thiên Vũ gặp được?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Hôm nay thời điểm Bạch Thiên Vũ diệt Lôi Đường cảm giác được một cường giả Luyện Phách cảnh.

Xem ra hẳn là tam lão gia Mộc gia này rồi.

“Bất quá bọn họ muốn gặp hẳn làm gì đây?”

Tô Thần khẽ cau mày.

Hiện giờ hẳn không còn là lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô nữa.

Dựa theo đạo lý mà nói thì hẳn là hẳn không còn bất kỳ giá trị gì với Tử Đàn Cung mới đúng, bọn họ không cần phải tới gặp hẳn.

“Ta đã biết, chuyện chiêu đãi Phúc bá người cứ an bài, dựa theo quy cách chiêu đãi trước kia.”

Tô Thần gật gật đầu.

Nếu có thể tiếp xúc với người Tử Đàn Cung thì hẳn vẫn nguyện ý tiếp xúc.

Lúc này ở một chỗ khác.

Mấy người Tàn Hạo rời khỏi khách điểm tiến vào chỗ sân hẳn ở trước kia.

Tàn Hạo đã khôi phục một ít thương thế ngồi trong đại sảnh cùng với Tàn Thiên Hàn.

“Nhị thiếu gia, Bạch Thiên Vũ là do Lăng Thiên Hà mời xuống núi, còn ra tay với Lôi gia là vì Tô Thần lấy vị trí lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu mời Bạch Thiên Vũ cùng Lăng Thiên Hà diệt Lôi gia cùng Lôi Đường.”

“Tạm thời không có nhiều tin tức về Bạch Thiên Vũ, ta không tra được.”

“Bất quá tin tức về Huyết Ma hoa đã truyền ra, còn có người Dương gia xuất hiện ở Tụ Hiền Đường.”

Lão giả nham hiểm hung ác khom người nói.

“Dương gia xuất hiện ở Tụ Hiền Đường, xem ra ta phải đến Thiệu Đường một chuyến!”

Tàn Thiên Hàn mở miệng nói.

Khánh Thành ngoại trừ thế lực quan phủ, một trong năm thế lực lớn là Phật môn Kim Cương Tự tương đối đặc thù.

Bốn thế lực còn lại có Lôi Đường đã bị Kim Phong Tế Vũ Lâu diệt, Tụ Hiền Đường tiếp xúc Dương gia, hiện tại hẳn muốn biết càng nhiều tin tức ở Khánh Thành hơn thì chỉ có thể tiếp xúc với Thiệu Đường.

“Nhị ca, Huyết Ma hoa còn cần một lượng Không Minh thạch nữa mới có thể thành thực, hiện giờ mỏ Không Minh

thạch đang nằm trong tay Kim Phong Tế Vũ Lâu, hẳn là người nên tiếp xúc với Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Tần Hạo mở miệng nói.

“Đi Thiện Đường xong ta sẽ đến Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Tần Thiên Hàn nói.

“Lộc lão, người ở chỗ này bảo hộ tam đệ, hiện tại ta đi Thiện Đường!”

Tần Thiên Hàn đứng dậy giơ tay trao một cái, cờ xí trong tay nam tử sau lưng rơi vào trong tay hắn.

Sau đó hắn ra khỏi đại sảnh, biến mất trong bóng đêm.

“Tam thiếu gia, người dẫn ta đi xem mật thất, ta thuận tiện dò xét nhìn xem có manh mối mà hung thủ lưu lại hay không.”

Lão giả nham hiểm hung ác khom người nói.

“Theo ta!”

Tần Hạo gật gật đầu.

Tuy rằng sắc mặt vẫn tái nhợt nhưng đã đỡ hơn trước.

Đêm dài.

Trăng sáng sao thưa, ở rừng trúc sau hậu viện.

Thời điểm hắn bước vào rừng trúc, Thương Quan Tử Vân một thân áo tím hoặc có thể nói là Tử Hàn Nguyệt đã ở chỗ này chờ hắn.

Gió nhẹ thổi bay áo tím.

Một bóng dáng tinh tế có thể khiến người ta phải nhìn nhiều hơn.

Nhưng mà Thương Quan Tử Vân lúc trước hắn gặp có dáng người không giống lúc này lắm.

“Chẳng lẽ Thượng Quan Tử Vân không phải Tử Hàn Nguyệt?”

Tô Thần trầm nghĩ, nhưng ngay sau đó phủ định ý tưởng này.

Hắn là đối phương có phương pháp thay đổi thân hình, nếu không sẽ không làm nhị phu nhân của Tô Mộng Bạch.

Chắc chắn khuôn mặt cũng không giống nhau.

Tô Thần đạp bộ tiến tới, bóng dáng dừng lại ở một vị trí cách nàng không xa, mở miệng nói:

“Ta nên gọi ngươi là nhị nương hay là Thánh nữ Hàn Nguyệt Giáo Tử Hàn Nguyệt đây?”

“Xem ra người đi cùng Liễu Vô Mi đến Tàn Thúy sơn thật sự là ngươi, người để tất cả mọi người xem thường ngươi.”

Tử Hàn Nguyệt xoay người.

Chỉ là trên mặt nàng có mạng che mặt màu tím che khuất nửa khuôn mặt.

Từ nửa gương mặt lộ ra, hoàn toàn không giống với gương mặt của Thượng Quan Tử Vân.

Còn có phải là mặt thật của Tử Hàn Nguyệt hay không thì Tô Thần cũng không thể xác nhận.

Bất quá nghe ý trong lời đối phương, Tô Thần đã xác định suy đoán của mình, người Bắc Trấn Phủ Tư bố cục vì bắt Tử Hàn Nguyệt này.

“Không biết Tử cô nương tìm đến ta là vì chuyện gì?”

Tô Thần trực tiếp mở miệng hỏi.

Hai người không thân, cũng không cần tán gẫu, nói thẳng vào vấn đề.

“Ô Thần, ngươi biết vì sao Hàn Nguyệt Giáo ta vẫn luôn bị Đại Chu đuổi bắt sao?”

Tô Thần muốn nói thẳng vào vấn đề nhưng mà Tử Hàn Nguyệt lại không muốn, ngược lại hỏi hẩn chuyện này.

“Hàn Nguyệt Giáo chính là do hoàng nữ Đại Sở sáng lập, Đại Chu bao vây tiêu trừ các ngươi không phải là chuyện bình thường sao?”

Tô Thần không khỏi hỏi.

“Đại Sở đã diệt vong 300 năm, Hàn Nguyệt Giáo đối với Đại Chu hiện giờ đã không còn bất luận uy hiếp.”

“Bọn họ còn đang đuổi bắt chúng ta không phải vì diệt sát chúng ta, mà là vì chúng ta nắm giữ ngũ đại bí tàng mà Đại Sở để quốc năm đó lưu lại.”

“Ngũ đại bí tàng có tài phú và bảo vật mà Đại Sở để quốc thống trị ngàn năm lưu lại.”

“Võ học, đan dược, tiền tài vân vân! Tất cả đều có, ai mà tìm được một chỗ bí tàng đều có thể một bước lên trời!”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần nhẹ giọng nói.

Trong giọng nói mang theo sự mỉa mai, muốn quấy nhiễu thần hồn của Tô Thần.

Trong lúc bất tri bất giác, Tử Hàn Nguyệt trước mắt Tô Thần phát sinh biến hóa, dáng người trở nên quyền rũ, áo tím cũng biến thành màu đen, cả người giống như muốn nhảy múa.

【 Ký chủ thu hoạch tin tức bí tàng của Đại Sở để quốc, khen thưởng Ma môn mật quyền: Thiên Ma Thiên Ấn Pháp, năm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng. 】

Thời điểm Tô Thần có chút mê ly, âm thanh thông báo khen thưởng chợt vang lên trong đầu.

Tô Thần nháy mắt bừng tỉnh, có chút kinh ngạc.

Chương 71: Cứu U Hàn Mạch (1)

....

Chuyện này làm cho Tử Hàn Nguyệt đang thi triển công pháp ma đạo Thiên Ma Tử Vũ ngẩn ra, công pháp gián đoạn.

Ánh mắt nàng có chút kinh ngạc nhìn Tô Thần.

“Chỉ là kinh ngạc, Tử cô nương, ngươi có thể tiếp tục!”

Tô Thần mở miệng nói.

Đương nhiên nếu không phải có âm thanh khen thưởng, Tô Thần còn muốn tiếp tục nhìn xem ảo cảnh biến hóa.

Dù sao vũ đạo còn chưa bắt đầu, nếu có thể thưởng thức mà nói vẫn nên thưởng thức một trận.

Chỉ là trong mắt Tử Hàn Nguyệt lại lộ ra một tia nghi hoặc.

Nàng biết vừa rồi Tô Thần cũng không có bị nàng mị hoặc.

Vậy nên không có tiếp tục ra tay, trực tiếp mở miệng nói:

“Năm phần bản đồ của năm bí tàng do năm nguyên lão Đại Sở để quốc mang theo rời đi.”

“Nhưng mà bí tàng trung tâm quan trọng nhất thì chỉ có mình hoàng nữ biết được, cho dù có bản đồ cũng không thể bắt được đồ vật bên trong.”

“Lúc ấy bọn họ gặp phải Đại Chu Trấn Phủ Tư, Thiên Hào Sơn Trang, Xu Mật Viện cùng các cơ cấu khác bao vây tiêu trừ, có ba phần bản đồ bị Đại Chu đoạt được, hai phần không rõ tung tích.”

“Hai phần không rõ tung tích kia lại rơi vào trong tay Lục gia cùng với Khương gia, nghe đồn Lục gia có được bản đồ liền dùng lá vàng vẽ thành năm phần, do ngũ tử mang đi.”

“Lá vàng trong tay người chính là phần thứ nhất!”

“Trong tay ta còn có hai phần, cộng lại là ba phần, ta xác định được phạm vi đại khái là ở quanh Khánh Thành.”

“Ta cùng phụ thân người hợp tác chính là muốn hấn dùng Kim Phong Tế Vũ Lô giúp ta điều tra ra vị trí bí tàng, chờ ta mở ra bí tàng sẽ dùng đan dược trong đó trợ giúp hấn bước vào Luyện Phách cảnh.”

“Hiện tại phụ thân người không còn nữa, chúng ta có thể tiếp tục hợp tác!”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần nói.

“Người làm sao biết được trong đó có đan dược đột phá Luyện Phách cảnh?”

Tô Thần không khỏi hỏi.

“Bởi vì trong mỗi bí tàng đều có một ít công pháp và đan dược của hoàng đế khai quốc Đại Sở Tử Nguyệt Thiên.”

Tử Hàn Nguyệt nói một cách chắc nịch.

“Chỉ có đan dược và võ công, không có thứ khác sao?”

Tuy rằng Tô Thần cảm thấy hứng thú đối với võ công cùng đan dược nhưng hấn tạm thời không có thiếu, cho nên cũng không có vội vàng.

“Đương nhiên còn có tài bảo khác.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần, trong lòng có chút nghi hoặc.

Từ trong lời nói của Tô Thần, nàng có thể nghe ra ý hấn không có hứng thú đối với võ công cùng đan dược.

Thứ hẳn cảm thấy hứng thú là tài bảo.

Nàng nhìn chăm chăm Tô Thần.

Muốn từ trong mắt Tô Thần nhìn ra một ít gì đó?

Nhưng sắc mặt Tô Thần rất bình tĩnh.

“Nói thật, tuy rằng chuyện Tử cô nương thực sự khiến người ta cảm thấy hứng thú, nhưng mà lại không đả động được ta!”

“Huống hồ ta đã nhường ra vị trí lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Hiện tại là một kẻ lẻ loi, người để ta đi giúp người tìm kiếm vị trí bí tàng, đây chính là thiên phương dạ đàm.”

Tô Thần mở miệng nói.

Trong lòng lại thầm nghĩ:

“Người cho rằng người ẩn giấu rất sâu sao, Trần Phủ Tư người ta đã sớm thiết cục chờ người.”

Nghe lời Tô Thần nói, ánh mắt Tử Hàn Nguyệt hơi đổi.

“Người có thể che giấu sâu như vậy, chắc chắn cũng có an bài bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Mấy chuyện này ta liền không hỏi tới, ta chỉ muốn hỏi người, người thật sự không có hứng thú với bí tàng kia sao?”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Ta hứng thú với tài bảo nha, nhưng mà ta không lấy không được thì cũng có ích lợi gì đâu?”

“Ta không muốn hao phí tâm tư vào chuyện này, còn nữa, chuyện này có tính nguy hiểm quá lớn.”

Tô Thần lắc đầu nói.

Ngoài miệng nói như vậy nhưng chỉ cần hắc có đủ thực lực, đồ vật bên trong phải thuộc về hắc.

Vì sao phải chia sẻ cho người khác chứ?

Một mình hưởng thụ chẳng lẽ không tốt hơn sao?

“Hiện tại ngươi đã biết chuyện này, chẳng lẽ sẽ không sợ ta giết ngươi sao?”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần, lạnh giọng nói.

Nàng nói với Tô Thần kỳ thật là vì nhìn thấy Tô Thần ẩn giấu sâu, hắc là có an bài tay chân ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Giết ta thì tin tức ngươi là Tử Hàn Nguyệt sẽ truyền khắp toàn bộ Khánh Thành hoặc Lĩnh Nam quận vào ngày mai.”

“Ta nghĩ khi đó bất kỳ kế hoạch nào của ngươi đều phải ngâm nước nóng!”

Tô Thần có vẻ rất là bình tĩnh.

Tử Hàn Nguyệt có thực lực Luyện Thần đỉnh.

Thời điểm lão tử đánh lén còn chém giết một tên đây?

“A! Ngươi rất trấn định, xem ra ngươi có hậu thủ, tuy rằng không biết có chuẩn bị gì ở sau nhưng có thể để ngươi tự tin thế này, chắc chắn không đơn giản, ta liền không mạo hiểm. “

“Huống hồ ta là nhị nương của ngươi, nếu ta là người Hàn Nguyệt Giáo thì người ngoài cũng sẽ cho rằng ngươi là người Hàn Nguyệt Giáo.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần nói.

“Ta không phải trấn định, lưng ta đã toát mồ hôi lạnh rồi, không tin ngươi có thể sờ thử!”

Tô Thần nhìn đối phương mở miệng nói.

Giọng điệu có vẻ trêu đùa.

Nhưng thời điểm hấn nói xong thì thân hình Tử Hàn Nguyệt chợt lóe, giống như chuồn chuồn giã lên cành trúc rồi đi.

“Thân pháp này không tồi, có thời gian ta cũng muốn tu luyện thân pháp!”

Nhìn Tử Hàn Nguyệt biến mất, Tô Thần lắc lắc đầu xoay người rồi đi.

Hôm nay hấn thu hoạch không nhỏ.

Có được một ít tin tức mà mình không biết, còn đạt được công pháp ma đạo cùng năm tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.

Có thể nói là không uổng một chuyến.

Trở lại phòng.

Tô Thần bắt đầu nghỉ ngơi.

Tử Hàn Nguyệt không có ra tay với hấn, mặc kệ là nàng kiêng kị hay là gì đó, đại biểu tạm thời sẽ không ra tay.

Chương 72: Cứu U Hàn Mạch (2)

....

Có nàng ở Tô phủ, Tô phủ sẽ an toàn.

Chuyện Kim Phong Tế Vũ Lâu và Lôi Đường vẫn còn được bàn tán sôi nổi.

Dù sao Kim Phong Tế Vũ Lâu và Lôi Đường chính là hai thế lực lớn ở Khánh Thành.

Hiện giờ một cái đổi chủ, một cái bị diệt.

Sao có thể không khiến người người trong thành bàn tán đây chứ?

Sáng sớm Tô Thần đã rời giường đi tới thiện phòng.

Bất quá lúc này Tử Hàn Nguyệt thể mà theo hắc cùng nhau ăn bữa sáng, phỏng chừng là muốn quan sát hắc nhiều hơn.

Tô Thần cũng không để ý.

Hai người không có giao lưu, đơn giản cơm nước.

Tô Thần không có rời Tô phủ, hắc chờ đợi người Tử Đan Cung tiến đến.

“Thiếu gia, vừa rời bên Lăng Thiên Hà truyền tin tức, nói Tần gia Tần Thiên Hàn tới, còn thu phục Thiện Đường.”

Phúc bá nhẹ giọng nói.

Tần Thiên Hàn không chỉ là Tần gia nhị thiếu mà còn là truyền nhân của môn chủ Huyết Kỳ Môn Thượng Quan Huyết,

một trong thập đại môn phái Lĩnh Nam quận, cũng là thiếu môn chủ Huyết Kỳ Môn.

“Không nghĩ tới hần lại tiến đến, xem tình hình thì Tần gia vẫn rất coi trọng chuyện này.”

Tần Thiên Hàn tiến đến, bên người tất nhiên có cao thủ.

Dù sao Tần Thiên Hàn cũng không phải kẻ mà Tần Hạo có thể so.

“Một gốc Huyết Ma hoa hấp dẫn nhiều người tiến đến như vậy, thật sự thú vị!”

“Có lẽ đây chính là giang hồ đi!”

“Chỉ là người Trấn Phủ Tư vẫn không hiện thân, ẩn giấu đủ sâu.”

“Có thời gian đến gặp Liễu Vô Mi Ngọc Xuân Uyển một chút, tình báo của bọn họ không chỉ có riêng ở Khánh Thành, có lẽ đã tra được hành tung của Trấn Phủ Tư.”

Tô Thần trầm nghĩ.

“Thiếu gia, thời gian ước định sắp tới rồi, chúng ta nên đi gặp người Tử Đàn Cung.”

Phúc bá mở miệng nói.

Trước kia Tô Mộng Bạch đều ra trước cửa nghênh đón người Tử Đàn Cung.

Huống hồ người tới lần này là tam lão gia Mộc gia, hần là bọn họ nên chờ ngoài cửa.

Tô Thần vốn định chờ ở đại sảnh nhưng suy nghĩ chút vẫn nên đi chờ đối phương trước cửa.

Bên ngoài Tô phủ.

Không bao lâu sau có ba bóng người từ xa đi tới.

Nhanh chóng tiến tới trước mặt Tô Thần.

“Gặp qua tam lão gia, Mộc tiểu thư, mời vào phủ.”

Tô Thần tiến lên nói.

Không có hành lễ.

Tiến đến nghênh đón đã tới điểm máu chốt, hành lễ là chuyện không có khả năng.

Lão giả nhìn về phía Tô Thần, bộ dạng không tính anh tuấn, có chút bình thường.

Hơi thở không thâm sâu, phỏng chừng còn chưa có bước vào Tiên Thiên.

Khí huyết hơi dao động, thân thể tương đối tốt.

Sau đó lão giả không chú ý nữa, bước vào Tô phủ.

Còn Mộc Thanh Tuyết cũng chỉ liếc nhìn Tô Thần một cái rồi theo lão giả tiến vào.

【 Phát hiện Cửu U Hàn Mạch, Cửu U Hàn Mạch có khả năng tăng cường lĩnh ngộ đối với công pháp thuộc tính hàn, nếu có thể song tu với đối phương sẽ đạt được Cửu U hàn khí. 】

“Cái này!”

Tô Thần ngẩn ra nhìn về phía Mộc Thanh Tuyết.

Không nghĩ tới Mộc Thanh Tuyết này thế mà có Cửu U Hàn Mạch.

Chỉ cần chính mình song tu với Mộc Thanh Tuyết thì có thể nhận được Cửu U hàn khí.

Bởi vì tiếp thu thân thể có ký ức hữu hạn cho nên Tô Thần không biết rõ Cửu U hàn khí.

Nhưng thông qua tên gọi thì hẳn là một thứ khó lường.

Bất quá yêu cầu song tu, ánh mắt hắn không khỏi nhìn Mộc Thanh Tuyết kỹ hơn.

Hình như hắn đã cảm giác được một cỗ hàn khí phát ra từ cơ thể đối phương.

“Chẳng lẽ muốn ta ôm một khối băng ngủ, có thể hơi lạnh hay không?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Hắn dẫn ba người tiến vào Tô phủ.

Xuyên qua đại môn trực tiếp tới đại sảnh.

Hắn mời ba người ngồi xuống, hơn nữa còn kêu thị nữ đưa nước trà.

“Không biết Mộc lão ngài tiến đến có gì phân phó?”

Không cho bọn họ cơ hội hàn huyên, Tô Thần lập tức mở miệng hỏi.

“Tô Thần, phụ thân ngươi đi ra từ Mộc gia chúng ta, ở Khánh Thành sáng lập Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Thật ra ngươi cũng có thể xem như người Mộc gia người, không biết có nguyện ý trở về Mộc gia hay không, trở thành đệ tử Tử Đàn Cung.”

Mộc lão nhìn Tô Thần mở miệng nói.

“Trở về Mộc gia, trở thành đệ tử Tử Đàn Cung sao?”

Tô Thần không nghĩ tới bọn họ thế mà muốn hắn gia nhập Mộc gia, trở thành đệ tử Tử Đàn Cung.

“Mộc lão, ta đã gia nhập Sơn Hà Môn, là đệ tử Sơn Hà Môn, không thể gia nhập môn phái khác.”

Sơn Hà Môn chính là môn phái thuộc Lĩnh Nam quận, còn là môn phái chính đạo, có thanh danh tốt.

Tử Đàn Cung là môn phái ma đạo tái ngoại, tuy rằng thực lực cường đại nhưng chỉ có thể sống ở tái ngoại.

Nếu vậy còn không bằng ở Sơn Hà Môn phát triển đây.

Nghe Tô Thần nói, Mộc Thanh Tuyết mở miệng:

“Tô Thần chỉ cần người gia nhập Mộc gia, chúng ta có thể trợ giúp người giành lại một ít lợi ích từ Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Chỉ với thân phận đệ tử Sơn Hà Môn bình thường của người, e là sau này Kim Phong Tế Vũ Lâu không có một chút quan hệ gì với người nữa.”

“Kim Phong Tế Vũ Lâu chính là tâm huyết của phụ thân người phụ.

Chẳng lẽ người cứ để mất đi toàn bộ vậy sao.”

“Đây là coi trọng lợi ích từ Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Mộc Thanh Tuyết vừa mở miệng, Tô Thần liền biết được đối phương muốn cái gì rồi?

Hiện giờ Kim Phong Tế Vũ Lâu đã bị hấn âm thầm không chế.

Lợi nhuận đều thuộc về hấn.

Hấn sẽ chia sẽ cho người khác sao?

“Mộc lão, Mộc tiểu thư, hiện giờ ta đã báo được đại thù, còn có cảm thấy thực lực của mình hữu hạn nên chuẩn bị rời khỏi Khánh Thành trở về Sơn Hà Môn khổ tu.”

“Kim Phong Tế Vũ Lâu, ta đã không còn quan tâm!”

Tô Thần mở miệng nói.

Nghe Tô Thần nói, sắc mặt Mộc lão vốn bình thản trở nên có chút khó coi, hấn không nghĩ tới Tô Thần lại từ chối đề

ngợi của hắ.

Chương 73: Mục đích thật sự của Tử Hàn Nguyệt

....

Bất quá vẻ khó coi biến mất rất mau.

Mộc Thanh Tuyết nhìn Tô Thần, sắc mặt trở nên lạnh lẽo.

Thật sự không biết tốt xấu.

Bọn họ tự mình tiến đến cho Tô Thần gia nhập Mộc gia, Tô Thần này thế mà đang từ chối bọn họ.

“Tô Thần, ngươi cũng không cần quyết định vội, cẩn thận suy xét mấy ngày đi.”

“Nguyên nhân phụ thân ngươi chết cũng không phải đơn giản như ngươi nghĩ, mấy ngày nay lão phu sẽ điều tra nguyên nhân phụ thân ngươi chết, sau đó chúng ta bàn lại, hôm nay tới đây thôi.”

Mộc lão đứng dậy mở miệng nói.

Tạm thời còn không phải lúc cưỡng bức Tô Thần, chờ đến thời điểm cần cưỡng bức thì bọn họ sẽ không ôn hòa nói chuyện thế này.

“Còn có nguyên nhân khác?”

Nghe Mộc lão nói, Tô Thần giả vờ kinh ngạc, sắc mặt mê mang.

Mộc Thanh Tuyết nhìn biểu hiện của Tô Thần mà tỏ vẻ khinh thường.

Nàng theo Mộc lão rời đi.

Quản gia Phúc bá chờ ngoài cửa vội vàng cung kính tiễn bọn họ.

“Ta nghĩ người biết không ít, nói với thiếu gia nhà người đi, tuy rằng như vậy an toàn nhưng thân làm nhi tử, sao có thể báo thù không đến nơi đến chốn!”

Mộc lão nói với Phúc bá.

“Tam lão gia, thực thực của thiếu gia.”

Phúc bá thấp giọng nói.

“Gia nhập Mộc gia ta thì chính là chuyện của Mộc gia, Mộc gia chính là Một gia Tử Đan Cung.”

Mộc lão trầm giọng nói.

“Tiểu nhân đã hiểu!”

Phúc bá vui mừng, vội vàng nói.

Thời điểm ba người rời đi.

Tô Thần khôi phục lại dáng vẻ bình thường, hất xua tay cho thị nữ rời đi.

Sau khi thị nữ rời đi.

Tô Thần lại nở một nụ cười lạnh.

“Người, ta tự nhiên sẽ giết, nhưng mà ta rất muốn nhìn xem các người làm như thế nào.”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Lúc này, trong hậu viện.

“Tiểu thư, người Tử Đan Cung đã đi rồi, bọn họ muốn Tô Thần gia nhập Mộc gia, xem ra muốn nhận lợi ích từ Kim Phong Tế Vũ Lô.”

“Tô Thần bên này giả ngu, không có đáp ứng, nói chuẩn bị rời đi Khánh Thành trở về Sơn Hà Môn!”

“Tiểu thư, người nói Tô Thần sẽ rời đi vào thời điểm này sao?”

Tiêu Lan mở miệng hỏi.

“Tô Mộng Bạch trung với Mộc gia, Tô Thần này thì không, rời Khánh Thành trở về Sơn Hà Môn, đây là chuyện mà lúc này hẳn tuyệt đối không làm. “

“Chú ý là được, địa đồ núi non chung quanh ước chừng bao lâu mới vẽ xong?”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Tiến độ có chút chậm, chỉ sợ cần nửa tháng nữa mới hoàn thành.”

Tiêu Lan mở miệng nói.

“Thời gian có chút dài, bắt quá ẩn nấp là quan trọng nhất, không thể để người khác nhận ra.”

“Còn nữa, nhóm người mà Tô Mộng Bạch an bài lúc trước đã bị xử lý hết rồi sao?”

Tử Hàn Nguyệt trầm giọng nói.

“Tiễn đi rồi, không muốn đi, vĩnh viễn sẽ lưu lại nơi này!”

Tiêu Lan trả lời.

“Được, chỉ cần vẽ xong bản đồ núi non bên ngoài Khánh Thành thì bản đồ toàn bộ Lĩnh Nam quận cũng hoàn thành, chúng ta nên trở về giáo.”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Tiểu thư, chúng ta cần lấy lá vàng từ chỗ Tô Thần về sao?”

“Không cần, lưu tại trong tay hắn, nếu cuối cùng xảy ra chuyện còn có thể dời sự chú ý của người khác.”

“Đồ vật kia ở trong tay hắn hoàn toàn vô dụng.”

Tử Hàn Nguyệt bình tĩnh nói.

Theo lời các nàng nói, có thể thấy được lời Tử Hàn Nguyệt nói với Tô Thần trước đó, ngoại trừ năm chỗ bí tàng thì cái gì mà quanh Khánh Thành có một chỗ bí tàng, căn bản không thể tin.

Nàng với Tô Mộng Bạch giao dịch là vẽ bản đồ.

Có đôi khi lời nữ nhân nói thật sự không thể tin.

Khánh Thành, khu vực phía đông.

Trong một tiểu viện ở một con đường hẻo lánh gần phủ thành chủ.

Một nam tử thân mặc áo bào tro cảnh giác nhìn bốn phía, sau đó đẩy một cánh cửa tiến vào.

Xuyên qua sân viện đi vào căn phòng.

Trong phòng một nam tử áo lam đang âm trầm đứng.

Đúng là Lĩnh Nam quận Bắc Trấn Phủ Tư Diêm Thuật.

“Đại nhân, Đỗ Viễn thiên hộ và tiểu đội đã mất tích, thuộc hạ điều tra phát hiện dấu vết đánh nhau ở một ngôi miếu nát trên đường bọn họ đi.”

“Từ dấu vết mà suy đoán thì thời gian chiến đấu không ngắn.”

“Thuộc hạ không tìm được thi thể, hiện trường bị rửa sạch, rất khó phân biệt có bao nhiêu người ta tay, nhưng có thể nhận định bọn họ đã gặp nạn.”

Nam tử áo tro khom người nói.

“Không nghĩ tới thật sự xảy ra chuyện!”

Theo lý thì đám Đỗ Viễn vừa đến Tần Thúc sơn sẽ đưa tin cho hắn.

Nhưng đợi một ngày vẫn không có tin tức, cho nên hắn nhanh chóng rời khỏi trang viên lúc trước tiến vào trong thành.

Hơn nữa phái người điều tra hành tung của đám Đỗ Viễn.

“Đỗ Viễn có thực lực Luyện Thần đỉnh, thủ hạ đều là Tiên Thiên cảnh, muốn làm cho tất cả đều không thoát được, thực lực của đối phương như thế nào đây?”

“Nếu đối phương có thực lực cường đại căn bản không cần đánh nhau, xem ra hành tung của bọn họ bị tiết lộ.”

Diêm Thuật trầm giọng nói.

Miếu sát là nơi phải đi qua trước khi tới Tần Thúc sơn, đối phương ở nơi đó ra tay, khẳng định là biết được hành tung rồi.

“Nhưng mà không có mấy người biết bọn hắn tới Khánh Thành, chẳng lẽ là lão đông tây Trình Dương kia?”

“Điều tra hành tung của Trình Dương trong hai ngày nay, bất luận kỳ thời gian nào nhìn thấy cái gì đều phải kỹ càng tỉ mỉ.”

“Trình Dương, nếu ta phát hiện là người tiết lộ tin tức, ta muốn cả nhà người chôn cùng!”

Diêm Thuật bình tĩnh nói nhưng trong lời nói lại tràn ngập sự tàn nhẫn cùng huyết tính.

Nam tử áo bào tro trước mặt hắn vội vàng khom người nói:

“Đại nhân, thuộc hạ lập tức đi điều tra.”

Diêm Thuật xua tay cho đối phương rời đi.

Chương 74: Chết đạo hữu bất tử bản đạo (1)

....

Sau khi nam tử áo xám rời đi.

Một lão giả mặc cẩm bào từ trong bóng tối đi ra.

“Thiếu gia, chuyện này hẳn là không phải do Trình Dương gây ra, Trình Dương hẳn còn chưa to gan như vậy.”

“Bất quá tin tức thiếu gia tới nơi này cũng chỉ có hắc biết, vẫn cần muốn điều tra một chút.”

Lão giả trầm giọng nói.

- Nhạc lão, hiện giờ chuyện Khánh Thành này có chút năm ngoài dự liệu của chúng ta!

“Tình hình bên trong Tần Thúy Sơn, Nhạc lão điều tra như thế nào rồi?”

Diêm Mộc mở miệng nói.

“Là có chút ngoài dự liệu, không biết Bạch Thiên Vũ từ nơi nào xuất hiện, tin tức điều tra được cũng có hạn.”

“Tần Thúy Sơn bên kia, từ trong miệng một ít người Lôi gia còn sống sót điều tra ra được lúc ấy hẳn là có hai người tiến vào trong cốc, là một nam một nữ.”

“Bọn họ bị Lôi Diêu cùng người hắc dẫn theo phát hiện, Lôi Diêu và người đó đuổi giết đôi phương, cuối cùng bị người ta giết ngược.”

“Qua thi thể, người tới là một người dùng kiếm, một người dùng đao.”

“Bất quá một nam một nữ kia cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là người Lôi Diệu dẫn vào trong cốc, ta hoài nghi người nọ là người của Hàn Nguyệt giáo.”

Đang cho người điều tra những người mà Lôi Diệu tiếp xúc!

“Bất quá thiếu gia, ta muốn đến Kim Phong Tế Vũ Lâu một chuyến, bọn họ là địa đầu xà Khánh Thành này, có lẽ có thể giúp chúng ta tìm được người nọ.”

“Vừa lúc ta cũng muốn gặp Bạch Thiên Vũ kia.”

Lão giả mở miệng nói.

“Nhạc lão, nếu ngài đã đoán ra người đi xem Huyết Ma Hoa là người của Hàn Nguyệt giáo, như vậy chứng tỏ đối phương đã mắc câu, chúng ta chỉ cần chờ đối phương xuất hiện trong sơn cốc là được.”

“Cần gì phải đi điều tra đối phương là ai? Điều này có thể khiến chúng ta bại lộ. ”

Diêm Thuật mở miệng nói.

“Theo tình báo chúng ta biết Tử Hàn Nguyệt đã ở Lĩnh Nam quận mấy năm, nhưng hành tung vẫn không bị nắm giữ.”

-Có thể thấy được người này có tâm tư kín đáo, cực kỳ cẩn thận, Huyết Ma Hoa quan trọng nhưng đối phương có thể không tự mình tiến đến!

“Nếu như nàng không đi, bố cục của chúng ta đã thất bại, tổn công vô ích.”

Lão giả cảm y mở miệng nói.

“Hiểu rồi, vậy ta sẽ thông tri phụ thân điều thêm một nhóm người tới đây!”

Diêm Thuật gật đầu nói.

Bố trí một cục lớn như vậy làm sao có thể cho phép tồn công vô ích?

Một nơi khác.

Trong đại sảnh Thiện Đường.

Tần Thiên Hàn ngồi ngay ngắn trên ghế chính, tay đang lau vết máu trên mũi thương sắc bén của cờ xí.

Phó đường chủ Độc Cô Hạo của Thiện Đường cung kính đứng trước mặt Tần Thiên Hàn.

Trong lòng tràn ngập sợ hãi.

Hôm qua Tần Thiên Hàn này một mình tiến vào Thiện Đường bọn họ, bắt đầu giết chóc, cuối cùng cao tầng Thiện Đường chỉ còn lại hắn cùng một người khác.

Chỉ là người nọ hiện giờ đang nằm trước mặt.

Cổ họng còn chảy máu.

Vừa mới bị lá cờ trong tay Tần Thiên Hàn xuyên qua cổ họng.

“Không biết Độc Cô đường chủ có điều tra ra được ai là người ra tay với đệ đệ ta không?”

Tần Thiên Hàn nhìn đối phương mở miệng nói.

Ngữ khí lạnh như băng làm cho Độc Cô Hạo mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Nhị thiếu, bên này ta không tra được manh mối gì, nhưng theo tình huống nắm giữ thì phân tích được có thể là Tô Thần ra tay với Tam thiếu?”

Độc Cô Hạo nhỏ giọng nói.

Ầm ầm!

Khi hấn vừa nói xong.

Thân hình Tần Thiên Hàn đang ngồi trên ghế lập tức biến mất xuất hiện sát trước mặt hấn.

Sau đó đưa bắt lấy cổ họng hấn, lạnh lùng nói:

“Người nói thực lực của đệ đệ ta không bằng Tô Thần kia.”

“Khụ khụ, không phải, không phải!”

Độc Cô Hạo lập tức nói.

“Nhị thiếu, đây chỉ là suy đoán của ta, Tô Thần dám giao dịch với Bạch Thiên Vũ để tiêu diệt Lôi Đường, cũng có thể mời người đi giết Tam thiếu.”

Độc Cô Hạo mở miệng nói.

Hấn không có tìm ra bất kỳ manh mối nào.

Nhưng hấn biết rằng hấn không thể không nói.

Không nói thì hôm nay chắc chắn phải chết, nói mới có cơ hội sống sót.

Vừa rời ở thời khắc sinh tử linh quang chợt lóe, hấn nghĩ đến Tô Thần.

Cho nên trực tiếp nói ra.

Đây chính là “bàn đạo không chết thì đạo hữu chết”.

Trước tiên để cho mình tránh được một kiếp rồi tính sau.

Huống chi mình đầy đủ lý do để suy đoán.

Nghe được lời của Độc Cô Hạo.

Tần Thiên Hàn buông bàn tay đang nắm cổ đối phương ra.

“Người nói có đạo lý, vậy người liền mang Tô Thần này đến Thiện Đường!”

“Đêm nay, ta muốn gặp mặt hấn ở Thiện đường.”

“Nếu như hấn không có ở đây, người liền đi cùng một đám huynh đệ của người đi.”

Tần Thiên Hàn nói xong xoay người ra khỏi đại sảnh Thiện Đường.

Bùm bùm!

Độc Cô Hạo vừa rồi còn miễn cưỡng đứng được bây giờ trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất.

Hấn không có đứng dậy mà là lau mồ hôi trên trán mình, một lúc sau mới đứng dậy đi đến chỗ ngồi ngồi xuống, uống từng ngụm trà.

“Người đâu!”

Sau khi sắc mặt khôi phục một chút, hấn hét lên một tiếng.

Một hồi sau, hai gã đệ tử Thiện Đường đi vào nhìn thấy thi thể trên mặt đất, hai người có chút tê dại.

Miệng lắp bắp nói:

“Đường chủ có phân phó gì. ”

“Xử lý thi thể này, không cần tiết lộ ra ngoài, còn nữa, các người điều tra Tô Thần một chút, xem hiện tại hấn ở địa phương nào, sau khi điều tra được mau chóng tới báo cáo ta.”

“Tuân lệnh!”

Hai đệ tử kéo thi thể mang ra ngoài, sau đó đi điều tra hành tung của Tô Thần.

Tại thời điểm này.

Tô Thần ra khỏi Tô phủ, đi tới Ngọc Xuân Uyển, hấn muốn từ Liễu Vô Mi bên này biết được một ít tình huống Bắc Trần Phủ Ti.

Chương 75: Chết đạo hữu bất tử bản đạo (2)

....

Chưa đầy một canh giờ Tô Thần đã đi tới Ngọc Xuân Uyển.

Quế di nhìn thấy Tô Thần liền tiến lên chào hỏi:

“Tô thiếu gia, mấy ngày nay vẫn lạnh nhạt Tần Lan cô nương chúng ta, để cho nàng một mình ở bên ngoài, chính mình ngược lại luôn hướng tới Ngọc Xuân Uyển, nếu không ta lại bỏ tiền mua Tần Lan về.”

Tần Lan được nàng huấn luyện rất lâu.

Bị Tô Thần lãng phí ở bên ngoài quả thực quá đáng tiếc.

“Ta đã chuộc thân cho nàng, nàng là người tự do, nàng muốn như thế nào ta cũng không thể quản.”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

Tần Lan đối với hắn mà nói chỉ là thử lần đầu tiên mà thôi.

Hắn cũng sẽ không mang theo đối phương cùng một chỗ..

Đôi khi nữ nhân có thể ảnh hưởng tới tốc độ rút đao nha.

“Vậy ta có thời gian sẽ liên lạc với nha đầu Tần Lan kia!”

Nghe Tô Thần nói xong, Quế di tươi cười đáp.

“Không biết lần này Tô thiếu tới đây làm gì?

“Ta muốn đi gặp Liễu phu nhân, người đi thông báo một chút, ta nghĩ nàng sẽ gặp ta.”

Nghe Tô Thần nói đến Liễu phu nhân, Quế di kia không có đi vào thông báo mà mang theo Tô Thần tiến vào hậu viện luôn.

Bên trong sân hậu viện.

Liễu phu nhân vẫn xinh đẹp như cũ.

Nhìn thấy Tô Thần đến thì vẻ lãnh ngạo trên mặt biến mất, nàng mỉm cười xua tay cho Quế di rời đi.

“Người tới đây đáp ứng gia nhập Trường Hận cung ta hay là hỏi chuyện của Bắc Trấn Phủ Ti.”

“Gia nhập Trường Hận Cung cũng được, xem các người cho vị trí nào, Bắc Trấn Phủ Tư ta không tra được, người bên này có manh mối sao?”

Sau lưng Trường Hận cung có người, hơn nữa không ảnh hưởng đến thân phận đệ tử Sơn Hà Môn, quả thật có thể gia nhập.

Huống chi Liễu phu nhân này ở trong Trường Hận cung còn có chút địa vị.

“Đệ đệ, người đây là đồng ý, vậy tốt, kẻ tiếp giao cho tỷ tỷ làm.”

“Chuyện của Bắc Trấn Phủ Ty đã điều tra không sai biệt lắm, người tới là Diêm Thuật, con trai thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ty Lĩnh Nam Quận.”

“Diêm Thuật này cũng không phải quá quan trọng, quan trọng là một người đi theo hắn đến đây, đệ tử ngoại môn Mật giáo Phật môn [Phân Thiên Thủ] Liệt Tín.

Nghe vậy, Tô Thần tìm tòi ký ức.

Phật môn được chia thành hai trường phái chính là Thiên tông và Mật Tông.

Mật tông cũng chia làm hai phái Kim Cương và Mật giáo, thế lực chủ yếu là vùng biên thù và tái ngoại.

Kim Cương môn ở Khánh Thành thuộc Kim Cương phái.

【 Phần Thiên Thủ 】 Liệt Tín không chỉ là người của Mật giáo, mà còn là một trong ba đại cao thủ Bắc Trấn Phủ Tứ Lĩnh Nam quận.

Không nghĩ tới nhân vật như vậy đến Khánh Thành, có thể thấy được bọn họ coi trọng Tử Hàn Nguyệt đến thế nào.

“Vị trí của Huyết Ma Hoa hẳn là Bắc Trấn Phủ Ti đã sớm biết, cho nên Huyết Ma Hoa chỉ là mối nhử, không phải mục đích chân chính của bọn họ.”

Tô Thần ngồi xuống trước mặt Liễu Vô Mi, rót cho mình một chén trà uống.

“Căn cứ theo tin tức, hẳn là có quan hệ với Tử Hàn Nguyệt của Hàn Nguyệt giáo.”

“Thánh nữ Hàn Nguyệt giáo Tử Hàn Nguyệt ở Lĩnh Nam quận mấy năm nhưng vẫn chưa từng lộ diện, hành tung rất là bí ẩn.”

“Một đoạn thời gian trước, không biết Bắc Trấn Phủ Tứ lấy được manh mối từ đâu nói Tử Hàn Nguyệt đang ở Khánh thành.”

“Hẳn là bọn họ cho rằng Tử Hàn Nguyệt có liên quan với bí tàng Đại Sở ở Khánh Thành, cho nên mới thiết lập cục này.”

Liễu Vô Mi mở miệng nói.

“Bí tàng Đại Sở, người nói là tin tức về năm chỗ bí tàng sao?”

Tô Thần có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, bất quá bọn họ nghĩ quá ngây thơ, Tử Hàn Nguyệt có thể che giấu đến bây giờ, nào có dễ dàng rơi vào cạm bẫy chứ.”

“Diêm Thuật kia hẳn là nhận ra có người muốn động đến hắn cho nên mới muốn lập công, tiêu trừ nguy cơ lần này của mình.”

Hình như Liễu Vô Mi thêm gì đó, trong lúc vô tình lộ ra chút.

Bất quá Tô Thần không quan tâm tới mấy chuyện này, chuyện hắn quan tâm chính là làm sao tìm được Diêm Thuật, đánh chết đối phương.

Về phần Liệt Tín, thực lực có chút mạnh, phải nghĩ biện pháp mới có thể giết chết.

“Vậy người còn tranh đoạt Huyết Ma Hoa sao?”

Tô Thần hỏi.

“Đương nhiên tranh rồi, vì sao mà không tranh chứ, thứ hữu dụng đối với ta, không thể bỏ qua.”

“Đệ đệ, nếu như người ra tay giúp ta tranh đoạt Huyết Ma Hoa, chính là giúp tỷ tỷ đại ân.”

“Muốn báo đáp như thế nào cũng được.”

Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần, ánh mắt quyến rũ.

Nàng đã thấy qua thực lực của Tô Thần, cho dù nàng cũng phải cẩn thận với đối phương.

“Ta nhất định sẽ trợ giúp tỷ tỷ, bất quá Huyết Ma Hoa chẳng lẽ thật sự có công hiệu tương tự như đài sen Ngũ phẩm sao?”

Tô Thần nói ra thắc mắc của mình.

“Huyết Ma Hóa mang theo một chút huyết độc, bất quá có thể dung hòa, đồ vật dùng để dung hòa các thể lực lớn đều có.”

Liễu Vô Mi nói.

Lúc này, một thị nữ tiến đến bên ngoài.

“Có chuyện gì?”

Liễu Vô Mi lên tiếng hỏi.

Thị nữ đi tới nhẹ giọng nói bên tai Liễu Vô Mi một câu sau đó khom người lui ra ngoài.

Liễu Vô Mi nhìn về phía Tô Thần.

“Như thế nào, sự tình có liên quan đến ta.”

Chương 76: Sát ý như nước, giết người Thiện Đường

....

Tô Thần không khỏi hỏi.

“Người của Thiện Đường đang tìm hiểu tin tức của ngươi, nhưng không biết tìm ngươi làm gì.”

“Bất quá hẳn là liên quan tới Tần Thiên Hàn, cao tăng Thiện Đường bị hắn giết không ít, có muốn ta giúp ngươi điều tra hay không.”

Liễu Vô Mi nói.

“Không cần, đúng lúc ta cũng không có việc gì, tự mình đi Thiện Đường một chuyến, ta rất muốn xem bọn họ tìm ta là vì chuyện gì.”

Tô Thần mở miệng nói.

Trên người hắn tản ra một cỗ sát ý giống như thủy triều vậy.

Hiện tại hắn không muốn chờ người đến tìm hắn gây phiền toái.

Hắn muốn ra tay trước, giải quyết đối thủ.

” Tần Thiên Hàn kia không đơn giản, phải cẩn thận một chút!”

“Ngươi đi ra từ hậu viện hay là muốn đi cửa chính.”

Liễu Vô Mi nói.

“Đi phía sau, làm xong việc ta sẽ trở về.”

Tô Thần nói.

Liễu Vô Mi gật gật đầu, mở mật đạo để Tô Thần rời đi.

“Chú ý chặt chẽ tình hình bên Thiện Đường, vừa có chuyện lập tức thông báo cho ta.”

Liễu Vô Mi hướng về chỗ tối phân phó.

Tô Thần từ trong mật đạo đi ra nhìn thấy lão giả thuốc lá đang lái xe ngựa, trực tiếp lên xe.

Lão giả cũng không nói gì, điều khiển xe ngựa rời đi.

Tới một con đường hẻo lánh, Tô Thần xuống xe ngựa, lão giả thì đánh xe ngựa rời đi.

Sau khi Tô Thần rời đi, hắn ở trong bóng tối thay đổi một thân đồ đen, khoác áo choàng rời đi.

Đi tới một cứ điểm của Kim Phong Vũ Lâu.

Hắn cần điều tra tình huống hiện giờ của Thiện Đường, bên này hắn có lệnh bài Lăng Thiên Hà đưa.

Hắn nhanh chóng tra được tình huống hiện giờ của Thiện Đường.

“Không nghĩ tới Thiện Đường chỉ còn lại Độc Cô Hạo, những người khác đều bị Tần Thiên Hàn giết chết, Tần Thiên Hàn này thật đúng là bá đạo.”

“Vậy trước tiên giết chết Độc Cô Hạo rồi sau đó cho người dẫn Tần Thiên Hàn đến chỗ khác, nhanh cơ hội giết chết Tần Hạo đã bị phế đi.”

Tô Thần nhìn tư liệu trước mặt mà lạnh giọng nói.

Lúc trước còn cần Tần Hạo thúc giục Huyết Ma Hoa thành thực.

Hiện giờ đã không còn cần nữa cho nên có thể cho Tần Hạo chết.

Vào buổi tối.

Trong đại sảnh Thiện Đường.

Độc Cô Hạo một mình ngồi trên ghế, có chút sốt ruột.

Hắn đã tìm được Tô Thần nhưng hiện tại làm thế nào để mang người tới là một vấn đề nan giải.

Đi vào trong Ngọc Xuân Uyển cướp người quá khó khăn.

Cho dù hắn đi vào cướp cũng không nhất định có thể cướp ra.

Nhưng thời gian sắp đến, một khi Tần Thiên Hàn đến, hắn không có mang Tô Thần về, như vậy chỉ sợ phải đi gặp mặt các huynh đệ đã chết.

Lúc này.

Một tên đệ tử vội vàng xông vào.

“Chuyện gì mà hoảng hốt.”

Độc Cô Hạo vốn phiền lòng, nhìn thấy sắc mặt của tên đệ tử này liền không vui.

“Đường chủ, bên ngoài có một người mặc áo choàng, hắn nói hắn biết là ai đã thương Tần Hạo thiếu gia.”

Tên đệ tử kia vội vàng nói.

“Cái gì?”

Nghe được lời của đệ tử này, Độc Cô Hạo ngẩn ra.

Nhưng sau đó trầm giọng hỏi:

“Ý ngươi là đôi phương biết ai đã khiến Tần Hạo thiếu gia bị thương? ”

“Đúng vậy, bất quá đôi phương nói muốn tin tức này cần cho hẳn một ngàn lượng bạc.”

Đệ tử tiến vào mở miệng nói.

“Chỉ cần tin tức hữu dụng thì một ngàn lượng không thành vấn đề, dẫn hẳn mang vào!”

Độc Cô Hạo lập tức nói.

Một lát sau.

Tên đệ tử kia mang theo một người đội nón tiến vào đại điện.

“Người biết là ai đã thương Tần tam thiếu.”

Độc Cô Hạo nhìn Tô Thần nói.

“Trước tiên đưa ngân phiếu rồi nói sau.”

Tô Thần hạ thấp giọng, nói.

Độc Cô Hạo đã cảm nhận được hơi thở của Tô Thần từ khi hẳn tiến vào, không cảm thụ được nguy hiểm.

“Bằng hữu, đây là một tấm ngân phiếu một ngàn lượng!”

Độc Cô Hạo đặt ngân phiếu trên mặt bàn rồi nói.

Tô Thần tiến lên cầm ngân phiếu trên bàn, nhìn một chút rồi nhét vào trong ngực.

Mở miệng nói.

“Ta chỉ vô tình nhìn thấy, kẻ ra tay đã thương Tần Hạo, chính là...”

Đang nói thì bỗng nhiên dừng lại.

Độc Cô Hạo đang nghe cũng không khỏi nhìn về phía Tô Thần.

Liền nhìn thấy Tô Thần tới gần, bàn tay nắm chặt giống như kinh lôi đánh về phía yếu hầu hắn.

Độc Cô Hạo ngẩn ra, lông tơ toàn thân dựng thẳng lên, thân hình nhanh chóng lui về phía sau.

Trong lúc vội vàng còn đánh ra một chuồng muốn ngăn trở.

Toàn bộ thân thể Độc Cô Hạo bị một quyền này đánh bay, nện vào trên vách tường.

Bàn tay hắn dùng đón đỡ mềm nhũn, rũ xuống.

Lúc này.

Một bàn tay của Tô Thần nhanh chóng xuất hiện ở cổ họng hắn.

Nắm chặt cổ làm cho hắn không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Sau đó thân hình Tô Thần đột nhiên lui lại.

Xuất hiện trước mặt người mang theo hắn tiến vào, bàn tay còn lại trực tiếp tung một quyền đánh vào cổ đối phương.

Đệ tử Thiện Đường còn đang kinh ngạc thì cổ đã phát ra tiếng răng rắc, ngay sau đó đầu nghiêng một bên, thân thể ngã xuống đất.

“Ngươi, ngươi là ai, ta, chúng ta hình như không có cừ oán.”

Độc Cô Hạo bị nắm cổ lắp bắp nói.

“Không phải ngươi đang tìm ta sao?”

Lúc này Tô Thần lộ ra khuôn mặt dưới áo choàng.

Nhìn thấy khuôn mặt hắn, Độc Cô Hạo khiếp sợ.

“A...”

Chỉ mới nói một từ.

Tô Thần liền bóp nát cổ hắc ném thi thể sang một bên rồi vọt ra ngoài.

Các đệ tử Thiện Đường chạy tới, cảm giác được khí tức hung hãn trên người hắc nhao nhao né tránh, trong mắt tràn ngập sự hoảng sợ.

Thiện Đường quá xui xẻo.

Ngày hôm qua vừa gặp hung nhân, hôm nay lại gặp hung nhân.

Phải nhanh chóng sang nương nhờ các bang phái khác thôi.

Chương 77: Giết người không cách đêm (1)

....

Ra khỏi Thiện Đường, Tô Thần tiến vào trong đám người biến mất không thấy.

Một ít đệ tử Thiện Đường bắt đầu chạy trốn.

Không có biện pháp nào khác, Thiện Đường này đã quá xui xẻo, phó đường chủ cuối cùng cũng chết luôn.

Rất nhanh, tin tức này nhanh chóng lan truyền.

Nhất thời, người Khánh Thành xôn xao nghị luận.

Bọn họ thật sự không ngờ một thế lực lớn như Thiện Đường cứ tan tành như vậy.

Chẳng bao lâu sau chuyện này liền truyền đến bên tai Tần Thiên Hàn đang chờ đợi tin tức.

Sắc mặt Tần Thiên Hàn trong sảnh trở nên âm trầm.

Hắn bên này vừa mới thu phục Thiện Đường, để đối phương làm việc cho mình, còn chưa làm được việc thì Độc Cô Hạo hắn lưu lại đã bị người khác giết.

Đây hoàn toàn là nhằm vào hắn.

“Lộc lão, chuyện này, người thấy thế nào?”

Tần Thiên Hàn trầm giọng nói.

“Cần phải đến hiện trường xem một chút, mới có thể biết được bên kia đã xảy ra chuyện gì, người ra tay như thế nào!”

Lộc lão nói.

“Vậy phiền Lộc lão đi một chuyến, ta muốn xem xem là ai đang muốn gây phiền toái cho ta!”

Tần Thiên Hàn nói.

“Được!”

Lộc lão đứng dậy đi tới Thiện Đường.

Ở bên ngoài phủ đệ, Tô Thần đứng ở một góc đường nhìn tình huống bên trong Tần phủ.

Khi nhìn thấy một lão giả ra phủ tiến về Thiện Đường hần liền mỉm cười.

Đợi một hồi không thấy lão giả kia trở về.

Hần đi đến trước mặt một người ăn xin:

“Gửi lá thư này đến viện đối diện, một lượng bạc này là của ngươi.”

“Đa tạ đại gia!”

Tên ăn xin lập tức tiếp nhận thư cùng bạc nhanh chóng tiến đến viện đối diện.

Trong đại sảnh.

Tần Thiên Hàn vẫn còn chưa hết tức giận.

Từ hai bàn tay có hai luồng hàn khí tuôn ra.

Nhiệt độ chung quanh tức khắc giảm xuống rất nhiều.

Lúc này một người hầu từ bên ngoài bước vào.

“Nhị thiếu, bên ngoài có người đưa tới một phong thư, nói muốn ngài nhận lấy.”

Người hầu đưa thư lên.

“Muốn ta nhận lấy!”

Tần Thiên Hàn nhường mây, hàn khí trong hai tay biến mất, tiếp nhận phong thư, mở ra xem.

“Người muốn tìm ta, ta Lập Nguyên Kiều thành đông, chỉ chờ người một khắc đồng hồ, người dám đến sao.”

“Hừ!”

Chân khí trong tay Tần Thiên Hàn bắn ra biến phong thư thành bột mịn.

“Ta muốn xem ngươi là ai?”

“Đi!”

Tần Thiên Hàn đứng lên.

Đại hán ôm cờ kia cũng theo Tần Thiên Hàn ra khỏi sân.

Tô Thần vẫn luôn ở bên ngoài chú ý.

Nhìn thấy hai người rời, hắn chờ đợi một lúc sau đó đi tới vách tường bên ngoài phủ đệ.

Xoát!

Trực tiếp nhảy vào bên trong.

Sau khi rơi xuống đất, ánh mắt nhìn lướt qua đình viện, bắt đầu tìm kiếm nơi Tần Hạo đang ở.

Tại thời điểm này

Trong một căn phòng.

Tần Hạo đang ở trên giường khôi phục thương thế, mượn một ít đan dược, tiên thiên khí kinh trong cơ thể hắn đã khôi phục hơn phân nửa.

“Cũng không biết nhị ca đã tìm được hung thủ chưa!

Nghĩ đến hung thủ, trong mắt Tần Hạo tràn ngập lửa giận.

Trong lòng cũng có lửa giận khó nén.

Hắn cần phải tìm một người nào đó để trút giận.

Đẩy cửa ra, Tần Hạo đi tới bên cạnh một nha hoàn vừa mới được triệu vào trong phủ, kéo nha hoàn vào trong phòng.

Ôi, ôi!

Sau đó trong phòng có tiếng nha hoàn kêu thảm thiết vang lên.

Trong tiếng kêu thảm thiết còn có tiếng hô hấp dồn dập.

Tô Thần đang ở trong viện tìm kiếm, nghe được tiếng kêu thảm thiết, thân hình chợt lóe hướng nhanh sang bên này.

Một lát sau tiếng kêu biến mất.

Tần Hạo phát tiết một phen, vẻ thù hận trên mặt mới biến mất.

Thấy nha hoàn trong phòng đang khóc lóc, hắn lạnh lùng nói:

“Không muốn chết liền câm miệng cho lão tử! ”

Tiếng khóc của nha hoàn nháy mắt ngừng lại.

Tần Hạo xoay người đẩy cửa phòng chuẩn bị đi ra ngoài.

Tuy nhiên đúng lúc này cửa phòng đột nhiên bị đánh chia năm xẻ bảy.

Thân hình Tần Hạo trong nháy mắt lui về phía sau mấy bước, muốn xem xem có chuyện gì xảy ra.

Nhưng khoảnh khắc ngẩng đầu lên hắn liền nhìn thấy một bóng người đội đầu lập.

Nhìn thấy bóng dáng này, Tần Hạo nổi giận, chính là người trước mắt này phế mất một cánh tay của hắn.

Hắn muốn tìm người này báo thù.

Thế nhưng da đầu lập tức tê dại, sắc mặt đại biến.

Lúc trước đối phương có thể áp chế chính mình.

Hiện giờ mình mất đi một cánh tay, căn bản cũng không phải đối thủ của đối phương.

Tần Hạo hét lên.

“Nhị...”

Nhưng mà hắn còn chưa hô ra chữ thứ hai thì đao quang thô bạo xuất hiện trước mặt hắn.

Nương theo đao mang còn có một đạo hàn quang lạnh lẽo xuất hiện, chiếu rọi cả gian phòng.

Không ai có thể nhìn thấy bất cứ điều gì khác.

“Lần trước không có việc gì, lần này ta đưa ngươi lên đường!”

Giọng nói âm lãnh của Tô Thần nương theo ánh đao vang lên bên tai hắn.

Nghe được giọng nói này, thân hình Tần Hạo cấp tốc lui về phía sau.

Tuy rằng thiếu một cánh tay nhưng chân hắn vẫn còn, trong khoảnh khắc sinh tử, tốc độ chạy trốn của Tần Hạo nhanh hơn trước rất nhiều.

Nhưng hắn nhanh, Tô Thần lại nhanh hơn.

Đao mang trong tay theo sát thân thể Tần Hạo.

Xuy!

Một đao đi xuống.

Thân hình Tần Hạo đang lui về phía sau dừng lại.

Nhìn thấy thân hình Tần Hạo dừng lại, Tô Thần xoay người rời đi.

Sau khi Tô Thần rời đi.

Nha hoàn lúc bị Tần Hạo khi dễ trước đó hét lên một tiếng tràn ngập sợ hãi.

Chương 78: Giết người không cách đêm (2)

....

Trong tiếng hét của nàng.

Tần Hạo vốn đứng bất động.

Trực tiếp ngã xuống mặt đất.

Thi thể trên mặt đất chia thành hai nửa.

Ôi, ôi!

Nha hoàn rên rỉ.

Máu tươi bắt đầu chảy đầy đất.

Lúc này!

Tần Thiên Hàn đang tiến tới Lập Nguyên Kiều đột nhiên cảm thấy lòng mình đau xót, sắc mặt không khỏi biến đổi.

“Trở về!”

Lúc này thân hình hắn giống như quỷ mị nhanh chóng di chuyển về phía phủ đệ.

Khi hắn về đến phủ đệ thì phủ đệ một mảnh yên tĩnh, nha hoàn lúc trước bị hắn mua về cùng với người hầu đều biến mất.

Sắc mặt hắn biến đổi nhanh chóng đi tới phòng Tần Hạo.

Khi hắn đến phòng thì nhìn thấy thi thể Tần Hạo bị chém làm đôi.

Sắc mặt liền trở nên dữ tợn.

Tay nắm thành quyền nện vào vách tường.

Vách tường xuất hiện một lỗ sâu.

“Kiểm tra thi thể Tam thiếu một chút.”

Tần Thiên Hàn âm trầm đi ra khỏi phòng.

Hắn không muốn đối mặt với thi thể Tần Hạo.

Trong đại sảnh.

Chén trà Tần Thiên Hàn đang cầm tản ra hàn khí nhưng trong đầu hắn lại rất tỉnh táo.

Đầu tiên đối phương dùng Thiện Đường để điều Lộc lão đi, sau đó dùng thư để điều hắn đi, sau khi hắn đi mới đến chém giết Tần Hạo.

“Ta nhất định sẽ tìm ra người, ta muốn người sống không bằng chết.”

Thanh âm trầm thấp của Tần Thiên Hàn quanh quẩn trong đại sảnh.

Lúc này, Lộc lão cũng từ Thiện Đường trở về.

Nhìn thấy Tần Thiên Hàn trong sảnh, lông mày khẽ nhíu lại.

“Nhị thiếu đã xảy ra chuyện gì?”

“Chúng ta bị người ta lừa giỡn, sau khi người rời đi ta cũng bị đối phương dụ rời đi.”

Tần Thiên Hàn không nói tiếp, nhưng Lộc lão đã biết chuyện gì.

Lúc này, nam tử ôm cờ tiến vào đại sảnh.

“Thiếu gia, tam thiếu bị người ta dùng một đao chém thành hai nửa, lực đạo của đối phương không phải rất mạnh, nhưng

mà thanh đao sử dụng vô cùng sắc bén, không phải đao tầm thường, có thể đã đạt tới Khí cấp!

Nam tử ôm cờ mở miệng nói.

“Đạt tới Khí cấp!”

Nghe vậy, sắc mặt Tần Thiên Hàn và Lộc lão đều biến đổi.

Khí cấp đã có thể thoát ly phạm phẩm, hẳn biết rõ vũ khí Khí cấp lợi hại thế nào.

Bởi vì binh khí Huyết kỳ của hắn chính là một vũ khí Khí cấp cấp bảy.

“Vũ khí Khí cấp, xem ra thân phận đối thủ của chúng ta không đơn giản!”

Tần Thiên Hàn trầm giọng nói.

Vũ khí Khí cấp không phải ai cũng có thể có được.

Tần Thiên Hàn hẳn có đó là bởi vì hắn là thiếu môn chủ của Huyết Kỳ Môn.

Sư tôn Huyết Kỳ môn chủ hao phí mấy năm mới luyện chế ra Huyết kỳ này cho hắn.

“Lúc trước chúng ta tập trung sự chú ý trên người Tô Thần, xem ra là có người cố ý dẫn dắt, cho dù hắn có thực lực nhưng cũng tuyệt đối không có vũ khí Khí cấp.”

Tần Thiên Hàn là người thế nào, làm sao có thể bởi vì một câu nói của Độc Cô Hạo mà để cho hắn mang Tô Thần về.

Đó là bởi vì lúc trước hắn đã tập trung vào Tô Thần.

Bất quá hiện tại xuất hiện vũ khí Khí cấp, trong mắt hắn thì Tô Thần không phải hung thủ.

Bởi vì hắn không tin Tô Thần có vũ khí Khí cấp.

“Mời thợ may thi thễ may thi thễ tam thiếu lại đưa về gia tộc.”

“Còn có Huyết Ma Hoa, chúng ta cũng không cần canh nữa, rút người bên kia về, ai sốt ruột liền để cho người đó thúc dục.”

“Ta bắt đầu tu luyện, đợi đến khi Huyết Ma hóa thành thực thì thông tri cho ta.”

“Đến lúc đó người kia nhất định sẽ hiện thân, ta muốn tự tay đánh chết hắn, hút khô máu trong cơ thể hắn.”

Tần Thiên lạnh lẽo nói.

“Vâng!”

Lộc lão gật đầu, bắt đầu an bài.

Phía bên kia.

Tô Thần đã trở về Ngọc Xuân Uyển.

Nhìn Tô Thần tiến vào phòng, ánh mắt Liễu Vô Mi có chút kinh ngạc.

“Đệ đệ, người không chỉ tiến vào Thiện Đường giết chết Độc Cô Hạo, còn lên vào phủ đệ Tần Hạo, giết Tần Hạo, thủ đoạn thật sự làm tử tử giạt mình.”

Nàng vẫn chú ý đến hai nơi này, đương nhiên biết chuyện xảy ra bên Thiện Đường và chỗ Tần Hạo.

“Ta là người thích bóp chết một ít vấn đề từ trong nôi.”

“Độc Cô Hạo tìm ta là bởi vì Tần Thiên Hàn, Tần Thiên Hàn tìm ta là bởi vì Tần Hạo, Tần Thiên Hàn kia có thực lực bất phàm, cho nên chỉ có thể giết Độc Cô Hạo cùng Tần Hạo trước.”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

Hiện tại hắn hơi kiêng kỵ Tần Thiên Hàn.

Nếu như có thể giết mà nói, Tô Thần muốn giải quyết tất cả bọn họ.

“Lần này ngươi giết người, tăng thêm không ít phiền toái cho Bắc Trấn Phủ Ti Diêm Thuật, Tần gia bên kia thế mà không quản tiến độ Huyết Ma Hoa nữa rồi.”

“Hiện tại Huyết Ma Hoa lại không có ai quản.”

“E là trong lòng Diêm Thuật hận chết ngươi.”

Liều Vô Mi cười nói.

Lúc Tô Thần trở về.

Nàng nhận được tin tức, Tần Thiên Hàn rút người an bài ở Tần Thúy Sơn.

Nghe liều Vô Mi nói, Tô Thần không khỏi sờ cằm một chút, không nghĩ tới lại là như vậy.

Nếu Tần gia không làm chuyện này.

Như vậy chỉ sợ Diêm Thuật sẽ hiện thân.

Hắn rất muốn gặp vị này.

“Ngươi nói hắn sẽ hiện thân sao?”

Chương 79: Vũ khí Khí cấp

....

Tô Thần quan tâm chuyện này?

“Hắn hiện thân thì bố cục lúc trước không phải xong rồi sao?”

Ta phỏng chừng người phủ thành chủ sẽ hiện thân làm chuyện này.”

Liều Vô Mi trầm tư một lát mới nói.

“Người cảm thấy hứng thú với Diêm Thuật này, bất quá vẫn nên chú ý Tần Thiên Hàn một chút, hắn còn có tính uy hiếp lớn hơn so với Diêm Thuật đó.”

“Người nói Tần Thiên Hàn còn có tính uy hiếp hơn so với Diêm Thuật sao?”

Thực lực của hắn rất khủng bố?”

Tô Thần không khỏi mở miệng hỏi.

Hôm nay hắn ở bên ngoài Tần phủ, đã quan sát được Tần Thiên Hàn, tuy rằng Tần Thiên Hàn làm cho hắn kiêng kỵ, nhưng vẫn chưa đạt tới tình trạng kinh khủng.

“Trên người hắn có một vũ khí Khí cấp cấp bảy, chính là Huyết kỳ mà người phía sau hắn mang.”

“Một khi hắn sử dụng ta cũng không ngăn được mấy chiêu.”

Liều Vô Mi kiêng kỵ nói.

“Một thanh vũ khí Khí cấp?”

Nghe vậy, lòng Tô Thần khẽ động.

Liễu Vô Mi ở trong tay Thiên Hộ Đỗ Viễn còn có thể kiên trì một lúc.

Nhưng lại nói đối mặt với Tần Thiên Hàn cầm vũ khí Khí cấp lại không đỡ được mấy chiêu.

Trong lòng hắn không khỏi nghĩ đến Tê Vũ Dao của mình.

Tuy Tần Hạo bị thương, thực lực suy giảm nhưng mình lại có thể một đao giải quyết.

Không biết Tê Vũ Dao của mình phẩm cấp thế nào.

“Vũ khí Khí cấp được đánh giá ra sao?”

Tô Thần hỏi.

“Mỗi vũ khí Khí cấp đều có một ít năng lực đặc thù, căn cứ vào uy lực mà đánh giá đẳng cấp, từ cấp bảy đến cấp một.”

“Năng lực Huyết kỳ trong tay Tần Thiên Hàn là khát máu và phản hồi!”

“Trước khi tử tử ngươi bị giáng chức đến Khánh Thành này có một thanh vũ khí Khí cấp sáu.”

“Nếu lúc ấy có nó thì ta có thể dễ dàng chém giết Đỗ Viễn, cho nên ngươi phải cẩn thận Tần Thiên Hàn này, có thể không giao thủ thì không nên giao thủ.”

Liễu Vô Mi tiếp tục nói.

“Đa tạ Liễu tử quan tâm, ta về Tô phủ trước.”

Nghe được một vài chuyện xong, Tô Thần chuẩn bị trở về tiếp tục tu luyện, thuận tiện rút ra năm tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng ngày hôm qua.

Liễu Vô Mi cũng không giữ lại, gật gật đầu.

Một ít thứ cần phải tự tiêu hóa.

Một lúc sau, Tô Thần liền ra khỏi Ngọc Xuân Uyển, trở về Tô phủ.

Hắn muốn tiếp tục tu luyện nội khí, rèn luyện khí huyết của mình cho nên trực tiếp tiến vào trong mật thất.

Đầu tiên sử dụng năm tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.

【 Đạt được hai bình Tiên Thiên Đan, một thẻ Kim Phong Tế Vũ Thân Pháp viên mãn, một bình Bạo Huyết Đan, một khối cực phẩm Hàn Ngọc, một thẻ cảm ngộ Kim Cương Liệt Ma tầng thứ nhất. 】

Nhìn mấy phần thưởng này, Tô Thần cảm thấy vui vẻ.

Trong đó thân pháp Kim Phong Tế Vũ chính là một loại thân pháp phối hợp với Tế Vũ Đạo, chỉ là lúc trước Tô Thần đã tiếp xúc một chút.

Mấy lần giao thủ hắn phát hiện thân pháp của mình hơi kém một chút.

Nhưng tu luyện thân pháp không phải đơn giản chỉ vài ngày là có thể thành công, cho nên tạm thời hắn không có tu luyện.

Hiện giờ xuất hiện thẻ Kim Phong Tế Vũ Thân Pháp viên mãn, chính mình trực tiếp dùng quán đỉnh là được.

Sử dụng thẻ Kim Phong Tế Vũ thân pháp viên mãn xong, trong đầu Tô Thần có thêm những bóng người đang thi triển thân pháp.

Những bóng người này dần dần dung nhập vào trong ý thức của hắn.

Theo công pháp quán đỉnh, thân hình Tô Thần bắt đầu biến hóa.

Khí kinh trong cơ thể, hô hấp, bước chân, thân hình bắt đầu phối hợp với nhau, bất giác thi triển thân pháp Kim Phong Tế Vũ.

Ban đầu di chuyển còn chậm nhưng theo thời gian, trong mật thất bắt đầu xuất hiện mưa phùn làm cho tầm mắt người ta trở nên mơ hồ.

Bóng dáng Tô Thần như biến mất trong màn mưa phùn mờ lung.

Một thời gian sau Tô Thần mới dừng lại, trên mặt tràn ngập sự vui mừng.

Để cho hẳn tự mình tu luyện Kim Phong Tế Vũ thân pháp này, chỉ sợ dù tốn thời gian năm mươi năm hẳn cũng không nhất định có thể tu luyện thân pháp đến viên mãn.

Bởi vì thứ này cần ngộ tính, hẳn cũng không cho rằng mình có ngộ tính như vậy.

Điều tức một chút rồi Tô Thần tiếp tục tập trung tu luyện Hoàng Hôn Tế Vũ Đạo.

Hắn có Uẩn Dao Thuật hai mươi năm, có thể tăng cường cảm ngộ đạo pháp nhưng vẫn cần tu luyện.

Hắn đã được trải nghiệm sự sắc bén của Tế Vũ Đạo.

Nếu phối hợp với Hoàng hôn tế vũ đạo pháp, như vậy uy lực tất nhiên còn tăng thêm một đoạn.

Gạt bỏ tạp niệm sang một bên.

Tô Thần cầm Tế Vũ Đạo, sau đó toàn tâm toàn ý đầu nhập vào tu luyện đạo pháp.

Mỗi một chiêu một thức của Tế Vũ Đạo đều xuất hiện trong đầu hắn, được hắn nắm giữ.

Dưới chân cũng không tự giác thì triển ra Kim Phong Tế
Vũ thân pháp.

Với sự thay đổi của thân pháp.

Trong mật thất xuất hiện từng đạo đao mang chói mắt.

Đao mang khi thì mang theo mưa phùn, khi thì gió mạnh,
vô số đao khí lạnh lẽo bắn về phía bốn vách mật thất.

Vách tường bị đao khí ăn mòn không ngừng hóa thành bột
mịn.

Chương 80: Phần Thiên Thủ Liệt Tín, Băng tằm cổ trùng của Mộc Thanh Tuyết (1)

....

Phía đông thành, gần phủ thành chủ có một tiểu viện hẻo lánh.

Diêm Thuật vỗ một chương đánh nát ghế gỗ trong đại sảnh phát tiết sự phẫn nộ trong lòng.

Hắn nhận được tin tức Tần Hạo chết rồi, Tần Thiên Hàn rút người khỏi Tần Thúy Sơn.

Hiện giờ không ai quan tâm Huyết Ma Hoa nữa.

“Rốt cuộc là ai giết Tần Hạo, lão tử muốn lột da ngươi!”

Diêm Thuật ngoan độc nói.

Lúc hắn nói chuyện, lão giả áo gấm lúc trước từ bên ngoài đi vào.

“Nhạc lão có thể tra ra là ai giết Tần Hạo không?”

Diêm Thuật trầm giọng hỏi.

“Thi thể Tần Hạo đã bị Tần Thiên Hàn đưa về Lĩnh Nam quận phủ, chúng ta không thấy, bắt quá thi thể Độc Cô Hạo của Thiệu Đường kia ta điều tra một chút, bị người dùng ngách công trực tiếp nghiền chết.”

“Hắn là người lúc trước ra tay với Tần Hạo.”

“Về phần là ai, lúc trước có một số manh mối chỉ vào Tô Thần của Kim Phong Tế Vũ Lô, nhưng ta đã điều tra tư liệu về Tô Thần.”

“Hắn còn không có năng lực như vậy, hắn là không phải hắn.”

Nhạc lão cau mày nói.

“Vậy chính là không có tin tức gì!

Nghe lời lão giả nói xong, sắc mặt Diêm Thuật không tốt lắm.

Phanh! Phanh! Phanh!

Đúng lúc này.

Bên ngoài sân truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập làm cho hai người trong phòng đều căng thẳng.

“Là ta đây! Không cần khăn trương! ”

Một âm thanh vang lên bên tai họ.

- Liệt phó thống tới rồi!

Hai người liếc nhau một cái, lão giả mở miệng nói.

Khi nói chuyện thì lão giả đã nhanh chóng tiến đến mở cửa.

Bên ngoài cửa.

Dưới ánh trăng đen kịt, một chiếc xe ngựa bình thường dừng lại, một đại hán mặc trang phục màu đen, sắc mặt lạnh lùng cứng rắn đứng trước cửa.

Người vừa đập cửa chính là hắn.

“Gặp qua Nhạc lão, gặp qua Diêm tổng kỳ.”

Đại hán kia lập tức chấp tay nói.

Lúc hắn nói chuyện, một bóng người từ trên xe ngựa đi xuống.

Là một nam tử mặc võ bào.

Nam tử chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt thô kệch, trên người tràn ngập khí chất của thượng vị giả, vô hình tản ra một hơi thở làm cho người ta cảm thấy áp lực.

“Tham kiến Liệt phó thống lĩnh, tham kiến Liệt thúc.”

Nhạc lão cùng Diêm Thuật hướng người này hành lễ.

Người này chính là Phần Thiên Thủ Liệt Tín, một trong ba đại cao thủ của Lĩnh Nam quận Bắc Trấn Phủ Ty.

“Vào trong nói chuyện!”

Liệt Tín gật đầu.

Sải bước đi vào trong sân.

Hai người nhanh chóng đi theo Liệt Tín tiến vào trong phòng, đại hán giả vờ trở về xe ngựa.

“Thuật nhi, xem ra lần ngươi gặp phải phiền toái.”

Liệt Tín nhìn bàn ghế hỗn độn trong phòng, mở miệng nói.

“Liệt thúc, kẻ hoạch gặp chút trắc trở, hiện tại ta cảm giác có người đang nhắm vào chúng ta.”

Diêm Thuật mở miệng nói.

“Ta đã biết mấy chuyện này, nếu Tần Thiên Hàn rút nhân thủ về thì chúng ta tự mình thúc giục Huyết Ma Hoa.”

“Nhạc lão, không phải ngươi âm thầm đi gặp Bạch Thiên Vũ sao?”

“Người này có thực lực như thế nào?”

Liệt Tín hỏi tới Bạch Thiên Vũ.

“Nhìn thấy đối phương, đối phương cho ta một loại cảm giác rất nguy hiểm.”

“Cảnh giới không khác ta nhưng đối mặt với hấn ta không cảm thấy mình có chút phần thắng nào, đao ý trên người hấn rất mạnh.”

Nhạc lão trả lời.

“Cao thủ đạo đạo, thật sự thú vị, ngày mai ngươi cùng Trình Dương đi gặp Bạch Thiên Vũ, lấy Không Minh Thạch từ chỗ hấn, ta muốn ngươi trong thời gian một ngày chiếm được mỏ kia.”

Liệt Tín mở miệng nói.

“Trong thời gian một ngày?”

Diêm Thuật sững sốt.

“Thuật nhi, có đôi khi làm việc không thể kéo quá dài, hiện giờ đối thủ đã cắt đứt kế hoạch của chúng ta, chúng ta chỉ có thể tăng tốc.”

“Huống hồ thời gian càng dài càng bất lợi đối với chúng ta.”

“Chúng ta không thể cho đối thủ nhiều cơ hội phản ứng!”

“Còn nữa, thông báo cho Trình Dương bảo hấn điều tra người ngoại lai tiến vào Khánh Thành trong hai năm nay, tìm ra mục tiêu khả nghi.”

“Đưa danh sách người cho chúng ta, chúng ta trực tiếp bắt giữ, nghiêm khắc thẩm vấn, ta không tin không tìm được một chút manh mối nào.

Thanh âm của Liệt Tín mang theo sự bá đạo cùng tàn nhẫn.

“Tuân lệnh!”

Nhạc lão lĩnh mệnh nhanh chóng ra khỏi viện.

“Liệt thúc, bên phụ thân ta...”

Sau khi Nhạc lão rời đi, Diêm Thuật mở miệng hỏi.

“Bên phụ thân ngươi thì ngươi không cần lo lắng, việc chúng ta cần phải làm bây giờ là tìm ra Tử Hàn Nguyệt kia, không tiếc tất cả đại giới tìm ra nàng.”

Liệt Tín mở miệng nói.

“Đã hiểu!”

Diêm Thuật gật đầu.

Tại thời điểm này, phía bên kia.

Cách Tô phủ không xa, trong tiểu viện ba người Tử Đan cung đang cư trú.

“Tam gia gia, chuyện Huyết Ma Hoa chúng ta đã điều tra rõ ràng, quả thật bên trong Tần Thúy Sơn có Huyết Ma Hoa.”

“Bất quá hôm nay Tần hạo Tần gia bị giết, Tần Thiên Hàn thế mà rút tất cả người ở Tần Thúy sơn về.”

Mộc Thanh Tuyết mở miệng nói.

“Huyết Ma Hoa, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn, nếu như phục dụng thì Huyết Ma Hoa cũng không có tác dụng quá lớn với ngươi nhưng có thể giúp ngươi bước vào Luyện Thần cảnh.”

“Huyết Ma Hoa này, chúng ta cũng phải tranh đoạt.”

“Chuyện Huyết Ma Hoa đã rõ ràng rồi, vậy còn điều tra Bạch Thiên Vũ như thế nào?”

Mộc Tam gia hỏi tiếp.

Chương 81: Phần Thiên Thủ Liệt Tín, Băng tằm cổ trùng của Mộc Thanh Tuyết (2)

....

“Chỉ là chiếm được một ít tin tức, nói hấn có chút sâu xa với Lăng Thiên Hà, chính là một cao thủ ẩn thế.”

“Cao thủ ẩn thế sao?”

Nghe Mộc Thanh Tuyết nói xong, Mộc lão khẽ nhú mày.

Hắn đã gặp qua Bạch Thiên Vũ, khí thế trên người bất phàm, không có khả năng tịch tịch vô danh!

“Mặc kệ như thế nào, lần này chúng ta vẫn cần phải gặp mặt Bạch Thiên Vũ.”

“Hiện giờ Thiên Đường cũng phân tán, cả Khánh thành chỉ còn lại Tự Hiền Đường, Kim Cương tự cùng Kim Phong Tế Vũ Lô.”

“Sau khi Thiên Đường xảy ra chuyện, Kim Phong Vũ Lô lại bắt đầu động, nhanh chóng chiếm cứ địa bàn cùng sinh ý do Thiên Đường không chế.”

“Giờ đây có thể nói Khánh Thành chỉ còn Kim Cương tự so được với Kim Phong Tế Vũ Lô mà thôi.”

“Cho nên Mộc gia chúng ta nhất định phải chiếm cứ một phần lợi ích của Kim Phong Vũ Lô!”

Mộc Tam gia trầm giọng nói.

Hiện giờ Kim Phong Vũ Lâu càng làm càng lớn, khiến cho hấn càng động tâm hơn.

“Nhưng mà Tô Thần kia không muốn phối hợp với chúng ta, hôm nay còn ở Ngọc Xuân Uyển cả ngày, muộn lắm mới trở về Tô phủ.”

“Không chỉ nhát gan mà còn là một phế nhân.”

Mộc Thanh Tuyết nói.

Nàng cực kỳ khinh bỉ Tô Thần, phụ thân bị người ta giết chết thế mà bản thân chỉ sống cho ngày, đắm chìm trong ôn nhu hương.

“Người như vậy càng dễ dàng không chế!”

“Ngày mai chúng ta đi báỉ phỏng Bạch Thiên Vũ, thay mặt Tô Thần đàm phán với bọn họ, trước tiên xem phản ứng của bọn họ.”

“Thanh Tuyết, ngươi đi gặp Tô Thần, hạ Băng Tàm Cổ trực tiếp không chế.”

Mộc Tam gia mở miệng nói.

Nghe được lời của Mộc Tam gia, Mộc Thanh Tuyết gật gật đầu.

Ngày hôm sau, Tô Thần đi ra từ trong mật thất.

Một đêm tu luyện để cho thực lực của hấn lại tăng lên không ít.

Dù sao hiện tại hấn cũng không có thiếu đan dược.

Hơn nữa hàn khí trong cơ thể hấn cũng được tăng cường, tới hôm qua đạt được Hàn ngọc cực phẩm rất có ích cho việc tăng cường khí kinh thuộc tính hàn.

Sau khi ăn điểm tâm sáng xong.

Phúc bá đến đây.

“Thiếu gia, Mộc Thanh Tuyết Tử Đàn cung hẹn người buổi trưa gặp mặt ở Thanh Thủy Đình.”

“Mộc Thanh Tuyết hẹn gặp ta sao, có biết là vì chuyện gì không?”

Tô Thần hỏi.

“Chuyện này nàng không nói, chỉ nói muốn hẹn gặp người một lần, không nói thêm gì nữa.”

Phúc bá lắc đầu nói.

“Chẳng lẽ muốn thi triển mỹ nhân kế để ta gia nhập Mộc gia!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Hồ Tử Vân, Thanh Thủy Đình.

Nơi đây có một tòa đình nhỏ, hoàn cảnh chung quanh rất an tĩnh, lúc này không có người nào khác.

Mộc Thanh Tuyết mặc áo trắng đứng trong đình viện.

Ánh mắt nhìn bờ hồ cách đó không xa.

Gió nhẹ thổi qua, hồ nước sóng sánh.

Tô Thần đi vào đình viện, nhìn thấy Mộc Thanh Tuyết mặc áo trắng, trong lòng tán thưởng tư sắc Mộc Thanh Tuyết này quả thật bất phàm.

“Không biết Mộc cô nương hẹn ta đến đây có chuyện gì?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

“Lần trước chúng ta đã đề cập tới chuyện gia nhập Mộc gia rồi, người suy nghĩ thế nào, nếu như người đáp ứng đề nghị của chúng ta thì có thể hoàn toàn giữ được một phần lợi ích từ Kim Phong Tế Vũ Lô.”

Mộc Thanh Tuyết nhìn Tô Thần, mở miệng nói.

“Mộc cô nương, không phải ta không muốn, chỉ là thực lực của ta tiến vào vòng xoáy này không khác gì chuyện tìm chết cả.”

Tô Thần nhìn Mộc Thanh Tuyết nói.

Nghe được lời Tô Thần nói, trong lòng Mộc Thanh Tuyết khẽ động.

“Người gia nhập Mộc gia, Mộc gia ta tự nhiên sẽ bảo vệ người an toàn, chỉ cần người không rời khỏi Mộc gia, chẳng lẽ ở trong Tử Đàn cung còn có thể gặp nguy hiểm.”

Mộc Thanh Tuyết mở miệng nói.

Đây là muốn Tô Thần cả đời ở trong Tử Đàn Cung không ra.

Điều này tương đương với quản thúc tại gia.

Huống hồ nếu thật sự ở Tử Đàn cung, chỉ sợ là bị người khi dễ.

Phế vật chưa bao giờ được coi trọng.

“Buông tha Kim Phong Tế Vũ Lâu, ta cũng không còn trói buộc, tiến vào Tử Đàn cung không ra được có khác gì bị nhốt đâu?”

“Mộc cô nương, ý tứ của các người ta rất rõ ràng, đơn giản chính là muốn lợi ích của Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Nếu các người muốn, các người liền tự mình nói chuyện với Bạch Thiên Vũ đi, không cần liên lụy đến ta.”

“Đương nhiên nếu Mộc cô nương người hiến thân cho ta, như vậy ta gia nhập Mộc gia cũng không phải không thể.”

Tô Thần nhìn Mộc Thanh Tuyết mà nói đùa.

Muốn nhốt lão tử, lão tử đùa giỡn ngươi thì có làm sao?

“Làm càn, lại dám đùa giỡn ta, ngươi đây là muốn chết.”

Ánh mắt Mộc Thanh Tuyết lúc hoàn toàn trở nên băng hàn.

Nàng lạnh lùng nói:

“Ta vốn muốn cho ngươi một con đường sống, nhưng ngươi không quý trọng, như vậy cũng không nên trách Mộc gia ta độc ác.”

“Chờ ta gieo băng tà cổ trùng vào trong cơ thể ngươi, ngươi còn có thể không ngoan ngoãn làm việc cho Mộc gia ta.”

Trong lúc nói chuyện, thân hình nàng trực tiếp vọt thẳng về phía Tô Thần.

Tốc độ cực nhanh, bàn tay chớp tới cổ họng Tô Thần, muốn một kích bắt lấy Tô Thần rồi gieo băng tà cổ trùng

Khi nàng ra tay thì động tác của Tô Thần cũng không chậm, mũi chân giẫm lên mặt đất, thân hình giống như cơn mưa phùn lướt ra khỏi đình.

Một kích của Mộc Thanh Tuyết đã thất bại.

Chương 82: Nô dịch

....

“Kim Phong Tế Vũ Thân Pháp, ít nhất là đại thành, thật sự làm cho người ta giật mình!”

Mộc Thanh Tuyết nhìn Tô Thần, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

Thế nhưng tiên thiên kinh khí quanh thân nàng bỗng bùng nổ, tốc độ thân thể trong nháy mắt tăng mấy lần, bàn tay giống như thiểm điện trao một cái, một cỗ khí tức băng hàn phóng thẳng vào ngực Tô Thần.

Tô Thần có thể tu luyện Kim Phong Tế Vũ Thân Pháp đến mức này nằm ngoài dự liệu của nàng.

Nàng muốn dò xét chi tiết Tô Thần.

Tô Thần nhìn thấy thế công của đối phương tàn nhẫn, hơn nữa dĩ nhiên còn muốn hạ cổ trùng với mình, ánh mắt cũng trở nên âm lãnh.

Người muốn gây bất lợi đối với hắn, hắn tuyệt đối sẽ không để cho đối phương sống sót.

Một cỗ khí kinh sắc bén xuất hiện trên năm tay.

Tô Thần đánh ra một quỳ, khí kinh bá đạo dâng trào.

Phanh!

Năm tay Tô Thần va chạm với bàn tay Mộc Thanh Tuyết, một âm thanh trầm đục vang lên.

Một cỗ khí lẫm冽 khuếch tán ma sát với không khí tạo thành gió mạnh.

Lá rụng và bụi đất dưới chân hai người đều bị thổi bay.

Thân hình Tô Thần hơi lui về phía sau vài bước.

Một luồng tiên thiên khí kinh tiến vào trong cơ thể hắn nhưng bị lực lượng thân thể của hắn tiêu hao, không gây tổn hại gì cả.

Một kích vừa rồi Tô Thần không vận dụng lực lượng thân thể, chỉ là sử dụng khí kinh va chạm với đối phương.

Cảnh giới chênh lệch hơi lớn nên hắn bị đánh lui, một ít tiên thiên khí kinh của đối phương còn vọt vào trong cơ thể hắn.

“Tiên Thiên cảnh sơ kỳ, người dĩ nhiên đạt tới Tiên Thiên cảnh!”

Mộc Thanh Tuyết nhìn Tô Thần, lại kinh ngạc lần nữa.

Ở thời điểm Tô Thần thi triển Kim Phong Tế Vũ Thân Pháp, nàng liền đoán được Tô Thần giấu tài, thế nhưng không nghĩ tới đối phương đã đạt tới Tiên Thiên cảnh.

Đương nhiên Tiên Thiên sơ kỳ còn không làm cho nàng kinh ngạc bao nhiêu.

Điều khiến nàng kinh ngạc nhất chính là Tô Thần thế mà có thể chính đối cứng, tiếp lấy một kích của nàng.

Tuy rằng bị nàng đánh lui mấy bước nhưng hoàn toàn tiếp nhận một kích.

“Không nghĩ tới người che dấu sâu như vậy, thực lực của người hoàn toàn không thua kém Tiên Thiên trung kỳ.

Thế mà nhất gan như vậy, thật sự là làm cho người ta thất vọng.”

“Bất quá ta có thể cho người một cơ hội trở thành tùy tùng của ta.”

Mộc Thanh Tuyết nhìn Tô Thần, lạnh lùng nói.

“Tùy tùng, Mộc Thanh Tuyết, ngươi cho rằng ngươi là ai, để cho ta trở thành tùy tùng của ngươi, ngươi cũng xứng sao?”

Tô Thần lạnh lùng nói.

Mộc Thanh Tuyết này quá kiêu ngạo.

“Hừ, vậy mà không biết điều gì, không quý trọng cơ hội, ta cũng không cần nương tay nữa.”

Mộc Thanh Tuyết lạnh lùng nói.

Nàng bước ra một bước, chân khí thuộc tính hàn băng trong cơ thể nhanh chóng từ trào ra, hàn khí cuồng bạo dừng mãnh bao phủ lấy Tô Thần.

Vụt!

Sau một khắc, Mộc Thanh Tuyết liền xuất thủ lần thứ hai, trong lòng bàn tay tràn ngập hàn khí vỡ một chương về phía Tô Thần.

Tô Thần nhìn thoáng chung quanh, cách đó không xa có một rừng cây.

Tuy rằng hiện tại nơi đây không có người nhưng không chừng sẽ có người xuất hiện.

Cho nên không phải nơi thích hợp giao thủ.

Hắn thi triển Kim Phong Tế Vũ thân pháp lui lại.

Mộc Thanh Tuyết đuổi theo không bỏ, thế công trong càng lúc càng mãnh liệt, hàn khí cũng càng lúc càng thịnh.

Thật ra trong lòng nàng cũng rất tức giận.

Nếu mà không phải muốn giữ mạng Tô Thần thì nàng đã sớm rút nhuyễn kiếm bên hông đâm xuyên trái tim hoặc cổ Tô Thần rồi.

“Thân pháp của người không tệ, nhưng người có cảm giác được tay chân của người bắt đầu cứng ngắc.”

Nhìn Tô Thần không ngừng lui về phía sau.

Mộc Thanh Tuyết lạnh lùng nói.

Tô Thần không có trả lời nàng mà là liếc mắt nhìn rừng cây phía sau, khí kinh trong cơ thể trong nháy mắt bùng nổ, cả người trực tiếp vọt vào trong rừng cây.

Mộc Thanh Tuyết thấy thế cấp tốc đuổi theo.

Khi nàng tiến vào trong rừng cây, Tô Thần đột nhiên trở tay tung một quyền.

Mộc Thanh Tuyết đang đuổi theo bỗng khựng lại, nắm tay Tô Thần trực tiếp oanh kích vào vị trí trái tim của nàng.

Một kích đắc thủ, Tô Thần chuẩn bị gia tăng lực đạo, một kích trọng thương đối thủ.

【Cảm giác được Băng Tâm cổ trùng, có thể sử dụng Nô thú phù sơ cấp để khống chế.】

Lúc này bỗng có tin tức xuất hiện trong đầu Tô Thần.

Động tác của hắn không khỏi tạm dừng một chút.

Giờ khắc này Mộc Thanh Tuyết đã phục hồi tinh thần, chân khí trong cơ thể tuôn ra chắn trước ngực, thân hình nhanh chóng lui về phía sau.

Sau đó liếc mắt nhìn Tô Thần, gương mặt còn hơi ửng đỏ.

Tuy rằng Tô Thần công kích vị trí trái tim nhưng khí kinh lại làm cho ngực nàng chấn động một chút.

“Không nghĩ tới người lại không bị hàn khí của ta ảnh hưởng!”

“Ta muốn xem rốt cuộc trên người người có bí mật gì!”

Mộc Thanh Tuyết tức giận nói, thân thể lại vọt về phía Tô Thần, tiên thiên khí kinh hùng hậu hoàn toàn bùng nổ, tung một quyền đánh tới.

Giờ phút này nàng không có giữ lại thực lực nữa.

Chương 83: Kiểm soát (1)

....

Một quyền đánh ra, chỉ thấy hàn khí gào thét ập tới, phương vị công kích làm cho Tô Thần không có đường lui, chỉ có thể cứng rắn tiếp lấy một kích này.

Lúc này trong lòng Tô Thần có chút kích động.

Lúc trước mình đạt được Nô thú phù sơ cấp vẫn không có chỗ dùng.

Không nghĩ tới hiện tại có thể dùng được rồi.

Trong cơ thể Mộc Thanh Tuyết có Băng Tầm Cổ Trùng, nàng muốn bắt lấy hấn rồi gieo cổ trùng vào trong cơ thể.

Hiện giờ mình có thể nô dịch Băng Tầm cổ trùng, để cho đối phương nếm thử cảm giác bị nô dịch.

Nhìn năm tay đánh tới, Kim cương hỗn nguyên kinh trong cơ thể nhanh chóng lưu chuyển, thân hình không lùi mà tiến, đánh ra một chuông.

Tô Thần không lùi mà tiến vào làm cho Mộc Thanh Tuyết có chút kinh ngạc, thế nhưng bàn tay lại không chút chần chờ gì đánh tới.

Phanh!

Bàn tay hai người va chạm, ánh mắt Mộc Thanh Tuyết sắc lạnh, hàn khí trong cơ thể nàng nhanh chóng vọt về phía Tô Thần.

Thế nhưng mà cánh tay Tô Thần lại có thêm một cỗ hấp lực.

Hàn khí tiến vào cánh tay hần giống như trâu vào biển, bị hần hấp thu hết.

Sắc mặt Mộc Thanh Tuyết thay đổi.

Nàng không ngờ lại có chuyện như thế này.

Chỉ là Tô Thần không cho nàng thời gian kinh ngạc, hần trở bàn tay bắt lấy cổ tay của nàng lôi mạnh.

Sau đó dùng cánh tay vây quanh cổ kéo theo Mộc Thanh Tuyết tiến vào trong rừng cây tối tăm.

Lực đạo khổng lồ đè ép khiến Mộc Thanh Tuyết không cách nào vận chuyển khí kinh trong cơ thể, cánh tay cũng bị một bàn tay khác của Tô Thần giữ chặt.

Giờ phút này, Mộc Thanh Tuyết giống như gà con bị bắt.

Trong bóng tối.

Tô Thần dùng khí kinh trong cơ thể phong bế thân thể Mộc Thanh Tuyết rồi ném nàng xuống đất.

“Chỉ không muốn phản ứng các người mà thôi, các người cho rằng ta sợ sao.”

Tô Thần nhìn Mộc Thanh Tuyết lạnh lùng nói.

“Người lập tức thả ta ra, nếu không Tam gia gia ta tìm được ta, chúng ta nhất định sẽ giết người.”

Mộc Thanh Tuyết nhìn Tô Thần, lớn tiếng uy hiếp nói.

Chỉ là nàng vừa nói xong thì bàn tay Tô Thần đã xuất hiện ở cổ họng nàng.

“Gần đây người bị ta bóp chết không ít, nếu người cũng muốn thì ta không ngại bóp nát cổ họng người.”

Sát ý dày đặc trong ánh mắt của Tô Thần làm cho toàn thân Mộc Thanh Tuyết run rẩy, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Nàng cảm giác được sát ý của Tô Thần, hắn đã giết không ít người.

Trong lòng kinh hãi không thôi, Tô Thần hiện tại với trước kia giống như là hai người hoàn toàn khác nhau, không chỉ lừa gạt nàng còn lừa gạt Tam gia gia.

“Người muốn làm gì?”

Nàng cố gắng bình phục tâm tình, nhìn về phía Tô Thần hỏi.

“Làm gì, nghe nói người có Cửu U Hàn Mạch, song tu với người có thể đạt được Cửu u hàn khí.”

“Người thấy trong rừng cây này tương đối âm u, có phải rất thích hợp làm chuyện như vậy hay không.”

Tô Thần mở miệng nói.

Trong lúc nói chuyện hắn không khỏi nghĩ đến thời đại học, có mấy người chui vào rừng cây làm này làm nọ.

Có phải cũng giống như cảnh tượng hiện tại hay không?

“Người! Làm sao người biết ta có Cửu U Hàn Mạch! ”

Mộc Thanh Tuyết áp chế lửa giận trong lòng, nhìn Tô Thần nói.

“Người có biết vì sao vừa rồi hàn khí của người không gây ảnh hưởng đến ta không?”

Tô Thần nhìn Mộc Thanh Tuyết, tay trái nắm lấy một khối đá vụn trên mặt đất, một cỗ hàn khí khủng bố trào ra lưu chuyển trên cánh tay hắn.

Đá vụn trong tay nháy mắt đóng băng sau đó vỡ vụn ra.

“Nhìn hàn khí của ta và hàn khí của người, người thấy như thế nào?”

“Người!”

Khí kinh đã bị phong bế nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được hàn khí khủng bố trên cánh tay Tô Thần.

“Không nói nhảm với người nữa, ta còn có chuyện trọng yếu phải làm.”

Lòng bàn tay Tô Thần xuất hiện một phù văn.

Nhìn vị trí ngực Mộc Thanh Tuyết:

Nơi đó chính là chỗ Băng Tầm Cỗ Trùng cư ngụ.

Chỉ cần hấn đánh phù văn này vào ngực đối phương là được.

“Người, người muốn làm gì?”

Thấy Tô Thần nhìn chằm chằm ngực mình, sắc mặt Mộc Thanh Tuyết trở nên trắng bệch, nàng thật sợ Tô Thần làm chuyện hấn nói.

Đột nhiên nàng cảm thấy nguy hiểm.

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía bàn tay Tô Thần.

Thế nhưng lúc này bàn tay Tô Thần đã ấn vào ngực nàng.

Nhất thời, nàng cảm giác được một đạo khí lưu từ trong bàn tay Tô Thần chảy vào ngực mình.

Băng Tầm Cỗ Trùng một mực ngủ say trong ngực nàng giống như gặp phải nguy hiểm, bắt đầu tỉnh lại muốn thoát khỏi vị trí trái tim.

Nhưng khí lưu kia lại hình thành một cái lồng giam trực tiếp vây khốn Băng Tầm cỗ trùng.

Băng Tầm Cỗ Trùng phát ra tiếng kêu, không ngừng giãy dụa, nhưng lại không tránh khỏi khí lưu.

Khí lưu dần dần dung nhập vào trong cơ thể nó, cuối cùng biến mất không thấy.

【Nô dịch một con Băng Tầm Cổ Trùng, thưởng cho hai khối Hàn Thạch cực phẩm, hai thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.】

Lại đạt được phần thưởng, Tô Thần không có kiểm tra phần thưởng mà chú ý Băng Tầm Cổ Trùng trong cơ thể Mộc Thanh Tuyết.

Tại thời điểm này hắn đã thành lập liên hệ với Băng Tầm Cổ Trùng.

Băng Tầm Cổ Trùng đang tỏ ý thân mật với hắn.

Thật sự giống như thú cưng đang làm nũng.

Sau đó ánh mắt hắn không khỏi nhìn về phía Mộc Thanh Tuyết.

Chương 84: Kiểm soát (2)

....

Băng Tàm cỗ trùng này chính là cỗ trùng bản mệnh của Mộc Thanh Tuyết, cũng liên hệ chặt chẽ với nàng.

Hắn không chế Băng Tàm Cỗ Trùng thật ra đã tương đương với không chế Mộc Thanh Tuyết.

Băng Tàm Cỗ Trùng tỏ ý thân mật với hắn.

Ý muốn này cũng truyền đến trên người Mộc Thanh Tuyết.

Lúc này Mộc Thanh Tuyết đang cật lực ngăn cản ý muốn này.

“Người có thủ đoạn này, ta thất bại không oan uổng.”

Mộc Thanh Tuyết mở miệng nói.

Tô Thần biết được tất cả chi tiết của nàng, còn bản thân nàng lại chẳng biết gì về thực lực chân thật của Tô Thần cho nên thất bại không oan uổng.

Lần này nhận lấy thất bại còn bị Tô Thần nô dịch.

Sinh tử đều nằm trong tay Tô Thần.

“Bởi vì người muốn nô dịch ta, bị ta nô dịch lại cũng là chuyện thường tình.”

Mộc Thanh Tuyết này muốn dựa vào Băng Tàm cỗ trùng nô dịch hắn.

Hiện giờ lại bị hắn nô dịch.

“Kỳ thật cho dù dùng phương pháp khác thì ta giết người cũng dễ như trở bàn tay.”

Tô Thần lạnh lùng nói:

“Người có biết Tần Hạo chết như thế nào không?”

“Tần Hạo bị ta giết!”

Nghe vậy, Mộc Thanh Tuyết ngẩn ra.

Hôm qua tin Tần Hạo chết truyền đến bọn họ còn đang suy đoán là ai giết Tần Hạo đây?

Không nghĩ tới Tần Hạo chết trong tay Tô Thần.

“Cái chết của phụ thân ta có liên quan tới hắn, chẳng lẽ hắn không nên chết sao?”

Lúc Tô Thần nói chuyện thì Nô dịch phù sơ cấp xuất hiện trong lòng bàn tay.

Trong khoảnh khắc Mộc Thanh Tuyết ngẩn ra, bàn tay hắn đặt lên đầu đối phương.

Hắn chỉ không chế Băng Tầm Cổ Trùng.

Nhưng Tử Đan cung là một đại phái ma đạo, một khi có biện pháp tách Băng Tầm Cổ Trùng ra khỏi cơ thể nàng.

Như vậy hắn liền tổn thất lớn, cho nên Tô Thần quyết định sử dụng một tờ Nô dịch phù cuối cùng.

Mộc Thanh Tuyết đang bị vây trong sự khiếp sợ, hơn nữa Băng Tầm cổ trùng trong cơ thể cũng bị khống chế cho nên Tô Thần dễ dàng thành công nô dịch Mộc Thanh Tuyết.”

“Bái kiến chủ thượng!”

Mộc Thanh Tuyết hành lễ với Tô Thần.

Hôm nay hết thấy đều rất thuận lợi, Mộc Thanh Tuyết có địa vị bất phàm ở Mộc gia.

Mộc gia cũng là một phe có thế lực lớn bên trong Tử Đan cung, lần này hắn cũng có cọc ngầm ở Tử Đan cung.

“Ta sẽ phân phó Bạch Thiên Vũ nhường một phần lợi ích cho các người.”

Mộc Thanh Tuyết đến không chế mình, nếu như không công mà trở về sẽ khiến cho người ta hoài nghi.

Nghe Tô Thần nói, trong đôi mắt đẹp của Mộc Thanh Tuyết lại xuất hiện sự kinh hãi.

Tô Thần thế mà có thể ra lệnh cho Bạch Thiên Vũ.

Cũng có nghĩa Bạch Thiên Vũ là người của Tô Thần.

Suy nghĩ tới đây nàng càng khiếp sợ.

Tô Thần đang đùa bỡn rất nhiều người trong lòng bàn tay.

Hơn nữa thủ đoạn mà hắn biểu hiện ra tuyệt đối là một nhân vật kiêu hùng.

Trong mắt có mị quang lưu chuyển.

Tử Đàn cung, tên nghe có chút hương vị Phật môn.

Thế nhưng lại là một môn phái ma đạo thật sự.

Ma đạo coi trọng nhất là thực lực, cường giả vi tôn, làm việc cũng là tâm ngoan thủ lạt, không từ thủ đoạn.

Nếu không, Mộc Thanh Tuyết cũng sẽ không có ý định hạ cớ trùng với Tô Thần để không chế hắn.

Bởi vì xuất thân như vậy nên bản thân Mộc Thanh Tuyết rất sùng bái nhân vật kiêu hùng.

“Đây là hai khối Hàn thạch cực phẩm, rất hữu ích đối với người!”

Ổng tay áo Tô Thần run lên, hai khối Hàn thạch vừa mới đạt được liền xuất hiện trong tay, hắn giao cho Mộc Thanh Tuyết.

Cửu U Hàn Mạch trong cơ thể Mộc Thanh Tuyết còn ở trạng thái ban đầu, trợ giúp bản thân nàng có hạn.

Hai khối Hàn thạch này có thể giúp nàng tu luyện nhanh hơn.

“Đa tạ chủ thượng!”

Mộc Thanh Tuyết nhận được hai khối Hàn thạch này liền cảm giác được Hàn thạch không đơn giản, lập tức khom người tạ ơn.

“Thực lực của người gia tăng cũng có ích đối với ta!”

Tô Thần xua tay nói.

Thực lực của Mộc Thanh Tuyết tăng lên thì nàng có thể đạt được địa vị và tài nguyên tốt hơn ở Tử Đàn cung.

“Chủ thượng, mấy năm nay vẫn chưa từng tu luyện Cửu U Hàn mạch đó là bởi vì một khi tu luyện Cửu U Hàn Mạch đến trình độ nhất định sẽ phải gả cho người khác, tiến hành song tu cùng đối phương. ”

“Là đệ tử Mộc gia Tử Đàn cung, hôn sự của ta đã sớm được định sẵn, đối phương là người Từ gia Tử Đàn cung.”

Mộc Thanh Tuyết nhẹ giọng nói.

Nghe được những lời này, trong lòng Tô Thần lại cảm thấy không thoải mái.

Hắn cảm giác giống nước phù sa muốn chảy ra ruộng ngoài rồi.

“Chủ thượng, ta có phương pháp song tu, nghe đồn song tu với Cửu U Hàn Mạch có thể đạt được Cửu U Hàn Khí, chúng ta có thể.

Mộc Thanh Tuyết nhìn Tô Thần, có chút ngại ngùng nói.

Lúc này Mộc Thanh Tuyết hơi nghiêng mặt, hai má ửng đỏ, nàng cũng không biết tại sao mình lại đột nhiên nói ra những lời này.

“Phương pháp song tu sao?”

Tô Thần không nghĩ tới Mộc Thanh Tuyết lại có phương pháp song tu.

Đây là muốn hấn song tu.

Bây giờ mỹ nhân đã ngỏ ý.

Tại sao hấn ta không thuận theo tự nhiên?

Lúc này bộ dáng Thẹn thùng của Mộc Thanh Tuyết làm cho Tô Thần càng động tâm.

Hấn tới gần Mộc Thanh Tuyết, thấp giọng nói:

“Hôm nay thời tiết không tệ, quả thật nên làm chút chuyện.”

Cửu U Hàn Khí vừa nghe đã biết là thứ phạm.

Hấn phải có được.

Nhìn quanh một vòng, khu rừng này cũng có phong cảnh khá tốt, nếu bây giờ là ban đêm thì càng tốt hơn.

Ban ngày không phù hợp lắm.

Hai người ra khỏi rừng cây hương về tiểu viện.

Vào buổi trưa.

Mộc Thanh Tuyết đi ra khỏi phòng của Tô Thần, sắc mặt đỏ bừng, trên trán còn chút mồ hôi.

Nàng sửa sang trang phục một chút, trên mặt khôi phục vẻ lạnh lùng trước đó rồi rời tiểu viện.

Chương 85: Người Bắc Trấn

Phủ Ti hiện thân

... .

Tô Thần thì thần thanh khí爽 đi ra khỏi phòng.

Trong cơ thể xuất hiện thêm một đạo hàn khí.

Hàn khí dung hợp với cánh tay Kỳ lân diễn sinh càng nhiều tiên thiên hàn khí, hơn nữa lúc song tu tiên thiên khí kinh trong cơ thể cũng tăng cường.

Thực lực của hắn sắp đạt tới Tiên Thiên hậu kỳ rồi.

“Khô tu một hai ngày nữa, hắn là ta có thể bước vào Tiên Thiên hậu kỳ.

Thực lực tăng lên thật nhanh. ”

“Trách không được người ma đạo đều thích song tu tăng cường thực lực, thật sự quá nhanh mà.”

Tô Thần thầm nghĩ.

Lần này không chỉ có thực lực tăng cường, thời điểm hắn song tu hệ thống còn thưởng một bình Hàn Ngọc Đan cùng với ba tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.

Hàn Ngọc Đan Tô Thần cho Mộc Thanh Tuyết.

“Hiện tại trên người ta có năm tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng, gần đây đều rút ra đan dược, không rút được gì khác.

Có thể giữ lại đôi thẻ màu lam xem xem có thể rút được cái gì tốt hơn không?”

Tô Thần tạm thời không có chuyện gì khác nên liền tiếp tục ở lại tiểu viện tu luyện.

Tranh thủ đột phá đến Tiên Thiên hậu kỳ.

Tại thời điểm này.

Bên trong Kim Phong Vũ Lâu.

Ngôn lão thủ hạ của Diêm Thuật và Tri phủ Khánh Thành Trình Dương cùng xuất hiện ở Kim Phong Vũ Lâu.

Tiếp đãi bọn họ là Lăng Thiên Hà.

“Trình đại nhân đến để cho Kim Phong Tế Vũ Lâu của ta bỗng tất sinh huy nha!”

“Không biết vị này xưng hô như thế nào!”

Lúc Lăng Thiên Hà gọi Trình Dương ngồi xuống, không khỏi hỏi đến lão giả bên cạnh.

“Vị này là Ngôn lão, một vị bằng hữu của ta, lần này đến đây chủ yếu là vì chuyện của Không Minh thạch.”

Trình Dương uống một chén trà, mở miệng nói.

“Không Minh thạch, chẳng lẽ vị tiền bối này cũng muốn thúc giục Huyết Ma Hoa.”

Lăng Thiên Hà trực tiếp nói.

“Đúng vậy, thiếu gia nhà chúng ta cần Huyết Ma Hoa trợ giúp gia tăng tư chất, cho nên lão hủ đến gặp Lăng phó lâu chủ, hy vọng Lăng phó lâu chủ có thể cung cấp mỗ Không Minh thạch, đương nhiên giá cả chúng ta cũng có thể ra cao hơn trên thị trường một phần!

Ngôn lão mở miệng nói.

“Ngôn lão, hiện giờ rất nhiều người đều nhìn chằm chằm Huyết Ma Hoa, một khi thúc giục chỉ sợ sẽ có rất nhiều người

ra tay, đến lúc đó chỉ có thể làm áo cưới cho người khác.”

Lăng Thiên Hà nhẹ giọng nói.

Hiện tại hắn đứng ở góc độ đối phương mà nói chuyện.

“Lăng phó lâu chủ nói phải, bất quá chúng ta có năng lực giữ được Huyết Ma Hoa.”

Ngôn lão tự tin nói.

“Đã như vậy, mỗ Không Minh thạch có thể bán.”

“Chỉ là cần phải trả tiền trước!”

Lăng Thiên Hà mở miệng nói.

“Có thể! Đây là năm vạn lượng bạc. ”

Ngôn lão gật gật đầu, lấy một tấm ngân phiếu năm vạn lượng từ trong ngực ra đặt lên trên bàn.

“Không biết có thể gặp quý lâu chủ một lần hay không!”

Ngôn lão tiếp tục nói.

“Lâu chủ đang tu luyện, lâu chủ không giống như Lăng mỗ, Lăng mỗ võ học tu vi thấp nên xử lý tạp sự, lâu chủ một lòng đầu nhập tu luyện.”

Lăng Thiên Hà mở miệng nói.

“Vậy thì không quấy rầy nữa, thực lực của Bạch lâu chủ rất mạnh, chủ thượng ta cũng muốn hợp tác với Bạch lâu chủ.

Nếu Bạch lâu chủ kết thúc tu luyện xin báo chuyện này cho Bạch lâu chủ biết.”

“Nếu Bạch lâu chủ nếu hợp tác với chủ thượng của chúng ta thì Kim Phong Tế Vũ Lâu tiến vào Lĩnh Nam quận phủ cũng không phải là không có khả năng!

Ngôn lão mở miệng nói.

Nghe được tiến vào Lĩnh Nam quận phủ, Lăng Thiên Hà tỏ vẻ vui mừng:

“Ta nhất định sẽ chuyển lời cho lâu chủ, ta nghĩ lâu chủ cũng chờ mong hợp tác như vậy.”

Trợ giúp Kim Phong Tế Vũ Lâu tiến vào Lĩnh Nam quận phủ.

Đây đối với Kim Phong Tế Vũ Lâu mà nói chính là một tin tức tốt.

Bạch Thiên Vũ chấp chương Kim Phong Tế Vũ Lâu, chắc chắn không thể ở lại khánh thành này.

Ở Khánh Thành căn bản không trợ giúp Tô Thần bao nhiêu, cho nên tiến vào quận phủ cũng là một trong những mục tiêu của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Ngôn lão, lâu chủ tu luyện xong ta liền chuyển lời.

Còn có Không Minh thạch, ta sẽ tự mình theo dõi, lập tức sai người đưa đến Tần Thúy Sơn.”

Lăng Thiên Hà có vẻ rất nhiệt tình.

Ngôn lão cùng Trình Dương liếc nhau một cái, trên mặt lộ ra ý cười.

“Còn có một chuyện cần phiền tới Lăng phó lâu chủ.

Chính là chúng ta nhận được tin tức, Tử Hàn Nguyệt của Hàn Nguyệt giáo có thể đang ở Khánh thành, hy vọng Lăng phó lâu chủ có thể trợ giúp chúng ta tìm ra đối phương.”

“Đây là tiền đặt cọc, nếu như tìm được chúng ta nguyện ý xuất ra gấp đôi!”

Ngôn lão lại lấy ra một tấm ngân phiếu một vạn lượng đặt trên ngân phiếu lúc trước.

“Hàn Nguyệt giáo Tử Hàn Nguyệt?

Nếu nàng ở Khánh Thành, chúng ta nhất định sẽ tìm ra. ”

Lăng Thiên Hà mở miệng nói.

Tin tức về Tử Hàn Nguyệt Lăng Thiên Hà đã biết qua Tô Thần, nàng ở ngay trong Tô phủ.

Nếu Tô Thần đồng ý, như vậy có thể lập tức bán tin tức này.

“Được, vậy ta sẽ chờ tin tức của Lăng phó lâu chủ.”

Hai mắt Ngôn lão ánh mắt sáng ngời nói.

Mấy người hàn huyên một lát rồi Lăng Thiên Hà tự mình đưa hai người ra khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hai người lên một chiếc xe ngựa chậm rãi rời đi.

Bên trong xe ngựa.

“Ngôn lão, Diêm thiếu cảm thấy hứng thú với Kim Phong Vũ Lâu sao?”

Trình Dương nhìn lão giả nói.

“Thực lực của Bạch Thiên Vũ, đáng để hợp tác.”

Ngôn lão mở miệng nói.

Đối tượng bọn họ hợp tác không phải là Kim Phong Tế Vũ Lâu mà lâu chủ Kim Phong Vũ Lâu hiện giờ, Bạch Thiên Vũ.

Bạch Thiên Vũ là cao thủ đạo đạo Luyện Phách Cảnh, thanh danh sẽ càng lúc càng thịnh ở Lĩnh Nam quận.

Hợp tác sớm sẽ có nhiều lợi ích hơn .

Chương 86: Hợp tác, gió nổi (1)

....

Nhìn xe ngựa dần khuất Lãng Thiên Hà thì trở về trong lầu.

“Bọn họ đây là muốn đẩy nhanh tốc độ thành thực của Huyết Ma Hoa, còn phải điều tra Tử Hàn Nguyệt, xem ra phía sau Ngôn lão này hẳn là người Bắc Trấn Phủ Ti mà chủ thượng muốn tìm.”

Lãng Thiên Hà trầm nghĩ.

Tô Thần vẫn luôn chú ý tình huống của Bắc Trấn Phủ Ti.

Hiện giờ có manh mối hẳn nhất định phải điều tra rõ ràng những người này ở địa phương nào.

Sau khi điều tra được, hẳn muốn nhanh chóng bẩm báo Tô Thần.

Tô phủ.

Trong lầu các hậu viện.

“Tiểu thư, người của Bắc Trấn Phủ Ti xuất hiện ở Kim Phong Vũ Lâu, chẳng lẽ bọn họ phát hiện chúng ta?”

Tiểu Lan ở trước mặt Tử Hàn Nguyệt nói.

“Nếu như phát hiện thì đã trực tiếp đến bắt chúng ta mà không phải đến Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Hẳn là nhìn trúng Bạch Thiên Vũ, muốn hợp tác với Bạch Thiên Vũ.”

“Tình huống bên Huyết Ma Hoa như thế nào rồi?”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng hỏi.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu lại đưa tới một lượng lớn Không Minh thạch, căn cứ vào số lượng, hẳn là Huyết Ma Hoa sẽ thành thực vào chiều mai.”

“Tiểu thư, ta cảm giác Huyết Ma Hoa này có thể chính là một cái bẫy.”

Tiểu Lan trầm giọng nói.

“Là một cái bẫy nhưng Huyết Ma Hoa có tác dụng với ta, ta vẫn muốn lấy được.”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Nhưng mà chỉ sợ sẽ có nguy hiểm.”

Tiểu Lan nói.

“Ta cũng không có tự mình đi lấy, sẽ không có nguy hiểm, hiện tại Tô Thần đang ở địa phương nào?”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Hắn bị Mộc Thanh Tuyết của Tử Đàn cung hện ra ngoài, chỉ sợ là vì chuyện Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Tiểu Lan nói.

“Giúp ta hện Lăng Thiên Hà, ta muốn giao dịch với hắn.”

“Giao dịch với Lăng Thiên Hà sao?”

“Không phải cùng Lăng Thiên Hà mà là thông qua Lăng Thiên Hà giao dịch với Bạch Thiên Vũ.”

“Chỉ cần Bạch Thiên Vũ giúp ta, ta nghĩ chúng ta có thể mang Huyết Ma hoa đi.”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

Lần trước vừa đến Tần Thúy Sơn nàng liền biết Huyết Ma Hoa này xuất hiện không hề đơn giản.

Trong thời gian này đã tìm được một cách toàn vẹn.

Hiện giờ bên trong Khánh thành, Bạch Thiên Vũ xem như võ giả có thực lực mạnh nhất.

Nếu như có thể hợp tác với Bạch Thiên Vũ, tuyệt đối có thể giành được Huyết Ma Hoa.

Mấy ngày nay nàng vẫn luôn tìm kiếm thứ gì đó có thể khiến Bạch Thiên Vũ động tâm.

Nàng có biết một quyển bí tịch đao đạo tên là [A Tì Tam Dao]

Nàng tin rằng Bạch Thiên Vũ nhất định sẽ động tâm.

“Được, ta đây liền đi gặp Lăng Thiên Hà.”

Tiểu Lan khom người nói.

“Còn nữa, ta kêu người chuẩn bị một tiểu viện bên ngoài thành, đã chuẩn bị xong chưa?”

Tô Mộng Bạch chết, nàng không nắm được nhiều tin tức ở Khánh Thành cho nên ở Tô phủ cũng có chút không an toàn.

Để đảm bảo an toàn thì nàng chuẩn bị rời khỏi Tô phủ, trốn vào trong chỗ tối.

“Đã an bài xong!”

“Rất tốt, chỉ cần có thể chịu đựng một đoạn thời gian, chờ bản đồ hoàn thành lập tức rời đi!”

Tử Hàn Nguyệt gật đầu.

Trong tiểu viện.

Tô Thần đang vận chuyển Sơn Hà Kinh.

Chuyện ở Khánh Thành đã sắp chấm dứt, chỉ cần chuyện nơi đây chấm dứt hẳn sẽ trở về Sơn Hà môn.

Hắn cần công pháp của Sơn Hà môn để tu luyện.

Như vậy hấn mới có thể nâng cao địa vị trong Sơn Hà môn.

Thế giới võ đạo cũng không phải có thể tự nhiên phát triển.

Hết thầy tài nguyên đều cần tranh giành, đoạt lấy, chỉ có như vậy mới có thể không ngừng tịnh tiến, bước vào cảnh giới cao hơn.

Huông hồ hiện tại hấn còn cần bí tịch tâm pháp cao cấp hơn.

Đặc biệt là công pháp thuộc tính hàn.

Mộc Thanh Tuyết cũng có công pháp nhưng lại là công pháp ma đạo của Tử Đàn cung, ở chỗ tối tu luyện thì được, không thể tu luyện bên ngoài.

Bây giờ bên ngoài thì hấn là đệ tử Sơn Hà môn.

Chỗ tối thì gia nhập Trường Hận cung.

Muốn khiến cho cao tầng Sơn Hà môn chú ý nhất định phải tu luyện công pháp Sơn Hà môn.

Sơn Hà Môn có thể sừng sững ở Lĩnh Nam nhiều năm như vậy, không thể coi thường được.

Nuốt Tiên Thiên đan vào, hấn bắt đầu vận chuyển Sơn Hà Công.

Sơn Hà Công.

Tô Thần có công pháp bốn tầng đầu tiên.

Lúc trước hấn đã luyện thành tầng thứ nhất, còn chưa đột phá đến tầng thứ hai.

Hiện giờ Tiên thiên khí kinh lưu chuyển trôi chảy, hấn tin tưởng mình sẽ dễ dàng đột phá tầng thứ hai.

Giờ phút này hấn để ý tầng thứ ba hơn.

Sơn Hà Công hai tầng đầu chỉ là uẩn khí.

Tầng thứ ba bắt đầu mở rộng đan điền trong cơ thể, đan điền mở rộng như vậy lượng tiên thiên khí kinh lưu trữ sẽ càng nhiều hơn, nội kinh lưu chuyển cũng sẽ trở nên thông suốt hơn.

Như vậy bất kể là uy lực bộc phát ra hay khả năng triển đấu lâu đều sẽ vượt xa võ giả Tiên Thiên bình thường.

Đây cũng chính là sơn hà chi ý, sơn hà hùng vĩ.

Đây chính là đặc tính của Sơn Hà Công.

Nếu thành công tu luyện tầng thứ ba, đan điền sẽ được mở rộng thêm một phần năm, tu luyện thành công tầng thứ tư thì có thể mở rộng thêm một phần tư.

Về phần tầng thứ năm, Tô Thần không có công pháp cho nên không biết.

“Phải nhanh chóng tu luyện tới tầng thứ tư, sau đó trở về có thể đối tiếp tầng thứ năm, hơn nữa còn có thể trở thành đệ tử nội môn nhị đẳng.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Chương 87: Hợp tác, gió nổi (2)

....

Ở Sơn Hà môn, đệ tử nội môn chia làm đệ tử nội môn bình thường và đệ tử nội môn tam đẳng, đệ tử nội môn nhị đẳng, nhất đẳng.

Cao hơn nữa chính là bá phong chủ hoặc trưởng lão chủ phong làm sư phụ có thể trở thành đệ tử chân truyền hoặc là đệ tử thân truyền.

Đương nhiên có người vừa nhập môn là có thể trực tiếp bá sư.

Chỉ là đối với người có tư chất bất phàm hoặc có quan hệ đặc thù.

Tô Thần tư chất bình thường, vẫn cần nhét tiền để tiến vào Sơn Hà môn, cho nên chỉ là đệ tử nội môn bình thường mà thôi.

Đương nhiên so với đệ tử ngoại môn bình thường cùng tạp dịch thì đã tốt hơn nhiều.

Bình ổn tâm thần, phương pháp vận chuyển Sơn Hà công nhanh chóng xuất hiện trong đầu.

Tiên thiên khí kinh trong cơ thể dưới sự thúc dục của Sơn Hà Công nhanh chóng vận chuyển, tốc độ rất nhanh.

Không bao lâu sau sơn hà khí kinh quanh thân hần phóng ra ngoài, thổi mạnh khiến cửa sổ trong phòng rung động vu vu.

Khí kinh lưu chuyển bất tri bất giác bắt đầu phát ra âm thanh như tiếng nước sông chảy.

Hắn nhanh chóng đột phá đến tầng thứ hai, dù sao vừa mới song tu nên tiên thiên khí kinh của bản thân đã gia tăng không ít.

Như nước chảy thành sông, như có thần trợ giúp.

Tốc độ tu luyện tầng thứ ba bắt đầu chậm lại, dù sao cũng là mở rộng đan điền nên cần phải cẩn thận.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Màn đêm buông xuống.

Lăng Thiên Hà một thân áo đen xuất hiện bên ngoài phủ đệ của Tô Thần.

Hiện giờ thế lực khắp Khánh Thành đều đang chú ý, Lăng Thiên Hà nhất định phải cẩn thận khi đến gặp Tô Thần.

Hô!

Tô Thần cảm giác được Lăng Thiên Hà xuất hiện.

Khí kinh trong cơ thể nhanh chóng thu lại, hắn đứng dậy rời khỏi giường bước ra ngoài sân viện.

“Có chuyện gì xảy ra?”

“Bẩm chủ thượng, người của Bắc Trấn Phủ Ti hiện thân mời ta hỗ trợ điều tra hành tung của Tử Hàn Nguyệt.”

“Mặt khác là bên Tử Hàn Nguyệt hẹn Bạch lâu chủ gặp mặt, thời điểm thuộc hạ tới đây thì Bạch lâu chủ đã đi gặp Tử Hàn Nguyệt rồi.”

Lăng Thiên Hà mở miệng nói.

“Hiện thân chưa?”

Vậy thì nhìn chăm chăm, Bắc Trấn Phủ Ti có cao thủ, nhìn chăm chăm là được, không cần điều tra. ”

Tô Thần từ chỗ Liễu Vô Mi bên biết được có Liệt Tín đi theo Diêm Thuật cho nên mới phân phó.

Một trong ba đại cao thủ của Lĩnh Nam Bắc Trấn Phủ Ti, không thể xem thường.

“Tử Hàn Nguyệt, Bắc Trấn Phủ Ti, hai tin tức này có thể hoán đổi bán cho nhau, dù sao Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta là nơi buôn bán tin tức!”

Bắc Trấn Phủ Ti và Tử Hàn Nguyệt hẳn đều không có giao tình gì cả.

Vậy đổi lấy lợi ích cũng không thể không được, về phần bọn họ có thể gặp phải nhau hay không thì không liên quan đến hẳn.

Ăn hai đầu mới là đạo lý cứng rắn nhất.

Đương nhiên bán tin tức như vậy cũng có thể làm cho Khánh Thành lộn xộn hơn một chút.

Càng loạn thì Kim Phong Tế Vũ Lâu mới có thể phát triển nhanh hơn.

Còn nữa, Huyết Ma Hoa sắp thành thực rồi, không biết sẽ có nhân vật nào xuất hiện đây.

Lăng Thiên Hà nhận được mệnh lệnh của Tô Thần liền xoay người rời khỏi sân viện.

Hắn rất quen thuộc với mấy chuyện làm ăn thế này.

Huống hồ mượn cơ hội này đáp quan hệ với Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận, Kim Phong Tế Vũ Lâu bọn họ cũng không cần ngốc mãi ở Khánh thành, có thể mở rộng phát triển.

Sau khi Lăng Thiên Hà rời đi.

Tô Thần một mình đứng ở trong sân.

Nhìn một vài ánh sao yếu ớt xuất hiện trên bầu trời, hắn không khỏi lắc đầu.

Bầu trời không phải là bầu trời trước kia, con người cũng không phải là người trước kia.

Tuy rằng đã tiếp nhận thể giới này nhưng hắn vẫn có chút muộn phiền.

Thế giới này xa lạ với hắn, xa lạ nên liền suy nghĩ nhiều.

Tiếp tục tu luyện, tranh thủ đột phá đến Tiên Thiên hậu kỳ.

Biến những suy nghĩ này thành động lực, Tô Thần tiến vào trong phòng tiếp tục tu luyện.

Tại thời điểm này.

Bên cạnh một hồ nước vắng vẻ.

Tử Hàn Nguyệt một thân váy dài thắt lưng tím, mái tóc đen nhánh buông xuống, bên hông còn có một dải ruy băng màu tím, trên mặt mang một tấm khăn mặt mỏng manh, chỉ để lộ một đôi mắt sáng ngời.

Người đối diện nàng có gương mặt lạnh nhạt, trong tay ôm trường đao, trên người tản mát ra một cỗ uy thế của cường giả.

“Người là ai, hẹn ta đến đây là có chuyện gì?”

Bạch Thiên Vũ nhìn đến, lên tiếng.

Mặc dù biết người tới là Tử Hàn Nguyệt Nguyệt của Hàn Nguyệt giáo nhưng hắn vẫn giả vờ như không biết.

“Lần này mời Bạch lâu chủ đến đây chủ yếu là muốn giao dịch với Bạch lâu chủ.”

Lúc nói chuyện, trong tay Tử Hàn Nguyệt có thêm một trang giấy, trang giấy bay tới trước mặt Bạch Thiên Vũ.

Bạch Thiên Vũ nhận lấy trang giấy, nhất thời biến sắc.

【 A Tị Tam Dao 】 thức thứ nhất.

Tâm thần hắn bị một thức đao quyết này hấp dẫn.

Một lát sau, Bạch Thiên Vũ nhìn về phía Tử Hàn Nguyệt nói:

“Không biết cô nương muốn giao dịch thế nào. ”

“Đao pháp này tổng cộng có ba thức, chỉ cần Bạch lâu chủ giúp ta lấy được Huyết Ma Hoa ở Tàn Thúy Sơn, ta sẽ dâng ra hai thức đao quyết còn lại.”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Được rồi!

Đến lúc đó làm sao liên lạc được với các người? “

Bạch Thiên Vũ gật đầu đồng ý.

A Tị Tam Dao này không hề tầm thường, nếu như học được đao pháp này thì thực lực của hắn sẽ tiến thêm một bước, tu vi trực tiếp đột phá đến Luyện Phách trung kỳ.

Chương 88: A Tị Tam Dao, Hàn Nguyệt Pháp vương, cục trong cục

....

Nhìn thấy Bạch Thiên Vũ không chút do dự đáp ứng, trên mặt Tử Hàn Nguyệt xuất hiện nụ cười.

Cao thủ đao đạo luôn theo đuổi đao pháp cường đại, không hề có ngoại lệ.

“Ngoài thành nam có một tòa miếu nát lâu năm không trùng tu, Bạch lâu chủ lấy được Huyết Ma Hoa có thể đi tới nơi đó!

“Đến lúc đó ta sẽ an bài người mang theo đao quyết còn lại ở đó chờ các hạ.”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

Bạch Thiên Vũ gật đầu, xoay người rời đi.

Nhìn Bạch Thiên Vũ biến mất.

Tử Hàn Nguyệt cũng không có lập tức rời đi, mà là hướng về phía người trong bóng tối mở miệng nói: “Thực lực của hắn như thế nào?”

Sau khi nàng nói xong.

Một nam tử mặc đồ đen trong tay cầm một thanh trường kiếm từ chỗ tối đi ra.

Mượn ánh trăng có thể thấy rõ khuôn mặt nam tử, khuôn mặt thanh tú, chỉ là trong ánh mắt mang theo sự nham hiểm.

“Đao ý rất mạnh, nếu chiến đấu sinh tử thì ta không nhất định là đối thủ.”

Nam tử trầm giọng nói.

“Người cũng không có nắm chắc!”

Tử Hàn Nguyệt khẽ nhú mày.

“Hắn không có, nhưng ta có.”

Tử Hàn Nguyệt vừa nói xong thì có một bóng người xuất hiện phía sau nam tử áo đen.

Là một lão giả, lão giả thân hình gầy gò, tay chân giống như cây gậy trúc.

Thế nhưng Tử Hàn Nguyệt cùng nam tử nhìn thấy lão giả lập tức khom người hành lễ nói:

“Gặp qua Lục Pháp Vương. ”

“Pháp vương, sao người lại tự mình đến Khánh thành?”

Tử Hàn Nguyệt có chút nghi hoặc hỏi.

“Lần này thiết kế người chính là Lĩnh Nam quận Bắc Trần Phủ Ti Diêm Ngọc, hắn muốn bắt người để hóa giải nguy cơ của mình.”

Người tới mở miệng nói.

“Nguy cơ?”

“Đúng vậy, chúng ta an bài người trong triều đang nghĩ biện pháp thay thế vị trí của hắn, hắn sốt ruột, muốn lập công.”

“Lúc trước ta tung tin tức người ở Khánh Thành, cho nên bọn họ bày ra cục này!”

“Chỉ là cục này do hắn bố trí, cũng do Hàn Nguyệt giáo ta bố trí.”

“Lần này, người đến Khánh thành chính là Liệt Tín, trừ bỏ Liệt Tín thì thế lực của hắn sẽ yếu đi, người trong triều chúng ta thay thế hắn sẽ dễ dàng hơn một chút.”

Người tới nhẹ giọng nói.

“Chẳng lẽ đã xác định bí tàng ở Lĩnh Nam quận rồi.”

Nghe được lời của lão giả, Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Tuy rằng bản đồ người vẽ còn thiếu một chút, nhưng thông qua bản đồ của người, còn có căn cứ vào manh mối chúng ta nắm giữ, bí tàng Lục gia chương quản ngay tại quận Lĩnh Nam, chỉ là vị trí cụ thể cần phải chờ vẽ xong bản đồ và tính toán chính xác mới có thể đưa ra được.”

“Cho nên mới có bố cục lần này là muốn làm suy yếu thế lực của Diêm Ngọc, người của chúng ta thay thế, như vậy mới có thể có lợi cho chúng ta đạt được bí tàng!”

Lão giả mở miệng nói.

Nghe lão giả nói, Tử Hàn Nguyệt đã hiểu được vì sao tin tức của mình lại bị tiết lộ.

Nàng đến Khánh thành rồi cơ bản không ra khỏi Tô phủ.

Theo lý thì không thể bị lộ.

Bố cục lần này chính là cục trong cục, mục đích cuối cùng là người Hàn Nguyệt giáo giết chết Liệt Tín, làm suy yếu thế lực của Diêm Ngọc.

“Đi thôi, đến chỗ của ta.”

Lão giả nói với hai người.

Nói xong thân hình đi hướng về một phương.

Tử Hàn Nguyệt và người đồ đen nhanh chóng đi theo.

Cùng lúc, Bạch Thiên Vũ đi tới tiểu viện của Tô Thần.

Cảm giác được khí tức ba động trong phòng của Tô Thần, hắn không có tiến vào trong.

Lúc này, khí kinh bên trong thân thể Tô Thần lưu chuyển nhanh hơn, đan điền trong cơ thể nhanh chóng mở rộng.

Sau khi thành công tu luyện tầng thứ ba, hắn bắt đầu tu luyện Sơn Hà Kinh tầng thứ tư.

Phối hợp đan dược cùng kinh nghiệm tu luyện tầng thứ ba, tốc độ luyện thành tầng thứ tư nhanh hơn, hiện giờ chỉ cần vận chuyển một chu thiên là hắn đã hoàn thành mở rộng đan điền.

Kết thúc tu luyện tầng thứ tư.

Một lúc sau Bạch Thiên Vũ mới tiến vào trong sân.

Tô Thần vui vẻ từ trong phòng đi ra.

Không nghĩ tới lần này tu luyện thuận lợi một cách dị thường, hắn đã đột phá đến Tiên Thiên hậu kỳ.

“Chủ thượng, Tử Hàn Nguyệt dùng A Tị Tam Dao làm đại giới để cho ta giúp nàng cướp lấy Huyết Ma Hoa, đây là nàng đưa trước, thức thứ nhất.”

“Ta đã kiểm tra cũng không có vấn đề gì, nếu như ta học hết ba thức hắn là có thể bước vào Luyện Phách trung kỳ, chiến lực sẽ tăng cường.”

Bạch Thiên Vũ đưa cho Tô Thần thức đầu tiên của A Tị Tam Dao.

Tô Thần tiếp nhận đao thức kia.

【Tiếp xúc với tuyệt thế đao pháp, A Tị Tam Dao, thưởng cho ba thức đao quyết, hai thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.】

“Chuyện này!”

Ánh mắt Tô Thần ngưng tụ, không nghĩ tới chỉ mới tiếp xúc mà đã đạt được cả ba thức đao pháp.

A Tị Tam Đao này thật sự không đơn giản.

“Lúc ta nói chuyện với nàng, phát hiện trong bóng tối có hai cỗ khí tức, trong đó một cỗ khí tức ta phát giác được trong lúc bất giác cảm ngộ A Tị Tam Đao thức thứ nhất, khí tức rất mờ mịt.”

“Khi tỉnh táo lại thì ta không phát giác được cỗ khí tức kia nữa.”

Bạch Thiên Vũ ngưng trọng nói.

“Cả ngươi cũng không thể cảm giác được, xem ra người nọ có thực lực bất phàm, cao thủ như vậy đến Khánh thành không thể chỉ vì mối Huyết Ma Hoa.”

Tô Thần mở miệng nói.

Thực lực của Bạch Thiên Vũ có thể so với Luyện Phách trung kỳ.

Làm cho hắn đều không cảm giác được, không cần nói cũng biết thực lực của đối phương.

Hơn nữa ở phía sau Tử Hàn Nguyệt, vậy chứng tỏ là người của Hàn Nguyệt giáo.

“Đây là hai thức còn lại của A Tị Tam Đao, đêm nay ngươi ở chỗ này lĩnh ngộ, tranh thủ đột phá.”

Tô Thần lấy đao quyết A Tị Tam Đao đưa cho Bạch Thiên Vũ.

Thực lực của Bạch Thiên Vũ tăng lên sẽ giúp ích nhiều cho hắn ở giai đoạn này.

Chương 89: Phá hư, trở nên gay gắt (1)

....

Nhìn ba thức đao pháp trong tay Tô Thần.

Bạch Thiên Vũ ngăn ra.

“Đa tạ chủ thượng!”

Hắn tiếp nhận A Tị Tam Đao, tâm thần trực tiếp chìm vào trong đó.

Một lúc sau Bạch Thiên Vũ mới mở miệng nói:

“Chủ thượng, ta đã nhớ kỹ đao quyết, cảm ngộ xong ba đao này ta có thể đột phá trong đêm nay.”

Nghe vậy, Tô Thần tỏ vẻ vui mừng:

“Vậy nơi này để lại cho ngươi, ta ra ngoài một chuyến trước.”

Từ Bạch Thiên Vũ nhận được tin tức bên cạnh Tử Hàn Nguyệt còn có cao thủ.

Tô Thần biết được sự tình đã thay đổi.

Cho nên hắn muốn đến chỗ Liễu Vô Mi, xem xem có thể dò xét được gì đó hay không?

Liễu Vô Mi biết nhiều hơn hắn, có thể phân tích ra một số việc.

Thân hình chìm vào trong bóng đêm, hắn đi tới mật đạo bên ngoài Ngọc Xuân Uyển.

Lão giả thuốc lá nhìn thấy Tô Thần đến, vẻ mặt rõ ràng có chút sùng sốt.

“Ta có việc quan trọng cần gặp Liễu tỷ!”

Tô Thần trầm giọng nói.

Lão giả nhìn thoáng qua Tô Thần, không nói gì, xoay người tiến vào trong phòng.

Tô Thần tiến vào mật đạo hướng về phòng Liễu Vô Mi.

Rất nhanh Tô Thần đã xuyên qua thông đạo tới chỗ mật thất của Liễu Vô Mi.

Cửa mật thất khởi động.

Liễu Vô Mi ở bên trong, ánh mắt tập trung, có chút cảnh giác.

Liễu tỷ, không cần khẩn trương, là ta.”

Tô Thần đi ra từ trong mật thất.

“Đến trễ như vậy, có chuyện gì sao?”

Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần nói.

“Ta tra được một ít manh mối, nhưng không rõ ràng lắm nên đến nhờ ngươi xem xét chút.”

“Ta phát hiện nhị nương Thượng Quan Tử Vân chính là Tử Hàn Nguyệt của Hàn Nguyệt giáo.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Cái gì?”

Nghe tô Thần nói.

Liễu Vô Mi biến sắc, hỏi lại để xác nhận:

“Ngươi nói Thượng Quan Tử Vân chính là Tử Hàn Nguyệt, là ta nghe lầm hay là ngươi nói sai. ”

“Người không nghe làm, ta cũng không nói sai, chỉ là một Tử Hàn Nguyệt mà thôi, người không cần khẩn trương như vậy chứ?”

Tô Thần nhìn Liễu Vô Mi mà nói.

“Tử Hàn Nguyệt không chỉ là Thánh nữ Hàn Nguyệt giáo, nàng còn là nữ nhi của giáo chủ Hàn Nguyệt giáo, người nghĩ đi?”

Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần nói.

Nàng muốn nhìn sắc mặt của Tô Thần.

Thế nhưng sắc mặt Tô Thần vẫn rất bình tĩnh.

Hắn không biết nhiều về Hàn Nguyệt giáo, cũng không biết giáo chủ Hàn Nguyệt giáo là ai.

Không biết gì cả thì khẩn trương cái rắm.

Đây là người không biết không sợ.

“Đệ đệ, người thật sự có định lực tốt nha!”

Liễu Vô Mi uống một ngụm nước đè nén sự kinh hãi.

“Liễu tỷ, hẳn Tử Hàn Nguyệt kia cũng là đề mắt tới Huyết Ma Hoa, người kiêng kỵ đối phương như vậy thì chúng ta đừng tranh đoạt Huyết Ma Hoa nữa.”

Tô Thần nhìn Liễu Vô Mi nói.

Lúc này Liễu Vô Mi không thêm đề ý tới lời Tô Thần nói mà trầm tư.

Nàng mở miệng nói:

“Ta hiện tại hiểu được, kế hoạch của Bắc Trấn Phủ Ti là lợi dụng Huyết Ma Hoa dẫn ra Tử Hàn Nguyệt.”

“Trách không được Liệt Tín của Bắc Trấn Phủ Ti sẽ tự mình đến Khánh Thành.”

“Lần này Tử Hàn Nguyệt chỉ sợ có chút nguy hiểm.”

“Cũng không nhất định, bên cạnh Tử Hàn Nguyệt có hai gã cao thủ, ta cũng không dám kiểm tra, một người trong đó làm cho ta sinh lòng sợ hãi, chỉ sợ so còn mạnh hơn cả Liệt Tín.”

Tô Thần thuận miệng nói.

“Còn mạnh hơn cả Liệt Tín, người kia xuất hiện là vì...”

Liễu Vô Mi nói đến đây sắc mặt biến đổi.

Tô Thần hiểu được ý của Liễu Vô Mi.

“Có thể là đến vì Liệt Tín, nói như vậy, lần này rốt cuộc là ai đang thiết cục cho ai đây?”

“Chuyện này ta không biết, nhưng ta biết nếu như Liệt Tín chết ở Khánh Thành, như vậy Diêm Ngọc sẽ gặp phải nguy cơ rất lớn.”

“Liệt Tín là một trong những đại tướng dưới tay Diêm Ngọc.

Cũng là huynh đệ kết bái với hắn, còn là sợi dây liên kết giữa Diêm Ngọc với Mật Tông, một khi Liệt Tín chết.”

“Như vậy Diêm Ngọc và Mật Tông liền cắt đứt quan hệ, e là hắn sẽ không giữ được vị trí thống lĩnh Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận.”

Liễu Vô Mi tiếp tục nói.

“Đây là đang đối phó Diêm Ngọc sao?”

Tô Thần khẽ nhún mày.

Kim Phong Tế Vũ Lô của hắn vừa mới tiếp xúc với người của Bắc Trấn Phủ Ti.

Đang muốn mượn Bắc Trấn Phủ Ti để mở rộng địa bàn hoạt động của Kim Phong Tế Vũ Lô, tiến vào Lĩnh Nam quận

phủ.

Một khi Diêm Ngọc ngã đài.

Như vậy Kim Phong Tế Vũ Lâu muốn tiến vào Lĩnh Nam quận phủ có chút khó khăn.

Cho nên tạm thời Diêm Ngọc còn không thể xảy ra vấn đề.

“Nhận được tin tức ngày mai Huyết Ma Hoa sẽ thành thực, hôm nay cao thủ Hàn Nguyệt giáo xuất hiện, quả thật có thể đối phó Liệt Tín.”

Liều Vô Mi trầm giọng nói.

“Xem ra lần này ta chỉ có thể đục nước béo cò, xem xem có thể lấy được Huyết Ma Hoa hay không.”

Liều Vô Mi có chút mất mát nói.

“Nếu đối tượng trọng điểm của Hàn Nguyệt giáo là Liệt Tín, như vậy người tranh đoạt Huyết Ma Hoa sẽ không quá mạnh, chúng ta có thể nhân cơ hội từ trong tay người khác cướp lấy Huyết Ma Hoa.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Hy vọng vậy đi!”

“Đã cho người biết tin tức, ta đây liền trở về trước, xem tin tức này của ta có thể bán được chút tiền hay không.”

Tô Thần xua tay nói với Liều Vô Mi.

Chương 90: Phá hư, trở nên gay gắt (2)

....

“Người đứng lại, tin tức này không thể bán bừa bãi, Hàn Nguyệt giáo không phải đơn giản như người nghĩ, tốt nhất không nên đắc tội với các nàng.”

Liễu Vô Mi nói.

“Hiểu rồi, ta sẽ không ra mặt, ta là người ngốc như vậy sao?”

Tô Thần cười nói, nói xong liền trở về mật thất rồi đi.

Sau khi Tô Thần rời đi, Liễu Vô Mi rơi vào trầm tư.

“Đây là Tô Thần mà người muốn đưa vào trong cung.”

Lúc này một nam tử có thân hình cao lớn mặc áo đen từ bên ngoài đi vào.

Nam tử có bộ dạng bình thường, nhưng ánh mắt lại tựa như một dòng u tuyến, có thể nhiếp hồn đoạt phách, giọng nói khàn khàn trầm thấp.

“Tam sư huynh, sao người lại đến Khánh Thành?”

“Sư tôn sợ người không chiếm được Huyết Ma Hoa cho nên phái ta tới trợ giúp người.”

“Bất quá vừa mới nghe được tin tức, ta cảm giác chúng ta có thể buông tha Huyết Ma Hoa.”

“Hàn Nguyệt giáo giao thủ với người của Bắc Trấn Phủ Ti, người tới tất nhiên là cao thủ.”

“Chúng ta ra tay, có thể có đi mà không có về.”

Nam tử áo đen trầm giọng nói.

Từ trong lời nói của hắn có thể thấy được cũng rất kiên kỳ người Hàn Nguyệt giáo.

“Đối thủ còn chưa hiện thân ta liền e ngại, làm sao có thể?”

“Nếu như có cơ hội vẫn muốn cướp đoạt một trận, ta đã ở Khánh Thành quá lâu, “

“Ở thêm một thời gian nữa, ta thật sự không theo kịp các người.”

Liễu Vô Mi thở dài nói.

Nghe được lời Liễu Vô Mi nói, nam tử áo đen lộ vẻ trầm tư.

“Đã như vậy thì ngày mai ta cùng với người đi một chuyến!”

Nam tử áo đen mở miệng nói.

Phía bên kia.

Tô Thần ra khỏi mật thất không có lập tức trở về Tô phủ mà đi tới Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hắn muốn thương lượng với Lăng Thiên Hà một chút, làm thế nào để tối đa hóa lợi ích trong chuyện này.

Trần Phủ Ti Diêm Ngọc tạm thời còn không thể xảy ra chuyện, cho nên Liệt Tín tạm thời chưa thể chết được.

Hắn âm thầm đi tới Kim Phong Tế Vũ Lâu nói toàn bộ mọi chuyện cho Lăng Thiên Hà, để cho hắn nghĩ biện pháp bán tin tức cho Liệt Tín.

Sau khi tin tức bán ra, song phương khẳng định sẽ kịch chiến, đến lúc đó chắc chắn có tử thương, coi như là mình đòi

chút công đạo cho nguyên chủ.

Ở Tô phủ.

Lúc Tô Thần trở về thì Phúc bá đã tiến lên nói:

“Thiếu gia, hình như Tử Hàn Nguyệt đã rời đi. ”

“Rời đi.”

Tô Thần khẽ nhíu mày.

“Chẳng lẽ bọn họ nhận ra gì đó? Hay là vốn có ý định rời đi từ trước? ”

Tô Thần trầm nghĩ.

“Lưu ý một chút, nếu như trở về liền đến thông báo cho ta.”

Tô Thần phát tay nói.

Tử Hàn Nguyệt có trở về hay không đã không còn quan trọng nữa, bên này hắn đã an bài xong.

Hắn muốn đại chiến ngày mai trở nên thật kịch liệt.

Chỉ có kịch liệt mới có thể khiến nhiều người chết hơn.

Trong phủ thành chủ.

Đèn đuốc sáng trưng, Kim Phong Tế Vũ Lâu Lãng Thiên Hà suốt đêm tiến đến phủ thành chủ.

Nói với thành chủ Trình Dương, muốn gặp người giao dịch cùng hắn.

“Xem ra Lãng lão đệ biết bọn họ là ai?”

Trình Dương nhìn Lãng Thiên Hà rồi nói.

“Chính là bởi vì biết được cho nên mới cảm giác sự tình có chút lớn.”

Lãng Thiên Hà trầm giọng nói.

Hắn muốn dùng tin tức đổi lấy đủ lợi ích.

“Lăng lão đệ nắm giữ manh mối quan trọng, xem ra Kim Phong Tế Vũ Lô chuẩn bị ra khỏi Khánh Thành.”

Trình Dương nhẹ giọng nói.

“Trình đại nhân, chúng ta chỉ lẫn lộn ăn thêm chút cơm mà thôi, mặc kệ Khánh Thành như thế nào thì nơi đây vẫn luôn là căn cứ của Kim Phong Tế Vũ Lô chúng ta.”

“Ở chỗ này còn cần sự ủng hộ của đại nhân người.”

Lúc Lăng Thiên Hà nói chuyện.

Trong tay xuất hiện một tấm ngân phiếu đưa tới trước mặt Trình Dương.

Trình Dương chính là thành chủ Khánh Thành, Kim Phong Tế Vũ Lô ở Khánh Thành còn cần đối phương chiếu cố, cho nên nhất định phải xử lý tốt.

Trình Dương nhìn ngân phiếu trong tay Lăng Thiên Hà.

Một vạn lượng, đồng tử đột nhiên khẽ động.

“Lăng phó lâu chủ yên tâm, đây là việc ta nên làm, sau này Kim Phong Tế Vũ Lô phát triển tốt ở quận phủ cũng cần giúp đỡ lẫn nhau một chút.”

Trình Dương tiếp nhận ngân phiếu, nhẹ giọng nói.

Nếu như Kim Phong Tế Vũ Lô dựa vào Bắc Trấn Phủ Ti, đối với hắn mà nói cũng là một trợ lực.

Đây là thế giới võ giả, thành chủ tuy rằng nắm quyền nhưng nếu không khống chế được thế lực giang hồ, thành chủ này sớm muộn gì cũng xong đời.

Hai người trò chuyện với nhau một lúc.

Sau đó Nhạc lão một thân cẩm bào từ ngoài cửa bước vào.

“Lăng phó lâu chủ đêm khuya đến đây, chẳng lẽ là tra được tin tức chúng ta muốn.”

Nhạc lão nhìn Lăng Thiên Hà rồi nói.

“Đúng vậy, chúng ta không chỉ tra được tin tức của Tử Hàn Nguyệt, còn tra được một tin tức rất trọng yếu.”

“Ta muốn gặp Diêm Tam thiếu còn có Liệt Tín Liệt đại nhân.”

Lăng Thiên Hà thấp giọng nói.

Nghe vậy, con người Nhạc lão đột nhiên co rụt lại, nhìn chằm chằm Lăng Thiên Hà.

“Kim Phong Tế Vũ Lô quả nhiên không tầm thường, người đi theo ta!”

“Trình Dương đại nhân, ta dẫn Lăng phó lâu chủ đi gặp mấy người Diêm thiếu trước.”

Nhạc lão hơi hành lễ với Trình Dương.

“Hai vị đi thông thả!”

Trình Dương đáp lễ, hắn cũng không định đi theo.

Đôi khi biết càng nhiều thứ thì bản thân sẽ càng nguy hiểm, có thể không tham dự vẫn nên không tham dự.

Chương 91: Tiếp xúc

....

Khoảng cách không phải là rất xa.

Lăng Thiên Hà nhanh chóng đi tới tiểu viện mà mấy người Diêm Thuật đang cư trú.

Lúc này Liệt Tín đang tu luyện trong một gian phòng nhỏ.

Quanh thân hắn có từng đạo khí kinh lưu chuyển phát ra ánh sáng màu vàng.

Hắn đang tu luyện công pháp của Mật Tông, [Kim Cương Bàn Nhược Kinh]

Tu luyện 【 Kim Cương Bàn Nhược Kinh 】 sẽ mang khí kinh hùng hậu, hình thành khí cương, có được năng lực hộ thể.

Cốc, cốc!

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên.

“Liệt thúc, Lăng Thiên Hà của Kim Phong Tế Vũ Lô tới rồi, hắn nói muốn gặp ngươi và ta.”

Tiếng Diêm Thuật ở bên ngoài truyền đến.

Liệt Tín khẽ nhíu mày nhưng vẫn thu hồi khí kinh trên người, đứng dậy rời khỏi giường.

Kim Phong Tế Vũ Lô chính là địa đầu xà của Khánh Thành.

Lúc trước hắn kêu Nhạc lão để bên Kim Phong Tế Vũ Lô điều tra tin tức về Tử hàn Nguyệt.

Hiện giờ Lăng Thiên Hà tới đây vào bên đêm, có thể là đã điều tra được gì đó rồi.

Đẩy cửa ra.

Diêm Thuật đang ở bên ngoài.

“Đi, chúng ta đi gặp hắn một chút!”

Hai người tiến vào phòng khách, Lăng Thiên Hà nhìn thấy hai người lập tức khom người hành lễ:

“Gặp Liệt đại nhân, Diêm đại nhân. ”

“Trễ như vậy mà còn muốn gặp chúng ta, hắn là tra được manh mối của Tử Hàn Nguyệt.”

Liệt Tín nói với Lăng Thiên Hà.

“Đúng vậy, chúng ta đã tra được tin tức về Tử Hàn Nguyệt, còn có tin tức quan trọng khác.”

“Lâu chủ chúng ta muốn dùng tin tức này đổi lấy tư cách tiến vào Lĩnh Nam quận phủ. ”

Lăng Thiên Hà mở miệng nói.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu các người muốn tiến vào quận phủ sao?”

“Vậy sao lâu chủ các người sao lại không tới đây?”

Liệt Tín nhìn Lăng Thiên Hà hỏi.

“Lâu chủ đang tu luyện một bộ đao quyết đến thời điểm mấu chốt cho nên mới phải ta đến đây.”

“Chúng ta nhận được tin tức, Tử Hàn Nguyệt có tên giả là Thượng Quan Tử Vân, vẫn dùng thân phận nhị phu nhân của lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu đời trước ẩn nấp ở Khánh Thành.”

“Hiện giờ nàng đã rời khỏi Tô phủ, không rõ tung tích, nhưng hôm nay chúng ta điều tra được ít nhất có hai cao thủ Luyện Phách cảnh tiếp xúc với Tử Hàn Nguyệt, cho nên đặc biệt đến bẩm báo.”

Lăng Thiên Hà cũng không có úp úp mở mở, trực tiếp nói.

Đây là thể hiện thành ý.

Kế tiếp chính là chờ thành ý từ mấy người Liệt Tín.

Nếu như những người này không cho bọn họ tư cách tiến vào quận phủ, như vậy Liệt Tín này cũng đừng hòng ra khỏi Khánh Thành.

Người Hàn Nguyệt giáo không giết được bọn họ thì chủ thượng cũng sẽ chặn bọn họ.

“Cái gì!”

Nghe Lăng Thiên Hà nói xong, sắc mặt ba người trong phòng đột nhiên biến đổi.

Bọn họ cũng không có để ý tới tên giả mà Tử Hàn Nguyệt dùng, để ý chính là ít nhất hai tên cao thủ Luyện Phách cảnh tiếp xúc với Tử Hàn Nguyệt.

“Lăng phó lâu chủ, chuyện này phi thường trọng yếu, Kim Phong Tế Vũ Lâu các người muốn tiến vào quận phủ cứ yên tâm giao cho ta!

Liệt Tín nhanh chóng đáp.

“Vậy tại hạ liền cáo từ trước!”

Nghe được những lời này, Lăng Thiên Hà biết đối phương để cho hắn rời đi.

Cho nên ôm quyền cáo từ.

Sau khi Lăng Thiên Hà rời đi, sắc mặt Liệt Tín trở nên nghiêm túc.

“Liệt thúc, lời của Lăng Thiên Hà này có thể tin không?”

“Vừa rồi hẳn đã nói Tử Hàn Nguyệt vẫn luôn ẩn nấp ở Tô phủ.”

Diêm Thuật mở miệng nói.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu chính là địa đầu xà ở Khánh Thành này, có đôi khi Trần phủ ti chúng ta ra ngoài phá án còn phải dựa vào những người này, không nên xem thường năng lực của bọn họ.”

“Vừa rồi Lăng Thiên Hà đã nói rõ mục đích của bọn họ, chính là muốn tiến vào quận phủ.”

“Vì vậy thông tin này sẽ không sai. “

“Huống hồ hiện giờ Kim Phong Tế Vũ Lâu đã đổi chủ rồi.”

“Không phải là thời điểm suy nghĩ chuyện này, mà nên suy nghĩ làm thế nào đối mặt với chuyện kế tiếp.”

“Từ tin tức mà Lăng Thiên Hà cung cấp, xem ra đối phương tiến đến là vì ta.”

“Xem ra tin tức Tử Hàn Nguyệt đến Khánh Thành có thể là do đối phương cố ý tung ra.”

Liệt Tín trầm giọng nói.

“Lập tức dùng chim bồ câu đưa thư cho phụ thân người, xem thống lĩnh an bài như thế nào.”

Liệt Tín nói với Diêm Thuật.

“Vậy có cần phải trì hoãn thúc giục Huyết Ma Hoa không?”

Nhạc lão ở bên cạnh mở miệng nói.

- Không thể trì hoãn, như vậy sẽ khiến đối phương hoài nghi, hết thấy dựa theo kế hoạch làm việc!

Sáng hôm sau

Tô Thần ra khỏi phòng, tiến tới phòng ăn.

“Các nàng không trở về sao?”

Tô Thần mở miệng nói.

“Không có!”

Phúc bá lên tiếng trả lời.

“Xem ra sẽ không trở lại nữa, ta bên này cũng thu thập một chút, sau hôm nay có khả năng ta cũng phải rời khỏi Khánh Thành, trở về Sơn Hà Môn!”

Tô Thần nói.

Trong khi hắn đang nói chuyện có một người hầu từ bên ngoài bước vào.

“Thiếu gia, vừa rồi có người đưa tới một phong thư!”

Người hầu giao phong thư cho Tô Thần.

“Ai đưa tới đây?”

“Là một nha hoàn của Ngọc Xuân Uyển, nói là phụng mệnh Liễu phu nhân.”

Tô Thần tiếp nhận phong thư mở ra xem, sau đó khẽ nhíu mày:

“Liễu Vô Mi đã đi tới Tần Thúy Sơn trước, hơn nữa dặn dò mình không được tới đó. ”

“Vốn đang lo lắng nếu đi cùng người thì không dễ hành động, hiện giờ một mình hành động quá thuận tiện rồi!”

Sao hắn có thể không đi Tần Thúy sơn được chứ?

Chương 92: Mục tiêu Liệt Tín, Liệt Tín chết (1)

...

Ở cổng lớn Khánh Thành.

Có một chiếc xe ngựa lớn đang chạy ra từ trong thành.

Người đánh xe là một nông phu, không có một chút võ công.

Nhưng lúc chiếc xe ngựa này đi ngang qua thì một gã khất cái ngồi xổm ở cửa thành lặng lẽ rời đi.

Trong bóng tối, một con chim bay ra khỏi tay hắn ta.

Sau đó hắn nhanh chóng rời đi.

Sau khi tên khất cái rời đi thì một nam tử mặc trang phục Bắc Trấn Phủ Ti xuất hiện nhìn con chim bay đi rồi lặng yên rút lui.

Đi hướng về hướng xe ngựa vừa qua.

...

Bên trong xe ngựa lớn là Nhạc lão cùng Diêm Thuật, hai người ngồi ngay ngắn.

Đột nhiên một tiếng chim trong trẻo vang lên bên ngoài xe ngựa.

Khi tiếng chim biến mất, Diêm Thuật mở miệng nói:

“Nhạc lão, xem ra chúng ta thật sự bị người ta theo dõi.”

“Tin tức của Kim Phong Tế Vũ Lâu, thật sự rất chuẩn.”

Trước đó Diêm Thuật vẫn không tin manh mối mà Kim Phong Vũ Lâu tra ra.

Bây giờ đã tin tưởng.

Tiếng chim hót vừa rồi chính là một loại phương thức truyền tải tin tức đặc thù của Bắc Trấn Phủ Ti bọn họ.

“Về sau chúng ta nên liên lạc với Kim Phong Tế Vũ Lâu nhiều hơn, đối với thiếu gia mà nói, có lẽ bọn họ sẽ trở thành trợ lực.”

Nhạc lão nói.

Diêm Thuật và Liệt Tín không cùng nhau đi tới Tần Thúy Sơn.

Mà chia thành hai đợt.

Tại thời điểm này.

Trong một trang viên bên ngoài Khánh thành.

Có ba bóng người đang đứng trong sân.

Lục Pháp Vương của Hàn Nguyệt giáo, Tử Hàn Nguyệt, còn có nam tử áo đen ôm trường kiếm.

Một con chim từ không trung bay xuống đậu trên cổ tay Tử Hàn Nguyệt.

Mảnh giấy nhỏ trong ống tre buộc ở chân nó được mở ra.

“Pháp Vương, Diêm Thuật đã khởi hành đi Tần Thúy Sơn, hiện tại chỉ có Liệt Tín ở Khánh Thành.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Liệt Tín muốn câu cá sao?”

Vậy thì ta sẽ tự mình đến chém hấn. ”

“Các người đi Tần Thúy Sơn đoạt Huyết Ma Hoa, sau khi đoạt được Huyết Ma Hoa lập tức rời đi.”

Lục Pháp Vương mở miệng nói.

“Được!”

Tử Hàn Nguyệt gật đầu.

Tuy rằng Liệt Tín là cao thủ của Lĩnh Nam Bắc Trần Phủ Ti, nhưng cũng không đối thủ của hắn.

Khi mấy người Tô Thần cho rằng đối phương sẽ ra tay ở Tần Thúy Sơn thì người ta lại ra tay trong thành.

Ba người tách ra, lão giả đi vào trong thành.

Tử Hàn Nguyệt đi Tần Thúy sơn.

Vào buổi trưa.

Có một chiếc xe ngựa dừng lại trước tiểu viện Diêm Thuật cư trú.

Đột nhiên con ngựa hí lên một, bất an tung vó.

Đại hán đánh xe lập tức siết chặt dây cương.

Nhưng giờ phút này có một bóng dáng xuất hiện đối diện hắn, nhìn thấy bóng người này sắc mặt đại hán biến đổi, muốn phát ra thanh âm gì đó.

Bóng người như bóng ma hóa thành tàn ảnh lướt nhanh về phía hắn.

Khi đối phương xuất hiện rõ lần nữa thì đã giơ một ngón tay đâm vào trong cổ hắn.

Sau đó bàn tay còn lại đặt lên lưng ngựa.

Con ngựa ngã quy xuống mặt đất, trong miệng phun ra bọt trắng, thở phì phò phì phò.

Ngón tay rút ra khỏi cổ họng của đại hán.

Đại hán vội vàng dùng hai tay che cổ họng, muốn ngăn cản máu phun ra.

Nhưng lại không thể, ánh mắt tràn đầy sự không cam lòng mà ngã xuống.

Bóng người xuất hiện nhìn thoáng qua cửa tiêu viện, chậm rãi đẩy cửa lớn ra đi vào bên trong.

Lúc này, Liệt Tín đang từ trong đại sảnh đi ra cửa, ánh mắt nhìn sâu, nhìn thấy bóng dáng đi vào, đồng tử đột nhiên co rút lại.

“Hàn Nguyệt giáo, một trong tứ đại Pháp Vương Lục Thiên Hành.

Không nghĩ tới người lại đến Khánh Thành. ”

Trong giọng nói mang theo sự kiêng kỵ cùng kinh ngạc.

“Nhìn bộ dáng của người, giống như đã biết người của Hàn Nguyệt giáo ta đến.”

Lão giả nhìn Liệt Tín nói.

“Biết Hàn Nguyệt giáo các người tới nhưng không nghĩ tới lại là người, cũng không nghĩ tới người muốn động thủ với ta ở Khánh Thành.”

Liệt Tín nhìn người tới, làm ra động tác phòng bị, trong lòng thì lại suy nghĩ nên làm thế nào rời đi.

Hắn không phải là đối thủ của người này.

Lăng Thiên Hà nói cho bọn họ biết tin tức.

Bọn họ cũng đã có sự phòng bị, an bài một ít hậu thủ ở Tần Thúy Sơn.

Thế nhưng lại không nghĩ tới người ta trực tiếp đến nơi này giết hắn.

“Không nghĩ tới các người lại có thể tra được tin tức về chúng ta, là ta xem thường các người, bất quá mặc kệ như thế nào, hôm nay người đều phải chết.”

Lúc lão giả nói chuyện, trong tay đã có thêm một cây côn ngắn, đôi tay vừa kéo đoản côn liền biến thành trường côn.

Sau đó lão giả vung côn công kích Liệt Tín.

Tốc độ trường côn di chuyển cực nhanh, không hề tản ra một chút khí kinh nào, chỉ là lực lượng đơn thuần.

Liệt Tín giậm chân một cái thật mạnh, thân hình phóng tới.

Bàn tay hóa thành trảo chop về phía trường côn.

Chỉ là tốc độ của trường côn càng lúc càng nhanh, hóa thành tàn ảnh bổ vào đầu Liệt Tín.

Liệt Tín lách mình né tránh gầm lên một tiếng, trong tay xuất hiện một cổ khí kinh màu đỏ.

Hắn tung một chưởng, chân khí màu đỏ cuộn cuộn phóng ra.

Thế nhưng lại bị trường côn áp chế.

Hắn chỉ có thể đổi chưởng thành quyền mà nghênh đón trường côn công kích.

Chương 93: Mục tiêu Liệt Tín, Liệt Tín chết (2)

....

Ầm ầm!

Nắm tay va chạm với trường côn kia phát ra một tiếng nổ lốp bốp.

Một kích này khiến thân hình Liệt Tín bị chấn đến lùi về sau, đập vào vách tường tạo ra một lỗ thủng.

Bất quá trên người Liệt Tín lại không có thương thế gì.

Hắn xoay người trực tiếp chạy qua lỗ thủng.

Hắn biến bản thân không phải là đối thủ của lão giả, giao thủ với đối phương nhất định sẽ bị giết.

“Trốn, lão phu tự mình tới giết ngươi, ngươi cho rằng ngươi có thể trốn sao?”

Có một cỗ khí kinh màu đỏ lưu chuyển quanh cơ thể lão giả, trường côn trong tay phát ra ánh sáng đỏ bùng, giống như có hỏa diễm.

Ầm ầm!

Trường côn tản ra hơi thở nóng rực trực tiếp oanh kích về phía lưng Liệt Tín.

Muốn một kích đập gãy thân thể Liệt Tín.

“Kim Cương Bất Diệt, Kim Cương hộ thể.”

Ánh sáng kim sắc hình thành một tầng bảo hộ quanh thân Liệt Tín.

Nhưng mà khi va chạm với trường côn lại bắt đầu vỡ vụn.

Liệt Tín phun một ngụm máu tươi.

Ánh mắt hung ác trở tay đánh ra một quyền.

Kim Cương Phạt Diệt quyền.

Một quyền đánh ra, nắm tay hắn giống như mặt trời nóng rực vô cùng cường hãn.

“Chiến mới có thể làm cho người chết có tôn nghiêm.”

Lão giả ra tay lạnh lùng nói.

Thân hình bay lên trời, khí kinh trong cơ thể không ngừng tràn vào trong trường côn, trường côn tản ra ánh sáng mãnh liệt hơn.

“Mãng Hoang Viên, Côn ảnh!”

Lão giả khẽ quát một tiếng, trường côn bỏ xuống.

Lúc bỏ xuống, trường côn giống như hóa thành bạo viên hai tay nắm chặt trực tiếp nện xuống Liệt Tín.

Ầm ầm!

Trường côn va chạm với nắm đấm.

Liệt Tín ngã xuống mặt đất.

Có tiếng ầm ầm vang lên!

Mặt đất dưới chân xuất hiện vết nứt, nửa phần thân thể đã lún vào mặt đất.

Cánh tay mà hắn đánh ra xuất hiện vết rách.

Máu tươi ào ào từ chảy ra tràn khắp toàn thân Liệt Tín.

“Phạm Thiên Thủ của người không luyện đến đại thành, Kim Cương Bàn Nhược Kinh còn kém một chút, bằng không có thể ngăn trở mấy côn của ta!”

Lão giả nhìn thoáng qua Liệt Tín, thu hồi trường côn, mở miệng nói.

Sau khi hấn nói xong, thân thể Liệt Tín phát ra tiếng rắc rắc, có máu tươi trong miệng trào ra.

Đầu cũng nghiêng sang một bên.

Lão giả bước tới tìm được một quả pháo tín hiệu trong ngực Liệt Tín, trực tiếp ném quả pháo lên không trung để phát tín hiệu.

“Như vậy, có thể dẫn cao thủ Bắc Trấn Phủ Ti từ Tàn Thúy sơn trở về, thuận tiện cho Thánh nữ giành lấy Huyết Ma Hoa.”

Lão giả lẩm bẩm nói.

Nhìn thấy pháo sáng.

Người của Bắc Trấn Phủ Ti nhanh chóng xuất hiện ở sân viện.

Nhìn thấy một nửa thân thể chôn dưới đất của Liệt Tín, nhất thời kinh hãi, tin tức nhanh chóng lan truyền.

Ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Lăng Thiên Hà nhìn lá thư trong tay, trong ánh mắt tràn ngập khiếp sợ.

“Liệt Tín đã chết, bị người đánh chết trong sân viện, làm sao có thể?

Rốt cuộc là người nào của Hàn Nguyệt giáo?”

Trong miệng hấn lẩm bẩm nói.

Sau đó lập tức buông lá thư, nhanh chóng rời đi.

Trong tiểu viện Tô Thần đang cư trú.

Bạch Thiên Vũ trong phòng điều tức khí tức, tối hôm qua hấn cảm ngộ A Tị Tam Dao, đã bước vào Luyện Phách trung

kỳ.

Đang củng cố khí tức bản thân.

Một lát sau Bạch Thiên Vũ đi xuống giường chuẩn bị tiến đến Tần Thúy Sơn.

Tuy rằng đã chiếm được ba thức đao quyết của A Tì Tam Dao thể nhưng hắn vẫn muốn đến Tần Thúy Sơn một chuyến.

Bước ra khỏi phòng liền thấy pháo tín hiệu, Bạch Thiên Vũ khẽ nhú mày.

Lúc này Lăng Thiên Hà từ ngoài viện đi vào.

“Có chuyện gì xảy ra?”

Bạch Thiên Vũ mở miệng nói.

“Liệt Tín đã chết, chết trong tay cao thủ Hàn Nguyệt giáo, người của Hàn Nguyệt giáo không động thủ ở Tần Thúy Sơn mà lựa chọn động thủ ở Khánh thành.”

Lăng Thiên Hà nói.

“Vậy kế hoạch tiến vào Lĩnh Nam quận phủ của chúng ta bị ảnh hưởng.”

“Chủ thượng đã đi đâu rồi?”

Bạch Thiên Vũ mở miệng nói.

“Chủ thượng vừa mới ra khỏi thành, thuộc hạ bên này đã an bài người đưa tin tức đưa đến trong tay chủ thượng.”

“Lâu chủ, chúng ta phải an bài như thế nào?”

Liệt Tín chết làm rối loạn kế hoạch của bọn họ, cần phải an bài lại.

Nghe vậy, Bạch Thiên Vũ trầm tư.

“Hàn Nguyệt giáo xuất hiện, Khánh Thành hiện tại có chút loạn, ngoại trừ Kim Cương tự thì Khánh Thành chỉ còn có Tự

Hiền Đường, ta sẽ dùng thân phận người Hàn Nguyệt Giáo tiêu diệt Tụ Hiền Đường.”

“Đến lúc đó, Kim Phong Tế Vũ Lâu ta có thể nhân cơ hội thống nhất Khánh thành.”

Bạch Thiên Vũ nói tiếp.

“Người đi điều tra hành tung của cao tăng Tụ Hiền Đường, nhanh chóng tổng hợp cho ta, giết bọn họ xong ta lại đi Tần Thúy Sơn.”

Hiện giờ liên hệ bên Liệt Tín đã bị chặt đứt, như vậy thống nhất Khánh thành trước rồi tính tới chuyện mở rộng.

“Tuân lệnh!”

Lăng Thiên Hà nhanh chóng đi an bài.

Tô Thần đang một thân áo đen khoác áo choàng xuất hiện bên ngoài thành.

Pháo tín hiệu sáng chói xuất hiện cũng làm cho Tô Thần khẽ nhíu mày.

“Xem ra trong thành đã xảy ra chuyện?”

Tô Thần trong lòng nghĩ.

Lúc này một tiểu thương diện mạo bình thường đi lướt qua Tô Thần, thả một phần mật thư rơi vào trong tay hắn.

Tô Thần đi vào trong góc mở thư ra đọc, đồng tử đột nhiên co rút lại.

“Liệt Tín đã chết, công sức trước đó đã uổng phí, Hàn Nguyệt giáo, các người thật sự nằm ngoài dự liệu của mọi người, thế mà không động thủ ở Tần Thúy Sơn, lại giết Liệt Tín trong thành.”

Chương 94: Gặp trên đường đi, tập sát

....

Tô Thần có chút bội phục thủ đoạn của đối phương.

Đương nhiên còn có chút kinh hãi.

Theo tin tức trong mật thư, Liệt Tín căn bản cũng không phải là đối thủ của đối phương.

Đối phương thông dong giết người rồi đi.

“Hắn là người mà Bạch Thiên Vũ kiêng kỵ, quả nhiên đủ mạnh.”

“Người này không đi Tần Thúy Sơn mà ở trong thành hấp dẫn hỏa lực, xem ra cũng có ý trợ giúp Tử Hàn Nguyệt giảm bớt áp lực.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Liệt Tín đã chết.

Bên này còn phát ra tín hiệu, nói vậy người Bắc Trần Phủ Ti an bài sẽ trở về Khánh thành.

“Không biết Trần Phủ Ti có thể trúng kế diệu hổ ly sơn này hay không.”

Tô Thần mua một con ngựa trong dịch trạm ngoài thành chuẩn bị cưỡi ngựa tới Tần Thúy Sơn.

Thời điểm tiến vào trạm, Tô Thần ngửi được một cỗ khí tức huyết tinh.

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía trước.

Ở trong trạm dịch có ba bóng người đang đi ra.

Một lão giả, một nam tử cầm cờ huyết sắc và còn có một tên thanh niên có ánh mắt lạnh lẽo.

Đằng sau họ là ba con ngựa.

Tô Thần ngẩn ra, nhúu mày.

“Làm sao mà Tần Thiên Hàn lại ở chỗ này, còn giết người.”

Tô Thần có chút không hiểu hành vi của đối phương.

“Không nghĩ tới sắp phải đi mà còn có thể gặp được người đến.”

Giọng nói âm lãnh của Tần Thiên Hàn vang lên bên tai Tô Thần.

Trong khi hắn nói chuyện thì Lộc lão đi theo bên cạnh đã bước tới một bước tung quyền oanh kích Tô Thần.

Quyền kinh giống như bão vũ bão ập tới.

Đồng tử Tô Thần đột nhiên co rút lại.

Không nghĩ tới mình chuẩn bị mua một con ngựa liền gặp phải chuyện như vậy.

Thân hình hắn cấp tốc lui về phía sau tránh né một kích của đối phương.

Hắn không có vận dụng thân pháp, chỉ đơn thuần dựa vào lực lượng thân thể.

Vừa thi triển Kim Phong Tế Vũ thân pháp sẽ làm cho người ta biết hắn là Tô Thần.

Hắn đội đầu lạp ấn nấp thân hình còn có tác dụng gì nữa.

Nhìn Tô Thần dùng lực lượng thân thể cấp tốc xoay chuyển tránh khỏi nắm tay của Lộc lão, ánh mắt Tần Thiên Hàn chợt

lóa sáng.

Hắn đến trạm dịch này từ sáng sớm.

Đường đi Tần Thúy Sơn tương đối xa, ngựa và xe ngựa chính là phương tiện cần thiết.

Người ẩn nấp trong bóng tối giết tam đệ hắn, hắn là sẽ không cưỡi xe ngựa đi tới cho nên hắn đang ở trong dịch trạm này chờ người.

Gặp người đến trạm dịch hắn đều lần lượt thăm dò xem có thể tìm ra người giết đệ đệ mình hay không.

Đương nhiên người bị thăm dò đều không còn sống.

Vẫn không đợi được người muốn tìm, đang chuẩn bị rời đi.

Không nghĩ tới Tô Thần lại bước vào trạm dịch.

Sau một kích thì Lộc lão không có ra tay nữa, ánh mắt nhìn chằm chằm Tô Thần.

“Cấp tốc xoay chuyển thân hình, lực lượng thân thể bộc phát mạnh mẽ, trên người không có tiết lộ ra một tia tiên thiên khí kình, có lẽ ngươi chính là người chúng ta muốn tìm.”

Lộc lão nhìn Tô Thần, lạnh lùng nói.

- Hừ, các người là ai, vì sao phải ra tay với ta?

Giọng Tô Thần đồng dạng lạnh như băng, vô duyên vô cớ bị tập kích, trong lòng hắn làm sao có thể thoải mái chứ.

“Tần Hạo, không biết ngươi có nhận ra hay không, ta nghĩ ngươi phải nhận ra, ta chính là nhị ca của Tần Hạo, Tần Thiên Hàn.”

“Ngươi giết đệ đệ ta, chúng ta giết ngươi cũng là chuyện bình thường!”

Tần Thiên Hàn nhìn Tô Thần lạnh lùng nói.

Tất nhiên hắn cũng đã nói điều này với những người trước.

“Ta không biết người đang nói cái gì, nhưng ta biết người dám ra tay với ta nhất định phải chết!”

Ngay tại thời điểm Tô Thần nói chuyện, thân hình hắn đột nhiên vọt tới.

Kim Cương Hồn Nguyên Kinh trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, thi triển Kim Cương Liệt Ma.

Hai bàn tay nắm chặt sau đó trực tiếp đập về phía Lộc lão kia.

Động tác nhanh chóng, lực lượng khổng lồ.

Không khí bị lực lượng và tốc độ làm phát nổ.

Muốn giết chính mình, vậy mình liền ra tay trước.

Lộc lão vừa công kích Tô Thần nên hắn cách Tô Thần chỉ có vài bước.

Tô Thần nói chuyện rồi ra tay thật sự rất liền mạch.

Ánh mắt Lộc lão chỉ nhìn thấy hai tay Tô Thần nắm chặt giống như bạo viên trực tiếp nện tới.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng nổ của không khí bên tai.

Hắn muốn di chuyển nhưng mà công kích của Tô Thần đã tới.

Bất quá theo bản năng võ giả thì Lộc lão vẫn nghiêng đầu một chút, nhưng lại để lồng ngực bại lộ trước công kích của Tô Thần.

Bùm!

Ngực của hắn bị nắm tay Tô Thần đánh trúng.

Lực lượng khủng bố như muốn bài sơn đảo hải tràn vào thân thể.

Phốc!

Xương cốt trong lồng ngực vỡ nát, nếu như không phải trong tình huống khẩn cấp cơ thể phóng ra tiên thiên khí kinh bảo vệ thân thể thì lồng ngực đã bị đánh thủng một lỗ rồi.

Lộc lão phun ra một ngụm máu tươi, đầu óc bắt đầu mơ hồ,

Hắn muốn kêu to nhưng vào giờ khắc này hai tay Tô Thần lại tách ra, bàn tay giống như cái kìm.

Nhấn nắm lấy bả vai đối phương, dùng sức quăng về phía Tàn Thiên Hàn.

Dùng thân thể cùng máu tươi ngăn cản tầm mắt Tàn Thiên Hàn.

Còn bản thân thì xông ra khỏi dịch trạm dung nhập vào trong đám người đi đường.

Tàn Thiên Hàn có vũ khí Khí cấp, hắn chưa có thăm dò rõ ràng thực lực của đối phương thế nào nên tạm thời không giao thủ.

Có thể giết Lộc lão này chính là nhờ ra tay bất ngờ ở cự ly gần.

Nếu không, muốn giết đối phương thật sự không có dễ dàng như vậy.

Chương 95: Cuộc chiến thân thể, ánh đao hiện (1)

....

Động tác của Tô Thần liền mạch dứt khoát.

Không hề cho đối phương thời gian phản ứng.

Tần Thiên Hàn bắt lấy thân thể Lộc lão.

Điều tra tình huống của Lộc lão thì lại phát hiện lúc này nội tạng của Lộc lão đã bị chấn nát, không còn thở nổi, đã hết đường cứu.

Bỏ thân thể Lộc lão xuống, ánh mắt nhìn về phía Tô Thần rời đi.

Bóng dáng Tô Thần sớm đã biến mất.

Lòng bàn tay nắm chặt, phát ra âm thanh kéo kẹt.

“Hắn là người, nếu đã tìm được người như vậy thì người chạy không thoát.”

Tần Thiên Hàn âm trầm nói.

“Người đi chôn xác Lộc lão, ta đến Tần Thúc Sơn, chúng ta hội hợp ở Tần Thúc Sơn hội hợp.”

Nói xong lấy cờ xí mà nam tử đang ôm trong tay, xoay người lên ngựa chạy hướng về phía Tần Thúc Sơn.

Bên ngoài trạm dịch.

Tô Thần đang trốn trong chỗ tối, nhìn thấy Tần Thiên Hàn cưỡi ngựa nhanh như bay rời đi, ánh mắt lạnh lẽo.

“Một mình đi sao?”

Tô Thần nhìn thoáng qua, lưu lại nam tử xử lý thi thể.

Nam tử này chính là người Tần Thiên Hàn ôm kỳ, nói vậy biết tác dụng của Huyết Kỳ.

Bắt được đối phương, có lẽ có thể biết được một ít bí mật của Huyết Kỳ.

Như vậy cũng thuận tiện cho mình đối phó Tần Thiên Hàn.

Tô Thần nhìn nam tử kia.

Nam tử ôm thi thể của Lộc lão và đi về phía một khu rừng bên ngoài trạm dịch.

Tô Thần lặng yên đi theo phía sau.

Chỉ là sau khi Tô Thần theo nam tử tiến vào rừng cây.

Nam tử kia đột nhiên dừng lại ném xuống thi thể Lộc lão xuống, chân đạp mạnh một cái.

Giơ tay nắm thành quyền, một quyền đánh ra.

Nắm tay cực lớn xé rách không khí, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Tô Thần.

Tô Thần cả kinh.

Hắn khẽ quát một tiếng, khí kinh trong cơ thể lưu chuyển, gân cốt phát ra tiếng nổ, tay phải cũng nâng lên.

Kim Cương Toái Hình, đánh ra một quyền.

Quyền kinh khủng bổ từ trong nắm tay của hắn khiến cho không khí xuất hiện gợn sóng.

Ầm ầm!

Nắm tay của hai người va chạm phát ra một loạt tiếng nổ vang.

Sau đó thân hình hai người bạo lui đồng thời chạm vào đại thụ phía sau, làm đại thụ đứt gãy.

“Thật mạnh.”

Ánh mắt Tô Thần ngưng tụ, hắn không nghĩ tới lần này do đầu lực lượng đối phương không hề thua kém hắn chút nào.

Ánh mắt trở nên nghiêm túc.

“Người cho rằng chủ nhân thật sự kêu ta lưu lại để xử lý thi thể sao?”

Nam tử nhìn Tô Thần lạnh giọng nói.

Lúc nói chuyện, khí kinh trên người nam tử lưu chuyển, một đạo quang mang màu đỏ tươi lưu chuyển bên trong cơ thể hắn, ánh mắt cũng trở nên đỏ tươi.

“Ma Viên Biến!”

Nam tử khẽ quát một tiếng, gân cốt quanh thân kêu rộp rộp, thân thể bắt đầu tăng vọt, trang phục rách ra, cơ bắp nhô lên.

Giống như biến thành một con bạo viên.

Chân hắn đạp mạnh, mặt đất bị hắn đào ra một cái hố sâu, thân thể thì giống như đạn pháo nhào về phía Tô Thần.

Lòng bàn tay nâng lên nắm chặt thành quyền.

Một cỗ năng lượng ám hồng sắc tràn ngập trên nắm tay của hắn, ầm ầm đánh về phía Tô Thần.

Ánh mắt Tô Thần ngưng tụ.

Cảm giác được lực lượng cường đại từ nắm tay nên nhanh chóng di chuyển.

Người này có thân thể cường hãn, hơn nữa công pháp còn bộc phát ra khí kinh cương mãnh, Tô Thần mà đối cứng với

đôi phương thì không có nhiều phần thắng.

Thân hình chuyển động tránh né.

“Thân thể không tệ, sao không thử tiếp lấy nắm đấm của ta chứ?”

Thời điểm nam tử nói chuyện, nắm tay không ngừng đánh ra.

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!

Mỗi một quyền đều ngưng tụ lực lượng khổng lồ, giống như núi to đánh về phía Tô Thần.

Tô Thần tránh né nhưng vẫn như cũ có thể cảm nhận áp lực khi nắm tay quét qua không khí, mặt đất dưới chân hắn bị đánh ra mấy cái hố sâu.

Đương nhiên thân pháp của nam tử hơi kém một chút.

Nhìn mấy đòn tấn công của mình bị Tô Thần tránh hết, nam tử gầm nhẹ một tiếng.

“Ma Viên Liệt Không Quyền!”

Nắm tay trong phút chốc đánh ra hơn mười quyền, quyền kinh phong tỏa đường lui của Tô Thần.

Tô Thần lợi dụng thân pháp tránh né không được nữa, chỉ có thể cứng rắn tiếp nhận lấy công kích của đôi phương.

Kim Cương Hỗn Nguyên, Liệt Ma Kim Thân nhanh chóng vận chuyển, một tầng ánh sáng vàng kim bao bọc quanh nắm tay hắn.

Phanh! Phanh! Phanh!

Quyền va chạm cùng quyền, tiếng nổ như tiếng sấm vang vọng.

Lực lượng tàn dư tản ra chấn nát hết những thân cây xung quanh.

Sau đó, hai người tách ra.

Ánh sáng vàng kim trên cánh tay Tô Thần biến mất không thấy, bàn tay có chút run rẩy.

Hồ cũng xuất hiện vết rách.

Thân thể của hắn kém hơn tên nam tử này một chút.

Lòng hắn trầm xuống.

Hắn đã chút xem thường võ giả ở thế giới này.

Thời gian qua phát triển một đường khá thuận lợi, giết chết không ít người mạnh hơn mình nên Tô Thần cho rằng võ giả thế giới này cũng chỉ như thế.

Không nghĩ tới lần này lại gặp phải đối thủ tu luyện thân thể mạnh đến vậy.

Tần Thiên Hàn lưu lại đối phương chính là nhằm vào hắn.

Khác với Tô Thần đang kinh ngạc.

Nam tử thì lại cảm thấy kinh hãi.

Một thân lực lượng thân thể này của hắn chính là từ nhỏ được Tần gia dùng bí pháp bồi dưỡng ra, tiêu hao tất cả tiềm lực bản thân, cảnh giới cũng chỉ dừng lại ở Tiên Thiên Cảnh.

Căn bản không cách nào đột phá được nữa.

Từ tình huống giao thủ từ ban đầu tới giờ, tuổ tác của đối phương không lớn nhưng thân thể lại không kém hắn bao nhiêu.

Hắn là không phải có thiên phú dị bẩm mà là tu luyện công pháp thân thể cường đại nào đó.

Chương 96: Cuộc chiến thân thể, ánh đao hiện (2)

....

Nghĩ tới đây, hai mắt hắn lóe sáng.

Bởi vì tiềm lực hao hết cho nên hắn muốn tiến bộ chỉ có thể đạt được công pháp thân thể cao cấp hơn thôi.

Thế giới này có rất ít công pháp tu luyện thân thể.

Dù sao phần lớn võ giả đều lấy tu luyện tiên thiên khí kinh làm chủ, không thích khổ tu thân thể.

Nghĩ tới đây, thân hình hắn lại phóng nhanh về phía Tô Thần, hắn muốn bắt lấy Tô Thần để đạt được công pháp luyện thể cao cấp hơn.

Àm âm!

Nắm tay đánh ra, không khí gợn sóng, áp chế Tô Thần.

Ánh mắt Tô Thần trở nên tàn nhẫn.

Khí kinh quanh thân đột nhiên tăng vọt, khí huyết trong cơ thể cũng nhanh chóng chuyển động, huyết khí nồng đậm làm cho thân thể hắn bắt đầu biến hóa.

Kim Cương Liệt Ma.

Hắn chỉ là tu luyện đến tầng thứ nhất, vẫn chưa có đột phá đến tầng thứ hai.

Bây giờ dưới áp lực từ tên nam tử.

Kim Cương Liệt Ma thể mà trực tiếp đột phá đến tầng thứ hai, từng luồng huyết khí ở trong cơ thể giống như hồng thủy

lưu chuyển, thân hình cũng bắt đầu lớn hơn chút, có một cỗ khí lẫm bao vây quanh thân.

Tô Thần cũng tung quyền!

Phanh!

Thân thể hai người lại tách ra, trong khoảnh khắc thân thể tách ra, khí huyết trên người Tô Thần thu liễm, thân hình cũng trở nên mơ hồ, biến mất trong tầm mắt của hắn.

Nam tử cảm giác được gì đó bỗng nhiên xoay người tung một quyền về phía sau.

Nhưng một quyền này đã thất bại.

Đúng lúc này, có ánh đao chợt hiện chém về phía đối phương.

Tốc độ rất nhanh.

Nam tử vội vàng vùng cánh tay muốn ngăn trở một kích này.

Thế nhưng hắn không biết đao trong tay Tô Thần trải qua cường hóa, gọt sắt như bùn, vô cùng sắc bén.

Trường đao trực tiếp xé rách khí kinh, nam tử cảm giác được nguy cơ, cánh tay bắt đầu biến thành màu đen, hơn nữa còn có thêm một tầng khí kinh màu đỏ tươi bao lấy.

Xuy!

Cánh tay va chạm với Tề Vũ đao.

Tề Vũ đao gọt sắt như bùn không thể chém đứt cánh tay đối phương nhưng cũng chém ra một vết thương sâu đến tận xương.

Máu tươi chảy ra, nam tử kêu một tiếng thảm thiết, thân hình cấp tốc lui về phía sau.

Khí kinh thân thể trong cơ thể dao động, có dấu hiệu rối loạn.

Giờ khắc này Tô Thần bạo khởi, toàn bộ tiên thiên khí trong cơ thể toàn bộ tràn vào trong Tế Vũ đao.

Nháy mắt chém ra một đao.

Nam tử kia chỉ có thể trơ mắt nhìn trường đao sắc bén trong tay Tô Thần hạ xuống.

Xuy!

Trường đao thể như lôi đình trực tiếp từ mi tâm hấn xẹt xuống.

“Đao của ngươi, làm sao có thể...”

Nam tử nhìn Tô Thần, không cam lòng nói.

Lúc trước, Tần Thiên Hàn đã phân tích qua đối phương có vũ khí Khí cấp, chỉ là ở thời điểm giao thủ trên người Tô Thần căn bản cũng không có đao.

Cho nên hấn không phòng bị, thanh đao này xuất hiện như thế nào.

Tô Thần không có trả lời đối phương, hai mắt nhìn đối phương từ từ ngã xuống.

Nhìn thoáng qua những cái hố to nhỏ trên mặt đất xung quanh, hấn lạnh lùng nói:

“Ngươi đã tự chuẩn bị hố chôn cho mình, ta đây sẽ làm người tốt một lần.” ”

Tô Thần ném hai cỗ thi thể vào trong hố đất rồi tung một quyền đánh vào mặt đất, bùn đất sụp xuống chôn vùi thi thể.

Kế tiếp chỉ còn mỗi Tần Thiên Hàn.

Hắn lấy một thanh trường đao bình thường từ trong nhẫn trong không gian ôm trước ngực.

Đao khách, một đao khách đã uẩn đao nhiều năm.

Tuy rằng Tế Vũ đao đã được cường hóa nhưng người quen thuộc với đao này liếc mắt liền có thể nhìn ra lai lịch.

Sẽ lập tức liên tưởng tới Tô Thần hắn.

Vũ khí Khí cấp không tầm thường, sẽ có người chú ý.

Về phần vì sao không lấy thân phận rõ ràng làm việc, là bởi vì nguyên chủ quá phế.

Trong thời gian mà ngắn bộc phát ra thực lực cường đại.

Nhiều người sẽ nghĩ rằng hắn có được kỳ ngộ bất phàm.

Tiền tài động lòng người, hưởng hồ thực lực đột nhiên tăng lên một mảng lớn?

Hắn bày ra trước mặt Liễu Vô Mi không phải võ công, mà là thủ đoạn tàn nhẫn, cho nên không sao.

“Có lẽ lần này sẽ có một đao chấn động Lĩnh Nam quận.”

Tô Thần trong lòng nghĩ.

Sau đó trở về dịch trạm tìm một con ngựa đi hướng về phía Tàn Thúy Sơn.

Ở một nơi khác.

Diêm Thuật cùng lão giả kia, còn có người của Bắc Trần Phủ Tư xuất hiện ở sơn cốc, hiện giờ người đã biết người của Hàn Nguyệt giáo sẽ xuất hiện.

Bọn họ cũng không ẩn nấp nữa mà trực tiếp tiếp đến chỗ Huyết Ma Hoa.

Đóng quân trong sơn cốc, bắt đầu toàn lực thúc giục Huyết Ma Hoa.

Huyết Ma Hoa có hình dạng như một đóa hoa sen sinh trưởng trong một cái ao màu đen, nó đang hấp thu năng lượng từ Không Minh thạch và huyết sắt khí.

Không Minh thạch âm hàn, còn huyết sắt khí thì thô bạo.

Linh được hấp thu mấy thứ này vốn nên mang theo khí tức âm hàn và nồng đậm huyết sắt khí.

Nhưng giờ phút này Huyết Ma Hoa lại tản ra khí tức ôn hòa.

Bất quá theo thời gian trôi qua, rễ của Huyết Ma Hoa bắt đầu xuất hiện một tia huyết sắc.

Trước khi Huyết Ma Hoa chưa thành thực thì trông giống như đài sen Ngũ phẩm, nhưng khi thành thực sẽ chuyển sang huyết sắc.

Một tia huyết sắc xuất hiện, rất nhanh liền có vô số tia huyết sắc xuất hiện từ rễ Huyết Ma Hoa.

Chương 97: Uẩn đao, đao thể

....

“Chủ thượng, còn hơn nửa canh giờ nữa Huyết Ma Hoa có thể hoàn toàn thành thực.”

Nhạc lão ở bên cạnh Diêm Thuật mở miệng nói.

“Vừa thành thực lập tức thu lấy nhanh chóng cho người mang đi, chúng ta lưu lại đối phó với Tử Hàn Nguyệt của Hàn Nguyệt giáo.”

“Nhạc lão, ngươi đi hỏi xem mấy người Liệt thúc đã đi đâu rồi.”

Diêm Thuật mở miệng nói.

“Được!”

Nhạc lão rời đi.

Nhưng hắn lại nhanh chóng trở về, sắc mặt trở nên vô cùng ngưng trọng:

“Thiếu gia, bên Khánh thành truyền đến tin tức, nói Liệt Tín đại nhân bị người ta giết. ”

“Cái gì?”

Nghe vậy, con người Diêm Thuật đột nhiên co rụt lại, khó tin nhìn Nhạc lão.

“Đã xác định, cao thủ Mật Tông do Liệt đại nhân mời tới sau khi biết Liệt đại nhân chết thảm đã trở về Khánh thành, muốn chặn giết người ra tay.

Thiếu gia, e là hiện tại chúng ta cần phải rời đi, Huyết Ma Hoa này chúng ta không thể lấy rồi. ”

Nhạc lão mở miệng nói.

Nhìn thoáng qua Huyết Ma Hoa ở vị trí không xa, ánh mắt Diêm Thuật trở nên âm trầm.

“Không thể đi, đi thì lần này chúng ta hoàn toàn thất bại.”

“Người của Hàn Nguyệt giáo lại ở ngay trong Khánh thành, như vậy chúng ta nơi này không có cao thủ quá mạnh, chúng ta vẫn có cơ hội đạt được Huyết Ma Hoa!”

“Chỉ cần trả giá đủ lớn, ta tin rằng có người sẽ giúp chúng ta.”

“Dù sao ta là nhi tử của thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận.”

Diêm Thuật mở miệng nói.

Nghe được lời Diêm Thuật nói, Nhạc lão trầm tư một lát mới gật gật đầu, phương pháp này quả thật khả thi.

Tại thời điểm này.

Có bóng người đang di chuyển hướng về phía Tàn Thúy Sơn.

Cầm đầu chính là Tử Hàn Nguyệt che mặt, phía sau nàng là nam tử áo đen ôm trường kiếm, còn có thị nữ Tiểu Lan mặc váy dài màu tím.

“Tiểu thư, bên Khánh Thành truyền đến tin tức, Liệt Tín bị Pháp Vương chém giết, cao thủ Mật Tông Liệt Tín mời tới cũng bị Pháp Vương thừa cơ dẫn đi.”

“Hiện tại chỉ cần lấy đi Huyết Ma Hoa, lần này Diêm Ngọc hoàn toàn thất bại!

Tiểu Lan mở miệng nói.

“Không thể khinh thường, tuy rằng Pháp Vương dẫn cao thủ Mật Tông rời đi nhưng nơi này không chỉ có người của Bắc Trấn Phủ Ti!

Ánh mắt Tử Hàn Nguyệt nhìn về một nơi khác.

Liễu Vô Mi cùng một nam tử áo đen đang đi tới.

“Liễu Vô Mi, Niếp Vân Thần, xem ra sư tôn các ngươi không có từ bỏ Liễu Vô Mi.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn hai người hướng tới bên này, mở miệng nói.

“Tử Hàn Nguyệt, Hàn Nguyệt giáo các ngươi thật sự có thủ đoạn tốt, bố trí cục trong cục không tệ, Liệt Tín bị giết, vị trí thống lĩnh của Diêm Ngọc ở Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận không duy trì được bao lâu nữa.”

“Xem ra các ngươi có động tác lớn ở Lĩnh Nam quận!

Liễu Vô Mi nhìn Tử Hàn Nguyệt nói.

Tuy rằng không biết kế hoạch của Hàn Nguyệt giáo, nhưng tính kế như thế, tất nhiên có mưu đồ.

Hơn nữa Tử Hàn Nguyệt ở Lĩnh Nam quận nhiều năm như vậy.

Hắn là phải có động tác lớn.

Nghe Liễu Vô Mi nói, ánh mắt Tử Hàn Nguyệt bình tĩnh, không nhìn ra bất kỳ sự biến hóa nào nhưng trong lòng nàng lại kinh ngạc.

“Xem ra ngươi đã sớm biết thân phận của ta, là Tô Thần nói cho ngươi biết.”

Nàng nhìn về phía Liễu Vô Mi.

Tô Thần khá thân thiết với Liễu Vô Mi, hơn nữa Liễu Vô Mi xinh đẹp thế này, nàng tin tưởng Tô Thần có thể đã nói một

sổ chuyện cho nàng biết.

Lúc trước nàng không biết bố cục trong giáo.

Cho nên đã nói Tô Thần biết một vài chuyện, nhưng hôm nay bí tàng ở quanh Lĩnh Nam quận, nàng lo lắng một ít việc bị lộ ra ngoài.

“Chuyện nên nói hẳn đã nói, không nên nói cũng nói.”

Liễu Vô Mi nhẹ giọng nói.

“Tô Thần!”

Lúc Liễu Vô Mi dứt lời, một giọng nói trầm thấp từ xa truyền đến, Tần Thiên Hàn cảm huyết kỳ nhanh chóng đi hướng về bên này.

Tô Thần chính là đối tượng mà hắn hoài nghi trước đó.

Nhưng bởi vì sự xuất hiện của vũ khí Khí cấp nên mới bị loại.

Bây giờ nghe được cái tên Tô Thần từ trong miệng Liễu Vô Mi và người Hàn Nguyệt giáo.

Diêm Thuật cảm thấy Tô Thần đã bị hắn bỏ qua có thể thật sự liên quan đến cái chết của đệ đệ.

“Tần Thiên Hàn!

Vậy mà một mình đến đây, chẳng lẽ ngươi cho rằng Huyết Kỳ của ngươi có thể áp chế chúng ta. ”

Liễu Vô Mi nhìn Tần Thiên Hàn nói.

“Ta không có hứng thú với Huyết Ma Hoa, ta tới nơi này để báo thù cho đệ đệ.”

“Vừa rồi các ngươi nói đến Tô Thần, ta cảm thấy rất hứng thú, không biết có thể thêm một chút cho ta biết hay không.”

Tần Thiên Hàn mở miệng nói.

Bất quá không có ai đáp ứng hấn mà trực tiếp đi về phía sơn cốc.

Tuy rằng tin tức Huyết Ma Hoa bị truyền ra ngoài nhưng hiện tại cũng không có nhiều người tới.

Trong thực tế, không phải là không nhiều.

Mà là một ít người đến thăm dò có võ công yếu kém đều bị người Bắc Trấn Phủ Ti chém giết, ném vào trong sơn cốc làm chất dinh dưỡng cho Huyết Ma Hoa.

Nhìn hai đoàn người tiến vào sơn cốc, ánh mắt Tần Thiên Hàn trở nên sắc lạnh.

“Lần này có lẽ sẽ vận dụng toàn bộ lực lượng của ngươi!”

Tần Thiên Hàn sờ huyết kỳ trong tay, lẩm bẩm nói.

Hấn cũng đạp bước tiến vào bên trong.

Ngay sau khi họ bước vào.

Tô Thần một thân áo đen, đội đầu lạp, bên hông dắt một thanh trường đao xuất hiện trong sơn cốc.

Đao ý quanh thân tràn ngập, mang theo một cỗ tức sát chi ý.

Uẩn đao thuật.

Đao khí ẩn chứa trong thanh đao ngưng tụ không tan, nhưng lại có thể làm cho người ta cảm giác được một loại thế khủng bố.

Loại thế này làm cho người ta không dám dễ dàng ra tay với võ giả uẩn đao.

Tô Thần xuất hiện khiến cho những người trong sơn cốc đều cảm giác được đao thế.

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía lối vào sơn cốc.

Chương 98: Mượn sức, giăng co (1)

....

Bên trong sơn cốc.

Trường đao trong tay người Bắc Trần Phủ Tư mờ hồ động đây.

Bọn họ không tự giác nắm chặt đao, ánh mắt cũng nhìn về phía cửa sơn cốc.

“Đao đạo cao thủ.”

Diêm Thuật cùng Nhạc lão liếc nhau một cái.

Đám người Tử Hàn Nguyệt và Liễu Vô Mi đều nhìn về phía Tô Thần.

Một thân hắc y, đội đầu lập, tay nắm chuôi đao bên hông, bước đi rất chậm.

Thế nhưng thế lại không ngừng ngưng tụ.

“Uẩn đao thuật! Ít nhất là uẩn đao hai mươi năm.”

Nam tử áo đen ôm trường kiếm bên cạnh Tử Hàn Nguyệt ngưng trọng nói.

“Uẩn đao thuật hai mươi năm.”

Nghe được lời này, sắc mặt rất nhiều người đều ngẩn ra.

Đặc biệt là Liễu Vô Mi, lúc trước nàng còn tưởng rằng người đồ đen này là Tô Thần, nhưng nghe được hai mươi năm Uẩn Đao Thuật liền trực tiếp gạt đi ý nghĩ này.

Tô Thần mới bao nhiêu tuổi, làm sao có thể uẩn đao hai mươi năm.

Hai mươi năm không rút đao, nếu như rút ra, chỉ sợ uy lực bộc phát cực kỳ khủng bố.

Người nơi đây, hẳn là không ai nguyện ý tiếp một đao này.

Nếu có thể ngăn trở thì tốt.

Cũng có thể không ngăn được, không được chỉ có con đường chết.

“Làm sao đột nhiên có một cao thủ thế này xuất hiện!”

Một số người thầm nghĩ.

“Uẩn đao thuật hai mươi năm thật sự bất phàm, thế mà có thể hù dọa tất cả.”

Lúc Tô Thần tới đã dung nhập Uẩn Đao Thuật hai mươi năm dung nhập vào trong trường đao, hiệu quả hiện rõ vào lúc này.

Có đôi khi không cần ra tay cũng đã thể hiện được sự uy hiếp.

Tô Thần không để ý ánh mắt của mấy người, trực tiếp tiến vào trong sơn cốc.

Nhìn thoáng qua thì thấy hiện giờ đã rút trận pháp đi, để lộ một hồ nước, bên trong có một đóa hoa trông giống như hoa sen.

Tô Thần có chút ngạc nhiên.

Vạn vật trên thế gian thật đúng là kỳ lạ, Huyết Ma Hoa rất giống đài sen Ngũ phẩm.

Nó tản ra hơi thở bình ổn.

Bất quá Tô Thần cũng nhìn thấy sự biến hóa ở phần rễ của Huyết Ma Hoa, tơ huyết sắc càng lúc càng nhiều, xem ra không bao lâu nữa toàn bộ đài sen sẽ biến thành Huyết Ma Hoa thật sự.

Diêm Thuật nhìn thấy mọi người xuất hiện, lông mày nhíu lại.

Hắn chỉ có thể ngăn cản một phương.

Ánh mắt nhìn về phía Liễu Vô Mi.

Liễu Vô Mi là người của Trường Hận Cung, chính là một mạch của quý nhân trong triều, có thể lợi dụng một chút.

“Liễu phu nhân, năm đó căn cơ của ngươi bị hao tổn mới phải đến nơi này, Huyết Ma Hoa có thể giúp ngươi khôi phục căn cơ, một lần nữa trở về Trường Hận cung.”

“Chúng ta liên thủ giết chết Tử Hàn Nguyệt của Hàn Nguyệt Giáo, ta nguyện ý đưa Huyết Ma Hoa ra.”

Diêm Thuật mở miệng nói.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng hắn cũng không có ý định nhường Huyết Ma Hoa.

“Ta rất muốn hợp tác cùng Diêm tam thiếu ngươi, nhưng thực lực bên ta còn kém một chút.”

Liễu Vô Mi mở miệng nói.

Không đồng ý, cũng không từ chối.

Nam tử ôm kiếm bên cạnh Tử Hàn Nguyệt có thực lực không đơn giản, nếu ra tay có khả năng tổn thương.

Nghe vậy, Diêm Thuật nhìn sang Tần Thiên Hàn nói:

“Tần Thiên Hàn, chỉ cần ngươi trợ giúp ta bắt được Tử Hàn Nguyệt, ta nguyện ý đưa một nửa tửu lâu dưới danh nghĩa ta cho ngươi?”

Tuy rằng thực lực của Tần Thiên Hàn chỉ có Luyện Thần sơ kỳ, nhưng trong tay hắn có Huyết Kỳ, bộc phát ra lực lượng bất phàm.

Cần phải lôi kéo.

-“Tốt!”

Tần Thiên Hàn gật đầu.

Hắn tới nơi này không phải là vì tranh đoạt Huyết Ma Hoa mà là chờ người.

Nhưng người hắn muốn chờ vẫn không hiện thân, hắn không thể không công mà trở về cho nên đáp ứng đề nghị của Diêm Thuật.

Cuối cùng, ánh mắt Diêm Thuật chuyển về phía Tô Thần.

“Vị tiền bối này, Huyết Ma Hoa tuy rằng có giá trị bất phàm, nhưng đối với đạo khách như ngươi mà nói hắn là tác dụng không lớn, nếu như tiền bối có thể từ bỏ Huyết Ma Hoa.

Liên thủ với chúng ta đối phó Hàn Nguyệt Giáo.”

“Bên ta có thể dâng lên ba vạn lượng bạc, cộng thêm một quyển bí pháp [Thiên Huyền Ma Đạo Quyết], cho các hạ.”

Diêm Thuật mở miệng nói.

Diêm Thuật trong thời gian ngắn đã cho người ta cảm giác nắm giữ toàn cục.

“Có chút không đơn giản a!”

Tô Thần trầm nghĩ.

“Có thể, nhưng trước tiên phải đưa đồ.”

Tô Thần mở miệng nói.

Ra tay là chuyện không có khả năng, nhưng hắn vẫn muốn yêu cầu đưa đồ trước.

Dù sao hiện tại hắn chỉ có một đao, một đao qua đi thì đao ý trên người hắn liền biến mất, nếu xuất thủ lần nữa có thể bại lộ thân phận.

Tần Thiên Hàn sẽ ra tay với hắn.

Kỳ thật một đao này của hắn muốn chuẩn bị cho Tần Thiên Hàn.

So với những người khác, Tần Thiên Hàn này nhất định phải chết.

Vừa rồi Liễu Vô Mi và Tử Hàn Nguyệt đối thoại làm cho Tần Thiên Hàn hoài nghi Tô Thần.

Tần Thiên Hàn là thiếu môn chủ Huyết Kỳ Môn.

Hắn cứ bám theo Tô Thần không buông chắc chắn sẽ mang đến phiền toái.

Cho nên chỉ có thể khiến Tần Thiên Hàn biến mất.

Nếu ở thời điểm mấu chốt mà chém ra một đao, cho dù Tần Thiên Hàn có vũ khí Khi cấp cũng chỉ có con đường chết.

Diêm Thuật nghe được Tô Thần muốn đồ trước, ánh mắt ngưng tụ.

Hắn vốn không có ý định đưa đồ thật.

Chỉ cần vừa khai chiến là hai bên sẽ lưỡng bại câu thương.

Cung tiễn thủ Trấn Phủ Ti hắn an bài ở trên sơn cốc sẽ xuất thủ.

Một cơn mưa tên hoàn toàn có thể ngăn cản những người này một thời gian.

Chương 99: Mượn sức, giăng co (2)

....

Hắn có thể từ tranh thủ thời gian hái Huyết Ma Hoa rồi rút lui.

Huống hồ dưới lòng đất này hắn còn chôn không ít thuốc nổ.

Ngay sau khi hắn rút đi thuốc nổ sẽ phát nổ ngay lập tức.

Còn mấy người có thể sống sót rời đi chứ?

Bố cục cũng không thể chỉ nhìn người, mà còn cần một ít thủ đoạn khác.

“Chẳng lẽ ngay cả đặt cọc cũng không muốn trả, xem ra hợp tác không có thành ý, có lẽ ta có thể hợp tác với người Hàn Nguyệt giáo.”

“Ta tin tưởng thánh nữ có thể thỏa mãn một ít nhu cầu của ta.”

Thanh âm khàn khàn của Tô Thần vang lên trong cốc.

“Đây là một vạn lượng ngân phiếu.”

Diêm Thuật nghe nói xong, vung một tấm ngân phiếu bay về phía Tô Thần.

Tô Thần giơ tay thu lấy ngân phiếu.

“Hiện tại lại cần ba vạn lượng!”

Tô Thần bỏ ngân phiếu bỏ vào trong ngực, mở miệng nói.

Nghe vậy, ánh mắt Diêm Thuật trở nên âm hàn, nhưng không nói gì, gật đầu với Nhạc lão bên cạnh.

Nhạc lão lấy ra hai tấm ngân phiếu.

Trong nháy mắt vung về phía Tô Thần, quanh ngân phiếu có khí kinh bao bọc.

Muốn thăm dò một phần thực lực của Tô Thần.

Trên người Tô Thần có Thần Ấn Y, đã ẩn nấp khí tức của mình, bọn họ nhìn không ra Tô Thần sâu cạn thế nào cho nên thăm dò.

Tô Thần giơ tay, trong bàn tay không có chút khí kinh nào, trực tiếp bắt lấy ngân phiếu bay tới.

“Ừm!”

Thấy Tô Thần giơ tay đón lấy ngân phiếu khiến đồng tử Nhạc lão co lại.

“Không có khí kinh lưu chuyển, đơn thuần dựa vào lực lượng hóa giải khí kinh trên ngân phiếu, người này không đơn giản.”

“Lực cổ tay của hắn bắt phàm, một khi vung đao, lực đạo sẽ rất đáng sợ.”

Nhạc lão truyền âm cho Diêm Thuật.

Diêm Thuật khẽ động.

Trong lòng thầm nghĩ, người thế này làm sao có thể xuất hiện ở nơi đây.

Bất quá trong lòng cũng dâng lên một cỗ sát ý, chỉ cần người này bỏ ra một đao, sau đó chính là tử kỳ của hắn.

Tuy uẩn đao thuật làm cho người ta kiêng kỵ nhưng cũng chỉ có một đao mà thôi.

Bầu không khí trong sơn cốc trở nên yên tĩnh.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Tử Hàn Nguyệt.

Sắc mặt Tử Hàn Nguyệt bình tĩnh, giống như không đề ý tới hành động của Diêm Thuật.

Bởi vì nàng biết sẽ không có ai ra tay trước.

Ánh mắt chuyển tới Huyết Ma Hoa sắp thành thực.

Nó chính mục đích của nàng.

Ánh mắt những người khác cũng nhìn về phía Huyết Ma Hoa.

Tuy rằng Diêm Thuật nắm giữ thế chủ động nhưng trọng điểm vẫn ở Huyết Ma Hoa, Huyết Ma Hoa vừa thành thực chính là thời điểm đại chiến bộc phát.

Trong ánh mắt mọi người, Huyết Ma Hoa bắt đầu phát sinh biến hóa, toàn bộ đài sen bắt đầu bị huyết vụ bao phủ.

Một mùi hương bắt đầu lan tỏa.

Huyết Ma Hoa thành thực.

Huyết Ma Hoa thành thực khiến bầu không khí trở nên khẩn trương.

Liễu Vô Mi nhanh chóng lướt tới, Tử Hàn Nguyệt cũng hành động tương tự.

Chỉ là lúc này thân hình Tô Thần bỗng xuất hiện trước mặt Tàn Thiên Hàn, tay cầm đao căng chặt, trên người tản mát ra một cỗ đao khí sắc bén, trực tiếp khóa chặt Tàn Thiên Hàn.

Động tác này của Tô Thần làm cho bầu không khí trở nên ngưng trọng.

Tàn Thiên Hàn nhìn Tô Thần chắn trước mặt mình mà ngăn ra, hấn không rõ vì sao Tô Thần ngăn cản hấn.

Thế nhưng bị đao ý của đôi phương tập trung, lòng Tần Thiên Hàn cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

Bàn tay nắm chặt Huyết Kỳ.

Lúc này đồng tử Diêm Thuật đột nhiên co rút lại nhìn về phía Tô Thần, lạnh giọng nói:

“Ngươi có ý gì chứ?”

Giờ phút này hắn cảm giác mình bị đùa giỡn.

Tên này vừa thu tiền đặt cọc ba vạn lượng của hắn, hiện giờ lại muốn ra tay đối phó Tần Thiên Hàn, đây không phải đùa giỡn hắn thì là cái gì.

“Ta đáp ứng ngươi, giúp các ngươi đối phó người của Hàn Nguyệt giáo, nhưng chuyện này không cản trở ta giết hắn, có người bỏ tiền ra cho nên hắn phải chết!”

Thanh âm trầm thấp từ trong miệng Tô Thần phát ra.

Giờ phút này Tô Thần hóa thân thành một sát thủ.

Nghe được lời của Tô Thần, trong đôi mắt âm nhu của Tần Thiên Hàn lóe hàn mang.

“Giết ta, chỉ bằng ngươi!”

Huyết kỳ trong tay hắn triển khai, một cỗ huyết khí nồng đậm tràn ngập.

Quanh thân cũng xuất hiện một cỗ khí tức âm lãnh.

Muốn loại bỏ đao ý đang khóa chặt mình, thế nhưng theo khí tức của hắn tăng cường thì cỗ đao ý kia cũng tăng cường theo.

“Để ta xem một đao này của ngươi rốt cuộc mạnh bao nhiêu.”

Huyết kỳ trong tay Tần Thiên Hàn mở ra, huyết khí nồng đậm ập về phía Tô Thần.

Hắn muốn ra tay trước, không cho Tô Thần cơ hội rút đao.

Tô Thần nhìn thấy công kích, ánh mắt tập trung.

“Trảm!”

Trường đao trong tay Tô Thần được rút ra.

Một đạo đao khí khủng bố hóa thành hắc quang trực tiếp chém đôi huyết khí bổ về phía Tần Thiên Hàn.

Tần Thiên Hàn ra tay trước, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo, muốn di chuyển thân hình nhưng bản thân bị đao khí tập trung, không cách nào thoát ly, hiện tại chỉ có thể liều mạng.

Hắn nâng Huyết kỳ trong tay lên, giống như nâng một thanh trường thương mà đâm ra.

Tuy rằng đối phương sử dụng đao khí ập ủa hai mươi năm, nhưng Huyết Kỳ trong tay hắn chính là vũ khí Khí cấp.

Hắn là có thể ngăn cản một kích này.

Chỉ cần ngăn cản một kích này thì hắn sẽ có cơ hội phản kích.

Chương 100: Rút đao, toái đao, giao thủ

....

Huyết Kỳ va chạm với đao khí, một cổ đao khí khổng lồ từ Huyết Kỳ truyền vào tay hắn, Huyết Kỳ rời tay.

Cả người hắn bị chấn bay ngược ra ngoài.

Nhưng mặt lại có vẻ ngoan độc, vì hắn đã ngăn trở được một kích này.

“Rắc!”

Và khoảnh khắc này.

Trường đao trong tay Tô Thần giống như thủy tinh vỡ vụn, hóa thành từng lưỡi dao sắc bén bắn nhanh đến Tàn Thiên Hàn.

Trong đó có một mảnh lưỡi dao bắn vào cổ họng Tàn Thiên Hàn, còn những mảnh vụn khác thì bắn vào lồng ngực, máu tươi từ miệng vết thương chảy ra.

Nhìn Tàn Thiên Hàn che cổ, Tô Thần trầm giọng nói:

“Vũ khí Khí cấp đúng là không tầm thường, có thể ngăn trở một đao của ta!”

“Nhưng rút đao chỉ là vỏ bọc thôi, cuối cùng toái đao mới là một kích trí mạng dành cho ngươi.”

Bùm bùm!

Nghe đến đây, Tàn Thiên Hàn ngã ảm xuống đất.

Tô Thần nhặt Huyết kỳ trên mặt đất lên.

Trên đầu thương của Huyết Kỳ có một vết đao, hẳn là do một đao vừa rồi để lại.

Chỉ là khi hấn quán thân khí kinh thì Huyết Kỳ vẫn không có phản ứng.

Trước mặt mấy người, hấn cầm Huyết Kỳ đi tới nói với nam tử ôm kiếm:

“Thật ra ta còn phải cảm tạ, nếu như ngươi không nói ra ta có Uẩn đao thuật hai mươi năm, vậy thì Tần Thiên Hàn cũng sẽ không kiên kỵ đao của ta như vậy.”

“Nếu hấn ra tay không chút e dè, có lẽ một đao này của ta không nhất định có thể giết hấn.”

Tô Thần nhìn người ôm trường kiếm phía sau Tử Hàn Nguyệt.

Vừa vào sơn cốc hấn liền ngưng tụ thể làm cho người ta cảm nhận được đao khí của hấn.

Cộng thêm lời nam tử ôm kiếm nói, quả thật làm cho người khác phải e dè, cẩn thận.

Tinh thần xảy ra vấn đề, khi ra tay cũng sẽ có vấn đề.

“Nếu như không phải hấn có Huyết Kỳ, một đao của ngươi đã có thể chém hấn thành hai nửa.”

“Bất quá giết chết một Tần Thiên Hàn mà dùng Uẩn Đao Thuật hai mươi năm, có chút đáng tiếc.”

Nam tử ôm kiếm trầm giọng nói.

Ánh mắt thì nhìn Tô Thần, hấn vẫn không cảm nhận được khí tức của Tô Thần cho nên không thể phán đoán thực lực.

Lúc này, ánh mắt Diêm Thuật trở nên âm trầm.

Hấn cũng không nghĩ tới người áo đen vì giết Tần Thiên Hàn mà trực tiếp lãng phí đao khí hai mươi năm ngưng tụ.

Diêm Thuật ở gần Huyết Ma Hoa nhất, hắn xoay người giơ tay ra, chớp về phía Huyết Ma Hoa.

Bắn tên!

Đúng lúc này Nhạc lão bên cạnh hắn nhấc tay nhẹ quát một tiếng.

Trên sơn cốc có không ít cung tiễn thủ đã mai phục sẵn.

Thế nhưng khi bàn tay Nhạc lão hạ xuống thì không có bất kỳ mũi tên nào xuất hiện.

Nhất thời sắc mặt Nhạc lão biến đổi.

Mà Diêm Thuật đang xoay người hái Huyết Ma Hoa cũng ngừng ra.

“Những cung tiễn thủ người an bài hiện tại đã bị thanh lý hết.”

Tử Hàn Nguyệt lạnh lùng nói.

Nói xong thân hình chợt lóe tung một chớp đánh về phía Diêm Thuật.

Trong lòng bàn tay mang theo một cỗ hàn ý, ngăn cản Diêm Thuật đoạt lấy Huyết Ma Hoa.

Diêm Thuật chỉ có thể xoay người ngăn cản một chớp này.

Phanh!

Bàn tay va chạm, một cỗ khí kinh bộc phát.

Thân hình Diêm Thuật bị chấn đến lui về sau mấy bước.

Bàn tay hắn hơi run rẩy.

Hắn không phải là đối thủ của Tử Hàn Nguyệt.

Nếu như không phải sợ khí kinh phá hủy Huyết Ma Hoa thì Diêm Thuật không chỉ đơn giản là lui về phía sau vài bước.

Về phần Nhạc lão và người áo đen mà Liễu Vô Mi mang đến đang tập trung khóa chặt nam tử áo đen ôm trường trường kiếm.

Xem ra không muốn để cho nam tử ôm kiếm ra tay.

“Đây là muốn để cho ba người Liễu Vô Mi tranh đoạt Huyết Ma Hoa sao?”

Tô Thần thầm nghĩ.

Ánh mắt hắn không khỏi nhìn về phía Liễu Vô Mi.

Thực lực của Liễu Vô Mi ở Luyện Thân Cảnh hậu kỳ.

Hắn là thực lực của Tử Hàn Nguyệt cũng không kém nàng.

Diêm Thuật kém cõi nhất trong ba người nên không đáng lo, nói cách khác chỉ có Tử Hàn Nguyệt cùng Liễu Vô Mi tranh đấu.

“Liễu Vô Mi, ta và ngươi cùng giết chết Tử Hàn Nguyệt, Huyết Ma Hoa này thuộc về ngươi.”

Bàn tay Diêm Thuật nắm chặt thành quyền, một cỗ hắc sắc quang mang lưu chuyển trên nắm tay, khí tức trên người cũng bắt đầu tăng lên.

“Trước tiên giúp lão nương ngăn trở Tử Hàn Nguyệt, ta lấy được Huyết Ma Hoa liền liên thủ với ngươi giết nàng.”

Liễu Vô Mi nói rồi đưa bàn tay hướng về phía Huyết Ma Hoa.

Này!

Đúng lúc này có một đạo kiếm quang bắn vào bàn tay Liễu Vô Mi, tốc độ cực nhanh.

Liễu Vô Mi nhanh chóng thu tay nhìn về phía Tử Hàn Nguyệt đang xuất kiếm.

“Liễu Vô Mi, Huyết Ma Hoa này ngươi không chiếm được.”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

Lúc nàng nói chuyện, thân hình chợt lóe xuất hiện trước mặt Liễu Vô Mi, nhuyển kiếm trong tay đâm ra, một cỗ hàn ý từ trong thân kiếm bộc phát.

Đồng tử Liễu Vô Mi co lại, thân hình nhanh chóng lui về phía sau.

Hàn khí trên thân kiếm đôi phương phát ra như muốn đóng băng máu trong cơ thể, một khi máu bị đóng băng thì toàn bộ thân sẽ mất không chế.

Àm àm!

Tiên thiên khí kinh trong cơ thể bộc phát chấn tan hàn ý, đồng dạng bên hông Liễu Vô Mi cũng có ánh sáng chợt lóe vọt thẳng tới cổ họng Tử Hàn Nguyệt.

Phanh!

Trường kiếm va chạm, kiếm khí tàn phá bừa bãi.

Trong sơn cốc có một trận cuồng phong nổi lên, trong cuồng phong có bóng người và bóng kiếm lưu chuyển.

Một lát sau mỗi người đứng một chỗ.

“Liễu Vô Mi, Luyện Thần hậu kỳ, tiếp cận đỉnh phong, xem ra ngươi đến Khánh Thành thời gian dài như vậy cũng không hoang phế tu hành.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Liễu Vô Mi, khẽ nhú mày nói.

Chương 101: Huyết Ma Hoa thuộc về Kim Phong Tế Vũ Lâu (1)

....

Tại thời điểm này.

Trên sơn cốc có một nam tử mặc áo đen đang nhìn sơn cốc dưới chân, khóe miệng nở một nụ cười tàn nhẫn.

Trong lòng bàn tay nam tử có một sợi xích, đầu kia của sợi xích có vô số phi liên nối nhau.

Phía sau hắn là hơn mười tên cung tiễn thủ của Bắc Trấn Phủ Ti đã ngã xuống.

Cổ họng của những người này đều bị vạch một vết sâu.

Máu tươi từ đó không ngừng chảy xuống.

Nam tử nhún chân nhảy xuống sơn cốc bên dưới.

Trong khoảnh khắc hắn hạ xuống, bầu không khí trong sơn cốc trở nên ngưng trọng hơn.

Tô Thần có thể cảm nhận được mùi máu tươi nồng đậm từ trên người đối phương.

“Đây là một tên cực kỳ khát máu hung tàn, xem ra hắn là người của Hàn Nguyệt giáo.”

“Trách không được Tử Hàn Nguyệt vẫn bình tĩnh, thì ra còn có cao thủ ở đây.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Ánh mắt cuối cùng rơi vào vũ khí trong tay đối phương, tâm thần đột nhiên lạnh lẽo.

Đám người Diêm Thuật, Liễu Vô Mi nhìn thấy người xuất hiện, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

“【Thị Huyết Phi Liêm】 Tiết Mộng Hoài, đại tướng dưới tay Lục Pháp Vương của Hàn Nguyệt Giáo, xem ra kẻ ra tay với Liệt thúc ở Khánh Thành chính là Lục Pháp Vương.”

Diêm Thuật hít sâu một hơi.

Lúc trước hắn vẫn suy đoán là ai giết Liệt Tín.

Thế nhưng hiện tại nhìn thấy nam tử này, hắn biết người ra tay là ai.

“Diêm tam thiếu gia đoán không sai, hiện tại còn có ai muốn tranh đoạt Huyết Ma Hoa với chúng ta sao?”

Nam tử áo đen nhìn Diêm Thuật cùng những người khác một cái, mở miệng nói.

“Thánh nữ, hiện tại không ai tranh đoạt Huyết Ma Hoa với người.

Người có thể hái rồi! ”

Nam tử áo đen quay đầu nhìn về phía Tử Hàn Nguyệt.

Huyết Ma Hoa vừa đến tay, hắn sẽ động thủ giết chết một ít người trong sơn cốc.

“Rút lui!”

Lúc này.

Nhạc lão cùng Liễu Vô Mi và nam tử áo đen đồng thời quát khê một tiếng.

Một người tấn công Tiết Mộng Hoài vừa mới xuất hiện còn một người thì tấn công nam tử ôm kiếm.

Bọn họ cảm giác được sát ý của người đến cho nên động thủ trước.

Đề cho người bên mình rút lui.

Nhạc lão bay lên cao tung một quyền đánh về phía Tiết Mộng Hoài.

Khí kinh bạo liệt trên năm tay tràn ngập bốn phía.

Ánh mắt Tiết Mộng Hoài lạnh lùng, thân hình lui ra sau tránh né một quyền của Nhạc lão.

Bàn tay vung lên, vũ khí phi liêm bắn nhanh về phía đầu Nhạc lão.

Nhạc lão thấy thế ánh mắt ngưng tụ, giờ tay đánh ra một chưởng, chưởng khí hình thành vòng xoáy ngăn chặn phi liêm bay tới.

Tiết Mộng Hoài thấy thế tay phải run lên, trên phi liêm xuất hiện đao khí nghiền nát vòng xoáy tiếp tục công kích.

Tốc độ cực nhanh, Nhạc lão còn chưa kịp xuất quyền ngăn cản đã bị phi liêm đánh trúng.

Phanh!

Cả người bị phi liêm đẩy lui, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Mà lúc này phi liêm nháy mắt trở về trong tay Tiết Mộng Hoài, lần thứ hai bị bắn ra.

Trực tiếp vòng quanh cổ Nhạc lão một vòng rồi bay về trong tay Tiết Mộng Hoài.

Bùm bùm!

Thân hình Nhạc lão ngã xuống đất.

Đầu unction ục lẫn sang một bên, vết thương trên trau máu tươi.

“Vũ khí này có chút khủng bố!”

Tô Thần thâm nghĩ.

Ánh mắt nhìn về phía nam tử áo đen đang chiến đấu cùng nam tử ôm kiếm, quyền ảnh, kiếm ảnh giao nhau tạo nên từng đợt khí kinh cuồng bạo, trông chiến đấu rất là kịch liệt.

Diêm Thuật còn chưa kịp rút đã nhìn thấy Nhạc lão bị giết.

Hắn sợ hãi xoay người muốn chạy trốn.

Nhưng lại phát hiện mình bị Tiết Mộng Hoài tập trung, phỏng chừng vừa động thì Tiết Mộng Hoài sẽ ra tay với hắn.

“Người còn có chút tác dụng!”

Tiết Mộng Hoài nhìn Diêm Thuật rồi nói.

Lúc này, Tử Hàn Nguyệt đã bay về phía Huyết Ma Hoa.

Trận chiến bây giờ nghiêng về một bên.

Nàng muốn lấy Huyết Ma Hoa rồi nhanh chóng rời đi.

Đúng lúc này, một cỗ đao khí cuồng bạo từ bên ngoài sơn cốc bắn tới trực tiếp áp lấy Tử Hàn Nguyệt, làm cho bàn tay nàng không thể tiến thêm một chút nào.

Ánh mắt nhìn về phía cửa sơn cốc.

Lúc này có một người đang đi vào sơn cốc, chính là Bạch Thiên Vũ.

Lúc xử lý xong chuyện ở Khánh thành hắn liền nhanh chóng chạy tới.

“Huyết Ma Hoa này thuộc về Kim Phong Tế Vũ Lâu ta.”

Bạch Thiên Vũ nhìn mọi người nói.

“Lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu Bạch Thiên Vũ!”

Nhìn thấy Bạch Thiên Vũ xuất hiện, Diêm Thuật có chút vui mừng.

Kim Phong Tế Vũ Lâu còn trông cậy vào Bắc Trấn Phủ Ti bọn họ hỗ trợ tiến vào quận phủ đây?

Hắn là sẽ bảo vệ hắn một mạng.

Giờ phút này uy áp trên người hắn biến mất không thấy.

“Bạch lâu chủ, Huyết Ma Hoa nhường cho ta, giao dịch coi như hoàn thành có được không?”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Bạch Thiên Vũ nói.

“Huyết Ma Hoa này ta sẽ mang về Kim Phong Tế Vũ Lâu, đến lúc đó người ra giá cao thì được!”

Bạch Thiên Vũ mở miệng nói.

Hắn đã biết A Tị Tam Dao đầy đủ, không cần hai thức đao quyết còn lại từ trong tay Tử Hàn Nguyệt.

Hôm nay Liệt Tín bị giết, bên Bắc Trấn Phủ Ti Diêm Ngọc chỉ sợ khó bảo toàn bản thân.

Cũng sẽ không có sức mà để ý đến Kim Phong Tế Vũ Lâu bọn họ.

Cho nên hiện tại Kim Phong Tế Vũ Lâu cần đủ vốn liếng, vậy mới có thể tự mình khuếch trương.

Nghe được lời Bạch Thiên Vũ nói, sắc mặt Tử Hàn Nguyệt trầm xuống.

Chương 102: Huyết Ma Hoa thuộc về Kim Phong Tế Vũ Lâu (2)

....

Không nghĩ rằng chuyện sẽ như thế này.

“Để ta nhìn xem ngươi có bản lĩnh gì!”

Tiết Mộng Hoài thấy thế vung xích sắt trong tay lên, phi liêm nhanh chóng công kích Bạch Thiên Vũ.

Nhưng khi Phi Liêm tới gần Bạch Thiên Vũ thì quanh thân Vũ xuất hiện một cỗ lực lượng vô hình đánh bật phi liêm.

“Người ra tay với ta...”

Chết!”

Bạch Thiên Vũ nhìn về phía Tiết Mộng Hoài, lớn tiếng nói.

Thanh âm giống như sấm sét, chấn động cả sơn cốc.

Sau đó Bạch Thiên Vũ rút Dao, một đạo đao quang chói mắt lóe, thế như chém cả sơn hà chém về phía Tiết Mộng Hoài.

Đao pháp bá đạo mãnh liệt.

Tiết Mộng Hoài cảm giác được uy lực của một đao này, thân hình cấp tốc lui về phía sau, phi liêm trong tay rút về, xích sắt quấn trên nắm tay hắn.

Sau đó hắn đánh ra một quyền, muốn ngăn cản đao tới.

Phanh!

Sau một đao, thân hình Tiết Mộng Hoài bị chấn bay ngược ra ngoài, khoe miệng tràn máu tươi, ánh mắt hung ác nhìn về phía Bạch Thiên Vũ.

Nhưng lúc này Bạch Thiên Vũ lại giậm chân, thân hình phóng lên trời.

Trường đao trong tay tiếp tục chém xuống.

Ầm ầm!

Không khí bị một đao trực tiếp chia làm hai.

Đao khí bá đạo vô cùng, dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi chém xuống.

Tiết Mộng Hoài vừa định nói lời hung ác phải vội vàng xuất quyền ngăn cản.

Lúc này hắn không bị đánh bay thể nhưng mặt đất dưới chân hắn lại xuất hiện vết nứt thật lớn.

Phốc!

Tiết Mộng Hoài phun ra một ngụm máu tươi, trong máu tươi còn có một ít nội tạng.

Khi hắn ta phun máu, Bạch Thiên Vũ lại tiếp tục xuất đao, trường đao xé rách không khí chém xuống.

Căn bản cũng không cho hắn bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Xuy!

Một đao này Tiết Mộng Hoài gần có chút chậm, thân thể lập tức bị chém thành hai nửa.

Chỉ với ba chiêu mà Bạch Thiên Vũ đã chém giết Tiết Mộng Hoài.

Sơn cốc trở nên yên tĩnh.

Ngay cả nam tử ôn kiếm cùng với người áo đen đang giao thủ cũng dừng lại nhìn sang bên này.

Người áo đen giật mình, còn người ôn kiếm thì kinh hãi.

Lúc trước hắn đã nói mình với Bạch Thiên Vũ sà sà nhau.

Nhưng hôm nay Bạch Thiên Vũ vừa ra tay, ba đao chém giết Tiết Mộng Hoài, hắn căn bản không làm được thế này.

Phỏng chừng hắn cũng chỉ cản nổi ba đao của đối phương.

“Hiện tại không người nào có ý kiến chứ!”

Bạch Thiên Vũ lấy ra một hộp gấm rồi vung bàn tay trực tiếp cắt Huyết Ma Hoa bỏ vào hộp gấm, xoay người rời đi.

Không có ai dám lên tiếng.

Yên tĩnh dị thường.

Sắc mặt Tử Hàn Nguyệt cực kỳ âm trầm, không nghĩ tới con vẹt đến miệng còn bay mất.

Lúc này nam tử ôn trường kiếm trở về bên cạnh Tử Hàn Nguyệt, trầm giọng nói:

“Người này cực kỳ khủng bố, e là chỉ có Pháp Vương mới có thể giải quyết. ”

“Có phải vậy không?”

“Vậy thì đi thôi! ”

Sắc mặt Tử Hàn Nguyệt lập tức khôi phục bình thường, mang theo người nhanh chóng rời đi.

Người áo đen đi theo Liễu Vô Mi đến chỗ Liễu Vô Mi nói:

“Chúng ta đi thôi, Huyết Ma Hoa ở trong tay người như vậy, chúng ta không cách nào đạt được. ”

“Không, hắn vừa mới nói người ra giá cao sẽ được, như vậy chúng ta hắn không cần Huyết Ma Hoa, hắn muốn bán đi.”

“Đi, chúng ta đuổi theo.”

Trong đôi mắt đẹp của Liễu Vô Mi xuất hiện sự kích động.

Hai người nhanh chóng đi về phía Bạch Thiên Vũ.

Nàng phải đi trước một bước.

Trong sơn cốc chỉ còn lại Tô Thần cùng Diêm Thuật.

Diêm Thuật nhìn con người Tô Thần chuyển động, lúc trước Tô Thần đã hãm hại hắn một lần, hiện giờ cổ đao thế khủng bố trên người đối phương đã biến mất không thấy.

Để cho trong lòng hắn xúc động, muốn giết chết Tô Thần.

“Các hạ, thứ vừa rồi không nên lấy hắn là giao lại đi!”

Giọng nói của hắn âm trầm, mắt nhìn chăm chăm Tô Thần.

“Thứ không nên lấy!”

Tô Thần không nói gì, hắn trực tiếp hướng về phía thi thể Tần Thiên Hàn đã bị hắn giết chết.

Bắt đầu lục lợi tìm tòi.

Trên người Tần Thiên Hàn có ba ngàn lượng ngân phiếu, một bình đan dược, còn có một quyển công pháp tên là Hàn Sương quyền.

Về phần trên người Tiết Mộng Hoài, ngoại trừ ngân phiếu và đan dược ra cũng có một quyển công pháp tên là Nhiên Huyết bí thuật, Tô Thần chỉ nhìn thoáng qua.

Lợi dụng khí huyết của bản thân tăng cường thực lực trong thời gian ngắn ngủi.

Bất quá vừa rồi dưới đao của Bạch Thiên Vũ, tên này căn bản chưa kịp sử dụng bí thuật đã bị chém thành hai nửa.

Nhìn Tô Thần ngang nhiên sờ thi thể trước mặt mình.

Diêm Thuật nhất thời cảm thấy phẫn nộ.

Đây là hoàn toàn không coi trọng hắn.

Đao thể trên người Tô Thần biến mất khiến hắn không còn kiêng kị Tô Thần nữa.

Hiện tại Tô Thần còn không để hắn vào trong mắt, sát ý bắt đầu lóe lên.

Thế nhưng Diêm Thuật vẫn mạnh mẽ áp chế sự phẫn nộ.

Tuy rằng trên người đối phương không còn đao thể nhưng đối phương dám ở chỗ này, hắn là còn có chút thủ đoạn.

Giết đối phương cũng cần tìm cơ hội ra tay.

Sờ thi thể Tiết Mộng Hoài xong, Tô Thần đi về hướng thân thể Nhạc lão cách Diêm Thuật không xa.

Khom lưng bắt đầu lục lợi tiếp.

Chương 103: Sờ thi thể, giết Diêm Thuật

....

Nhìn thấy cảnh này, Diêm Thuật không còn kìm nén được nữa, sát ý và lửa giận bùng lên.

“Muốn chết, ngươi muốn chết!”

Ầm ầm!

Tiếp theo, khí kinh trên người Diêm Thuật bộc phát, hấn đạp chân thật mạnh xuống đất khiến nham thạch vỡ vụn, cả người vọt nhanh về phía Tô Thần.

Tay nắm thành quyền đánh ra.

Trên nắm tay có tiếng sấm vang lên.

Nhưng khi nắm tay của hấn rơi xuống.

Tô Thần giống như có đôi mắt phía sau, thân hình chuyển động tránh né nắm tay của Diêm Thuật.

“Diêm tam thiếu, ngươi muốn giết ta sao!”

Tô Thần né tránh công kích, nhìn Diêm Thuật, lạnh giọng nói.

“Không chỉ muốn giết ngươi, ta còn muốn bầm thây ngươi thành vạn mảnh, dám đùa giỡn bản thiếu.”

Lúc này Diêm Thuật đã bị lửa giận thiêu đốt, hấn nhất định phải giết Tô Thần.

Sát ý tràn ngập trong mắt Diêm Thuật, hấn xuất hiện trên đỉnh đầu Tô Thần, tiếp tục tung ra một quyền.

Lần này tốc độ cực nhanh, lực lượng cũng cường hãn, không khí xuất hiện tiếng nổ chói tai.

Hắn muốn một quyền giải quyết tô Thần.

Nhưng mà khoảnh khắc quyền kinh của hắn hạ xuống, chung quanh xuất hiện một màn mưa phùn mờ mịt.

Trong không khí xuất hiện hơi nước, Tô Thần trước mắt hắn đột nhiên mờ ảo như hòa vào trong màn mưa, tránh thoát một quyền của hắn.

Ầm ầm!

Nắm tay của hắn rơi trên mặt đất, lực lượng cường đại đánh nham thạch nổ tung, khí kinh cương mãnh giống như thủy triều lan ra bốn phía.

Một quyền không trúng.

Diêm Thuật không có dừng lại, tiếp tục công kích thân hình Tô Thần.

Quyền lực cương mãnh, bụi bặm mù mịt.

Nhưng mà trước sau vẫn không chạm được Tô Thần, thân pháp miên man hư ảo, mờ mịt quỷ dị tránh thoát khỏi quyền kinh của Diêm Thuật.

“Người dựa vào thân pháp này sao, trốn, ta xem người có thể trốn khi nào!”

Công kích liên tục bị Tô Thần tránh né, Diêm Thuật dừng lại khẽ quát, hai mắt đỏ lên.

Người này chỉ biết trốn, vậy chứng tỏ không có thủ đoạn đặc thù gì.

Hắn càng có lòng tin giết chết người này.

Tuy rằng trong lòng tràn ngập sát ý thế nhưng Diêm Thuật vẫn là một người cẩn thận.

Lúc trước tuy rằng bộc phát nhưng cũng đang quan sát đối thủ.

Muốn nhìn xem rốt cuộc đối thủ còn có tuyệt chiêu nào nữa hay không.

Bây giờ hắn có thể buông tay mà công kích rồi.

“Thiên Lô Thủ!”

Diêm Thuật khẽ quát một tiếng, bàn tay nháy mắt xuất ra, trong bàn tay có từng tia lôi đình, trong nháy mắt hóa thành mấy bàn tay bao phủ lấy Tô Thần.

Ánh mắt Tô Thần ngưng tụ, một chương này phong tỏa đường di chuyển của hắn.

Xem ra công kích trước đó chỉ là thăm dò.

Tâm cơ đủ sâu.

Bất quá lúc trước hắn đã tiêu hao không ít khí kinh của Diêm Thuật, lần này hắn tin tưởng mình có thể tiếp được một quyền này.

Tô Thần giơ tay lên, bàn tay nắm chặt thành quyền đánh ra.

Nắm tay cùng bàn tay va chạm, thân thể Tô Thần bị đánh lui mấy bước, từng tia lôi đình lưu chuyển trên cánh tay hắn làm cho cánh tay có chút tê dại.

Giống như trong lúc nhất thời mất đi cảm giác.

Diêm Thuật một chương chấn lui Tô Thần, trong mắt có chút hưng phấn.

Quả nhiên giống như hắn suy đoán.

Hiện tại chính là thời điểm chém giết.

Ánh mắt Diêm Thuật trở nên lạnh lùng, thân hình bay lên đánh ra một chương.

Lôi đình khí kinh bộc phát trong lòng bàn tay hình thành một quả cầu lôi điện hạ xuống đỉnh đầu Tô Thần.

“Ta xem ngươi làm sao ngăn cản một chương này, chết cho ta!”

Tô Thần hừ lạnh một tiếng, Tể Vũ Dao nháy mắt xuất hiện.

Khí kinh trong cơ thể truyền hết vào trong Tể Vũ Dao.

Sau đó hắn chém ra một đao.

Xuy!

Tể Vũ Dao trực tiếp cắt qua lôi cầu, hóa thành một đạo bạch quang xẹt qua mi tâm Diêm Thuật.

Thân hình Diêm Thuật rơi xuống đất, ánh mắt tràn ngập sự khó tin nhìn chằm chằm Tô Thần.

“Ngươi là ai?”

“Vũ khí này? ”

“Ta là ai, ngươi không rõ ràng sao?”

Tô Thần nhìn đối phương lạnh giọng nói.

Hơn nữa còn lấy đầu đạp xuống.

“Tô Thần, ngươi là Tô Thần!”

“Tể Vũ Dao, Tể Vũ thân pháp, làm sao có thể, làm sao có thể...”

Diêm Thuật liên tiếp nói mấy chữ sao có thể.

Hắn căn bản cũng không tin vào những gì mình đang nhìn thấy.

Bùm bùm!

Sau đó thân thể ngã xuống trên, một vết máu tươi xuất hiện trên mặt.

【Chém giết Diêm Thuật khởi xướng kế hoạch Huyết Ma Hoa, thưởng 3 thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.】

Nghe được âm thanh này, lòng Tô Thần khẽ động, hẳn không nghĩ tới Diêm Thuật dĩ nhiên là người khởi xướng chuyện này.

Tiến lên kiểm tra thân thể hẳn một chút.

Chỉ có ngân phiếu và đan dược, không có gì khác!

Ném đồ vật ném vào trong giới chỉ không gian, Tô Thần lại mò thi thể Nhạc lão, chỉ phát hiện một ít ngân phiếu và bình đan dược vỡ vụn, hẳn là bị chấn nát khi chiến đấu.

Đồ đạc đều được thu vào trong giới chỉ không gian.

Cuối cùng ánh mắt rơi vào trên Huyết Kỳ.

Tế Vũ Dao có thể rút khí kinh vào, nhưng Huyết Kỳ này thì lại không thể.

Vũ khí Khí cấp không thể rút khí kinh vào, chỉ sắc bén hơn vũ khí bình thường một chút.

Còn không thể giống như Tế Vũ Dao trực tiếp cắt mở khí kinh chém giết đối thủ.

“Hẳn là Huyết kỳ này phải phối hợp với công pháp đặc thù!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Chương 104: Thẻ rút thưởng màu lam, nhân vật 【 Bạch Sầu Phi 】 (1)

....

Tô Thần đội đầu lập lên, nhanh chóng rời đi.

Sau khi Tô Thần rời đi không bao lâu có một đội nhân mã Trần Phủ Ti xuất hiện trong sơn cốc.

Cầm đầu là một nam tử trung niên.

Bọn họ phụ trách xử lý một ít thế lực nhỏ ở ngoại vi.

Giống như đội ngũ mà lúc trước Tô Thần giết ở miếu nát.

“Đại nhân, Diêm thiếu hấn ...”

Ở bên cạnh nam tử trung niên, một người mở miệng nói.

“Mang thi thể trở về để cho thống lĩnh đại nhân xử lý, chuyện Khánh Thành đã vượt quá tưởng tượng, ngay cả Liệt đại nhân cũng bị giết thì Tam thiếu bị giết cũng là chuyện bình thường.”

“Trước tiên kiểm tra thương thế, điều tra một ít tình huống trong sơn cốc!

Nam tử trung niên trầm giọng nói.

Bản thân giang hồ toàn là máu, ai cũng có thể chết cả.

Đoàn người mang thi thể đi.

Ở Khánh Thành.

Bên trong Kim Phong Tế Vũ Lô, Liễu Vô Mi không có trở về Ngọc Xuân Uyển, trực tiếp đi tới Kim Phong Tế Vũ Lô.

“Bạch lâu chủ, ta muốn Huyết Ma Hoa, nguyện ý xuất ra một trăm vạn lượng giao dịch với ngươi.”

“Ta nghĩ không có ai có thành ý hơn ta.”

Liễu Vô Mi mở miệng nói.

Nam tử áo đen ở một bên nghe được Liễu Vô Mi nói, khoe miệng co giật.

Ánh mắt Lăng Thiên Hà bên cạnh Bạch Thiên Vũ cũng khẽ động.

Liễu Vô Mi ra tay với thủ bút thật sự lớn!

Tuy rằng Huyết Ma Hoa trân quý nhưng quả thật không đáng giá một trăm vạn lượng.

Có lẽ đối với người cần, Huyết Ma Hoa này đáng giá một trăm vạn lượng.

Bạch Thiên Vũ bình tĩnh, nhìn thấy sự biến hóa của Lăng Thiên Hà cùng với nam tử áo đen.

Huống hồ ý của Tô Thần trước đó cũng muốn bán cho Liễu Vô Mi.

“Có thể!”

Bạch Thiên Vũ gật đầu.

“Đây là tám mươi vạn lượng ngân phiếu, hơn nữa khế đất sản nghiệp của Trường Hận Cung chúng ta ở Khánh Thành sẽ có người đưa tới, hẳn là có thể đổi ra hai mươi vạn lượng.”

Liễu Vô Mi lấy ra tám tấm ngân phiếu mười vạn lượng.

Đây là tất cả thu nhập của nàng ở Khánh Thành trong những năm qua.

Về phân sản nghiệp của Trường Hận cung ở Khánh Thành cũng là nàng xây dựng sau khi tới.

Nàng có toàn quyền xử lý.

Hiện giờ Kim Phong Tế Vũ Lâu đã thống nhất Khánh thành, từ biểu hiện của Bạch Thiên Vũ ở trong sơn cốc, hẳn tuyệt đối sẽ không để cho các thế lực khác tồn tại.

Trực tiếp dùng những sản nghiệp này trợ giúp mình đạt được Huyết Ma Hoa chính là một lựa chọn chính xác.

Hơn nữa trong thời gian này hẳn là không ai có thể lập tức xuất ra nhiều ngân lượng như vậy, coi như là Tử Hàn Nguyệt cũng cầm không ra.

Huống hồ Bạch Thiên Vũ cũng muốn Huyết Ma Hoa rời tay.

Cho nên nàng trực tiếp đưa ra một cái giá khiến Bạch Thiên Vũ không có cách nào từ chối.

Lúc này.

Bên ngoài đại điện có một người hầu đi vào.

“Lâu chủ, người Ngọc Xuân Uyển tới, nói là đưa khế đất đến.”

“Tốc độ thật đúng là nhanh, cho người vào đi!”

Bạch Thiên Vũ mở miệng nói.

Người hầu nhanh chóng đưa người vào.

Người tới chính là tú bà Ngọc Xuân Uyển, nàng đưa khế đất cho Liễu Vô Mi.

“Kiểm tra một chút!”

Bạch Thiên Vũ phân phó Lăng Thiên Hà làm.

Lăng Thiên Hà tiến lên, điều tra một chút khế đất và ngân phiếu.

“Hồi bẩm lâu chủ!

Không có vấn đề gì cả.

Lăng Thiên Hà thu ngân phiếu cùng khế đất trên bàn lại.

Bạch Thiên Vũ đặt cái hộp trên bàn đẩy về phía Liễu Vô Mi.

Liễu Vô Mi tiếp nhận cái hộp mở ra xem, Huyết Ma Hoa hoàn hảo nằm bên trong, trên mặt tràn ngập niềm vui.

“Đa tạ Bạch lâu chủ, ta cáo từ trước.”

“Tam sư huynh, chúng ta đi!”

Liễu Vô Mi có vẻ rất vội vàng.

Ba người nhanh chóng rời đi.

“Phái người nhanh chóng tiếp nhận những sản nghiệp này.”

Bạch Thiên Vũ phân phó.

Lăng Thiên Hà nhanh chóng đi xử lý.

Bên kia, Tô Thần cũng trở về Tô phủ.

Tâm trạng có chút nặng nề, nếu như không có Tế Vũ Dao mà nói, hẳn đối chiến với Diêm Thuật không có phần thắng.

Còn cần tiếp tục tăng cường thực lực.

Nhìn vào sổ thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng của mình, hẳn đã tập hợp đủ 10 thẻ, có thể đổi ra một thẻ rút thăm trúng thưởng màu lam.

Trực tiếp dung hợp, sau đó rút.

[Đạt được một thẻ nhân vật, Bạch Sâu Phi.]

Bạch Sầu Phi là nhân vật trong Luận Anh Hùng, hình như là huynh đệ kết bái với Tô Mộng Châm, Vương Tiểu Thạch.

Tô Mộng Châm trong Luận Anh Hùng cũng là nhân vật sáng lập Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Đương nhiên là ngu bức hơn phụ thân Tô Mộng Bạch đã chết của chủ nhân thân thể này.

Dù sao trong Ôn Nhu Nhất Dao, giang hồ có truyền một câu, “Kim Phong Tế Vũ Lâu, Mê Thiên thành mịch xử, giang hồ lục phân bán, ác nhất quyền lực bang”

Đụng vào ai thì đụng, ngoại trừ bốn cái tên này.

Có thể được liệt danh như vậy, có thể thấy được sự cường đại của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Không phải là Kim Phong Tế Vũ Lâu hiện tại có thể so.

Đương nhiên Tô Thần đã tiếp nhận Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Kim Phong Tế Vũ Lâu tất nhiên có thể vang danh ở thế giới này.

Kiểm tra một chút thông tin về Bạch Sầu Phi, thực lực của Bạch Sầu Phi mới vào Luyện Phách Cảnh, kém hơn Bạch Thiên Vũ nhiều.

Đương nhiên, thông qua trận chiến lần này, Luyện Phách cảnh hình như cũng không có hi hữu như hắc tử tượng.

Môn chủ Sơn Hà Môn thật sự là cao thủ Luyện Phách cảnh sao?

Hiện tại hắn có chút hoài nghi trí nhớ của chủ nhân thân thể này.

Chương 105: Thẻ rút thưởng màu lam, nhân vật 【 Bạch Sầu Phi 】 (2)

....

Tô Thần thầm nghĩ, sau đó sửa sang chút rồi ra khỏi mật thất, Phúc bá đã ở bên ngoài chờ Tô Thần.

“Phúc bá, có chuyện gì không?”

Tô Thần có chút nghi hoặc hỏi.

“Thiếu gia, nhị phu nhân trở về, nàng muốn gặp ngươi!”

Phúc bá nói.

“Nàng ta đã trở lại?”

Tô Thần khẽ nhíu mày, theo lý thì Tử Hàn Nguyệt phải rời đi chứ, làm sao có thể trở về Tô phủ?

“Đi, chúng ta đi gặp nàng!”

Tô Thần nói.

Phúc bá dẫn Tô Thần tới đại sảnh, trên mặt Tử Hàn Nguyệt vẫn đeo mạng che, không nhìn rõ khuôn mặt thật.

“Ta muốn một mình nói với Tô Thần mấy câu, ngươi lui xuống đi!”

Tử Hàn Nguyệt khoát tay áo để Phúc bá lui ra.

Phúc bá liếc mắt nhìn Tô Thần một cái, Tô Thần gật đầu.

“Nhị nương, không phải ngươi đã đi rồi sao?”

Sao lại quay lại!”

Tô Thần nhìn Tử Hàn Nguyệt nói.

“Ta muốn người giúp ta làm một việc, nếu như người làm được ta sẽ dẫn người tiến vào Hàn Nguyệt giáo.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần nói.

“Không biết là chuyện gì?”

Tô Thần mở miệng nói.

“Bạch Thiên Vũ cướp đi Huyết Ma Hoa, ta muốn người mua lại Huyết Ma Hoa từ trong tay hắn về cho ta!”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần nói.

Nếu như không phải bây giờ nàng không tiện lộ diện, nàng sẽ tự mình tìm Bạch Thiên Vũ giao dịch.

“Mua Huyết Ma Hoa?”

Tô Thần tỏ vẻ khiếp sợ.

“Không cần hoài nghi, đây là chính miệng Bạch Thiên Vũ nói.”

“Đây là sáu mươi vạn lượng ngân phiếu, ta nghĩ đủ để người mua Huyết Ma Hoa rồi!

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần rồi lấy ra sáu tờ ngân phiếu đặt lên trên bàn.

“Việc này có lẽ là ta không giúp được người rồi.”

“Thứ nhất, ta giúp người đi mua cũng không nhất định mua được, thứ hai ta mua người ta đều sẽ cho rằng Huyết Ma Hoa ở trong tay ta.”

“Tính nguy hiểm quá lớn.”

Tô Thần lắc đầu nói.

“Chỉ cần người làm giúp ta, ta có thể dẫn người tiến vào Hàn Nguyệt giáo, đảm bảo an toàn, không có vấn đề gì.”

“Về phần không mua được, người cũng chỉ là chạy không chuyển mà thôi.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần nói.

“Thực lực của người còn không phải là đối thủ của ta, không cần ép ta uy hiếp người.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần, ánh mắt uy hiếp.

“Ta giúp người đi hỏi một chút, nhưng mua được thì làm sao đưa cho người.”

Tô Thần vội vàng thu ngân phiếu trên bàn, mở miệng nói.

“Ta sẽ đi theo phía sau người, chỉ cần người mua được Huyết Ma Hoa, ta sẽ ở bên ngoài Kim Phong Tế Vũ Lâu nhận lấy Huyết Ma Hoa!”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Được!”

Đúng lúc Tô Thần muốn đến Kim Phong Tế Vũ Lâu cùng Bạch Thiên Vũ thương lượng một chút chuyện.

Bạch Sầu Phi xuất hiện, Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể khuếch trương, hơn nữa cũng cần điều tra một ít vĩ giả.

Sự hiểu biết quá hạn chế.

Lĩnh Nam quận, Bắc Trấn Phủ Ti, phủ thống lĩnh.

Thống lĩnh Trấn phủ ti Diêm Ngọc đang ngồi ngay ngắn trên ghế chính trong đại sảnh.

Diêm Ngọc có gương mặt nho nhã, bộ dạng khoảng bốn mươi.

Trên người không hề có khí tức sát phạt gì, giống như đại nho trong triều, chỉ là trong đôi mắt mang theo một tia âm trầm, phá hủy đi cảm giác nho nhã.

Ở phía dưới hắn có một thanh niên mặc cẩm y, bộ dáng chừng hai mươi, trông hơi giống Diêm Ngọc, bộ dạng tuấn lãng, chỉ là giữa hai hàng lông mày xuất hiện một tia sát khí, làm cho người ta có một loại cảm giác thịnh khí lẫm nhâm.

Hắn chính là trưởng tử của Diêm Ngọc, Diêm Đoạn Thủy, một vị thiên hộ của Bắc Trấn Phủ Ti.

Trong thế hệ trẻ ở Lĩnh Nam quận, có thể xếp vào mười cao thủ hàng đầu.

“Phụ thân, Tam đệ và Liệt thúc chết ở Khánh thành, Hàn Nguyệt giáo bọn họ thật sự quá ngông cuồng, người cho ta đến Khánh thành đi!”

Diêm Đoạn Thủy mở miệng nói.

“Người giết Liệt thúc người là Lục Thiên Hành, một trong tứ đại Pháp Vương của Hàn Nguyệt Giáo, người này ra tay tàn nhẫn, người đi cũng là chịu chết.”

Diêm Ngọc trầm giọng nói.

“Phụ thân, không chỉ có Liệt thúc, còn có Tam đệ, chẳng lẽ thù này chúng ta không báo sao?”

Diêm Đoạn Thủy vội vàng nói.

“Thù này sao có thể không báo, nhưng cái chết của Diêm Thuật theo tin tức truyền về thì có khả năng không liên quan đến Hàn Nguyệt giáo.”

“Ta đã phái người điều tra chuyện này, tin rằng sẽ nhanh chóng có kết quả.”

“Hiện tại sLiệt thúc người chết, quan hệ giữa chúng ta và Mật tông sẽ chấm dứt.”

“Trong triều đình, lúc trước đã có người muốn thay thế vị trí của ta, bọn họ sẽ không bỏ qua cơ hội này, cho nên ta hy vọng người báii nhập môn hạ Đại Trí Pháp Vương của Thanh Long tự.”

Diêm Ngọc mở

“Nếu như vậy thì quan hệ của chúng ta với Mật tông sẽ tiếp tục, nhưng ta cũng không thể gia nhập Đạo Minh được nữa.”

Nghe được lời phụ thân nói, Diêm Đoạn Thủy nói.

“Hiện tại không quản được những chuyện khác, muốn giữ được vị trí của ta chỉ có thể dựa vào Thanh Long tự.”

“Đại Trí Pháp Vương coi trọng người, cho người trở thành đệ tử của hắn, không gia nhập Thanh Long tự, vị trí thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận của ta không giữ được!

“Một khi không còn thân phận này, Diêm gia chúng ta sẽ có nguy cơ diệt môn.”

Diêm Ngọc trầm giọng nói.

“Không phải nhị đệ gia nhập Thiên Hạ Minh, trở thành đệ tử của mình chủ sao?

Thiên Hạ Minh cũng không kém Thanh Long Tự của Mật tông! ”

Diêm Đoạn Thủy mở miệng nói.

Chương 106: Lĩnh Nam quận Diêm Ngọc

....

“Thiên Hạ Minh cách Lĩnh Nam quận quá xa, hẳn không ảnh hưởng được quận Lĩnh Nam.”

Diêm Ngọc lắc đầu nói.

Nghe vậy, Diêm Đoạn Thủy không nói gì nữa.

Quả thật Thiên Hạ Minh cách Lĩnh Nam quận quá xa, hơn nữa Lĩnh Nam quận cũng không phải phạm vi thế lực của Thiên Hạ Minh.

“Phụ thân, rốt cuộc là ai trong triều muốn thay thế vị trí của người.”

“Vì sao lại có người muốn chức vị thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận vào thời điểm này chứ.”

Diêm Đoạn Thủy trầm tư một lát sau mới nói.

“Người muốn thay thế ta là Lục Thiên Phàm, chính là người của Phó chỉ huy sứ Bắc Trấn Phủ Ti Cố Diệu!”

Diêm Ngọc nói.

“Cố Diệu không phải là người của Loạn phi trong cung sao?”

“Nói cách khác Loạn phi muốn vị trí thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận.”

Nghe đến đây, Diêm Đoạn Thủy hít sâu một hơi.

“Vậy cho nên chúng ta hiện tại chỉ có thể được ăn cả ngã về không, đầu nhập vào Thanh Long tự, để Thanh Long tự ra mặt bảo vệ vị trí thống lĩnh Bắc Trán Phủ Ti Lĩnh Nam quận!”

“Chỉ cần bảo trụ vị trí, có cái chết của Liệt Tín ta có thể mời cao thủ Mật Tông Thanh Long tự đuổi giết dư nghiệt Hàn Nguyệt giáo!” :

“Ta cũng rất muốn biết, rốt cuộc Hàn Nguyệt Giáo muốn làm gì ở quận Lĩnh Nam?”

Diêm Ngọc lạnh lùng nói.

“Hết thầy nghe theo phụ thân an bài!”

Diêm Đoạn Thủy khom người nói.

“Tin tức điều tra tam đệ ngươi sẽ trực tiếp truyền đến chỗ ngươi, để ngươi theo dõi tình huống tiếp theo, ngươi về nghỉ ngơi trước đi!”

Diêm Ngọc phân phó nói.

“Được!”

Diêm Đoạn Thủy khom người rời khỏi đại sảnh.

Nhìn bóng lưng Diêm Đoạn Thủy rời đi, Diêm Ngọc thở dài một tiếng.

“Kỳ thật đại nhân không cần thở dài, tuy rằng đại thiếu gia có tư chất đao đạo bất phàm, một lòng muốn gia nhập Dao Minh, trở thành đệ tử của Dao thần Quan Thiên Cừu nhưng Quan Thiên Cừu bế quan mấy chục năm vẫn không xuất thế, còn không biết bao giờ mới xuất thế.”

“Đại thiếu gia nhập Mật tông cũng có thể học đao pháp Mật tông, thành tựu không nhất định kém hơn trở thành đệ tử Quan Thiên Cừu!”

Trong hậu viện, một lão giả đi vào mở miệng nói.

Người này tên là Bùi Tương Tự, chính là quân sư bên cạnh Diêm Ngọc, nhân vật ngầm xếp thứ hai Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận.

“Chỉ cảm thán một chút, ta nghĩ tin Liệt Tín chết ngày mai sẽ truyền đến kinh sư, chúng ta ở kinh sư cũng phải sắp xếp, bên Hữu gia có hồi âm sao?”

“Bên Hữu gia hồi âm, chỉ cần chúng ta được Thanh Long tự ủng hộ thì hẳn sẽ ủng hộ chúng ta.”

Lão giả trả lời.

“Tốt!”

Diêm Ngọc gật đầu, gương mặt đã bớt âm trầm hơn.

“Thi thể của Thuật Nhi và Liệt Tín đang trên đường về, ta muốn phiền Bùi lão người đi tiếp ứng một chút.”

“Thuận tiện điều tra hành tung của Lục Thiên Hành!”

“Nếu như có thể lưu lại Lục Thiên Hành, có lẽ sẽ biết được kế hoạch của Hàn Nguyệt giáo ở Lĩnh Nam quận.”

Diêm Ngọc trầm giọng nói.

“Đại nhân, ngài đây là chuẩn bị tự mình ra tay sao?”

Nghe Diêm Ngọc muốn lưu Lục Thiên Hành lại, lão giả không khỏi nói.

“Nếu không ra tay, rất nhiều người sẽ quên danh hào của ta!”

Diêm Ngọc đứng lên khỏi ghế, một cỗ sát phạt khí từ trong cơ thể hắn bộc phát.

Diêm Ngọc hẳn có thể ngồi ở vị trí thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti này cũng không phải cấp trên ban thưởng, mà là tự mình giành lấy.

Phía bên kia.

Tô Thần dựa theo yêu cầu của Tử Hàn Nguyệt đi tới Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Tuy rằng không còn là lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu nhưng dư âm vẫn còn cho nên hẳn có thể dễ dàng tiến vào trong.

Không lâu sau.

Lăng Thiên Hà liền đến mang theo Tô Thần tiến vào trong phòng Bạch Thiên Vũ.

Sau khi Lăng Thiên Hà đóng cửa phòng lại.

Hai người đồng thời hướng Tô Thần hành lễ:

“Gặp qua chủ thượng. ”

“Lần này ta đến đây chủ yếu là vì Tử Hàn Nguyệt dùng sáu mươi vạn lượng bạc mua Huyết Ma Hoa từ trong tay ngươi!”

Tô Thần nói.

“Chủ thượng, Huyết Ma Hoa đã bị Liễu Vô Mi lấy dùng một trăm vạn lượng bạc mua đi rồi.”

Bạch Thiên Vũ trả lời.

Lúc này Lăng Thiên Hà cũng đưa ngân phiếu cho Tô Thần.

Nghe được Liễu Vô Mi dùng một trăm vạn lượng bạc mua đồ, Tô Thần cảm thấy khiếp sợ, Liễu Vô Mi này quá có tiền đi.

So ra thì Tử Hàn Nguyệt hơi kém rồi.

“Ngân phiếu trên người ta có, phần này để lại Kim Phong Tế Vũ Lâu, làm cho Kim Phong Tế Vũ Lâu khuếch trương tốt hơn.”

Tô Thần ổn định tâm thần một chút, mở miệng nói.

Chủ yếu là do hiện tại trên người hắn quả thật không thiếu ngân phiếu, cho nên còn không bằng lưu lại số tiền này cho Kim Phong Tế Vũ Lâu phát triển.

“Chủ thượng, hiện giờ Liệt Tín đã chết, muốn thông qua Bắc Trấn Phủ Ti tiến vào quận phủ chỉ sợ không được, chúng ta cần tìm biện pháp khác để tiến vào Lĩnh Nam quận phủ!”

Lăng Thiên Hà mở miệng nói.

Thế lực giang hồ ở trong thành nhỏ thì vương triều Đại Chu không quan tâm, nhưng tiến vào quận phủ, vương triều Đại Chu sẽ bắt đầu để ý.

Bởi vì thế lực ở quận phủ có thể ảnh hưởng đến thế cục của một quận.

Cho nên bất kể là quan phủ hay là các thế lực khác ở quận phủ đều không muốn có thế lực mới tiến vào.

“Ta bên này mang đến cao thủ mới cho các ngươi!”

Tô Thần mở miệng nói.

Mặc kệ như thế nào, Kim Phong Tế Vũ Lâu nhất định phải bước vào quận phủ, cho nên Bạch Sâu Phi cần xuất trận.

Ngoài cửa có một bóng dáng xuất hiện.

Lăng Thiên Hà cả kinh, vội vàng tiến đến mở cửa.

Chương 107: Thần phách hợp nhất, Thiên nhân cứu nan (1)

....

Bóng đêm tăm tối lạnh lẽo.

Bên ngoài Kim Phong Tế Vũ Lâu, ở một góc đường hẻo lánh.

Tử Hàn Nguyệt đang chờ Tô Thần xuất hiện.

Chuyện Huyết Ma Hoa hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng.

Bạch Thiên Vũ đột nhiên giết tới, hủy giao kèo mang Huyết Ma Hoa đi, không có Huyết Ma Hoa, nàng muốn tăng cường thực lực trong thời gian ngắn cần phải nghĩ biện pháp khác.

Nàng không hề muốn bỏ lỡ cơ hội thăng tiến này.

Cho nên mới để cho Tô Thần đi giao dịch, coi như là một quyết định bất đắc dĩ.

Đột nhiên đôi mắt nàng sáng lên khi nhìn thấy bóng dáng Tô Thần đi ra khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Thế nhưng vẻ mặt Tô Thần có chút mất mát, trong tay cũng không có bất kỳ vật phẩm gì khiến nàng nhất thời nhướng mày.

“Ta ở góc đường bên phải, người đến gặp ta!”

Tiếng Tử Hàn Nguyệt vang lên bên tai Tô Thần.

Tô Thần cũng không kinh ngạc, nhanh chóng đi về hướng Tử Hàn Nguyệt.

Nhìn thấy trong tay Tô Thần trống rỗng, trong đôi mắt xinh đẹp của Tử Hàn Nguyệt có tia sáng lạnh lóe lên.

Tô Thần không để ý ánh mắt của nàng, từ trong ngực lấy ra ngân phiếu mà Tử Hàn Nguyệt đưa trước đó, nói:

“Ta đến trễ, Liễu Vô Mi ra giá 100 vạn lượng lúc Bạch Thiên Vũ vừa về, đã mua Huyết Ma Hoa! ”

“Liễu Vô Mi xuất ra 100 vạn lượng!”

Nghe Tô Thần nói, Tử Hàn Nguyệt kinh ngạc, nhưng sau đó lại run rẩy, hiển nhiên là cảm thấy tức giận.

“Bạch Thiên Vũ, Liễu Vô Mi!”

Tử Hàn Nguyệt phẫn hận nói.

Tiếp lấy ngân phiếu trong tay Tô Thần, thân hình nàng hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất.

“Khánh Thành có chút loạn, người vẫn nên trở về Sơn Hà Môn đi!”

Tiếng Tử Hàn Nguyệt vang lên bên tai Tô Thần.

Tô Thần không nghĩ tới Tử Hàn Nguyệt này dĩ nhiên không có nổi giận mà ra tay với hắn.

Đương nhiên nếu Tử Hàn Nguyệt ra tay, người chết nhất định là nàng.

Bởi vì khi hắn ra khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Bạch Thiên Vũ đã âm thầm đi theo, nếu Tử Hàn Nguyệt toát ra chút sát ý nào thì Bạch Thiên Vũ sẽ ra tay, một đao bỏ đời Tử Hàn Nguyệt.

Tô Thần trầm tư một lát mới rời khỏi ngõ nhỏ trở về Tô phủ.

Hiện giờ chuyện Khánh Thành trông có vẻ đã chấm dứt, thế nhưng chuyện Liệt Tín và Diêm Thuật bị giết còn chưa chấm dứt.

Theo tin tức thì lần này Hàn Nguyệt Giáo xuất động một vị nhân vật cấp bậc Pháp Vương.

Bắc Trần Phủ Ti Lĩnh Nam quận hẳn là sẽ không để mặc cho nhân vật như vậy rời đi, hơn nữa Liệt Tín chính là đệ tử Mật Tông, chỉ sợ phong vân ở Lĩnh Nam quận không ít.

Lúc này, một chiếc xe ngựa xuất hiện trước mặt Tô Thần.

Lái xe là một lão giả cầm thuốc lá quen thuộc.

“Tô thiếu gia, mời lên xe ngựa!”

Lão giả nói với Tô Thần.

“Xe ngựa của Liễu Vô Mi, không phải hiện giờ Liễu Vô Mi nên rời khỏi Khánh Thành sao?”

Huyết Ma Hoa là khoai lang bỏng tay, cho nên sau khi Liễu Vô Mi lấy được hắc là phải lập tức rời đi.

Tô Thần ngồi lên xe ngựa.

Bên trong xe ngựa có một nam tử áo đen đang ngồi, hắn nhìn Tô Thần tiến vào.

“Đây là người áo đen đi cùng với Liễu Vô Mi, sao hắn lại ở chỗ này?”

Tô Thần cảm thấy khó hiểu nhưng không có mở miệng trước, chờ đôi phương lên tiếng.

“Rất có định lực!”

“Đây là lệnh bài của ta, người đến Lĩnh Nam quận có thể đến phân điện Trường Hận Cung, lúc đó Vô Mi sẽ gặp mặt người!

Nam tử áo đen mở miệng nói.

“Có phải không?”

Tô Thần không tiếp nhận lệnh bài mà nhìn đối phương, hỏi lại.

“Ta là Tam sư huynh của Vô Mi, hiện giờ là điện chủ phân điện Trường Hận cung Lĩnh Nam quận, Lâu Vô Hối!”

Nam tử mở miệng nói.

“Tuy rằng ta không nhìn ra người có chỗ nào kỳ lạ nhưng Vô Mi coi trọng người!

Người áo đen nhìn chằm chằm Tô Thần.

Tu vi Tiên Thiên cảnh vào tuổi này, đặt ở địa phương nhỏ như Khánh Thành còn được.

Nhưng ở quận phủ thì có một đồng lớn người.

Cho nên hẳn cũng không quá coi trọng Tô Thần.

Tuổi tác và trình độ không phù hợp với yêu cầu của mình.

Nhưng một khi Liễu Vô Mi một khi phục dụng Huyết Ma Hoa, tư chất khôi phục sẽ trở thành phó điện chủ phân điện Lĩnh Nam.

Nàng coi trọng Tô Thần nên hẳn cũng không tiện phản bác.

“Vậy thì đa tạ Liễu tỷ!

Lâu điện chủ, ta liền cáo từ trước, dừng xe! ”

Tô Thần nhìn ra giọng điệu bình thản của đối phương, cũng không muốn nán lại thêm, kêu lão giả thuốc lá dừng xe rồi bước xuống.

Nhìn bóng lưng Tô Thần rời đi, Lâu Vô Hối hơi nhú mày.

Lão giả lái xe không nói gì, tiếp tục lái xe.

Rất nhiều chuyện không phải một hạ nhân như hắn có thể nhiều lời.

Kỳ thật hắn cũng rất coi trọng Tô Thần, người này ra tay tàn nhẫn, giỏi che dấu khiến cho mọi người bỏ qua sự tồn tại.

Từ tình hình hiện tại mà xem, có lẽ người này cũng là kẻ chiến thắng.

Dù sao người bày mưu tính kế vụ việc đều bị người giết rồi, còn không biết là ai giết.

Trong một trang viên bên ngoài Khánh thành.

Thân hình Tử Hàn Nguyệt hạ xuống, xuyên qua mấy đoạn hành lang đi tới trước một Phật đường.

Dưới tượng Phật có một thông đạo, nàng tiến vào bên trong.

Bóng tối dường như không ảnh hưởng đến tốc độ, nàng nhanh chóng xuất hiện trước một cánh cửa đá, khởi động cơ quan để cửa đá mở ra, một mật thất rộng lớn xuất hiện trước mắt.

Trong mật thất

Nha hoàn Tiểu Lan còn có nam tử ôm kiếm nhìn thấy Tử Hàn Nguyệt trở về với hai tay trống rỗng, trong ánh mắt có chút mất mát.

“Không lấy được Huyết Ma Hoa sao?”

Nam tử ôm kiếm mở miệng nói.

“Bị Liễu Vô Mi nhanh chân tới trước, nàng ra một trăm vạn lượng bạc, Liễu Vô Mi thật sự điên rồi!”

Tử Hàn Nguyệt tức giận nói.

Chương 108: Thần phách hợp nhất, Thiên nhân cứu nan (2)

....

“Một trăm vạn lượng! Liễu Vô Mi thật sự điên rồi!”

Tiểu Lan mở miệng nói.

“Vậy hiện tại chúng ta rời khỏi Khánh Thành cùng hội họp với Lục Pháp vương sao?”

“Ta vừa mới nhận được tin tức, sau khi chúng ta đi, Diêm Thuật bị người nào đó giết chết trong sơn cốc, hẳn là người áo đen dùng đao kia gây ra.”

Nam tử ôm kiếm mở miệng nói.

“Tạm thời không nên hội họp với Lục Pháp Vương, Diêm Thuật cùng Liệt Tín đều chết ở Khánh Thành, chắc chắn Diêm Ngọc sẽ không từ bỏ ý đồ, nhất định sẽ phản công.”

“Còn nữa, Diêm Ngọc cắm rễ ở Lĩnh Nam quận nhiều năm như vậy, muốn lấy đi vị trí thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti của hắn không có dễ dàng đâu!”

“Để cho người của chúng ta chú ý chặt chẽ hướng đi của người bên Diêm Ngọc.”

Tử Hàn Nguyệt trầm giọng nói, trong giọng nói có chút lo lắng.

“Ta sẽ an bài nhân thủ nhìn chăm chăm.”

Nam tử ôm kiếm gật đầu.

“Tiểu Lan, người ra ngoài liên hệ để cho bọn họ mau chóng hoàn thành bản đồ, vẽ xong chúng ta liền rời đi!”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Tiểu thư, bọn Lục Pháp Vương đang trù tính, chẳng lẽ người không coi trọng chuyện ở Lĩnh Nam quận!”

Tiểu Lan có chút nghi hoặc hỏi.

“Không phải ta không coi trọng, mà là đang phòng ngừa vạn nhất.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

Mấy năm nay Tử Hàn Nguyệt nàng có thể ẩn thân ở Lĩnh Nam quận mà không bị phát hiện chính là do nàng đủ cẩn thận.

Bên này, Tô Thần đã trở về Tô phủ.

Hắn nằm trên giường suy nghĩ miên man.

Lần này hắn đến Kim Phong Tế Vũ Lâu cũng biết được thêm một ít tri thức võ đạo.

Sau luyện thân chính là luyện phách, sau khi luyện phách thì là thần phách hợp nhất, bước vào Thiên Nhân cảnh.

Nghe đồn cao thủ Thiên Nhân cảnh cần phải trải qua cửu nan.

Về phần cửu nan là gì thì Lăng Thiên Hà cũng không tra ra được.

Tô Thần nghĩ khi trở về Sơn Hà Môn sẽ tìm hiểu thử, xem xem có thể biết rõ hơn hay không.

Lúc này.

Một bóng dáng lướt qua cửa sổ tiến vào trong phòng, một cỗ hương khí quen thuộc truyền vào mũi, Tô Thần lập tức ngồi

dậy.

Người tiến vào chính là Mộc Thanh Tuyết.

“Đến trễ như vậy, xảy ra chuyện gì sao?”

Tô Thần không khỏi hỏi.

“Chúng ta sẽ rời khỏi Khánh Thành?”

Mộc Thanh Tuyết nói.

“Các người còn chưa nói chuyện với Kim Phong Vũ Lâu, sao lại phải rời khỏi đây?”

“Bạch Thiên Vũ giết đệ tử của Lục Thiên Hành, một trong tứ đại Pháp Vương của Hàn Nguyệt Giáo, chuyện này đã lan truyền ra ngoài.”

“Hàn Nguyệt giáo có chút quan hệ sâu xa với Tử Đàn cung chúng ta, Tam gia gia bên sợ liên lụy đến một số chuyện cho nên tạm thời không tính tiếp xúc với Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Mộc Thanh Tuyết nói.

“Như vậy sao?”

Tô Thần không nghĩ tới Tử Đàn cung và Hàn Nguyệt giáo còn có quan hệ, lòng trầm xuống nói:

“Ta sẽ thông báo cho Bạch Thiên Vũ chú ý đến Tử Đàn cung.”

“Bên người có tin tức gì khác thì lập tức thông tri.”

Có quan hệ liền có khả năng liên thủ ra tay với Kim Phong Vũ Lâu.

Kim Phong Tế Vũ Lâu bị tóm lấy cũng phù hợp với lợi ích của Tử Đàn Cung.

Ngoài phòng, bóng đêm âm trầm.

Mộc Thanh Tuyết đã rời đi.

Tô Thần tiếp tục nằm trên giường trầm tư.

Kim Phong Vũ Lâu sắp ra khỏi Khánh Thành.

Khánh Thành đến gần vùng biên hoang, ra khỏi Khánh Thành thật ra chính là tiến vào khu vực do các thế lực ma đạo tái ngoại như Tử Đàn cung không chế.

Nếu Tử Đàn cung có ý đồ với Kim Phong Tế Vũ Lâu mà liên hợp Hàn Nguyệt giáo, như vậy Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Khánh Thành sẽ rơi vào tình cảnh gian nan.

Tuy rằng thực lực của Bạch Thiên Vũ không tệ, nhưng mà còn chưa có tư cách đối kháng Tử Đàn cung.

Tử Đàn cung có thể trở thành đại phái Ma đạo, đối địch với Đại Phật tự Phật Môn, tuyệt đối có cao thủ bước vào Thần phách hợp nhất.

Đương nhiên cũng có Thiên Nhân cảnh.

Kim Phong Tế Vũ Lâu không cách nào cắm chân vào quận phủ, chỉ có thể thay đổi kế hoạch.

Trong Lĩnh Nam quận, thế lực bản địa làm ăn tương tự như Kim Phong Tế Vũ Lâu có ba nhà.

Kim Phong Tế Vũ Lâu chỉ cần bắt được một nhà liền có thể cắm rễ ở quận phủ.

Tô Thần trong đầu nhớ lại tình huống của ba nhà này.

Hòa Phong Đường, Bích Vân Hiên, Thiên Sách Đường.

Hòa Phong Đường chủ yếu ngoại trừ cung cấp tình báo, còn buôn người, nghe đồn phía sau có bóng dáng của Huyết Kỳ Môn.

Bích Vân Hiên kinh doanh kỹ viện cùng một ít tửu lầu, thuận tiện cung cấp tình báo.

Mấy năm nay việc kinh doanh kỹ viện bị Trường Hận cung từ từ áp chế.

Âm thầm nâng đỡ bọn họ là Dương gia quận phủ.

Thiên Sách Đường là tổ chức tình báo lâu đời, vẫn duy trì làm tình báo, hai năm nay bị Hòa Phong Đường cùng Bích Vân Hiên áp chế.

Không nhìn thấy thế lực nào phía sau.

Sở dĩ có thể kiên trì đến bây giờ chính là bởi vì nội tình mà Thiên Sách Đường tích lũy.

Lăng Thiên Hà đề nghị trước tiên bắt lấy Thiên Sách Đường, ổn định thế lực ở quận phủ.

Trước tiên nhặt quả hồng mềm nặn.

Thiên Sách Đường không có bối cảnh nên vừa vụng xuống tay.

Nhưng là người hiện đại, tư tưởng Tô Thần lại bất đồng, Thiên Sách Đường này có thể tồn tại dưới sự áp chế của hai thế lực lớn mà không có bị diệt, khẳng định không có nội tình đơn giản, hẳn là còn thủ đoạn nào khác.

“Cần tiếp xúc với Thiên Sách Đường một chút.”

Tô Thần trong lòng nghĩ.

Đương nhiên cũng phải lưu ý tới Hòa Phong Đường cùng Bích Vân Hiên.

Hòa Phong Đường dựa lưng vào Huyết Kỳ Môn, Tô Thần hẳn vừa mới giết thiếu môn chủ Tần Thiên Hàn của Huyết Kỳ Môn, còn mang theo Huyết Kỳ của hắn.

Huyết Kỳ Môn và Tần gia tuyệt đối sẽ điều tra.

Chương 109: Nhìn trộm, Dương gia

Đang tải nội dung VIP...

Đọc chương VIP load siêu nhanh trên ứng dụng dành riêng cho iOS và Android. Nhấn vào link sau để tải ngay nhé!

Chương 110: Nan đề, khốn cục (1)

....

Phủ thành chủ.

Trình Dương trở về phủ đệ trực tiếp đi vào trong thư phòng.

Mộc gia Tam lão gia đang đứng ở bên cạnh bàn làm việc nhìn Trình Dương tiến vào nói:

“Trình phủ chủ, đề nghị của ta Dương Mộc Thần kia có đồng ý hay không?”

“Mộc Tam gia cần chờ thêm, tuy rằng Dương Mộc Thần là dòng chính nhưng dù sao Bạch Thiên Vũ cũng là cao thủ Luyện Phách cảnh.

“Đắc tội cao thủ như vậy, cần cao tăng Dương gia ra quyết định.”

Trình Dương mở miệng nói.

“Bạch Thiên Vũ hấn giết Tiết Mộng Hoài, Lục Thiên Hành sẽ không bỏ qua cho hắn, chờ Lục Thiên Hành thoát khỏi Mật Tông đây đưa sẽ ra tay với Bạch Thiên Vũ.”

“Không có Bạch Thiên Vũ thì Kim Phong Tế Vũ Lâu chỉ là một con kiến có thể tùy ý vuốt ve mà thôi.”

Mộc gia Tam lão gia nhàn nhạt nói.

“Mộc Tam gia nói phải!”

Trình Dương gật đầu, nhưng trong lòng thầm nói, hiện tại người ta còn chưa chết mà.

“Được rồi, thời điểm thích hợp ngươi có thể nói cho Dương gia biết, nói rõ ý tứ của Tử Đan cung Mộc gia chúng ta.”

“Hợp tác với nhau mới thu được nhiều lợi ích hơn, không phải sao?”

Mộc Tam gia nói.

Kỳ thật sau khi Kim Phong Tế Vũ Lâu thống nhất các thế lực khác ở Khánh Thành, tâm tình Mộc Tam Gia liền phát sinh biến hóa, hẳn muốn nhiều lợi ích hơn.

Hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lâu và Bạch Thiên Vũ thì lợi ích có hạn.

Bởi vì dù Bạch Thiên Vũ có thực lực không tệ, chiếm cứ Khánh Thành, nhưng ở Lĩnh Nam quận lại không có căn cơ, cho dù cho có được một nửa lợi ích thì sau đó cũng sẽ bị hạn chế.

Cho nên tại sao hẳn không tìm một thế lực lớn ở Lĩnh Nam quận để hợp tác đây?

Nếu như vậy thì Mộc gia bọn họ sẽ đạt được càng nhiều hơn.

Một khi con người sinh ra dục vọng sẽ không nhìn thấy những thứ trước mắt.

“Ta bên này chờ tin tức của ngươi.”

Nói xong, Mộc Tam gia lướt qua cửa sổ nhanh chóng rời đi, lưu lại một mình Trình Dương.

Trình Dương ngồi xuống cái ghế cạnh bàn, bắt đầu trầm tư.

Ngày hôm sau.

Ánh mặt trời chói chang xuyên qua khe cửa, Tô Thần nằm trên giường tỉnh lại.

Hắn không dùng điểm tâm trong phủ mà rời khỏi Tô phủ, chuẩn bị đi nghe ngóng những lời nghị luận bên trong Khánh thành.

Có đôi khi những tin tức mà người ta bàn tán cũng rất đáng tin.

Sáng sớm, trên đường phố, các hàng trà, quầy hàng nhỏ lần lượt mở bán, đặc biệt là hàng thức ăn có đầy người ngồi, một số tiểu thương cũng bắt đầu đi chợ.

Đương nhiên trong một ít quán trà và tửu lâu lớn cũng có người tiến vào.

Bọn họ đang bàn tán nhiều chuyện, trông có vẻ rất náo nhiệt.

Tô Thần đi vào một tửu lâu có không ít người, gọi một chút đồ ăn, vừa ăn vừa nghe người xung quanh bàn tán to nhỏ.

“Hiện giờ Khánh thành đã được thống nhất, Thiện Đường, Tụ Hiền Đường, Lôi Đường đều bị Kim Phong Tế Vũ Lâu thâm tóm, không chế!”

“Bạch Thiên Vũ thật sự quá mạnh, nghe đồn ở trong sơn cốc Tàn Thúy sơn, hắn một đao chém giết đệ tử Pháp Vương Hàn Nguyệt Giáo Tiết Mộng Hoài.”

Một số người mở miệng.

“Pháp vương Hàn Nguyệt giáo kia không ra tay với Bạch Thiên Vũ sao?”

“Kim Phong Tế Vũ Lâu chỉ có một mình Bạch Thiên Vũ là cường giả, nếu Hàn Nguyệt Giáo Pháp Vương giết Bạch Thiên Vũ, người nói Kim Phong Tế Vũ Lâu có phải lại muốn đổi chủ hay không!”

“ Chẳng lẽ Bạch Thiên Vũ đánh không lại Pháp Vương Hàn Nguyệt Giáo sao?”

“ Bạch Thiên Vũ có đao thể đáng sợ dị thường, không nhất định sẽ thua pháp vương Hàn Nguyệt giáo kia!”

“Chuyện này ngươi không biết rồi, Hàn Nguyệt giáo có tứ đại Pháp Vương, đến Khánh Thành chúng ta là Lục Thiên Hành, một trong tứ đại Pháp Vương, các ngươi biết không, Lĩnh Nam quận Bắc trấn Phủ Ti Liệt Tín, Liệt đại nhân sao?”

“Hắn đã bị Lục Pháp Vương này đánh chết, nghe nói cũng không dùng mấy chiêu.”

“Liệt Tín đại nhân chính là phó thống lĩnh của Bắc Trấn Phủ Ti, đệ tử Mật Tông, thực lực gần với thống lĩnh Diêm Ngọc đại nhân, thực lực của Bạch Thiên Vũ cùng lắm chỉ sà sà với Liệt Tín đại nhân.”

“Nếu Hàn Nguyệt giáo pháp vương lợi hại như vậy, vì sao không ra tay đối phó Bạch Thiên Vũ?”

Một số người hỏi ngược lại.

“Ta biết chuyện này.

Nghe nói Bắc Trấn Phủ Ti cùng với người Thanh Long đang truy bắt Lục Thiên Hành. ”

“Bất quá hắn là không làm gì được Lục Thiên Hành.”

“Nghe đồn có người muốn thay thế Diêm Ngọc trở thành thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận, Liệt Tín đã chết, vị trí thống lĩnh Trấn Phủ Ti của hắn không giữ được, cuộc truy bắt sẽ nhanh chóng chấm dứt.”

“Khi đó Lục Thiên Hành sẽ tới tìm Bạch Thiên Vũ!”

“Vậy cũng không nhất định, ta chính là nghe nói Bắc Trấn Phủ Ti quân sư Bùi Tương Tự đã tự mình xuất phủ!”

“Còn có trưởng tử của Diêm thống lĩnh, Diêm Đoạn Thủy muốn gia nhập Thanh Long tự, bái Đại Trí Pháp Vương làm sư phụ, Đại Trí Pháp Vương chính là một trong tam đại trụ trì hiện giờ.”

“Có Thanh Long tự ủng hộ, địa vị của Diêm thống lĩnh ở Lĩnh Nam quận không ai có thể thay thế.”

“Trong tình huống này, ta cảm giác Lục Thiên Hành kia có thể xong rồi!

Một người khác mở miệng nói.

“Chuyện này ...”

Nghe được những lời này, Tô Thần khẽ nhíu mày.

Hắn không nghĩ tới Diêm gia trưởng tử lại trở thành đệ tử của Đại Trí Pháp Vương.

Thanh Long tự chính là một trong ba thế lực cầm đầu ở bắc cửu quận, Sơn Hà môn so ra quả thực chính là tiểu vu gặp đại vu, không đáng để đề cập đến.

“Tin tức tản ra thế này, xem ra có người cố ý làm.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Chương 111: Nan đề, khốn cục (2)

....

Bất quá Hàn Nguyệt giáo Pháp Vương Lục Thiên Hành mà bọn họ nói quả thật là một phiền toái.

Có thể chém giết Liệt Tín, tin rằng tạm thời tránh né cao thủ Mật tông cùng Bắc Trấn Phủ Tì truy bắt cũng không khó, sau đó ra tay với Bạch Thiên Vũ là chuyện bình thường.

Cách giải quyết rắc rối chính là bóp chết từ đầu.

Tô Thần ăn chút rồi nhanh chóng rời đi, âm thầm thay đổi trang phục từ mật đạo tiến vào Kim Phong Vũ Lâu.

Lúc này Lăng Thiên Hà đang ở trong mật thất.

Bạch Thiên Vũ và Bạch Sâu Phi không có ở đây.

“Gặp qua chủ thượng, điều tra được một ít hành tung của Lục Thiên Hành, Bạch lâu chủ bọn họ cùng nhau đi điều tra.”

Lăng Thiên Hà nói.

Xem ra ý tưởng của mấy người Bạch Thiên Vũ cũng giống như mình.

“Còn gì nữa không?”

“Chủ thượng, tối hôm qua thành chủ Trình Dương đi gặp Dương gia Dương Mộc Thần, lúc trở về phủ đệ có người nhìn thấy Mộc Tam gia đi ra từ phủ thành chủ.”

“Thuộc hạ còn chưa điều tra được giữa bọn họ có chuyện gì.”

Lăng Thiên Hà nói.

“Ô Thần nghe được tin tức này, đồng tử co lại, trầm giọng nói:

“Tử Đàn cung và Hàn Nguyệt giáo có chút sâu xa.”

“VẬY Trình Dương cùng với Dương gia có quan hệ thế nào?”

“Gia chủ Dương gia hiện giờ và Trình Dương đều xuất sư từ Bắc Uyên thư viện Nhạc Minh Sơn.”

“Chủ thượng, có thể là Mộc Tam gia này muốn vứt bỏ chúng ta, hợp tác với Dương gia hợp tác để Dương gia tóm lấy Kim Phong Vũ Lâu chúng ta!

Lăng Thiên Hà nghĩ tới gì đó, lập tức nói.

“Hẳn là như thế!”

“Chú ý chặt chẽ hướng đi của Dương Mộc Thần, nắm nhất cử nhất động của hắn.”

Tô Thần trầm giọng nói.

Dương gia chính là thế gia ở Lĩnh Nam quận, ăn sâu bám rễ, nắm giữ không ít tài nguyên, nếu hợp tác với Tử Đàn cung, như vậy Mộc gia Tử Đàn cung và Dương gia đều cho nhau lợi ích.

So với hợp tác với Kim Phong Vũ Lâu thì tốt hơn nhiều.

Kim Phong Tế Vũ Lâu đúng như lời người ngoài nói, rất ít cao thủ.

Nếu như đối mặt với hai thế lực lớn chèn ép, chỉ e là sẽ gặp phải phiền toái lớn.

“Chủ thượng, thuộc hạ nhận được tin tức, Diêm gia Diêm Đoạn Thủy gia nhập Thanh Long tự, vị trí thống lĩnh của Diêm Ngọc sẽ vững vàng.”

“Nếu như Bạch lâu chủ bọn họ có thể bắt được Hàn Nguyệt giáo Lục Thiên Hành, như vậy có thể trực tiếp tiếp xúc với Diêm Ngọc.”

Lăng Thiên Hà nói.

Tô Thần lắc đầu nói:

“Lục Thiên Hành không thể chết trong tay chúng ta, nếu như chết trong tay chúng ta thì Hàn Nguyệt giáo sẽ nhằm vào chúng ta.”

“Hàn Nguyệt giáo ở Lĩnh Nam có lực lượng không tầm thường, chúng ta còn không thể đối cứng với người ta!

Mấy ngày nay Tô Thần một mực suy tư.

Hàn Nguyệt giáo muốn thay thế vị trí thống lĩnh của Diêm Ngọc ở Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận, nhất định là có mục đích.

Mục đích là gì?

Kết hợp với bí mật mà Tử Hàn Nguyệt nói lúc trước.

Tô Thần cho rằng bọn họ đang bố cục gì lớn ở Lĩnh Nam quận, thế lực Hàn Nguyệt giáo khẳng định không đơn giản.

Giết một Tiết Mộng Hoài, Hàn Nguyệt giáo sẽ không quá để ý, nhưng giết một Pháp Vương, vậy thì không giống.

“Chủ thượng, bây giờ phải làm như thế nào?”

Lăng Thiên Hà cảm giác được sự tình cấp bách, mở miệng hỏi.

“Thông báo cho Bạch Thiên Vũ lập tức trở về, người bên này âm thầm phát tán tin tức ra ngoài là được.”

“Để Mật tông cùng người của Bắc Trấn Phủ Ti đi đối phó Lục Thiên Hành.”

Tô Thần phân phó.

“Thuộc hạ sẽ đi an bài.”

Lăng Thiên Hà đi ra khỏi mật thất.

Tô Thần một mình ở lại.

Hắn suy đoán người của Hàn Nguyệt giáo bố cục ở Lĩnh Nam quận chính là vì bí tàng.

Nếu hắn đã biết, như vậy cần phải chia một chén canh.

Đương nhiên nếu như thực lực cho phép, một mình chiếm lấy cũng được.

“Tử Hàn Nguyệt ở lại Khánh Thành lâu như vậy, chẳng lẽ bí tàng thật sự ở chung quanh Khánh thành?”

“Bất quá cho dù không ở Khánh Thành, như vậy hắn cũng sẽ ở khu vực Lĩnh Nam quận, nếu không bọn họ sẽ không bố trí cục lớn như vậy.”

“Hy vọng bọn họ không tìm được quá nhanh, như vậy ta còn có thể phát triển một đoạn thời gian, chờ ta phát triển sung túc, đến lúc đó có thể nghiền ép hết.”

Tô Thần nghĩ xong liền bắt đầu ở trong mật thất tu luyện.

Lần này hắn tới Kim Phong Tế Vũ Lâu là để an bài Bạch Sầu Phi đi quận phủ, điều tra Thiên Sách Đường một chút.

Xem có thể âm thầm bắt lấy Thiên Sách Đường hay không.

Sau khi hắn trở về Sơn Hà Môn nếu gặp phải chuyện cũng có thể kịp thời hỗ trợ.

Tại thời điểm này, ở phủ thành chủ.

Trên đường phố chung quanh phủ đệ không có người qua lại, trông có chút u tĩnh.

Dương Mộc Thần mang theo Dương Kiệt xuất hiện bên ngoài phủ thành chủ.

“Xin thông báo cho Trình đại nhân, Lĩnh Nam quận phủ, Dương gia Dương Mộc Thần đến bái phỏng.”

Dương Mộc Thần lễ phép nói với thủ vệ phủ thành chủ.

Thủ vệ nhìn thoáng qua trang phục và khí thế trên người Dương Mộc Thần, cộng thêm đối phương nói mình là người quận phủ Dương gia nên hẳn không dám chậm trễ, nhanh chóng đi vào trong phủ bẩm báo.

Trong chốc lát, có một lão giả quản gia lập tức đến:

“Tham kiến Dương công tử, phủ chủ đại nhân đang chờ ngài. ”

Quản gia cung kính nói.

Chương 112: Hoà nghị

....

Thế lực Dương gia ở Lĩnh Nam quận cũng bất phàm, không thể đắc tội Dương gia thiếu gia.

Dương Mộc Thần gật gật đầu, đi theo quản gia tiến vào trong phủ.

Dọc theo đường đi hai người cũng không có trao đổi gì, rất nhanh đã tới một gian phòng.

“Mời Dương Kiệt thiếu gia dời bước đến đại sảnh!”

Dương Kiệt nhìn thoáng qua Dương Mộc Thần, Dương Mộc Thần gật đầu.

Trình Dương tâm tư sâu nặng, sẽ không để lời mình lọt vào tai người khác.

Mộc Thần bước chân vào trong phòng.

Đây là một gian phòng không lớn, được đặt bài trí tỉ mỉ.

Trình Dương đang ở bên trong, nhìn thấy Dương Mộc Thần liền nở nụ cười.

“Mộc Thần chắt nhi, người tới rồi, mời ngồi!”

Trình Dương mời Dương Mộc Thần ngồi xuống, hơn nữa còn tự mình pha cho hắn một chén trà.

“Trình thúc, phụ thân ta đã đồng ý, chính là không biết thái độ của Mộc gia Tử Đan cung thế nào.”

Dương Mộc Thần nói.

Hắn nói rõ suy đoán của mình, muốn nhìn xem phản ứng của Trình Dương.

“Xem ra chất nhi Mộc Thần đoán được người của Tử Đan cung Mộc gia tới tìm ta.”

“Mộc gia Tam gia muốn nhiều lợi ích hơn từ Kim Phong Tế Vũ Lôu cho nên muốn cùng người quận phủ bên hợp tác.”

“Tuy rằng Bạch Thiên Vũ có thực lực rất mạnh nhưng căn cơ không sâu, tài nguyên không có, chỉ có thể canh giữ Khánh Thành, hơn nữa cũng sẽ không nhường ra nhiều lợi ích hơn cho bọn họ.”

Trình Dương nhẹ giọng nói.

“Mấy chuyện này chất nhi hiểu, nhưng có một vấn đề lớn chính là Bạch Thiên Vũ.

Phụ thân ta nói rất đơn giản, Bạch Thiên Vũ chỉ cần phải chết, hắn chết bên ta sẽ lập tức tiếp nhận chuyện này.”

Dương Mộc Thần nói.

Ý tứ rất rõ ràng, Bạch Thiên Vũ không chết, bọn họ sẽ không tiếp nhận.

“Hiểu!

Ta sẽ truyền đạt ý của Dương gia các người cho đối phương biết.”

Trình Dương gật gật đầu, hắn đã sớm đoán được Dương gia sẽ trả lời thế này.

Tuy rằng Khánh Thành có thể mang đến lợi ích cho Dương gia thế nhưng đắc tội một cao thủ Luyện Phách cảnh cũng rất phiền toái.

Hai người trò chuyện thêm vài câu sau đó Dương Mộc Thần liền cáo từ rời đi.

Sau khi hắn ta rời đi, một bóng người từ trong chỗ tối đi ra, chính là Mộc gia Tam lão gia.

“Vừa rồi người đã nghe được, Bạch Thiên Vũ không chết, Dương gia bọn họ bất động.”

“Kế tiếp liền thủ đoạn của Mộc Tam gia người!”

Trình Dương mở miệng nói.

“Thủ đoạn của ta, ta cũng không đối phó được Bạch Thiên Vũ.”

“Lúc trước ta còn tưởng rằng Dương gia có thể phái ra một cường giả Luyện Phách cảnh trung kỳ cùng ta liên thủ giết chết Bạch Thiên Vũ, nhưng Dương gia quá cẩn thận.”

“Nếu không thành chủ đại nhân ngài cùng ta ra tay giết chết Bạch Thiên Vũ kia.”

Mộc gia Tam lão gia nhìn Trình Dương nói.

“Mộc Tam gia, ngài đây là nói đùa, ta là thành chủ Khánh thành, chuyện trong giang hồ không tiện nhúng tay!”

Trình Dương mở miệng nói.

“Không nhúng tay vào thì chờ Bạch Thiên Vũ chết rồi tính!”

Mộc gia Tam lão gia nói xong liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Mộc gia Tam lão gia, Trình Dương lạnh lùng nói:

“Liên thủ giết Bạch Thiên Vũ, thật sự suy nghĩ đơn giản, thực lực của Bạch Thiên Vũ cho dù liên thủ cũng phải chịu tổn thất thảm trọng, có khả năng sẽ chết người. ”

“Lúc đó là ai chết đây?”

Trình Dương nhanh chóng đi ra khỏi phòng xua tay với lão giả quần gia đứng ở xa.

Quần gia nhanh chóng tiến lên:

“Lão gia có gì phân phó?”

“Bên Kim Phong Tế Vũ Lâu có động tĩnh gì không?”

Trình Dương hỏi.

“Lăng Thiên Hà đã chinh hợp xong thế lực của mấy nhà khác.”

“Nếu đã hợp nhất, chẳng lẽ hắn không nên đến gặp ta sao?”

Trình Dương mở miệng nói.

Nghe vậy, quần gia lão giả hiểu được ý của Trình Dương.

Thâu tóm mấy thế lực khác chính là thu một khoản tài vật không nhỏ, Kim Phong Tế Vũ Lâu không thể độc chiếm, cần phải nộp một ít.

“Đi làm đi!”

Trình Dương xua tay nói.

Dương gia cùng Mộc gia đều sinh ra hứng thú với Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Một khi Kim Phong Tế Vũ Lâu chảy vào trong tay hai nhà này, thành chủ hắn không nhận được bao nhiêu lợi ích.

Vì vậy trước hết hắn cần thu một ít.

Bên ngoài phủ thành chủ.

Dương Mộc Thần và Dương Kiệt đi trên đường phố.

“Ta để người điều tra hung thủ giết Tần Hạo và Tần Thiên Hàn, bên người điều tra như thế nào rồi?”

“Tân gia bên kia sợ phải người đến đây có nguy hiểm, bảo ta âm thầm hỗ trợ điều tra, chỉ cần điều tra được manh mối liên đồng ý hôn sự của ta và Tân Dao.”

“Cho nên nhất định phải tra ra chút gì đó.”

Dương Mộc Thần hỏi.

“Tân Hạo bị người ta chém giết ở phủ đệ của mình.”

“Tân Thiên Hàn bị người ta dùng một đao chém giết ở Tân Thúy Sơn.

Từ tin tức mà Trường Hận cung truyền ra, đối phương là một người tu luyện Uẩn Dao thuật, vì tiền mà giết người.”

“Bên ta hoài nghi có thể là Tô Thần.”

Dương Kiệt mở miệng nói.

“Tô Thần, tên kia Tiên Thiên cũng không tới, hắn làm sao giết được Tân Hạo cùng Tân Thiên Hàn.”

Dương Mộc Thần lắc đầu nói.

“Biểu ca, giết người có đôi khi không cần tự mình ra tay, Tô Mộng Bạch kinh doanh Kim Phong Tế Vũ Lâu mấy chục năm, hắn là tích lũy được không ít tài vật.

Tô Thần chính mình không có thực lực giết người, nhưng hắn có thể thuê người giết người.”

“Lúc đầu, khi Tân Hạo chết ta không hoài nghi như vậy, nhưng cái chết của Tân Thiên Hàn lại làm cho ta hoài nghi, người uẩn đao kia đếm vì giết Tân Thiên Hàn.”

“Nói thật, tuy rằng Huyết Ma Hoa do Diêm Thuật bố trí nhưng lại do Tân Hạo tiến hành bồi dưỡng.

Cái chết của Tô Mộng Bạch có liên quan đến Tân Hạo, đây là thù, những người khác không có thù oán gì với Tân Hạo.”

Dương Kiệt phân tích.

Chương 113: Bạch Sầu Phi, một chỉ xuyên thủng (1)

....

Nghe vậy, Dương Mộc Thần trầm tư, lời Dương Kiệt nói có chút đạo lý.

“Hiện tại Tô Thần đang ở địa phương nào?”

“Tô Thần hẳn là còn ở Tô phủ, bất quá thuộc hạ điều tra được Tô Thần sắp trở về Sơn Hà Môn.”

“Theo dõi chặt chẽ hắn, chỉ cần hắn ra khỏi Khánh Thành, ta tự mình đi bắt, tin rằng đến lúc đó hắn sẽ nói cho chúng ta biết mọi chuyện.”

“Chuyện này người tự mình đi theo dõi, tránh cho đề lộ tin tức khiến Tô Thần chạy trốn!”

Dương Mộc Thần phân phó.

“Hiểu rồi, ta đi đây.”

Dương Kiệt gật đầu tách ra khỏi Dương Mộc Thần.

Buổi chiều

Bạch Thiên Vũ và Bạch Sầu Phi trở lại Kim Phong Vũ Lâu.

Tô Thần nói suy đoán của mình cho hai người nghe.

“Chủ thượng, không cần lo lắng, ta đã điều tra thực lực của Lục Thiên Hành, dù không phải đối thủ nhưng tự bảo vệ mình không có gì đáng ngại.”

Bạch Thiên Vũ mở miệng nói.

Hiện giờ hấn tu hành A Tị Tam Đạo, thực lực bản thân đang không ngừng tăng lên.

Một khi thật sự đến thời điểm sinh tử quyết đấu, Lục Thiên Hành muốn bắt được hấn chắc chắn cũng phải trọng thương.

Hấn tin tưởng Lục Thiên Hành kia tuyệt đối không dám làm như vậy.

Bởi vì một khi hấn ta bị thương thì chết chắc.

“Bạch Sầu Phi, người âm thầm hộ tống ta tới Lĩnh Nam quận.”

Nghe Bạch Thiên Vũ có thể ứng phó với Lục Thiên Hành, Tô Thần liền an tâm.

Khánh Thành tạm thời là căn cơ của bọn họ, không thể vứt bỏ.

“Lăng phó lâu chủ, người âm thầm điều tra manh mối về Tử Hàn Nguyệt, ta phải biết mấy năm nay các nàng ở Khánh thành làm cái gì?”

Tô Thần phân phó.

Chỉ có biết bọn họ làm gì mới có thể suy đoán thêm.

“Thuộc hạ nhất định sẽ tra ra mục đích bọn họ tới nơi này.”

Lăng Thiên Hà vội vàng nói.

Phân phó xong những thứ này, Tô Thần liền theo thông đạo mật thất rời đi trở về Tô phủ.

“Phúc bá, trạch viện này giao cho người trước, hôm nay ta trở về Sơn Hà Môn!”

Trở về trạch viện, Tô Thần liền gọi phúc bá, nói cho hấn biết chuẩn bị trở về Sơn Hà Môn.

“Thiếu gia kia, ta chuẩn bị ngựa cho người.”

Phúc bá lập tức sắp xếp.

Tin tức này cũng rơi vào trong tai Dương Kiệt đang giám thị bên ngoài Tô phủ.

Hắn nhanh chóng trở về trang viên của Dương Mộc Thần.

“Người nói Tô Thần muốn khởi hành trở về Sơn Hà môn.”

Dương Mộc Thần nói.

“Đúng vậy, bên Tô phủ đã chuẩn bị xe ngựa cho hắn rồi!”

Dương Kiệt nói.

“Tốt, vậy chúng ta ở ngoài thành chờ hắn!”

Dương Mộc Thần mở miệng nói.

“Chỉ sợ là các người không đi được!”

Đúng lúc này, một nam tử mặc áo trắng xuất hiện ở cửa.

Nam tử đứng đó mang lại cho người ta một cảm giác cao ngạo.

“Người là ai?”

Nhìn thấy người này, mắt Dương Mộc Thần mở to, đồng tử co rút lại, hắn cũng không cảm giác được tiếng bước chân.

Thực lực của hắn đã đạt tới Luyện Thần, cảm giác rất nhạy.

Nhưng đối phương xuất hiện ở đây mà hắn lại không cảm giác được chút động tĩnh nào.

Thực lực của đối phương tuyệt đối không đơn giản.

“Tại hạ Bạch Sâu Phi, đến từ Kim Phong Vũ Lâu.”

Nam tử bước vào trong đại sảnh, mở miệng nói.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu, sao Kim Phong Tế Vũ Lâu lại có cao thủ như ngươi?”

Dương Kiệt ở bên cạnh Dương Mộc Thần không tin nói.

Bạch Sầu Phi chẳng thèm liếc mắt nhìn đối phương một cái, tiếp tục bước về phía trước.

Một cổ áp lực vô hình ập tới làm cho Dương Kiệt nghẹn lại, cổ họng như bị ai đó bóp chặt.

“Không biết các hạ đến đây làm gì?”

Dương Mộc Thần mở miệng nói.

Nhưng trong lòng tràn ngập khủng hoảng, lúc này hắn cảm nhận được một sự nguy hiểm tột cùng từ trên người đối phương.

“Đến đưa các người lên đường!”

Giọng nói của Bạch Sầu Phi rất bình thản nhưng lại lộ ra một cỗ sát ý sắc bén.

Dương Kiệt bị áp chế không khỏi toát mồ hôi, hắn muốn nói chuyện nhưng lại không thể.

Trong lòng nghẹn khuất, chẳng lẽ Tiểu Miêu không có quyền nói chuyện sao?

Dương Mộc Thần căng thẳng nói.

“Hình như chúng ta không có đắc tội các hạ, cũng không đắc tội Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Hắn vội vàng nói.

“Người không đắc tội ta, cũng không đắc tội Kim Phong Tế Vũ Lâu, nhưng người lại trêu chọc thiếu chủ.”

Bạch Sầu Phi nhìn Dương Mộc Thần nói.

“Thiếu chủ? Thiếu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu? ”

Sắc mặt Dương Mộc Thần biến đổi:

“Ô Thần, thiếu chủ người nói là Ô Thần. ”

Hai mắt mở to mắt, hy vọng suy đoán của mình là giả.

“Đúng, Tô Thần chính là thiếu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô chúng ta, cũng là người chấp chương cao nhất của Kim Phong Tế Vũ Lô.”

Bạch Sầu Phi không ngại nói cho đối phương biết những điều này.

Dương Kiệt bị ép cổ họng, nghe đến đây ánh mắt tràn ngập sự khó tin cùng kinh hãi.

Về phần Dương Mộc Thần thì không khác là bao, chân bỗng nhiên đạp đất, thân hình vọt tới.

Hắn vồ một chương đánh về phía Bạch Sầu Phi, lực lượng cuồng bạo ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Bạch Sầu Phi nói ra cái tên Tô Thần.

Đó chính là không có khả năng bỏ qua bọn họ, cho nên hắn muốn liều chết tìm cho mình một đường sống.

Chương 114: Bạch Sầu Phi, một chỉ xuyên thủng (2)

....

“Có chút thú vị!

Bạch Sầu Phi nhìn mộ chuông đánh tới, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

Dưới khí thế của hấn áp chế của mà Dương Mộc Thần này còn có thể xuất thủ, quả thật bất phàm.

Mặc kệ như thế nào, thực lực của hấn hiện giờ ở Luyện Phách cảnh.

Còn Dương Mộc Thần này nhiều nhất cũng chỉ ở Luyện Thần Cảnh trung kỳ mà thôi.

Nhưng hấn sẽ không nương tay.

Ánh mắt Bạch Sầu Phi trở nên lạnh lẽo, sau đó có một đạo chỉ phong xuyên qua khí kinh cuồng bạo xuất hiện trước mắt Dương Mộc Thần.

Xuy!

Một tia sáng xẹt qua.

Thân hình đang phóng về trước của Dương Mộc Thần đột nhiên dừng lại.

Hai mắt hấn mở to, hấn không nghĩ tới mình đột nhiên xuất thủ mà đối phương chỉ giơ một ngón tay.

Chưa kịp nhìn thấy chiêu thức gì đã bị xuyên thủng đầu.

Bùm bùm!

Thân thể ngã xuống đất.

Máu tươi từ trong lỗ thủng trên trán bắt đầu tràn ra, kèm theo chút gì đó trắng trắng.

Dương Kiệt nhân lúc Bạch Sầu Phi động thủ đã thoát khỏi áp chế, xoay người chạy trốn.

“Chủ đã chết, tôi tớ còn sống có ích gì chứ!

Thân hình Bạch Sầu Phi hóa thành tàn ảnh nhanh chóng xuất hiện trước mặt Dương Kiệt.

Dương Kiệt thấy thể tung ra một quyền.

Thế nhưng nắm tay lại thất bại oanh kích vào tàn ảnh, muốn trở tay thế nhưng có một ngón tay đã cắm vào vị trí trái tim hắn.

Xuy!

Ngón tay rút ra, Dương Kiệt ngã nhoài trên mặt đất, máu tươi từ lỗ thủng trên ngực không ngừng chảy ra.

Sau khi giải quyết hai người này, Bạch Sầu Phi thanh trừ tất cả mọi người trong trang viên.

Không bao lâu sau, chuyện trong trong trang viên liền truyền đến phủ thành chủ.

“Người nói cái gì?”

Người nói Dương Mộc Thần bị người ta giết.”

Trình Dương nhìn quản gia trước mặt lớn tiếng hỏi.

“Đúng vậy, bị người ta dùng ngón tay xuyên thủng đầu, không chỉ có Dương thiếu gia, những người khác trong phủ đệ đều bị chém giết, một kích mất mạng.”

Quản gia kinh hãi nói.

“Đi, dẫn ta đi xem một chút!”

Trình Dương có vẻ rất vội vàng, Dương Mộc Thần hôm nay đã bãi phỏng vấn.

Hiện giờ lại bị chém giết.

Điều này có thể mang đến cho hắn một đồng phiền toái.

Hắn phải tự mình điều tra.

Rất nhanh hắn mang theo người đi tới phủ đệ của Dương Mộc Thần, sau khi nhìn thấy hiện trường giết người, sắc mặt Trình Dương biến đổi.

“Là một cao thủ dùng chỉ pháp, không ai có cơ hội phản kháng.”

“Sao đột nhiên Khánh Thành lại xuất hiện nhiều cao thủ như vậy.”

“Nhanh chóng thông báo chuyện nơi này cho gia chủ Dương gia.”

Trình Dương phân phó.

Từ khi Kim Phong Vũ Lâu xuất thế, Khánh Thành hoàn toàn thoát ly khỏi sự khống chế của hắn.

“Mang những thi thể này đi, trước tiên đặt ở nghĩa trang bên kia.”

Trình Dương phân phó.

Sau đó sắc mặt hắn có chút cô đơn, Tàn gia, Dương gia, Diêm Thuật đều chết ở Khánh thành, hắn không làm thành chủ Khánh thành được bao lâu nữa rồi.

Vốn còn muốn mượn Dương gia để tiến thêm một bước.

Hôm nay lại tự mình đẩy mình ngã một trận.

“Ta không thể ngồi yên chờ chết.”

Trình Dương trầm nghĩ trong lòng.

“Đúng rồi, đến Kim Phong Tế Vũ Lâu, Kim Phong Tế Vũ Lâu là người chấp chương giang hồ trong Khánh Thành.

Hiện giờ chỉ cần mình giúp Kim Phong Tế Vũ Lâu kết nối với người trong quận phủ, để cho bọn họ trở thành thế lực quận phủ.”

“Vị trí thành chủ của mình sẽ không mất!

“Huống hồ Bạch Thiên Vũ là cường giả Luyện Phách cảnh, hẳn là sẽ có bằng hữu Luyện Phách cảnh.”

Trình Dương trầm nghĩ.

Sau đó hắn xoay người trực tiếp tiến đến Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hắn muốn đi gặp Bạch Thiên Vũ dò xét một chút.

Ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Trình Dương tự mình tiến đến khiến cho Lăng Thiên Hà có chút kinh ngạc.

Lúc trước hắn nhận được ám chỉ của quản gia Trình phủ, muốn Kim Phong Tế Vũ Lâu giao một ít lợi ích, đang nghĩ cách ứng phó.

Chắc chắn là phải nộp rồi nhưng nộp bao nhiêu hắn còn chưa quyết định.

Kim Phong Tế Vũ Lâu đang bố cục tiến vào quận phủ, tiền tài rất trọng yếu, mật thám vì người bán mạng thăm dò tình báo, làm sao có thể không trả tiền đây.

Có tiền có thể sai khiến ma quỷ.

Không nghĩ tới hắn còn chưa tới phủ thành chủ mà Trình Dương này đã đến Kim Phong Tế Vũ Lâu trước rồi.

Đang định đi gặp Trình Dương thì nhận được tin tức mới.

Dương Mộc Thần Dương gia quận phủ bị giết chết.

Một ngón tay xuyên thủng đầu.

“Chẳng lẽ là vị kia ra tay?”

Lăng Thiên Hà cả kinh, hắn đại khái đoán được là ai ra tay.

“Trình Dương vừa mới từ bên kia tới đây, chẳng lẽ là?”

Lăng Thiên Hà trầm tư.

Là người giỏi nắm bắt và tổng hợp tình báo, hắn đã hiểu được chút chuyện, nở nụ cười nhanh chóng đi ra ngoài.

Trong đại sảnh, Trình Dương đang uống trà.

Lăng Thiên Hà tiến vào lập tức hành lễ:

“Tham kiến Trình đại nhân, không biết Trình đại nhân tự mình đến Kim Phong Tế Vũ Lô có phân phó gì?”

“Ta muốn gặp Bạch lâu chủ.”

Trình Dương mở miệng nói.

“Được, ta dẫn đại nhân đi gặp lâu chủ.”

Lăng Thiên Hà mang theo Trình Dương tiến đến chỗ Bạch Thiên Vũ.

Bạch Thiên Vũ đang khoan chân ngồi trong phòng tu luyện, trong ý thức của hắn có từng bóng đao xuất hiện

Đang mô phỏng A Tị Tam Đao.

Khi Lăng Thiên Hà cùng Trình Dương đi tới trước cửa.

Hai người bị một cỗ đao ý giống như địa ngục tập trung, toàn thân run rẩy.

Chương 115: Hợp tác, nhân vật từ quận phủ

....

Trong ánh mắt Trình Dương có sự kinh hãi xuất hiện.

Bạch Thiên Vũ cảm nhận được hai người đến.

Đao thức mô phỏng trong cơ thể nhanh chóng biến mất.

Lăng Thiên Hà khôi phục tâm thần, gõ cửa:

“Lâu chủ, Trình Dương phủ chủ đến bái phỏng. ”

“Mời vào!”

Bạch Thiên Vũ đứng dậy.

Lăng Thiên Hà đẩy cửa mang theo Trình Dương tiến vào trong phòng.

“Không nghĩ tới Trình Dương đại nhân dĩ nhiên cũng là võ giả Luyện Phách cảnh, thật sự là không nghĩ tới.”

Bạch Thiên Vũ nhìn Trình Dương.

Vừa rồi lúc Trình Dương bị đao ý tập trung, khí kinh trong cơ thể lưu chuyển làm cho Bạch Thiên Vũ cảm nhận được thực lực của Trình Dương.

“Bạch lâu chủ nói đùa, thực lực này của ta, chỉ sợ không tiếp được một đao vừa rồi của Bạch lâu chủ!”

Trình Dương nói.

Trong lòng cũng âm thầm cảm thấy may mắn vì không liên thủ với Mộc Tam gia.

Hai người liên thủ phỏng chừng sẽ cùng bị giết ngược.

Lúc này, Trình Dương cũng đang đánh giá Bạch Thiên Vũ.

Trên người Bạch Thiên Vũ có một cỗ khí thể rất bất phàm, khí thể này không phải là ẩn cư trong núi rừng mà có, là khí thể thượng vị giả, thống lĩnh một phương.

“Xem ra tin tức lúc trước lan truyền là giả.”

Thân phận của Bạch Thiên Vũ tuyệt đối không đơn giản.”

“Có lẽ có thể thuộc một thể lực bí ẩn.”

Trình Dương trầm nghĩ.

“Trình Dương đại nhân mời ngồi!”

Bạch Thiên Vũ gọi Trình Dương ngồi xuống.

“Lần này ta đến đây chủ yếu là muốn hợp tác với Bạch lâu chủ?”

Trình Dương ngồi xuống liền mở miệng nói.

Nghe vậy, Bạch Thiên Vũ ngẩn ra, Lăng Thiên Hà ở bên cạnh lại hiểu được là chuyện gì.

Lúc này Lăng Thiên Hà tiến lên nói:

“Lâu chủ, thuộc hạ vừa mới nhận được tin tức, Dương Mộc Thần của Dương gia đã bị người ta giết chết, Trình đại nhân từ bên đó tiến đến.”

“Trình đại nhân, chuyện này hình như không có quan hệ gì với Kim Phong Vũ Lâu chúng ta đi?”

Lăng Thiên Hà nói.

“Đương nhiên ta biết chuyện này không có quan hệ gì với quý lâu.”

“Lần này ta đến đây chủ yếu là vì chính mình.”

“Hiện giờ Dương gia cùng Tần gia ở quận phủ, còn có nhi tử của thống lĩnh Diêm Thuật đều chết ở Khánh thành, vị trí thành chủ Khánh Thành ta gặp nguy hiểm, cho nên muốn hợp tác cùng Bạch lâu chủ.”

“Lúc trước còn có chút do dự, nhưng nhìn thấy Bạch lâu chủ ta liền tin tưởng, chúng ta hợp tác sẽ rất có lợi.”

Trình Dương mở miệng nói.

“Trình đại nhân có thể nói một chút.”

Bạch Thiên Vũ trầm giọng nói.

Giang hồ, quan trường trong thế giới của hắn tách biệt nhau.

Nhưng ở thế giới này lại liên hệ chặt chẽ, thế lực giang hồ ảnh hưởng đến thế lực quan trường, quan trường cũng ảnh hưởng đến thế lực giang hồ.

Không thể tách rời khỏi nhau.

Trình Dương này là một tên thành chủ Khánh Thành thành, thực lực lại ở Luyện Phách cảnh.

Điều này khiến cho Bạch Thiên Vũ không dám xem thường vương triều Đại Chu một chút nào.

“Tại hạ có một chút quan hệ sâu xa với Tả bố chính sử Lý Duy đại nhân của quận phủ Lĩnh Nam, có thể giới thiệu, sắp xếp cho các người gặp Lý Duy đại nhân.”

“Có Lý Duy đại nhân ủng hộ, Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể trở thành thế lực ở quận phủ.”

“Đương nhiên tọa trấn quận phủ thì Kim Phong Tế Vũ Lâu cần xuất động một cường giả Luyện Phách cảnh.”

Trình Dương mở miệng nói.

Hiện tại hắn muốn Kim Phong Tế Vũ Lâu bày ra thực lực.

“Không có vấn đề gì, ta có một vị bằng hữu ở quận phủ, hẳn có thể trở thành lâu chủ phân lâu Kim Phong Tế Vũ Lâu Lĩnh Nam quận!

Bạch Thiên Vũ mở miệng nói.

Hắn đã tiếp xúc với Bạch Sầu Phi.

Là một người không cam chịu cuộc sống bình thường, tính cách lãnh khốc, tâm tư kín đáo, thích hợp trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Lĩnh Nam quận.

Nghe được lời Của Bạch Thiên Vũ.

Trình Dương nở nụ cười.

Chỉ cần có cường giả Luyện Phách Cảnh thứ hai, hơn nữa có chiến tích của Bạch Thiên Vũ.

Nếu giới thiệu cho Lý Duy đại nhân, tin tưởng Lý Duy đại nhân sẽ bảo vệ hắn.

“Được, ta hiện tại trở về lập tức viết thư đưa đến Lĩnh Nam quận phủ.”

Trình Dương đứng lên, ôm quyền cáo từ rời đi.

Sau khi hắn rời khỏi Bạch Thiên Vũ liền mở miệng nói:

“Đưa cho ta một phần tin tức về Tả bố chính sử Lý Duy! ”

“Tuân lệnh!”

Lăng Thiên Hà nhanh chóng đưa tin tức về Tả bố chính sử Lý Duy tới cho Bạch Thiên Vũ.

Nhân vật lớn nhất của Lĩnh Nam quận là quận thủ, thống lĩnh tất cả chính vụ, phía dưới là tả hữu bố chính sử, có thể nói là nhân vật số hai trong Lĩnh Nam quận.

Lý Duy, Tả bố chính sử Lĩnh Nam quận, quản lý thuế ruộng và các thuế khác.

So với Hữu bố chính sử quản lý dân cư thì có thực quyền hơn nhiều.

Về phần Bắc Trấn Phủ Ti của Lĩnh Nam quận, đó là thuộc về cơ quan trung ương Đại Chu, thuộc về Bắc Trấn Phủ Ti do kinh sư quản lý.

Bạch Thiên Vũ xem tin tức về Lý Duy, bắt đầu trầm tư.

Lý Duy đã làm việc ở vị trí Tả bố chính sử Lĩnh Nam quận bốn mươi năm, có thể nói là một trong những nhân vật đại biểu cho thế lực bản địa trong Lĩnh Nam quận.

Nếu như lợi dụng tốt, quả thật có thể trợ giúp Kim Phong Tế Vũ Lâu cảm rỗi ở Lĩnh Nam quận phủ.

Nhưng e rằng sự phát triển sẽ bị hạn chế.

Bởi vì một khi bước vào trong vòng tròn sẽ bị ràng buộc.

Người đánh vỡ ràng buộc thường bị tập thể tấn công.

“Đưa tin tức này đến trong tay chủ thượng.”

Bạch Thiên Vũ phân phó cho Lăng Thiên Hà.

“Còn có bên Dương gia là tình huống gì!”

Bạch Thiên Vũ sau đó hỏi.

“Hắn là Bạch Sầu Phi đại nhân ra tay.”

Lăng Thiên Hà nói.

“Được, ta biết rồi!”

Bạch Thiên Vũ gật đầu.

Chương 116: Kiêu hùng (1)

....

Màn đêm buông xuống.

Tô Thần dừng lại ở một khách điểm trên quan đạo.

Một gã tiểu nhị nhanh nhẹn tiếp nhận dây cương trong tay Tô Thần, dắt ngựa ra hậu viện.

“Cho ta một gian phòng.”

Tô Thần phân phó.

“Chuẩn bị một gian phòng!”

Tiểu nhị lập tức hét lên một tiếng.

Một tên tiểu nhị khác lập tức tiến đến dẫn Tô Thần tiến vào trong khách điểm.

“Khách quan, còn cần cái gì nữa?”

Tiểu nhị mở miệng nói.

“Lát nữa ta sẽ xuống dưới lầu ăn chút gì đó.”

Tô Thần nói.

Tiểu nhị khom người rời khỏi rồi đóng cửa phòng.

Lúc này.

Một bóng người từ ngoài cửa sổ lướt vào.

Chính là Bạch Sầu Phi đi theo Tô Thần đến.

“Chủ thượng, Dương Mộc Thần bên kia muốn ra tay với chủ thượng, ta đã thanh lý sạch sẽ rồi.”

Bạch Sầu {hi khom người bầm báo.

Nghe Bạch Sầu Phi nói xong, Tô Thần trầm ngâm.

“Sao bọn họ tự dưng muốn ra tay với ta?”

“Bọn họ hình như được Tần gia ủy thác điều tra nguyên nhân Tần Hạo và Tần Thiên, Dương Kiệt bên cạnh Dương Mộc Thần hoài nghi là người làm.”

“Cho nên một mực ở bên ngoài Tô phủ điều tra, biết tin tức ngài trở về Sơn Hà Môn cho nên nhanh chóng bầm báo Dương Mộc Thần.”

“Bọn họ chuẩn bị ra tay với người sau khi người rời khỏi thành nên ta đã giải quyết xong, dùng [Kinh Thần Chỉ], tin tưởng bọn họ sẽ chuyển sự chú ý đến cao thủ dùng chỉ pháp.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Nói như vậy, có lẽ người sẽ bại lộ!”

Tô Thần trầm giọng nói.

“Chủ thượng, thuộc hạ chỉ ở phong vân, kiếp trước cũng vậy hiện giờ cũng vậy.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Nghe hắn nói, Tô Thần không khỏi nghĩ đến trong Luận anh hùng, Bạch Sầu Phi là một người tuyệt đối không thua Tô Mộ Dung cùng với Vương Tiểu Thạch.

Là một nhân vật kiêu hùng có thể khuấy động phong vân.

Người như vậy không thích hợp ở hậu trường làm cái bóng.

“Xem ra phải nhanh chóng bắt được Thiên Sách Đường, để Bạch Sầu Phi tọa trấn quận phủ, triển khai quyền cước.”

Tô Thần nghĩ như vậy.

Đột nhiên có một con chim bay từ bên ngoài bay vào rơi xuống trước mặt Tô Thần.

Tô Thần gỡ ống trúc nhỏ buộc ở chân con chim, rút thư bên trong ra xem.

Xem nội dung bên trong xong, Tô Thần đưa thư cho

Bạch Sầu Phi nhìn thoáng qua, bàn tay nắm chặt, lá thư biến thành mảnh vụn.

“Đồng thời hành động với Thiên Sách Đường và Tả bộ chính sử Lý Duy.”

“Ngày mai người đến quận phủ, ta trực tiếp trở về Sơn Hà môn, một khi Lăng Thiên Hà bên kia cho người tin tức người liền đi gặp Lý Duy.”

Tô Thần phân phó.

“Thuộc hạ hiểu rõ!”

Bạch Sầu Phi gật gật đầu, sau đó nhảy qua cửa sổ rời đi, đương nhiên bản thân hắn cũng ở lại trong khách điểm này.

Tô Thần đẩy cửa phòng ra đi xuống lầu.

Hắn ăn chút gì đó rồi trở về phòng tu luyện.

Bên dưới đã có không ít người buôn bán cùng võ giả đi đường ngồi bàn.

“Các người có thể đến Khánh Thành chậm một chút thì nên chậm, hiện giờ Khánh Thành đã thay đổi.”

Một người trông đáng vẻ là một tiểu thương mở miệng nói.

“Khánh Thành đã thay đổi? Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Một nam tử mập mạp đang chuẩn bị đi Khánh Thành lập tức hỏi.

“Năm thế lực lúc trước ở Khánh Thành hiện tại chỉ còn có hai thế lực thôi, là Kim Phong Tế Vũ Lâu cùng Kim Cương tự.”

“Kim Cương tự mặc kệ chuyện trong Khánh thành, hiện giờ Khánh Thành do Kim Phong Tế Vũ Lâu quản sự, nếu người đến Khánh thành thì phải tới Kim Phong Tế Vũ Lâu đăng ký một chút.”

“Không phải lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu đã bị người ta giết sao?”

Tại sao còn Kim Phong Tế Vũ Lâu đây? ”

Có người tò mò hỏi.

“Không biết phó lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu Lăng Thiên Hà từ đâu mời tới một vị cao thủ tọa trấn Kim Phong Tế Vũ Lâu, nhất cử tiêu diệt Tự Hiền Đường cùng Lôi Đường.”

“Bây giờ Kim Phong Tế Vũ Lâu đã đổi chủ rồi.

Không còn là Kim Phong Tế Vũ Lâu lúc trước. ”

Nam tử trả lời.

“Nói như vậy chúng ta trước tiên phải đi bến tàu.”

“Kim Phong Tế Vũ Lâu thu phí đổi với hành thương như thế nào?”

Một số thương nhân quan tâm đến chuyện này.

Đây là một hiện tượng diễn ra ở vương triều Đại Chu hiện nay.

Đi tới các thành trì giao dịch cần giao cho quan gia tiền, cũng cần cho các thế lực giang hồ trong khu vực một phần tiền.

“Giá cả cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm, ta vừa bán hàng xong, đang muốn chờ người khác dò đường trước đây.”

Nam tử nói.

“Như vậy sao, hy vọng bọn họ sẽ không thu quá cao, nếu không, chúng ta sẽ khó khăn!

Một người mở miệng nói.

Ở thế giới này, địa vị của thương nhân chỉ tốt hơn bình dân một chút.

“Nhóm hàng hóa này của ta phải nhanh chóng vận chuyển, chỉ có thể giúp các người dò đường trước!

Một người bỗng nói.

Tại thời điểm này.

Ở một cái bàn khác, có một thanh niên mặc cảm y hỏi lão giả bên cạnh:

“Dương Mộc Thần có truyền đến tin tức gì không?”

“Không có tin tức truyền đến.”

Lão giả bên cạnh nói.

“Đã qua một thời gian dài mà Dương Mộc Thần vẫn không tra được chút manh mối nào, còn muốn cưới Tần Dao đường muội, thật sự là si tâm vọng tưởng!

Thanh niên này lạnh giọng nói:

“Trần bá, người thấy chúng ta trực tiếp đến Khánh Thành, tìm Kim Phong Tế Vũ Lôu hợp tác thì như thế nào?”

“Với thực lực của bọn họ, hẳn là có thể tìm được một ít manh mối.”

Lão giả Trần bá lắc đầu nói:

“Thiếu gia, chúng ta chỉ nên nhận tin tức là được, không nên mạo hiểm, đối phương giết Tần Hạo cùng Thiên Hàn thiếu gia, có thể có cừ oán với Tần gia chúng ta.”

Chương 117: Kiêu hùng (2)

... .

“Nếu như biết được thiếu gia ngài tới, đối phương nổi sát tâm với chúng ta thì chúng ta không thể sống sót rời khỏi Khánh Thành.”

Lão giả nói ra sự lo lắng của mình.

“Nhưng chờ đợi như vậy cũng không phải là chuyện tốt!”

Thanh niên có chút nóng nảy nói.

Đúng lúc này bên ngoài khách điểm có một người vội vàng xông vào, nhìn thấy hai người lập tức chạy tới, thì thầm bên tai lão vài câu.

Sắc mặt lão giả thay đổi, xua tay cho người nọ nhanh chóng rời đi.

“Thiếu gia, xảy ra chuyện, Dương Mộc Thần thiếu gia bị người ta đánh giết, người hấn mang đi cũng không ai còn sống.”

“Bị một kích chém giết, từ tin tức truyền về thì đối phương là cao thủ dùng chỉ pháp.”

“Hiện giờ tam trưởng lão cùng với Võ trưởng lão của Huyết Kỳ Môn đang chuẩn bị đến Khánh thành.”

Lão giả khiếp sợ nói.

“Ngươi nói gì?”

Thanh niên cảm ý biến sắc, trán toát mồ hôi lạnh.

“Trần bá, chúng ta có phải trở về quận phủ lập tức hay không.”

Tuy rằng hấn vừa mới nói muốn tiến đến Khánh Thành nhưng hiện tại nghe tin xong không dám nữa.

Hấn cho là Dương Mộc Thần bởi vì điều tra nguyên nhân cái chết của bọn Tần Hạo mới bị người giết.

“Thiếu gia, hiện tại chúng ta không thể trở về, Tam trưởng lão cùng Vũ trưởng lão đến đây, chúng ta chỉ có thể ở chỗ này chờ người, đến lúc đó cùng bọn họ đi Khánh Thành!”

“Nếu thiếu gia có thể được Võ trưởng lão nhìn trúng, gia nhập Huyết Kỳ môn, đối với thiếu gia ngươi mà nói chính là đại cơ duyên.”

Trần bá kia mở miệng nói.

“Nhưng chúng ta không biết gì về Khánh Thành, muốn thu hút sự chú ý cũng không làm được!”

“Chuyện này không có việc gì, chúng ta không vào Khánh thành nhưng có thể an bài người vào Khánh thành, đến Kim Phong Tế Vũ Lô mua tin tức.”

Trần bá kia mở miệng nói.

Nghe vậy, thanh niên cảm y khôi phục chút bình tĩnh, gạt đầu, ăn chút gì đó rồi rời khỏi bàn ăn.

Tô Thần ngồi ở bàn bên cạnh, thần sắc khẽ động.

Hấn không nghĩ tới lại gặp được người Tần gia ở chỗ này.

Còn biết Tam trưởng lão Tần gia cùng Võ trưởng lão của Huyết Kỳ Môn chuẩn bị đến Khánh Thành, điều tra nguyên nhân cái chết của bọn Tần Hạo.

“Không biết thực lực của hai người này như thế nào?”

Có nên giải quyết trước hay không.”

Tô Thần thăm nghĩ.

Bạch Sầu Phi xuất thủ sẽ lưu lại dấu vết.

Chỉ cần sau này Bạch Sầu Phi sử dụng Kinh Thần Chỉ, như vậy sẽ bị phát hiện.

Chuyện sớm muộn mà thôi.

Huống chi hai bên đã kết thù, hẳn là rất khó thiện.

Hiện giờ có cơ hội làm suy yếu thực lực của đối phương, để cho Bạch Sầu Phi giết chết hai người này.

Như vậy trước khi Bạch Sầu Phi chính thức hiện thân có thể danh chấn Lĩnh Nam quận.

Một khi chính thức lộ diện, tất nhiên thanh thế càng sâu.

Cần xuất thủ, thế nhưng thực lực của Bạch Sầu Phi ở Luyện Phách cảnh sơ kỳ.

Huyết Kỳ môn và Sơn Hà môn đều là một trong mười đại môn phái của Lĩnh Nam, thực lực không sai biệt lắm, trưởng lão Sơn Hà môn ở Luyện Phách sơ kỳ.

Vậy có thể Tàn gia tam và Võ trưởng lão của Huyết Kỳ môn có thực lực ít nhất là ở Luyện Phách sơ kỳ.

“Còn cần thăm dò thực lực của hai người này.”

Sau đó hắn ăn một chút rồi trở về phòng.

Lúc này Bạch Sầu Phi đã ở trong phòng Tô Thần.

“Người đi nhìn chăm chăm người Tàn gia, thuận tiện truyền thư cho Lăng Thiên Hà, truyền tin tức Tàn gia tam trưởng lão và một tên trưởng lão họ Võ của Huyết Kỳ môn chuẩn bị tới.”

Tô Thần nói.

“Hiểu rồi!”

Bạch Sầu Phi gật gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Tô Thần khoanh chân ngồi ở trên giường thôn phệ Khí huyết đan, vận chuyển Kim cương hồn nguyên kinh để luyện thân thể.

Sơn Hà Môn Sơn Hà Công hắn đã tu luyện tới tầng thứ tư.

Không có pháp quyết tu hành tầng thứ năm cho nên hắn không tu luyện Sơn Hà Công mà là tu luyện công pháp thân thể, phối hợp ngành công, cũng có thể bộc phát lực sát thương cường hãn.

Tu luyện thân thể là một quá trình không ngừng tích lũy.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Tô Thần từ trong tu luyện tỉnh lại, nửa đêm tu hành công pháp thân thể, nửa đêm tu hành tuyệt học gia truyền Kim Phong Tế Vũ Kinh hoàn chỉnh.

Chỉ là công pháp này bình thường, nếu không thì phụ thân tiện nghi kia không chỉ có tu vi Tiên Thiên đỉnh phong.

Rời khỏi giường, bỗng có tiếng gõ cửa vang lên.

Tô Thần mở cửa phòng, Bạch Sầu Phi mang theo đầu lạp từ bên ngoài đi vào.

“Chủ thượng, Khánh thành truyền đến tin tức, Tàn gia tam trưởng lão tên là Tàn Trầm, thực lực ở Luyện Phách sơ kỳ, tu hành công pháp gia gia truyền của Tàn gia Xích Huyết Chương, trưởng lão Huyết Kỳ môn tên Võ Minh, thực lực cũng mới Luyện Phách cảnh sơ kỳ, tu hành chính là Huyết Kỳ môn Huyết Kỳ thập tam thức, Huyết Kỳ Phong Vân Kinh.”

Bạch Sầu Phi tháo đầu lạp xuống rồi nói.

“Luyện Phách sơ kỳ?”

Không khác với Tô Thần phỏng đoán lắm.

“Hai người này đều ở Luyện Phách cảnh sơ kỳ, không biết người có thể đối phó hay không.”

Tô Thần nhìn Bạch Sâu Phi nói.

Bạch Sâu Phi kinh tài tuyệt diệu, người như hắn trong đồng cấp đều là tồn tại vượt trội.

Nhưng cũng không thể xem thường võ giả ở thế giới này.

“Chủ thượng yên tâm, chỉ cần bọn họ không phải Luyện Phách trung kỳ trở lên, ta có thể giết bọn họ.”

Trên khuôn mặt lãnh ngạo của Bạch Sâu Phi tràn ngập tự tin.

“Như vậy sao?”

“Vậy trên đường chặn giết bọn họ?”

Tô Thần mở miệng nói.

Chương 118: Chặn giết

....

Từ Lĩnh Nam quận phủ đến Khánh thành, quan đạo gần nhất chính là quan đạo bọn họ đang đi hiện tại.

Trong đó có đi ngang qua một nơi gọi là Toái Âm Lộ, bên đó rừng cây rậm rạp, rất thích hợp ra tay.

“Đi!”

Tô Thần cùng Bạch Sầu Phi tùy tiện ăn chút rồi nhảy lên ngựa rời khỏi khách điểm.

Không muốn bỏ lỡ tuyến đường tốt nhất để giết người.

Tại thời điểm này.

Ở Lĩnh Nam quận thành có hai con khoái mã từ trong thành chạy như bay ra ngoài.

Một người nam tử mặc trường bào màu xanh, dáng người gầy gò, khoảng chừng bốn mươi tuổi.

Một người khác mặc trang phục trưởng lão Huyết Kỳ Môn, phía sau lưng đeo một thanh huyết kỳ, khuôn mặt có chút thô kệch, khí huyết tràn đầy.

“Đó không phải là Tàn Trầm của Tàn gia sao?”

Còn có đó là Huyết Kỳ Môn Võ trưởng lão, bọn họ đây muốn đi đâu. ”

Một số người ở cửa thành nhìn hai người phi nước đại rời đi, không khỏi hỏi.

“Hắn là đi Khánh Thành!”

“Tàn tam thiếu cùng Tàn nhị thiếu đều bị giết ở Khánh thành.”

Một số người thì thầm.

“Tàn nhị thiếu là thiếu môn chủ của Huyết Kỳ môn, thế mà có người dám giết?”

Một số người kinh hãi nói.

“Chuyện này tính là cái gì, ngay cả phó thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Tư Liệt Tín cũng bị giết, còn có Diêm tam thiếu cũng chết ở Khánh thành.”

Bên cạnh hẳn một người nhỏ giọng nói.

Một ít người không biết nghe được tin tức này đều tỏ vẻ kinh hãi.

Nam Khánh quan đạo là con đường chính dẫn từ Lĩnh Nam quận tới Khánh Thành, người đi bộ, các tiêu cục, thương đội thường xuất hiện trên đường.

Bất quá khi nhìn thấy hai con ngựa phi nước đại đều nhao nhao tránh ra.

Võ giả trên thế giới này làm cho người ta kinh sợ.

Hai người này chạy nhanh một thời gian cũng bắt đầu chậm lại.

“Tàn huynh, Dương gia truyền đến tin tức nhưng mà bọn họ lại không phái người tới khiến cho ta cảm thấy kỳ quái.”

Ở phía trước, Huyết Kỳ Môn Võ Minh mở miệng hỏi.

“Hiện giờ Khánh Thành không chỉ có Hàn Nguyệt giáo xuất hiện, còn có các thế lực ngầm khác xuất hiện, Dương gia đây là muốn chúng ta đánh trận đầu.”

“Chỉ cần chúng ta đến Khánh Thành, một ngày sau bọn họ cũng sẽ phái người đến.”

Tần Trầm lạnh lùng nói.

“Dương gia này thật đúng là biết tính kế, trách không được mấy năm nay Dương gia suy sụp nhiều, một chút dũng khí võ giả cũng không có.

Võ Minh khinh thường nói.

Sau khi hai người nói chuyện phiếm, uống chút nước liền tiếp tục giục ngựa chạy nhanh về phía trước.

Tốc độ cực nhanh, căn bản cũng không cố kỵ người đi đường.

Chẳng bao lâu bọn họ tới một đoạn đường hơi u ám.

Đột nhiên hai người siết chặt dây cương cùng lúc.

Tiếng ngựa hí vang vọng trên quan đạo.

Phía trước có một người đội đầu lạp đang đứng, thân thể được áo đen bao trùm.

Không có ai khác ở đây nữa.

Người lúc trước đi ngang nhìn thấy người áo đen đứng yên ven đường đều vội vội vàng vàng chạy trốn, hơn nữa nói cho những người khác biết tạm thời không nên đi tới hoặc là đi đường vòng đi.

Chuyện này rất bình thường ở thế giới này.

Võ giả đánh nhau không lạ, cho nên rất nhiều người thức thời tránh liên lụy.

Lúc này ở trong bóng tối.

Tô Thần thu liễm khí tức, nhìn chăm chăm quan đạo.

Hắn cũng khoác áo choàng màu đen.

Cường giả Luyện Phách cảnh giao thủ thì hắn có thể nhìn, thế nhưng lại không thể tham dự được.

Luyện Thần cảnh hẳn dám xông lên còn Luyện Phách cảnh mà xông lên sẽ bị đánh chết.

Cho nên hiện tại chỉ có thể dựa vào Bạch Sầu Phi.

Hai người dừng ngựa nhìn chằm chằm Bạch Sầu Phi.

“Các hạ là ai?”

“Ngăn cản chúng ta là có ý gì.”

Huyết Kỳ Môn Võ Minh nhìn Bạch Sầu Phi, trầm giọng nói.

Trong khi nói chuyện, tay phải của hắn đã nắm lấy huyết kỳ sau lưng.

Tần Trầm dùng ánh mắt sắc bén nhìn Bạch Sầu Phi.

“Nguyên nhân ta xuất hiện ở đây rất đơn giản, chính là tới lấy mạng hai người các ngươi!”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Hắn không hạ thấp giọng, dùng giọng nói bình thường của mình, qua giọng nói có thể nghe ra hắn còn rất trẻ.

Tại sao lại làm thế này?

Đó là bởi vì Bạch Sầu Phi muốn làm cho đối phương vô hình trung khinh thị hắn.

“Đến giết chúng ta, chúng ta không có thù oán với các hạ?”

Võ Minh rất bình tĩnh nói.

Tuy rằng đại khái biết được nguyên nhân đối phương xuất hiện nhưng vẫn phải xác nhận một chút.

“Các ngươi không nên đi Khánh Thành.”

Trong lúc nói chuyện, Bạch Sầu Phi động thủ.

Ầm!

Mặt đất dưới chân hắn nổ tung, thân hình hóa thành hư ảnh trực tiếp xông về phía hai người Võ Minh, hai ngón tay thò ra.

Bất quá mục tiêu công kích không phải hai người mà hai con ngựa dưới thân bọn họ.

Xuy! Xuy!

Tốc độ cực nhanh, đầu hai con ngựa bị đâm thủng.

Hai con ngựa hí to sau đó ngã xuống đất.

Võ Minh và Tần Trầm nhảy lên trực tiếp bay khỏi ngựa.

Võ Minh bay ra, bàn tay nắm lấy Huyết Kỳ phía sau.

Thanh huyết kỳ này của hắn chỉ là bình khí bình thường, không có biện pháp so sánh với Tần Thiên Hàn.

Hắn đến Khánh thành không chỉ muốn báo thù cho Tần Thiên Hàn mà còn phải lấy lại Huyết kỳ Khí cấp mà Tần Thiên Hàn đánh mất.

Huyết khí bùng nổ, mũi nhọn trên Huyết Kỳ đâm về phía Bạch Sầu Phi.

Phía bên kia.

Thân hình Tần Trầm biến thành một hư ảnh phóng nhanh về phía Bạch Sầu Phi, bàn tay hóa trảo chớp tới đầu Bạch Sầu Phi.

Chương 119: Tam chỉ đạ thiên (1)

....

Bàn tay có màu huyết sắc, huyết khí quán quanh năm ngón tay.

Hai người phối hợp tương đối ăn ý.

Nhưng Bạch Sầu Phi ra tay trước, thân hình nhanh chóng lui về phía sau.

Trước khi hấn ra tay giết ngựa đã dự liệu tới lộ tuyến hành động của hai người, lúc phóng tới cũng giữ lực.

Thân hình lui ra phía sau làm cho công kích của hai người thất bại.

Hai người hạ xuống, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Bạch Sầu Phi.

“Cùng nhau ra tay, bắt lấy hấn!”

Võ Minh nói với Tần Trầm.

Lúc nói chuyện, khí huyết trên người bành trướng quán quanh thân thể, huyết kỳ chỉ thẳng Bạch Sầu Phi.

Đối phương muốn giết bọn họ, bọn họ sẽ không có ngu ngốc mà lựa chọn một chọi một.

Phải kiệt lực bắt lấy Bạch Sầu Phi, dò xét chi tiết.

Bụp!

Chân Võ Minh đạp mạnh xuống đất, thân ảnh to lớn đột nhiên phóng về phía Bạch Sầu Phi, huyết kỳ trong tay múa

máy che chắn tầm mắt Bạch Sầu Phi, mũi thương lạnh lẽo trở nên sắc bén dị thường.

Khí kinh lưu chuyển muốn áp chế hành động của Bạch Sầu Phi.

Quan sát Bạch Sầu Phi ra tay, cả hai biết thân pháp của hắn không đơn giản.

Phía bên kia.

Tần Trâm cũng ra tay, bàn tay có màu đỏ thẫm xuất hiện, một cỗ huyết khí cuồng bạo tản ra làm cho không khí không ngừng chấn động.

Thân hình hóa thành một huyết ảnh công kích Bạch Sầu Phi.

Không chỉ chiêu thức bá đạo, tốc độ cũng rất nhanh.

Hai người phối hợp công kích tương đối ăn ý.

Tuy rằng muốn bắt được Bạch Sầu Phi, nhưng bọn họ cũng sẽ không cho Bạch Sầu Phi cơ hội phản công đả thương người.

“Thế công thật mạnh!”

Ở trong bóng tối quan chiến, Tô Thần thầm nghĩ.

Hiện tại xem Bạch Sầu Phi ra tay như thế nào.

Hắn tin tưởng Bạch Sầu Phi.

Lúc này Bạch Sầu Phi cũng động, áo choàng màu đen trên người hắn đột nhiên bay vút ra, công kích Võ Minh.

Trong lúc nhất thời ngăn trở tầm mắt Võ Minh, mũi thương trên huyết kỳ đâm lệch.

Thân hình Bạch Sầu Phi lướt ngang hướng về phía Tần Trâm.

【 Tam chỉ đạn thiên 】 【 Phá Sát 】 .

Bạch Sầu Phi trực tiếp thi triển Tam chỉ đạn thiên, ngón tay thứ nhất trực tiếp đâm vào lòng bàn tay Tần Trầm đang thi triển Huyết Sát Chương.

Lực lượng bản thân ngưng tụ ở một ngón tay, ngón tay xuyên thủng khí huyết đâm vào lòng bàn tay Tần Trầm.

Xuy!

Một cái lỗ máu xuất hiện trên huyết chương của Tần Trầm.

Tần Trầm lộ vẻ đau đớn, khí kinh trên người hơi loạn.

Bạch Sầu Phi lại thừa dịp thi triển thêm hai chiêu.

【 Kinh Mộng 】 , [Thiên Địch]

Lập tức thi triển hai chiêu khác lưu loát, bày ra thủ đoạn giết người sắc bén.

Tần Trầm một chiêu thất thủ lại tiếp tục bị ngón sắc bén công kích.

Hắn muốn ngăn cản thế nhưng đầu ngón tay kia lại giống như quỷ thần xuyên thấu chương kinh, trực tiếp rơi vào cổ họng.

Phốc!

Một lỗ máu xuất hiện trên cổ Tần Trầm.

Phía bên kia.

Mũi thương của Võ Minh xé nát áo choàng đen, tập kích Bạch Sầu Phi từ phía sau.

Bạch Sầu Phi một kích đắc thủ, nhanh chóng xoay bàn tay, ngón tay đâm ra.

Huyền hóa vô hình, giống như thánh thủ ngăn cản mũi thương sắc bén.

Sau vài chiêu.

Thân hình hai người lui ra sau.

Lúc này Tần Trầm một tay ôm cổ họng mình một tay chỉ Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi đã không còn khoác áo choàngk, để lộ diện mạo.

Một thân bạch y phối hợp với khuôn mặt anh tuấn, làn da trắng nõn, dáng người cao lớn, ngọc thụ lâm phong.

Chỉ là trong ánh mắt tràn ngập sự lãnh khốc, làm cho người ta có cảm giác hấn vô cùng cao ngạo.

“Người là ai!”

Tần Trầm khàn khàn hỏi.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu, Bạch Sầu Phi.”

Giờ khắc này, Bạch Sầu Phi báo ra danh tính của mình.

“Bạch Sầu Phi, Kim Phong Tế Vũ Lâu!

Chuyện này ...”

Trong mắt Tần Trầm tràn ngập sự kinh ngạc và khó tin.

Bọn họ đã điều tra Kim Phong Tế Vũ Lâu, thực lực mạnh nhất là Bạch Thiên Vũ, Bạch Sầu Phi này chưa từng hiện thân qua.

Hắn muốn hỏi gì nữa nhưng cổ họng bị xuyên thủng, đã không còn cơ hội, máu tươi chảy xuôi, hô hấp không ra ngã ập xuống đất.

Ánh mắt Võ Minh trở nên âm trầm, không nghĩ tới vừa giao thủ bên mình đã có một người chết trong tay đối phương.

“Người chính là kẻ giết chết Dương gia Dương Mộc Thần.”

Võ Minh nhìn Bạch Sầu Phi trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy!”

“Nhưng hử là ngươi không phải kẻ giết Tần Thiên Hàn cùng Tần Hạo.”

Võ Minh nhìn chăm chăm Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi báo ra danh tính, hử là sẽ nói thêm gì đó?

“Bọn họ đắc tội người không nên đắc tội!”

Bạch Sầu Phi lạnh giọng nói.

Trong lúc nói chuyện đã nhanh chóng ra tay tiếp tục công kích Võ Minh.

Huyết Kỳ trong tay Võ Minh va chạm với ngón tay của Bạch Sầu Phi.

Nhưng lần va chạm này khiến vũ khí trong tay Võ Minh xuất hiện vết nứt, khí kình theo đầu ngón tay Bạch Sầu Phi không ngừng tràn vào, Huyết kỳ trực tiếp hỏng.

Võ Minh biến sắc ném huyết kỳ.

Nhưng thân hình vẫn không lùi.

Hử đột ngột phóng lên trên cao, mũi chân phát lực, không hề giữ lại chút khí kình nào.

Chương 120: Tam chỉ đạn thiên (2)

....

Trong bàn tay Võ Minh có thêm một cỗ khí huyết cuồng bạo, sau đó bàn tay nắm chặt thành quyền.

Nắm tay hình thành một luồng khí lưu đỏ bắn mạnh xuống Bạch Sầu Phi bên dưới.

Mặt đất bị lực lượng cuồng bạo trùng kích mà lún xuống chút.

Tô Thần ở xa xa quan chiến, đồng tử co lại, hắn không nghĩ tới Võ Minh này cũng có lực phá hoại mạnh như vậy.

Khi này Tần Trầm công kích Bạch Sầu Phi không có gì đặc sắc làm cho Tô Thần buông lỏng, cho rằng hai người chỉ có như thế.

Nhưng nhìn thấy công kích hiện tại của Võ Minh.

Tô Thần biết mình đã xem thường đối phương.

Thật ra Tô Thần không biết vừa rồi tốc độ của Bạch Sầu quá nhanh làm cho Tần Trầm không có cơ hội phản ứng, mới có thể một kích chém giết đối phương.

Nếu như ra tay với tốc độ bình thường, Tần Trầm sẽ không dễ dàng bị chém giết như thế.

Dù sao người ta cũng là cường giả Luyện Phách sơ kỳ.

Ánh mắt Bạch Sầu Phi chăm chú, khí kinh trong cơ thể lưu chuyển, thân hình chuyển động để triệt tiêu áp lực mà quyền

kình này mang đến.

“Chiến Huyết Quyền!”

Võ Minh quát khẽ, nắm tay rơi xuống, thân hình Bạch Sầu Phi lướt ra xa nhưng nắm tay Võ Minh giống như cơn mưa phủ xuống Bạch Sầu Phi.

Thân hình Bạch Sầu Phi liên tục chuyển động, không có lựa chọn đối cứng.

Nhưng ngón trỏ và ngón giữa của hắn lại biến thành màu đen làm cho người ta có cảm giác cứng rắn như kim thiết.

Đột nhiên tay phải Bạch Sầu Phi nắm chặt, hắn không né tránh nữa mà trực tiếp đối cứng với nắm tay của đối phương.

Ầm!

Tiếng vang kinh người từ chỗ bọn họ giao thủ lan ra.

Thân hình Bạch Sầu Phi lui về phía sau mấy bước.

Còn đối phương lại chỉ lui về phía sau một bước.

Gương mặt Võ Minh trở nên dữ tợn, huyết khí trong cơ thể tràn ra, hắn tiếp tục vọt tới Bạch Sầu Phi, muốn dùng lực lượng cuồng bạo áp chế.

Từ một chiêu vừa giao thủ, hắn thấy khí kình trên người Bạch Sầu Phi không bằng mình.

Nhưng thân pháp của hắn lại không bằng đối phương.

Giờ khắc ánh mắt Bạch Sầu Phi có hàn mang chột lóe, trong nháy mắt thân hình hắn cũng vọt tới, đánh ra một quyền.

Khí kình quanh thân được rót vào trong nắm tay.

Nắm tay hai người va chạm nhưng lần này hai bên lại không có tách ra.

Mà là liều mạng phóng thích khí kình.

Giương mặt Võ Minh thì dữ tợn, còn gương mặt Bạch Sầu Phi thì tái nhợt.

“Phá cho ta!”

Võ Minh phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, trên cánh tay nổi đầy gân xanh, lực lượng trong cơ thể bị hấn thúc giục để cực hạn, điên cuồng truyền đến nắm tay.

Bạch Sầu Phi cũng giống vậy nhưng hình như kinh lực không bằng đôi phương.

Hấn khó khăn ngăn cản một kích của Võ Minh.

Nhất thời Võ Minh muốn rút cánh tay về sau đó hung hăng đánh ra.

Nhưng trong khoảnh khắc hấn rút tay lại thì thân hình Bạch Sầu Phi bỗng nghiêng tới trước, cánh tay trái chuyển động, ngón tay hóa thành tàn ảnh trực tiếp cắm vào cổ họng Võ Minh.

Tô Thần khoác áo choàng màu đen đi ra.

Võ Minh bị ngón tay đâm thủng cổ nhìn thấy Tô Thần xuất hiện mà đồng tử co rút lại, không nghĩ tới trong chỗ tối còn có người.

Chỉ là hấn không có cơ hội hỏi gì, thân thể ngã nhoài xuống đất.

Lục lợi thi thể tìm đồ là chuyện Tô Thần khá ưa thích.

Hai người này có thân phận ở Tàn gia và Huyết Kỳ Môn không thấp, hấn là trên người có vài thứ tốt.

Trước tiên lục lợi thi thể Tàn Trầm một lượt.

Tên này tương đối nghèo, chỉ có một tờ ngân phiếu cùng ba trăm lượng.

Bất quá còn tìm được một quyển bí tịch có chút cũ nát.

Năm chữ trên bìa chỉ còn ba chữ đọc được, [Hóa Huyết Chương].

【Phát hiện võ học cực phẩm không trọn vẹn U Minh Hóa Huyết Chương, thưởng ba bình Phệ huyết hóa cốt phẩn, hai thẻ rút thăm màu trắng. 】

“A! Xem ra võ học này không tầm thường! ”

Những thứ nhận được hắn ném hết vào trong giới chỉ không gian.

Xoay người đi tới trước thi thể Võ Minh lục soát tiếp.

Vẫn rất ít tiền, còn ít hơn cả Tần Trầm, chỉ có hai trăm lượng, trên người cũng có một quyển bí tịch hoàn hảo [Thiết Huyết Thủ].

Không có phần thưởng nào được kích hoạt.

Xem ra công pháp này bình thường thôi.

“Vốn muốn để cho các người thi cốt vô tồn, nhưng phải mượn thân phận của các người nên cho các người chết toàn vẹn.”

Tô Thần nhìn thi thể hai người, trầm giọng nói.

Bạch Sầu Phi muốn mượn hai người vang danh.

Cho nên thi thể phải hoàn hảo, để cho người ta biết được một ít manh mối.

Như vậy Bạch Sầu Phi chính thức xuất hiện uy thế sẽ càng lớn.

“Chung quanh không có người nào khác đi!

“Không có ai!”

Bạch Sầu Phi trở về.

“Vậy chúng ta đi!”

Tô Thần gật đầu, hai người nhanh chóng rời đi.

Sau khi hai người Tô Thần rời đi một đoạn thời gian, thương đội đi ngang đoạn đường này phát hiện thi thể hai người nằm mặt đất.

“Hai người này là ai!”

Chủ nhân thương đội nhìn hai người trên mặt đất mà không khỏi lên tiếng hỏi.

Võ giả hộ vệ cầm đầu nhìn thấy người trên mặt đất, cũng nhìn thấy trang phục Huyết Kỳ Môn Võ Minh mặc.

“Trang phục Huyết Kỳ Môn!

Thủ lĩnh hộ vệ tiến lên tìm hiểu.

Nhất thời sắc mặt thay đổi, lắp bắp nói:

“Bọn họ chính là tam trưởng lão Tàn gia Tàn Trảm cùng với trưởng lão Huyết Kỳ Môn Võ Minh phóng ngựa vượt qua chúng ta khi nãy.”

“Cái gì?”

Những người khác nghe được cảm thấy kinh hãi, một số người chậm rãi tới gần quan sát hai thi thể.

Sau khi nhìn rõ khuôn mặt đều biến sắc.

“Chúng ta mau đi, không nên ở lại chỗ này, ngàn vạn lần đừng đụng vào thi thể!

Chủ nhân thương đội lớn tiếng hô.

Chương 121: Mập mạp đều đáng yêu

....

Chiếc xe vòng qua thi thể và nhanh chóng rời đi.

Theo thời gian trôi qua, tin tức hai người bị giết nhanh chóng lan truyền.

Lúc này Tô Thần đã tới dưới chân núi Sơn Hà Môn.

Sơn Hà Môn là một trong mười đại môn phái Lĩnh Nam quận, sơn môn nằm trên núi Vũ Di bên ngoài thành.

Con đường núi như đầy đá vụn, hai bên là rừng trúc, không khác gì trên truyền hình hoặc môn phái trong tiểu thuyết kiếp trước từng đọc.

Dọc theo đường đi, Tô Thần gặp không ít đệ tử Sơn Hà Môn.

Nhưng mà người cùng hắc chào hỏi không có mấy, trên cơ bản đều không quen biết, ai bảo Tô Thần chỉ là một tên đệ tử nội môn nho nhỏ chứ.

Không bao lâu, Tô Thần liền tiến vào trong sơn môn.

Sau khi tiến vào sơn môn, Tô Thần trở về chỗ ở lúc trước, Sơn Hà môn có tổng cộng ba ngọn núi.

Trong đó có một tòa chủ phong chính là ngọn núi do trưởng giáo thống lĩnh.

Đỉnh của Tô Thần cư trú chính là hữu phong Thiên La Phong.

Tùng dãy tiểu lâu bằng gỗ xếp dài, phòng Tô Thần ở một tòa tiểu lâu trung gian, đệ tử Sơn Hà môn có phòng đơn.

Sau khi Tô Thần tiến vào tiểu lâu thì một tên đệ tử nội môn đáng người gây gò nhìn thấy Tô Thần, ánh mắt sáng ngời.

“Tô Thần, ngươi đã trở lại.”

Mang bạc về chưa, hai ngày trước Chu Bình đã tới tìm ngươi.

Thanh niên gây gò mở miệng nói.

Tô Thần tìm tòi ký ức nguyên chủ, người này tên là Vương Hạ, chính là đệ tử nội môn bình thường giống như hắn.

Xem như là một trong những hảo hữu của nguyên chủ.

“Đợi lát nữa ta sẽ đi tìm hắn.”

Tô Thần nói xong liền tiến vào phòng mình, sau đó thay một bộ trang phục đệ tử Sơn Hà môn mới, chuẩn bị đi nội vụ đường, trước tiên báo cáo mình bước vào Tiên Thiên cảnh, thăng cấp thành đệ tử nội môn cấp hai.

Sau đó đến Công Pháp Đường tìm mấy tầng tiếp theo của Sơn Hà Công.

Cuối cùng sẽ đi thu thập tên Chu Bình kia.

Cũng coi như trợ giúp nguyên chủ báo thù.

Khi Tô Thần thay trang phục xong ra khỏi tiểu lâu.

Vương Hạ lại mang theo một người đi tới trước mặt Tô Thần.

“Lý Vũ!”

Tô Thần nhìn thấy người bên cạnh Vương Hạ, biết được hắn là ai, chân chó dưới trướng Chu Bình, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Vương Hạ.

“Chu sư huynh để cho chúng ta nhìn chăm chăm người, chỉ cần vừa trở về liền nói cho hần biết!”

Vương Hạ nhìn Tô Thần mở miệng nói.

Nghe được lời của Vương Hạ, Tô Thần trầm nghĩ:

“Nguyên chủ cũng quá đáng thương đi, còn cho rằng tên này là hảo hữu. ”

Nhận thức của nguyên chủ đối với hảo hữu khiến Tô Thần quá thất vọng.

“Tiểu tử, nghe nói người mang theo tiền trở về, vậy cùng ta đi gặp Chu sư huynh đi!

Lý Vũ nhìn Tô Thần rồi nói.

“Được!”

Tô Thần gật đầu. Lúc trước còn muốn đợi lát nữa thu thập chu binh kia, nhưng người đưa tới cửa trước, vậy trước tiên thu thập Chu Binh.

Dù sao sớm muộn gì cũng thu dọn.

Lúc nào, thu dọn đều giống nhau.

Nhìn thấy Tô Thần thức thời như vậy, Lý Vũ cũng không nói gì trực tiếp xoay người.

“Đi thôi!”

Vương Hạ nhìn Tô Thần không nhúc nhích, lập tức nói.

Tô Thần nhìn thoáng qua Vương Hạ, bước tới bên cạnh rồi đột nhiên ôm lấy Vương Hạ.

“Người thật sự là huynh đệ tốt của ta!

Lúc ôm lấy đối phương, Tô Thần xuất quyền đánh vào bụng đối phương.

Vương Hạ nháy mắt cảm giác được một cỗ lực lượng khổng lồ tràn vào cơ thể mình, muốn phát ra tiếng nhưng lúc này tay còn lại của Tô Thần đã bịt miệng.

Hắn không thể phát ra một chút âm thanh nào.

Nhưng bởi vì không phát ra được âm thanh cho nên mắt hắn trợn to, mặt đỏ lên.

“Người không thích lại thích làm chân chó!”

Tô Thần lạnh giọng nói bên tai Vương Hạ sau đó buông đôi phương ra.

Vương Hạ đau đớn ôm bụng ngồi xồm trên mặt đất.

Lý Vũ bên quay đầu nhìn thấy cảnh này, không quan tâm Vương Hạ mà nói với Tô Thần:

“Sao còn không đi, chẳng lẽ ngươi còn muốn Chu sư huynh chờ ngươi sao?”

“Tuy rằng ngươi mang theo tiền nhưng chộc Chu sư huynh mất hứng cũng sẽ bị thu thập.”

Tô Thần không nhìn Vương Hạ nữa, đi theo Lý Vũ về phía chỗ ở của Chu Bình.

Chu Bình chính là đệ tử nội môn nhị đẳng, có tiểu viện của mình.

Trong tiểu viện.

Một thanh niên dáng người có chút mập mạp đang nằm trên ghế dài.

“Không biết tiểu tử Tô Thần kia trở về mang theo bao nhiêu ngân lượng đây, nếu có một ngàn lượng thì tiểu gia ta lại có thể đến dưới chân núi Khoái hoạt một đoạn thời gian!”

Tiểu mập mạp nhẹ giọng nói.

Lúc hắn nói chuyện, cửa tiểu viện mở ra, Lý Vũ mang theo Tô Thần tiến vào tiểu viện.

“Tô Thần lão đệ, ngươi đã trở về rồi, ca ca vẫn luôn nghĩ đến ngươi, bất quá nói thật lần này ngươi trở về có chút lâu nha!

“Lý Vũ, nơi này không có chuyện của ngươi, ngươi trở về trước đi!

Chu Bình xuống khỏi ghế dài nhiệt tình chào hỏi Tô Thần, hơn nữa còn bảo Lý Vũ trở về.

“Chu sư huynh, vậy ta đi trước!”

Lý Vũ khom người nói một tiếng rồi xoay người rời đi.

“Cứ để cho người đi rồi, ngươi đây là muốn lúc ta ngược đãi ngươi không có ai xem, dễ dàng đánh ngươi hơn sao?”

Tô Thần nhìn tiểu tử mập mạp này mà nở nụ cười.

Cảm giác mập mạp này có chút đáng yêu.

Chương 122: Thiên Tuyệt viện, đệ tử nhị đẳng (1)

....

Nhìn thấy nụ cười trên mặt Tô Thần.

Mập mạp cảm giác có chút quái dị, nhưng cũng không nghĩ nhiều mà là đi tới trước mặt Tô Thần.

Hắn vươn tay phải ra, ý rất rõ ràng, chính là muốn Tô Thần đưa ngân phiếu.

Nhìn đối phương vươn tay ra, Tô Thần đồng dạng vươn tay phải bắt lấy bàn tay đối phương sau đó trực tiếp quàng vai.

Bụp!

Chu Bình còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã bị Tô Thần quật ngã.

Mông hắn đập xuống mặt đất giống như sắp nứt ra vậy.

Phát ra tiếng vang đầy đau đớn.

Tô Thần đột nhiên xuất thủ, hắn căn bản không kịp thi triển khí kinh bảo vệ mông mình.

Mặt đất này chính là nền đất đá thật.

Bởi vì đau đớn, miệng hắn muốn phát ra tiếng kêu thảm thiết nhưng có một bàn tay trực tiếp bóp lấy cổ họng hắn làm cho hắn không thể kêu.

Đầu hắn cũng đập xuống đất.

“Thực lực chỉ có thể này mà dám ức hiếp ta, lúc trước chỉ là không muốn so đo với người mà thôi.”

Giọng nói trầm thấp của Tô Thần vang lên bên tai mập mạp.

Trầm thấp còn mang theo một cỗ hàn khí lạnh như băng làm cho mập mạp phục hồi tinh thần.

“Tìm, tìm chết!”

Mập mạp bị nắm cổ, sắc mặt trở nên dữ tợn nói.

Hơn nữa khí kinh trong cơ thể lưu chuyển, muốn vận lực ra tay với Tô Thần.

Rắc!

Nhưng lúc này cổ tay hắn phát ra tiếng vang nhỏ.

Cảm giác đau đớn, hít thở không thông trong nháy mắt vọt vào đại não mập mạp khiến bàn tay vận lực cũng buông lỏng.

Phanh!

Tô Thần ném mập mạp sang một bên.

Mập mạp bị ném xuống mặt đất chỉ cảm giác xương cốt toàn thân như muốn rã ra.

Hắn cố nén đau đớn đứng lên.

“Ta muốn, ta muốn đánh chết ngươi!”

Mập mạp vận chuyển khí kinh, bàn tay nắm thành quyền vọt tới Tô Thần.

Thế nhưng lúc hắn xông lên, trên người Tô Thần phát ra một cỗ khí tức vô cùng thô bạo, cỗ khí tức này làm cho mập mạp đang muốn xông về phía Tô Thần biến sắc.

Cảm giác được mình giống như bị một con bạo viên nhìn chằm chằm.

Bước chân lập tức ngừng lại.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Sau đó bùm bùm quỳ gối trước mặt Tô Thần.

“Tô lão đại, ngươi tha cho ta một mạng đi, ta, ta chỗ này có một trăm lượng, coi như ta hiếu kính ngươi!”

Mập mạp lập tức lấy một tấm kim phiếu từ trong ngực ra đưa cho Tô Thần.

“Cái này!”

Nhìn mập mạp quỳ xuống, hơn nữa còn hiếu kính mình một tấm ngân phiếu một trăm lượng.

Tô Thần có chút kinh ngạc.

Bất quá cũng cảm thán mập mạp này thông minh, khí tức trên người hần chột thu liễm.

Tiếp nhận ngân phiếu xong, Tô Thần ngồi xuống ghé dài mà mập mạp nằm khi nãy.

“Ngươi rất thức thời, không sai không sai.”

“Tô lão đại, sau này ngươi chính là lão đại của ta, ta chính là rể hành của lão đại, ngươi nói trồng chỗ nào thì ta liền trồng chỗ đó.”

“Lão đại, ngươi nếm thử đi, đây là trà ngon ta lấy từ sư tôn ta, ngài vừa trở về uống một chén trà làm ấm cổ họng trước.”

Chu Bình tiến lên rót cho Tô Thần một chén trà.

Chuyển biến thái độ quá nhanh.

Nếu chuyển biến không nhanh thì ...

Vừa rồi Tô Thần tản ra hung sát khí làm cho tim hần đập nhanh chưa từng có.

Cảm giác chỉ cần mình không vừa lòng liền có thể bị đối phương một quyền đánh chết.

Với thực lực Tiên Thiên sơ kỳ của hắn, đối diện với khí thế của Tô Thần vừa rồi, hắn cảm giác mình giống như một con kiến.

“Vốn muốn thu thập người một chút nhưng người rất thức thời, cho nên hôm nay ta sẽ không thu thập người!”

Tô Thần uống một ngụm trà, đứng lên nói:

“Ta còn phải đến nội vụ đường, chờ làm xong việc ta lại đến tìm người. ”

Hắn còn có một số việc muốn hỏi tiểu mập mập này, lúc trước nguyên chủ cùng với tiểu mập mập này cũng không có cừu oán gì.

Tiểu mập mập này lại tính kế, muốn tổng tiền hắn.

Chắc là có lý do, hắn cần phải biết.

“Tô lão đại muốn tăng đẳng cấp đệ tử nội môn sao, có muốn ta dẫn đường hay không?”

“Đến lúc đó phân phối tiêu viện, ta còn có thể hỗ trợ.”

“Tiêu viện cách vách của ta vừa lúc trống, ta đi theo Tô lão đại liền có thể giúp Tô lão đại xử lý!

Mập mập có vẻ rất ân cần.

Tô Thần mang đến cho hắn cảm giác khủng bố nhưng cũng làm cho hắn cảm giác có lẽ mình có thể ôm một cái đùi.

Ai bảo cái đầu mập gia này xoay nhanh đây?

Nghe được lời của mập mập, trong lòng Tô Thần cũng khẽ động.

Bước vào Tiên Thiên, tu hành Sơn Hà Công đến tầng thứ tư sẽ trở thành đệ tử nội môn nhị đẳng.

Đến lúc đó Nội Vụ Đường sẽ phân hấn đến cứu đại biệt viện của Thiên La Phong.

Tô Thần có rất nhiều bí mật.

Cho nên không thể chọn biệt viện canh chừng nghiêm ngặt, muốn tìm một biệt viện được quản lý lỏng lẻo.

“Trong Thiên La Phong có vị chủ nhân biệt viện nào mặc kệ mọi chuyện, cũng không quản đệ tử như thế nào không?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

“Mặc kệ mọi chuyện?”

Mập mạp có chút khó hiểu, không màng quản lý biệt viện sao?

Nhưng hấn vẫn mở miệng nói:

“Thiên Tuyết viện, Mộ Dung trưởng lão mặc kệ mọi việc, cũng mặc kệ đệ tử.

Tuy rằng thực lực của nàng không tệ nhưng tài nguyên ít, Tô lão đại, ta đề nghị người nên nghĩ biện pháp tiến vào Thiên Trần viện. ”

Thiên Tuyết viện do Mộ Dung Khinh Trần chủ sự, một năm trước bước vào Luyện Thần cảnh đỉnh phong.

Chính là võ giả có hy vọng trong vòng ba năm này trùng kích Luyện Phách cảnh.

Chương 123: Thiên Tuyết viện, đệ tử nhị đẳng (2)

....

Là trưởng lão Thiên La Phong mới thắng.

Trưởng lão Thiên La Phong không phải trưởng lão Chủ Phong.

Thực lực của trưởng lão chủ phong phải ở Luyện Phách cảnh.

Nhưng trưởng lão Thiên La Phong chỉ cần Luyện Thần hậu kỳ là có thể quản lý một biệt viện.

Nghe đồn Mộ Dung Khinh Trần rất đẹp, là đệ tử thân truyền của Thiên La Phong

Lúc khai viện có rất nhiều người đều muốn tiến vào Thiên Tuyết Viện.

Mộng tưởng trở thành đệ tử của Mộ Dung Khinh Trần, nhưng Mộ Dung Khinh Trần lại không lộ diện, cũng không thu đệ tử.

Cho nên rất nhiều người lúc trước tiến vào Thiên Tuyết viện đều cảm thấy vô cùng hối hận.

Dù sao chỉ là đệ tử biệt viện, không phải là đệ tử của Mộ Dung Khinh Trần, không có một chút tác dụng nào.

Hơn nữa tài nguyên tu hành còn ít, dẫn đến việc tu hành chậm trễ.

Nên nhiều người không muốn đến Thiên Tuyết viện.

“Không cần, Thiên Tuyết viện rất thích hợp với ta, làm sao đi Thiên Tuyết Viện đây?”

Tô Thần mở miệng nói.

“Thiên Tuyết viện?”

Cái gì?”

Tô lão đại người muốn đi Thiên Tuyết viện, vậy không cần làm gì cả, chỉ cần người không cho đệ tử nội vụ đường bất cứ thứ gì bọn họ sẽ tự cho người vào đó! ”

Lúc trước mập mập còn tưởng rằng Tô Thần muốn đi Thiên Trần viện, không nghĩ tới Tô Thần muốn đi Thiên Tuyết viện.

“Như vậy sao?”

“Đi thôi, người dẫn ta đi qua, nếu như không vào được Thiên Tuyết viện, người liền nghĩ biện pháp cho ta.”

Tô Thần sợ vạn nhất cho nên vẫn mang theo mập mập.

Bên trong nội vụ đường Thiên La Phong.

Quản sự nội vụ đường đang ngồi ngủ gật trên băng ghế.

Một số đệ tử đang làm việc.

Thiên La Phong không nhiều đệ tử làm việc như chủ phong, nhưng cũng có hơn một ngàn người.

Nội vụ đường có hai chức năng, một là xác định cấp bậc đệ tử, hai là phân phối vật tư cố định.

Đương nhiên phát hành vật tư là chức năng cố định, về phần đệ tử thăng cấp sẽ không nhiều lắm cho nên bình thường không quá bận rộn.

Sau khi Tô Thần tiến vào nội vụ đường.

“Vị sư huynh này, ta đã bước vào Tiên Thiên, cũng tu luyện Sơn Hà Công đến tầng thứ tư, muốn thăng cấp trở thành đệ tử nội môn nhị đẳng.”

Tô Thần đi tới trước mặt một tên đệ tử Nội Vụ Đường rồi nói.

“Bước vào Tiên Thiên, tu hành Sơn Hà công đến tầng thứ tư, người theo ta!

Đệ tử nội vụ đường mang theo Tô Thần đi đến một gian phòng, hẳn cần phải kiểm chứng lời tô Thần nói.

Rất nhanh hai người đã ra khỏi căn phòng.

“Người tên là gì, muốn đến viện nào!

Đệ tử kia nhìn Tô Thần.

“Ta tên Tô Thần!

Tô Thần trả lời, sau đó nhìn về phía đối phương.

Đệ tử kia nhìn Tô Thần không có động tác, vươn một tay, ngón cái cùng ngón trỏ ma sát, thế nhưng Tô Thần cứ lẳng lẳng nhìn đối phương, không có động tác nào.

Ánh mắt tên đệ tử nội vụ đường kia thay đổi, trực tiếp mở miệng nói.

“Người đến Thiên Tuyết viện!

Nói xong Tô Thần viết tên vào danh sách Thiên Tuyết viện.

Hơn nữa còn ném cho Tô Thần một tấm lệnh bài đệ tử nhị đẳng của Thiên Tuyết Viện.

Sự tình giống như mập mạp nói, quả nhiên không cho chỗ tốt sẽ bị phân đến Thiên Tuyết viện.

Rất phù hợp với suy nghĩ hiện tại của Tô Thần, chỉ là sắc mặt đệ tử nội vụ đường tiếp đãi hẳn có chút không tốt, âm

trầm nhìn Tô Thần.

Tô Thần cũng không thềm để ý đến sắc mặt đối phương, nhận lấy lệnh bài đi ra khỏi nội vụ đường, hắn còn muốn đi Thiên Tuyết viện báo danh.

“Thần ca, ta nói đúng không, chỉ cần không cho bọn họ chỗ tốt, bọn họ sẽ phân ngời đến Thiên Tuyết viện.”

Mập mạp thân thiết, vì kéo quan hệ lại gần mà không gọi lão đại nữa, chuyển sang gọi Thần ca.

“Ta đến Thiên Tuyết viện báo danh, ngời cũng không cần theo ta!”

Tô Thần xua tay nói.

“Được, Thần ca, có chuyện gì khác cứ phân phó ta làm là được.”

Mập mạp cáo biệt Tô Thần.

Tô Thần tách ra khỏi mập mạp đi tén về phía Thiên Tuyết viện, Thiên La Phong có chín đại biệt viện.

Thiên Tuyết viện bài danh cuối cùng được an bài ở phía tây Thiên La Phong, nơi hẻo lánh nhất.

Biệt viện ở chỗ này chủ yếu do Thiên Tuyết viện chủ sự Mộ Dung Khinh Trần thích yên tĩnh, thuận tiện khổ tu, cho nên chọn nơi hẻo lánh này.

Nửa canh giờ sau Tô Thần đi tới trước cửa Thiên Tuyết viện.

Thiên Tuyết viện không có xa hoa như các biệt viện xa khác.

Hậu viện là nơi chủ sự Mộ Dung Khinh Trần tu luyện, không cho người ngoài tùy ý bước vào.

“Thật đúng là ít người.”

Tô Thần ở cửa biệt viện, không nhìn thấy một người nào.

Hắn nhắc chân bước vào cửa biệt viện cũng không thấy người nào, phỏng chừng đều đã ra ngoài tu luyện.

Dù sao Mộ Dung Khinh Trần rất ít khi xuất hiện chỉ dạy đệ tử, quanh năm không thấy người, ai sẽ ở lại nơi này chứ?

Tô Thần đánh giá viện tử, phát hiện bên trái cửa có một tấm bảng gỗ viết ba chữ đăng ký.

Bên trong có một thiếu nữ cái tóc đuôi ngựa đang nằm sấp trên bàn ngủ, khoe miệng còn chảy dãi, xem ra ngủ rất ngon.

Bộ dạng nàng thanh tú, lông mày còn không ngừng nhướn nhướn, gương mặt vui vẻ, phỏng chừng là mơ thấy chuyện gì buồn cười.

Nhìn bộ dạng này, Tô Thần cảm giác cũng ngại quấy rầy đối phương.

“Trước tiên để cho đối phương ngủ một chút, thuận tiện xem xét biệt viện này.”

Tô Thần thầm nghĩ.

Mặc kệ như thế nào thì về sau hẳn đều là đệ tử Thiên Tuyệt viện, cho nên sớm quen thuộc một chút cũng tốt.

Chương 124: Thiên Tuyết viện, Mộ Dung Khinh Trần

....

Bên trong sân có một gian phòng đủ cho hơn mười người ngồi, tương tự như phòng học, hẳn là nơi để dạy đệ tử.

Một địa điểm luyện công có ba gian phòng viết chữ ”phòng tu luyện.”

Xem xét Thiên Tuyết viện một vòng, hẳn thấy nơi này rất yên tĩnh và đơn sơ.

Bất tri bất giác Tô Thần đã bước vào hậu viện.

Lúc hẳn bước vào hậu viện, ngẩng đầu nhìn thì phát hiện một bóng dáng xinh đẹp đang đứng trong lương đình hậu viện, mặc trang phục trắng tinh giống như tiên tử.

Đây là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp, đứng nơi đó làm cho Tô Thần cảm giác như một đóa U lan trong sơn cốc, cực kỳ xuất trần và yên tĩnh.

Còn cho người khác cảm giác như hòa hợp với thiên địa.

Tô Thần nhìn nữ tử trước mặt, thất thần trong phút chốc.

Có thể nói nữ tử này là nữ tử hoàn mỹ nhất, xuất trần nhất mà hẳn từng gặp.

Bước chân của hẳn trở nên nhẹ nhàng hơn, tiến về phía trước.

Thế nhưng lúc này bên tai Tô Thần lại có một giọng nói vang lên:

“Hậu viện chính là cấm địa Thiên Tuyết viện, không phải là nơi người nên tới. ”

Thanh âm giống như thiên âm, phi thường êm tai nhưng lại mang đến cho Tô Thần một cỗ áp lực.

Bước chân giống như bị ai đó chặn lại.

Khí thế áp chế.

Đồng tử Tô Thần co lại, dừng bước.

Hắn biết nữ tử trước mắt là chủ sự của Thiên Tuyết viện, Mộ Dung Khinh Trần ít khi lộ diện kia.

“Ai cho người đến hậu viện, muốn ăn đòn!

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn từ phía sau vang lên, tiếp đến là một đạo chuông âm sắc bén vồ về phía Tô Thần.

Người ra tay là một nữ tử mặc áo vàng, thân hình nữ tử rất nhanh, bàn tay trực tiếp tới trước ngực Tô Thần.

Ánh mắt Tô Thần ngưng tụ, bàn tay nâng lên tung ra một quyền.

Quyền kinh cường đại trực tiếp va chạm với bàn tay đối phương.

Ầm!

Nắm tay Tô Thần trực tiếp chấn nát khí kinh trong lòng bàn tay đối phương.

Khí kinh bị chấn vỡ nắm đấm va chạm với bàn tay.

Nữ tử kia chỉ cảm giác được một cỗ lực lượng cuồng bạo truyền vài cánh tay mình làm cho cánh tay tê dại.

“Người!”

Nữ tử áo vàng lạnh lùng nhìn, lúc trước nàng chỉ là muốn giáo huấn người tự tiện xông vào hậu viện một chút.

Thế nhưng không nghĩ tới đôi phương lại chấn nát khí kinh của nàng.

Còn dùng lực lượng thân thể thuần túy, điều này làm cho nàng có chút tức giận.

Trong bàn tay xuất hiện một cỗ khí kinh màu đỏ, muốn tiếp tục ra tay với Tô Thần.

Giờ khắc này khí thể Tô Thần cũng bắt đầu biến hóa, lực lượng tăng cường, phát ra khí thể áp bách.

Nữ tử đang chuẩn bị ra tay cảm nhận được một cỗ khí thể như núi lớn đột nhiên đè lấy mình bỗng nhiên đình chỉ.

“Ngươi không phải đối thủ của hần.”

Lúc này Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

Trong mắt nàng có chút ngạc nhiên, nhìn Tô Thần nói:

“Ngươi không thuộc biệt của viện chúng ta!”

“Hôm nay vừa mới bị Nội vụ đường phân đến Thiên Tuyết viện, đến đây báo danh.”

Tô Thần đưa lệnh bài đệ tử Thiên Tuyết viện ra.

“Đệ tử nhị đẳng?”

Nữ tử áo trắng nhìn Tô Thần, vẫn chưa hết kinh ngạc.

Đệ tử nhị đẳng Thiên Tuyết Viện cũng không phải có thực lực như Tô Thần.

“Ta là chủ sự Thiên Tuyết viện Mộ Dung Khinh Trần, ngươi xưng hô như thế nào?”

Mộ Dung Khinh Trần cảm thấy hứng thú với Tô Thần, hỏi.

“Tô Thần!”

Tô Thần không tự xưng là đệ tử.

Mộ Dung Khinh Trần có thực lực không tệ nhưng cũng chỉ cho hấn một chút áp lực mà thôi.

Người như nàng còn không có tư cách để cho hấn xưng đệ tử.

Có thể để cho hấn xưng đệ tử, thực lực ít nhất cũng phải ở trên Luyện Phách cảnh.

Ai bảo thủ hạ của hấn có hai đại cao thủ đây?

“Tô Thần?”

Nhìn thấy Tô Thần nói như thế, Mộ Dung Khinh Trần khẽ gật đầu.

Đúng lúc này có một bóng dáng tiến vào hậu viện, đang lấy tay mơ mơ dụi mắt.

Đó là thiếu nữ ngủ trên bàn bên ngoài.

Thiếu nữ dụi mắt xong nhìn Tô Thần đứng ở trong sân, cảm thấy khó hiểu hỏi.

“Người đến để báo cáo, làm thế nào có thể xuất hiện ở hậu viện, hậu viện không phải là nơi người có thể đến!” ”

Lúc nói chuyện còn nhanh chóng lôi kéo Tô Thần ra khỏi hậu viện.

Ra khỏi hậu viện, thiếu nữ kia vỗ ngực một cái, hít sâu một hơi.

“May mà ta thông minh, nếu không người sẽ bị Thái Vi tử hung hăng giáo huấn, không được phép thì không được tiến vào hậu viện.”

“Ta tên Thu Linh Nhi, còn người tên là gì?”

Thiếu nữ nhìn Tô Thần nói.

“Tô Thần, hôm nay vừa tới biệt viện báo danh.”

Tô Thần cảm giác thiếu nữ này không tệ, dù sao cũng không có động thủ, còn lôi kéo mình rời đi.

“Tô Thần, vậy sao ngươi không tìm ta đăng ký?”

Thiếu nữ nhìn thoáng qua Tô Thần nói.

“Nhìn ngươi ngủ rất ngon, giống như mơ mộng đẹp cho nên ta không quấy!”

Tô Thần nhìn Thu Linh Nhi nói.

Nghe Tô Thần nói.

Mặt Thu Linh Nhi đỏ lên, vừa rồi nàng quả thật đã mơ mộng đẹp.

Thế mà lại bị Tô Thần nhìn thấy bộ dạng xấu xí.

“Hừ, cũng không biết gọi ta, uống phí ta mạo hiểm đắc tội Thái Vi tỷ cứu ngươi!”

“Trước giúp ngươi ghi tên, cho ngươi lĩnh trang phục cùng với công pháp của đệ tử Thiên Tuyệt viện.

Thu Linh Nhi chuyển đề tài.

Tô Thần gật gật đầu đi theo Thu Linh Nhi báo danh cùng với nhận trang phục.

Chương 125: Thiên Sách Đường, Nạp Lan Dung Yên (1)

...

Ở hậu viện.

“Tiểu thư, người này có thân thể rất cường hãn, khí kinh của ta cũng không thể xuyên thấu nắm đấm của hắn.”

“Đã bị khí kinh của hắn đánh nát, hơn nữa vừa rồi rõ ràng là một kích tiện tay của đối phương thôi, lực lượng thân thể thật sự rất khủng bố.”

Nữ tử ra tay vừa rồi là Thái Vi, nàng khom người nói với nữ tử áo trắng.

Vừa rồi ra tay chủ yếu là muốn giáo huấn Tô Thần một chút vì dám tự tiện bước vào hậu viện.

Nhưng không nghĩ tới Tô Thần lại bộc phát ra lực lượng làm cho nàng kinh hãi.

“Thân thể của hắn rất mạnh, chỉ sợ có thể sánh ngang với Luyện Thần trung kỳ.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Luyện Thần trung kỳ, tiểu thư, có phải người đánh giá hắn hơi cao hay không!”

Thái Vi không khỏi nói.

Tuy rằng nàng bị Tô Thần áp chế thể nhưng lại không cho rằng Tô Thần có thực lực có thể sánh ngang Luyện Thần trung

kỳ.

“Nếu như đối phương muốn giết người, đột nhiên bộc phát toàn bộ lực lượng, người có thể trọng thương trong một kích.”

Mộ Dung Kinh Trần nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Thái Vi hơi sửng sốt.

Nghĩ đến vừa rồi Tô Thần cho nàng cảm giác áp bách như núi, thần sắc trầm xuống.

Có lẽ đúng như lời tiểu thư nói, đối phương có chiến lực Luyện Thần trung kỳ.

“Người đi điều tra thân phận của hắn một chút, sau đó nói cho ta biết.”

Mộ Dung Kinh Trần nói xong tiến vào tiêu lâu hậu viện.

Phía bên kia.

Thu Linh Nhi mang theo Tô Thần đăng ký xong liền dẫn hắn tới mật khẩu cất giữ bí tịch của Thiên Tuyết viện.

“Tô Thần, đây là bí quyển Sơn Hà công tạng thứ năm, sau khi cầm về không được tiết lộ ra ngoài, còn nữa, người có thể ở chỗ này lựa chọn một quyển công pháp khác.”

Thu Linh Nhi nói với Tô Thần.

“Sơn Hà Công tạng thứ năm!

Tô Thần tiếp nhận quyển công pháp sau đó nhìn thoáng qua mấy giá bí tịch xung quanh.

“Ta có thể tùy ý xem một chút không?”

“Có thể, tùy ý xem đi, người chọn cái nào thì nói cho ta biết, ta giúp người đăng ký, sau đó có thể mang đi.”

“Đây đều là bản chép tay, bản gốc vốn ở Tàng Kinh lâu chủ phong.”

Thu Linh Nhi nói.

Tô Thần tiến vào bên trong nhưng trong lòng cũng không ôm bao nhiêu hy vọng.

Hắn bắt đầu quan sát tìm kiếm công pháp tốt một chút.

“Thái Âm kiếm pháp, Tùy Phong Lạc Diệp Kiếm, Thùy Liễu đao pháp, Thiên Địa Nhất Đao Trảm, cái tên này không tệ.”

Tô Thần nhìn Thiên Địa Nhất Đao Trảm, nhẹ giọng nói.

Nhưng sau khi mở ra xem hắn có chút sửng sốt, chỉ có một chiêu trảm.

“Cái này người không cần xem, không có tác dụng gì, đây là một chiêu đao thế, bên Tàng Kinh Lâu có một đao đồ lục, người tận mắt nhìn thấy có lẽ sẽ lĩnh ngộ được một chiêu đao thế này!”

Thu Linh Nhi nhìn thấy Tô Thần mở Nhất Đao Trảm ra xem liền nói.

Đệ tử nhất đẳng mới có cơ hội vào Tàng Kinh lâu.

Tô Thần buông đao phổ xuống sau đó tiếp tục tìm tòi.

“Thiên Sương quyền!”

Ánh mắt Tô Thần ngưng tụ, nghĩ đến võ học hùng bá trong phong vân, bắt đầu xem.

【Phát hiện võ học tuyệt phẩm, một trong Tam Phân Quy Nguyên Khí, Thiên Sương quyền, thưởng hai tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.】

“Không nghĩ tới Thiên Sương quyền này lại thật sự có quan hệ với Tam Phân Quy Nguyên Khí.”

Sắc mặt Tô Thần vui vẻ.

Cánh tay trái của hắn dung hợp với cánh tay Kỳ lân, tu luyện Thiên Sương quyền nữa thì uy lực chắc chắn tăng lên rất nhiều.

“Ta lựa chọn quyền công pháp này!”

Tô Thần nói với Thu Linh Nhi.

“Đây chỉ công pháp thuộc tính hàn, tu hành tương đối khó khăn!

Thu Linh Nhi nhìn Tô Thần nói.

“Không có việc gì, ta tin tưởng mình có thể tu luyện thành công.”

Tô Thần nói.

“Vậy được rồi, ta giúp ngươi đăng ký, còn đây là chìa khóa tiểu viện cá nhân, ngươi có thể lựa chọn một tiểu viện sau núi.”

“Bất quá ta nói cho ngươi biết, biệt viện chúng ta có vị trí tương đối xa, tông môn phân chia tiểu viện ở nơi khá hẻo lánh.

Có rất ít người sống chung quanh, nếu ngươi có tiền có thể dùng để mua một tiểu viện khác! ”

Thu Linh Nhi nói.

Sau đó nghĩ tới chuyện gì khác, nàng nhìn Tô Thần nói tiếp:

“Ngươi đến chỗ chúng ta, hẳn là trên người cũng không có tiền đi, có muốn mượn sư tử một chút hay không, chỉ lấy lãi một phần. ”

Đột nhiên Thu Linh Nhi biến thành người tham tiền, mắt sáng nhìn Tô Thần.

“Ta không cần, ta ở sau núi đi.”

Tô Thần nhanh chóng đáp.

Ít người hơn, rất thuận tiện cho hẩn ra ngoài hay tu luyện.

Hiện tại công pháp trên người đã đủ cho hẩn tu luyện.

Đặc biệt là lúc trước còn đạt được một quyển Thiên Ma Thiên Ấn Pháp, chưa kịp tu luyện đây.

“Ai, Thật đáng tiếc!”

Thu Linh Nhi có chút thất vọng.

“Vậy ta liền cáo từ trước!”

Tô Thần không có ý định ở lại chỗ này nhiều hơn, cáo từ Thu Linh Nhi rồi rời đi.

“Nhớ rõ ngày thứ ba mỗi tháng đến lĩnh đan dược cùng tài nguyên, còn có giáo tập sẽ đến biệt viện giảng bài.

Có vấn đề nào trên phương diện tu hành có thể hỏi, thời điểm khác không có người giải đáp.”

Thu Linh Nhi dặn dò Tô Thần một chút.

Tô Thần cảm tạ sau đó tiến về chỗ biệt viện sau núi.

Chương 126: Thiên Sách Đường, Nạp Lan Dung Yên (2)

....

Những tiểu viện này chỉ có rải rác vài người, nhìn khóa trong tay mình, là một tiểu viện cuối cùng, bên phải rừng trúc.

Không tệ, rất thích hợp với bản thân.

Thời điểm này, ở quận phủ.

Bạch Sầu Phi đã tìm hiểu đến Thiên Sách Đường.

Nhìn trang viên chiếm diện tích rộng lớn trước mặt, Bạch Sầu Phi tiến tới gõ cửa.

Không bao lâu sau có một lão giả quần gia xuất hiện.

“Khánh thành, Kim Phong Tế Vũ Lâu Bạch Sầu Phi đến bái kiến Thiên Sách Đường, Nạp Lan Dung Yên.”

Bạch Sầu Phi đưa bái thiếp trong tay lên.

Lão giả quần gia kia nghe được Bạch Sầu Phi báo ra danh tính, ánh mắt đục ngầu lóe một tia dị sắc.

Thiên Sách Đường làm tình báo.

Đương nhiên bọn họ biết chuyện xảy ra ở Khánh Thành, cũng biết lâu chủ Bạch Thiên Vũ hiện tại của Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Khánh Thành có thực lực mạnh mẽ.

Tuy rằng đối phương ở Khánh Thành nhưng cũng không thể xem thường.

“Mời đi theo ta!”

Lão giả đưa Bạch Sầu Phi tiến vào trong trang viên.

Bước vào trong trang viên.

Bạch Sầu Phi liền cảm giác được rất nhiều ánh mắt trong tối đang chú ý bọn họ.

Khí tức còn không kém.

“Trong trang viên coi như có chút lực lượng, nội tình không tệ!”

Bạch Sầu Phi thâm nghĩ trong lòng.

Trang viên khá lớn, xuyên qua đại sảnh tiền viện, cả hai đi qua một hành lang gỗ tới một đại sảnh khác.

“Bạch tiên sinh, ngài ở chỗ này chờ một chút, ta đi gặp chủ nhân.”

“Chuẩn bị trà cho Bạch tiên sinh!”

Quản gia phân phó thị nữ trong sảnh sau đó rời khỏi.

Trong một gian phòng ở hậu viện.

Một nữ tử mặc váy dài màu lam nhạt ngồi trên ghế đá, trong tay đang cầm một quyển sách, mái tóc đen buông xuống, gió nhẹ thổi qua bay bay, trông cực kỳ mỹ lệ.

Nàng chín là Nạp Lan Dung Yênm người chấp chương Thiên Sách Đường hiện tại.

Đột nhiên nàng đặt quyển sách xuống nhìn lão giả đang đi tới.

“Tề Bá, có chuyện gì sao?”

“Tiểu thư, Bạch Sầu Phi thuộc Kim Phong Tế Vũ Lôu Khánh Thành tới, muốn gặp ngài!

“Khánh Thành, Kim Phong Tế Vũ Lôu, Bạch Sầu Phi?”

Nghe vậy, Nạp Lan Dung Yên khẽ nhú mào, lúc trước bọn họ nhận được tin tức Kim Phong Tế Vũ Lâu không có ai tên Bạch Sầu Phi.

“Thực lực như thế nào?”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng hỏi.

“Có thể ở Luyện Phách cảnh!”

Tề Bá kia mở miệng nói.

“Luyện Phách cảnh, Bạch Thiên Vũ cũng là Luyện Phách cảnh, xem ra không khác với suy đoán lúc trước của chúng ta, Bạch Thiên Vũ còn có thể lực phía sau!”

“Nhưng Nạp Sầu Phi này tới Thiên Sách Đường ta làm gì đây?”

“Đi, theo ta đi gặp Bạch Sầu Phi này.”

Nạp Lan Dung Yên đứng dậy rời bước tiến về đại sảnh.

Bạch Sầu Phi đang nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi Nạp Lan Dung Yên của Thiên Sách Đường.

Trong đầu bắt đầu lược lại tin tức về Thiên Sách Đường và Nạp Lan Dung Yên.

Nạp Lan Dung Yên là dưỡng nữ của đường chủ Thiên Sách Đường đời trước Nạp Lan Cô Vân.

Sau khi Nạp Lan Cô Vân chết, bởi vì không có con nối dõi cho nên Nạp Lan Dung Yên mới có thể trở thành người chủ sự Thiên Sách Đường.

Nạp Lan Dung Yên có thiên tư trác tuyệt, giỏi mưu lược, dưới sự vây quét của hai nhà khác mà vẫn có thể bảo trụ địa vị Thiên Sách Đường.

Về phần võ công, có thể là ở Luyện Thần cảnh, nhưng bởi vì Nạp Lan Dung Yên chưa từng xuất thủ nên chỉ là suy đoán.

Tin tức không nhiều lắm, muốn nắm bắt Nạp Lan Dung Yên từ tin tức đã có không quá thực tế.

Trong khi Bạch Sầu Phi suy nghĩ thì Nạp Lan Dung Yên đã từ ngoài sảnh tiến vào, ánh mắt rơi vào Bạch Sầu Phi đang ngồi trong đại sảnh.

Một bộ áo trắng ngọc thụ lâm phong, trên người còn tản ra sự cao ngạo.

Đôi mắt đẹp của nàng hơi nhú lại.

Bạch Sầu Phi nhìn thấy Nạp Lan Dung Yên tiến vào, đôi mắt khẽ động, đứng dậy, hơi hành lễ:

“Gặp Nạp Lan đường chủ!”

“Mời Bạch công tử ngồi!”

Nạp Lan Dung Yên chào hỏi Bạch Sầu Phi rồi ngồi xuống đối diện hẳn.

“Không biết lần này Bạch công tử đến Thiên Sách Đường có chuyện gì?”

Nạp Lan Dung Yên vẫn không đề cập đến Kim Phong Tế Vũ Lô, chỉ xưng hô Bạch Sầu Phi là Bạch công tử.

“Nạp Lan đường chủ, lần này ta đại biểu Kim Phong Tế Vũ Lô đến, hy vọng có thể hợp tác với Thiên Sách Đường.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Nghe đồn Kim Phong Tế Vũ Lô hợp tác với Bắc Trần Phủ Ti Ti Diêm thống lĩnh, hẳn là có thể lấy được một danh ngạch tiến vào quận phủ, không cần phải hợp tác với Thiên Sách Đường chúng ta.”

Nạp Lan Dung Yên nhìn Bạch Sầu Phi nói.

Nàng đã hiểu được mục đích của Bạch Sầu Phi.

“Nạp Lan đường chủ, đây là một cơ hội đôi bên cùng có lợi, Kim Phong Tế Vũ Lô chúng ta không muốn phía sau có trói buộc gì.

Nếu như chỉ đơn thuần là vì chuyện danh ngạch, chúng ta có thể lấy được bất kỳ lúc nào.”

“Bất quá chờ chúng ta lấy được danh ngạch, sẽ động thủ với Thiên Sách Đường đầu tiên.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Nghe được lời Bạch Sầu Phi nói, đồng tử Nạp Lan Dung Yên co lại.

Nàng không nghĩ tới Bạch Sầu Phi lại trực tiếp uy hiếp bọn họ.

Trong đôi mắt đẹp xuất hiện một đạo hàn mang.

“Bạch công tử đang uy hiếp chúng ta?”

Chương 127: Uy hiếp, suy đoán và hợp tác

....

“Người có thể xem đây là uy hiếp, ai bảo hiện tại các người đang chèn ép chứ?”

“Nhưng Lĩnh Nam quận phủ lớn như vậy, Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta tiến vào quận phủ không thể chỉ đến xây một phân lâu để ngắm cảnh đi!”

Bạch Sầu Phi nhìn Nạp Lan Dung Yên nói.

Đôi khi tiêu diệt đối thủ cạnh tranh là cách duy nhất để tăng trưởng.

Thiên Sách Đường có thể tạm thời ngăn trở áp lực của hai nhà khác nhưng mà nếu thêm Kim Phong Tế Vũ Lâu.

E là Thiên Sách Đường sẽ không yên bình như vậy.

“Nạp Lan đường chủ, ta sẽ không ở lại đây, ta cho người một ngày cân nhắc, ngày mai ta lại tới cửa.”

“Nếu như không hợp tác, đó chính là đối thủ.”

Bạch Sầu Phi xoay người đi ra khỏi đại sảnh.

Nhìn Bạch Sầu Phi rời đi, trên mặt Nạp Lan Dung Yên tràn đầy phần nộ.

“Tiểu thư, Bạch Sầu Phi đã nói rất rõ ràng, chúng ta nên làm như thế nào?”

Quản gia Tề Bá bên cạnh nàng trầm giọng nói.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu quá bá đạo, một khi hợp tác với bọn họ, về sau chỉ sợ cũng sẽ bị bọn họ chậm rãi nuốt mất.”

“Bất quá qua phong cách hành sự của Bạch Sầu Phi này có thể thấy được thể lực sau lưng bọn họ không đơn giản!

Nạp Lan Dung Yên áp chế sự tức giận, trầm giọng nói.

“Nếu như vậy thì thật sự bất lợi với chúng ta!

“Không phải họ muốn hợp tác sao?

Có lẽ có thể dùng bọn họ báo thù cho nghĩa phụ ta.”

“Ngày mai hẳn sẽ trở lại.

Ta liền nói cho hắn biết có thể cùng hắn hợp tác nhưng phải đưa ra thành ý, để cho hắn mang đầu Tam trưởng lão Phong Đường tới.”

Nạp Lan Dung Yên lạnh lùng nói.

Tình cảnh hiện giờ của Thiên Sách Đường rất gian nan, sở dĩ có thể còn tồn tại chủ yếu là bởi vì có người coi trọng nàng.

Vậy nên Hòa Phong Đường cùng Bích Vân Hiên mới không triệt để áp chế các nàng.

Nếu như hợp tác với Bạch Sầu Phi mà giải quyết được phiền toái hiện tại thì cũng có thể.

Nghĩ tới đây, Nạp Lan Dung Yên tươi cười.

Tề Bá cũng đã biết tính toán của tiểu thư, không nói gì thêm.

Nạp Lan Dung Yên bỗng nghĩ đến chuyện gì đó.

“Hôm nay vừa mới nhận được tin tức, trưởng lão Tần gia cùng Huyết Kỳ Môn tiến về Khánh thành đã bị người ta chém giết trên đường.”

“Từ dấu vết ra tay, chính là người đã giết chết Dương gia Dương Mộc Thần.”

“Theo phân tích thì hẳn là thực lực của người này đã đạt tới Luyện Phách trung kỳ.”

Tề Bá trầm giọng nói.

“Xem ra loạn bên Khánh thành sẽ lan đến quận phủ bên này!

“Tần gia, Dương gia, Huyết Kỳ Môn, Bắc Trần Phủ Ti, Hàn Nguyệt giáo, còn có người ra tay trong bóng tối, thời tiết Lĩnh Nam quận phủ này sẽ thay đổi!

“Phải người điều tra tin tức của người ra tay, nhìn xem người âm thầm ra tay rốt cuộc là ai?

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

Lúc nói chuyện, sắc mặt Nạp Lan Dung Yên đột nhiên thay đổi.

Trong đầu xuất hiện bóng dáng Bạch Sầu Phi.

“Người nói những người này có thể là do Kim Phong Tế Vũ Lâu âm thầm giết hay không, hoặc có thể nói là Bạch Sầu Phi giết.”

Nạp Lan Dung Yên trầm giọng nói.

Nghe được lời Nạp Lan Dung Yên nói, sắc mặt Tề Bá cũng thay đổi.

“Tiểu thư, ý của ngài là?

Chuyện này không có khả năng! ”

Tề Bá không tin lắm.

“Tại sao không có khả năng?”

Bạch Sầu Phi đến từ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Kim Phong Tế Vũ Lâu trước kia chỉ là một thể lực tình báo nhỏ nhỏ ở Khánh Thành, coi như có chút danh tiếng, nhưng mà chẳng có thanh danh gì ở quận phủ.

Bây giờ lại có cao thủ như Bạch Thiên Vũ và Bạch Sầu Phi.

Bạch Thiên Vũ một đao chém chết Hàn Nguyệt Giáo Tiết Mộng Hoài, Tiết Mộng Hoài chính là thủ hạ của Lục Thiên Hành, một trong Tứ đại pháp vương của Hàn Nguyệt giáo, nhân vật như vậy Bạch Thiên Vũ đều có thể dùng một chiêu chém giết.

Chứng tỏ Bạch Thiên Vũ không thèm để ý đến Lục Thiên Hành.

Cả Lục Thiên Hành mà cũng không thèm để ý.

Vậy cũng không cần để ý tới Dương gia, Tàn gia và Huyết Kỳ Môn.

Hắn dám làm như vậy chỉ có hai nguyên nhân, một là bản thân có thực lực cường đại, hai là sau lưng hắn có thể lực.

Lúc trước Bạch Sầu Phi không xuất hiện thì có thể nói là thực lực bản thân cường đại, nhưng Bạch Sầu Phi hiện thân, chứng tỏ phía sau bọn hắn có thể lực, còn là thể lực không tầm thường.

Hiện tại Kim Phong Tế Vũ Lâu đang muốn tiến vào quận phủ.

Quận phủ trở nên loạn thì Kim Phong Tế Vũ Lâu mới có cơ hội.

Càng nghĩ Nạp Lan Dung Yên càng thông suốt, giống như là bắt được cái gì đó.

Thế nhưng sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Nếu như nàng phỏng đoán đúng, như vậy lời Bạch Sầu Phi uy hiếp là thật.

Hơn nữa có thể ra tay với các nàng bất kỳ lúc nào.

“Có lẽ đây là nguyên nhân hấn tị mình đến, muốn cho lòng ta sợ hãi!

Nạp Lan Dung Yên trầm nghĩ.

“Giúp ta hẹn với Bạch Sầu Phi, nói ta đồng ý đề nghị của hấn, Thiên Sách Đường sẽ hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Nạp Lan Dung Yên hạ quyết tâm nói.

Phân tích xong mọi chuyện, nàng biết mình không cách nào từ chối vậy thì cứ trực tiếp đáp ứng hợp tác.

“Đã hiểu!”

Tề Bá gật đầu.

Hiện giờ hấn cũng nghĩ đến chuyện gì đó rồi.

Hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lâu có lẽ là lựa chọn duy nhất.

Như vậy tiểu thư cũng có thể giảm chút áp lực.

Chương 128: Ba nhà hội họp, mục tiêu hoài nghi (1)

....

Ở Sơn Hà Môn, bên trong tiểu viện.

Tô Thần tiến hành tu luyện Sơn Hà công tạng thứ năm mình vừa nhận được.

Công pháp tạng thứ năm có sự chênh lệch lớn với tạng thứ tư, không chỉ có thể tăng cường tiên thiên chân khí mà còn có thể tinh luyện chất lượng tiên thiên chân khí lúc trước, có thể nói đây mới là cơ sở mấu chốt nhất của Sơn Hà Công.

Ăn một ít Tiên Thiên đan gia tăng tốc độ tu hành của mình.

Nghèo văn phú võ, thật sự là đạo lý cứng rắn, không có tiền mà tu luyện thật sự rất chậm.

“Căn cứ vào tiến độ tu luyện này, sau khi hoàn thành tu luyện tạng thứ năm, ta có thể đạt tới Tiên Thiên đỉnh phong hoặc bước vào Luyện Thần sơ kỳ.”

“Đến lúc đó sẽ đi đôi Sơn Hà Công tạng thứ sáu, theo tình hình này thì hẳn là tạng thứ sáu liên quan đến tâm thần.”

Tô Thần tu luyện một hồi sau đó trầm nghĩ.

Trong tay xuất hiện Thiên Ma Thiên ấn pháp.

Lúc trước đạt được một quyển công pháp.

Điều tra một phen.

Là một loại pháp quyết dùng thủ ấn công kích.

Chỉ có ba chiêu là Thiên Ma Kim Cương Chú, Thiên Ma Như Lai Tâm Chú cùng với một chiêu cuối cùng Thiên Ma Lâm Thế.

Uy lực của ba chiêu này tuyệt đối không tầm thường.

Nhưng muốn tu thành cũng không dễ dàng.

Lần đầu tiên Tô Thần xem xét cũng không có chải chuốt rõ pháp quyết tu luyện.

“Xem ra thiên phú võ học của ta không có mạnh như ta nghĩ nha!”

Tô Thần lắc đầu nói.

Sau đó hắn lấy công pháp mà mình lục soát được từ trên người trưởng lão Huyết Kỳ Môn cùng với tam trưởng lão Tần gia ra.

Tu hành công pháp của Huyết Kỳ môn cùng với Tần gia thì sau đó hắn hoàn toàn có thể đục nước béo cò, vu oan hãm hại.

Về phần Thiên Sương quyền cũng cần tập trung tu luyện.

Hắn muốn ở Sơn Hà Môn đạt được nhiều hơn, cần phải thể hiện ra chút thiên phú.

Từ tình huống lúc tiếp xúc với Thiên Sương quyền cùng U Minh Huyết Chương, chắc chắn tiếp xúc với võ học cao cấp sẽ nhận được phần thưởng.

Dù sao tiếp xúc với võ học cao cấp không trọn vẹn hai lần mà đã nhận được bốn tám thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.

Cho nên nếu đạt được một vị trí cao trong Sơn Hà môn, có lẽ sẽ có thể tiếp xúc với võ học cao cấp hơn.

Lấy bí tịch Thiên Sương quyền ra xem.

Thiên Sương quyền chủ yếu vẫn là tích lũy sương khí.

Tích lũy càng nhiều sương khí thì nắm tay phát ra uy lực càng mạnh, hắc có cánh tay Kỳ lân nên có ưu thế ở phương diện này, hơn nữa còn có thể ngưng tụ nhiều tiên thiên sương khí trên cánh tay trái.

Thiên Sương quyền cũng không có khó hiểu như Thiên Ma Thiên Ấn.

Tô Thần nhanh nhập môn.

Hàn khí trong đan điền bắt đầu lưu chuyển hô ứng với cánh tay trái, một ít hàn khí bị hắc ngưng tụ ở trong tay trái.

Như vậy trong đan điền sẽ có không có hàn khí, lúc người khác điều tra cũng không cảm giác được.

Tốc độ tu hành Thiên Sương quyền khá nhanh.

Theo quá trình tu luyện, quanh thân hắc xuất hiện một cỗ hàn khí.

Nhiệt độ trong tiểu viện bắt đầu giảm.

Tại thời điểm này.

Trong một biệt viện, Thái Vi đi tới trước mặt Mộ Dung Khinh Trần.

“Tiểu thư, ta đã điều tra tin tức về Tô Thần kia, tin tức khiến người ta có chút kinh ngạc!”

Thái Vi mở miệng nói.

“Nói một chút xem?”

Mộ Dung Khinh Trần hỏi.

“Tô Thần là con trai của lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Khánh Thành.

Sau khi phụ thân hắc chết, hắc liền chuyển Kim Phong Tế Vũ Lâu cho lâu chủ hiện tại là Bạch Thiên Vũ, mời Bạch

Thiên Vũ hần hồ trợ diệt Lôi gia.”

“Lúc trước Tô Thần tiêu tiền tiến vào Sơn Hà môn trở thành đệ tử nội môn, nhưng không biểu hiện ra gì?

Thực lực vẫn ở Hậu Thiên cảnh. “

“Lần này trở về Khánh Thành cũng không có biểu hiện gì nhiều, nhưng mà đã đạt tới Tiên Thiên cảnh.”

“Hắn một mực che giấu thực lực bản thân, lần này phụ thân hắn chết mới triển lộ thực lực, xem ra muốn tăng cường thực lực!

Thái Vi nói:

“Phải vậy không?”

Có chút thú vị, hắn có thể giao dịch với Bạch Thiên Vũ chứng tỏ hắn có chút quan hệ với người ta. ”

“Bạch Thiên Vũ và Kim Phong Tế Vũ Lâu gần đây rất nổi danh, e là sẽ nhanh chóng tiến đến quận phủ. ”

“Bất quá chuyện này không liên quan gì đến chúng ta, không cần lưu ý tới hắn, nếu như tư chất tốt, thứ nên cho hắn cứ cho.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Tuân lệnh!”

Thái Vi gật đầu nói.

“Không có việc gì nữa thì người lui trước đi!”

Mộ Dung Khinh Trần xua tay nói.

“Nếu người đã nguyện ý bày ra tư chất, vậy để cho ta xem tư chất của người như thế nào đi!

Bây giờ trong thế hệ trẻ tuổi ở Sơn Hà môn, quá ít đệ tử có tư chất. ”

Sau khi Thái Vi rời đi, Mộ Dung Khinh Trần thở dài nói.

Quận phủ, đại sảnh Tần gia.

Hai thi thể được đặt giữa đại sảnh.

Chính là Tần Trâm và Võ Minh đã bị Bạch Sầu Phi đánh giết.

Lúc này trong sảnh có ba nam tử trung niên đang đứng, sắc mặt ba người đều ngưng trọng.

Bọn họ là gia chủ Dương gia Dương Mậu, gia chủ Tần gia Tần Lâm, còn có phó môn chủ Huyết Kỳ Môn, Tiết Thiên Hà.

“Xem tình trạng vết thương, chính là một tên cao thủ tu luyện chỉ pháp.”

“Cùng một người ra tay với tiểu nhi!”

Gia chủ Dương gia Dương Mậu khoảng bốn mươi, mặc trường bào màu xanh, bàn tay có màu đỏ sậm, không giống bàn tay người bình thường, xem ra công phu dùng tay không tầm thường.

“Một người mà có thể giết chết Tần Trâm cùng Võ Minh, thực lực không tầm thường!”

Chương 129: Ba nhà hội họp, mục tiêu hoài nghi (2)

....

Gia chủ Tần gia Tần Lâm mở miệng nói.

Tần Lâm có thân hình gầy gò, ánh mắt giống như chim ưng, sắc bén dị thường, trên người tản mát ra sát ý khủng bố.

Lúc trước hắn tổn thất hai tên nhi tử, hiện giờ lại tổn thất thêm một vị trưởng lão Luyện Phách cảnh.

Tần gia tổn thất thảm trọng, không thể không khiến hắn không tức giận, muốn tìm cho ra địch nhân.

Nhưng đối phương giết chết Tần Trầm và Võ Minh đều chỉ dùng một ngón tay.

Thực lực như vậy làm cho trong lòng hắn kiêng kỵ.

“Xem dấu vết đánh nhau cùng với biểu tình của hai người, đối phương giết Tần Trầm trước, sau đó giao thủ với Võ Minh và giết chết Võ Minh!

Một nam tử trung niên mặc trường bào Huyết Kỳ Môn, khuôn mặt âm trầm, giọng điệu lãnh lẽo nói.

Hắn chính là phó môn chủ Huyết Kỳ Môn Tiết Thiên Hà.

“Chẳng lẽ bọn họ ra tay với nhi tử của ta chính là vì muốn dẫn dụ Tần Trầm cùng Võ Minh sao?

Dương Mậu nhíu mày mở miệng nói.

“Cũng có thể có ý này, đối phương giết Tần Hạo trước, người giết Tần Hạo có thực lực không quá mạnh, giết Thiên

Hàn là một người tu luyện Uẩn Đạo thuật hai mươi năm, có thể uẩn đao hai mươi năm thật sự không đơn giản!”

“Người thứ ba giết chết Mộc Thần là một cao thủ dùng chỉ pháp!

“Từ tin tức thu được, đối thủ có ít nhất ba người, đây hẳn không phải là thù oán đơn giản mà là đối phương làm việc có mục đích.”

“Đối phương có thể nhắm vào ba nhà chúng ta!

Phó môn chủ Huyết Kỳ Môn Tiết Thiên Hà trầm giọng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Dương Mậu và Tần Lâm trở nên ngưng trọng.

Quả thật sau khi phân tích có thể thấy được đối phương đang hướng về phía ba nhà.

“Các người nói xem, sẽ là thế lực nào, Hàn Nguyệt giáo sao?

Tần Lâm trầm giọng nói.

“Hắn là không phải, hiện giờ Hàn Nguyệt giáo đang đối phó với Bắc Trấn Phủ Ti, không có lý do gì để ra tay với chúng ta.”

“Chúng ta không có ảnh hưởng gì tới lợi ích của đối phương.”

Gia chủ

“Ta cảm giác có thể là có người muốn đục nước béo cò, thừa cơ hội Hàn Nguyệt giáo ra tay mà quấy đục nước ở Lĩnh Nam quận, làm ngư ông đắc lợi!”

“Dương gia chủ, ý người là người đã có đối tượng đáng hoài nghi rồi!”

Tiết Thiên Hà nhìn Dương Mậu nói.

“Đúng vậy, thật ra ta hoài nghi Bạch Thiên Vũ của Kim Phong Tế Vũ Lô!”

Dương Mậu nói ra cái tên Bạch Thiên Vũ.

“Nguyên nhân!”

Tiết Thiên Hà nói.

“Tam lão gia của Mộc gia Tử Đan cung lúc trước thông qua Trình Dương Khánh Thành, muốn liên thủ với Dương gia chúng ta bắt lấy Kim Phong Tế Vũ Lô.”

“Cho nên ta điều tra Bạch Thiên Vũ một chút, người này mang uy thế của thượng vị giả, điểm này không phải khổ tu giả có thể có.”

“Ta hoài nghi phía sau hắn còn có thế lực!”

Dương Mậu trầm giọng nói.

Một số đặc điểm nhất định ở một người được phát triển thông qua một môi trường nhất định.

“Xem ra lúc trước người đã hoài nghi Bạch Thiên Vũ này, trách không được không phải người đi cùng bọn họ tới Khánh Thành.”

Tần Lâm nhìn Dương Mậu trầm giọng nói.

Quả thật giống như lời Dương Mậu nói, khí thế trên người võ giả khổ tu có thể mạnh nhưng tuyệt đối sẽ không thể mang theo uy nghiêm của thượng vị giả.

Thần đao vô địch Bạch Thiên Vũ.

Thần Đao Đường thống trị, độc bá võ lâm, thời điểm tung hoành thiên hạ thanh thế còn ở trên “Tiền tề bang” năm xưa của Thượng Quan Kim Hồng.

Thân là đường chủ như vậy, trên người Bạch Thiên Vũ tự nhiên có được uy nghiêm của thượng vị giả.

“Nếu như vậy mà nói, cũng có chút đáng sợ!”

“Đao của Bạch Thiên Vũ rất mạnh, hiện tại lại xuất hiện một tên cao thủ dùng chỉ pháp.”

“Điều này chứng tỏ thế lực phía sau Bạch Thiên Vũ cũng không đơn giản!

Phó môn chủ Huyết Kỳ Môn Tiết Thiên Hà trầm giọng nói.

“Hiện tại ba nhà chúng ta chỉ có thể liên thủ đối phó với Bạch Thiên Vũ, bên ta nhận được tin tức Kim Phong Tế Vũ Lâu bên này chuẩn bị thông qua con đường Tả bộ chính sử tiến vào quận phủ.”

“Chúng ta có thể ra tay từ đây!”

Dương Mậu mở miệng nói.

“Bọn họ muốn tiến vào quận phủ sao, người nói là cắt đứt tuyến đường bọn họ tiến vào quận phủ.”

Nghe Dương Mậu nói, Tần Lâm liền hỏi lại.

“Không phải, bên ta nhận được tin tức Kim Phong Tế Vũ Lâu đã có người ở quận phủ, chỉ cần Tả Bộ Chính Sử đồng ý, người Kim Phong Tế Vũ Lâu liền đi gặp hắn, đến lúc đó chúng ta vây giết người này.”

Dương Mậu lạnh lùng nói.

“Đã có người ở quận phủ, có biết người này là ai không?”

Nghe vậy, Tiết Thiên Hà mở miệng hỏi.

“Tạm thời còn không biết, ta vẫn đang phái người điều tra nhưng lại không có một tia manh mối.”

Dương Mậu lắc đầu.

Sau khi nhận được tin tức Tần Trâm chết.

Hắn lập tức liên lạc với Trình Dương, thế nhưng bên Trình Dương bên lại không cho hắn manh mối gì.

Đây là tin tức do hắn thông đồng quân gia tâm phúc của Trình Dương mới nhận được.

“Chúng ta có đề Tả bố chính sử giúp chúng ta câu người kia ra không?”

Phó môn chủ Huyết Kỳ Môn Tiết Thiên Hà nói.

“Có chút khó, nếu thế lực đối phương không đơn giản, lão gia hỏa Tả bố chính sử kia có thể sẽ lung lạc đối phương.”

“Chúng ta chỉ có thể chờ đợi!”

Tần Lâm trầm giọng nói.

“Nói như vậy, danh dự của ba nhà chúng ta ở Lĩnh Nam quận phủ sẽ giảm mạnh, đến lúc đó sẽ có rất nhiều người chê cười chúng ta.”

“Nói không chừng, còn có người sẽ liên hợp đối phó chúng ta.”

“Đương nhiên sơn môn Huyết Kỳ Môn ta không ở quận thành, không quá để ý chuyện này, nhưng hai nhà Tần Dương các ngươi nguy hiểm rồi!

Tiết Thiên Hà mở miệng nói.

Chương 130: Mưa tính Bạch Sâu Phi, ngã bài

....

Nghe được lời tiết Thiên Hà nói, sắc mặt Dương Mậu và Tần Lâm nhất thời biến đổi.

Tiết Thiên Hà nói đúng, Huyết Kỳ môn là một môn phái giang hồ, tuy rằng thuộc thế lực quận phủ nhưng căn cơ lại không ở quận phủ.

Dương gia và Tần gia bọn họ không giống.

Căn cơ đều ở trong quận thành.

“Ta đây ngược lại có một biện pháp!”

Dương Mậu mở miệng nói.

“Dương huynh, người nói xem?”

Ánh mắt hai người nhìn về phía Dương Mậu.

“Chúng ta tìm người giả trang người của Tả bố chính sử, truyền tin tức cho Trình Dương, để cho người của Kim Phong Tế Vũ Lô đến Vọng Giang đình gặp Tả bố chính sử, chúng ta mai phục ở đó vây giết đối phương.”

Dương Mậu mở miệng nói.

“Nói như vậy chúng ta có thể đắc tội Tả bố chính sử, nếu hấn mà biết được e là chúng ta sẽ có chút phiền toái!”

Tần Lâm trầm giọng nói.

“Đến lúc đó giải quyết hết người có liên quan thì ai biết được?”

Không có bằng chứng, hấn cũng không thể làm gì chúng ta.”

“Nói không chừng còn có thể kéo hấn đến bên chúng ta, dù sao cũng là người ta hẹn hấn!

Sát ý trong mắt Dương Mậu chột lóe.

“Tốt, cứ như vậy làm, Dương huynh an bài, chúng ta phối hợp với người!

Tần Lâm mở miệng nói.

“Tốt, vậy ta liền trở về bố trí trước, hai vị chờ tin tức của ta!”

Dương Mậu ôm quyền hành lễ rồi rời đi.

Sau khi Dương Mậu rời đi.

Tần Lâm xua tay sai người đòi thi thể trong sảnh đi, sau đó cùng Tiết Thiên Hà ngồi xuống.

“Nếu như làm như vậy, chỉ sợ sẽ khiến thế lực phía sau Bạch Thiên Vũ phản công!”

Tần Lâm trầm giọng nói.

“Tần huynh, lúc này cũng không cần băn khoăn quá nhiều, đối phương đã ra tay với chúng ta, cho dù chúng ta không phản kích.”

“Đối phương cũng sẽ ra tay thôi!”

“Tục ngữ nói rất hay, tiên hạ thủ vi cường, chúng ta cần biến bị động thành chủ động!

“Bất quá ta còn muốn xin chỉ thị của môn chủ!”

“Không ở lại trong phủ nữa!”

Tiết Thiên Hà nói xong cũng đứng dậy rời đi.

Trong sảnh, sắc mặt Tần Lâm.

Ở một nơi khác.

Bạch Sầu Phi đang tu luyện trong khách điếm nghe được tiếng gõ cửa, thu liễm khí tức trên người đứng lên.

Mở cửa phòng ra, chính là một người mặc áo choàng xuất hiện ở cửa.

“Bạch công tử, tiểu thư nhà ta mời Bạch công tử!

“Nhanh vậy mà đã nghĩ kỹ rồi!”

Bạch Sầu Phi nghe được giọng nói của đối phương, biết người đến là quản gia của Thiên Sách Đường, trong mắt có sự kinh ngạc.

“Mặc kệ như thế nào đều phải quyết định sớm.”

“Mời Bạch công tử đi theo ta!”

Quản gia Tề Bá xua tay, Bạch Sầu Phi đóng cửa phòng lại ra khỏi khách điếm cùng đối phương.

Bên ngoài có xe ngựa chờ sẵn, Bạch Sầu Phi lên xe ngựa, lão giả quản gia cưỡi xe ngựa tiến về phía trước.

Một lát sau xem ngựa tới bên ngoài một khu rừng trúc tương đối yên tĩnh.

“Bạch công tử, tiểu thư nhà chúng ta ở bên trong trúc xá chờ người!”

Tề Bá dừng xe ngựa, mở miệng nói.

“Không nghĩ tới trong quận thành còn có rừng trúc như này!”

Bạch Sầu xuống xe nhìn rừng trúc trước mặt nói.

Sau đó đi một đoạn thì có một trúc xá xuất hiện trước mắt hắn, Nạp Lan Dung Yên đang ngồi trong trúc xá.

“Bạch công tử, mời!”

Nạp Lan Dung Yên nhìn Bạch Sầu Phi.

Sau đó mời Bạch Sầu Phi ngồi đối diện nàng, hơn nữa còn pha cho Bạch Sầu Phi một chén trà.

“Đây là trà Long Đình mà gia phụ mang về từ Giang Nam khi còn sống, xin mời thưởng thức!”

Nạp

Bạch Sầu Phi nhìn thoáng qua chén trà, không có uống mà mở miệng nói:

“Trễ như vậy không chỉ là mời ta uống trà đi! ”

“Đương nhiên không phải, ta muốn xác nhận một chuyện với Bạch công tử, chính là Tần Trầm Tần gia cùng với Võ Minh của Huyết Kỳ Môn có phải do Bạch công tử ra tay đánh giết hay không.”

Nạp Lan Dung Yên nhìn Bạch Sầu Phi nói.

“Đúng, bọn họ chết trong tay ta!”

Bạch Sầu Phi nghe được lời của Nạp Lan Dung Yên, không có chút kinh ngạc nào, thần sắc bình thản, lúc nói chuyện còn bung chén trà trước mặt lên.

Nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Hắn vốn không có ý định che dấu chuyện giết hai người.

Nhìn thần sắc Bạch Sầu Phi rất bình thản, ánh mắt Nạp Lan Dung Yên hơi ngưng tụ, vốn nàng muốn dùng chuyện này dò xét Bạch Sầu Phi một chút.

Thế nhưng đối phương lại không hề để ý chuyện này chút nào, biểu hiện nằm ngoài dự đoán của nàng.

“Không biết Nạp Lan đường chủ nghĩ như thế nào về đề nghị của ta hôm nay?”

“Ta đồng ý với đề nghị của ngươi, bất quá ta muốn nói cho ngươi biết một chuyện, chính là bản thân ta gặp ít phiền toái, ngươi hợp tác với ta chỉ sợ sẽ gặp phải phiền toái này!

“Thiên Sách Đường ta vẫn có thể kiên trì đến bây giờ, chủ yếu là do đại công tử Lý gia Lý Mục Trần coi trọng ta.”

“Hòa Phong Đường và Bích Vân Hiên vì cố kỵ hấn cho nên mới không ép chết Thiên Sách Đường ta.

“Nếu các ngươi hợp tác với ta, Lý Mục Trần sẽ đối phó các ngươi, còn có cái chết của nghĩa phụ ta chính là do người Hòa Phong Đường làm.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Không có vấn đề gì!”

Bạch Sầu Phi buông chén trà trong tay xuống nói.

Nghe được lời Bạch Sầu Phi nói, hai mắt Nạp Lan Dung Yên sáng ngời, nâng chén nói:

“Hợp tác thuận lợi! ”

Chương 131: Lục Pháp Vương với Bạch Thiên Vũ (1)

....

Một lát sau, Bạch Sầu Phi rời đi.

Không có ngòai xe ngựa rời đi mà là tự mình rời đi.

Chỉ trong chốc lát, Tề Bá liền xuất hiện trong trúc xá.

“Tiểu thư nói xong chưa?”

“Đã nói xong, Tần Trầm cùng Võ Minh kia đúng là bị Bạch Sầu Phi giết chết.”

Nạp Lan Dung Yên trầm giọng nói.

“Thật sao?”

Nói như vậy, bọn họ đã đắc tội Dương gia, Tần gia, Huyết Kỳ Môn, cộng thêm Hòa Phong Đường đối địch với chúng ta!”

“Nói như vậy, chúng ta phải đối mặt với bốn thế lực quận phủ, chuyện này ...

Lúc trước Tề Bá vẫn ôm tâm lý may mắn, không nghĩ tới thật sự là Bạch Sầu Phi làm.

“Còn có khả năng đối mặt với Lý gia cùng Bích Vân Hiên!”

Nạp Lan Dung Yên nói thêm.

Sắc mặt Tề Bá thay đổi, cảm giác sự tình không giống với suy nghĩ của hắn.

“Tề bá, không cần lo lắng, Bạch Sầu Phi vẫn rất bình tĩnh, ta không nhìn ra cảm xúc của đối phương có dao động!”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Hy vọng đi!”

Tiểu thư, lúc nào tuyên bố Thiên Sách Đường hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lôu. ”

Tề Bá hỏi.

“Ta bên này còn cần an bài một hai ngày, ba ngày sau tuyên bố!

Nạp Lan Dung Yên đứng lên nói.

Lúc này ở trong mật thất thuộc một trang viên bên ngoài Khánh thành.

Tử Hàn Nguyệt nhìn bản đồ trong tay, vẻ mặt vui mừng.

“Tiểu thư, cuối cùng bản đồ cũng hoàn thành, chúng ta có thể trở về trong giáo!”

Tiểu Lan ở bên cạnh nói.

Tử Hàn Nguyệt chậm rãi thu hồi bản đồ, bỏ vào trong ống trúc đã chuẩn bị sẵn, nói với Tiểu Lan:

“Sao chép một phần bản đồ đưa về trong giáo! ”

“Bản đồ gốc giữ ở chỗ chúng ta!

“Ta lập tức đi làm!

Tiểu Lan tiếp nhận ống trúc xoay người rời khỏi mật thất.

“Tình huống bên Lục Pháp vương bây giờ như thế nào?

Tử Hàn Nguyệt hỏi nam tử áo đen bên cạnh.

“Theo tin tức truyền về, Lục Pháp Vương đã thoát khỏi người Mật Tông cùng Bắc Trần Phủ Ti, sắp đến Khánh thành rồi!

Nam tử áo đen mở miệng nói.

” Trở về Khánh thành, Lục Pháp Vương muốn ra tay với Bạch Thiên Vũ sao?”

Nghe vậy, Tử Hàn Nguyệt khẽ nhú mày.

“Thánh nữ, ngươi đang lo lắng?

Thực lực của Bạch Thiên Vũ không tệ nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của Lục Pháp Vương! ”

“Bạch Thiên Vũ có thể không phải là đối thủ của Lục Pháp vương, nhưng hẳn là phía sau hẳn còn có người.”

“Một khi Lục Pháp Vương giết chết Bạch Thiên Vũ, chỉ sợ người phía Bạch Thiên Vũ sẽ hiện thân.”

“Chúng ta còn chưa rời khỏi quận Lĩnh Nam!

“Thêm một đám địch nhân thì chúng ta sẽ thêm một phần nguy hiểm!

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Nhưng Lục Pháp Vương làm việc chúng ta cũng không ngăn cản được.”

Nam tử áo đen nói.

“Nếu đã như vậy, chờ Tiểu Lan trở về chúng ta liền rời đi!

Tử Hàn Nguyệt không muốn phát sinh biến cố, vì vậy nàng muốn rời đi càng sớm càng tốt.

Ở Khánh Thành.

Trình Dương một thân thường phục đang ở bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Bạch lâu chủ, bên quận phủ gửi tin tức tới, Tả bố chính sử đại nhân muốn gặp người của quý lâu ở quận thành, trưa ngày mai gặp mặt ở Vọng Nguyệt đình!

Trình Dương mở miệng nói.

Hắn không nghĩ tới vừa mới truyền tin tức truyền đến Tả bố chính sử, bên kia đã nhanh chóng hẹn người Kim Phong Tế Vũ Lâu gặp mặt.

“Xác định thời gian nhanh như vậy?”

Bạch Thiên Vũ khẽ nhíu mày.

“Hắn là Tả bố chính sử đại nhân tương đối để ý chuyện này, đây là dấu hiệu tốt!”

Trình Dương nói.

“Vậy ta sẽ hồi đáp bên quận phủ.”

Bạch Thiên Vũ gật đầu.

“Được rồi! Chúng ta chờ tin tốt từ Bạch lâu chủ. ”

Trình Dương bên kia uống một chén trà, sau đó đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

Đột nhiên sắc mặt Trình Dương thay đổi.

Ánh mắt Bạch Thiên Vũ trở nên sắc bén, thân hình xuất hiện ở lan can lầu các, ánh mắt nhìn về phía đường phố trước mặt.

Đường phố tối tăm, tĩnh lặng.

Thế nhưng lại có một cỗ sát khí lan tràn.

Bạch Thiên Vũ giơ tay lên, trường đao treo trên vách tường bay vào trong tay hắn, chân đạp sàn lầu nhảy lên xuất hiện trên con đường trước Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Hai người Trình Dương cùng với Lăng Thiên Hà đi tới bên lan can quan sát.

Lăng Thiên Hà có thực lực yếu nhất, bầu không khí chung quanh làm cho hắn cảm thấy tim đập nhanh.

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía Trình Dương.

Lúc này, sắc mặt Trình Dương cũng trở nên ngưng trọng không gì sánh được.

Người tới chỉ đơn thuần phóng ra khí thể mà đã mạnh mẽ tới độ này, có thể thấy được thực lực của đối phương khủng bố.

“Sẽ là ai đây?”

Trình Dương trầm nghĩ.

Không bao lâu sau có một lão giả chậm rãi xuất hiện.

“Là hắn!”

Nhìn thấy lão giả xuất hiện, ánh mắt Trình Dương ngưng tụ.

Hắn biết được người tới, chính là Lục Pháp Vương Hàn Nguyệt giao đang bị cao thủ Mật Tông cùng Bắc Trấn Phủ Ti vây quét, Lục Thiên Hành.

“Hàn Nguyệt giáo Pháp Vương Lục Thiên Hành!”

Lăng Thiên Hà cũng nhận ra đối phương là ai, thần sắc trở nên khẩn trương.

Một trong Tứ Đại Pháp Vương Hàn Nguyệt Giáo Lục Thiên Hành, gần đây hắn một mực truy tìm tung tích của đối phương để cung cấp cho Bắc Trấn Phủ Ti.

Nhưng không nghĩ tới lúc này đối phương lại trở về Khánh Thành.

Bạch Thiên Vũ cầm trường đao trong tay, đứng ở trên đường phố, nhìn Lục Thiên Hành rồi nói:

“Hàn Nguyệt giáo Lục Thiên Hành, bốn tọa chờ ngươi thật lâu! ”

Lúc nói chuyện, một cỗ lực lượng vô hình từ trên người Bạch Thiên Vũ phóng lên trời, khuấy động không khí chung quanh.

Đao khí vô thanh vô tức tràn ngập đường phố.

Ánh mắt tràn ngập chiến ý.

Chương 132: Lục Pháp Vương với Bạch Thiên Vũ (2)

....

“Chỉ bằng người sao?”

Nhìn khí thế trên người Bạch Thiên Vũ tản mát ra, mắt Lục Thiên Hành khẽ híp lại, lạnh lùng nói.

Trong khi nói chuyện thì thân hình hắn đã hóa thành bóng mờ, dùng một loại tốc độ cực kỳ kinh người vọt thẳng về phía Bạch Thiên Vũ.

Bầu không khí Bạch Thiên Vũ vừa tạo ra trong nháy mắt bị phá vỡ.

Bất quá tốc độ của hắn nhanh, Bạch Thiên Vũ cũng không chậm.

Trường đao trong tay không chút do dự bỏ ra, một đạo đao khí dài mấy chục trượng nháy mắt từ thân đao phóng ra, chém về phía Lục Thiên Hành.

Đao mang sắc bén gào thét, còn chưa rơi xuống mà trên mặt đất đã có từng vết cắt xuất hiện, có thể thấy được đao khí sắc bén đến mức nào, khiến người ta phải kinh hãi.

Đương nhiên không chỉ sắc bén mà còn tốc độ xuất đao cũng rất nhanh.

Ánh mắt Lục Thiên Hành ngưng tụ.

Hắn giơ tay đánh ra một quyền.

Ầm ầm!

Nắm tay đánh ra, một cỗ quyền kinh bộc phát, giống như phong bạo mang theo kinh phong cương mãnh bá đạo va chạm với đao khí.

Trực tiếp đánh nát đao khí sau đó tiếp tục xông về phía Bạch Thiên Vũ.

Nhìn Lục Thiên Hành xông tới, Bạch Thiên Vũ giơ tay bỏ đao lần nữa!

Lần này đao khí giống như con một đường nặng nề bỏ xuống.

Mặt đất cùng với Lệ Thiên Hành bị một đao này bao phủ.

Ầm ầm!

Bụi mù cuộn cuộn, một bóng dáng bay ra khỏi bụi mà, ánh mắt lóe hàn mang, y bào điên cuồng bay múa.

Chính là Lục Thiên Hành, hắc cười lạnh, khí kinh màu đen trong cơ thể giống như thủy triều triều trào ra, sau đó thò tay.

“Thiên Ma Sâm La Chương!”

Một chương đánh ra, chương khí hình thành sóng biển trực tiếp oanh kích Bạch Thiên Vũ.

Bạch Thiên Vũ lại xuất đao, hai cỗ lực lượng va chạm với nhau.

Một cỗ khí lăng mất thường có thể thấy được từ chỗ bọn họ giao thủ tản ra.

Nhưng sau đó đao khí bị chấn nát, bàn tay của Lục Thiên Hành nhanh chóng thò tới.

Bạch Thiên Vũ thấy thế, thân hình nhanh chóng lui về phía sau, tránh thoát một kích này.

“Không nghĩ tới ngươi còn có chút thực lực, thế nhưng thực lực của ngươi ở Luyện Phách cảnh trung kỳ, làm sao có thể là đối thủ của ta!

Ánh mắt Lục Thiên Hành lạnh lùng nhìn Bạch Thiên Vũ.

Trên người tràn ngập sát ý.

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng hắn lại coi trọng đối phương.

“Thánh nữ, Lục Pháp Vương đã giao thủ cùng với Bạch Thiên Vũ!”

Trong mật thất, nam tử áo đen ôm kiếm đi tới trước mặt Tử Hàn Nguyệt bầm bầm.

Nghe được tin tức này, ánh mắt Tử Hàn Nguyệt ngưng tụ.

“Để cho Tiểu Lan làm việc nhanh một chút, ta đi xem tình hình!”

Tử Hàn Nguyệt đứng dậy đi về phía trước, nhưng chưa đi được mấy bước đột nhiên dừng lại, trầm giọng nói:

“Có thể chúng ta đã bị người ta theo dõi! ”

Nam tử áo đen bên cạnh hắn không khỏi sửng sốt, không rõ ý của Tử Hàn Nguyệt.

“Chúng ta biết Pháp vương sẽ trở về Khánh Thành ra tay với Bạch Thiên Vũ, ngươi nói Bắc Trấn Phủ Ti cùng với người Mật tông sẽ không biết sao?”

“Có lẽ bọn họ là cố ý đuổi theo Pháp vương, sau đó ở chỗ này chờ Pháp Vương, hơn nữa có thể đã tra được tới chúng ta rồi.”

Tử Hàn Nguyệt phân tích.

Nghe vậy, ánh mắt nam tử ôm kiếm trầm xuống.

“Thánh nữ, ta đi ra ngoài xem một chút, ngài chuẩn bị rời đi từ thông đạo đi.”

Nam tử ôm kiếm mở miệng nói.

Tử Hàn Nguyệt gật gật đầu, nhìn nam tử ôm kiếm rời khỏi mật thất.

Trong trang viên.

Nam tử ôm kiếm nhìn quanh một vòng, dừng bước, trầm giọng nói:

“Người nào?”

Khi hắn vừa dứt lời thì có một bóng người màu trắng lướt vào trong trang viên.

Người tới mặc tăng bào màu trắng, bộ dạng trẻ tuổi, nhưng khi nam tử ôm kiếm nhìn thấy đối phương sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“Phật tử Thanh Long tự, Vô Ngã hòa thượng!”

Giọng điệu của nam tử ôm kiếm mang theo sự khiếp sợ.

“Không nghĩ tới Hàn thí chủ lại biết tiểu tăng, vậy hắn là biết ý đồ của tiểu tăng, xin mời Thánh nữ ra mặt nói chuyện một chút!”

Hòa thượng trẻ tuổi mở miệng nói.

“Muốn gặp Thánh nữ, trước tiên qua ải này của ta, ta rất muốn kiến thức một chút xem thân là một trong tam đại Phật tử Thanh Long tự Vô Ngã hòa thượng có thực lực như thế nào?”

Nam tử ôm kiếm vừa nói vừa nắm chặt trường kiếm trong tay, trên người tản mát ra một cỗ kiếm ý mênh mông, bên trong kiếm ý còn xen lẫn sát khí.

Cỗ sát khí này tập trung vào Vô Ngã hòa thượng trước mặt.

Thời điểm kiếm khí tập trung mình, đồng tử của Vô Ngã hòa thượng hơi co lại.

Thời điểm kiếm khí của đôi phương tập trung, hắn có thể cảm giác được tất cả lộ tuyến hành động của mình bị khóa chặt, hơn nữa kiếm khí còn nhắm vào các vị trí yếu hại.

Có thể ra tay bất kỳ lúc nào.

Ánh mắt nam tử ôm kiếm lóe lên, thân hình khẽ động vọt về phía Vô Ngã hòa thượng.

Trường kiếm trong tay hóa thành kiếm quang bao phủ Vô Ngã, trong lúc nhất thời trong bóng đêm tràn ngập kiếm quang.

Bước chân của Vô Ngã hòa thượng thay đổi, nâng bàn tay lên, có ánh sáng màu vàng kim hiện lên trong lòng bàn tay hắn.

Bàn tay va chạm với kiếm quang.

Đình đình đình!

Tiếng kim thiết va chạm vang lên.

Sau đó là kiếm quang càng thêm dày đặc, tựa như mưa to dồn dập công kích Vô Ngã hòa thượng.

Chương 133: Phạt tử Mật tông, Vô Ngã hòa thượng

....

Vô Ngã hòa thượng giống như ảo ảnh xuyên qua kiếm quang, bàn tay thính thoảng va chạm với kiếm quang.

Trong lúc nhất thời hai người rơi vào cục diện giằng co.

Đột nhiên!

Kiểm khí trong tay nam tử ôm kiếm thu liễm, thay vào đó là một cỗ kiếm khí âm hàn bộc phát, giống như độc xà, đâm về phía hòa thượng.

“Kim Cương Bàn Nhược!”

Vô Ta Vô Hòa Thượng khẽ quát một tiếng, trước mặt hắn có thêm một lá chắn khí kinh kim sắc.

Trường kiếm va chạm với lá chắn, lá chắn bắt đầu sinh ra vết rách.

Nhưng Vô Ngã hòa thượng đã thành công lui về phía sau mấy bước thoát khỏi phạm vi công kích của trường kiếm.

“Kim Cương Rống!”

Vô Ngã hòa thượng quát to, tiếng quát hình thành một luồng sóng âm oanh kích nam tử.

Khí lưu cường đại kết hợp với công kích sóng âm làm làm cho nam tử ôm kiếm trì trệ.

Trong khoảnh khắc này.

Vô Ngã hòa thượng tiếp tục ra tay.

“Đại bản nhược chương!”

Một chương võ về phía nam tử ôm kiếm.

Một cỗ khí kinh khổng lồ bộc phát từ bàn tay, khí lưu cường đại đè ép làm cho người ta hít thở không thông.

Nam tử ôm kiếm tập trung tinh thần.

Một chương này của đối phương mà bao phủ lấy hắn thì sẽ mất đi đường lui, hơn nữa hắn biết nếu mình lui về phía sau.

Như vậy tiếp đến chính là chương ẩn liên miên, như vũ bão tập kích.

Ánh mắt nam tử ôm kiếm trở nên lạnh lẽo, không hề né tránh mà giơ bàn tay lên, hai tay cầm chặt chuôi kiếm, toàn bộ lực lượng đều được dồn hết vào trong trường kiếm.

Sau đó nhảy lên chém ra một kiếm

Kiếm quang hóa thành một đạo kiếm khí mấy trượng công kích bàn tay của Vô Ngã hòa thượng.

Phanh!

Hai cỗ lực lượng va chạm.

Thân hình hai người đồng thời bạo lui, sau khi bạo lui, nam tử ôm kiếm giậm chân xuống đất xoay người, muốn chạy trốn.

Nhưng hắn vừa xoay người thì một tăng nhân trung niên mặc tăng bào màu nâu xuất hiện ở phía sau hắn.

Làn da của tăng nhân trung niên có màu đồng, thân thể tản ra một cỗ lực lượng cuồng bạo.

“Đại Lực Kim Cương Ấn!”

Sau khi xuất hiện, thân thể tăng nhân giống như mũi tên phóng thẳng về phía nam tử.

Hơn nữa một chưởng vỗ về phía nam tử ôm kiếm có tốc độ cực nhanh, lực lượng cường đại, ma sát với không khí tạo ra thanh âm chói tai.

Sắc mặt nam tử ôm kiếm thay đổi, lập tức vung kiếm chém ra.

Phanh!

Kiếm khí va chạm với chưởng ấn, nam tử ôm kiếm bị chấn lui lui về phía sau mấy bước.

“Thanh Long tự, Kim Cương viện Giới Ngôn!”

Nam tử ôm kiếm nhìn người xuất hiện mà hoảng hốt.

“Giao hãn cho ta, ngươi đuổi theo Tử Hàn Nguyệt đi!”

Tăng nhân trung niên mở miệng nói.

Vô Ngã hòa thượng nhìn thoáng qua nam tử ôm kiếm rồi nhanh chóng hướng về phía mặt thất mà nam tử vừa ra khỏi.

Thế nhưng nam tử ôm kiếm lại không muốn cho bọn họ rời đi.

“Kiếm khí tung hoành!”

Thân thể hãn phóng lên cao, sau đó chém ra một kiếm, kiếm khí hóa thành mưa kiếm bao phủ lấy hai người.

Vô Ngã hòa thượng cũng bị kiếm khí tập kích, chỉ có thể xoay người ngăn trở.

“Muốn chết!”

Tăng nhân trung niên ngăn trở một kiếm này xong hét to, quanh thân có ánh sáng kim sắc nổi lên giết tới nam tử.

Kiếm khí bị hãn đánh tan, nhanh chóng xuất hiện trước mặt nam tử ôm kiếm.

Hai tay đan nhau giống như búa tạ hung hăng nện về phía nam tử ôm kiếm.

“Không xong!”

Nam tử ôm kiếm cảm giác được một kích này kinh khủng, muốn tránh né.

Nhưng mà Vô Ngã hòa thượng căn bản không cho hắn cơ hội.

Hắn chỉ có thể cứng rắn tiếp lấy một kích này.

Trường kiếm trong tay xoay chuyển, kiếm khí va chạm với nắm tay của đối phương.

Ầm ầm!

Mặt đất dưới chân nam tử vỡ vụn, nắm tay ngăn trở trường kiếm truyền đến lực lượng khiến cánh tay hắn như muốn nứt ra.

Xương bàn tay cầm kiếm đã bị nứt.

Nam tử cầm kiếm nhanh chóng lui về phía sau, đối trường kiếm sang tay trái.

Sau đó trường kiếm giống như tia chớp đâm vào cổ họng đối phương, trực tiếp xuyên thấu qua vòng bảo hộ.

Tăng nhân trung niên biến sắc.

Muốn ra tay ngăn trở thế nhưng kiếm khí quá nhanh, bàn tay hắn có cảm giác không theo kịp.

Lúc này Vô Ngã hòa thượng đang muốn cất bước tiến vào phòng nhắc tay, một cổ hấp lực kéo thân thể tăng nhân lui sang một bên mới tránh né được một kiếm này.

Thế nhưng nam tử ôm kiếm căn bản không hề dừng lại chút nào, thân hình tiếp tục tiến về phía trước.

Vô Ngã hòa thượng phóng đến, trong bàn tay mang theo một cỗ khí kinh chớp tới trường kiếm.

Sau khi tăng nhân trung niên tránh được một kích, trên người bộc phát ra khí kinh cường đại, hai tay lật lại, có tiếng sấm trầm thấp phát ra từ hai bàn tay.

“Kim Cương Bôn Lô!”

Trong khi Vô Ngã hòa thượng ngăn trở một kiếm của nam tử, hần vồ một chưởng vào ngực đối phương.

Phanh!

Thân thể nam tử ôm kiếm bay ngược ra ngoài.

Phốc!

Nam tử ôm kiếm phun một ngụm máu tươi.

Chương 134: A Tị Tam Dao thô bạo (1)

....

Vô Ngã hòa thượng đẩy cửa phòng ra.

Ánh mắt điều tra xung quanh, tìm kiếm cơ quan mở mật thất ra.

Một lúc sau đã tìm và mở được cửa mật thất nhưng bên trong đã không còn bóng dáng Tử Hàn Nguyệt.

Sau khi điều tra một phen, thân hình chợt lóe rồi khỏi mật thất.

Lúc này nam tử ôm kiếm đã chết, không còn khí tức.

Sau khi bị thương hấn tự đoạn tâm mạch.

Hắn không muốn bị đệ tử Phật môn bắt được, nhốt trong Tù Ma tháp.

“Phật tử, Tử Hàn Nguyệt kia thế nào?”

Tăng nhân trung niên mở miệng hỏi.

“Chạy trốn, hắn là trước đó đã phát hiện ra cho người ngăn cản chúng ta, Thánh nữ Hàn Nguyệt giáo này quả nhiên không tầm thường!”

“Chúng ta có đuổi theo từ thông đạo trong mật thất không?”

Tăng nhân trung niên hỏi tiếp.

“Mật thất dưới lòng đất có ba thông đạo, dấu vết đều bị xóa sạch, muốn tìm được nàng rất khó, chúng ta đi xem Lục Thiên

Hành chiến đấu với Kim Phong Tế Vũ Lôu Bạch Thiên Vũ đi!”

Vô Ngã hòa thượng đáp lời.

Sau đó hai người rời khỏi trang viên.

Một lúc lâu sau có một bóng đen xuất hiện trong trang viên, nhìn thoáng qua thi thể nam tử ôm kiếm trên mặt đất thờ dài một tiếng.

Nhấc bàn tay bắt lấy thi thể đối phương rồi đi ra bên ngoài trang viên đánh một chưởng xuống mặt đất tạo hố to.

Thi thể cùng trường kiếm được bỏ vào trong hố đất chôn cất.

Làm xong hết thấy bóng đen mới rời đi.

Bóng đen chính là Tử Hàn Nguyệt, nàng cũng muốn xem trận chiến giữa Lục Thiên Hành và Bạch Thiên Vũ.

Tại thời điểm này.

Bên ngoài Kim Phong Tế Vũ Lôu.

Bạch Thiên Vũ và Lục Thiên Hành đứng đối diện nhau sau một chiêu giao thủ.

Hai người đã giao thủ vài lượt nhưng Lục Thiên Hành không thể bắt được Bạch Thiên Vũ.

Nhưng cũng đã khiến Bạch Thiên Vũ tiêu hao không ít khí kình.

Tiếp tục giao chiến thì sớm muộn gì Bạch Thiên vũ cũng sẽ thất bại!

Lúc này ở trong bóng tối có một lão giả cùng với một lão hòa thượng mặc tăng bào màu xám đang trò chuyện.

Lão giả này chính là quản gia Bùi Tương Tự của Bắc Trấn Phủ Tư Diêm Ngọc, lão giả tăng bào bên cạnh hắn có đeo một chuỗi Phật châu trên cổ, hạt châu dưới ánh trăng phản xạ ra ánh sáng kỳ lạ.

“Đúng vậy, thực lực của Bạch Thiên Vũ kém hơn Lục Thiên Hành một chút!”

“Chúng ta muốn ra tay sao?”

Lão hòa thượng mở miệng nói.

“Không cần, lai lịch của Bạch Thiên Vũ cũng không đơn giản, khí thế trên người hắn là thượng vị lâu năm mới có, người này không đơn giản như chúng ta nghĩ!

“Ta rất muốn biết nếu hắn bị Lục Thiên Hành chém giết, phía sau sẽ phát sinh chuyện gì?”

“Đương nhiên cho dù hiện tại hắn ở thế yếu, nhưng cũng không phải hắn không có uy hiếp, lưỡng bại câu thương đối với chúng ta mà nói mới là kết quả có lợi nhất!

Bùi Tương Tự mở miệng nói.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía Bạch Thiên Vũ.

Hắn rất muốn xem Bạch Thiên Vũ còn có thủ đoạn gì nữa.

Àm âm!

Hai người chưởng đao tách ra.

“Khí kình trong cơ thể người sắp bị ta tiêu hao hết, hôm nay người phải chết!”

Lục Thiên Hành cười to.

“Ta chết chỉ sợ người cũng không rời khỏi đây được!”

“Xung quanh có người đang nhìn chăm chăm người đây?”

Bạch Thiên Vũ lạnh lùng nói.

“Bọn họ sao, lão phu biết bọn họ, ta dám đến đương nhiên có thủ đoạn rời đi!”

Lục Thiên Hành đáp lại.

Lúc giao thủ hắn đã cảm giác được có hai người đến.

“Có phải vậy không?”

Vậy ta cũng đành phải cược một trận, xem xem ngươi có thể tiếp được ba đao này của ta hay không.”

Khí tức trên người Bạch Thiên Vũ bắt đầu biến hóa.

Tay cầm đao, một cỗ khí tức khủng bố xuất hiện.

Khí tức ngưng tụ thành ma ảnh, tản ra hàn ý làm cho máu người ta như muốn đông lại, hai mắt lóe hung quang dọa người, giống như ác ma trong địa ngục bò ra.

Cỗ đao thế này!

Ánh mắt Lục Thiên Hành ngưng tụ.

“A Tị Tam Đao!”

Hắn không nghĩ tới Bạch Thiên Vũ lại biết A Tị Tam Đao.

Tại thời điểm này.

Trong bóng tối có một bóng người nhìn khí thế trên người Bạch Thiên Vũ biến hóa mà ánh mắt ngưng tụ.

“Chỉ biết đao thứ nhất sao?”

Hai mắt người này nhìn chằm chằm Bạch Thiên Vũ, trong mắt tràn ngập sự kinh ngạc.

Bùi Tương Tự cùng lão hòa thượng liếc nhau, trong ánh mắt xuất hiện sự kinh ngạc.

“A Tị Tam Đao, Bạch Thiên Vũ lại biết đao pháp này!”

A Tị Tam Dao là một đao pháp hung hãn, lấy giết người làm chủ.

Đao khí sắc bén, rất ít người có thể ngăn cản.

Huống hồ Bạch Thiên Vũ chính là cao thủ đao đạo, hẳn thi triển A Tị Tam Dao, uy lực bộc phát tuyệt đối không giống bình thường.

“Lục Thiên Hành này gặp phải đá cứng rồi!”

Bùi Tương Tự nở nụ cười.

Có thêm hai bóng người xuất hiện bên cạnh.

Ánh mắt hai người ngưng trọng nhìn hai người đang đối chiến trên đường phố, tâm thần rung động.

“Không có thu hoạch gì sao!”

Bùi Tương Tự nói.

“Chết một người, Tử Hàn Nguyệt chạy trốn, hẳn là đã rời đi.”

Vô Ngã hòa thượng trầm giọng nói.

Nói xong ánh mắt tiếp tục nhìn chăm chăm Bạch Thiên Vũ, chủ yếu là đao thế của Bạch Thiên Vũ quá mạnh.

Chương 135: A Tị Tam Dao thô bạo (2)

....

Tại thời điểm này.

Khí thể của Bạch Thiên Vũ đang kéo cao, đao khí như sát khí ngưng tụ, bầu trời vốn đã âm u đột nhiên lại càng âm u hơn, một cỗ đao ý lạnh như băng tràn ngập cả khu vực.

Đối diện hãn, Lục Thiên Hành cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, cảm giác được hàn ý lạnh băng cùng đao ý chung quanh đã khóa chặt mình.

Một đao này tuyệt đối cường hãn.

Lục Thiên Hành khẽ quát một tiếng, quanh thân xuất hiện khí kinh màu đen, tóc dài bay múa.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt, Bạch Thiên Vũ xuất đao.

Lục Thiên Hành chỉ cảm thấy chói mắt, đao mang hội tụ sát khí khủng bố gào thét chém đến.

Nhanh!

Quá nhanh!

Giờ khắc này tốc độ nâng quyền của Lục Thiên Hành cũng không theo kịp.

Hắn chỉ có thể gầm nhẹ một tiếng, khí kinh trong cơ thể chen chúc trào ra, muốn ảnh hưởng một đao này.

Đao khí va chạm với khí kinh mà hấn bộc phát tiếp tục tiến tới, giờ khắc này tốc độ của hấn đã theo kịp, đánh ra một quyền.

Nắm tay va chạm với đao khí.

Thân hình Của Lục Thiên Hành bị chấn lùi lại mấy bước, nắm tay đánh ra huyết nhục mơ hồ.

Bàn tay không khỏi run rẩy một chút.

Hấn đưa mắt nhìn về phía Bạch Thiên Vũ nhưng lại phát hiện khí tức trên người Bạch Thiên Vũ tiếp tục tăng lên, muốn chém ra đao thứ hai.

Đồng tử của Lục Thiên Hành co rút lại.

Trong bóng tối.

Người áo đen đang quan sát cảm thấy kinh hãi.

“Đao thứ hai, hấn làm sao đao thứ hai chứ?”

Àm!

Thiên Ma Hàn Nguyệt Quyền.

Àm âm!

Lục Thiên Hành không lui về phía sau mà ngược lại xông lên, hàn khí cường đại bao bọc thân thể, nắm tay oanh kích Bạch Thiên Vũ.

Lúc này, Bạch Thiên Vũ chém ra đao thứ hai.

Đao khí va chạm với nắm tay của Lục Thiên Hành.

Thân hình Lục Thiên Hành bị ép đến quỳ rạp xuống.

Sau đó một cỗ lực lượng to lớn khiến thân thể hấn trượt xa, đầu gối cạ trên mặt đất để lại hai vệt máu dài.

Bàn tay xuất quyền còn thô thảm hơn, chỉ có thể nhìn thấy một ít xương rỗng, máu tươi chảy ròng ròng.

Sắc mặt của Lục Thiên Hành vì thống khổ mà trở nên dữ tợn.

“Tiếp lấy đao thứ ba của ta!”

Bạch Thiên Vũ lạnh lùng nhìn Lục Thiên Hành.

Hắn muốn nhân cơ hội chém giết đối phương.

Ầm ầm!

Đao thứ ba tiếp tục chém ra.

“A!!”

Lục Thiên Hành bị đánh lui gầm nhẹ một tiếng, ma khí bùng lên.

Ánh mắt hắn càng lạnh hơn, hai chân đang quỳ bỗng bật mạnh phóng thẳng lên cao, sau đó tung một chưởng đánh về phía đao thứ ba của Bạch Thiên Vũ.

Đao thứ ba tạo ra đao khí giống như sóng biển.

Đao thế khủng bố bao phủ cả khu vực làm cho những người đang xem cuộc chiến đều cảm thấy uy hiếp trí mạng.

Lục Thiên Hành bị một đao nhắm vào càng cảm nhận sâu sắc hơn, bàn tay vừa va chạm với đao khí thì khí kinh đã bị đao khí cắt nát, đao mang tiếp tục tiến tới.

Sau một đao, Bạch Thiên Vũ như mất hết tất cả lực lượng, hắn dùng đao chống đất, ổn định thân thể.

Lục Thiên Hành bị chém bay ngược ra ngoài, nện mạnh xuống mặt đất, lưu lại vết trượt dài.

Ngực hắn có một vết thương thật lớn, máu thịt lẫn lộn nhìn thấy xương cốt, máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng vết thương.

Phốc!

Miệng hắn lại phun ra một ngụm máu tươi.

Trong bóng tối, người áo đen nhìn thấy cảnh này liền xoay người rời đi.

Bị thương nặng như vậy, muốn rời đi rất khó.

Khụ khụ!

Lục Thiên Hành chật vật đứng lên, nhìn Bạch Thiên Vũ mà ánh mắt tràn ngập sự không cam lòng.

Hắn không nghĩ tới, cũng từng nghĩ tới mình sẽ bại trong tay đối phương.

Cổ đê ép thương thế trên người, ánh mắt hắn trở nên âm ngoan.

“Người không còn khí lực, hiện tại ta có thể dễ dàng giết chết người!”

Lục Thiên Hành nhìn Bạch Thiên Vũ, lạnh lùng nói.

“Phải không?”

“Nhưng ta cho rằng người không giết được ta!

Bạch Thiên Vũ bình thản nói.

“Giết không được người, người nói là người trong bóng tối sao, bọn họ hẳn là đang chờ ta giết người sau đó lại động thủ!

Lục Thiên Hành lạnh lùng nói.

“Bọn họ, ta cũng không nói là bọn họ, người có biết nơi này là nơi nào không?”

“Nơi này là Khánh Thành, địa phương mà Kim Phong Tế Vũ Lâu ta quản lý!

“Giết!”

Đúng lúc này, Lăng Thiên Hà từ trên lầu các hạ xuống, khẽ quát một tiếng.

Từ trong các cửa hàng hai bên đường có hơn mười bóng người cầm đao xông ra.

Bọn họ nhìn thấy Lục Thiên Hành mà không hề do dự, trực tiếp xông tới.

Nhìn thấy cảnh này.

Sắc mặt Lục Thiên Hành biến đổi!

Lúc hắc kinh ngạc thì một nam tử đột nhiên lặn tới, đao trong tay chém vào chân hắn, tốc độ cực nhanh.

Lục Thiên Hành di chuyển hai chân, tay nắm thành quyền đánh vào đầu đối phương.

Nhưng động tác mạnh quá khiến vết thương trước ngực bị động, cảm giác đau đớn làm cho tốc độ ra quyền của hắn chậm hơn một chút.

Chương 136: Nhân vật Vô Địch môn chủ, Độc Cô Vô Địch

....

Giờ khắc này có một người cầm đao khác vung đao chém vào cánh tay hắn.

Ầm ầm!

Khí kinh lưu chuyển trên cánh tay ngăn trở một đao này.

Nhưng người cầm đao lặn trên mặt đất đã vung đao tới sát đôi chân của Lục Thiên Hành.

Tốc độ rất nhanh.

Xuy!

Đao quang chợt lóe, Lục Thiên Hành phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Xuy xuy!

Lúc hắn kêu thảm thiết thì những người khác đã tới gần, trường đao trong tay đều chém vào người hắn.

Dùng khí kinh còn sót lại ngăn trở phần lớn công kích thể nhưng vẫn bị thêm mấy vết đao trên thân.

Cơn đau dữ dội khiến Lục Thiên Hành gào lên.

Bất quá tên lặn trên mặt đất một kích đắc thủ cũng không có dừng tay mà tiếp tục.

Bởi vì xung quanh đều có người tấn công nên khí kinh trên thân Lục Thiên Hành đã suy yếu rất nhiều, đao quang chém nát khí kinh của hắn, lại rơi vào chân.

Cảm giác đau đớn kịch liệt làm cho Lục Thiên Hành trực tiếp ngã nhào xuống đất phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Nhưng tiếng kêu thảm thiết không nhận được sự cảm thông của bất cứ ai, tiếp tục bị hàng chục thanh đao dài cắt chém.

Nhanh chóng không còn chút khí tức nào.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt mấy người xem cuộc chiến đều thay đổi.

Bọn họ không nghĩ tới một đời Pháp Vương của Hàn Nguyệt Giáo lại bị một ít võ giả cấp thấp chém chết tàn nhẫn thế này.

Quả thực là không dám tưởng tượng.

Kết cục của một đời cao thủ lại thảm như vậy.

Bùi Tương Tự và lão hòa thượng liếc nhau, thở dài một tiếng.

Thân hình xuất hiện trên đường phố.

Bọn họ nhìn thoáng qua thi thể Lục Thiên Hành đã bị chém nát, chỉ lưu lại một cái đầu.

Hướng về phía Bạch Thiên Vũ nói:

“Bạch lâu chủ, Lục Thiên Hành chính là Pháp Vương của Hàn Nguyệt giáo, là người Bắc Trán Phủ Ti chúng ta vẫn luôn đuổi theo, xin để chúng ta mang thi thể của hắn về.”

“Đương nhiên, phần thưởng vì các hạ chém giết Lục Thiên Hành sẽ được đưa tới vào ngày mai.”

Bùi Tương Tự nói.

“Người là ai?”

Bạch Thiên Vũ không thèm để ý đến phần thưởng mà hỏi tên của lão giả này.

“Lão phu, tham mưu Bắc Trấn Phủ Ti, Bùi Tương Tự!

Lão giả báo tên của mình.

“Đã như vậy các người liền mang theo thi thể rời đi đi, bắt quá mau chóng đưa tiền thưởng tới đây!”

Bạch Thiên Vũ nhìn Bùi Tương Tự nói.

Tên này đã sớm đến mà vẫn không ra tay, muốn để cho Lục Thiên Hành giết chết hắn, sau đó bọn họ lại xuất thủ với Thiên Hành.

Chỉ là không nghĩ tới thực lực của mình vượt qua dự đoán.

Nhìn thoáng qua thi thể Lục Thiên Hành.

“Mang đi đi!

Bạch Thiên Vũ trầm giọng nói.

Lúc này Lăng Thiên Hà dìu Bạch Thiên Vũ trở về Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Bùi Tương Tự nhìn thoáng qua bóng lưng Bạch Thiên Vũ, trầm tư một lát rồi sau xoay người mang theo đầu Lục Linh Thiên Hành rời đi.

...

Ngày hôm sau!

Tô Thần ngồi dậy rời khỏi giường.

Hắn chuẩn bị đi chủ phong tăng đẳng cấp của mình tăng lên đệ tử nội môn nhất đẳng.

Chỉ cần trở thành đệ tử nội môn nhất đẳng hắn có thể tiến vào trong Tàng Kinh lâu lựa chọn hai quyền công pháp tu

hành.

Đương nhiên mục đích chủ yếu hấn đến Tàng Kinh Lâu không phải vì công pháp mà là vì kích phát khen thưởng.

Bây giờ hấn đang có bốn thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.

Thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng hấn cũng rút không ít rồi, đại khái đều là một phần đan dược cơ sở, muốn mở ra thứ tốt phỏng chừng cần vận khí.

Thẻ rút thăm màu xanh lam lần đầu tiên giúp hấn ta rút được Bạch Sầu Phi.

Có lẽ lần thứ hai cũng có thể rút ra những thứ tốt.

Rời khỏi tiểu viện của mình, Tô Thần đi hướng về phía chủ phong.

Chủ phong cách Thiên La Phong một đoạn.

Trên đỉnh núi chính, trong đại điện.

Đây là nơi chủ phong sát hạch đệ tử nhất đẳng.

Tuy rằng Tô Thần chỉ mới tu luyện Sơn Hà Công tằng thứ năm, nhưng hiện giờ nội kinh đã đạt tới Tiên Thiên hậu kỳ.

Chỉ cần bày ra thực lực Tiên Thiên hậu kỳ thì Tô Thần có thể đạt được danh ngạch đệ tử nội môn nhất đẳng.

Trong điện rất vắng vẻ.

Ở chỗ này có hai người trông coi, là một lão giả và thanh niên có tuổi tác không chênh lệch với Tô Thần lắm.

Hai người đang đánh cờ!

Lúc Tô Thần đi vào.

Lão giả và thanh niên cũng không thèm liếc tô Thần một cái.

“Thủy tinh cầu màu lam ở trên bàn bên kia, người rút chân khí trong cơ thể rót vào bên trong, năng lượng trong thủy tinh cầu đạt tới một phần ba, người có thể trở thành đệ tử nội môn nhất đẳng!”

Một giọng nói già nua vang lên bên tai Tô Thần.

Tô Thần nhìn thoáng qua hai người đang đánh cờ, không nói gì mà làm theo.

Dù sao Tô Thần chỉ hiểu đôi chút về đánh cờ, cho nên không cần đi qua.

Đi tới bên cạnh thủy tinh cầu, hắn đưa bàn tay ra.

Một cỗ khí kinh từ trong bàn tay của hắn tràn vào thủy tinh cầu.

Nhất thời có ánh sáng màu lam chợt lóe, một tầng lực lượng khác màu bao trùm một nửa quả cầu.

“Không sai biệt lắm, khí kinh Tiên Thiên hậu kỳ, tự mình ghi chép vào quyển sổ kia đi, thuận tiện lấy lệnh bài đệ tử nội môn nhất đẳng trong hộp bên cạnh rồi tới chỗ ta!”

Tiếng lão giả lại tiếp tục vang lên bên tai Tô Thần.

[Trở thành đệ tử nội môn nhất đẳng Sơn Hà Môn, tạm thời có chỗ đứng ở Sơn Hà Môn, thưởng hai tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng, ngẫu nhiên đạt được thẻ vật Độc Cô Vô Địch.]

Nhân vật Độc Cô Vô Địch là môn chủ [Vô Địch Môn], nhân vật phản diện trong Thiên Tầm Biến!

Tô Thần nhớ lại tin tức về Độc Cô Vô Địch.

Chương 137: Giáo huấn, Thiên Địa Nhất Đạo Trảm (1)

....

Sau đó xem xét thông tin về Độc Cô Vô Dịch.

【 Độc Cô Vô Dịch 】 môn chủ Vô Dịch môn trong Thiên Tầm Biến, thực lực Luyện Phách cảnh đỉnh phong, sắp đột phá đến cảnh giới Thần phách hợp nhất, công pháp tu hành [Diệt Tuyệt Ma Công] 【 Thiên Ma giải thể đại pháp 】 .

Độc được tin tức này, Tô Thần lập tức kích động.

Luyện Phách cảnh đỉnh phong, sắp đột phá đến Thần phách hợp nhất cảnh, thực lực như vậy đối với hắn hiện tại mà nói như buồn ngủ gặp chiếu chăn.

“ Không cần hưng phấn nữa, mau đăng ký đi!”

Tiếng lão giả tiếp tục vang lên bên tai Tô Thần.

Tô Thần lập tức ghi tên của mình đăng, sau đó lấy một lệnh bài từ trong hộp ra rồi đi về phía lão giả.

“Tên?”

“Tô Thần! Thần trong tinh thần! ”

Lão giả giơ tay lên, lệnh bài trong tay Tô Thần xuất hiện trong tay hắn.

Sau đó ngón tay đối phương vạch vài cái rồi trả lệnh bài cho Tô Thần.

Tô Thần đang tiếp nhận lệnh bài, thấy trên lệnh bài khắc hai chữ Tô Thần, vui mừng cười.

“Người có thể đến Tầng Kinh lâu lựa chọn hai quyền công pháp!

Tô Thần bái tạ lão giả sau đó đi thẳng đến Tầng Kinh lâu.

Lĩnh Nam quận phức tạp hơn hẳn nghĩ.

Tuy rằng hiện giờ có thêm một Độc Cô Vô Địch, nhưng cũng không phải rất an toàn, cho nên hắn vẫn phải đánh chủ ý tới Tầng Kinh Lâu.

Tô Thần nhanh chóng đi tới Tầng Kinh lâu.

Xuất trình lệnh bài đệ tử nội môn nhất đẳng.

“Vị sư huynh này, người được tiến vào Tầng Kinh lâu tầng một đến tầng hai, lựa chọn hai quyền bí tịch, thời gian một canh giờ.

“Sau khi lựa chọn sẽ ở chỗ ta đăng ký, về sau người có một tháng tu hành công pháp đã chọn.”

“Đương nhiên cũng có thể lựa chọn một quyền công pháp, hai tháng sau lại lựa chọn quyền công pháp tiếp theo!

Đệ tử trông coi Tầng Kinh lâu mở miệng nói.

“Được, ta đã hiểu rồi!

Tô Thần gật đầu, đi vào bên trong lâu.

Chỉ có một canh giờ cho nên hắn cần lợi dụng hết thảy thời gian.

Sau đó đọc một quyền Thái Ất Ngũ Hành Quyền, không có phản ứng gì.

Khi Tô Thần buông quyền bí tịch thứ mười xuống, trước mắt xuất hiện một quyền công pháp tên là [Nhật Chiếu Tâm Kinh].

[Phát hiện võ học luyện thể đặc thù, thưởng ba thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.]

“Ba thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng!”

Sắc mặt Tô Thần sửng sốt.

Lúc phát hiện Thiên Sương quyền hắn chỉ nhận được hai tấm, chẳng lẽ [Nhật Chiêu Tâm Kinh] còn cường đại hơn Thiên Sương quyền.

Tô Thần nhanh chóng mở ra xem.

[Thân thể là lò luyện, có thể dung nạp vạn vật, mặt trời chính là căn bản, dung hợp vào thân thể, cường đại hơn vạn vật trong thiên địa.]

Đây là một loại công pháp hút năng lượng mặt trời vào trong cơ thể.

Người sáng tạo ra công pháp này có ý tưởng rất lớn mật.

Ở trang đầu tiên đã viết một số thông tin.

Tu hành công pháp này cần thân thể cường hãn, nếu không dương khí quá nặng sẽ bị bạo thể mà chết, người sáng tạo công pháp này cũng chết vì công pháp này.

“Tự mình tu luyện tới chết đi!”

Tô Thần xem phần giới thiệu mà không khỏi lắc đầu.

Bất quá thân thể hắn cường hãn, có lẽ có thể tu luyện công pháp này.

Tô Thần động tâm.

Trước đặt công pháp này sang một bên, sau đó tiếp tục tìm kiếm, thế nhưng ở tầng thứ nhất lại không còn công pháp nào kích phát khen thưởng.

Tầng này không còn liền đi hướng lên tầng thứ hai.

Khi tiến vào tầng thứ hai, ánh mắt Tô Thần ngưng tụ, trên vách tường tầng thứ hai treo một ít tranh.

Có một bức tranh vẽ một người trăm đao.

Lúc hắn tập trung tinh thần nhìn vào bức tranh trong đầu có một bóng người mơ hồ hiện lên, bóng người chém ra một đao, thiên địa mê mang, sông núi phân liệt.

Một đao vô cùng bá đạo.

【 Phát hiện đao thức cực hạn, Thiên địa nhất đao trăm, thưởng ba tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng, thẻ quán thau kinh nghiệm tu hành Thiên địa nhất đao trăm! 】

“Cái này!”

Tô Thần không nghĩ tới đạt được thẻ rút thăm trúng thưởng còn đạt được thẻ tu hành Thiên địa nhất đao trăm.

Hắn trực tiếp sử dụng, bắt đầu quán thâu kinh nghiệm tu hành Thiên địa nhất đao trăm.

Nhất thời, trong đầu Tô Thần xuất hiện cảnh tượng chính mình khổ tu đao pháp này, mỗi ngày lặp đi lặp lại, chém ra một đao.

Mặc dù rất bình thản nhưng theo thời gian trôi qua, uy lực một đao chém ra không ngừng gia tăng.

“Lần đầu tiên đến liền nhìn chăm chăm một bức tranh rồi, người thật sự rất gan, xem bức tranh này lâu thì tâm thần sẽ bị hao hết, khôi phục sẽ rất chậm, cũng có khả năng xuất hiện thương tích trên phương diện tinh thần, không cách nào khôi phục.”

Ở bên cạnh Tô Thần là một nam tử mặc thanh sam.

Bên hông cũng đeo lệnh bài đệ tử nội môn nhất đẳng Sơn Hà môn.

Tô Thần nghe hẳn nói liền lấy lại tinh thần.

“Tại Hạ Tô Thần, đa tạ sư huynh nhắc nhở, không biết sư huynh xưng hô như thế nào!”

“ Thiên La Phong, Lục Thanh Viễn của Thiên Trần Viện, Tô sư đệ, người đến từ đâu?

“ Ta cũng đến từ Thiên La Phong, được Nội Vụ Đường phân vào Thiên Tuyết viện!

Tô Thần nói.

“Thiên Tuyết viện, xem ra sư đệ không cho nội vụ đường đồ cho nên bọn họ mới đẩy người đến Thiên Tuyết viện!”

Lục Thanh Viễn nhẹ giọng nói.

“ Vâng, sư huynh ta còn muốn tìm một ít bí tịch, đi lựa chọn trước đây!

Thời gian không nhiều, Tô Thần nhất định phải nhanh chóng xem xem có thể kích phát nhiều phần thưởng hơn không.

Chương 138: Giáo huấn, Thiên Địa Nhất Đạo Trăm (2)

....

“Được!”

Lục Thanh Viễn gật gật đầu.

Tô Thần bắt đầu tìm kiếm từng kệ.

Nhìn bộ dáng chăm chỉ của Tô Thần.

Lục Thanh Viễn muốn đưa ra vài lời đề nghị, nhưng nghĩ đến mỗi người tu hành mỗi khác cho nên vẫn không đề nghị gì.

【 Phát hiện công pháp Phật môn, Đạt Ma Quan Tướng Pháp, thưởng ba thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng. 】

Lần này không có phần thưởng khác.

Tô Thần đặt công pháp Phật môn sang một bên, tiếp tục tìm kiếm.

Sau đó liên tục kích phát phần thưởng ba lần, nhận được tám tám thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng, sau đó không kích phát thêm phần thưởng nữa.

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía tầng thứ ba.

Trong lòng nghĩ nếu như có thể lên trên có lẽ sẽ kiếm thêm một chút.

Tầng thứ ba, đẳng cấp không đủ, không lên được.

Quyết định có thời gian sẽ trở lại, sau đó quay về tầng đầu tiên lựa chọn [Nhật Chiếu Tâm Kinh]

Cái này có thể phối với hãn luyện thể công pháp, để cho thân thể mình mạnh hơn.

Đệ tử kia giúp Tô Thần đăng ký một chút sau đó Tô Thần liền bắt đầu ghi chép công pháp này lại.

Có lẽ hai linh hồn dung hợp, Tô Thần cảm giác trí nhớ của mình tốt hơn so với lúc trước rất nhiều, không bao lâu liền chép xong Nhật Chiêu Tâm Kinh.

Sau đó liền trở về tiểu viện của mình.

Lúc Tô Thần trở về tiểu viện, một tên đệ tử tạp dịch đang chờ ở cửa.

“Tô sư huynh, dưới chân núi có người đưa tin!”

Tạp dịch đưa thư tín cho Tô Thần.

Tô Thần mở thư.

Quận phủ, lầu ba Thiên Hương cá, sảnh Tường Vân.

“Bạch Sầu Phi tìm ta, xem ra có chuyện!”

Tô Thần nhìn thoáng qua thư tín, đơn giản thu thập một chút rồi đi xuống chân núi.

Thiên Hương các là một trong ba tửu lâu lớn ở quận phủ.

Bạch Sầu Phi đang khoanh tay đứng trong một gian phòng, ánh mắt nhìn ra đường phố bên ngoài.

Cốc cốc!

Có tiếng gõ cửa vang lên.

Bạch Sầu Phi đóng cửa sổ lại xoay người mở cửa chính, một người áo đen đội đầu bông tiến vào, chính là Tô Thần đi ra từ Sơn Hà môn.

“Tham kiến chủ thượng!”

Bạch Sầu Phi hướng về phía Tô Thần hành lễ.

“Có chuyện gì không?”

Tô Thần hỏi.

“Chủ thượng, hai ngày sau bên Thiên Sách Đường sẽ tuyên bố hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta!”

“Còn có thư từ bên Khánh Thành truyền tới, Lục Thiên Hành đã chết, hơn nữa Tả bố chính sử quận phủ muốn gặp ta ở Vọng Nguyệt đình.”

Lúc nói chuyện, Bạch Sâu Phi giao một phong thư giao cho Tô Thần.

“Lục Thiên Hành chết rồi sao?”

Tô Thần có chút nghi hoặc.

Mở lá thư ra xem, khi nhìn thấy nội dung bên trên, hắn có chút khiếp sợ, không nghĩ tới Hàn Nguyệt giáo Pháp Vương Lục Thiên Hành cuối cùng lại bị mấy võ giả cấp thấp chém chết.

Thật sự có chút mĩa mai.

Lục Thiên Hành đã chết.

Chết dưới đao thủ do Kim Phong Vũ Lâu an bài.

Nói vậy khi Hàn Nguyệt giáo biết chuyện này sẽ nổi giận.

Bất quá sự tình đã phát sinh, Tô Thần cũng không cần quan tâm nhiều, bình tới tướng ngăn.

“Nạp Lan Dung Yên của Thiên Sách Đường đồng ý hợp tác, hẳn là các nàng cũng gặp phiền toái không nhỏ đi!”

Tô Thần mở miệng nói.

“Nạp Lan Dung Yên được đại công tử Lý gia Lý Mục Trần coi trọng!

Còn có đường chủ Thiên Sách Đường lúc trước chết trong tay người Hòa Phong Đường. “

Bạch Sầu Phi trầm giọng nói.

“Lý gia là thế gia đệ nhất Lĩnh Nam quận phủ, đại công tử Lý Mục Trần của Lý gia là đại đệ tử của chương giáo Lăng Nguyệt Kiếm Phái!

Nghe vậy, trong đầu Tô Thần xuất hiện một ít tin tức về Lý Mục Trần.

“Phiền toái cũng không nhỏ!”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

“Vậy bên Tả bố chính sử người đã an bài như thế nào rồi.”

Tô Thần hỏi tiếp.

“Ước định là trưa hôm nay sẽ nói chuyện ở Vọng Nguyệt đình, nhưng thuộc hạ bố trí người theo dõi bên ngoài chỗ ở của Tả bố chính sử, đợi cả buổi sáng mà cũng không thấy Tả bố chính sử kia ra cửa.”

“Cho nên thuộc hạ không có đi Vọng Nguyệt Đình.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Xem ra có người muốn tính kế người, biết là ai không?”

“Thuộc hạ đang điều tra!”

“Bất quá một khi chúng ta hợp tác với Thiên Sách Đường, ta hiện thân thì người bên quận phủ sẽ đoán được chuyện Khánh thành và Kim Phong Tế Vũ Lâu có quan hệ với ta!”

“Chỉ sợ phía sau đôi phương sẽ động thủ!”.

“Mặc kệ như thế nào cũng sẽ có người sẽ động thủ với chúng ta, binh tới tướng ngăn.”

Tô Thần lạnh lùng nói.

Bạch Sầu Phi hiện thân thực tế đã để lộ rất nhiều chuyện.

Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể lực ngàm, như vậy chuyện Khánh Thành liền không thoát khỏi quan hệ.

Chắc chắn đôi phương sẽ đối phó Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nghĩ tới đây, Tô Thần nhớ đến mấy ngày nay mình nhận được hai mươi tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng, trực tiếp đổi hai thẻ rút thăm trúng thưởng màu lam.

Lần trước thẻ rút thăm trúng thưởng màu xanh lam rút được Bạch Sầu Phi.

Nếu như thẻ rút thăm trúng thưởng màu lam có thể rút được nhân vật thì thực lực ít nhất cũng phải cùng một bậc với Bạch Sầu Phi.

Tô Thần trực tiếp rút hai thẻ rút thăm trúng thưởng màu xanh.

【 Ký chủ đạt được thẻ trải nghiệm nhân vật Nhân kiếm hợp nhất Liễu Sinh Nhất Kiếm [thời gian hiệu lực một ngày], đạt được nhân vật Bất Tử Thần Long. Lãnh Hối Thiện. 】

“Cái này!”

Tô Thần cảm giác hôm nay nhân phẩm bạo phát.

Liễu Sinh Nhất Kiếm chỉ là thẻ trải nghiệm nhân vật nhưng không tệ.

Liễu Sinh Nhất Kiếm

Người tu tuyệt tình kiếm rong giang hồ, một người khiêu chiến toàn bộ cao thủ kiếm đạo võ lâm Trung Nguyên, thực lực tuyệt đối cường hãn.

Bất Tử Thần Long Lãnh Hối Thiện là nhân vật trong tứ đại Bộ đầu tướng quân.

Tổng minh chủ của Đại Liên Minh.

Chương 139: 【 Nhân kiếm hợp nhất】 Liễu Sinh Nhất Kiếm, 【 Bất tử thần long 】 Lãnh Hối Thiện

....

Tô Thần lập tức xem xét thông tin.

Quả nhiên giới thiệu khiến cho Tô Thần mừng rỡ không thôi.

Luyện Phách đỉnh phong tiếp cận Thần phách hợp nhất.

“Thoáng cái mà đã có thêm ba gã cao thủ tiếp cận cảnh giới Thần phách hợp nhất, các thế lực Lĩnh Nam quận, xem các ngươi có thể không e dè hay không?”

Tô Thần trầm giọng nói.

Thoáng xuất hiện ba tên cao thủ, còn tiếp cận Thần phách hợp nhất.

Có thể làm cho đối phương kinh hãi với thực lực của thế lực phía sau Kim Phong Tế Vũ Lô.

Đôi khi những gì chưa biết rõ sẽ khiến cho người ta cảm thấy kinh khủng.

“Hết thấy đều yên tâm, ta đã an bài xong.”

“Ngươi nói cho Thiên Sách Đường Nạp Lan Dung Yên, có thể giải quyết chuyện của nàng!”

Tô Thần nói với Bạch Sầu Phi.

“Chủ thượng có cao thủ sao?”

Bạch Sầu Phi nghe vậy, mở miệng nói.

“Ba tên cao thủ tiếp cận Thần phách hợp nhất.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Vậy thuộc hạ sẽ bố trí thật tốt, lần này tất cả thể lực ở Lĩnh Nam quận sẽ có thể cảm giác được Kim Phong Tế Vũ Lô chúng ta cường đại.”

Hai mắt Bạch Sầu Phi sáng ngời.

Kim Phong Tế Vũ Lô ở Lĩnh Nam quận giao cho Bạch Sầu Phi hãn kinh doanh.

Lần này nếu như có thể chém giết đám người gây chuyện chân nhiếp các thể lực ở Lĩnh Nam quận phủ, đối với hãn mà nói là một chuyện cực kỳ có lợi.

“Vậy thuộc hạ đi an bài một chút.”

Hiện giờ đã có sức mạnh, Kim Phong Tế Vũ Lô tiến vào Lĩnh Nam quận phải cao điệu một chút.

Hai người nói chuyện thêm một lúc nữa, sau đó Tô Thần liền rời khỏi tửu lâu.

Bạch Sầu Phi đi đến Thiên Sách Đường, hãn muốn thương lượng chuyện kiến lâu với Nạp Lan Dung Yên.

Ở một nơi khác.

Bắc Trấn Phủ Ti, Lĩnh Nam quận.

Diêm Ngọc nhìn báo cáo mà Bùi Tương Tự gửi về, ánh mắt ngưng tụ.

“Phụ thân, có chuyện gì xảy ra?”

Diêm Đoạn Thủy nhìn thấy thần sắc Diêm Ngọc biến hóa liền mở miệng hỏi.

“Người xem một chút đi!”

Diêm Ngọc đưa thư tay cho Diêm Đoạn Thủy xem.

Diêm Đoạn Thủy xem nội dung trên thư xong, đồng tử đột nhiên co rụt lại, có vẻ khiếp sợ.

“Lục Thiên Hành cứ bị chém chết như vậy.”

Hắn không tin nổi những gì trên thư ghi.

Lục Thiên Hành là một trong tứ đại Pháp Vương của Hàn Nguyệt Giáo, cuối cùng bị đao thủ của Kim Phong Tế Vũ Lâu chém chết.

Đây là một hồi chuông cảnh báo.

“Đúng vậy, Lục Thiên Hành chết có chút ghen khuất, bất quá điều này cũng chứng tỏ Bạch Thiên Vũ không đơn giản, hơn nữa tất nhiên phía sau hắn còn có thể lực, nếu không hắn sẽ không dám giết chết Lục Thiên Hành.”

“Chúng ta cần lưu ý Kim Phong Tế Vũ Lâu này!”

Diêm Ngọc trầm giọng nói.

“Phụ thân, gần đây con đang điều tra nguyên nhân cái chết của Tam đệ, cảm giác có thể có liên quan đến Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Diêm Đoạn Thủy mở miệng nói.

“Nói như thế nào?”

Diêm Ngọc nhìn Diêm Đoạn Thủy.

“Bên Khánh Thành thì thế lực hưởng lợi lớn nhất chính là Kim Phong Tế Vũ Lâu, cái chết của mấy người Diêm Thuật mà không liên quan đến Kim Phong Tế Vũ Lâu thì ta cảm thấy không có khả năng.”

Diêm Đoạn Thủy nói.

“Nhưng Kim Phong Tế Vũ Lôu không có động cơ giết bọn họ.”

Diêm Ngọc hỏi ngược lại.

“Là không có cho nên ta mới đang điều tra.”

Diêm Đoạn Thủy nói.

“Không có manh mối nào khác sao?”

Diêm Ngọc trầm giọng hỏi.

“Còn có một đối tượng hoài nghi chính là Tô Thần của Kim Phong Tế Vũ Lôu.”

“Chỉ là thực lực của người này yếu kém, đã trở về Sơn Hà môn rồi.”

Diêm Đoạn Thủy nói.

“Tô Thần, nhi tử của lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lôu lúc trước?”

Diêm Ngọc thuận miệng nói.

“Đúng vậy, bên Khánh Thành truyền đến tin tức là hắn dùng vị trí lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lôu mời Bạch Thiên Vũ diệt Lôì gia.”

“Nhưng mà dùng vị trí lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lôu để đối phó Lôì gia còn có thể, đối phó với thế lực quận phủ ta thì không có khả năng!

“Đây cũng là nguyên nhân ta không động thủ với hắn.”

Diêm Đoạn Thủy cau mày nói.

“Chuyện này chờ Bùi lão trở về rồi để cho hắn hỗ trợ người điều tra.”

Diêm Ngọc nói.

Tại thời điểm này.

Một tin tức bắt đầu lan truyền ở Lĩnh Nam quận.

Bạch Thiên Vũ chiến đấu với Lục Thiên Hành, một trong tứ đại pháp vương Hàn Nguyệt giáo, đánh cho trọng thương sau đó phái đao thủ chém giết Lục Thiên Hành.

Tin tức này đang lan truyền nhanh chóng.

Có lẽ là có người hữu tâm thúc đẩy, rất nhanh liền truyền khắp quận thành.

Gia chủ Tần gia Tần Lâm, phó môn chủ Huyết Kỳ Môn Tiết Thiên Hà cùng với gia chủ Dương gia Dương Mậu đang hội hợp cùng một chỗ.

Sắc mặt ba người tràn đầy ngưng trọng.

“Đối phương không có hiện thân là vì nhận ra bất thường sao?”

Tần Lâm trầm giọng nói.

“Khó mà nói chính xác?”

Có lẽ có thể có liên quan đến chuyện Bạch Thiên Vũ đối chiến với Lục Thiên Hành! “

Không nghĩ tới thực lực của Bạch Thiên Vũ lại mạnh như vậy, đối mặt với Lục Thiên Hành thế mà khiến Lục Thiên Hành lật thuyền, chết ở Khánh Thành, thật sự đáng tiếc!

Dương Mậu trầm giọng nói.

“Đây đối với chúng ta mà nói chính là một chuyện tốt, Lục Thiên Hành chết một cách ghen khuất như vậy, Hàn Nguyệt giáo làm sao có thể buông tha Bạch Thiên Vũ đây?”

“Điều này hoàn toàn có thể khiến cho bọn họ dẫn đầu đối phó Kim Phong Tế Vũ Lâu, thăm dò nội tình của Kim Phong Tế Vũ Lâu!

Dương Mậu tiếp tục nói.

Chương 140: Liên thủ (1)

....

Nghe Dương Mậu nói, hai người khác trầm tư.

“Ý của ngươi là chúng ta không cần động thủ, yên lặng quan sát kỳ biến.”

Trầm tư một lát, Tiết Thiên Hà nói.

“Không phải yên lặng quan sát mà là thấy cơ hội mới ra tay.”

Dương Mậu nói.

Lúc này một người hầu từ bên ngoài đi vào, trong tay hắn cầm một thiệp mời.

“Gia chủ, đây là thiệp mời do Thiên Sách Đường bên kia đưa tới!”

Người hầu đưa thiệp mời trong tay cho gia chủ Dương Mậu.

“Thiên Sách Đường gửi thiệp mời ta, chẳng lẽ Nạp Lan Dung Yên của Thiên Sách Đường muốn gả cho Lý Mục Trần.”

Dương Mậu có chút nghi hoặc mở thiệp mời ra.

Sau đó sắc mặt trở nên âm trầm khó coi.

Nhìn thấy sắc mặt Dương Mậu biến hóa, Tần Lâm cùng Tiết Thiên Hà có chút nghi hoặc.

“Các ngươi cũng sẽ nhận được thiệp mời tương tự.”

Dương Mậu đưa thiệp mời cho Tần Lâm.

Tần Lâm cùng Tiết Thiên Hà nhìn thoáng qua nội dung trên thiệp mời, sắc mặt đều biến đổi.

“Trách không được Bạch Sầu Phi không đến, thì ra bọn họ bắt được Thiên Sách Đường, nhưng Nạp Lan Dung Yên không phải có Lý Mục Trần chiếu cố sao?”

“Làm sao có thể hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lô đây?”

Tần Lâm trầm giọng nói.

“Lý Mục Trần không chỉ muốn có được người mà còn muốn đạt được Thiên Sách Đường, Nạp Lan Dung Yên làm sao có thể để cho hắn đắc thủ chứ.”

“Phỏng chừng lần này là hy vọng mượn Kim Phong Tế Vũ Lô thoát khỏi Lý Mục Trần, hơn nữa phỏng chừng cùng Kim Phong Tế Vũ Lô đạt thành một ít hiệp nghị.”

Dương Mậu nói.

“Nói như vậy thì hai ngày sau Kim Phong Tế Vũ Lô thành lập sẽ có chút náo nhiệt.”

“Bạch Sầu Phi trên thiệp mời này hẳn là người Kim Phong Tế Vũ Lô ở quận phủ!

“Người nói chúng ta nên làm như thế nào!

Hai mắt Tiết Thiên Hà lóe tinh quang.

“Chuyện này còn cần phải nói sao?”

“Đương nhiên là tặng cho bọn họ một phần đại lễ, Kim Phong Tế Vũ Lô và Thiên Sách Đường hợp tác, đó chính là nói bọn họ không đi đường bên Tả bố chính sử, chúng ta ra tay cũng sẽ không có người nói gì?”

“Có lẽ đến lúc đó, không chỉ có chúng ta ra tay!”

“Ta sẽ liên lạc với Hòa Phong Đường và Bích Vân Hiên, Kim Phong Tế Vũ Lô hợp tác với Thiên Sách Đường đối với

bọn họ mà nói là chuyện xấu nhất!”

“Bọn họ không muốn cuối cùng bị nuốt chửng, chỉ có thể cùng nhau liên thủ.”

“Đúng rồi, từ tình hình lúc trước chúng ta phân tích, kẻ giết chết đám người Tần Hạo cùng Thiên Hàn là người của Kim Phong Tế Vũ Lô, các người nói Diêm Tam thiếu có thể cũng do người của Kim Phong Tế Vũ Lô giết hay không?”

“Mặc kệ có phải hay không, chỉ cần dẫn dắt hết lên trên người bọn họ là được.”

“Nghe nói Diêm Đoạn Thủy đang điều tra chuyện này, ta đi gặp đối phương.”

Tần Lâm trầm giọng nói.

Nghe vậy, mấy người liếc nhau một cái, trong mắt đều lóe lên sự âm ngoan.

Đội hình như vậy, để xem Kim Phong Tế Vũ Lô làm sao cầm rế ở Lĩnh Nam quận.

Ở Thiên Sách Đường.

Trong một tòa lầu các.

Sắc mặt Tề bá không dễ coi đứng trước mặt Nạp Lan Dung Yên.

“Tiểu thư, thiệp mời đã phát ra, bên ta lấy được manh mối, Dương gia, Tần gia, Huyết Kỳ Môn chuẩn bị liên hợp với Hòa Phong Đường và Bích Vân Hiên ra tay!”

“Còn nữa, bọn họ muốn đẩy chuyện Diêm Thuật đến Kim Phong Vũ Lô, muốn Bắc Trấn Phủ Ti cùng bọn họ đối phó Kim Phong Tế Vũ Lô!”

Lúc Tề bá nói chuyện, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Nhiều thế lực như vậy liên hợp cùng một chỗ, có chút kinh khủng.

Nạp Lan Dung Yên nghe được điều này, sắc mặt cũng không tốt lắm.

“Truyền tin tức này cho Bạch Sầu Phi, xem hắn làm thế nào.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Bất kỳ một nhà nào trong nhóm này cũng có thể dễ dàng áp chế Thiên Sách Đường, cho nên hiện tại chỉ có thể trông cậy vào bên phía Bạch Sầu Phi giải quyết chuyện này.

Nàng tin tưởng Kim Phong Vũ Lâu sẽ coi trọng chuyện này.

Nếu lần này Kim Phong Tế Vũ Lâu mở phân lâu không thành công, như vậy muốn mở lần nữa rất khó.

Tề bá gạt đầu, xoay người rời đi.

Sau hắn rời đi, Nạp Lan Dung Yên chậm rãi đứng lên, ánh mắt nhìn ra bên ngoài lầu các.

Vừa rồi Tề bá còn bỏ sót một chuyện.

Đó chính là một trong tứ đại Pháp Vương Lục Thiên Hành của Hàn Nguyệt giáo bị người ta chém chết ở Khánh Thành, đây tuyệt đối là một sự sỉ nhục to lớn.

Hàn Nguyệt giáo sẽ không động thủ sao?

“Bạch Sầu Phi, ta rất muốn xem các ngươi đối mặt với nhiều thế lực như vậy sẽ làm thế nào!

“Nếu như các ngươi có thể vượt qua lần này thì Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ nhảy vọt trở thành một trong những thế lực đứng đầu Lĩnh Nam quận!

“Nếu như các ngươi không ngăn được, không chỉ có các ngươi biến mất, Thiên Sách Đường ta cũng sẽ biến mất theo.”

“Lần này ta đánh cược hơi lớn rồi.”

Nạp Lan Dung Yên nhẹ giọng nói.

Không lâu sau Tề bá liền quay trở về.

Phía sau hắn còn có một người mặc đồ đen che mặt.

Nhìn thấy người này, ánh mắt Nạp Lan Dung Yên ngưng tụ.

“Tề bá, rút hết toàn bộ người chung quanh đi!

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Tuân lệnh!”

Tề Bá khom người rời đi.

Sau khi Tề Bá rời đi, Nạp Lan Dung Yên đóng lại toàn bộ cửa sổ xung quanh.

Trong phòng, người đồ đen cởi bỏ che chắn, để lộ gương mặt của mình, chính là Tử Hàn Nguyệt.

“Nhìn bộ dáng phong trần mệt mỏi của ngươi, chẳng lẽ là suốt đêm qua trên đường từ Khánh thành tới đây!

Chương 141: Liên thủ (1)

....

Nạp Lan Dung Yên nhìn Tử Hàn Nguyệt nói.

“Đúng vậy, đúng là suốt đêm trên đường từ Khánh Thành đến!”

“Bây giờ ngươi không nên đến chỗ ta, chỗ ta đang bị theo dõi.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Không sao, ta tin tưởng ta có thể từ chỗ ngươi rời đi, nếu như chút năng lực này mà ngươi cũng không có thì không phải là Nạp Lan Dung Yên ta biết!”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Nạp Lan Dung Yên nói.

“Ngươi đến chỗ ta, chẳng lẽ chỉ vờ vện để khen ta thôi?”

“Không phải, ta muốn biết vì sao ngươi lại hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lôu.”

“Không có lựa chọn, ta cũng rất muốn đánh cuộc một phen, Hàn Nguyệt giáo các ngươi không có cao thủ tiến đến đây sao?”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng hỏi.

“Ta có thể nói cho ngươi biết, lần này tới là một trong tứ ziUúm mbyjnỗ Pháp Vương, đệ nhất Pháp Vương, hẳn vốn trực tiếp tiến đến Khánh thành, nhưng các ngươi đã thông báo tin tức hợp tác, ta tin tưởng đệ nhất pháp vương nhất định sẽ tới nơi này!”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Đệ nhất pháp vương, chẳng lẽ hần không sợ người của Bắc Trấn Phủ Ti ra tay với hần.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Đầu của Lục Thiên Hành ở Bắc Trấn Phủ Ti, bọn họ không muốn kích thích mâu thuẫn trong thời điểm này, cho nên người của Bắc Trấn Phủ Ti cũng sẽ không ra tay!

“Huống hồ, Bắc Trấn Phủ Ti cũng có khả năng ra tay với Kim Phong Vũ Lâu.”

“Người xác định vẫn muốn đánh cược.”

“Từ trước tới nay ngươi cũng không phải là một người xúc động.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Nạp Lan Dung Yên.

“Không có lựa chọn, Lý Mục Trần không chỉ muốn có được ta còn muốn tiêu diệt cả Thiên Sách Đường, Kim Phong Tế Vũ Lâu chỉ muốn có được Thiên Sách Đường, không có muốn ta nha.”

“Huống hồ cho dù Lý Mục Trần có được ta và Thiên Sách Đường cũng sẽ không giúp ta báo thù, nhưng Bạch Sầu Phi lại đồng ý giúp ta báo thù!”

“Còn nữa, chẳng lẽ ngươi cho rằng Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ không nghĩ tới những chuyện này sao?

Bọn họ chọn mở phân lâu ở thời điểm này hần là chuẩn bị kỹ rồi.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Xem ra biết không ít chuyện của Kim Phong Tế Vũ Lâu, vậy ta tới đúng nơi rồi, ta muốn biết tình huống của Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Nghe vậy, Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

Đây cũng là mục đích mà nàng đến đây.

“Ta còn không biết rõ, chỉ mới gặp qua Bạch Sầu Phi của Kim Phong Tế Vũ Lô hai lần mà thôi.”

“Người nếu như người muốn dò xét thì có thể đi gặp hắn, bất quá người cần mang theo một tên cường giả Luyện Phách trung kỳ đi theo.”

“Nếu không, người có thể chết.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Nghe được lời Nạp Lan Dung Yên nói.

Ánh mắt Tử Hàn Nguyệt ngưng tụ nói:

“Bạch Sầu Phi có sát tâm rất mạnh sao? “

Sát tâm rất mạnh, hơn nữa người này ra tay tàn nhẫn, nếu như người đi, hắn có khả năng sẽ ra tay với người.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Vậy thực lực của Bạch Sầu Phi này như thế nào?”

Tử Hàn Nguyệt quan tâm đến điểm này.

“Thực lực cụ thể của hắn như thế nào ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng ta biết Tàn Trầm của Tàn gia cùng với Huyết Kỳ Môn Võ Minh đều chết trong tay hắn.”

Nạp Lan Dung Yên trầm giọng nói

, “Bạch Sầu Phi chính là tên cao thủ dùng chỉ pháp kia?”

Nghe được lời của Nạp Lan Dung Yên, Tử Hàn Nguyệt có vẻ kinh ngạc.

Tàn Trầm và Võ Minh bị đánh giết trên đường tiến đến Khánh Thành.

Rất nhiều người đang hoài nghi rốt cuộc là ai ra tay.

Không nghĩ tới là người của Kim Phong Tế Vũ Lâu ra tay.

“Bất quá điều này hình như có chút không phù hợp với lợi ích của bọn họ?”

Tử Hàn Nguyệt nghĩ không ra vì sao Bạch Sầu Phi phải giết bọn Tần Trầm.

Tuy rằng Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể rất mạnh, nhưng cũng không cần phải đắc tội mấy thế lực quận phủ.

“Cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm, có lẽ chỉ là vì khiến thanh danh Kim Phong Tế Vũ Lâu vang dội.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Danh tiếng?”

Không có khả năng.”

Tử Hàn Nguyệt lắc đầu không tin.

Ở thế giới này, thực lực mạnh thì danh khí tự nhiên sẽ lan truyền, không cần giết người Tần gia cùng Huyết Kỳ Môn.

“Vậy chỉ có thể là thế lực quận phủ quá nhiều, Kim Phong Tế Vũ Lâu muốn ở quận phủ chia một chén canh, nhất định phải loại bỏ một ít thế lực.”

Nạp Lan Dung Yên trầm giọng nói.

Nghe được lời Nạp Lan Dung Yên nói, Tử Hàn Nguyệt không nói gì?

Hai người chỉ suy đoán, sự thật như thế nào còn phải chờ xem.

“Người có thể dẫn ta đi gặp Bạch Sầu Phi không?”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Nạp Lan Dung Yên nói.

“Chuyện này thật sự không được, ta sợ người ta động thủ với ngươi, ta cũng không có năng lực cứu ngươi!”

Nạp Lan Dung Yên kiên định đáp.

Tiết lộ một số thông tin cho Tử Hàn Nguyệt không sao.

Bởi vì những điều này sớm hay muộn cũng sẽ được lan truyền.

Thế nhưng mang Tử Hàn Nguyệt đi gặp Bạch Sầu Phi thì không có khả năng.

“Người không dẫn ta đi cũng được, nhưng người giúp ta hẹn Bạch Sầu Phi một chút, xem đôi phương có nguyện ý gặp ta hay không.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Có thể giúp người!”

Lần này Nạp Lan Dung Yên không có từ chối.

Hai người nói chuyện phiếm thêm mấy câu, sau đó Tử Hàn Nguyệt rời khỏi mật đạo trang viên.

Thiên Sách Đường đang được nhiều thế lực chú ý.

Nếu Tử Hàn Nguyệt đi ra từ cửa chính nhất định sẽ bị nhìn chăm chăm.

Bên kia.

Tô Thần rời khỏi chỗ Bạch Sầu Phi.

Độc Cô Vô Địch cùng Lãnh Hối Thiện thì lưu lại một chỗ với Bạch Sầu Phi.

Tin tức Bạch Sầu Phi mở phân lâu Kim Phong Tế Vũ Lâu ở quận phủ đã được lan truyền, tin tưởng rất nhiều người sẽ tập trung ánh mắt lên người hắn.

Như vậy còn có thể sẽ có người tiến hành thăm dò.

Chương 142: Kho vũ khí của Thiên Tuyệt viện, Sơn Hà Chân Võ Kinh

....

....

Có Độc Cô Vô Địch cùng Lãnh Hối Thiên ở bên, sẽ không có nguy cơ.

Trong bóng tối, Tô Thần thay lại quần áo của mình trở về Sơn Hà Môn.

Trên đường trở về.

Tô Thần đang suy nghĩ tới chuyện hắn cần có một thanh kiếm.

Liễu Sinh Nhất Kiếm chính là cao thủ dùng kiếm.

Hắn hiện hắn tại chiếm được thẻ trải nghiệm nhân vật Liễu Sinh Nhất Kiếm, không có kiếm làm sao được.

Hơn nữa phẩm chất của thanh kiếm còn không thể kém.

Nói đến kiếm Tô Thần liền nghĩ đến Lý gia.

Lý gia Lĩnh Nam quận cất giấu vô số bảo kiếm, nghe đồn phía sau Lý gia có một nơi Tàng Kiếm phong.

Vì sao Lý gia Lĩnh Nam quận được xưng là thế gia đệ nhất Lĩnh Nam.

Đó là bởi vì Lý gia không chỉ đúc kiếm lợi hại mà người trong tộc còn có thiên phú kiếm đạo không tầm thường.

Nếu không Lý Mục Trần cũng sẽ không trở thành đại đệ tử Lăng Nguyệt Kiếm phái.

“Hiện tại đến Lý gia rèn kiếm, cũng có chút muộn.”

Tô Thần lắc đầu nói.

“Nếu như có thể cường hóa thì tốt rồi, như vậy mua một thanh trường kiếm bình thường rồi cường hóa là có thể đạt được một thanh kiếm không tồi!

Trong lòng không nghĩ tới phương pháp tốt nên Tô Thần không nghĩ nữa, nhanh chóng trở về Sơn Hà Môn.

Chuẩn bị ngày mai lại đến Tàng Kinh Lâu một lần nữa, dùng hết cơ hội lựa chọn bí tịch.

Nhìn xem có thể tìm ra một ít công pháp tốt hay không, kiếm chút khen thưởng.

Trên đường trở về tiểu viện của mình, Tô Thần gặp Thu Linh Nhi của Thiên Tuyết viện.

Thu Linh Nhi nhìn thấy Tô Thần, ánh mắt sáng ngời, đi tới trước mặt Tô Thần nói:

“Bên này ta có một phần công việc, người có nguyện ý làm hay không.”

Tô Thần cũng không muốn làm việc gì.

Chuẩn bị lắc đầu nói.

Bất quá Thu Linh Nhi đã nhanh chóng nói:

“Vũ khổ Thiên Tuyết viện cần người quản lý, không phải người thích xem võ học bí tịch sao?”

Đây chính là ta thấy người thuận mắt mới giao chuyện này cho người đó.”

Tô Thần nghe mà sửng sốt, không nghĩ tới sẽ có chuyện tốt rơi vào đầu.

Tàng Kinh Lâu bên chủ điện tạm thời hẳn chỉ có cơ hội đi một lần nữa, cho nên cơ hội kiểm phần thưởng chỉ có một lần.

Nhưng nếu quản lý kho vũ khí của Thiên Tuyết Viện.

Hẳn có thể xem võ học bên trong.

Chắc chắn có thể kích phát một ít bí tịch, đạt được phần thưởng.

“Người đây không muốn làm sao?”

Thu Linh Nhi nhìn thấy Tô Thần yên lặng sau khi nàng bắt chuyện không khỏi hỏi tiếp.

“Đương nhiên nguyện ý!”

Tô Thần vội vàng nói.

Hẳn không muốn bỏ lỡ một cơ hội tốt thế này.

“Được, đây là chìa khóa của kho vũ khí biệt viện, sau ngày mai người liền đến đó đi.

Tất nhiên mấy ngày qua một lần cũng được.”

Bất quá đang đầu tháng, chăm chỉ chút!”

Thu Linh Nhi lấy ra một cái chìa khóa đưa cho Tô Thần.

“Ta và người mỗi người một cái, lúc người không có ở đây có việc ta sẽ giúp người xử lý.”

Nói xong, Thu Linh Nhi liền xua tay rời khỏi Tô Thần.

Tô Thần cầm chìa khóa, cũng không dừng lại mà trực tiếp hướng về phía vũ khố.

Sau khi Tô Thần rời đi, Thu Linh Nhi nhìn bóng lưng Tô Thần rời khỏi, trong miệng lầm bầm nói:

“Tiểu thư đặt một quyền công pháp đỉnh cấp trong vũ khố, không biết người có thể tu luyện thành công hay không.”

Kỳ thật Thu Linh Nhi hiện tại còn có chút nghi hoặc, nàng cũng không nhìn ra Tô Thần có thiên phú võ học đặc thù gì.

Lúc này Tô Thần cầm chìa khóa, không trở về chỗ mình ở mà trực tiếp đi về phía vũ khố.

Mở vũ khố ra, Tô Thần bắt đầu điều tra.

Bất quá ở chỗ mà hắn phát hiện ra Thiên Sương quyền lại có thêm một bộ công pháp.

Tô Thần cầm lấy công pháp, đồng tử co lại.

Công pháp tên là Sơn Hà Chân Võ Kinh.

Mở ra xem chỉ có ba tầng đầu tiên.

【Phát hiện công pháp đỉnh cấp của Sơn Hà môn, Sơn Hà Chân Võ Kinh ba tầng đầu tiên, thưởng hai tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.】

“A!”

Nghe được nhắc nhở, Tô Thần sửng sốt.

Ngày hôm qua tuyệt đối không có công pháp này, hôm nay đột nhiên xuất hiện, hơn nữa Thu Linh Nhi để cho hắn quản lý vũ khố.

Rõ ràng là bản công pháp này dành cho hắn.

Nhớ kỹ pháp quyết tu luyện ba tầng đầu xong hắn liền để bí tịch trở lại chỗ cũ.

Hai canh giờ sau, Tô Thần đi ra từ trong vũ khố.

Hắn cũng nhận được bốn thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng, tổng cộng bây giờ ông có sáu thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.

Mang theo tâm trạng tốt lành, Tô Thần trở về tiểu viện của mình.

Sau đó tiến vào trong phòng bắt đầu tu luyện.

Lần này hần tu luyện là Kim Cương Hồn Nguyên Kinh cùng Kim Cương Liệt Ma Thân.

Hiện giờ ngoại công cùng thân thể tăng lên nhanh hơn một chút.

Một viên Khí huyết đan bị hần nuốt vào bụng, tiếp tục bắt đầu thi triển Kim cương hồn nguyên kinh, khí kinh lưu chuyển trong cơ thể, khí kinh lưu chuyển gia tốc máu lưu động trong cơ thể, huyết khí cuộn cuộn từ trong cơ thể hần trào ra.

Cổ khí huyết khí này sôi trào giống như nham thạch nóng chảy.

Vô hình trung khiến nhiệt độ trong phòng nhỏ tăng cao.

Quá trình tu hành không thể bị cắt ngang.

Tô Thần tiếp tục nuốt đan dược tăng cường khí huyết và cường độ thân thể của mình.

Theo đan dược được luyện hóa liên tục, thực lực của Tô Thần cũng vững vàng tăng lên.

Căn cứ vào khí huyết cùng với cường độ thân thể.

Võ giả Luyện Thần cảnh sơ kỳ căn bản không phá được phòng ngự của hần.

Chương 143: Bí bảo 【 Kim Ma Bình 】 , Đệ nhất Pháp Vương Ma Vạn Kiếp (1)

....

Sau một thời gian.

Tô Thần nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Vẫn là tu luyện công pháp thân thể nhanh hơn một chút, bất quá Khí huyết đan mua sắm lúc trước đã tiêu hao gần hết, có thời gian còn phải đi mua thêm một ít.”

“Tu luyện thật sự quá hao phí đan dược!”

Tô Thần nhìn thoáng qua số Khí huyết đan ít ỏi còn lại trong nhẫn trữ vật của mình, không khỏi thở dài một tiếng.

Sau đó bắt đầu xem tới sáu tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.

Tạm thời đã giải trừ nguy cơ thiếu cao thủ.

Bắt đầu thấy hơi thiếu tài nguyên rồi, Tô Thần chuẩn bị rút hết sáu thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng này.

Tâm thần vừa động, sáu tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng lập tức biến mất.

【 Đạt được một thẻ cường hóa sơ cấp, Khí Huyết đan trung cấp 100 bình (mỗi bình ba mươi viên), Khí kinh đan trung cấp 30 bình, một thẻ quán thâm công pháp, ngân phiếu ba vạn lượng, năm năm tiên thiên nội kinh! 】

Trực tiếp dung nhập năm năm tiên thiên nội kinh vào trong thân thể của mình.

Đan điền Tô Thần bỗng có thêm một cỗ khí kinh khổng lồ.

Khí kinh giống như thủy triều xuất hiện trong cơ thể.

Khí kinh hung mãnh thế nhưng lại không có làm hư hao kinh mạch của Tô Thần, giống như vốn sinh ra từ trong cơ thể hần vậy.

Nhìn như thủy triều cuộn cuộn nhưng lại tao nhã.

Sau khi toàn bộ khí kinh dung nhập vào trong cơ thể hần, tâm thần hần vừa động liền cảm giác được mình chạm tới một sợi xiềng xích nào đó.

Àm âm!

Xiềng xích được mở ra.

Ý thức của Tô Thần trong nháy mắt giống như cũng mở ra theo, hần có thể cảm giác được khí tức chung quanh lưu động.

Luyện thần, còn gọi là cảm ứng chính là có thể cảm ứng năng lượng trong thiên địa.

Trước khi luyện thần thì lợi dụng đan dược cùng có tiên thiên khí kinh tự thân sinh ra để tu luyện.

Thế nhưng sau khi luyện thần có thể cảm ứng năng lượng thiên địa, như vậy có thể hấp thu lực lượng trong thiên địa để trợ giúp bản thân tu luyện.

“Thật ra thể rút thăm trúng thưởng màu trắng có lợi ích linh hoạt hơn, phù hợp với tình huống tu luyện của ta bây giờ!”

Tô Thần bình ổn tâm tình.

Sau đó trong đầu nhớ lại công pháp Sơn Hà Chân Võ Kinh.

Từ tình huống Sơn Hà Chân Võ Kinh xuất hiện, hẳn là Mộ Dung Khinh Trần của Thiên Tuyết viện phóng ra.

Tô Thần hẳn muốn tiếp tục ở Sơn Hà Môn kích phát khen thưởng thì cần phải biểu hiện một chút.

Cho nên trước tiên phải tu luyện thành công tầng thứ nhất của Sơn Hà Chân Võ Kinh.

Có lẽ có thể mượn chuyện này làm lý do mình có thể đột phá đến Luyện Thần cảnh trong thời gian ngắn như vậy.

Sơn Hà Chân Võ Kinh tầng thứ nhất.

Trong đan điền ngưng tụ Chân võ (cũng chính là Huyền Vũ!)

Chỉ cần hoàn thành ngưng tụ Huyền Vũ, như vậy đã thành công tu luyện tầng thứ nhất.

Lúc Tô Thần dựa theo Sơn Hà Chân Võ Kinh tu luyện đột nhiên phát hiện khí kinh sơn hà công trong cơ thể đều vọt về phía đan điền.

“Lấy khí kinh Sơn Hà công làm thức ăn sao!

Cảm giác được tình huống này, Tô Thần sửng sốt.

Sơn Hà môn nổi danh với Sơn Hà Công, thế nhưng khí kinh sinh ra khi tu luyện Sơn Hà Công dĩ nhiên là nguyên liệu để tu hành Sơn Hà Chân Võ Kinh.

Tô Thần không thể không cảm thấy kinh hãi.

Bên ngoài tiểu viện.

Một bóng dáng xuất hiện nơi đây, hình như cảm giác được khí tức ba động.

“Vừa trở về liền tu luyện, có lẽ tiểu thư thật sự không nhìn lầm người!

Người này chính là Thái Vi bên cạnh Mộ Dung Khinh Trần.

Đột nhiên sắc mặt của nàng thay đổi.

Bởi vì từ bên trong tiểu viện của Tô Thần có một tiếng rống trầm thấp truyền ra.

“Tiếng rống... .

Sao hắn có thể ngưng tụ ra Chân võ nhanh như vậy chứ, đã hoàn thành tầng thứ nhất!

“Cần lập tức báo cáo cho tiểu thư biết chuyện này!

Thân hình Thái Vi chợt lóe, nhanh chóng rời đi.

Bên này, Tô Thần đang cảm nhận biến hóa trong cơ thể mình.

Lúc này trong đan điền xuất hiện một hư ảnh, hư ảnh giống như Huyền Vũ.

Hư ảnh xuất hiện, khí kinh Sơn Hà công trong cơ thể hắn đều đã bị cắn nuốt hết.

Tô Thần nhanh chóng nuốt một vài viên Tiên Thiên đan khôi phục khí kinh bản thân.

“May mà lúc trước rút được một ít Tiên Thiên đan, nếu không thì muốn khôi phục khí kinh cũng phải tốn một chút thời gian!

Tô Thần lắc đầu nói.

“Như vậy hắn là có thể ứng phó Mộ Dung Khinh Trần, cũng có thể tìm cho mình lý do bước vào Luyện Thần cảnh!

Luyện Thần cảnh ở trong Sơn Hà Môn có thể trở thành đệ tử trưởng lão.

Thế nhưng Tô Thần không có hứng thú đối với việc trở thành đệ tử trưởng lão bình thường trong Sơn Hà Môn.

Dù sao nhân vật hắc triệu hoán ra có thể đánh hết những tên trưởng lão này, những trưởng lão này không có tư cách.

Đương nhiên, nếu như thái thượng trưởng lão Sơn Hà môn hoặc phó môn chủ thì Tô Thần vẫn nguyện ý.

Bởi vì nếu như vậy, địa vị của hắn ở Sơn Hà Môn sẽ cất cao.

Cơ hội kích phát khen thưởng càng nhiều.

Bên kia!

Thái Vi đến hậu viện.

“Tiểu thư, Tô Thần đã tu thành Sơn Hà Chân Vô Kinh tầng thứ nhất!

Nghe vậy, Mộ Dung Khinh Trần vẫn rất bình tĩnh, nói:

“Xem ra hắc tinh thông tu hành Sơn Hà công hơn chúng ta!

Nếu đã luyện thành tầng thứ nhất, như vậy thì tầng thứ hai cùng tầng ba đối với hắn mà nói không có gì khó khăn!

“Chờ qua một đoạn thời gian nữa đưa tầng thứ tư ra ngoài!”

“Nếu như hắn thành công tu luyện tầng thứ tư, có lẽ ta sẽ đi gặp sư tôn, để sư tôn thu Tô Thần làm đệ tử!

Mộ Dung Khinh Trần nói.

Chương 144: Bí bảo 【 Kim Mai Bình 】, Đệ nhất Pháp Vương Ma Vạn Kiếp (2)

....

“Tiểu thư coi trọng hấn như vậy!

“Người không cần xem thường hấn, tin tức bên Khánh Thành truyền tới, người Tần gia, Dương gia, Diêm gia đều chết ở Khánh thành!”

“Hấn xem như là người tiếp xúc toàn bộ sự việc thế mà không chết, đây cũng không phải chuyện võ công cao cường có thể làm được!”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

Đương nhiên Mộ Dung Khinh Trần không biết, những chuyện này đều là dựa vào vũ lực giải quyết.

Chủ yếu là do thủ hạ của Tô Thần cường đại mà thôi.

“Đúng rồi, có tin tức từ Kinh sư truyền đến nói Lăng Nguyệt Kiếm Phái chiếm được manh mối về [Kim Mai Bình], để cho ta điều tra một chút, người đi điều tra đi!”

Mộ Dung nhẹ giọng nói.

[Kim mai bình!]

Thái Vi nghe vậy liền khiếp sợ.

“Tiểu thư, làm sao mà Lăng Nguyệt Kiếm Phái có tin tức về bảo vật này chứ?

Có phải là người Kinh sư nhằm lẫn gì hay không.

Hắn là không sai đâu, phó chương môn Lăng Nguyệt Kiếm phái Lý Lạc Thủy đang ở trong phủ đệ Thái tướng!

“Nghe đồn Thái tướng tự mình tiếp kiến hắn, nếu như không có thứ gì đặc biệt, sao Lý Lạc Thủy có tư cách được Thái tướng tiếp kiến đây?”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Thuộc hạ đã hiểu! Sẽ lập tức đi điều tra.”

Thái Vi khom người hành lễ rồi rời đi.

“Kim mai bình xuất hiện ở Lĩnh Nam quận, Lĩnh Nam quận vốn đã có chút hỗn loạn xem ra sẽ càng thêm hỗn loạn!

Mộ Dung Khinh Trần thở dài nói.

Tại thời điểm này.

Bên quận thành, chân dung Bạch Sầu Phi cùng với một ít tin tức được thả ra.

Trong đó có tin tức hắn chém giết Huyết Kỳ Môn Võ Minh và Tàn Gia Tàn Trầm.

Ở quận phủ vốn đã có nhiều người đang chú ý đến Bạch Sầu Phi, bởi vì Kim Phong Tế Vũ Lô muốn khai lâu, Bạch Sầu Phi là chủ sự.

Cũng chưa bao giờ xuất hiện.

Nhưng bây giờ lại có tin tức thế này truyền ra, nhất thời cái tên Kim Phong Tế Vũ Lô cùng với Bạch Sầu Phi lan truyền khắp Lĩnh Nam quận.

Bên trong Thiên Sách Đường.

Nạp Lan Dung Yên và Bạch Sầu Phi đứng ở một ban công, trước mặt là hồ nước.

“Bạch công tử, chẳng lẽ ngươi không sợ có người đối phó ngươi trước!

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

Tin tức này do Bạch Sầu Phi để cho Thiên Sách đường bọn họ thả ra.

Nàng không hiểu ý định của Bạch Sầu Phi.

“Nếu có người đến chịu chết, ta đây không ngại tiễn bọn họ một đoạn đường!”

Bạch Sầu Phi bình thản nói.

“Xem ra bên Bạch công tử đã chuẩn bị đầy đủ rồi, bên ta có một bằng hữu muốn gặp ngươi!”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Người nào?”

“Thánh nữ Hàn Nguyệt giáo, Tử Hàn Nguyệt!

Nghe Nạp Lan Dung Yên nói đến Tử Hàn Nguyệt, Bạch Sầu Phi có chút kinh ngạc.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta ở Khánh Thành giết Lục Thiên Hành, nàng muốn gặp ta chẳng lẽ không sợ ta giết nàng!

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Cụ thể thế nào ta cũng không biết! Nàng chỉ nói là muốn gặp ngươi, bất quá ta nghe nàng nói Đệ nhất pháp vương của Hàn Nguyệt giáo đang trên đường đến Lĩnh Nam quận!

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Đệ nhất pháp vương Hàn Nguyệt giáo Ma Vạn Kiếp, hẳn đến Lĩnh Nam quận.”

Thời gian gần đây Lăng Thiên Hà cũng đang thu thập tin tức về hành động của Hàn Nguyệt giáo, cho nên Bạch Sầu Phi

biết Đệ Nhất Pháp Vương của Hàn Nguyệt Giáo là ai.

“Thực lực của Ma Vạn Kiếp hẳn là tiếp cận Thần Phách Hợp Nhất.”

Nạp Lan Dung Yên nhìn Bạch Sầu Phi, muốn nhìn thấy chút biến hóa trên gương mặt Bạch Sầu Phi.

Nhưng mà Bạch Sầu Phi vẫn rất bình tĩnh.

“Nếu như hắn ra tay, chắc chắn phải chết.”

“Cho nên cũng không cần thăm dò ta, còn Tử Hàn Nguyệt kia muốn gặp ta thì ta có thể ở chỗ này chờ nàng.”

Bạch Sầu Phi xoay người nhìn Nạp Lan Dung Yên nói.

Nạp Lan Dung Yên nói những lời này thật ra là đang muốn thăm dò nội tình của Bạch Sầu Phi cùng Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Bạch Sầu Phi không thích bị thăm dò cho nên trực tiếp cảnh cáo.

Lúc này tâm thần Nạp Lan Dung Yên không bình tĩnh chút nào.

Chính là vì câu nói của Bạch Sầu Phi, nếu như Ma Vạn Kiếp ra tay, hẳn chắc chắn phải chết.

Ma Vạn Kiếp dám một mình tiến đến Lĩnh Nam quận dựa vào cái gì, dựa vào thực lực bản thân, tuyệt đối tự tin vào thực bản thân mình.

Thế nhưng sau khi Bạch Sầu Phi biết được thực lực của đối phương mà vẫn nói vậy.

Bình phục tâm tình xong, Nạp Lan Dung Yên mới nói:

“Vậy ta đi thông tri Tử Hàn Nguyệt.”

Nạp Lan Dung Yên hành lễ sau đó rời khỏi đình viện.

Bạch Sầu Phi thì lại cảm thấy mơ hồ, Tử Hàn Nguyệt tìm hấn làm gì?

Hiện giờ Kim Phong Tế Vũ Lôu và Hàn Nguyệt giáo chính là kẻ thù của nhau.

Hẹn kẻ thù gặp mặt sao?

Bạch Sầu Phi khá tò mò.

Ở một nơi khác, là Bắc Trấn Phủ Ti.

Diêm Đoạn Thủy đang nghe cấp dưới báo cáo, trong tay là chân dung Bạch Sầu Phi, sắc mặt ngưng trọng.

“Giết chết Tần Trầm cùng Vũ Minh dĩ nhiên là Bạch Sầu Phi của Kim Phong Tế Vũ Lôu, ngoài dự liệu, nhưng cũng là hợp tình hợp lý!”

“Nói như vậy, lúc ấy Bạch Sầu Phi cũng ở Khánh Thành.”

“Tần Trầm bọn họ đi điều tra nguyên nhân cái chết của Tần Thiên Hàn.

Có nghĩa là người áo đen giết Tần Thiên Hàn có quan hệ với Kim Phong Tế Vũ Lôu. “

Tin tức từ trong cốc truyền về nói có thể người áo đen đó cũng chính là người giết tam đệ.”

“Nói như vậy hấn là tam đệ chết trong tay người Kim Phong Tế Vũ Lôu.”

Nghĩ tới đây, khí kinh trong bàn tay lưu chuyển, bức họa bị chấn nát.

“Người lui xuống trước đi!”

Diêm Đoạn Thủy xua tay.

Người đến khom người rời khỏi phòng.

Chương 145: Kế hoạch của Diêm Ngọc, người Bạch Cốt sơn

....

Sau đó Diêm Đoạn Thủy tiến đến đại sảnh.

Diêm Ngọc và Bùi Tương Tự đang ở sảnh.

Nhìn thấy Diêm Đoạn Thủy đến, Diêm Ngọc mở miệng nói:

“Xem ra ngươi cũng cho rằng người của Kim Phong Vũ Lâu giết tam đệ của ngươi.”

Đúng vậy, phân tích từ tin tức hiện tại thì cái chết của tam đệ tuyệt đối liên quan đến Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Phụ thân ngày mốt Kim Phong Tế Vũ Lâu mở lâu, để ta dẫn người san bằng Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Diêm Đoạn Thủy mở miệng nói.

“Sự tình không đơn giản như ngươi nghĩ, rốt cuộc còn chưa xác định là ai thả tin tức này ra, tùy tiện ra tay sẽ trở thành quân cờ của người khác!”

“Ngươi bên này liên lạc Dương gia, Tần gia, còn có Huyết Kỳ Môn.”

“Không phải họ sẽ mở phân lâu sao? Vừa vặn có thể tặng cho bọn họ một phần đại lễ.”

Diêm Ngọc trầm giọng nói.

“Nhi tử, đi an bài để ta gặp ba thế lực kia.”

Diêm Đoạn Thủy nói.

“Ta sẽ đi an bài.”

Không chân chờ thêm, Diêm Đoạn Thủy nhanh chóng rời khỏi đại sảnh.

“Làm việc vẫn nóng nảy như vậy, đến Mật tông tu hành đối với tâm tính của hân cũng là một trận tôi luyện, người thấy Kim Phong Tế Vũ Lâu như thế nào.”

Sau khi Diêm Đoạn Thủy rời đi, Diêm Ngọc nói với Bùi Tương Tự.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu này không đơn giản, thực lực của Bạch Thiên Vũ vượt qua dự liệu của ta.”

“Thế lực phía sau tất nhiên không đơn giản, bất quá hiện tại lão nô có chút hối hận, nếu biết cái chết của tam thiếu có quan hệ với Kim Phong Tế Vũ Lâu!

“Ta hân nên thừa dịp Bạch Thiên Vũ tiêu hao mà cho hân một kích.”

Bùi Tương Tự nói.

“Người không nghĩ tới, ta cũng không nghĩ tới, ta không rõ vì sao thế lực sau lưng Kim Phong Tế Vũ Lâu lại làm như vậy.”

“Xem xét tình hình hiện tại thì bọn họ đang muốn cầm rế ở Lĩnh Nam quận.

“Nhưng thoảng cái đắc tội nhiều thế lực như vậy, bọn họ làm sao cầm rế?”

Diêm Ngọc cảm thấy khó hiểu.

“Có lẽ vì bọn họ đủ mạnh, mạnh cho nên mới không kiêng nể gì cả!”

Bùi Tương Tự trầm tư một lát rồi mới nói.

Bây giờ hắn không thể nghĩ ra bất kỳ lý do nào khác.

Nghe được lời Bùi Tương Tự nói, ánh mắt Diêm Ngọc ngưng tụ.

“Người bên này trông chừng Đoạn Thủy, để cho Dương gia bọn họ thăm dò là được, còn có mật báo truyền đến, Đệ nhất pháp vương Hàn Nguyệt giáo Ma Vạn Kiếp tiến đến quận phủ.”

“Có thể là đến vì Kim Phong Vũ Lâu, cũng có thể vì đầu Lục Thích Thiên Hành, bên người mau chóng đưa đầu của Lục Thiên Hành đến kinh sư, ghi chép công tích của ta trước!

“Cảnh cáo người của chúng ta không nên nhìn chằm chằm Ma Vạn Kiếp, còn có Kim Phong Tế Vũ Lâu dám giết Thuật Nhi của ta, thù này không thể không báo.”

“Trong địa lao, tình huống uống thuốc của người Bạch Cốt Sơn như thế nào rồi?”

Diêm Ngọc xoay người hỏi.

Hai mắt lóe ánh sáng sắc lạnh.

“Thần trí đã bị khống chế, toàn lực bộc phát hắn là không kém gì Ma Vạn Kiếp.

Đại nhân, có lẽ chúng ta có thể để cho hắn xuất thủ thử nghiệm một chút.”

Bùi Tương Tự mở miệng nói.

“Tốt, vậy để cho người Bạch Cốt sơn tặng đại lễ cho Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Diêm Ngọc lạnh lùng nói.

“Thuộc hạ sẽ đi an bài.”

Bùi Tương Tự khom người rời khỏi đại điện.

Tô Thần ở Sơn Hà Môn không biết chuyện xảy ra ở quận phủ.

Hắn vừa tu hành là tu hành hết cả ngày.

Lúc này trong tay hắn đang cầm một thanh trường kiếm bình thường, chuẩn bị tiến hành cường hóa, xem có thể cường hóa trường kiếm này đến trình độ nào.

Về phần vì sao lựa chọn trường kiếm bình thường!

Chủ yếu là do có được thẻ cường hóa sơ cấp.

Mục tiêu tăng cường: trường kiếm bình thường.

Sau khi

Sau đó trường kiếm giống như được rèn luyện một lần nữa.

Sau vài hơi thở, lực lượng kỳ dị biến mất, quá trình cường hóa kết thúc.

Tô Thần đưa tay xem xét trường kiếm bình thường sau khi cường hóa.

Trường kiếm lóe hàn mang làm cho người ta có cảm giác rất sắc bén.

Đương nhiên so với đao trên người Tô Thần mà nói thì còn kém hơn một chút.

“Bất quá thanh kiếm này đủ dùng rồi!

Sau này đạt được thẻ cường hóa lại tiến hành cường hóa, hẳn là có thể đạt tới Khí cấp.

Tô Thần thâm nghĩ.

Sau đó bỏ trường kiếm bỏ vào trong vỏ kiếm, rồi cất vào nhẫn trữ vật.

“Kế tiếp, tiếp tục tu luyện.

Một ngày sau xuống núi xem xem có người nào ra tay khi Kim Phong Vũ Lâu mở phân lâu.”

Thật ra trong lòng Tô Thần có chút hưng phấn cùng kích động.

Bởi vì hắn muốn sử dụng thẻ trải nghiệm nhân vật Liễu Sinh Nhất Kiếm, trải nghiệm thực lực đạt tới nhân kiếm hợp nhất, tiếp cận cường giả Thần phách hợp nhất.

Cộc! cộc!

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa vang lên.

Tô Thần đi ra khỏi phòng, mở cửa tiểu viện.

“Tô sư huynh, đây là thư của ngươi.”

Ở cửa viện có một tên đệ tử tạp dịch đưa thư.

Tô Thần không biết là ai mà gửi thư cho hắn thời điểm này.

Mở thư ra xem, thì ra là thư của Liễu Vô Mi.

Liễu Vô Mi đã bước vào Luyện Phách cảnh, hơn nữa trở thành phó cung chủ Trường Hận Cung Lĩnh Nam quận.

Nhấn Tô Thần có rảnh thì tới gặp nàng.

“Nàng bước vào Luyện Phách cảnh, có lẽ ta cũng nên tiếp xúc với Trường Hận Cung một chút, xem có thể kích phát cái gì hay không, càng nhiều đồ càng tốt.”

Tô Thần trầm nghĩ, hắn quyết định khi nào có thời gian sẽ đến Trường Hận cung Lĩnh Nam quận để gặp Liễu Vô Mi.

Chương 146: Liễu Vô Mi hiện thân, thanh lý môn hộ (1)

....

Lĩnh Nam quận, Trường Hận cung phân điện.

Liễu Vô Mi nửa nằm trên một cái giường ngọc thạch, mặc một thân cung trang lộ ra xương quai xanh cùng chân ngọc.

Trông dáng vẻ cực kỳ mê người.

Cách đó không xa là tam sư huynh Lâu Vô Hối nhìn Liễu Vô Mi nằm, trong mắt có sự ái mộ.

“Tam sư huynh, bên sư tôn truyền tin tức đến để chúng ta điều tra Lăng Nguyệt kiếm phái, xem có thể tìm được tung tích [Kim Mai Bình] hay không.”

“Ngươi nghĩ sao về chuyện này?”

Liễu Vô Mi mở miệng nói.

“Chuyện này có chút kỳ lạ, Lý Lạc Thủy đến Kinh sư gặp Thái Kinh, bên ta nhận được tin tức hắn đã đưa cho Thái Kinh [Thu Sơn Lạc Diệp Đồ].”

“Sao bây giờ tin tức lại là manh mối về [Bình Mai Vàng], ta luôn cảm thấy sự tình có chút kỳ lạ.”

“Gần đây quận Lĩnh Nam vốn hơi loạn, nếu chuyện này truyền ra, chỉ sợ Lăng Nguyệt kiếm phái sẽ bị vây công.”

“Ta cảm giác là có người đang nhắm vào Lăng Nguyệt kiếm phái.”

Lâu Vô Hối trầm giọng nói.

Trong giọng nói mang theo sự ngưng trọng.

“Chuyện này không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được, bên trên để cho chúng ta điều tra, chúng ta liền điều tra.”

“Chẳng lẽ sư huynh muốn chống lại mệnh lệnh của sư tôn.”

Liễu Vô Mi nhìn Lâu Vô Hối nói.

“Sư muội, ta làm sao có thể chống lại mệnh lệnh của sư tôn chứ, ta sẽ an bài người trong Lăng Nguyệt Kiếm phái điều tra một chút.”

“Ngày mốt Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ mở phân lâu, cũng phát thiệp mời cho chúng ta, sư muội cùng ta đi sao?”

“Kim Phong Tế Vũ Lâu lộ ra nhiều tin tức như vậy, còn giống trống khua chiêng mở lâu, bọn họ có cao thủ đến tọa trấn sao?”

Liễu Vô Mi cau mày nói.

“Chúng ta nhận được rất ít tin tức về Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Có lẽ chờ Tô Thần kia đến có thể hỏi hẩn một chút.”

Hẩn là hẩn biết được một ít tin tức, dù sao hẩn là người đưa Kim Phong Tế Vũ Lâu cho Bạch Thiên Vũ.

Lâu Vô Hối nói.

“Phỏng chừng hẩn cũng không biết nhiều hơn chúng ta bao nhiêu.”

“Kim Phong Vũ Lâu này đã không còn là Kim Phong Vũ Lâu của Khánh Thành, phỏng chừng Bạch Thiên Vũ cũng chỉ là người bị đẩy ra mà thôi.”

“Ngày mốt ta theo sư huynh cùng đi tới xem Kim Phong Tế Vũ Lô khai lâu, nhìn xem Kim Phong Tế Vũ Lô này có nội tình thế nào!”

Liễu Vô Mi nói.

“Sư huynh, không có chuyện gì khác thì ta không lưu sư huynh ở chỗ này nữa.”

Liễu Vô Mi tiếp tục nói với Lô Vô Hồi.

Đây là cố ý mời Lô Vô Hồi rời đi.

Lô Vô Hồi nhìn thoáng qua Liễu Vô Mi, trong ánh mắt có chút tưởng niệm, mở miệng nói:

“Sư muội, hẳn là ngươi cũng biết rõ ý của sư huynh, ta và ngươi kết hợp, là lựa chọn không tồi.”

Lô Vô Hồi mở miệng nói.

“Sư huynh, ngươi không phải kiểu người ta thích.”

Liễu Vô Mi trực tiếp đáp.

Nghe Liễu Vô Mi nói xong, Lô Vô Hồi không nói thêm nữa, xoay người ra khỏi đại điện.

Không bao lâu sau khi Lô Vô Hồi đi ra khỏi đại điện thì một bóng người từ trong chỗ tối đi ra.

Người tới mặc trang phục bó sát màu đen, dáng người lồi lõm, trên mặt đeo mạng che, lộ ra một đôi mắt sáng ngời.

Phía sau lưng đeo một cây cung dài và ống tên.

Bên trong ống cắm đầy mũi tên.

Người tới hành lễ với Liễu Vô Mi.

“Mục đích của ngươi tới nơi này là gì?”

Liễu Vô Mi nhìn người tới, trầm giọng nói.

Nữ tử này chính là người bên cạnh sư tôn nàng, tự mình ra tay đại biểu cho có chuyện muốn xử lý.

“Đại nhân nhận được tin tức, có thể là Lâu Vô Hối đã phản bội Trường Hận cung, để ta tới hiệp trợ tiểu thư người điều tra chuyện này, một khi xác nhận, giết ngay tại chỗ.”

Người tới mở miệng nói.

Giọng nói trẻo như tiếng chim hot thể nhưng lại tràn ngập sự lạnh lẽo.

“Giết không tha sao, sư tôn vẫn vô tình như vậy.”

“Chuyện này ta sẽ điều tra, người về trước đi.”

Liễu Vô Mi xua tay nói.

“Ý của đại nhân là để cho ta hiệp trợ tiểu thư hoàn thành chuyện này.”

Người tới không có rời đi mà mở miệng nói tiếp.

“Xem ra đã xác định rồi, vậy người cứ ở lại.”

Liễu Vô Mi trầm tư một lát mới nói.

“Được.”

Nói xong, nữ tử đeo mạng che mặt biến mất.

Nhìn nàng rời đi, Liễu Vô Mi khẽ nhú mày.

Sư tôn của Liễu Vô Mi chính là Tả hộ pháp của Trường Hận cung Cung Nam Yến, nhân vật đứng thứ ba trong Trường Hận cung, tự mình phái người bên cạnh đến đây có nghĩa là đã xác định chính xác.

Hiện tại để cho nàng thanh lý môn hộ sau đó tiếp quản phân điện Trường Hận Cung Lĩnh Nam quận.

Tại thời điểm này.

Ở bên ngoài Trường Hận cung.

Tô Thần lấy lệnh bài mà trước đó Lâu Vô Hối cho ra.

“Ta muốn gặp Liễu phó điện chủ.”

Tô Thần mở miệng nói.

Thủ vệ ngoài điện nhìn thấy lệnh bài trong tay Tô Thần, nhận ra lệnh bài của điện chủ, hắn vốn muốn đi bẩm báo điện chủ thế nhưng không nghĩ tới Tô Thần lại muốn gặp phó điện chủ mới.

Hắn cũng không hỏi nhiều, nhanh chóng đi tới chỗ Liễu Vô Mi bẩm báo.

Sau một lúc, tên thủ vệ trở về.

“Liễu phó điện chủ cho mời.”

Thủ vệ mang theo Tô Thần đi tới cung điện chỗ Liễu Vô Mi.

“Liễu phó điện chủ ở trong điện, mời tiến vào.”

Thủ vệ đưa Tô Thần đến cửa liền xoay người rời đi.

Chương 147: Liễu Vô Mi hiện thân, thanh lý môn hộ (2)

....

Tô Thần đẩy cửa điện ra.

Bên trong cung điện.

Liễu Vô Mi vẫn nửa nằm trên giường, để lộ ra thân hình quyến rũ, nhìn thấy Tô Thần liền xuống khỏi giường.

Tô Thần nhìn Liễu Vô Mi từ trên giường đi xuống mà ánh mắt khẽ động.

Liễu Vô Mi có vẻ càng quyến rũ, mê hồn hơn lúc còn ở Khánh Thành.

Rất có hương vị của một nữ nhân thành thực.

“Xem ra người nhận được thư của ta liền tới nơi này, người không sợ gặp nguy hiểm sao?”

Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần nói.

“Ta và người cũng không có cừ oán, gặp nguy hiểm gì chứ.”

Tô Thần mở miệng nói.

Hắn bây giờ có thể trải nghiệm nhân vật Liễu Sinh Nhất Kiếm trong tay, có lẽ ở Lĩnh Nam quận có nơi có thể khiến hắn không dám đi.

Nhưng Trường Hận Cung tuyệt đối không nằm trong danh sách này.

“Lần này ta đến tìm người chủ yếu là chuyện muốn người gia nhập Trường Hận cung.”

Liễu Vô Mi mở miệng nói.

“Như thế nào, đã giúp ta an bài xong rồi?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

Thật ra hẳn không quá để ý đến Trường Hận cung.

Hắn để ý chính là thân phận người Trường Hận cung.

Phân điện Trường Hận cung cũng giống như Sơn Hà môn thuộc về mười thế lực lớn ở Lĩnh Nam quận, nhưng nội tình phân điện còn kém hơn Sơn Hà Môn một chút.

Bất quá cho dù kém hơn Sơn Hà môn một chút thì vẫn có Tàng Thư Lô.

Thuận tiện cho hẳn tiến vào xem bí tích kích phát một số phần thưởng.

“Có phải người đắc tội tam sư huynh ta hay không, hẳn vẫn không coi trọng người.”

“Ta có thể tranh thủ vị trí cho người, còn phía tam sư huynh thì ta không chắc.

Bất quá người không cần lo lắng, chờ qua một đoạn thời gian nữa vị trí của ta ở Trường Hận cung vững chắc, đến lúc đó giúp người tiến vào Trường Hận cung.

Liễu Vô Mi mở miệng nói.

“Vậy thì đa tạ Liễu tỷ.”

Tô Thần vội vàng cảm ơn.

“Nhìn bộ dáng của ngươi, hình như cũng không phải quá đề ý.”

Tuy rằng Tô Thần nói lời cảm tạ nhưng mà nàng có thể cảm giác được Tô Thần cũng không quá đề ý chuyện này.

“Không phải không quan tâm, mà là có một số việc không thể cưỡng cầu.”

“Ngươi tới tìm ta hẳn là không chỉ để nói chuyện này đi.”

Tô Thần nhìn Liễu Vô Mi nói.

“Đương nhiên, ta tìm ngươi chủ yếu là vì chuyện Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Kim Phong Vũ Lâu đã không liên quan đến ta nữa, ngươi hỏi ta, ta cũng không rõ!”

Tô Thần xua tay nói.

“Không phải hỏi chuyện của ngươi, không phải ngươi đã từng giao dịch với Bạch Thiên Vũ sao?”

Chứng tỏ hai người đã gặp qua, ta muốn ngươi giúp ta hẹn gặp Bạch Thiên Vũ.”

Liễu Vô Mi nói.

“Bạch Thiên Vũ ở Khánh thành, không phải bây giờ ở Lĩnh Nam quận do một người tên là Bạch Sầu Phi phụ trách sao, ngươi liên hệ với hắn là được mà?”

Tô Thần cảm thấy khó hiểu hỏi.

“Chúng ta kết luận Bạch Sầu Phi này rất cao ngạo, ra tay tàn nhẫn, có thể không tiếp xúc thì không cần tiếp xúc!”

Liễu Vô Mi nói.

“Nếu lần này Kim Phong Tế Vũ Lâu mở ở quận phủ, Bạch Thiên Vũ xuất hiện, ta nhất định sẽ giúp ngươi giới thiệu.”

Tô Thần gật đầu.

Trợ giúp Liễu Vô Mi tiếp xúc với Bạch Thiên Vũ cũng là điều Tô Thần muốn.

Tại sao không giúp chứ?

Huống hồ bối cảnh của Trường Hận cung không tầm thường.

Nếu như có thể hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lâu, như vậy đối với Kim Phong Tế Vũ Lâu mà nói chính là một chuyện tốt.

Kim Phong Tế Vũ Lâu tạm thời chỉ làm công tác tình báo.

Nhưng chắc chắn sau này cần mở rộng nghiệp vụ, cơ quan tình báo bình thường, sinh ý sát thủ.

Chỉ là Tô Thần đang suy nghĩ có nên tách sinh ý sát thủ ra khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu hay không.

Có lẽ một sáng một tối là thích hợp nhất.

Về phần thế lực phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu, Tô Thần đã muốn đặt tên là [Thiên Nhai Các].

Ý nghĩa là một tồn tại không thể chạm tới.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu không đơn giản, người cần phải bảo trì liên hệ với đối phương, như vậy sẽ có ích đối với người sau này!

“Bây giờ thực của người như thế nào?”

Liễu Vô Mi sau đó hỏi.

“Ta tu hành Sơn Hà Chân Võ Kinh, bước vào Luyện Thần sơ kỳ!

Lúc này Tô Thần nói.

Nói đến Sơn Hà Chân Võ Kinh chủ yếu là muốn từ miệng Liễu Vô Mi biết thêm lai lịch của môn công pháp này.

“Cái gì, người tu hành Sơn Hà Chân Võ Kinh?”

Nghe được lời Tô Thần nói, Liễu Vô Mi sững sốt, sau đó kinh ngạc.

“Có vấn đề gì không?”

Nhìn thấy nàng kinh ngạc, Tô Thần không khỏi hỏi.

“Sơn Hà Chân Võ Kinh chỉ có đệ tử chân truyền của Sơn Hà môn mới có thể tu hành, người trở thành đệ tử chân truyền của Sơn Hà môn rồi sao?”

Liễu Vô Mi vừa kinh ngạc vừa thoải mái.

Với thực lực của Tô Thần, trở thành đệ tử chân truyền của Sơn Hà Môn cũng không quá.

“Đệ tử chân truyền.”

Lòng Tô Thần khẽ động, lúc trước hắn cho rằng Mộ Dung Khinh Trần muốn thu hắn làm đồ đệ? Không nghĩ tới Sơn Hà Chân Võ Kinh này chỉ có đệ tử chân truyền mới có thể tu luyện.

Dung Khinh Trần cũng không cho được danh hiệu đệ tử chân truyền.

“Rốt cuộc Mộ Dung Khinh Trần đang tính toán gì đây?”

Tô Thần trầm nghĩ.

“Đúng rồi, người là cầm lệnh bài của sư huynh ta tới, đây lệnh bài của ta, cho người, có lệnh bài này người có thể tới tìm ta bất kỳ lúc nào.”

Chương 148: Trường Hận cung

....

“Đúng rồi, tạm thời người chưa gia nhập Trường Hận cung, nhưng có lệnh bài này thì có thể tiếp nhiệm vụ của Trường Hận cung ta.”

“Trường Hận cung có không ít bảo vật, bí tịch.”

Liễu Vô Mi nói.

“Ta có hứng thú với một ít bí tịch tàn quyển cổ xưa, không biết người có thể tìm giúp ta hay không.”

Tô Thần mở miệng nói.

Bí tịch không trọn vẹn còn có người nguyện ý đưa ra, bí tịch bình thường ai cũng sẽ giấu kỹ.

“Bí tịch không trọn vẹn sao?”

“Thứ này cũng không thể tùy tiện tu luyện, sẽ khiến thân thể tổn thương.”

Nghe vậy, Liễu Vô Mi vội vàng nói.

“Ta chỉ muốn nghiên cứu mà thôi, không nắm chắc sẽ không tu hành.”

Tô Thần nói.

“Ta cũng có một ít bí tịch không trọn vẹn, người đi theo ta.”

Liễu Vô Mi mang theo Tô Thần tiến vào mật thất phía sau cung điện.

Trong cung điện của Lâu Vô Hối.

“Người nói là có người cầm lệnh bài của ta đi gặp Liễu phó điện chủ, người tới là ai?”

Lâu Vô Hối nhìn người trước mặt nói.

“Cụ thể không rõ ràng lắm, bộ dáng trẻ tuổi, hẳn là quen thuộc với Liễu phó điện chủ.”

Người trước mặt nói.

“Trẻ tuổi, hôm nay sư muội viết thư cho Tô Thần Sơn Hà môn, xem ra Tô Thần kia đến rồi, ta đã biết.

Người lui ra đi!”

Lâu Vô Hối xua tay nói.

Người nọ khom người rời khỏi đại điện.

“Sư muội, người và Tô Thần này ngược lại đi rất gần, chẳng lẽ người nhìn trúng tiểu tử này sao?”

Lúc Lâu Vô Hối nói chuyện, ánh mắt lóe sát ý.

Lúc trước hẳn không để ý Tô Thần, thế nhưng mấy ngày trước vì chuyện cho Tô Thần gia nhập Trường Hận cung mà hai người còn tranh luận một trận.

Liễu Vô Mi quá để ý đến Tô Thần khiến cho trong lòng hẳn giống như có thêm một cái đinh.

Cái đinh cần được nhổ bỏ.

“Chờ Kim Phong Tế Vũ Lâu khai lâu kết thúc, phái người đi xử lý hẳn.”

Lâu Vô Hối lầm bầm nói.

Sau đó bước ra khỏi cung điện.

Trường Hận cung bên Kinh sư truyền tin tức đến, hơi khó giải quyết, hẳn cần phải đi gặp một người.

Tô Thần được Liễu Vô Mi đưa vào trong một gian mật thất.

“Những thứ này đều là bảo vật của tỷ tỷ ngươi, ngươi thích cái nào ta liền tặng ngươi cái đó.”

Liễu Vô Mi chỉ vào một cái rương cách mình không xa, nói.

Tô Thần cũng không khách khí.

Trực tiếp mở cái rương ra, trong rương bày hai quyển sách không trọn vẹn, hai quyển sách bình thường, còn có mấy bản vẽ cùng với một ít bảo vật.

Tô Thần nhìn về phía một bảo vật dạng hạt châu màu lam.

Trên hạt châu màu lam này có một gợn sóng, giống như sóng nước bình thường.

Tô Thần cầm lấy hạt châu này liền cảm giác được một cỗ thủy khí nồng đậm, hẳn còn có thể cảm ứng rõ sự biến hóa của thiên địa linh khí thuộc tính thủy chung quanh.

【Phát hiện Thủy hành châu bình thường, thưởng hai thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.】

“A!”

Tô Thần sửng sốt, tỏ vẻ kinh ngạc.

Hắn không nghĩ rằng bảo vật cũng có thể kích phát khen thưởng.

Nghĩ tới đây, Tô Thần đột nhiên cảm giác mình suy nghĩ hơi hẹp rồi.

Trong quận phủ có một chợ đen, bên trong bán đủ thứ đồ.

Đương nhiên giết người cướp của cũng là chuyện thường xuyên.

Nhưng mình chỉ cần nhìn mà không mua cũng có thể phát tài.

“Người có thích hạt châu này không?”

“Nếu người thích ta có thể cho người.”

Liễu Vô Mi nhìn thấy Tô Thần cầm hạt châu ngẩn người, không khỏi nói.

“Không cần đâu, thứ này không có tác dụng lớn với ta.”

Sau đó Tô Thần lục lọi mấy món khác, nhưng lại không kích phát khen thưởng, cuối cùng ánh mắt mới rơi vào bốn quyển bí tịch.

Cầm lấy một quyển bí tịch hoàn chỉnh.

Lục Âm Tuyệt Mạch Thủ.

Không có kích phát khen thưởng.

Cửu U Thông Minh Chân Kinh.

【Phát hiện võ học tuyệt đỉnh Cửu U Thông Minh Chân Kinh, thưởng ba tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng, lưu ý: chỉ có Cửu U Chi Thể mới có thể tu luyện.】

“Còn có yêu cầu đối với người tu luyện?”

Đây là ghi chú đầu tiên mà hắn nhìn thấy.

Cuối cùng ánh mắt rơi vào hai quyển bí tịch không trọn vẹn.

Một quyển trên bìa chỉ có một chữ [Minh].

Quyển còn lại chỉ có hai chữ [Chủng Ma]

Đầu tiên là xem bí tịch chữ Minh, chữ viết bên trong mờ hồ, còn không trọn vẹn không chịu nổi, có chút loạn.

Còn có một hình vẽ nửa người khoanh chân ngồi thiền.

Thể hiện lộ tuyến nội kinh lưu chuyển trong thân thể nhưng chỉ mà không đủ, muốn dựa vào lĩnh ngộ lộ tuyến khí kinh vận chuyển để tu luyện, quả thực khó lên trời.

【 Phát hiện bí tịch không trọn vẹn [Bắc Minh Thần Công], thưởng một thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng. 】

Không nghĩ tới bí tịch này lại là Bắc Minh thần công, đáng tiếc vì không trọn vẹn.”

“Lại cầm lấy quyển còn lại, cũng không xem rõ nội dung.

【 Phát hiện Thiên Diễn Chứng Ma Kinh tàn quyển, thưởng một thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng. 】

Lần này nhận thêm một thẻ nữa!

Xem ra có quan hệ với mức độ không trọn vẹn của bí tịch.

Buông bí tịch xuống, Tô Thần nhìn Liễu Vô Mi rồi nói:

“Nát như thế này mà ngươi cũng thu thập, căn bản là nhìn không rõ gì cả.”

“Dù không nhìn rõ lắm nhưng có người bỏ ra một số tiền lớn muốn mua từ tỷ tỷ đây.”

Liễu Vô Mi nói.

“Ngươi xem nhiều như vậy, không phải chọn được rồi chứ.”

Sau đó Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần nói.

“Ta chỉ tò mò mà thôi, nếu sau này ngươi có bảo vật gì đều có thể để cho ta xem một chút.”

“Chỉ là xem một chút.”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

“Cho ngươi thứ này, có ích cho tu luyện Sơn Hà công.”

Liễu Vô Mi đưa Thủy Hành Châu vào trong tay Tô Thần.

Phương pháp tu hành liên quan đến sông nước, Thủy hành châu quả thật có tác dụng với hấn.

“Vậy thì đa tạ Liễu ty.”

Tô Thần bỏ hạt châu bỏ vào trong ngực rồi cảm tạ.

Chương 149: Kim Phong Tế Vũ Lâu, không chấp nhận uy hiếp (1)

....

“Không cần khách khí với ta như vậy.”

“Đúng rồi, bên Lâu Vô Hồi người tốt nhất không nên tiếp xúc.”

Liễu Vô Mi nói.

Sau đó nàng lại đi tới bên cạnh một cái hộp ngọc, đưa hộp ngọc đến trước mặt Tô Thần.

“Nơi này có một cây Cửu Chuyển Huyết Tham, có ích đối với tu luyện công pháp thân thể.”

Lúc nói chuyện nàng đã đặt hộp ngọc vào trong tay Tô Thần.

Tô Thần tiếp nhận hộp ngọc rồi mở ra xem, bên trong là một cây sâm đỏ tươi, huyết khí nồng đậm từ trong hộp ngọc tuôn ra.

Tô Thần hít một hơi, nhất thời cảm giác được một cỗ huyết khí khổng lồ bị mình hút vào trong cơ thể.

Huyết khí trong cơ thể tăng lên một chút.

“Lợi hại.”

Tô Thần thầm khen một câu.

Sau đó ánh mắt lập tức về phía Huyết tham, trên Huyết tham có chín dấu ngón, có lẽ là nguyên nhân được gọi là Cửu Chuyển Huyết Tham.

“Mau thu lại, đừng để huyết khí tiêu tán.”

Liễu Vô Mi nói.

Tô Thần nhanh chóng cất hộp ngọc vào sau đó nhìn Liễu Vô Mi nói:

“Ta đột nhiên phát hiện, ta tương đối thích hợp ăn cơm mềm.”

Liễu Vô Mi không biết hàm nghĩa của ăn cơm mềm nhưng lại hiểu được ý trong lời nói của Tô Thần.

“Muốn ăn cơm mềm, vậy cũng phải xem vốn liếng của ngươi nha.”

Khi nói chuyện, xương quai xanh của Liễu Vô Mi không khỏi run, gương mặt trắng nõn tràn ngập sự kiêu mị.

Làm cho người ta xúc động.

Tô Thần nhanh chóng áp chế cảm xúc.

Tuy rằng hắn và Liễu Vô Mi tương đối quen thuộc rồi nhưng mà còn chưa đạt tới giai đoạn này.

“Có thứ này, chắc chắn thân thể của ta sẽ tiến thêm một bước, ta trở về tu luyện trước.”

Tô Thần vội vàng nói.

“Được.”

Liễu Vô Mi gật đầu.

Tô Thần cáo từ rời đi.

Sau khi tiễn Tô Thần rời đi, Liễu Vô Mi lẩm bẩm nói:

“Thực lực đạt tới Luyện Phách cảnh, Xá Nữ Tâm Kinh cũng có tiến bộ, thế nhưng vì sao tình chủng lại trồng ở trên người Tô Thần.”

Chẳng lẽ là bởi vì hắn đã cứu ta.

Liễu Vô Mi nghĩ không ra nguyên nhân.

“Bất quá cảm giác này cũng không tệ, chỉ là nếu như Tam sư huynh mà biết, có thể hắn sẽ ra tay với Tô Thần?”

Xem ra ta phải mau chóng điều tra chuyện Tam sư huynh phản bội.”

Liễu Vô Mi trong lòng thầm nghĩ.

Bên này

Tô Thần rời Trường Hận cung liền tiến đến chỗ môi giới tiểu viện mua một tiểu viện độc lập.

Tiểu viện không lớn, chỉ có một sân đơn giản cộng thêm hai phòng.

Chi tiêu tiền để cho người môi giới giúp hắn mau một số đồ nội thất và đồ dùng sinh hoạt.

Ngày mốt chính là ngày Kim Phong Tế Vũ Lâu mở lâu, hắn cũng không có ý định trở về Sơn Hà Môn nên ở chỗ này tu luyện.

Sau khi bố trí thỏa đáng thì sắc trời cũng đã về chiều.

Tô Thần ăn chút thức ăn đơn giản bên ngoài rồi trở về tiểu viện.

Hắn lấy hộp ngọc Liễu Vô Mi đưa từ trong ngực ra.

Sau đó cầm lấy Cửu Chuyển Huyết Tham, trực tiếp cắn một cái.

Nhất thời có huyết khí cuộn cuộn giống như thủy triều từ miệng vọt vào trong cơ thể, làm cho thân thể bắt đầu trở nên đỏ bừng.

Cảm nhận được huyết khí trong cơ thể bạo động, Tô Thần bắt đầu tu luyện Kim Cương Hỗn Nguyên Kinh luyện hóa huyết khí từ Huyết tham.

Huyết khí từ một miếng có hạn, nhanh chóng bị Tô Thần hấp thu hết, sau đó hắn cũng không có do dự mà nuốt sạch phần còn lại.

Hiện giờ hắn đã tu luyện Kim Cương Hỗn Nguyên Kinh đến giai đoạn thứ hai.

Đang tu luyện huyết nhục nên Huyết tham này rất có ích với hắn, huyết khí cường đại giống như hồng thủy bốn bề, dưới sự dẫn dắt của Tô Thần tiến vào trong huyết nhục, rèn luyện huyết nhục của hắn, sinh ra càng nhiều khí huyết hơn.

Huyết khí cường đại được hấp thu nhờ vận chuyển của Kim Cương Hỗn Nguyên Kinh.

Kim Cương Hỗn Nguyên Kinh giai đoạn thứ hai đang dần dần tiến tới.

Tô Thần cảm giác, nếu tiêu hóa hết được lực từ Cửu Chuyển Huyết Tham này, hắn sẽ hoàn thành tu luyện Kim Cương Hỗn Nguyên Kinh giai đoạn thứ hai.

Lực lượng thân thể có thể so với Luyện Thần trung kỳ.

Một khi hoàn thành giai đoạn thứ hai, cả cao thủ Luyện Thần hậu kỳ đỉnh cũng không làm gì được hắn.

Tô Thần kiềm nén sự kinh hãi, tiếp tục rèn luyện.

Bên Thiên Sách Đường.

Nạp Lan Dung Yên và Bạch Sầu Phi đang ở trong đại sảnh nói chuyện với nhau.

Tử Hàn Nguyệt một thân áo đen từ bên ngoài tiến vào.

“Ra mắt Bạch công tử.”

Tử Hàn Nguyệt hơi hành lễ với Bạch Sầu Phi.

“Không biết Thánh nữ hên Bạch mỗ gặp mặt là có chuyện gì?.”

“Nghe nói Đệ nhất pháp vương Hàn Nguyệt giáo các người đang trên đường đến quận phủ, chuẩn bị ra tay vào thời điểm Kim Phong Tế Vũ Lô khai lâu sao.”

Bạch Sầu Phi nhìn về phía Tử Hàn Nguyệt nói.

Lúc nói chuyện, trên người tản ra uy áp sắc bén.

Thân thể Tử Hàn Nguyệt khẽ run, nhưng vẫn cố chống lại uy áp mà Bạch Sầu Phi phóng thích ra.

“Bạch công tử, lần này ta đến chủ yếu là đại biểu Hàn Nguyệt giáo giao dịch với Bạch công tử.”

“Giao dịch?”

Bạch Sầu Phi khẽ nhíu mày.

Tử Hàn Nguyệt tìm hần là để giao dịch?

“Ta muốn mời Kim Phong Tế Vũ Lô các người giúp ta giết Bắc Trấn Phủ Ti Diêm Ngọc.”

“Cái gì, giết Diêm Ngọc? Tử Hàn Nguyệt, có phải người có điên rồi hay không.”

Lời Tử Hàn Nguyệt còn chưa dứt thì Nạp Lan Dung Yên bên cạnh đã thất thanh nói.

“Người lớn tiếng như vậy là muốn cho tất cả mọi người biết phải không?”

Tử Hàn Nguyệt nhìn thoáng qua Nạp Lan Dung Yên, sau đó tiếp tục nhìn về phía Bạch Sầu Phi.

Chương 150: Kim Phong Tế Vũ Lâu, không chấp nhận uy hiếp (2)

....

“Người giết Diêm Thuật hần là người của Kim Phong Tế Vũ Lâu các ngươi, các ngươi đã kết thù với Bắc Trần Phủ Ti Diêm Ngọc, các ngươi không giết hần, hần cũng sẽ động thủ với các ngươi?”

“Chỉ cần Kim Phong Tế Vũ Lâu các ngươi âm thầm giúp chúng ta giết hần, như vậy thù của Kim Phong Tế Vũ Lâu cùng Hàn Nguyệt giáo cứ như vậy mà xóa bỏ.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Bạch Sầu Phi rồi nói.

“Ta thấy đây không phải là giao dịch, mà là uy hiếp.”

Nói đến đây, sắc mặt Bạch Sầu Phi trở nên âm trầm.

Ân oán trong giang hồ, nói xóa bỏ là xóa bỏ sao, làm gì có chuyện tốt vậy.

Huống hồ Bạch Sầu Phi cảm thấy đôi phương không phải đang giao dịch mà đang uy hiếp hần.

“Bạch công tử, đây là thành ý của Hàn Nguyệt giáo chúng ta, ta nghĩ Kim Phong Tế Vũ Lâu các ngươi cũng không muốn tiếp tục đối địch với Hàn Nguyệt giáo chúng ta.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Bạch Sầu Phi nói.

“Ngươi uy hiếp ta như vậy, không sợ ta một chương giết ngươi.”

Bạch Sầu Phi không trả lời đối phương mà lạnh lùng nhìn.

“Ta tin tưởng Bạch công tử với tư cách là lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Lĩnh Nam quận, có khí lượng bao dung tiểu nữ tử này.”

“Huống hồ ta đại biểu Hàn Nguyệt giáo, chỉ là người chuyển lời cho công tử mà thôi.”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

Lúc này, trong lòng nàng cho rằng Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ đáp ứng đề nghị của bọn họ.

Nếu không thì Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ phải đối mặt với một thế lực nữa là Hàn Nguyệt giáo.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu không chấp nhận bất kỳ uy hiếp nào, hôm nay ta không giết ngươi.”

“Nhưng lần sau gặp mặt, hy vọng ngươi có thể tránh được một ngón tay của ta.”

Bạch Sầu Phi hừ lạnh một tiếng.

Hướng Nạp Lan Dung Yên nói:

“Ngày mốt Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta mở lâu.”

Nói xong liền xoay người rời đi.

Không để ý tới Tử Hàn Nguyệt nữa.

Nhìn bóng dáng Bạch Sầu Phi rời đi, Tử Hàn Nguyệt khẽ nhún mày, nói với Nạp Lan Dung Yên:

“Ngươi không nói tin tức Đệ nhất pháp vương đến đây cho hắn biết.”

Nghe khuê mật nói như vậy, Nạp Lan Dung Yên có vẻ hơi giận.

“Tử Hàn Nguyệt, thì ra ngươi tính kế ở chỗ này, ta đã nói cho hần biết tin tức Ma Vạn kiếp tới rồi.”

“Bất quá xem ra người ta căn bản cũng không quan tâm tới Đệ nhất pháp vương Hàn Nguyệt giáo các ngươi.”

“Lúc mở lâu không cũng chỉ có Hàn Nguyệt giáo ta ra tay, ta còn nghe nói lần này Diêm Ngọc chuẩn bị vận dụng hoạt tử nhân.”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Hoạt tử nhân.”

Nghe vậy, ánh mắt Nạp Lan Dung Yên ngưng tụ.

“Ngươi bên này nói với Bạch Sầu Phi, hợp tác với Hàn Nguyệt giáo chúng ta đối với bọn họ mới là chuyện có lợi nhất.

Nói xong, Tử Hàn Nguyệt trùm áo choàng xoay người rời đi.

Nhìn Tử Hàn Nguyệt rời đi, ánh mắt Nạp Lan Dung Yên trầm xuống.

Nàng không đoán ra mục đích Tử Hàn Nguyệt hẹn gặp Bạch Sầu Phi lại là đối phó Bắc Trấn Phủ Tư Diêm Ngọc.

Đương nhiên nàng cũng không nghĩ tới Tử Hàn Nguyệt lại uy hiếp Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Bất quá theo tình hình hiện tại, Kim Phong Vũ Lâu sẽ không chấp nhận uy hiếp.

Như vậy Đệ nhất pháp vương Ma Vạn Kiếp của Hàn Nguyệt giáo nhất định sẽ động thủ.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi nhớ đến lời Bạch Sầu Phi nói lúc trước.

Nếu như Đệ Nhất Pháp Vương Ma Vạn Kiếp của Hàn Nguyệt Giáo ra tay, nhất định sẽ chết.

Giọng điệu tràn ngập tự tin.

Chỉ là vừa rồi Tử Hàn Nguyệt nói đến Diêm Ngọc chuẩn bị vận dụng hoạt tử nhân.

Căn cứ theo tình báo Thiên Sách Đường bọn họ nhận được.

Trần Phủ Ti Diêm Ngọc đến Lĩnh Nam quận, một mực dùng bí được luyện chế hoạt tử nhân.

Nghe đồn có một người bị luyện chế thành công, chính là Khâu Thần Kiếp, người Bạch Cốt Sơn tung hoành Lĩnh Nam quận ba mươi năm trước.

Ba mươi năm trước Khâu Thần Kiếp có thể tung hoành Lĩnh Nam quận, có thể thấy được thực lực của hắn.

Người này tu luyện chính là [Sâm La Vạn Tượng Biến], một loại công pháp cực kỳ quý dị, tổng cộng chia làm tám tầng, tu luyện càng nhiều tầng thì tốc độ càng nhanh, uy lực công kích vô cùng cường hãn, vừa xuất chiêu, phong vân lôi động.

Nghe đồn thời điểm luyện loại công pháp này luyện đến tầng thứ tám, tiêu hao thọ nguyên có thể tăng uy lực công kích gấp ba lần.

Năm đó nếu như không phải là thống lĩnh Bắc Trần Phủ Ti Lĩnh Nam quận bố cục giam cầm được một bộ phận công lực của Khâu Thần Kiếp, chỉ sợ căn bản không cách nào bắt được.

Tuy rằng bắt được Khâu Thần Kiếp nhưng thống lĩnh Bắc Trần Phủ Ti Lĩnh Nam quận đời trước cũng bị Khâu Thần Kiếp thi triển [Sâm La Vạn Tượng Biến] một quyền oanh sát.

Nếu như Khâu Thần Kiếp bị luyện chế thành hoạt tử nhân, tất nhiên cực kỳ đáng sợ.

Bởi vì có thể không để ý tới tiêu hao sinh mệnh mà sử dụng [Sâm La Vạn Tượng Biến].

“Cần phải nói chuyện này cho Bạch Sầu Phi biết sao?”

Nạp Lan Dung Yên trầm tư một lát mới tự nói.

Đương nhiên đây cũng là mục đích Tử Hàn Nguyệt nói ra những lời này, chính là muốn Nạp Lan Dung Yên nói chuyện này cho Bạch Sầu Phi.

Dùng chuyện này để khiến Kim Phong Tế Vũ Lâu thỏa hiệp.

Nạp Lan Dung Yên phân phó quản gia Tề Bá một chút, cũng ra khỏi Thiên Sách Đường.

Tuy rằng nàng không tán thành cách làm của Tử Hàn Nguyệt nhưng với tình huống hiện giờ, có lẽ Kim Phong Tế Vũ Lâu hợp tác với Tử Hàn Nguyệt là lựa chọn tốt nhất.

Chương 151: Bất động ma thần, dịch hình hoán cốt

....

Ở một nơi khác.

Tô Thần mở hai mắt ra tươi cười.

Cửu Chuyển Huyết Tham giúp cho hắn hoàn thành tu luyện Kim Cương Hồn Nguyên Kinh giai đoạn thứ hai, chính thức bước vào giai đoạn thứ ba, giai đoạn luyện tủy.

Thu liễm huyết khí trên người, Tô Thần từ trên giường đi xuống.

Hắn chuẩn bị vào trong tiểu viện ngồi một chút.

Sau đó nghĩ đến bảy tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng hôm nay kiếm được ở chỗ Liễu Vô Mi.

Trực tiếp sử dụng hai tấm.

【 Đạt được bí tịch Dịch hình hoán cốt công, thu được một thẻ dung hợp công pháp thân thể. 】

Điều tra thông tin về Dịch hình hoán cốt công, Tô Thần phát hiện đây là một loại công pháp có thể thay đổi cấu trúc thân thể và dung mạo.

Thẻ dung hợp công pháp thân thể có thể dung hợp công pháp thân thể mà hắn đang tu hành lại với nhau.

Hiện tại hắn đang chủ tu công pháp Kim Cương Hồn Nguyên Kinh, Kim Cương Liệt Ma.

Hai loại công pháp này, một loại luyện thể một loại bộc phát lực lượng công kích cường đại, bản thân công pháp đã bổ sung cho nhau.

“Nhìn xem sau khi dung hợp sẽ biến thành công pháp gì.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Sử dụng thể dung hợp công pháp thân thể, phía dưới thể xuất hiện thông tin về Kim Cương Hồn Nguyên Kinh tầng thứ bảy và Kim Cương Liệt Ma tầng thứ hai.

Bắt đầu dung hợp hai loại công pháp.

Tiếp theo.

Tô Thần cũng cảm giác được huyết dịch trong cơ thể cuộn cuộn.

Huyết khí cuộn cuộn tràn ra từ trong cơ thể, từng tầng huyết khí bộc phát, giống như nham thạch nóng chảy.

Khí thể hoành tráng bạo liệt.

Trong đầu Tô Thần có một bộ công pháp mới đang hình thành.

Bất Động Ma Thần Công.

Đây là công pháp mới sau khi Kim Cương Hồn Nguyên Kinh cùng Kim Cương Liệt Ma tạo thành.

Tin tức về công pháp cũng nhanh chóng hình thành trong đầu Tô Thần.

Bất Động Ma Thần Công chia làm sáu tầng.

Ba tầng đầu cũng là rèn luyện nội tạng huyết nhục cốt tủy, tầng thứ tư bắt đầu chuyển hóa, chuyển hóa huyết nhục thành huyết dịch ma thần.

Đạt tới tầng sáu sẽ tu thành ma thần thể, một khi tu luyện thành ma thần thể có thể lợi dụng tiêu hao huyết dịch ma thần khôi phục thương thể bản thân.

“Không nghĩ tới dung hợp thành công pháp như thế này.”

Tô Thần tỏ vẻ hưng phấn.

Sau đó ánh mắt rơi vào Dịch hình hoán cốt công.

Bản công pháp này đối với hắc hiện tại mà nói rất là hữu dụng, cải biến hình thái bản thân, khuôn mặt, như vậy hắc có thể không cần lo lắng thân phận của mình bại lộ.

Giống như hắc muốn sử dụng thể trải nghiệm nhân vật Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Hoàn toàn có thể căn cứ vào ấn tượng của mình với nhân vật Liễu Sinh Nhất Kiếm mà tiến hành dịch hình hoán cốt.

Lần thứ hai trở về phòng, Tô Thần bắt đầu tu luyện Dịch hình hoán cốt công.

Trong lúc nhất thời toàn tâm đầu nhập vào tu luyện.

Đêm hôm sau Tô Thần mới đi ra khỏi phòng nhỏ.

Thời điểm ra khỏi phòng, da mặt Tô Thần cấp tốc biến hóa, nhanh chóng biến thành một lão giả mặt đầy nếp gấp, thân thể cũng phát sinh biến hóa, bắt đầu trở nên gầy gò.

“Nếu như không phải thân thể của ta tu luyện tới giai đoạn luyện tủy, muốn thay đổi hình thể mình có chút khó khăn.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Vào lúc này khuôn mặt hắc lại biến hóa lần nữa, biến thành một nam tử trung niên có dáng người thấp hơn vài phân.

Sau đó khoác áo choàng vào tiến đến chỗ Bạch Sầu Phi.

Ngày mai chính là thời điểm Kim Phong Vũ Lâu khai lâu.

Còn nhiều chuyện hẩn cần trao đổi với Bạch Sầu Phi.

Tại thời điểm này.

Mặc dù là ban đêm nhưng đường phố vẫn có ánh đèn, trong ngõ nhỏ có một số người đang uống rượu nói chuyện phiếm.

Ngửi được mùi hương này, bụng Tô Thần kêu ùng ục.

Tô Thần ngừng lại trước một tửu lâu rồi bước vào, chuẩn bị ăn một chút gì đó rồi mới đi tìm Bạch Sầu Phi.

Hắn trực tiếp gọi một ít rượu và thức ăn.

Tô Thần bỏ đầu lạp xuống.

Bây giờ đã thay đổi bộ dạng cho nên không cần lo lắng bị ai phát hiện.

“Người có biết gì không?”

“Ngày mai Kim Phong Tế Vũ Lâu khai lâu đó. “

Một nam tử trung niên mặc áo choàng màu nâu cầm một chén rượu, vừa uống vừa nói.

“Chuyện này ai mà không biết chứ.

Vị trí không phải là chỗ Thiên Sách Đường lúc trước sao. “

Một người bên cạnh nói.

“Hơn nữa ngày mai sẽ rất náo nhiệt, ta nghe nói Huyết Kỳ Môn, Dương gia và Tàn gia sẽ ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Người bên cạnh tiếp tục nói.

“Tàn gia cùng Huyết Kỳ Môn ra tay là chuyện bình thường, nhưng mà sao Dương gia cũng ra tay đây?

Một số người khó hiểu nói.

Tin tức Tàn gia Tàn Trâm và Huyết Kỳ Môn Võ Minh bị Bạch Sầu Phi chém giết đã truyền khắp quận phủ cho nên rất nhiều người biết, nhưng bọn họ không biết vì sao Dương gia lại ra tay.

“Không phải Dương gia Dương Mộc Thần chết ở Khánh Thành sao, nghe đồn cũng bị một ngón tay xuyên thủng đầu mà chết.

“Hắn là Bạch Sầu Phi giết, cho nên Dương gia mới muốn ra tay.”

Một người khác đáp lời.

” Nói như vậy, ngày mai đại chiến sẽ phi thường đặc sắc, cũng không biết Kim Phong Vũ Lâu có thể chống đỡ được hay không.”

“Hắn là chịu không nổi, ta đã nghe nói Đệ nhất pháp vương Ma Vạn Kiếp của Hàn Nguyệt Giáo tiến đến quận phủ, cũng sẽ ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lâu vào ngày mai.”

“A.”

Nghe đến đây, nam tử uống rượu có vẻ kinh ngạc.

Không nghĩ tới nhân vật như Đệ nhất pháp vương của Hàn Nguyệt giáo lại đến quận phủ.

Nghe bọn họ nói chuyện, ánh mắt Tô Thần hơi ngưng tụ.

Tin tức Ma Vạn Kiếp đến quận phủ hẳn phải được giữ bí mật, làm sao có thể bị thả ra ngoài đây, cảm giác sự tình có chút không đơn giản.

Tô Thần ăn một chút rồi tiến về chỗ Thiên Sách Đường lúc trước.

Chương 152: Đệ nhất pháp vương Ma Vạn Kiếp hiện thân (1)

....

Ngày mai Kim Phong Tế Vũ Lâu mở lâu.

Chắc chắn hiện giờ Bạch Sầu Phi đang ở Kim Phong Vũ Lâu.

Đương nhiên nói Kim Phong Tế Vũ Lâu bây giờ chính là Thiên Sách Đường trước kia.

Thiên Sách Đường bị Hòa Phong Đường cùng Bích Vân Hiên vây quét, chỉ có thể ở tại phủ đệ của Nạp Lan Dung Yên.

Hai bên hợp tác là bởi vì Kim Phong Tế Vũ Lâu nhìn trúng chỗ cũ của Thiên Sách Đường.

Tô Thần nhanh chóng đi tới Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Kim Phong Tế Vũ Lâu hiện giờ đèn đuốc sáng trưng, đệ tử ngoài cửa thủ vệ chính là đệ tử Kim Phong Tế Vũ Lâu mà Lăng Thiên Hà phái từ Khánh thành tới.

Hiện giờ Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Khánh Thành đã thống nhất Khánh thành, hợp nhất các thế lực khác, nhân thủ tăng vọt.

Tô Thần đến trước lâu, thủ vệ canh gác giờ tay ngăn Tô Thần lại.

Trong tay Tô Thần xuất hiện một lệnh bài.

Bên trên khắc một chữ vàng.

“Tham kiến đại nhân!”

Hai tên thủ vệ lập tức khom người nói.

Đây là lệnh bài lúc trước Lăng Thiên Hà chuẩn bị cho Tô Thần, có thể điều động người Kim Phong Vũ Lâu, chỉ nhìn lệnh bài không nhìn người.

Đương nhiên lệnh bài này Tô Thần tuyệt đối không bao giờ đánh mất.

Dù sao hắn đặt trong nhẫn không gian, không ai có thể lấy đi.

“Dẫn ta đi gặp Bạch Sầu Phi.”

Tô Thần mở miệng nói.

Một tên thủ vệ lập tức mang theo Tô Thần tiến vào trong lâu.

Thiên Sách Đường vốn là một tòa lâu có tám tầng.

Nạp Lan Dung Yên và Tề Bá đang trên lầu tám.

“Bạch lâu chủ, ngày mai an bài như thế nào?”

Hôm nay nàng đến đây là để xem xem bên Kim Phong Tế Vũ Lâu an bài thế nào.

Nàng muốn nhìn xem thực lực của Kim Phong Vũ Lâu.

Nhưng đến Kim Phong Vũ Lâu lại không có phát hiện gì cả, cho nên mới hỏi như vậy.

“Chuyện này, Nạp Lan cô nương không cần lo lắng, hết thảy đều an bài thỏa đáng, ngày mai sẽ không có vấn đề gì.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Nghe được lời Bạch Sầu Phi nói, Nạp Lan Dung Yên biết đối phương sẽ không cho nàng biết một ít chuyện cụ thể.

“Vậy đêm nay ta liền ở lại bên này, xin Bạch lâu chủ an bài phòng.”

“Còn có vài cao thủ Thiên Sách Đường chúng ta sáng sớm ngày mai sẽ đến.”

Đã buộc cùng một chỗ với Kim Phong Vũ Lâu rồi.

Nạp Lan Dung Yên không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể ủng hộ Kim Phong Tế Vũ Lâu và Bạch Sầu Phi.

Huống hồ nàng thấy tuy rằng Bạch Sầu Phi là người cao ngạo nhưng cũng không phải là người xúc động.

Ngay khi họ vừa ra khỏi phòng thì có một tên thủ vệ mang theo Tô Thần xuất hiện ở cửa.

Bạch Sầu Phi nhìn thấy Tô Thần thì ngẩn ra, sau đó tiến lên khom người hành lễ:

“Gặp qua đại nhân.”

Rồi nói với thủ vệ bên cạnh:

“Người dẫn Nạp Lan cô nương đến phòng ở hậu viện nghỉ ngơi.”

“Tuân lệnh, lâu chủ.”

Thủ vệ đi theo phía sau Nạp Lan Dung Yên.

Nơi này vốn là Thiên Sách Đường trước kia, Nạp Lan Dung Yên rất quen thuộc nên nhanh chóng lựa chọn một gian sương phòng.

“Vừa rồi khí tức trên người người nọ như thế nào?”

Nạp Lan Dung Yên hỏi Tề bá bên cạnh.

“Đối phương thu liễm khí tức, không cảm giác được.”

Tề bá trầm giọng nói.

“Bạch Sầu Phi xưng hô người kia là đại nhân, xem ra người này có địa vị không nhỏ trong thế lực phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Chẳng lẽ người này chính là hậu thủ của Bạch Sầu Phi.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Tiểu thư, tuy rằng ta không dò xét được thực lực của người nọ nhưng đối phương không có cho áp lực, hẳn là không phải cao thủ cực mạnh.”

Tề bá trầm giọng nói.

Một võ giả cường đại, cho dù thu liễm khí tức thì ở một mức độ nhất định cũng sẽ sinh ra áp chế đối với những người khác.

Tề bá chính là cao thủ Luyện Phách cảnh, hẳn có cảm giác như vậy.

Ví dụ như lúc hắn đối mặt với Bạch Sầu Phi, mơ hồ sẽ có áp lực.

“Bạch Sầu Phi xưng hô đối phương là đại nhân, dù đối phương có thực lực không mạnh, thân phận cũng sẽ không đơn giản.”

“Hiện giờ chúng ta đã ở trên cùng một con thuyền, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng bọn họ.”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

“Tiểu thư, người nên khuyên nhủ Bạch Sầu Phi hợp tác với Tử Hàn Nguyệt, như vậy Ma Vạn Kiếp còn có thể xuất thủ hỗ trợ áp chế hoạt tử nhân!”

Tề bá nói.

“Chuyện này không cần phải nói nữa.”

Mục đích của Tử Hàn Nguyệt không chỉ là muốn hóa giải ân oán, một khi Kim Phong Tế Vũ ra tay giết Bắc Trấn Phủ Ti Diêm Ngọc, sau này chuyện bại lộ, Kim Phong Tế Vũ Lâu có khả năng bị vương triều Đại Chu truy nã.

Đến lúc đó Kim Phong Vũ Lâu không có lựa chọn, chỉ có thể tiếp tục hợp tác với Hàn Nguyệt giáo!

“Đến lúc đó Thiên Sách Đường chúng ta sẽ bị Hàn Nguyệt giáo thâm tóm.”

“Khuê mật của ta muốn một mũi tên trúng vài con chim đây.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Tô Thần đã biết vì sao tin tức Ma Vạn Kiếp lại truyền ra ngoài.

Nguyên lai là do Tử Hàn Nguyệt phóng ra.

“Không nghĩ tới Tử Hàn Nguyệt này còn chưa rời khỏi quận phủ, bên Lăng Thiên Hà có điều tra được chuyện Tử Hàn Nguyệt ở Khánh Thành nhiều năm như vậy làm gì sao?”

Tô Thần không khỏi hỏi.

“Tra ra một ít manh mối, năm đó khi Tử Hàn Nguyệt đến Khánh thành, vài nhân viên khảo sát bản đồ trong Khánh thành đã biến mất không thấy, người nhà của những người đó không phải biến mất thì là bệnh chết.”

“Lăng Thiên Hà bên suy đoán có thể là đang vẽ bản đồ sơn mạch xung quanh Khánh thành.”

Bạch Sầu Phi nói.

Chương 153: Đệ nhất pháp vương Ma Vạn Kiếp hiện thân (2)

....

“Tử Hàn Nguyệt xuất hiện sớm nhất, ngay bên quận phủ, kết hợp với bọn họ xuống tay với Bắc Trấn Phủ Ti Diêm Ngọc, xem ra đã tìm được vị trí bí tàng rồi.”

“Diêm Ngọc chính là chương ngại mở ra bí tàng.”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

Bắc Trấn Phủ Ti có trách nhiệm giám sát các thế lực giang hồ, nếu Hàn Nguyệt Giáo muốn lặng lẽ lấy đi đồ vật trong bí mật, tuyệt đối không thể tránh khỏi Bắc Trấn Phủ Ti.

Bắc Trấn Phủ Ti có quá nhiều mật thám, chỉ một chút động tĩnh thôi đã thể khiến cho Bắc Trấn Phủ Ti chú ý.

Thế lực này là một mối nguy hiểm tiềm ẩn.

Nếu như thay thế thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận, như vậy tai họa ngầm sẽ không tồn tại.

“Bọn họ muốn chúng ta giết chết Diêm Ngọc cũng vì phương diện này, đương nhiên cũng muốn cho Kim Phong Tế Vũ Lâu lên thuyền của bọn họ!”

“Thủ đoạn của Tử Hàn Nguyệt thật sự không tầm thường nha!”

Tô Thần cảm thán một chút.

“Tất cả đã chuẩn bị xong, chờ ngày mai khai lâu.”

“Sắp xếp cho ta một căn phòng.”

Tô Thần nói với Bạch Sầu Phi.

Ngày mai sẽ khai lâu, hắn sẽ sống ở lại đây đêm nay.

Lúc này

Trong một trang viên hẻo lánh ở quận phủ.

Tử Hàn Nguyệt cùng một lão giả áo đen đứng ở trong đại sảnh, Tử Hàn Nguyệt có vẻ khá cung kính.

Lão giả này có thân hình gầy gò, khuôn mặt già nua, hốc mắt lún sâu giống như xác chết khô, nhưng ánh mắt lại sắc bén dị thường.

“Thánh nữ điện hạ, người hoàn thành nhiệm vụ rất xuất sắc, trong giáo bên đã nhận được bản đồ, bắt đầu tiến hành suy đoán, phỏng chừng không bao lâu nữa có thể tìm được chỗ bí tàng.”

Lão giả nói.

“Đây là việc ta nên làm, bất quá Pháp Vương đại nhân, Diêm Ngọc còn ở vị trí thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti, ảnh hưởng rất lớn đến kế hoạch của chúng ta!”

Tử Hàn Nguyệt nói.

Nghe Tử Hàn Nguyệt nói thì thân phận lão giả đã rõ ràng, là Đệ nhất pháp vương Ma Vạn Kiếp của Hàn Nguyệt giáo.

So với Lục Thiên Hành, giọng điệu của Tử Hàn Nguyệt khi nói chuyện với Ma Vạn Kiếp tôn kính hơn.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu còn chưa trả lời chúng ta sao?”

Giọng nói của lão giả khàn khàn.

“Đúng vậy, xem ra bọn họ không muốn hợp tác với chúng ta.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

Lúc nàng dứt lời, mặt Ma Vạn Kiếp như phủ sương lạnh, thân thể gầy gò phát ra một cỗ uy áp kinh khủng giống như phong bạo.

“Nếu bọn họ đã không biết điều, như vậy ngày mai lão phu sẽ khiến cho bọn họ cảm thấy thế nào là tuyệt vọng.”

Sát ý tràn ngập trên người Ma Vạn Kiếp.

Chỉ là hắn không biết ngày mai không phải người ta chết mà là hắn chết.

“Bắc Trấn Phủ Ti bên kia âm thầm gửi tin tức, nói ngươi mà ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lâu thì bọn họ sẽ không hỏi tới.”

“Nhưng muốn sau khi ngươi ra tay phải lập tức rời khỏi Lĩnh Nam quận.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Hừ!

Không phải bọn họ đã chuẩn bị hoạt tử nhân sao?

Như thế nào còn muốn lão phu giúp bọn họ đánh trận đầu.”

Ma Vạn Kiếp hừ lạnh một tiếng nói.

“Phỏng chừng là muốn pháp vương thăm dò thực lực của Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Thăm dò có ích gì chứ, nếu như đối phương thật sự cường đại, kẻ thăm dò chỉ có đường chết.”

“Bất quá Bạch Sầu Phi này biết ta và Diêm Ngọc luyện chế hoạt tử nhân mà vẫn cự tuyệt hợp tác với chúng ta!”

“Hắn là hắn có lá bài tẩy gì đó, ngày mai cứ để Tần gia, Dương gia cùng với Huyết Kỳ Môn bọn họ đánh trận đầu.”

Lão giả trầm giọng nói.

Tuy rằng tự tin với thực lực của mình, nhưng Kim Phong Tế Vũ Lô cường ngạnh như thế, vẫn cần phải chú ý.

Hắn cũng không muốn giống như Lục Thiên Hành, cuối cùng bị người ta chém chết.

Bây giờ trở thành một trò cười ở Hàn Nguyệt giáo.

Ngày hôm sau Kim Phong Tế Vũ Lô giăng đèn kết hoa, chuẩn bị khai lâu.

Tám biển Kim Phong Tế Vũ Lô đã chuẩn bị đặt ở đại sảnh lầu một, chờ Bạch Sầu Phi ra lệnh sẽ treo lên.

Đương nhiên hắn là phải do Bạch Sầu Phi tự tay treo.

Treo lên liền đại biểu Kim Phong Tế Vũ Lô khai lâu thành công.

Bạch Sầu Phi chấp tay đứng trong lầu các.

Ngày hôm nay sẽ không yên bình, hắn muốn xem xem rốt cuộc kẻ nào sẽ đến.

Có lẽ là biết hôm nay đại chiến cho nên những người nhận được thiệp mời cũng không đến trước Kim Phong Tế Vũ Lô mà trốn trong chỗ tối để xem.

Một khi Kim Phong Tế Vũ Lô vượt qua kiếp nạn, bọn họ tự nhiên sẽ hiện thân.

Ở bên cạnh Bạch Sầu Phi, Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói:

“Người chúng ta mời đều không có đến, xem ra là nhận được một ít thông báo.”

Không sao, thông báo chỉ là thông báo cho bọn họ mà thôi, sau hôm nay bọn họ sẽ phải xem xét Kim Phong Tế Vũ Lâu ta lần nữa.”

Ánh mắt Bạch Sầu Phi lạnh lùng nói.

Nghe được lời Bạch Sầu Phi nói, Nạp Lan Dung Yên khẽ động.

Hôm nay nàng cảm giác được khí thế sắc bén phát ra từ trên người Bạch Sầu Phi.

“Người Dương gia ra tay hôm nay chính là nhị trưởng lão Dương gia Dương Kiệt, cao thủ xếp thứ ba ở Dương gia, người Tần gia ra tay là Tần Phong, cao thủ chỉ đứng sau gia chủ Tần Lâm, Huyết Kỳ Môn là phó môn chủ Tiết Thiên Hà!

“Bên ta chỉ có Tề bá mới có thể giao thủ với Dương gia Dương Kiệt, hai người còn lại của bên ta không có cơ hội thắng.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Chương 154: Khai lâu, phong vân khởi

....

“Người của ba nhà này đều không quan trọng, quan trọng là hoạt tử nhân mà Diêm Ngọc phái ra, còn có Đệ nhất pháp vương Ma Vạn Kiếp của Hàn Nguyệt giáo.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Lúc này trong một lầu các bên đường.

Liễu Vô Mi và Lâu Vô Hối đang đứng ở trên một tầng nhìn về Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Ánh mắt hai người sắc bén, khoảng cách khá gần cho nên bọn họ có thể nhìn thấy Bạch Sầu Phi đang khoanh tay đứng bên trong nhìn ra ngoài.

“Trông Bạch Sầu Phi này rất trẻ tuổi!”

Liễu Vô Mi trầm giọng nói.

“Tuổi trẻ mới cao ngạo, nếu như bọn họ lén lút khai lâu có lẽ còn có thể thành công, hiện giờ muốn khai lâu thành công có chút khó khăn đây.”

Lâu Vô Hối trầm giọng nói.

“Tam sư huynh, đây là không coi trọng Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Liễu Vô Mi nói.

“Không phải không coi trọng mà là người ra tay không đơn giản!”

“Chỉ đơn thuần là Ma Vạn Kiếp đã có thể làm cho Kim Phong Tế Vũ Lâu đau đầu, còn thêm hoạt tử nhân Khâu Thần Kiếp.”

“Khâu Thần Kiếp không có ý thức, người cũng biết rõ sự đáng sợ của hắn!”

Lâu Vô Hối lắc đầu nói.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu biết những chuyện này nhưng bọn họ vẫn khai lâu, hắn là đã nắm chắc, ta rất coi trọng Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Nếu không ta và sư huynh đánh cược một trận, ta nhớ trong bảo khố của người có Kim linh cầu, nếu như đánh cuộc thắng thì người đưa ta, còn ta thua thì đồ vật trong bảo khố của ta người có thể tùy ý chọn.”

Liễu Vô Mi nói.

“Tùy ý chọn? Sư muội thật sự coi trọng Kim Phong Tế Vũ Lâu, chỉ là người muốn Kim linh cầu của ta có ích gì chứ?”

Lâu Vô Hối nói.

“Sư huynh không cần biết, chỉ cần nói có dám đánh cuộc hay không.”

Liễu Vô Mi nói.

“Có thể!”

Lâu Vô Hối gật đầu.

Ánh mắt nhìn xa xa.

Trong một lâu các khác, thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Tì Diêm Ngọc cùng với Bùi Tương Tự đang ngồi.

“Đoạn Thủy đã hội họp với ba nhà kia!”

Diêm Ngọc mở miệng nói,

“Đúng vậy!”

Bùi Tương Tụ trả lời.

“Có cao thủ Kim Phong Tế Vũ Lâu tiến đến sao?”

Diêm Ngọc trầm giọng hỏi.

“Tôi hôm qua có một người áo đen tiến vào Kim Phong Tế Vũ Lâu, ngoại ra không còn ai cả, người có khả năng đến chúng ta đều giám sát được.”

“Người đi ra từ bên trong cũng không thoát được giám sát.”

“Ngoại trừ người áo đen thì chỉ có người mà Nạp Lan Dung Yên mang theo.”

“Nạp Lan Dung Yên cũng liều mạng, không rõ nội tình của Kim Phong Tế Vũ Lâu vậy mà dám được cả ngã về không, cược cả cơ nghiệp trăm năm của Thiên Sách Đường!”

Diêm Ngọc thở dài nói.

“Đại nhân, sau lần này, Bắc Trấn Phủ Ti chúng ta có cơ thu lấy Thiên Sách Đường!”

Bùi Tương Tụ mở miệng nói.

“Chuyện này ngươi đi làm.”

Diêm Ngọc gật đầu.

Ở một nơi khác.

Gia chủ Dương gia, gia chủ Tần gia và Huyết Kỳ môn Tiết Thiên Hà, còn có Diêm Đoạn Thủy đang tụ họp.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu khai lâu mà không có một người nào đến chúc mừng, có thể xem như thế lực đầu tiên rơi vào tình huống này ở Lĩnh Nam quận ta.”

Gia chủ Dương gia nhìn Kim Phong Tế Vũ Lâu trước mắt, nói.

“Chúc mừng hay không chúc mừng thì có ích gì chứ, chỉ cần hôm nay Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể chống lại chúng ta, sau đó tự nhiên sẽ có người đến tiếp xúc với bọn họ.”

Tiết Thiên Hà ở bên cạnh nói.

Trong lòng hắn có chút buồn bực.

Lần này môn chủ Huyết Kỳ môn phái hắn ra tay thăm dò Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Chuyện nay mang tính rủi ro rất lớn.

“Bọn họ không có cơ hội khai lâu, lần này ta mang đến hoạt tử nhân Khâu Thần Kiếp của Bạch Cốt Sơn Khâu, hắn khủng bố đến thế nào các người sẽ nhanh chóng được biết.”

Diêm Đoạn Thủy mở miệng nói.

Trên mặt tràn ngập sự tự tin, hắn đã tận mắt nhìn thấy Khâu Thần Kiếp ra tay.

Không có ý thức sẽ không biết đau, hơn nữa còn dùng bí dược luyện chế nên sinh mệnh lực cực kỳ cường thịnh.

“Không biết khi nào bọn họ sẽ treo biển.”

Diêm Đoạn Thủy đứng lên đi đến lan can, ánh mắt nhìn về phía Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Kim Phong Tế Vũ Lâu giết tam đệ hắn, hắn muốn san bằng Kim Phong Tế Vũ Lâu này.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Bầu không khí ngày càng trở nên căng thẳng.

Trên tầng tám của Kim Phong Tế Vũ Lâu, bỗng nhiên có ba bóng người đẩy cửa vào.

Cầm đầu chính là Tô Thần đội đầu lạp, gương mặt hắc đã có sự biến hóa, biến thành một nam tử trung niên.

Gương mặt góc cạnh rõ ràng, ánh mắt sắc bén, bên hông cắm một thanh trường kiếm.

Phía sau hắc là hai nam tử có dáng người cường tráng.

Chính là môn chủ Vô Địch môn Độc Cô Vô Địch cùng Bất Tử Thần Long Lãnh Hối Thiện.

Hai người này tản ra khí tức bá đạo khủng bố hơn Tô Thần.

Hai người đều là đại nhân vật hùng cứ một phương, không phải người bình thường có thể so sánh.

Nạp Lan Dung Yên cùng Tề bá đứng phía sau Bạch Sầu Phi run rẩy một trận khi ba người tiến vào.

Ánh mắt kinh hãi liếc nhìn nhau.

“Gặp qua đại nhân cùng hai vị tôn sư.”

Bạch Sầu Phi lên tiếng.

“Khai lâu đi.”

Tô Thần mở miệng đáp.

Chương 155: Giết ba người lập uy trước (1)

....

Tô Thần vừa dứt lời, thân hình Bạch Sầu Phi chợt lóe, nhảy xuống từ trên, xuất hiện trước Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Sau đó giơ tay lên.

Hai đệ tử mang tấm biển từ trong lâu tới trước mặt Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi giơ tay phải chụp lấy tấm biển.

“Hôm nay, Kim Phong Tế Vũ Lâu mở phân lâu Lĩnh Nam quận.”

Tiếng Bạch Sầu Phi vang vọng trên đường phố.

Lời còn chưa dứt thì Bạch Sầu Phi đã xách tấm biển nhảy lên.

Đúng lúc này có ba bóng dáng vọt về phía bên này.

Một người trong đó cầm đao chém tới, đao mang giống như trăng non quét đến Bạch Sầu Phi.

Ra tay chính là Dương gia Dương Kiệt, một tên cao thủ Luyện Phách cảnh dùng đao.

Cùng ra tay với hắn còn có hai người, trong lòng bàn tay một người xuất hiện một cỗ gió lốc đánh tới đầu Bạch Sầu Phi, chính là Tàn Phong Tàn gia.

Về phần Tiết Thiên Hà, bàn tay hắn chuyển sang huyết sắc, tung một chưởng hướng đến ngực của Bạch Sầu Phi.

Ầm ầm!

Ngay khi ba người này ra tay thì có một cỗ đao khí cường hoành đột nhiên bộc phát phía sau ba người bọn họ.

Một bóng người xuất hiện trên đường phố, rõ ràng chính là Bạch Thiên Vũ, lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu Khánh Thành.

Bạch Thiên Vũ

Bạch Thiên Vũ hiện thân chém ra một đao, đao khí vẫn dài như sóng nước cuốn tới.

Bạch Thiên Vũ

Ba người biến sắc, trong nháy mắt xoay người công kích đao khí.

Ầm ầm!

Bốn cỗ lực lượng va chạm, khí lẫm tạo thành từng gợn sóng tản ra.

Sau khi khí lẫm khuếch tán, thân hình ba người hạ xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm Bạch Thiên Vũ.

Bạch Thiên Vũ

” Bạch Thiên Vũ !”

Bạch Thiên Vũ

Nhìn thấy người xuất hiện, sắc mặt những người quan chiến chung quanh đều biến đổi.

Bọn họ nhận được tin tức là sau một trận chiến với Lục Thiên Hành, Bạch Thiên Vũ đã bế quan, chưa từng lộ diện.

Nhưng hôm nay lại xuất hiện ở quận phủ.

Lúc này, Bạch Sầu Phi đã treo tám biển lên, thân hình rơi xuống đất.

Trong lúc nhất thời hấn cùng Bạch Thiên Vũ một trước một sau.

Bạch Thiên Vũ

Bầu không khí trở nên ngưng trọng.

Hơn nữa người xem cuộc chiến, cũng nhao nhao đứng lên.

“Không nghĩ tới Bạch Thiên Vũ người lại từ Khánh Thành chạy tới, đúng lúc giải quyết luôn cả người!”

Bạch Thiên Vũ

Tiết huynh, ta và Tần huynh đối phó Bạch Thiên Vũ , người đến chém giết Bạch Sầu Phi.”

Bạch Thiên Vũ

Dương gia Dương Kiệt mở miệng nói.

Nghe được lời của Dương gia, Tiết Thiên Hà gật gật đầu, trầm giọng nói.

“Toàn lực bộc phát, không nên giữ lại thực lực.”

Nói xong, thân hình bắn ra, trong bàn tay xuất hiện một cổ hơi thở huyết sắc nồng đậm vỗ một chưởng về phía Bạch Sầu Phi.

Tốc độ xuất chưởng cực nhanh, thế công cũng rất sắc bén.

Đối mặt với công kích sắc bén của Tiết Thiên Hà, Bạch Sầu Phi không hề di chuyển, ngón tay thò ra, đầu ngón tay chỉ về phía một chưởng ấn đang ập đến.

Phanh!

Chỉ kinh cùng chưởng kinh va chạm, hình thành một cổ khí lãng, thân hình Bạch Sầu Phi lui về phía sau mấy bước.

Tiết Thiên Hà khẽ run lên.

“Chỉ pháp thật mạnh.”

“

Tiết Thiên Hà giờ tay lên, ở trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một vết đỏ.

Tuy rằng nội khí bản thân cường đại hơn đối phương nhưng chỉ lực của đối phương rất mạnh, xuyên thấu qua chưởng kinh rơi vào lòng bàn tay hắn.

Bạch Sầu Phi không nói chuyện, thân hình chợt lóe tiến công Tiết Thiên Hà.

【 Kinh Thần Chỉ 】

Đầu ngón tay tựa núi cao đè xuống.

Tiết Thiên Hà đối mặt với ngón tay này, sắc mặt mặt trầm xuống, hơi thở huyết sắc tăng vọt, tập trung bên trong bàn tay, bàn tay nắm thành quyền công kích ngón tay.

Ầm ầm!

Tiết Thiên Hà ngăn cản được một chỉ của Bạch Sầu Phi.

Nhưng lúc này chung quanh hắn lại có một màn mưa phùn kéo dài xuất hiện khiến cho tầm mắt bị ảnh hưởng.

“Kinh Thần Chỉ” chính là chỉ pháp mà Bạch Sầu Phi ở trên núi cao cảm ngộ ảo diệu của thiên địa, dung hợp hai mươi bốn tiết khí sáng tạo ra, chia làm “Hai mươi bốn tiết khí chỉ pháp” và “Tam chỉ độn thiên”.

Không chỉ thể hiện ra khí thế của núi non mà còn có hai mươi bốn tiết khí.

Trong cơn mưa phùn này đột nhiên có tiếng sấm vang lên.

Sau đó một ngón tay mang theo sấm sét xuyên thấu qua màn mưa phùn xuất hiện trước mặt Tiết Thiên Hà.

Hắn vội vàng mở bàn tay ngăn cản nhưng khi bàn tay va chạm với ngón tay.

Xuy!

Ngón tay Bạch Sầu Phi giống như mũi thương sắc bén đâm vào lòng bàn tay Tiết Thiên Hà.

Ngón tay sắc bén bộc phát, trực tiếp xuyên thủng lòng bàn tay Tiết Thiên Hà.

Máu tươi lập tức bắn tung tóe.

Hơn nữa một luồng lôi điện từ chỗ vết thương lan truyền khắp cả cánh tay.

Tiết Thiên Hà đè nén đau nhức khế quát một tiếng, thân hình tiến tới một bước.

Tay còn lại nắm chặt thành quyền oanh kích Bạch Sầu Phi.

Huyết khí cuồng phá tan màn mưa phùn.

Nhưng khi nắm đấm của hắn tới gần Bạch Sầu Phi thì chỉ công kích tàn ảnh Bạch Sầu Phi.

Thấy tình thế không ổn.

Hai chân Tiết Thiên Hà nhanh chóng khựng lại, thân hình bạo lui.

Bạch Sầu Phi hóa thành một bóng trắng theo sát, lập tức thi tiếp tục thi triển [Hai mươi bốn tiết khí chỉ pháp].

Hắn không cho Tiết Thiên Hà cơ hội phản ứng.

Liễu Vô Mi xem cuộc chiến nhìn thấy cảnh tượng này, mở miệng nói.

“Sur huynh, Tiết Thiên Hà không có cơ hội thắng rồi, nếu như không ai viện thủ e là sẽ chết dưới chỉ pháp của đối phương!.”

Chỉ pháp này của hắn không tầm thường, nếu như không phải dựa vào chỉ pháp này, Tiết Thiên Hà sẽ không bại!

Ánh mắt Lâu Vô Hối chợt lóe.

Quá trình Tiết Thiên Hà và Bạch Sầu Phi giao thủ bọn họ đều xem rất rõ ràng.

Chương 156: Giết ba người lập uy trước (2)

....

Biết Tiết Thiên Hà bại trước chỉ pháp cao thâm của Bạch Sầu Phi, nếu so đấu đơn thuần thì Bạch Sầu Phi không phải là đối thủ của Tiết Thiên Hà.

“Trên giang hồ bại chính là bại, không có nguyên nhân.”

Liễu Vô Mi nói.

Lúc nàng dứt lời, ngón tay Bạch Sầu Phi đột nhiên xuyên qua bàn tay Tiết Thiên Hà đâm vào đầu hắc.

Khí kinh vẫn sắc bén giống như khi xuyên thủng bàn tay, xuyên thủng đầu Tiết Thiên Hà.

Động tác của Tiết Thiên Hà dừng lại, ánh mắt có chút kinh ngạc.

Trước khi ra tay hắc đã có dự cảm không tốt.

Không nghĩ tới thật sự giống như dự cảm.

Ánh mắt chuyển động nhìn về phía hai người đang đối đầu với Bạch Thiên Vũ .

Bạch Thiên Vũ

Xuy!

Bạch Thiên Vũ đang giao thủ với hai người Tần Phong, đột nhiên khí tức tăng vọt, trường đao trong tay giống như lôi đình, lúc mọi người chưa kịp phản ứng xẹt qua đầu Tần Phong.

Máu tươi từ bắn ra.

Đồng tử Dương Kiệt nhất thời phóng to.

Hắn không nghĩ tới Bạch Thiên Vũ giao thủ với bọn họ không dùng toàn lực.

Bạch Thiên Vũ

Sau khi Bạch Sầu Phi chém Tiết Thiên Hà thì Bạch Thiên Vũ mới toàn lực chém giết Tần Phong.

Bạch Thiên Vũ

Một cổ đao khí hung mãnh bao phủ Dương Kiệt, nhất thời toàn bộ thân thể hắn run lên, không khỏi nắm chặt trường đao trong tay, nháy mắt chém ra một đao.

Thế nhưng giờ phút này đao mang trước mắt còn nhanh hơn hắn, đã xuất hiện trước mặt.

Xuy!

Đao mang lướt qua, nơi mi tâm của hắn xuất hiện một vết đao, máu tươi phun trào.

Bùm!

Thân thể trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Trong thời gian ngắn, ba tên cao thủ đã bị Bạch Sầu Phi và Bạch Thiên Vũ chém giết.

Bạch Thiên Vũ

Vì sao hai người lại ra tay, do bọn họ là lâu chủ phụ trách Kim Phong Tế Vũ Lâu Khánh thành cùng Lĩnh Nam quận, cần phải bày ra thực lực của mình.

Giết người chính là thủ đoạn lập uy tốt nhất.

Đường phố trở nên yên tĩnh.

Lúc này mọi người xem trận chiến đều nhìn Bạch Sầu Phi và Bạch Thiên Vũ .

Bạch Thiên Vũ

Chiến tích lúc trước của Bạch Sầu Phi chỉ là lời đồn, không ai ở đây chứng kiến Bạch Thiên Vũ chém giết Hàn Nguyệt Giáo Lục Thiên Hành, người bên quận phủ cũng chỉ nhận được báo cáo, rất nhiều người không tận mắt nhìn thấy.

Bạch Thiên Vũ

Trên lầu các.

Tô Thần nói với Độc Cô Vô Địch bên cạnh.

Độc Cô Vô Địch

“ Ra tay!”

“

“Tuân lệnh!”

Độc Cô Vô Địch bước lên, từ trên lầu các nhảy xuống.

Độc Cô Vô Địch

Ầm ầm!

Khi Độc Cô Vô Địch rơi xuống, lực lượng cuồng bạo từ trong cơ thể hấn bộc phát.

Độc Cô

“Tại hạ [Thiên Nhai Các] Thập phương sứ, Độc Cô Vô Địch .”

Độc Cô Vô Địch

“ Hôm nay người đến tham dự mở Kim Phong Tế Vũ Lâu do Thiên Nhai Các ta sáng lập có thể hiện thân.”

“

Tiếng Độc Cô Vô Địch vang vọng truyền đến bên tai những người đang xem cuộc chiến.

Độc Cô Vô Địch

“【Thiên Nhai Các】 Độc Cô Vô Địch , Thập phương sư giả.”

Độc Cô Vô Địch

Rất nhiều người giật mình.

Mặc dù bọn họ biết phía sau Kim Phong Vũ Lâu có thể lực chống đỡ nhưng khi thể lực đó thật sự hiện thân bọn họ vẫn cảm thấy khiếp sợ.

Bên trong lầu các.

Vẻ lo lắng trên mặt Nạp Lan Dung Yên đã biến mất.

Khi ba người Tô Thần xuất hiện nàng đã vui đi một phần lo lắng.

Nhưng còn chưa biết tên thể lực phía sau Bạch Sầu Phi nên lòng nàng vẫn không thể yên ổn.

Hiện giờ nghe được Độc Cô Vô Địch báo ra danh hiệu của mình cùng với tên thể lực phía sau, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng được thả xuống.

Độc Cô Vô Địch

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía Lãnh Hối Thiện.

Bạch Sầu Phi đều xưng hô hai người là tôn sư, như vậy người này cũng là một trong Thập phương sư.

Về phần Tô Thần đội đầu lạp khiến Nạp Lan Dung Yên cảm thấy tò mò.

” Độc Cô Vô Địch , giọng điệu thật kiêu ngạo.”

Độc Cô Vô Địch

“Đề ta xem người có thực lực như vậy hay không.”

“

Trong khi mọi người kinh ngạc, một bóng người đi ra từ đầu đường.

Là một lão giả thân hình khô gầy nhưng lại phát ra một cỗ khí tức ba động kinh người, cỗ khí tức này bao trùm toàn bộ đường phố va chạm với khí tức mà Độc Cô Vô Địch phát ra.

Độc Cô Vô Địch

“Đệ nhất pháp vương Hàn Nguyệt giáo, Ma Vạn Kiếp!”

“Đệ nhất pháp vương

Nhìn thấy lão giả, có người xem cuộc chiến cả kinh hô lên.

Bên trong một lầu các.

Bắc Trần Phủ Tư Diêm Ngọc nhìn chăm chăm Ma Vạn Kiếp.

“Đại nhân, hình như thực lực của Ma Vạn Kiếp này tăng lên không ít.”

Bùi Tương Tự ở bên cạnh hần nói.

“Cảm giác hần sắp bước vào Thần phách hợp nhất rồi, không biết Thiên Nhai Các Độc Cô Vô Địch có phải là đối thủ của Ma Vạn Kiếp hay không.”

Độc Cô Vô Địch

“Hãy để bên Đoạn Thủy cho hoạt tử nhân ra tay đi.”

Trong mắt Diêm Ngọc tràn ngập sát ý.

“Tuân lệnh.”

Bùi Tương Tự xoay người rời đi.

Tại thời điểm này, Diêm Đoạn Thủy và gia chủ Tần gia, gia chủ Dương gia đều mang sắc mặt cực kỳ khó coi.

Ánh mắt nhìn về phía Bạch Thiên Vũ giống như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Bạch Thiên Vũ

“Diêm thiếu, Ma Vạn Kiếp ra tay, bên ngài cũng ra tay đi!”

Gia chủ Tần gia nhìn Diêm Đoạn Thủy nói.

Diêm Đoạn Thủy híp mắt lại, Độc Cô Vô Địch và Ma Vạn Kiếp xuất hiện, đúng là cơ hội cho hoạt tử nhân ra tay.

Độc Cô Vô Địch

Nhưng hắn muốn chờ đợi.

Lúc này có một người hầu đi lên, tiến đến thì thầm bên tai Diêm Đoạn Thủy.

Ánh mắt Diêm Đoạn Thủy ngưng tụ.

Hắn xua tay bảo người hầu lui xuống sau đó đưa mắt nhìn Độc Cô Vô Địch và Ma Vạn Kiếp đang giằng co trên đường phố ngoài kia, mở miệng nói:

Độc Cô Vô Địch

“Phụ thân ta đồng ý xuất động hoạt tử nhân!

Chương 157: 【 Thiên Nhai Các 】 Thập phương sứ, Bất tử thần long và hoạt tử nhân

....

Trong khi nói chuyện, hắn phát ra một âm thanh khác lạ.

Sau đó ở trong lầu phía dưới có một lão giả tóc bạc, đầu tóc rối bù, thân hình cao lớn đi ra khỏi lầu các.

Ánh mắt lão giả đờ đẫn, bước đi giống như con rối.

Thế nhưng khí tức phát ra lại cực kỳ cường hãn.

Ầm ầm!

Tiếng vang nặng nề truyền khắp đường phố.

“Đó chính là người Bạch Cốt sơn Khâu Thần Kiếp sao?”

“

Nhìn thấy lão giả đầu bù tóc rối, một số người mở miệng nói.

“Đây là hoạt tử nhân Khâu Thần Kiếp?”

Rất nhiều ánh mắt tập trung lên thân Khâu Thần Kiếp, bắt đầu quan sát.

Nhưng mà Khâu Thần Kiếp bộc phát ra một cỗ lực lượng khổng lồ chấn tất cả khí tức bọn họ phóng thích ngược lại.

Có một số người bỗng nhiên lão đảo, thiếu chút nữa ngã nhào.

“ Khí tức thật mạnh!”

“

Trong bóng tối, thân hình Tử Hàn Nguyệt xuất hiện, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Khâu Thần Kiếp.

Nói thật, đối thủ chủ yếu của bọn họ vẫn là Diêm Ngọc của Bắc Trần Phủ Ti.

Lần này nếu Kim Phong Tế Vũ Lâu hợp tác với bọn họ thì hôm nay là thời điểm ra tay với Diêm Ngọc.

Oanh oanh oanh!

Tiếng bước chân nặng nề vang vọng.

Lão giả dùng ánh mắt ngốc trệ nhìn về phía Bạch Thiên Vũ và Bạch Sầu Phi, đột nhiên nâng năm tay lên tung ra một quyền.

Bạch Thiên Vũ

Khí kinh cuộn cuộn giống như sóng biển muôn oanh sát hai người.

Ầm ầm!

Một bóng người từ trên lầu các hạ xuống đánh một quyền về phía Khâu Thần Kiếp.

Khí kinh từ năm tay người vừa xuất hiện cũng cường hãn không kém.

Hai cổ lực lượng ầm ầm va chạm với nhau.

Dùng mắt thường có thể thấy được khí lăng nhộn nhạo quanh hai nắm tay.

Một ít kiến trúc chung quanh bị khí lăng quét qua sụp đổ trong nháy mắt.

Một ít người quan chiến bên trong bị khí lăng chấn bay ra ngoài, miệng phun ra máu tươi.

“Người này là ai!”

“

Ánh mắt mọi người đều hướng về nơi giao chiến.

Phanh!

Thân hình hai người cũng lùi lại mấy bước.

Khi hai thân hình dừng lại, Lãnh Hối Thiện xuất hiện trước mặt mọi người.

Khí thể hấn phát ra khiến người ta cảm giác như sông lớn, cường đại mà hùng hậu.

Một ít người xem cuộc chiến lại kinh hãi lần nữa.

Từ khí thể bộc phát thì người này còn mạnh hơn Ma Vạn Kiếp và Độc Cô Vô Địch một phần.

Độc Cô Vô Địch

“Người là ai?”

Ma Vạn Kiếp nhìn Lãnh Hối Thiện, mở miệng nói.

“Thiên Nhai Các, Thập phương sứ, Bất Tử Thần Long Lãnh Hối Thiện.”

Trong khi nói chuyện, Lãnh Hối Thiện bước ra một bước, mặt đất chấn động, hai tay hấn nắm thành quyền hung hăng đánh về phía hoạt tử nhân Khâu Thần Kiếp.

Quyền xuất như rồng.

Từng luồng khí kinh cường đại làm cho cả khu vực phủ thêm một cỗ áp lực.

Lúc này một âm thanh quỷ dị từ xa xa truyền đến.

Khâu Thần Kiếp nhanh chóng nhắm đến Lãnh Hối Thiện, hần nhận được mệnh lệnh phải chém chết người trước mặt.

Một tầng năng lượng màu đen bắt đầu bao phủ thân thể hần, trực tiếp thi triển Sâm La Vạn Tượng Biến.

Đánh ra một quyền mang theo một cỗ lực lượng cực kỳ cương mãnh, bá đạo va chạm với năm tay của Lãnh Hối Thiện.

Ầm ầm!

Hai năm tay va chạm, lần này thân thể Lãnh Hối Thiện bay ngược ra ngoài.

Trên cánh tay xuất hiện vết máu.

Lãnh Hối Thiện không chú ý đến vết máu trên cánh tay, bởi vì vết máu trên cánh tay đang nhanh chóng khôi phục.

Năng lực mạnh nhất của Bất Tử Thần Long Lãnh Hối Thiện chính là năng lực khôi phục.

Khi cánh tay phục hồi hần lại nâng cánh tay lên, sau đó tiếp tục ra quyền, tốc độ cực nhanh.

Một cỗ khí kinh khổng lồ hình thành trước mặt hần, giống như một tòa núi lớn đập thẳng tới Khâu Thần Kiếp.

Khâu Thần Kiếp thấy thế bị động giong cánh tay ngăn cản.

Năm tay Khâu Thần Kiếp va chạm với cỗ khí kinh như núi, tay áo nháy mắt tan nát, gân xanh trên cánh tay nổi lên.

Giống như đang chịu đựng sức nặng cực kỳ to lớn.

Hần gầm nhẹ một tiếng, cánh tay đột nhiên nắm chặt bóp nát cỗ khí kinh này, nhưng sau đó cơ bắp của hần bắt đầu co rút, có vẻ như khô quắt lại.

Tuy Khâu Thần Kiếp biến thành hoạt tử nhân có được lực khổng lồ làm nguồn nuôi, nhưng liên tục ra tay cũng tiêu hao

không nhỏ.

Chân hấn đạp mạnh xuống đất phóng về phía Lãnh Hối Thiện.

Lãnh Hối Thiện thế mà không có tránh né, chính diện xông tới.

Ầm ầm!

Hai người không ngừng giao thủ, được lực trên người Khâu Thần Kiếp duy trì sinh mệnh lực dần dần giảm bớt, trên Bất Tử Thần Long Lãnh Hối Thiện cũng xuất hiện từng vết thương.

“Vì sao Lãnh Hối Thiện phải đối cứng với Khâu Thần Kiếp?”

Một ít người xem cuộc chiến không khỏi sinh cảm thấy khó hiểu.

Ngay cả Ma Vạn Kiếp và Độc Cô Không Đối Dịch cũng nghĩ như vậy.

Chương 158: Cường giả, chết phải có tôn nghiêm (1)

....

Dù sao theo tình hình hiện tại thì mỗi một kích của hoạt tử nhân Khâu Thần Kiếp đều bộc phát uy lực cường hãn.

Nhưng mà tốc độ của đối phương không nhanh, chỉ thuần túy là lực lượng cường đại thôi.

Bình thường.

Lãnh Hối Thiện này đã áp chế Khâu Thần Kiếp trên phương diện tốc độ, không cần phải so đấu lực lượng làm gì cả.

“Năng lực khôi phục của hắn rất khủng bố!”

Diêm Ngọc đứng trong một lầu các, sắc mặt âm trầm nói.

Hắn cũng cảm thấy khó hiểu như mọi người, nhưng hắn càng chú ý đến năng lực khôi phục của Lãnh Hối Thiện.

Mỗi một lần Khâu Thần Kiếp đều khiến đối phương bị thương một chút.

Thế nhưng không bao lâu sau thương thế trên người đối phương liền khôi phục.

Thật sự rất đáng kinh ngạc.

“Bất Tử Thần Long, Bất Tử Thần Long, đây là danh hào của đối phương sao?”

Diêm Ngọc lẩm bẩm nói.

Sau đó xoay người nói với Bùi Tương Tự:

“Có tra được tin tức về đối phương hay không?”

“Trong kho tư liệu của Trấn Phủ Ti chúng ta không hề có tin tức về người này.”

Bùi Tương Tự lắc đầu nói.

Cường giả như vậy hẳn phải có ấn tượng, nhưng trong trí nhớ của hắn không có, vậy chứng tỏ Trấn Phủ Ti không có chút tin tức nào cả.

“Có nghĩa là tương tự như mấy người Bạch Sầu Phi.”

“Quả nhiên là thế lực ẩn giấu.”

Ánh mắt Diêm Ngọc ngưng tụ, tiếp tục nhìn về chiến trường.

“Xem ra đây chính là lực lượng của các người, trách không được có thể nhẹ nhàng từ chối hảo ý của Hàn Nguyệt giáo chúng ta.”

Đệ nhất pháp Vương Ma Vạn Kiếp mở miệng nói.

“Hảo ý sao, các người là muốn uy hiếp, chỉ với Hàn Nguyệt giáo các người còn không xứng uy hiếp [Thiên Nhai Các] chúng ta.”

“Hôm nay người xuất hiện, như vậy liền ở lại chỗ này đi, coi như lời cảnh cáo cho những kẻ khác.”

Độc Cô Vô Định nhìn Ma Vạn Kiếp mà nói.

Bất Tử Thần Long Lãnh Hối Thiện ra tay càng làm cho tâm tình hắn mê mông.

Kiếp trước hắn tu thành Diệt Tuyệt Thần Công tầng thứ mười, Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp nhưng vẫn bại trong tay Vân Phi Dương tu luyện Thiên Tầm Công.

Bây giờ được sống một đời nữa.

Hắn muốn hoàn toàn phát tiết hết tất cả ghen khuất ở kiếp trước.

Trong lòng có nộ hỏa, khí tức bản thân cũng trở nên cường đại, chiến ý tràn ngập.

Ma Vạn Kiếp cảm giác được khí tức của Độc Vô Vô Địch biến hóa, ánh mắt trở nên ngưng trọng.

Mọi người cũng cảm nhận được biến hóa này.

“Hình như Độc Cô Vô Địch muốn ra tay với Ma Vạn Kiếp?”

“Hiện giờ cục diện đang có lợi cho bọn họ, vậy nên mới ra tay sao?”

Chẳng lẽ bên trong Kim Phong Vũ Lâu còn có người khác?
“

Bên trong Kim Phong Vũ Lâu còn có một người đội đầu lập.”

Một số người đang quan chiến bàn tán.

Ầm ầm!

Ngay khi họ bàn tán thì Lãnh Hồi Thiện và hoạt tử nhân Khâu Thần Kiếp lại tách ra.

Lãnh Hồi Thiện lau đi vết máu bên khóe miệng, lạnh lùng nói:

“Tuy rằng bề ngoài không có biến hóa nhưng cổ được lực trong cơ thể người đã tiêu hao không sai biệt lắm, hiện tại nên đưa người lên đường!”

Lãnh Hồi Thiện nói xong liền phóng lên cao, trong bàn tay ngưng tụ hai cỗ khí kinh khổng lồ.

Khí kinh ba động rất khủng bố.

“Tại sao hấn vẫn còn khí kinh hùng hậu thế này.”

Diêm Ngọc nhìn khí kinh mà Lãnh Hồi Thiện đang bộc phát ra mà đồng tử đột nhiên co rút lại, một cảm giác bất an trào dâng trong lòng.

“E là Khâu Thần Kiếp không ngăn được một kích này.”

Hấn trầm giọng nói.

Hình như Hoạt tử nhân Khâu Thần Kiếp cũng cảm giác được uy lực của một kích này, găm nhẹ.

Năng lượng màu đen bao quanh thân thể hấn cũng bùng phát.

“Thần Long Diệt!”

Lãnh Hồi Thiện hét to, hai cổ khí kinh to lớn trong bàn tay giống như thần long phóng thẳng tới Khâu Thần Kiếp.

Trong lòng bàn tay Khâu Thần Kiếp lại xuất hiện hai cổ khí kinh màu đen.

Hai cổ khí kinh hội tụ lại một chỗ tạo thành một cơn lốc cuồng bạo va chạm với công kích của Lãnh Hồi Thiện.

Ầm ầm!

Hai cổ lực lượng to lớn va chạm tạo thành một vòng xoáy khổng lồ, mặt đất bên dưới vòng xoáy run rẩy.

Lúc va chạm, hai cổ khí kinh như thần long phát ra tiếng gầm gừ, ra sức trùng kích, lực lượng cuồng bạo xua tan khí kinh màu đen của Khâu Thần Kiếp, cuối cùng đập vào thân thể hấn.

Phanh!

Thân thể Khâu Thần Kiếp lui về phía sau.

Trong khoảnh khắc đối phương bị chấn lui, bàn tay Lãnh Hối Thiện chuyển thành trảo rồi nắm chặt, một cỗ khí kinh ngưng tụ, sau đó ép về phía Khâu Thần Kiếp đang lui ngược.

Ầm ầm!

Chưởng lực cường đại trực tiếp đè lên thân thể đối phương.

Khâu Thần Kiếp vốn bị đánh lui, thân thể còn chưa ổn định đã bị cỗ khí kinh này trực tiếp áp ngã xuống đất.

Lúc này Lãnh Hối Thiện đã hạ xuống, bàn tay trực tiếp đặt ở vị trí trái tim khiến cho đối phương không cách nào nhúc nhích.

“Cường giả bị luyện chế thành hoạt tử nhân, đây là sự sỉ nhục đối với cường giả.”

“Cường giả có thể chết, nhưng không thể chết mà không có tôn nghiêm!”

Lãnh Hối Thiện nhìn Khâu Thần Kiếp, mở miệng nói.

Chương 159: Cường giả, chết phải có tôn nghiêm (2)

....

Âm thanh vang vọng khắp đường phố.

Giờ khắc này, một số người đã biết vì sao Lãnh Hối Thiện vẫn tiến hành so đấu lực lượng với đối phương, chính là vì muốn cho đối phương chiến đấu một trận có tôn nghiêm.

Cũng là sự tôn trọng đối với cường giả.

Lời Lãnh Hối Thiện nói nhất thời khiến cho một ít cường giả đồng cảm.

Không ai muốn mình bị luyện chế thành hoạt tử nhân.

Bên trong lâu các.

Diêm Ngọc nghe lời Lãnh Hối Thiện nói mà ánh mắt trở nên âm trầm.

Hoạt tử nhân do hấn luyện chế, Lãnh Hối Thiện thiện nói như thế là đang sỉ nhục hấn.

Ánh mắt sắc bén, khí tức trên người tăng vọt.

Bùi Tương Tự ở bên cạnh mở miệng nói:

“Đại nhân, không thể tức giận, lúc này ngài ra tay có thể trúng kế của đối phương!”

Giang hồ có quy củ giang hồ.

Vương triều Đại Chu dùng giang hồ lập quốc, thế lực giang hồ chiếm một vị trí nhất định trong vương triều Đại Chu.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Diêm Ngọc phải dựa vào Thanh Long tự để ngồi vững vị trí thống lĩnh Bắc Trán Phủ Ti Lĩnh Nam quận.

Nếu Diêm Ngọc ra tay, cuối cùng bị người ta đánh chết, như vậy Vương triều Đại Chu cũng sẽ không ra tay.

Đương nhiên nếu Diêm Ngọc không ra tay mà bị giết thì Vương triều Đại Chu tuyệt đối sẽ không buông tha.

Vương triều Đại Chu rất cường đại, nếu không cũng sẽ không cho phép các thế lực giang hồ phát triển hưng thịnh như thế này.

“Chết đi!”

Bàn tay Lãnh Hối Thiện ấn vào trái tim đối phương đột nhiên nắm chặt thành quyền.

Sau đó một cỗ lực lượng khổng lồ tràn vào làm nát trái tim.

Trái tim bị chấn vỡ cũng giống như đầu bị chặt đứt, không có cơ hội khôi phục.

Trái tim bị chấn nát, ánh mắt Khâu Thần Kiếp có vẻ như được giải thoát, cuối cùng không còn chút khí tức nào.

“Chuyện này...”

Sắc mặt Diêm Ngọc cực kỳ âm trầm, không nghĩ tới hoạt tử nhân Khâu Thần Kiếp ra tay lại không hề uy hiếp được Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Ánh mắt trở nên sắc lạnh, Diêm Ngọc mở miệng với Bùi Tương Tự:

“Chuẩn bị hậu thủ như thế nào rồi?”

“Đại nhân yên tâm, môn chủ Huyết Kỳ môn đã mang theo Thiết Huyết Thập Tam Vệ của hãn chơ ở bên ngoài thành, chỉ cần chúng ta phát ra tín hiệu, bọn họ sẽ vọt vào.”

“Tuy rằng Lãnh Hối Thiện này cường đại nhưng cũng không ngăn được Thiết Huyết đại trận do Huyết Kỳ môn chủ tự mình thống lĩnh.”

Bùi Tương Tự mở miệng nói.

“Được rồi!

Phải ra mười hoạt tử nhân bán thành phẩm, để cho bọn họ phát huy một chút tác dụng.”

Không phải Lãnh Hối Thiện này muốn cho cường giả tôn nghiêm sao?

Để ta xem xem hắn sẽ làm như thế nào.”

Diêm Ngọc trầm giọng nói.

Hắn phần nộ là bởi vì lời Lãnh Hối Thiện nói.

Đương nhiên còn do người Kim Phong Tế Vũ Lâu giết chết nhị tử của hắn.

Các đối tượng tình nghi khác đã được loại trừ, hung thủ chính là người Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Ở trên lầu tám Kim Phong Phù Vũ Lâu.

Nạp Lan Dung Yên nhìn hoạt tử nhân bị Lãnh Hối Thiện đánh chết mà ngẩn ra.

Sau đó mở miệng nói:

“Lời tôn sứ vừa nói có thể kích thích Diêm Ngọc.”

“Diêm Ngọc là một kẻ lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, hắn là hắn còn muốn ra tay.”

“Chỉ là không muốn giết hắn thôi, nếu hắn thật sự muốn chết thì vương triều Đại Chu cũng không cứu được hắn.”

Tô Thần lạnh lùng nói.

Giọng điệu bá đạo làm cho Nạp Lan Dung Yên tỉnh táo.

Không ai mà không biết vương triều Đại Chu cường đại, nhưng đối phương lại nói như thế, hình như cũng không quá đề ý đến vương triều Đại Chu.

Rốt cuộc Thiên Nhai Các là một thế lực ra sao?

Nạp Lan Dung Yên trầm nghĩ.

Ánh mắt nhìn về phía Tô Thần đội đầu lạp, lúc này ánh mắt Tô Thần đang rơi xuống bên dưới.

Hắn rất muốn xem còn có người nào khác ra tay hay không.

Bây giờ Bạch Sầu Phi, Bạch Thiên Vũ và Lãnh Hối Thiện đều đã giải quyết đối thủ.

Khí thế trên người Độc Cô Vô Địch đang tăng vọt, phỏng chừng sẽ ra tay sớm thôi.

Nếu như không có người khác xuất hiện, trận chiến giữa Độc Cô Vô Địch cùng với Ma Vạn Kiếp sẽ khép lại buổi khai lâu hôm nay.

Đúng lúc này.

Một bóng người từ dưới lầu đi lên đứng bên ngoài cửa.

Sau đó đến bên cạnh Tề bá bên cạnh Nạp Lan Dung Yên đi ra, người này nói vài câu bên tai Tề Bá.

Tề bá biến sắc, xua tay bảo hắn rời đi.

Trở vào phòng, Tề bá liếc mắt nhìn Nạp Lan Dung Yên một cái.

“Đại nhân ở đây, có thể nói!”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

“Nhận được tin tức môn chủ Huyết Kỳ môn Thượng Quan Huyết mang theo Thiết Huyết Thập Tam Vệ của hắn đang ở

ngoài thành!

Phỏng chừng đang chờ tín hiệu từ trong thành.”

Tề bá nói.

“Huyết Kỳ Môn sao, bọn họ có muốn ra tay hay không?

Nếu mà tới thì chúng ta tiễn bọn họ một đoạn đường.

Tiếp tục xem đi.”

Tô Thần bình tĩnh nói.

Bất Tử Thần Long Lãnh Hối Thiện khôi phục thực lực siêu cường, một người có thể chiến đấu với mấy cường giả cùng cấp bậc.

Trên đường phố.

Tại thời điểm khí tức của Độc Cô Vô Địch biến hóa, khí thế trên người Ma Vạn Kiếp cũng biến hóa.

Hắn bước ra một bước, khí kinh chung quanh bắt đầu tràn vào thân thể hắn, khí lưu cuộn cuộn giống như biển rộng, vô cùng dọa người.

Sau khi cỗ lực lượng này tiến vào thân thể, thân thể Ma Vạn Kiếp vốn khô gầy giống như được bổ sung dinh dưỡng.

Thân thể trở nên khôi ngô, cao thêm vài phần.

Chương 160: Thiên Ma Giải Thể, Thần Phách Hợp Nhất

....

“Vạn Kiếp Diệt Linh Chưởng!”

Ma Vạn Kiếp dẫn đầu xuất thủ, một cổ khí kinh khổng lồ hội tụ trong lòng bàn tay hắn.

Hắn đánh ra một chưởng, một cổ lực lượng hủy diệt bộc phát.

Độc Cô Vô Địch ở đối diện cũng bộc phát Diệt Tuyệt Thần Công tầng thứ mười, trong bàn tay xuất hiện một cổ khí kinh màu đen.

Cổ khí kinh này bá đạo dị thường.

Phanh!

Khí kinh hai bên va chạm gây ra tiếng nổ lớn, thân hình hai người nhanh chóng lùi lại.

Trong khoảnh khắc lùi lại, hai người đều giậm chân xuống đất rồi bay lên không, hai tay không ngừng phóng thích công kích.

Ầm ầm!

Khí kinh cường đại hình thành khí lưu bao trùm cả khu vực.

Hai người giao thủ trên không, trong lúc nhất thời khó có thể phân ra thắng bại.

Trong bóng tối, Tử Hàn Nguyệt nhìn thấy cảnh này mà sắc mặt u ám.

Thế lực sau lưng Kim Phong Tế Vũ Lâu [Thiên Nhai Các] không đơn giản, hai người xuất hiện khiến cho nàng cảm giác không tốt.

Bất Tử Thần Long Lãnh Hối Thiện đại khí bàng bạc, làm cho người ta cảm giác như lãnh tụ một phái chính đạo.

Còn trên người Độc Cô Vô Địch lại tản ra khí thế của một vị kiêu hùng.

Hai loại người đều không phải là người có thể khuất phục dưới người khác.

Giống như Bạch Thiên Vũ mà nàng đã gặp mặt trước đó.

Tử Hàn Nguyệt cảm thấy khó hiểu.

Đồng tử mọi người đang xem cuộc chiến đột nhiên co rút lại.

[Thiên Nhai Các] phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu xuất ra hai tên cao thủ tiếp cận Thần phách hợp nhất, nhưng mà mới chỉ là Thập phương sứ giả mà thôi.

Lĩnh Nam quận lại có thêm một thế lực cự đầu.

Như vậy thì thế lực bản địa sẽ bị suy yếu thêm một phần.

Giang hồ chính là nơi mạnh thì ta yếu.

Bởi vậy trong lòng bọn họ đang suy nghĩ hôm nay làm sao tạo quan hệ tốt với Kim Phong Tế Vũ Lâu đây.

Đương nhiên trong đó cũng không ít người có vẻ lo lắng, là đám người gia chủ Dương gia và gia chủ Tần gia.

Hai người nhìn hai tên cao thủ đang không ngừng giao thủ kịch liệt trên không trung mà tim đập nhanh.

Nếu chỉ là Bạch Sầu Phi và Bạch Thiên Vũ thì bọn họ cũng không khăn trương.

Thế nhưng lại có thêm Độc Cô Vô Địch và Lãnh Hối Thiện, với thực lực của hai người này, e là hai nhà liên thủ cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản.

Nhưng trong lâu còn có một người đội đầu lạp.

Lúc trước Độc Cô Vô Địch và Lãnh Hối Thiện đứng bên cạnh người đội đầu lạp.

Trông bộ dạng là nam tử đội đầu lạp làm chủ.

Như vậy thực lực của nam tử đội đầu lạp tuyệt đối không kém hơn hai người này.

Ánh mắt không khỏi nhìn sang Diêm Đoạn Thủy đứng bên cạnh.

Lúc này sắc mặt Diêm Đoạn Thủy âm trầm.

“Diêm thiếu, chúng ta còn cần ra tay sao?”

Gia chủ Dương gia mở miệng nói.

“Ra tay và muốn chết có gì khác nhau, hắn là bên phụ thân ta còn an bài, không cần lo lắng!”

Diêm Đoạn Thủy mở miệng nói.

Ầm ầm!

Ngay khi hắn vừa dứt lời thì Bạch Thiên Vũ ở bên cạnh Bạch Sầu Phi đột nhiên giơ đao, đao khí trực tiếp chém về phía lâu các mà đám người Diêm Đoạn Thủy đang trú ngụ.

Dương gia và Tàn gia đã ra tay.

Như vậy gia chủ hai nhà này cũng không cần giữ lại.

Chỉ cần hai người này chết, Dương gia cùng Tàn gia quần long vô thủ.

Đến lúc đó các thế lực khác tuyệt đối sẽ cần xé hai nhà, đối với Kim Phong Tế Vũ Lâu mà nói cũng có lợi.

Àm âm!

Lầu các sụp đổ.

Có ba bóng người từ bên trong lao ra hạ xuống đất.

Diêm gia Diêm Đoạn Thủy, gia chủ Dương gia cùng với gia chủ Tần gia, trông ba người có chút chật vật, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Bạch Thiên Vũ.

Àm âm!

Giờ khắc này có hai bóng người rơi vào giữa bọn họ.

Chính là Độc Cô Vô Dịch cùng Ma Vạn Kiếp.

“Thực lực ta và ngươi ngang nhau, ngươi muốn giết ta cũng không được.”

Ma Vạn Kiếp nhìn Độc Cô Vô Dịch nói.

Hai người giao thủ mấy trăm chiêu đều không thể bắt được đối phương.

Cho nên Ma Vạn Kiếp có ý định rời đi.

“Lúc trước ta đã nói, hôm nay ngươi đến thì phải chết, ngươi không đi được.”

Độc Cô Vô Dịch lạnh giọng nói.

“Chẳng lẽ ngươi muốn liên thủ với Lãnh Hối Thiện kia để đối phó ta.”

Nghe Độc Cô Vô Dịch nói, Ma Vạn Kiếp trầm giọng đáp.

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía Lãnh Hối Thiện, nhưng Lãnh Hối Thiện vẫn đứng đó không nhúc nhích.

“Hôm nay, Độc Cô Vô Dịch ta giết ngươi!”

Độc Cô Vô Địch khẽ quát một tiếng, chân khí, huyết dịch và xương cốt trong cơ thể đột nhiên phát ra tiếng nổ, theo tiếng nổ, khí tức trên người Độc Cô Vô Địch nhanh chóng biến hóa.

Dĩ nhiên trực tiếp kéo thẳng lên tới Thần phách hợp nhất.

Thực lực của Độc Cô Vô Địch vốn đã tiếp cận Thần phách hợp nhất.

Vì không bắt được Ma Vạn Kiếp nên hắn trực tiếp vận dụng Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp, mượn lực lượng của đại pháp khiến thực lực của mình tạm thời tăng lên Thần phách hợp nhất, bộc phát ra lực lượng Thần phách hợp nhất.

“Chuyện này...”

Khi khí tức trên người Độc Cô Vô Địch biến hóa, Ma Vạn Kiếp đối diện ngẩn ra, ánh mắt tràn ngập sự khó tin.

“Thần phách hợp nhất!”

Hắn thất thanh hô lên.

Khi hắn còn chưa dứt lời thì thân hình Độc Cô Vô Địch đã biến mất.

Đồng tử Ma Vạn Kiếp đột nhiên co rút lại, thân hình cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng có một bàn tay đã xuất hiện trước mặt hắn.

Tốc độ của bàn tay nhanh hơn tốc độ hắn lui về phía sau.

Hắn chỉ có thể nhìn bàn tay ấn vào ngực mình.

Phanh!

Thân thể của hắn bị một chương đánh bay ra ngoài va chạm với gia chủ Dương gia.

Gia chủ Dương gia nhìn thấy nhưng thân thể lại không theo kịp ánh mắt, bị thân thể Ma Vạn Kiếp đụng phải, miệng phun một ngụm máu tươi.

Sau đó thân thể hắn theo Ma Vạn Kiếp cùng nhau nện vào bức tường đồ nát.

Chương 161: Nhi tử chết, không thể làm gì (1)

....

Ầm ầm!

Một đoạn vách tường không trọn vẹn dưới sự va chạm của bọn họ trực tiếp sụp đổ, gạch vụn che lấp hai người trong đó.

Thế nhưng có một bóng người lập tức đứng lên từ đống phế tích, chính là Ma Vạn Kiếp.

Lúc này khoe miệng hắn có máu tươi chảy xuôi, thân thể gầy yếu, ngực lún vào, ánh mắt đầy kinh hãi nhìn chằm chằm Độc Cô Vô Dịch đứng cách đó không xa.

Hô!

Ngay khi hắn đứng lên, thân ảnh Độc Cô Vô Dịch giống như quỷ mị biến mất.

Khi xuất hiện lần nữa đã ở trước mặt Ma Vạn Kiếp.

Một bàn tay trực tiếp nắm cổ, căn bản cũng không cho Ma Vạn Kiếp cơ hội phản ứng.

“Nói hôm nay ngươi chết, ngươi phải chết, ngươi không nên đến đây.”

Tiếng nói âm lãnh của Độc Cô Vô Dịch vang lên bên tai Ma Vạn Kiếp.

Lực lượng bộc phát trong lòng bàn tay.

Bụp!

Cổ họng Ma Vạn Kiếp bị bóp nát, đầu nghiêng sang một bên, không còn khí tức.

Đệ nhất pháp vương của Hàn Nguyệt giáo cứ bị người ta bóp nát cổ mà chết như vậy.

Lúc trước Pháp vương Lục Thiên Hành thì bị loạn đao chém chết.

Hai đại pháp vương của Hàn Nguyệt giáo đều có chút thảm thương.

“Chuyện này ...”

Nhìn thấy một màn này, người xem cuộc chiến đều kinh ngạc.

Đệ nhất pháp vương Ma Vạn Kiếp của Hàn Nguyệt Giáo chết trong tay Độc Cô Vô Địch.

Hai vị pháp vương liên tục bị giết, có thể nói đây là tổn thất lớn nhất của Hàn Nguyệt giáo trong mấy năm nay.

Hàn Nguyệt giáo quanh năm bị Trấn Phủ Ti vương triều Đại Chu vây quét, nhưng vẫn sừng sững trong giang hồ, có thể thấy được nội tình không tầm thường.

Lần này lại liên tiếp tổn thất hai tên pháp vương, tổn thất thật sự không nhỏ.

Trong bóng tối.

Từ Hàn Nguyệt nhìn thấy Ma Vạn Kiếp chết, ánh mắt biến ảo bất định, trong miệng lẩm bẩm:

“Kim Phong Tế Vũ Lâu, Thiên Nhai Các.

Chuyện này cần phải mau chóng bẩm báo tổng đàn. “

Bất quá hiện giờ Đệ nhất pháp vương ngã xuống, người ở Lĩnh Nam quận cần nhanh chóng ẩn nấp.”

“Cũng cần mở rộng thành viên mới một chút!”

Nghĩ đến thành viên mới, trong đầu Tử Hàn Nguyệt xuất hiện bóng dáng Tô Thần.

Khụ! Khụ!

Lúc này gia chủ Dương gia từ trong phế tích bò dậy, miệng ho khụ khụ khạc ra máu tươi.

Ánh mắt có chút mờ mịt nhìn bốn phía.

Không nghĩ tới mình lại xui xẻo như vậy.

Tuy nhiên đây không phải là chuyện xui xẻo nhất với hắn.

Bởi vì chuyện xui xẻo hơn chính là Bạch Sâu Phi chém giết Tiết Thiên Hà đang vọt về phía hắn.

Từ ngón tay có một cỗ khí kinh sắc bén bắn ra, lúc gia chủ Dương gia còn chưa kịp phản ứng thì đã đâm vào trán.

Xuy!

Một lỗ máu xuất hiện ở mi tâm, đầu tiên là máu tươi sau đó là não màu trắng.

Thân thể nằm dài trên mặt đất.

Vẻ mặt mê mang kèm theo sự không cam lòng và hối hận.

Thấy vậy!

Diêm Đoạn Thủy và gia chủ Tàn gia Tàn Lâm biến sắc, sau đó hai người nhanh chóng chạy trốn.

Gia chủ Tàn gia chạy trốn dọc theo đường phố.

Diêm Đoạn Thủy thì chạy về phía lầu các có Diêm Ngọc đang ở.

Giờ khắc này, bọn họ dùng tốc độ cực hạn, giống như một cơn gió mạnh lướt qua.

Chỉ để lại một loạt bóng mờ.

Có lẽ đây là tốc độ nhanh nhất mà bọn họ từng bộc phát trong cuộc đời.

Bọn họ rất nhanh nhưng có một người còn nhanh hơn nữa.

Thân hình Bạch Thiên Vũ xuất hiện trước mặt Tần Lâm, nâng trường đao trong tay lên sau đó là một màn đao quang như thác nước trực tiếp chém tới.

Tần Lâm gầm nhẹ tung ra một quyền.

Thế nhưng quyền kinh va chạm với đao khí lại tan tác, thân thể hắn bị đánh lùi.

Phanh!

Thân thể ngã xuống, sau đó trực tiếp nổ tung hóa thành một đồng máu thịt.

Một bóng người màu trắng chợt lóe xuất hiện trước mặt Diêm Đoạn Thủy, năm ngón tay nắm chặt đánh ra một chưởng, khí kinh cường đại không chút do dự chộp về phía đầu đối phương.

“Làm càn!”

Một tiếng gầm nhẹ giống như sư vương gầm thét tạo thành khí lăng khiến động tác của Bạch Sầu Phi chậm lại một chút.

Trong khoảnh khắc này.

Một cỗ hấp lực khổng lồ từ trong lằn các truyền ra hút lấy Diêm Đoạn Thủy.

Sắc mặt Diêm Đoạn Thủy tràn ngập kinh hãi nhất thời khôi phục bình thường.

Nhưng trong lúc hắn thả lỏng thì đột nhiên Lãnh Hối Thiện đứng ở đằng xa đánh ra một quyền.

Bùm!

Thân thể Diêm Đoạn Thủy giống như quả bóng bị đánh nổ.

Bùm một tiếng nổ tung hóa thành máu thịt bắn tung tóe.

“Các người dám!”

Lúc này Diêm Ngọc ở trong lầu các gầm lên.

“Người có dám xuống đây?”

“Nếu người dám xuống, người sẽ chết!”

Đột nhiên một giọng nói trầm thấp phát ra từ miệng Độc Cô Vô Địch.

Diêm Ngọc phần nộ vỗ một chương đập nát bàn ghế trước mặt.

Nhưng hắn không hề nhúc nhích.

Lúc trước hắn chỉ dùng chương lực bắt Diêm Đoạn Thủy trở về, không tự mình lộ diện là vì sợ Độc Cô không ra tay với hắn.

“Đại nhân, Độc Cô Vô Địch kia sử dụng bí pháp tăng cường thực lực, chờ cho khí kinh của hắn suy giảm, chúng ta lại ra tay với hắn.”

Ánh mắt Bùi Tương Tự âm lãnh nhìn Độc Cô Vô Địch, nói.

“Thả đám hoạt tử nhân bán thành phẩm kia ra, cho dù không giết chết bọn họ cũng phải phá Kim Phong Tế Vũ Lô cho ta!

Chương 162: Nhi tử chết, không thể làm gì (2)

....

Hai mắt Diêm Ngọc đỏ tươi.

Kẻ thù giết con trước mặt nhưng hắn lại không thể làm gì, hắn biết mình không phải là đối thủ, cưỡng chế làm cho đầu óc thanh tỉnh, không xông ra ngoài.

Nhưng hắn cũng không muốn Kim Phong Tế Vũ Lâu dễ chịu.

“Phát tín hiệu để cho Thượng Quan Huyết động thủ.”

Bùi Tương Tự gật đầu với một tên tùy tùng phía sau.

Tùy tùng nhanh chóng rời khỏi, một lát sau trên bầu trời xuất hiện một đóa pháo hoa rực rỡ.

Hơn nữa trong bóng tối có mười người mặc áo bào xám đi ra, ánh mắt của những người này ngóc trệ.

Vừa xuất hiện liền vọt về phía Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Trong khoảnh khắc xông tới, hai mắt bọn họ biến thành màu đỏ, tràn ngập sự hung ác tàn nhẫn, giống như dã thú săn mồi.

“Mấy tên này ...”

Nhìn thấy bọn họ xuất hiện, ánh mắt người xem cuộc chiến ngưng tụ.

Không nghĩ tới lại xuất hiện một đám hoạt tử nhân.

Chỉ là những người này còn chưa tới gần đã bị một cỗ khí kình cường đại bao phủ, sau đó thân ảnh Độc Cô Vô Địch lướt qua những người này.

Sau khi lướt qua những người này liền dừng tại chỗ.

Bùm! Bùm! Bùm!

Thân thể bọn họ đều nổ tung.

“Không lên được mặt bàn!”

Độc Cô Vô Địch hừ lạnh một tiếng.

Trong lầu các Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Pháo hoa kia hẳn là thông báo cho Thượng Quan Huyết ngoài thành đi, không biết bọn họ còn dám hiện thân hay không.”

Tô Thần ngẩng đầu nhìn pháo hoa trên bầu trời rồi nói.

Trong lòng có chút tiếc nuối.

Vốn còn tưởng rằng mình có cơ hội ra tay?

Không nghĩ tới căn bản không cần thiết.

“Hẳn là vậy, bất quá căn cứ vào sự hiểu biết của ta đối với Thượng Quan Huyết, hẳn sẽ không ra tay nữa!”

“Qua vài ngày nữa còn có thể dẫn người đến Kim Phong Tế Vũ Lâu bồi lễ.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Như vậy sao?”

Tô Thần lắc đầu.

“Bất quá chúng ta giết Diêm Đoạn Thủy, có thể gặp một ít vấn đề.”

“Diêm Đoạn Thủy được Đại Trí Pháp Vương Thanh Long Tự coi trọng thu làm đệ tử, chúng ta giết Diêm Đoạn Thủy chỉ sợ đã đắc tội với Đại Trí Pháp Vương.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Nếu hòa thượng Đại Trí kia nhất định muốn đối địch với chúng ta, vậy thì đối địch thôi.”

Tô Thần mở miệng nói.

Lúc Diêm Thuật bị hấn chém giết đã đại biểu bọn họ với Diêm gia không thể nào hòa hoãn.

Nếu như minh hữu của Diêm gia muốn xuất thủ, vậy chỉ là thêm một địch nhân nữa mà thôi.

Tô Thần không để ý.

Ánh mắt nhìn về phía đường phố, hấn rất muốn nhìn xem Thượng Quan Huyết kia có thể dẫn người xông vào hay không.

Nhưng một lúc sau vẫn không thấy ai, quả thật Thượng Quan Huyết đã hành động giống như lời Nạp Lan Dung Yên, không có xuất hiện.

Diêm Ngọc ở trong lâu các phần nộ rời đi.

【Kim Phong Tế Vũ Lâu thành công khai lâu ở Lĩnh Nam quận, thưởng một thẻ rút thăm trúng thưởng màu lam, một cây nhân sâm ngàn năm. 】

Sau khi Diêm Ngọc rời đi, Tô Thần bên lại nhận được phần thưởng.

Một thẻ rút thăm trúng thưởng màu lam và một cây nhân sâm ngàn năm.

“Đây là thầy gần đây ta tu luyện công pháp thân thể tiêu hao quá nhiều cơ năng thân thể nên cho ta một cây nhân sâm

ngàn năm bồi bỏ sao?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Nạp Lan Dung Yên nhìn thấy bóng dáng Diêm Ngọc rời khỏi, chút căng thẳng còn lại trên mặt giờ khắc này hoàn toàn tan biến.

“Đại nhân, Diêm Ngọc này tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, e là hắn sẽ tìm cơ hội ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lâu, chúng ta cần nghĩ biện pháp diệt trừ hắn!”

Lúc này Nạp Lan Dung Yên đã xem mình là người Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Không cần giết hắn, không phải bởi vì Diêm Đoạn Thủy trở thành môn hạ của Đại trí pháp vương Thanh Long tự nên hắn mới có thể ngồi ổn trên vị trí thống lĩnh Bắc trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận sao?”

“Bây giờ Diêm Đoạn Thủy đã chết, ta nghĩ hắn không ở vị trí thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận được bao lâu đâu?”

Tô Thần lạnh lùng nói.

Nghe Tô Thần nói, Nạp Lan Dung Yên ngẩn ra.

Chính mình cũng không nghĩ tới bước này.

Quả thật giống như lời Tô Thần nói.

Diêm Đoạn Thủy vừa chết thì quan hệ giữa Diêm gia và Thanh Long tự sẽ bị cắt đứt, Thanh Long tự sẽ không toàn lực bảo vệ hắn.

Đột nhiên Nạp Lan Dung Yên nghĩ đến một chuyện.

“Đại nhân, Diêm Ngọc còn có một đứa con, chính là đệ tử của mình chủ Thiên Hạ mình!”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Không nghĩ tới Diêm Ngọc này còn có một đứa con trai ở Thiên Hạ minh, chuyện này sẽ do Bạch Sầu Phi tự mình xử lý.”

Tô Thần không có ý định tiếp tục quản lý Kim Phong Vũ Lâu Lĩnh Nam quận.

Lúc này, Bạch Sầu Phi, Bạch Thiên Vũ, Độc Cô Vô Địch và Lãnh Hối Thiện từ dưới lầu đi tới.

“Độc Cô Vô Địch, người cùng với Bạch Thiên Vũ đi Khánh thành, Lãnh Hối Thiện thì trợ giúp Bạch Sầu Phi tọa trấn Lĩnh Nam quận một thời gian, hỗ trợ hắn bắt lấy Dương gia cùng Tần gia, đồ của chúng ta phải là của chúng ta.”

Tô Thần phân phó.

“Tuân lệnh!”

Hai người đáp lời lĩnh mệnh.

Tuy rằng Khánh Thành không lớn bằng quận thành nhưng Khánh Thành iyuOGNCN với tái ngoại, là thông đạo nối liền với tái ngoại.

Tô Thần sẽ không buông bỏ Khánh thành.

Chương 163: Gió lốc lại nổi lên, Lĩnh Nam quận sẽ loạn

....

Huống hồ trong lòng hắn còn suy đoán, bí tàng mà Tử Hàn Nguyệt nói hắn là ở bên ngoài Khánh thành.

Nói xong những chuyện này.

Tô Thần liền xoay người rời khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Lúc Tô Thần rời khỏi Kim Phong Vũ Lâu có một tên thám tử theo dõi.

Không đi được mấy bước, Tô Thần đột nhiên xoay người, thân hình chợt lóe lướt qua đối phương.

Sau khi Tô Thần rời đi, thám tử kia đứng giữa đường không nhúc nhích.

Tô Thần tiếp tục tiến về phía trước, cuối cùng dung nhập vào phố phường náo nhiệt, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Bên này, một số người nhìn thám tử dừng bước mà ánh mắt có chút khó hiểu.

Không biết tại sao thám tử này không nhúc nhích.

Không lâu sau một nam tử mặc áo đen đi về phía thám tử kia.

Thế nhưng khi hắn còn chưa tới bên cạnh thám tử thì thân thể thám tử nổ tung.

Người áo đen né tránh không kịp bị máu của thám tử bắn trúng.

Trên người xuất hiện từng vết bầm tím, có cảm giác đau đớn nóng bỏng.

Nam tử áo đen nhanh chóng rút lui, không dám theo dõi Tô Thần nữa.

Hắn hiểu được Tô Thần giết chết thám tử này thật ra là đang cảnh cáo hắn và những người khác.

Kẻ theo dõi sẽ chết.

Trên đường phố, Tô Thần đã đổi lại một trang phục đệ tử Sơn Hà Môn.

Hôm nay Kim Phong Tế Vũ Lâu thuận lợi mở lâu, sự tình đã chấm dứt, cho nên hắn chuẩn bị trở về Sơn Hà Môn.

Lúc Tô Thần ra khỏi cửa thành liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Tử Hàn Nguyệt, nàng cũng ra khỏi thành?”

Tô Thần lặng yên đi theo.

Tử Hàn Nguyệt nhanh chóng tiến vào trong một trạch viện nhỏ nằm ở một nơi hẻo lánh bên ngoài thành.

Nàng gõ cửa ba tiếng, có một cái đầu từ khe cửa ló ra, chính là Tiểu Lan lúc trước đi theo bên cạnh Tử Hàn Nguyệt.

Tô Thần nhìn thấy Tử Hàn Nguyệt tiến vào trong trang viên.

Quan sát xung quanh một, thân hình hắn nhảy lên trực tiếp tiến vào trong trang viên, hai người kia đang tiến về đại sảnh.

Trang viên rất yên tĩnh, không có người hầu.

Trong đại sảnh, Tử Hàn Nguyệt tháo mạng che mặt của mình xuống, dung mạo giống như lần trước Tô Thần nhìn thấy.

“Chẳng lẽ đây là dung mạo thật sự của nàng?”

Lặng yên nhìn Tử Hàn Nguyệt trong đại sảnh, Tô Thần thâm nghĩ.

“Tiểu thư, sao Đệ nhất pháp vương đại nhân không về cùng với người?”

Tiểu Lan không khỏi hỏi.

“Đệ nhất pháp vương chết trong tay người Kim Phong Tế Vũ Lô, phía sau Kim Phong Tế Vũ Lô còn có một thế lực tên là [Thiên Nhai Các].”

“Lần này bọn họ phái ra hai sứ giả, một người tên Độc Cô Vô Dịch, một người tên Bất Tử Thần Long Lãnh Hối Thiện!”

“Đệ nhất pháp vương chết dưới tay Độc Cô Vô Dịch sử dụng bí pháp tiến vào Thần phách hợp nhất, người truyền tin tức này về giáo!

Tử Hàn Nguyệt nói.

Nghe Tử Hàn Nguyệt nói, Tiểu Lan sững sờ tại chỗ, cảm thấy khó mà tin nổi.

“Tiểu thư, vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

Pháp vương đại nhân đến đây để đối phó Diêm Ngọc, hiện tại Diêm Ngọc không có việc gì, Pháp Vương ngược lại chết trước. “

Chuyện của Diêm Ngọc không cần quá lo lắng, người của Kim Phong Tế Vũ Lô đã giúp chúng ta giết Diêm Đoạn Thủy.”

“Diêm Đoạn Thủy vừa chết, Diêm Ngọc không chiếm được sự ủng hộ của Thanh Long tự.”

“Người của chúng ta hoàn toàn có cơ hội thay thế hắn trở thành thống lĩnh Trấn Bắc Phủ Ti Lĩnh Nam quận.”

“Chỉ cần Diêm Ngọc mất đi vị trí thống lĩnh, người của Kim Phong Tế Vũ Lôu tuyệt đối sẽ không lưu hấn.”

“Người truyền tin xong, thông tri Lý Duy, bảo đêm nay hấn đến Định Sơn Hồ gặp ta một lần.”

“Còn nữa, thuận tiện điều tra Tô Thần một chút, nhìn xem tình huống hiện giờ của hấn ở Sơn Hà Môn thế nào, ta muốn thu hấn vào Hàn Nguyệt giáo, xem có thể cắm một cái đinh ở Sơn Hà môn hay không.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Tuân lệnh.”

Tiểu Lan nhanh chóng tiến về phía hậu đường.

Bên này, ánh mắt Tô Thần ngưng tụ.

Hấn biết Lý Duy trong miệng Tử Hàn Nguyệt, Tả bố chính sử Lĩnh Nam quận, lúc trước Kim Phong Tế Vũ Lôu còn muốn đáp lên đối phương để tiến vào trong quận phủ?

Không nghĩ tới người này lại có quan hệ với Hàn Nguyệt giáo.

Xem ra bố cục của Hàn Nguyệt giáo ở Lĩnh Nam quận cũng không nhỏ.

Mình vẫn không thể xem thường đối phương.

Chờ một lúc sau, Tô Thần nhìn thấy Tiểu Lan còn chưa trở về nên chuẩn bị rút lui trước.

Nhưng khi hấn chuẩn bị đi thì Tiểu Lan vội vàng chạy vào.

“Tiểu thư, Lĩnh Nam sắp có biến cố rồi.”

Nghe Tiểu Lan nói, sắc mặt Hàn Nguyệt biến đổi:

“Xảy ra chuyện gì? Nói đi. “

Tiểu thư, trong giáo truyền tin tức đến, nói Lăng Nguyệt kiếm phái có tin tức về [Kim Mai Bình], để cho chúng ta điều tra!

Tiểu Lan mở miệng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Tử Hàn Nguyệt trở nên ngưng trọng.

Nếu Lăng Nguyệt kiếm phái thật sự có tin tức về [Kim Mai Bình], như vậy e là Lăng Nguyệt kiếm phái sẽ bị vây công.

Một khi Lăng Nguyệt kiếm phái bị vây công, toàn bộ quận Lĩnh Nam sẽ loạn.

Đến lúc đó Bắc Trấn Phủ Ti của vương triều Đại Chu vì trấn trụ thế lực giang hồ, nhất định sẽ phái một vị cường giả đến đây.

Người của họ không thể đến.

Hơn nữa Lĩnh Nam quận loạn thì bọn họ cũng không cách nào thực hiện kế hoạch.

Tô Thần ở bên ngoài nghe lén, trong lòng không khỏi phỏng đoán [Kim Mai Bình] trong miệng bọn họ rốt cuộc là cái gì?

Chương 164: 【 Kim Mai Bình 】 khởi tử hồi sinh (1)

Bạn không vượt qua kiểm tra của Google. Hãy tải lại trang!
(empty)

Muốn trải nghiệm đọc tốt hơn? Tải app chính thức của TruyenYY: Tải ngay

Chương 165: 【 Kim Mai Bình 】 khởi tử hồi sinh (2)

....

Nghe vậy, Càn Mộc tươi cười.

Linh nhi, người đi thông báo Thái Vi cùng ta xuống núi.

Mộ Dung Khinh Trần nói với Thu Linh Nhi đang đứng bên cạnh.

“Tiểu thư, người cũng mang ta đi với!”

Thu Linh Nhi cũng muốn xuống núi xem một chút.

“Nơi này không có người trông coi cũng không được.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

Thu Linh Nhi nghe vậy sắc mặt có chút mất mát.

Đột nhiên ánh mắt nàng sáng ngời, nhìn thấy Tô Thần đang từ bên ngoài tiến vào.

Tô Thần trở về Sơn Hà Môn, đang tính đi vũ khố xem xem có thể kiếm được chút đồ tốt hay không.

“Tô Thần, người lại đây.”

Thu Linh Nhi lập tức gọi Tô Thần lại.

“Tiểu thư, không phải đã có người rồi sao, có Tô Thần trông coi ta liền có thể theo tiểu thư ra ngoài! “

Nghe được tiếng Thu Linh Nhi gọi Tô Thần liền bước về phía này.

“Gặp qua viện chủ, gặp qua thiếu chương giáo.”

Thiếu chương giáo Càn Mục của Sơn Hà môn, Tô Thần vẫn có chút ấn tượng, có thể nhận ra hẳn.

“Ta với tiểu thư còn có Thái Vi tỷ cùng nhau ra ngoài, nơi này liền giao cho ngươi.”

Thu Linh Nhi nói.

“Sur huynh, chuyện này...”

Mộ Dung Khinh Trần nhìn thoáng qua Càn Mục.

“Vậy thì cùng nhau đi!

Càn Mục gật gật đầu, sau đó nhìn Tô Thần nói:

“Biệt viện của ngươi có thêm người mới!”

Càn Mục biết Thiên Tuyệt viện này chỉ có Thái Vi và Thu Linh Nhi, không còn người khác.

“Tô Thần vừa mới gia nhập Thiên Tuyệt viện ta không lâu.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

Nghe Mộ Dung Khinh Trần nói, Càn Mục khẽ nhíu mày, trong ấn tượng của hắn thì Mộ Dung Khinh Trần cũng không có thói quen nhớ tên đệ tử.

Làm sao có thể nhớ rõ Tô Thần này đây?

Thế nhưng nhìn Tô Thần mặc trang phục đệ tử bình thường nên hắn không thêm để ý.

“Sur muội, vậy chúng ta đi thôi!

Bái phỏng Kim Phong Tế Vũ Lô xong còn có thể xem đèn hoa quận thành vào đêm nay đó.

Càn Mục nói.

Vốn chuyện bái phỏng Kim Phong Tế Vũ Lô do phó chương giáo Lục Xuyên tiến hành nhưng Càn Mục biết đêm

nay quận phủ có hội đèn hoa nên ôm lấy chuyện này.

Chính là muốn cùng Mộ Dung Khinh Trần đi xem hội.

“Ô Tô Thần, hậu viện chính là tư nhân nơi, bất kỳ đệ tử nào cũng không được phép tiến vào.

Bao gồm cả ngươi!”

Lúc này Thái Vi bỗng nói.

“Đệ tử mình bạch!”

Tô Thần gật đầu nói.

Lúc trước hắn không muốn vào hậu viện nhưng hiện tại lại có chút tò mò.

Thời điểm Tô Thần đáp lại thì bốn người đã ra khỏi Thiên Tuyệt viện.

Trong sân chỉ còn mình Tô Thần.

Tô Thần cũng không để ý, đầu tiên là đến kho vũ khí tìm kiếm một chút nhưng là lại không thu hoạch được gì.

Sau đó đóng cửa biệt viện lại.

Chính mình tiến vào mật thất tu luyện.

Ai kêu tiến độ tu luyện của nguyên chủ quá lạc hậu so với người khác đây, cho nên hắn chỉ có thể nỗ lực đuổi theo.

...

Vào lúc hoàng hôn, Tô Thần đi ra từ trong mật thất Thiên Tuyệt viện và trở về tiểu viện của mình.

Trên đường đi, một tên đệ tử tạp dịch đi về phía Tô Thần.

“Đại nhân, đây là mật thư Bạch lâu chủ gửi tới.”

Thời điểm tên tạp dịch này tới gần Tô Thần, thấp giọng nói một câu, sau đó móc ra một mật hàm từ trong ngực giao cho

Tô Thần.

Làm xong hết thầy liền tách khỏi Tô Thần, nhanh chóng rời đi.

Người đưa tin này chính là mật thám do Kim Phong Tế Vũ Lâu bồi dưỡng, chuyên môn phụ trách truyền tin tức giữa hãn và quận phủ.

Trong tiểu viện.

Tô Thần mở mật hàm ra, ánh mắt hơi ngưng tụ.

Trong thư nhắc tới [Kim Mai Bình] quả thật có năng lực khởi tử hồi sinh.

【 Kịch hoạt nhiệm vụ: Ký chủ tiếp xúc với [Kim Mai Bình], cướp được [Kim Mai Bình], khen thưởng một thẻ loại bỏ tác dụng phụ của [Kim Mai Bình]】 .

Đối với chuyện nhiệm vụ được kích phát, Tô Thần không để ý.

Hắn để ý chính là công hiệu của Kim Mai Bình, khởi tử hồi sinh.

Bảo vật như thế này một khi xuất thế, không ai trong thiên hạ không động tâm.

Lĩnh Nam căn bản không có khả năng không loạn nha.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Tô Thần ngưng tụ.

Nếu như chuyện này do Kim Phong Tế Vũ Lâu của bọn họ truyền ra, như vậy thanh thế của Kim Phong

Đương nhiên Kim Phong Tế Vũ Lâu chỉ là truyền ra mà không xác định chuyện này là thật hay giả.

Nghĩ đến đây Tô Thần quyết định ngày mai sẽ cho Bạch Sầu Phi lan truyền tin tức ra ngoài.

Hắn muốn xem động tĩnh của các thế lực khác ở Lĩnh Nam quận.

Tô Thần tiến vào phòng, bắt đầu nghỉ ngơi.

Nhưng sau đó nghĩ đến hôm nay Kim Phong Tế Vũ Lô khai lâu nhận được một thẻ rút thăm trúng thưởng màu lam.

Trong lòng khẽ động trực tiếp sử dụng.

【Chúc mừng đạt được bội đao của Thần Đao Vô Địch Bạch Thiên Vũ ‘Huyết Đao’.】

Trong tay Tô Thần có thêm một thanh đao đen kịt, chuôi đao màu đen vỏ đao cũng màu đen.

Màu đen lại ánh lên sắc đỏ sậm, hẳn là do máu ăn mòn lâu năm tạo thành.

Tô Thần rút trường đao ra khỏi vỏ, một cỗ sát khí khổng lồ từ trên thân đao tràn ra làm cho Tô Thần rung mình một cái.

Lập tức đẩy trường đao vào trong vỏ.

“Cỗ sát khí này quá mạnh khiến cho ta phát lạnh, thanh đao này còn mạnh hơn Tế Vũ Đao đã bước vào Khí cấp của ta.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Phía bên kia.

Phủ nha Bắc Trấn Phủ Ti.

Diêm Ngọc âm trầm nói:

“Lão gia hỏa Thượng Quan Huyết kia thật sự không có một chút dừng khí, thế nhưng mang theo người chạy mất.”

Chờ ta tìm được cơ hội nhất định sẽ thu thập Thượng Quan Huyết này.”

Diêm Ngọc chửi mắng.

Chương 166: Bội đao của Bạch Thiên Vũ

....

Bùi Tương Tự bên cạnh Diêm Ngọc không nói gì.

Lúc này Diêm Ngọc đang tức giận, hấn nên ít nói chuyện cho ổn thỏa.

Bỗng nhiên có một tên thị vệ xuất hiện bên ngoài đại sảnh.

Thị vệ nhìn thoáng qua đại sảnh thấy Diêm Ngọc đang phẫn nộ mà có chút bối rối, không biết mình có nên đi vào hay không.

Bùi Tương Tự thấy thế từ trong đại sảnh đi ra.

Thị vệ lập tức đi tới nói nhỏ bên tai Bùi Tương Tự mấy câu.

Nhất thời, ánh mắt Bùi Tương Tự thay đổi, xua tay cho người rời đi rồi trở lại trong đại sảnh.

“Có chuyện gì xảy ra?”

Diêm Ngọc nhìn thấy sắc mặt Bùi Tương Tự không tốt nên hỏi.

“Đại nhân, có thể là chúng ta gặp phải phiền toái rồi, vừa rồi kinh sư truyền tin tức đến nói [Lăng Nguyệt Kiếm Phái], có manh mối về [Kim Mai Bình].”

Bùi Tương Tự trầm giọng nói.

“Ngươi nói cái gì?”

Người nói kinh sư truyền tin nói Lăng Nguyệt Kiếm Phái có tin tức về [Kim Mai Bình].

Đồng tử Diêm Ngọc Đồng co rụt lại.

“Đúng vậy, hẳn là tin tức này đã lan truyền khắp kinh sư, phỏng chừng không tới hai ngày nữa tin tức sẽ truyền khắp quận thành.”

Bùi Tương Tụ nói.

“Được, được, không nghĩ tới lúc này lại nghe được tin tức như vậy.”

“Người sai người đưa thi thể Đoạn Thủy vào kho lạnh, [Kim Mai Bình] có thể làm cho người ta khởi tử hồi sinh, chỉ cần ta lấy được [Kim Mai Bình] là có thể hồi sinh nhi tử, tin tức này đến quá kịp thời.”

Diêm Ngọc cười to nói.

“Đại nhân, [Kim Mai Bình] xuất hiện, tất nhiên bên kinh sư sẽ phái người đến, bên ta nhận được mật báo nhi tử của Trần Nam Hách Liên Xuân Thủy sẽ đến Lĩnh Nam quận ta.”

“Trần Nam Hách chính là một trong những nhân vật hạch tâm sau Bắc Trấn Phủ Ti chúng ta, một khi tiểu hầu gia đến đây, chỉ sợ đại nhân ngươi sẽ phải giao quyền lực của Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận ra!”

“Một khi giao quyền lực ra rồi, đại nhân còn muốn đạt được [Kim Mai Bình] sẽ rất khó khăn.”

Bùi Tương Tụ trầm giọng nói.

Nghe được lời của Bùi Tương Tụ, sắc mặt Diêm Ngọc trầm xuống, quả thật giống như Bùi Tương Tụ nói.

Hách Liên Xuân Thủy vừa đến thì hẳn phải giao quyền lực điều hành Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận ra.

Sau đó mình chỉ có thể nghe lệnh Hách Liên Xuân Thủy.

Cho dù lấy được [Kim Mai Bình] cũng phải giao cho Hách Liên Xuân Thủy.

Hơn nữa Hách Liên Xuân Thủy sẽ không cho hấn mượn bảo vật hồi sinh nhi tử.

“Đúng rồi, người liên lạc với Thanh Long tự bên kia, xem bọn họ trả lời thế nào.”

Diêm Ngọc uống một ngụm nước, mở miệng nói.

“Đại Trí Pháp Vương bên Thanh Long Tự còn chưa xuất quan, những pháp vương Thanh Long tự khác đều không muốn ra tay.”

Bùi Tương Tự trầm giọng nói.

“Thời điểm mấu chốt, một chút tác dụng cũng không có.”

Diêm Ngọc vỗ bàn bên cạnh.

Beng!

Bàn bên cạnh trực tiếp tan nát.

“Đại nhân, bây giờ chúng ta bây giờ cần phải bình tĩnh, phải nghĩ biện pháp lấy được [Kim Mai Bình] này.”

“Một khi chúng ta có được nó thì đại công tử và tam công tử có khả năng sống lại.”

“Thi thể tam công tử vừa mới được đưa từ Khánh thành về, hạ táng không bao lâu, một lát ta đi đến mộ tam công tử âm thầm đào thi thể lên, cùng với thi thể đại công tử đưa vào kho băng dưới lòng đất, chờ lấy được [Kim Mai Bình].”

Bùi Tương Tự nói.

Nghe được lời của Bùi Tương Tự.

Ánh mắt Diêm Ngọc ngưng tụ, mở miệng nói:

“Xem ra ngươi có kế hoạch, nói ta nghe một chút. “

Bùi Tương Tự hợp tác với hắn mấy chục năm.

Hắn rất hiểu tính Bùi Tương Tự, Bùi Tương Tự nói như vậy hắn là đã nghĩ ra cách.

“Đại nhân, chúng ta có thể truyền tin tức cho Thanh Long tự cùng với Thiên Hạ Minh, lợi dụng bọn họ để đạt được [Kim Mai Bình].”

Bùi Tương Tự nói.

“ Thanh Long Tự lần này phân rõ giới hạn với chúng ta, chúng ta không cần phải đưa tin tức này cho bọn họ đi.”

Diêm Ngọc trầm giọng nói.

Nhi tử Diêm Đoạn Thủy của hắn gia nhập môn hạ Đại Trí Pháp Vương của Thanh Long tự.

Nhưng bây giờ nhi tử hắn đã chết.

Thanh Long tự lại không ra mặt giúp hắn báo thù.

Như vậy hắn cần gì phải nói tin tức này nói cho Thanh Long tự biết chứ?

“Đại nhân, cho dù chúng ta không nói cho Thanh Long tự biết, ta nghĩ là qua một hai ngày nữa bên Thanh Long tự sẽ biết.”

“Đã như vậy chúng ta không những có thể lấy lòng Thanh Long tự mà còn để cho Thanh Long tự thừa nhận một phần nhân tình của chúng ta?”

Bùi Tương Tự nói.

Nghe vậy, hai mắt Diêm Ngọc sáng ngời, Bùi Tương Tự quả thật nghĩ ra phương pháp tốt.

Nếu cả ba đều quan tâm đến [Kim Mai Bình] thì không chỉ có thể hợp tác mà còn giám sát lẫn nhau.

Như vậy với hắn mà nói mới là lợi nhất.

“Người đi làm chuyện này đi.”

Diêm Ngọc gật gù đầu nói.

“Thuộc hạ đã biết, vậy ta đến mộ tam công tử trước.”

Bùi Tương Tự nói xong liền rời khỏi đại sảnh.

Hắn muốn đi đào mộ Diêm Thuật, đưa thi thể Diêm Thuật đưa vào trong kho lạnh.

Thi thể để bên ngoài trong một thời gian dài có thể bị phân hủy.

Chương 167: Kim Tiền Bang, giết Lâu Vô Hối (1)

....

Huyết Kỳ Môn.

Trong một gian mật thất, môn chủ Huyết Kỳ Môn Thượng Quan Huyết đang đứng trước mặt một người đồ đen.

Người đồ đen đeo mặt nạ, chỉ lộ ra một đôi mắt giống như chim ưng.

Thân hình Thượng Quan Huyết khô ngô, quanh thân tản mát ra một cỗ huyết khí nồng đậm nhưng ở trước mặt người đồ đen này lại có vẻ rất câu nệ.

“Tam sư huynh, sao ngươi lại đến Lĩnh Nam quận phủ.”

Thượng Quan Huyết khom người hỏi.

“Bên Kinh sư truyền ra manh mối Lăng Nguyệt Kiếm Phái có [Kim Mai Bình], đây là cơ hội của chúng ta, Kim Mai Bình vừa xuất hiện, Lĩnh Nam quận sẽ loạn, đúng là thời cơ khuếch trương của chúng ta.”

Đây là lý do ta đến, để cho ngươi rút lui ngay lập tức.”

“Diêm Ngọc của Bắc Trấn Phủ Ti đã bị vứt bỏ, nhi tử Trấn Nam Hầu Hách Liên Xuân Thủy đã đến Lĩnh Nam quận phủ, nhất định sẽ tiếp nhận vị trí thống lĩnh của Diêm Ngọc, đến lúc đó Diêm Ngọc nhất định sẽ dần dần bị thay thế.”

Nam tử đeo mặt nạ mở miệng nói.

Thanh âm trầm thấp hùng hậu, hơn nữa mơ hồ mang theo uy nghiêm, xem ra là một người có được quyền lực.

“Tiểu Hầu gia Hách Liên Xuân Thủy, hắn tới nơi này phỏng chừng cũng chỉ quá độ một đoạn thời gian, sẽ không ở lại nơi đây lâu dài.”

“Một khi Hách Liên Xuân Thủy rời đi, Diêm Ngọc vẫn là thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận phủ, động thái kế tiếp của chúng ta còn phải dựa vào hắn!”

Thượng Quan Huyết không khỏi nói.

“Quyền lực một khi chuyển giao ra ngoài tuyệt đối sẽ không thể lấy lại được nữa!”

“Hách Liên Xuân Thủy tiếp nhận Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận, cho dù rời đi cũng sẽ an bài người của mình đến tiếp nhận chức vị này.”

“Diêm Ngọc không có cơ hội!”

Người đồ đen trầm giọng nói.

“Nhưng mà hắn là Diêm Ngọc cũng có người ở Bắc Trấn Phủ Ti Kinh sư đi, nếu không hắn không leo lên được vị trí thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận.”

Thượng Quan Huyết không khỏi mở miệng nói.

“Năm đó Diêm Ngọc thuộc mạch Phương Ứng Khán.”

Chỉ là mấy năm nay Diêm Ngọc muốn dựa vào hữu tướng Phó Tông Thư, dẫn đến bị Phương Ứng Khán bị hắn vứt bỏ. “

Không bị lấy mất vị trí thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận, hắn là do Phương Ứng Khán xem mặt mũi Phó Tông Thư mà không động đến hắn.”

“Nhưng hôm nay có người Trấn Nam Hầu muốn động hắn, Phương Ứng Khán sẽ không quản, mà Phó Tông Thư cũng

không phải nhân vật quyền lực hạch tâm phía sau Bắc Trần Phủ Ti cho nên chỉ có thể bị vứt bỏ.”

Người đồ đen trầm giọng nói.

“Bất quá đây không phải là điều chúng ta cần quan tâm, chúng ta cần Lĩnh Nam quận phủ phải loạn, chỉ có loạn thì Kim Tiền Bang chúng ta mới có thể thuận thế tiến vào Lĩnh Nam quận.”

“Người tận lực giao hảo với Kim Phong Tế Vũ Lô, nhất định phải nghĩ biện pháp lấy được mỏ của Tần gia ở Tây Sơn từ trong tay Kim Phong Tế Vũ Lô.”

“Trong mỏ Tây Sơn có mỏ vàng.”

Người đồ đen tiếp tục nói.

“Cái gì, mỏ vàng?”

Tần gia khai thác nhiều năm như vậy cũng không xuất hiện một hạt vàng.”

Trên mặt Thượng Quan Huyết lộ vẻ khiếp sợ.

“Bọn họ vĩnh viễn cũng không khai thác được mỏ vàng, người trong mỏ đã bị Kim Tiền Bang chúng ta khống chế hết, phương vị khai thác sai lầm!”

Người đồ đen tiếp tục nói.

“Tam sư huynh, ta hiểu ý của ngươi, qua một thời gian nữa ta sẽ đi báo kiến Kim Phong Tế Vũ Lô, hạ thấp tư thái xuống, xuất ra điều kiện có lợi để cho bọn họ nhường mỏ Tây Sơn.”

Thượng Quan Huyết nói.

“Được rồi! Trong khoảng thời gian này ta sẽ ở lại để thuận tiện chú ý tình huống của Lĩnh Nam quận.”

Đương nhiên nếu như chúng ta có thể lấy được manh mối về Kim Mai Bình báo cáo cho đại sư huynh, ta nghĩ đại sư

huynh sẽ vô cùng cao hứng.”

“Tam sư huynh yên tâm, bên ta sẽ điều tra!”

“Ta đến Kim Phong Tế Vũ Lô trước, xem xem có thể xử lý chuyện mỏ Tây Sơn hay không.”

Thượng Quan Huyết nói.

“Được, ta ở chỗ này chờ tin tức tốt từ sư đệ.”

Thượng Quan Huyết khom người rời khỏi mật thất.

Ra khỏi mật thất, ánh mắt Thượng Quan Huyết ngưng tụ:

“Mỏ vàng Tây Sơn, Kim Mai Bình, ta biết vẫn biết quá ít chuyện sao? “

Nhanh chóng ra tới đại điện, Thượng Quan Huyết nói với một người hầu.

“Chuẩn bị một phần hậu lễ, ta muốn đến Kim Phong Tế Vũ Lô gặp Bạch Sầu Phi lâu chủ.”

Đương nhiên rất nhiều thế lực cũng đều đang đi tới Kim Phong Tế Vũ Lô.

Thế lực cường đại vĩnh viễn được sẵn đón.

Ở Sơn Hà môn.

Hai ngày nay Tô Thần một mực tu luyện, thực lực bản thân cũng không có tăng lên quá nhanh.

Tu luyện võ học giống như đi thuyền ngược dòng, rất chậm chạp.

Không có bùng nổ tốc độ như giai đoạn trước.

“Xem ra đơn thuần dựa vào khổ tu sẽ tốn không ít thời gian.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Hai ngày nay hắ đã sử dụng nhân sâm ngàn năm, nhưng không sử dụng như huyết sâm lúc trước trực tiếp cắn nuốt mà là thái lát, bổ sung từng chút từng chút một.

Chương 168: Kim Tiền Bang, giết Lâu Vô Hối (2)

....

Tùng! Tùng!

Bỗng có tiếng gõ cửa vang lên.

Tô Thần đứng dậy đi ra mở cửa viện:

“Tô sư huynh, thư từ của người! “

Ai gửi thư cho ta đây?

Tô Thần có chút nghi hoặc.

Mở ra xem là thư mà Liễu Vô Mi gửi, nàng hẹn hán xuống núi gặp mặt.

“Chẳng lẽ Liễu Vô Mi đã xử lý chuyện hán gia nhập Trường Hận Cung xong rồi.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Thu hồi thư tín, đầu tiên Tô Thần đi tới Thiên Tuyệt biệt viện, Thu Linh Nhi đã trở về, Tô Thần nói cho nàng một tiếng mình chuẩn bị xuống núi.

Dù sao hiện tại hán đang phụ trách trông coi vũ khổ, người không ở biệt viện cần phải báo cáo.

Sau khi nói với Thu Linh Nhi một tiếng, Tô Thần nhanh chóng xuống núi.

Ngoài thành trì lớn của quận phủ cũng có không ít người sinh sống nên được gọi ngoại thành.

Bên ngoài một tiểu viện.

Tô Thần nhìn tiểu viện trước mặt, trong lòng có chút nghi hoặc.

Không rõ vì sao Liễu Vô Mi lại hẹn hắn ở chỗ này.

Tô Thần đẩy cửa tiểu viện tiến vào.

Trong tiểu viện.

Liễu Vô Mi mặc váy dài màu đen, trên mặt đeo mạng che mặt, thân hình thướt tha đứng trong trang viên.

Nhìn thấy Tô Thần đến trên mặt có thêm một nụ cười.

“Không phải là người bị Trường Hận cung đuổi chứ?”

Bằng không sao lại không gặp ta ở Trường Hận Cung.”

Tô Thần nhìn đối phương nói.

“Lần này tìm người chủ yếu muốn mời người hỗ trợ, ta muốn giết một người, nếu như giết chết hắn thì sau này Trường Hận Cung Lĩnh Nam quận sẽ do ta chấp chương.”

Liễu Vô Mi mở miệng nói.

Nghe vậy, Tô Thần khẽ nhíu mày, mở miệng nói.

“Người muốn giết Lâu Vô Hối, hắn chính là sư huynh của người. “

“Hắn phản bội sư tôn, phản bội Trường Hận cung, phía sư tôn muốn ta thanh lý môn hộ.”

“Nhưng sư huynh ta ở chỗ này kinh doanh vô số năm, bên người cũng có cao thủ cần người ngăn cản, cho nên ta nghĩ đến người!”

Liễu Vô Mi mở miệng nói.

“Thanh lý môn hộ?”

Tô Thần khẽ nhíu mày nói:

“Không phải Trường Hận cung các người rất lỏng lẻo sao?

Sao còn sợ phản bội chứ?”

Trước kia Liễu Vô Mi muốn Tô Thần gia nhập Trường Hận cung nhưng cũng chưa nói rõ mấy chuyện này.

“Hắn không giống, hắn là người chấp chương của Trường Hận Cung Lĩnh Nam quận, với thân phận này thì không thể phản bội, cũng không thể tách rời.”

“Nếu như người gia nhập sẽ không có hạn chế như vậy.”

Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần nói.

“Có phải vậy không?”

Vậy cũng không tệ lắm, bất quá ta thật sự không để sư huynh người vào trong mắt. ”

Hiện giờ thực lực của Tô Thần tăng trưởng, cho nên hắn không để ý Lâu Vô Hối.

“Xem ra người không để sư huynh ta vào mắt rồi, nếu vậy người đối phó sư huynh của ta.”

Nhìn dáng vẻ của Tô Thần, Liễu Vô Mi nói tiếp.

“Chỉ cần tiền đúng chỗ, tài nguyên đúng chỗ, người muốn sư huynh người chết ta cũng có thể nghĩ biện pháp giết chết hắn.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Vậy thì tốt rồi, đây là đặt cọc, sau khi thành công ta còn dâng lên một phần lễ vật khác cho người.”

Liễu Vô Mi vừa nói chuyện vừa lấy một cái hộp gấm nhỏ đặt trước mặt Tô Thần.

Tô Thần mở ra xem.

Ánh sáng vàng kim đập vào trong mắt Tô Thần, là một hạt châu vàng.

【 Phát hiện Kim Linh châu bình thường, có hấp thu rèn luyện thân thể, thưởng hai thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng. 】

Lúc này Tô Thần biết thông tin về hạt châu này, còn nhận được hai thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.

“Đây là Kim linh châu, có thể rèn luyện thân thể người tu luyện, vẫn phải cảm tạ Kim Phong Tế Vũ Lâu, nhờ bọn họ ta mới thắng cược lấy được Kim linh châu này từ tay sư huynh.”

Liễu Vô Mi nói.

“Người thật sự quá tàn nhẫn nha, dùng đồ của người ta mà còn mời người giết người.”

Tô Thần nhìn Liễu Vô Mi nói.

Tuy rằng miệng nói như vậy nhưng bàn tay cũng không khách khí nhét hộp gấm vào trong ngực.

Công pháp thân thể của hắn là Bất Động Ma Thần công, có tác dụng rèn luyện thân thể.

Thứ này sẽ giúp hắn giảm bớt thời gian rèn luyện thân thể.

Sao hắn có thể không nhận chứ?

“Khi nào động thủ?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

“Đêm nay!”

Liễu Vô Mi nói.

“Đêm nay ngươi liền ra tay với hắn, bên ngươi đã chuẩn bị xong hết rồi?”

Tô Thần hỏi.

“Không có chuẩn bị, bởi vì hấn muốn ra tay với ta, nếu như ta không ra tay thì đã bị hấn nhốt rồi.”

Liều Vô Mi nói.

“Được, vậy đêm nay ta nghĩ biện pháp giết chết hấn.”

Tô Thần mở miệng nói.

Lâu Vô Hối có thực lực không tệ, thế nhưng nếu như để hấn tìm được cơ hội, cho dù không bộc phát toàn bộ thực lực cũng có thể giết chết đối phương.

“Theo ta trở về Trường Hận cung! Đến lúc đó vây giết Lâu Vô Hối bên trong Trường Hận cung.”

Liều Vô Mi nói.

“Trường Hận cung là địa bàn của sư huynh ngươi, chúng ta ở đó mai phục giết hấn có chút khó khăn đi!”

Tô Thần nhìn Liều Vô Mi nói.

Ý là hai người bọn họ không cách nào đối phó được Lâu Vô Hối.

“Có chút phiền toái nhưng mà vẫn có cơ hội, ta tìm người không phải để cho người xuất thủ giết Lâu Vô Hối, người chỉ cần giúp chúng ta ngăn cản một ít thủ hạ của hấn là được.”

“Mạng sư huynh ta sẽ do ta cùng một người khác lấy.”

Chương 169: Nghênh phong nhất đao trăm

....

“Thì ra người tìm ta chỉ là để ta ngăn cản thủ hạ thôi.”

Tô Thần nhìn Liễu Vô Mi nói.

“Đừng nói nhảm nữa, sắc trời sắp tối, trong phòng có một bộ quần áo và một bộ mặt nạ da người, người thay đi, chúng ta âm thầm rời đi.”

Tô Thần thấy thế cũng không nói gì nữa, tiến vào phòng thay một thân quần áo, là trường bào đệ tử Trường Hận cung bình thường.

Trên đường đến Trường Hận Cung.

Tô Thần nghĩ tới hai tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng mình vừa nhận.

Lúc trước đổi thẻ rút thăm màu lam, rút được Huyết đao của Bạch Thiên Vũ, Tô Thần cảm giác gần đây không rút được nhân vật cho nên cũng không cần giữ lại hai tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng này.

【 Một thẻ trải nghiệm tuyệt kỹ Nghênh phong nhất đao trăm của Vô Hoa hòa thượng, một bình Lộc Huyết Đan Tây vực (10 viên)】

“Cái này ...”

Tô Thần không nghĩ tới mình rút được thẻ trải nghiệm Nghênh phong nhất đao trăm của Vô Hoa hòa thượng.

Vô Hoa là một nhân vật xuất hiện trong Sở Lưu Hương, thực lực tuyệt đối bất phàm, nếu như không phải một lòng muốn chết thì chưa chắc Sở Lưu Hương là đối thủ của hắn.

Không nghĩ tới lần này rút được tuyệt kỹ Nghênh phong nhất đao trăm.

“Tuyệt kỹ này phối hợp với Tế Vũ Đao của ta, một đao bỏ ra Lâu Vô Hối cũng không đỡ được.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Hắn nhanh chóng cùng Liễu Vô Mi về tới Trường Hận cung.

Khi tiến vào cung điện, Tô Thần đột nhiên cảm thấy mình bị một ý niệm tập trung, ý niệm này mang theo sự sát phạt.

Ánh mắt Tô Thần ngưng tụ.

“Là người mà ta mời tới!”

Ngay tại thời điểm Tô Thần muốn hỏi gì đó thì Liễu Vô Mi mở miệng nói.

Lúc Liễu Vô Mi nói, một nữ tử đồ đen đeo mạng che mặt lưng đeo giỏ tên từ trong bóng tối đi ra.

“Hắn chính là người người mời tới, thực lực có chút yếu!”

Nữ tử nhìn Liễu Vô Mi nói.

“Đây là chuyện của ta, không cần người quản.”

“Đêm nay chúng ta sẽ động thủ.”

Liễu Vô Mi nói.

“Hết thấy nghe theo sự an bài của người.”

Nữ tử áo đen đáp xong thân hình ẩn vào trong góc tối.

“Hắn là người này tới từ Trường Hận Cung bên kia, thực lực không tệ nhưng mà có chút cuồng ngạo.”

Tô Thần nhìn thoáng qua nữ tử mà thầm nghĩ.

Đương nhiên năng lực thu liễm khí tức của đối phương không tầm thường.

Nếu như không phải hắn nhìn thấy đối phương đi vào chỗ tối cũng không chắc có thể cảm giác được sự tồn tại của đối phương.

Tô Thần cũng tiến vào chỗ tối.

Thần Ân Y giúp hắn thu liễm toàn bộ khí tức.

Nữ tử trong bóng tối cảm giác được khí tức trên người Tô Thần biến mất sắc mặt liền thay đổi, sâu trong đôi mắt có ánh sáng lóe lên.

Nàng không khỏi đưa mắt nhìn về phía Tô Thần lần nữa.

Biết mình đã nhìn nhầm, e rằng Tô Thần là một tên sát thủ nhất lưu.

Chưa đến một canh giờ sau, có tiếng bước chân vang lên bên ngoài cung điện.

Theo tiếng bước chân, thân hình Lâu Vô Hối từ ngoài điện tiến vào.

“Sur muội, sốt ruột tìm ta như vậy có chuyện gì đây?”

Lâu Vô Hối mở miệng nói.

“Sur huynh, sư tôn truyền đến tin tức nói là người phản bội Trường Hận cung, đề ta điều tra.”

Liều Vô Mi nhìn Lâu Vô Hối nói.

Nghe vậy, Lâu Vô Hối biến sắc:

“Sur muội, sao mà ta có thể phản bội Trường Hận cung chứ?”

“Tin tức này không phải sự thật, người có thể trực tiếp báo cáo với sư tôn, không có chuyện này.”

Lâu Vô Hối trầm giọng nói.

“Sư huynh, có một số việc không giấu được, ta khuyên người nên đi gặp sư tôn một chút, có lẽ sư tôn sẽ niệm tình sư đồ mà không ra tay với người, tha cho người một mạng.”

Liễu Vô Mi mở miệng nói.

Nghe Liễu Vô Mi nói như vậy.

Lâu Vô Hối biến sắc, đôi mắt trở nên âm trầm.

“Xem ra sư muội tra được gì đó rồi?”

Thật sự là có chút đáng tiếc, ta vốn còn không muốn ra tay với sư muội, nhưng hiện giờ cũng chỉ có thể giam cầm sư muội thôi.”

“Còn có Tiễn Vũ, hẳn là người đang ở trong điện, xuất hiện đi!”

Lúc này, Lâu Vô Hối mở miệng nói.

Nghe vậy, ánh mắt Liễu Vô Mi ngưng tụ, nàng không nghĩ tới Lâu Vô Hối lại biết Tiễn Vũ ở chỗ này.

Trong bóng tối, nữ tử áo đen bị điểm danh chậm rãi đi ra.

“Không nghĩ tới tam công tử lại có thể phát hiện ra ta.”

Nữ tử nhìn Lâu Vô Hối nói, khí tức trên người nàng đã thu liễm, hẳn là Lâu Vô Hối không thể phát giác.

“Người và Tà Thủ chính là hai đại tướng dưới tay sư tôn ta, hiện giờ Tà Thủ đang ở Giang Nam, như vậy người xử lý ta sẽ là người.”

Lâu Vô Hối bình tĩnh nhìn nữ tử.

“Xem ra tam công tử đang phòng bị chủ nhân!”

Trong khoảnh khắc nói chuyện, tay phải nàng nhanh chóng nắm lấy ba mũi tên cài vào cung.

Thế nhưng ba mũi tên này lại không có bắn về phía Lô Vô Hối mà là bắn về phía Tô Thần.

Chương 170: Giao thủ (1)

....

Trón ở chỗ tối, sắc mặt Tô Thần biến đổi.

Hắn không nghĩ tới người bên Liễu Vô Mi lại đột ngột ra tay với hắn.

Tốc độ phóng tên cực nhanh, hơn nữa ba mũi tên đã tập trung vào vị trí mà hắn có thể né tránh.

Lúc này hắn chỉ có thể chính diện đối mặt thôi.

Ánh mắt ngưng tụ, bàn tay Tô Thần trở nên đen kịt nắm chặt thành quyền.

Phanh!

Nắm đấm va chạm với một mũi tên phát ra tiếng kim thiết giao nhau.

Lực va chạm cường đại khiến cho thân hình Tô Thần va chạm vào vách tường cung điện.

“Không nghĩ tới mũi tên nữ nhân này bắn ra mang theo khí kinh lớn như vậy!”

Tô Thần thâm nghĩ.

Thế nhưng lập tức đập mạnh vào vách tường, thân hình vọt thẳng về phía nữ tử bắn tên.

Nữ tử nhìn thấy nắm đấm Tô Thần va chạm với mũi tên của mình rồi đụng vào vách tường thế mà không bị chút thương, hơn nữa còn vọt đến.

Ánh mắt nàng ngưng tụ, thân hình cấp tốc lui về phía sau, ba mũi tên xuất hiện trong tay nàng sau đó gài lên cung.

Lần này ba mũi tên không có bắn theo ba hướng bất đồng mà lại tập trung một điểm.

Phóng về phía Tô Thần như một cơn gió.

Thân hình Tô Thần xoay chuyển trên không tránh né ba mũi tên, sau đó tiếp tục công kích nữ tử.

Hơn nữa khi đến trước mặt nữ tử liền đánh ra một quyền.

Nắm tay đánh ra, khí lưu cường đại từ trong bàn tay bộc phát ma sát với không khí chung quanh phát ra tiếng nổ lớn.

Nữ tử đeo giỏ tên chẳng hề biến sắc.

Trong nháy mắt trường cung đổi tay sai bước, trường cung trong tay phải quất thẳng tới Tô Thần.

Trường cung đen kịt giống như một thanh trường đao bỏ xuống với tốc độ cực nhanh.

Phát ra hàn mang lạnh lẽo va chạm với nắm đấm của Tô Thần.

Keng!

Tô Thần chậm lại, mặt sàn cung điện vỡ vụn, nữ tử đeo giỏ tên bị lực lượng cực lớn chấn lui về phía sau mấy bước.

Nhưng tại thời điểm này ánh mắt nàng tràn ngập sự tàn nhẫn.

Bởi vì ba mũi tên bắn ra có một mũi tên cắm trên vách tường, hai mũi tên khác va chạm vào mũi tên đầu, khí kinh từ trên mũi tên kia giúp hai mũi tên còn lại chuyển hướng trong nháy mắt, bắn về phía lưng Tô Thần với tốc độ còn nhanh hơn trước.

“Tô Thần, cẩn thận!

Trong tình thế cấp bách, Liễu Vô Mi gọi thẳng tên Tô Thần.

Giờ phút này, Tô Thần đã cảm giác được hai mũi tên kia, thân hình hắn hạ xuống nhưng vẫn còn khom lưng, hai tay nhanh như thiểm điện nháy mắt giơ ra bắt lấy hai mũi tên sau đó trực tiếp ném về phía nữ tử.

Nữ tử thấy cảnh này thân hình chợt lóe, chỉ lưu lại tàn ảnh.

Nàng thành công tránh thoát một kích của Tô Thần.

“Tô Thần, ngươi là Tô Thần!”

Nghe Liễu Vô Mi gọi, Lâu Vô Hối liền kinh ngạc, mắt trừng to nhìn chằm chằm Tô Thần.

Hắn cảm thấy khó tin sau khi nghe Liễu Vô Mi gọi tên.

Lúc này Tô Thần cũng có chút bất đắc dĩ.

Đây là xuất phát từ sự quan tâm, theo bản năng hô tên mình nên Tô Thần cũng không thể trách đối phương.

Tháo mặt nạ da người xuống, Tô Thần nhìn Lâu Vô Hối nói:

“Liễu tử, không nghĩ tới người sư tôn ngươi phái tới lại là người của người ta.”

Nhìn Tô Thần lấy mặt nạ da người xuống, Lâu Vô Hối ngẩn ra.

“Ngươi thật sự là Tô Thần, làm sao mà ngươi có thực lực mạnh như vậy.”

Lâu Vô Hối nhìn Tô Thần nói.

“Có gì đáng ngạc nhiên chứ?”

Tô Thần lạnh lùng nói.

Một cỗ sát ý tràn ngập thân thể hắn.

“Tiễn Vũ, người thế mà phản bội sư tôn.”

Liễu Vô Mi nhìn nữ tử đeo giỏ tên, lạnh lùng nói.

“Nếu như không phải nàng muốn giết Vô Hối thì ta cũng sẽ không phản bội nàng, huống hồ không ai biết là ta phản bội nàng!”

“Chính người mới là kẻ phản bội nàng.”

Tên Vũ nhìn Liễu Vô Mi nói.

Nghe vậy, đồng tử Liễu Vô Mi chợt co lại, đưa mắt nhìn về phía Tô Thần.

“Không cần lo lắng, bọn họ đã biết thân phận của ta, hôm nay không một tên nào thoát được.”

Tô Thần lạnh lùng nói.

Một khi thực lực của hắn bị bại lộ, như vậy thân phận của hắn cũng lộ ra.

Rất nhiều người sẽ đoán được hắn có quan hệ với Kim Phong Tế Vũ Lô.

Tuy rằng hiện tại có người suy đoán hắn và Kim Phong Tế Vũ Lô có quan hệ, nhưng mà chỉ cho rằng mình Kim Phong Tế Vũ Lô có tiếp xúc mà thôi.

Nhưng một khi thực lực bị bại lộ, hắn nhất định sẽ được coi là người của Kim Phong Tế Vũ Lô.

“Hôm nay nhất định phải giết hai người này.”

Lúc nói chuyện, Tô Thần sờ lưng.

Tế Vũ Dao xuất hiện trong tay, ánh mắt âm lãnh nhìn Tiễn Vũ.

Tế Vũ Dao xuất vỏ, Tô Thần lại tiếp tục xông lên, khi tiếp cận Tiễn Vũ, Tế Vũ Dao nháy mắt bổ tới.

Chương 171: Giao thủ (2)

....

Đao quang làm chói mắt Tiễn Vũ, hơn nữa có thêm tiếng mưa to gào thét vây quanh nàng.

Tiến Vũ vốn chuẩn bị trở tay bắn tên chỉ có thể dùng trường cung của mình ngăn cản đao quang như mưa.

Xuy!

Thời điểm trường cung của nàng va chạm với Tề Vũ đao trong tay Tô Thần, thân cung bị đao quang cắt đứt.

Tiến Vũ ngăn cản đao quang mà lòng báo động nguy hiểm.

Cho nên trong khoảnh khắc trường cung bị chặt đứt, thân hình nàng cấp tốc lui về phía sau.

Thế nhưng mạng che mặt trên mặt vẫn bị chém trúng rơi xuống, để lộ một gương mặt xinh đẹp.

Chỉ là gương mặt xinh đẹp này lại tái nhợt.

Nếu như không phải nàng lui nhanh, e là đã bị đối phương cắt đầu.

“Vũ khí này của ngươi!”

Tiến Vũ lui về sau, sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm Tề Vũ đao.

Nhưng đáp lại nàng là Tề Vũ đao chém tới.

Lần này đao quang không có mãnh liệt mà giống như mưa phùn kéo dài, ẩn trong màn mưa phùn là một sự nguy hiểm trí mạng.

Sắc mặt Tiễn Vũ đại biến.

Cảm giác nguy hiểm càng ngày càng mãnh liệt.

Àm âm!

Tô Thần vẫn tiếp tục ra tay dòn dập.

Hôm nay hắn muốn đối phương chết, dám xuất thủ đánh lên hắn, như vậy sẽ phải chết dưới đao của hắn.

Tiến Vũ bị đao quang bao phủ mà lòng u ám, thân hình liên tục né tránh, nhưng mỗi một lần né tránh nàng lại cảm giác đao quang vẫn khóa chặt lấy mình.

Dù cho né tránh thế nào cũng không thể trốn thoát.

Chân đạp mạnh xuống, tên trong giỏ tên trên lưng nháy mắt bay lên, sau đó nàng đưa tay nắm lấy hai mũi tên đồng thời ném về phía đao quang trước mặt.

Thế nhưng vào giờ khắc này nàng lại nhìn thấy thân thể Tô Thần thu lại, Tể Vũ đao trong tay xoay chuyển, chân bước sang một bên tránh thoát hai mũi tên.

Hơn nữa trong lúc tránh thoát, khí huyết trên người Tô Thần đột nhiên tăng vọt giống như một con hổ xuống núi phóng về phía nàng.

Tể Vũ Đao trong tay chém ra giống như hoàng hôn sau cơn mưa phùn, phát ra đao quang rực rỡ.

“Đáng chết!”

Lầu Vô Hối nhận ra Tiễn Vũ gặp nguy hiểm, gương mặt trở nên dữ tợn, một thanh nhuyễn kiếm trong tay hắn quét về phía Tô Thần.

Muốn ngăn trở một đao của Tô Thần để cứu Tiễn Vũ.

Nhưng lúc này Liễu Vô Mi đã ra tay ngăn chặn, có khí kình màu nâu đỏ xuất hiện trong lòng bàn tay của nàng.

Sau đó bàn tay vỗ vào người Lâu Vô Hối.

Nàng giúp Tô Thần ngăn cản một kích này.

Chỉ cần ngăn cản một kích này, Tô Thần có thể chém chết Tiễn Vũ.

“Muốn chết!”

Lâu Vô Hối nhìn thấy Liễu Vô Mi xuất thủ với hấn, trường kiếm trong tay giống như độc xà đâm về phía bàn tay Liễu Vô Mi.

Liễu Vô Mi thu hồi bàn tay, thân hình nhẹ nhàng giống như con bướm né tránh một kích của Lâu Vô Hối.

A a a a!

Thời điểm nàng tránh thoát một kiếm này, có tiếng kêu thê thảm phát ra từ miệng Tiễn Vũ.

Tiếng kêu thảm thiết không kéo dài.

Bởi vì nữ tử đeo giỏ tên đã bị trường đao trong tay Tô Thần chém đầu.

Thân thể nằm trên mặt đất.

Đầu và thân tách ra, máu tươi giống như cột nước phun trào.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Lâu Vô Hối vặn vẹo.

Hắn không nghĩ tới Tiễn Vũ lại chết trong tay Tô Thần.

Hắn tràn ngập cảnh giác nhìn chằm chằm Tô Thần.

Tô Thần che dấu quá sâu.

“Thực lực như vậy làm sao có thể tịch tịch vô danh.”

“Chẳng lẽ Tô Thần này cũng là người của [Thiên Nhai Các].”

Nghĩ tới đây, Lâu Vô Hối cảm thấy rùng mình.

Hắn cảm giác được mình đã đánh nát một cơ hội tốt, để cho bản thân hoàn toàn rơi vào cục diện bị động.

Đặc biệt là thanh đao bất phàm trong tay Tô Thần làm cho hắn cực kỳ kiêng kỵ.

Cung tiễn trong tay Tiễn Vũ xuất phát từ tay lão nhân Thiên Quyền ở Trường Hận Cung bọn họ, chính là binh khí thượng thừa nhất trong phạm phẩm.

Hiện tại bị một đao của Tô Thần chém thành hai nửa.

Trường đao trong tay Tô Thần có thể đạt tới Khí cấp.

Nếu như lại thêm Liễu Vô Mi.

Hôm nay hắn không phải là đối thủ cho nên cần chạy trốn.

Nhưng Tô Thần sẽ không cho như được như ý, thân hình như quỷ mị xuất hiện phía sau Lâu Vô Hối, chặn ở cửa điện.

“Lâu điện chủ, ngươi muốn đi đâu?”

Tô Thần nhìn Lâu Vô Hối nói.

“Tô Thần, ngươi đây là muốn không chết không thôi sao?”

Lâu Vô Hối lớn tiếng nói.

“Ai kêu ngươi đã nhận ra ta đây?”

“Ngươi không chết thì ai chết.”

“Tất nhiên ngươi đã có cơ hội chạy trốn nhưng vì giết người diệt khẩu mà âm thầm điều toàn bộ người trong cung điện rời đi, dẫn đến bên này không có bất kỳ người nào, cũng không biết nơi này phát sinh chuyện gì, tin tức không thể truyền ra ngoài.”

Lúc nói chuyện Tô Thần nhắc năm lại, cửa điện lập tức khép kín.

“Muốn chết, ngươi muốn chết!”

Lúc này Lâu Vô Hối bắt đầu trở nên nóng nảy, Tô Thần không cho hắn cơ hội sống sót rời đi.

“Đây là các ngươi ép ta, vậy giết các ngươi trước.”

Sắc mặt Lâu Vô Hối âm ngoan, thân hình xoay chuyển, trường kiếm trong tay nháy mắt công kích Tô Thần.

Một loạt bóng kiếm bao phủ lấy Tô Thần.

Chương 172: Tầm quan trọng của vũ khí

....

Chỉ là có đao quang chọt lóe từ tay Tô Thần chém ra ngoài.

Trong nháy mắt toàn bộ bóng kiếm đều bị chém nát, sau đó trường đao trong tay chỉ thẳng Lâu Vô Hối.

Lâu Vô Hối dùng ánh mắt âm độc nhìn chằm chằm Tô Thần, đồng dạng chém ra một kiếm.

Chiêu thức giống như giao long vào biển.

Trường đao trong tay Tô Thần gào thét, đao khí mãnh liệt giống như núi lở sóng thần cuộn cuộn cuốn lấy Lâu Vô Hối.

Phanh!

Kiếm quang va chạm với đao quang hình thành một cỗ khí kinh tán ra xung quanh.

Sau khi khí kinh tan hết, trường kiếm trong tay Lâu Vô Hối chỉ còn lại chuôi kiếm, thân kiếm vỡ vụn rơi xuống sàn điện.

“Vũ khí của ta chính là vũ khí Khí cấp.”

Tô Thần nhìn Lâu Vô Hối, lạnh lùng nói.

“Chuyện này...!”

Lâu Vô Hối không nghĩ tới vũ khí trong tay Tô Thần lại là vũ khí Khí cấp.

Trong nháy mắt, cảm giác sợ hãi lúc trước bao phủ lòng hắn, hắn gầm nhẹ một tiếng thò tay ra.

Khí kinh huyết sắc xuất hiện bên trong lòng bàn tay Lâu Vô Hối rồi ngưng tụ thành một con giao long phóng về phía Tô Thần.

Một chương tràn ngập khí kinh huyết sắc mang đến cho Tô Thần chút áp lực.

Tế Vũ Dao lại chém ra.

Thân hình Tô Thần cũng nhanh chóng lướt tới, đao quang giống như thiểm điện chém về phía Lâu Vô Hối.

Giờ khắc này đao quang bao trùm hết thảy khiến cho Lâu Vô Hối không cảm nhận được biến hóa bên ngoài.

Khoảnh khắc mất đi cảm giác với hoàn cảnh chung quanh, Lâu Vô Hối không khỏi gào nhẹ một tiếng, lực lượng to lớn khiến đao của Tô Thần lệch đi, né tránh một đao.

Lâu Vô Hối lui về phía sau mấy bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Ngay tại thời điểm hấn đứng thẳng, đao quang lại tiếp tục công kích.

Tô Thần sẽ không cho đối phương một chút cơ hội nào.

Nhân lúc đối phương cuồng cuồng mà theo sát, không thể cho thời gian khôi phục.

Thân hình Tô Thần giống như quỷ mị xuất hiện ở cửa điện.

Sau đó đao quang giống như màn mưa rơi xuống trên thân Lâu Vô Hối.

Lâu Vô Hối chuyển mình tránh thoát một đao, thế nhưng đao của Tô Thần càng lúc càng nhanh, tốc độ tránh né của hắn không theo kịp đao quang.

“Nếu cứ tiếp tục như thế này, chắc chắn phải chết!”

Khoảnh khắc tiếp theo, trong lòng bàn tay Lâu Vô Hối có thêm một viên đan màu đỏ, hắn nhanh lập tức nuốt vào.

Nhất thời khí tức quanh thân hắn bắt đầu tăng vọt.

Khí kinh không lồ lưu chuyển khiến cho tốc độ đao quang của Tô Thần chậm lại.

Thời điểm đao quang chậm lại, sắc mặt Lâu Vô Hối trở nên âm trầm.

Đột nhiên nhấc chân đạp thật mạnh, cả người giống như đạn pháo phóng tới.

“Thiên Ưng Trảo!”

Bàn tay nâng lên chộp về phía Tô Thần.

Thế nhưng Tô Thần lại nhanh chóng thối lui, trường đao trong tay chém vào bàn tay Lâu Vô Hối.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt long bàn tay Lâu Vô Hối có thêm một cỗ khí kinh khổng lồ trực tiếp ép ngược về phía trường đao trong tay Tô Thần.

Khí kinh hùng hậu áp chế trường đao làm cho trường đao không thể tiến thêm.

“A!”

Thấy thế, trong mắt Tô Thần có hàn quang lóe lên, một cỗ khí kinh sắc bén như đao từ lòng bàn tay hắn phun trào.

Bản thân Lâu Vô Hối đã đạt tới Luyện Phách sơ kỳ, hơn nữa vừa mới nuốt đan dược, khí kinh hùng hậu.

Tuy rằng vũ khí của Tô Thần đạt tới Khí cấp nhưng khí kinh bản thân hắn phối hợp với vũ khí còn không cách nào phá vỡ khí kinh của Lâu Vô Hối.

“Ha ha, phá không được đi! Ta muốn ngươi chết!”

Lâu Vô Hối phát ra tiếng cười dữ tợn.

Đúng lúc này, Liễu Vô Mi xuất thủ, trường kiếm trong tay Liễu Vô Mi phóng ra kiếm khí bắn về phía trái tim của Lâu Vô Hối.

Xuất thủ chính là sát chiêu.

Thấy thế ánh mắt Lâu Vô Hối ngưng tụ xoay người chống đỡ công kích của Liễu Vô Mi.

Trong khoảnh khắc hấn xoay người, Tô Thần thu hồi trường đao, chân đạp mạnh xuống sàn điện, toàn bộ thân thể giống như đạn pháo bắn nhanh tới Lâu Vô Hối.

Khí kinh cuồng bạo từ trong thân thể hấn bộc phát hình thành một luồng khí.

So với Lâu Vô Hối xoay người đối phó Liễu Vô Mi còn nhanh hơn.

“Bành!

Lâu Vô Hối đã bị Tô Thần đánh bay, thân thể đập vào vách tường.

Khụ khụ!

Hấn phun một ngụm máu tươi, ngã lăn ra.

Ngay tại thời điểm này thân hình Tô Thần xuất hiện, Tề Vũ đao không dấu vết xẹt qua cổ hấn.

Không cho hấn bất kỳ cơ hội nào.

Sau đó Tô Thần thu đao vào vỏ.

Lúc này, Liễu Vô Mi đang dùng ánh mắt tràn đầy kinh hãi nhìn Tô Thần, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà Tô Thần đã chém giết hai người.

Thực lực của hai người này còn cao hơn nàng không ít.

“Thời điểm ở Khánh Thành người ẩn giấu thực lực!”

Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần nói.

“Cũng không có, hôm nay có thể thắng bọn họ đều nhờ vào vũ khí Khí cấp này.”

“Không có nó căn bản cũng không thể phá vỡ khí kinh phòng ngự của bọn họ, người ta không có phần thắng chỉ có thể chạy trốn.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Không nghĩ tới người lại có vũ khí Khí cấp, lần này mời người tới là một quyết định đúng đắn, nếu không hôm nay chính là tử kỳ của ta!”

“Chỉ là không nghĩ tới Tiễn Vũ dưới tay sư tôn lại bị Lâu Vô Hối mua chuộc.”

Liễu Vô Mi thở dài nói.

Chương 173: Bảo khố, tiền của phi nghĩa

....

“Người nói sư tôn người thật sự không biết Tiền Vũ này có quan hệ với Lâu Vô Hối sao?”

Tô Thần nhìn Liễu Vô Mi, có chút nghi hoặc hỏi.

Nghe Tô Thần nói, Liễu Vô Mi hơi ngần ra.

“Người không cần khiêu khích quan hệ giữa ta và sư tôn?”

Chuyện của người ta sẽ không nói với sư tôn, chuyện bên này ta xử lý, người có thể trở về trước.”

Liễu Vô Mi nhìn Tô Thần nói.

“Ta cũng không khiêu khích quan hệ của người với sư tôn người, chỉ là có loại hoài nghi này!”

“Bất quá hiện tại ta còn không thể đi, hai người này bị ta chém giết, ta làm sao tay có thể tay không rời đi đây?”

Tô Thần nói.

Hai người đều do hấn giết, chiến lợi phẩm chỉ có thể thuộc về hấn.

Lâu Vô Hối chính là điện chủ phân điện Trường Hận Cung Lĩnh Nam quận, làm sao mà không có bảo vật?

Nghe Tô Thần nói, Liễu Vô Mi mở miệng đáp:

“Nhưng mà trong Trường Hận cung này đều là người của hấn, người muốn lấy đồ vật trong phân điện căn bản không có

khả năng, chờ ta hoàn toàn không chế phân điện, đến lúc đó sẽ dẫn người đi lựa chọn một chút.”

“Người nhìn gương mặt của ta đi.”

Lúc Liễu Vô Mi nói chuyện, gương mặt Tô Thần bắt đầu biến hóa, trong nháy mắt liền biến thành bộ dáng Lâu Vô Hối.

Hơn nữa thân hình cũng trở nên giống như đúc.

Nhìn thấy gương mặt Tô Thần biến hóa, Liễu Vô Mi cảm thấy khiếp sợ.

“Lần này cũng sẽ không có người hoài nghi, dẫn ta đi bảo khố!”

“Còn phải có chìa khóa bảo khố, hửn là người biết đi.”

Tô Thần nhìn Liễu Vô Mi.

Liễu Vô Mi nghe Tô Thần nói, khôi phục tinh thần, mở miệng nói:

“Dịch dung thuật của người thật sự không đơn giản.

Ta xử lý hai thi thể này trước đã.”

Trong tay Liễu Vô Mi có thêm một cái bình ngọc, nàng muốn trút miệng bình xuống hai thi thể.

Thế nhưng thân hình Tô Thần chợt lóe xuất hiện bên cạnh, bắt đầu lục lọi thi thể.

Mò được một quyển bí tịch trên người Lâu Vô Hối, Tô Thần không nhìn mà nhanh chóng nhét vào trong ngực, ngân phiếu chỉ có ba trăm lượng, còn có một khối ngọc bội thượng đẳng cùng một chuỗi chìa khóa.

Hơn nữa hửn còn cởi áo trên người Lâu Vô Hối.

Về phần Tiễn Vũ, chỉ có một quyển tiền phổ cùng với hơn mười lượng bạc.

Hai tên này đều là quỷ nghèo.

Tô Thần lắc đầu nói với Liễu Vô Mi:

“Có thể xử lý.”

Liễu Vô Mi nhìn thấy bộ dạng này của Tô Thần cũng không khỏi lắc đầu, sau đó nhỏ hai giọt Hóa thi dịch, thi thể hai người trong nháy mắt hóa thành hai bãi nước đậm đặc.

“Đi, chúng ta đi tới bảo khố.”

Liễu Vô Mi nói.

Tô Thần vào chỗ tối đổi sang một thân trang phục của Lâu Vô Hối rồi đi theo Liễu Vô Mi ra khỏi cung điện.

Chẳng bao lâu sau hẳn đến bảo khố.

Bên ngoài bảo khố có người trông coi, nhìn thấy Lâu Vô Hối và Liễu Vô Mi lập tức tiến lên khom người hành lễ.

“Gặp qua điện chủ, phó điện chủ!

Thị vệ trông coi bảo khố hành lễ.

“Người ở bên ngoài chờ ta.”

Tô Thần dùng giọng của Lâu Vô Hối phân phó.

Chính mình đi hướng vào bên trong bảo khố.

Liễu Vô Mi nghe Tô Thần phân phó ở bên ngoài chờ hẳn.

Nhìn Tô Thần tiến vào bảo khố, trong đôi mắt đẹp của Liễu Vô Mi có sự tức giận, nhưng nàng cũng không phản bác mà an ổn đứng bên ngoài chờ đợi.

Trên đường tới, Liễu Vô Mi đã cho Tô Thần biết tình huống bảo khố thế nào.

Cho nên Tô Thần dễ dàng mở cửa lớn của bảo khố ra và tiến sâu vào bên trong.

Bên trong bảo khố là một loạt kệ, trên kệ đặt các quyển sách và một số cái rương.

Tô Thần nhìn cũng không nhìn, trực tiếp hốt hết mấy thứ này cho vào trong nhẫn trữ vật của mình.

Vì sao không để Liễu Vô Mi tiến vào, chính là vì vét hết đồ vật bên trong nha.

Nội tình của Kim Phong Tế Vũ Lôu có chút cạn cho nên Tô Thần đang gia tăng nội tình cho Kim Phong Tế Vũ Lôu.

Đồ đặc bên trong bảo khố nhanh chóng bị Tô Thần thu hết vào bên trong nhẫn trữ vật.

Giờ phút này nhẫn của hắn đã bị nhồi đầy đồ.

Liễu Vô Mi ở bên ngoài vẫn chưa hết tức giận liền nhìn thấy Tô Thần đi ra.

Vừa đi ra vừa dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn thủ vệ.

“Vì sao trong bảo khố không có một chút đồ đặc nào vậy.

Tô Thần lớn tiếng nói.

Nghe vậy, hai tên thủ vệ có vẻ mờ mịt.

Còn Liễu Vô Mi nhanh chóng đi tới bên cạnh Tô Thần

“Người nói đồ đặc bên trong bảo khố không còn?”

“Các người tiến vào xem.”

Tô Thần giả vờ tỏ vẻ vô cùng phần nộ.

Liễu Vô Mi thấy thế, sắc mặt thay đổi mang theo người xông vào, khi nàng tiến vào bảo khố sắc mặt liền trở nên khó coi.

Còn sắc mặt hai tên thủ vệ đi theo thì trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Đêm nay tới phiên hai người bọn họ canh giữ, nhưng hiện tại bên trong bảo khố không còn thứ gì cả, bọn họ tuyệt đối gặp xui xẻo.

“Chuyện này... làm sao có thể, làm sao mà bên trong không có gì cả?”

Liễu Vô Mi nhìn bảo khố trống rỗng, lẩm bẩm hỏi.

“Trước tiên theo ta trở về cung điện.”

“Các người tiếp tục trông coi nơi này, còn nữa, điều tra mấy người tiến vào bảo khố trong mấy ngày gần đây cho ta!”

Liễu Vô Mi ra lệnh.

Chương 174: Bảo khố, tiền của phi nghĩa (2)

Bạn không vượt qua kiểm tra của Google. Hãy tải lại trang!
(empty)

Muốn trải nghiệm đọc tốt hơn? Tải app chính thức của TruyenYY: Tải ngay

Chương 175: 【 Thần phách hợp nhất】 Tiêu Thu Thủy, Liễu Vô Mi nguy rồi

....

So với môn chủ Vô Địch môn, phong thái của Tiêu Thu Thủy càng khiến cho người ta tin phục.

Nhiều hơn một phần hiệp nghĩa so với Bất Tử Thần Long Lãnh Hồi Thiện.

Sau đó ánh mắt Tô Thần dừng lại trên Thiên La Thất Sát Quyền.

Tô Thần có hơi ít võ kỹ, đương nhiên gần đây hắn cũng xem nhiều bí tịch, ngoại trừ Thiên Sương quyền còn chưa học thêm mấy loại khác.

Hắn trực tiếp sử dụng thẻ quán thâm Thiên La Thất Sát Quyền.

Trong đầu Tô Thần xuất hiện một bóng người đang tu luyện, bóng người vung nắm tay, thời điểm xuất quyền, phương pháp vận chuyển khí kinh quen thuộc in vết tâm hồn.

Chờ bóng người biến mất Tô Thần mới mở mắt ra.

Ánh mắt hơi ngưng tụ.

Thiên La Thất Sát Quyền này có phương thức vận chuyển khí kinh bất đồng, từng tầng chồng lên nhau, nếu như cánh tay chịu không nổi thì kinh mạch sẽ lập tức vỡ nát.

Sau đó không khỏi nhìn tấm thẻ cường hóa cánh tay, sử dụng để cường hóa cánh tay phải, cánh tay trái của hắn đã dung hợp cánh tay Kỳ lân cho nên thẻ cường hóa sơ cấp không có tác dụng.

Đương nhiên thẻ cảm giác cùng với năm năm công lực Luyện Thần cảnh cũng được dùng.

Thẻ cảm giác làm cho cảm giác của Tô Thần trở nên nhạy hơn.

Về phần năm năm công lực Luyện Thần cảnh đã giúp cho thực lực của Tô Thần tiếp cận Luyện Thần trung kỳ.

“Tu luyện thêm một thời gian nữa!

Có lẽ ta có thể đạt tới Luyện Thần trung kỳ, tốc độ tu luyện của ta thật sự quá nhanh.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Cuối cùng Tô Thần cầm lấy tàn đồ bí tàng.

Nhưng mà hắn lại xem không hiểu.

Tô Thần không có hiểu rõ địa hình Lĩnh Nam quận và khu vực chung quanh Khánh thành cho nên cũng không biết tàn đồ này chỉ nơi nào.

Đương nhiên nếu như có bản đồ hoàn chỉnh, Tô Thần sẽ hiểu được.

“Chờ Bạch Sâu Phi trở về liền cho hắn điều Lăng Thiên Hà tới điều tra chuyện bản đồ!”

Sáng sớm ngày hôm sau.

Tô Thần không ở lại mà triệu hoán [Tiêu Thu Thủy] ở lại Kim Phong Vũ Lâu, tạm thời bảo hộ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Chính mình thì trở về Thiên Tuyết viện ở Sơn Hà môn.

Bắt đầu tiếp tục quá trình tu luyện chăm chỉ.

Phân điện Trường Hận cung Lĩnh Nam quận bên này lạo có vẻ không bình tĩnh.

Bởi vì chiều ngày hôm sau Bạch Sầu Phi liền tiến đến phân điện Trường Hận cung và đưa khế ước ra, để cho người của Trường Hận cung, mau chóng rời đi.

Liễu Vô Mi nhìn thấy khế ước cực kỳ kinh ngạc.

Nàng vừa mới báo cáo tình huống cho Trường Hận cung.

Bên này Bạch Sầu Phi liền tới tìm nàng, còn muốn các nàng chuyển đi.

“Chẳng lẽ đây là chuyện mà Lâu Vô Hối đã an bài trước đó.”

Liễu Vô Mi nhìn khế ước trong tay Bạch Sầu Phi, trầm nghĩ.

“Cho quý cung ba ngày thời gian rời đi, ba ngày sau Kim Phong Vũ Lâu chúng ta bắt đầu tiếp nhận những sản nghiệp này.”

Bạch Sầu Phi lấy ra toàn bộ khế đất của các cửa hàng.

Sắc mặt Liễu Vô Mi trở nên trắng bệch.

Nàng không nghĩ rằng chuyện này sẽ xảy ra.

Muốn động thủ thế nhưng thực lực của Bạch Sầu Phi mạnh hơn nàng nhiều, chỉ có thể ngậm ngùi đồng ý.

“Trong vòng ba ngày chúng ta sẽ chuyển đi.”

Liễu Vô Mi gật đầu.

“Tốt, ba ngày sau ta lại đến.”

Bạch Sầu Phi rời khỏi.

Sau đó tin tức này được lan truyền ra ngoài.

Trong tin tức truyền đi có tin Lâu Vô Hối chạy trốn.

Tại một trang viên ở Lĩnh Nam quận.

Có ba người mặc đồ đen đang đứng trong đại sảnh.

“Lâu Vô Hối thật sự chạy trốn, hay là ...”

Một người trong đó mở miệng nói, âm thanh có chút khàn nhưng hùng hậu.

“Hắn là đã chết rồi, căn bản không trốn được.”

Một người khác mở miệng nói.

“Nhưng mà sao những khế ước kia lại nằm trong tay Bạch Sầu Phi của Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Một người khác lên tiếng, giọng nó lạnh như băng, là một nữ tử.

“Ý người là Lâu Vô Hối bị người của Kim Phong Tế Vũ Lâu giết.”

Người đầu tiên lên tiếng mở miệng nói.

“Có thể là có người dùng khế ước của Trường Hận cung, mời người của Kim Phong Tế Vũ Lâu giết chết Lâu Vô Hối.”

“Không phải mấy ngày trước Lâu Vô Hối đã nói sao?

Người bên phía Trường Hận cung bắt đầu hoài nghi hẳn rồi.”

“Sur tôn của Lâu Vô Hối là một kẻ tâm ngoan thủ lạt, có thể nàng đã an bài người thanh lý môn hộ.”

Nữ tử mở miệng nói.

“Bên trong Trường Hận cung, đệ tử người nọ chỉ có Liễu Vô Mi và Lâu Vô Hối, Liễu Vô Mi hẳn là người mà lão thái bà kia an bài đến thay Lâu Vô Hối!”

“Có thể là Liễu Vô Mi bỏ tiền ra mời người giết.”

Người thứ hai mở miệng nói.

Trong lúc nhất thời, đại sảnh trở nên yên tĩnh.

Có vẻ như tất cả họ đều đồng ý với suy đoán này.

“Vậy giết chết Liễu Vô Mi, hơn nữa đẩy cái chết của Liễu Vô Mi cho Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Đề cho người Trường Hận cung đi đôi phó Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Nữ tử đưa ra ý kiến, trong giọng nói tràn ngập sự lãnh lệ.

“Phương pháp này không tệ, Liễu Vô Mi có thực lực bình thường, ta sẽ đi giải quyết nàng.”

Nữ tử tiếp tục nói.

“Chuyện Liễu Vô Mi là chuyện nhỏ, hiện giờ bên Lăng Nguyệt kiếm phái mới là đại sự.”

“Đại nhân đã xác nhận, chắc chắn Lăng Nguyệt kiếm phái có tin tức về [Kim Mai Bình], để cho ta dẫn người đi tiêu diệt Lăng Nguyệt kiếm phái.”

“Đương nhiên cũng cần lấy được manh mối về [Kim Mai Bình], người cùng Lăng Nguyệt Kiếm phái chương giáo có chút giao tình.”

“Có thời gian đi thăm dò nàng một chút.”

“Về phần Liễu Vô Mi, mời Hoắc huynh ra tay giải quyết.”

“Bất quá cũng cần phải cẩn thận, phòng ngừa đối phương có hậu thủ.”

Người thứ nhất mở miệng nói.

“Được!”

Hai người đồng thanh, sau đó cáo từ rời đi.

Sau khi hai người rời đi, nam tử mặc áo choàng cởi áo choàng ra.

Đây là một nam tử trung niên.

Nếu như có người Lĩnh Nam quận ở đây tuyệt đối sẽ giết mình.

Bởi vì người này là Hữu bố chính sử Trác Thiên Vân.

Như vậy người có thể được hấn gọi là đại nhân cũng chỉ có Lĩnh Nam quận thủ.

Chương 176: Dạ tập, giao thủ (1)

....

Đêm khuya.

Ở phân điện Trường Hận cung Lĩnh Nam quận.

Sắc mặt Liễu Vô Mi không tốt cho lắm nhìn chăm chăm ba tên trưởng lão mặc trang phục phân điện Trường Hận Cung.

“Đồ vật trong bảo khố biến mất, không tra ra một chút dấu vết nào sao?”

Liễu Vô Mi trầm giọng hỏi.

“Không có bất kỳ manh mối nào, phó điện chủ, chuyện này hẳn là chỉ có điện chủ biết, điện chủ là người cuối cùng đi vào, hơn nữa hẳn còn là người giữ chìa khóa bảo khố.”

“Hẳn hiểu rõ bảo khố hơn chúng ta nhiều.”

Một lão giả tóc bạc nói.

“Sau khi đồ vật trong bảo khố biến mất thì người cũng biến mất theo.”

Liễu Vô Mi trầm giọng nói.

“Chuyện này...”

Nghe được lời này, ba người trong điện đồng thời trầm mặc, bọn họ liếc mắt nhìn nhau.

Điện chủ mất tích, đồ đạc trong bảo khố cũng mất tích.

Không cần nghĩ cũng biết đồ đặc nhất định là bị Lâu Vô Hối mang đi hết rồi.

Nhìn sắc mặt ba người, Liễu Vô Mi thâm than trong lòng.

Thật ra bản thân nàng cũng cho rằng đồ đặc bị Lâu Vô Hối lấy đi.

Nhưng hiện tại Lâu Vô Hối chết rồi, muốn tìm được đồ vật trong bảo khố quá khó khăn.

“Hiện giờ đồ đặc trong bảo khố còn chưa phải chuyện quan trọng nhất, người Kim Phong Tế Vũ Lâu cầm khế ước phân điện Trường Hận cung chúng ta.”

“Đối phương muốn chúng ta nhanh chóng rời đi.”

“Mấy vị nghĩ như thế nào.”

Liễu Vô Mi mở miệng nói.

“Phó điện chủ, chúng ta cũng không thể rời khỏi nơi này, một khi rời khỏi thể diện của Trường Hận Cung sẽ mất hết.”

“Tổng đàn bên biết được sẽ trừng phạt chúng ta thật nghiêm khắc, chúng ta nên nghĩ biện pháp chuộc lại khế ước.”

Lâu Vô Hối chết tiệt, vì sao hắn lại làm như vậy.”

Lão giả lúc trước nói chuyện mắng một tiếng.

“Chủ yếu là hiện tại trên người ta không đủ ngân phiếu, muốn chuộc lại phân điện có chút khó khăn, lần này tìm ba vị trưởng lão đến đây cũng là muốn mời ba vị trưởng lão cùng xuất lực.”

Liễu Vô Mi mở miệng nói.

Tiền của nàng đã dùng để mua Huyết Ma Hoa hết rồi.

Hiện giờ muốn chuộc khế đất Trường Hận cung từ trong tay Kim Phong Tế Vũ Lâu thì không đủ tiền tài không cho nên

tìm tới ba người này.

Nghe vậy, ba người đều ngẩn ra, đưa mắt nhìn nhau.

Nhưng trong tình huống bây giờ, bọn họ không xuất lực cũng không được.

Bởi vì chuyện này liên quan đến mặt mũi của Trường Hận Cung.

Một khi bọn họ bị đuổi khỏi phân điện Trường Hận Cung này, như vậy bêm tông đàn sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

“Cụ thể cần bao nhiêu ngân lượng, chúng ta sẽ gom góp trước.”

Lão giả tóc bạc trầm tư một lát mới nói.

“Ta còn chưa nói chuyện với người Kim Phong Tế Vũ Lâu, ngày mai Nhận lão cùng ta đi gặp Bạch Sầu Phi, thương thảo tình huống khế đất phân điện Trường Hận cung.

“Bất quá giá cả hẳn là không nhỏ, các ngươi trở về trước đi.”

Liều Vô Mi xua tay.

Giọng nói mang theo chút mệt mỏi.

Vốn giết chết Lâu Vô Hối là một chuyện không tệ.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện tình huống thế này, đồ đạc trong bảo khố còn biến mất, khế đất Trường Hận cung Lĩnh Nam quận cùng với sản nghiệp đều nằm trong tay đối phương.

Đối phương tuyệt đối sẽ làm sư tử mở miệng.

“Có chút khó khăn nha.”

Liều Vô Mi lẩm bẩm nói.

“Không hề khó khăn chút nào, chỉ cần chết đi thì ngươi không còn phải quan tâm đến mấy chuyện này.”

Một bóng dáng màu đen bỗng nhiên xuất hiện bên trong đại điện.

Người tới mặc hắc bào, chỉ để lộ một đôi mắt đang nhìn chăm chăm Liễu Vô Mi.

Thủ vệ ngoài điện đã ngã xuống hết, trên cổ có vết máu đỏ tươi.

Thấy thế, đồng tử Liễu Vô Mi co rút lại, đối phương tới lấy mạng nàng.

“Người là ai?”

Liễu Vô Mi lớn tiếng nói.

“Người chết không cần biết nhiều.”

Người xuất hiện nhìn Liễu Vô Mi nói.

Liễu Vô Mi trở nên khản trương, đối phương tuyệt đối không có thiện ý.

Nếu không cũng sẽ không tiến đến đây vào ban đêm.

“Người đang uy hiếp ta sao?”

Liễu Vô Mi nhìn người áo đen mà nói.

Còn chưa dứt thì Liễu Vô Mi đột nhiên khẽ quát, thân hình vọt về phía nam tử áo đen, hơn nữa tay chạm vào hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm.

Ánh kiếm lóng lán đâm thẳng về phía cổ họng người áo đen.

“Hừ.”

Nhìn trường kiếm đâm tới, người áo đen bỗng nâng bàn tay lên, bàn tay trong nháy mắt hóa thành tinh thiết và nắm chặt thành quyền.

Nắm tay va chạm với trường kiếm của Liễu Vô Mi phát ra tiếng kim thiết giao nhau.

Một kiếm này không thể tạo ra một chút thương tổn nào cho người áo đen.

Ánh mắt Liễu Vô Mi thay đổi.

Trong lòng thầm nghĩ mình không phải là đối thủ của đôi phương.

Người áo đen lộ ra đôi mắt giống như một tên thợ săn, nhanh chóng hành động, chân đạp mạnh khiến sàn đá dưới chân vỡ vụn.

Sau đó người này hóa thành một bóng đen vọt tới.

Tốc độ nhanh như sấm làm cho sắc mặt Liễu Vô Mi vô cùng ngưng trọng.

“Thiên Trọng Sơn Quyền.”

Chương 177: Dạ tập, giao thủ (2)

....

Khi người áo đen vọt đến trước mặt Liễu Vô Mi, trong khoảnh khắc xuất quyền nắm tay của hắn giống như một ngọn núi đập tới Liễu Vô Mi.

Ngay khi nắm tay hắn hạ xuống, thân hình Liễu Vô Mi chuyển động.

Tiếp theo công kích của người áo đen trực tiếp xuyên thấu qua thân thể Liễu Vô Mi.

“Tàn ảnh.”

Một kích đã thất bại.

Ánh mắt người áo đen ngưng tụ, hắn không hề do dự, bàn tay hóa thành trảo chộp tới.

Móng vuốt sắc bén, va chạm với không khí phát ra tiếng rít bén nhọn.

Đúng lúc này có một bóng trắng lướt qua, xuyên thấu trảo ảnh mà đâm tới cổ họng người áo đen.

Thân hình người áo đen di động, giống như quỷ mị phiêu đảng, cũng lưu lại một tàn ảnh.

Nhưng khi để lại tàn ảnh thì có một bóng người màu đen lại mượn lực phản chấn khi giậm chân trực tiếp nhảy lên không trung tung mấy quyền hướng về phía Liễu Vô Mi.

Nhất thời trong mắt Liễu Vô Mi tràn ngập quyền ảnh của đối phương.

Nàng căn bản cũng nhìn không ra lộ tuyến xuất quyền của đối phương.

Liễu Vô Mi đối mặt với thế công mãnh liệt của người áo đen, thân hình giống như con bướm lướt trong điện.

“Ta xem ngươi còn có thể tránh thêm mấy quyền nữa.”

Phanh! Phanh! Phanh!

Thế công của người áo đen mãnh liệt như mưa rền gió dữ nhưng mà vẫn không thể bắt được Liễu Vô Mi, hắn bắt đầu có chút phần nộ.

Ầm ầm!

Khí kinh khổng lồ từ trong cơ thể hắn trào ra, giống như phong bạo bao trùm nội bộ cung điện, hắn dùng lượng khí kinh hùng hậu áp chế Liễu Vô Mi kia.

Khiến cho nàng không còn đủ không gian để di chuyển, tốc độ nhanh chóng giảm xuống.

Tốc độ của Liễu Vô Mi giảm xuống, nam tử áo đen trong nháy mắt xuất hiện phía sau Liễu Vô Mi.

Một chương vỗ về phía nàng.

Nhưng thân hình Liễu Vô Mi đột nhiên thân dừng lại, khí kinh từ cơ thể truyền vào trường kiếm trong nháy mắt, sau đó nàng trở tay vung kiếm công kích đối phương.

Tốc độ xuất kiếm cực nhanh, thân kiếm xé rách không khí đâm thẳng đến cổ người áo đen.

Tuy rằng Liễu Vô Mi đột nhiên lấy công làm thủ khiến cho người áo đen giật mình nhưng mà hắn cũng không có luống cuống.

Bàn tay va chạm mũi thanh kiếm.

Đình!

Có âm thanh như kim thiết giao nhau.

Một kiếm này của Liễu Vô Mi không có cắt vỡ bàn tay đối phương.

“Trường hận kiếm, hàn sương đầy trời.”

Đột nhiên Liễu Vô Mi khẽ quát một tiếng, hàn khí trong cơ thể bộc phát tràn vào trường kiếm, nàng lại tiếp tục công kích người áo đen.

Hàn khí dẫn động khí lưu chung quanh hạn chế chuyển động của đối phương.

Giống như lúc trước đối phương thi triển Thiên Trọng Sơn Kinh.

“Có chút thực lực, nhưng phải dừng lại ở đây.”

Trong lúc người áo đen nói chuyện thì thân hình của hắn đã vọt tới.

Bàn tay vỗ về phía Liễu Vô Mi với tốc độ cực nhanh.

Trong khoảnh khắc bàn tay sắp chạm vào trường kiếm, ngón tay bỗng nhiên co lại chộp lấy trường kiếm.

Vô Mi có chút sửng sốt, khí kinh trong cơ thể điên cuồng tuôn ra muốn đẩy lùi bàn tay đối phương.

Nhưng mà đối phương bắt đầu dồn sức.

Liễu Vô Mi chỉ cảm giác được một cỗ lực lượng to lớn tác động lên trường kiếm kéo cả người nàng vọt tới.

Nhất thời sắc mặt biến đổi.

Trong khoảnh khắc thân thể nàng bị kéo tới, giữa các ngón tay trên bàn tay còn lại của người áo đen xuất hiện khí kinh

huyết sắc.

Ánh mắt lóe lên sự hung tàn.

Thân hình tiến về phía trước đưa tay chop lấy đầu Liễu Vô Mi.

Giờ phút này Liễu Vô Mi muốn vứt bỏ thanh kiếm.

Nhưng mà bàn tay đôi phương đã rơi vào đầu nàng, khí kinh huyết sắc quán quanh ngón tay trực tiếp xuyên thủng đầu Liễu Vô Mi.

“Thiên Kim Thủ Nghê Khôn.”

Liễu Vô Mi nói ra lời này.

“Biết rồi cũng có ích gì chứ?”

Phốc xuy.

Người áo đen văng đầu Liễu Vô Mi xuống rồi ném sang một bên.

Sau đó thân hình chợt lóe nhanh chóng rời đi.

Không lâu sau khi hấn rời đi.

Trường Hận cung đèn đuốc sáng trưng, tiếng kinh hô nói nhau vang lên không dứt.

Rất nhanh, tin tức phó điện chủ phân điện Trường Hận cung Lĩnh Nam quận bị giết chết nhanh chóng lan truyền ra ngoài.

Tô Thần ở trong Sơn Hà môn nên không biết mấy chuyện này.

Ngày hôm sau.

Tô Thần ngồi dậy rời khỏi giường, ra nhà ăn ăn một chút cho bữa sáng liền chuẩn bị trở về.

Nhưng khi đi ngang qua một chỗ, có một người nói nhỏ bên tai hắn:

“Phân điện Trường Hận Cung, Liễu Vô Mi bị giết.”

Người này nói xong liền lướt qua Tô Thần.

Tô Thần nghe được tin tức bỗng nhiên ngẩn ra.

Liễu Vô Mi bị giết mất rồi.

“Các người có nghe nói không?”

Điện chủ phân điện Trường Hận cung Lô Vô Hồi biến mất, tối qua phó điện chủ Liễu Vô Mi bị người ta vịn đầu xuống.”

Nghe nói dáng người của Liễu Vô Mi rất quyến rũ, gương mặt xinh đẹp diễm lệ, sao lại có người có thể xuống tay được chứ?

Một số người mở miệng bàn tán.

“Ai biết được.

Bất quá gần đây Lĩnh Nam quận quả thật có chút loạn.”

Hai người nói chuyện lướt ngang qua Tô Thần.

Tô Thần không có dừng lại, chuẩn bị xuống núi tiến đến quận phủ xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Chương 178: Liễu Vô Mi chết, đặc sứ Trường Hận cung

....

Nhưng sau khi hấn trở về biệt viện thì Thu Linh Nhi bỗng xuất hiện bên ngoài.

“Linh nhi sư tử, đến chỗ của ta có chuyện gì sao?”

Tô Thần không khỏi hỏi.

Không phải ta tìm ngươi mà là tiểu thư tìm ngươi, đi theo ta.

Nàng nói xong liền xoay người rời đi.

Tô Thần đi theo phía sau nàng, trong đầu không khỏi suy nghĩ xem người nào mà ra tay giết Liễu Vô Mi vào lúc này.

“Chẳng lẽ là đám người mà Lô Vô Hối đầu nhập vào?”

Lúc Tô Thần suy tư thì bọn họ đã tới hậu viện, Mộ Dung Khinh Trần cùng với Thái Vi đều ở đây.

“Gặp qua chủ sự.”

Tô Thần nhìn thấy Mộ Dung Khinh Trần liền hành lễ nói.

“Gần đây phân điện Trường Hận cung ở Lĩnh Nam quận xảy ra một chút chuyện, ta muốn ngươi đi tìm hiểu một chút.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Chủ sự, ta chỉ có chút giao tình với Liễu Vô Mi Trường Hận cung, nhưng mà ta vừa mới nghe được tin tức phó điện

chủ Trường Hận cung Liễu Vô Mi đã bị người ta giết chết.”

Tô Thần nói.

“Cho nên ta mới phái người đi điều tra.”

“Đây là lệnh bài đặc sứ Trường Hận cung, người có thể dùng phân thân đặc sứ xuất hiện ở Trường Hận cung.”

Lúc Mộ Dung Khinh Trần nói chuyện, trong tay đã có thêm một tấm lệnh bài.

Trên lệnh bài có một chữ “Hận” màu tím.

“Đệ tử hiểu được, đệ tử lập tức xuống núi điều tra.”

Tô Thần tiếp nhận lệnh bài, trong đầu lại suy nghĩ.

Sao Mộ Dung Khinh Trần lại có lệnh bài đặc sứ Trường Hận Cung?

Xem ra nàng có chút quan hệ với Trường Hận Cung.

Thân phận của Mộ Dung Khinh Trần không đơn giản.

Bất quá hấn tạm thời không cần suy nghĩ nhiều về mấy chuyện này, có thời gian có thể tìm hiểu rõ thân phận của nàng.

“Đệ tử cáo lui trước.”

Nói xong, Tô Thần hành lễ rồi rời đi.

“Tiểu thư, giao chuyện này giao cho Tô Thần làm có thể không có kết quả gì hay không?”

Thái Vi mở miệng nói.

“Không nên xem thường hấn, dù sao hấn cũng sinh ra trong một gia đình chuyên làm tình báo, hấn là sẽ tra ra được chút manh mối?”

“Người cứ cẩn thận nhìn chăm chăm là được.”

Mộ Dung Khinh Trần phân phó.

“Tuân lệnh.”

Thái Vi cũng khom người hành lễ rồi rời đi.

“Lĩnh Nam quận phát sinh nhiều chuyện như vậy, xem ra sắp có biến cố lớn.”

Mộ Dung Khinh Trần lẩm bẩm.

Trong một tòa nhà màu đỏ thẫm ở quận phủ.

Một nam tử trung niên mặc quan phục đang đứng ở cửa đại sảnh, chính là Địch Thiên Vân, Hữu bố chính sử của Lĩnh Nam quận.

Ở phía sau hắn có một người mặc đồ đen đang ngồi uống trà.

“Người đang lo lắng Trường Hận cung sẽ trả thù sao?”

Người áo đen mở miệng nói.

“Không có lưu lại manh mối gì đi.”

Địch Thiên Vân nói với người áo đen.

“Không có lưu lại manh mối, bất quá Liễu Vô Mi này rất lợi hại, chỉ giao thủ một lúc mà nàng đã nhận ra ta.”

Người áo đen khen ngợi.

“Người bị nhận ra?”

Nghe vậy, Địch Thiên Vân biến sắc.

“Là nhận ra ta, nhưng mà lúc nhận ra thì ta đã giải quyết nàng rồi.”

“Bất quá có chút tiếc nuối, đáng người của Liễu Vô Mi rất tốt.”

Người áo đen thở dài nói.

“Đúng rồi, người nghĩ như thế nào về chuyện Lăng Nguyệt Kiếm Phái?”

“Chuyện này cần phải nghĩ sao?”

Lăng Nguyệt Kiếm Phái có tin tức về [Kim Mai Bình], tin tức đã lan truyền ra ngoài, Lăng Nguyệt Kiếm Phái coi như xong rồi.”

“Nếu Lăng Nguyệt kiếm phái sắp xong, vậy cũng không thể để người bên ngoài thu lợi.”

Địch Thiên Vân mở miệng nói.

Nghe vậy, người áo đen buông chén trà trong tay xuống, trầm giọng nói:

“Người muốn cho thế lực khác vây quét Lăng Nguyệt kiếm phái.”

“Đúng vậy.”

Địch Thiên Vân gật đầu.

“Nhưng không phải Lăng Nguyệt kiếm phái này đáp quan hệ với Thái tướng sao, chúng ta tiêu diệt Lăng Nguyệt kiếm phái chỉ sợ bên Thái tướng sẽ ra tay với chúng ta.”

Người áo đen nhướng mày nói.

“Âm thầm để cho những người khác ra mặt trước, sau đó lại tập trung thế lực ở Lĩnh Nam quận tiêu diệt Lăng Nguyệt kiếm phái.”

Địch Thiên Vân trầm giọng nói.

“Như vậy sao?”

Vậy chuyện này cứ giao cho ta làm.”

Bất quá chuyện Trường Hận cung còn cần điều tra thêm, đồ vật trong bảo khố cũng không ít, cần phải tìm về.

Người áo đen nhìn thoáng qua Địch Thiên Vân rồi nói.

“Chuyện này chúng ta nói sau đi, đối phương có thể lặng lẽ lấy bảo vật từ trong bảo khố của Trường Hận Cung mà không bị ai phát giác, thật sự không đơn giản.”

“Bên này ngươi có thời gian thì tiếp xúc với Kim Phong Vũ Lâu một chút, chuộc khế ước đất đai của Trường Hận cung lại.”

Địch Thiên Vân tiếp tục nói.

“Được.”

Người áo đen gật gù đầu sau đó nhanh chóng rời đi.

Bên này, Tô Thần trở lại Lĩnh Nam quận phủ.

Khi hần tiến vào Lĩnh Nam quận phủ trực tiếp đi đến Trường Hận cung.

Hiện giờ hần lệnh bài đặc sứ, hoàn toàn có thể tới hiện trường xem tình huống của Liễu Vô Mi.

Liễu Vô Mi đối đãi với hần cũng không tệ, giúp nàng báo thù cũng được.

【Kích hoạt nhiệm vụ: Giúp Liễu Vô Mi báo thù, thưởng hai thẻ rút thăm màu xanh.】

“Trợ giúp Liễu Vô Mi báo thù, hai thẻ rút thăm trúng thưởng màu xanh.”

Tô Thần sửng sốt, không nghĩ tới lần này lại kích hoạt nhiệm vụ.

Chương 179: Tử Hàn Nguyệt, Diêm Ngọc, phân tích (1)

....

Bên trong Trường Hận cung.

Ba tên trưởng lão quân sự nhìn thi thể Liễu Vô Mi mà thần sắc ngưng trọng và tràn đầy lo lắng.

Điện chủ mất tích, còn phó điện chủ bị giết.

Đây không phải là dấu hiệu tốt.

Một khi tổng đàn Trường Hận cung bên kia trách tội xuống, bọn họ có thể gặp xui xẻo.

“Các người nói xem có phải Liễu phó điện chủ bị điện chủ giết hay không?”

Một tên nam tử trung niên dáng người khôi ngô trầm giọng nói.

“Thận trọng đi, chuyện này để cho người của tổng đàn đến điều tra, chúng ta không biết gì cả.”

Một lão giả bên áo đen bên cạnh hắn nói.

“Thận trọng cái gì?”

Đã đến lúc này rồi còn phải thận trọng, dấu vết điện chủ ra tay với phó điện chủ đã sớm có. “

Rất có khả năng phó điện chủ bị điện chủ giết.”

“Chúng ta hoàn toàn có thể suy đoán và bảm bảo thế này!”

“Huông chi người còn là người tham dự, người muốn bảo vệ mình không nên hại chúng ta.”

Nam tử trung niên khô ngô nói.

Lão giả áo đen nghe xong lập tức nói:

“Chuyện này ta một không biết gì cả, các người không thể vu hãm ta.”

Được rồi, không cần tranh luận những chuyện này nữa, ngẫm lại xem làm như thế nào để vượt qua cửa ải khó khăn này đi.”

Lão giả áo bào trắng ở bên cạnh nói.

Lúc này.

Một đệ tử Trường Hận Cung đi vào.

“Mấy vị trưởng lão, đặc sứ tổng đàn tới rồi.”

Tên đệ tử này khom lưng nói.

“Đặc sứ tổng đàn?”

Nghe đến đây, ba người cả kinh, sao đặc sứ tổng đàn lại đến nhanh như vậy?

“Mau mời.”

Nhưng ba người không dám chậm trễ nhanh chóng đi theo đệ tử nghênh đón đặc sứ.

Trong đại điện Trường Hận cung.

Tô Thần chấp tay đứng, trong lòng đang trầm tư.

Liễu Vô Mi lúc bị giết vào lúc này hẳn là đối phương đã nhận ra gì đó?

Lúc trước Tô Thần giả trang Lâu Vô Hồi biến mất ở phân điện Trường Hận cung.

Thế nhưng chính mình biến mất không được mấy ngày, đôi phương liền giết chết Liễu Vô Mi.

Chắc chắn đôi phương đã xác định Lâu Vô Hối chết rồi.

“Giết chết Liễu Vô Mi, bọn họ muốn làm gì đây?”

Tô Thần nghĩ không ra.

Lúc này tên đệ tử kia dẫn theo ba vị trưởng lão từ bên ngoài tiến vào.

Ba người nhìn thấy Tô Thần đội đầu lạp cũng không có tiến lên hành lễ.

Tô Thần trực tiếp móc ra lệnh bài mà Mộ Dung Khinh Trần cho mình.

Nhìn thấy lệnh bài trong tay Tô Thần, đặc biệt là chữ “hận” màu tím trên lệnh bài.

Ba tên trưởng lão cảm thấy kinh hãi.

Trường Hận cung có ba loại lệnh bài.

Vàng, tím, bạc.

Trong đó lệnh bài màu vàng chính là lệnh bài của cung chủ Trường Hận cung, lệnh bài màu tím thuộc về một trong những người trong hoàng thất chấp chương phía sau Trường Hận cung.

Lệnh bài màu bạc là lệnh bài của đặc sứ tổng đàn Trường Hận cung.

Đương nhiên lệnh bài của các trưởng lão và lệnh bài của phó cung chủ khác đều đặc chế.

Bọn họ không nghĩ tới lần này lại là người thuộc bên hoàng thất.

Có lẽ người này đã sớm ở Lĩnh Nam quận.

“Bái kiến đặc sứ!”

Ba người vội vàng hành lễ.

“Dẫn ta đi xem thi thể Liễu Vô Mi một chút!”

Tô Thần nhìn ba người.

“Mời đặc sứ.”

Lão giả áo trắng mang theo Tô Thần tiến vào đại điện đặt thi thể Liễu Vô Mi.

Ở phía bên kia còn bày một ít thi thể thủ vệ.

“Người tới có thực lực mạnh hơn Liễu phó điện chủ, giao thủ không qua mấy chiêu thì Liễu phó điện chủ đã bị đối phương vụn đầu chém giết.”

“Suy đoán thực lực sơ bộ từ Luyện Phách cảnh trung kỳ trở lên.”

Sau khi tiến đến nơi, lão giả áo trắng lên tiếng.

Lúc này Tô Thần đã đi tới trước thi thể Liễu Vô Mi.

Đầu và thân thể đã được khâu lại, vết máu từ năm lỗ máu trên đầu đã khô lại.

“Lực lượng từ ngón tay thật mạnh.”

Nhìn năm lỗ máu trên đầu, ánh mắt Tô Thần ngưng tụ nói:

“Các người có đối tượng hoài nghi sao? “

Đặc sứ, ta suy đoán có thể là Kim Phong Tế Vũ Lâu, sau khi Lâu điện chủ biến mất, Kim Phong Tế Vũ Lâu liền cầm một ít khế ước của Trường Hận cung tới nơi này, muốn chúng ta nhường ra địa bàn Trường Hận cung.”

“Hơn nữa Bạch Sầu Phi kia chính là cao thủ dùng chỉ pháp, hẳn có thực lực giết chết phó điện chủ.”

“Thuộc hạ còn suy đoán có thể Lâu Vô Hối chính là người của Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Lão giả áo đen mở miệng nói.

Hắn chính là người của Lâu Vô Hối, hiện giờ nhất định phải đẩy ra.

Hiện giờ bên mà hắn có thể đồ tội cũng chỉ có Kim Phong Tế Vũ Lâu, nói Lâu Vô Hối là người của Kim Phong Tế Vũ Lâu căn bản cũng không quá đáng.

Huống hồ Bạch Sầu Phi còn là một cao thủ dùng chỉ pháp.

Nghe được lời đối phương nói, ánh mắt Tô Thần dưới áo choàng ngưng tụ.

“Đối phương muốn đồ hết cho Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Trong lòng hắn đã hiểu được suy nghĩ của đối phương, nhưng đối phương là thế lực nào đây?

“Tìm ra chứng cứ, các người đi làm chuyện này.”

“Còn nữa, nhanh chóng tìm kiếm Lâu Vô Hối, ta muốn biết hắn còn sống hay đã chết.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Tuân lệnh, thuộc hạ lập tức phát động người Trường Hận cung tìm kiếm.”

Lão giả áo đen lập tức nói.

“Hôm nay còn có một chuyện trọng yếu chính là khế đất của Trường Hận cung đang ở trong tay Kim Phong Tế Vũ Lâu, xin đặc sứ xem xét!

Lão giả áo trắng nói.

Chương 180: Tử Hàn Nguyệt, Diêm Ngọc, phân tích (2)

... .

“Đây là chuyện của các ngươi, nhưng nếu như Trường Hận cung Lĩnh Nam quận mà biến mất, ta nghĩ mấy người các ngươi cũng không cần sống nữa.”

“Chuyện này các ngươi tự mình xem mà làm, ta không giúp được các ngươi.”

Tô Thần lạnh lùng cắt ngang.

Huống chi hắn còn chưa hiểu rõ lệnh bài trong tay mình đại biểu cho cái gì?

Mộ Dung Khinh Trần chỉ cho mình một tấm lệnh bài, để mình đến đây điều tra.

Rõ ràng là có chút bất thường, nàng ta muốn làm gì?

Tô Thần bên cần phải hiểu rõ về tấm lệnh bài mà mình đang giữ.

Bên ngoài thành.

Trong một thôn trang.

Diêm Ngọc, thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận xuất hiện trong một tòa tiểu viện giữa thôn.

Hắn cửa tiểu viện ra tiến vào.

Tử Hàn Nguyệt mặc một thân áo tím đang ở trong phòng khách nhìn ra sân, nhìn thấy Diêm Ngọc từ ngoài cửa tiến vào, sắc mặt nàng cũng không có một chút biến hóa nào.

“Diêm thống lĩnh, người tới rồi, mời ngồi!”

Tử Hàn Nguyệt đưa tay ra dấu mời Diêm Ngọc ngồi xuống.

“Chuyện kinh sư bên kia là do Hàn Nguyệt giáo các người làm sao?”

“Muốn tìm người thay thế ta, chẳng lẽ không sợ ta truyền tin tức ra ngoài, hoàng thất rất coi trọng bí tàng tiền triều.”

Diêm Ngọc mở miệng nói.

“Diêm thống lĩnh, chuyện này ta không biết, chúng ta vẫn hợp tác vui vẻ!”

“Chuyện này là mấy người Pháp vương làm ra, hiện giờ hai đại Pháp Vương đã chết, Lĩnh Nam quận cũng loạn rồi, người có ở đây hay không cũng không có ảnh hưởng quá lớn.”

“Lần này ta mời Diêm thống lĩnh đến đây chủ yếu là vì chuyện của Lăng Nguyệt kiếm phái.”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

Không có ai ngờ tới Thánh nữ Tử Hàn Nguyệt của Hàn Nguyệt giáo lại có liên hệ với thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Diêm Ngọc.

Trên thực tế, nếu ngẫm lại sẽ cảm thấy rất bình thường.

Tử Hàn Nguyệt ở Lĩnh Nam quận nhiều năm như vậy mà không bị người của Bắc Trấn Phủ Ti phát hiện, có vẻ hơi bất thường.

Hiện giờ hai người gặp mặt thì tất cả đã quá rõ ràng.

“Hiện tại chỉ cần Lăng Nguyệt kiếm phái bị hủy diệt thôi, không biết bên Tử cô nương nghĩ như thế nào?”

Diêm Ngọc trầm giọng nói.

“Lăng Nguyệt kiếm phái nhất định sẽ bị hủy diệt, nhưng ta muốn biết rốt cuộc bọn họ có tin tức gì không.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Chuyện này ai mà biết được đây?”

Ta luôn cảm giác chuyện này có chút kỳ lạ, chuyện xảy ra trong phủ Thái tướng mà lại có thể bị lan truyền ra ngoài, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.”

Huống hồ chẳng lẽ đám người Lăng Nguyệt kiếm phái không biết tầm quan trọng của [Kim Mai Bình], còn dám phái người đến chỗ phủ Thái tướng.”

“Cho nên ta vẫn cảm giác Lăng Nguyệt kiếm phái có khả năng chỉ là mồi nhử.”

Diêm Ngọc trầm giọng nói.

Nghe được lời Diêm Ngọc nói, Tử Hàn Nguyệt trầm ngâm.

Sau đó nàng nhẹ giọng nói:

“Mồi nhử sao? Người nói là có người đang đặt mồi nhử, vậy bọn họ đang câu ai đây?”

Tuy rằng ta không biết là ai đang câu cá nhưng người câu cá nhất định là người biết được Kim Mai Bình đang ở đâu.”

Diêm Ngọc rất khẳng định nói.

“Lần này người hẹn ta tới đây hẳn là có chuyện cần ta trợ giúp đi.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Diêm Ngọc nói.

“Bên Kinh sư có một vị tiểu hầu gia sắp tới quận phủ, ta muốn người giúp ta giải quyết hần.”

Diêm Ngọc mở miệng nói.

“Người nói là Hách Liên Xuân Thủy?”

Nghe vậy, ánh mắt Tử Hàn Nguyệt ngưng tụ.

“Là hần, hần không phải là người của các người, một khi hần tiếp nhận Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận, ta nghĩ sẽ có ảnh hưởng đối với kế hoạch của người!”

Diêm Ngọc trầm giọng nói.

“Hách Liên Xuân Thủy, trong thế hệ trẻ của kinh sư, nhưng là tuần kiệt trẻ tuổi rất được chú ý, giết chết hần, Trấn Nam Hầu chỉ sợ sẽ đuổi giết chúng ta.”

“Cho dù ta đồng ý, người trong giáo cũng sẽ không đồng ý.”

“Trong giáo không đồng ý thì ta cũng không điều được cao thủ tới, không giết được Hách Liên Xuân Thủy.”

Tử Hàn Nguyệt trầm giọng nói.

“Chuyện này không phải muốn Hàn Nguyệt giáo các người ra tay, ta muốn người nghĩ biện pháp thông qua Kim Phong Tế Vũ Lâu làm chuyện này.”

Diêm Ngọc mở miệng nói.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu, người cho rằng bọn họ sẽ ra tay giết Hách Liên Xuân Thủy sao? Bọn họ nên biết Hách Liên Xuân Thủy là ai?”

Tử Hàn Nguyệt lắc đầu nói.

“Chỉ cần đưa ra đầy đủ lợi ích, Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ ra tay.”

“Đương nhiên chẳng lẽ ngươi không muốn nhìn xem Kim Phong Tế Vũ Lô có dám ra tay với Hách Liên Xuân Thủy hay không sao?”

Diêm Ngọc nhìn Tử Hàn Nguyệt nói.

Kim Phong Tế Vũ Lô liên tục giết chết hai đại Pháp Vương của Hàn Nguyệt Giáo.

Khiến cho thanh thế Hàn Nguyệt giáo giảm mạnh, Hàn Nguyệt giáo sẽ không buông tha chuyện này.

Đây cũng là nguyên nhân Diêm Ngọc đến đây.

“Có thể diệt trừ Hách Liên Xuân Thủy đối với ngươi mà nói cũng có lợi, Trần Nam Hầu có thể đoán là ngươi an bài người ra tay, sẽ ra tay với ngươi.

Tử Hàn Nguyệt nhìn Diêm Ngọc nói.

“Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta lại lựa chọn Kim Phong Tế Vũ Lô.”

“Kim Phong Tế Vũ Lô có thù với ta, ngươi nói ta sẽ tìm kẻ thù giết con để bàn chuyện giết người sao?”

“Chỉ cần bọn họ hoài nghi ta liền xuất thủ đối phó Kim Phong Tế Vũ Lô.”

Diêm Ngọc trầm giọng nói.

“Tốt một mũi tên trúng hai con chim.”

“Ta muốn suy nghĩ chuyện này một chút, cho dù mời Kim Phong Tế Vũ Lô, e là cũng phải trả một cái giá rất lớn.”

Tử Hàn Nguyệt trầm giọng nói.

Chương 181: Âm mưu, giết Hách Liên Xuân Thủy

....

Hách Liên Xuân Thủy đến Lĩnh Nam quận sẽ gây ảnh hưởng lớn đến kế hoạch của nàng.

Loại bỏ là lựa chọn tốt nhất.

“Cứ cho bọn họ đưa ra cái giá, chỉ cần không phải sư tử mở miệng là được.”

“Được rồi, ta sẽ không ở lại chỗ này thêm nữa, tránh cho bị người khác phát hiện.”

Sau đó Diêm Ngọc xoay người rời đi.

Sau khi hấn rời đi, nha hoàn Tiểu Lan của Tử Hàn Nguyệt từ trong hậu viện đi ra.

“Báo chuyện này cho sư tôn ta, xem nàng có muốn bắt báo giáo chủ hay không.”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

Phía sau Kim Phong Vũ Lâu có thế lực cường đại cho nên cần phải chú ý.

“Tuân lệnh.”

Tiểu Lan khom người nói.

“Cho dù bên sư tôn đồng ý thì cũng không biết bên Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể nhận nhiệm vụ này hay không.”

Tử Hàn Nguyệt trầm nghĩ.

Tô Thần bên này đã rời khỏi Trường Hận cung Lĩnh Nam quận.

Tô Thần tạm thời không tra ra được chút manh mối hữu dụng về cái chết của Liễu Vô Mi.

Dấu vết ra tay rất ít, còn là cao thủ dùng ngón tay.

Điều này không thể không làm cho người ta hoài nghi là Bạch Sầu Phi làm.

“Đối phương muốn gì đây?”

Tô Thần suy nghĩ miên man.

Đương nhiên cần phải nghĩ xem rốt cuộc đối phương giết Liễu Vô Mi có mục đích gì?

Mộ Dung Khinh Trần phái hấn đến đây có thể chỉ là khảo nghiệm mà thôi.

Tại thời điểm này hẳn là có người nào đó đang âm thầm quan sát hấn.

Hoặc có thể nói là còn có người khác đang âm thầm điều tra chuyện này.

Dù sao bề ngoài Tô Thần hấn chỉ là một tên đệ tử nội bình thường.

Chỉ dựa vào hấn không có biện pháp tra ra được hung thủ.

Có lẽ để hấn đến chỉ là làm cho ra bộ ra dáng thôi.

Đương nhiên Tô Thần cũng sẽ dụng tâm, có thể là Mộ Dung Khinh Trần đang khảo nghiệm hấn.

Thân phận của Mộ Dung Khinh Trần tuyệt đối không đơn giản, nếu không không có khả năng có được lệnh bài Trường Hận cung.

Lúc trước hắn cũng không biết tin tức về Mộ Dung Khinh Trần từ phía Liễu Vô Mi.

Tô Thần tùy tiện tìm một khách điểm ở lại.

Sau đó liền ra ngoài đi dạo trên đường phố Lĩnh Nam quận, hắn muốn nhìn xem phía sau có ai theo đuôi hay không.

Người người tấp nập trên đường, gương mặt Tô Thần biến hóa, cất đầu lạp vào trong nhẫn trữ vật, cởi áo đen trên người trở lại một thân áo trắng như bình thường.

Sau đó hắn tiến về phía Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hiện giờ Kim Phong Tế Vũ Lâu có thanh thế bất phàm, người đến mua bán tình báo rất nhiều.

Tô Thần cầm lệnh bài đến trước mặt Bạch Sầu Phi.

“Các ngươi đi xuống trước.”

Bạch Sầu Phi xua tay để cho tên đệ tử dẫn Tô Thần tới lui ra ngoài.

Sau đó mới hành lễ:

“Tham kiến chủ thượng.”

Lần này ta đến đây là vì chuyện của Liễu Vô Mi, bên ngươi có tin tức gì không?”

Tô Thần hỏi.

“Tạm thời còn không biết là ai ra tay, nhưng ta bên này tra được Lâu Vô Hối có tiếp xúc với Hữu bố chính sử Địch Thiên Vân của quận phủ.”

Bạch Sầu Phi đáp.

“Hữu bố chính sử sao?”

Có thể nói người này là nhân vật đứng thứ ba ở Lĩnh Nam quận phủ.

Lâu Vô Hối tiếp xúc với đối phương, chẳng lẽ người phía sau

Tô Thần khẽ nhíu mày.

“Có manh mối nào khác không?”

Có bao nhiêu cao thủ chỉ đạo ở Lĩnh Nam quận?”

Tô Thần tiếp tục hỏi.

“Chủ thượng, căn cứ theo tin tức thuộc hạ nhận được, Liễu Vô Mi chết vì bị người ta dùng ngón tay đâm vào đầu.”

“Từ dấu vết hiện trường suy đoán thì đối phương cũng không cần làm như thế, hiển nhiên là cố ý làm, có khả năng định giá họa cho ta.”

“Cường giả tu luyện chỉ đạo và công pháp sử dụng bàn tay đạt tới Luyện Phách cảnh theo tư liệu của Thiên Sách Đường, ước chừng khoảng 30 người, bên ta đang an bài người điều tra.”

“Tin rằng sẽ nhanh chóng tra được đối phương là ai.”

“Đúng rồi chủ thượng, bên này nhận được một tin tức, chính là nhi tử của Trần Nam Hầu sẽ từ Kinh sư đến đây thay thế Diêm Ngọc, trở thành thống lĩnh Bắc Trần Phủ Ti Lĩnh Nam quận.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Có nghĩa là chúng ta có thể diệt trừ Diêm Ngọc!”

“Có biện pháp tiếp xúc với tiểu hầu gia này hay không?”

Tô Thần hỏi.

“Chủ thượng muốn mượn tay tiểu hầu gia giết chết Diêm Ngọc sao?”

Bạch Sầu Phi nói.

“Cũng có ý thế này, nhưng ta phải xem xem quan hệ giữa tiểu hầu gia và Diêm Ngọc thế nào.”

“Nếu như hai người không có giao tình gì, sau khi tiểu hầu gia nhậm chức chúng ta có thể ra tay với Diêm Ngọc.”

“Còn nữa, ngươi đưa cho ta một phần tư liệu về 30 người kia, ta cũng muốn nghiên cứu một chút.”

Tô Thần cũng muốn xem 30 người kia là ai.

“Tuân lệnh.”

Bạch Sâu lấy một quyển sách trên bàn cách mình không xa giao cho Tô Thần.

Tô Thần nhận lấy quyển sách rồi bỏ vào trong ngực.

Chương 182: Tổ chức sát thủ, sáng lập Thanh Long hội (1)

....

Tại thời điểm này.

Bên ngoài Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Một người mặc áo choàng đen bước vào.

“Ta muốn gặp lâu chủ Bạch Sầu Phi của các ngươi.”

Giọng người này khàn khàn mang theo một cỗ hàn ý.

Sắc mặt của người tiếp đãi Kim Phong Tế Vũ Lâu biến đổi, lập tức lên lầu bẩm báo.

Trên lầu, ánh mắt Bạch Sầu Phi ngưng tụ.

Hắn không có gặp đối phương mà là để cho người mời Nạp Lan Dung Yên ra mặt.

Tuy rằng Bạch Sầu Phi chấp chương Kim Phong Tế Vũ Lâu Lĩnh Nam quận nhưng nắm tin tức về Lĩnh Nam quận và vương triều Đại Chu kém xa Nạp Lan Dung Yên.

Rất nhiều lúc Bạch Sầu Phi để cho đối phương xử lý chuyện Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Vì sao hắn lại có thể yên tâm mà giao cho nàng xử lý thế này.

Đó là bởi vì Bạch Sầu Phi hắn có năng lực giết chết đối phương.

Còn nữa, nơi đây chỉ là một phân lâu ở Lĩnh Nam quận mà thôi.

Nạp Lan Dung Yên nhanh chóng mang theo người gặp mặt tiến đến.

“Vào đi!”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Ta muốn cùng lâu

Người khoác áo đen mở miệng nói.

Bạch Sầu Phi xua tay để Nạp Lan Dung Yên rời đi trước.

Nạp Lan Dung Yên rời đi hơn nữa còn đóng cửa phòng lại.

“Không biết các hạ muốn một mình gặp ta là vì chuyện gì?”

Bạch Sầu Phi nhìn đối phương, trầm giọng nói.

“Muốn mời Kim Phong Tế Vũ Lâu các người giúp ta giết một người.”

Người áo đen trầm giọng đáp.

“Giết một người sao, Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta làm sinh ý tình báo, cũng không làm sinh ý sát thủ.”

“Có sự khác biệt nào không?”

“Chỉ cần ra đúng giá, ta nghĩ hẳn là Kim Phong Tế Vũ Lâu các người cũng sẽ tiếp nhận. “

“Không sợ không có người làm, chỉ sợ lợi ích không đủ.”

Người tới trầm giọng nói.

“Người nói cũng đúng, không biết các người muốn giết ai.”

Bạch Sầu Phi mở miệng hỏi.

“Nhi tử của Trấn nam hầu Đại Chu, Hách Liên Xuân Thủy.”

Đôi phương vừa mở miệng nói, Bạch Sầu Phi liền co lại.

Bọn họ cũng có tin tức về nhi tử Trấn nam hầu Hách Liên Xuân Thủy, nghe đồn người này muốn đến Bắc trấn phủ ti Lĩnh Nam quận.

Bây giờ lại có người muốn lấy mạng hắn.

“Không biết Kim Phong Tế Vũ Lâu các người có dám tiếp sinh ý này hay không?”

“Chúng ta nguyện ý xuất ra năm mươi vạn lượng hoàng kim để lấy mạng hắn.”

Người tới mở miệng nói.

Không phải bạc mà là vàng.

Nghe vậy, Bạch Sầu Phi khẽ động, hắn không nghĩ tới đôi phương vì một tiểu hầu gia mà nguyện ý xuất ra năm mươi vạn lượng hoàng kim.

Tô Thần đang ở trong bóng tối theo dõi cũng kinh ngạc.

Năm mươi vạn lượng vàng nếu đặt ở kiếp trước có giá trị khổng lồ.

Không nghĩ tới giết một người lại có lợi nhuận như vậy.

“Bất quá là ai muốn giết Hách Liên Xuân Thủy đây?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Hắn vốn còn muốn giải quyết Diêm Ngọc khi Hách Liên Xuân Thủy đến, nhưng hiện tại lại có người ra giá cao giết Hách Liên Xuân Thủy.

Bất quá thân phận Hách Liên Xuân Thủy không tầm thường.

Sau khi giết chết chỉ sợ sẽ gây ra một loạt phiền toái.

Tuy rằng Tô Thần triệu hoán được Tiêu Thu Thủy, nhưng Trần Nam Hầu chính là người nắm binh quyền.

Đến lúc đó xuất binh vây quét Kim Phong Tế Vũ Lâu bọn họ, Kim Phong Dung Vũ Lâu sẽ gặp phải nguy cơ rất lớn.

Người áo đen nói xong liền yên lặng, mắt nhìn chăm chăm Bạch Sầu Phi, muốn nhìn phản ứng của hắn.

Lúc này ở chỗ tối Tô Thần, lông mày khẽ nhíu lại.

Năm mươi vạn lượng hoàng kim tuyệt đối có sức hấp dẫn.

“Hỏi hắn xem có hạn chế về thời gian hay không?”

Tô Thần âm thầm truyền âm cho Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi đang trầm tư nghe Tô Thần truyền âm mở miệng nói:

“Các người có yêu cầu về thời gian không?”

Nghe Bạch Sầu Phi hỏi, ánh mắt người áo đen khẽ động.

Hắn không nghĩ tới Bạch Sầu Phi lại hỏi xem có yêu cầu gì không.

Có nghĩa là đã muốn tiếp nhận sinh ý.

“Trong vòng một tháng phải hoàn thành nhiệm vụ?”

Người tới mở miệng nói.

“Một tháng sao, chuyện này Kim Phong Vũ Lâu chúng ta không làm nhưng có thể giới thiệu cho các người một thế lực.”

“Đương nhiên Kim Phong Vũ Lâu chúng ta có thể làm bên bảo đảm, bất quá các người phải đặt cọc trước một nửa.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Không biết thế lực mà người nói là thế lực gì.”

Người áo đen trầm giọng hỏi.

“Một thế lực tên là [Thanh Long hội].”

Bạch Sầu Phi nói.

“Thanh Long hội?”

Ánh mắt người áo đen khẽ động.

“Chuyện này ta sẽ trở về suy nghĩ một chút, nếu được ta sẽ mang theo một nửa tiền đặt cọc đến đây.”

Người áo đen mở miệng nói.

“Được.”

Bạch Sầu Phi không nói gì xua tay cho người đưa đối phương rời đi.

Chỉ là sau khi đối phương rời đi thì có một bóng người từ trong Kim Phong Vũ Lâu đi ra theo dõi.

Bóng người này là Lãnh Hối Thiện, Độc Cô Vô Địch cùng Bạch Thiên Vũ hiện đang ở Kim Phong Tế Vũ Lâu Khánh Thành.

Lãnh Hối Thiện là cao thủ đệ nhất bên này ngoại trừ Tiêu Thu Thủy.

Để hắn theo dõi đối phương là thích hợp nhất.

Chương 183: Tổ chức sát thủ, sáng lập Thanh Long hội (2)

....

Lúc này Tô Thần từ chỗ tối đi ra.

Vừa rồi Bạch Sâu Phi nói tới [Thanh Long hội], đây là tổ chức mà Tô Thần đề hấn nói ra.

Sinh ý sát thủ có thể kiếm rất nhiều tiền, sao bọn họ lại không làm chứ?

【 Thanh Long hội 】 rất vang dội trong tiểu thuyết võ hiệp ở kiếp trước.

Cái tên vang dội và có khí thế cho nên Tô Thần mượn dùng.

Hơn nữa [Thanh Long hội] đã được quy hoạch một cách rõ ràng, có bảy đại Long thủ và dưới Long thủ là mười hai đường, bên dưới mười hai đường chia làm ba trăm sáu mươi lăm phân đà.

Không cần Tô Thần hấn phải suy nghĩ làm gì.

Chỉ cần triệu hoán đến nhân vật tương ứng là có thể thêm vào.

“Tiểu hầu gia Trần nam hầu Hách Liên Xuân Thủy, người này cũng không đơn giản cho nên cần phải điều tra chi tiết!”

Tô Thần nói.

“Người bên này an bài một căn cứ bí mật ở ngoài thành, nếu như đối phương đến liền dẫn đối phương tới chỗ đó.”

“Thanh Long sẽ tách khỏi Kim Phong Vũ Lâu.”

Tô Thần phân phó.

Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ trở thành một thế lực nhất đẳng ở Đại Chu.

Có lẽ 【 Thanh Long Hội 】 cũng sẽ trở thành thế lực như vậy nhưng Thanh Long hội cần phải thần bí.

Về phần Thiên Nhai Các sẽ là thế lực không ẩn.

“Thuộc hạ hiểu rõ.”

Bạch Sầu Phi gật đầu.

Tô Thần sau đó rời đi.

Sau khi Tô Thần rời đi, Nạp Lan Dung Yên tiến vào trong phòng.

“Lâu chủ, cần điều tra người áo đen vừa rời sao?”

“Người muốn hỏi mục đích của tên kia đi, tên kia bỏ ra năm mươi vạn lượng hoàng kim mua mạng Hách Liên Xuân Thủy.”

Bạch Sầu Phi cũng không giấu giếm Nạp Lan Dung Yên.

Nạp Lan Dung Yên có năng lực quản lý tình báo rất mạnh, có thể trở thành trợ thủ của hắn.

Bạch Sầu Phi cũng là người có dã tâm, hắn muốn cuối cùng mình có thể chấp chưởng Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Cường giả phía sau chủ thượng sẽ càng ngày càng nhiều, cho nên hắn phải hơn các cường giả khác ở phương diện nào đó một bậc, trợ giúp chủ thượng không chế Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Cái gì!”

Nghe Bạch Sầu Phi nói, Nạp Lan Dung Yên thất thanh hô lên.

Nàng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Bạch Sầu Phi.

“Người đáp ứng?”

“Kim Phong Tế Vũ Lô chúng ta không phải tổ chức sát thủ, nhưng ta có thể đề cử cho bọn họ một tổ chức sát thủ.”

Bạch Sầu Phi đáp.

“Tổ chức sát thủ? Hẳn là tổ chức sát thủ ở Lĩnh Nam quận này không dám ra tay với Hách Liên Xuân Thủy. “

Không phải tổ chức sát thủ ở Lĩnh Nam quận mà là một tổ chức sát thủ tên [Thanh Long hội].”

Bạch Sầu Phi nói.

“[Thanh Long hội]?”

Hai mắt Nạp Lan Dung Yên nhú lại, nàng chưa từng nghe nói qua tổ chức này.

“Thế lực này rất mạnh, có bảy vị Long thủ, mười hai vị đường chủ, ba trăm sáu mươi lăm phân đà tạo thành.”

“[Thanh Long hội] có chút giao thiệp với đại nhân, gần đây muốn hiện thân, cho nên ta giúp bọn họ nhận nhiệm vụ ám sát này.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Còn nữa, người không cần điều tra Thanh Long hội này, miễn cho xuất hiện ngoài ý muốn.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Bảy vị long thủ, mười hai đường chủ, ba trăm sáu mươi lăm phân đà.”

Lúc nghe được tin tức này, Nạp Lan Dung Yên cảm thấy kinh hãi vì quy mô thế lực quá khổng lồ.

Nhưng trong lòng nàng càng tò mò hơn, thế lực như vậy mà trước nay không bị ai phát hiện.

Gần đây mới muốn lộ mặt.

Bất quá nghĩ tới Thiên Nhai Các lại thấy không có gì lạ.

Có nhiều thế lực ẩn thế tồn tại trong giang hồ.

Sau khi ổn định tinh thần, Nạp Lan Dung Yên hỏi:

“Thanh Long hội so với Thiên Nhai Các thì thế nào?”

“Chuyện này không dễ nói, xét về cường giả thì nhất định là Thiên Nhai các nhiều hơn, nhưng xét về thực lực tổng hợp thì có khả năng Thanh Long hội sẽ mạnh hơn một chút.”

Bảy vị long thủ, mười hai đường chủ, ba trăm sáu mươi lăm đà chủ phân đà.

Tổng hợp lại là bao nhiêu người đây, thực lực tất nhiên rất hùng hậu.

Cho nên Bạch Sầu Phi không quá chắc chắn.

“Người chỉ cần biết tới đây là được, chuyện của Thanh Long tạm thời do ta xử lý.”

Bạch Sầu Phi nói tiếp.

“Tuân lệnh lâu chủ!”

Hiện giờ Nạp Lan Dung Yên cảm thấy rất tò mò đối với thế lực phía sau Kim Phong Tế Vũ Lô.

Đương nhiên cũng không hỏi nhiều.

Nàng vừa mới sáp nhập vào Kim Phong Tế Vũ Lô cho nên còn chưa được tin nhiệm hoàn toàn.

Nàng chỉ cần làm tốt công việc của mình.

Phía bên kia.

Tô Thần đã trở lại chỗ ở của mình, bắt đầu xem xét tin tức về ba mươi người mà hắn nhận được từ Bạch Sâu Phi.

Người ra tay giết Liễu Vô Mi nhất định là người ở Lĩnh Nam quận.

Hơn nữa hắn là người này đã tiếp xúc với Lâu Vô Hối trong thời gian gần đây.

Biết Lâu Vô Hối chuẩn bị đối phó Liễu Vô Mi.

Nếu không thì khi Lâu Vô Hối biến mất bọn họ cũng sẽ không xuống tay với Liễu Vô Mi sớm như vậy.

Nhất định là biết Lâu Vô Hối đã chết.

Bên này, người của Trường Hận cung cũng đang điều tra.

Trưởng lão áo trắng cũng đang thu thập tin tức của về ba mươi người kia.

Đều làm tình báo nên bọn họ đương nhiên có thể lấy được.

Đối với Kim Phong Vũ Lâu, lão giả đánh dấu trọng điểm mấy người.

Thân là trưởng lão Trường Hận cung, hắn vẫn biết một chút hành tung của Lâu Vô Hối.

Nếu không hắn cũng sẽ không biết Lâu Vô Hối muốn ra tay với Liễu Vô Mi.

“Xem ra điện chủ đã chết, nếu không đối phương cũng sẽ không ra tay với Liễu Vô Mi?”

Chương 184: Khóa chặt mục tiêu, ra tay

Lão giả vẽ vẽ khoanh khoanh mấy người này.

Người đâu, đưa cái này đến chỗ đặc sứ!

Lão giả phân phó một tên người hầu.

Người hầu nhanh chóng tiếp nhận đồ vật sau đó hướng tới chỗ khách điểm mà Tô Thần đang ở.

Tô Thần thì đang dò xét tin tức về mấy nhân vật này.

Nhưng không có đầu mối.

Cốc cốc!

Lúc này có tiếng gõ cửa vang lên.

Tô Thần thu quyển sách trong tay lại, xoay người mở cửa.

Là đệ tử Trường Hận cung.

“Đặc sứ đại nhân, đây là trưởng lão bảo ta đưa tới.”

Tên đệ tử này đưa cho Tô Thần một quyển sách.

Tô Thần tiếp nhận rồi xua tay bảo hắn rời đi, đóng cửa phòng lại.

Sau đó lật ra xem, gần giống như thông tin mà Bạch Sầu Phi cung cấp cho hắn.

Chỉ là có ba người bị lão giả kia khoanh tròn.

“Đây là đang nói cho ta biết, ba người này có thể là hung thủ?”

Tô Thần nhìn hình vẽ gương mặt ba người vẽ.

Người thứ nhất là một tên tán tu ở Lĩnh Nam quận, tu hành Phích Phích Kim Cương Thủ tên là Lục Trần Phong.

Người thứ hai là Thiên Kim Thủ Nghê Khôn, môn chủ Thiên Kim Môn.

Thứ ba là phó môn chủ Sơn Hà Môn, Tàn Sơn Hà. “

Một tán tu, hai người có môn phái, chỉ là không biết hung thủ có nằm trong ba người này hay không.”

Tô Thần xem tin tức giới thiệu về ba người mà trầm tư.

“Chọn cho ta ba người, lại không nói là hoài nghi lớn nhất ai?

Tô Thần không tin là bọn họ không biết.

“Chỉ có thể xem xem trong ba người này, ai từng tiếp xúc với Lâu Vô Hối.”

Tô Thần chuẩn bị ngày mai đi tới Trường Hận cung, bảo bọn họ điều tra xem ai là người có qua lại với Lâu Vô Hối.

Đương nhiên cũng thông báo cho Kim Phong Vũ Lâu, hai bên đồng thời điều tra.

Ngày hôm sau.

Tô Thần đi tới Trường Hận cung, trực tiếp gặp mặt lão giả áo trắng.

“Trong ba người này, ta cần phải biết ai thân cận với Lâu Vô Hối nhất.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Đặc sứ đại nhân, chuyện này liên lụy rất nhiều, với thực lực của người chỉ sợ...”

Lão giả trầm giọng nói.

Hắn đưa cho Tô Thần tin tức là muốn Tô Thần có việc làm, kéo dài thời gian, chờ đợi người từ tổng đàn đến.

Tô Thần đại biểu cho phía hoàng thất, một khi gặp nguy hiểm e là bọn họ cũng liên lụy.

“Không phải người cho rằng chỉ có một mình ta đi tới chứ!”

“Người chỉ cần nói cho ta biết trong này ai tiếp xúc nhiều với Lâu Vô Hồi là được!”

“Ta sẽ bẩm báo lên, đến lúc đó cấp trên làm như thế nào cũng không phải là chuyện của ta nữa.”

Tô Thần lạnh lùng nói.

Đương nhiên hắn còn có một nhiệm vụ chính là báo thù cho Liễu Vô Mi, hắn phải biết được là ai giết nàng.

Giải quyết đối phương xong thì hắn có thể nhận được hai tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu xanh lam.

Nói không chừng có thể rút được thêm nhân vật lợi hại.

Nói như vậy Thanh Long hội của hắn sẽ chính thức xuất hiện.

“Trong đó có môn chủ Thiên Kim Môn Nghê Khôn thường xuyên qua lại với Lâu điện chủ!”

Lão giả nhanh chóng đáp.

“Thiên Kim Thủ Nghê Khôn!”

Hai mắt Tô Thần có hàn mang chột lóe.

“Được, ta đã biết, sẽ lập tức bẩm báo.”

Tô Thần nói xong xoay người rời đi.

Sau khi Tô Thần rời đi có một người áo đen tiến vào.

“Đại trưởng lão, người thật sự hồ đồ mà, làm sao lại cho đối phương tin tức này?”

Người áo đen này là nhị trưởng lão phân điện Trường Hận cung Lĩnh Nam quận.

“Chẳng lẽ người muốn giấu giếm sao?”

Chuyện này không giấu được lâu, nếu như hắn có thể xử lý chuyện này trước khi người tổng đàn đến, ta và người sẽ được giải trừ nguy cơ.”

Đại trưởng lão trầm giọng nói.

“Nói thì nói như vậy, nhưng ta chỉ sợ hắn gặp nguy hiểm, đến lúc đó ba người chúng ta sẽ làm vật hy sinh.”

Nhị trưởng lão nói.

“Hắn không phải chủ nhân của lệnh bài kia, hắn chết hay không cũng không sao cả, chỉ cần người phía sau hắn không xảy ra chuyện là được.”

Đại trưởng lão đáp lời.

“Hắn không phải chủ nhân của lệnh bài sao?”

Ý người là người đằng sau hắn ta còn có người?”

“Chuyện này ta cũng không biết, không cần quản nhiều, hỗ trợ hắn là được.”

Đại trưởng lão nói xong liền rời đi.

Sau khi lão giả áo trắng rời đi, lão giả áo đen khẽ nhíu mày.

“Lão gia hỏa này đang suy nghĩ gì đây? “

Lão giả áo đen trở về nơi ở của mình không bao lâu liền âm thầm rời khỏi Trường Hận cung.

Khi hắn rời khỏi Trường Hận cung.

Một bóng người cường tráng đã âm thầm theo sát.

Lão giả áo đen có vẻ rất sốt ruột nên không chú ý tới có người đang theo dõi mình.

Chẳng bao lâu.

Lão giả áo đen xuất hiện ở một trạch viện.

“Địch phủ, làm sao hấn lại có quan hệ với Địch Thiên Vân?”

Nhìn lão giả áo đen đi vào trong trạch viện, bóng người cường tráng dừng lại một lúc rồi mới lặng yên rời đi.

Tô Thần không lập tức trở về báo cáo cho Mộ Dung Kinh Trần mà chờ đợi Kim Phong Vũ Lâu điều tra.

Nếu như là Nghê Khôn kia ra tay, như vậy giải quyết Nghê Khôn hoàn thành nhiệm vụ trước.

Chương 185: Trực tiếp ra tay, đêm thăm Nghê Khôn (1)

....

“Người nói nhị trưởng lão đến chỗ Hữu bố chính sử Địch Thiên Vân.”

Bên trong một gian mật thất.

Đại trưởng lão phân điện Trường Hận cung Lĩnh Nam quận nhìn nam tử trước mặt nói.

Nam tử này là Lý Đông, tam trưởng lão phân điện Trường Hận cung.

“Ta tận mắt nhìn thấy hãn tiến vào Địch phủ, đại trưởng lão, trước đó người nói lâu điện chủ thông đồng với Địch Thiên Vân, chuyện này không có khả năng.”

Lý Đông nghi ngờ hỏi

“Đúng vậy, Lâu Vô Hồi và Địch Thiên Vân không có hợp tác, lúc này nhị trưởng lão này tiến vào Địch phủ làm gì?”

Đại trưởng lão cũng cảm thấy khó hiểu.

“Có cần ta báo cáo chuyện này cho đặc sứ không?”

Lý Đông nói.

“Chúng ta cứ đợi người từ tổng đàn tới rồi tính, dù sao cũng đã cung cấp tin tức về Nghê Khôn rồi, đặc sứ muốn làm gì đó cũng không liên quan đến chúng ta.”

“Phía người theo dõi Nghê Khôn, có chuyện gì lập tức đến thông báo cho ta.”

Đại trưởng ra lệnh.

“Được.”

Tam trưởng lão Lý Đông gật đầu rồi xoay người rời đi.

Vẻ mặt của Đại trưởng lão trở nên ngưng trọng.

“Lâu Vô Hối, xem ra ngươi thật sự chết rồi, lúc giết Liễu Vô Mi thì bị Liễu Vô Mi giết, người tiến vào hầm bí mật hẳn là giả.”

“Chỉ là bọn họ không ngờ rằng tất cả những thứ trong bảo khố đều bị người lấy đi.”

“Người chết cho nên những người hợp tác với người mới giết Liễu Vô Mi.”

Đại trưởng lão trầm nói.

Lúc này hẳn mới chắc chắn Lâu Vô Hối thật sự đã chết.

Phía bên kia.

Người áo đen xuất hiện ở Kim Phong Tế Vũ Lâu hôm nay lại xuất hiện trong một trang viên bỏ hoang.

Trong trang viên có một bóng người đứng trong chỗ tối.

Một nữ tử đeo mạng che mặt đang đứng, nàng chính là Tử Hàn Nguyệt nguyệt của Hàn Nguyệt giáo.

Người áo đen tiến vào trong trang viên và nói.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu không có tiếp nhận nhiệm vụ ám sát Hách Liên Xuân Thủy, nhưng bọn họ giới thiệu một tổ chức sát thủ tên là [Thanh Long Hội].”

Người áo đen kia mở miệng nói.

“[Thanh Long Hội]?”

Tử Hàn Nguyệt nghe xong trên mặt có vẻ khó hiểu, nàng cũng chưa từng nghe qua tổ chức sát thủ này.

“Nghe Bạch Sầu Phi nói [Thanh Long Hội] cũng vừa mới xuất thế, còn có qua lại với đại nhân của bọn họ.”

Người áo đen trả lời.

“Chẳng lẽ lại là thế lực ẩn thế, vậy làm sao tiếp nhận sinh ý của chúng ta?”

Tử Hàn Nguyệt hỏi.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu là bên giới thiệu, bắt quá đôi phương yêu cầu phải trả trước một nửa tiền đặt cọc.”

Người áo đen nói.

“Trả tiền đặt cọc trước cũng bình thường.”

Tử Hàn Nguyệt khẽ nhú mày.

“Chuyện này chờ ta thương lượng xong rồi ngươi lại đến Kim Phong Tế Vũ Lâu một chuyến!”

Tử Hàn Nguyệt trầm giọng nói.

“Được.”

Người áo đen gật gù đầu sau đó nhanh chóng rời đi.

Tử Hàn Nguyệt đi ra khỏi chỗ tối, nàng nhú mày xoay người rời đi, phương hướng nàng hướng tới chính là trạch viện của Bắc Trấn Phủ Tư Diêm Ngọc.

Diêm phủ.

Trong trạch viện, Bùi Tương Tự và Diêm Ngọc đang đứng ở trong đại sảnh.

Sắc mặt hai người ngưng trọng, giống như đang chờ người nào đó.

Bỗng nhiên có một bóng dáng màu đen trực tiếp tiến vào.

Bùi Tương Tự nhìn thấy người tới nhanh chóng đóng cửa lại, còn mình thì chờ ở bên ngoài.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu đáp ứng chưa?”

Diêm Ngọc mở miệng nói.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu không đáp ứng, nhưng bọn họ giới thiệu một tổ chức sát thủ tên là [Thanh Long Hội], không biết Diêm thống lĩnh có biết gì về tổ chức [Thanh Long Hội] này hay không?”

Tử Hàn Nguyệt hỏi.

“[Thanh Long Hội]?”

“Bắc Trần Phủ Tư ta không có tin tức về thế lực này, hẳn là chưa từng xuất hiện qua.”

Diêm Ngọc cau mày nói.

“Hẳn là Thanh Long Hội này có quan hệ với Thiên Nhai Các phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu, Thiên Nhai Các có thể âm thầm nâng đỡ Kim Phong Tế Vũ Lâu, cũng có thể tạo ra một [Thanh Long Hội].”

“Lần này muốn bọn họ ra tay thì phải trả trước một nửa tiền đặt cọc!”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Còn chưa làm việc mà đã muốn lấy một nửa làm cọc rồi sao, Thanh Long hội này thật sự dám nuốt.”

Diêm Ngọc lạnh lùng nói.

“Chuyện này đại nhân nghĩ như thế nào?”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Diêm Ngọc nói.

“Trước tiên tiếp xúc với đối phương, xem thực lực đối phương như thế nào?”

Nếu như có thể giúp chúng ta giết Hách Liên Xuân Thủy thì thù lao sẽ được đưa tới như đã thương lượng. “

Diêm Ngọc mở miệng nói.

“Được, vậy bên ta sẽ tiếp xúc với đối phương.”

Tử Hàn Nguyệt gật gật đầu, không nán lại thêm, nhanh chóng xoay người rời khỏi.

Bùi Tương Tự canh giữ bên ngoài nhìn thấy Tử Hàn Nguyệt rời đi liền tiến vào đại sảnh.

“Đại nhân, Tử Hàn Nguyệt đã thương lượng với bên Kim Phong Tế Vũ Lâu chưa?”

Bùi Tương Tự lên tiếng hỏi.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu giới thiệu một tổ chức sát thủ tên là [Thanh Long Hội], dựa theo lời Tử Hàn Nguyệt thì có lẽ [Thanh Long Hội] cũng giống như Kim Phong Tế Vũ Lâu, đều là thế lực mà Thiên Nhai Các bố trí ở vương triều Đại Chu.”

Diêm Ngọc cau mày đáp.

Chương 186: Trục tiếp ra tay, đêm thăm Nghê Khôn (2)

....

“Đại nhân, thật ra chúng ta không cần suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần Hách Liên Xuân Thủy chết là được.”

“Mặc kệ [Thanh Long hội] và [Kim Phong Tế Vũ Lâu] có quan hệ thế nào, ngay sau khi Hách Liên Xuân Thủy chết thì chúng ta sẽ lan truyền hung thủ đến từ Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Bùi Tương Tự nói.

“Tuy nhiên [Thanh Long hội] yêu cầu trả một nửa tiền trước, người âm thầm chuẩn bị một chút đi, đừng để lộ sơ hở.”

Diêm Ngọc nói.

“Thuộc hạ sẽ bí mật chuẩn bị.”

Bùi Tương Tự gật đầu rời khỏi đại sảnh.

Diêm Ngọc ngồi trên băng ghế, ngón tay gõ nhẹ lên bàn, một khi chuyện này thành công, hắn cũng khó có thể quay đầu lại.

Tô Thần nhận được tin tức từ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Gần đây Lâu Vô Hối đã gặp Nghê Khôn ngay sau khi Liễu Vô Mi trở thành phó điện chủ phân điện Trường Hận Cung.

“Hắn là Thiên Kim Thủ Nghê Khôn giết nàng, vậy thì giải quyết hắn trước.”

Tô Thần không cần phải hiểu động cơ giết người của đối phương.

Hắn chỉ cần giết người đã giết Liễu Vô Mi thôi.

Đêm khuya thanh vắng.

Tô Thần mặc đồ đen nhanh chóng rời khỏi khách điếm.

Hắn đến một chỗ gặp một người khác, chính là Tiêu Thu Thủy.

Thiên Kim Thủ Nghê Khôn là người đứng đầu Thiên Kim môn, muốn giết đối phương với Tô Thần mà nói cũng có chút khó khăn.

Vì vậy mới để Tiêu Thu Thủy đi theo.

“Tham kiến chủ thượng!”

Tiêu Thu Thủy nhìn thấy Tô Thần liền hành lễ:

“Chủ thượng, Thiên Kim Thủ Nghê Khôn vẫn còn ở Lĩnh Nam quận, chưa trở về Thiên Thủ môn.”

“Thuộc hạ mang chủ thượng đi.”

“Đi thôi!”

Tô Thần gật đầu.

Không còn bóng người trên đường phố vào giữa đêm, chỉ có những người mang theo đèn lồng gõ mõ.

Hai người di chuyển rất nhanh, nhanh chóng xuất hiện bên ngoài một căn biệt thự.

“Nghê Khôn đang ở đây, chủ thượng, ta vào bắt người ra hay là tiến giải quyết ở bên trong.”

Tiêu Thu Thủy dừng lại nói.

“Tiến vào bên trong đi, chúng ta phải thăm dò trước.”

Tô Thần nói.

Hắn còn muốn xem xem có thể moi thêm được tin tức nào từ trong miệng của Nghê Khôn.

Hai bóng người nhảy vào trong sân.

Tiêu Thu Thủy dẫn Tô Thần đi vòng qua vài hành lang tiến tới một gian phòng, trực tiếp đẩy cửa vào.

Thực lực của Tiêu Thu Thủy mạnh hơn Thiên Kim Thủ Nghê Khôn nhiều.

Bọn họ hoàn toàn không cần phải che giấu hành tung của mình.

Tiếng đẩy cửa khiến Nghê Khôn đang ngủ say nháy mắt tỉnh lại, hắn giơ tay nắm lấy áo khoác lên người.

Sau đó vung tay thấp những ngọn nến trong phòng sáng lên.

Ánh mắt ngưng trọng nhìn Tiêu Thu Thủy và Tô Thần tiến vào.

Tô Thần đội đầu lạp, còn Tiêu Thu Thủy thì một thân trường bào màu xanh không che giấu gương mặt.

“Các ngươi là ai?”

Nghê Khôn nhìn Tiêu Thu Thủy nói.

Người đội đầu lạp không có cho hắn cảm giác áp bách, còn người áo xanh lại cho hắn một loại cảm giác nguy hiểm.

“Là người giết Liễu Vô Mi sao?”

Tiêu Thu Thủy không lên tiếng, Tô Thần mở miệng nói.

Nghe Tô Thần nói, Nghê Khôn biến sắc.

“Các ngươi là người của Trường Hận cung?”

“Người Trường Hận cung sẽ không đến nhanh như vậy.”

Nghê Khôn nhìn Tô Thần nói.

“Xem ra ngươi là kẻ giết Liễu Vô Mi, như vậy nói cho ta biết vì sao ngươi muốn giết Liễu Vô Mi.”

Tô Thần nhìn Nghê Khôn nói.

“Muốn biết, vậy ăn một quyền của lão tử trước!”

Giờ khắc này Nghê Khôn đột nhiên giậm chân xuống sàn.

Bùm!

Sàn đá vỡ ra.

Thân hình của hắn vọt nhanh về phía Tô Thần, bàn tay có khí kinh màu vàng kim bao phủ nắm chặt sau đó tung một quyền.

Nắm tay đánh ra mang theo khí kinh mãnh liệt như sóng biển.

Tô Thần đứng đối diện hắn, đồng tử co lại, thân hình không có nhúc nhích.

Nhưng Tiêu Thu Thủy ở bên cạnh đã bộc phát khí kinh, khí kinh hùng hậu bao trùm lấy Nghê Khôn.

Nghê Khôn bị cỗ khí kinh này đè, lập tức quỳ sụp xuống.

Toàn bộ phòng ốc lắc lư chấn động.

Một số người bên ngoài nghe thấy động tĩnh nhanh chóng chạy về phía bên này.

Nhưng Tiêu Thu Thủy đứng ở cửa nhắc tay đánh ra một chuông, khí kinh khổng lồ giống như sóng biển đánh đắm người tới bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, khí tuyệt bỏ mình.

Những người đến phía thấy tình cảnh này căn bản không dám tiến tới nữa, nhanh chóng rời đi.

Bọn họ cũng không muốn giống như mấy người vọt vào trước, bị cao thủ tiện tay đập chết.

“Đây... . Thần phách hợp nhất!”

Thấy thế, sắc mặt Nghê Khôn trở nên trắng bệch.

Mắt trừng to nhìn chằm chằm Tiêu Thu Thủy.

Hắn không nghĩ tới người ra tay với hắn dĩ nhiên là một cường giả Thần phách hợp nhất.

Ở trước mặt cường giả cấp bậc này hắn không có bất kỳ cơ hội chạy trốn nào, sắc mặt nhất thời xám như tro tàn.

“Nói cho ta biết vì sao các ngươi phải giết Liễu Vô Mi.”

Tô Thần mở miệng hỏi.

Chương 187: Kinh Vô Mệnh, A Phi

....

Nghe Tô Thần nói, thần sắc Nghê Khôn thay đổi giống như động lòng.

“Nói cho ta biết, người hợp tác với Lâu Vô Hối là ai?”

“Còn có mục đích hợp tác của các người là gì?”

Tô Thần tiếp tục nói.

“Xem ra các người thật sự đến từ Trường Hận cung, hẳn là đã sớm tới Lĩnh Nam quận phủ, Lâu Vô Hối bị các người giết đi.”

Nghê Khôn nhìn Tô Thần nói.

“Đúng vậy, Lâu Vô Hối chết trong tay ta, ta chỉ là đang thanh lý môn hộ mà thôi.”

“Nói cho ta biết, có lẽ ta có thể tha cho người một mạng.”

Nghe Tô Thần nói, Nghê Khôn mở miệng đáp.

Được, ta nói cho người biết là ai?”

Thế nhưng lúc nói chuyện, khí tức trên người hắn trong nháy mắt tăng vọt nhào tới Tô Thần.

“Chết đi!”

Bàn tay nâng lên, một cỗ khí kinh từ trong lòng bộc phát tràn về phía Tô Thần, tốc độ xuất thủ cực nhanh, trực tiếp xé rách không khí, dùng lực đạo rất mạnh.

Đây là muốn kéo thêm một cái đệm lưng trước khi chết.

Hắn không thể giết chết Tiêu Thu Thủy nhưng có thể giết được Tô Thần.

Nhưng mà lúc này trường kiếm trong tay Tiêu Thu Thủy nháy mắt rời khỏi vỏ chém ra một kiếm, kiếm quang xé rách chuông kinh của Nghê Khôn rồi chém lên mặt hắn.

Thân hình Nghê Khôn dừng lại.

Sau đó ngã nhào trên mặt đất, hắn muốn ngẩng đầu nhìn Tiêu Thu Thủy nhưng không có ngẩng nổi.

Tô Thần đi tới bên cạnh thi thể Nghê Khôn.

Trên mặt hắn xuất hiện một vết kiếm, vết kiếm xâm nhập vào trong đầu nhưng lại không xuyên thấu đầu.

Khả năng không chế kiếm khí của Tiêu Thu Thủy cực kỳ khủng bố.

Tô Thần lục lợi đồ đạc trên người Nghê Khôn, phát hiện một ít ngân phiếu cùng với một cái ngọc bội có một mặt trắng khuyết màu đỏ.

Không còn tìm được bất kỳ thứ gì khác hữu ích.

“A!”

Ngay khi Tô Thần muốn thu ngọc bội thì phát hiện máu chảy ra từ trán Nghê Khôn hóa thành màu đen kịt, làn da cũng xám đi.

“Đây là trúng độc!”

Tiêu Thu Thủy đi tới trước mặt Nghê Khôn xem xét.

Đưa một cổ khí kinh tiên vào trong cơ thể đối phương.

“Chủ thượng, trong cơ thể Nghê Khôn bị người khác hạ độc, vừa rồi hắn là kiếm khí của ta đã phá hủy túi độc trong cơ

thể hần nên chất độc lan tràn khắp toàn thân. “

Xem ra bọn họ đã bị người khác dùng độc khổng chế, nếu không sẽ cực kỳ quý trọng tính mạng của mình.”

“Chúng ta đi thôi.”

Tô Thần nói.

Lúc này Tô Thần đã nhận được thông báo hoàn thành nhiệm vụ và nhận được hai thẻ rút thăm trúng thưởng màu lam.

Thù của Liễu Vô Mi được báo rồi.

Về phần người phía sau Nghê Khôn rốt cuộc là ai, cứ để những người khác điều tra, không có quan hệ gì với Tô Thần hần.

Hần chuẩn bị ngày mai trở về báo cáo cho Mộ Dung Kinh Tràn.

Hai người nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Sau khi bọn họ rời đi một thời gian, người hầu trốn trong phủ không còn nghe thấy động tĩnh mới cẩn thận tiến vào trong phòng.

Nhìn thấy thi thể Nghê Khôn nằm dài dưới nền, nhất thời hô hoán.

Tin tức Nghê Khôn bị giết chết nhanh chóng lan truyền khắp Lĩnh Nam quận.

Đặc biệt là đại trưởng lão phân điện Trường Hận Cung vẫn luôn chú ý tới Nghê Khôn.

Khi hần nhìn tin tức trên tờ giấy, ánh mắt ngưng tụ.

“Bị người khác dùng một kiếm chém giết, trong cơ thể còn trúng độc.”

“Kiếm khí của đôi phương sắc bén, hẳn là sẽ không dùng độc, như vậy là trong cơ thể Nghê Khôn này đã có sẵn độc, hẳn bị người khác dùng độc không chế!”

Nghĩ tới đây, lòng đại trưởng lão cảm thấy lạnh lẽo.

Bình ổn tâm tình một chút hẳn đặt tờ giấy xuống.

“Là bên đặc sứ ra tay hay là ai đây?”

Dùng độc không chế vậy nên không phải là người phía sau Nghê Khôn ra tay.”

“Nhưng thực lực của đặc sứ không thể giết được Nghê Khôn!”

“Chẳng lẽ là người bên cạnh vị đặc sứ hoàng thất kia ra tay?”

Đại trưởng lão trầm nghĩ.

Sau khi giết Nghê Khôn xong Tô Thần liền trở về khách điểm.

Xem xét hai tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu xanh xong hẳn liền sử dụng.

Hy vọng có thể rút được nhân vật lợi hại.

Hiện giờ hẳn muốn sáng lập [Thanh Long hội] cần thêm một ít nhân thủ.

[Đạt được thẻ nhân vật “Kinh Vô Mệnh, đạt được thẻ nhân vật A Phi.]

Nghe được âm thanh này, Tô Thần ngẩn ra.

Hai người đều là nhân vật dùng kiếm, còn là cao thủ kiếm đạo theo đuổi một kiếm tất sát.

Xem xét thực lực của hai người, đều là cao thủ Luyện Phách cảnh trung kỳ, sắp đột phá Luyện Phách cảnh hậu kỳ.

Tuy rằng thực lực của hai người ở Luyện Phách cảnh trung kỳ, thế nhưng sinh tử chiến phỏng chừng cao thủ Luyện Phách cảnh đỉnh phong cũng phải cẩn thận.

Cho hai người này vào [Thanh Long hội] chắc chắn có thể khiến thanh danh của [Thanh Long hội] vang dội.

Tô Thần trực tiếp triệu hoán hai người.

Đưa tín vật cho bọn họ để bọn họ hội họp với Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy chưa từng hiện thân, có thể tạm thời dùng thân phận mười hai đường chủ của [Thanh Long hội] mà hiện thân.

Chương 188: Thượng Quan Huyết mưu tính, khu mỏ Tây Sơn (1)

... .

Ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Không biết Bạch lâu chủ suy nghĩ như thế nào?”

Thượng Quan Huyết nhìn Bạch Sầu Phi nói.

Lần trước hắn bái phỏng Bạch Sầu Phi đề nghị mua lại khu mỏ Tây Sơn, lúc ấy Bạch Sầu Phi không từ chối, chỉ nói sẽ cân nhắc.

Hắn chờ mấy ngày không nhận được tin tức từ Bạch Sầu Phi cho nên lại tới một chuyến.

“Thượng Quan môn chủ, Huyết Kỳ Môn các người không phải đã có quặng sắt của mình sao?”

Làm sao lại muốn khu mỏ Tây Sơn mà Kim Phong Tế Vũ Lâu ta vừa mới có đây.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Quặng sắt của Huyết Kỳ Môn chúng ta mấy năm gần đây suy giảm chất lượng, lúc trước vẫn hợp tác với Tần gia.”

“Nói thật, chúng ta nhận một phần đơn đặt hàng của Quân giới bộ vương triều Đại Chu, quặng sắt cần chất lượng cho nên mới muốn trực tiếp mua mỏ Tây Sơn!”

Thượng Quan Huyết mở miệng nói.

Nghe vậy, ánh mắt Bạch Sầu Phi ngưng tụ, hắn không nghĩ tới Thượng Quan Huyết lại có thể nhận được đơn đặt hàng từ Quân giới bộ vương triều Đại Chu.

Huyết Kỳ Môn này so với hắn tưởng tượng còn sâu hơn một chút.

“Về phương diện giá cả, chúng ta sẽ không để [Kim Phong Vũ Lâu] chịu thiệt.”

Thượng Quan Huyết nói.

Hiện nay mỏ Tây Sơn được Kim Phong Vũ Lâu tiếp nhận.

Nếu Kim Phong Tế Vũ Lâu bắt đầu thay đổi nhiều nhân thủ bên trong mỏ.

Không chắc là sẽ tìm được mỏ vàng.

Đến lúc đó đối với bọn họ mà nói là sự tổn thất to lớn.

“Gần đây, [Kim Phong Tế Vũ Lâu] chúng ta đang thu nạp một ít sản nghiệp nên còn chưa chỉnh hợp xong, một khi đầu vào đó hết thì bên ta sẽ thông báo cho Thượng Quan môn chủ trước.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Bên này thu nạp sản nghiệp của mấy nhà, còn chưa điều tra xem xét kỹ, cần xem xét xong mới có thể bán đi.

Hơn nữa, tuy rằng Thượng Quan Huyết nói không có vấn đề gì.

Nhưng hắn luôn cảm giác trong chuyện này có gì đó khác thường.

“Vậy ta sẽ chờ thêm một thời gian!”

Thượng Quan Huyết gật đầu.

“Bất quá Bạch lâu chủ nên nhanh hơn một chút, Quân giới bộ đang sốt ruột thúc giục, chúng ta cần rất nhiều quặng sắt.”

Bạch Sầu Phi gật đầu.

Sau khi hàn huyền với Thượng Quan Huyết vài câu nữa hẳn liền tiễn Thượng Quan Huyết đi.

“Xem ra vẫn phải điều tra tình huống mỏ Tây Sơn.”

Bạch Sầu Phi trầm nghĩ.

Thật ra lúc trước Bạch Sầu Phi chuẩn bị bán mỏ Tây Sơn cho Thượng Quan Huyết, dù sao Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Lĩnh Nam quận vẫn chưa có nguồn thu nhập ổn định.”

Cho nên hẳn muốn bán mỏ Tây Sơn để giảm bớt áp lực ở giai đoạn đầu.

Thế nhưng sau khi Tô Thần cướp đoạt bảo khố phân điện Trường Hận cung, vàng bạc châu báu trong bảo khố đều được Tô Thần chuyển đến Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Được ủng hộ tiền tài rồi cho nên Bạch Sầu Phi liền quên mất chuyện bán mỏ Tây Sơn.

Nhưng hẳn không nghĩ tới Thượng Quan Huyết này lại tới lần nữa, đáng vẻ còn khá sốt ruột.

Lúc Tàn gia còn sống không sốt ruột, sau khi Kim Phong Tế Vũ Lâu bọn họ tiếp nhận liền sốt ruột.

Sao lại không bất thường, không thể không chú ý đây?

“Chẳng lẽ mỏ kia có vấn đề gì, nhưng lúc trước phái đi điều tra cũng không phát hiện mỏ Tây Sơn có vấn đề.”

Bạch Sầu Phi nhíu mày.

“Mời Nạp Lan Dung Yên tới đây.”

Bạch Sầu Phi phân phó cho đệ tử bên ngoài.

Tên đệ tử kia nhanh chóng lĩnh mệnh.

Chỉ chốc lát sau Nạp Lan Dung Yên đã cất bước tiến vào trong phòng.

“Người có biết khu mỏ Tây Sơn của Tàn gia không?”

Bạch Sầu Phi hỏi.

Nghe được Bạch Sầu Phi hỏi đến chuyện mỏ Tây Sơn, Nạp Lan Dung Yên lắc đầu nói:

“Ta cũng không biết nhiều về mỏ Tây Sơn này, chỉ là biết mỏ Tây Sơn được khai thác mười mấy năm, chất lượng rất tốt, có đôi khi cung cấp cho cả Quân giới bộ của vương triều Đại Chu.”

“Quân giới bộ ở vương triều Đại Chu có địa vị không bình thường cho nên ta cũng không dám điều tra.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Người tìm người điều tra mỏ Tây Sơn đi, lần trước Thượng Quan Huyết tới chỗ ta nói muốn mua mỏ Tây Sơn.”

“Mấy ngày nay ta không để ý chuyện này, nhưng hôm nay hán lại tới, ta luôn cảm giác mỏ Tây Sơn có chút khác thường.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Thượng Quan Huyết muốn mỏ Tây Sơn kia, không phải hán đã có mỏ rồi sao? Vì sao lại nhắm tới mỏ Tây Sơn của chúng ta đây?”

Nạp Lan Dung Yên không khỏi hỏi.

“Hán nói mỏ của Huyết Kỳ Môn đã suy giảm chất lượng rồi, không thể thỏa mãn được nhu cầu của bọn họ.”

“Còn nói gần đây bọn họ nhận được đơn đặt hàng từ Quân giới bộ cho nên muốn mua mỏ Tây Sơn của chúng ta.”

“Đơn đặt hàng từ Quân giới bộ, không nghĩ tới Thượng Quan Huyết lại có chút quan hệ với Quân giới bộ, nếu như vậy có lẽ bọn họ sẽ bỏ ra một số tiền lớn đó.”

“Bất quá mỏ sắt mỏ Tây Sơn có chất lượng phong phú, sau này Kim Phong Tế Vũ Lâu phát triển có lẽ sẽ cần dùng đến quặng sắt, tốt nhất là không bán.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Chuyện này ta sẽ cân nhắc, ngươi cứ đi điều tra trước.”

Bạch Sầu Phi phân phó.

Nạp Lan Dung Yên gật gật đầu rồi rời khỏi phòng.

Chương 189: Thượng Quan Huyết mưu tính, khu mỏ Tây Sơn (2)

....

Sau khi Nạp Lan Dung Yên rời đi không bao lâu.

Bóng dáng Lãnh Hối Thiện xuất hiện bên ngoài cửa.

“Lãnh tiên sinh điều tra thế nào rồi?”

Bạch Sầu Phi mời Lãnh Hối Thiện tiến vào trong phòng, nhẹ giọng hỏi.

“Người áo đen kia tiếp xúc với với Tử Hàn Nguyệt Nguyệt của Hàn Nguyệt Giáo, sau đó Tử Hàn Nguyệt kia lại đến phủ đệ Bắc Trần Phủ Ti Diêm Ngọc.”

“Hắn là Diêm Ngọc muốn đối phó với Hách Liên Xuân Thủy.”

Lãnh Hối Thiện mở miệng đáp.

“Diêm Ngọc muốn Hách Liên Xuân Thủy chết là chuyện dễ hiểu, nhưng sao Tử Hàn Nguyệt lại có quan hệ với Diêm Ngọc đây.”

Bạch Sầu Phi có chút khó hiểu.

Thời điểm ở Khánh Thành, Diêm gia Diêm Thuật là kẻ lập kế hoạch để câu Tử Hàn Nguyệt ra.

Nếu như song phương quen biết thì sao Diêm Thuật có thể đối phó Tử Hàn Nguyệt?

“Có lẽ mục đích của Diêm Ngọc là Pháp Vương Hàn Nguyệt giáo, ta xem lại tin tức ở Khánh Thành, lúc ấy Lục Pháp Vương Hàn Nguyệt giáo tiến đến Khánh Thành!”

Lãnh Hối Thiện tiếp tục nói.

Trong khoảng thời gian gần đây, hắn vừa tu hành vừa xem một ít tư liệu và tình báo để hiểu rõ phương thế giới này.

Hắn đã xem qua tin tức ở Khánh Thành cho nên mới có nói như vậy.

Lãnh Hối Thiện vừa nói xong, hình như Bạch Sầu Phi đã nghĩ tới chuyện gì đó.

Hắn đồng ý với lời Lãnh Hối Thiện.

“Mặc kệ bọn họ là ai, ý của chủ thượng là tiếp lấy nhiệm vụ!”

“Chủ thượng chuẩn bị thành lập tổ chức sát thủ [Thanh Long Hội], giết chết Hách Liên Xuân Thủy thì [Thanh Long Hội] sẽ nổi danh trên giang hồ.”

Bạch Sầu Phi nói.

Trong lúc nói chuyện bỗng có một bóng người từ bên ngoài vọt vào phòng, chính là Tiêu Thu Thủy.

“Chủ thượng phái tới hai cao thủ mở rộng [Thanh Long Hội], ta đã được bổ nhiệm làm đường chủ Chính Nguyệt đường [Thanh Long hội].”

“Nếu như người áo đen kia đến, ngươi để cho hắn đến trang viên bỏ hoang ngoài thành gặp mặt.”

Tiêu Thu Thủy nói.

“Được, nếu như tên kia đến ta sẽ cho bọn họ địa điểm.”

Bạch Sầu Phi nhanh chóng đáp lời.

“Lãnh huynh, chúng ta đi chơi một ván cờ đi!

Tiêu Thu Thủy nói với Lãnh Hối Thiện.

“Đi!”

Lãnh Hối Thiện gật gật đầu theo Tiêu Thu Thủy rời đi.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại mình Bạch Sầu Phi.

Phía bên kia.

Thượng Quan Huyết rời khỏi Kim Phong Tế Vũ lâu liền đi tới trước một biệt viện, đẩy cửa trực tiếp tiến vào.

Xuyên qua khoảng sân, tiến vào đại sảnh.

Trong đại sảnh có một người người áo đen nhìn Thượng Quan Huyết đi tới.

“Xem ra bên kia không muốn bán khu mỏ Tây Sơn rồi?”

Người áo đen trầm giọng hỏi.

“Nhị sư huynh, Bạch Sầu Phi không có chính diện đáp lại, ta đoán hẳn là hẳn sẽ cho người đến mỏ Tây Sơn điều tra một chút.”

“Sư huynh người đã an bài tốt rồi sao?”

Thượng Quan Huyết nói.

“Đều đã an bài tốt, bọn họ không phát hiện được mỏ vàng, chờ bọn họ điều tra xong chúng ta lại ra giá, tin rằng hẳn sẽ bán khu mỏ Tây Sơn thôi.”

Người áo đen mở miệng nói.

Chuyện Bạch Sầu Phi sẽ cảm thấy khó hiểu.

Thượng Quan Huyết và người áo đen đều nghĩ đến nên còn có ý để Bạch Sầu Phi đi điều tra.

Chỉ sau khi điều tra không phát hiện điểm bất thường, mà cái giá bọn họ đưa cũng rất hợp lý, sẽ quyết định nhanh thôi.

“Chuyện mở Tây Sơn tạm thời gác sang một bên, manh mối về [Kim Mai Bình] đã bị truyền ra ngoài, các thế lực ở Lĩnh Nam quận chuẩn bị khi nào tiến công Lăng Nguyệt Kiếm Phái.”

Người áo đen dò hỏi.

“Tạm thời còn chưa có tin tức về chuyện này.”

Thượng Quan Huyết lắc đầu nói.

“Chú ý chặt chẽ, phòng chừng Bắc trấn phủ ti Hách Liên Xuân Thủy vừa đến, các thế lực Lĩnh Nam quận sẽ vây công Lăng Nguyệt Kiếm Phái.”

Người đồ đen nói.

“Hách Liên Xuân Thủy, nhi tử của Trấn nam hầu, chuyện Lăng Nguyệt Kiếm Phái do hắn xử lý sao?”

Thượng Quan Huyết khẽ nhún mày.

“Không nên xem thường Hách Liên Xuân Thủy này, phòng chừng người cũng không phải là đối thủ của hắn.”

Người áo đen nhìn Thượng Quan Huyết nói.

Nghe vậy, ánh mắt Thượng Quan Huyết ngưng tụ, hắn sẽ không hoài nghi lời người áo đen nói.

Bởi vì sinh ý với Quân bộ giới mà Huyết Kỳ Môn nhận được thật ra do người áo đen lấy được từ bên Trấn nam hầu.

Bên này

Tô Thần trở về Thiên Tuyệt viện.

Hắn báo cáo tin tức mình đã điều tra được cho Mộ Dung Khinh Trần biết.

Mộ Dung Khinh Trần xem tin tức Tô Thần báo cáo xong liền mở miệng nói:

“Người cũng biết Thiên Kim Thủ Nghệ Khôn đã bị người ta chém giết tối hôm qua, một kiếm chém giết.”

“Chuyện này ta thật sự không biết, ta nhận được tin tức từ Trường Hận cung sau đó lập tức lên đường trở lại Thiên Tuyết viện.”

“Phỏng chừng tin tức đã bị rò rỉ, đối phương muốn giết người diệt khẩu.”

Tô Thần bình tĩnh nói.

“Cũng có thể, gần đây Lĩnh Nam quận có chút loạn, người tốt nhất nên ở trong Sơn Hà môn tu luyện, không nên xuống núi.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Đa tạ chấp thủ nhắc nhở, ta sẽ chú ý, nếu như không có chuyện khác ta cáo lui trước.”

Tô Thần hành lễ.

“Người đi trước đi!”

Mộ Dung Khinh Trần gật đầu.

Sau khi Tô Thần rời đi.

Thái Vi đi tới trước mặt Mộ Dung Khinh Trần.

“Có tra được người phía sau Thiên Kim Thủ Nghệ Khôn hay không?”

“Rất khó, không có một chút manh mối nào.”

Thái Vi lắc đầu nói.

“Có phải vậy không?”

“Vậy chỉ có thể chờ người từ tổng đàn Trường Hận cung tới thôi, lần này Trường Hận cung sẽ phái ai đến đây?”

Mộ Dung Khinh Trần hỏi.

“Mạnh Thần Thông, một trong nhị lão hậu điện Trường Hận cung.”

Thái Vi mở miệng nói

“Vậy mà phái hấn ra?”

“Xem ra cũng là vì [Kim Mai Bình].”

“Lúc Mạnh Thần Thông đến Trường Hận cung, hén hấn gặp mặt một lần.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

Từ lời nói của Mộ Dung Khinh Trần có thể biết được người tới không đơn giản.

Chương 190: Thanh Long hội, Chính Nguyệt đường

....

Tô Thần bên này nhân cơ hội ở trong Sơn Hà môn tập trung tu hành một thời gian.

Thuận tiện bắt đầu lật xem một chút đồ vật thu được từ bảo khố phân điện Trường Hận cung.

Kim ngân châu báu hẳn giao cho Bạch Sầu Phi, thế nhưng bí tịch, đan dược và bảo vật tu hành khác thì hẳn giữ lại cho mình dùng.

Hắn xem xét xem có thể nhận được thẻ rút thăm trúng thưởng hay không.

Lúc Tô Thần đang xem xét bảo vật từ bảo khố Trường Hận cung thì trong một biệt viện u ám ở Lĩnh Nam quận.

Thi thể của Thiên Kim Thủ Nghệ Khôn được đặt trên mặt đất.

Trước thi thể là hai bóng người đang đứng, thân khoác áo choàng đen.

Một người đệ lộ gương mặt chính là Địch Thiên Vân, Hữu bố chính sử Lĩnh Nam quận.

“Nếu như ta ra tay giết Liễu Vô Mi, e rằng kẻ chết lần này sẽ là ta, còn phải cảm tạ ngươi!”

Nhìn thi thể Nghệ Khôn, người còn lại mở miệng nói.

Chính là nữ tử lúc trước muốn xuất thủ giết Liễu Vô Mi.

“Không phải cảm tạ ta làm gì, người quan trọng hơn hẳn cho nên ta mới để hắc đi giết Liễu Vô Mi.”

Địch Thiên Vân trầm giọng nói.

“Là ai đã giết Nghê Khôn, người từ Trường Hận cung sao? Nhưng dù người từ tông đàn Trường Hận cung muốn đến cũng không thể đến nhanh thế này?”

Nữ tử mở miệng hỏi.

“Có một tên đặc sứ tới phân diện Trường Hận cung, còn là đặc sứ thuộc bên hoàng thất, hẳn là người nọ đã ở Lĩnh Nam quận nhiều năm.”

Địch Thiên Vân nói tin tức mình biết cho nữ tử nghe.

“Cái gì, người của hoàng thất ở Lĩnh Nam quận?”

Nếu như người hoàng thất an bài người ra tay, quả thật có thể có cao thủ một kiếm chém chết Thiên Kim Thủ Nghê Khôn.”

Giọng nữ tử vừa kinh ngạc vừa mang theo sự âm trầm.

“Hiện tại Thiên Kim Thủ đã chết, kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào, bên đại nhân có an bài gì không?”

Nữ tử mở miệng hỏi.

“Đại nhân không có an bài gì khác, chỉ để chúng ta chú ý Lăng Nguyệt Kiếm Phái.”

“Cũng không biết Lăng Nguyệt Kiếm Phái nghĩ như thế nào mà lấy tin tức [Kim Mai Bình] giao dịch với phủ Thái tướng, làm như thế có khác gì tìm chết không?”

Nữ tử lạnh lùng nói.

“Giao dịch với Thái tướng là chuyện rất bình thường, chỉ là vì sao tin tức lại bị tiết lộ, chuyện này có chút kỳ quái.”

“Bất quá chuyện này liên lụy nhiều thế lực, vì đảm bảo an toàn chúng ta chỉ cần chú ý là được.”

Địch Thiên Vân trầm giọng nói.

“Xem ra ngươi biết một ít chuyện khác?”

Nữ tử nhìn chằm chằm Địch Thiên Vân.

“Ta không biết gì hết.”

“Đúng rồi, Thiên Kim Thủ đã chết nhưng ta sợ hấn lưu lại manh mối, ngươi đi xử lý một chút, không nên lưu lại bất kỳ dấu vết nào về chúng ta.”

Địch Thiên Vân phân phó.

“Bọn họ đã giết một người, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục điều tra?”

Nữ tử cảm thấy khó hiểu hỏi.

“Không phải, chủ yếu là do người mà Trường Hận cung phái tới là Mạnh Thần Thông, một trong nhị lão hậu điện.”

“Hắn là người cũng biết người này, ta không cần phải nhiều lời đi?”

Trác Thiên Vân nói xong xoay người rời khỏi.

Nữ tử khoác áo choàng thì cúi người xuống điều tra tình huống thân thể Nghê Khôn.

Sau đó lấy ra một thanh chủ thủ và một bình ngọc, đựng máu Nghê Khôn.

Chẳng bao lâu bình ngọc đã chứa đầy máu.

Nhìn bình ngọc trong tay, nữ tử trầm giọng nói:

“Hy vọng có thể chiết xuất nọc độc từ huyết dịch của ngươi để ta phân tích luyện chế giải dược.”

Nữ tử nói xong cũng xoay người rời đi.

Đám người các nàng đều bị người ta dùng độc khổng chế, rất bất đắc dĩ.

Ở một nơi khác.

Tử Hàn Nguyệt một thân áo đen cùng người áo đen lúc trước tiến vào Kim Phong Vũ Lâu đi tới bên ngoài một biệt viện bỏ hoang.

“Bạch Sầu Phi nói người Thanh Long hội ở chỗ này sao?”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, ở ngay chỗ này?”

Người áo đen kia gật đầu tiến vào bên trong.

Bên trong sân bỏ hoang có một nam tử trẻ tuổi mặc áo bào xám đang ôm kiếm ngồi, không nhúc nhích, chính là A Phi.

Khi hai người bước vào.

Nam tử ôm kiếm mở mắt.

Hai người Tử Hàn Nguyệt vừa tiến vào cũng nhìn thấy A Phi.

Khoảnh khắc bọn họ nhìn thấy A Phi nhất thời cảm giác được một cỗ kiếm khí sắc bén ập vào mặt.

Trong kiếm khí này mang theo tử ý mãnh liệt.

“Tín vật!”

A Phi nhìn hai người, lạnh lùng nói.

Người áo đen lấy ra một tấm lệnh bài màu đen, trên lệnh bài có khắc thanh long.

Đây là tín vật mà Bạch Sầu Phi nghĩ ra.

“Các ngươi muốn giết ai?”

A Phi mở miệng nói.

“Hắn là người Kim Phong Tế Vũ Lâu đã nói với các người, chúng ta muốn mạng của Hách Liên Xuân Thủy.”

Người áo đen nhìn A Phi nói.

“Trước tiên trả một nửa tiền, trong vòng một tháng sẽ giải quyết Hách Liên Xuân Thủy.”

A Phi nói.

“Đây là một nửa tiền đặt cọc, kim phiếu chợ đen chính thống, có thể đổi bất kỳ lúc nào!”

Lúc người áo đen nói chuyện thì trong tay hắn có thêm năm tờ kim phiếu.

A Phi giơ tay thu lấy năm tờ kim phiếu.

“Phân đà thứ ba thuộc Chính Nguyệt đường [Thanh Long Hội] sẽ hoàn thành nhiệm vụ đúng thời hạn, các người có thể rời đi!”

A Phi trầm giọng nói.

Chương 191: [Thanh Long Hội] khuếch trương, không phục liền giết (1)

....

Bên ngoài Lĩnh Nam quận thành, trong một cung điện ở một sơn động nhỏ.

Có một nữ tử xinh đẹp mặc váy dài màu đỏ đang ngồi ngay ngắn trên ghế chính trong điện.

Nữ tử xinh đẹp có đôi mắt giống như hoa đào, chỉ là tàn mát ra không phải sự quyến rũ mà là âm lãnh.

Nữ tử xinh đẹp này chính là Mục Hồng Sương, thủ lĩnh của tổ chức [Sương Diệp] xếp thứ tám trong các tổ chức sát thủ ở Lĩnh Nam quận.

Tuy rằng trông nàng xinh đẹp nhưng ra tay rất tàn nhẫn, nếu không cũng sẽ không để cho tổ chức [Sương Diệp] trở thành tổ chức sát thủ xếp thứ tám ở Lĩnh Nam quận.

Đột nhiên ánh mắt Mục Hồng Sương hơi ngưng tụ.

Nàng ngửi thấy mùi máu tươi truyền đến, theo bản năng lập tức đứng lên.

Lúc này cửa điện bỗng nhiên bị mở ra.

Một nam tử từ bên ngoài chậm rãi cất bước tiến vào.

Mục Hồng Sương nhìn thấy nam tử, trong lòng căng thẳng, chăm chú quan sát người tới.

Đôi phương có dáng người cao ráo, mặc trang phục màu xám, góc áo rất ngắn, chỉ có thể che đến đầu gối, tay áo được buộc chặt, ngón tay nhỏ dài, khớp xương nhô ra, có vẻ rất có lực.

Trên mặt nam tử có ba vết sẹo nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy dữ tợn.

Bên phải thắt lưng cắm một thanh kiếm, chuôi kiếm bên trái, có thể thấy được đôi phương là một cao thủ dùng kiếm.

Thế nhưng điều làm cho Mục Hồng Sương cảm thấy kiêng kỵ chính là ánh mắt của người này.

Ánh mắt rất đáng sợ, mang một màu xám xịt không có cảm xúc, cũng không có sự sống!

Là một tên sát thủ, đây là ấn tượng đầu tiên trong lòng nàng.

Mình không cần thận liên có thể chết dưới kiếm của hắn.

“Ngươi là Mục Hồng Sương, thủ lĩnh tổ chức Sương Diệp.”

Người tới nhìn Mục Hồng Sương, mở miệng nói, giọng nói lạnh như băng không mang theo một chút tình cảm nào.

Điều này làm cho Mục Hồng Sương thấp thỏm trong lòng.

Nàng đè nén cảm xúc của mình, mở miệng nói:

“Ta là Mục Hồng Sương, thủ lĩnh tổ chức Sương Diệp.”

“Hôm nay tổ chức Sương Diệp quy thuận [Thanh Long Hội], trở thành thành viên đầu tiên của Chính Nguyệt Đường [Thanh Long Hội], ngươi có ý kiến gì không?”

Nam tử dùng đôi mắt màu xám tro nhìn chằm chằm.

Kinh Vô Mệnh và A Phi cùng nhau tiến đến nơi đây.

Thanh Long hội muốn phát triển thì nhất định phải có thành viên.

Lĩnh Nam quận có rất nhiều tổ chức sát thủ.

Ba tổ chức sát thủ đứng đầu nổi danh ở vương triều Đại Chu, vị trí thứ tư là thế lực bản địa ở Lĩnh Nam quận.

Các tổ chức sát thường hoạt động rất bí mật.

Nhưng sau khi Thiên Sách Đường gia nhập [Kim Phong Tế Vũ Lâu] thì có thể dễ dàng biết được vị trí của một ít tổ chức sát thủ.

Cho nên ý tưởng của [Thanh Long Hội] bên này chính là quy tụ một ít tổ sát thủ, thu nạp bọn họ trở thành thành viên phân đà.

Nghe được lời Kinh Vô Mệnh nói, Mục Hồng Sương hơi sửng sốt.

Đây là muốn thu tóm tổ chức [Sương Diệp] của nàng.

Cảm giác không cam lòng xuất hiện nhưng nhìn thấy ánh mắt màu xám tro của đối phương, nàng cảm giác chỉ cần mình nói một chữ không, như vậy đối phương có thể một kiếm chém giết nàng.

“Người là ai, dám đến thu tóm tổ chức [Sương Diệp] chúng ta! Đi chết đi, người ...”

Lúc này bỗng có một giọng nói từ bên ngoài truyền đến.

Âm thanh còn chưa dứt thì có một bóng đen từ ngoài điện phóng nhanh vào, hơn nữa chân đạp xuống mặt đất, bàn tay nâng lên nhanh chóng công kích phía sau Kinh Vô Mệnh.

Tốc độ bàn tay cực nhanh, còn mang theo một cỗ khí kinh màu đen, là một kẻ tu luyện độc công.

Thế nhưng lúc bàn tay sắp ấn ở sau lưng Kinh Vô Mệnh thì thân ảnh Kinh Vô Mệnh bỗng nhiên chuyển động, chỉ thấy một vết xám lướt ngang.

Thân hình người ra tay đột nhiên dừng lại, bàn tay công kích không khỏi rút trở về sờ vào cổ họng mình.

Lúc này có máu tươi chậm rãi tràn ra từ cổ hắn.

Một vết cắt xuất hiện.

Bùm!

Thân thể trực tiếp ngã xuống mặt đất, máu tươi ồ ạt chảy.

“Người cũng muốn có kết cục như hắn sao?”

Kinh Vô Mệnh nhìn Mục Hồng Sương nói.

“Thuộc hạ nguyện ý quy thuận [Thanh Long Hội]. ”

Mục Hồng Sương lập tức rời khỏi ghế, nâng tay hướng Kinh Vô Mệnh hành lễ.

“Đây là lệnh bài của [Thanh Long Hội] ta, người thuộc phân đà thứ hai của Chính Nguyệt Đường, người có thể gọi ta là Đà chủ. ”

Kinh Vô Mệnh ném một tấm lệnh bài đã chuẩn bị sẵn cho Mục Hồng Sương.

Mục Hồng Sương tiếp nhận lệnh bài, lập tức hành lễ lần nữa:

“Thuộc hạ tham kiến Đà chủ!”

Trong lòng nàng nổi sóng to gió lớn, một người mạnh như thế này chỉ là Đà chủ thôi sao?

Nàng rất muốn hỏi [Thanh Long Hội] có bao nhiêu phân đà nhưng mà lại không dám.

“Ba ngày sau đến Thiên Tinh cốc ngoài thành hội họp.”

Nói xong, Kinh Vô Mệnh xoay người rời đi.

Những người này có phải thật lòng quy thuận hay không hẳn không quá rất dễ ý, nếu như phản bội trực tiếp chém giết, tìm người thay thế là được.

Trên thế giới cái gì cũng có thể thiếu nhưng chính là không thiếu người.

Người muốn chết vậy thì chết, sau khi chết lại tìm người thay thế.

Trong điện, Mục Hồng Sương nhìn thấy Kinh Vô Mệnh rời đi thần sắc ngẩn ra, này giờ nàng còn đang suy đoán đối phương sẽ dùng thủ đoạn gì để không chế mình đây?

Không nghĩ tới lại xoay người rời đi nhanh gọn, căn bản không có dùng thủ đoạn không chế nàng.

“Không có không chế ta, chính là có ta cũng được không có cũng không, chỉ cần ta có ý gì khác sẽ bị chém giết?”

Thanh Long hội này rốt cuộc là thế lực như thế nào?”

Mục Hồng Sương trầm nghĩ.

Nàng rất mong chờ cuộc hội ngộ vào ba ngày tới.

Chương 192: [Thanh Long Hội] khuếch trương, không phục liền giết (2)

....

Bên này, Kinh Vô Mệnh ra khỏi sơn động nhìn xem phần tin tức, hướng một phương hướng khác mà đi.

Kim Phong Tể Vũ Lôu Bạch Sầu Phi lựa chọn cho bọn họ mười tám tổ chức sát thủ hiện tại có thể ra tay.

Hắn và A Phi cần thu phục toàn bộ mười tám tổ chức sát thủ này trong vòng ba ngày.

Đối phó với những tổ chức sát thủ này rất đơn giản, chính là một chữ giết.

Giết đến khi đối phương phục mới thôi.

Hòa Phong Đường, một trong ba tổ chức tình báo lớn ở Lĩnh Nam quận.

Một lão giả nhìn phần tình báo trong tay mình mà hai mắt híp lại, hắn nhận được tin tức Kinh Vô Mệnh đang thu nạp một ít tổ chức sát thủ.

Lão giả chính là đường chủ của Hòa Phong Đường, Liễu Sơn.

“Thanh Long này là thế lực gì, đã điều tra chưa?”

Ở đối diện hắn là một thanh niên mặc quần áo màu vàng, dáng người thon dài, chỉ là sắc mặt hơi âm trầm.

Người này là nghĩa tử của Liễu Sơn, tên Liễu Phong.

“Không có bất kỳ tin tức nào về [Thanh Long Hội], giống như lần đầu tiên xuất hiện.”

Liều Phong trầm giọng nói.

“Khoảng thời gian này Lĩnh Nam quận có vẻ hơi loạn, các loại thế lực nhao nhao xuất hiện, cũng không đáng lo.”

“Đến bây giờ biết bọn họ đã thu phục mấy tổ chức sát thủ rồi sao? ”

“Chúng ta nắm giữ tin tức đối phương chỉ mới thu phục hai nhà. ”

Liều Phong nói.

Có một số thủ lĩnh tổ chức sát thủ trực tiếp bị hàng phục, có người thủ lĩnh tổ chức sát thủ bị chém giết, người mới nhậm chức không xử lý kịp thời nên để một số người của thủ lĩnh truyền tin tức ra ngoài.

“Đương nhiên điều này cũng gián tiếp đánh dấu thanh danh của [Thanh Long Hội].”

“Đúng rồi, bên Kim Phong Tế Vũ Lâu có động tĩnh gì không.”

Liều Sơn mở miệng hỏi.

Đường chủ tiền nhiệm của Thiên Sách Đường chính là do bọn họ phối hợp với Hòa Phong Đường giết chết, hiện giờ Thiên Sách Đường gia nhập Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nạp Lan Dung Yên sẽ không vô duyên vô cớ gia nhập Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hắn là Kim Phong Tế Vũ Lâu đã đáp ứng điều kiện của nàng, cho nên Thiên Sách Đường mới có thể sáp nhập vào Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Điều này làm cho Hòa Phong Đường không thể không cảnh giác Kim Phong Vũ Lâu.

“Vẫn luôn chú ý tới, gần đây bọn họ đang tiếp nhận sản nghiệp của Tần gia cùng Dương gia. ”

“Đúng rồi còn có Huyết Kỳ môn Thượng Quan Huyết hai lần tiến vào Kim Phong Tế Vũ Lâu, xem ra Thượng Quan Huyết muốn hòa giải với Kim Phong Tế Vũ Lâu. ”

Liều Phong nói.

“Ta kêu người liên lạc người của Bách Hiểu Đạo, người liên lạc được chưa?”

Liều Sơn mở miệng hỏi.

“Đã liên lạc với Nhâm đường chủ của Bách Hiểu Đạo, bên ta có thể an bài nghĩa phụ gặp mặt hẳn bất kỳ lúc nào. ”

“Vậy giúp ta hẹn Nhâm đường chủ gặp mặt vào ngày mai. ”

Liều Sơn nói.

Thiên Sách Đường quy thuận Kim Phong Tế Vũ Lâu, Hòa Phong Đường bọn họ cũng cần tìm kiếm chỗ dựa vững chắc.

Nếu không chờ Kim Phong Tế Vũ Lâu xử lý xong chuyện của Tần gia cùng Dương gia, tiếp theo có thể ra tay với bọn họ.

Bách Hiểu Đạo chính là một trong năm tổ chức tình báo nổi tiếng nhất vương triều Đại Chu.

Dựa vào Bạch Hiểu Đạo thì bọn họ không cần sợ hãi Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Bên trong Sơn Hà môn.

Tô Thần đang tiến hành tu luyện, từng luồng khí kinh dọc theo lộ tuyến vận chuyển Bất Động Ma Thần Công lưu chuyển

trong kinh mạch, huyết nhục và gân cốt, giúp rèn luyện thân thể.

Viên Kim linh châu lúc trước lấy được từ chỗ Liễu Vô Mi đang tản ra từng chút khí tức màu vàng tràn vào thân thể Tô Thần, phối hợp với Bất Động Ma Thần Công rèn luyện thân thể.

Trong đan điền, Sơn Hà Chân Võ Kinh đang thôn phệ khí kinh Sơn Hà Công đang nhanh chóng trưởng thành, bất quá vẫn còn ở tầng thứ nhất.

Sơn Hà Chân Võ Kinh muốn tăng lên cần rất nhiều khí kinh Sơn Hà công.

Hắn nuốt đan dược bổ sung khí kinh, đảo mắt đã tiêu hao hết.

Đương nhiên Tô Thần đã bước vào tầng thứ nhất Sơn Hà Chân Võ Kinh, khí kinh hùng hậu gấp mấy lần người bình thường tu luyện Sơn Hà công.

Hiện tại thực lực của hắn xem như tân tinh trong Sơn Hà môn.

Đương nhiên hắn phải hiển lộ thực lực của mình mới tính chuyện này.

“Sơn Hà Chân Võ Kinh hắn là Mộ Dung Khinh Trần cố ý đặt ở nơi đó, hiện giờ ta đã bước vào tầng thứ nhất.”

“Hắn là nên nói tin tức này cho Mộ Dung Khinh Trần, xem đối phương có an bài gì.”

Tô Thần trong lòng nghĩ.

Một thời gian sau Tô Thần thu công sai bước ra khỏi tiêu viện.

Chuyện của Kim Phong Tế Vũ Lâu và Thanh Long Hội Tô Thần cũng không cần hỏi qua.

Nhân vật mà hần triệu hoán ra đều là cường giả một phương, làm việc còn lão luyện hơn mình nên không cần hỏi qua hần.

“Không biết ta thành công tu luyện Sơn Hà Chân Võ Kinh tầng thứ nhất, Mộ Dung Khinh Trần sẽ cho cái gì đây?”

Hiện tại Tô Thần muốn gia tăng địa vị của mình ở Sơn Hà môn.

Như vậy tiếp xúc nhiều thứ hơn thì hần mới có cơ hội nhận được nhiều thẻ rút thăm trúng thưởng hơn.

Dù sao nhiệm vụ xuất hiện quá ít.

Còn phải dựa vào kích hoạt phần thưởng.

Đương nhiên sinh ý của Kim Phong Tế Vũ Lâu cũng đang phát triển, mua bán tình báo có đôi khi không chỉ dùng tiền tài mà còn dùng bảo vật thể chấp vân vân.

Còn có tổ chức sát thủ Thanh Long Hội.

Hai thế lực lớn hoạt động, đến lúc đó tất nhiên sẽ thu được không ít bảo vật.

Chắc chắn có thể tiếp tục để hần kích hoạt thêm phần thưởng.

Tất nhiên tình hình sẽ không lạc quan hần nghĩ.

Chương 193: Sơn Hà Phó môn chủ, đệ tử thân truyền

....

Bảo vật của Trường Hận Cung đã bị Tô Thần lục lợi xong, cuối cùng hắn nhận được mười ba tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng và một thẻ rút thăm màu lam.

Phân điện Trường Hận cung Lĩnh Nam quận đã tồn tại nhiều năm.

Thế lực như vậy mà chỉ mang đến cho hắn có bấy nhiêu phần thưởng, qua đây có thể thấy được dựa vào phương thức dò xét bảo vật mà nhận thẻ rút thăm trúng thưởng không thể là con đường chính rồi, chỉ là một trong những con đường thu hoạch thôi.

Đương nhiên rất nhiều bảo vật hiếm lạ thì phân điện Trường Hận cung Lĩnh Nam quận đã giao nộp lên trên.

Trong vô thức Tô Thần đã đi tới Thiên Tuyết viện.

Thu Linh Nhi đưa mắt nhìn Tô Thần.

“Không phải ngươi một mực ở trong phòng tu hành sao?

Sao lại rảnh rỗi rồi đây?”

“Linh nhi tử, không phải lần trước ta tu luyện một bản công pháp tàn quyền tìm được bên trong vũ khố sao, ta đã đột phá đến tầng thứ nhất, ta muốn hỏi một chút về công pháp này.”

“Dù sao ta chỉ có ba tầng đầu, nếu như không có công pháp mấy tầng tiếp theo thì ta cảm thấy không cần tiếp tục tu luyện nữa.”

“Đó là công pháp tiểu thư cho người, người có thể tìm tiểu thư, thật ra chúng ta đã sớm biết người luyện thành rồi, ta còn tưởng rằng người muốn che giấu một thời gian đây?”

Không nghĩ tới hiện tại lại nói ra. ”

Thu Linh Nhi nhìn Tô Thần nói.

“Bất quá người cũng thật lợi hại, ngày đó lấy được Sơn Hà Chân Võ Kinh người cũng đã hoàn thành tu luyện tầng thứ nhất trong ngày, thời điểm Thái Vi tỷ trở về trên mặt còn tràn ngập kinh ngạc nha?”

“Đi, theo ta đi gặp tiểu thư đi!”

Thu Linh Nhi dẫn Tô Thần tiến đến hậu viện.

Lòng Tô Thần khẽ động, lúc ấy hắn không có che giấu chuyện mình tu luyện Sơn Hà Chân Võ Kinh, phỏng chừng thời điểm đó Thái Vi đã bên ngoài dò xét!

Lần này hắn tiến vào một góc sân trong hậu viện.

Mộ Dung Khinh Trần đang ở trong lương đình.

“Tiểu thư, Tô Thần luyện thành Sơn Hà Chân Võ Kinh tầng thứ nhất, hắn nói chỉ có ba tầng đầu cho nên muốn hỏi thêm mấy tầng phía sau. ”

Thu Linh Nhi mở miệng nói.

Mộ Dung Khinh Trần nhìn Tô Thần nói:

“Người rất có thiên phú tu luyện Sơn Hà Chân Võ Kinh, ta chuẩn bị dẫn người đi gặp sư tôn ta.

Để cho sư tôn thu người làm đồ đệ!”

Tô Thần nghe xong mà ngẩn ra, tỏ vẻ mừng rỡ.

Hắn không nghĩ tới Mộ Dung Khinh Trần này lại chuẩn bị tiến cử hắn cho sư tôn của nàng.

Sư tôn của Mộ Dung Khinh Trần chính là Mục Điền Vân, phong chủ Thiên La Phong, một trong ba vị phó môn chủ của Sơn Hà Môn.

Nếu mình có thể trở thành đệ tử của Mục Điền Vân.

Đó chính là đệ tử thân truyền của phó môn chủ, như vậy liền trực tiếp trở thành đệ tử chân truyền Sơn Hà môn.

Có tư cách tranh đoạt vị trí môn chủ Sơn Hà Môn.

Đây chính là một bước lên trời.

“Vậy đa tạ chủ sự!”

Tô Thần tạ ơn.

“Người không cần đa tạ ta, nếu như người không tu hành được Sơn Hà Chân Võ Kinh, như vậy sư tôn ta cũng sẽ không thu người. ”

“Đi thôi, người theo ta đi gặp sư tôn!”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

Mộ Dung Khinh Trần đứng dậy mang theo Tô Thần rời khỏi biệt viện, hướng đến chủ điện Thiên La Phong.

Trên đường đi, một số người nhìn thấy Tô Thần và Mộ Dung Khinh Trần, trên mặt đều có vẻ kinh ngạc.

Mộ Dung Khinh Trần hiếm khi rời khỏi Thiên Tuyệt viện.

Về phần Tô Thần thì căn bản không có mấy người biết hắn.

“Người kia làm sao có thể đi cùng với Mộ Dung trưởng lão, hắn là ai?”

“Không biết, nhìn bộ dáng của hắn không giống như là tùy tùng của Mộ Dung trưởng lão. ”

“Lệnh bài hắn đeo bên hông là lệnh bài đệ tử Thiên Tuyệt viện, sao hắn có thể đi cùng v Mộ Dung trưởng lão đi cùng

một chỗ!

Một số người nhìn thấy lệnh bài bên hông Tô Thần nhận ra Tô Thần là đệ tử Thiên Tuyết viện.

“Bọn họ đang đi đâu vậy?”

“Hình như là đến chủ điện! Chẳng lẽ có chuyện gì phát sinh?”

Một số người mở miệng.

Mộ Dung Khinh Trần mang theo đệ tử Thiên Tuyết viện đi tới chủ điện Thiên La Phong, khẳng định là có chuyện gì đó phát sinh.

Bên trong chủ điện có một nam tử mặc cẩm y đang nói chuyện với Thiếu chương giáo Càn Mục.

Nam tử cẩm ý này chính là Mục Điền Vân, phó môn chủ chấp chương Thiên La Phong Sơn Hà môn.

Nhìn thấy Mộ Dung Khinh Trần tiến vào, Càn Mục tươi cười.

Nhưng lúc nhìn thấy Tô Thần thì hấn bỗng nhíu mày lại.

Hắn không rõ Mộ Dung Khinh Trần mang theo Tô Thần tới nơi này làm gì?

“Gặp qua sư tôn, gặp qua Thiếu chương giáo. ”

Mộ Dung Khinh Trần hướng hai người hành lễ.

Tô Thần đi theo phía sau nàng, cũng lập tức hành lễ.

Sư tôn, vị này chính là Tô Thần, hắn đã hoàn thành tu luyện Sơn Hà Chân Võ Kinh tầng thứ nhất. ”

Mộ Dung Khinh Trần hành lễ rồi nói với Mục Điền Vân cùng Càn Mục.

Mục Điền Vân mặt không thay đổi, lúc trước Mộ Dung Kinh Trần đã nói cho hắn biết chuyện này.

Cần Mục thì tỏ vẻ kinh ngạc.

“Để ta xem Sơn Hà Chân Võ Kinh của ngươi như thế nào?”

“Đánh một quyền về phía ta, sử dụng Sơn Hà Chân Võ Kinh.”

Mục Điền Vân nhìn Tô Thần nói.

Tô Thần bước tới nhanh chóng vận chuyển Sơn Hà Chân Võ Kinh, có tiếng Huyền Quy gầm nhẹ phát ra từ trong cơ thể hắn.

Sau đó Tô Thần đánh ra một quyền.

Khí kinh khổng lồ giống như thủy triều ập về phía Mục Điền Vân.

Muốn có được nhiều hơn nên Tô Thần không cần phải giấu giếm.

Hắn đã toàn lực vận chuyển Sơn Hà Chân Võ Kinh.

Trải qua nhiều ngày như vậy Sơn Hà Chân Võ Kinh của hắn tăng lên không ít.

Mục Điền Vân vừa nhìn thấy khí kinh mà Tô Thần bộc phát, trên mặt liền có vẻ vui mừng, hắn biết Tô Thần mới tu luyện Sơn Hà Chân Võ Kinh không bao lâu.

Khí kinh trong cơ thể hắn lưu chuyển tràn ra tạo thành một tầng phòng hộ.

Phanh!

Khí kinh của Tô Thần va chạm với phòng hộ của Mục Điền Vân, có loại cảm giác như phòng hộ sắp bị ép sập.

Chương 194: Thẻ trái nghiem Tiết Y Nhân, di hình huyền ảnh (1)

....

Cách đó không xa, trong mắt Thiếu Chương Giáo Càn Mục tràn ngập sự kinh ngạc.

Hắn không nghĩ tới khí kinh của Tô Thần lại có xu thế ép sụp phòng hộ mà Mục Điền Vân dựng lên, tuy rằng Mục Điền Vân không có bộc phát toàn lực thể nhưng đã đủ cho mấy người thấy được khí kinh Sơn Hà Chân Võ kinh của Tô Thần hùng hậu.

Hô!

Tô Thần thu hồi khí kinh, không có tiếp tục ra tay.

Mục Điền Vân chỉ thăm dò Sơn Hà Chân Võ khí kinh của hắn mà thôi.

“Tầng thứ nhất rất vững chắc, khí kinh cũng rất hùng hậu, trách không được Khinh Trần lại coi trọng người như thế này, hôm nay người liền trở thành đệ tử thứ năm của Mục Điền Vân ta.”

“Ta sẽ an bài người công bố cho các đệ tử trong tông môn biết.

Mục Điền Vân tươi cười nói.

Nghe vậy, Tô Thần lập tức tiến lên:

“Đa tạ sư tôn.”

Hắn tới nơi này chính là vì trở thành đệ tử của Mục Điền Vân.

[Chúc mừng ký chủ trở thành đệ tử của Thiên La phong chủ Sơn Hà môn, thưởng một thẻ rút thăm trúng thưởng màu lam.]

Lúc này Tô Thần nhận được phần thưởng từ hệ thống.

“Chúc mừng sư phụ, chúc mừng Tô Thần sư đệ. ”

Mộ Dung Khinh Trần tiến lên chúc mừng.

Thiếu chương giáo Càn Mục thấy thế cũng tiến lên chúc mừng một chút.

Đúng lúc này có một bóng người từ bên ngoài tiến vào.

Người tới mặc kính trang, nhìn thấy Mục Điền Vân cùng Càn Mục lập tức hành lễ nói:

“Phó môn chủ, Thiếu chương giáo, môn chủ đang chờ các người đến đại diện thương nghị sự tình. ”

“Tới đại diện thương nghị sự tình?”

Mục Điền Vân khẽ nhíu mày.

“Tô Thần, ta sẽ an bài, người có thể đến tổng phong chọn một động phủ hoặc biệt viện độc lập.

“Về phần võ học, trước tiên cứ để cho Khinh Trần dạy người. ”

Mục Điền Vân nói với Tô Thần.

“Cẩn thận tuân mệnh lệnh của sư phụ.”

Tô Thần cũng không quá để ý chuyện Mục Điền Vân có dạy mình tu luyện hay không.

Hắn chỉ để ý thân phận hiện giờ của mình, đệ tử thứ năm của Mục Điền Vân.

Có thân phận này thì hẳn có thể tự do tiến vào Tầng thư lâu Sơn Hà môn.

Bất quá nếu chỉ là nghị sự bình thường, hẳn là Mục Điền Vân cũng có thời gian trở về dạy hẳn, nhưng hiện tại lại để cho Mộ Dung Khinh Trần dạy hẳn.

Xem ra cao tầng Sơn Hà Môn có chuyện trọng yếu cần thương nghị.

Sư đệ, hẳn là sư tôn có chuyện trọng yếu, nếu như người có vấn đề gì trên phương diện tu hành có thể trực tiếp hỏi ta trước. ”

Sau khi Mục Điền Vân rời đi Mộ Dung Khinh Trần mới mở miệng nói.

“Hiện giờ ta tu hành rất ít công pháp, tạm thời không có chỗ nghị hoặc. ”

“Sư tỷ, ta nghe nói sư tôn có tam đại tuyệt học, bao giờ ta mới có thể học?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

Phó môn chủ Sơn Hà môn Mục Điền Vân nổi danh với tam đại tuyệt học là Phá Tâm Liệt Diễm Chương, Truy Phong Thiên Lô Trảm, Thiên Huyền Thần Du Bộ.

Đây là ba đại võ kỹ thành danh của Mục Điền Vân.

Đương nhiên Tô Thần muốn nhìn xem ba quyển vũ kỹ này, xem xem có thể kích hoạt phần thưởng hay không.

“Chuyện này sư tôn xong việc thì hẳn sẽ dạy người. ”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Mộ Dung sư tỷ, vừa rồi sư tôn nói ta là đệ tử thứ năm, bốn vị đệ tử phía trước là ai?”

“Ta là tam sư tử của ngươi, phía trên ta có hai vị sư huynh, còn có một vị sư muội, tứ sư muội cùng hai vị sư huynh đều có việc nên không ở Sơn Hà môn, chờ bọn họ trở về ngươi có thể nhìn thấy. ”

“Thanh thúc, ngươi hỗ trợ an bài động phủ hoặc là biệt viện cho tiểu sư đệ.”

Mộ Dung Khinh Trần hướng ra ngoài điện nói.

Lúc này có một nam tử trung niên mặc thanh y tiến vào.

Nam tử hành lễ với Tô Thần và Mộ Dung Khinh Trần.

“Đây là Thanh thúc, ngày thường trợ giúp sư tôn quản lý Thiên La Phong.

Ngươi có chuyện gì có thể nói thẳng với Thanh thúc. ”

Mộ Dung Khinh Trần nói với Tô Thần.

“Gặp thanh thúc!”

Tô Thần hướng đối phương hành lễ.

“Tô Thần thiếu gia khách khí rồi, ta đây sẽ mang ngươi đi xem động phủ và biệt viện trước.”

Thanh thúc đáp lời.

Tô Thần đi theo Thanh thúc rời khỏi đại điện.

Trong điện chỉ còn lại mình Mộ Dung Khinh Trần.

“Tô Thần, ta đã tranh thủ cơ duyên cho ngươi rồi, hy vọng sau này ngươi có thể giúp được ta. ”

Mộ Dung Khinh Trần nhẹ giọng nói.

Tô Thần có thiên phú, Mộ Dung Khinh Trần nàng coi trọng thiên phú Tô Thần nên kết một phần thiện duyên.

Đi một vòng với Thanh thúc, tìm hiểu một chút tình huống của Thiên La Phong, lựa chọn một động phủ độc lập.

Động phủ thích hợp khổ tu cũng thích hợp cho Tô Thần thường xuyên rời khỏi Sơn Hà môn xuống núi.

Sau khi lựa chọn động phủ xong thì Thanh thúc mang theo Tô Thần đi tới chủ phong Sơn Hà môn nhận quần áo và lệnh bài đệ tử chân truyền.

Sau đó Tô Thần tự mình trở về động phủ.

Hôm nay mọi thứ diễn ra rất suôn sẻ.

Hơn nữa trở thành đệ tử chân truyền còn nhận được một tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu lam

Hiện tại hắn có mười ba tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng và ba thẻ rút thăm trúng thưởng màu lam.

Tô Thần đổi mười thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng thành một thẻ rút thăm trúng thưởng màu xanh lam.

Ngay lập tức hắn có bốn thẻ rút thăm trúng thưởng màu xanh.

Tô Thần chưa từng có nhiều thẻ màu xanh lam thế này.

Hắn sử dụng ba thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng còn lại trước.

【Đạt được 10 bình Khí Huyết Đan, thu được một ngân phiếu một vạn lượng, thu được 10 bình Chân Võ Khí Kinh Đan.】

Tất cả đều là vật phẩm.

Chương 195: Thẻ trải nghiệm Tiết Y Nhân, di hình huyễn ảnh (2)

...

Tiếp đến là sử dụng bốn tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu xanh.

【Đạt được mười năm khí kinh Sơn Hà công, đạt được thẻ trải nghiệm nhân vật Tiết Y Nhân, đạt được hai thẻ cường hóa sơ cấp, đạt được một thẻ Di hình huyễn ảnh. 】

“Một thẻ trải nghiệm sao?”

Tô Thần lập tức kiểm tra.

Thực lực của Tiết Y Nhân tương tự như Liễu Sinh Nhất Kiếm, đều là cường giả tiếp cận Thần phách hợp nhất.

Về phần tấm thẻ Di hình huyễn ảnh thì lúc sử dụng thân thể sẽ hóa thành huyễn ảnh bỏ chạy, là bảo vật dùng để chạy trốn.

“Không có rút được nhân vật nào nha, hơi lỗ rồi!”

Tô Thần cảm thán vì không rút được nhân vật.

Sau đó bình phục tâm tình bản thân, lấy đan dược ra bắt đầu tu hành.

Động phủ độc lập nên dù cho tu hành công pháp gì cũng sẽ không bị người khác phát hiện, rất là bí mật.

Về phần mười năm khí kinh Sơn Hà công, Tô Thần cũng trực tiếp sử dụng luôn, khí kinh Sơn Hà công tăng vọt kéo theo thực lực của hắn cũng nhanh chóng tăng vọt.

Bên Lĩnh Nam quận phủ, bầu không khí trở nên căng thẳng.

Bóng dáng Diêm Ngọc lần thứ hai xuất hiện ở chỗ Tử Hàn Nguyệt.

“Hiện giờ ở Lĩnh Nam quận phủ có người đang thôn tính các tổ chức sát thủ, hẳn là [Thanh Long Hội] mà lần trước Kim Phong Tế Vũ Lâu giới thiệu đi. ”

Diêm Ngọc nhìn Tử Hàn Nguyệt, mở miệng nói.

“Hẳn là bọn họ, chỉ là người mà ta nhìn thấy cũng không phải là người ra mặt.”

Tử Hàn Nguyệt trầm giọng nói.

“Không phải là người ra mặt?”

Nghe vậy, đồng tử Diêm Ngọc co rụt lại.

“Người thu phục những tổ chức sát thủ này tên là Kinh Vô Mệnh, am hiểu kiếm đạo, tay trái xuất kiếm cực nhanh, tạm thời còn chưa có ai có thể tránh thoát một kiếm của hắn. ”

“Hắn tự xưng là đã chủ một phân đà thuộc Chính Nguyệt đường [Thanh Long Hội], không biết người có biết bọn họ có bao nhiêu phân đà không? ”

Diêm Ngọc hỏi.

“Ta thật sự không biết rõ người này, lần trước người ta gặp cũng là một cao thủ kiếm đạo, kiếm khí trên người hắn khiến cho ta sợ hãi, hắn tự xưng là người phân đà thứ ba Chính Nguyệt đường [Thanh Long Hội]. ”

Tử Hàn Nguyệt nói.

Thật ra nàng cũng biết chuyện diễn ra gần đây ở Lĩnh Nam quận.

Thủ đoạn khuếch trương của [Thanh Long Hội] nằm ngoài dự liệu của nàng.

“Đầu tiên là Kim Phong Tế Vũ Lâu, hiện tại lại tới [Thanh Long Hội], hơn nữa Lăng Nguyệt Kiếm Phái có tin tức về [Kim Mai Bình], ta cảm giác Lĩnh Nam quận bên này sắp loạn rồi!”

Diêm Ngọc trầm giọng nói.

“Loạn thì mới có cơ duyên.

Đúng rồi, ta nhận được tin tức Hách Liên Xuân Thủy sắp đến Lĩnh Nam quận!”

“Với thực lực mà [Thanh Long Hội] bày ra, hẳn là bọn họ có thể giết chết Hách Liên Xuân Thủy, người phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Bên ta đã an bài xong, nhưng ta không hy vọng người của [Thanh Long Hội] ra tay với Hách Liên Xuân Thủy bên trong Lĩnh Nam quận. ”

“Ta hy vọng bọn họ ra tay ở bên ngoài Lĩnh Nam quận, đây cũng là mục đích ta tới tìm người.”

Diêm Ngọc nói.

“Bên ngoài Lĩnh Nam quận?”

Tử Hàn Nguyệt nghe xong lông mày khẽ nhíu lại.

Ra tay ở bên ngoài Lĩnh Nam quận, nếu như vậy thì Diêm Ngọc có thể trốn tránh một ít trách nhiệm.

“Chẳng lẽ Diêm Ngọc này đã liên lạc với người ở Kinh sư.
”

Trong lòng nàng khẽ động nhưng vẫn gật đầu đáp ứng:

“Được, ta sẽ an bài chuyện này. ”

“Đúng rồi, thù lao còn lại sau khi Hách Liên Xuân Thủy chết người trả giúp ta.”

Diêm Ngọc nhìn Tử Hàn Nguyệt rồi nói.

“Diêm thống lĩnh, số lượng hoàng kim nhiều như vậy người bảo ta trả sao?”

Đôi mắt đẹp của Tử Hàn Nguyệt trong nháy mắt xuất hiện âm trầm.

“Nếu như không phải Hàn Nguyệt giáo các người muốn tìm người thay thế ta thì làm sao mà phát sinh nhiều chuyện như vậy?”

“Đây là cái giá mà các người nên trả. ”

Diêm Ngọc bình tĩnh nói.

“Xem ra gần đây Diêm thống lĩnh đã móc nối với bên Kinh sư, muốn đưa số hoàng kim còn lại đến Kinh sư đi. ”

“Người không sợ ta hủy bỏ truy sát Hách Liên Xuân Thủy sao? ”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Diêm Ngọc nói.

“Hàn Nguyệt cô nương nhìn rất thấu triệt, quả thật ta muốn đưa số hoàng kim còn lại vào Kinh sư. “

“Còn nữa, Hách Liên Xuân Thủy tới nơi này để điều tra [Kim Mai Bình], nhưng nếu như ta tiết lộ một ít tin tức của Hàn Nguyệt giáo, ta nghĩ hẳn sẽ có hứng thú với các người hơn đó.”

“Các người cũng không muốn bị theo dõi đi!”

Diêm Ngọc bình tĩnh nói tiếp.

“Người đang uy hiếp chúng ta?”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Diêm Ngọc nói.

“Không phải uy hiếp, giết Hách Liên Xuân Thủy đối với các người có lợi, đối với ta cũng có lợi, mỗi bên một nửa là chuyện bình thường. ”

“Ta tra được một ít tin tức về [Kim Mai Bình], chuyện này có thể liên quan đến quận thủ Lĩnh Nam quận. ”

Diêm Ngọc trầm giọng nói.

“Người nói chuyện [Kim Mai Bình] có liên quan đến quận thủ?”

Tử Hàn Nguyệt ngẩn ra.

“Chỉ là suy đoán, không có bằng chứng!”

“Người có thể để cho người điều tra một chút, hẳn là sẽ có thu hoạch. ”

“Vì sao người không tự mình điều tra!”

Tử Hàn Nguyệt có chút khó hiểu hỏi.

“Tuy rằng Bắc Trấn Phủ Ti chúng ta độc lập bên ngoài, nhưng quận thủ chính là đại quan phong cương, một khi điều tra đến hẳn nhất định sẽ bị hắn phát hiện, ta cũng không muốn đắc tội quận thủ. ”

Diêm Ngọc nói xong liền xoay người rời đi.

Sau khi Diêm Ngọc rời đi.

Một lão phụ tóc bạc xuất hiện phía sau Tử Hàn Nguyệt, lão phụ gầy ốm và già nua, hai mắt khẽ mở, trông mắt không có chút trong trẻo nào.

Chương 196: Dã tâm của Độc Cô Vô Địch, Quỷ vực

....

Nàng nhìn thoáng về hướng Diêm Ngọc rồi đi sau đó mở miệng nói.

“Thánh nữ, không thể lưu lại Diêm Ngọc này, tốt nhất là giải quyết hẳn nhanh sớm, nếu không có một số việc sẽ bị lật ra, cực kỳ bất lợi đối với ngươi!”

Lão phụ trầm giọng nói.

Nghe được lời của nàng, Tử Hàn Nguyệt trầm tư:

“Nhưng Long bà à, bên chúng ta không có người nào có thể giết chết Diêm Ngọc?”

“Lão nô có thể xuất thủ giết chết Diêm Ngọc.”

Lão phụ mở miệng nói.

Giọng điệu cực kỳ bình tĩnh, có thể thấy được lão phụ này không để Diêm Ngọc ở trong mắt.

“Ngài không thể xuất thủ, một khi xuất thủ thì hành tung của ngài sẽ bị lộ ra, đến lúc đó càng phiền toái hơn. ”

Tử Hàn Nguyệt lắc đầu nói.

“Vậy chỉ có thể mời người khác ra tay, lúc trước Thánh nữ có nhắc tới [Thanh Long Hội]. ”

“[Thanh Long Hội] thu phí quá cao.

Trả xong thù lao giết Hách Liên Xuân Thủy thì ta cũng không còn tiền. ”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Thánh nữ, gần đây [Kim Phong Tế Vũ Lâu] đang thu mua tin tức, chúng ta bán chút tin tức cho bọn họ có lẽ gom đủ tiền thuê sát thủ.

Lão phụ nói.

“Chuyện này cũng có thể.”

Vẻ sầu não trên mặt Tử Hàn Nguyệt nhanh chóng biến mất.

Hàn Nguyệt giáo nắm giữ không ít bí mật, bán một ít tin tức cho [Kim Phong Tế Vũ Lâu] cũng không phải không thể được.

“Chuyện này lão thân tự mình đi làm, thuận tiện dò xét Kim Phong Vũ Lâu một chút.”

“Vậy làm phiền Long bà.”

Tử Hàn Nguyệt khom người tạ ơn.

“Đây là chuyện mà lão thân nên làm!”

Nói xong, lão phụ cũng xoay người rời đi.

Ở một nơi khác, là Kim Phong Tế Vũ Lâu Khánh Thành.

Hiện giờ đã trở thành thế lực bá chủ Khánh Thành, không chế hết thầy sinh ý.

Bạch Thiên Vũ và Độc Cô Vô Địch đang ngồi trong lầu uống trà nhìn ra đường phố bên ngoài

Lúc này khí tức trên người Độc Cô Vô Địch đã hoàn toàn khôi phục.

“Chúc mừng Độc Cô tiên sinh thực lực tiến thêm một bước!”

Bạch Thiên Vũ nói.

“Còn thiếu một chút!

Bất quá cũng sẽ nhanh thôi.

Thiên Vũ huynh, người đạt được Huyết đao mà chủ thượng đưa tới thực lực tăng vọt, ta cũng phải chúc mừng người đây.”

“Hiện giờ Kim Phong Tế Vũ Lâu bên này đã hoàn toàn nắm lấy Khánh Thành, có thể giao cho Lăng Thiên Hà quản lý.”

“Chúng ta nên trợ giúp chủ thượng khuếch trương thế lực, đưa Kim Phong Vũ Lâu tiến ra ngoài.”

Độc Cô Vô Địch nói.

Kiếp trước Bạch Thiên Vũ và Độc Cô Vô Địch đều là nhân vật hùng bá một phương, làm sao có thể ở lý một nơi nhỏ bé như Khánh Thành chứ.

Hiện giờ khuếch trương phát triển ở Lĩnh Nam quận thì cũng đã có người phụ trách.

Như vậy bọn họ muốn phát triển cũng chỉ có thể hướng ra tái ngoại thôi.

Thế lực tái ngoại mạnh nhất ở gần Khánh Thành chính là Tử Đàn cung.

Mấy ngày trước Tử Đàn cung còn phái người đến tiếp xúc với Bạch Thiên Vũ, hy vọng sẽ hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Độc Cô huynh muốn động thủ với Tử Đàn cung sao?”

Tử Đàn cung không phải dễ dàng đối phó như vậy, từ tư liệu chúng ta có, bọn họ có thể đối địch với Phật tông mà còn tồn tại tới bây giờ, có thể thấy được bên trong tuyệt đối có cường giả.”

Bạch Thiên Vũ nói.

“Khu vực tái ngoại giáp với Khánh Thành, cũng không chỉ có mình Tử Đan cung, còn có một ít môn phái ma đạo. ”

“Chúng ta có thể động thủ, không chế những môn phái ma đạo khác trước. ”

Độc Cô Vô Địch đáp lời.

“Xem ra Độc Cô huynh đã có ý tưởng, như vậy chúng ta liền hành động thôi.”

Lúc này bỗng có tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi!”

Bạch Thiên Vũ nói.

“Gặp qua lâu chủ, gặp qua Độc Cô tiên sinh, bên ngoài có một người tự xưng là người tái ngoại đến từ Quỷ vực, muốn gặp các người. ”

Lăng Thiên Hà tiến vào nói.

“Quỷ vực, một trong những đại phái ma đạo, bọn họ tới nơi này làm gì!”

Bạch Thiên Vũ khẽ nhú mày.

Là người tọa trấn Kim Phong Tế Vũ Lâu Khánh thành, tất nhiên Bạch Thiên Vũ biết tình huống các thế lực ma đạo tái ngoại hiện giờ.

“Độc Cô tiên sinh, chúng ta đi gặp đối phương đi.”

Bạch Thiên Vũ đứng lên nói với Độc Cô Vô Địch.

Mấy ngày nay Độc Cô Vô Địch cũng tham khảo tình huống một ít thế lực tái ngoại, biết Quỷ vực này không đơn giản.

Hai người cùng Lăng Thiên Hà đi xuống lầu

Trong phòng tiếp khách, có một nam tử mặc đồ đen kín bụng đang đứng, toàn thân tỏa ra một cỗ hàn ý.

Đột nhiên hắn đưa mắt nhìn về phía cửa.

Nhìn thấy Bạch Thiên Vũ và Độc Cô Vô Địch tiến vào phòng, trong đôi mắt người đồ đen này xuất hiện sự kinh ngạc.

Lúc Bạch Thiên Vũ và Độc Cô Vô Địch tiến vào, hắn cảm giác được khí tức mà hai người phát ra, trong lòng khẽ động.

“Gặp qua Bạch lâu chủ, Độc Cô Vô Địch tiên sinh!

Tại hạ là Quỷ vực Thập

Người đồ đen tự lên tiếng 1 giới thiệu trước.

Nghe đồn Quỷ vực có mười ngọn núi, mỗi ngọn núi đều có một vị Đương đầu.

Mười Đương đầu rất là thần bí, chưa từng có ai từng thấy qua bộ mặt thật của bọn họ.

Không nghĩ tới người đến Kim Phong Tế Vũ Lô Khánh Thành lần này lại là Quỷ vực Thập đương đầu.

Chương 197: Hách Liên Xuân Thủy, A Phi, Kinh Vô Mệnh (1)

Bên ngoài Lĩnh Nam quận.

Trên quan đạo, một chi đội ngũ đang tiến về phía trước, ở giữa đội ngũ là một chiếc xe ngựa rộng lớn.

Trước sau xe ngựa cưỡi ngựa cao lớn là vệ binh Bắc Trấn Phủ Ti.

Có một số tùy tùng xung quanh.

Bên trong xe ngựa rộng lớn là thanh niên mặc cẩm y đang nằm.

Trong miệng là rượu ngon.

Bên cạnh có một nữ tử mặc váy dài màu tím đang hầu hạ.

Ở đối diện hắn còn có một lão giả mặc kinh trang, sắc mặt lão giả không thấy già nua, cả người lộ ra một cỗ cảm giác cường tráng.

Thanh niên áo gấm nửa nằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Còn bao lâu nữa mới đến Lĩnh Nam quận phủ?”

Thanh niên mở miệng nói.

“Tiểu hầu gia, chúng ta còn nửa ngày lộ trình là tiến vào địa giới Lĩnh Nam quận, lại lái xe hai ngày nữa là có thể tới Lĩnh Nam quận phủ!

Thị nữ váy tím bên cạnh hắn nói.

Từ lời nói của nữ tử này có thể biết được, thanh niên này chính là con trai của Trần Nam Hầu đến Lĩnh Nam quận, Hách Liên Xuân Thủy.

“Còn lâu như vậy sao?”

Hách Liên Xuân Thủy lắc đầu nói.

“Tiểu hầu gia, chuyến đi Lĩnh Nam quận phủ lần này, chỉ sợ sẽ không bình tĩnh như vậy, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút.”

Lão giả mặc kính trang mở miệng nói.

“Chẳng lẽ Diêm Ngọc kia không muốn giao ra vị trí thống lĩnh sao?”

“Một tên ăn cây táo rào cây xung, đã sớm muốn thu thập hắn, chỉ là không có cơ hội thôi. ”

Nghe vậy, Hách Liên Xuân Thủy lạnh lùng nói.

Trong giọng nói tràn ngập sự khinh thường đối với Diêm Ngọc.

“Tiểu hầu gia, Diêm Ngọc có thể ngồi vững trên vị trí thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận nhiều năm, không thể khinh thường. “

“Tuy rằng hiện giờ quan hệ giữa bọn họ và Mật Tông Thanh Long Tự xuất hiện chút trục trặc, nhưng không chừng là hỏa mù do bọn họ phóng ra. ”

“Lĩnh Nam quận nói cho cùng là địa bàn Mật Tông.”

Giả vờ lão giả nói.

“Mật Tông thì như thế nào? Lần này Lăng Nguyệt Kiếm Phái xuất hiện [Kim Mai Bình] là thế lực khác của chúng ta, cơ hội tiến vào Lĩnh Nam quận. ”

“Gần đây Lăng Nguyệt Kiếm Phái bên kia có động tĩnh gì?

Hách Liên Xuân Thủy mở miệng nói.

“Hết thấy đều rất bình tĩnh nhưng thế lực trong Lĩnh Nam quận hẳn là ngồi không yên, ta đã thông tri Sơn Hà môn, để cho bọn họ tập trung người tiến tới Lăng Nguyệt Kiếm Phái.”

“Tận lực trước khi tiểu hầu gia người đến Lĩnh Nam quận phủ, đem một ít không khí bật ra.”

“Đến lúc đó tiểu hầu gia người vừa đến liền có thể tiêu diệt Lăng Nguyệt Kiếm Phái trước.”

Lão giả giả vờ mở miệng nói.

Qua cuộc nói chuyện của bọn họ, số lần nhắc tới [Kim Mai Bình] chỉ có một lần, ngược lại đặc biệt đề ý Lăng Nguyệt Kiếm Phái giống như mục đích chủ yếu là tiêu diệt Lăng Nguyệt Kiếm Phái.

“Lăng Nguyệt Kiếm Phái này cũng xui xẻo, vì nịnh bợ Thái tướng mà đưa ra [Kim Mai Bình], nhưng lại là giả.

“Vì thế Thái tướng giận dữ mượn cơ hội muốn cho Lĩnh Nam quận trở nên loạn.”

“Xem có thể làm suy yếu thế lực của Mật Tông ở Lĩnh Nam quận hay không.”

“Chúng ta cũng chỉ là một thanh đao trong tay người ta mà thôi.”

“Không biết vì sao lần này phụ thân lại hợp tác với Thái tướng?”

Thanh niên không khỏi lên tiếng.

“Tiểu lão nô cũng không biết.”

Lão giả giả vờ nói.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng người lái xe quất to kéo cương ngựa.

Đoàn xe từ từ dừng lại.

Ánh mắt Hách Liên Xuân Thủy ngưng tụ, nữ tử váy tím bên cạnh hẳn thì mở rèm cửa sổ hỏi.

“Có chuyện gì xảy ra. ”

“Tử cô nương, hình như phía trước có hai người chặn đường.”

Người lái xe lập tức đáp.

“Hai người!”

Nghe vậy, nữ tử váy tím ngẩn ra, trên mặt lộ ra vẻ đề phòng lập tức lui vào trong xe.

“Tiểu hầu gia, có thể có sự tình ngoài ý muốn, người ở trên xe, ta xuống xem một chút.”

Nữ tử được gọi là Tử cô nương mở miệng nói.

Hách Liên Xuân Thủy, ánh mắt ngưng tụ, gật gật đầu.

Nàng nhảy ra khỏi xe ngựa.

Lúc này thủ vệ Bắc Trấn Phủ Ti tay chạm đao nhìn chăm chăm hai người phía trước.

Trong tay hai người đều ôm trường kiếm.

Một người sắc mặt tràn ngập tử khí, còn một người thì treo nụ cười.

Chính là Kinh Vô Mệnh và A Phi.

Bọn họ tới nơi này là vì lấy mạng Hách Liên Xuân Thủy.

Hách Liên Xuân Thủy là nhi tử của Trấn Nam Hầu, bên người tuyệt đối có cao thủ.

Vì vậy hai người liền cùng nhau tới.

Đương nhiên Tiêu Thu Thủy cũng ở trong tối lược trận.

Thanh Long hội lần đầu tiên ra tay, tuyệt đối không thể xuất hiện vấn đề.

“Các ngươi là ai, không biết đây là đoàn xe của ai sao?”

Một người trong đó lớn tiếng nói.

“Chẳng lẽ đây không phải là đoàn xe của tiểu hầu gia Hách Liên Xuân Thủy sao?”

A Phi mỉm cười đáp lời.

“Biết mà các ngươi vẫn còn...”

Người lên tiếng nói đến đây, ánh mắt ngưng tụ, nắm chặt bội đao trong tay.

Lúc trước bọn họ suy đoán đối phương có ý không tốt.

Thế nhưng đối phương trực tiếp nói rõ là đến vì tiểu hầu gia khiến bọn họ có chút khản trương.

Chương 198: Hách Liên Xuân Thủy, A Phi, Kinh Vô Mệnh (2)

Hô!

Đúng lúc này.

Nữ tử váy tím đã đi tới trước đoàn xe.

Thủ vệ Bắc Trấn Phủ Ti lập tức hành lễ với nữ tử, nàng đưa mắt nhìn về phía Kinh Vô Mệnh cùng A Phi.

“Xem ra các ngươi là vì tiểu hầu gia nhà chúng ta mà đến, hiện tại rời đi thì chúng ta có thể dâng lên một nửa tiền thù lao.”

Nữ tử vừa mở miệng chính là một nửa thù lao cho bọn họ.

Nàng biết mục đích của Kinh Vô Mệnh và A Phi.

“Cô nương thật sự sáng khoái, bất quá lần này chúng ta chỉ cần đầu của tiểu hầu gia, không cần những thứ khác!”

A Phi mở miệng nói.

Lúc hắn nói chuyện thì sáu tên thủ vệ Bắc Trấn Phủ Ti phía sau đã nhanh chóng rút đao, trực tiếp vọt về phía A Phi cùng Kinh Vô Mệnh.

Đao quang giống như sao băng lướt ngang, tốc độ cực nhanh.

Bọn họ có thể bị Hách Liên Xuân Thủy nhìn trúng trở thành thủ vệ hộ tống đến Lĩnh Nam quận, thực lực tất nhiên khá bất phàm.

Chỉ là bọn họ nhanh, nhưng mà đối mặt với người nhanh hơn bọn họ.

Thân hình A Phi và Kinh Vô Mệnh thân hình chợt lóe, sau đó là kiếm quang chợt lóe.

Phập! Phập! Phập!

Sáu tên thủ vệ Bắc Trấn Phủ Ti ngã xuống đất, trường đao trong tay rơi ra.

Trên ngực bọn họ đều có một vết rõ ràng.

Kiểm khí trực tiếp xuyên qua trái tim, một kích mất mạng.

“Kiếm thật nhanh!”

Nữ tử váy tím nhìn thấy cảnh này mà cả kinh, kiếm khí nháy mắt xuyên tim, tốc độ cực nhanh.

Cả nàng cũng không theo kịp.

Hơn nữa không phải một người mà là hai người này đều như vậy.

“Các người là ai?”

Nữ tử váy tím đè nén sự khủng hoảng trong lòng, đưa mắt nhìn Kinh Vô Mệnh và A Phi rồi nói.

【Thanh Long hội, Chính Nguyệt Đường, Kinh Vô Mệnh, A Phi.】

Hai người đồng thời đáp lại.

“[Thanh Long Hội]”

Nữ tử váy tím lục tìm các thể lực mà mình nhận biết, thế nhưng không tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Nàng nhú mày, thả một con chim ruồi bay ra khỏi ống tay áo, sau đó thân hình nhanh chóng lui về phía sau.

“Ngăn họ lại!”

Nàng quát nhẹ một tiếng, những tên thủ vệ còn lại lập tức công kích A Phi cùng Kinh Vô Mệnh.

“Vô ích!”

A Phi và Kinh Vô Mệnh vọt tới.

Từng tên thủ vệ nối nhau ngã xuống đất.

Nữ tử váy tím đã lui về trước xe ngựa, ở trong xe ngựa, Hách Liên Xuân Thủy đã cầm thêm một thanh trường thương màu bạc.

Ánh mắt lão giả mặc kính trang trở nên sắc bén bước ra khỏi xe ngựa.

Thay vì rời đi, họ chờ đợi A Phi và Kinh Vô mệnh đến.

“Không nghĩ tới các ngươi lại không trốn!”

A Phi nhìn Hách Liên Xuân Thủy rồi nói.

“Ta chưa từng nghe qua [Thanh Long Hội], nhưng có thể lập tức phái ra hai vị cao thủ như vậy, [Thanh Long Hội] các ngươi không đơn giản. ”

“Các ngươi đến đây giết ta cũng là vì tiền, đôi phương ra bao nhiêu, ta có thể ra gấp đôi.”

Hách Liên Xuân Thủy mở miệng nói.

“Đáng tiếc, nếu như là nhiệm vụ bình thường có lẽ chúng ta sẽ đổi ý, chỉ là ngươi không nên tới Lĩnh Nam quận.”

A Phi đáp lại lời Hách Liên Xuân Thủy.

“Xem ra có người trong Lĩnh Nam quận không muốn ta tới.”

Hách Liên Xuân Thủy mở miệng nói.

“Cho ngươi một lựa chọn, cùng cảnh giới đánh một trận với ta, ngươi chết thì ta rời đi, ta chết thì hán rời đi.”

A Phi nhìn Hách Liên Xuân Thủy, cho đôi phương lựa chọn.

Hách Liên Xuân Thủy nghe xong ánh mắt ngưng tụ.

“Làm càn, chỉ bằng hai người các ngươi, lão phu đến lĩnh giáo thực lực của các ngươi một chút.”

Lão giả bên cạnh Hách Liên Xuân Thủy lạnh lùng lên tiếng rồi bước tới.

“Tử Y, ta ngăn cản bọn họ, ngươi mang tiêu hầu gia rời đi.”

Lão giả phân phó.

Khí tức Luyện Phách cảnh hậu kỳ bộc phát ra, một cỗ khí kình khủng bố áp tới hai người A Phi.

Thế nhưng khí kình của hắn lại không có tác dụng gì.

Bởi vì Kinh Vô Mệnh và A Phi chỉ thua kém hắn một cảnh giới mà thôi.

Cỗ khí thế này không áp chế được hai người bọn họ.

Bất quá kiếm khí trên người Kinh Vô Mệnh cũng bị khí kình của hắn dẫn dắt ra ngoài.

Nhất thời hai cỗ khí kình khủng bố va chạm hình thành khí lăng làm bụi bay mù mịt.

Hơn nữa trong không khí còn có tiếng nổ lộp bộp.

Cuối cùng thân thể hai người đồng thời lui về phía sau.

Kinh Vô Mệnh lùi lại ba bước, đối phương lùi lại hai bước

Khí kình vẫn có chút chênh lệch.

Thế nhưng Kinh Vô Mệnh hắn dùng kiếm, kiếm mới là vũ khí giết người của hắn.

“Đây là cơ hội cho ngươi!”

A Phi nhìn Hách Liên Xuân Thủy.

Ánh mắt Hách Liên Xuân Thủy lóe lên.

“Tiểu hầu gia, đi!”

Lúc này lão giả gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên tóm lấy Hách Liên Xuân Thủy, muốn mang Hách Liên Xuân Thủy chạy trốn.

Thế nhưng vào giờ khắc này có một đạo kiếm quang đột nhiên từ bên cạnh lão giả gào thét.

Lão giả vươn bàn tay còn lại, cảm nhận được sự sắc bén kinh dị nên chỉ có thể rút lui.

Thế nhưng một đạo kiếm khí màu xám tro khác lại xé rách không khí, trực tiếp bắn về phía ngực của hắn.

Nhìn thấy kiếm khí bắn tới, lão giả nâng bàn tay lên.

Triều Thiên Phúc Hải Công.

Hắn đánh ra một chưởng, khí kinh giống như thủy triều tràn tới, vùi lấp kiếm khí.

Chương 199: Là Hách Liên Xuân Thủy, cũng không phải Hách Liên Xuân Thủy

Khí kinh này mạnh mẽ xé rách không khí ngăn trở kiếm khí bắn tới, hơn nữa còn trở tay ép về phía Kinh Vô Mệnh.

Sắc mặt Kinh Vô Mệnh không thay đổi.

Thân hình không lùi mà còn tiến, cả người giống như một mũi tên phóng tới.

“Muốn chết!”

Lão giả thấy cảnh này, gương mặt trở nên dữ tợn, khí kinh trong lòng bàn tay càng thêm đáng sợ, giống như một vòi rồng mãnh liệt quét tới Kinh Vô Mệnh.

Kinh Vô Mệnh vẫn tiến lên, né tránh công kích sau đó xuất hiện ở trước mặt đối phương.

Hàn mang trong đôi mắt màu xám tro chột lóe.

Một đạo kiếm khí màu xám lóe lên, trong nháy mắt đâm vào trái tim đối phương.

Một kiếm xuyên tim.

A!

Lão giả kia nhìn trường kiếm cắm trên ngực mình, trong ánh mắt tràn ngập sự khó tin.

Kinh Vô Mệnh không có đề ý tới ánh mắt của hắn mà rút trường kiếm về.

Bùm!

Thân thể lão giả ngã xuống trên mặt đất.

“Vốn có thể không chết, dù sao người ta cũng không trả tiền, chúng ta không cần giết người.”

Nhìn Kinh Vô Mệnh rút trường kiếm của mình về, A Phi thở dài nói.

“Không biết tiểu hầu gia có nắm lấy cơ hội lần này hay không!”

A Phi nhìn Hách Liên Xuân Thủy nói.

“Được rồi!”

Lúc này Hách Liên Xuân Thủy cũng không có lựa chọn nào khác.

Hắn nắm chặt trường thương màu bạc trong tay, khí thế trên người bắt đầu biến hóa, ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

Đột nhiên trường thương trong tay hắn chuyển động, thương hóa thành tàn ảnh công kích A Phi.

Tốc độ cực nhanh, A Phi xuất kiếm ngăn cản, kiếm quang và thương ảnh không ngừng va chạm trên không trung.

Nhưng sau đó kiếm quang liền che lấp thương ảnh.

Cuối cùng thương ảnh biến mất chỉ còn kiếm quang.

Sau đó là hai bóng người tách ra.

Hách Liên Xuân Thủy tay phải cầm trường thương đứng bất động, trên ngực có máu chảy ra.

Hắn bị một kiếm của A Phi đâm xuyên qua ngực.

“Kiếm của người nhanh hơn thương của ta, ta bại không oan uổng, bất quá sẽ có người tìm người báo thù cho ta.”

“Nể tình ngươi và ta công bằng đánh một trận, ta nói cho ngươi biết, ta là Hách Liên Xuân Thủy, cũng không phải là Hách Liên Xuân Thủy.”

Bùm!

Hách Liên Xuân Thủy nói xong câu này liền ngã xuống.

A Phi nhìn thi thể Hách Liên Xuân Thủy mà khẽ nhú mày.

Hắn không rõ ý câu cuối cùng Hách Liên Xuân Thủy nói.

Thế nhưng hắn tin tưởng đối phương sẽ không vô duyên vô cớ nói ra những lời này.

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía nữ tử váy tím.

Sắc mặt nữ tử thay đổi.

Tiểu hầu gia chết rồi thì các nàng cũng khó sống.

Về phần câu nói cuối cùng của Hách Liên Xuân Thủy có ý gì, nàng cũng không biết.

“Đi!”

Kinh Vô Mệnh mở miệng nói.

Hai người nhanh chóng xoay người rời đi.

Sau khi hai người rời đi, nữ tử váy tím nhanh chóng đi tới trước thi thể Hách Liên Xuân Thủy.

“Đưa thi thể tiểu hầu gia đưa về Kinh sư!”

Đây là chuyện duy nhất mà bọn họ có thể làm bây giờ.

Chẳng bao lâu sau tin tức Hách Liên Xuân Thủy bị A Phi và Kinh Vô Mệnh thuộc Chính Nguyệt Đường [Thanh Long Hội] chém giết nhanh chóng truyền ra.

Bên ngoài Lĩnh Nam quận, trong một trạm dịch.

Một thanh niên có gương mặt trắng nõn, khí độ bất phàm đang đứng ở bên cửa sổ, ánh mắt sáng ngời nhìn ra bên ngoài.

Lúc này có một nam tử bước vào phòng.

“Thiếu gia, thể thân của ngài chết!

Kẻ ra tay chính là A Phi thuộc Chính Nguyệt đường [Thanh Long Hội]!”

“Áp chế thực lực đánh với thể thân của thiếu gia một trận, thể thân của ngài không tiếp được mấy chiêu của đối phương liền bị một kiếm xuyên qua trái tim.”

Nam tử bấm báo.

“Thanh Long Hội, Chính Nguyệt Đường A Phi, thể thân của ta thay ta hơn hai mươi năm, không nghĩ tới lại bị giết vào lúc này.”

“Xem ra nước ở Lĩnh Nam quận rất sâu, nếu ta đã chết vậy thì chúng ta trở về Kinh sư trước thôi.”

Thanh niên mặt trắng mở miệng nói.

Từ trong miệng thanh niên này có thể nghe ra được người bị A Phi chém giết chính là thể thân thay thế hắn hơn hai mươi năm.

Trách không được lúc Hách Liên Xuân Thủy chết, nói mình là Hách Liên Xuân Thủy, cũng không phải là Hách Liên Xuân Thủy.

Bởi vì hắn dùng thân phận Hách Liên Xuân Thủy sinh hoạt hơn hai mươi năm, ở trong mắt người ngoài hắn chính là Hách Liên Xuân Thủy.

Chỉ có bản thân hắn biết mình không phải Hách Liên Xuân Thủy thật sự.

Tại thời điểm này, ở Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam.

Diêm Ngọc nghiền nát lá thư trong tay, trên mặt tràn ngập vui mừng.

Trong thư nói Hách Liên Xuân Thủy bị A Phi của Thanh Long Hội chém giết.

Hách Liên Xuân Thủy vừa chết thì nguy cơ của hắc cũng được giải trừ tạm thời.

Hơn nữa hắc đã liên hệ với nhân vật ở Kinh sư, tin tưởng nguy cơ sẽ nhanh chóng không còn là nguy cơ nữa.

“Thống lĩnh, Thanh Long hội giết Hách Liên tiểu hầu gia, hiện tại chúng ta muốn động sao?”

Bùi Tương Tự ở bên cạnh hắc mở miệng nói.

“Lập tức truy nã Thanh Long Hội trong phạm vi Lĩnh Nam quận.”

Diêm Ngọc mở miệng nói.

Tuy rằng không tìm được người của Thanh Long hội nhưng vẫn cần phải tỏ thái độ.

“Người âm thầm phát ra tin tức, nói Kim Phong Tế Vũ Lâu có quan hệ với Thanh Long hội.”

“Lần này ta muốn dùng lực lượng của Bắc Trấn Phủ Tư tiêu diệt Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Ánh mắt Diêm Ngọc trở nên âm độc.

Chương 200: Thanh Long Hội, Liễu Sinh Nhất Kiếm (1)

....

Thù giết nhi tử mà không báo, sao hấn xứng làm phụ thân.

Lúc trước ắt hẳn chính là vì giờ khắc này.

“Bí mật điều động Hắc vân vệ Bắc Trấn Phủ Ti, ta muốn Kim Phong Tế Vũ Lô không còn kẻ nào sống sót rời đi.”

Diêm Ngọc trầm giọng nói.

Bắc Trấn Phủ Ti chính là một trong những cơ quan quyền lực mà vương triều Đại Chu dùng để đối phó với các thế lực giang hồ, đương nhiên phải có quân tinh nhuệ.

Hắc vân vệ chính là quân tinh nhuệ của Bắc Trấn Phủ Ti.

“Xử lý luôn cả Nạp Nhiên Dung Yên sao?”

Bùi Tương Tự lên tiếng hỏi.

“Nạp Lan Dung Yên đầu nhập vào Kim Phong Tế Vũ Lô, cùng thanh trừ một thể.”

Đột nhiên Diêm Ngọc không nói gì, ánh mắt nhìn ra bên ngoài đại sảnh.

Lúc này, bên ngoài đại sảnh có tăng nhân trung niên đang đứng.

“Không Hải đại sư!”

Nhìn thấy người tới, Diêm Ngọc ngẩn ra rồi tiến lên chào hỏi.

Hòa thượng Không Hải chính là đại đệ tử của Đại Trí Pháp Vương Thanh Long Tự.

Hắn không biết hòa thượng Không Hải đến chỗ hắn làm gì.

“Diêm thống lĩnh, lần này bản tăng đại biểu cho [Thanh Long Tự] đến đây. ”

Không Hải đại sư tiến vào trong sảnh, hai tay chấp lại mở miệng nói.

Diêm Ngọc nghe xong hơi sững sốt.

Hắn không rõ ý của hòa thượng Không Hải.

“Tin tức Lăng Nguyệt Kiếm Phái có [Kim Mai Bình] hẳn là bên Kinh sư cố ý thả ra. ”

“Mục đích là xâm lấn địa giới Mật Tông ta. ”

“Lần này bản tăng đến đây là hy vọng Diêm thống lĩnh có thể áp chế thế lực giang hồ trong Lĩnh Nam quận một chút. ”

Hòa thượng Không Hải mở miệng nói.

Nghe vậy, ánh mắt Diêm Ngọc ngưng tụ:

“Ý của đại sư ý là Lăng Nguyệt Kiếm Phái không có [Kim Mai Bình]. ”

Bất quá không có chờ đợi Không Hải hòa thượng trả lời, Diêm Ngọc trầm giọng nói:

“Đại sư, cho dù không có thì ta cũng không cách nào mà áp chế thế cục hiện giờ. ”

Tin tức Lăng Nguyệt Kiếm Phái có [Kim Mai Bình] đã bị lan truyền.

Chắc chắn phái này sẽ nhanh chóng bị hủy diệt thôi.

Diêm Ngọc hẳn cũng không có năng lực áp chế thế cục hiện giờ.

“Diêm thống lĩnh yên tâm, Thanh Long tự chúng sẽ hiệp trợ người, đi theo ta đến có tứ đại thánh tăng [Thanh Long tự].”

Hòa thượng Không Hải mở miệng nói.

“Thanh Long tự tứ đại thánh tăng. ”

Diêm Ngọc nghe mà cảm thấy kinh ngạc.

Hắn không nghĩ tới [Thanh Long Tự] lại phái ra tứ đại thánh tăng.

“Chúng ta ở Thượng Chân Thiên Tự trong thành.

Nếu đại nhân muốn biết rõ có thể liên hệ với chúng ta. ”

Hòa thượng Không Hải nói xong liền hành lễ cáo từ.

Sau khi hòa thượng Không Hải rời đi.

Sắc mặt Diêm Ngọc khẽ động.

“Không nghĩ tới [Kim Mai Bình] thật sự lại ở Thanh Long tự, không nghĩ tới đám người kia câu được Thanh Long tự. ”

Diêm Ngọc mở miệng nói.

Lúc trước hắn suy đoán có người đang dùng Lăng Nguyệt Kiếm Phái câu cá.

Sẽ câu được ai đây?

Nhưng mà không nghĩ tới lại câu ra [Thanh Long Tự].

“Đại nhân, chúng ta phải tham dự vào chuyện này sao?”

Bùi Tương Tự ở bên cạnh hắn mở miệng nói.

“Thân đã ở trong cục, không muốn tham dự cũng phải tham dự, bất quá không cần quản những thứ này, chúng ta lên kế hoạch xử lý Kim Phong Tế Vũ Lâu trước. ”

Diêm Ngọc trầm giọng nói.

“Người xuống sắp xếp đi!”

Bùi Tương Tụ khom người lĩnh mệnh rời khỏi đại sảnh.

Diêm Ngọc một mình ngồi trên ghế chính, trầm tư một số chuyện.

Bùi Tương Tụ rời khỏi Diêm phủ đi tới chỗ Hắc vân vệ Bắc Trần Phủ Ti.

Lúc này sắc trời đã hoàng hôn.

Bùi Tương Tụ rời khỏi Diêm phủ không bao lâu liền cảm giác mình bị người ta theo dõi.

Đồng tử hẩn co lại, thân hình bắt đầu đi nhanh hơn.

Trên đường có đông người qua lại đột nhiên trở nên yên tĩnh

Ở trước mặt hẩn có một nam tử áo đen, bên hông cầm một thanh trường kiếm đang chậm rãi tiến đến.

Nhìn thấy nam tử xuất hiện, Bùi Tương Tụ rùng mình.

Một cỗ kiếm khí lạnh băng từ trên người đối phương truyền đến.

Đám người chung quanh cảm giác được cỗ kiếm ý lạnh băng này đều có loại cảm giác mình bị kiếm đâm trúng.

Sau đó nhao nhao chạy trốn.

“Kiếm ý lạnh băng vô tình!”

Bùi Tương Tụ cảnh giác nhìn chằm chằm người áo đen đang bước về phía mình.

Đồng tử rút lại, mở miệng nói:

“Không biết các hạ ngăn cản Bùi mỗ, có chuyện gì?”

Người áo đen đáp:

“Có người bỏ tiền mời [Thanh Long Hội] giết người, cho nên ta đến lấy mạng của người!”

Nghe vậy, sắc mặt Bùi Tương Tự thay đổi.

“Có người bỏ tiền mời Thanh Long hội các người ra tay giết ta. ”

“Người là ai?”

Sao hắn lại không biết Thanh Long Hội, bọn họ mời Thanh Long hội giết Hách Liên Xuân Thủy, hơn nữa còn muốn mượn danh nghĩa Thanh Long hội diệt trừ Kim Phong Tế Vũ Lô.

Nhưng bọn họ ra tay thì người khác cũng ra tay, đã mời người của Thanh Long hội giết bọn họ.

“[Thanh Long Hội] Chính Nguyệt Đường, Liễu Sinh Nhất Kiếm. ”

Người áo đen mở miệng nói.

Người áo đen này chính là Tô Thần sử dụng Dịch hình hoán cốt đại pháp biến thành Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Lấy danh nghĩa [Thanh Long Hội] đến giết Bùi Tương Tự và Diêm Ngọc.

Hách Liên Xuân Thủy đã bị giết, như vậy Diêm Ngọc cũng không cần tồn tại.

Chương 201: Thanh Long Hội, Liễu Sinh Nhất Kiếm (2)

....

Đám người Tiêu Thu Thủy, A Phi và Kinh Vô Mệnh đang trên đường trở về.

Cho nên hắn phải tự mình ra tay.

Thấy thế, Bùi Tương Tự ổn định tâm thần, thân hình lui ra xa, trong lúc lui hắn rút ra một thanh nhuyễn kiếm.

Trong nháy mắt dẫn đầu công kích Tô Thần.

Một kiếm này rất đột ngột, tốc độ cực nhanh, người theo kiếm tới, kiếm khí càng giống linh xà biến hóa quỷ dị.

Trong lúc xuất kiếm, kiếm khí va chạm với không khí phát ra âm thanh chói tai.

Âm thanh đâm vào trong tai ảnh hưởng đến ý thức.

Trong tình huống bình thường thì một kiếm này sẽ có uy lực rất lớn.

Nhưng mà Bùi Tương Tự không biết người mà hắn đối mặt chính là Tô Thần sử dụng thể trải nghiệm Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Nhìn thấy một kiếm này, trong mắt Tô Thần xuất hiện sự khinh thường.

Ngay khi một kiếm như linh xà đang muốn đâm vào cổ họng Tô Thần.

Tô Thần bước một bước, trường kiếm trong tay vút ra.

Khi kiếm quang chột lóe thì người đã ở phía sau Bùi Tương Tụ.

Sau đó kiếm trở về vỏ.

Bùm!

Thân hình Bùi Tương Tụ ngã xuống.

Ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc, một kiếm mà hấn cực kỳ tự tin dĩ nhiên còn chưa chạm vào đối phương thì bản thân đã bị đối phương dùng một kiếm chém giết.

Bùi Tương Tụ dùng chút ý thức cuối cùng còn sót lại ngoảnh đầu nhìn.

Thế nhưng hấn chỉ nhìn thấy bóng lưng Tô Thần.

Bóng lưng đang tiến về phía Diêm phủ.

Hấn muốn nói gì đó nhưng ý thức đã mơ hồ, không còn hơi thở.

“Đây không phải là Bùi sư gia sao?”

Sau khi Tô Thần rời đi, một người nhận ra thân phận của Bùi Tương Tụ nhất thời kinh ngạc hô to.

Có vài người thì nhìn về hướng Tô Thần rời đi.

“Hình như có chuyện lớn xảy ra rồi!”

Một số người trầm nghĩ, sau đó cũng nhanh chóng đi hướng về phía Diêm phủ.

Bởi vì người áo đen vừa rời người tự xưng là Liễu Sinh Nhất Kiếm thuộc [Thanh Long Hội] Liễu Sinh đang tiến tới Diêm phủ.

Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là muốn đối phó với thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận Diêm Ngọc.

Tô Thần tiến về phía trước, tâm thần kích động.

Sử dụng thẻ trải nghiệm nhân vật Liễu Sinh Nhất Kiếm làm cho hắn cảm giác được Liễu Sinh Nhất Kiếm cường đại thế nào.

Nhân kiếm hợp nhất, vô tình chi kiếm.

Kiếm ra khỏi vỏ sẽ mất mạng.

Bản thân hắn còn cách cách cảnh giới này quá xa.

Nhưng sử dụng thẻ trải nghiệm lại làm cho hắn cảm nhận được rất nhiều điều, có ích đối quá trình tu luyện phía sau.

“Ta tạm thời tu luyện đao pháp, vì sao nhận thẻ trải nghiệm đều là các đại lão dùng kiếm. ”

Thật ra trong lòng Tô Thần có chút buồn bực.

Ngoại trừ Liễu Sinh Nhất Kiếm hắn còn có thẻ trải nghiệm nhân vật Tiết Y Nhân.

Đều là đại lão tu luyện kiếm đạo sát phạt vô tình.

Tới Diêm phủ, Tô Thần nện bước tiến vào.

“Ai?”

Thủ vệ trước cửa Diêm phủ nhìn thấy Tô Thần liền lớn tiếng hô.

Bùm ! Bùm !

Hai luồng kiếm quang hiện lên, hai người canh cửa trực tiếp ngã xuống, máu tươi từ trong thân thể bọn hắn chảy xuôi.

Tô Thần đẩy cửa đi vào bên trong.

Nhìn thấy có người đột nhiên xông vào, thủ vệ Diêm phủ nhanh chóng tấn công Tô Thần.

Tô Thần tiếp tục tiến về phía trước

Kiếm khí tung hoành, những người ngăn cản hắn đều nằm dài trên mặt đất.

“Kẻ nào dám tự tiện xông vào phủ thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti.”

Lúc Tô Thần đang tiến tới thì có một giọng nói truyền đến.

Theo giọng nói là một bóng người dùng tốc độ cực nhanh xuất hiện trước mặt Tô Thần, hơn nữa tung một chưởng về phía Tô Thần.

Lòng bàn tay người này có khí kinh màu đen mang theo đặc tính ăn mòn.

Tô Thần hơi sửng sốt, nháy mắt vùng trường kiếm trong tay.

Cánh tay đang vỗ về phía hấn bị cắt đứt.

A!

Người ra tay phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Thế nhưng sau đó tiếng kêu thảm thiết dừng lại, bởi vì cổ họng hấn cũng đã bị kiếm khí đâm thủng.

Thân hình ngã xuống.

Lúc này trong chỗ tối có một nam tử đang chuẩn bị đánh lên Tô Thần, sắc mặt hấn thay đổi, bỗng nhiên lui về phía sau.

Nhưng lúc xoay người thì có một tia kiếm khí xẹt qua thân thể, thân thể trực tiếp tách làm đôi.

Bất quá trong khoảnh khắc này có một bóng người đi ra từ đại sảnh.

Chính là Diêm Ngọc.

Ánh mắt hấn âm thầm nhìn Tô Thần.

“Không nghĩ tới hôm nay có người dám giết vào tận Diêm phủ ta.”

Diêm Ngọc không hỏi Tô Thần là ai mà lạnh giọng nói.

“Giết hần!”

Ầm ầm!

Lúc này có thêm hai bóng người từ phía sau Diêm Ngọc vọt ra.

Hai bóng người cao lớn, gương mặt cương nghị, chỉ là ánh mắt không hề có thần.

Đây là hoạt tử nhân mà Diêm Ngọc luyện chế.

Tô Thần nhìn hai hoạt tử nhân xuất hiện.

Hai tên hoạt tử nhân này khác với những hoạt tử nhân mà hần nhìn thấy lúc trước.

Sát khí trên thân hai tên này rất nặng, da thịt giống như tinh thiết.

Là hai hoạt tử nhân có thân thể rất cường hãn.

Chương 202: Một kiếm chém giết, Diêm Ngọc chết

....

Thân hình Diêm Ngọc thân hình lui về phía sau, ánh mắt lạnh băng nhìn chăm chăm Tô Thần.

Thời điểm luyện chế hai hoạt tử nhân này hẳn trọng điểm tăng cường lực lượng thân thể, một thân cơ bắp như tinh thiết, một chương toàn lực của hắn vỗ lên thân thể hai người bọn họ cũng không thể phá vỡ phòng ngự.

Hắn muốn nhìn hai hoạt tử nhân tiêu hao chết Tô Thần.

Hai tên hoạt tử nhân đã dẫn đầu động thủ.

Bọn họ đồng thời giơ tay lên, thân hình thô to như núi đâm về phía Tô Thần.

Cơ bắp trên thân bọn họ bắt đầu căng phồng, phát ra từng luồng khí tức nóng rực.

Bang bang!

Nắm tay hai hoạt tử nhân hạ xuống nhắc lên vô số bụi bặm.

Khí kinh cuồng bạo tản ra bốn phía.

Thế nhưng thân hình Tô Thần chuyển động tránh khỏi công kích của bọn họ.

Những bụi đất và đá vụn bắn tới cũng bị kiếm khí hắn chấn nát.

“Muốn dựa vào thân pháp tránh né, người xem thường bọn họ rồi.”

Diêm Ngọc lạnh lùng nói.

Khí kinh từ nắm tay hai người tăng vọt hình thành khí lẫm khuếch tán ra chung quanh ảnh hưởng đến không gian tránh né của Tô Thần.

Thế nhưng Tô Thần chỉ cười lạnh.

Thân hình hắn không lùi mà tiến.

Lúc lướt qua hai người thì trường kiếm trong tay trong nháy mắt đâm ra.

Kiểm khí trực tiếp đâm về phía mi tâm hai người.

Tốc độ cực nhanh, kiếm quang chợt lóe thì thân hình Tô Thần đã lướt qua cả hai mà tới trước mặt Diêm Ngọc.

Ánh mắt Diêm Ngọc ngưng tụ nhìn hai hoạt tử nhân của mình.

Rất muốn xem phản ứng của hoạt tử nhân.

“Không cần nhìn, tuy rằng thân thể bọn họ tu luyện không tệ nhưng không có khí kinh duy trì, đơn thuần dựa vào được lực thì không ngăn không được kiếm khí của ta.”

Tô Thần lạnh lùng nói.

Lúc hắn nói chuyện thì hai hoạt tử nhân đã ngã xuống.

Có máu chảy ra từ trán của họ.

Đầu đã bị kiếm khí của Tô Thần xuyên thủng.

Kiểm khí của Liễu Sinh Nhất Kiếm chính là bá đạo như vậy.

Nhìn thấy hai hoạt tử nhân ngã xuống đất.

Sắc mặt Diêm Ngọc biến đổi, hắn không nghĩ tới hai hoạt tử nhân mình tâm huyết luyện chế lại bị đối phương chém giết gọn gàng.

“Người là ai?”

Hắn nhìn Tô Thần, trầm giọng hỏi.

“Vừa rồi sư gia Bùi Tương Tự của người cũng hỏi thế này.
”

“Lúc ấy ta đã trả lời hắn, hiện tại cũng cho người biết một chút, bản tọa [Thanh Long Hội] Chính Nguyệt Đường Liễu Sinh Nhất Kiếm. ”

Tô Thần muốn để cho Thanh Long hội ở Lĩnh Nam quận đều thuộc về Chính Nguyệt Đường.

“Thanh Long hội, người đến từ Thanh Long hội!

Nghe được lời Tô Thần nói, trên mặt Diêm Ngọc xuất hiện sự kinh hãi.

“Các người giết Hách Liên Xuân Thủy, hiện tại lại giết ta, chẳng lẽ các người không sợ vương triều Đại Chu truy nã.”

Diêm Ngọc nhìn Tô Thần nói.

“Giết một là giết, giết hai người không phải cũng là giết sao?”

“Huống hồ muốn truy nã chúng ta, có dễ dàng như vậy sao?

Tô Thần lạnh lùng nói.

“Muốn giết ta, vậy để cho ta xem kiếm của người nhanh như thế nào, sắc bén thế nào.”

Diêm Ngọc khẽ quát một tiếng, trong cơ thể có một cỗ khí kinh cuồng bạo bùng nổ.

Diêm Ngọc có thể trở thành thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận, thực lực bản thân đương nhiên không kém.

Trong nháy mắt khí kinh trong cơ thể bộc phát, thân thể hắt to ra, bên ngoài thân thể tràn ngập khí huyết cuộn cuộn.

“Luyện huyết chương!”

Thân hình tiến về phía trước, bàn tay trực tiếp vỗ về phía Tô Thần, lòng bàn tay hóa thành màu đỏ.

Tô Thần thấy thể chém ra một kiếm.

Kiểm khí va chạm với bàn tay phát ra tiếng nổ.

Lúc này kiếm khí Tô Thần không có chém nát bàn tay đối phương.

Sắc mặt Tô Thần không hề có chút biến hóa, Diêm Ngọc có thể trở thành thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận.

Nếu như không có một chút năng lực.

Làm sao có thể sừng sững ở Lĩnh Nam quận nhiều năm như vậy.

Võ giả Lĩnh Nam quận cũng không có yếu như bề ngoài.

Va chạm xong, Bàn tay Diêm Ngọc lập tức nắm thành quyền đánh ra.

Một luồng huyết khí sền sệt từ trong bàn tay hắt trào ra ập tới Tô Thần.

Hai mắt Tô Thần híp lại, thân thể phóng lên cao rồi tiếp tục chém ra một kiếm.

Nắm tay Diêm Ngọc cũng không dừng lại chút nào, liên tục va chạm với trường kiếm của Tô Thần trường.

Keng!

Hai luồng khí kinh va chạm.

Nắm tay xuyên thấu kiếm khí trực tiếp đánh về phía thân thể Tô Thần.

Bùm!

Nắm tay trực tiếp xuyên thủng thân thể Tô Thần, nhưng sau khi xuyên thủng thì sắc mặt Diêm Ngọc lại biến đổi.

Bởi vì chỉ là tàn ảnh, sau đó thân hình Tô Thần xuất hiện, hai tay cầm trường kiếm chém xuống.

Kiếm quang hiện lên.

Thân hình hai người hạ xuống mặt đất.

Diêm Ngọc xoay người nhìn Tô Thần:

“Thân pháp kiếm pháp nhanh đến mức vượt qua ý thức của ta!”

Nói xong, mi tâm hắn xuất hiện một vết kiếm, máu bắt đầu chảy xuôi.

Diêm Ngọc Thân ngã xuống.

Tô Thần thu hồi trường kiếm chuẩn bị xoay người rời đi.

[Lần đầu tiên ký chủ chém giết quan lớn địa phương Đại Chu, thưởng hai thẻ rút thăm trúng thưởng màu xanh lam.]

Lúc này có âm thanh vang lên bên tai Tô Thần.

Hắn không nghĩ tới còn có thể kích phát phần thưởng, thân hình nhanh chóng biến mất khỏi phủ thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti.

Chương 203: [Thanh Long Hội] vang danh, Lĩnh Nam quận phong vân biến ảo (1)

....

Cái chết của Diêm Ngọc nhanh chóng truyền khắp Lĩnh Nam quận phủ.

Không ai nghĩ tới sẽ có người trắng trợn giết vào phủ thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam.

Liều Sinh Nhất Kiếm sao?

【 Thanh Long Hội 】 Chính Nguyệt Đường trong lúc nhất thời gây phong vân ở Lĩnh Nam quận.

Trong một khách điểm.

“Thanh Long hội này rốt cuộc là tổ chức gì, vừa mới ở bên ngoài quận phủ giết tiểu hầu gia Hách Liên Xuân Thủy, đảo mắt lại giết thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận Diêm Ngọc.”

“Đây chính là đang đánh vào mặt Bắc Trấn Phủ Ti, kinh sư Bắc Trấn Phủ Ti nhất định phải ra tay đối phó [Thanh Long Hội].

“Các người nói [Thanh Long Hội] này có thể thừa nhận trả thù sao?”

Một người trong khách điểm mở miệng nói.

“Như thế nào mà không thể thừa nhận, ai biết [Thanh Long Hội] ở địa phương nào, hưởng hồ chi mới có một đường của

[Thanh Long Hội] xuất hiện!

“Lúc trước các người có nghe nói qua [Thanh Long Hội] không, không hề có, điều này nói rõ chuyện gì, chứng tỏ thể lực này rất là thần bí. ”

“Muốn tìm, phải tìm như thế nào. ”

“Không phải chứ, lúc trước không phải có một người tên là Kinh Vô Mệnh đang thu nạp các tổ chức sát thủ ở Lĩnh Nam quận.”

“Đây không phải là manh mối sao?”

“Đây là manh mối gì, có khả năng tổ chức sát thủ chính là quân cờ mà [Thanh Long Hội] ném ra để cho Bắc Trần Phủ Ti trút giận. ”

Có người nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, nhiều người cảm thấy người này nói có lý.

Sự tình lên men làm cho các thể lực ở Lĩnh Nam quận không ngờ tới.

Ở phủ Quận thủ Lĩnh Nam quận.

Trong một căn phòng bí mật.

Một lão giả mặc hoa phục đang khoanh tay đứng thẳng, hơi nhíu mày, xem ra là gặp phải chuyện gì đó.

Lão giả này chính là quận thủ Văn Dật Phàm của Lĩnh Nam quận.

Cửa đá mật thất bị mở ra, một bóng người tiến vào, người tới chính là Hữu bố chính sử Địch Thiên Vân.

“Gặp qua quận thủ đại nhân. ”

Địch Thiên Vân khom người hành lễ.

“[Thanh Long Hội] này là chuyện gì đây, điều tra thế nào rồi?”

Văn Dật Phàm trầm giọng hỏi.

“Chỉ biết là mấy ngày trước thu phục một ít tổ chức sát thủ, sau khi những tổ chức sát thủ này bị thu phục, thành viên cao tầng đều biến mất hết. ”

“Lúc ấy ra mặt chính là một cao thủ dùng kiếm tên là Kinh Vô Mệnh, người này hẳn là một trong những người ám sát tiểu hầu gia. ”

Hữu bố chính sử Địch Thiên Vân trầm giọng nói.

“[Thanh Long Hội] này có chút không tuân thủ quy củ, không chỉ giết tiểu hầu gia còn giết thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận Diêm Ngọc. ”

“Bọn họ đang khiêu khích Bắc Trấn Phủ Ti, Bắc Trấn Phủ Ti bên kia tất nhiên sẽ phản nộ, đặc biệt là Trấn Nam Hầu, nói vậy hiện giờ Bắc Trấn Phủ Ti bên kia đã phái cao thủ đến. ”

Quận thủ Văn Dật Phàm trầm giọng nói.

“Đại nhân, ngài sợ!”

“Ta không phải sợ, ta đang nghĩ nếu như những người này tới, đều ở lại Lĩnh Nam quận phủ, người nói xem sẽ là tình huống gì!

“Khiến những người này lưu lại Lĩnh Nam quận phủ, đại nhân người muốn ra tay sao?

Địch Thiên Vân nhẹ giọng hỏi.

“Ta không nhất định phải ra tay. ”

“Thanh Long Hội này dám giết Diêm Ngọc và Hách Liên Xuân Thủy, bọn họ tất nhiên có lực lượng, ta muốn tiếp xúc với bọn họ một chút. ”

Quận thủ Văn Dật Phàm mở miệng nói.

“Đại nhân, chuyện này ngài vẫn không thể ra tay, tốt nhất là để thuộc hạ ra mặt. ”

Điền Thiên Vân trầm giọng nói.

“Thực lực của người còn kém một chút, ta sợ người sẽ gặp nguy hiểm. ”

Văn Dật Phàm lắc đầu nói.

“Không sao, hẳn là lúc này thân phận của thuộc hạ đã bị vạch trần một nửa rồi, bên Trường Hận Cung xảy ra chuyện, bên ta sớm muộn gì cũng bại lộ. ”

“Còn nữa, bọn họ đang phối trí giải dược, muốn hóa giải chất độc trên người.”

Điền Thiên Vân nói.

“Chuyện này chẳng có gì, cho dù bọn họ phối trí ra giải dược thì có thể làm gì, nếu lão phu ra tay bọn họ vẫn chỉ có một con đường chết. ”

“Còn có bên Lăng tướng quân phái người đưa tới một bình [Dung Phách Đan] mà Tam hoàng tử ban cho người, tin rằng sau khi phục dụng bình đan dược này thực lực của người có thể bước vào Luyện Phách hậu kỳ. ”

“Hẳn là ba ngày sau, đến lúc đó người sớm tới nơi này chờ đợi. ”

Quận thủ Văn Dật Phàm mở miệng nói.

“Đa tạ đại nhân, đa tạ tướng quân bồi dưỡng!

Điền Thiên Vân lập tức khom người cảm tạ.

“Không cần cảm tạ chúng ta, chúng ta đều đang làm việc cho Tam hoàng tử. ”

“Ta ở vị trí quận phủ này nhiều nhất làm thêm một năm nữa, một năm sau, người chính là vị trí quận thủ của Lĩnh Nam quận phủ. ”

Quận thủ Văn Dật Phàm nói.

Nghe được lời của Văn Dật Phàm, trên mặt Điều Thiên Vân lộ ra vẻ vui mừng.

“Trong một năm nay, người không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu không bên Lĩnh Nam quận chúng ta sẽ thất thủ.”

“Còn chuyện Lăng Nguyệt Kiếm Phái, gần đây người cũng không cần nhúng tay vào, chờ đợi ba ngày sau đan dược đến người liền bế quan đột phá, sau đó xuất quan. ”

Văn Dật Phàm phân phó.

“Đại nhân, bây giờ tình thế của quận Lĩnh Nam... ”

Điều Thiên Vân trầm giọng nói.

“Tình thế tạm thời còn đang trong dự liệu của chúng ta, cũng nhờ Kim Phong Tế Vũ Lôu và Thanh Long hội trợ giúp chúng ta gia tốc tiến trình. ”

“Được rồi người trở về trước, ba ngày sau đến sớm. ”

Văn Dật Phàm xua tay nói.

Chương 204: [Thanh Long Hội] vang danh, Lĩnh Nam quận phong vân biến ảo (2)

... .

“Tuân lệnh!”

Hữu bố chính sử Dịch Thiên Vân rời đi.

Văn Dật Phàm cũng rời khỏi mật thất.

Tại thời điểm này.

Bên ngoài quận thành.

Trong một thôn nhỏ.

Tử Hàn Nguyệt xem tình báo trước mặt, đồng tử bỗng nhiên co rút lại.

“Thanh Long hội giết Hách Liên Xuân Thủy, còn tiến vào Diêm phủ giết Diêm Ngọc?”

“Long bà, không cần ngại ra tay rồi. ”

Thật lâu sau đó nàng mới mở miệng nói, hơn nữa đưa tình báo trong tay đưa cho Long bà bên cạnh.

“Được!”

Long bà tiếp nhận tình báo trong tay Tử Hàn Nguyệt và nhìn.

Trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Thanh Long hội này thật sự có chút ngoan độc, đều là trắng trợn ra tay, bên kia vừa giết chết tiểu hầu gia, bên này liền giết chết Diêm Ngọc. ”

“Liễu Sinh Nhất Kiếm ra tay với kiếm pháp tàn nhẫn, một kiếm lấy mạng. ”

“Còn mạnh hơn cả Kinh Vô Mệnh và A Phi. ”

Long bà nhìn tình báo nói.

“Đúng vậy!

Bọn họ đều thuộc về Chính Nguyệt Đường [Thanh Long Hội] chỉ là một đường khâu mà đã có thực lực bậc này, [Thanh Long Hội] cường đại hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều. ”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Tiểu thư, người phải duy trì quan hệ với [Thanh Long Hội], còn có Kim Phong Vũ Lâu kia nữa, có lẽ sẽ có lợi đối với chuyện người tranh đoạt vị trí Giáo chủ Hàn Nguyệt Giáo.”

Long bà trầm giọng nói.

Lúc này ngoài cửa có một bóng người tiến vào chính là thị nữ Tiểu Lan.

“Tiểu thư, bên ta nhận được tin tức có một ít môn phái đang liên hợp, bọn họ chuẩn bị lên núi áp bức Lăng Nguyệt Kiếm Phái để lấy tin tức về [Kim Mai Bình]. ”

Tiểu Lan trầm giọng nói.

“Thế lực nào?”

Nghe vậy, Tử Hàn Nguyệt không khỏi hỏi.

“Thượng Thanh Quan, Thiên La Thành, Huyết Kỳ Môn, Sơn Hà Môn. ”

“Còn có thể lực khác đang gia nhập vào, bất quá trong đó Sơn Hà Môn có chuyện đáng chú ý, chính là một trong những phó môn

“Thế nhưng bị môn chủ Sơn Hà môn đánh trọng thương đã trở về Thiên La Phong dưỡng thương. Nhưng có một số lời đồn lan truyền, có người sẽ nhanh chóng thay thế vị trí phó môn chủ của hắn. ”

Tiểu Lan trả lời.

“Không nghĩ tới trong Sơn Hà môn còn có một người tinh táo, bất quá người tinh này lại bị môn chủ Sơn Hà môn đánh thương, có chút thú vị. ”

Tử Hàn Nguyệt lâm bẩm nói.

Trong lòng nàng lại cảm thấy tò mò.

Theo lý thì Mục Điền Vân là phó môn chủ Sơn Hà môn, cho dù phản đối môn chủ Sơn Hà môn.

Môn chủ Sơn Hà môn cũng không nên đánh Mục Điền Vân trọng thương trước mặt mọi người.

“Có thể biết rõ chuyện gì đã xảy ra sao?”

“Thuộc hạ đang điều tra, tin rằng không bao lâu sẽ nhận được tin tức.”

Tiểu Lan nói.

“Vừa có tin tức, lập tức báo cho ta. ”

Tử Hàn Nguyệt phân phó.

Tại thời điểm này.

Bên trong Kim Phong Vũ Lâu.

Bạch Sầu Phi đứng ở trên lầu các, một thân bạch y phong độ nhẹ nhàng.

Nạp Lan Dung Yên đứng bên cạnh hắn cũng một thân bạch y xinh đẹp động lòng người.

Hai người đứng chung một chỗ mang đến cảm giác như kim đồng ngọc nữ.

“Lâu chủ, người 【 Thanh Long Hội 】 giết Hách Liên Xuân Thủy và thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận Diêm Ngọc. ”

“Hiện giờ rất nhiều người đang muốn mua tin tức về [Thanh Long Hội], ngài thấy thế nào?”

“Vậy thì bán những tin tức mà ta nói lúc trước cho bọn họ biết là được. ”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Hiện giờ thanh thế của [Thanh Long Hội] như mặt trời ban trưa, chắc hẳn là có thể nhanh chóng truyền khắp vương triều Đại Chu.

Hắn thả tin tức này ra có thể trợ giúp [Thanh Long Hội] tiến thêm một bước.

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

“Đúng rồi, người Lý gia có động tác, giống như muốn dời khỏi Lĩnh Nam quận phủ. ”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Đã có người bày mưu tính kế vây công Lăng Nguyệt Kiếm Phái buộc bọn họ giao ra tin tức về [Kim Mai Bình]. ”

“Đại công tử Lý gia Lý Mục Trần chính là đại đệ tử chương giáo Lăng Nguyệt Kiếm Phái, giữa bọn họ liên lụy có chút sâu, muốn rời khỏi Lĩnh Nam quận phủ là chuyện bình thường. ”

“Chẳng lẽ có vấn đề gì sao?”

Bạch Sầu Phi nhìn Nạp Lan Dung Yên nói.

Hắn tin tưởng Nạp Lan Dung Yên sẽ không cố ý nói chuyện này mà không có gì khác.

“Lâu chủ, Lý gia chính là đệ nhất thế gia ở Lĩnh Nam quận phủ, đệ nhất thế gia cũng không phải do bọn họ tự phong mà là quốc sư Đại Chu Mật Tông Thiên Mật thượng nhân lấy danh nghĩa triều đình ban cho!”

“Thật ra thế lực mạnh nhất toàn bộ chín quận phương bắc chính là Mật Tông, nói nơi này là địa bàn Mật Tông không chế chín quận cũng không quá đáng.

Cho nên còn quốc sư thì không ai dám động đến Lý gia. ”

“Nhưng hiện tại người của Lý gia đang động, vậy chứng tỏ bên quốc sư xảy ra vấn đề. ”

“Căn cứ vào chuyện Hách Liên Xuân Thủy đến Lĩnh Nam quận lúc trước, thuộc hạ bên này suy đoán có thể có người ở Kinh sư muốn động thủ với Mật tông.

“Mà thế lực Mật Tông mạnh nhất ở chín quận phương bắc là Thanh Long tự Lĩnh Nam quận. ”

Nạp Lan Dung Yên không nói thêm nữa.

Bạch Sầu Phi nghe đến đây đã hiểu.

Chương 205: Suy đoán về [Kim Mai Bình], đột ngột phát sinh biến cố

Bên Kinh sư bên có người thừa dịp Lĩnh Nam quận loạn mà động thủ với Thanh Long tự, dùng Thanh Long tự làm cửa đột phá khuấy động toàn bộ thế lực của Mật Tông ở chín quận phương bắc.

“Chẳng lẽ Lăng Nguyệt kiếm phái chỉ là ngôi nỏ, như vậy [Kim Mai Bình] thật sự có khả năng ở trong tay Thanh Long tự. ”

Bạch Sầu Phi thoáng nghĩ tới chuyện gì đó mở miệng nói.

“Hắn là như thế, lâu chủ bây giờ chúng ta làm như thế nào?”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Làm như thế nào sao, tạm thời không làm gì cả, chờ các thế lực giết tới Lăng Nguyệt Kiếm Phái rồi nói sau. ”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Một nơi khác, bên trong Sơn Hà môn.

Trong động phủ, Tô Thần mở mắt đứng dậy.

Hắn di chuyển suốt đêm hôm qua trở về.

Nhìn thoáng qua hai tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu lam nhận được sau khi giết Diêm Ngọc.

Tô Thần trực tiếp sử dụng.

【 Nhận được năm bình [Dung Phách Đan tinh chế], mỗi bình mười viên, thu được một bộ Kim Tầm Giáp. 】

Tô Thần xem xét Dung Phách Đan tinh chế, là đan được trợ giúp cường giả Luyện Phách cảnh gia tăng cảnh giới.

Về phần Kim Tầm Giáp chính là một giáp Khí cấp có thể ngăn cản công kích từ vũ khí Khí cấp.

Tâm tình Tô Thần không tệ bước chân ra khỏi động phủ.

Khi hắn vừa ra khỏi động phủ thì có một đệ tử Thiên La phong bên ngoài động phủ tiến lên nói:

“Tô sư huynh, Mộ Dung sư tỷ ở bên chủ phong gọi người tới. “

Nghe vậy, Tô Thần sửng sốt, Mộ Dung Khinh Trần tìm hắn có chuyện gì.

“Đi thôi!”

Tô Thần mở miệng đáp rồi để đệ tử La Phong dẫn đường.

Dọc theo đường đi, có tiếng nghị luận vang lên bên tai Tô Thần.

“Sao môn chủ lại đả thương Phong chủ chứ?”

Cho dù phó môn chủ không đồng ý cũng hoàn toàn không cần phải ra tay tàn nhẫn như vậy!”

“Ai biết được nha, dù sao ta biết phong chủ chúng ta bị thương rất nặng, xương sườn gãy, nội tạng bị tổn hại, cho dù khôi phục thì thực lực cũng sẽ giảm mạnh. ”

“Đây là làm sao vậy.

Nếu thực lực phong chủ giảm mạnh e rằng Thiên La Phong sẽ phải đổi chủ. ”

“Người nhỏ giọng một chút đi, bị người khác nghe được e là chúng ta sẽ gặp xui xẻo. ”

Một người khác nói.

Tô Thần nghe được tin tức này mà ánh mắt ngưng tụ.

Hắn cảm giác Thiên La Phong xuất hiện biến cố.

Hai người nhanh chóng đi tới biệt viện của Mục Điền Vân.

Trong một căn phòng.

Mục Điền Vân đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt ngủ say.

Đứng cách giường hắn không xa là Mộ Dung Khinh Trần.

Trong phòng không có người hầu nào cả.

Về phần vì sao chỉ có một mình Mộ Dung Khinh Trần.

Đó là bởi vì những đệ tử khác của Mục Điền Vân đều ở bên ngoài, cho nên tạm thời còn không biết tin tức.

Sau khi Tô Thần được người dẫn vào.

Mộ Dung Khinh Trần khoát tay áo bảo người hầu lui ra.

Người hầu khom người lui ra.

“Mộ Dung sư tỷ, sư phụ bị làm sao vậy?

Tô Thần đưa mắt nhìn Mục Điền Vân bị thương trên giường.

“Sư tôn phản đối ra tay với Lăng Nguyệt Kiếm Phái, chuông giáo một chuông đã thương sư tôn, còn lưu lại trong cơ thể hắn một tầng âm độc. ”

Mộ Dung Khinh Trần trầm giọng nói.

Nghe Mộ Dung Khinh Trần nói, Tô Thần cảm thấy có chút khó hiểu, mở miệng hỏi:

“Sur tử, cho dù sư tôn phản đối thì chương giáo cũng không thể đánh hấn trọng thương đi!”

“Chuyện này ta cũng không rõ ràng?”

Mộ Dung nhẹ giọng mở miệng nói.

Nghe vậy, Tô Thần cũng không truy vấn nữa mà nhìn thoáng qua Mục Điền Vân, trong lòng âm thầm thở dài.

“Mình vừa mới trở thành đệ tử của Thiên La Phong chủ Mục Điền Vân, vừa trở thành chân truyền của Sơn Hà Môn, sư tôn đã biến thành bộ dáng này.”

Chỗ dựa của hấn sụp quá nhanh rồi.

Hấn còn chưa dựa được gì đâu?

“Sur tử, hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Tô Thần hỏi tiếp.

“Ta đã thông tri các sư huynh cùng sư muội trở về, bọn họ sẽ nhanh chóng về tới.”

“Ta gọi người đến là cho người chiếu cố sư tôn, ta đi dò xét chút xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì bên trong Chương Giáo điện?”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói:

“Sur tử, chuyện dò xét cứ giao cho ta, ta nghĩ không ai chú ý tới ta đâu!”

Tô Thần mở miệng nói.

Hấn muốn tra xem rốt cuộc vì sao môn chủ Sơn Hà Môn đánh Mục Điền Vân trọng thương.

Đương nhiên Tô Thần cũng cảm thấy khó chịu với tên môn chủ này.

Mình thật vất vả mới kiếm được một cái đùi to, còn chưa được mấy ngày mà đùi đã mất rồi.

Sao Tô Thần hấn có thể cam tâm chứ, chắc chắn hấn phải điều tra ra nguyên nhân.

Mộ Dung Khinh Trần khẽ nhú mày.

“Sur tử, ngươi là đệ tử tương đối nổi danh của sư tôn, người ta sẽ đề phòng ngươi. ”

“Nhưng ta thì không giống nha, ta vừa mới nhập môn không lâu, còn chưa học được gì đây.”

“Gặp phải tình huống thế này ta nghĩ rất nhiều người có thể sẽ cảm thông với ta, ta có thể tìm thấy một cái gì đó hữu ích. ”

Tô Thần nói.

Nghe Tô Thần nói, Mộ Dung Khinh Trần gật gật đầu:

Tô Thần hành lễ với Mục Điền Vân đang nằm trên giường rồi rời đi.

Sau đó nhanh chóng đi tới chủ phong.

Đương nhiên lúc này Tô Thần đã thay đổi một bộ trang phục đệ tử nhất đẳng rồi.

Tuy rằng nhiều người ở Sơn Hà môn cũng nghe tới danh Tô Thần, nhưng mà người gặp qua hấn lại rất ít.

Cho nên cũng không có ai để ý khi Tô Thần tiến đến chủ phong.

Chương 206: Không tặc, bí ẩn (1)

....

Chỉ là trên chủ phong lại không hề có ai nghị luận gì cả.

Một số người hơn nữa nhìn thấy Tô Thần là đệ tử Thiên La Phong lại cố ý tránh đi.

Giống như kiêng kỵ tiếp xúc với Tô Thần vậy.

Sắc mặt Tô Thần không thay đổi thế nhưng hắn biết mình đã suy nghĩ hơi đơn giản rồi.

Sao có thể dễ dàng tìm hiểu chuyện xảy ra trong Chương Giáo điện như vậy.

Là hội nghị cao tầng Sơn Hà Môn mà.

Tâm tư Tô Thần chuyển động.

Đột nhiên hắn nghĩ đến nhi tử của chương giáo Càn Mục, hắn là thiếu chương giáo Sơn Hà môn nên chắc chắn sẽ biết chuyện bên trong Chương giáo điện.

Mình hắn là có thể hỏi được chuyện từ trong miệng đối phương.

Nghĩ tới đây, Tô Thần nhanh chóng hành động.

Hắn lập tức rời khỏi, khi xuất hiện lần nữa thì Tô Thần đã thay đổi trang phục đệ tử Thiên Trì Phong, khuôn mặt cũng phát sinh biến hóa.

Hắn đi hướng về phía biệt viện của Càn Mục.

Càn Mục không có lựa chọn động phủ mà là một gian biệt viện rộng lớn.

Lúc này Mục Càn đang ở trong sân, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Hắn không nghĩ tới trong một cuộc hội nghị cao tầng lại phát sinh chuyện như vậy.

Bây giờ mọi người bên ngoài đang loan truyền, Mục Điền Vân không muốn ra tay với Lăng Nguyệt Kiếm Phái nên mới bị phụ thân hắn đả thương

Thực tế chính là sự thật.

Nhưng hình như phụ thân hắn đã bị người khác không chế tâm thần nên mới ra tay đả thương Mục Điền Vân.

Hiện giờ tâm thần phụ thân bị hao tổn, đã bế quan khôi phục thương thế.

Hiện giờ Sơn Hà Môn do Đại trưởng lão chấp chương.

“Rốt cuộc là ai không chế tâm thần phụ thân mà ám toán Mục sư thúc đây?”

Càn Mục muốn đi gặp phụ thân mình thế nhưng phụ thân đã bế quan chữa thương, hắn căn bản là không gặp được.

“Mộc thúc, người nói là ai ám toán của phụ thân ta đây?”

Càn Mục mở miệng nói.

“Thiếu gia, chuyện này đại trưởng lão đang điều tra, tin rằng sẽ nhanh chóng ra ra được kẻ đằng sau, hiện tại chúng ta chỉ có thể chờ tin tức. ”

Một lão giả đứng bên cạnh hắn mở miệng nói.

“Nhưng bên đại trưởng lão lại không có động tĩnh gì? Nếu cứ kéo dài như vậy thanh danh của phụ thân ta sẽ bị hủy diệt. ”

Càn Mục trầm giọng nói.

Là chuông giáo nên thanh danh không thể mất được.

Một khi thanh danh bại hoại thì vị trí chuông giáo cũng không còn.

Cho nên lúc này Càn Mục mới sốt ruột.

Mộc lão ở bên cạnh hần nghe vậy, trầm giọng nói:

“Thiếu gia, với lực lượng mà chúng ta nắm giữ thì tạm thời không nên động.”

“Địch nhân ở trong bóng tối còn chưa hiện thân, nếu như chúng ta ra tay nhất định phải làm được một kích tất sát.”

Nghe lão giả nói, ánh mắt Càn Mục ngưng tụ.

Quả thật giống như lão giả nói.

“Mộc lão, trước khi phụ thân bế quan khôi phục thương thế có dặn dò cái gì hay không?”

“Ta nghĩ hần là phụ thân còn có hậu thủ, nếu không thì những người đó đã nhảy ra rồi.”

Càn Mục hỏi.

“Môn chủ dặn dò hai chuyện, một là chỉ cần hần không ra cửa những người đó tạm thời sẽ không động.”

“Việc thứ hai để cho người âm thầm cầm cầm lệnh bài chuông giáo đến hậu sơn, tiến vào Hàn Đàm động.”

“Về phần bên trong Hàn Đàm động có cái gì thì môn chủ không có nói kỹ.”

Lão giả kia mở miệng nói.

“Mộc lão, người đến chỗ đại trưởng lão trước thăm dò ý của hần một chút, ta bên này âm thầm đi Hàn Đàm!”

Càn Mục mở miệng nói.

Hiện giờ biết tâm thần của phụ thân mình bị hao tổn, ở trong Sơn Hà môn chỉ có đại trưởng lão và bọn họ biết chuyện này thôi.

“Tuân lệnh!”

Mộc lão khom người rời khỏi đại sảnh.

Sau khi Mộc lão rời đi, Càn Mộc cũng không có rời đi.

Lúc này Tô Thần đã dịch dung xuất hiện ở bên ngoài phủ đệ.

Cửa không có người canh nên Tô Thần trực tiếp tiến vào.

Trong sân có vẻ yên tĩnh.

Càn Mộc là thiếu chương giáo nhưng trong phủ đệ lại có rất ít đệ tử tạp dịch.

Huống hồ hôm nay tâm tình Càn Mộc không tốt.

Một ít người hầu đều được hấn cho lui.

Chẳng bao lâu sau Tô Thần đã lên vào phòng khách, nhìn thấy Càn Mộc đang trầm tư trong đại sảnh.

“Thiếu chương giáo, đệ tử Thiên Trì Phong Mạc Đắc Nhân đến bái kiến!”

Tô Thần xuất hiện khom người nói.

Càn Mộc đang trầm tư làm thế nào tiến vào Hàn Đàm động ở hậu sơn nghe được tiếng nói ngẩng đầu, nhìn thấy Tô Thần ngoài cửa.

Sắc mặt không khỏi sửng sốt.

Hấn không hiểu tên đệ tử này đến tìm hấn làm gì.

“Ngươi tên là Mạc Đắc Nhân?”

Càn Mộc khẽ nhíu mày.

“Đúng vậy, thiếu chuông giáo, có người nhờ ta đưa một phong thư cho Thiếu chuông giáo!

Tô Thần mở miệng nói rồi tiến vào trong đại sảnh, đi về phía Càn Mục, lấy ra một phong thư từ trong ngực.

“Ai nhờ người đưa thư cho ta? ”

Càn Mục có chút khó hiểu nhưng vẫn đưa tay lấy.

Trong khoảnh khắc hần đưa tay lấy, Tô Thần đột nhiên xuất thủ, bàn tay vừa chuyển nắm thành quyền nhanh chóng nện vào ngực Càn Mục.

Tô Thần khổng chế lực lượng rất tốt.

Càn Mục căn bản cũng không nghĩ tới mình lại bị tập kích bên trong Sơn Hà môn.

Chỗ ngực đau nhói sau đó trước mắt tối sầm, cả người ngã trên mặt đất.

“Thật sự dễ dàng nha!”

Tô Thần không nghĩ tới có thể bắt lấy Càn Mục dễ dàng thế này.

Nhìn Càn Mục ngã trên mặt đất, hần nhất thời có chút khó xử.

Chương 207: Không tặc, bí ẩn (2)

....

Hắn nhất định phải nghĩ biện pháp mang Càn Mộc đến một chỗ không có người để hỏi chuyện.

Từ trong không gian giới chỉ tìm được một bộ quần áo tập dịch, hắn đổi trang phục sau đó kê vai sát lưng công đối phương rồi khỏi đây.

Ra khỏi sân gặp phải một ít đệ tử, bất quá Tô Thần mặc trang phục tập dịch giống bọn họ và cúi đầu co nên cũng không ai để ý tới.

Tô Thần công đối phương tiến vào con đường nhỏ hẻo lánh sau đó đi vào trong núi.

Tô Thần dừng lại bên một dòng suối rồi trối Càn Mộc trối lại.

Sau đó lấy nước suối vẩy vào mặt đánh thức đối phương.

Sau khi Càn Mộc tỉnh lại nhìn thấy Tô Thần, ánh mắt lập tức trở nên lạnh băng:

“Không ngờ tới các ngươi vừa mới tính kế phụ thân ta xong liền mang ta đến nơi này, các ngươi muốn làm gì?”

Trông Càn Mộc rất là bình tĩnh, nhìn chăm chăm Tô Thần nói.

Tô Thần khẽ động, hình như hắn biết được một tin tức mới.

Chưởng giáo bị tính kế chỉ có thể là chuyện chưởng giáo ra tay với sư tôn hấn.

“Ta rất muốn biết vì sao phụ thân ngươi không có đánh chết Mục Điền Vân kia!

Tô Thần dùng giọng nói trầm thấp hỏi.

“Hừ! Thuật khống chế tâm thần của các ngươi còn thiếu một chút, cuối cùng phụ thân ta thanh tỉnh lại cho nên không để cho kế hoạch của các ngươi thành công!”

Càn Mục nhìn Tô Thần lạnh giọng nói.

“Thì ra là bị người ta khống chế tâm thần, có thể khống chế tâm thần chưởng giáo, người tính kế chưởng giáo không đơn giản. ”

Tô Thần thầm nghĩ nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi.

“Bây giờ phụ thân ngươi thế nào?”

Tô Thần tiếp tục hỏi.

Nghe được đối phương hỏi tình huống của phụ thân mình, ánh mắt Càn Mục ngưng tụ.

“Phụ thân ta không sao, hấn nhất định sẽ tìm ra các ngươi.”

“Còn nữa, chuyện ta mất tích sẽ nhanh chóng lan truyền, người Sơn Hà Môn sẽ tìm được nơi này. ”

Càn Mục nhìn Tô Thần nói.

“Ngươi không sợ ta giết ngươi!”

“Nếu như ngươi muốn giết ta sẽ không đưa ta đến nơi này.
”

Càn Mục có thể trở thành thiếu chưởng giáo của Sơn Hà Môn, đầu óc tự nhiên không đơn giản.

“Đây là sự thật!”

Tô Thần nhìn đối phương nở nụ cười lạnh, bàn tay đột nhiên vỗ về phía đầu đối phương.

Sau đó trước mắt Càn Mộc lại tối sầm, tiếp tục hôn mê.

“Ta không giết ngươi nhưng ta có thể tiếp tục đánh ngươi ngất xỉu. ”

Tô Thần lạnh lùng nói.

Sau đó hắn nói:

“Các hạ đến rồi sao không hiện thân đi!”

Trước mắt Tô Thần có một người áo đen xuất hiện.

Người áo đen nhìn Tô Thần, lạnh giọng nói:

“Thính lực không đơn giản, ngươi là ai?”

“Tại hạ Mạc Đắc Nhân, không biết các hạ xưng hô như thế nào?”

Tô Thần rất tự nhiên hỏi.

“Mạc Đắc Nhân, ngươi không cần biết ta là ai, mau giao Càn Mộc cho ta, ta cho phép ngươi rời đi.”

Người áo đen trầm giọng nói.

Trong giọng nói hình như không có ý muốn giao thủ với Tô Thần.

“Càn Mộc là ta mang ra, vì sao phải cho ngươi?”

Tô Thần nhìn đối phương, lạnh nhạt đáp.

Khí tức trên người đối phương không cho hắn bao nhiêu áp lực cho nên hắn không có lập tức chạy trốn.

Hắn muốn giao thủ với đối phương một chút, xem xem đối phương là ai?

Người này không cần nghĩ cũng biết là bên tính kẻ chưởng giáo.

“Xem ra chỉ có thể giết ngươi trước, sau đó mang Càn Mục đi.”

Người áo đen vừa nói chuyện thân hình vừa vọt về phía Tô Thần.

Hắn nâng bàn tay lên, một cỗ hung sát chi khí xuất hiện trong lòng bàn tay.

Vừa ra tay liền bày ra lực lượng cuồng bạo, giống như muốn dùng một chưởng đánh chết Tô Thần vậy.

Nhìn bàn tay tập kích đến, Tô Thần cười lạnh nắm chặt tay tung ra một quyền.

Khí kinh trên nắm tay tăng vọt va chạm với bàn tay của đối phương.

Một tiếng nổ bộc phát khi hai bên va chạm.

Một cỗ khí kinh hình thành nhiệt lưu tản ra xung quanh.

Tô Thần và người áo đen đều một bước.

“Thực lực của ngươi!”

Sau một kích, đồng tử người áo đen co lại nhìn chằm chằm Tô Thần.

Hắn cảm giác được mình đã xem thường đối phương.

“Vớ chút thực lực này mà muốn giết ta, ta thật sự không biết ngươi lấy đâu ra tự tin. ”

Sau một kích, Tô Thần bên này giậm chân một cái, thân hình đột nhiên lao tới, trong nháy mắt đánh ra ba quyền, khí kinh từ ba quyền chồng lên nhau.

Khí kinh quay cuồng bao phủ lấy đối phương.

Người áo đen cảm nhận được khí kinh sắc mặt liền biến đổi, hán nâng bàn tay lên, khí kinh bỗng nhiên tăng vọt đánh ra một chuông, muốn cứng rắn tiếp lấy quyền kinh của Tô Thần.

Àm!

Bàn tay va chạm với nắm đấm.

Lần này người áo đen bị chấn bay ngược ra ngoài.

Nhưng vào lúc này đột nhiên có một đạo kiếm quang tập kích, kiếm quang sắc lạnh vô cùng nhanh tấn công Tô Thần từ phía sau.

Một kích đánh lui người áo đen xong, một cổ khí kinh từ trong cơ thể Tô Thần tràn ra ngưng tụ sau lưng.

Một kiếm của đối phương chém tới va chạm với khí kinh.

Đối phương thấy thế, lực lượng lập tức tăng vọt, kiếm quang xuyên thấu khí kinh rơi vào trên Kim Tầm Giáp mà Tô Thần đã mặc, không thể tiến thêm một bước.

Trong khoảnh khắc này Tô Thần trở tay chớp lấy trường kiếm của đối phương.

Sau đó dùng sức kéo mạnh, muốn kéo đối phương về phía mình.

Chương 208: Một đao, một người

....

Người ra tay đánh lén bị một cỗ lực lượng cường đại lôi kéo nên thân thể không khỏi nghiêng về phía trước.

Nhưng hắn ta cũng phản ứng rất nhanh.

Trong nháy mắt liền buông kiếm.

Thân hình lui về phía sau.

Nhưng lúc này trong tay Tô Thần lại xuất hiện một thanh đao.

Chính là Tế Vũ Đao được hắn cường hóa qua.

Đao ra khỏi vỏ liền chém xuống.

Người đánh lén kia lập tức một chưởng đánh ra, muốn dùng khí kinh ngăn trở một đao này, thế nhưng Trong tay Tô Thần Vũ Đao chém vỡ khí kinh.

Người đánh lén chỉ cảm thấy đao quang chọt lóe trước mắt.

Sau đó ở mi tâm của hắn xuất hiện một vết máu.

Hắn bất giác đưa tay sờ vết máu, sau đó trên mặt tràn đầy sự khó tin, thân thể lập tức ngã xuống.

Bên kia, người áo đen nhìn thấy Tô Thần một đao chém giết đồng bọn của mình sắc mặt liền biến đổi, hắn lập tức xoay người muốn chạy trốn.

Nhưng thời điểm này trước mặt hắn xuất hiện một bóng người, sau đó là một màn mưa phùn miên man.

Còn chưa cảm nhận rõ cơn mưa phùn này thì trên cổ hắn đã xuất hiện một vết máu, máu tươi chảy xuôi.

Người áo đen đưa tay che cổ họng mình.

Muốn ngăn chặn máu tươi chảy ra nhưng lại không ngăn được, thân thể té ngã trên mặt đất, chết không nhắm mắt.

Hai người bị giết xong, Tô Thần liền tiến tới vạch vãi che mặt ra xem.

Đồng tử Tô Thần co rút lại vì hắn biết hai người này là ai.

Người áo đen ra tay trước là một trưởng lão của Thiên La Phong.

Xuất kiếm đánh lén hắn là một trưởng lão của Thiên Trì Phong.

“Chuyện này...”

Tô Thần nhìn hai người này, hắn cảm giác sự tình ở Sơn Hà môn có chút lớn.

Hắn không dừng lại mà nhanh chóng rời đi.

Về phần Càn Mộc hôn mê có thể xảy ra chuyện hay không, không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

Hắn muốn trở về suy ngẫm lại, Sơn Hà môn xuất hiện rung chuyển, mình có thể kiếm được một ít chỗ tốt hay không.

Đương nhiên hai người chết này làm cho Tô Thần nghĩ đến chuyện Trường Hận Cung.

Sau khi Tô Thần rời đi không bao lâu.

Một số người xuất hiện bên dòng suối, cầm đầu chính là Mộc lão lúc trước ở cùng Càn Mộc trong viện.

Hắn nhìn thấy Càn Mộc ngã trên mặt đất hắn lập tức tiến lên, sau khi kiểm tra khí tức của Càn Mộc hắn mới thở phào

nhẹ nhõm.

Đánh thức Càn Mộc dậy.

Càn Mộc tỉnh lại nhìn thấy là Mộc lão thở ra một hơi.

Lúc này một nam tử đi theo Mộc lão tiến đến mở miệng nói:

“Hai người chết là Thiên Trì phong Kiều Chính Hòa và Thiên La phong Bao Vi Thông.

“Thiếu chương giáo, sau khi ta đi có chuyện gì ra?”

Mộc lão trầm giọng hỏi.

Càn Mộc nói chuyện đã xảy ra cho Mộc lão nghe, về phần xuất hai người áo đen này hẳn thật sự không biết.

“Thiếu chương giáo, người nọ có lẽ không phải là người chúng ta muốn tìm, hai người này mới đúng. ”

Mộc lão trầm giọng nói.

“Chúng ta trở về trước, bí mật mang thi thể hai người trở về.”

“Giao cho Đại trưởng lão bên kia để cho Đại trưởng lão bên an bài. ”

“Còn có hai trưởng lão Thiên Trì Phong và Thiên La Phong xuất hiện, vậy chứng tỏ đối thủ thâm thấu rất sâu.

Chúng ta phải cẩn thận.”

Càn Mộc trầm giọng nói.

Nói xong hẳn chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Lần này hẳn bị người ta đánh lén trong Sơn Hà môn, bị bắt làm tù binh.

Nếu như không phải đối phương không có ý giết hẳn, e là có thể hẳn đã chết từ lâu rồi.

Nghĩ tới đây hắn liền cảm thấy sợ hãi.

Ở thời điểm này.

Bên trong biệt viện của Tô Thần.

Hắn truyền tình huống bên trong Sơn Hà môn cho Kim Phong Tế Vũ Lô.

Hắn tin rằng chắc chắn sẽ có người muốn mua tin tức này.

Bên Kim Phong Tế Vũ Lô, Bạch Sầu Phi cũng truyền suy đoán của mình truyền cho Tô Thần biết.

“[Kim Mai Bình] ở Thanh Long tự?”

Ánh mắt Tô Thần ngưng tụ, Tô Thần tin tưởng vào suy đoán của Bạch Sầu Phi.

Hiện giờ Bạch Sầu Phi nắm giữ nhiều tin tức về Lĩnh Nam quận hơn hắn.

Lúc này Thu Linh Nhi đi tới bên cạnh Tô Thần.

“Tô Thần, xảy ra chuyện rồi, người mau tới phân diện, vừa rồi chủ phong bên đưa thi thể Bao trưởng lão tới, tiểu thư gọi người qua.”

Thu Thái Nhi nhìn thấy Tô Thần liền nói.

“Người nói chủ phong đưa thi thể Bao trưởng lão tới, chẳng lẽ là Bao trưởng lão đi báo thù cho sư tôn nên bị người của chủ phong giết chết. ”

Tô Thần không khỏi hỏi.

“Chuyện này ta không biết rõ, người tới đại diện trước đi.”

Thu Linh Nhi lắc đầu nói.

Khi Tô Thần đi tới đại diện Thiên La Phong.

Thi thể Bao Vi Thông đang được đặt ở giữa đại diện.

Bên trong đại điện ngoại trừ Mộ Dung Khinh Trần còn có mười trưởng lão Thiên La Phong.

“Một đao bổ Bao trưởng lão thành hai nửa, đao pháp của người này cực kỳ bá đạo.”

Một tên trưởng lão nói.

“Đao pháp của đối phương không chỉ bá đạo và sắc bén, thi thể Kiều Chính Phong được đưa tới Thiên Trì phong, cũng bị người ta một đao cắt cổ họng.

Từ vết đao mà xem là cùng một người.”

Một tên trưởng lão khác mở miệng nói.

Tô Thần tiến vào đại điện đứng ở phía sau mấy người, cũng không lên tiếng.

Bao Vi Thông này do hấn giết, trên người có vết thương thể nào hấn rõ ràng nhất, không cần dò xét.

Chương 209: Càn Mục, muốn mời [Thanh Long Hội] giết người (1)

....

Sau khi Tô Thần tiến vào.

Người trong đại điện chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái rồi không thèm để ý nữa.

Vừa mới được phong chủ thu làm đệ tử, phong chủ liền trọng thương, điều này làm cho người ta có chút xem thường Tô Thần.

Nhìn thấy Tô Thần tiến vào, Mộ Dung Khinh Trần phát tay ra hiệu Tô Thần đứng bên cạnh nàng.

“Mấy vị trưởng lão, vị này là đệ tử mà sư tôn mới thu tên Tô Thần!”

“Sư tôn bên này tạm thời để ta và Tô Thần chấp chương Thiên La Phong, còn phải mời mấy vị trưởng lão trợ giúp. ”

“Tô sư đệ, mấy vị trưởng lão này chính là trưởng lão mà sư tôn tín nhiệm nhất. ”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

Tô Thần ở bên cạnh nàng, trong lòng có chút kinh ngạc, không khỏi nhìn thoáng qua Mộ Dung Khinh Trần.

Hắn biết đây hắn là chủ ý của Mộ Dung Khinh Trần.

Hắn chấp tay hướng mấy vị trưởng lão trong đại sảnh mở miệng nói.

“Gặp qua mấy vị trưởng lão. ”

Mấy vị trưởng lão cũng đồng thời hướng Tô Thần đáp lễ.

Mục Điền Vân chấp chuông Thiên La Phong nhiều năm, chắc chắn trong Thiên La Phong có người của hắn.

Chính là những người này.

“Mộ Dung, Tô Thần, hiện tại phong chủ bị chuông giáo đánh trọng thương, lại xuất hiện chuyện Bao Vi Thông ám sát Thiếu chuông giáo?”

“Hiện giờ Thiếu chuông giáo bên kia bảo chúng ta cho một lời giải thích, chuyện này nên làm như thế nào?”

Một lão giả tóc trắng lên tiếng nói.

Mộ Dung Khinh Trần không trả lời, nàng đưa mắt nhìn về phía Tô Thần.

Đây là để cho Tô Thần trả lời lão giả.

“Lúc ta tới nghe nói bên Thiên Trì Phong cũng có một tên trưởng lão bị giết chết, là bị giết cùng với Bao trưởng lão. ”

“Hắn là Bao trưởng lão này không phải ám sát thiếu chuông giáo vì trả thù cho phong chủ?”

“Cho nên nên có người đang bày mưu tính kế. ”

“Hiện tại chúng ta nên tập trung điều tra Bao Vi Thông, xem xem có thể tra được gì khác hay không, về phần bên Thiếu chuông giáo thì chúng ta tạm thời không cần phải giải thích với đối phương. ”

“Thiếu chuông giáo chỉ là thiếu chuông giáo, không phải chuông giáo. ”

Tô Thần mở miệng nói.

Trong giọng nói không hề coi trọng Thiếu chương giáo Càn Mục này.

Trong mắt Mộ Dung Khinh Trần đứng bên cạnh hần lóe lên một tia khác thường.

Nàng không nghĩ tới Tô Thần sẽ nói ra những lời như thế này.

Trong giọng nói mang theo một cỗ khí thế chưa thành hình.

Gần đây Tô Thần gần đã rút được một ít cao thủ.

Những cao thủ này đều tôn hần làm chủ thượng.

Điều này làm cho Tô Thần bất giác có thêm một thế lực phía sau.

Huống hồ thực lực bản thân hần tăng vọt cũng làm cho hần càng thêm tự tin.

Kết hợp hai điểm này.

Khí thế trên người Tô Thần cũng dần dần trở nên mạnh mẽ.

Mấy vị trưởng lão nghe được lời Tô Thần nói ánh mắt đều sáng ngời

“Hiện tại chúng ta lập tức tiến hành điều tra Bao Vi Thông.”

“Về phần Thiên Trì phong bên kia có nên ứng phó một chút hay không.”

Một tên nam tử trung niên khác mở miệng hỏi.

“Thiên Trì Phong cũng xảy ra vấn đề.

Chúng ta không biết rốt cuộc họ là ai có vấn đề do đó tạm thời không tiếp xúc, trước tiên điều tra rõ ràng tình huống của Thiên La Phong.”

Tô Thần nói.

“Vậy mấy người chúng ta đi điều tra Bao Vi Thông trước!”

Vài tên trưởng lão hướng Tô Thần cùng Mộ Dung Khinh Trần hành lễ sau đó rời khỏi đại điện.

Sau khi mấy vị trưởng lão rời đi, Mộ Dung Khinh Trần nói với Tô Thần:

“Vừa rồi ngươi còn làm tốt hơn so với tưởng tượng của ta.”

“Ta vẫn có chút xem thường ngươi.”

“Chủ yếu là do có sư tỷ bên cạnh cho ta có dũng khí thôi.”

Tô Thần khen ngợi.

Nghe Tô Thần nói, trong mắt Mộ Dung Khinh Trần mang theo ý cười nhìn Tô Thần.

“Đến xem thi thể Bao Vi Thông?”

Nói xong mang theo Tô Thần đi tới thi thể trước thi thể Bao Vi Thông.

“Nhìn từ vết thương này hẳn là bị người ta dùng một đao chém giết, đao khí của đối phương sắc bén, hơn nữa đao kia còn không phải phàm phẩm, ta suy đoán có thể đạt tới Khí cấp.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

Nghe vậy, ánh mắt Tô Thần ngưng tụ.

“Sư tỷ, ý của ngươi là vũ khí của đối phương có thể đạt tới Khí cấp?”

Lúc nói chuyện, trong lòng Tô Thần run lên.

Từ vết thương mà Mộ Dung Khinh Trần có thể biết được do vũ khí Khí cấp tạo thành, chứng tỏ trên người đối phương có thể có vũ khí Khí cấp.

“Trước khi ta tới còn đi xem thương thế của trưởng lão Thiên Trì Phong một chút, lưỡi đao sắc bén đột phá khí kình, cắt vào cổ họng. ”

“Chỉ có rút khí kình vào vũ khí Khí cấp mới có thể làm được, đương nhiên thực lực của người ra tay cũng rất mạnh.

Bọn họ thậm chí không hề có một cơ hội nào để trốn thoát.
”

Mộ Dung Khinh Trần tiếp tục nói.

“Bên cạnh Thiếu chương giáo có cao thủ như vậy sao?”

Tô Thần không khỏi hỏi.

“Hẳn là không có, nếu có thì những người đó căn bản không bắt được hắn. ”

Mộ Dung Khinh Trần lắc đầu nói:

“Ngươi tới Chương giáo phong điều tra.

Có manh mối gì không?”

“Su ty, ta thật sự tra được một ít chuyện.”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

“Ta mua chuộc một gã tạp dịch trong viện của Thiếu chương giáo, từ trong miệng hắn biết được một tin tức, nhưng tin tức này có chút không thể tưởng tượng nổi. ”

Tô Thần mở miệng nói.

“Chi tiền mua chuộc tạp dịch?”

Nghe vậy, Mộ Dung Khinh Trần có chút kinh ngạc.

“Ngươi đã nghe được tin tức gì?”

“Ta bên này nghe được tên tạp dịch trong lúc vô tình nghe Thiếu chương giáo nói chương giáo bị người ta khống chế tâm thần mới ra tay với sư tôn?”

Tô Thần trầm giọng nói.

Chương 210: Càn Mục, muốn mời [Thanh Long Hội] giết người (2)

... .

“Tin tức này khiến ta cảm thấy có chút khó tin, sao chương giáo làm sao có thể bị người ta khống chế tâm thần. ”

Tô Thần nói xong còn lắc đầu.

Nhưng Mộ Dung Khinh Trần nghe Tô Thần nói xong bắt đầu rơi vào trầm tư.

“Thông tin quan trọng như vậy người có thể mua được bằng tiền? ”

Mộ Dung Khinh Trần trầm tư nhìn Tô Thần nói.

“Sur tử, đương nhiên là dùng tiền mua được, trên thế gian này không có thứ gì mà không dùng tiền mua được, không mua được chỉ có thể nói người là người không tiêu đủ tiền. ”

Tô Thần rất nghiêm túc nói.

Nhìn Tô Thần, Mộ Dung Khinh Trần ngẫm ý trong lời hắn.

Không khỏi gật đầu đáp:

“Người nói rất có lý!”

“Đúng rồi, sư tôn đã bế quan khôi phục thương thế.

Lần này thương thế rất nặng, phỏng chừng nhất thời sẽ không ra được.

Chuyện Thiên La Phong gần đây người để ý một chút. ”

“Có lẽ chờ sư tôn xuất quan sẽ bổ nhiệm người làm Thiếu phong chủ!”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Sư tỷ, người nói đùa nha, phía trên ta còn có sư huynh sư tỷ, ta làm sao có thể trở thành Thiếu phong chủ đây?

“Sư tỷ cứ yên tâm, ta có tự biết mình, đương nhiên cũng sẽ không lười biếng, chắc chắn sẽ cố gắng hết sức để giúp người.”

Tô Thần lập tức cho thấy lập trường của mình.

“Sư đệ, cũng không phải ta muốn người giúp ta.

Người cầm lệnh bài của ta đã biết ta sẽ không ở lại đây bao lâu.

Một khi ta đập phá Luyện Phách cảnh sẽ rời khỏi Sơn Hà Môn.”

“Về phần mấy người sư huynh cùng sư muội, bọn họ đều ở bên ngoài vân du, có thể trở về hay không cũng không biết được.

“Nếu như gần đây bọn họ không thể trở về ta sẽ giúp người ngồi lên vị trí Thiếu phong chủ trước khi rời đi.”

“Đương nhiên ta trợ giúp người ngồi lên vị trí Thiếu phong chủ, người cũng cần phải trả giá một vài thứ.”

“Chuyện này chờ giải quyết xong chuyện Bao Vi Thông rồi lại nói.”

Mộ Dung Khinh Trần không cho Tô Thần cơ hội nói chuyện, nói một hơi.

“Sư tỷ, lời đều để người nói hết rồi, ta cũng không cần nói gì thêm.”

Tô Thần xua tay.

Lúc này, ở biệt viện của thiếu chủ giáo Càn Mộc.

Bên ngoài đã có không ít đệ tử thủ vệ.

Sắc mặt Càn Mộc vô cùng âm trầm.

Hiện tại hẳn biết mình đã bị người lúc trước đánh lừa, nói ra những điều không nên nói.

Đương nhiên thật ra hẳn còn phải cảm ơn đối phương, nếu như không phải đối phương thì lần này hẳn đã chết rồi.

Rõ ràng hai người chết kia không phải đến cứu hẳn mà là giết hẳn.

Nghĩ tới đây hẳn chợt cảm thấy sợ hãi.

“Bên đại trưởng lão chuẩn bị làm như thế nào?”

Càn Mộc lên tiếng hỏi.

“Đại trưởng lão một mực từ chối?”

Nói chờ chủ giáo xuất quan rồi mới động. ”

Mộc lão ở bên cạnh hẳn trầm giọng nói.

“Chờ phụ thân ta xuất quan?”

Đại trưởng lão muốn làm cái gì?

Mộc lão người nói chuyện này có thể liên quan đến Đại trưởng lão hay không. ”

Càn Mộc trầm giọng nói.

“Thuộc hạ cũng không cách nào suy đoán, hơn nữa hiện giờ đại trưởng lão có quyền uy lớn nhất ở Sơn Hà môn, chúng ta cũng chỉ có thể chờ. ”

Mộc lão lắc đầu nói.

“Chờ, đã có người muốn mạng ta rồi ta làm sao có thể chờ được?”

“Nếu đại trưởng lão không làm, như vậy thì chúng ta hoàn toàn không cần phải giữ hấn lại, Thanh Long hội bên quận phủ đang có thanh thế rất thịnh. ”

“Ta tin rằng ta có thể loại bỏ hấn!”

Sát ý chợt lóe trong mắt Càn Mục.

Qua lần gặp nguy hiểm này hấn cảm giác mình phải nắm quyền.

Phải loại bỏ chương ngại là Đại trưởng lão.

Mộc lão ở bên cạnh thâm than.

Hấn hiểu được tâm tư của Càn Mục.

Thế nhưng giết Đại trưởng lão cũng không phải là một chuyện nhỏ.

“Chuyện này có muốn hỏi chương giáo một chút hay không. ”

Mộc lão nói.

“Tạm thời không liên lạc được với phụ thân, nếu như có thể liên lạc với phụ thân thì phụ thân có thể trực tiếp ra lệnh cho Đại trưởng lão điều tra.”

Càn Mục lắc đầu nói.

“Chuyện này lòng ta đã quyết, ngươi cứ âm thầm xuống núi, không thể bại lộ thân phận, liên hệ với người của Thanh Long hội giết chết đại trưởng lão. ”

Càn Mục nói.

“Thuộc hạ liền xuống núi vào đêm nay. ”

Mộc lão trầm tư một lát mới nói.

Quả thật giống như Thiếu chương giáo mà nói, nếu có thể liên hệ chương giáo, như vậy đã có thể trực tiếp ra lệnh cho

Đại trưởng lão.

Càn Mục gật đầu.

“Đúng rồi, phái người theo dõi Thiên La Phong và Thiên Trì Phong chặt chẽ, thúc giục bọn họ mau chóng điều tra rõ ràng cho ta. ”

“Hai ngày nay ta sẽ ở trong mật thất, có việc cứ tới mật thất tìm ta.”

Càn Mục nói xong liền đi về phía hậu viện.

Trong một gian phòng ở sâu sau.

Càn Mục mở ra cửa mật thất sải bước đi vào.

Mộc lão không có theo mà xoay người rời khỏi, trở về đại sảnh.

Lần này Càn Mục bị bắt cóc, còn suýt chút nữa bị giết.

Cũng làm cho Mộc lão cảm giác được sự tình cấp bách.

Lúc này ở Lĩnh Nam quận phủ.

Chuyện phát sinh bên trong Sơn Hà môn cũng bị Kim Phong Tế Vũ Lâu phát ra ngoài.

Ngay sau khi tin tức được phát đi nhanh chóng truyền khắp Lĩnh Nam quận phủ.

Uy vọng chương giáo Sơn Hà môn trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc, bị người không chế tâm thần, chương giáo một phái mà đả thương phó môn chủ phái mình.

Đây là một tin tức lớn gây chấn động.

Chương 211: Kinh Vô Mệnh tự mình lên Sơn Hà môn

....

Trước một cú điểm của tổ chức [Sương Diệp] .

Một người mặc áo choàng xuất hiện.

Sau khi bóng người này xuất hiện thì có một người trùm áo đen kín mít xuất hiện cách bóng người năm trượng.

“Muốn giết ai?”

Người áo đen mở miệng nói.

“Giết đại trưởng lão Sơn Hà Môn Doãn Thiên Cừ. ”

“Năm vạn lượng bạc, trả tiền thù lao trước. ”

Nghe được lời của người áo đen, người tới áo choàng liền kinh ngạc.

Tổ chức sát thủ bình thường đều có đối tượng không nhận giết.

Ví dụ như tổ chức [Sương Diệp] lúc trước, bọn họ sẽ không động tới một vài nhân vật cao tầng ở các thế lực lớn.

Tránh cho bị thế lực người ta tìm kiếm, vây quét.

Nhưng hiện tại hắn vừa mới báo danh đối phương liền trực tiếp đòi thù lao, chứng tỏ đối phương không để Sơn Hà Môn vào trong mắt.

Trong lòng người áo choàng không thoải mái lắm nhưng lại không cách nào phát tiết.

“Đây là ngân phiếu năm vạn lượng, ta muốn các người giết chết Doãn Thiên Cừ trong vòng ba ngày. ”

Người áo choàng lấy năm vạn lượng ngân phiếu từ trong ngực ra đặt trên đất sau đó rời khỏi sơn động.

Sau khi đôi phương rời đi, người áo đen giơ tay hút ngân phiếu hút vào lòng bàn tay.

Bên trong trụ sở tổ chức 【 Sương Diệp 】 .

Kinh Vô Mệnh ngồi ngay ngắn trên ghế chính.

Ánh mắt trầm tĩnh.

Ở phía dưới hần, Mục Hồng Sương cũng đứng trong đại điện.

“Đại nhân, vừa mới nhận được một nhiệm vụ ám sát đại trưởng lão Sơn Hà Môn. ”

Mục Hồng Sương khom người nói.

“Đại trưởng lão Sơn Hà môn Doãn Thiên Cừ, thực lực Luyện Phách hậu kỳ, không nghĩ tới có người bỏ tiền ra mua mạng hần. ”

Kinh Vô Mệnh nhẹ giọng nói.

“Nhiệm vụ này các người không thể hoàn thành, ta tự mình đi giải quyết tên đại trưởng lão Sơn Hà môn này!”

Kinh Vô Mệnh mở miệng nói.

Lúc nói chuyện hần đứng dậy khỏi ghế chính ôm trường kiếm rời đi.

Sau khi Kinh Vô Mệnh rời đi.

Một nam tử từ bên ngoài bước vào.

“Thủ lĩnh, mấy tổ chức sát thủ khác liên hệ với ta, muốn gặp thủ lĩnh.”

Đề ứng phó với tình hình hiện nay!”

Người này mở miệng nói.

“Ứng phó với tình hình trước mắt?”

Ánh mắt Mục Hồng Sương ngưng tụ.

“Bọn họ muốn ứng phó cái gì?”

“Thủ lĩnh, đương nhiên là chuyện chúng ta bị [Thanh Long Hội] áp bách, bên ngoài đều truyền lời là [Thanh Long Hội] đề cho chúng ta làm vật tế. ”

“Chỉ có phản kháng [Thanh Long Hội] thì chúng ta mới có đường sống. ”

Người tiến vào nói.

Thế nhưng khi hấn dứt lời thì một thanh trường kiếm trực tiếp xuyên thủng ngực mà hấn không hề cảm giác được chút nào.

“Thủ lĩnh, người...”

Người này không nghĩ tới Mục Hồng Sương sẽ ra tay với mình.

“Người cho rằng đà chủ bọn họ để ý chúng ta sao?”

Ở trong mắt đà chủ, chúng ta giống như con kiến hôi, căn bản cũng không cần chúng ta làm quỷ chết thay. ”

“Đương nhiên giết người chủ yếu là bởi vì người không thương lượng với ta mà tự tiện tiếp xúc với tổ chức khác, người muốn chết, ta thành toàn cho người. ”

Mục Hồng Sương rút về trường lại, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh.

Làm thủ lĩnh tổ chức sát thủ.

Bản thân Mục Hồng Sương là người vô tình nhưng đầu óc cũng suy nghĩ thấu đáo.

Huông hồ nàng cảm giác được mình đã lên một chiếc thuyền lớn, con thuyền này còn rất khủng bố, nàng cũng không muốn xuống thuyền.

【 Thanh Long Hội 】 dám giết tiểu hầu gia Hách Liên Xuân Thủy và thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận, do ba cao thủ ra tay.

Những người này dám ra tay chứng tỏ người ta có lực lượng.

Nếu không cũng không cần báo danh, cứ lên lút giết là được.

Vì sao phải báo danh, báo danh là để cho thanh danh [Thanh Long Hội] vang vọng.

Ngay cả tiểu hầu gia và Diêm Ngọc cũng dám giết, như vậy trong Lĩnh Nam quận này có ai mà bọn họ không thể giết đây?

Sau khi giết tiểu hầu gia và Diêm Ngọc, bọn họ tiếp nhận càng nhiều nhiệm vụ hơn, lợi nhuận cũng càng lúc càng lớn.

Đây là điều mà trước nay nàng không dám nghĩ đến.

“Nên báo cho đà chủ biết!”

Mục Hồng Sương trầm nghĩ.

Ở một nơi khác.

Tô Thần đang khoan chân tu luyện bên trong động phủ.

Đối với chuyện điều tra Bao Vi Thông, hẳn cứ ngồi yên chờ kết quả là được.

“Tô sư huynh! “

Có tiếng gọi từ bên ngoài động phủ truyền đến.

Tô Thần nhanh chóng ra khỏi động phủ, bên ngoài động phủ có một tên đệ tử tạp dịch hướng Tô Thần hành lễ.

“Vào đi!”

Tô Thần xua tay.

“Đây là mật thư từ dưới núi truyền đến.”

Sau khi đệ tử tạp dịch tiến vào móc mật thư ra đưa cho Tô Thần, sau đó rời khỏi sơn động.

Tô Thần mở mật thư ra nhìn thoáng qua nội dung bên trên.

“Trong mật thư có ba chuyện.

Chuyện thứ nhất, tin tức chương giáo Sơn Hà môn bị người ta khống chế tâm thần và đả thương phong chủ Thiên La Chủ đã truyền khắp Lĩnh Nam quận. ”

“Việc thứ hai chính là có người mời [Thanh Long Hội] giết đại trưởng lão Sơn Hà môn Doãn Thiên Cừ.

Kinh Vô Mệnh đã tự mình tiến đến Sơn Hà Môn ra tay với Doãn Thiên Cừ. “

“Việc thứ ba, Kim Phong Tế Vũ Lâu bên này đã tra được khách hàng chính là Mộc lão bên cạnh Thiếu chương giáo Sơn Hà môn. ”

Xem mật thư xong, Tô Thần đốt đèn dầu thiêu hủy mật thư.

“Cần Mộc muốn ra tay với Doãn Thiên Cừ, chẳng lẽ đã phát hiện cái gì rồi?”

Tô Thần cảm thấy khó hiểu lắm lắm.

Đại trưởng lão ngoài mặt chính là người có thực lực mạnh nhất Sơn Hà môn ngoại trừ chương giáo ra.

Bây giờ Càn Mộc muốn giết chết Doãn Thiên Cừ, đây không phải là làm cho Sơn Hà Môn rung chuyển sao?

Càn Mộc này đang nghĩ cái gì vậy?

Tô Thần không hiểu được ý nghĩ của Càn Mộc.

“Để xem ngày mai như thế nào?”

Kinh Vô Mệnh ra tay thì khả năng đại trưởng lão sống sót là rất nhỏ.

Chương 212: Mật Tông động, quận phủ biến hóa (1)

....

Lĩnh Nam quận phủ.

Bên trong một mật thất ở phủ đệ của Hữu bố chính sử Địch Thiên Vân.

Địch Thiên Vân nhìn người áo đen trước mặt nói:

“Vì sao Càn Thiên Trần kia không có chém giết Mục Điền Vân?”

“Đại nhân, không ngờ thời khắc cuối cùng Càn Thiên Trần đột nhiên thanh tỉnh dẫn đến không hoàn thành một kịch cuối cùng!”

Người áo đen trầm giọng nói.

“Nếu lão gia hỏa kia không chết, các ngươi muốn không chế Sơn Hà môn rất khó?”

“Bây giờ ngươi muốn làm gì?”

Địch Thiên Vân nhìn người áo đen nói.

“Càn Thiên Trần bế quan, phỏng chừng là muốn khôi phục tâm thần, Mục Điền Vân thân bị trọng thương cũng bế quan.”

“Lúc này chỉ cần giết chết Càn Mục thì chúng ta có thể danh chính ngôn thuận chấp chưởng Sơn Hà Môn.”

Người áo đen mở miệng nói.

“Vậy giết chết Càn Mục, chẳng lẽ một Càn Mục mà các ngươi cũng không giết được sao?”

Địch Thiên Vân trầm giọng hỏi.

“Càn Mục bị người bắt cóc, chúng ta theo sau nhưng cuối cùng người của chúng ta lại bị đối phương giết chết. ”

“Đối phương ra tay nhanh gọn, từ miệng vết thương mà xem, hẳn là một tên cao thủ dùng đao. ”

“Không phải cao thủ trong Sơn Hà môn chúng ta, đối phương bắt cóc Càn Mục là muốn từ trong miệng hắn moi ra tin tức gì đó.”

“Hắn là đối phương biết được sự tồn tại của chúng ta. ”

Người áo đen đáp.

“Lại có thêm một người, còn không biết đối phương là ai sao?”

“Sơn Hà Môn các người cứ cho người ta đi tới đi lui như vậy?”

Địch Thiên Vân nhìn đối phương nói.

Lúc này người áo đen cũng không nói gì.

“Người đến tìm ta, muốn ta làm gì?”

“Người phải biết rằng, trọng điểm hiện tại của các người chính là cùng các thế lực khác liên hợp tiêu diệt Lăng Nguyệt Kiếm Phái. ”

Địch Thiên Vân nói.

“Vốn muốn cho Càn Thiên Trần trọng thương Mục Điền Vân, mượn cơ hội này bức Càn Thiên Trần rời khỏi vị trí chủ môn, đại trưởng lão sẽ tạm thời thay vị trí chủ môn giáo. ”

“Như vậy chúng ta có thể phối hợp với đại nhân khi tấn công Lăng Nguyệt Kiếm Phái. ”

“Nhưng không nghĩ tới lại xuất hiện biến cố. ”

“Ta tới nơi này là muốn mời đại nhân phái người xuất thủ giết chết Càn Mộc. ”

Người áo đen nói.

“Giết chết Càn Mộc?

Lúc này bên người Càn Mộc có cao thủ hộ vệ, muốn ở trong Sơn Hà môn giết hắn sẽ có chút khó khăn.”

Địch Thiên Vân nói.

Sơn Hà Môn có thể sừng sững ở quận Lĩnh Nam nhiều năm như vậy, nếu như không có một chút nội tình đã sớm bị hắn thôn tính rồi.

“Thời gian gần đây ta cần bề quan đột phá, chuyện này các ngươi tự mình nghĩ biện pháp đi!”

“Bất quá ngươi có thể đi tìm Kim Hoa phu nhân hỗ trợ, để cho nàng giúp ngươi phối chế một chút độc dược, giải quyết Càn Mộc sẽ rất dễ dàng!

Địch Thiên Vân mở miệng nói.

Hơn nữa cho đối phương một lệnh bài.

Người áo đen tiếp nhận lệnh bài, có chút vui mừng.

“Đa tạ đại nhân!”

“Nhanh chóng giải quyết chuyện Sơn Hà môn, chuyện Lăng Nguyệt Kiếm Phái không kéo dài được.”

“Bắc Trần Phủ Ti Diêm Ngọc bị giết, phía sau sẽ liên lụy rất nhiều, đêm dài lắm mộng, vẫn nhanh chóng loại bỏ là tốt nhất. ”

Địch Thiên Vân trầm giọng nói.

“Đại nhân yên tâm, ngày mai ta sẽ xử lý Càn Mộc kia.”

Người áo đen khom người rời khỏi mật thất.

Trong Lĩnh Nam quận phủ.

Thượng Chân Thiên Tự.

Trong một gian sương phòng.

Không Hải đại sư đang mang sắc mặt ngưng trọng, ở trước mặt hắn là một lão tăng râu trắng, trụ trì Thượng Chân Thiên Tự, Không Văn đại sư.

Cùng Không Hải đại sư một bối phận.

“Sư huynh, hiện giờ Diêm Ngọc đã bị giết, muốn chủ trì các thế lực khác đối phó Lăng Nguyệt Kiếm Phái, chỉ có một phương pháp. ”

“Chính là để cho [Thanh Long tự] bên kia phát ra Phật môn thiên lệnh, cấm bọn họ ra tay với Lăng Nguyệt Kiếm Phái. ”

Hòa thượng Không Văn mở miệng nói.

“Không được, hiện tại còn chưa phải là lúc phát Phật môn thiên lệnh, nhất định phải nghĩ biện pháp, trước tiên lấy danh nghĩa triều đình ước thúc, nếu như không làm được chuyện này thì mới phát thiên lệnh, như vậy [Thanh Long tự] có thể ra tay trấn áp, huyết tẩy những thế lực này. ”

“Để cho bọn họ biết chín quận phương bắc do Mật tông chúng ta làm chủ. ”

Không Hải đại sư mở miệng nói.

“Hữu bố chính sử bề quan tu luyện, quận thủ bên kia không gặp chúng ta, hiện giờ chỉ có Hữu bố chính sử vẫn còn thế lực bản địa. ”

“Chỉ là người này đa mưu túc trí, muốn hắn ra mặt giúp đỡ chúng ta có chút khó khăn?”

Hòa thượng Không Văn trầm giọng nói.

“Đơn giản chỉ là lợi ích, người đi gặp hấn, nói cho hấn biết [Thanh Long Tự] ta nguyện ý cho hấn ba danh ngạch vào tự, cộng thêm một lần tiến vào [Thanh Long Trì] tẩy lễ. ”

Không Hải mở miệng nói.

“Cái này!”

Nghe vậy, Không Văn lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Không cần đề ý những thứ này, hiện giờ bên Kinh sư có người muốn động thủ với Phật môn ta, Thiền tông tạm thời không có gợn sóng. ”

“Nhưng Mật tông ở Lĩnh Nam quận lại xuất hiện một điểm có thể đột phá. ”

“Nếu điểm này mở rộng sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ chín quận phương bắc?”

“Đúng rồi, để người điều tra [Thanh Long Hội], người điều tra thế nào rồi?”

Không Hải lên tiếng hỏi.

“Không có tra được manh mối gì, hiện giờ bên bọn họ chỉ xuất hiện hai nhân vật cấp đà chủ, không có người khác xuất hiện. ”

“Thành viên của bọn họ lấy một ít tổ chức sát thủ là chính, muốn biết rõ hơn về bọn họ chỉ có thể tìm kiếm từ trên thân hai tên đà chủ. ”

Không Văn trầm giọng nói.

Chương 213: Mật Tông động, quận phủ biến hóa (2)

....

“Phải chú ý tới [Thanh Long Hội] này, [Thanh Long Tự] ta lấy danh nghĩa Thanh Long, bọn họ cũng mang tên Thanh Long, nói không chừng chính là nhắm tới Thanh Long tự chúng ta.”

Không Hải nhú mày nói.

“Ta vẫn đang nhìn chăm chăm, sẽ nhanh chóng điều tra chi tiết.”

Không Văn trả lời.

“Tốt, người đi gặp Hữu bố chính sử trước.”

“Ta dẫn Thánh tăng đến Lăng Nguyệt Kiếm Phái tọa trấn.”

Không Hải nói.

Bây giờ tình hình càng ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Hắn cần phải đề phòng mọi chuyện.

“Đúng rồi, còn phải chú ý Sơn Hà môn, Càn Thiên Trần vì chuyện của Lăng Nguyệt Kiếm Phái đã thương Mục Điền Vân, sự tình có chút kỳ quặc, ta suy đoán sắp tới Sơn Hà môn có thể phát sinh biến động.”

Không Hải lại nói tiếp.

Không Văn nghe xong gật đầu.

Gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra ở Lĩnh Nam quận khiến cho hắn không kịp ứng phó.

Bên trong Sơn Hà môn.

Tô Thần ở trong động phủ của mình, không có ra ngoài.

Kinh Vô Mệnh tự mình lên núi giết đại trưởng lão.

Tuy rằng hấn tin tưởng vào thực lực Kinh Vô Mệnh.

Nhưng đây là sơn môn.

Có đôi khi không thể cho rằng Sơn Hà môn là một thế lực đơn giản, hấn vẫn phải chú ý.

Tất nhiên hấn đã nhận được hai tin tức vào hôm nay.

Một là người Mật tông [Thanh Long Tự] đến Lĩnh Nam quận, hình như muốn ngăn cản các thế lực khác động thủ với Lăng Nguyệt Kiếm Phái.

Hai chính là Kim Phong Tế Vũ Lôu Khánh thành tiếp xúc với Quỷ Vực tái ngoại.

Quỷ Vực muốn thu hoạch một chỗ bí quặng của Tử Đàn cung ở tái ngoại.

Bí quặng là một loại quặng rất kỳ lạ.

Khi chế tạo vũ khí mà gia nhập thêm loại quặng thạch này, có thể làm cho vũ khí xuất hiện biến hóa, không chỉ sắc bén mà còn có khả năng còn sinh ra vũ khí Khí cấp.

Đây là một trong những nguồn thu nhập chính của Tử Đàn cung.

Hiện giờ Quỷ Vực lại có chủ ý với bí quặng này, còn muốn liên hợp với Kim Phong Tế Vũ Lôu ở Khánh Thành.

Có lẽ vì phía sau Kim Phong Tế Vũ Lôu có Thiên Nhai Các.

“Chỉ là Quỷ vực này làm việc rất xảo trá, bất quá chuyện này do Độc Cô Vô Định xử lý.”

“Độc Cô Vô Địch là một kiêu hùng, Quỷ Vực bên kia muốn tính kế hắn chỉ sợ rất khó. ”

Tô Thần thâm nghĩ.

Độc Cô Vô Địch là môn chủ Vô Địch môn trong Thiên Tàm Biển, nhân vật kiêu hùng muốn thống nhất võ lâm.

Đêm khuya.

Trong động phủ của đại trưởng lão Sơn Hà môn.

Đại trưởng lão tóc bạc, hai mắt sáng ngời đang nhìn bàn cờ vây trước mặt.

Tất nhiên là hắn chơi cờ một mình, không có đối thủ.

Bởi vì đối thủ của hắn đều đang bế quan.

Ở bên cạnh hắn còn có một tên nam tử trung niên mặc áo xanh, nam tử có gương mặt khô vàng, bàn tay cũng khô vàng, xem ra là do luyện công pháp gì đó mới vậy.

“Sur huynh, ta đã lấy được Thất bộ đoạn trường tán từ chỗ Kim Hoa phu nhân.”

“Chỉ cần bật lửa đốt trong phòng Càn Mộc thì hắn phải chết không thể nghi ngờ. ”

Nam tử áo xanh mở miệng nói.

Từ lời nói có thể biết được nam tử áo xanh này chính là người lúc trước gặp mặt Tả bố chính sử Địch Thiên Vân.

“Dùng độc đúng là một biện pháp tốt, đến lúc đó còn có thể đẩy chuyện cho Kim Hoa phu nhân. ”

Đại trưởng lão nhẹ giọng nói.

“Đúng, cho dù bọn họ biết cũng không dám đi Vạn Độc cốc tìm Kim Hoa phu nhân.”

“Bất quá còn phải chú ý cao thủ dùng đao kia?

Hai đao giết hai người của chúng ta, thực lực của đôi phương rất khủng bố. ”

“Cao thủ như vậy ẩn núp trong Sơn Hà môn chúng ta, mưu đồ không nhỏ đâu, chúng ta nhất định phải tìm ra đôi phương!””

Hàn mang trong mắt Đại trưởng lão chột lóe.

Một cao thủ không biết xuất hiện, không thể không coi trọng.

“Sư huynh, có thể là người bên cạnh Mộ Dung Khinh Trần làm hay không?”

“Bên trong Sơn Hà môn chỉ có người bên cạnh nàng chúng ta mới không rõ thôi.”

Nam tử áo xanh nói.

“Không, người nọ chỉ phụ trách bảo hộ an toàn của Mộ Dung Khinh Trần, sẽ không giúp nàng ra tay giết người, điểm này không cần hoài nghi. ”

“Thân phận của Mộ Dung Khinh Trần không bình thường, có thể không tiếp xúc thì không tiếp xúc.”

Đại trưởng lão mở miệng nói.

“Còn nữa, đã một ngày người không về Thiên Trì phong rồi, thì thể kia còn cần người xử lý, mau chóng đưa người nhập thổ đi.”

“Tuân lệnh sư huynh, vậy ta trở về trước.”

Nam tử áo xanh khom người hành lễ sau đó rời đi.

Sau khi nam tử rời đi, động phủ khôi phục sự yên tĩnh vốn có.

Đại trưởng lão tiếp tục một mình chơi cờ.

Không biết qua bao lâu, đại trưởng lão bỗng nhiên dừng tay, đồng tử co lại.

Hắn đưa mắt nhìn về phía cửa hang.

“Bằng hữu, đêm khuya đến đây có chuyện gì sao?”

Đại trưởng lão mở miệng nói.

Nghe được lời của đại trưởng lão.

Một bóng dáng thân chậm rãi tiến vào, chính là Kinh Vô Mệnh.

Nhìn thấy Kinh Vô Mệnh, sắc mặt đại trưởng lão hơi đổi.

“Tử vong kiếm khí!”

“Xem ra ngươi tới giết lão phu, không biết xưng hô như thế nào.”

Đại trưởng lão nhìn Kinh Vô Mệnh nói.

“【Thanh Long Hội】 Kinh Vô Mệnh!

Có người bỏ tiền ra mua mạng ngươi, cho nên ta liền tới.”

Kinh Vô Mệnh nhìn Đại trưởng lão nói.

Chương 214: Kiếm tay phải, kiếm tay trái, thua thì chết

....

Kiếm ý từ trên người hắc bộc phát trong nháy mắt, một cỗ kiếm ý lạnh như băng trong nháy mắt bao trùm lấy đại trưởng lão.

Đại trưởng lão nghe Kinh Vô Mệnh nói mà ánh mắt trở nên lạnh lẽo, một cỗ khí kinh hùng hậu từ trong cơ thể hắc bộc phát.

Khí kinh cường hoành lật tung toàn bộ bậc thang đá xanh ở cửa động phủ.

Hô!

Bàn tay đại trưởng lão nhấc lên, đá vụn trên mặt đất trong nháy mắt bắn mạnh về phía Kinh Vô Mệnh.

Trường kiếm trong tay Kinh Vô Mệnh lập tức bổ ra, những viên đá vụn bay tới hóa thành bột mịn trước kiếm khí.

Giờ khắc này đại trưởng lão bay lên cao đánh ra một chưởng.

“Sơn Hà Kinh Đào Chưởng!”

Bàn tay đánh ra một cỗ khí kinh giống như sóng trào xuất hiện.

Khí kinh mang theo một loại áp lực vô hình.

Cỗ áp lực nặng nề này làm cho người ta vô hình trung cảm thấy nặng nề.

Kiểm khí của Kinh Vô Mệnh giống như bị áp chế.

Tốc độ xuất kiếm bị ảnh hưởng.

“Thực lực của ngươi không tệ, nhưng dưới khí kinh của ta áp chế, ngươi không cách nào ra tay nhanh hơn, căn bản không giết được lão phu.”

“Nói cho lão phu biết là ai mời các ngươi giết ta, có lẽ ta có thể tha cho ngươi một mạng.”

Khí thể của đại trưởng lão hùng hậu.

Không nhìn thấy một chút già nua nào cả.

Son Hà Công của Sơn Hà môn tu luyện càng lâu thì khí kinh càng hùng hậu, hơn nữa còn có thể kéo dài tuổi thọ của con người.

Kinh Vô Mệnh không có để ý lời nói của đối phương, thân hình tiếp tục cất bước tiến về phía trước.

Kiểm khí không ngừng bộc phát ra.

Mỗi một lần mũi kiếm điểm tới một chỗ thì khí kinh đều sẽ suy yếu.

Thấy thế, hai mắt đại trưởng lão lóe hàn mang, bàn tay giơ lên, năm ngón tay như móc câu chộp về phía đầu Kinh Vô Mệnh.

Khí kinh lưu chuyển giữa năm ngón tay.

Trường kiếm trong tay Kinh Vô Mệnh chém về phía năm ngón tay kia.

Bàn tay đại trưởng lão ra tay đột nhiên đổi hướng chộp về phía trường kiếm của Kinh Vô Mệnh.

Kinh Vô Mệnh là cao thủ dùng kiếm, tốc độ cực nhanh, chỉ cần bắt lấy kiếm thì hẳn liền có thể nghiền ép Kinh Vô Mệnh này và tóm lấy.

Về phần vì sao phải tóm Kinh Vô Mệnh.

Không phải vì biết là ai muốn giết hấn mà là vì giá họa cho Càn Mục.

Làm cho sự tình biến thành Càn Mục tìm người của Thanh Long hội giết hấn.

Khí kinh trong bàn tay hình thành vòng xoáy áp chế trường kiếm của Kinh Vô Mệnh.

Kinh Vô Mệnh cảm giác kiếm trong tay mình trầm xuống.

Ánh mắt hơi đổi.

Trong khoảnh khắc hấn rút trường kiếm về thì hân hình đại trưởng lão kia lại tiến thêm một bước.

Son Hà khí kinh trong cơ thể hấn tăng vọt trong nháy mắt hình thành một vòng xoáy đập về phía Kinh Vô Mệnh.

Hấn muốn áp chế thân hình Kinh Vô Mệnh.

Thân hình Kinh Vô Mệnh dưới sự áp chế từ khí kinh của đối phương, đột nhiên hơi dừng lại, trường kiếm nháy mắt rời tay.

Nhưng trong nháy mắt rời tay lại bị tay trái của hấn bắt lấy.

“Hừ!”

Đại trưởng lão thấy thế tung một chiêu về phía Kinh Vô Mệnh.

Một người luyện kiếm tay phải luyện đến cảnh giới như thế, hiện giờ tay phải bị hấn áp chế.

Chuyển sang tay trái sẽ không quen thuộc.

Đó là cơ hội để giành thắng lợi.

Thân hình áp sát, bàn tay xuyên thấu không khí cấp tốc hướng về ngực Kinh Vô Mệnh.

Đúng lúc này.

Tay trái Kinh Vô Mệnh nháy mắt đâm ra, xuyên thấu khí kinh, đại trưởng lão ra tay chỉ nhìn thấy ngân quang chợt lóe.

Biết tình thế không ổn nhưng hắn đã không tránh kịp.

Vị trí trái tim bị một kiếm đâm trúng.

Thân hình cấp tốc lui ra sau che ngực, máu tươi từ đầu ngón tay chảy ra.

“Người đã khiến ta phớt lờ tay trái của người!”

“Tay trái của người còn nhanh hơn cả tay phải.”

Đại trưởng lão kinh ngạc nhìn chăm chăm Kinh Vô Mệnh.

Sắc mặt tràn ngập sự không cam lòng.

Nếu không phải do hắn sơ suất, hắn có lòng tin giết chết Kinh Vô Mệnh.

Nhưng kẻ thua cuộc không có cơ hội để nói điều này.

Thua thì là thua.

Thua là chết!

Bùm bùm!

Thân thể đại trưởng lão ngã xuống đất.

Kinh Vô Mệnh nhìn thoáng qua thi thể ngã trên mặt đất rồi tiến lên cắt đầu đối phương đặt ở bên cạnh.

Sau đó nhanh chóng rời đi.

Một trận chiến khiến hắn tiêu hao quá nhiều khí kinh.

Nếu như mà có người đến, e là hắn sẽ không thể nào rời khỏi Sơn Hà môn.

Đương nhiên cũng may mà đại trưởng lão Sơn Hà Môn lựa chọn động phủ độc lập.

Nếu như ở trong sân mà nói, hắn muốn giết đối phương như thế này có chút khó khăn.

Ngày hôm sau!

Tin tức đại trưởng lão bị giết nhanh chóng truyền khắp Sơn Hà môn.

Trong sân, Tô Thần nghe được tin tức này mà hai mắt sáng ngời.

Tối qua Kinh Vô Mệnh xuất thủ, thành công giết chết đại trưởng lão.

“Hiện giờ đại trưởng lão vừa chết! Sơn Hà môn sẽ biến thành bộ dáng gì đây?”

Tô Thần nhanh chóng đứng dậy đi gặp Mộ Dung Khinh Trần.

Bây giờ hắn là đệ tử của phong chủ Thiên La phong Sơn Hà Môn.

Sơn Hà Môn rối loạn đối với hắn mà nói là chuyện tốt.

Có lẽ sẽ đạt được nhiều lợi ích hơn.

Chương 215: Quận thủ Văn Dật Phàm, Cứu vương cầm quyền (1)

....

Quận phủ.

Trong một gian mật thất tối đen.

Quận thủ Văn Dật Phàm đang ngồi đó, đêm tối có thể làm cho lòng người trở nên yên tĩnh hơn.

Cũng có thể nghĩ rõ nhiều chuyện hơn nữa.

Lĩnh Nam quận có chút loạn, nhưng không phải bọn họ khơi mào, tình huống có chút không giống như dự kiến.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu, Thanh Long Hội, Thanh Long Hội ...”

Hắn lẩm bẩm ba chữ Thanh Long Hội vài lần.

“Các ngươi muốn đối phó Thanh Long tự sao?”

Văn Dật Phàm trầm nghĩ.

Lúc này bỗng có một bóng người xuất hiện bên ngoài mật thất, không lên tiếng, nhưng Văn Dật Phàm trong mật thất đã nghe được động tĩnh.

“Có chuyện gì vậy?”

“Đại nhân, người của Tam hoàng tử đến, đang ở trong đại sảnh.”

Người tới trả lời.

“Được rồi, ta đã biết!”

Văn Dật Phàm vừa nói chuyện vừa đứng dậy đẩy cửa phòng ra.

Ánh mặt trời chiếu vào người hắn giống như thấm vào thân thể.

Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút rồi xoay người tiến đến đại sảnh.

Trong đại sảnh có một nam tử mặc cẩm bào đang ngồi uống trà, giống như không để ý tới chuyện mình phải chờ lâu.

Có lẽ nam tử áo gấm này quen thuộc với Văn Dật Phàm nên biết thói quen của hắn.

“Người vẫn như cũ, thích ở trong không gian tối đen kia suy nghĩ.”

Nhìn thấy Văn Dật Phàm bước vào, nam tử liền mở miệng nói.

“Gần đây Lĩnh Nam quận có chút loạn, không nằm trong dự liệu của ta, ta muốn nghĩ xem nên làm thế nào để ứng phó.”

“Lục Trầm huynh, hắn là người cũng chú ý đến tin tức ở Lĩnh Nam quận, không biết có thể cho ta một chút kiến nghị hay không.”

Văn Dật Phàm ngồi xuống bên cạnh hắn nói.

“Người đang nói tới Kim Phong Tế Vũ Lô và Thanh Long Hội sao?”

Nam tử được xưng là Lục Trầm nói.

“Kim Phong Tế Vũ Lô coi như yên ổn, chủ yếu là [Thanh Long Hội]”

Văn Dật Phàm mở miệng nói.

“[Thanh Long Hội] này đầu tiên là ra tay giết Hách Liên tiểu hầu gia, sau đó ra tay giết Diêm Ngọc Bắc Trần Phủ Ti, có chút không kiêng nể gì!”

Văn Dật Phàm nam tử nói đến [Thanh Long Hội] liền hỏi.

“Người sợ bọn họ sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của Tam hoàng tử?”

Nam tử ngưng trọng nói.

“Đúng vậy, hiện giờ mấy nhà chúng ta hợp mưu muốn loại bỏ Mật tông Phật môn ở Lĩnh Nam quận, làm suy yếu lực lượng của quốc sư.”

“Từ đó làm cho đại hoàng tử mất đi một bộ phận trợ lực, phá hư kế hoạch trở thành Thái tử, để cục diện Cửu vương chấp chính tiếp tục tồn tại.”

“[Thanh Long Hội] giết chóc như thế, ta sợ gián tiếp trợ giúp Mật Tông.”

Văn Dật Phàm mở miệng nói.

“[Thanh Long Hội] có chút quỷ dị, nhưng nếu như bọn họ quá không kiêng nể gì, vậy thì tiêu diệt bọn họ trước.”

Trong lúc nam tử nói chuyện thì trong mắt lóe sát ý.

“Động thủ cũng không thể là chúng ta động thủ, tục ngữ nói, không phải mãnh long bắt quá giang, đối phương dám nhúng tay vào lúc này, tất nhiên không đơn giản, chúng ta phải thận trọng.”

Văn Dật Phàm nói.

Lúc này, một lão giả bộ dáng quân gia đi vào hành lễ với Văn Dật Phàm và nam tử cầm bào, sau đó đi tới nói nhỏ bên tai Văn Dật Phàm một câu.

Hai mắt Văn Dật Phàm híp lại, xua tay cho đôi phương rời đi.

“Có chuyện gì xảy ra sao?”

Nam tử cảm bào Lục Trầm mở miệng nói.

“Vừa rồi chúng ta nói đến [Thanh Long hội], hiện giờ còn có tin tức mới, tối hôm qua người của [Thanh Long hội] giết chết đại trưởng lão Sơn Hà môn, đại trưởng lão kia đã bị chúng ta không chế.”

Văn Dật Phàm vẫn bình thản nhưng giọng điệu đã trở nên lạnh lùng.

“Sơn Hà môn chính là một trong những thế lực chủ lực đối phó Lăng Nguyệt Kiếm Phái, sao lại xuất hiện biến cố như vậy.”

Lục Trầm trầm giọng hỏi.

“Bọn họ có chút xem thường Càn Thiên Trần của Sơn Hà Môn, Khổng Tâm Thuật cuối cùng thất bại, dẫn đến kế hoạch thất bại.”

“Bất quá là ai mời [Thanh Long Hội] giết người đây?”

Ngón tay Văn Dật Phàm không ngừng gõ vào mặt bàn.

“Bên trong Sơn Hà môn, đại trưởng lão chết thì ai được lợi nhất, chính là người đó. ”

Nam tử áo gấm uống một ngụm trà nói.

“Đó chính là thiếu chương giáo Sơn Hà môn Càn Mục, đây chính là biến số mà ta lo lắng, trong tình huống bình thường thì Càn Mục này không làm được chuyện gì. ”

“Có Thanh Long Hội nên hẳn chỉ cần đưa tiền ra. ”

“Xem ra có thời gian phải chèn ép Thanh Long Hội này một chút.”

Văn Dật Phàm trầm giọng nói.

Một thế lực không thể khổng chế xuất hiện, cần phải chú ý và hạn chế.

“Lục Trầm huynh, đến thư phòng của ta, nói chút xem bên Tam hoàng tử an bài thế nào.”

Văn Dật Phàm không dây dưa chuyện [Thanh Long Hội] nữa mà đứng dậy mời người đến thư phòng, xem ra là có chuyện trọng yếu cần bàn bạc.

Tại thời điểm này.

Ở Sơn Hà Môn

Càn Mục từ trong động phủ đại trưởng lão trở về.

Khuôn mặt vốn ưu sầu bỗng tràn ngập sự vui mừng.

” Mộc lão, [Thanh Long Hội] này thật sự là lợi hại, chỉ trong thời gian một đêm mà đã giết chết Đại trưởng lão, người từ miệng vết thương có nhìn ra là ai giết chết Đại trưởng lão hay không. ”

Càn Mục ngồi xuống nhìn Mộc lão rồi hỏi.

“Giết chết đại trưởng lão chính là một vị cao thủ dùng kiếm, từ dấu vết để lại hẳn là một tên cao thủ dùng tay trái xuất kiếm. ”

“Hiện giờ cao thủ Thanh Long Hội xuất hiện có Kinh Vô Mệnh và A Phi đều là cao thủ dùng kiếm, nhưng không dùng kiếm tay trái. ”

“Cho nên hẳn là một sát thủ khác ở [Thanh Long Hội]. ”

Mộc lão trầm giọng nói.

Chương 216: Quận thủ Văn Dật Phàm, Cứu vương cầm quyền (2)

....

Một người khổ luyện kiếm tay phải, luyện cho tay phải dùng kiếm với tốc độ cực nhanh tuyệt đối không có tâm tư luyện thêm kiếm tay trái nữa.

Huông hồ kiếm tay trái càng khó luyện hơn kiếm tay phải.

Tiêu hao thời gian và tinh lực nhiều hơn nên hẳn không cho rằng người ra tay là Kinh Vô Mệnh và A Phi.

Huông hồi Kinh Vô Mệnh và A Phi giao thủ chính diện không nhất định có thể giết chết Đại trưởng lão.

Từ dấu vết giao thủ trong động phủ mà xem, người tới chính diện giết chết Đại trưởng lão.

“Đại trưởng lão vừa chết, vậy thiếu chương giáo ta đây có thể danh chính ngôn thuận chấp chương Sơn Hà Môn sao?”

Càn Mục mở miệng nói.

“Chuyện này nhờ Mộc lão an bài, xem người nào nguyện ý ủng hộ ta nắm quyền.”

Càn Mục phân phó.

“Thuộc hạ đi an bài trước!”

Mộc lão gật gật đầu.

Lúc này trong động phủ đại trưởng lão.

Phong chủ Thiên Trì phong La Thụy nhìn cái đầu bị tách ra cùng với ngực bị một kiếm đâm xuyên của đại trưởng lão mà sắc mặt u ám.

“[Thanh Long Hội], là ai mời các người đây?

Trọng nói của hắn có chút khàn.

Tối hôm qua hắn cùng sư huynh thương lượng sự tình, hiện giờ lại chỉ có thể nhìn thấy thi thể sư huynh.

Bên cạnh hắn còn có một thanh niên mặc áo xanh, ánh mắt thanh niên sắc bén như chim ưng.

“Sư tôn, chuyện này có thể liên quan đến thiếu chương giáo, đại trưởng lão xảy ra chuyện thì thiếu chương giáo là người được lợi nhất.”

“Như vậy hắn có thể bắt đầu chấp chương Sơn Hà môn!”

Thanh niên mở miệng nói

Thanh niên chính là đại đệ tử của La Thụy, tên Quy Vô Ảnh.

Nghe được lời của đại đệ tử, ánh mắt La Thụy trở nên âm trầm.

“Chuyện này đừng nói lung tung!”

La Thụy cảnh cáo.

“Thi thể đại trưởng lão người khâu lại, bỏ vào trong quan tài, lựa chọn ngày lành đưa đi chôn cất.”

La Thụy phân phó.

“Tuân lệnh sư tôn.”

Thanh niên kia khom người nói.

“An bài những thứ này xong người đi mời nhị trưởng lão cùng tam trưởng lão đến Thiên Trì phong, ta muốn cùng bọn

họ thương lượng một số chuyện. ”

La Thụy phân phó xong xoay người ra khỏi động phủ.

Hắn muốn trở về an bài một chút, làm sao giết chết Càn Mộc.

Vốn muốn giết chết Càn Mộc vào tối qua.

Nhưng tối hôm qua trở về có chút muộn, không ra tay.

Bây giờ sự tình có biến hóa, vậy sẽ phải ra tay vào hôm nay.

Giết chết Càn Mộc, Càn Thiên Trần cũng không thể bề quan được nữa, đến lúc hắn xuất quan trực tiếp ép bức nhường ra vị trí chưởng giáo.

Phía bên kia.

Tô Thần và Mộ Dung Khinh Trần đang trên đường trở về Thiên La Phong.

“Sur tử, xem ra Sơn Hà môn chúng ta sắp loạn rồi. ”

Tô Thần vừa đi vừa nói.

“Là sắp loạn, người đoán đại trưởng lão do ai mời người [Thanh Long hội] ra tay. ”

Mộ Dung Khinh Trần nhìn Tô Thần nói.

“Chuyện này còn cần phải đoán sao?

Chắc chắn thiếu chưởng giáo của chúng ta rồi.”

“Chưởng giáo bề quan, đại trưởng lão chấp chưởng Sơn Hà môn mà không điều tra chuyện chưởng giáo bị người khổng chế tâm thần. ”

“Khi chuyện bị lộ ra vẫn cứ yên lặng bất động không vội vàng thanh minh giúp chưởng giáo, thiếu chưởng giáo có thể không sót ruột sao?”

“Người sốt ruột có thể xúc động làm chuyện gì đó nha.”

“Ta thấy thiếu chương giáo cũng không sống được bao lâu nữa. ”

Tô Thần mở miệng nói, nói ra tất cả những gì mình nghĩ.

Mộ Dung Khinh Trần nghe Tô Thần nói xong mà có chút khiếp sợ.

Lúc trước Tô Thần liền cho nàng cảm giác rất không tầm thường, hôm nay càng làm cho nàng kinh hãi.

Nếu mà không phải nàng từng điều tra thân thể Tô Thần, còn tưởng rằng Tô Thần biến thành một người khác đây.

Chẳng lẽ cái chết của phụ thân đã kích thích hẳn.

Làm cho hẳn không muốn ẩn tàng nữa.

Mộ Dung Khinh Trần trầm nghĩ, mở miệng nói:

“Su đệ, ngươi lại làm ta kinh ngạc.

Ta cảm giác bây giờ ta có thể thay sư tôn truyền vị trí phong chủ Thiên La Phong cho ngươi. “

“Ta vẫn còn cần tôi luyện!”

Tô Thần cũng không khiêm tốn nói không tiếp nhận Thiên La Phong mà chỉ nói còn cần tôi luyện.

Su đệ, ngươi ngoại trừ thực lực hơi yếu thì những thứ khác hoàn toàn có. ”

“Người nói sau khi Càn Mộc chết, ai sẽ động đây.”

Mộ Dung Khinh Trần có ý muốn so kè với Tô Thần.

“Càn Mộc mà chết, chắc chắn chương giáo sẽ xuất quan, nhưng chuyện hẳn bị người ta khống chế tâm thần đả thương sư tôn đã lên men, đến lúc đó khẳng định có người lợi dụng điểm này để bức bách hẳn rời khỏi vị trí chương giáo. ”

Tô Thần tiếp tục nói.

Hai người cứ nói chuyện với nhau như vậy tới khi trở về Thiên La Phong.

Tô Thần cáo biệt Mộ Dung Khinh Trần rồi trở về động phủ của mình.

Hắn phải xem một ít tin tức.

Tuy rằng hắn không hỏi tới chuyện của Kim Phong Tế Vũ Lâu nhưng bên Kim Phong Tế Vũ Lâu vẫn gửi những tin tức quan trọng đến cho hắn.

Sau khi Tô Thần đi.

Thái Vi ở phía sau bọn họ tiến lên nói:

“Tiểu thư, người muốn bồi dưỡng Tô Thần trở thành người kế nhiệm phong chủ Thiên La Phong sao?”

“Không chỉ là người kế nhiệm, ta vọng hắn ấy có thể trở thành người phát ngôn của ta ở Lĩnh Nam quận.”

“Lĩnh Nam quận bên này biến hóa hẳn là đám người tam ca làm, chuẩn bị can thiệp vào chuyện đại ca trở thành Thái tử.”

“Phật môn là một trong mấy thế lực lớn ủng hộ đại ca, bọn họ không cách nào xuống tay với bên Thiên tông nên chỉ có thể tìm chỗ đột phá từ Mật tông.”

“Lĩnh Nam quận nằm ở xa kinh sư, còn có [Thanh Long Tự] thuộc Mật tông.”

Chương 217: Mập mạp phát hiện ra hàn đàm, Càn Mục bị đầu độc

....

“Chỉ cần Thanh Long tự xảy ra vấn đề, như vậy Mập tông ở chín quận phương bắc sẽ xảy ra vấn đề. ”

“Hai thế lực lớn khác ở chín quận phương bắc chỉ thua kém [Thanh Long Tự] một chút thôi, bọn họ sẽ không bỏ qua cơ hội này. ”

“Huống hồ lực ca năng đỡ Đao Minh, mấy năm gần đây ở chín quận phương bắc cũng phát triển lớn mạnh, cũng tất nhiên sẽ nhân cơ hội khuếch trương. ”

“Chỉ là ta không biết Thanh Long hội từ đâu chui ra, phong cách làm việc không quen thuộc chút nào. ”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Tiểu thư, cơ hội như thế sao bên Tứ gia lại không có động tĩnh chứ?”

Thái Vi không khỏi hỏi.

“Ta ở chỗ này không phải là đại biểu tứ ca sao?”

“Ta và tứ ca là huynh muội cùng mẫu thân. “

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Nếu Tô Thần ở Lĩnh Nam quận phát triển tương đối tốt ta sẽ đề cử hắn cho tứ ca.”

“Đi thôi, thời gian này liền xem tốc độ trưởng thành của hần.”

Hai người nói xong tiến vào trong Thiên Tuyệt biệt viện.

Bên trong Sơn Hà môn.

Bầu không khó có vẻ hơi áp lực.

Đại trưởng lão chết, chương giáo và phong chủ Thiên La phong bị thương bẽ quan.

Bây giờ ba phong chỉ còn lại Thiên Trì phong an ổn.

Liên tục xuất hiện biến cố làm cho đệ tử Sơn Hà môn cảm thấy khủng hoảng.

Một bóng người hơi mập xuất hiện trước động phủ của Tô Thần.

Mập mập kia nhìn thấy Tô Thần lập tức tiến lên nói:

“Đại ca!”

Tiếng đại ca này không hề qua loa chút nào.

Mập mập tên Chu Bình, là mập mập lúc trước nhận Tô Thần làm đại ca.

Sau khi nhận Tô Thần làm đại ca.

Tiểu mập mập cũng không đến chỗ Tô Thần, không biết vì sao hôm nay lại đến chỗ hần.

“Đại ca, đây là đặc sản Quế lục ta mang từ quê nhà tới, cố ý mang đến cho đại ca nếm thử.”

Tiểu mập mập rất quen thuộc cầm theo đồ tiến vào trong động phủ cùng Tô Thần.

“Đại ca, động phủ của ngươi quá đơn sơ, chờ ta có thời gian bố trí lại cho ngươi.”

Tiểu mập mập đặt Quế lục trong tay lên kệ đá rồi nói.

“Hôm nay làm sao mà rảnh rồi tìm ta?”

Tô Thần có chút nghi hoặc hỏi.

“Đại ca, tiểu đệ ở chỗ phía sau sơn môn phát hiện một chỗ hàn đàm, hàn đàm vô cùng lạnh lẽo, ta phỏng chừng bên trong có bảo vật. ”

“Cho nên cô ý đến nói cho đại ca biết.”

Tiểu mập mập trầm giọng nói.

“Hàn đàm?”

Lòng Tô Thần khẽ động.

“Đúng, là nơi mà ta vô tình tìm thấy!”

Mập mập mở miệng nói.

” Phải không? Người không xuống xem một chút!”

Tô Thần không khỏi hỏi.

“Đại ca, người cũng biết lá gan của ta tương đối nhỏ, huống chi đàm nước cực hàn, ngón tay ta tiến vào đều cảm giác như bị đông cứng. ”

“Ta cảm giác nhất định phải có tu vi từ Luyện Thà trở lên, dùng tâm thần khống chế khí kinh mới có thể tiến vào hàn đàm. ”

Thực lực Tiên Thiên cảnh của mập mập có thể thi triển khí kinh nhưng lại không thể khống chế hoàn mỹ, sau khi tiến vào nếu khí kinh biến mất sẽ bị đông chết ở bên trong.

“Vậy sao?”

“Đi, chúng ta đi xem thử.”

Tô Thần nói rồi kêu tiểu mập mập dẫn đường, rời khỏi động phủ đi hướng tới hậu sơn.

Tại thời điểm này, bên trong phủ đệ thiếu chương giáo Càn Mục.

Càn Mục bình phục tâm tình của mình, nghĩ đến chuyện lúc trước Mộc lão nói phụ thân bảo hắn cầm chương giáo lệnh đi tới hàn đàm ở hậu sơn.

Hắn móc chương giáo lệnh từ trong ngực ra, chuẩn bị vào buổi tối sẽ âm thầm đến hàn đàm xem xét.

Lúc này một thị nữ mặc áo tím bụng ấm trà từ ngoài đại sảnh đi vào.

“Thiếu chương giáo, đây là trà mà nô tỳ vừa mới pha xong, người có thể nếm thử.”

Thị nữ dùng chén trà trên bàn pha cho Càn Mục một chén!

Càn Mục bụng trà lên ngửi ngửi, một cỗ mùi thơm ngào ngạt bốc lên.

Nhất thời nhấp một ngụm.

Sau khi trà này vào bụng.

Sắc mặt Càn Mục đỏ lên, cơ thể giống như co rút, không tự chủ được mà đứng lên âm trầm nhìn chằm chằm nữ tử áo tím.

Lúc này nữ tử nhanh chóng cách xa Càn Mục.

“Người hạ độc ta, ta muốn giết người!”

Càn Mục lập tức nhào về phía đối phương.

Thế nhưng nữ tử áo tím có thân pháp không tệ, tránh thoát công kích của Càn Mục.

Càn Mục điên cuồng đuổi theo.

Thế nhưng lần này không bước ra được mấy bước thì hắn trực tiếp quy xuống.

Có bọt màu trắng trào ra từ bên khóe miệng, mắt nhìn chăm chăm nữ tử.

“Trúng Thất bộ đoạn trường tán người bất động, người ở yên còn có thể sống được một lúc. ”

Nữ tử áo tím lạnh giọng nói.

Bùm bùm!

Nàng vừa dứt lời, Càn Mộc đã ngã lăn ra sàn.

Nữ tử tiến lại gần kiểm tra khí tức của Càn Mộc, sau đó nhanh chóng rời khỏi đại sảnh.

Chương 218: Tử Đàn cung tái hiện, Cửu U Huyền Âm Thạch (1)

....

Nữ tử áo tím này hẳn là người mà La Thụy đã sớm an bài bên cạnh Càn Mộc.

Trước đó Càn Mộc còn hưng phấn vì giết được đại trưởng lão, không nghĩ tới không lâu sau mình cũng đã nổi gót theo đại trưởng lão.

Càn Mộc chết không oan uổng.

Làm thiếu chủ giáo đã quen rồi nên vào thời điểm thế này không hề có lòng phòng bị người.

Cái chết của Càn Mộc rất nhanh đã được phát hiện, hơn nữa nhanh chóng truyền khắp sơn hà môn.

Ở Thiên Tuyết viện.

Trong thư phòng, Mộ Dung Khinh Trần đang xem một ít thư từ.

Bên ngoài, Thái Vi nhẹ giọng tiến vào nói:

“Tiểu thư, Càn Mộc chết, trúng Thất bộ đoạn trường tán. ”

“Thất bộ đoạn trường tán của Kim Hoa phu nhân, loại độc dược này không phải là thứ dễ dàng lấy được, rốt cuộc người phía sau La Thụy là ai đây?”

“Bước tiếp theo, hẳn là Càn Thiên Trần sẽ xuất quan.”

Mộ Dung Khinh Trần nhẹ giọng nói.

“Tiểu thư, còn có một chuyện nữa, bên Tứ gia truyền tin nói người của Tử Đan cung sẽ đến Lĩnh Nam quận gặp tiểu thư.”

Thái Vi sau đó nói.

“Người của Tử Đan cung cũng muốn nhúng tay vào chuyện ở Lĩnh Nam quận, xem ra Lĩnh Nam quận sẽ hội tụ không ít người, bất quá rốt cuộc ai có thể nắm Lĩnh Nam quận trong tay đây?.”

“Có biết là người thuộc mạch nào ở Tử Đan cung tiến đến hay không?”

Mộ Dung Khinh Trần hỏi.

“Chuyện này bên kia cũng không có nói!”

Thái Vi lắc đầu nói.

“VẬY chờ bọn họ đến thôi, tới lúc đó để Tô Thần gặp mặt bọn họ.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

Hiện tại bên Kinh sư Tứ ca còn chưa quyết liệt với người Phật tông, cho nên nàng không thích hợp xuất hiện.

Tô Thần cũng không tệ, hẳn vốn xuất thân từ Kim Phong Tế Vũ Lâu Khánh thành.

Mặc dù Kim Phong Tế Vũ Lâu hiện tại không còn quan hệ gì với Tử Đan cung nhưng lúc trước từng có quan hệ.

Vì vậy cho Tô Thần gặp mặt là thích hợp nhất.

Bên ngoài quận phủ.

Trong một biệt viện.

Tử Hàn Nguyệt đang nghe một tên đồ đen báo cáo.

“Người nói một trong ba người phụ tá tam hoàng tử Lục Trầm đến Lĩnh Nam quận, biết hắn đến gặp ai sao?”

Tử Hàn Nguyệt trầm giọng nói.

“Chỉ là biết hắn rời khỏi Kinh sư, sau đó không rõ tung tích, mục đích của hắn là tiến đến Lĩnh Nam quận phủ, về phần hành tung thì không cách nào nắm giữ. ”

Người đồ đen trả lời.

“Cần phải tìm xem người này muốn tiếp xúc với ai, hiện giờ trong Lĩnh Nam quận có ba người có thể tiếp xúc với hắn, quận thủ, Tả Hữu bố chính sử, điều tra từ phủ đệ của ba người này. ”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Tuân lệnh!”

Người áo đen nhanh chóng rời đi.

“Bây giờ chuyện của Lĩnh Nam quận vượt qua tưởng tượng của chúng ta, ta cảm giác muốn loạn. ”

Tử Hàn Nguyệt cau mày nói.

“Là có người đang thúc đẩy, ta còn tra được người của [Thanh Long Tự] đến Lăng Nguyệt kiếm phái, đây là có ý muốn bảo vệ Lăng Nguyệt Kiếm Phái. ”

Long bà nói.

“Chẳng lẽ thế lực mà lúc trước Diêm Ngọc muốn câu ra chính là [Thanh Long tự], mục đích của những người này là đối phó Thanh Long tự. ”

“Thực lực đại hoàng tử đột phá, muốn trở thành Thái tử chấm dứt cục diện Cửu vương giám quốc. ”

“Phật môn chính là một trong những lực lượng ủng hộ đại hoàng tử, chẳng lẽ các hoàng tử khác muốn làm suy yếu thực

lực của Phật môn Mật tông, từ đó ảnh hưởng đến toàn bộ Phật môn, suy yếu thế lực bên cạnh đại hoàng tử!

Tử Hàn Nguyệt nháy mắt hiểu rõ một số chuyện.

“Long bà, bên bí tàng điều tra như thế nào rồi, có thể xác định vị trí cụ thể chưa?”

“Còn chưa được, bất quá tiểu thư người đoán xem, có khả năng Kim Mai Bình mà Lăng Nguyệt Kiếm Phái hoặc [Thanh Long Tự] lấy được chính là thứ lọt ra từ bí tàng hay không. ”

“Dù sao rốt cuộc trong bí tàng năm đó có thứ gì, ngoại trừ Đế quân không còn ai biết. ”

Long bà trầm giọng nói.

Nghe vậy.

Sắc mặt Tử Hàn Nguyệt có chút ngưng trọng.

Nếu là như vậy thì bọn họ phải đi Lăng Nguyệt Kiếm Phái một chuyến rồi.

Phía bên kia.

Tô Thần cùng tiểu mập đi vào trong một khe núi hẻo lánh ở hậu sơn.

Bên ngoài khe núi có dây leo xanh mướt bao trùm, dây leo như mọc ra từ vách núi.

“Lão đại, hàn đàm kia ở trong sơn cốc này, đám dây leo đã che khuất cửa động.”

Chu Bình vừa nói chuyện vừa đẩy một đám dây leo ra để lộ một thông đạo.

“Làm sao mà người tìm được!”

Tô Thần có chút khó hiểu nhìn Chu Bình nói.

“Lúc ta đuổi theo một con chồn nhìn thấy nó chạy vào bên trong cho nên ta cũng tiến vào theo.”

Mập mạp Chu Bình nói.

“Đi, chúng ta vào xem thử.”

Lúc Tô Thần nói chuyện, thật ra tâm thần đang dò xét tình hình xung quanh, không có phát hiện chỗ nào đặc biệt nên mới tiến vào trong đó.

Sau khi tiến vào trong, cảm giác mát lạnh ập đến.

“Lão đại, vừa vào thì mát mẻ, một lúc sau sẽ lạnh.”

Chu Bình đi đằng trước nói.

Tô Thần nhanh chóng cảm nhận được một cỗ hàn khí, cỗ hàn khí này xâm nhập vào làn da nhưng lại bị cánh tay trái của Tô Thần trực tiếp hấp thu.

Đương nhiên chút hàn khí này cũng không cách nào ảnh hưởng đến Tô Thần.

Dù sao hiện giờ hắn có khí huyết cường thịnh, một khi vận chuyển thân thể sẽ nóng rực.

“Hàn đàm ngay bên kia!

Chu Bình chỉ vào một đầm nước phía trước.

Chương 219: Tử Đàn cung tái hiện, Cửu U Huyền Âm Thạch (2)

....

Tô Thần đưa mắt nhìn hàn đàm, ánh mắt khẽ động, bên trong hàn đàm quả thật có một cỗ hàn khí ba động.

Lúc này cánh tay trái của hắn nhúc nhích, tựa như muốn cắn nuốt hết tất cả hàn khí ở nơi này.

Tô Thần vui mừng, không nghĩ tới sẽ gặp phải chuyện như vậy.

Cùng mập mập đi tới bên cạnh hàn đàm, hắn vươn tay trái ra, một cỗ hàn khí ập đến nhưng đều bị cánh tay hấp thu.

Sau đó là một cỗ hàn khí tinh thuần tràn vào trong cơ thể hắn, hình thành vòng xoáy khí kinh gia tăng khí kinh trong cơ thể.

“Thế này mà đã có thể gia tăng thực lực của ta, hắn là trong hàn đàm có thứ gì đó?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Bất quá Tô Thần lập tức đình chỉ hấp thu.

Hàn khí bên trong đàm có thể giúp hắn, nhưng hàn khí quá nặng sẽ làm cho hắn không cách nào chuyển hóa hàn khí thành tiên thiên khí lưu lại trong cơ thể.

Mập mập ở bên cạnh nhìn thấy Tô Thần đưa cánh tay ra sau đó giống như trầm tư.

Cánh tay đặt trong hàn đàm mà không hề hấn gì.

“Thực lực của lão đại thật sự không tầm thường.”

Mập mạp Chu Bình không khỏi âm thầm tán thưởng.

Bàn tay của hắn tiến vào hàn đàm một lát sẽ bị đông cứng.

Thế nhưng cánh tay Tô Thần đưa vào lại không bị.

Thực lực chênh lệch quá lớn.

【Ký chủ phát hiện một Huyền Âm Hàn Đàm, thưởng Cửu U Huyền Âm Thạch, có thể hấp thu hàn khí trong hàn đàm sau đó cung cấp cho ký chủ tu luyện.】

Lúc này Tô Thần nghe được tiếng thông báo.

“Huyền Âm Hàn Đàm, còn thưởng cho Cửu U Huyền Âm Thạch để hấp thu hàn khí.”

Tô Thần cảm thấy vui vẻ.

Sau đó Cửu U Huyền Âm Thạch xuất hiện trong lòng bàn tay.

Một hòn đá trơn nhẵn và đen bóng.

Tô Thần bỏ Cửu U Huyền Âm Thạch vào trong hàn đàm, nhất thời, hàn khí trong hàn đàm điên cuồng hội tụ về phía Cửu U Huyền Âm Thạch.

Chu Bình ở bên cạnh chỉ nhìn thấy trong tay Tô Thần có thêm một hòn đá màu đen, khi Tô Thần bỏ tảng đá vào trong hàn đàm cảm giác được hàn khí chung quanh suy giảm.

Theo thời gian trôi qua, hàn khí đã biến mất hết.

“Được rồi, bây giờ chúng ta có thể xuống dưới đáy hàn đàm xem một chút.”

Tô Thần thu Huyền Âm Thạch thu lại sau đó nói với Chu Bình.

Chu Bình đi tới bên cạnh Hàn Đàm vươn tay chạm vào nước, phát hiện nước trong hàn đàm chỉ còn hơi lạnh mà thôi.

“Không nghĩ tới lão đại ngươi còn có bảo vật như vậy. ”

“Lão đại xuống trước hay là ta xuống trước?”

Chu Bình nhìn Tô Thần nói.

“Hàn đàm này không nhỏ, cùng nhau xuống xem đi.”

Tô Thần nói.

Được rồi, mập mập lấy một ít ngân phiếu trên người ra đặt một bên sau đó nhìn về phía Tô Thần, đồ đạc của Tô Thần đều nằm trong nhẫn trữ vật nên không cần lấy ra.

“Đi!”

Hai người tiến vào hàn đàm.

Hàn đàm rất sâu, dòng nước chảy về một hướng.

Hai người di chuyển về hướng nước chảy nhanh chóng ra khỏi mặt nước.

Rời khỏi mặt nước, trước mắt hai người là một hang động u ám.

Nếu như không phải hai người đã có tu vi Tiên Thiên, phỏng chừng căn bản không nhìn rõ gì cả.

“Lão đại, nơi này tối đen như mực, không thấy gì hết!”

Chu Bình mở miệng nói.

Tiếng nói vang vọng trong hang động.

Đột nhiên cách hần không xa có ánh sáng xuất hiện, Tô Thần đang cầm một viên Dạ Minh Châu.

Ánh sáng từ viên châu chiếu sáng cả hang động.

Bên trong hang động không có gì, chỉ có một thạch đài, trên thạch đài có một hộp gấm, bên cạnh thạch đài còn có một bộ hài cốt, quần áo đã mục nát, trông đáng vẻ đã chết rất lâu rồi.

“Lão đại, hình như là áo cà sa, chẳng lẽ khi còn sống người này là một hòa thượng. ”

Chu Bình nhìn chút mảnh vải còn sót lại trên hài cốt nói.

“Hòa thượng sao?”

Tô Thần cảm thấy khó hiểu, nơi này là hậu sơn Sơn Hà môn, làm sao có thể có một hòa thượng xuất hiện ở chỗ này đây?

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía hộp gấm.

Hắn giơ tay vỗ, hộp gấm trực tiếp mở ra, bên trong có một hạt châu phát ra ánh sáng, hạt châu không quá tròn trịa nhưng lại ẩn chứa một cỗ lực lượng hùng hậu.

“Xá Lợi Tử, lão đại đó là Xá Lợi Tử!

Nhìn thấy hạt châu, Chu Bình ở bên cạnh Tô Thần hưng phấn nói.

“Xá Lợi Tử!”

Đồng tử Tô Thần co lại, chỉ có cao tăng Phật môn mới có thể lưu lại Xá Lợi Tử sau khi chết, bên trong ẩn chứa tinh túy cả đời tu luyện của cao thủ Phật môn.

Nghe đồn người bình thường hấp thu một viên Xá Lợi Tử có thể lập tức trở thành cao thủ.

“Nơi này làm sao lại có Xá Lợi Tử chứ?”

Tô Thần khẽ nhú mày.

Chín quận phương Bắc có ba thế lực lớn là [Thanh Long tự] thuộc Mật tông Phật Môn, một khi có cao tăng viên tịch,

bên Thanh Long tự sẽ tiến hành điều tra đưa Xá lợi về.

Ở chỗ này lại có Xá lợi, thật sự kỳ quái.

Ánh mắt Tô Thần không khỏi nhìn xuống đáy hộp gấp, còn có một quyển sách da ố vàng.

【Sinh Tử Đại Tàng Kinh】

Trên quyển sách da ố vàng có ghi năm chữ.

Chương 220: Mật Tông Xá Lợi, [Sinh Tử Đại Tàng Kinh], Đại Tuệ Pháp Vương

....

Tô Thần nhìn thấy năm chữ này sắc mặt nhất thời biến đổi.

“Lão đại, mau thu lấy Xá Lợi đi.”

Mập mạp ở bên cạnh Tô Thần nói.

Hắn không có ý gì với Xá Lợi cả.

Bản thân phải biết người biết ta, Xá lợi không phải thứ mà hắn có thể động vào.

Mập mạp có nhận thức rất tốt.

Tô Thần giơ tay hút Xá Lợi vào lòng bàn tay cho vào tay áo.

Đương nhiên khi vào tay áo thì Tô Thần âm thầm bỏ Xá Lợi vào trong nhẫn trữ vật.

[Ký chủ thu được Xá lợi Phật Môn, thưởng một thẻ rút thăm trúng thưởng màu xanh, năm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.]

Lại có tiếng nhắc nhở vang lên bên tai Tô Thần.

“Không nghĩ tới lần này thu hoạch nhiều như vậy?”

Tô Thần vui vẻ.

Sau đó nhìn về phía quyển sách ố vàng trong hộp gấm, muốn tiến đến lấy ra.

Lúc này mập mạp tiến lên nói:

“Lão đại, Xá lợi Phật Môn không thể bị độc tố ăn mòn, nhưng còn quyền sách này thì vẫn nên cẩn thận đề phòng.

Lúc nói chuyện, hắn lấy ra một cái găng tay da, găng tay da lóe ánh bạc sáng bóng.

Đeo găng tay vào, mập mạp cầm lấy quyền sách.

Khi hắn chạm vào quyền sách, bao tay bỗng nhiên lóe ánh sáng bạc mãnh liệt sau đó có khí đen xuất hiện.

“Quả nhiên là tẩm độc!”

Mập mạp hung tợn nói rồi bỏ quyền sách xuống.

“Lão đại, phải làm sao bây giờ?”

Mập mạp nhìn Tô Thần nói.

“Không nghĩ tới mập mạp này còn cẩn thận như vậy, nếu không ta còn phải nhắc đối phương. ”

Tô Thần thầm nghĩ trong lòng.

“Người đưa găng tay cho ta, ta muốn xem thử nội dung bên trong?”

Nhìn tên cũng đoán ra một chút nhưng không nhìn nội dung thì cũng không biết cụ thể ra làm sao.

Mập mạp cởi găng tay đưa cho Tô Thần.

Tô Thần đeo găng tay cầm lấy quyền sách mà lật xem.

【 Ký chủ tức tiếp xúc với một trong năm đại tuyệt học của [Thanh Long Tự], [Sinh Tử Đại Tàng Kinh], thưởng năm tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu lam. 】

“Năm đại tuyệt học của [Thanh Long Tự]?”

Tô Thần kinh ngạc:

Hắn đặt sách trở lại hộp gấm.

Bàn tay chạm vào hộp gấm phát hiện trên hộp gấm không có độc nên đẩy nắp hộp lại, chuẩn bị dùng hộp gấm mang quyển sách đi, sau đó chậm rãi ghi nhớ nội dung rồi hủy diệt.

Hắn vui vẻ nhìn sang mập mập.

Vận khí của mập mập thật sự không bình thường.

Đuổi theo một con chồn nhỏ mà có thể tìm được bên này.

Giúp hắn cho thu hoạch lớn.

“Chúng ta đến xem tình huống hài cốt!”

Tô Thần mở miệng nói.

Lúc này mập mập đi tới trước hài cốt, cầm lấy mảnh vải xem xét.

“Lão đại, hòa thượng này có thể là cao tăng của [Thanh Long Tự]. ”

Mập mập mở miệng nói.

“Người phán đoán bộ xương này là cao tăng của [Thanh Long Tự]. ”

Tô Thần không khỏi hỏi.

“Chủ yếu là từ miếng vải không trọn vẹn này, vải dùng tơ tằm đặc biệt trong tằm cốc để dệt thành, tơ tằm hạng đặc biệt có sản lượng rất ít, đều thuộc sở hữu của Tang gia ở Tang thành, Tang gia may thành tăng bào cung cấp cho cao tăng [Thanh Long tự]. ”

“Nhưng người của [Thanh Long Tự] làm sao có thể chết ở hậu sơn Sơn Hà môn chúng ta?”

Mập mập cảm thấy khó hiểu nói.

Tô Thần đi tới bên cạnh hài cốt nhìn xem tình huống một chút, phát hiện phần lưng hài cốt bị vỡ vụn.

Ở phía trước còn có một vết kiếm, xương cốt bị đâm thủng nhưng không có vỡ.

“Hắn hẳn là chết vì bị người ta đánh lén từ phía sau.”

Tô Thần nói.

“Lão đại, người có thể nhìn ra sao?”

Mập mạp không khỏi hỏi.

“Còn cần suy nghĩ nghĩ nhiều?”

Vết thương chính diện của hắn là một kiếm đâm xuyên xương, nhưng trường kiếm chỉ lưu lại một vết kiếm thôi, chứng tỏ thân thể và gân cốt của hòa thượng này tu luyện đến cấp độ rất cao. ”

“Mà xương cốt ở phần lưng lại vỡ vụn, nếu như người phía sau có thực lực cao, hòa thượng này sẽ tập trung đề phòng người phía sau, tuyệt đối không bị một kích đánh thành như vậy, cho nên chỉ có thể là đối phương đánh lén. ”

Tô Thần phân tích.

Lúc này mập mạp làm đổ hài cốt, muốn nhìn xem còn có gì khác không.

Lúc này một viên Phật châu từ trong đồng xương lăn ra, mập mạp nhặt Phật châu lên, nhìn thấy trên Phật châu khắc một chữ Tuệ, nhất thời giật mình.

“Lão đại, ta biết hòa thượng này là ai, hắn là Đại Tuệ Pháp Vương của [Thanh Long Tự] đã biến mất từ mười lăm năm trước.”

Tô Thần nghe xong đồng tử hơi co lại.

Hắn không nghĩ tới hòa thượng này lại là Đại Tuệ Pháp Vương.

“Đi, chúng ta không nên ở lại đây lâu.”

Tô Thần lập tức nói.

Thanh Long tự không chỉ là một trong ba thế lực lớn ở chín quận phương bắc, còn là một trong tứ đại tổ đình của Mật tông Phật môn, một Pháp vương chết ở hậu sơn Sơn Hà môn tuyệt đối không phải chuyện bình thường.

Pháp vương có địa vị cao trong Mật tông.

Hơn nữa Pháp vương này còn chết vì bị người ta đánh lén.

Mặc dù muốn tìm hiểu nhưng bây giờ cần phải rời đi.

Mập mạp cũng cảm giác sự tình không đơn giản, đưa hạt châu cho Tô Thần sau đó cùng Tô Thần nhanh chóng rời đi.

“Sự tình hôm nay nhất định không thể nói ra ngoài, nếu không chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.”

Tô Thần nói với Chu Bình.

“Lão đại cứ yên tâm, ta tuyệt đối không nói ra.”

Mập mạp lập tức nói.

“Đây là phần thưởng cho ngươi, hôm nay ta đã thu hoạch rất nhiều. “

Trong tay Tô Thần xuất hiện mấy khối vàng, trực tiếp ném cho mập mạp.

Mập mạp tươi cười tạ Tô Thần.

Chương 221: Chưởng giáo Sơn Hà môn hung ác (1)

....

“Thiếu chưởng giáo cũng bị người độc chết, người nói có phải Sơn Hà môn chúng ta đắc tội với người nào hay không?”

“Chắc chắn là đã đắc tội với người khác rồi, nếu không thì đại trưởng lão cùng thiếu chưởng giáo làm sao mà chết đây?”

“Bất quá không có ảnh hưởng tới chúng ta, cho nên chúng ta không cần lo lắng.”

“Làm sao có thể không ảnh hưởng đến chúng ta đây, đại trưởng lão, thiếu chưởng giáo chết mà.”

“Chưởng giáo, còn có phong chủ Thiên La phong trọng thương bế quan.

Chiến lực của Sơn Hà Môn bị hao tổn nặng nề, có thù với chúng ta, người nói xem kẻ thù có thể động thủ với chúng ta hay không?”

Lúc Tô Thần lúc trở về động phủ của mình liền nghe được lời những đệ tử này nghị luận.

Đại trưởng lão và thiếu chưởng giáo bị giết, những đệ tử này bắt đầu hoang mang lo sợ.

“Hắn là chưởng giáo của chúng ta không thể tiếp tục bế quan nữa đi!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Chương giáo bị hao tổn tâm thần nên bể quan, nhưng cũng có thể chỉ là lý do tránh mặt để chuyện đả thương phong chủ Thiên La phong lắng xuống.

Dọc theo đường đi cũng không có ai tiếp xúc với Tô Thần.

Hắn nhanh chóng trở về trong động phủ trầm tư.

Từ tình huống trong hàn đàm ở hậu sơn, chắc chắn có người khác biết được nơi đó.

Còn có khả năng có người tu luyện [Sinh Tử Đại Tàng Kinh], về phần vì sao Xá Lợi không bị lấy đi.

Đó là một khi hấp thu Xá Lợi Mật Tông thì cường giả bên [Thanh Long Tự] sẽ cảm ứng được.

Đến lúc đó sẽ bị phát hiện.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tô Thần đạt được Xá Lợi mà không có lập tức hấp thu.

“Rốt cuộc là ai giết chết cao tăng [Thanh Long Tự] đây?”

Không biết vì sao lúc này trong đầu Tô Thần hiện lên bóng dáng chương giáo Sơn Hà Môn.

Người mạnh nhất Sơn Hà môn chắc chắn chính là chương giáo Càn Thiên Trần.

Người có năng lực đánh lên Đại Tuệ Pháp Vương e là cũng chỉ có vị chương giáo này thôi.

Xào xạc!

Lúc này bên ngoài sơn động, bóng dáng Thái Vi xuất hiện, hơn nữa nàng còn gọi tên Tô Thần.

Tô Thần đứng dậy ra khỏi sơn động.

“Thái Vi tỷ, có chuyện gì không?”

“Người Tử Đan cung muốn đến Lĩnh Nam quận, đến lúc đó người đại biểu tiêu thư tiếp xúc với đối phương. ”

Thái Vi nhìn Tô Thần nói.

Lúc nói đến đại biểu tiêu thư tiếp xúc với đối phương nàng nhấn mạnh hơn một chút.

“Đây có phải là muốn cho ta tiếp xúc với hạch tâm không?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Đối với sự xuất hiện của Tử Đan cung, Tô Thần cũng không kinh ngạc chút nào.

Bây giờ tình hình ở Lĩnh Nam quận đã biến động.

Tử Đan cung xuất hiện ở Lĩnh Nam quận là chuyện bình thường.

“Lần này Lĩnh Nam quận biến động là nhằm vào [Thanh Long Tự], Tử Đan cung mượn cơ hội này tiến vào Lĩnh Nam quận. ”

Thái Vi sau đó tiếp tục nói.

“[Thanh Long Tự] này?”

Tô Thần trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Thái Vi tỷ, tỷ nói lần này tình hình Lĩnh Nam quận biến hóa là nhằm vào Mật tông [Thanh Long tự], Thanh Long tự chính là một trong ba thế lực lớn ở chín quận phương bắc!”

Tô Thần thần sắc ngưng trọng nói.

“Đây không phải là chuyện chúng ta nên quan tâm, bất quá ta có thể nói cho người biết lần này có rất nhiều thế lực đối phó với [Thanh Long Tự]. ”

Thái Vi cho Tô Thần biết một ít tin tức.

Nếu tiểu thư đã chọn Tô Thần, như vậy hẳn cũng cần biết thêm một ít chuyện.

“Ta rất tò mò về thân phận của Mộ Dung sư tỷ?”

Tô Thần nhìn đối phương rồi nói.

Lúc này hoàn toàn không cần thiết ẩn giấu thân phận nữa.

“Nói cho người biết cũng không sao, thân phận tiểu thư chính là thập cửu công chúa của vương triều Đại Chu, cùng mẫu với tứ vương gia hiện giờ.”

Thái Vi nói ra thân phận thật sự của Mộ Dung Khinh Trần.

Ánh mắt chăm chú quan sát Tô Thần, muốn nhìn xem phản ứng của Tô Thần khi nghe được tin tức này.

Thế nhưng Tô Thần chỉ tỏ vẻ có chút kinh ngạc mà thôi, không có gì khác.

“Bây giờ Sơn Hà môn xuất hiện biến cố là cơ hội của người, tiểu thư sẽ đề cử người tạm thời chấp chương Thiên La phong.”

“Gần đây người tu hành thật tốt, cần tiếp tục đột phá.”

“Đây là Ngưng Thần đan có thể giúp tâm thần ngưng tụ, có lợi cho quá trình tu hành.”

Thái Vi đưa cho Tô Thần một bình đan dược sau đó cáo từ rồi đi.

Tô Thần trở tay bỏ bình đan dược vào trong ngực rồi trở về động phủ của mình.

Lần này hẳn nhận được không ít thẻ rút thăm trúng thưởng.

Còn có một khối Huyền Âm Thạch.

Có hàn khí bên trong Huyền Âm Thạch, trong thời gian ngắn hẳn có thể tu luyện Thiên Sương quyền tới cảnh giới đại

thành.

Và tất nhiên có thể rút thăm trúng thưởng thì phải dùng, hẳn muốn xem có thể rút được cái gì.

Sáu thẻ rút thăm trúng thưởng màu xanh, năm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.

Lần này chắc hẳn sẽ có nhiều thứ tốt đây.

Đầu tiên là dùng năm thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng.

“Nhận được năm bình Ngưng Huyết đan (hai mươi viên một bình). Nhận được một thẻ cường hóa cánh tay sơ cấp, một thẻ quán thâm đao quyết cơ sở, đạt được một năm tiên thiên khí kình, găng tay đặc biệt.”

Nhìn thấy đồ vật rút được, đặc biệt là cái cuối cùng, Tô Thần có chút bối rối.

Chẳng lẽ bởi vì lúc ở trong hàn đàm hẳn dùng găng tay của mập mạp nên mới rút được cái này.

“Bất quá những thứ khác đều không tầm thường!”

Chương 222: Chưởng giáo Sơn Hà môn hung ác (2)

...

Thẻ cường hóa cánh tay, thẻ quán thâm đao quyết cơ sở, những thứ này đối với Tô Thần mà nói có tác dụng rất lớn.

Dùng thẻ cường hóa cánh tay sơ cấp lên cánh tay phải.

Nhất thời cánh tay phải nở to ra, một cỗ huyết khí lưu chuyển trong cánh tay, bàn tay đột nhiên nắm chặt, có tiếng khí kinh nổ vang trong lòng bàn tay.

“Bất quá vẫn còn kém hơn cánh tay trái một chút.”

Tô Thần cảm nhận được lực lượng từ cánh tay phải, trong lòng thâm nghĩ.

Sau đó cầm lấy thẻ quán thâm đao quyết cơ sở trực tiếp sử dụng.

Nhất thời trong đầu hắn xuất hiện từng bóng người đang vung đao.

Lúc trước Tô Thần có chút lĩnh ngộ đối với đao pháp, hiện giờ dưới sự chỉ dẫn, hắn càng lĩnh ngộ nhiều hơn.

Tại thời điểm này.

Ở trong cấm địa Sơn Hà Môn.

Bóng dáng Mộc lão hay đi theo Càn Mộc xuất hiện trước một sơn động.

Sắc mặt ngưng trọng.

Hắn gõ gõ cửa đá hang động,

Sau một lúc cánh cửa đá mở ra.

Mộc lão đi vào trong sơn động.

Trong sơn động có một nam tử mặc áo bào trắng tuổi chừng năm mươi.

Nhìn Mộc lão tiến vào, thần sắc khẽ động:

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

“Chương giáo, thuộc hạ không thể bảo hộ tốt thiếu chương giáo!”

Mộc lão trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Nghe Mộc lão nói có thể biết được nam tử áo bào trắng này chính là chương giáo Sơn Hà môn Càn Thiên Trần.

Nghe vậy, sắc mặt nam tử áo bào trắng biến đổi:

“Người nói cái gì, người nói Mục nhi hử...”

“Nói ta biết chuyện cụ thể như thế nào?”

Mộc lão lập tức nói hết những chuyện xảy ra mấy ngày nay cho Càn Thiên Trần biết.

“Các người mời người của [Thanh Long hội] giết đại trưởng lão, chuyện lớn như vậy sao không nói cho ta biết.”

Chương giáo Sơn Hà môn tức giận nói.

“Các người cho rằng giết đại trưởng lão là có thể chấp chương Sơn Hà Môn sao?”

Suy nghĩ quá đơn giản!”

“Xem ra hử là nhi tử của ta đã giết La Thụy, nếu có nhiều người chết như vậy rồi, không cần giữ lại La Thụy làm gì nữa.”

Chương giáo Sơn Hà môn trầm giọng nói.

Trong mắt tràn ngập sát ý.

“Chương giáo, ta đi giết La Thụy.”

Mộc lão mở miệng nói.

“Không cần, ta tự mình ra tay với La Thụy, bất quá người bảo hộ nhi của ta bất lợi, như vậy cũng không cần phải sống.”

Sắc mặt chương giáo Sơn Hà môn đột nhiên trở nên âm trầm, bàn tay chộp về phía đầu Mộc lão.

Mộc lão bị tập kích, muốn phản kháng, nhưng mà từ mi tâm chương giáo Sơn Hà môn môn xuất hiện một cỗ lực lượng tràn vào trong đầu Mộc lão.

Đầu Mộc lão đau đớn, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra liền xụi lơ.

“[Sinh Tử Đại Tàng Kinh] này quả nhiên không tầm thường.”

“Tu hành nhiều năm như vậy cuối cùng cũng có thể đạt tới cảnh giới ý niệm ý động.”

Chương giáo Sơn Hà môn nhìn thi thể Mộc lão nằm trên mặt đất, trầm giọng nói.

“Vốn chỉ là muốn thăm dò, không nghĩ tới người lại khiến ta mất đi nhi tử, La Thụy, đêm nay liền giết người trước.”

Lúc chương giáo Sơn Hà môn nói chuyện, bàn tay hút lấy thi thể Mộc lão.

Sau đó từ trong lòng bàn tay có một cỗ hấp lực bộc phát.

Khí huyết trong cơ thể Mộc lão nhanh chóng bị hấp thu tràn vào trong cơ thể chương giáo Sơn Hà môn.

Chương giáo Sơn Hà môn này lại tu luyện công pháp hấp thu huyết khí võ giả.

“Xem ra cần phải đến hàn đàm bên kia xử lý một chút. ”

“Định tạo tình huống Mục nhi vô tình đạt được xá lợi tăng cường thực lực, không nghĩ tới lại phát sinh chuyện như vậy. ”

Càn Thiên Trần thâm nghĩ.

Càn Mục cũng biết chuyện trong sơn động.

Chỉ là sau khi đại trưởng lão bị người Thanh Long hội giết chết hẳn lại muốn chấp chương Sơn Hà Môn trước khi tới hàn đàm.

Nhưng vì chậm trễ nên mới có cơ hội cho người ta hạ độc.

Nếu như hẳn nuốt Xá Lợi kia vào, e là độc dược chưa chắc có thể lấy mạng hẳn.

Có lẽ đây là số mệnh.

Quận phủ, Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận.

Hiện giờ nơi đây khá là tiêu điều, có ha bóng người xuất hiện ở cửa Bắc Trấn Phủ Ti.

Người đứng trước là một thanh niên với làn da trắng, trông như công tử thế gia, phía sau hẳn là một gã đại hán cường tráng.

Thanh niên này chính là Hách Liên Xuân Thủy thật sự.

Thủ vệ cửa nhìn thấy người tới lập tức tiến lên, chuẩn bị đuổi đi.

“Đây là thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận mới tới nhậm chức, văn thư nhậm chức đây!”

Trong tay đại hán phía sau Hách Liên Xuân Thủy xuất hiện một phần văn thư.

“Xin mời tiến vào!”

Thủ vệ cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng mang theo hai người tiến vào bên trong.

Một người khác nhanh chóng báo cáo cho hai vị phó thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti còn lại.

Bắc Trấn Phủ Ti do Diêm Ngọc và hai phó thống lĩnh quản lý, chỉ mới chết một người, vẫn còn hai người khác.

Bọn họ nghe được chuyện này trong lòng nhất thời cả kinh, nhanh chóng hướng về đại sảnh.

Hách Liên Xuân Thủy và Diêm Ngọc vừa chết.

Tổng bộ Bắc Trấn Phủ Ti đã phái người đến, trước đó bọn họ cũng không nhận được thông báo.

Người đến quá nhanh.

Hai người nhanh chóng xuất hiện ở đại sảnh.

Trong đại sảnh, một nam tử diện mạo yêu dị đang ngồi trên ghế thống lĩnh.

Một nam tử cường tráng đứng bên cạnh nam tử yêu dị kia.

“Bồn tọa Hách Liên Tiểu Yêu, hôm nay tiếp nhận vị trí thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận. ”

“Đây là văn thư của ta!”

Chương 223: Hách Liên Tiểu Yêu, Trường Hận Cung Cầm Ma

....

Hách Liên Xuân Thủy tự xưng là Hách Liên Tiểu Yêu giơ tay lên, văn thư giống như một mảnh kim loại phóng về phía hai người.

Ở phía trước, phó thống lĩnh Mạc Hoài Viễn giơ tay lên tiếp lấy nhưng lúc tiếp được cổ tay lại bị một cổ khí kinh tập kích mà vỡ mạch máu, có máu tươi chảy ra.

Mạc Hoài Viễn không để ý máu tươi ở cổ tay mà mở văn thư ra xem.

Sắc mặt thay đổi, lập tức hành lễ với Hách Liên Tiểu Yêu:

“Tham kiến thống lĩnh đại nhân.”

Khi nghe được Tiểu Yêu Hách Liên báo ra tên của mình.

Thật ra bọn họ liền tin tưởng thân phận của người tới.

Chủ yếu là họ Hách Liên.

“Mạc Hoài Viễn, Lý Dương, ta muốn các người giúp ta liên lạc với [Thanh Long hội] trong vòng một ngày, ta muốn gặp mặt đường chủ Chính Nguyệt Đường.”

Hách Liên Tiểu Yêu mở miệng nói.

Tuy rằng Hách Liên Xuân Thủy chỉ là thể thân của hắn nhưng nói gì thì thể thân cũng đại biểu cho Hách Liên Xuân Thủy.

Cho nên thời điểm nên báo thù cần phải báo thù.

Hắn phải biết rằng rốt cuộc là ai muốn giết Hách Liên Xuân Thủy.

Một tổ chức sát thủ như 【 Thanh Long Hội 】 làm sao có thể vô duyên vô cớ ra tay giết Hách Liên Xuân Thủy đây?

Chắc chắn là có người bỏ tiền ra thuê.

Hắn muốn gặp đường chủ Chính Nguyệt Đường là để hỏi xem ai muốn thuê sát thủ giết hắn.

Nghe được lời của Hách Liên Tiểu Yêu, sắc mặt Mạc Hoài Viễn và Lý Dương đều không có biểu cảm.

Đường chủ Chính Nguyệt Đường 【 Thanh Long Hội 】 cho tới bây giờ còn chưa lộ diện, muốn gặp hắn không dễ.

Nhìn thấy hai người vẫn đứng yên, Hách Liên Xuân Thủy mở miệng nói:

“Chẳng lẽ có gì khó khăn sao?”

“Thuộc hạ lập tức đi làm ngay. ”

Hai người nhanh chóng lui ra.

Chỉ là liên hệ với [Thanh Long Hội] chứ không phải ra tay với [Thanh Long Hội], bọn họ sẽ không gặp nguy hiểm, có thể làm.

Về phần đường chủ Chính Nguyệt đường thần bí kia có hiện thân hay không cũng không phải chuyện mà bọn họ có thể quyết định.

“Người đến Kim Phong Tế Vũ Lâu một chuyến, mang theo bài thiếp, nói ta muốn gặp Bạch Sầu Phi. ”

Hách Liên Xuân Thủy nói với đại hán bên cạnh.

“Thế nhưng an toàn của người...”

“An toàn của ta người không cần lo lắng, cho dù Kinh Vô Mệnh và A Phi đến đây, ta không đối phó được nhưng muốn rời cũng không thành vấn đề. ”

“Huống hồ hiện tại ta là Hách Liên Tiểu Yêu, không có người bỏ tiền thuê giết nên bọn họ sẽ không ra tay. ”

Hách Liên Xuân Thủy nói.

“Được!”

Đại hán nhanh chóng rời đi.

Ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nạp Lan Dung Yên xuất hiện trước mặt Bạch Sầu Phi.

“Lâu chủ, có ba chuyện.

Chuyện thứ nhất chính là có thống lĩnh mới nhậm chức bên Bắc Trấn Phủ Ti, tên là Hách Liên Tiểu Yêu, hẳn là người của Hách Liên gia.

Chuyện thứ hai chính là người của [Thanh Long tự] tiến vào Lăng Nguyệt Kiếm Phái.

Chuyện thứ ba là có một vị điện chủ phân điện Trường Hận Cung tiến đến. ”

“Tin tức về Hách Liên Tiểu Yêu bên ta vẫn không tra được gì, hẳn là người bên Hách Liên gia cố ý an bài. ”

“Người Trường Hận Cung tới nơi này chính là một trong Trường Hận Tứ Ma, Cầm Ma Mai Huyền Sương.”

“Người này chính là nữ nhi của Nhiếp Bạch Phượng, cung chủ Trường Hận Cung. ”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Người tới có chút không nhỏ, biết mục đích của những người này sao?”

Bạch Sầu Phi nhìn Nạp Lan Dung Yên nói.

“Tạm thời bên ta vẫn chưa có kết luận. ”

“Không cần kết luận cũng được, bên ta lấy được manh mối, mục đích lần này là đối phó với Mật tông [Thanh Long Tự]

“Có manh mối này ta nghĩ người có thể tra ra rất nhiều thứ.
”

Bạch Sầu Phi nhận được tin tức từ Tô Thần.

Cho nên hẳn biết được tình huống hiện tại ở Lĩnh Nam quận.

“Đối phó với [Thanh Long Tự]?”

Nghe vậy, ánh mắt Nạp Lan Dung Yên sáng ngời.

“Rất nhiều chuyện bên ta đều có thể suy nghĩ rõ ràng, nghe đồn cảnh giới đại hoàng tử tăng lên, muốn trở thành Thái tử.

Nhưng bây giờ chính là cục diện Cửu vương giám quốc, một khi đại hoàng tử trở thành Thái tử như vậy cục diện Cửu vương giám quốc sẽ biến mất.

“Các hoàng tử khác không muốn đại hoàng tử trở thành thái tử, quốc sư Phật môn vẫn đứng bên phe đại hoàng tử. ”

“Bọn họ muốn làm suy yếu thực lực của Mật tông Phật môn, như vậy mới có thể làm suy yếu thế lực của đại hoàng tử, ngăn cản đại hoàng tử trở thành Thái tử.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Hiện tại đều là người bên ngoài hiện thân, nhân vật hạch tâm còn chưa hiện thân, nhiệm vụ của người chính là tìm kiếm các nhân vật hạch tâm.”

“Lĩnh Nam quận rung chuyển cũng là cơ hội cho Kim Phong Vũ Lâu chúng ta. ”

“Chín quận phương Bắc mới có một quận có Kim Phong Tế Vũ Lôu, ta muốn trong vòng một tháng Kim Phong Tế Vũ Lôu sẽ xuất hiện ở các quận khác. ”

“Liền sử dụng người Thiên Sách Đường lưu lại ở các quận trước kia. ”

Bạch Sầu Phi phân phó.

Kim Phong Tế Vũ Lôu Khánh thành hiện giờ đang nghĩ biện pháp khuếch trương ra tái ngoại, bên này hẳn muốn khuếch trương ra tám quận.

Chương 224: Tính kẻ người khác giết, giết kẻ không phục (1)

....

Bạch Sầu Phi chuẩn bị vận dụng toàn bộ lực lượng của Thiên Sách Đường.

Nạp Lan Dung Yên nghe được lời Bạch Sầu Phi nói mà thần sắc khẽ động.

“Ta sẽ thực hiện!”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

Thời kỳ đỉnh phong, Thiên Sách Đường cũng thành lập không ít trạm tình báo ở chín quận phương bắc.

Chỉ là mấy năm nay có chút hoang phế mà thôi.

Nếu như được khởi động lại, những người yên lặng lúc trước cũng có thêm công việc kiếm sống.

Nạp Lan Dung Yên khom người rời khỏi phòng.

Lúc đầu nàng nhìn thấy Bạch Sầu Phi, cảm giác đầu tiên chính là trẻ tuổi nhưng tu vi bất phàm.

Thông thường người như vậy hẳn là toàn tâm toàn ý tu luyện.

Đối với chuyện quản lý này kia phỏng chừng sẽ không theo kịp.

Nhưng nàng nghĩ sai rồi, Bạch Sầu Phi ở vị trí lâu chủ còn làm tốt hơn cả nàng.

Người của Thiên Sách Đường dần dần bị dung nhập vào Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nạp Lan Dung Yên đóng cửa phòng lại xoay người đi xuống lầu.

Lúc này một người hầu đang tiến lên trên lầu.

Phó lâu chủ, thống lĩnh mới nhậm chức của Bắc Trần Phủ Tì Lĩnh Nam quận Hách Liên Tiểu Yêu muốn gặp lâu chủ, đây là bái thiếp. ”

Người tới mở miệng nói.

“Hách Liên Tiểu Yêu, muốn gặp lâu chủ?”

Nạp Lan Dung Yên cảm thấy khó hiểu.

“Đưa bái thiếp cho lâu chủ!”

Nạp Lan Dung Yên lướt qua đối phương tiếp tục đi xuống.

Không bao lâu sau trên bàn trước mặt Bạch Sầu Phi có thêm một bái thiếp.

“Hách Liên Tiểu Yêu muốn gặp ta, có chút thú vị. ”

“Nói cho Hách Liên thống lĩnh biết đêm nay có thể đến Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Bạch Sầu Phi cũng muốn xem xem mục đích của Hách Liên Tiểu Yêu này là gì.

Ở Sơn Hà Môn.

Tô Thần đang ở trong Thiên Tuyết viện.

“Phong chủ Thiên Trì phong La Thụy bị người ta giết chết, huyết khí toàn thân bị rút đi hết. ”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Một thân khí huyết bị rút hết sao?”

Tô Thần nghe vậy ngẩn ra.

Hắn ở trong động phủ vừa mới hấp thu hết phần thưởng từ thẻ rút thăm trúng thưởng màu trắng thì Thái Vi bỗng gọi hắn đến nơi này.

“Chương giáo còn chưa hiện thân?”

Liên tiếp xuất hiện chuyện lớn như vậy, hắn là chương giáo đang bế quan phải hiện thân chứ.

“Chắc là chương giáo sắp hiện thân rồi.

Sáng nay, trước khi người tới ta đã thương lượng với sư tôn, Thiên La phong sẽ do người chấp chương. ”

Mộ Dung Khinh Trần đột nhiên nói.

“Chuyện này...”

Tô Thần khẽ nhú mày, thời điểm hiện tại mà tiếp nhận vị trí phong chủ Thiên La phong.

Hơn nữa còn quá đơn giản.

Chuyện này khiến cho trong lòng Thần không khỏi cảm thấy lo lắng.

“Người sợ mình không đảm nhiệm nổi sao?”

Hình như biết Tô Thần đang lo lắng, Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Sư tỷ, chủ yếu là sư đệ có tư lịch nông cạn, chỉ sợ không ai phục. ”

Tô Thần nói.

“Thân phận của ta người đã biết rồi, bọn họ cũng biết, ta chỉ định người nào thì không ai dám phản bác, bọn họ cũng không phản bác được. ”

“Nếu như ai không phục người thì cứ trực tiếp thay thế. ”

Mộ Dung Khinh Trần nói đầy khí phách.

Cổ khí phách này không phải đến từ thực lực mà là từ bản thân nàng.

“Đây là muốn cứng rắn phụ trợ ta lên làm phong chủ!”

Tô Thần có chút không rõ ý định của Mộ Dung Khinh Trần.

“Vì sao muốn sớm cho người trở thành phong chủ Thiên La Phong, đó là bởi vì sư tôn sợ mình không kiên trì được bao lâu.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Sư tôn chỉ là trọng thương thôi mà, không có nguy hiểm? Làm sao có thể không kiên trì được?”

Nghe lời này, Tô Thần khó hiểu hỏi lại.

“Thân thể của sư tôn chỉ bị thương nặng, có thể khôi phục, nhưng không biết vì sao mà thần hồn cũng bị công kích, đang dần tán loạn. ”

“Đây là chuyện mà sư tôn phát hiện sau khi bế quan. ”

Mộ Dung Khinh Trần ngưng trọng nói.

“Thần hồn!”

Sắc mặt Tô Thần thay đổi.

Trong lòng lại nghĩ đến quyển [Sinh Tử Đại Tàng Kinh] mà mình đạt được trong hàn đàm hậu sơn.

Công pháp Phật môn đều mang theo công kích tinh thần.

Hướng hồ [Sinh Tử Đại Tàng Kinh] này còn là tuyệt học của Mật Tông Phật môn.

“Xem ra suy luận của ta đúng rồi, lão hòa thượng kia chết vì bị chương giáo Sơn Hà môn đánh lén.”

Trong lòng Tô Thần trong lòng đã xác định chương giáo Sơn Hà môn có vấn đề.

Nhìn thấy Tô Thần trầm tư, Mộ Dung Khinh Trần cũng không quấy rầy hấn mà yên lặng chờ.

Cảm thấy bầu không khí trở nên trì trệ.

Tô Thần nhanh chóng phục hồi tinh thần, đưa mắt nhìn Mộ Dung Khinh Trần rồi nói:

“Sur tỷ đề cử ta trở thành phong chủ Thiên La phong, không biết muốn lấy được thứ gì từ ta?”

Không có lợi ích vô cớ, cũng không có hận thù vô cớ.

Mộ Dung Khinh Trần trợ giúp hấn như vậy nhất định cần làm gì đó.

“Bây giờ Lĩnh Nam quận có thể sẽ loạn, là cơ hội quật khởi.

Người trở thành phong chủ Thiên La phong có thể thu được nhiều tài nguyên hơn.

Có tài nguyên, ta tin tưởng thực lực của người sẽ nhanh đột phá tới Luyện Phách cảnh. ”

“Đạt tới Luyện Phách cảnh, người có thể trở thành người phát ngôn của ta ở Lĩnh Nam quận. ”

“Đại biểu cho tứ hoàng tử vương triều Đại Chu phía sau ta, Tứ ca ta muốn tranh đoạt vị trí Thái tử, cần tài nguyên, tác dụng của người chính là giúp chúng ta thu hoạch tài nguyên.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Bản thân ta còn thiếu tài nguyên đây?”

Tô Thân thâm nghĩ.

Chương 225: Tính kẻ người khác giết, giết kẻ không phục (2)

....

Hắn không quan tâm tứ hoàng tử hay ngôi vị Thái tử gì đó.

Tất cả những chuyện này không liên quan gì đến hắn.

Bản thân hắn có thể lực, chắc chắn sẽ cung cấp tài nguyên cho thể lực phía sau mình trước, còn lại mới có thể cung cấp cho người khác.

“Sur tử, cho dù ta trở thành phong chủ Thiên La phong cũng chỉ là phong chủ một phong, muốn đạt được nhiều tài nguyên căn bản không có khả năng?”

Tô Thần lắc đầu nói.

“Khi thể lực Lĩnh Nam quận vây công Lăng Nguyệt Kiếm Phái, Càn Thiên Trần sẽ chết.”

“Người trở thành phong chủ Thiên La phong sẽ có cơ hội tranh đoạt vị trí chương giáo.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

Nghe vậy, ánh mắt Tô Thần hơi ngưng tụ, không nghĩ tới XkLweNR Mộ Dung Khinh Trần nổi sát tâm với chương giáo Sơn Hà môn.

Nhưng Mộ Dung Khinh Trần có chút xem thường chương giáo Sơn Hà môn rồi.

Người này tuyệt đối không đơn giản.

“Sur tỹ, kế hoạch này có chút lớn, chỉ là cho dù ta ngồi lên vị trí chương giáo Sơn Hà môn, chỉ sợ không quản lý được Sơn Hà Môn. ”

“Đến lúc đó sẽ có người phụ trợ người!”

“Còn chưa tới một bước đó, ngươi sẽ đi theo ta tới Thiên La phong.

Một vài trưởng lão sẽ đề cử ngươi trở thành phong chủ mới. ”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Đã trải đường sẵn hết cho ta rồi, muốn ta ăn cơm mềm sao?”

Tô Thần nhìn Mộ Dung Khinh Trần đi phía trước, trong mắt lộ ra ý cười.

Mộ Dung Khinh Trần này quả thật xinh đẹp, hơn nữa trên người còn có một cỗ khí chất độc đáo.

“Không biết có phải đang tính kế ta hay không, nếu như tính kế ta, ta không ngại để cho người tháo cái đầu này của ngươi xuống. ”

Tô Thần thầm nghĩ:

Tô Thần hiện tại cũng không phải là Tô Thần mới tới thế giới này.

Lúc đó chỉ có mình Bạch Thiên Vũ.

Hiện tại có thể nói là binh cường mã tráng rồi.

Ai tính kế hắn, hắn sẽ giết người đó.

Ai không phục hắn, hắn cũng giết.

Còn lần này trở thành phong chủ Thiên La phong, Tô Thần cũng chuẩn bị thể hiện thực lực, bày ra thủ đoạn của mình.

Chẳng bao lâu sau hai người đã đến đại điện Thiên La phong.

Lúc này bầu không khí trong đại điện tương đối khẩn trương, đại trưởng lão, thiếu chương giáo, còn có phong chủ Thiên Trì phong đều bị giết.

Mấy chuyện này khiến cho mọi người cảm thấy nguy cơ.

Nhìn thấy Mộ Dung Khinh Trần và Tô Thần đi vào, các trưởng lão nhao nhao hành lễ.

Tô Thần đứng phía sau Mộ Dung Khinh Trần nhìn đám trưởng lão Thiên La phong trước mặt, có mười lăm người.

Xem như là đội ngũ chiến lực mạnh nhất ở Thiên La phong.

Bất quá không có nhiều trưởng lão bước vào Luyện Phách cảnh, chỉ có ba người, một tên Luyện Phách trung kỳ, hai tên Luyện Phách sơ kỳ.

Thực lực quá bình thường

Trong những người này, ngoại trừ tên trưởng lão Luyện Phách trung kỳ, nếu mà chiến đấu sinh tử thì những người còn lại chắc chắn sẽ bị Tô Thần giết chết.

Trong điện, Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói:

“Su tôn ta rời khỏi rời khỏi vị trí phong chủ Thiên La phong, do sự đệ Tô Thần ta đảm nhiệm. ”

Nói xong ánh mắt nhìn về phía các trưởng lão trong điện.

Lúc này tám tên trưởng lão đồng thời đứng ra, trực tiếp hành lễ với Tô Thần:

“Gặp qua phong chủ. ”

Còn sắc mặt bảy tên trưởng lão khác lại biến hóa.

Tất nhiên là một nhóm khác.

Trong đó có một tên trưởng lão tương đối trẻ tuổi, ánh mắt ngưng tụ, đứng ra nói:

“Phong chủ thoái vị chính là đại sự, cần chương giáo đến chủ trì lễ thoái vị. ”

“Còn nữa, lựa chọn phong chủ mới là đại sự, không thể cầu thả tiến hành như vậy!

“Tô Thần cũng chỉ là đệ tử phong chủ vừa mới chiêu thu, không nói tới tư lịch thì thực lực của hắn cũng không đạt tới cấp bậc phong chủ. ”

Tô Thần nhìn trưởng lão đứng ra, hai mắt híp lại.

Tô Thần biết tên này, là trưởng lão trẻ tuổi nhất Thiên La phong ngoại trừ Mộ Dung Khinh Trần.

Tên là Thôi Vũ Hồ, thực lực ở Luyện Thần cảnh đỉnh phong, nghe đồn trong vòng một năm có thể bước vào Luyện Phách cảnh.

“Thôi trưởng lão, bây giờ chương giáo bế quan.

Thiên La phong ta không thể một ngày không có phong chủ.

Tô phong chủ là đệ tử của lão phong chủ, đương nhiên có thể kế thừa vị trí phong chủ!”

Lúc này một lão giả tóc hoa râm trong tám người đồng ý mở miệng nói.

Lão giả này là một trong ba gã cường giả Luyện Phách cảnh, đương nhiên thực lực chỉ ở Luyện Phách sơ kỳ.

Về phần tên trưởng lão Luyện Phách cảnh trung kỳ thì đứng yên ở đó không nhúc nhích.

Giống như không quá để ý.

Tân trưởng lão, hiện giờ tình hình Sơn Hà Môn ta không ổn định, vị trí phong chủ cần phải cân nhắc cẩn thận, tuy rằng Tô Thần là đệ tử phong chủ nhưng vẫn còn quá trẻ, không thích hợp làm phong chủ. ”

Thôi Vũ Hồ nói thực lực Tô Thần, lão giả này nói tư lịch của Tô Thần.

Hai người phối hợp, đều có lý và có căn cứ.

Mộ Dung Khinh Trần nhìn hai người lên tiếng, khẽ nhíu mày nhưng lại không nói gì.

Thiên La phong tính cả nàng có mười sáu trưởng lão.

Bên nàng đã đạt được sự đồng thuận của tám trưởng lão, thêm nàng là chín, đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Cho dù những người này không thừa nhận cũng không có vấn đề gì.

Lúc này Tô Thần đứng phía sau Mộ Dung Khinh Trần nở nụ cười lạnh.

“Nếu hắn đã quyết định thể hiện bản thân thì không cần phải ẩn tàng làm gì?”

Chương 226: Thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam xuất hiện, hoàng thất [Vô Cực đan]

....

Trong tiếng bàn tán của mọi người.

Tô Thần cất bước tiến lên.

Mọi người nhìn thấy Tô Thần đứng ra đều kinh ngạc.

Ánh mắt Mộ Dung Khinh Trần khẽ động, nàng không biết lúc này Tô Thần đứng ra làm gì?

Trước ánh mắt chăm chú của mọi người.

Tô Thần đi tới trước mặt Thôi Vũ Hổ.

“Thôi trưởng lão!

Nghe nói ngươi cho rằng thực lực của ta có chút yếu, vậy ngươi liền ăn một quyền của ta.”

Tô Thần nâng cánh tay phải lên, một cỗ hàn khí mãnh liệt bùng nổ, hàn khí cường đại làm cho nhiệt độ đại diện trong nháy mắt giảm xuống.

Lúc này, ánh mắt tên trưởng lão Luyện Phách cảnh trung kỳ vẫn tĩnh lặng khẽ động, nhìn về phía Tô Thần.

“Xem ngươi có thể ngăn cản một quyền này của ta hay không!”

Tô Thần nói rồi tung ra một quyền.

Thiên Sương Quyền.

Mặc dù không sử dụng cánh tay trái thế nhưng Thiên Sương quyền hấn đánh ra cũng cực kỳ cường đại.

Thôi Vũ Hổ không nghĩ tới Tô Thần sẽ ra tay.

Bản thân hấn cũng có chút thực lực, đồng dạng tung một quyền.

Trong nắm tay mang theo một cỗ khí kinh đen nhánh.

Thời điểm nắm tay của Thôi Vũ Hổ va chạm với nắm tay Tô Thần, nắm tay bị đông cứng.

Hàn khí vô tận dung nhập vào trong cơ thể hấn.

Cả người hấn trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Chỉ với một quyền mà Thôi Vũ Hổ đã bị Tô Thần đánh bay.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Thôi Vũ Hổ, trong lòng bọn họ cho rằng Thôi Vũ Hổ thông đồng với Tô Thần diễn trận này.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy Thôi Vũ Hổ ngã trên mặt đất, sắc mặt hoảng hốt, toàn thân đều bị băng sương bao trùm.

“Hàn khí thật kinh khủng.”

“Không ngờ lại luyện Thiên Sương quyền tới cảnh giới thế này.”

Một số người kinh ngạc không thôi.

Một số người tiến lên giúp Thôi Vũ Hổ xua tan lớp băng bên ngoài cơ thể.

“E là thực lực của hấn sắp đột phá đến Luyện Phách cảnh.”

Mộ Dung Khinh Trần nhìn Tô Thần mà kinh ngạc, thực lực của Tô Thần hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng.

Cho dù nàng chiến đấu với Tô Thần mà không sử dụng lá bài tẩy thì cũng có khả năng không phải là đối thủ.

Sau đó nàng mỉm cười.

Thực lực của Tô Thần càng mạnh, đối với nàng mà nói càng có lợi.

Thực lực mạnh, trong lúc Lĩnh Nam quận rung chuyển có thể đạt được địa vị cao hơn.

“Xem ra ta phải xin bên hoàng huynh một viên [Vô Cực đan] trợ giúp hần bước vào Luyện Phách cảnh

Mộ Dung Khinh Trần trầm nghĩ.

“Hắn là chư vị không còn nghi vấn gì về thực lực của ta đi!”

“Về phần tư lịch, chờ ta ngồi lên vị trí phong chủ không phải sẽ có tư lịch sao?”

Tô Thần nhìn mọi người nói.

“Ta ủng hộ Tô Thần trở thành phong chủ mới!”

Lúc này, tên trưởng lão Luyện Phách cảnh trung kỳ yên tĩnh từ đầu tới giờ bỗng mở miệng nói.

Tô Thần nhìn về phía đối phương.

Thân hình đối phương không tính là khôi ngô, nhưng đứng ở nơi đó lại tản ra sự áp bách, đối phương không chỉ có cảnh giới cao mà lực lượng thân thể cũng rất cường đại.

Trong đầu nhớ lại tên của trưởng lão này.

Lệ Thiên Hành, người mạnh nhất ở Thiên La phong ngoại trừ phong chủ.

Vũ khí của hắn chính là nắm đấm.

“Đa tạ Lệ trưởng lão!”

Cường giả thế này Tô Thần vẫn phải tôn trọng.

“Bái kiến phong chủ!”

Lệ Thiên Hành dẫn đầu nói.

Những người khác lập tức theo sát mở miệng nói.

【 Chúc mừng ký chủ trở thành phong chủ [Thiên La phong] Sơn Hà môn, thưởng năm thẻ rút thăm trúng thưởng màu lam, một thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam. 】

Lúc này bên tai Tô Thần có tiếng nhắc nhở vang lên.

Đối với thẻ rút thăm trúng thưởng màu lam hắn cũng không có để ý, hắn để ý chính là thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam.

Chuẩn bị ứng phó xong những thứ này xong, sau đó quay lại nghiên cứu thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam.

“Tần trưởng lão, chuyện Tô Thần trở thành phong chủ Thiên La phong cần thông báo cho các đệ tử Sơn Hà môn cùng thế lực khắp Lĩnh Nam quận. ”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

Nàng chuẩn bị lướt qua chương giáo Sơn Hà môn.

Một khi đã được thực hiện xong hết thì chương giáo Sơn Hà môn cũng không thể nhúng tay vào chuyện của Thiên La phong.

Lý do chính là chương giáo bế quan không thể quấy rầy.

“Thôi trưởng lão, người lưu lại một chút.”

Lúc này cánh tay Thôi Vũ Hồ rũ xuống, thân thể hắn phát run đang chuẩn bị cùng các trưởng lão khác rời đi.

Nhưng lại bị Tô Thần gọi!

Tâm thần khẽ run lên.

Thế nhưng hắn vẫn dừng lại, Tô Thần đi tới bên cạnh đối phương nâng tay trái lên.

Nhất thời, hàn khí tàn lưu trong thân thể Thôi Vũ Hổ bị hắn hấp thu hết.

“Đây là một bình Ngưng Thần Đan có thể trợ giúp Thôi trưởng lão khôi phục, Thôi trưởng lão không phá không lập, có lẽ có thể nhân cơ hội này bước vào Luyện Phách cảnh.”

Tô Thần đưa cho Thôi Vũ Hổ một bình đan dược, hơn nữa còn nói ra câu sau.

Nghe Tô Thần nói, Thôi Vũ Hổ ngẩn ra, hình như nghĩ tới chuyện gì đó.

“Đa tạ phong chủ, thuộc hạ sẽ lực hiệp trợ phong chủ.”

Thôi Vũ Hổ bái tạ rồi rời đi.

“Người đây là lấy đồ của ta tạo nhân tình, bất quá người làm thật sự không tệ, nếu như Thôi Vũ Hổ này bước vào Luyện Phách cảnh, tuyệt đối sẽ nhớ ơn người.”

“Tô Thần, ta chuẩn bị xin hoàng huynh một viên [Vô Cực đan] cho người, trợ giúp người bước vào Luyện Phách cảnh!”

Mộ Dung Khinh Trần nhìn Tô Thần nói.

“【Vô Cực đan!】”

Tô Thần kinh ngạc, hắn đã từng nghe nói tới đan dược này, chính là một loại đan dược đặc biệt của hoàng thất, không chỉ có thể trợ giúp võ giả Luyện Thần cảnh đột phá đến Luyện Phách cảnh mà còn có thể gia tăng công lực.

Luyện Thần cảnh đỉnh phong sử dụng có khả năng đột phá đến Luyện Phách trung kỳ.

Chương 227: Khí thể kiêu hùng, Lệ Thiên Hành ước chiến (1)

....

Hàn đàm ở hậu sơn.

Có một bóng người xuất hiện, chính là chuông giáo Sơn Hà môn Càn Thiên Trần.

Nhìn hàn đàm trước mặt, Càn Thiên Trần khẽ chau mày.

“Hàn khí trong hàn đàm đã biến mất không thấy, có chuyện gì xảy ra?”

Trong lòng hấn kinh ngạc trực tiếp nhảy vào trong hàn đàm.

Sau đó xuất hiện trong sơn động mà Tô Thần đã phát hiện trước đó.

Nhìn thấy hộp gấm đặt trên thạch đài đã biến mất không thấy gì nữa.

Sắc mặt Càn Thiên Trần trầm xuống.

“Hàn đàm đã bị người khác phát hiện, còn tiến vào tới nơi này lấy đi hộp gấm trên thạch đài!”

Vừa rồi bên ngoài hấn nhìn thấy hàn khí trong hàn đàm đã biến mất, trong lòng đã có dự cảm không tốt.

Không nghĩ tới thật sự phát sinh.

Ánh mắt nhìn quanh bốn phía, hắn muốn nhìn một chút xem có phải đối phương lưu lại vết tích ở đây.

Nhưng lại không phát hiện bất kỳ dấu vết nào.

Cuối cùng nhìn thoáng qua bộ hài cốt.

“Vốn muốn giữ lại người làm nền cho nhi tử của ta, bây giờ nhi tử của ta chết, Xá Lợi cũng bị người khác thu hoạch, giữ lại cũng vô ích.”

Càn Thiên Trần đưa tay vỗ một chương về phía hài cốt.

Hài cốt hóa thành bột mịn dưới khí kinh của hắn.

“Hắn là Xá lợi đã bị mang đi, cũng không biết là ai mang đi đây!”

Càn Thiên Trần âm trầm nói.

Sau khi xuất quan hắn đi giải quyết La Thụy ở Thiên Trì phong rồi mới tới nơi này.

Không nghĩ tới sẽ phát sinh tình huống như vậy.

Đương nhiên hắn nghĩ là dù mình có tới trước thì cũng vô dụng.

Hắn là đồ vật đã sớm bị lấy mất rồi.

Lúc này, tin tức Tô Thần trở thành phong chủ Thiên La phong đã truyền khắp toàn bộ Sơn Hà môn.

Ở tiểu viện của mập mạp Chu Bình.

“Lão đại đây là lên như điều gặp gió, vậy mà trở thành phong chủ Thiên La phong, tốc độ này cũng quá nhanh đi!”

Nghe được tin tức này, mập mạp Chu Bình quả thực cảm thấy không thể tin nổi.

“Ánh mắt của mập mạp ta thật sự không tệ!”

Thời điểm nói chuyện hấn không khỏi móc ra một khối vàng từ trong ngực.

“Trách không được lão đại ra tay rộng rãi thế này!”

“Ôm chặt đùi hấn, cơ hội chuyển mình của mập mạp ta tới rồi!”

Mập mạp Chu Bình có chút hưng phấn.

“Có thời gian xem ra phải dẫn lão đại về nhà một chuyến, để những người xem thường ta nhìn một chút!”

Tròng mắt mập mạp chuyển động.

Hấn đang nghĩ xem làm sao mời Tô Thần về nhà mình.

Chuẩn bị cáo mượn oai hùm.

Ở chủ điện Thiên La phong

Tô Thần ngồi trên ghế phong chủ.

Hấn cảm thấy thư thái hơn khi ngồi trên vị trí lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu trước đó nhiều.

Khi đó là bị ép buộc.

Còn lần này mặc dù là Mộ Dung Khinh Trần đẩy hấn lên nhưng đúng là hấn cũng có ý muốn làm.

Nhìn xem Tô Thần ngồi trên ghế và khí thế mà hấn bày ra, Mộ Dung Khinh Trần hơi ngẩn người.

“Chẳng lẽ đây chính là khí thế vốn có!”

Mộ Dung Khinh Trần trầm nghĩ.

“Sur đệ, ta nghĩ đề cử ngươi trở thành phong chủ có lẽ là lựa chọn đúng đắn nhất của ta!”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Sur tỷ, chuyện này ta thiếu ngươi một nhân tình!”

“Tương lai sư tử có việc, nếu thấy ta làm được cứ việc phân phó.”

Tô Thần nói.

Trong đám trưởng lão có tám người là đứng bên phe Mộ Dung Khinh Trần, hẳn muốn hoàn toàn biến Thiên La phong thành của mình vẫn cần phải làm vài chuyện.

“Sư đệ, chúng ta là quan hệ hợp tác, ta trợ giúp người cũng là đang trợ giúp bản thân.”

“Người làm quen với chức trách phong chủ đi, ta về trước Thiên Tuyệt viện trước.”

Mộ Dung Khinh Trần nói với Tô Thần.

Tô Thần đứng dậy đưa tiền nạng.

“Bên này không có người một nhà, muốn sai sử người cũng không được.”

Nói đến đây, Tô Thần nghĩ đến mập mạp.

Mập mạp này vận khí không tệ, nếu như đi theo bên cạnh mình có lẽ có thể giúp mình may mắn đây.

“Vẫn là phải bồi dưỡng người mình!”

Tô Thần thầm nghĩ trong lòng.

Chỉ là hẳn vừa mới ngồi vào vị trí phong chủ Thiên La phong, còn chưa thể thay thế những người cũ.

Nếu như đổi đi chính là đại biểu cho hẳn không tin Mộ Dung Khinh Trần...

Bất quá an bài thêm một người vẫn được.

Hắn lập tức phái người gọi mập mạp đến.

Ở một nơi khác.

Sau khi ra chủ điện Thiên La phong.

Thải Vi đi theo bên cạnh Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói:

“Tiểu thư, cái tên Tô Thần này lên làm phong chủ bày ra khí thế không tầm thường, có cảm giác như kiêu hùng.”

“Lúc hấn ra tay với Thôi trưởng lão, ta nhìn thấ trong mắt hấn có sát ý.”

“Loại người này về sau tiểu thư không có khả năng không chế.”

Thải Vi có chút lo lắng.

“Tại sao phải không hấn, chỉ có để cho hấn mạnh, cho hấn có dã tâm thì mới có thể giúp ích cho tứ ca.”

“Huống hồ dù cho hấn mạnh hơn nữa cũng chỉ là bá chủ trong giang hồ, ở trước mặt Hoàng tộc chúng ta không đáng để chú ý!”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

Trong giọng nói tràn ngập tự tin.

Giống như căn bản cũng không có để các bá chủ trong giang hồ vào trong mắt.

Thải Vi không nói thêm gì nữa mà yên lặng đi theo Mộ Dung Khinh Trần.

Bên này, thời điểm Tô Thần sai người đi gọi mập mập thì có một bóng người xuất hiện trong điện.

Chính là trưởng lão có thực lực mạnh nhất Thiên La phong, Lệ Thiên Hành.

Nhìn thấy Lệ Thiên Hành xuất hiện trong đại điện.

Tô Thần nhíu mày.

“Lệ trưởng lão, sao mà trở lại đây?”

Tô Thần mở miệng nói.

“Phong chủ, ta muốn biết thực lực thật sự của ngươi.”

Chương 228: Khí thế kiêu hùng, Lệ Thiên Hành ước chiến (2)

....

“Ta dùng cảnh giới tương đồng đánh với ngươi, chỉ cần ngươi có thể ngăn cản mười chiêu, ta liền nghe lệnh của ngươi.”

Lệ Thiên Hành nhìn Tô Thần rồi nói.

“Ta là phong chủ Thiên La phong, chẳng lẽ Lệ trưởng lão không muốn nghe mệnh lệnh của ta.”

Tô Thần đáp lời.

Thời điểm nói chuyện, khí tức trên thân hắn bắt đầu biến hóa.

“Mệnh lệnh của phong chủ tất nhiên phải nghe, nhưng phong chủ ngươi muốn thật sự nắm giữ Thiên La phong.”

“Để cho ta tin phục sẽ nhanh chóng hơn.”

“Trong bảy người còn lại không có ủng hộ ngươi trở thành phong chủ, Thôi Vũ Hổ đã bị ngươi thu phục, ngoại trừ ta còn có năm người, ba người nghe theo lệnh của ta.”

“Ngươi nói xem ngươi có cần đạt được sự tán thành của ta hay không?”

Lệ Thiên Hành nói.

“Như vậy sao?”

Vậy liền để ta xem một chút Lệ trưởng lão người áp chế cảnh giới tương đương ta thì thực lực ở cấp độ nào đây!”

Tô Thần vừa nói vừa giậm chân, mượn lực phản chấn lướt nhanh về phía đối phương.

Đã đối phương không tán thành, vậy thì đánh tới khi đối phương tán thành mới thôi.

Thu phục xong Lệ Thiên Hành, về sau Thiên La Phong quả thật có thể do hắc độc đoán.

“Kim Cương Liệt Ma.”

Tô Thần khẽ quát một tiếng tung một quyền.

Căn bản không có sử dụng một chút tiên thiên khí kinh nào, hoàn toàn là lực lượng thuần túy.

Tốc độ nhanh, lực bộc phát cường đại.

Sắc mặt Lệ Thiên Hành cứng lại.

Nhưng thân là cao thủ Luyện Phách cảnh trung kỳ, cảm giác rất nhạy, ánh mắt trở nên nóng bỏng.

Hắn nâng cánh tay tung ra một quyền đón đỡ.

Bành!

Hai cổ quyền kinh khủng lồ bộc phát bên trong đại điện hình thành một cổ khí lưu cuồng bạo.

May mắn là thủ vệ bên ngoài đã bị Tô Thần sai đi gọi mập mập.

Nếu không sẽ xông vào xem xét tình hình rồi.

Sau một kích Tô Thần không có lui ra phía sau.

Còn Lệ Thiên Hành lại lui ra phía sau ba bước, lúc này đang dùng chân định trụ thân hình của mình.

Cánh tay của hắn hơi run rẩy.

“Ngoại trừ Thiên Sương Quyền người còn có lực lượng khủng bố như thế này, thật làm cho ta giật mình!”

“Xem ra áp chế cảnh giới ngang bằng với người, ta chắc chắn thua cuộc!”

“Trận này người thắng, nhưng ta còn muốn thử chiến lực của người một chút!”

Àm!

Khí kinh quanh thân Lê Thiên Hành tăng vọt, trực tiếp tăng thực lực mình tăng lên tới Luyện Phách cảnh.

Thấy cảnh này Tô Thần liền hưng phấn.

Hắn còn chưa bùng nổ toàn bộ chiến lực, bây giờ có một người bồi luyện, quả thật không tệ.

Đương nhiên sau này mà Lê Thiên Hành phản bội.

Cũng không sao cả, giết là được.

Trên người hắn còn có một thẻ trải nghiệm nhân vật Tiết Y Nhân.

Buông tay buông chân, Tô Thần cũng không có nương tay.

“Thuở thiếu thời ta đạt được một bản công pháp thân thể, một mực tu luyện, cũng không biết hiện tại thân thể đã đạt tới trình độ gì.”

“Lê trưởng lão muốn xem, vậy ta cũng muốn nhìn xem rốt cuộc đã đến trình độ gì.”

Oanh!

Trong lúc nói chuyện, khí huyết điên cuồng bộc phát từ thân thể Tô Thần, phát ra tiếng ù ù, mạch máu trên người giống như từng con rắn nhỏ bò loạn.

Hình thể to ra một vòng nhưng cơ bắp không có phồng lên, ngược lại trở nên cứng rắn như huyền thiết...

Thân hình thay đổi công thêm khí huyết tăng vọt mang đến cho người ta một cảm giác áp bách mãnh liệt.

Lệ Thiên Hành đối diện hần không khỏi chấn động.

Hần thực sự không nghĩ tới Tô Thần toàn lực bộc phát lực lượng thân thể sẽ kinh khủng đến mức này.

Thời điểm hần nhìn về phía Tô Thần, bên trong khí huyết bộc phát có một bóng đen đang dần ngưng tụ bám vào trên thân Tô Thần.

Bóng đen chưa hoàn thành hình nhưng lại để cho Lệ Thiên Hành cảm nhận được sự kinh khủng.

“Ma Thần sao?”

Bất tri bất giác, trong miệng hần lẩm bẩm.

Sau đó bắt đầu tỏ vẻ hưng phấn, hần chướng mắt phong chủ Thiên La phong trước kia.

Một tên chỉ trông coi một mẫu ba phần đất sẽ có thành tựu gì chứ.

Hôm nay hần chú ý tới Tô Thần chủ yếu là bởi vì thực lực mà Tô Thần bạo phát lúc ra tay với Thôi Vũ Hổ.

Nhưng hần lại không nghĩ tới Tô Thần mang đến cho hần sự kinh hi to lớn.

Tô Thần lúc trước chẳng có tên tuổi gì, lại đột nhiên một bước lên trời trở thành phong chủ Thiên La phong.

Có lẽ phần lớn người cho rằng Tô Thần là một khôi lỗi.

Nhưng với thực lực mà Tô Thần bạo phát ra, sao hần có thể cam tâm làm khôi lỗi của Mộ Dung Khinh Trần đây.

Oanh!

Khí kình của Lê Thiên Hành tăng vọt, thân thể của hắn cũng không yếu nhưng không cách nào so sánh với Tô Thần, dưới áp lực hắn trực tiếp vận dụng khí kình.

Công pháp Lê Thiên Hành tu luyện chủ yếu không phải Sơn Hà kình mà là 【Liệt Ma Địa Nguyên Kình】.

Bàn tay hắn nắm thành quyền.

Trên nắm tay xuất hiện khí kình màu đen, nắm tay va chạm với nắm tay của Tô Thần.

Thân hình hai người đều lui về phía sau mấy bước.

Bàn chân đạp xuống sàn điện khiến sàn vỡ vụn, hai người lại tiếp tục xông tới.

Lần này Tô Thần lại gia tăng lực đạo, có vẻ hơi cuồng bạo, khí huyết chi lực điên cuồng trào ra khỏi cơ thể.

Bình thường thì khí huyết không thể sánh bằng khí kình.

Nhưng khí huyết mà Tô Thần bạo phát quá mức cuồng bạo.

Vậy mà mơ hồ áp chế khí kình của hắn.

Oanh! Oanh!

Lê Thiên Hành đối kháng mà sắc mặt dần dần trở nên ngưng trọng, lực lượng cuồng bạo để tiết tấu chiến đấu của hắn phải theo tiết tấu chiến đấu của Tô Thần.

Hắn đang ở trong trạng thái bị động phòng ngự.

Chương 229: Luận bàn, áp chế, chương giáo Sơn Hà môn xuất quan

....

Giờ khắc này hấn cảm thấy mình biến thành người bồi luyện cho Tô Thần.

Đồng thời mỗi lần hấn ra quyền oanh kích thì khí kinh sẽ bị chấn nát.

“Liệt ma, Địa băng!”

Khí kinh của Lệ Thiên Hành bỗng tăng vọt đẩy lui Tô Thần.

Sau đó tung một quyền đánh về phía Tô Thần, nắm tay mang theo khí kinh sắc bén đồng thời còn có một loại khí thể thiên băng địa liệt.

Lệ Thiên Hành tốt xấu gì cũng là cao thủ Luyện Phách trung kỳ.

Có thể xếp trước mười trong số các cao thủ ở Sơn Hà môn, sao có thể bại bởi Tô Thần.

Nhìn một quyền bạo phát của Lệ Thiên Hành.

Đồng tử Tô Thần co rút lại, hấn cảm giác được một cỗ khí kinh nặng nề.

Bất Động Ma Thần Công bất giác vận chuyển, đồng thời trên nắm tay hấn có thêm một cỗ hàn khí.

Oanh!

Hai cổ lực lượng va chạm.

Thân hình hai người đều lui về sau.

Lần này Tô Thần rút lui đến mấy bước.

Còn Lê Thiên Hành chỉ lui về phía sau một bước mà thôi, bất quá cánh tay hắn bị một tầng băng sương bao phủ, băng sương nhanh chóng bị khí kinh chấn vỡ.

“Không nghĩ tới thực lực của phong chủ lại đạt tới cấp độ này, Lê mỗ bồi phục, sau này nghe theo phong chủ điều động.”

Lê Thiên Hành mở miệng nói.

“Lê trưởng lão không có bộc phát toàn lực, nếu như bộc phát toàn lực, e là ta đã sớm bại trận.”

“Sau này còn nhờ Lê trưởng lão hỗ trợ nhiều.”

Tô Thần mở miệng đáp.

“Phong chủ, mặc dù Mộ Dung Khinh Trần là hoàng nữ cao quý, cùng một mẫu thân với Tứ hoàng tử, nhưng địa vị của Tứ hoàng tử trong triều nằm ở thế yếu.”

Lê Thiên Hành mở miệng nói.

“Thế yếu sao?”

Tô Thần khẽ chau mày.

Đối với tình huống ở đô thành Đại Chu vương triều, hắn thật sự không biết.

“Chuyện này thuộc hạ cũng không biết rõ, chỉ nghe nói thôi.

Bất quá có thể phán đoán qua tình huống hiện tại, Mộ Dung Khinh Trần thân là hoàng nữ, cực kỳ tôn quý thế mà lại tới Lĩnh Nam chi địa, có thể thấy được bên Tứ hoàng tử rất ít người tài ba.”

“Lĩnh Nam chi địa mặc dù có khoáng thạch và tài nguyên phong phú nhưng tốc độ thu hoạch rất chậm, không giống Nam vực Đại Chu có thương nghiệp phát đạt, tài nguyên phong phú, thích hợp gom góp tài nguyên hơn nhiều.”

“Huông hồ thế lực lớn nhất Lĩnh Nam quận chính là Mật tông, quốc sư Đại Chu vương triều Thiên Mật thượng nhân là một trong hai đại lãnh tụ của Phật tông, hẳn thuộc phe Đại hoàng tử.”

Lệ Thiên Hành nói.

Tô Thần nhìn Lệ Thiên Hành, không nghĩ tới Lệ Thiên Hành biết được mấy chuyện này.

“Trước đây vì tu hành, thuộc hạ từng đi ngang Nam vực cho nên biết một chút!”

“Ngươi cảm thấy Mộ Dung Khinh Trần như thế nào?”

Tô Thần không để ý mà hỏi cách nhìn của hắn đối với Mộ Dung Khinh Trần.

“Kiều nữ có thiên tư, khí lượng phi phàm, nếu như thân là nam nhi cũng có tư cách trở thành Cửu vương!”

“Nếu như lúc trước Mộ Dung Khinh Trần trở thành phong chủ ta sẽ không phản đối.”

Lệ Thiên Hành đáp.

“Xem ra ngươi đánh giá Mộ Dung Khinh Trần rất cao, vị sư tỷ này của ta không đơn giản nha.”

“Ta chỉ là hạng người vô danh mà nàng có thể đẩy lên vị trí phong chủ.”

Tô Thần mở miệng nói ra.

“Đây cũng là do phong chủ có tư cách!”

Lệ Thiên Hành nói.

“Được rồi, người trở về trước đi.”

Tô Thần khoát tay nói.

Chuyện hôm nay, hắn cũng cần làm rõ một chút.

“Thuộc hạ xin cáo lui trước.”

Lệ Thiên Hành khom người rời khỏi.

Tô Thần nhìn thoáng qua đá vụn trên sàn, cần gọi người tu bổ.

Chỉ chốc lát mập mạp đã được một đệ tử dẫn tới.

Tên đệ tử kia nhìn thoáng qua đá vụn trên sàn, sắc mặt hơi đổi, phong chủ luyện võ trong đại điện sao?

“Mập mạp, về sau người ở lại Thiên La phong trợ giúp ta xử lý một ít chuyện, sắp xếp người xử lý đá vụn đi.”

“Đây là lệnh bài phong chủ!”

Tô Thần móc lệnh bài phong chủ từ trong ngực ra đưa cho mập mạp.

Mập mạp tiếp nhận lệnh bài, tràn đầy mừng rỡ.

Đây chính là lệnh bài phong chủ, có thể điều động đệ tử một phong.

Lúc này, một thanh niên mặc trang phục chủ phong tiến vào đại điện.

Nhìn thấy Tô Thần mặc trường bào phong chủ, ánh mắt ngưng tụ, thầm nghĩ trong lòng:

“Đây chính là Tô Thần bị Mộ Dung Khinh Trần đẩy lên làm khôi lỗi sao?

Có tiềm chất mặt trắng ăn cơm mềm.”

Sau đó thanh niên này mở miệng nói:

“Chương giáo xuất quan, yêu cầu phong chủ các phong và trưởng lão tiến về chương giáo điện thương nghị đại sự.”

Thanh niên nói xong quay người rời đi.

Biểu hiện chẳng hề có một chút cung kính nào.

“Làm càn!”

Đúng vào lúc này, mập mạp Chu Bình khẽ quát một tiếng đi tới trước mặt tên thanh niên này.

“Người dám nói chuyện với phong chủ như thế, phải để người ghi nhớ thật lâu, lần sau có đến thì phải tôn kính phong chủ một chút!”

Lúc nói chuyện trực tiếp vỗ một chương vào mặt đối phương.

Tên thanh niên đưa tin này bị đánh lộn nhào.

“Ném hẳn ra bên ngoài!”

Tô Thần nói với đệ tử thủ vệ.

Tên thanh niên đưa tin có thực lực bình thường, mập mạp không phải là đối thủ nhưng là đệ tử thủ vệ trong điện có thực lực cao hơn đối phương.

“Tuân lệnh!”

Đệ tử tiến đến đặt tay lên bả vai đối phương, hẳn cũng cảm thấy rất khó với thái độ của đối phương.

Nhìn đối phương rồi nói:

“Đi thôi!”

Thanh niên thực lực không bằng chỉ có thể ngoan ngoãn cùng ra khỏi đại điện.

Chỉ là trong mắt tràn ngập sự oán độc.

Chương 230: Đứng thành hàng (1)

....

Chương giáo xuất quan, còn cho các đại phong chủ và trưởng lão tụ tập trong đại điện.

Tính ra phải có tới mấy chục người.

Người đi thông tri cho các trưởng lão, trực tiếp đến chương giáo điện.

Khi tên đệ tử kia trở về, Tô Thần phân phó.

Sau đó bảo mập mạp tu sửa đại điện một chút, còn mình thì đi tới Thiên Tuyết viện tìm Mộ Dung Khinh Trần.

Mộ Dung Khinh Trần đang đợi Tô Thần.

Bên này nàng cũng đã nhận được thông báo.

“Su tử, chương giáo xuất quan thật sự nhanh nha.”

Ngữ khí bình thản, đối với chuyện chương giáo hiện thân bọn họ đã sớm dự liệu tới.

“Có thể là bất lợi đối với người, ta sợ trong đám trưởng lão có người của chương giáo.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Hôm nay kẻ nào gây chuyện thì kẻ đó xui xẻo.”

Tô Thần mở miệng nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Khinh Trần ngẩn ra, ánh mắt có thâm ý nhìn Tô Thần.

Lệ Thiên Hành đầu nhập vào hấn, lần này chính là một cơ hội biểu hiện.

Hấn cũng muốn xem thành ý của Lệ Thiên Hành.

Hai người vừa đi vừa nói tới khi đến chuông giáo chủ điện.

Lúc này, trưởng lão của Thiên Trì Phong và Thiên La Phong đều đã đến.

Trưởng lão bên Thiên La Phong nhìn thấy Tô Thần và Mộ Dung Khinh Trần nhao nhao hành lễ.

Bái kiến phong chủ!

Về phần trưởng lão chủ phong và trưởng lão Thiên Trì Phong thì dùng ánh mắt tò mò nhìn Tô Thần.

Phong chủ mới của Thiên La Phong thật sự trẻ tuổi.

Sau đó ánh mắt bọn họ không khỏi rơi vào trên người Mộ Dung Khinh Trần.

Những trưởng lão này ít nhiều cũng biết thân phận của Mộ Dung Khinh Trần nên mới hành lễ.

“Đó là vị trí phong chủ Thiên La Phong.”

Mộ Dung Khinh Trần khẽ gật đầu chỉ vào một cái ghế bên trái, mở miệng nói.

Lúc nói chuyện ánh mắt nhìn chằm chằm Tô Thần.

Nàng muốn khảo nghiệm.

Phong chủ Thiên La Phong là một trong ba vị phong chủ của Sơn Hà Môn, tồn tại cùng hàng với chuông giáo, cho nên ở đây có một cái ghế.

Thực lực của Thiên Trì Phong yếu hơn Thiên La Phong cho nên ghế dành cho phong chủ Thiên La Phong ở bên trái.

Một khi Tô Thần ngồi vào sẽ phải đối mặt với uy áp từ chương giáo.

Nàng rất muốn nhìn xem Tô Thần có thể ngăn cản uy áp hay không.

Đương nhiên những người trong điện cũng muốn xem!

Ánh mắt bọn họ đều nhìn về phía Tô Thần, muốn xem Tô Thần có dám ngồi vào không.

Tô Thần sải bước tiến về phía trước.

Bên người hắn có cao thủ Thần phách hợp nhất, một chút khí thế căn bản không áp chế được hắn.

“Tiểu tử này thật sự dám ngồi?”

Nhìn thấy Tô Thần đi về phía ghế phong chủ Thiên La Phong, một số người âm thầm nghị luận.

“A, tiểu tử này muốn chết sao?”

“Chỉ là một khôi lỗi, cứ đứng trong đại điện là được, nhất định phải tìm chết làm gì?”

Một số người phụ họa.

Cũng có một số người nhìn Tô Thần bằng ánh mắt đầy thâm ý.

Nghé con mới sinh không sợ hổ.

Đây là ý nghĩ xuất hiện trong đầu bọn họ.

Đương nhiên có một người vẫn bình thản như cũ, đó chính là Lệ Thiên Hành, hắn biết thực lực của Tô Thần.

Có thể chống lại uy áp từ chương giáo.

Tô Thần bình tĩnh tiến tới rồi trực tiếp ngồi xuống.

Một số người có chút động dung.

Trước ánh mắt chăm chú của nhiều người như vậy mà tên này có thể ung dung ngồi xuống, thật sự không đơn giản.

Một lúc sau Tô Thần vẫn ngồi đó, không chút gợn sóng.

“Chương giáo này muốn làm gì đây, còn không hiện thân.”

Mặc dù sắc mặt Tô Thần không thay đổi nhưng trong lòng đang suy đoán đủ thứ.

Đạp đạp đạp đạp

Một loạt tiếng bước chân truyền đến.

Mọi người lập tức ngừng nói chuyện nhìn về phía cửa lớn.

Nhìn thấy chương giáo hiện thân, bọn họ nhao nhao hành lễ.

Người trong điện nhao nhao hành lễ với người nọ, Tô Thần cũng từ ghé đứng lên hành lễ.

“Tham kiến chương giáo!”

Người tới chính là chương giáo Sơn Hà môn, Càn Thiên Trần.

Trong lúc mọi người hành lễ, ánh mắt chương giáo Sơn Hà môn quét qua đại điện, cuối cùng dừng lại trên người Tô Thần đang đứng, khẽ nhíu mày.

Hắn đã biết chuyện bên Thiên La Phong.

Mộ Dung Khinh Trần đề cử một tiểu nhân vật vô danh trở thành phong chủ Thiên La Phong.

Hành động này hoàn toàn là không để chương giáo như hắn vào mắt.

Đương nhiên trong lòng Càn Thiên Trần còn có hận ý với Mục Điền Vân.

Thầm hận lúc ấy không có một chương kết liễu Mục Điền Vân.

Đề nén sự tức giận trong lòng, sắc mặt Càn Thiên Trần không đổi chậm rãi đi tới ghế chính.

“Mọi người đều ngồi đi!”

Hơn mười vị trưởng lão trong chương giáo điện cũng phân biệt ngồi hai bên.

“Các vị trưởng lão, hôm nay Sơn Hà môn gặp đại địch, lần trước ta bị người hạ độc mất không chế tâm thần nên ra tay với Mục Phong chủ.”

“Hiện giờ địch nhân càng càn rỡ hơn, liên tục giết đại trưởng lão, phong chủ Thiên Trì phong, còn có Thiếu chương giáo Sơn Hà Môn ta.”

“Ta bất đắc dĩ phải xuất quan nên triệu tập các vị đến đây!”

“Phong chủ Thiên La phong đã trọng thương, phong chủ Thiên Trì phong thì ngã xuống, ta quyết định tự mình chấp chương ba phong đối phó địch nhận.”

Càn Thiên Trần mở miệng nói.

Tô Thần ở bên cạnh nghe xong ánh mắt ngưng tụ.

Trong lòng thầm nghĩ:

“Càn Thiên Trần này là muốn thu nạp quyền lực.”

Chương 231: Đứng thành hàng (2)

....

Nhưng mặt hắn không đổi sắc.

Đương nhiên trong lòng thầm sinh ra hận ý với Càn Thiên Trần.

“Lão gia hỏa nhà ngươi mù sao? Lão tử đang yên đang lành ở chỗ này, ngươi nói lão tử bị thương.”

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía những người khác trong đại điện.

“Chương giáo nói rất đúng, hiện giờ đại địch đang ở phía trước, phong chủ Thiên La phong bế quan, phong chủ Thiên Trì phong bị giết, Sơn Hà môn chúng ta quả thật cần phải thống nhất.”

Một tên trưởng lão chủ phong mở miệng nói.

Tô Thần không khỏi đánh giá tên trưởng lão này.

Tên trưởng lão này hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt hơi đen, sơn hà khí kinh hùng hậu, chính là trưởng lão xếp hạng không thấp ở chủ phong.

Thiên phú bản thân bất phàm, thực lực Luyện Phách cảnh sơ kỳ.

Chủ phong có năm cao thủ Luyện Phách cảnh, hai người Luyện Phách trung kỳ, một người Luyện Phách cảnh hậu kỳ, còn lại là Luyện Phách cảnh sơ kỳ.

Bên Thiên Trì Phong không kém Thiên La Phong bao nhiêu.

Từ điểm này có thể thấy được chủ phong có thực lực mạnh nhất.

Người Thiên Trì Phong không nhúc nhích.

Hiện giờ Phong chủ của bọn họ đã bị giết, còn chưa kịp đề cử phong chủ mới.

Huống hồ bên Thiên La Phong có phong chủ mới, theo lý thì sẽ hành động trước, bọn họ cứ phụ họa là được.

Ánh mắt một số người không nhìn về phía Tô Thần mà nhìn về phía Mộ Dung Khinh Trần.

Hiện giờ người đương gia thực sự của Thiên La Phong hẳn là Mộ Dung Khinh Trần.

Quý nữ hoàng tộc.

“Chương giáo, Thiên La Phong chúng ta đã có phong chủ mới, ta tin tưởng dưới sự dẫn dắt của phong chủ mới thì Thiên La phong chúng ta vẫn phát triển như trước.”

Lúc này Thôi Vũ Hổ bị Tô Thần đánh trọng thương trước đó tỏ vẻ không khôi phục. mở miệng nói.

Hắn đã giao thủ với Tô Thần, biết Tô Thần không hề sử dụng toàn lực.

Huống hồ thông qua sự tàn nhẫn lúc Tô Thần ra tay, hắn tin tưởng Tô Thần tuyệt đối không phải vật trong ao, lúc trước hắn đã đắc tội Tô Thần nên hiện tại phải nhân cơ hội giao hảo.

Thấy Thôi Vũ Hổ lên tiếng, Tô Thần nhẹ nhàng gật đầu.

Sắc mặt Mộ Dung Khinh Trần vẫn không thay đổi.

Một tên trưởng lão ủng hộ Tô Thần mở miệng nói:

“Chương giáo, Thôi trưởng lão nói đúng, chúng ta cũng tin tưởng Tô phong chủ có thể dẫn dắt chúng ta.”

Trong lúc lão giả nói chuyện, mấy người bên cạnh đều lên tiếng phụ họa.

Về phần Lệ Thiên Hành cùng mấy trưởng lão khác tạm thời không tỏ thái độ.

Càn Thiên Trần híp mắt lại nhìn về phía một nam tử áo xám, nhìn thấy ánh mắt của Càn Thiên Trần.

Nam tử áo xám liền bước ra.

Nam tử này là một cường giả Luyện Phách Cảnh sơ kỳ của Thiên La Phong tên là Liễu Phụ.

Chỉ là lúc hắn muốn tiến lên thì Lệ Thiên Hành ở bên cạnh hắn lại đi trước.

“Chương giáo, Tô Phong chủ chính là phong chủ của Thiên La Phong chúng ta, mọi chuyện của Thiên La Phong đều tuân theo chỉ thị của Tô phong chủ!”

Lệ Thiên Hành vừa dứt lời.

Liễu Phụ lập tức dừng bước.

Hắn không nghĩ tới Lệ Thiên Hành lại ủng hộ Tô Thần.

Cho dù là Mục Điền Vân trước kia Lệ Thiên Hành cũng có lúc không cho sắc mặt tốt.

Càn Thiên Trần ngồi trên ghế chương giáo lập tức biến sắc, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lệ Thiên Hành.

Hắn cũng không nghĩ tới Lệ Thiên Hành lại tán thành Tô Thần trở thành phong chủ Thiên La Phong.

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía Mộ Dung Khinh Trần.

Phát hiện Mộ Dung Khinh Trần cũng kinh ngạc, có thể thấy được Mộ Dung Khinh Trần cũng không biết việc này.

Nhất thời trong lòng trầm xuống.

Hắn nhìn về phía Tô Thần ngồi bên cạnh.

Lúc này sắc mặt Tô Thần bình tĩnh, giống như chuyện này không liên quan gì tới hắn.

“Người trẻ tuổi, ta đây xem thường người trẻ tuổi rồi, hiện tại người trẻ tuổi có thủ đoạn không tầm thường a!”

Càn Thiên Trần thâm nghĩ trong lòng.

Vào lúc này, Càn Thiên Trần đột nhiên bộc phát khí tức áp về phía Tô Thần.

Nhưng thời điểm cổ khí tức này áp tới Tô Thần, Tô Thần vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế không nhúc nhích, vững vàng ngăn cản khí tức của Càn Thiên Trần.

“Chương giáo đại nhân, ngài vừa mới nói ngài bị người ta hạ độc mất khống chế, không biết có phải đã trừ tận gốc họa ngầm hay không, còn nữa, có phải đã tra ra là ai ra tay với ngài không?”

Lúc này Tô Thần mở miệng hỏi.

Không thể cứ để người khác dẫn dắt tiết tấu.

Tô Thần trực tiếp phản kích.

Nghe hắn nói, đồng tử Càn Thiên Trần co lại, hắn không ngờ Tô Thần đang ngăn trở áp lực từ hắn mà còn có thể nói ra lời này.

Trong lúc nhất thời, tất cả người trong đại điện đều nhìn về phía Càn Thiên Trần.

Càn Thiên Trần làm chương giáo, bị người ta hạ độc mất khống chế, cao thủ dạng gì mới có thể làm được đây?

Điều này khiến nhiều người cảm thấy khó hiểu.

Đương nhiên cũng có vài người kinh ngạc vì chiêu đảo khách thành chủ của Tô Thần.

Người nghi ngờ người khác nhưng vấn đề của mình người đã giải quyết xong rồi sao?

“Ta vẫn đang điều tra, nhưng theo tình hình trước mắt, hẳn là đối phương mời người của Thanh Long Hội đến.”

Càn Thiên Trần mở miệng đáp.

Hắn giả vờ mất không chế ra tay với Mục Điền Vân chỉ là vì mê hoặc đám người đại trưởng lão mà thôi.

Hôm nay đại trưởng lão đã chết cho nên không thể nói là đại trưởng lão đã âm toán chính mình.

Chương 232: Vu oan, tự làm bậy không thể sống

....

Lúc này trong đầu đột nhiên nhớ tới chuyện lúc trước Càn Mục mời sát thủ.

Vậy nên trực tiếp đẩy cho [Thanh Long Hội].

“Đẩy cho Thanh Long Hội thì ta sẽ bảo người của Thanh Long Hội tiễn người một đoạn đường.”

Tô Thần thầm nói.

Đương nhiên hắn cũng xác định Càn Thiên Trần này không có bị thương, kẻ ám toán hắn hẳn là đại trưởng lão và phong chủ Thiên Trì phong.

“Thanh Long Hội bây giờ ở Lĩnh Nam quận có thanh thế không tầm thường, chương giáo người phải cẩn thận.”

“Bọn họ chính là người giết Tiểu Hầu gia cùng với thống lĩnh Bắc Trần Phủ Tì Diêm Ngọc.”

“Lần đầu tiên không giết được, hẳn là sẽ tiếp tục động thủ với ngài, tổ chức sát thủ không giết được mục tiêu sẽ không bỏ qua.”

“Chương giáo, ta cho rằng trong khoảng thời gian này chúng ta nên phong bế Sơn Hà môn cho thỏa đáng.”

Tô Thần mở miệng nói.

Phong bế sơn môn thật ra vô dụng.

Tô Thần làm như vậy chỉ là muốn áp chế Càn Thiên Trần một chút thôi.

Mộ Dung Khinh Trần lẳng lặng xem.

Nàng còn tưởng rằng Tô Thần muốn thích ứng với vị trí phong chủ này?

Không nghĩ tới hần căn bản không cần, bây giờ đang giảng co với chương giáo Sơn Hà môn mà không rơi vào thế hạ phong.

“Hôm nay phong chủ Thiên Trì Phong bị giết, ta cho rằng Thiên Trì phong nên mau chóng tuyển chọn phong chủ mới, như vậy mới có thể báo thù cho La phong Chủ đã chết!”

“Tô phong chủ nói rất đúng, chúng ta sẽ nhanh chóng tuyển chọn phong chủ!”

Khi Tô Thần nói xong, ba tên cường giả Luyện Phách cảnh Thiên Trì phong đồng thời lên tiếng.

Tô Thần làm nên cho bọn họ, bọn họ nhất định phải thuận theo, nếu không vị trí phong chủ cũng sẽ không thuộc về một trong ba người bọn họ.

Nhất định sẽ bị người của chương giáo giành lấy.

Sắc mặt Càn Thiên Trần không thay đổi nhưng trong lòng lại trở nên lạnh lẽo.

Hần thế mà ăn thiệt thòi trong tay Tô Thần.

“Đã nguoi không nghe lời, như vậy ta sẽ tìm cơ hội giết nguoi.”

Trong lòng Càn Thiên Trần xuất hiện sát ý.

“Chuyện cũng không có gì để thương lượng, chương giáo ngài nên nhanh chóng an bài cho tốt, tránh cho người của Thanh Long Hội đến mà không kịp ứng phó.”

“Ta dẫn người của Thiên La Phong rời đi trước.”

Tô Thần căn bản không cho đối phương cơ hội nói chuyện, trực tiếp đứng dậy bước nhanh ra khỏi điện.

“Làm càn!”

Đúng lúc này một tên trưởng lão chủ phong quát to, một cỗ sóng âm cường đại oanh kích Tô Thần.

Bùm!

Nhưng Lê Thiên Hành nhanh chóng xuất hiện phía sau Tô Thần nâng bàn tay lên.

Một cỗ khí kinh xuất hiện trong lòng bàn tay hắn nghênh đón công kích của tên trưởng lão.

Ầm!

Khí kinh va chạm tạo ra khí lưu thổi quét bốn phía.

Trong thời khắc này!

Chân Lê Thiên Hành đạp mạnh xuống, thân thể trong nháy mắt bắn nhanh tới trước mặt đối phương.

Bàn tay nắm chặt thành quyền, tung một quyền khi đối phương chưa kịp phản ứng.

Tên trưởng lão phát ra công kích sóng âm bị một quyền đánh bay ra ngoài nện và cột đá.

Phốc!

Hắn phun một ngụm máu tươi.

Sau đó nằm bẹp, khóe miệng co quắp vài cái liền tắt thở.

“Không nghĩ tới ở chủ phong còn có gian tặc của Thanh Long Hội mưu toan đánh lên phong chủ chúng ta, chương giáo đại nhân, ta đã giúp người thanh trừ.”

Lê Thiên Hành hành lễ nói với Càn Thiên Trần.

Lúc này trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh.

Tên trưởng lão chủ phong này lên tiếng đoán chừng chỉ muốn quát mắng Tô Thần thôi.

Nhưng không nghĩ tới Lệ Thiên Hành trực tiếp ra tay đánh chết đối phương.

Còn coi đối phương là gian tể của Thanh Long Hội.

Đây là hoàn toàn không để chương giáo để vào mắt.

Dù cho Càn Thiên Trần ẩn nhẫn tốt thế nào lúc này cũng không khỏi lộ vẻ phẫn nộ.

Hắn muốn ra tay giải quyết Lệ Thiên Hành này.

Lệ Thiên Hành mạnh nhưng nếu giao thủ cùng hắn thì không có phần thắng, hắn đã sắp bước vào Thần phách hợp nhất.

Vốn muốn mượn cơ hội lần này bế quan tiềm tu, tìm cơ hội đột phá đến Thần phách hợp nhất.

Nhưng không nghĩ tới mới bế quan được vài ngày đã phát sinh chuyện như vậy.

Càn Thiên Trần cố nén tức giận trong lòng.

Hắn làm chương giáo Sơn Hà Môn ba mươi năm, không nghĩ tới sẽ có một ngày như hôm nay.

Chính mình chỉ là bế quan mấy ngày mà Sơn Hà môn như đã đổi khác.

Tô Thần không để ý chuyện này, tiếp tục rải bước rời khỏi chương giáo điện.

Mấy ngày nữa Càn Thiên Trần sẽ chết, hắn không cần để ý.

Bên ngoài chương giáo điện.

Mộ Dung Kinh Trần xua tay bảo các trưởng lão quay về Thiên La Phong, còn mình thì đi cùng Tô Thần.

“Chương giáo không có đơn giản như ngươi nghĩ, hắc muốn giết ngươi thì dù ta có át chủ bài cũng không nhất định có thể bảo vệ được ngươi!”

Mộ Dung Kinh Trần mở miệng nói.

“Hắc sắp chết rồi, làm sao có thể giết ta đây?”

Tô Thần nói.

“Sơn hà khí kinh bên trong cơ thể chương giáo cực kỳ hùng hậu, hơn nữa khí huyết cũng rất dồi dào, làm sao có thể chết được?”

Mộ Dung Kinh Trần khẽ nhướn mày nhìn Tô Thần nói.

“Hắc vừa mới nói là bị Thanh Long Hội ám toán, nhưng căn cứ theo chúng ta điều tra, hắc là hắc bị đại trưởng lão và La Thụy ám toán.”

“Ngươi nói xem, nếu ta lan truyền tin tức khắp toàn bộ Lĩnh Nam quận phủ, vì danh dự của mình, 【 Thanh Long hội 】 sẽ ra tay giết hắc hay không?”

Tô Thần mở miệng nói.

Chương 233: Hách Liên Tiểu Yêu, Bạch Sâu Phi (1)

....

Nghe lời Tô Thần nói, Mộ Dung Khinh Trần ngẩn ra, sau đó cảm thấy kinh ngạc.

Nàng không nghĩ tới Tô Thần lại chú ý tới chuyện này.

Thanh Long Hội vừa mới xuất hiện Lĩnh Nam quận phủ liền giết Diêm Ngọc và giết tiểu hầu gia, chính là vì muốn thanh danh vang dội.

Nếu bây giờ tin tức chương giáo Sơn Hà Môn bị bọn họ ám sát mà không chết truyền ra ngoài.

Vì danh dự của mình bọn họ sẽ ra tay với chương giáo Sơn Hà Môn.

Với thực lực hiện tại của Thanh Long Hội, quả thật có khả năng giết chết chương giáo Sơn Hà Môn.

Thật sự là tự gây nghiệt không thể sống mà!

Lĩnh Nam quận, Huyết Kỳ Môn

“Đã đợi nhiều ngày như vậy, hẳn là nên nhắc tới chuyện mở quặng lần nữa.”

“Nạp Lan Dung Yên phái người điều tra mở quặng, bên kia cẩn thận lắm mới che giấu được.”

Người áo đen bên cạnh Thượng Quan Huyết mở miệng nói.

“Như vậy sao?”

“Nếu Bạch Sầu Phi còn không có ý định giao dịch thì thế nào?”

Thượng Quan Huyết nói.

“Vậy thì cướp! Bây giờ Lĩnh Nam quận đã loạn, vì sao không thể ra tay chứ!”

Người áo đen mở miệng nói.

Nhưng phía sau Kim Phong Vũ Vũ Lâu có Thiên Nhai Các thần bí, Huyết Kỳ Môn ta không phải đối thủ của bọn họ.

Thượng Quan Huyết ngưng trọng nói.

Không phải hấn không muốn ra tay.

Nếu Huyết Kỳ Môn đối chiến với Kim Phong Vũ Vũ Lâu, hoàn toàn không có phần thắng.

“Thực lực của Kim Phong Vũ Vũ Lâu bình thường, bây giờ ở Lĩnh Nam quận chỉ có Lãnh Hối Thiện mà thôi.”

“Đến lúc đó ta giao thủ với Lãnh Hối Thiện, người giết Bạch Sầu Phi rồi cùng liên hợp vây giết Lãnh Hối Thiện.”

Người áo đen trầm giọng nói.

“Nếu chúng ta làm được chuyện này, giúp cho Kim Tiền Bang gia tăng một bút tài phú, sư tôn bên kia nhất định sẽ thưởng cho chúng ta.”

“Có lẽ người cũng sẽ có cơ hội rời khỏi nơi này.”

Người áo đen tiếp tục nói.

Nghe người áo đen nói có cơ hội rời đi, hai mắt Thượng Quan Huyết sáng ngời.

“Được, tam sư huynh, hết thảy đều nghe người.”

Thượng Quan Huyết gật đầu nói sau đó nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng Thượng Quan Huyết rời đi.

Ánh mắt người áo đen khẽ động.

“Cũng không thể khinh thường, vẫn nên tìm một ít trợ thủ.”

Người áo đen nói xong cũng xoay người cũng rời đi.

Lúc này, bên trong Kim Phong Vũ Vũ Lâu.

Hách Liên Xuân Thủy giả trang thành Hách Liên Tiểu Yêu xuất hiện trước mặt Bạch Sầu Phi.

“Mấy ngày nay Hách Liên thống lĩnh liên tục đến Kim Phong Vũ Vũ Lâu ta, hẳn là không phải phải muốn uống trà với ta đi!”

Bạch Sầu Phi pha cho Hách Liên Tiểu Yêu một chén trà rồi nói.

Bạch lâu chủ, ta cảm giác chúng ta rất có duyên cho nên ta muốn làm một cuộc giao dịch với Bạch lâu chủ.

Hách Liên Tiểu Yêu mở miệng nói.

“Không biết là giao dịch gì?”

Bạch Sầu Phi bình tĩnh nói.

Mấy ngày nay Hách Liên Tiểu Yêu liên tục đến đây, làm sao có thể không có chuyện gì.

Chỉ là hẳn không biết ý định của đối phương.

Hắn đang chờ đối phương nói ra.

Không nghĩ tới đối phương thân là thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận, dĩ nhiên giống như một chút cũng không liên quan Lĩnh Nam quận trấn phủ ti sự tình.

Ngược lại còn đợi ở Kim Phong Tế Vũ Lâu bọn họ.

“Có hai chuyện, chuyện thứ nhất chính là ta muốn mời Bạch lâu chủ bên này hỗ trợ tra chút tin tức về Thanh Long Hội.

Ta muốn gặp đường chủ Chính Nguyệt Đường.”

“Chuyện thứ hai chính là ta hi vọng lâu chủ giúp ta lưu ý hành tung của mấy người ở Lĩnh Nam quận!”

Hách Liên Tiểu Yêu lấy một phần danh sách ra đặt lên bàn.

Ánh mắt nhìn về phía Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi bình tĩnh uống một ngụm trà, ánh mắt cũng không có nhìn về phía danh sách.

Mở miệng nói:

“Ta có thể liên hệ với hai vị đà chủ Chính Nguyệt đường, nhưng Chính Nguyệt đường chủ vẫn chưa hiện thân, liên lạc có chút khó khăn.”

“Chuyện thứ hai ta sẽ giúp ngươi, chỉ là trợ giúp ngươi đối với ta có chỗ tốt gì đây?”

“Ta thấy Hách Liên thống lĩnh không có ý định trả tiền!”

“Bạch huynh, ta đã nói chúng ta có thể trở thành tri kỷ, ý nghĩ của ta ngươi rất rõ ràng sao, đúng là ta không có tiền trả ngươi, bất quá ta có thể nói cho ngươi một tin tức.”

“Tin tức về bí tàng tiền triều. “

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Tin tức về bí tàng chúng ta cũng có, không cần ngươi cung cấp.”

“Nếu ngươi muốn chúng ta còn có thể cung cấp cho ngươi.”

“Hay là nói giá cả đi, lấy tiền tài của người ta mới có thể giúp người ta làm việc nha?”

Bạch Sầu Phi nói.

“Bạch huynh, ta đây nói cho người biết tung tích thật sự của [Kim Mai Bình], người thấy thế nào?”

Hách Liên Tiểu Yêu tiếp tục nói.

“Hách Liên thống lĩnh không cần phải nói, hẳn là Kim Mai Bình ở Thanh Long tự đi, chúng ta cũng biết rồi.”

“Đương nhiên ta cũng biết mục đích Hách Liên thống lĩnh người tới Lĩnh Nam quận chính là để đối phó Thanh Long Tự.”

“Bất quá ta muốn nhắc nhở Hách Liên thống lĩnh cẩn thận, Thanh Long tự chính là thế lực mạnh nhất chín quận phương bắc, không cẩn thận sẽ ngã xuống ở nơi này.”

Nghe được Bạch Sầu Phi nói.

Hách Liên Tiểu Yêu biến sắc, hẳn nhìn chăm chăm Bạch Sầu Phi nói:

“Không nghĩ tới Bạch lâu chủ lại biết nhiều tin tức như vậy, Kinh sư cũng không có người của Kim Phong Tế Vũ Lâu các người.”

“Chuyện này không quan trọng, quan trọng là ta biết mục đích người tới.”

Chương 234: Hách Liên Tiểu Yêu, Bạch Sầu Phi (2)

“Còn nữa, Kim Phong Tế Vũ Lô chúng ta chỉ làm sinh ý, đương nhiên một ít sinh ý như tửu lâu, mở quặng chúng ta cũng đều tiếp, nhưng ngoại trừ sinh ý sát thủ, sinh ý nào mang đến lợi nhuận chúng ta đều làm.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Sát thủ đã có Thanh Long Hội cho Kim Phong Tế Vũ Lô bọn họ không tiện tham dự.

Nghe Bạch Sầu Phi nói, Hách Liên Tiểu Yêu đáp:

“Bạch lâu chủ, thực lực của các người mạnh hơn ta tưởng, ta hy vọng có thể hợp tác.”

Ta có thể giúp các người thành lập một phân lâu Kim Phong Tế Vũ Lô ở Kinh sư.

“Bất quá điều kiện là ta hi vọng các người toàn lực trợ giúp ta ở Lĩnh Nam quận này!”

Bạch Sầu Phi buông chén trà trong tay, nhìn Hách Liên Tiểu Yêu nói:

“Chỉ cần Hách Liên thống lĩnh trả tiền, ta tự nhiên có thể toàn lực trợ giúp Hách Liên thống lĩnh.”

“Chẳng lẽ các người không muốn tiến vào kinh sư?”

Nghe Bạch Sầu Phi nói vậy, Hách Liên Tiểu Yêu hỏi.

Lúc chúng ta muốn tiến vào Kinh sư tự nhiên sẽ tiến, không cần Hách Liên thống lĩnh hỗ trợ.

“Xem ra ta không xuất ra chút vàng thật bạc trắng thì không đòi được sự trợ giúp của các người.”

Hách Liên Tiểu Yêu móc một xấp ngân phiếu từ trong ngực ra đặt lên bàn.

“Chỗ này là một trăm vạn lượng ngân phiếu, không biết Bạch lâu chủ có thể báo cho ta biết một ít tin tức quan trọng hay không?”

Lúc này Bạch Sâu Phi cầm lấy danh sách trên bàn, nhìn thoáng qua.

“Mấy người trong danh sách không đơn giản, theo dõi mấy người này rất nguy hiểm, ta bên này muốn hai mươi vạn lượng.”

Bạch Sâu Phi rút lấy hai tấm ngân phiếu.

Phần còn lại đẩy tới trước mặt Hách Liên Tiểu Yêu.

Ý rất rõ ràng, muốn Kim Phong Tế Vũ Lâu toàn lực ủng hộ thì chút tiền không đủ.

“Kinh sư thì các người không muốn đi, vậy số ngân phiếu này cộng thêm danh ngạch tiến vào Dương Châu quận, một trong mười tám quận Giang Nam thế nào?”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Xác lập giao dịch!”

Bạch Sâu Phi rút ngân phiếu trước mặt trở về.

Kinh sư là nơi cường giả hội tụ, với lực lượng hiện tại của Kim Phong Tế Vũ Lâu còn chưa đủ để bước vào.

Nhưng mười tám quận Giang Nam thì Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể đặt chân.

Đương nhiên cần định thời gian.

“Chuyện của Chính Nguyệt đường chúng ta sẽ hết sức giúp người thúc đẩy, chỉ là ta có chút không rõ, Thanh Long hội vừa mới giết Hách Liên Xuân Thủy, người và Hách Liên Xuân Thủy đều là người của Hách Liên gia.”

“Người tiếp xúc với bọn họ, chẳng lẽ không sợ bị người Hách Liên gia ngờ vực vô căn cứ sao?”

Bạch Sầu Phi trầm giọng hỏi.

“[Thanh Long Hội] chỉ là tổ chức sát thủ, lấy tiền giết người mà thôi.”

“Nếu người khác có thể mời [Thanh Long Hội] giết người Hách Liên gia ta, như vậy chúng ta cũng có thể mời [Thanh Long Hội] giết bọn họ.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Bộp bộp bộp!

Lúc này bên ngoài phòng có tiếng bước chân.

Nạp Lan Dung Yên từ bên ngoài tiến vào.

“Lâu chủ, Huyết Kỳ Môn Thượng Quan Huyết đến gặp người, đoán chừng là vì chuyện mỗ quặng.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Hắn thật sự kiên trì với chuyện mỗ quặng, nhưng mỗ quặng có tác dụng với Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta, sao phải bán cho bọn họ.”

Bạch Sầu Phi lạnh giọng nói.

Tuy rằng dò xét bên mỗ không phát hiện ra gì.

Nhưng Bạch Sầu Phi lại không có ý định buông mỗ quặng ra.

“Trực tiếp từ chối hắn, đừng tới gặp ta. “

Bạch Sầu Phi khoát tay nói.

Lúc này Hách Liên Tiểu Yêu ở bên cạnh hắn mở miệng nói:

“Nếu như mỏ quặng kia không trọng yếu, ta đề nghị Bạch huynh bán mỏ quặng bán cho đối phương?”

Nghe vậy, Bạch Sầu Phi nhìn Hách Liên Tiểu Yêu, trầm giọng nói:

“Xem ra người sau lưng Thượng Quan Huyết có chút không đơn giản.”

“Bạch huynh bên này không tra ra sao, Thượng Quan Huyết xuất thân từ Kim Tiền bang.”

Kim Tiền bang?

Ánh mắt Bạch Sầu Phi ngưng tụ.

Nạp Lan Dung Yên đứng ở bên cạnh ngăn ra.

“Lâu chủ, nếu như Thượng Quan Huyết đến từ Kim Tiền bang, chúng ta xác thực không cần thiết vì một cái mỏ quặng mà trở mặt với đối phương!”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

“Cho dù là Kim Tiền bang, cũng không thể thay đổi chủ ý của ta!”

Bạch Sầu Phi lắc đầu nói.

“Ngươi đi xuống từ chối đi.”

“Bạch huynh, Kim Tiền Bang có tiền, ngươi cần phải nghĩ cho kỹ.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Chuyện của Hách Liên thống lĩnh ta đã biết, ta sẽ toàn lực trợ giúp.”

“Hôm nay không tiễn.”

Bạch Sầu Phi khoát tay nói.

“Lúc này Hách Liên Tiểu Yêu đứng dậy hành lễ rồi rời đi.”

Sau khi Hách Liên Tiểu Yêu rời đi.

Nạp Lan Dung Yên tiến lên nói:

“Lâu chủ, Kim Tiền bang khổng chế bốn phần tiền trang ngâm ở lãnh thổ phía nam hoàng triều Đại Chu.”

“Thực lực hùng hậu, chúng ta hoàn toàn không cần đắc tội với bọn họ.”

“Nếu như là mỏ quặng bình thường đương nhiên không cần thiết, nhưng ta cũng không tin Thượng Quan Huyết vì một mỏ quặng bình thường mà năm lần bảy lượt tới tìm ta như vậy.”

“Tất nhiên mỏ quặng kia có chỗ bất phàm, cho nên ta không có khả năng giao ra.”

Bạch Sầu Phi trầm giọng nói.

“Nhưng chúng ta không điều tra được gì cả?”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Chương 235: Từ chối, phân tích

....

Người điều tra là nàng tự chọn, nhân viên điều tra có thâm niên, không có khả năng phạm sai lầm.

“Có thể là do chúng ta không có phát hiện ra thôi, chuyện này người lại cẩn thận điều tra một chút!”

Đương nhiên hắn cũng chuẩn bị nói chuyện với Tô Thần.

“Được.”

Nạp Lan Dung Yên xoay người rời đi.

Dưới lầu, Hách Liên Tiêu Yêu từ trên lầu đi xuống nhìn thấy Thượng Quan Huyết đang ngồi trong phòng khách lầu một mà nở nụ cười đầy ẩn ý.

Lúc này sắc mặt Thượng Quan Huyết khá âm trầm, hắn đường đường là môn chủ Huyết Kỳ môn, tới nơi này lại bị an bài ngồi phòng khách mà không có trực tiếp đi gặp Bạch Sầu Phi.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Đương nhiên sự âm trầm chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Hiện tại hắn còn cần mở quặng trong tay Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Mở quặng quan trọng, thể diện tạm thời không quan trọng.

Chỉ chốc lát sau.

Nạp Lan Dung Yên đi vào:

“Thật ngại quá, Thượng Quan môn chủ, lâu chủ nói tạm thời không bàn chuyện mở quặng.”

“Mời người trở về đi!”

Nghe Nạp Lan Dung Yên nói, sắc mặt Thượng Quan Huyết trở nên âm trầm.

“Nếu đã như vậy xin cáo từ.”

Nói xong hắn xoay người rời đi, không muốn ở lại Kim Phong Tế Vũ Lâu thêm một khắc nào nữa.

...

Lúc này Tô Thần và Mộ Dung Khinh Trần trở về Thiên Tuyết viện.

Sau đó Tô Thần cáo biệt Mộ Dung Khinh Trần.

Hắn muốn xuống núi xử lý chút chuyện.

“Tiểu thư, người nói nếu là người của Thanh Long Hội thì có giết được chương giáo hay không?”

Thái Vi nói.

“Nếu Kinh Vô Mệnh và A Phi, giết chương giáo có chút khó khăn.”

“Bất quá A Phi và Kinh Vô Mệnh đều chỉ là đà chủ, nếu như đường chủ Chính Nguyệt Đường của Thanh Long hội ra tay thì có khả năng!”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Tiểu thư, Càn Thiên Trần bị giết, Sơn Hà Môn bên này sẽ biến thành bộ dáng gì đây?”

“Sơn Hà Môn là quân cờ người lưu lại ở Lĩnh Nam quận, nếu như bây giờ loạn chính là tổn thất.”

Thái Vi ở một bên nói.

“Càn Thiên Trần có khả năng thoát ly không chế!”

“Qua khí tức hần phát ra khi xuất hiện vào hôm nay, hần là hần không có bị thương gì cả.”

“Ta hoài nghi hần thật sự cố ý đánh sư tôn trọng thương.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Cố ý trọng thương phong chủ?”

Thái Vi có chút không hiểu.

“Ngươi so với Tô Thần còn kém một chút, hần là Tô Thần đã nhìn ra?”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“A!”

Thái Vi không hiểu.

“Càn Thiên Trần là làm bộ tâm thần bị mất không chế xuất thủ với sư tôn khiến sư tôn trọng thương, sau đó bản thân giả vờ bế quan dẫn ra đại trưởng lão với La Thụy, tự mình đi ra vạch trần hai người sau đó trấn áp bọn họ.”

“Chỉ cần trấn áp hai người này cộng thêm sư tôn ta bị thương nặng, hần có thể hoàn toàn khống chế Sơn Hà Môn.”

“Nhưng hần ngàn tính vạn tính cũng không ngờ bên chúng ta đề cử Tô Thần làm phong chủ Thiên La phong.”

“Càng không ngờ tới Tô Thần lại thu phục Lệ Thiên Hành.”

“Bất quá nói tới đây ta vẫn có chút bội phục Tô Thần này, lại vô thanh vô tức thu phục Lệ Thiên Hành.”

“Ta đã tiếp xúc với Lệ Thiên Hành nhiều năm, hứa hẹn hần không ít chỗ tốt nhưng hần không có đáp ứng đầu nhập ta.”

“Thế mà bây giờ lại đầu nhập vào Tô Thần.”

“Người có biết đã có chuyện gì không?”

Mộ Dung Khinh Trần hỏi.

“Hắn là bọn họ giao thủ rồi.”

“Vừa rồi các đệ tử bên điện phong chủ đang tu bổ sàn điện, bọn họ giao thủ sau khi chúng ta rời đi không lâu!”

“Từ dấu vết phá hoại mà đánh giá thì thực lực hai người bộc phát rất mạnh.”

Thái Vi nói.

“Thực lực của Tô Thần được Lệ Thiên Hành tán thành, chắc chắn cường đại hơn ta tưởng!”

“Chuyện ta xin Vô Cực Đan, bên tứ ca có tin tức gì không?”

Mộ Dung Khinh Trần hỏi tiếp.

“Tứ hoàng tử đã an bài, tin rằng sau khi bên hoàng tộc luyện chế Vô Cực đan xong sẽ có một viên được đưa tới Lĩnh Nam quận.”

Thái Vi đáp lời.

“Lĩnh Nam quận có tình huống gì mới không?”

“Thống lĩnh mới của Bắc Trấn Phủ Tì Lĩnh Nam quận vừa tới, tên là Hách Liên Tiểu Yêu, nhưng mà ta không tra được tin tức về người này bên Hách Liên gia.”

Thái Vi cau mày nói.

“Hách Liên Tiểu Yêu?”

Mộ Dung Khinh Trần khẽ cau mày, mở miệng nói:

“Bên Trấn nam hầu cũng không tra được tin tức về Hách Liên Tiểu Yêu sao?”

“Không có, bởi vì Hách Liên Xuân Thủy bị giết nên gần đây hẳn vẫn đóng cửa từ chối tiếp khách, tạm thời không hỏi chuyện trong triều đình.”

Thái Vi nói.

Trần nam hầu chỉ là một thành viên thuộc Hách Liên gia.

“Như vậy sao?”

“Hách Liên Tiểu Yêu đang làm gì? Không ra tay với Thanh Long Hội và Lăng Nguyệt Kiếm Phái sao?”

Mộ Dung Khinh Trần hỏi.

Một bên là tổ chức sát thủ sát hại Hách Liên Xuân Thủy, một bên là ngòi nổ trong sự kiện lần này.

Hẳn là Hách Liên Tiểu Yêu rất chú trọng đề tâm.

“Không có, Hách Liên Tiểu Yêu vẫn luôn ở Kim Phong Tế Vũ Lô!”

Thái Vi lập tức trả lời.

“Ồ Kim Phong Tế Vũ Lô làm gì, chẳng lẽ hẳn muốn mượn lực lượng của Kim Phong Tế Vũ Lô.”

Mộ Dung Khinh Trần cau mày nói.

Chương 236: Gặp mặt, Tiêu Thu Thủy tự mình ra tay (1)

....

Lĩnh Nam quận, trong một biệt viện.

Tô Thần gặp mặt Tiêu Thu Thủy.

Lúc này đã trải qua một ngày lên men.

Chuyện chương giáo Sơn Hà môn tránh được sát thủ Thanh Long hội đã truyền khắp Lĩnh Nam quận.

Trong lúc nhất thời khiến nhiều người nghị luận sôi nổi.

Thân là đường chủ Chính Nguyệt đường nên Tiêu Thu Thủy cũng biết.

Chỉ là Sơn Hà Môn đang là nơi Tô Thần ở cho nên hẳn mới đến gặp Tô Thần trước.

“Chủ thượng, chúng ta quyết định giải quyết chương giáo Sơn Hà môn sao?”

Tiêu Thu Thủy nói.

“Ta tới đây cũng vì chuyện này, hẳn muốn chết như vậy thì không cần phải giữ lại.”

Tô Thần mở miệng nói.

Hắn vốn chuẩn bị xuống núi xử lý chuyện Càn Thiên Trần, nhưng hẳn xuống núi chưa bao lâu thì tin tức đã lan truyền.

Căn bản không cần hắn động thủ.

Người lan truyền ra chắc chắn là người phía sau đại trưởng lão.

Bọn họ muốn ép buộc [Thanh Long Hội] đi giết Càn Thiên Trần.

Vốn muốn giết rồi nên Tô Thần cũng sẽ không ngăn cản.

Về phần sau khi chuông giáo Sơn Hà Môn bị giết, Sơn Hà Môn biến thành cái dạng gì thì Tô Thần cũng không quá để ý.

Bởi vì hắn không ngồi lên được vị trí chuông giáo Sơn Hà môn.

Chấp chuông Thiên La Phong còn được, nhưng muốn trở thành chuông giáo Sơn Hà Môn, tư lịch của hắn quá ít, người của hai phong khác sẽ không đáp ứng.

“Được, ta đây tự mình đi tới Sơn Hà môn lấy thủ cấp chuông giáo Sơn Hà môn!”

“Để cho người ta biết được thực lực của chúng ta!”

Tiêu Thu Thủy nói.

“Chuông giáo Sơn Hà Môn Càn Thiên Trần có chút thủ đoạn, có thể là võ học Thanh Long Tự.”

Tô Thần nghĩ đến những thứ mình nhìn thấy trong hàn đàm, trầm giọng nói.

Từ dấu vết trên thi cốt cao tăng Thanh Long Tự kia, hắn là hắn đã chết rất nhiều năm, cho nên thực lực của Càn Thiên Trần không giống như biểu hiện ra bên ngoài.

“Cho dù hắn bước vào Thần phách hợp nhất ta cũng có thể một kiếm chém giết hắn.”

Nói tới đây, vẻ mặt Tiêu Thu Thủy tràn ngập sự tự tin.

Từ khi tới thế giới này hắn còn chưa từng ra tay.

Hắn cũng hi vọng chương giáo Sơn Hà Môn có chút thực lực.

Nếu không thì chém giết kẻ yếu cũng sẽ không thể hiện được sự cường đại của hắn cũng như Thanh Long hội.

“Được, đến lúc đó ta cũng tự mình đi xem.”

Tô Thần rất muốn xem cảnh tượng Tiêu Thu Thủy chém giết Càn Thiên Trần.

“Chủ thượng, thuộc hạ rời đi trước.”

Tiêu Thu Thủy hành lễ với Tô Thần rồi rời đi.

Sau khi Tiêu Thu Thủy rời đi.

Bạch Sầu Phi đeo mặt nạ và đầu lạp xuất hiện trước mặt Tô Thần.

“Bái kiến chủ thượng.”

Bạch Sầu Phi hành lễ với Tô Thần.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tô Thần hỏi Bạch Sầu Phi.

krfEQJdhH thượng, mấy ngày nay thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Tì Lĩnh Nam quận Hách Liên Tiểu Yêu một mực ở Kim Phong Tế Vũ Lâu ta, hắn muốn hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Giúp hắn theo dõi hành tung của một số người.”

“Hắn có thể giúp chúng ta tiến vào Dương quận thuộc mười tám quận Giang Nam hoặc là Kinh sư.”

“Ta không có lựa chọn Kinh sư mà chọn Dương quận.”

Bạch Sầu Phi nói ra chuyện Hách Liên Tiểu Yêu muốn hợp tác.

“Kinh sư, Dương quận, xem ra lần này hắn cũng không có mang theo nhiều cao thủ.”

“Đương quận xếp thứ mười trong mười tám quận Giang Nam, có vị trí không tệ, nếu Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể thành lập một tòa phân lâu ở Dương quận.

Đối với Kim Phong Tế Vũ Lâu mà nói, đánh vào mười tám quận Giang Nam, chính là đánh vào nơi tụ tập tài vật của vương triều Đại Chu.”

“Hắn không muốn báo thù cho Hách Liên Xuân Thủy sao?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

Xem ra Hách Liên Tiểu Yêu có chút quan hệ với Hách Liên Xuân Thủy.

Hắn là sẽ nhờ Kim Phong Tế Vũ Lâu tìm hiểu tung tích của Thanh Long Hội.

“Không có, nhưng hắn muốn gặp đường chủ Chính Nguyệt đường.”

“Chủ thượng, người khác có thể phát hiện Kim Phong Tế Vũ Lâu và Thanh Long Hội có chút quan hệ.”

Bạch Sầu Phi trầm giọng nói.

“Tổ chức tình báo cùng tổ chức sát thủ có liên hệ là chuyện rất bình thường.”

“Thật ra người không cần lo lắng, bây giờ thực lực của chúng ta ở Lĩnh Nam quận cũng có thể coi như là bá chủ một phương rồi!”

Tô Thần nói:

“Lần này người tới tìm ta không chỉ là vì chuyện này đi.”

Còn có một chuyện tương đối kỳ quặc chính là Huyết Kỳ Môn Thượng Quan Huyết vẫn muốn mua một mỏ quặng ở

ngoài thành của chúng ta, hắn đã tìm ta nhiều lần, rất là coi trọng.”

“Ta đã cho người đi điều tra nhưng lại không điều tra ra được gì cả.”

“Hôm nay hắn lại tìm ta, bất quá bị ta từ chối, chỉ là Thượng Quan Huyết xuất thân từ Kim Tiền bang Kinh sư, ta cho rằng bên trong mỗ quặng kia phải có gì đó?”

Bạch Sầu Phi nói.

“Kim Tiền bang?”

Ánh mắt Tô Thần không khỏi ngẩn ra.

“Bang chủ Kim Tiền Bang hiện tại tên là Kim Phi Hồng, đã chấp chưởng Kim Tiền Bang bốn mươi năm, thực lực bản thân hình như đạt tới Thần phách hợp nhất.

Kim Tiền bang có tiền trang, còn có tiền trang ngầm, chiếm cứ bốn phần tiền trang ngầm, thực lực và tài lực đều cực kỳ hùng hậu.”

Bạch Sầu Phi nói.

Mạnh như vậy sao?

Tô Thần mang cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nhưng trong lòng lại khẽ động.

Chương 237: Gặp mặt, Tiêu Thu Thủy tự mình ra tay (2)

....

Bang chủ Kim Tiền Bang bang không phải Thượng Quan Kim Hồng mà là Kim Phi Hồng gì đó, để cho hắn có chút yên tâm.

Nếu như hắn rút được Thượng Quan Kim Hồng, có phải có thể chiếm cứ Kim Tiền Bang không đây?

“Nếu như chỉ là mỏ sắt bình thường thì Thượng Quan Huyết không cần làm như vậy, hắn là bên trong mỏ kia có gì đó rồi.”

“Chậm rãi điều tra tiếp đi, ta tin rằng sẽ nhanh chóng tìm ra manh mối.”

Tô Thần nói.

“Nhưng hôm nay Nạp Lan Dung Yên tiếp xúc với Thượng Quan Huyết, Thượng Quan Huyết đã uy hiếp, có thể sẽ động thủ cướp đoạt mỏ quặng.”

Bạch Sầu Phi nói.

Nếu như hắn dám động thủ, trực tiếp tiêu diệt Huyết Kỳ Môn.

“Bất quá cũng cần chú ý thế lực phía sau hắn, chờ đợi trong thời gian dài như vậy hắn là có viện thủ tiên đến, bằng không thì không dám uy hiếp các người!”

Tô Thần trầm tư một lát rồi nói.

“Thuộc hạ cũng suy đoán như vậy nên đã phái người bên Kinh sư mua tin tức, nhìn xem gần đây người nào trong Kim Tiền bang biến mất.”

“Nếu như biến mất, hẳn là sẽ tới Lĩnh Nam quận!”

Sau khi Bạch Sầu Phi từ chối Thượng Quan Huyết liền đề Nạp Lan Dung Yên thu thập một ít tình huống ở Kinh sư.

Tô Thần gật gật đầu, sau đó mở miệng hỏi:

“Kim Phong Tế Vũ Lâu Khánh thành có chuyện gì mới không?”

“Độc Cô tiên sinh đã rời khỏi Khánh Thành đi tái ngoại, tạm thời không có manh mối gì.”

“Bạch lâu chủ bên được chủ thượng ban cho bảo đao, bây giờ vẫn đang bế quan, bất quá bên Khánh thành đã do Kim Phong Tế Vũ Lâu một nhà độc đại, cho nên các thế lực đều nghe lệnh Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Bạch Sầu Phi nói.

“Như vậy sao? Vậy còn tình huống Lĩnh Nam quận bên này?”

“Sau khi người của Thanh Long Tự nhập chủ Lăng Nguyệt Kiếm Phái không hiện thân nữa, nhưng cũng khiến rất nhiều thế lực chăm chú quan sát.”

“Phỏng chừng chỉ cần có người khiêu khích bọn họ sẽ động thủ.”

Bạch Sầu Phi phân tích.

“Vậy người liên hợp tác với Hách Liên Tiểu Yêu, mục đích của hẳn hẳn là để cho Lĩnh Nam quận loạn hơn, dễ dàng đối phó 【 Thanh Long tự 】 ”

“Hợp tác với hẳn nhất định phải ra giá cao.”

Tô Thần nói.

Lúc này chính là thời điểm làm thịt khách, không thể bỏ qua.

Người của Hách Liên gia xuất hiện ở chỗ này.

Hắn là bên hoàng tử phái tới, nếu như Bạch Sầu Phi hợp tác với đối phương, thông qua một ít dấu vết có thể suy tính được không ít tin tức.

Cho nên chuyện tiếp xúc với Hách Liên Tiêu Yêu vô cùng quan trọng.

Một khi hợp tác thì Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể luôn nắm bắt tình huống Lĩnh Nam quận.

Thanh Long Tự là cự đầu ở chín quận phương bắc.

Có người muốn đối phó với cự đầu.

Tuyệt đối là đại sự khiến cho Lĩnh Nam quận rung chuyển, hắn phải nhân cơ hội đục nước béo cò, đạt được lợi ích trong cuộc phân tranh này.

Đương nhiên muốn đạt được lợi ích, ngoài có thực lực còn phải cẩn thận, không thể khinh thường bất kỳ ai.

Dù sao hiện tại hắn chỉ có mình Tiêu Thu Thủy có thực lực đạt tới Thần phách hợp nhất.

Hai người hàn huyên thêm vài câu sau đó Tô Thần nhanh chóng rời đi.

Bạch Sầu Phi muốn triển khai hợp tác toàn diện với Hách Liên Tiêu Yêu.

Lúc Tô Thần trở về Sơn Hà Môn.

Có một tên đệ tử đưa một phong thư vào tay Tô Thần.

Một giờ sau gặp ở Thiên Xích Cốc, lạc bút Trường Hận cung.

“Cả tên cũng không lưu mà còn muốn ta đến Thiên Xích Cốc gặp mặt, đầu ta có vấn đề sao?”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Hiện giờ tình thế Sơn Hà Môn phức tạp.

Hắn thật sự sợ chương giáo Càn Thiên Trần đùa giỡn hoa chiêu, đến lúc đó ra tay với hắn ở Thiên Xích Cốc.

Đương nhiên trên người hắn có thể trải nghiệm nhân vật Tiết Y Nhân.

Trong tình huống bình thường sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng mà chỉ cần hắn bộc phát ra thực lực cường đại, rất nhiều người sẽ nghi ngờ, đến lúc đó cũng có chút phiền toái.

Vì vậy hắn không đến chỗ hẹn trên thư.

Huống hồ hắn còn muốn nhìn xem Tiêu Thu Thủy giết Càn Thiên Trần như thế nào.

Tiêu Thu Thủy chính là kỳ hiệp đệ nhất Trung nguyên, một đời tông sư, hắn là sẽ không ám sát.

Có lẽ sẽ chính diện lên núi.

Về phần khi nào ra tay thì Tô Thần cũng không biết.

Chuyện Trường Hận cung vẫn nên nói cho Mộ Dung sư tỷ, Mộ Dung Khinh Trần đã để cho hắn làm đặc sứ Trường Hận cung.

Người Trường Hận cung hẹn hắn gặp mặt, hắn cũng nên báo cho Mộ Dung Khinh Trần.

Suy nghĩ một chút liền đi về phía Thiên Tuyết viện.

Lúc này, trong chương giáo điện Sơn Hà môn.

Sắc mặt Càn Thiên Trần âm trầm lãnh lệt.

Ở trước mặt hắn có một lão giả mặc trường bào màu xám tro.

Lão giả này chính là nhị trưởng lão Sơn Hà Môn.

Sơn Hà Môn có ba trưởng lão, đại trưởng lão đã chết.

Nhị trưởng lão là lão giả Càn Thiên Trần, tên là Tư Đồ Duệ, là người của Càn Thiên Trần.

Về phần Tam trưởng lão lúc này đang bế quan trùng kích Luyện Phách cảnh đỉnh phong.

“Lời ta nói trong chương giáo điển qua một ngày đã truyền khắp Lĩnh Nam quận phủ.

Đây là có người hoàn toàn muốn đối phó Thanh Long hội ta.”

“Người nói chuyện này là ai truyền ra ngoài? Người Thiên La Phong sao?”

Càn Thiên Trần mở miệng nói.

Chương 238: Kiếm đạo của Tiêu Thu Thủy, bá đạo đến cực điểm

....

“Thiên La Phong Tô Thần xuống núi, nhưng thời điểm hắn xuống núi chuyện này đã lan truyền rồi, hắn không phải hắn gây nên.”

“Chắc là kẻ sách của đám người phía sau La Thụy.”

Nhị trưởng lão Tư Đồ Duệ mở miệng nói.

“Người phía sau La Thụy sao, người tra được manh mối chưa?”

Càn Thiên Trần hỏi.

“Ta bên tra được một chút manh mối, có thể liên quan đến Hữu bố chính sử.”

Tư Đồ Duệ ngưng trọng nói.

“Ta cũng không đắc tội Hữu bố chính sử Địch Thiên Vân, sao hắn lại muốn đối phó ta đây?”

Càn Thiên Trần khẽ cau mày nói:

“Như vậy người tự mình đi gặp Địch Thiên Vân, thăm dò chi tiết của hắn!”

“Tuân lệnh!”

Nhị trưởng lão Tư Đồ Duệ gật đầu nói.

“Đường chủ Chính Nguyệt đường [Thanh Long Hội] Tiêu Thu Thủy đến đây chiến một trận với chuông giáo Sơn Hà môn!”

Đúng lúc này có một giọng nói sắc bén truyền vào chuông giáo điện Sơn Hà Môn.

Giọng nói không chỉ sắc bén mà còn vang vọng cả Sơn Hà Môn.

Ánh mắt chuông giáo Sơn Hà Môn trở nên lạnh lẽo, thân hình trực tiếp lao ra khỏi đại điện.

Ngay lúc này, trên quảng trường ngoài đại điện, Tiêu Thu Thủy cầm kiếm từ trên cao nhìn xuống Càn Thiên Trần đang lao ra.

Tất cả đệ tử Sơn Hà Môn đều nghe được, rồi rít lọ ra vẻ kinh ngạc, nhanh chóng tiến về phía chuông giáo điện.

Đường chủ Chính Nguyệt Đường xuất hiện ở Sơn Hà Môn, còn trực tiếp khiêu chiến chuông giáo Sơn Hà Môn.

“Người của [Thanh Long Hội] cũng quá càn rỡ đi!”

Thiên La Phong, Thiên Tuyết viện.

Tô Thần đưa phong thư cho Mộ Dung Khinh Trần.

“Người của Trường Hận cung tới rồi, muốn gặp người trước?”

Mộ Dung Khinh Trần khẽ nhướng mày.

Tô Thần cầm lệnh bài của nàng, theo lý thì người Trường Hận cung có đến cũng nên tìm nàng trước chứ, không phải tìm Tô Thần.

“Người có biết người Trường Hận cung tới là ai không? Người tới chính là Mạnh Thần Thông, một trong nhị lão hậu điện Trường Hận cung.”

“Nhân vật như vậy không nên tìm người!”

“Bên ta sẽ bảo Thái Vi điều tra một chút.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

Lúc này Thái Vi vội vã chạy vào.

Tiểu thư, xảy ra đại sự, đường chủ Chính Nguyệt Đường Tiêu Thu Thủy tự mình đến Sơn Hà môn, hiện giờ đã ở trước chuông giáo điện.

Thái Vi thở hồng hộc nói.

“Cái gì?”

Mộ Dung Khinh Trần kinh ngạc, không khỏi hỏi lại một lần nữa.

“Người nói Chính Nguyệt đường chủ Tiêu Thu Thủy đích thân đến Sơn Hà Môn?”

Thái Vi thở dốc bình tĩnh lại, gật đầu.

“Vậy chúng ta mau đi xem!”

Đường chủ Chính Nguyệt Đường Thanh Long Hội dám tự mình đến đây.

“Là muốn giết Càn Thiên Trần hay làm gì khác đây?”

Mộ Dung Khinh Trần dẫn đầu rời đi.

Tô Thần và Thái Vi theo sát phía sau.

Không chỉ có bọn họ đang động mà tất cả người trong Sơn Hà Môn đều động, cùng tiến về phía chuông giáo điện.

Tốc độ của mấy người Tô Thần rất nhanh, nhưng thời điểm bọn họ đến thì bên ngoài quảng trường đã có không ít người hội tụ.

“Không biết Tiêu đường chủ đến Sơn Hà Môn là vì chuyện gì?”

Càn Thiên Trần nhìn Tiêu Thu Thủy lạnh giọng nói.

“Chuyện gì sao, tới giết người, nghe nói người thoát được người chúng ta ám sát, cho nên bọn tọạ tự mình đến đây.”

“Chỉ cần người có thể sống sót dưới kiếm của ta, ta sẽ không nhận bất cứ nhiệm vụ nào liên quan đến người nữa.”

Tiêu Thu Thủy từ trên cao hạ xuống, nhìn Càn Thiên Trần nói.

Ánh mắt Càn Thiên Trần mờ mịt.

Hắn không nghĩ tới chính mình chỉ là một câu nói mà thật sự đưa tới người [Thanh Long Hội].

Hơn nữa đối phương mời chiến, hắn còn không có cơ hội từ chối.

Dù sao chính hắn là người khơi chuyện trước.

“Các người quá càn rỡ, sát hại đại trưởng lão, thiếu Chưởng giáo, La Thụy phong chủ Sơn Hà môn chúng ta mà còn dám đến công khai ra tay với Chưởng giáo!”

“Hôm nay ta suất lĩnh đệ tử Sơn Hà môn đệ tử, khiến người...”

Nhị trưởng lão Tư Đồ Duệ đi theo Càn Thiên Trần lên tiếng.

Nhưng mà hắn còn chưa nói xong thì khí tức chung quanh bắt đầu biến hóa.

Bầu không khí trở nên ngột ngạt.

Tiêu Thu Thủy cầm trường kiếm, tóc dài xõa xuống, áo bào bay bay, một cỗ kiếm khí bá đạo từ trên người hắn xông lên trời.

Ánh mắt tập trung vào Tư Đồ Duệ đang nói chuyện.

Sau đó kiếm khí không lồ hội tụ vào trường kiếm trong tay rồi chém ra một kiếm.

Một luồng kiếm quang chói mắt kéo tận trời thể như bổ sơn bổ hải nặng nề bổ xuống.

Oanh!

Kiếm khí tung hoành!

Tư Đồ Duệ thấy thể thân hình cấp tốc lui về phía sau, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoảng.

Hắn muốn hô cứu nhưng lại không hô lên được.

Bùm!

Kiếm quang lướt qua, thân thể Tư Đồ Duệ lập tức tách thành hai nửa.

Một kiếm này của Tiêu Thu Thủy bá đạo đến cực điểm.

Càn Thiên Trần đứng bên cạnh còn chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy Tư Đồ Duệ ngã trên vũng máu.

Chương 239: Thần phách hợp nhất, kiếm khí áp tứ phương (1)

....

Một kiếm giết một người.

Bầu không khí trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Một ít người đang rục rịch nhất thời yên tĩnh.

Ánh mắt tràn đầy kinh hãi nhìn Tiêu Thu Thủy.

Một kiếm mang khí thể kinh khủng khiến cho người ta cảm giác đối mặt sẽ chết.

Ánh mắt Càn Thiên Trần u ám.

Tiêu Thu Thủy khiến hắn cảm nhận được một cỗ áp lực.

Có khả năng người này đã bước vào Thần phách hợp nhất.

Thần phách hợp nhất chính là thần hồn và thể phách hợp thành một, có thể luyện hóa thiên địa chi khí cho bản thân sử dụng.

Đây là cảnh giới mà Càn Thiên Trần hắn vẫn luôn muốn bước vào.

Nhưng lại không thể bước vào, khổ tu tuyệt học nhiều năm như vậy, hắn đã thăm dò thấu cảnh giới trên nhưng lại không có bước vào.

Tiêu Thu Thủy có thể cho hắn áp lực, chắc chắn là cao thủ Thần phách hợp nhất.

“Người còn thiếu chút nữa!”

“Thiếu chút nữa nên người không có phần thắng, ta giúp người bước vào Thần phách hợp nhất rồi cùng ta chiến một trận!”

Tiêu Thu Thủy nhìn Càn Thiên Trần.

Khí tức quanh thân tăng vọt trực tiếp áp thẳng tới Càn Thiên Trần.

Không có trực tiếp giết mà lại muốn trợ giúp Càn Thiên Trần bước vào Thần phách hợp nhất rồi mới giết.

Lúc này Tô Thần và Mộ Dung Khinh Trần đã tới bên ngoài quảng trường.

Tiểu thư, cẩn thận, người này đã đạt tới Thần phách hợp nhất, hơn nữa còn cho ta áp lực, chỉ sợ cũng là cường giả trong hàng ngũ Thần phách hợp nhất.

Có một giọng nói vang lên bên tai Mộ Dung Khinh Trần.

Thân là người hoàng tộc.

Đương nhiên nàng phải có người hộ vệ.

Người hộ vệ nàng chính là một cường giả Thần phách hợp nhất.

“Cường giả trong hàng ngũ Thần phách hợp nhất sao?”

Đồng tử Mộ Dung Khinh Trần co lại nhìn chằm chằm Tiêu Thu Thủy.

Lúc này, dưới áp lực của Tiêu Thu Thủy, khí tức trên người Càn Thiên Trần không ngừng biến hóa, giống như đang dao động quanh một lần ranh.

“Thực lực Càn Thiên Trần đạt tới cảnh giới thế này, che dấu thật sâu.”

Mộ Dung Kinh Trần cảm giác được khí tức của Càn Thiên Trần, miệng thì thảo.

Tiêu Thu Thủy đang trợ giúp đối phương đột phá, bước vào Thần phách hợp nhất.

Tô Thần tiến đến quảng trường nhìn thấy tình hình này, ánh mắt hơi ngưng tụ.

Hắn còn tưởng rằng Tiêu Thu Thủy sẽ một kiếm chém giết đối phương, không nghĩ tới lại trợ giúp Càn Thiên Trần đột phá.

Tiêu Thu Thủy vốn là một vị đại hiệp.

Khác với bọn Kinh Vô Mệnh và A Phi, bọn họ xuất kiếm chính là để giết người.

Nếu là Tô Thần nhất định sẽ trực tiếp một kiếm chém giết Càn Thiên Trần.

Một khi đối phương đột phá bước vào Thần phách hợp nhất, có thể xuất hiện biến cố.

Một số trưởng lão trong Sơn Hà Môn cũng bất động quan sát tình hình.

Bùm!

Dưới khí thế của Tiêu Thu Thủy áp chế, khí tức trên người Càn Thiên Trần đột phá giới hạn phối hợp với khí thế của Tiêu Thu Thủy phá tan bình cảnh.

Sau đó khí thế toàn thân phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Càn Thiên Trần đưa mắt nhìn về phía Tiêu Thu Thủy.

“Ta dừng lại ở Luyện Phách đỉnh nhiều năm như vậy vẫn không cách nào bước vào Thần phách hợp nhất.”

“Người không chỉ cho ta cảm nhận khí thể Thần phách hợp nhất mà còn áp chế điểm giới hạn đột phá của ta, trợ giúp ta bước vào Thần phách hợp nhất.”

“Vốn là muốn cảm tạ người, nhưng hiện tại ta lại muốn giết người!”

“Ta rất muốn nhìn xem người dựa vào đâu mà tự tin có thể giết ta!”

“Ta quên nói cho người biết, thời điểm ta không có bước vào Thần phách hợp nhất đã có thể đánh một trận với cường giả Thần phách hợp nhất.”

Càn Thiên Trần nhìn Tiêu Thu Thủy lạnh giọng nói.

Nghe lời này, người đang quan sát tình hình bắt đầu xôn xao.

Bọn họ đều không nghĩ tới chương giáo Càn Thiên Trần ở thời điểm Luyện Phách cảnh thời đã có thể giao thủ với cường giả Thần phách hợp nhất.

Mộ Dung Khinh Trần nghe được lời Càn Thiên Trần nói mà sắc mặt hơi đổi.

Nhìn xem khí thể hùng hậu của Càn Thiên Trần hiện tại.

Trong lòng nàng không khỏi trầm nghĩ:

“Càn Thiên Trần có thể ở Luyện Phách cảnh chống lại Thần phách hợp nhất, hẳn là tu luyện công pháp đặc thù.”

Đệ tử Sơn Hà Môn bắt đầu cảm thấy hưng phấn.

“Tiêu Thu Thủy của Thanh Long Hội này quá càn rỡ.”

Hiện tại bọn họ muốn xem chương giáo đánh chết Tiêu Thu Thủy này.

Một tên trưởng lão Thiên Trì Phong xem tình hình mà ánh mắt ngưng tụ, hần vung tay, một tên đệ tử tiến đến bên cạnh

hắn.

“Báo tình hình bên này cho đại nhân biết.”

“Đệ tử tuân lệnh.”

Tên đệ tử kia vội vàng thấp giọng nói.

Sau đó hắn lẫn vào trong đám người nhanh chóng rời khỏi Sơn Hà Môn.

Là bọn họ chậm ngòi nhưng bọn họ cũng không ngờ Tiêu Thu Thủy của Thanh Long Hội lại hiện thân theo cách này.

Còn đề Càn Thiên Trần bước vào Thần phách hợp nhất.

Muốn giết Càn Thiên Trần đã đột phá Thần phách hợp nhất.

“Bây giờ để ta xem ngươi giết như thế nào? “

Tên trưởng lão này nhìn Tiêu Thu Thủy, âm thầm cười lạnh nói.

Tô Thần thí híp mắt lại.

“Sur tử, ngươi nói ai sẽ thắng đây?”

Chương 240: Thần phách hợp nhất, kiếm khí áp tứ phương (2)

....

Nghe được lời của Tô Thần hỏi, Mộ Dung Khinh Trần lắc đầu nói:

“Nếu Càn Thiên Trần không bước vào Thần phách hợp nhất thì không có phần thắng, nhưng hiện giờ Càn Thiên Trần bước vào Thần phách hợp nhất, đối phương muốn giết chết hắn e là khó khăn.”

“Huông hồ nơi này còn là Sơn Hà Môn?”

“Một khi đệ tử Sơn Hà môn phối hợp Càn Thiên Trần vây giết Tiêu Thu Thủy, như vậy Tiêu Thu Thủy chỉ có thể rời đi.”

“Tiêu Thu Thủy thân là đường chủ Chính Nguyệt đường, hắn dám để Càn Thiên Trần bước vào Thần phách hợp nhất, hắn là nắm chắc có thể giết chết Càn Thiên Trần.”

Tô Thần nói như vậy.

Đương nhiên nếu trước mặt không phải Tiêu Thu Thủy thì Tô Thần cũng không dám nói như thế.

Tiêu Thu Thủy đã dám làm như vậy, chắc chắn hắn có thể giết đối phương.

“Xem ra sư đệ xem trọng Tiêu Thu Thủy này, có muốn đánh cược một trận không, xem ai là người chiến thắng!”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Sư tử cho rằng Càn Thiên Trần sẽ thắng sao?”

Tô Thần hỏi.

“Không phải, ta cược lần này Tiêu Thu Thủy không giết được Càn Thiên Trần, sẽ phải rời đi!”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Như vậy sao? Vậy ta cược Tiêu Thu Thủy có thể giết chết Càn Thiên Trần.”

“Chỉ là không biết sư tử người đặt cược cái gì đây?”

Tô Thần mở miệng nói.

“Nếu như người thắng, ta sẽ trợ giúp người trở thành chủ giáo Sơn Hà môn, nếu như ta thắng, người phải đáp ứng ta ba chuyện!”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Trợ giúp ta trở thành chủ giáo Sơn Hà Môn? Ta cũng không có đủ tư lịch đâu.”

Tô Thần lắc đầu nói.

“Thế giới này lấy thế lực cùng thế lực làm đầu, ta có thực lực trợ giúp người trở thành chủ giáo Sơn Hà môn, vì sao người không thể làm?”

“Đương nhiên muốn thu phục hai phong còn lại cũng không dễ.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

Bên Thiên La Phong đã bố cục từ rất sớm cho nên có thể nhanh chóng bắt được.

Nhưng hai phong còn lại nàng không thăm thấu được nhiều.

Muốn chiếm được cần phải trả giá một ít.

Đương nhiên nàng cho rằng cái giá có thể chấp nhận cho nên nàng nguyện ý trả.

“Không biết sư đệ, có nguyện ý đánh cược hay không?”

“Có thể!”

Tô Thần gật gật đầu.

Ánh mắt nhìn về phía chiến trường.

Tiêu Thu Thủy cầm trường kiếm, sắc mặt bình tĩnh nhìn Càn Thiên Trần.

“Vậy sao? Không biết ngươi có thể tiếp được một kiếm của ta hay không!”

Lúc Tiêu Thu Thủy nói chuyện, kiếm khí trên thân hắn bắt đầu tăng vọt.

Lúc cổ kiếm khí này xuất hiện, toàn bộ người ở quảng trường đều không khỏi run lên.

Thân thể bất giác lui về phía sau, sợ bị kiếm khí công kích.

Lúc này, khí tức còn bá đạo hơn trước nhiều, có thêm cảm giác như trấn áp tứ phương.

Cảm nhận được cổ kiếm khí không lồ mà Tiêu Thu Thủy bộc phát.

Ánh mắt Càn Thiên Trần ngưng tụ.

Ở trên người hắn có một cổ khí tức xám xịt xuất hiện ngăn cản kiếm khí áp chế.

Không phải Sơn hà khí kinh!

Mộ Dung Khinh Trần nhìn thấy khí tức mà Càn Thiên Trần phát ra, trầm giọng nói.

Ánh mắt Tô Thần ngưng tụ, hắn biết đối phương thi triển công pháp gì.

Chính là [Thanh Long Tự] [Sinh Tử Đại Tàng Kinh].

Hắn đạt được [Sinh Tử Đại Tàng Kinh] nhưng mà chưa có bắt đầu tu hành.

Nhưng đã xem qua một lần nên biết một số đặc điểm của [Sinh Tử Đại Tàng Kinh].

Khí tức xám xịt này hẳn là tử khí.

[Sinh Tử Đại Tàng Kinh] mang sinh tử, tử khí chuyển hóa thành sinh khí, sinh khí chuyển hóa thành tử khí.

“Không nghĩ tới hắn vậy mà luyện tử khí, chỉ là không biết hắn tu luyện tới tầng nào!”

Tô Thần thầm nghĩ.

Hạch tâm Sinh Tử Đại Tàng Kinh là từ sinh chuyển tử, từ tử chuyển sinh, sinh cửu chuyển, tử cửu chuyển, sau đó tử chuyển sinh, ngưng tụ sinh tử khí.

“Khí tức này, hắn làm sao có thể ...”

Lúc này bên cạnh Mộ Dung Khinh Trần có thêm một bóng người.

Người này mặc trường bào màu xám tro, khuôn mặt khoảng năm mươi tuổi, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc nhìn chằm chằm Càn Thiên Trần đang bộc phát khí tức.

Mộ Dung Khinh Trần nhìn thấy người này bỗng ngẩn ra.

Nàng không nghĩ tới người này sẽ hiện thân.

“Tần tiên sinh, có vấn đề gì sao?”

Mộ Dung Khinh Trần hỏi.

“Tử khí trên người Càn Thiên Trần có liên quan đến một công pháp của Thanh Long Tự, nhưng chuyện này không có khả năng!”

Người áo bào xám được gọi là Tần tiên sinh thì thào nói.

“Thanh Long Tự?”

Nghe người áo xám nói, ánh mắt Mộ Dung Khinh Trần ngưng tụ.

Tô Thần ở bên cạnh vẫn bình tĩnh.

Người biểu hiện như hắn chỉ có hai loại, thứ nhất là không nhìn ra cái gì cả, thứ hai là đã sớm biết.

“Xem trước đi! Trận chiến này, có chút thú vị.”

Trước đó người áo xám không coi trọng Càn Thiên Trần.

Nhưng hiện tại lại khó mà nói.

“Sinh tử quyền kinh!”

Càn Thiên Trần khẽ quát một tiếng, thân thể lập tức lao tới, dẫn đầu công kích Tiêu Thu Thủy.

Thân thể hóa thành hư ảnh, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Tiêu Thu Thủy tung một quyền hướng tới ngực.

Nắm tay bộc phát một cỗ quyền kinh khổng lồ.

Quyền kinh này mang theo tử khí ăn mòn tiên thiên chi khí.

Ăn mòn kiếm khí của Tiêu Thu Thủy sau đó giống như độc long phóng tới.

Tiêu Thu Thủy vẫn bình tĩnh như cũ.

Hắn vùng trường kiếm trong tay, trường kiếm va chạm với nắm tay.

Ầm!

Quyền kinh va chạm với trường kiếm phát ra tiếng nổ lớn.

Chương 241: Một kiếm chém giết, thân nhiên rời đi

....

Sau khi đón một kiếm, Càn Thiên Trần cũng không có dừng lại mà tiếp tục ra quyền, khí tức màu xám bao bọc nắm tay bắt đầu trở nên nồng đậm hơn.

Ầm!

Trường kiếm trong tay Tiêu Thu Thủy lại chém ra, kiếm khí va chạm với tử khí.

Ầm ầm ầm!

Ầm thanh trầm thấp vang lên, khí kinh va chạm tạo thành một cỗ sóng khí tản ra bốn phía.

Thân hình hai người cũng nhanh chóng tách ra.

Tiêu Thu Thủy lui về phía sau hai bước, còn Càn Thiên Trần thì chỉ lui một bước.

Tình hình này cho thấy Càn Thiên Trần chiếm chút thượng phong.

Trong đám người có tiếng hoan hô truyền ra.

Chỉ là sau khi Càn Thiên Trần ổn định thân thể thì đồng tử co rút lại.

Tử khí trên nắm tay vừa va chạm với trường kiếm trong tay Tiêu Thu Thủy lại bị kiếm khí xé rách.

Một ít kiếm khí còn đâm thủng tử khí công kích nắm tay của hắn.

Kiểm khí thật sắc bén!

Trong lòng hấn thâm nghĩ.

Mặc dù gọi là Sinh tử quyền kinh thế nhưng Sinh tử quyền kinh này chính là quyền pháp hấn tìm hiểu sáng tạo Sinh Tử Đại Tàng Kinh.

Hạch tâm thật sự vẫn là [Sinh Tử Đại Tàng Kinh].

Nếu như người chỉ có chút thực lực này, thật sự khiến ta có chút thất vọng.

Tiêu Thu Thủy nhìn Càn Thiên Trần.

Hấn đến thế giới này với thực lực Thần phách hợp nhất.

Nhưng không biết cao thủ Thần phách hợp nhất ở thế giới này có thực lực như thế nào.

Cho nên hấn trợ giúp Càn Thiên Trần gia tăng thực lực đến Thần phách hợp nhất.

Nhưng bây giờ hấn có chút thất vọng.

Trong lúc Tiêu Thu Thủy nói chuyện thì kiểm khí trên người hấn tăng vọt.

Kiểm khí mang theo sự sắc bén lạnh lẽo.

Nhất thời người đang quan chiến nổi da gà, không ngừng lui về phía sau.

Kiểm khí lần này khác với kiểm khí áp chế trước đó.

Tương như như kiểm khí lúc giết Tư Đồ Duệ.

Nhưng đã sắc bén hơn một phần.

Càn Thiên Trần cũng cảm giác được áp lực tăng chột tăng.

Đồng tử hấn co lại:

“Vậy sao, ta có một chiêu, xem ngươi có thể tiếp được hay không!”

Đến nước này rồi Càn Thiên Trần cũng không che giấu gì nữa.

Hắn muốn thi triển ra chiêu mạnh nhất mà mình lĩnh ngộ được từ trong Sinh Tử Đại Tàng Kinh.

Sơn hà khí kinh lưu chuyển trong cơ thể hắn, không chỉ có Sơn hà khí kinh lưu chuyển, trong cơ thể hắn còn xuất hiện một cỗ tử khí.

Sơn hà khí kinh đại biểu sinh cơ, cộng thêm tử khí từ Sinh tử quyền kinh.

Hai luồng khí kinh này lưu chuyển trong cơ thể hắn sau đó điên cuồng tràn vào bàn tay.

Trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một cỗ khí màu xám trắng.

Cỗ khí màu xám trắng mang đến sự rét lạnh khiến người ta kinh hãi.

Àm!

Bàn chân Càn Thiên Trần giậm một cái, thân hình giống như con báo vồ mồi tung một chưởng đánh về phía Tiêu Thu Thủy.

Lúc này ánh mắt Tiêu Thu Thủy tập trung cao độ.

Hắn không hề né tránh.

Chỉ giờ tay chém ra một kiếm.

Một kiếm kinh thiên!

Hắn muốn một kiếm chém giết đối phương.

Hắn đã biết rõ thực lực của đối phương cho nên không cần phải nung tay nữa.

Àm!

Lực lượng thiên địa toàn bộ hướng vào trường kiếm trong tay hội tụ.

Một kiếm này so với một kiếm lúc trước càng thêm cuồng bạo, càng thêm kinh người, thiên địa biến sắc.

Một đạo lôi đình lóe lên.

Kiếm quang hạ xuống va chạm với bàn tay của Càn Thiên Trần.

Cũng không giống như mọi người tưởng tượng.

Kiếm khí trực tiếp xé rách khí kinh xám trắng rồi chém thẳng tới Càn Thiên Trần.

Càn Thiên Trần lúc này giống như muốn nghênh đón một kiếm của Tiêu Thu Thủy.

Xì xì!

Kiếm quang lóe lên.

Toàn bộ dị sắc trong thiên địa biến mất.

Tiêu Thu Thủy cũng thả người nhảy lên rời khỏi.

Trong quảng trường, người quan chiến còn chưa kịp phản ứng.

Chờ bọn họ phản ứng lại thì chỉ nhìn thấy Càn Thiên Trần đang còn trong tư thế công kích đứng giữa quảng trường.

Trong ánh mắt Càn Thiên Trần lúc này tràn ngập sự không cam lòng.

“Tần tiên sinh, Càn Thiên Trần đây là ...”

Mộ Dung Khinh Trần nhìn thấy Càn Thiên Trần đứng yên mà không khởi hởi.

“Một kiếm chém giết, kiếm khí của Tiêu Thu Thủy quá sắc bén, ta cũng không ngăn được một kiếm này!”

Nam tử áo xám kinh hãi nói.

“Đường chủ Chính Nguyệt Đường [Thanh Long Hội] Tiêu Thu Thủy, từ khi nào mà có cường giả Thần Phách cảnh bậc này xuất hiện ở Lĩnh Nam?”

Tần tiên sinh áo xám lẩm bẩm.

“Tần tiên sinh, ý ngươi là?”

Mộ Dung Khinh Trần không khởi nhìn về phía Càn Thiên Trần lần nữa.

Lúc này thân thể Càn Thiên Trần ngã về phía trước, nhưng thời điểm ngã xuống thân thể phát ra tiếng rầm rầm.

Có kiếm khí vô tận từ trong thân thể hắn, kiếm khí xé nát toàn bộ thân thể.

Máu tươi và thịt vụn bay tán loạn.

Một ít đệ tử Sơn Hà môn muốn đến gần bị máu thịt mang theo kiếm khí bắn trúng, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Chưởng giáo!”

Một vài tên trưởng lão khẽ rống lên.

Đương nhiên chủ yếu là do bọn họ biết Tiêu Thu Thủy đã rời đi, nếu không cũng không dám rống lên.

Chương 242: Động thái khắp nơi, mượn đao giết người (1)

....

Ở Lĩnh Nam quận phủ.

Bên trong phủ đệ của Địch Thiên Vân.

Người nói Càn Thiên Trần bị đường chủ Chính Nguyệt Tiêu Thu Thủy giết chết, thực lực của Tiêu Thu Thủy ở Thần phách hợp nhất cảnh!”

Địch Thiên Vân nhìn đệ tử Sơn Hà Môn trước mắt, sắc mặt khẽ biến đổi.

“Đúng vậy!”

“Tiêu Thu Thủy còn trợ giúp Càn Thiên Trần bước vào Thần phách hợp nhất cảnh.”

Tên đệ tử kia mở miệng nói tiếp.

Lúc này trong mắt hắn vẫn còn sự khiếp sợ.

Chủ yếu là vì Tiêu Thu Thủy quá mạnh, khiến hắn quá rung động.

Chính Nguyệt đường chủ của Thanh Long Hội có thực lực mạnh như vậy.

Địch Thiên Vân ngưng trọng nói.

Tuy rằng hắn lợi dụng [Thanh Long hội] đối phó Càn Thiên Trần, nhưng không nghĩ tới Chính Nguyệt đường chủ cường đại như thế.

Xem ra nên kết giao với [Thanh Long Hội] một chút!

Địch Thiên Vân trầm nghĩ.

Sau đó mở miệng nói:

“Ta đã biết, đến lúc đó sẽ an bài người giúp các người tranh đoạt vị trí môn chủ Sơn Hà Môn.”

Bất kể như thế nào, chương giáo Sơn Hà Môn Càn Thiên Trần đã chết, kế hoạch sơ bộ của bọn họ đã hoàn thành.

Cũng khá tốt.

Bây giờ phải nghĩ cách giành lấy quyền lực ở Sơn Hà Môn.

“Vậy thuộc hạ lập tức trở về báo cho trưởng lão.”

Tên đệ tử Sơn Hà Môn này khom người rời khỏi phòng.

“Hắn là bên đại nhân đã biết chuyện này, không biết hắn nghĩ thế nào?”

Địch Thiên Vân lẩm bầm.

Trong phủ quận thủ.

Quận thủ Văn Dật Phàm đang nói chuyện với một nam tử cảm bào.

Kế hoạch thâm thấu của người hoàn thành không tệ, nắm giữ nhiều môn phái như vậy, sau khi Tam hoàng tử biết nhất định sẽ cao hứng.

Nam tử cảm bào nhìn Văn Dật Phàm nói.

“Đây là chuyện chúng ta nên làm, đúng rồi, người cảm thấy Hách Liên Tiểu Yêu như thế nào, sao ta không biết Hách Liên gia có kẻ này?”

Quận thủ Văn Dật Phàm mở miệng nói.

“Người này ta cũng không rõ lắm, nhưng hắn do Trấn nam hầu tự mình bổ nhiệm, hắn là có chút thủ đoạn.”

“Có thể giúp hần thì phải giúp hần, dù sao Thất hoàng tử là chủ lực đối phó Thanh Long Tự lần này.”

Nam tử cảm bào tên Lục Trầm đáp.

“Ta đã rõ, chỉ muốn biết lai lịch của Hách Liên Tiểu Yêu này thôi.”

“Hần vừa đến liền tới chỗ Kim Phong Tế Vũ Lô, ở Kim Phong Tế Vũ Lô suốt mấy ngày, hình như có chút quan hệ với Kim Phong Tế Vũ Lô?”

Quận thủ Văn Dật Phàm nói.

“Người nói Kim Phong Tế Vũ Lô vừa mới quật khởi ở Lĩnh Nam quận sao, sau lưng có thế lực tên Thiên Nhai các gì đó?”

Nam tử cảm bào nghe vậy trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy!”

“Thế lực này không đơn giản, cường giả xuất hiện không ít.”

“Có một người bộc phát thực lực, chiến lực đạt tới Thần phách hợp nhất cảnh.”

Văn Dật Phàm cau mày nói.

“Bộc phát thực lực đạt tới Thần phách hợp nhất, thế lực như vậy người có thể thử tiếp xúc một thoáng, nhìn xem có thể để Tam hoàng tử sử dụng hay không?”

Nam tử cảm bào nói.

“Lúc trước đang khảo sát, chuẩn bị phái người tiếp xúc nhưng giờ Hách Liên Tiểu Yêu xuất hiện nên ta cần suy nghĩ lại.”

Quận thủ Văn Dật Phàm nói.

Trong lúc hắn đang nói thì có một lão quần gia bước vào.

“Lão gia, vừa rồi bên Sơn Hà môn truyền đến tin tức, Tiêu Thu Thủy của Chính Nguyệt Đường đích thân tới Sơn Hà môn, chém giết chuông giáo Sơn Hà môn Càn Thiên Trần.”

“Thực lực của Tiêu Thu Thủy ở Thần phách hợp nhất cảnh!”

Lão giả khom người bấm báo.

“Cái gì!”

Nam tử áo gấm ngẩn ra, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Quận thủ Văn Dật Phàm nhướng mày.

Lão giả kia lập tức nói qua chuyện đã xảy ra ở Sơn Hà Môn một lần.

“Càn Thiên Trần này che dấu đủ sâu, không nghĩ tới chỉ vì một câu nói mà phải bỏ mạng.”

“Bất quá Văn huynh, Lĩnh Nam quận xuất hiện cao thủ như vậy cũng không phải là một tin tức tốt.”

Người áo gấm trầm giọng nói.

“Theo ta, đây là một tin tức tốt, người nói xem nếu thuê tổ chức sát thủ Thanh Long hội ra tay đối phó người Thanh Long tự, sẽ là một cảnh tượng thế nào?”

Văn Dật Phàm mở miệng nói.

“Cũng không biết bọn họ có dám hay không!”

“Bọn họ dám, ngay cả tiểu hầu gia Hách Liên Xuân Thủy cũng dám giết tại sao không dám giết người của Thanh Long Tự?”

“Phúc Khang, người gom góp một ít tiền tài giao cho Dịch Thiên Vân để cho hắn an bài mời sát thủ [Thanh Long hội]

giết chết chương giáo Lăng Nguyệt Kiếm Phái cùng với [Thanh Long tự] Không Hải.”

“Ta nghĩ làm như vậy hẳn là có châm ngòi đại chiến ở Lĩnh Nam quận.”

Nghe quận thủ Văn Dật Phàm nói.

Lục Trâm gật gật đầu.

Làm vậy quả thật có thể đẩy nhanh tiến độ.

“Đúng rồi, đã tra được người của Hàn Nguyệt giáo chưa?”

“Tuy Thánh nữ Hàn Nguyệt Giáo còn trẻ nhưng thủ đoạn cũng rất bất phàm, không nên gấp gáp.”

Văn Dật Phàm nói.

Ở một chỗ khác, trong phủ thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận.

“Không khác với suy đoán của ta nhiều, đường chủ Chính Nguyệt Đường quả nhiên là cường giả Thần phách hợp nhất.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Thiếu gia, Lĩnh Nam quận xuất hiện một cường giả như vậy đối với chúng ta có lợi hay không?”

Đại hán bên cạnh hắn mở miệng nói.

“Đối với chúng ta mà nói không có lợi cũng không có hại, chúng ta đến nơi này chỉ là ngụ trang mà thôi!”

“Người phụ trách ra tay cũng không phải chúng ta.”

Hách Liên Tiểu Yêu đáp lời.

Chương 243: Động thái khắp nơi, mượn đao giết người (2)

....

Chỉ với chút thực lực của mình mà muốn đối phó Thanh Long Tự.

Vậy chẳng khác gì tự mình tìm đường chết.

Hắn sẽ không làm chuyện như vậy.

“Chúng ta còn cần tiếp xúc với [Thanh Long Hội] hay không?”

Đại hán bên cạnh mở miệng hỏi tiếp.””

“Đương nhiên phải tiếp xúc! Mặc dù chúng ta chỉ là ngụ trang nhưng cũng cần ngụ trang cho thật tốt.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

Đại hán lập tức trả lời.

“Thiếu gia, Khinh Trần công chúa đang ở Sơn Hà Môn, chúng ta có nên đi bái kiến một chút hay không.”

Đại hán tiếp tục nói.

“Tạm thời không cần bái kiến, nàng vẫn ủng hộ Tứ hoàng tử, phụ thân ta đã quyết định ủng hộ Thất hoàng tử!”

“Để tránh phiền toái không cần thiết thì không nên bái kiến.”

“Huống hồ nàng cũng không biết ta là ai?”

Hách Liên Tiểu Yêu nhẹ giọng nói.

“Bên Kim Phong Tế Vũ Lâu có truyền tin tức đến sao?”

Sau đó hấn lại hỏi.

Hấn đang đợi Bạch Sầu Phi giúp hấn liên hệ với Tiêu Thu Thủy ở Chính Nguyệt Đường.

“Thiếu gia, chỉ sợ Bạch Sầu Phi sẽ không đáp ứng liên hệ với Tiêu Thu Thủy.”

“Chúng ta coi trọng Kim Phong Tế Vũ Lâu như vậy, có ổn hay không?”

Đại hán ở bên cạnh hấn nhin không được hỏi.

Mấy ngày nay Hách Liên Tiểu Yêu một mực ở Kim Phong Tế Vũ Lâu, để cho hấn cảm giác thiếu gia rất coi trọng Bạch Sầu Phi.

“Làm ra vẻ mà thôi, ta nghĩ hiện tại rất nhiều người đang điều tra quan hệ giữa ta và Kim Phong Tế Vũ Lâu đây?”

Hách Liên Tiểu Yêu vừa cười vừa nói.

Mấy ngày qua hấn cứ tìm Bạch Sầu Phi uống trà, nói chuyện phiếm.

Một mặt là muốn hợp tác.

Phương diện khác chính là làm cho người ta nghĩ rằng hấn có quan hệ gì đó với Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Ngay khi họ đang nói chuyện thì có một tên thủ vệ tiến vào.

“Thống lĩnh! Đây là thư do người Kim Phong Tế Vũ Lâu đưa tới.”

Thủ vệ đưa lá thư trong tay cho đại hán.

Đại hán mở thư ra xem, ánh mắt liền khẽ động.

Sau đó phát tay bảo thủ vệ lui ra rồi đi tới trước mặt Hách Liên Tiêu Yêu, nhẹ giọng nói:

“Kim Phong Tế Vũ Lâu liên lạc được với Thanh Long Hội, nói có thể gặp đường chủ Chính Nguyệt Tiêu Thu Thủy.”

Bên ngoài thành, khu mỏ Tây Sơn.

Khu mỏ này hiện tại thuộc sở hữu của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Trong mỏ có mấy nhân công nhân đang không ngừng khai thác.

Một ít thủ vệ Kim Phong Tế Vũ Lâu đang qua lại giám sát.

Trong một gian phòng nhỏ bên ngoài khu mỏ.

Có hai người áo đen đang thảo luận.

“Ngày lành của ta và người sắp tới rồi, lần này bắt được mỏ quặng Tây Sơn, người và ta có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này!”

Một người áo đen uống một ngụm rượu rồi nói.

Hắn thuận đưa gấp một miếng thịt lớn bỏ vào trong miệng.

“Đúng vậy, tuy rằng nơi này đủ thịt cá rượu ngon nhưng lại thiếu niềm vui.”

“Chúng ta vẫn không thể giống như những người khác tùy tiện ra ngoài, dù sao chỗ kia cần người giám thị!”

Một người khác nói.

Lúc này đột nhiên có tiếng chim hót dồn dập vang lên.

Sắc mặt hai người nhất thời biến đổi.

Nhanh chóng buông rượu thịt trong tay.

“Chúng ta nên đi thôi, nơi này sắp bùng nổ đại chiến rồi!”

Hai người đồng thời đi ra khỏi phòng.

“Ngô đốc công, Liễu đốc công, các người ăn uống thật ngon nha.”

Một tên giám sát mặc lam bào nhìn thấy hai người không khỏi nói.

“Uống hơi nhiều, chúng ta đi giải quyết một chút.”

Ngô đốc công cười nói.

Trong lúc nói chuyện bọn họ đã nhanh chóng hướng về phía gian phòng phía sau trong núi rừng mà đi.

Giám sát áo lam nói chuyện với bọn họ cũng không hoài nghi gì.

Bản thân đi hướng về một phòng nhỏ khác.

Xi!

Đúng lúc này một mũi tên huyết sắc trực tiếp xuyên thủng người tên giám sát áo lam.

Theo một mũi tên xuất hiện, lại là hơn mười mũi tên từ trên bầu trời rơi xuống.

“Không tốt, địch tập kích, phát báo động!”

Bá!

Một người vừa mở miệng liền có pháo tín hiệu bắn lên trời.

Xi!

Bất quá sau khi hắn mở miệng thì bị một mũi tên xuyên qua cổ họng.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía mũi tên nhọn bắn tới.

Một đám người mặc khôi giáp huyết sắc, cưỡi huyết sắc bảo mã đang nhanh chóng tiến tới gần.

Huyết Kỳ Môn, Huyết Kỳ Thập Tam Vệ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, nam tử bị mũi tên xuyên thủng cổ họng phát ra tiếng khàn khàn.

Nói xong thân thể ngã nhoài trên mặt đất.

“Giết, không lưu người sống!”

Một tên trong Thập Tam Vệ cầm đầu vung trường đao hô.

Đệ tử Huyết Kỳ Môn theo sau mười ba người đánh về phía mỏ quặng.

Nhất thời máu chảy thành sông.

Ở trong thành.

Bạch Sầu Phi bên nhìn thấy khói lửa dâng lên ngoài thành ánh mắt ngưng tụ.

Lúc này Nạp Lan Dung Yên xuất hiện bên ngoài phòng sau đó vội vã đi vào.

“Mỏ quặng tây sơn xảy ra chuyện, ta đã cho người đi điều tra!”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Chính là mỏ quặng mà Huyết Kỳ Môn muốn, các người điều tra thế nào rồi!”

Bạch Sầu Phi nói.

“Ta đang tìm người am hiểu sâu về quặng mỏ, chuẩn bị phái đi điều tra!”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Người lúc trước phái đi cũng không hiểu nhiều, chỉ điều tra sơ bộ.”

Chương 244: Tranh đoạt vị trí chương giáo Sơn Hà môn

....

Phương diện người không thành vấn đề.

Nên chỉ có thể là mở quặng có vấn đề, cho nên Nạp Lan Dung Yên muốn tìm một người quen thuộc mở quặng, chuẩn bị đi điều tra một chút.

“Đi, người cùng ta tự mình đi xem!”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Hắn chưa từng xem qua mỏ tây sơn.

Thế nhưng Huyết Kỳ Môn coi trọng, bây giờ còn xuất hiện tình huống thuận tiện qua xem luôn.

...

Ở Sơn Hà Môn.

Bầu không khí tương đối khẩn trương.

Chương giáo, đại trưởng lão, thiếu chương giáo và phong chủ Thiên Trì phong đều bị giết.

Rất nhiều người sợ hãi, lặng lẽ rời đi, chuẩn bị chờ qua một đoạn thời gian rồi lại trở về Sơn Hà Môn.

Bên Thiên La Phong.

Lệ Thiên Hành đang ở trước mặt Tô Thần.

“Phong chủ, bây giờ Sơn Hà môn đang thiếu chương giáo, người là phong chủ duy nhất.”

“Theo lý thì chức vị chương giáo Sơn Hà môn phải do phong chủ người chấp chương!”

Lệ Thiên Hành đang khuyên Tô Thần trở thành chương giáo Sơn Hà Môn.

“Lệ trưởng lão, ta biết hảo ý của người nhưng tư lịch của ta quá ít.”

“Một số trưởng lão của Thiên La Phong ủng hộ ta trở thành phong chủ, nhưng cũng không nhất định sẽ ủng hộ ta trở thành chương giáo Sơn Hà Môn.”

“Mặt khác còn có Thiên Trì Phong, trưởng lão trên chủ phong, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không để cho ta trở thành chương giáo!”

“Đương nhiên đây chỉ là một mặt, còn có tam trưởng lão Sơn Hà Môn vẫn còn!”

“Ta muốn trở thành chương giáo có chút khó khăn!”

Tô Thần mở miệng nói.

Sau khi trở thành Thiên La phong hủ đã hiểu rõ tình huống của Sơn Hà Môn.

Đại trưởng lão và chương giáo luôn đối địch, nhị trưởng lão thì ủng hộ chương giáo, lúc trước đã bị Tiêu Thu Thủy dùng một kiếm chém giết!

Về phần tam trưởng lão thì vẫn bế quan, rất ít khi lộ diện!

Nhưng lại không thể bỏ qua hủ.

Hiện giờ trong Sơn Hà Môn còn hai phe.

Một bên là sư tôn tiện nghi của hủ, một bên khác chính là tam trưởng lão Sơn Hà môn đang bế quan.

“Phong chủ, bên Thiên Trì Phong có mười vị trưởng lão giao hảo với ta, cộng thêm Thiên La Phong ba người bên

Thiên La phong, người có thể có được mười bốn trưởng lão ủng hộ!”

“Mười bốn người vẫn có chút ít, trưởng lão chủ phong Sơn Hà môn hơn mười người, Thiên Trì phong khoảng hai mươi lăm người.”

“Chuyện này cứ yên lặng theo dõi kỳ biến, không nên gấp gáp!”

“Người cũng âm thầm lôi kéo thêm một ít trưởng lão đi.

Tiền tài không thành vấn đề!”

Tô Thần lấy một xấp ngân phiếu từ trong ngực ra.

Hắn kiểm được một khoản lớn ở phân điện Trường Hận cung, tạm thời không thiếu tiền.

Nếu Lệ Thiên Hành đang thúc đẩy chuyện này, như vậy hắn cũng trợ giúp.

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

“Bất quá phong chủ người còn cần tiếp xúc với bên Mộ Dung Khinh Trần, nếu như nàng ủng hộ người cộng thêm bên ta, chuyện phong chủ người trở thành chưởng giáo không phải vấn đề lớn!”

Lệ Thiên Hành nói.

“Ta sẽ tự an bài, người cứ làm theo ý của ta trước là được.”

Tô Thần phân phó.

“Vậy thuộc hạ cáo lui trước.”

Lệ Thiên Hành nhận ngân phiếu từ tay Tô Thần rồi nhanh chóng rời đi.

Lúc này ở Thiên La Phong, chỗ động phủ phong chủ Mục Điền Vân bế quan.

Mộ Dung Khinh Trần mặc áo trắng mở cửa động đi vào.

Trong động phủ, Mục Điền Vân khoanh chân ngồi trên giường đá.

Nghe tiếng động liền mở mắt, nhìn thấy Mộ Dung Khinh Trần đi tới.

Hắn lên tiếng:

“Khinh Trần, ngươi đến đây chẳng lẽ là vì bên ngoài đã phát sinh chuyện gì sao?”

Sắc mặt Mục Điền Vân tái nhợt, giọng nói thiếu lực.

Vết thương vẫn chưa hồi phục.

“Sur tôn, Sơn Hà Môn xảy ra kịch biến, chương Giáo, thiếu chương giáo, đại trưởng lão, phong chủ Thiên Trì Phong, nhị trưởng lão, tất cả đều vẫn lạc!”

Mộ Dung Khinh Trần bắt đầu nói chuyện xảy ra gần đây.

“Cái gì? “

Nghe Mộ Dung Khinh Trần nói xong.

Mục Điền Vân cảm thấy khó tin.

Hắn không muốn tin lời Mộ Dung Khinh Trần lắm.

Thật sự không thể tin được.

Hắn chỉ bé quan khôi phục thương thế mấy ngày mà thôi liền phát sinh nhiều chuyện như vậy.

Trong sơn động yên tĩnh một hồi.

Sau đó Mục Điền Vân liền có vẻ vui mừng.

“Khinh Trần, ngươi nói nếu như ta hiện tại xuất quan, có phải có thể trở thành chương giáo Sơn Hà môn hay không?”

Ai mà không muốn làm chương giáo một một một phái đây.

Mục Điền Vân hẳn cũng không ngoại lệ.

“Dựa theo tình huống hiện tại của Sơn Hà Môn, sư tôn và tam trưởng lão là hai người có cơ hội nhất.”

“Nhưng mà phía sau đại trưởng lão vẫn còn một số người, phỏng chừng bọn họ sẽ ra tay cướp đoạt vị trí chương giáo.”

“Vội thương thế của sư tôn, ta sợ ...”

Mộ Dung Khinh Trần cau mày nói.

Nghe Mộ Dung Khinh Trần nói vậy, Mục Điền Vân cũng ngần ra.

Hiện tại hẳn đang bị thương, người tu vi Luyện Thần cảnh đỉnh phong cũng có thể giết hẳn.

Nhưng hẳn có chút không cam lòng!

Đây chính là cơ hội khó có được.

“Khinh Trần, chỉ cần ngươi giúp ta trở thành chương giáo Sơn Hà Môn, sau này Sơn Hà Môn sẽ nghe lệnh Tứ hoàng tử.”

“Ta nguyện ý đưa ra một bảo tàng mà Sơn Hà Môn chúng ta ẩn giấu cho Tứ hoàng tử!”

Mục Điền Vân mở miệng nói.

Nghe Mục Điền Vân nói.

Mộ Dung Khinh Trần suy nghĩ một lát mới đáp:

“Ta sẽ trợ giúp sư tôn đạt được vị trí chương giáo Sơn Hà môn.”

Nàng đến đây là vì chuyện này.

Chương 245: Tam trưởng lão Nam Cung Vô (1)

....

Mộ Dung Kinh Trần thân là quý nữ hoàng tộc Đại Chu, sao lại vô duyên vô cớ đến Sơn Hà Môn.

Nàng tới nơi là vì một ít tài phú của Sơn Hà Môn.

Từ trước khi đến, Mộ Dung Kinh Trần đã biết được một số chuyện liên quan đến Sơn Hà môn trong một quyển sách cũ.

Chương giáo sáng lập Sơn Hà năm đó chính là một người tên Bắc Không Sơn.

Trong sách nói có thể là Bắc Không Sơn xuất thân từ Nguyên Dương cung Thái thành Giang Nam thuộc nội địa Đại Chu.

Lúc ấy một thế lực khác ở Thái thành là Hắc Thủy Cung quật khởi.

Là thế lực đệ nhất Thái Thành nên Nguyên Dương cung tự nhiên bị thay thế.

Nghe đồn Hắc Thủy cung ra tay tàn quét, không còn người nào ở Nguyên Dương cung sống sót.

Về phần Bắc Không Sơn làm sao thoát đi trong sách cũng không có nói.

Dù sao sau đó Bắc Không Sơn đi tới Lĩnh Nam quận, thành lập Sơn Hà môn.

Trong sách còn nói Bắc Không Sơn mang theo bảo tàng của Nguyên Dương cung.

Đúng lúc Mộ Dung Khinh Trần muốn tới Lĩnh Nam quận cho nên lựa chọn gia nhập Sơn Hà môn.

Nhưng vẫn không tra được tin tức hữu dụng gì.

Không nghĩ tới lần này vì vị trí chương giáo Sơn Hà môn mà Mục Điền Vân lại trực tiếp nói ra chuyện này.

Nàng cũng chuẩn bị thuận tay đẩy thuyền ủng hộ Mục Điền Vân trở thành chương giáo Sơn Hà Môn.

Về phần đẩy Tô Thần ra chỉ là một trong những thủ đoạn chế ước Mục Điền Vân thôi.

Nhìn thấy Mộ Dung Khinh Trần đáp ứng.

Mục Điền Vân vui mừng trở lại.

Hắn biết bên cạnh Mộ Dung Khinh Trần có cường giả Thần phách hợp nhất.

Có cường giả như vậy ủng hộ, vị trí chương giáo Sơn Hà Môn tất nhiên sẽ là vật trong túi hắn.

Về phần đầu nhập vào Tứ hoàng tử.

Bản thân Mục Điền Vân hẳn chính là sư tôn của Mộ Dung Khinh Trần, ở trong mắt người khác hẳn đã là người phe Tứ hoàng tử rồi.

Bên này, Tô Thần còn không biết Mộ Dung Khinh Trần đã đạt thành hiệp nghị với Mục Điền Vân.

Trong một động phủ ở Sơn Hà môn.

Khí tức nóng rực tràn ngập khắp động phủ, trong cổ khí tức nóng rực này còn có một cỗ thủy chi khí.

Thủy hỏa song song.

Ở giữa cổ khí tức này là một tên nam tử trung niên có gương mặt bình thường, nhưng ánh mắt lại cực kỳ cương nghị.

Người này chính là tam trưởng lão Sơn Hà Môn đang bế quan, Nam Cung Vô.

Đột nhiên có tiếng gõ từ bên ngoài động phủ truyền vào.

Nam Cung Vô khẽ nhướn mày, khí tức nóng rực chung quanh biến mất.

Hắn chậm rãi đứng dậy rời khỏi giường đá đi ra ngoài.

Bế quan không phải là tích cốc.

Vài ngày không ăn gì còn được, nhưng mà không cách nào không ăn uống trong một thời gian dài.

Cho nên có người chuyên môn phụ trách ăn uống.

Chỉ là người đưa cơm bình thường chỉ là đặt thức ăn ở cửa động, không quấy rầy người bế quan.

Nam Cung Vô vỗ một chuông vào cửa đá, mở cửa đá ra.

“Su tôn!”

Người tới nhìn qua trông dáng vẻ không chênh lệch với Nam Cung Vô bao nhiêu nhưng lại là đại đệ tử Đỗ Hồng Đào của hắn.

“Có chuyện gì?”

Nam Cung Vô mở miệng hỏi.

“Su tôn, chuông giáo, đại trưởng lão, thiếu chuông giáo và phong chủ Thiên Trì phong đều bị giết hết rồi!”

Đỗ Hồng Đào lập tức kể lại những chuyện đã xảy ra.

Nghe vậy, Nam Cung Vô ngưng trọng, cau mày.

“Không nghĩ tới sẽ phát sinh tình huống như vậy, người đến tìm ta có chuyện gì?”

Nam Cung Vô mở miệng nói.

“Sur tôn, hiện giờ Sơn Hà Môn cần người ra ngoài bình ổn.”

“Mục sư thúc của Thiên La Phong trọng thương, bây giờ cũng giao ra vị trí phong chủ Thiên La Phong, hắn không thể chấp chương Sơn Hà Môn cho nên chỉ có thể do sư tôn dẫn dắt Sơn Hà Môn thôi.”

Đỗ Hồng Đào nói.

Chỉ cần sư tôn hắn trở thành chương giáo Sơn Hà môn, hắn chính là thiếu chương giáo Sơn Hà môn.

Địa vị tự nhiên được nâng cao.

Hướng hồ bản thân sư tôn luôn tập trung tu luyện, không quan tâm công việc hằng ngày của Sơn Hà Môn.

Chắc chắn sẽ giao hết cho hắn.

Nghĩ vậy nên hắn mới đến gặp Nam Cung Vô.

“Chuyện này không đơn giản như ngươi nghĩ, nếu ta đoán không sai, phía sau La Thụy và đại trưởng lão đều có người.”

“Người phía sau bọn họ chắc chắn sẽ giành lấy vị trí chương giáo Sơn Hà môn, cho nên ngươi không nên gấp gáp ra tay.”

“Cứ quan sát động tĩnh của những trưởng lão kia là được.”

Nam Cung Vô mở miệng nói.

“Vậy sư tôn ngài xuất quan hay là không xuất quan đây?”

Đỗ Hồng Đào mở miệng nói.

“Tạm thời không xuất quan, nhưng ngươi có thể lan truyền chuyện ta muốn xuất quan ra ngoài để xem phản ứng của những người khác!”

Nam Cung Vô mở miệng nói.

“Đã hiểu! Đệ tử đi làm ngay!”

Đỗ Hồng Đào cáo từ rời đi.

Sau khi Đỗ Hồng Đào rời đi, sắc mặt Nam Cung Vô trở nên ngưng trọng.

“Xem ra tạm thời không thể ở động phủ này, phải đổi chỗ.”

Nam Cung Vô nói xong xoay người rời khỏi động phủ.

Đại trưởng lão có tu vi Luyện Phách đỉnh phong và chương giáo bước vào Thần phách hợp nhất đều bị giết.

Nếu như đôi phương muốn giết hắn thì hắn không có khả năng sống sót.

Cho nên hắn cần phải trốn trước.

Cũng không thể ở một chỗ chờ người ta tới giết.

Trên Thiên La Phong, bên trong động phủ của Tô Thần.

Hắn vừa về tới động phủ thì có một tên đệ tử xuất hiện giao vào tay một phong thư.

Chương 246: Tam trưởng lão Nam Cung Vô (2)

....

Tô Thần nhìn thấy góc dưới bên phải phong thư có một ký hiệu liền biết là Bạch Sâu Phi đưa tới.

Hắn nhanh chóng mở ra xem.

Ánh mắt hơi ngưng tụ.

Huyết Kỳ Môn ra tay với quặng mỏ của Kim Phong Tế Vũ Lô, đây là điều mà Tô Thần không ngờ tới.

“Huyết Kỳ Môn này ỷ vào Kim Tiền Bang, cho rằng chúng ta sẽ không ra tay với bọn họ sao?”

Khí kinh lưu chuyển trong lòng bàn tay Tô Thần, hắn trực tiếp bóp nát phong thư.

Huyết Kỳ Môn dám ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lô.

Điều này làm cho uy tính mà Kim Phong Tế Vũ Lô vừa gây dựng ở Lĩnh Nam quận mất hết.

“Rốt cuộc mỏ quặng tây sơn có gì mà có thể khiến Huyết Kỳ Môn bất chấp như thế?”

Tô Thần lẩm bẩm trong miệng.

Hắn cũng không tin người của Huyết Kỳ Môn chỉ muốn đến giết người.

Hắn là bọn họ muốn bức bách Kim Phong Tế Vũ Lô nhường ra mỏ quặng.

“Kim Phong Tế Vũ Lôu ta không phải là đối tượng mà các ngươi có thể uy hiếp, Huyết Kỳ Môn các ngươi không cần phải tồn tại nữa.”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Hắn muốn tiêu diệt Huyết Kỳ Môn, giết chết Thượng Quan Huyết.

Trong một biệt viện bỏ hoang ở quận phủ.

Hách Liên Tiểu Yêu nhìn ngói vỡ dưới đất và điều tra xung quanh nhưng không có phát hiện gì.

Hôm nay hắn nhận tin từ Kim Phong Tế Vũ Lôu, nói là tới nơi này có thể nhìn thấy đường chủ Chính Nguyệt đường Tiêu Thu Thủy.

Cho nên hắn liền vội vã chạy tới.

Không ngờ nơi đây lại là một biệt viện bỏ hoang.

Đột nhiên đồng tử của hắn đột nhiên co rút lại.

Đưa mắt nhìn về một hướng thì thấy có một bóng người đang đứng nhìn hắn.

Ánh mắt này khiến hắn cảm thấy sợ hãi.

“Hách Liên thống lĩnh, tính cảnh giác của ngươi rất mạnh nha?”

“Không biết ngươi muốn gặp ta vì chuyện gì?”

Bóng người mở miệng nói.

Chính là Tiêu Thu Thủy, đường chủ Chính Nguyệt đường.

Nhìn thấy bóng người tới gần, ánh mắt Hách Liên Tiểu Yêu khẽ động.

“Tiêu đường chủ, lần này ta đến đây là nhờ ngươi giúp ta giết chết chương giáo của Lăng Nguyệt Kiếm Phái.”

Hách Liên Tiểu Yêu mở miệng nói.

“Năm mươi vạn lượng ngân phiếu, tiền đặt cọc trả trước bốn mươi vạn lượng, phần còn lại giết người rồi trả.”

Tiêu Thu Thủy mở miệng nói.

Tiêu Thu Thủy là một vị đại hiệp, ít nhiều cũng không thích thân phận sát thủ này.

Nhưng bây giờ thực lực của hắn mạnh nhất, 【 Thanh Long hội 】 còn có thể giúp cho Tô Thần thu tiền tài cho nên hắn mới làm đường chủ Chính Nguyệt đường.

Nghe Tiêu Thu Thủy đồng ý.

Lòng Hách Liên Tiểu Yêu khẽ động, thật sự không kiên nhẫn gì cả.

Có người Thanh Long Tự trấn giữ Lăng Nguyệt Kiếm Phái mà Thanh Long Hội còn dám giết chương giáo Lăng Nguyệt Kiếm Phái.

Hách Liên Tiểu Yêu nhanh chóng lấy bốn tờ ngân phiếu mười vạn lượng từ trong ngực.

Số tiền này đối với một tiểu hầu gia như hắn mà nói thật sự không bao nhiêu.

Thật ra thì hắn còn không biết.

Sở dĩ Tiêu Thu Thủy đồng ý là vì đã nhận được một người khác ủy thác.

Đối phương trả tám mươi vạn lượng để cho hắn giết hai người, một người là chương giáo Lăng Nguyệt Kiếm phái, còn có một người chính là Không Hải.

Vốn cần phải giết, thêm một phần cơ sao mà không làm chứ

Sau khi Hách Liên Tiểu Yêu giao tiền cho Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy nhảy lên nhanh chóng biến mất trước mắt Hách Liên Tiểu Yêu.

“Không biết thực lực của ngươi và Tiêu Thu Thủy, ai hơn ai!”

Hách Liên Tiểu Yêu nhẹ giọng nói.

“Ta không phải đối thủ của hắc!”

Sau khi Hách Liên Tiểu Yêu lên tiếng.

Một nam tử mặc áo đen ôm một thanh trường kiếm trong tay từ chỗ tối đi ra.

Nam tử này chính là người chuyên môn phụ trách bảo vệ Hách Liên Tiểu Yêu.

“Người này có thực lực rất mạnh, hơn nữa tâm sát phạt rất nặng.”

“Chỉ là tâm sát phạt của hắc mang đến cho ta cảm giác không giống như thích khách.”

Người áo đen trầm giọng nói.

“Tiểu Hắc gia nên ít tiếp xúc với đối phương cho thỏa đáng.”

Sau đó người áo đen nhắc nhở.

“Không sao, chỉ cần hắc chém giết chương giáo Lăng Nguyệt kiếm phái thì nước Lĩnh Nam quận sẽ đục, ta nghĩ người của Thất hoàng tử cũng sẽ không ngồi yên!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Tiểu Hắc gia, thế lực của Thất hoàng tử không đơn giản, không thể xem thường!”

“Đến bây giờ chúng ta vẫn không tra được bên Thất hoàng tử phái những người nào đến?”

Người áo đen trầm giọng nói.

“Bọn họ sẽ hiện thân, người nói 【 Thanh Long hội 】 này có thể liên quan đến Thất hoàng tử hay không?”

Hách Liên Tiểu Yêu đột nhiên hỏi.

Câu hỏi của Hách Liên Tiểu Yêu khiến người áo đen khựng lại.

Hắn thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

Bởi vì Thanh Long Hội xuất hiện quá trùng hợp.

Lúc này ở một chỗ ngoài thành.

Có một cỗ kiệu màu xám trắng xuất hiện trước cổng thôn hẻo lánh.

Cỗ kiệu này lớn hơn cỗ kiệu bình thường một chút, nâng kiệu là bốn tên đại hán có dáng người khôi ngô, cơ bắp toàn thân phồng lên, lúc di chuyển có từng luồng huyết khí từ thân thể bọn họ tràn ra.

Giống trong kiệu có vật gì đó rất nặng.

“Tôn giả, chúng ta tới rồi!”

Lúc này, một bóng người xuất hiện bên cạnh kiệu, khom lưng nói.

“Đến rồi? Vậy trực tiếp tiến vào đi!”

Âm thanh khàn khàn từ trong kiệu truyền ra.

“Tuân lệnh! “

Bóng người vung tay, bốn tên kiệu phu khiêng kiệu đi vào trong thôn.

Chương 247: Cứu U Thần Quân

....

Sau khi bọn họ đi vào.

Thì lại có bốn bóng người xuất hiện trước cửa thôn, bốn người này mặc trường bào màu đen, trên trường bào đều thêu một cái lư hương màu đen.

Nếu như Tô Thần ở đây sẽ nhận ra bốn người này đều đến từ Tử Đàn cung tái ngoại.

“Chính là thôn này! Đi vào!”

Nam tử cầm đầu nhìn thoáng thôn xóm trước mặt, mở miệng nói.

Bốn người nhanh chóng tiến vào trong thôn.

Một bóng người bỗng xuất hiện.

“Bốn vị đại nhân Tử Đàn cung, xin mời theo ta.”

Nói xong liền dẫn bốn người tới một trạch viện.

Từ ngoài nhìn vào trông trạch viện có chút cũ nát, nhưng sau khi tiến vào lại phát hiện bên trong có căn khôn.

Một cỗ kiệu đang đặt ở sân bên ngoài đại sảnh.

Bốn tên kiệu phu dáng người khôi ngô đang đứng bên cạnh kiệu.

“Tên này tới trước chúng ta!”

Một người trong bốn người nhìn cổ kiệu đặt trong sân mà mở miệng nói.

“Đi thôi!”

Người cầm đầu không trì hoãn chút nào mang theo bốn người tiến vào trong đại sảnh.

Trong đại sảnh có một nam tử mập mạp đang nửa nằm trên một cái ghế lớn.

Ở bên cạnh hắn còn có hai nữ tử đang xoa bóp.

“Tử Đàn Cung, tốc độ của các người có chút chậm, để ta ở chỗ này chờ các người lâu như vậy.”

Nam tử mập mạp mở miệng nói với giọng khàn khàn.

Có thể thấy được hắn chính là người ngồi bên trong cổ kiệu kia.

Trách không được cổ kiệu lớn như vậy, không chỉ có một thân mập mạp mà còn mang theo hai thị nữ.

“Trình lão quý, không phải người cũng vừa mới tới sao?”

“Hơn nữa tìm người tới có lợi ích gì sao?”

Nam tử cầm đầu Tử Đàn Cung lạnh giọng nói.

Sau đó mang theo ba người ngồi xuống vị trí đối diện nam tử mập mạp.

“Các vị, lần này chúng ta tới là để hợp tác, chỉ có hòa khí thì chúng ta mới có thể thành công.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn hai nhóm người trong phòng, không khỏi nói.

“Người còn chưa xứng nói chuyện với chúng ta, ta cũng không có hợp tác với Hàn Nguyệt giáo các người.”

“Chẳng lẽ sứ giả của Thất hoàng tử còn chưa tới sao?”

Nam tử mập mạp nhìn Tử Hàn Nguyệt nói.

“Phì Long Tôn Giả, đặc sứ chỉ bảo ta thông báo cho hai bên tới thôi.”

“Về phần mặt mũi đặc sứ, bên ta cũng chưa từng thấy qua!”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Làm gì mà thần bí như vậy, không biết Thất hoàng tử phái người nào đến đây?”

Nam tử được xưng là Phì Long lạnh giọng nói.

“Phì Long, nhiều năm không gặp tính tình của ngươi ngược lại càng kém, vừa vặn ta đây còn thiếu chút huyết khí, không biết có thể để cho ngươi tỉnh táo chút không!”

Khi Phì Long nói xong.

Đột nhiên có một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Sau đó toàn thân mọi người không khỏi run rẩy một trận.

Ánh mắt không khỏi nhìn ra ngoài cửa.

Bá!

Đúng lúc này, một đạo hắc quang lóe lên rơi vào ghế chính trong đại sảnh.

Trên ghế chính có thêm một người toàn thân bao bọc trong áo đen.

“Bái kiến Thần Quân!”

Tử Hàn Nguyệt đang đứng lập tức hành lễ với người áo đen trên ghế chính.

Phì Long Tôn Giả cùng bốn người Tử Đàn Cung đồng thời đứng dậy hành lễ theo.

“Tham kiến Cửu U đại nhân.”

“Bái kiến Thần Quân!”

Phì Long Tôn Giả khác với bốn người Tử Đàn Cung.

Hắn gọi thân ảnh là Cửu U đại nhân.

Người này chính là đệ nhất cao thủ dưới trướng Thất hoàng tử, Cửu U Thần Quân.

Không ai thấy mặt hắn.

Bất cứ ai nhìn thấy mặt hắn đều bị hút thành xác khô.

“Cửu U đại nhân, ta không biết là ngài tự mình đến Lĩnh Nam quận, vừa rồi đều là ta nói bậy.”

Phì Long Tôn Giả trực tiếp quỳ xuống nói.

Lúc này trên trán Phì Long Tôn Giả có mồ hôi lạnh chảy ròng.

Trong lòng thâm hận sao vừa rồi mình lại nói nhiều như vậy.

Hắn cũng không hy vọng mình bị hút hết tinh huyết.

Một thân thịt mỡ này chính là công lực của hắn.

Nếu như bị hút, công lực của hắn sẽ suy giảm, muốn tu bổ lại không phải là một chuyện dễ dàng.

“Nếu như không phải bây giờ muốn dùng ngươi thì ta đã sớm hút khô ngươi rồi, ngồi lên đi!”

Cửu U Thần Quân nhìn Phì Long, trong mắt lóe hàn quang.

“Đa tạ đại nhân!”

Sau khi Phì Long Tôn Giả quỳ lạy xong liền ngồi trở lại ghế, xoa tay để cho hai thị nữ lui ra.

Nhưng khi hắn vẫy tay.

Cửu U Thần Quân ngồi trên ghế chính đột nhiên xuất thủ, bàn tay nhấc lên hút hai thị nữ tới.

Hai bàn tay đặt trên đầu hai nữ tử.

Vù!

Khí huyết trong cơ thể hai nữ tử trong nháy mắt tràn vào trong tay Cửu U Thần Quân.

Trong nháy mắt hai người liền biến thành hai cái xác khô sau đó tiện tay ném sang một bên!

“Xử lý thi thể đi!”

Cửu U Thần Quân bình thản nói.

Tử Hàn Nguyệt ở bên cạnh nhanh chóng đưa hai cỗ thi thể ra ngoài.

Chốc lát sau nàng liền trở về trong phòng.

“Mọi người đã đến đủ rồi, nói kế hoạch tiếp theo đi!”

Cửu U Thần Quân mở miệng nói.

Chương 248: Thượng Quan Kim Hồng, Quan Thất (1)

....

Bên trong Sơn Hà Môn.

Ở chủ điện phong Thiên La Phong.

Lệ Thiên Hành xuất hiện trước mặt Tô Thần.

“Phong chủ, bên ta đã âm thầm liên lạc hơn mười trưởng lão, bọn họ nguyện ý trợ giúp phong chủ ngài trở thành chủ giáo Sơn Hà Môn.”

Lệ Thiên Hành mở miệng nói.

Lệ Thiên Hành hấn lặn lội trong Sơn Hà Môn cũng có mấy cao thủ theo sau, chỉ là không thể cầm quyền.

Hắn có quan hệ không tệ với một số trưởng lão không tham dự chính sự trong sơn môn.

Những trưởng lão này cũng có bằng hữu.

Hơn nữa Lệ Thiên Hành mang theo tiền tài mà Tô Thần đưa nên nhanh chóng mời gọi được một ít trưởng lão.

Hiện tại thế công mạnh nhất của Tô Thần chính là tiền tài đại pháp.

Thế công này ở bất kỳ thế giới nào cũng có sức hấp dẫn cực lớn.

Đương nhiên đối tượng công lược của bọn họ là những trưởng lão không được coi trọng.

Sơn Hà Môn có nhiều trưởng lão.

Đại bộ phận trưởng lão không có quá nhiều thực quyền.

Đây cũng là nguyên nhân mà hắn có thể lôi kéo một phần đám người này.

“Người làm không tệ.”

Tô Thần gật gật đầu.

“Phong chủ, chỉ tiêu hao hơi nhiều tiền.”

Lệ Thiên Hành trầm giọng nói.

“Tiền tài chính là vật ngoài thân, hết thì có thể kiếm lại được.”

Nói xong, Tô Thần lấy một xấp ngân phiếu từ trong ngực lấy ra đưa cho Lệ Thiên Hành.

“Âm thầm lôi kéo thêm vài tên trưởng lão nữa thì dừng lại, bốn mươi trưởng lão đã vượt qua một nửa số trưởng lão rồi.”

Tô Thần nói.

Hắn chọn một ít trưởng lão không có thực quyền để tiến hành lôi kéo.

Nhưng lôi kéo quá nhiều nhất định sẽ bị phát hiện.

Cho nên hơn phân nửa là được.

Tổng số trưởng lão của Sơn Hà Môn cũng chỉ hơn bảy mươi người thôi, bên hắn lôi kéo bốn mươi người đã chiếm ưu thế tuyệt đối.

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

Lệ Thiên Hành khom người nói.

Tô Thần không chỉ có thực lực làm cho hắn tin phục mà thủ đoạn cũng không thua kém thực lực.

“Thực lực của người gần đây có thể đột phá tới Luyện Phách Cảnh đỉnh phong sao?”

“Cuối cùng mọi chuyện cần phải dùng vũ lực để giải quyết.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Phong chủ yên tâm, gần đây có tài nguyên mà phong chủ cung cấp, ta nắm chắc trong vòng hai ngày sẽ bước vào Luyện Phách Cảnh đỉnh phong.”

Lệ Thiên Hành tự tin nói.

“Tốt! Vậy vạn sự đã chuẩn bị xong chỉ thiếu gió đông!”

Tô Thần gật đầu nói.

Hắn đang thiếu chiến lực cấp cao.

Không thể tìm cao thủ từ bên ngoài tiến vào trợ giúp cho nên chỉ có thể giúp Lệ Thiên Hành bước vào Luyện Phách cảnh đỉnh phong.

Có Lệ Thiên Hành Luyện Phách cảnh đỉnh phong toàn lực ủng hộ hắn.

Hắn hoàn toàn có thể cùng sư tôn, còn có tam trưởng lão chưa từng xuất hiện kia và người phe đại trưởng lão đề cử ra tham gia tranh đoạt vị trí chương giáo.

Hơn nữa khi Lệ Thiên Hành bước vào Luyện Phách cảnh đỉnh phong thì điểm yếu phe hắn liền biến mất.

Ai có thể cùng hắn tranh đoạt vị trí chương giáo Sơn Hà Môn đây.

“Đi làm việc trước, nhớ kỹ hết thảy phải bí mật tiến hành!”

Tô Thần phân phó.

“Vậy thuộc hạ cáo lui trước.”

Lệ Thiên Hành khom người rời khỏi đại điện.

Hiện tại ta nên đi gặp Mộ Dung sư tử, ta muốn biết ý nàng thế nào.

Tô Thần trầm nghĩ trong lòng.

Theo lý thì mấy ngày nay Mộ Dung Khinh Trần phải tới tìm hãn mới đúng.

Nhưng nàng lại không xuất hiện, có thể suy đoán được một ít chuyện.

Thiên Tuyết viện vẫn vắng vẻ như cũ.

Lúc Tô Thần xuất hiện, Thu Linh Nhi đã nhìn thấy Tô Thần.

“Bái kiến phong chủ.”

Hiện giờ địa vị của Tô Thần không giống lúc trước nên nàng cần hành lễ.

“Linh nhi tử, không cần đa lễ, Mộ Dung sư tử có ở đây không?”

Tô Thần hỏi.

“Tiểu thư ở trong biệt viện, người đi theo ta.”

Thu Linh Nhi trực tiếp mang theo Tô Thần tiến vào hậu viện.

Chỉ chốc lát sau hai người xuất hiện bên ngoài một tòa lầu các.

“Ta đi lên bẩm báo một chút.”

Thu Linh Nhi nói.

“Tô sư đệ đến rồi thì cứ trực tiếp đi lên đi.”

Tiếng Mộ Dung Khinh Trần từ trên lầu truyền xuống.

Tô Thần lập tức đi lên.

Gian phòng trên lầu rất đơn giản, không có quá nhiều đồ trang trí, Mộ Dung Khinh Trần nhìn thấy Tô Thần đến ra hiệu cho hắn ngồi xuống.

“Sur đệ, lần này ngươi đến đây hẳn là muốn hỏi chuyện vị trí chương giáo Sơn Hà môn.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Đúng vậy, Mộ Dung sư tỷ, nếu đã lựa chọn ta trở thành phong chủ Thiên La phong, sao không đẩy ta trở thành chương giáo Sơn Hà Môn luôn chứ?”

Tô Thần nói ra mục đích của mình.

Nghe Tô Thần nói vậy, Mộ Dung Khinh Trần tỏ vẻ kinh ngạc.

Nàng không nghĩ tới Tô Thần lại có dã tâm như vậy.

Vừa mới trở thành phong chủ chưa được vài ngày đã muốn trở thành chương giáo Sơn Hà môn.

“Sur đệ, cho dù ta ủng hộ ngươi trở thành chương giáo Sơn Hà Môn thì những trưởng lão kia cũng sẽ không tin tưởng ngươi, đến lúc đó người rất khó ngồi vững vị trí chương giáo.”

“Ý tưởng của ta là để ngươi trở thành phó chương giáo Sơn Hà Môn.”

Mộ Dung Khinh Trần nói ra ý nghĩ của mình.

“Sur tỷ, nếu ta có thể trở thành phong chủ vì sao không thể trở thành chương giáo?”

“Huống chi giang hồ đang thay đổi, Sơn Hà Môn cũng đang thay đổi, có một số người cuối cùng phải lui ra!”

Tô Thần nhìn Mộ Dung Khinh Trần nói.

Ý hắn rất rõ ràng.

“Nếu có người không phục thì trực tiếp xử lý.”

Có lẽ người khác không làm được chuyện này nhưng hắn có thể.

Tô Thần nắm giữ Thanh Long hội, thanh lý một ít trưởng lão Sơn Hà môn là chuyện dễ dàng.

Nghe Tô Thần nói, Mộ Dung Khinh Trần khẽ cau mày sau đó lắc đầu.

“Xem ra sư tỷ đã tuyển người khác rồi, hắn là vị sư tôn đang bị thương của ta đi!”

Tô Thần nhìn Mộ Dung Khinh Trần nói.

Chương 249: Thượng Quan Kim Hồng, Quan Thất (2)

....

“Sư đệ đoán đúng, với tư lịch sư tôn hoàn toàn có thể trở thành chủ giáo Sơn Hà Môn, cũng có thể áp chế các trưởng lão trong Sơn Hà Môn!”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Như vậy sao? Ta đã biết.”

“Không nán lại thêm nữa!”

“Bất quá Mộ Dung sư tỷ nên cân nhắc đề nghị của ta.”

Nói xong Tô Thần trực tiếp đứng dậy.

Nếu đã biết ý định của Mộ Dung Khinh Trần rồi thì hẳn cũng không cần tiếp tục ở lại nơi này.

Còn không bằng đi xem thêm một ít bí tịch, tiếp xúc một ít đồ vật để kích phát phần thưởng.

Mấy ngày nay Tô Thần một mực tu luyện, ngoài tu luyện hẳn cũng qua lại chủ phong và Tàng Thư lâu Thiên La phong.

Khi xem xét công pháp kích hoạt phần thưởng, hắn nhận được hai mươi lăm tấm thẻ rút thăm màu trắng, năm tấm thẻ rút thăm màu xanh lam.

Lúc trước hắn nhận được thẻ rút thưởng màu cam, mười tám thẻ rút thưởng màu lam mới đổi lấy được một thẻ rút thưởng màu cam.

Nói cách khác hấn phải thêm ba tấm thẻ rút thăm màu xanh lam nữa mới có thể đổi được một tấm thẻ rút thăm màu cam.

Hấn tranh thủ trong vòng một hai ngày gom đủ mười tấm thẻ rút thăm màu xanh lam.

Cho nên cũng không muốn tốn thời gian với Mộ Dung Khinh Trần.

Nhìn Tô Thần rời đi, Mộ Dung Khinh Trần khẽ cau mày.

“Tiểu thư, Tô Thần có quá nhiều dã tâm, thế mà lại muốn trở thành chương giáo Sơn Hà môn, hấn có thực lực đó sao?”

Thái Vi ở bên cạnh trầm giọng nói.

“Nhân chi thường tình, ngồi vào vị trí chương giáo chính là một bước lên trời, hấn muốn ngồi cũng rất bình thường.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Tiểu thư, ta cho rằng dã tâm của con người có quan hệ trực tiếp với thực lực của mình, không có thực lực cho dù trở thành chương giáo cũng chỉ có thể trở thành một cỗ thi thể.”

Lúc trước cái nhìn của Thái Vi đối với Tô Thần cũng không tệ lắm.

Nhưng Tô Thần muốn trở thành chương giáo lại khiến nàng không còn coi trọng Tô Thần.

“Trong thời gian này hấn đã làm gì?”

Mộ Dung Khinh Trần theo sau hỏi.

“Cơ bản là tu luyện, xử lý công việc trong phong, còn đến Tàng thư lâu lật xem bí tịch.”

Thái Vi nói.

“Không làm gì khác nữa sao?”

“Chuyện khác chính là gặp mặt Lệ Thiên Hành một hai lần, tiểu thư, có phải Tô Thần này được Lệ Thiên Hành ủng hộ nên mới có dã tâm như vậy không?”

Thái Vi mở miệng nói.

“Lệ Thiên Hành có thực lực không tệ, nhưng không có thực quyền bên trong Sơn Hà môn, hẳn ủng hộ Tô Thần cũng có ích gì đâu?”

“Vô Cực Đan sắp tới rồi, người nhận được thì đưa cho Tô Thần, coi như bồi thường cho hắn.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Tiểu thư, nếu thực lực Tô Thần tăng lên chắc chắn hắn sẽ tranh giành vị trí chương giáo.”

“Nếu không đợi sau chuyện này hắn đưa cho hắn!”

Thái Vi nói.

“Không cần, cứ đưa cho hắn, nếu như hắn có thể trở thành chương giáo là năng lực của hắn.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

Đêm đã khuya, Tô Thần đang cảm thấy rất hưng phấn.

Sau một ngày cố gắng hắn đã tích được thêm ba thẻ rút thăm màu xanh và sáu thẻ rút thăm màu trắng.

Tập hợp đủ mười tám thẻ rút thăm màu lam và đổi thành một tám thẻ rút thăm màu cam.

Hiện giờ hắn có một tám thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam và một tám thẻ rút thăm màu lam, một tám màu trắng.

Xoẹt! Xoẹt!

Trước tiên dùng hết thẻ rút thưởng màu lam và thẻ rút thưởng màu trắng.

[Thu được mười bình Khí huyết đan (một trăm viên một bình), thu được nhân vật Thượng Quan Kim Hồng.]

Thẻ rút thưởng màu trắng vẫn bình thường không có gì lạ.

Nhưng thẻ rút thưởng màu lam rút được Thượng Quan Kim Hồng.

Thượng Quan Kim Hồng là nhân vật trong Đa Tình Kiếm Khách, thật ra có thể nói là cao thủ đệ nhất trong đó.

Tuy rằng trên Bình khí phổ của Bách Hiểu Sinh thì Thượng Quan Kim Hồng chỉ xếp thứ hai.

Thậm chí đã chết dưới đao của Lý Tầm Hoan.

Nhưng chủ yếu là do tự tìm chết mà thôi.

Hắn hoàn toàn có thể giết chết Lý Tầm Hoan trước khi Tiểu Lý Phi Đao ra phi đao, nhưng hắn lại muốn thử xem mình có tiếp được hay không, kết quả chết.

Bị phi đao đâm xuyên qua cổ họng mà chết.

Tô Thần lập tức xem xét thực lực của Thượng Quan Kim Hồng.

[Thực lực Thần phách hợp nhất, vũ khí: Long Phượng Kim Hoàn (không kèm theo!)]

Nhìn thấy tin tức, Tô Thần mừng rỡ nhưng sau đó khóe miệng lại co quắp, Thượng Quan Kim Hồng lại không có vũ khí.

Thật sự là hổ mà.

Nhưng cũng may mắn.

Sau đó hắn tiếp tục dùng thẻ rút thưởng màu cam.

[Chúc mừng ký chủ đạt được nhân vật Quan Thất.]

Nhân vật Quan Thất!

Tô Thần lại vui vẻ, căn cứ theo hấn quan sát, rút thưởng lần đầu trên cơ bản đều xuất hiện nhân vật.

Quan Thất là ai.

Là một trong tứ đại tuyệt thế cao thủ trong Ôn Thư.

Tứ đại cao thủ bao gồm những ai?

Thông thường sẽ gồm Yến Cuồng Đồ trạng thái đỉnh cao trong hệ liệt “Thần Châu kỳ hiệp”, Tiêu Thu Thủy xuất hiện trong “Đại hiệp truyền kỳ”. Vì Thanh Thanh chưa chính thức xuất hiện trong hệ liệt “Tứ đại danh bộ” và “Luận anh hùng”.

Cùng với vị lãnh tụ Mê Thiên Minh, Thất gia Quan Thất này.

Võ học của Quan Thất tự thành một phái.

Trong sách viết như vậy, “Võ công của hấn không phải cao mà là mạnh, mạnh đến mức không còn giống người.”

Tô Thần vội vàng nhìn cảnh giới của Quan Thất.

Quan Thất, nhân vật trong [Luận anh hùng], thực lực Thiên Nhân cảnh (đệ tam nạn).

“Đây là cao thủ tuyệt đối!”

Nói thật, Thần phách hợp nhất nghiêm túc mà nói, còn chưa thoát khỏi phạm trù Luyện Phách cảnh.

Chương 250: Nhất kiếm phong yết hầu, sát nhân kiếm khách

....

Sau thần phách trải qua đệ nhất nạn mới có thể bước vào Thiên Nhân cảnh.

“Thực lực thế này, e là ở Lĩnh Nam quận chỉ có [Thanh Long tự] mới có đi!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Hiện giờ bên hắn lại có thêm hai đại cao thủ Thượng Quan Kim Hồng và Quan Thất.

Nghĩ đến Thượng Quan Kim Hồng.

Tô Thần không khỏi nghĩ đến chuyện hôm nay Kim Phong Tề Vũ Lâu gặp phải.

Thế lực sau lưng Huyết Kỳ Môn không phải tên là Kim Tiền Bang sao?

Thượng Quan Kim Hồng mới thật sự là bang chủ Kim Tiền Bang.

Đề cho Thượng Quan Kim Hồng đi giải quyết.

...

Sáng sớm ngày hôm sau Tô Thần ra khỏi động phủ.

Ở trong một khu rừng, hắc triệu hoán Quan Thất cùng với Thượng Quan Kim Hồng.

Thân hình Thượng Quan Kim Hồng không tính là cao lớn nhưng lại tản ra khí thế kiêu hùng.

Về phần Quan Thất thì thân hình khá cao lớn, cơ bắp nổi phồng giống như cây cổ thụ.

Không phải Quan Thất lúc tuổi già mà là Quan Thất thời kỳ đỉnh phong.

Khí tức trên người hắn cực kỳ cuồng bạo, chỉ đứng ở đó thôi đã mang đến cho người ta một loại áp lực vô hình.

“Bái kiến chủ thượng!”

Hai người nhanh chóng hành lễ với Tô Thần.

“Hai vị không cần đa lễ, các ngươi xuống chân núi che mặt gặp Bạch Sầu Phi.”

Tô Thần phân phó.

“Hơn nữa còn lấy hai tấm lệnh bài từ trong nhẫn trữ vật giao cho Thượng Quan Kim Hồng cùng Quan Thất.”

Lệnh bài có khắc chữ [Thiên].

Không phải lệnh bài Kim Phong Tế Vũ Lâu mà là lệnh bài Tô Thần đặc biệt chế định cho người của Thiên Nhai Các để phân biệt với Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Tuân lệnh!”

Hai người nhanh chóng rời đi.

Qua một lúc lâu Tô Thần mới trở về Sơn Hà Môn.

Thực lực của bản thân lại gia tăng nên vị trí chương giáo Sơn Hà Môn hắn bắt buộc phải giành được.

Ai dám quấy cản đường hắn liền giết.

Giết đến khi không ai cạnh tranh với hắn mới thôi.

Đúng lúc Thiên Nhai Các còn chưa có nơi đóng quân.

Thanh lý Sơn Hà Môn xong cũng có thể tạm thời để Sơn Hà Môn trở thành nơi đóng quân của Thiên Nhai Các.

Cho một số thành viên có chỗ tiềm tu.

Tuy rằng nhân vật mới xuất hiện đều rất mạnh nhưng con đường võ học không tiến thì lùi.

Không ngừng tu luyện mới có thể không thua kém người đến sau, không bị vượt qua và bỏ lại.

Trong lầu các Kim Phong Tế Vũ Lâu ở quận phủ.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi ngưng trọng.

“Tra được gần đây Huyết Kỳ Môn tiếp xúc với ai sao?”

Bạch Sầu Phi nhìn Nạp Lan Dung Yên nói.

“Có vài tên cao thủ tiến vào Huyết Kỳ Môn, ta đang điều tra thân phận của mấy người này!”

“Lâu chủ, bên chúng ta có nên mời người từ Khánh Thành đến giúp chúng ta diệt trừ Huyết Kỳ Môn hay không?”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

Lãnh Hối Thiện có thực lực cường đại nhưng đối phương cũng đã biết, hẳn là sẽ đề phòng.

Lúc này một tên đệ tử từ bên ngoài tiến vào.

“Lâu chủ, Nạp Lan phó lâu chủ, Huyết Kỳ Môn bên kia đưa thiệp mời tới, nói mời lâu chủ cùng phó lâu chủ ngày mai gặp ở Huyết Kỳ Môn, thương thảo chuyện mở quảng Tây Sơn.”

Đệ tử đưa giao thiệp ra.

Nạp Lan Dung Yên nhận thiệp mời, sắc mặt âm trầm, xoa tay cho tên này rời đi.

Huyết Kỳ Môn Thượng Quan Huyết đang khiêu khích bọn họ.

“Lâu chủ, ta ném thiệp mời này đi.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Hắn hẹn chúng ta đến Huyết Kỳ Môn, vì sao chúng ta lại không chứ!”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Nhưng ta sợ Thượng Quan Huyết sẽ ...”

Nạp Lan Dung Yên lo lắng nói.

“Hắn dám giết ta thì hắn sẽ chết, Kim Tiền bang phía sau hắn cũng sẽ bị diệt, không cần lo lắng!”

Lúc này tên đệ tử vừa lui ra lại tiến vào.

“Làm sao vậy?”

Bạch Sầu Phi thấy tên đệ tử này tiến vào không khỏi hỏi.

“Lâu chủ, bên ngoài có hai vị đặc sứ, bọn họ cầm lệnh bài chữ Thiên, ta đã dẫn lên đây.”

Đệ tử kia nói.

“Đệ tử Kim Phong Tế Vũ Lâu biết lệnh bài chữ Thiên cho nên trực tiếp dẫn người lên.”

“Bạch Sầu Phi!”

Đệ tử vừa nói xong liền có hai bóng người từ bên ngoài tiến vào.

Người tới trùm áo đen kín mít chỉ để lộ đôi mắt.

Người gọi Bạch Sầu Phi chính là Quan Thất.

Có thể nói Bạch Sầu Phi và Quan Thất rất quen thuộc nhau, trong Luận anh hùng: Tô Mộng Bạch, Bạch Sầu Phi, Vương

Tiểu Thạch, Lôi Tôn, Dịch Phi Kinh, năm người liên thủ chống lại Quan Thất mang theo xiềng xích, thần trí không rõ.

Nghe được tiếng Quan Thất gọi.

Bạch Sầu Phi giật mình.

“Các người lui xuống trước đi!”

Bạch Sầu Phi khoát tay nói.

Nạp Nhiên Dung Yên và tên đệ tử kia nhanh chóng rời khỏi, lúc Nạp Lan Dung Yên rời khỏi còn cẩn thận đóng cửa phòng, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Qua sắc mặt của Bạch Sầu Phi vừa rồi, nàng biết người tới tuyệt đối không đơn giản.

“Thượng Quan Huyết, Huyết Kỳ Môn, có thể các người sẽ thật sự biến mất!”

Bạch Sầu Phi từ đầu đến cuối đều không để ý tới Kim Tiền Bang sau lưng Thượng Quan Huyết.

Bạch Sầu Phi có đầy đủ tư liệu về Kim Tiền bang mà vẫn không thèm để ý.

Chỉ có thể nói là thế lực phía sau Bạch Sầu Phi không để ý tới Kim Tiền bang.

Bên trong đại điện Huyết Kỳ Môn.

Trên hai hàng ghế ngồi có mấy người.

“Tam sư huynh, ta đã đưa thiệp mời cho Bạch Sầu Phi kia rồi, người nói xem ngày mai hẳn có dám đến hay không?”

Thượng Quan Huyết mở miệng nói với nam tử áo đen bên cạnh.

Hẳn là bọn họ biết bên chúng ta có một ít cao thủ đến nên sẽ kiêng kỵ.

“Nhưng nếu hấn không đến, thanh thế lúc trước sẽ không còn nữa, cho nên hấn nhất định phải đến.”

Nam tử được xưng là tam sư huynh lạnh giọng nói.

“Văn Vũ huynh, nếu như đối phương không đến thì cũng không có ý nghĩa, đồ lúc trước chúng ta thu của ngươi sẽ không trả lại!”

Một nam tử mặc thanh bào trong đại điện mở miệng nói.

Chương 251: Một kích không có kết quả, rơi vào hạ phong (1)

....

Người áo đen chính là tam đệ tử của bang chủ Kim Tiền Bang, Lộ Văn Vũ.

“Tư Đồ huynh cũng không nên xem thường 【 Kim Phong Tế Vũ Lô 】 này, ta để cho Thượng Quan Huyết đưa thiệp hôm nay mời bọn họ gặp mặt vào ngày mai!”

“Chính là vì không muốn cho Bạch Sầu Phi thời gian mời cao thủ đến.”

“Tuy rằng những người khác không thể đến đây, nhưng trong Kim Phong Tế Vũ Lô còn có Bạch Sầu Phi và Lãnh Hối Thiện, hai người này không thể coi thường.”

Lộ Văn Vũ mở miệng nói.

“Thực lực của Lãnh Hối Thiện đáng để chúng ta chú ý, Bạch Sầu Phi còn kém một chút.”

Bên cạnh nam tử áo xanh có một nữ tử đang ngồi.

Nữ tử dáng người có lồi có lõm, chỗ nên đầy đặn thì đầy đặn, chỗ nên lõm thì lõm.

Đương nhiên còn có nửa cái đùi đẹp lộ ra trông cực kỳ mê mê người.

“Tam Nương, Bạch Sầu Phi liền giao cho người tới đối phó, ta tin rằng Bạch Sầu Phi kia nhất định sẽ ngã dưới váy

của người.”

Lộ Văn Vũ nhìn nữ tử, mở miệng nói.

“Buổi tối lão nương sẽ đi gặp hắn!”

Nữ tử được gọi là Tam Nương vừa cười vừa nói.

Gương mặt ửng đỏ làm cho người ta nhìn mà có chút say mê.

Những người khác vội vàng dời mắt, không nhìn nữ tử này nữa.

Không thể để cho bà nương này chú ý, nếu không cũng không biết chết như thế nào.

“Tam Nương, tạm thời không nên hành động, tránh cho Kim Phong Tế Vũ Lôu còn có cao thủ tiến đến.”

Lộ Văn Vũ mở miệng nói.

Sau lưng Kim Phong Tế Vũ Lôu có thể lực, không thể không cẩn thận.

“Tam sư huynh, Hách Liên Tiểu Yêu mới tới đã ở Kim Phong Tế Vũ Lôu suốt mấy ngày, huynh nói xem bọn họ có quan hệ gì không?”

“Bên ta còn chưa thể điều tra rõ thân phận của Hách Liên Tiểu yêu, sư tôn có hỏi âm gì sao?”

Thượng Quan Huyết nói.

“Bên kia còn chưa truyền tin tới, bất quá mặc kệ Kim Phong Tế Vũ Lôu và Hách Liên Tiểu Yêu có quan hệ hay không, chúng ta đều phải để cho Kim Phong Tế Vũ Lôu biết được kết cục khi dám từ chối ý tốt chúng ta!”

Lộ Văn Vũ mở miệng nói.

Phía sau Kim Phong Tế Vũ Lôu có Thiên Nhai Các gì đó.

Nhưng phía sau bọn họ chính là Kim Tiền Bang.

Một nơi khác.

Lăng Nguyệt Kiếm Phái.

Không Hải hòa thượng cùng với chuông giáo Bạch Hưng Xuyên đang thưởng thức trà trong một sương phòng.

“Hiện giờ các thế lực khác ở Lĩnh Nam quận có động thái gì không?”

Không Hải hòa thượng mở miệng nói.

“Trước khi đại sư tới thì đôi phương quả thật có xu thế muốn liên hợp, nhưng sau khi đại sư tới tọa trấn Lăng Nguyệt Kiếm Phái ta, bọn họ bỗng trở nên yên ắng.”

Chuông giáo Lăng Nguyệt Kiếm Phái Bạch Hưng Xuyên mở miệng nói.

Không thể sơ suất, chuyện này liên quan quá nhiều thế lực, chỉ sợ chỉ là yên tĩnh trước cơn bão.

Không Hải hòa thượng trầm giọng nói.

Hắn từ Thanh Long Tự đến đây, biết được nguyên nhân hỗn loạn.

Cho nên hắn không dám khinh thường chút nào.

“Bên ta sẽ gia tăng nhân thủ phòng bị, có tình huống lập tức báo cáo!”

Bạch Hưng Xuyên mở miệng nói.

Thật ra trong lòng hắn cũng cảm thấy bất đắc dĩ và oán giận, nhưng không thể thể hiện lên trên mặt.

Dù sao bây giờ hắn còn cần dựa vào Thanh Long tự, một khi người của Thanh Long tự mặc kệ bọn họ Lăng Nguyệt Kiếm Phái thì Lăng Nguyệt Kiếm Phái sẽ bị tiêu diệt.

Sau đó hai người hàn huyên vài câu.

Sắc trời dần dần tối xuống.

Bạch Hưng Xuyên đứng dậy cáo từ Không Hải hòa thượng.

Sương phòng của Không Hải hòa thượng chính là biệt viện độc lập ở Lăng Nguyệt Kiếm Phái.

Trong sương phòng này ngoại trừ Không Hải hòa thượng, còn có bốn gã cao tăng nữa.

Không có đệ tử Lăng Nguyệt Kiếm Phái nào khác.

Không Hải hòa thượng thích thanh tịnh cho nên Bạch Hưng Xuyên cũng không có an bài người hầu.

Bước ra khỏi sân.

Có một tên nam đệ tử mặc trường bào Lăng Nguyệt Kiếm phái nhìn thấy Bạch Hưng Xuyên đi ra lập tức tiến lên.

“Đại sư huynh của người có truyền tin tức gì sao?”

Bạch Hưng Xuyên trầm giọng hỏi.

“Đại sư huynh âm thầm đến Kinh sư, đã liên lạc với Mễ tổng quản đại nội, nhưng muốn gặp mặt còn cần chờ một thời gian!”

Nam tử trầm giọng đáp.

Đại đệ tử của Bạch Hưng Xuyên chính là đại công tử Lý gia Lý Mục Trần lúc trước rút khỏi Lĩnh Nam quận.

Thật ra Lý gia rút lui có mục đích khác, chính là tạo cơ hội để cho Lý Mục Trần đi tới Kinh sư.

Lăng Nguyệt Kiếm Phái chỉ dựa vào mối Thanh Long Tự có chút không an toàn.

Hơn nữa nguy cơ lần này đến từ Kinh sư.

Cho nên Bạch Hưng Xuyên đề cho Lý Mục Trần đi tới Kinh sư, nhìn xem có thể tìm được người bảo hộ Lăng Nguyệt Kiếm Phái hay không.

“Tốt, Mục Trần chưa từng làm ta thất vọng, có Thanh Long tự tọa trấn, Lăng Nguyệt Kiếm Phái chúng ta tạm thời sẽ không xảy ra chuyện.”

Trên mặt Bạch Hưng Xuyên lộ vẻ vui mừng.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Không lâu sau Bạch Hưng Xuyên cùng đệ tử kia đi tới sân viện.

“Ngươi về trước đi, ta còn phải xử lý chút chuyện.”

Bạch Hưng Xuyên xua tay bảo đệ tử rời đi, một mình tiến vào trong.

Lúc hần bước vào sân.

Đột nhiên hần cảm giác được một cỗ hàn khí.

Ánh mắt nhìn vào trong trạch viện, có mùi máu tanh nhàn nhạt đang truyền tới.

Không tốt!

Bạch Hưng Xuyên cả kinh.

Nhưng lúc này một đạo kiếm ý vô cùng kinh người nương theo kiếm quang sắc bén đột nhiên đánh úp về phía hần.

Trong khoảnh khắc này, Bạch Hưng Xuyên không khỏi sờ gai ốc, toàn thân bị một kiếm này khóa chặt.

Hơn nữa hần cảm giác cỗ họng mình đã bị một kiếm xuyên thủng.

Chương 252: Một kích không có kết quả, rơi vào hạ phong (2)

....

Bạch Hưng Xuyên không kịp nghĩ nhiều, thân hình cấp tốc lui về phía sau.

Hắn muốn thoát khỏi kiếm này.

Nhưng tốc độ một kiếm quá nhanh, quá bất ngờ, trong tình huống cấp bách, Bạch Hưng Xuyên nâng bàn tay lên, lấy ngón tay làm kiếm điểm ra.

Kiếm khí cuộn cuộn từ đầu ngón tay hắn bộc phát va chạm với một kiếm đang đâm tới.

Ầm!

Kiếm khí va chạm, thân hình Bạch Hưng Xuyên bị chấn lui về sau, đầu ngón tay run rẩy.

Thời điểm hắn bị chấn lui, cái kia lúc trước xuất kiếm người, thân hình bạo xạ mà đến, lần nữa đâm ra một kiếm.

Tốc độ một kiếm này so với lúc trước còn nhanh hơn một phần.

Tốc độ cực nhanh, hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của Bạch Hưng Xuyên.

Thân hình hắn cấp tốc lui về phía sau.

Hắn muốn tìm người cứu viện nhưng kiếm khí của đối phương đã nhắm thẳng vào cổ họng rồi.

Căn bản không cho hắn cơ hội phát ra âm thanh gọi cứu viện.

Hắn phải tập trung tinh lực tránh né một kiếm này.

Bạch Hưng Xuyên biết uy lực của một kiếm này.

Có đôi khi làm cho người ta sợ hãi nhất không phải mấy cao thủ kiếm đạo thành danh.

Mà là kiếm khách một kiếm phong hầu, một kiếm liền muốn giết người thế này.

Không có biện pháp lui, hắn biết mình không lui được rồi.

Ánh mắt Bạch Hưng Xuyên trở nên hung ác, khí kinh trong cơ thể lưu chuyển trên bàn tay sau đó bàn tay hợp lại, hy vọng có thể tiếp được một kiếm.

Ánh mắt hắn nhìn chăm chăm trường kiếm đang tới.

Hai bàn nhanh chóng ép lại trực tiếp kẹp lấy thanh kiếm.

Nhưng kiếm khí sắc bén trực tiếp cắt xuyên qua khí kinh trong lòng bàn tay hắn, cuối cùng đâm vào bàn tay.

Sắc mặt Bạch Hưng Xuyên lộ vẻ thống khổ.

Hắn hung hăng kẹp chặt trường kiếm đẩy sang một bên, thân hình nghiêng sang bên kia tránh thoát một kiếm.

Nhưng sau khi hắn tránh thoát thì trường kiếm đâm tới nháy mắt được thu hồi rồi lại đâm ra.

Vẫn tiếp tục giống như rắn theo sát không buông đâm vào cổ họng hắn.

Căn bản là không cho Bạch Hưng Xuyên cơ hội thở dốc.

Gương mặt Bạch Hưng Xuyên trở nên dữ tợn, đột nhiên giơ bàn tay lên dùng cánh tay làm kiếm, chém ra một kiếm.

Kiểm khí từ cánh tay hấn tuôn ra va chạm vào với thanh kiếm đâm tới và ngăn trở thanh kiếm.

Bạch Hưng Xuyên chính là chương giáo Lăng Nguyệt Kiếm Phái.

Lăng Nguyệt Kiếm Phái có hai chữ kiếm phái, nói rõ Lăng Nguyệt Kiếm Phái cũng là môn phái dùng kiếm.

Thân là chương giáo của Lăng Nguyệt Kiếm Phái, bản thân hấn cũng tu luyện công pháp kiếm đạo bất phạm.

Thế nhưng là chương giáo, hấn không thể lúc nào cũng cầm trường kiếm.

Không có trường kiếm nên lúc này hấn rơi vào thế hạ phong.

Xi!

Trường kiếm trực tiếp xuyên thấu cánh tay Bạch Hưng Xuyên, cuối cùng đâm tới cổ tay.

Bạch Hưng Xuyên phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó một đạo kiếm quang trực tiếp xuyên qua cổ họng hấn.

Một kiếm phong hầu.

Tiếng kêu thảm thiết tắt ngấm.

A Phi từ trong chỗ tối đi ra.

Nhìn Bạch Hưng Xuyên đã bị đâm thủng cổ họng.

“Nếu ngươi có kiếm, ta muốn thắng ngươi còn có chút khó khăn, đáng tiếc ngươi không có kiếm, hơn nữa còn bị đánh lén.”

A Phi trầm giọng nói.

A Phi và Tiêu Thu Thủy không giống nhau.

Hắn là một kiếm khách, một người theo đuổi khoái kiếm.

Kiếm của hắn là kiếm giết người, xuất kiếm liền có người chết.

A Phi rút kiếm rồi đẩy thi thể Bạch Hưng Xuyên sang một bên.

Hắn còn muốn tới chỗ Không Hải hòa thượng, bên kia mới là chiến trường quan trọng nhất.

Kinh Vô Mệnh và Tiêu Thu Thủy đều ở đó.

Lúc này, Không Hải đang niệm kinh trên bờ đoàn đột nhiên hoảng hốt.

“Chẳng lẽ là có chuyện gì phát sinh sao?”

Hắn thì thào nói.

Nói xong đứng dậy bước ra khỏi sương phòng.

Hắn muốn ra ngoài xem tình hình.

Nhưng thời điểm ra khỏi sương phòng hắn liền cảm giác được mình đang bị theo dõi, bị một tên kiếm khách theo dõi.

Một cổ sát lục kiếm khí đang khóa chặt lấy hắn.

Chỉ hắn mình cử động chắc chắn sẽ có một kiếm đâm tới.

Đồng tử Không Hải co lại, nắm chặt Phật châu trong tay.

Trong khoảnh khắc nắm chặt Phật châu bỗng có một đạo kiếm khí màu xám bắn tới.

Một kiếm này rất nhanh, nhanh ngoài dự liệu của Không Hải.

Khí kình bùng nổi, bàn tay nắm lấy Phật châu lập tức tung ra một quyền.

Nhưng tốc độ ra quyền của hắn không theo kịp kiếm khí của đối phương.

Trường kiếm của đôi phương lướt qua năm tay, hoàn mỹ tránh được né.

Cuối cùng trường kiếm xuất hiện ở cổ họng Không Hải.

Nhưng lúc này chỗ cổ của Không Hải hòa thượng đột nhiên có một tầng lá chắn khí kinh vàng kim sáng bóng.

Đang!

Trường kiếm đâm vào cổ họng phát ra tiếng vang.

Tuy rằng đỡ được thế nhưng Không Hải vẫn cảm giác được cảm giác đau đớn từ chỗ cổ mình truyền đến.

Ánh mắt trở nên hung ác.

Phật châu trong tay trong nháy mắt tách ra giống như những mũi tên nhọn bắn nhanh về phía đối thủ.

Trường kiếm trước cổ nhanh chóng bị đẩy ngược trở về.

Keng keng keng!

Phật châu bay ra cũng bị trường kiếm ngăn trở.

Thế nhưng thế công vẫn chưa dừng lại.

“Thanh Long Hội, Kinh Vô Mệnh!”

Không Hải nhìn thấy người tới, đồng tử co lại.

Hắn không để ý vết thương ở cổ mà mở miệng nói.

Có thể nói hiện giờ Thanh Long Hội là thế lực có thanh thế nhất ở Lĩnh Nam quận.

Bọn họ dám giết chết Hách Liên Xuân Thủy, dám giết chết chương giáo Sơn Hà Môn nên khiến cho bất kỳ ai cũng phải nghiêm túc đối đãi.

“Không XRGpkdxArTH tới Không Hải đại sư còn biết đến chúng ta.”

Kinh Vô Mệnh lãnh đạm nói.

Chương 253: Liên thủ chém giết, Không Hải hòa thượng chết (1)

....

Sát ý trên người hắn không hề giảm bớt chút nào, ánh mắt lóe kiếm khí.

Thân thể ở trạng thái có thể ra một kiếm bất kỳ lúc nào.

“Thanh Long hội các người ra tay với ta, chẳng lẽ không sợ Thanh Long tự ra tay với các người?”

Không Hải nhìn Kinh Vô Mệnh nói.

“Chúng ta chỉ nhận tiền, không nhận người, Thanh Long tự ở trong mắt chúng ta cùng những thế lực khác chẳng có gì khác biệt, chỉ cần có người trả tiền chúng ta sẽ ra tay.”

“Đương nhiên nếu người giết được ta, tránh thoát lần này, như vậy chúng ta xem như thất bại.

Hơn nữa chỉ cần trải qua ba lần ám sát mà không chết, Thanh Long Hội chúng ta sẽ không ra tay với người nữa.”

Kinh Vô Mệnh mở miệng nói.

Nghe vậy, ánh mắt Không Hải ngưng tụ.

Kinh Vô Mệnh cho hắn cảm giác rất là thâm trầm, trên người không có nhiều cảm xúc, là loại tuyệt đối nghe lệnh làm việc.

Những người như thế này rất đáng sợ.

Bởi vì cực kỳ chú tâm, tập trung vào mục tiêu.

Nếu không phải hấn tu luyện Kim Cương Bất Chuyển Công tới cảnh giới nhất định.

Vừa rồi cổ họng cũng đã bị một kiếm của đối phương xuyên qua.

Nhưng lúc này tâm thần hấn không yên.

Bởi vì đi cùng hấn còn có bốn tên cao tăng Thanh Long Tự, bốn người ở chung một viện với hấn.

Hấn là đã nhận thấy động tĩnh.

Thế mà hiện giờ vẫn không xuất hiện.

““Đại sư đang chờ bốn người kia sao?”

Lúc này bọn họ đang trong trạng thái hôn mê rồi, đối phương không có ra tiền nên chúng ta sẽ không giết dư người!”

Kinh Vô Mệnh mở miệng nói.

Giết người không phải chỉ có chính diện đối cứng, lúc cần thiết vẫn cần dùng một ít thủ đoạn phụ trợ.

Bốn tên cao tăng kia đã bị Kinh Vô Mệnh hạ mê dược hôn mê bất tỉnh cho nên mới không hiện thân.

Nghe được lời Kinh Vô Mệnh nói, Không Hải bắt đầu lo lắng.

Hấn tin lời của Kinh Vô Mệnh.

Bởi vì Kinh Vô Mệnh không cần phải nói dối.

Trong lúc hấn lo lắng thì trường kiếm trong tay Kinh Vô Mệnh đột nhiên đổi từ tay phải sang tay trái.

Sau đó tiếp tục công kích Không Hải.

Đồng tử Không Hải co lại, bàn tay có khí kinh màu vàng ngưng tụ biến thành trảo chộp về phía trường kiếm của Kinh Vô Mệnh.

Thế nhưng trường kiếm Kinh Vô Mệnh lại nhanh chóng tránh né, đâm thẳng tới cổ tay đối phương.

Bàn tay Không Hải chuyển dời va chạm với trường kiếm.

Hắn cảm nhận được bàn tay bị chấn đến tê dại.

Thời điểm bàn tay bị chấn tê dại, trường kiếm của Kinh Vô Mệnh trong nháy mắt chuyển hướng, hướng tới cổ họng Không Hải mà đâm.

Nhìn trường kiếm sắp đâm tới lần nữa.

Không Hải đột nhiên há to miệng!

Gào!

Một âm thanh giống như tiếng sư tử hồng từ trong miệng hắn phát ra.

Sóng âm cường đại ầm ầm lao ra như pháo khí làm suy giảm lực đạo từ kiếm của Kinh Vô Mệnh, hơn nữa còn thay đổi hướng đâm của thanh kiếm một cách quỷ dị.

Hơn nữa vào thời điểm này trên thân thể Không Hải lại có thêm một tầng năng lượng màu vàng bao bọc.

Trường kiếm đâm vào thân thể hắn nhưng không để lại vết thương.

Ầm!

Chân Không Hải giậm mạnh xuống đất, bàn tay đột nhiên vỡ ra một chưởng.

Đại Lực Kim Cương Chưởng.

Không Hải có thể được phái tới trấn giữ Lăng Nguyệt Kiếm Phái, tất nhiên thực lực không hề yếu rồi, đã đạt tới Luyện Phách cảnh đỉnh phong.

Kiểm khí của Kinh Vô Mệnh sắc bén, nhanh.

Nhưng một kích không đắc thủ, muốn ra tay lần nữa cũng có chút khó khăn.

Thân thể bị tiếng gầm trùng kích, hơi nghiêng sang một bên.

Khi Kinh Vô Mệnh ổn định thân thể thì Đại Lực Kim Cương Chương của Không Hải đã tới.

Thân hình cấp tốc lui về phía sau, trường kiếm lại nhanh chóng chém ra.

Keng!

Khí kinh mệnh mỏng chắn Kinh Vô Mệnh lui về sau, hồ khẩu cầm kiếm rách ra, tóe máu.

Sắc mặt Kinh Vô Mệnh không thay đổi.

Giống như không để ý vết thương trên cổ tay hấn, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Không Hải hòa thượng.

Tinh khí thần đều tập trung hết vào trên trường kiếm trong tay.

Tuy một kích của Không Hải hòa thượng đánh lui Kinh Vô Mệnh nhưng hấn lại đứng đó mà không tiếp tục ra tay.

Bởi vì lúc này trong mắt hấn, Kinh Vô Mệnh như hóa thành một thanh kiếm.

Một thanh kiếm có thể chém trúng hấn bất cứ lúc nào.

Chỉ cần hấn ra tay, Kinh Vô Mệnh liền có thể tìm được cơ hội.

Lúc này tinh khí thần của đôi phương đã tập trung cao độ.

Lực sát thương tuyệt đối bất phàm, có thể sẽ xuyên thấu Kim Cương Bất Chuyển Công của Không Hải.

Bỗng nhiên có một bóng người xuất hiện khiến Không Hải cả kinh.

A Phi, một cao thủ khoái kiếm khác của Thanh Long Hội.

Người này giống như Kinh Vô Mệnh trước mắt đều am hiểu khoái kiếm.

Hoặc có thể nói giết chóc chi kiếm.

Xuất kiếm liền đã thương người.

“Các người thật dễ mất tới ta, vậy mà có hai vị, xem ra Bạch chuông giáo của Lăng Nguyệt Kiếm Phái đã chết rồi.

Không Hải hòa thượng nhìn A Phi nói.

A Phi không lên tiếng mà nhìn về phía cổ họng đối phương.

Nơi đó có một vết máu nhỏ.

Xem ra kiếm của Kinh Vô Mệnh đâm trúng đối phương, chỉ là đối phương có phòng ngự rất mạnh.

Khác với Kinh Vô Mệnh, A Phi chủ động công kích nhiều hơn.

Thân hình hấn bắn ra, trường kiếm trong tay đâm thẳng tới cổ họng đối phương.

Vẫn là chỗ mà Kinh Vô Mệnh đã nhắm vào trước đó.

Không Hải hòa thượng thấy cảnh này mà ánh mắt ngưng tụ nâng bàn tay lên.

Một cỗ khí kinh màu vàng cuồn cuộn từ trong lòng bàn tay hấn bộc phát.

Sau đó thân hình hắn cũng vọt tới, bàn tay va chạm với trường kiếm của A Phi phát ra tiếng kim loại giao nhau.

Đồng tử A Phi co lại, trường kiếm trong tay run lên, có kiếm khí từ mũi kiếm chuyển hướng bắn tới thân thể Không Hải hòa thượng.

Không Hải hòa thượng mặt không đổi sắc, bên ngoài thân thể có kim quang bao bọc ngăn trở này mấy đạo kiếm khí.

Chương 254: Liên thủ chém giết, Không Hải hòa thượng chết (2)

....

Sau đó hắn lại áp sát A Phi, bàn tay phải mở ra hung hăng Chop tới.

Khí kinh vô hình bộc phát trong lòng bàn tay.

A Phi thấy thế vung kiếm ngăn cản.

Khi hắn chống cự.

Cánh tay còn lại của Không Hải hòa thượng phát ra một ảo ảnh hình rồng, ảo ảnh phát ra một tiếng gầm nhẹ há miệng tấn công A Phi.

Lực lượng cuồng bạo hình thành một cỗ khí lăng bao phủ A Phi.

Sắc mặt A Phi ngưng trọng, kiếm khí không ngừng bộc phát cắt chém những khí lăng.

Nhưng theo khí lăng bị cắt ra thì có một cỗ áp lực vô hình ập đến thân thể hắn.

Thân hình A Phi chuyển động làm giảm một phần áp lực từ khí kinh mà Không Hải hòa thượng bộc phát ra.

Ầm!

Nắm tay Không Hải hòa thượng nện mạnh về phía A Phi.

A Phi biến sắc, thân hình cấp tốc né tránh.

Nhưng vẫn bị quyền phong cắt đứt một vài sợi tóc, trên gò má xuất hiện một vết đỏ.

Ầm!

Quyền kinh rơi xuống mặt đất, mặt đất trong nháy mắt nổ tung, bụi đất cuộn cuộn nổi lên.

Sau một kích, Không Hải hòa thượng cũng không tiếp tục ra tay với A Phi mà xoay người công kích Kinh Vô Mệnh.

Kinh Vô Mệnh đang uẩn kiếm.

Một khi khí thế tới đỉnh, đôi phương phối hợp với A Phi hẳn sẽ không ngăn nổi một kiếm.

“Giết!”

A Phi phát giác được mục đích của đôi phương quát khê một tiếng, trường kiếm trong tay phát ra kiếm khí sắc bén, sau đó bỏ một kiếm.

Kiếm khí cuộn cuộn ngang dọc.

Lúc này Kinh Vô Mệnh cũng xuất kiếm.

Kiếm quang mang một màu xám, giống như hòa cùng với bụi đất chung quanh, căn bản không thể phân rõ.

Ầm!

Không Hải hòa thượng vẫn luôn chú ý tới Kinh Vô Mệnh, ở thời điểm đôi phương bắt đầu xúc thế hẳn đã nhìn chằm chằm.

Đầu tiên, Không Hải tung một quyền đối chọi với kiếm khí của A Phi.

Sau đó nắm tay còn lại nện về phía kiếm của Kinh Vô Mệnh.

Nắm tay có khí kinh màu vàng bao bọc.

Khí kình cường đại va chạm với trường kiếm, sắc mặt Không Hải trở nên dữ tợn.

“Giết người trước!”

Khí kình khủng bố từ trong nắm tay bùng nổ theo trường kiếm công kích Kinh Vô Mệnh.

Nhưng lúc này A Phi lại động, thân hình hắn như hóa thành một tia chớp xuất hiện trước mặt đối phương, trường kiếm trong tay lập tức đâm ra.

Tốc độ nhanh như lưu quang.

Không cho Không Hải hòa thượng cơ hội phản ứng.

Trường kiếm liền xuất hiện ở cổ họng của hắn.

Không Hải hoảng hốt, chỗ cổ hóa thành màu vàng kim, muốn ngăn cản một kiếm của A Phi.

Nhưng tốc độ của A Phi không hề kém Kinh Vô Mệnh, mờ hồ còn nhanh hơn một phần.

Còn xuất kiếm trong khoảng cách gần.

Thật ra Kinh Vô Mệnh xuất kiếm chính là để phối hợp với một kiếm này của hắn.

Xi!

Trường kiếm xuyên qua cổ họng Không Hải.

Khí kình chung quanh bắt đầu tiêu tán.

Miệng Kinh Vô Mệnh phun một ngụm máu tươi.

Vừa rồi đối phương toàn lực xuất thủ muốn giết Kinh Vô Mệnh nên lực lượng bộc phát cực kỳ cường hãn.

Kinh Vô Mệnh ngăn trở một kích đã bị khí kình chấn thương.

Lúc này ở trong Lăng Nguyệt Kiếm Phái bắt đầu có từng tiếng hô hào vang lên.

Thi thể chương giáo đã bị phát hiện, một số người nhanh chóng tiến về phía bên này.

“Đi thôi!”

A Phi tiến lại đỡ Kinh Vô Mệnh, hai người nhanh chóng rời đi.

Ở một vị trí cách nơi đây không xa.

Tiêu Thu Thủy đưa mắt nhìn hai người rời đi sau đó nhìn về phía sương phòng.

Bên trong có bốn tên cao tăng Thanh Long Tự đang hôn mê.

Cánh tay Tiêu Thu Thủy nâng lên, trường kiếm chém xuống.

Xuy!

Sương phòng bị kiếm khí cắt thành hai nửa.

Bốn người trong phòng bị phân thân.

Tiêu Thu Thủy được xưng là đại hiệp nhưng cũng là một người có sát tâm rất mạnh.

Nếu đã đối địch với Thanh Long Tự rồi thì cũng không cần giữ lại bốn gã tên tăng nhân làm gì.

Về phần [Thanh Long Tự] sẽ tìm tới ai?

Tìm tới Thanh Long Hội bọn họ, hay là tìm người mời bọn họ ra tay?

Tiêu Thu Thủy không thêm để ý.

Khi một đám người tiến tới nơi đây nhìn thấy Không Hải đại sư nằm trên mặt đất, còn có phòng ốc sụp đổ kia.

Sắc mặt tất cả đều biến đổi.

Bọn họ không nghĩ tới sẽ phát sinh biến cố thế này.

Trong những người này, tên cầm đầu là nam tử trò chuyện với Bạch Hưng Xuyên trước đó.

Hắn chính là nhị đệ tử của Bạch Hưng Xuyên, Tàn Mục.

“Mau đi mời đại trưởng lão đến!”

Hắn hô to với người bên cạnh.

Người bên cạnh nhanh chóng rời đi.

Hắn ở lại xem xét vết thương của Không Hải đại sư, là vết kiếm giống hệt như vết kiếm trên cổ sư tôn hắn.

Đều là một kiếm phong hầu.

Kiếm thật nhanh, hẳn là do người của Thanh Long Hội ra tay, Quỷ Sát Phủ và Cực Nhạc Lô không có cao thủ dùng kiếm thế này.

Tàn Mục trầm nghĩ.

Hắn cũng tu hành kiếm đạo, ánh mắt đầu tiên nhìn ra chỗ lợi hại của kiếm pháp này.

Không phải sát thủ lâu năm ở chín quận phương bắc gây nên, cho nên kết luận là do người Thanh Long Hội ra tay.

“Không biết là Kinh Vô Mệnh hay A Phi ra tay.”

Tàn Mục suy đoán.

Sau đó hắn đi tới gian phòng đồ nát kia.

Từ bên trong tìm ra bốn bộ thi thể bị cắt đôi.

Một kiếm chém nát phòng ốc còn chém đôi thân thể bốn người.

Tàn Mục không khỏi hít sâu một hơi.

Sau đó sắc mặt hắn tràn đầy sự ngưng trọng.

Thanh Long Hội là tổ chức sát thủ, chỉ nhận tiền không nhận người.

Nhất định phải biết là ai mời bọn họ ra tay.

Còn nữa, phải mau chóng báo chuyện này cho đại sư huynh biết.

Đương nhiên chuyện mấy người Không Hải đại sư bị giết cũng phải báo cho 【 Thanh Long tự 】 , để cho người Thanh Long tự đến đây xem xét thi thể.

Chương 255: Người có dị tâm, xử lý là được (1)

....

Đêm đã khuya.

Trời đêm hoàn toàn yên tĩnh.

Nhưng người bên trong Lĩnh Nam quận lại có vẻ không yên tĩnh lắm.

Bởi vì đám người chương giáo Bạch Hưng Xuyên của Lăng Nguyệt Kiếm Phái và Không Hải hòa thượng tọa trấn ở Lăng Nguyệt Kiếm Phái đã bị giết.

Hiềm nghi kẻ ra tay là [Thanh Long Hội].

Mặc dù nói là nghi ngờ nhưng các thế lực khắp nơi đã xác định.

Dù sao từ vết thương trên người chương giáo Bạch Hưng Xuyên và Không Hải hòa thượng đã chắc chắn là người của Thanh Long hội gây nên.

Vốn dĩ phái Không Hải tọa trấn Lăng Nguyệt Kiếm Phái khiến các thế lực lúc trước muốn động thủ với Lăng Nguyệt Kiếm Phái từ bỏ xuất thủ.

Hiện giờ Không Hải hòa thượng bị giết.

Chương giáo Lăng Nguyệt Kiếm Phái cũng bị giết.

Đây chính là cơ hội tuyệt vời.

Những thế lực lúc trước tất nhiên còn có thể động.

Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận.

Hách Liên Tiêu Yêu hoặc có thể nói là Hách Liên Xuân Thủy thật sự, hần đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì nện được tin tức, lập tức không buồn ngủ nữa.

“Người nói chương giáo Lăng Nguyệt Kiếm Phái bị người của Thanh Long hội giết, nhanh như vậy?”

Hách Liên Xuân Thủy nhìn trắng hán bầm báo, hỏi lại.

“Đúng vậy, Thanh Long Hội không chỉ giết Bạch Hung Xuyên mà còn giết Không Hải và những người đi cùng.”

Trắng hán thấp giọng nói.

“Chuyện này...”

Hách Liên Xuân Thủy khẽ nhướn mày.

Hần bên này chỉ yêu cầu người của Thanh Long hội giết chết Bạch Hung Xuyên, không có để cho bọn họ giết người của Thanh Long tự.

“Nói ta nghe tình huống tỉ mỉ như thế nào?”

Hách Liên Xuân Thủy hỏi.

Trắng hán lập tức cẩn thận nói qua một lần, không buông tha bất kỳ chi tiết nào.

“Bạch Hung Xuyên bị người ta một kiếm xuyên thấu cổ họng trước, sau đó mới tới Không Hải hòa thượng bị giết?”

“Xem ra không chỉ có chúng ta mời Thanh Long hội, còn có những người khác mời, sẽ là ai đây?”

Hách Liên Xuân Thủy nhíu mày.

“Chú ý động tĩnh của Thanh Long Tự, còn có tình huống của Lăng Nguyệt Kiếm Phái, vừa có tin tức mới lập tức báo cho ta biết.”

Hách Liên Xuân Thủy nói.

Tuy rằng không biết ai muốn Không Hải chết nhưng hiện tại Không Hải đã chết rồi, có thể lửa sẽ thiêu đến trên người của hắn.

Hắn không thể không đề phòng.

“Tuân lệnh!”

Tráng hán nhanh chóng rời khỏi phòng, lưu lại Hách Liên Xuân Thủy một mình trầm tư.

Đương nhiên không chỉ là Hách Liên Xuân Thủy không ngủ được.

Còn rất nhiều người không ngủ được.

Trong một gian mật thất ở Lĩnh Nam quận phủ.

Ngoại trừ quận phủ quận thủ Văn Dật Phàm và Lục Trâm cầm bào ra.

Hữu bố chính sử Địch Thiên Vân lúc trước muốn bế quan cũng ở trong mật thất này.

“[Thanh Long Hội] thật sự giết chết Không Hải cùng Bạch Hưng Xuyên.”

Quận thủ Văn Dật Phàm trầm giọng nói.

Lúc trước hắn chỉ muốn thử [Thanh Long Hội] chút thôi.

Nhưng mà không nghĩ tới Thanh Long Hội trực tiếp tiếp nhiệm vụ này, còn ra tay giết chết Không Hải cùng Bạch Hưng Xuyên trong thời gian ngắn như vậy.

“Đúng là không nghĩ tới, thực lực của Thanh Long Hội có thể mạnh hơn ta tưởng tượng một chút.”

“Hôm nay Bạch Hưng Xuyên và Không Hải vừa chết, ta nghĩ [Thanh Long tự] sẽ ngồi không yên, bọn họ sẽ phái người đến Lĩnh Nam quận!”

“Chỉ là người bọn họ phái tới cũng sẽ không về được.”

“Thiên Vân, người về trước đi, tạm thời bế quan đừng xuất hiện, tránh bị người của Thanh Long Tự phát hiện.”

“Lúc này không thể để Thanh Long tự theo dõi chúng ta, dù sao bên chúng ta cũng không phải chủ lực đối phó Thanh Long tự.”

Văn Dật Phàm nói với Địch Thiên Vân.

“Tuân lệnh”

Địch Thiên Vân cũng không ở lại lâu mà nhanh chóng rời khỏi chỗ tối.

Trong mật thất chỉ còn lại quận thủ và Lục Trầm.

“Sự tình phát triển hơi nhanh, người của Thất hoàng tử đã tới chưa?”

Văn Dật Phàm trầm giọng nói.

“Hắn là đã đến, hơn nữa ta dò xét được người tới lần này có thể là Cửu U Thần Quân!”

Lúc Lục Trầm nói đến Cửu U Thần Quân, trong ánh mắt tràn ngập kiêng kỵ cùng sợ hãi.

Quận thủ Văn Dật Phàm nghe vậy cũng ngẩn ra.

“Không nghĩ tới Thất hoàng tử lại phái Cửu U Thần Quân đến đây!”

“Xem ra thế lực khổng lồ trong Lĩnh Nam quận là Thanh Long tự sắp xui xẻo rồi.”

“Biết bọn họ ở đâu không?”

Văn Dật Phàm hỏi tiếp.

“Chuyện này ta thật sự không biết!”

Lục Trầm lắc đầu nói.

“Không biết sao? Nhưng tin tức Cửu U Thần Quân đến Lĩnh Nam quận vẫn phải thả ra.”

Quận thủ Văn Dật Phàm mở miệng nói.

“Ta sẽ nghĩ biện pháp thả ra bên ngoài.”

Đúng rồi, người thấy thế lực Kim Phong Tế Vũ Lô này thế nào, có thể để cho Tam hoàng tử sử dụng hay không?”

Lục Trầm nhìn Văn Dật Phàm nói.

“Có thể mua bán tình báo, nhưng muốn không chế Kim Phong Tế Vũ Lô có chút khó khăn.”

Văn Dật Phàm lắc đầu nói.

“Không phải Huyết Kỳ Môn Thượng Quan Huyết đang đối phó với 【 Kim Phong Tế Vũ Lô 】 sao?”

“Người nói nếu như chúng ta ra mặt trợ giúp áp chế Thượng Quan Huyết kia, nhìn ra thực lực của chúng ta thì có thể bỏ họ cân nhắc hay không?”

Lục Trầm mở miệng nói.

Hắn chính là người bên cạnh Tam hoàng tử.

Một ít thế lực giang hồ cường thế xuất hiện.

Nếu như có thể bị lôi kéo vào phe Tam hoàng tử, chính là công tích của hắn.

Tất nhiên hắn sẽ được Tam hoàng tử ban thưởng.

Phía sau Kim Phong Vũ Lô có Thiên Nhai Các, hắn là không sợ.

Chương 256: Người có dị tâm, xử lý là được (2)

....

“Tốt nhất nên chờ đã! Chờ bọn họ giao thủ rồi mới tiếp xúc.”

“Nếu như 【 Kim Phong Tế Vũ Lâu 】 diệt Huyết Kỳ Môn, chúng ta có thể tiếp xúc với bọn họ.”

Văn Dật Phàm mở miệng nói.

“Được, vậy ta bên này sẽ chú ý một chút!”

Lục Trầm gật đầu.

Lĩnh Nam quận là địa bàn của Văn Dật Phàm, đừng thấy người này không hiển lộ gì cả, trông như người bình thường mà phớt lờ.

Đối phương là cường giả Thần phách hợp nhất.

Hơn nữa đã tiến vào Thần phách hợp nhất rất nhiều năm rồi.

Bên ngoài Lĩnh Nam quận phủ.

Trong thôn nhỏ, Cửu U Thần Quân toàn thân được áo đen bao trùm đang nghe Tử Hàn Nguyệt bẩm báo.

Hắn trầm giọng nói:

“Người có tư liệu về Thanh Long Hội này không?”

Khởi bẩm Thần Quân, thời gian bọn họ xuất hiện gần gũi, chỉ có tư liệu về ba người.

Tử Hàn Nguyệt đưa tư liệu của Tiêu Thu Thủy, A Phi và Kinh Vô Mệnh cho Cửu U Thần Quân.

Cửu U Thần Quân nhìn thoáng qua tư liệu trong tay.

Mở miệng nói:

“Xem ra có người ghét bỏ tiến độ của chúng ta có chút chậm, nếu [Thanh Long Hội] đã giúp chúng ta mở đường.

“Vậy đêm nay chúng ta liền huyết tẩy Lăng Nguyệt Kiếm Phái, ở trong Lăng Nguyệt Kiếm Phái chờ người tới.”

“Đến lúc đó phục sát người Thanh Long Tự tiên đến.”

Cửu U Thần Quân âm trầm nói.

“Đi thông báo cho những người khác!”

Tử Hàn Nguyệt nghe xong hai mắt sáng ngời, lập tức lĩnh mệnh lui ra.

Sau khi Tử Hàn Nguyệt rời đi.

Cửu U Thần Quân lại đứng lên, trong miệng lầm bầm:

“Các người là thế lực từ Kinh sư, hay là ...?”

Cửu U Thần Quân đoán không ra.

Bên trong Sơn Hà Môn

Tô Thần còn chưa đi ngủ.

Bởi vì Lệ Thiên Hành đã vội vã đi tới chỗ hắn.

“Phong chủ, ở Lăng Nguyệt Kiếm Phái đã xảy ra chuyện, chương giáo Lăng Nguyệt Kiếm Phái Bạch Hưng Xuyên và đám người Không Hải đại sự của 【 Thanh Long tự 】 đã bị sát thủ 【 Thanh Long hội 】 giết chết!”

“Chúng ta còn muốn cạnh tranh vị trí chương giáo sao?”

Lệ Thiên Hành mở miệng nói.

Hắn sợ Tô Thần trở thành chuông giáo sẽ bị người ta ám sát.

“Về phần phòng ngựa có người mời sát thủ, sau khi ta trở thành chuông giáo, giải quyết một ít người có dị tâm là được!”

Tô Thần mở miệng nói.

Giọng điệu bình tĩnh nhưng lại lộ ra một cỗ hàn ý.

Nghe Tô Thần nói vậy, Lệ Thiên Hành ngẩn ra, nhưng ánh mắt lại sáng ngời.

Quả thật lời này của Tô Thần không có vấn đề gì.

Sáng sớm Tô Thần từ trong động phủ đi ra, cảnh cây bên ngoài đều nhiễm một tầng sương lạnh.

Một đêm hàn sương.

“Không ngờ mùa đông lại đến nhanh như vậy!”

Mấy ngày trước Tô Thần còn không cảm giác được khí hậu biến hóa, không nghĩ tới mới qua một đêm mà bên ngoài sương lạnh.

Hít sâu vào một hơi cảm nhận được sự mát mẻ trong không khí.

Về phần cơ thể bản thân thì có khí huyết lưu chuyển, không có để ý đến cái lạnh trong thời tiết này.

Hắn như thường lệ đi tới chủ điện Thiên La Phong.

Tô Thần tiếp nhận vị trí phong chủ Thiên La Phong không bao lâu, mỗi ngày phải xử lý tình huống trong ngoài.

Sau khi Tô Thần tiến vào chủ điện.

Mập mạp lập tức từ ngoài điện đi vào.

“Lão đại, Lăng Nguyệt Kiếm Phái bị tiêu diệt, hiện tại thi thể ngổn ngang, chúng ta bên này có cần phái người đi tìm

hiều một chút không?”

Mập mạp mở miệng nói.

Nghe vậy, ánh mắt Tô Thần ngưng tụ, tối hôm qua người Thanh Long hội giết chuông giáo Lăng Nguyệt Kiếm Phái nhưng lại không ra tay diệt môn.

Thế mà hôm nay lại có người ra tay diệt Lăng Nguyệt Kiếm Phái rồi.

Là giá họa, hay là ...

Tô Thần âm thầm suy đoán.

Lúc này có một tên đệ tử Thiên La Phong đi tới.

“Phong chủ đây là tin tức về chuyện tối Lăng Nguyệt Kiếm Phái phát sinh vào tối qua, tin tức đã chỉnh lý xong.”

Tên đệ tử tiến vào mở miệng nói.

Đây là chuyện lúc trước Tô Thần yêu cầu.

Báo cáo chuyện phát sinh ở Lĩnh Nam quận vào ngày hôm sau nếu biết.

Tô Thần tiếp nhận tài liệu, mở ra xem xét, sau đó ánh mắt ngưng tụ.

Máu của phần lớn người bị hút sạch, một số người bị một chuông đập chết máu thịt bay tứ tung, thủ đoạn giết người hung tàn.

Còn có tài vật trong cửa Lăng Nguyệt Kiếm Phái đều bị cướp sạch không còn.

Đây là có người nhìn thấy đám A Phi giết Bạch Hung Xuyên và Không Hải nên nhân cơ hội ra tay.

Tô Thần xem tài liệu mà thầm nghĩ.

“Người lui xuống trước đi!”

Tô Thần xua tay để tên đệ tử này lui xuống.

“Chủ phong và bên Thiên La phong có động tĩnh gì không?”

Tô Thần hỏi mập mập bên cạnh.

Một ít tin tức trọng yếu trong phong Lệ Thiên Hành đều âm thầm báo cáo cho hắn mỗi tối.

Nhưng Tô Thần bên này muốn nghe một ít tin tức nho nhỏ, cho nên bảo mập mập đi hỏi thăm.

“Ta nhận được tin tức có thể là bên Thiên La Phong muốn đề cử Lâm trưởng lão làm phong chủ!”

Mập mập nói.

“Lâm trưởng lão, Lâm Thiên Thành.”

Trong đầu Tô Thần hồi tưởng lại trưởng lão họ Lâm ở Thiên Trì Phong, hình như trước đó chỉ có một trưởng lão họ Lâm tên là Lâm Thiên Thành.

“Hình như Lâm Thiên Thành này có thực lực Luyện Phách sơ kỳ, thực lực thấp nhất trong ba tên Luyện Phách cảnh, sao hắn lại trở thành phong chủ Thiên Trì phong đây?”

Tô Thần có chút khó hiểu.

Chương 257: Giao tiếp đạt nhân mập mạp, phát hiện manh mối

....

“Lão đại, không phải ngươi bảo ta chú ý tin tức chủ phong và Thiên Trì Phong sao?”

“Đại nhân vật như vậy ta không có cách nào tiếp xúc, nhưng đệ tử và hậu bối của bọn họ ta vẫn có thể tiếp xúc được.”

“Cóngân phiếu mở đường, ta nhanh chóng kết giao với nhi tử thứ ba của Lâm trưởng lão.”

“Ngày hôm qua, thời điểm chúng ta xuống núi uống rượu hoa, sau khi say rượu vô tình nói một câu như vậy!”

“Nói chờ phụ thân hấn trở thành phong chủ, trở thành chưởng giáo, hấn nhất định sẽ chiêu cố ta.”

Mập mạp nói.

Tuy rằng hiện tại ở Thiên Trì Phong có rất nhiều người muốn làm phong chủ để tranh đoạt vị trí chưởng giáo.

Lời nói ra cũng không phân biệt được thật giả.

Nhưng mập mạp cảm thấy trong lời nói của đối phương tràn ngập tự tin, cho nên mới nói chuyện này cho Tô Thần biết.

“Như vậy sao? Ta sẽ cho người lưu ý.”

Tô Thần gật gật đầu.

Phong chủ Thiên Trì Phong lúc trước và đại trưởng lão tính kế chương giáo Sơn Hà Môn, hẳn là sau lưng bọn họ có người, nếu như nói ai sẽ làm phong chủ Thiên Trì Phong, e là cần người phía sau bọn họ quyết định.

“Có lẽ thông qua Lâm trưởng lão này có thể nhìn xem người tính kế Càn Thiên Trần là ai?”

Tô Thần trầm nghĩ.

“Bên chủ phong có động tĩnh gì không?”

Tô Thần hỏi.

“Chủ phong vẫn khinh thường hai phong còn lại nên ta không thể tiếp xúc nhiều.”

“Bất quá gần đây ta đang công lược nhi tử của trưởng lão bài danh thứ năm chủ phong, sắp thành công rồi!”

Mập mập trả lời.

“Tốt! Số ngân phiếu này cho ngươi!”

Tô Thần móc một ngàn lượng ngân phiếu đưa cho mập mập.

“Đa tạ lão đại, ta đi làm việc trước!”

Mập mập vui mừng hơn hờ rời khỏi đại điện.

Lão đại biết tâm tư của mình.

Lúc trước mập mập hẳn dùng tiền của bản thân nhưng mà hao phí quá nhiều, có cảm giác loại thu không bằng chi.

Không nghĩ tới lúc này lão đại cho hắn một ngàn lượng.

Sau khi mập mập rời đi.

“Mời Thôi trưởng lão đến đây một chuyến, ta có chuyện phân phó hắn!”

Tô Thần hướng về phía đệ tử ngoài điện phân phó.

Sau lần bị đánh, Thôi Vũ Hổ đã tuyên thệ trung thành với Tô Thần, cũng coi như một trong những người mà Tô Thần có thể dùng ở Sơn Hà môn.

Về phần người của Mộ Dung Kinh Trần, Tô Thần tạm thời có chút xa lánh, không dùng nhiều.

Thôi Vũ Hổ bại trong tay Tô Thần, nhận được đan dược Tô Thần cho thành công bước vào Luyện Phách cảnh.

Trở thành cao thủ thứ tư của Thiên La Phong.

Chỉ chốc lát sau Thôi Vũ Hổ đã xuất hiện trước mặt Tô Thần.

“Bái kiến phong chủ!”

Thôi Vũ Hổ hành lễ nói.

Tuy rằng thực lực bản thân hắn đã bước vào Luyện Phách cảnh nhưng khi đối mặt với Tô Thần, trong lòng hắn vẫn cảm giác được một cỗ áp lực vô hình.

“Uy thế của phong chủ, càng ngày càng mạnh!”

Thôi Vũ Hổ thầm nói.

“Thôi trưởng lão, hắn là người đã biết chuyện Lăng Nguyệt Kiếm Phái rồi, người đi điều tra một chút, ta muốn biết tình huống cụ thể hơn!”

“Nếu như người tra không rõ thì có thể mua chút tin tức từ Hòa Phong Đường và Kim Phong Tế Vũ Lâu dưới núi!”

Tô Thần phân phó.

“Thuộc hạ lập tức xuống núi tìm hiểu!”

Thôi Vũ Hổ khom người rời khỏi đại điện.

Ở Thiên Tuyệt viện.

Thái Vi xuất hiện trước mặt Mộ Dung Kinh Trần.

“Tiểu thư, Lăng Nguyệt Kiếm Phái trong một đêm bị diệt môn, xuất thủ hẳn là Cửu U Thần Quân vừa mới đến từ Kinh sư.”

Thái Vi nói.

“Thanh Long Hội ra tay trước, bọn họ ra tay sau, chẳng lẽ là bọn họ mời người giết Bạch Hưng Xuyên và Không Hải?”

“Nhưng với thực lực của Cửu U Thần Quân không cần làm những việc này.”

Mộ Dung Khinh Trần cau mày nói.

“Tiểu thư, bên Thanh Long Tự biết Không Hải bị giết, phái ra cao tăng bậc Huyền đến Lăng Nguyệt Kiếm Phái.”

Thái Vi nói.

“Cao tăng bậc Huyền sao? Biết là ai không?”

“Tạm thời còn không biết, hình như là bí mật đến đây.”

“Như vậy sao? Người bên này chú ý chặt chẽ!”

“Mọi lửa ở Lĩnh Nam quận đã được nhóm, cũng không biết lần này sẽ tổn thất lớn đến mức nào!”

“Tổn thất quá nhỏ, không động được căn cơ, ảnh hưởng đến Kinh sư sẽ không lớn.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Tiểu thư, tuy Cửu U Thần Quân lợi hại nhưng một mình hẳn muốn đối phó Thanh Long Tự cũng không có khả năng!”

Thái Vi nói.

“Chín quận phương không chỉ là có một [Thanh Long tự], còn rất nhiều thế lực đang chờ thượng vị đây?”

“Chỉ cần Thanh Long Tự rơi vào hoàn cảnh xấu, những thế lực kia sẽ điên cuồng xâm chiếm thế lực Thanh Long Tự.”

“Cầm ma Trường Hận cung đã đến Lĩnh Nam quận chưa?”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng hỏi.

“Đã rời khỏi Kinh sư nhưng không có tin tức của nàng, theo tính toán thì hẳn là tới Lĩnh Nam quận rồi, không biết vì sao không hiện thân?”

“Tiểu thư, người lúc trước liên lạc với Tô Thần có phải là Cầm Ma hay không?”

Thái Vi hỏi.

“Hẳn là không phải?”

Hai ngày qua Tô Thần đang làm cái gì?”

Mộ Dung Khinh Trần hỏi.

“Đang xa lánh người của chúng ta, bồi dưỡng thể lực của mình, tiểu thư Tô Thần có dã tâm quá lớn, chúng ta có cần ngăn chặn một chút không?”

Thái Vi mở miệng nói.

“Nếu như hẳn có năng lực loại bỏ những trưởng lão khác vậy coi như hẳn có bản lĩnh, chúng ta không tham dự!”

“Đây là đan dược Tứ ca đưa tới, người giúp ta đưa cho Tô Thần.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

Chương 258: Thượng Quan Kim Hồng, lấy thể áp người (1)

....

Thiên La Phong.

Trong đại điện phong chủ, Thái Vi đưa hộp gấm cho Tô Thần.

“Đây là tiểu thư để ta đưa cho ngươi, cũng không biết tiểu thư làm sao mà nhìn trúng ngươi, Vô Cực Đan này chính là đan được đặc thì do hoàng thất luyện chế, tiểu thư muốn lấy cũng không dễ dàng.”

“Ngươi có Vô Cực Đan này hẳn là có thể bước vào Luyện Phách cảnh.”

Thái Vi giao hộp gấm xong rồi nói, trên mặt còn có chút hâm mộ.

Tô Thần nhìn hộp gấm trong tay, có chút ngây ngời.

Gần đây hắn bắt đầu xa lánh những người đầu nhập vào Mộ Dung Khinh Trần trong Thiên La Phong, thật ra cũng có ý thăm dò.

“Xem ra nàng không phản đối ta chấp chương Thiên La Phong.”

Tô Thần thầm nghĩ.

Sau đó hắn mở hộp gấm ra, một cổ đan hương từ trong hộp gấm lan tỏa, Tô Thần có thể cảm giác được tính của đan được

này.

Sau đó hắn lập tức đóng hộp lại.

“Giúp ta đa tạ sư tỷ!”

Tô Thần nói.

Tiếp nhận đan dược từ Mộ Dung Khinh Trần, đại biểu Tô Thần tán thành Mộ Dung Khinh Trần.

Cũng đại biểu hắn nợ đối phương nhân tình.

“Tuy rằng tiểu thư không quản động tác của người, nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở người một chút, làm người nên làm chuyện đủ khả năng thôi.”

Thái Vi nói xong xoay người rời đi.

“Ta đây đang làm chuyện mà mình đủ khả năng sao?”

Tô Thần lắc đầu.

Thời gian dài như vậy, tất cả mọi người đều không nhúc nhích vị trí chương giáo, còn chờ gì nữa?

Thật ra Tô Thần rất sốt ruột.

Đương nhiên hắn sốt ruột chính là hắn muốn ngồi lên vị trí chương giáo nhưng trưởng lão bên hắn đều là những nhân vật không có thực quyền.

Muốn tranh đoạt vị trí chương giáo có chút khó khăn.

Nhưng cũng phải cố gắng một chút!

Lúc này có một tên đệ tử từ bên ngoài tiến vào.

“Phong chủ, đây là một phong thư gửi từ dưới núi.”

Đệ tử đưa cho Tô Thần một phong thư, trên thư có một chữ “Tuyệt”

“Mộc Thanh Tuyệt, sao nàng lại gửi thư cho ta?”

Tô Thần có chút kinh ngạc.

Trong lòng lại nghĩ đến lúc trước Thái Vi nói người Tử Đàn Cung người sẽ đến Lĩnh Nam quận, còn nói đề cho hần đại biểu Mộ Dung Khinh Trần gặp mặt đối phương.

Chẳng lẽ Mộ Thanh Tuyết cũng theo tới.

Tô Thần suy đoán sau đó mở thư ra.

Vừa đọc thư, ánh mắt hần liền ngưng tụ.

Tử Đàn cung phân hai nhóm người đến, một nhóm người hội hợp với người Hàn Nguyệt giáo, một nhóm khác chuẩn bị đến gặp Mộ Dung Khinh Trần.

Hơn nữa trong thư Mộ Thanh Tuyết còn nói đến tin tức Lăng Nguyệt Kiếm Phái bị diệt.

Chính là Cửu U Thần Quân, thủ hạ của Thất hoàng tử đến từ Kinh sư ra tay.

Trong đó người của Tử Đàn cung cũng tham gia.

“Cửu U Thần Quân?”

Tô Thần khẽ cau mày.

Từ trong thư Tô Thần biết được Cửu U Thần Quân là một trong những cường giả chủ lực lần này.

“Xem ra cần tìm hiểu một chút tin tức về Cửu U Thần Quân này?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Đọc xong hần trực tiếp chấn thư thành bột mịn

Bên kia, Bạch Sầu Phi, Thượng Quan Kim Hồng và Lãnh Hối Thiện cùng đi về phía Huyết Kỳ Môn.

Huyết Kỳ Môn mở tiệc chiêu đãi lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu Bạch Sầu Phi tới thăm Huyết Kỳ Môn.

Sao Bạch Sầu Phi có thể không đi.

Huyết Kỳ Môn không giống như những môn phái khác, địa chỉ môn phái của bọn họ không phải ở trên núi mà là ở dưới núi, chiếm diện tích cực lớn.

Trước cửa Huyết Kỳ Môn.

Bạch Sầu Phi, Lãnh Hồi Thiện, Thượng Quan Kim Hồng cùng nhau xuống khỏi xe ngựa.

Nhìn thoáng qua cổng có khắc ba chữ Huyết Kỳ Môn đạp bước tiến về.

Trong Huyết Kỳ Môn tràn ngập huyết khí, xem ra Huyết Kỳ Môn giết không ít người.

Giết người lâu dài mới có thể dưỡng thành mùi máu tanh như vậy.

Trong đại điện Huyết Kỳ môn có sáu người đang ngồi.

“Không nghĩ tới Lăng Nguyệt Kiếm Phái đã bị diệt?”

“Ra tay thật tàn nhẫn, không có một người sống.”

“Không biết Văn Vũ huynh có biết là ai ra tay không?”

Người lúc trước được Lộ Văn Vũ gọi là Tư Đồ huynh mở miệng hỏi.

Tên này chính là Tư Đồ Minh, đệ nhất trại chủ của Thanh Phong trại chín quận phương bắc.

“Chuyện này ta thật sự không biết, ta chỉ biết là chương giáo Lăng Nguyệt Kiếm Phái và cao tăng Thanh Long tự chết trong tay người Thanh Long hội?”

Lộ Văn Vũ mở miệng nói.

“Thanh danh Thanh Long Hội bây giờ có chút vang dội ở chín quận phương bắc! Đã vượt qua Quỷ Sát phủ các người

rồi.”

Nữ tử ngồi bên cạnh Tư Đồ Minh nói với một nam tử đối diện.

Nam tử đối diện có dáng người khôi ngô, một đầu tóc đen, trên người tản mát ra một cỗ khí tức nhiếp hồn, sát ý trên người nồng đậm, chính là tứ phủ chủ Niếp Triều Sinh của Quỷ Sát phủ, tổ chức sát thủ xếp hạng thứ hai ở chín quận phương bắc.

Nhiếp Triều Sinh nhìn nữ tử nói:

“Lục Tam Nương, đường chủ Tiêu Thu Thủy của Chính Nguyệt Đường là cường giả Thần phách hợp nhất, nghe đồn Thanh Long hội có mười hai đường, phía trên còn có bảy đại Long thủ.”

“Xếp hạng trên Quỷ Sát phủ chúng ta cũng là chuyện rất bình thường.”

“Người cần phải cẩn thận, đừng có nói xấu người ta rồi bị người nghe ta được, đến lúc đó người ta khả năng không cần tiền cũng tới giết người.”

Niếp Triều Sinh lạnh lùng nói.

Không khí trong điện có vẻ hơi náo nhiệt.

Lúc này một tên đệ tử Huyết Kỳ Môn vội vã chạy vào.

Chương 259: Thượng Quan Kim Hồng, lấy thế áp người (2)

... .

“Môn chủ, Bạch Sầu Phi tới!”

Tên đệ tử này lập tức bấm báo.

“Đến rồi!”

Ánh mắt người trong điện đều sáng ngời.

Bọn họ đang đợi Bạch Sầu Phi, lúc trước còn tưởng rằng Bạch Sầu Phi sẽ không tới chứ? Không nghĩ tới nhanh như vậy đã đến Huyết Kỳ Môn.

“Có mấy người tới.”

Thượng Quan Huyết mở miệng hỏi.

“Hỏi bấm môn chủ, có ba người tới, là Bạch Sầu Phi, Lãnh Hối Thiện và một nam tử trung niên lúc trước chưa từng xuất hiện.”

Tên đệ tử này lập tức nói.

“Chưa từng xuất hiện!”

Nghe thấy còn có một người, sáu người trong điện đồng thời biến sắc.

Lão giả tóc bạc này giờ vẫn không nói chuyện, mở miệng nói:

“Người nọ đi ở vị trí nào?”

Hắn muốn từ vị trí nhìn ra thân phận của đối phương.

“Cũng giống như Lãnh Hối Thiện kia theo sau Bạch Sầu Phi.”

Tên đệ tử kia nói.

Nghe được tên đệ tử kia nói, thần thái mấy người thả lỏng.

Căn cứ vào vị trí mà xem, thực lực của người xuất hiện hẳn là không kém Lãnh Hối Thiện nhiều lắm.

“Dẫn bọn họ vào!”

Thượng Quan Huyết mở miệng nói.

Hắn không có ý ra mặt nghênh đón.

Lúc này Tứ phủ chủ Quỷ Sát phủ và nữ tử ngồi đối diện Lộ Văn Vũ đứng lên ngồi cùng một hàng với Tư Đồ Minh lúc trước.

Chờ đợi người của Kim Phong Tế Vũ Lô đến.

Không lâu sau ba người Bạch Sầu Phi đã tiến vào trong đại điện.

Lúc này Thượng Quan Huyết đứng dậy nghênh đón.

“Không nghĩ tới Bạch lâu chủ thật sự đến Huyết Kỳ Môn ta, xem ra ngươi đã suy nghĩ kỹ, mở quảng ngoài thành kia chuẩn bị đưa cho Huyết Kỳ Môn chúng ta sao?”

Thượng Quan Huyết nhìn Bạch Sầu Phi nói.

Nhưng Bạch Sầu Phi không nói gì.

Mà là trực tiếp đi vào trong đại điện, bất quá thân hình sau khi cất bước thì chậm lại một bước.

Thượng Quan Kim Hồng đi ở phía sau tiến lên trước.

Thượng Quan Kim Hồng nhìn thoáng qua đám người trong điện.

Lập tức đi tới ghế chính của môn chủ Huyết Kỳ môn, trực tiếp ngồi xuống.

Sau đó nhìn người trong điện lạnh giọng nói:

“Bổn tọa Thượng Quan Kim Hồng, đến từ 【 Thiên Nhai các 】.”

Trong lúc nói chuyện.

Khí tức Thần phách hợp nhất trên người Thượng Quan Kim Hồng trong nháy mắt bộc phát, khí tức vô tận từ trong thân thể hần tuôn về phía mọi người trong đại điện.

Thượng Quan Huyết vừa mới nói chuyện cùng Bạch Sầu Phi không bị phản ứng, thời điểm xoay người đã bị một cỗ khí tức khổng lồ khóa chặt.

Cả người giống như bị trọng sơn đè ép.

Àm!

Đầu gối trực tiếp gấp lại, quỳ trên mặt đất.

Sàn điện trong nháy mắt vỡ vụn.

Thượng Quan Kim Hồng hần tới nơi này không phải để nói nhảm, hần tới để lấy thế áp người.

Đám người trong đại điện ngây ngẩn nhìn cảnh tượng trước mắt.

Bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới sẽ là một tình huống như vậy.

Người của Kim Phong Tế Vũ Lô đến, hơn nữa còn bá đạo trực tiếp áp chế bọn họ như thế.

“Chuyện này...”

Ngay khi mọi người suy nghĩ.

Thượng Quan Kim Hồng trực tiếp giơ tay lên, một cỗ hấp lực cường đại từ lòng bàn tay hắn bộc phát ra.

Thượng Quan Huyết quỳ gối không tự chủ được bị hút về phía Thượng Quan Kim Hồng.

Thấy cảnh này hắn nhanh chóng điều động lực lượng trong cơ thể, muốn thoát khỏi trói buộc.

Hơn nữa còn gầm một tiếng:

“Huyết hải cuồng triều!”

Lập tức quanh thân môn chủ Huyết Kỳ Môn Thượng Quan Huyết tràn ngập huyết khí, hắn tốt xấu gì cũng là võ giả Luyện Phách cảnh đỉnh phong.

Cho dù đối phương là cường giả Thần phách hợp nhất cũng không thể vũ nhục hắn như thế.

Hai mắt Thượng Quan Huyết đỏ bừng, gương mặt trông dữ tợn dị thường.

Mượn hấp lực của Thượng Quan Kim Hồng tung một quyền về phía đối phương.

Lộ Văn Vũ ở bên nhìn thấy tình huống này sắc mặt biến ảo, trong tay xuất hiện một cây bút phán quan, rót đầy khí kinh điểm tới Thượng Quan Kim Hồng.

Thượng Quan Kim Hồng bá đạo như thế này căn bản không phải tới đàm phán mà chính là tới lập uy.

Hắn là sư huynh của Thượng Quan Huyết.

Thượng Quan Kim Hồng này đối phó Thượng Quan Huyết xong nhất định sẽ ra tay với hắn, cho nên hắn cần liên thủ với Thượng Quan Huyết.

Bốn người còn lại đưa mắt nhìn nhau một cái.

Bọn họ không có ý động thủ.

Thần phách hợp nhất cảnh.

Bọn họ không phải đối thủ, nếu không cẩn thận liền có thể mất mạng, cho nên chuẩn bị yên lặng theo dõi kỳ biến.

“Giết!”

Huyết khí trên người Thượng Quan cuồn cuộn, hắc khế quát một tiếng, năm tay bộc phát huyết khí nồng đậm làm cho người ta hít thở không thông, một trận cuồng phong cuồn cuộn nổi lên.

Trong đại sảnh, những cái ghế không có người ngồi vỡ vụn trong nháy mắt.

Thượng Quan Kim Hồng nhìn công kích của hai người, ánh mắt có hàn quang chợt lóe.

Hắn đưa bàn tay còn lại ra, ngón tay va chạm với cây bút phán quan kia.

Một cỗ khí kinh khủng lộ từ ngón tay hắn bắn ra tràn vào cánh tay đối phương.

Lộ Văn Vũ ra tay chỉ cảm thấy một cỗ khí kinh cường đại bộc phát bên trong cánh tay mình.

Ầm!

Ổng tay áo của hắn rách tươm, trên da xuất hiện từng vết rách.

Nắm đấm của Thượng Quan Huyết đã va chạm với bàn tay của Thượng Quan Kim Hồng.

Một tiếng rên rỉ vang lên trong đại điện.

Thượng Quan Huyết bay ngược ra ngoài và chạm vào cột đá trong đại điện.

Hắn phun ra một ngụm máu rồi ho khan đứng lên nhìn Thượng Quan Kim Hồng.

Chương 260: Thực lực nghiên ép, bí mật lộ ra

....

“Ta chính là đệ tử bang chủ Kim Tiền Bang, người giết ta chính là đối địch với Kim Tiền bang.”

Thượng Quan Huyết nhìn Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Kim Tiền Bang!”

Nghe được cái tên này, ánh mắt Thượng Quan Kim Hồng hiện lên chút hoài niệm.

Nhưng bây giờ hắn đã tới một thế giới mới, Kim Tiền Bang cũng không phải là Kim Tiền Bang của hắn.

Bàn tay lại giơ lên, lực hút khổng lồ từ trong lòng bàn hắn tràn ra.

Lúc này Thượng Quan Huyết không còn chút sức phản kháng nào.

Nhanh chóng bị đối phương nắm cổ.

“Dám ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lâu, không ai có thể cứu được ngươi.”

Răng rắc!

Thượng Quan Kim Hồng vừa nói vừa trực tiếp bóp nát cổ Thượng Quan Huyết, ánh mắt nhìn về phía Lộ Văn Vũ.

Trước khi đến hắn đã biết tin tức về đám người bên này.

Người chủ đạo mọi chuyện chính là Lộ Văn Vũ.

Nhìn thấy Thượng Quan Kim Hồng nhìn về phía mình, Lộ Văn Vũ biến sắc.

Qua một kích vừa rồi hẳn liền biết thực lực của Thượng Quan Kim Hồng, bản thân hẳn không có cơ hội trốn thoát khỏi tayi đối phương.

Ánh mắt nhanh chóng chuyển sang mấy người trong điện.

“Bốn vị, ta nguyện ý ra giá gấp năm lần, xin mấy vị giúp ta thoát khốn.”

Trong điện, bốn người ngẩn ra, trong mắt có chút giã dụa.

Bản thân bọn họ không dám ra tay nhưng mà Lộ Văn Vũ cho quá nhiều.

Huống hồ chỉ là giúp thoát khốn thôi.

“Thượng Quan các hạ, tại hạ chính là cửu đương gia Thanh Vân trại, tục ngữ nói oan gia nên giải không nên kết.”

“Các hạ bên này đã giết Thượng Quan Huyết, nên giao phó đã giao phó, không bằng ta Thanh Vân trại làm người hòa giải.”

“Hòa giải chuyện này có được không?”

“Tại hạ Nhiếp Triều Sinh của Quỷ Sát phủ, cũng hy vọng Thượng Quan các hạ có thể bỏ qua chuyện này.”

Về phần lão giả tóc bạc cùng với Lục Tam Nương thì không nói chuyện.

Bọn họ không giống như hai người, cả hai không có bối cảnh, thuộc về hiệp khách độc hành.

“Các ngươi muốn xen vào việc của người khác?”

Thượng Quan Kim Hồng nhìn hai người, trong mắt có hàn mang lóe lên.

“Muốn hỗ trợ, vậy tiếp một chương của ta trước đi.”

Thượng Quan Kim Hồng đột nhiên giơ tay phải, trong nháy mắt đánh ra hai chương cực nhanh làm cho hai người nói chuyện căn bản không thấy không rõ ràng.

Chỉ là bọn họ cảm giác được hai cỗ lực lượng khổng lồ đang ập về phía mình.

“Không!”

“Không!”

Cả hai cảm nhận được áp lực.

Khí kinh trong cơ thể lưu chuyển đồng thời tung một quyền muốn ngăn cản một kích này.

Ầm! Ầm!

Nắm tay hai người va chạm với khí kinh, thân thể và ghế dựa đều bị đánh bay ra ngoài.

Phốc!

Hai người đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt kinh hãi nhìn Thượng Quan Kim Hồng.

Bọn họ không nghĩ tới Thượng Quan Kim Hồng lại trực tiếp ra tay.

“Không có thực lực thì đừng xen vào việc của người khác!”

Thượng Quan Kim Hồng không nhìn hai người nữa mà quay đầu nhìn về phía Lộ Văn Vũ.

“Nói cho ta biết, mở quặng Tây Sơn rốt cuộc có cái gì?”

Đáng giá người hao phí công phu lớn như vậy!”

Thượng Quan Kim Hồng nhìn Lộ Văn Vũ nói.

“Mỏ Tây Sơn có vàng!”

Lúc này Lộ Văn Vũ mở miệng nói.

Vừa nghe lời này đám người đều ngẩn ra, không ngờ trong mỏ Tây Sơn lại có vàng.

Trách không được Thượng Quan Huyết và Lộ Văn Vũ lại muốn có được mỏ quặng này.

Thượng Quan Kim Hồng cũng giật mình.

Sắc mặt bốn người khác thì thay đổi.

Lộ Văn Vũ nói ra chuyện quan trọng như thế này, bọn họ đã nghe rồi làm sao có thể rời đi.

Ánh mắt bốn người tràn đầy oán hận nhìn Lộ Văn Vũ.

“Bốn vị, mỏ vàng chỉ có ta cùng sư đệ ta biết được, những người khác không biết, bây giờ bốn người các người biết được chuyện này, bọn họ là sẽ không bỏ qua cho các người!”

Hiện tại chỉ có hợp lực mới là đường sống duy nhất!”

Lộ Văn Vũ nhìn bốn người nói.

Hắn nói ra mỏ vàng chính là vì kéo bốn người cùng lên thuyền, đối phó Thượng Quan Kim Hồng.

Một mình hắn không hề có phần thắng nhưng nếu năm người cùng nhau xuất thủ, có lẽ hắn còn có cơ hội chạy trốn!

Nghe vậy, bốn người tuy rằng oán hận Lộ Văn Vũ nhưng cũng biết liên thủ đối phó Thượng Quan Kim Hồng là đường ra duy nhất.

“Thật là thú vị, không nghĩ tới lần này đi ra lại có thể lấy được tin tức thế này!”

Trên mặt Thượng Quan Kim Hồng lộ ra ý cười.

Sau đó nụ cười trở nên dữ tợn, hắn đứng dậy khỏi ghế

Xi!

Thân ảnh đột nhiên biến mất, lúc xuất hiện lần nữa đã xuất hiện trước mặt Lộ Văn Vũ.

Lộ Văn Vũ cả kinh, bút phán đoán trong tay lập tức đâm tới.

Hơn nữa tay trái còn bộc phát ra một cỗ hàn khí sắc bén, vỗ một chương về phía Thượng Quan Kim Hồng.

Hàn khí mệnh môn xông tới bụng Thượng Quan Kim Hồng.

Từ trong cơ thể Thượng Quan Kim Hồng có một cỗ khí kinh cuồng bạo bộc phát, áp chế toàn bộ hàn khí.

Một bàn tay giống như linh xà trực tiếp bắt lấy cổ tay của cầm bút phán quan bút của Lộ Văn Vũ.

Răng rắc!

Cổ tay bị bóp nát, sau đó một bàn tay khác đánh vào ngực đối phương.

Ầm!

Thân thể Lộ Văn Vũ bị đánh bay ra ngoài, đụng vào cột đá.

Chương 261: Thân tóm Huyết Kỳ Môn, thanh thể đại trưởng (1)

... .

“Trốn!”

Đúng lúc này.

Bốn người khác xoay người vọt về phía cửa đại điện.

Không phải đối thủ nên chỉ có thể chạy trốn thừa dịp đối phương ra tay với Lộ Văn Vũ.

Động tác của bốn người rất thống nhất.

Nhưng khi họ đến cửa thì Thượng Quan Kim Hồng đã xuất hiện trước mặt.

Khí kinh trong cơ thể lưu chuyển giữa hai chưởng đánh ra.

Khí kinh bạc bạc trực tiếp chấn bốn người lui vào trong đại điện.

Lúc này Bạch Sâu Phi nên ở trong điện lại từ ngoài điện đi vào.

“Đệ tử Huyết Kỳ Môn chung quanh đã được ta xử lý xong.”

Bạch Sâu Phi nhân lúc Thượng Quan Kim Hồng động thủ đã ra khỏi đại điện xử đám người chung quanh.

Nếu không khi người trong đại điện giao thủ, đệ tử Huyết Kỳ môn bên ngoài đã phát giác.

Bốn người bị chấn lui nhìn thấy Thượng Quan Kim Hồng và Bạch Sầu Phi, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

“Giết ra ngoài!”

“Quý sát chân quyền kinh!”

“Xích Dương Liệt Diễm Chương!”

Tư Đồ Minh và Nhiếp Triều Sinh gầm nhẹ một tiếng, đồng thời ra tay tập kích Thượng Quan Kim Hồng.

Lục Tam Nương và lão giả bên cạnh nhìn nhau không hề nhúc nhích.

Lúc này mà động sẽ càng chết nhanh hơn.

Chỉ có thể nhìn xem có

Hai người ra tay, một người trong lòng bàn tay tràn ngập âm hàn chí khí, một người khác thì là trong lòng bàn tay phát ra khí kinh nóng rực.

“Hừ!”

Thượng Quan Kim Hồng đồng thời đánh hai chương.

Chương kinh mãnh liệt trực tiếp xuyên thấu qua khí kinh của hai người, bàn tay va chạm với bàn tay của đối phương.

Bùm! Bùm!

Khí kinh mênh mông của Thượng Quan Kim Hồng trực tiếp xông vào trong cơ thể hai người, tràn vào tâm mạch.

Bụp!

Tâm mạch trực tiếp vỡ vụn.

Phốc!

Hai người đồng thời phun ra một ngụm máu tươi.

Sau đó đồng tử giãn ra, thân thể nhanh chóng ngã xuống.

Không còn hơi thở.

Từ sáu người ban đầu giờ chỉ còn lại có hai người và Lộ Văn Vũ đang nằm hộc máu.

Bạch Sầu Phi đi đến trước mặt Lộ Văn Vũ, ngón tay trực tiếp điểm ra, một đạo khí kinh xuyên thấu tâm mạch của đối phương.

“Thượng Quan đại nhân, ta là giang hồ tán nhân, không môn không phái, nguyện ý gia nhập 【 Kim Phong Tế Vũ Lô 】 , chịu 【 Kim Phong Tế Vũ Lô 】 sai sử!”

Lúc này lão giả cũng mở miệng nói.

Lục Tam Nương nhìn thấy lão giả nói như vậy cũng lập tức nói:

“Đại nhân, Lục Tam Nương ta cũng nguyện ý gia nhập 【 Kim Phong Tế Vũ Lô 】 ”

Thượng Quan Kim Hồng nhìn về phía Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi nheo mắt lại.

Tại sao lúc Thượng Quan Kim Hồng ra tay lại không giết chết hai người này?

Thật ra cũng có nguyên nhân.

Trước khi tới đây Bạch Sầu Phi đã điều tra rõ ràng thân phận của bốn người.

Nhiếp Triều Sinh và Tư Đồ Minh thân là người của Quỷ Sát phủ và Thanh Vân trại, tự nhiên là không thể dùng, nhưng hai người này vẫn có thể dùng.

Bạch Sầu Phi móc một bình đan dược từ trong ngực ra.

“Đây là hai viên đan dược, các ngươi ăn đi!”

“Một năm sau xem các ngươi biểu hiện, nếu như biểu hiện tốt ta sẽ cho các ngươi giải dược!”

Bạch Sầu Phi móc ra hai viên đan dược màu đen ném cho hai người.

Hai người thấy thế căn bản cũng không dám có ý nghĩ dư thừa lập tức ăn đan dược.

Bọn họ sợ mình do dự thì đối phương sẽ một chương đánh chết mình.

“Các ngươi đi theo ta, thanh trừ người Huyết Kỳ Môn và nắm giữ Huyết Kỳ Môn!”

Bạch Sầu Phi nhìn hai người nói.

“Tuân lệnh lâu chủ.”

Hai người khom người đi theo sau Bạch Sầu Phi ra khỏi điện.

“Ta đi lược trận.”

Lãnh Hối Thiện cũng theo sau.

Trên không trung Huyết Kỳ Môn nhanh chóng tràn ngập huyết khí, một ít trưởng lão Huyết Kỳ Môn chém giết, về phần đệ tử bình thường thì bị hợp nhất trở thành người Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Chuyện xảy ra ở Huyết Kỳ Môn nhanh chóng truyền khắp Lĩnh Nam.

Lăng Nguyệt Kiếm Phái vừa bị diệt giờ tới Huyết Kỳ Môn bị diệt.

Trở thành đề tài bàn tán của đám người giang hồ khách trong tửu lâu, trà quán.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu này thật sự mãnh liệt.”

“Không ngờ lại trực tiếp tiêu diệt Huyết Kỳ Môn.”

“Huyết Kỳ Môn này cũng thật xui xẻo, chính mình khiêu khích Kim Phong Tế Vũ Lâu, nghe nói còn mở tiệc chiêu đãi Bạch Sầu Phi.”

“Không nghĩ tới người ta trực tiếp dẫn người tiêu diệt bọn họ, còn chứng quản Huyết Kỳ Môn.”

“Hôm nay Huyết Kỳ Môn đã trở thành một cú điểm của Kim Phong Tế Vũ Lâu, quá thảm mà.”

Có người nói như vậy.

“Tuy rằng Kim Phong Tế Vũ Lâu rất mạnh nhưng các người biết Thượng Quan Huyết là ai sao?”

“Hơn nữa lần này không chỉ có Thượng Quan Huyết chết, còn có sư huynh của hắn là Lộ Văn Vũ, Tư Đồ Minh của Thanh Vân trại và Tứ phủ chủ của Quỷ Sát phủ Nhiếp Triều Sinh.”

“Kim Phong Tế Vũ lâu chọc rắc rối lớn rồi!”

“Ta không tin Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể chống lại ba thế lực này.”

Có người lại nói.

“Không biết, dù sao lần này người Kim Phong Tế Vũ Lâu ra tay là một cường giả Thần phách hợp nhất.”

“Phía sau người ta có Thiên Nhai Các, ta thấy trò hay này vừa mới bắt đầu.”

“Gì mà kịch hay, ta cảm giác Lĩnh Nam quận sắp loạn rồi, không cần thận chúng ta liền bị ảnh hưởng.”

Lúc này có người lo lắng nói.

Chương 262: Thâu tóm Huyết Kỳ Môn, thanh thế đại trưởng (2)

....

Trong lúc nhất thời mọi người bắt đầu trầm mặc.

Quả thật hiện giờ Lĩnh Nam quận đang rối loạn.

Giang hồ loạn thì những tất cả đều bị ảnh hưởng.

Đối với bọn họ mà nói, cũng có thể bị ảnh hưởng.

Ở Kim Phong Tế Vũ Lâu

“Mỏ vàng, trong mỏ Tây Sơn có vàng.”

Nạp Lan Dung Yên nghe được tin tức này liền ngẩn ra.

“Bên triều đình không cho phép các thế lực tự khai thác mỏ vàng mà cần liên hợp với quan phủ khai thác mới được, chúng ta nên làm như thế nào?”

Nạp Lan Dung Yên nhìn Bạch Sầu Phi nói.

“Chúng ta không biết mỏ vàng gì cả, mỏ quặng Tây sơn chỉ là một mỏ sắt mà thôi, người bí mật triệu tập một ít người đi khai thác, sau khi khai thác lập tức tinh luyện rồi vận chuyển đi!”

“Cứ đặt ở vị trí chỉ định là được, đến lúc đó sẽ có người tới lấy.”

Bạch Sầu Phi nói.

Kim Phong Tế Vũ Lâu muốn khuếch trương cần nhiều tiền tài, hôm nay mỏ vàng xuất hiện hoàn toàn có thể bù đắp điểm này.

Về phần triều đình không cho một mình khai thác.

Bạch Sầu Phi không quá để ý.

Ở vương triều Đại Chu, thế lực âm thầm khai thác mỏ vàng không nhiều sao?

“Lâu chủ, ta bên này an bài người mau chóng xác định vị trí mỏ vàng bắt đầu khai thác.”

Nạp Lan Dung Yên biết Bạch Sầu Phi sẽ không giao mỏ vàng ra nên lúc trước chỉ nói một ít tình huống.

“Hai người bọn họ vừa mới gia nhập Kim Phong Tế Vũ Lâu, tạm thời theo người làm việc.”

Bạch Sầu Phi nói rồi nhìn hai người đang đứng trong điện.

Hai người này chính là Lục Tam Nương và lão giả mang về từ Huyết Kỳ Môn.

Lão giả tên Mạc Dịch Biệt, chính là một cao thủ Luyện Phách cảnh đỉnh phong.

Về phần Lục Tam Nương có tu vi Luyện Phách cảnh hậu kỳ, nhưng am hiểu thuật mị hoặc.

“Tham kiến Nạp Lan phó lâu chủ.”

Hai người kho lưng hành lễ với Nạp Lan Dung Yên.

Sau khi bọn họ bị Thượng Quan Kim Hồng thu phục đã theo về 【 Kim Phong Tế Vũ Lâu 】 .

Hơn nữa còn gặp được Quan Thất đang ở trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Lúc bọn họ nhìn thấy Quan Thất, trong lòng liền sinh cảm giác sợ hãi tột cùng.

So với khí thế của Thượng Quan Kim Hồng áp chế.

Ở trước mặt Quan Thất, bọn họ cảm giác mình chính là một con kiến hôi.

Trong lòng khủng hoảng, biết Quan Thất tuyệt đối là cường giả đã bước ra khỏi Thần phách hợp nhất, Thiên Nhân cảnh.

Thiên Nhai Các phía sau Kim Phong Tế Vũ Lôu phái ra một cao thủ Thiên Nhân cảnh đến trấn giữ.

Thực lực của Thiên Nhai Các kinh khủng cỡ nào.

Hiện tại cho dù không có độc dược khổng chế bọn họ, bọn họ cũng không dám có tâm tư phản loạn.

Ở Sơn Hà Môn.

Trên chủ phong, từng tòa tiểu viện và kiến trúc nối tiếp nhau.

Đỗ Hồng Đào đang ở trong một kiến trúc, sắc mặt hắn có chút ngưng trọng, trưởng lão ủng hộ sư tôn hắn ở chủ phong lại không có mấy người.

“Không cho đám lão già này lợi ích thì không tỏ thái độ, vậy phải làm sao cho phải đây?”

“Chẳng lẽ để sư tôn xuất quan trước?”

Đỗ Hồng Đào trầm nghĩ.

Mấy ngày nay hắn liên hệ một ít trưởng lão trên chủ phong nhưng những trưởng lão này rất mập mờ, không nói ủng hộ, cũng không nói không ủng hộ, chỉ kéo dài thời gian.

Qua các cuộc nói chuyện.

Hắn hiểu được những trưởng lão này đều muốn lấy được chỗ tốt từ sư tôn hắn mới có thể ra tay trợ giúp.

“Xem ra vẫn phải đi gặp sư tôn.”

Đỗ Hồng Đào trầm nghĩ.

Lúc này một bóng người lặng lẽ xuất hiện trong sân đi tới trước mặt Đỗ Hồng Đào.

Đỗ Hồng Đào cảm giác có người xuất hiện, ngẩng đầu thì nhìn thấy Nam Cung Vô.

“Sư tôn!”

“Chúng ta vào trong rồi nói”

Nam Cung Vô tiến vào trong đại sảnh.

Đỗ Hồng Đào theo sát phía sau rồi đóng cửa phòng lại.

“Sư tôn, người xuất quan.”

Trên mặt Đỗ Hồng Đào lộ vẻ vui mừng.

“Ta không xuất quan, chỉ sợ bên ngoài sẽ không có bất kỳ tiến triển gì.”

“Hiện tại tình huống bên ngoài thế nào, biết ai muốn cạnh tranh vị trí trưởng giáo sao?”

Nam Cung Vô hỏi.

“Lâm trưởng lão Thiên Trì Phong Lâm Thiên Thành, phong chủ trước đây của Thiên La Phong Mục Điện Vân.”

Đỗ Hồng Đào mở miệng nói.

“Thực lực của Lâm Thiên Thành thấp nhất trong Luyện Phách cảnh ở Thiên Trì Phong, xem ra hắn được người phía sau đại trưởng lão ủng hộ.”

Nam Cung Vô trầm giọng nói.

Đối với việc Mục Điền Vân tranh đoạt vị trí chưởng giáo hắc không cảm thấy bất ngờ, nhưng Lâm Thiên Thành ở Thiên Trì Phong đi ra cạnh tranh lại có vẻ không bình thường.

Vậy chỉ có thể nói là người khác chọn hắn.

Người đi báo cho Đường trưởng lão, Đồng trưởng lão, ban đêm ta gặp bọn họ ở trúc lâu hậu sơn.

Nam Cung Vô mở miệng nói.

Sau khi hắn từ nơi bế quan đi ra, quan sát tình huống Sơn Hà Môn vài ngày phát hiện không có gì nguy hiểm cho nên mới tới tìm Đỗ Hồng Đào.

Hơn nữa hắn cũng điều tra thương thế của Mục Điền Vân, không phải đối thủ của hắn.

Hắn đã sẵn sàng để chính thức xuất hiện.

Đương nhiên hắn xuất hiện liền phải trở thành chưởng giáo, nhất cử định càn khôn.

“Tuân lệnh!”

Đỗ Hồng Đào lĩnh mệnh, nhanh chóng rời đi.

Nam Cung Vô cũng không lưu lại xoay người rời đi.

Bên kia.

Tô Thần cũng nhận được tin tức về mỏ quặng Tây Sơn và chuyện Kim Phong Tế Vũ Lô chiếm lấy Huyết Kỳ Môn.

Thượng Quan Kim Hồng và Thiên Nhân cảnh Quan Thất ẩn núp trong bóng tối.

Bắt được Huyết Kỳ Môn là chuyện đơn giản.

Chỉ là hắn không ngờ tới chính trong mỏ quặng kia lại có mỏ vàng.

“Không nghĩ tới vận khí của ta tốt như vậy.”

Tô Thần thì thào nói.

Chương 263: Sát tính của Lê Thiên Hành, cường hóa Vô Cực Đan

....

Kim Phong Tế Vũ Lô cùng Thanh Long Hội phát triển không thể thiếu tiền tài.

Có một mỏ vàng hoàn toàn có thể làm cho hai thế lực này vững chắc ở chín quận phương bắc.

“Cũng không biết mỏ vàng này có thể khai thác bao nhiêu vàng!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Lúc này, Lê Thiên Hành bước vào trong đại điện.

“Bái kiến phong chủ!”

Lê Thiên Hành đầu tiên hành lễ, sau đó mở miệng nói:

“Phong chủ, Nam Cung Vô đã xuất quan.”

“Hắn hiện thân ở chủ phong sao?”

Tô Thần khẽ cau mày hỏi.

“Không có hiện thân, nhưng ta mua chuộc người đưa cơm cho Nam Cung Vô phát hiện ba ngày trước đưa cơm hắn không có động tới hắn là xuất quan.”

“Phong chủ, Nam Cung Vô bề ngoài nhìn không thích quyền lực nhưng ta biết hắn rất mê luyện quyền lực, hơn nữa làm việc tâm ngoan thủ lạt.”

“Lúc trước sở dĩ bế quan là bởi vì hấn bị Càn Thiên Trần cùng đại trưởng lão áp chế, không có thu được bao nhiêu quyền lực.”

“Hôm nay hấn âm thầm xuất quan chắc chắn có mưu đồ, để tránh xuất hiện ngoài ý muốn, thuộc hạ đề nghị chém giết Nam Cung Vô!”

Lệ Thiên Hành trầm giọng nói.

“Nam Cung Vô rời khỏi nơi bế quan ẩn nấp trong bóng tối, người có thể tìm ra hấn sao?”

Tô Thần hỏi.

Nơi ở của Nam Cung Vô thuộc hạ đã điều tra rõ ràng, mấy ngày nay hấn vẫn luôn ở trong một tòa trúc lâu bỏ hoang phía sau núi.

“Phong chủ, bây giờ ta bước vào Luyện Phách cảnh đỉnh phong, cộng thêm phong chủ cùng với Thôi Vũ Hổ, ba người chúng ta liên thủ hấn là có thể giết chết hấn!”

Lệ Thiên Hành nói.

Nghe được lời Lệ Thiên Hành nói.

Tô Thần trầm ngâm trong lòng:

“Lệ Thiên Hành này thật sự là ngoan nhân!”

Nhưng hấn cũng đồng ý với ý kiến của Lệ Thiên Hành, không khỏi gật đầu.

Thôi trưởng lão sắp trở lại rồi, chỉ cần hấn trở lại chúng ta lập tức đến hậu sơn ra tay với Nam Cung Vô.

Nếu Tô Thần muốn trở thành chương giáo.

Như vậy đương nhiên phải thanh trừ hết thảy tai họa ngầm.

Về phần Nam Cung Vô này có phải vô tội hay không.

Người giang hồ không có vô tội cả.

Hắn từ nơi bế quan đi ra, vậy đại biểu hắn biết có nguy hiểm.

“Vậy thuộc hạ sẽ chú ý động tĩnh của Nam Cung Vô.”

Lệ Thiên Hành khom người lui ra ngoài.

Nhìn Lệ Thiên Hành rời đi.

Hai mắt Tô Thần híp lại, sau khi tên Lệ Thiên Hành này bước vào Luyện Phách cảnh đỉnh phong, sát tính cũng trở nên mạnh hơn rồi.

“Bất quá sát tính mạnh khó có thể không chế.”

“Đêm nay ta sẽ cho ngươi thấy thực lực của ta.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Có đôi khi phải thể hiện thực lực của mình để khiến những người khác kinh sợ.

Sau đó hắn móc Vô Cực đan lúc trước Mộ Dung Khinh Trần cho Thái Vi đưa tới.

Tô Thần âm thầm đưa Vô Cực Đan đến Kim Phong Tế Vũ Lâu để kiểm tra, không có vấn đề gì cả.

Cho nên hắn muốn dùng Vô Cực đan này bước vào Luyện Phách cảnh.

Cảnh giới đạt tới Luyện Phách cảnh, cộng thêm Tế Vũ đao, Luyện Phách đỉnh phong thì có sao.

Tô Thần xoay người đi ra phía sau đại điện.

Phía sau đại điện có một mật thất nhỏ có thể dùng để bế quan đột phá trong thời gian ngắn.

Tiến vào trong mật thất.

Tô Thần lấy Vô Cực Đan ra, Vô Cực Đan tỏa ra ánh sáng màu tím, bên trong thì trong suốt long lanh, một cỗ đan hương nồng đậm tỏa ra.

Tô Thần hít một hơi, nhất thời cũng cảm giác được một cỗ được lực chảy vào trong cơ thể mình, toàn bộ khí kinh trong cơ thể giống như bị kích thích, bắt đầu xao động.

Không chỉ là khí kinh mà ngay cả huyết khí trong cơ thể cũng biến động theo.

Nhìn Vô Cực đan này, Tô Thần đột nhiên nghĩ đến mình lúc trước đạt được hai tấm thẻ cường hóa sơ cấp chưa dùng.

Không biết có thể dùng để cường hóa Vô Cực Đan hay không.

Nếu có thể sử dụng thẻ cường hóa.

Như vậy sau khi cường hóa được lực tất nhiên sẽ tăng lên, như vậy hẳn không chỉ bước vào Luyện Phách cảnh mà còn có thể trực tiếp củng cố cảnh giới.

Nghĩ tới đây Tô Thần cầm đan dược trong tay, bắt đầu sử dụng thẻ cường hóa sơ cấp.

Sau khi một tấm thẻ cường hóa sơ cấp biến mất.

Đan dược trong tay hẳn bắt đầu biến hóa, ánh sáng màu tím chuyển sang màu hổ phách, tỏa ra đan hương càng nồng đậm hơn.

Vô Cực Đan còn có nhiệt lưu.

Nhiệt lưu lưu chuyển trong lòng bàn tay hẳn làm cho lòng bàn tay hẳn hơi nóng lên.

Thân thể Tô Thần vô cùng cường hãn.

Đan dược này có thể làm cho hẳn cảm giác hơi nóng, đã có thể thấy được đan dược này bất phàm.

Một lúc sau cảm giác nóng đã biến mất không còn, Vô Cực Đan có thêm một đường hoa văn.

Đan dược có hoa văn?

Ánh mắt Tô Thần hơi ngưng tụ.

Hắn cũng không có hiểu biết về đan dược, nhưng từ đan hương mà nó tỏa ra có thể thấy được tuyệt đối bất phàm.

Nhìn đan dược trong tay, Tô Thần không do dự mà bỏ vào trong miệng.

Àm!

Chỉ một lát sau, trong cơ thể Tô Thần liền xuất hiện một cỗ tiên thiên khí kinh bàng bạc, không chỉ có khí kinh, ngay cả huyết quanh thân hắn cũng bắt đầu bạo động theo.

Chương 264: Bước vào luyện phách, vây giết Nam Cung Vô (1)

....

Nương theo được lực xuất hiện, chung quanh Tô Thần có một tầng huyết vụ, dưới huyết vụ là một cỗ khí kinh đang lưu chuyển.

Hai loại khí phối hợp tạo ra sóng nhiệt cường đại, toàn thân Tô Thần như hóa thành một ngọn núi lửa sắp bộc phát.

Tô Thần bắt đầu vận chuyển Sơn Hà Công.

Nhất thời, khí kinh do được lực lưu động sinh ra bắt đầu bị hấp hút vào trong cơ thể.

Thân thể không ngừng phát sinh biến hóa dưới sự rèn luyện của huyết khí.

Kim Cương Liệt Ma kinh dưới tác dụng của huyết khí không ngừng lưu chuyển trong thân thể.

Cộng thêm Phệ Huyết Giao Long Đồ Tô Thần lấy được lúc trước.

Trên người hắn có một hư ảnh giao long màu máu xông thẳng vào trong thân thể.

Theo hư ảnh giao long xuất hiện, huyết vụ bắt đầu không ngừng tụ lại hình thành một con giao long từ máu chui vào thân thể.

Giờ khắc này Tô Thần cảm giác được Giao Long Phệ Huyết Đồ mất đi hư ảnh giao long đã hóa thành một đám bột mịn.

Vòng xoáy trong đan điền của Tô Thần đột nhiên tăng tốc.

Theo vòng xoáy tăng tốc, tiên thiên khí kinh trong cơ thể hắn không ngừng tăng vọt.

Àm!

Thời điểm tăng trưởng đến một mức độ, trong cơ thể bỗng có tiếng nổ vang lên.

Giống như đột phá một đạo công xiềng của bản thân.

Theo công xiềng biến mất, huyết khí cùng với tiên thiên khí kinh bên ngoài lại nhập thể.

Quá trình này diễn ra nhanh chóng.

Còn Tô Thần thì ngồi bất động, khí tức trên người trở nên mênh mông cuộn cuộn.

Bất tri bất giác đêm đã khuya.

Lệ Thiên Hành và Thôi Vũ Hồ đứng ngoài mật thất.

Bọn họ đã tụ tập ở đây từ lâu rồi.

“Lệ trưởng lão, bên cạnh Nam Cung Vô không còn ai khác sao?”

Thôi Vũ Hồ nhẹ giọng nói.

“Trước khi ta tới hắn vừa mới trao đổi với Đường Như Trần, Đồng Hải bên chủ phong!”

“Hôm nay hai người kia đã rời đi, trong rừng trúc chỉ có hắn và đệ tử Đỗ Hồng Đào.”

Lệ Thiên Hành nói.

Trong khi họ đang nói chuyện thì Tô Thần ở trong mật thất chậm rãi mở mắt ra.

Sau đó nhanh chóng đứng lên cảm nhận sức mạnh trong cơ thể.

Nếu như hắn không thu liễm khí huyết khí của bản thân.

Chỉ bằng cổ khí huyết và thân thể hiện tại hắn có thể khiến người khác cảm thấy áp lực.

Không chỉ có thêm áp lực mà hắn còn cảm giác lực lượng thân thể tăng lên không ít.

Kim Cương Liệt Ma Thân lại được tăng cường.

Hiện giờ với thực lực của hắn, muốn giết Luyện Phách trung kỳ phỏng chừng rất dễ dàng.

Về phần tiên thiên khí kinh trong cơ thể thì đã dồi dào gấp mười lần.

Theo hắn biết, người bình thường bước vào Luyện Phách cảnh, khí kinh chỉ tăng trưởng từ ba đến năm lần thôi, còn hắn trực tiếp tăng lên gấp mười lần.

Quả thật không bình thường chút nào.

Vô Cực Đan sau khi cường hóa quá mạnh!

“Lúc sau sẽ xem xem đan dược có thêm một đường vân là như thế nào!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Sau đó hắn thu liễm huyết khí và khí kinh vào trong cơ thể.

Tế Vũ đao xuất hiện trong tay, hắn cất bước đi ra khỏi mật thất.

Cửa mật thất mở ra.

Hai người Lệ Thiên Hành nhìn thấy Tô Thần, đồng thời hành lễ.

Lúc Lệ Thiên Hành hành lễ cảm nhận được khí tức của Tô Thần, ánh mắt ngẩn ra.

“Thực lực của phong chủ lại tăng lên, xem ra đã bước vào Luyện Phách cảnh, vừa bước vào Luyện Phách cảnh đã khiến ta có áp lực rồi.”

Lệ Thiên Hành trầm nghĩ.

“Tình huống bên Nam Cung Vô như thế nào?”

Tô Thần hỏi.

“Hắn vẫn còn ở trong trúc lâu phía sau núi, trước đó đã gặp qua chủ phong Đường Như Trần và Đồng Hải.”

“Tốt!”

“Bây giờ chúng ta đi giải quyết đối phương!”

Tô Thần gật gật đầu.

Ba người nhanh chóng rời khỏi chủ điện Thiên La Phong.

Phía sau núi.

Trong một khu rừng trúc, có một tòa tiêu lâu.

Ánh sáng trong tiêu lâu heo hắt.

“Sư tôn, hôm nay người đã chính thức xuất quan, cần gì phải ở chỗ này chứ?”

Đỗ Hồng Đào nói.

“Nơi này rất yên tĩnh, thuận tiện cho ta tiếp xúc với một ít người, nếu như chính thức ra mặt sẽ có nhiều người nhìn chăm chăm ta.”

“Đặc biệt là sư huynh Mục Điền Vân của ta, tuy hắn bị thương nhưng đệ tử Mộ Dung Khinh Trần có cao thủ, là một

kình địch.”

Nam Cung Vô nói.

“Sur tôn, rốt cuộc Mộ Dung Khinh Trần là ai?”

Nghe vậy, Đỗ Hồng Đào hỏi.

“Hoàng tộc quý nữ, chúng ta không thể đắc tội, bên cạnh nàng có cường giả Thần phách hợp nhất cảnh bảo vệ.”

Nam Cung Vô trầm giọng nói.

Bế quan nhiều năm như vậy, hắn vẫn không chạm tới Thần phách hợp nhất.

Điều này làm cho hắn rất là tức giận.

Bất quá sau khi xuất quan, trong lòng dâng lên tâm tư tranh đoạt vị trí chương giáo.

Hắn cảm giác bản thân sẽ nhanh chóng bước vào Thần phách hợp nhất.

Tất nhiên hắn cũng biết, chuyện trở thành chương giáo chính là khúc mắc của mình.

Nếu trở thành chương giáo Sơn Hà Môn, có lẽ có thể giải quyết khúc mắc mà bước vào Thần phách hợp nhất.

“Người đi về trước, hiện tại rất nhiều người đều đang chú ý tới ngươi, bọn họ chú ý ngươi thì ta mới có thể hành động nhiều hơn!”

Nam Cung Vô nói.

“Đệ tử hiểu rồi.”

Đỗ Hồng Đào gật đầu, hành lễ với Nam Cung Vô rồi rời khỏi.

Khi hắn ra khỏi trúc lâu.

Đột nhiên có một bóng người xuất hiện trước mặt hắn, bóng người vừa xuất hiện đã tung một quyền như gió lốc giết về phía hắn.

Không cho hắn cơ hội phản ứng.

Nắm tay trực tiếp đánh vào cổ họng của hắn.

Chương 265: Bước vào luyện phách, vây giết Nam Cung Vô (2)

....

Răng rắc!

Cổ họng của hắn bị một quyền đánh gãy.

Sinh cơ trong thân thể nhanh chóng trôi đi, thân thể ngã nhào xuống đất.

“Người nào?”

Bên trong trúc lâu, Nam Cung Vô nghe được động tĩnh nhanh chóng xuất hiện.

Nhìn thấy Đỗ Hồng Đào ngã trên mặt đất liền biến sắc, ánh mắt nhìn về phía người ra tay, là một người mặc trường bào trưởng lão Thiên La Phong Sơn Hà Môn.

Là Thôi Vũ Hổ, hắn nhận ra thân phận của đối phương.

Mấy ngày nay hắn xem qua tin tức về tất cả trưởng lão trong Sơn Hà Môn.

Biết được người trước mặt là Thôi Vũ Hổ.

Ánh mắt về phía sau Thôi Vũ Hổ, lúc này Tô Thần đang cùng Lệ Thiên Hành đi tới trước trúc lâu.

Phong chủ Thiên La Phong Tô Thần, Lệ Thiên Hành!

Nhìn Tô Thần và Lệ Thiên Hành, sắc mặt Nam Cung Vô ngưng lại.

“Sur tôn ngươi không kiềm chế được sao?”

“Thế mà phái các ngươi đến đây, muốn dùng mạng của các ngươi để thăm dò thực lực của ta sao?”

Nam Cung Vô nhìn Tô Thần lạnh giọng nói.

Trong lòng hắn, Tô Thần chính là do Mục Điền Vân phái tới thăm dò thực lực của hắn.

“Ta tới nơi này không có quan hệ gì với sur tôn, hắn đã già, nên lui rồi!”

“Ta tới nơi này để giết ngươi, dọn đường thuận tiện trở thành chuông giáo Sơn Hà môn.”

Tô Thần rất bình tĩnh nói.

Nghe được Tô Thần nói.

Nam Cung Vô ánh mắt biến đổi, nhìn Tô Thần lạnh giọng nói:

“Chỉ bằng ngươi!”

“Một khôi lỗi được đưa lên!”

“Giết!”

Lúc này Lệ Thiên Hành ở bên cạnh Tô Thần bước ra một bước, khí kinh lưu chuyển quanh thân.

Trực tiếp bộc phát thực lực Luyện Phách đỉnh phong, nắm tay nâng lên, có một cỗ khí kinh màu xám bao quanh nắm tay, sau đó chân hắn đạp mạnh.

Đất trong rừng trúc vốn mềm xốp, nháy mắt bị giẫm ra một hố sâu, bụi đất bắn tung tóe.

Thân thể hắn vọt tới, nắm tay mang theo khí lưu khổng lồ nhắm về phía Nam Cung Vô.

“Luyện Phách đỉnh phong, Lệ Thiên Hành, người cho rằng bước vào Luyện Phách đỉnh phong là có thể đánh một trận với ta sao?”

Nam Cung Vô lạnh giọng một tiếng, hai bàn tay nâng lên, một cổ khí kinh băng hàn và một cổ khí kinh nóng cháy bộc phát.

Tiên thiên khí kinh băng hỏa.

Nhìn Nam Cung Vô ra tay, ánh mắt Tô Thần khẽ động.

Hắn không nghĩ tới Nam Cung Vô lại tu luyện hai loại tiên khí kinh cực kỳ xung đột.

Lệ Thiên Hành cảm giác được một cỗ áp lực.

Quyền kinh một lạnh một nóng hóa thành khí lăng ập tới va chạm với năm tay của hắn.

Ầm!

Lệ Thiên Hành cả người bị luồng khí kinh nóng lạnh chấn lùi về phía sau mấy bước.

Trên năm tay xuất hiện một tầng băng sương, sau đó lại có cảm giác nóng rực.

Ầm!

Nóng lạnh luân phiên phát ra âm thanh bạo liệt.

Lập tức năm tay của Lệ Thiên Hành có một vết máu xuất hiện, máu tươi chảy ra.

“Với chút thực lực này của người mà cũng muốn giết ta!”

Nam Cung Vô gầm nhẹ một tiếng, băng hỏa khí kinh trong cơ thể bộc phát, khí kinh cuộn cuộn trào dâng.

Mặt đất dưới chân hắn một bên có băng sương, một bên trở nên khô cằn.

Sau đó đột nhiên đánh ra một chưởng.

Một chưởng băng hỏa khí kinh hỗn hợp đánh tới Lệ Thiên Hành.

Lúc này trên mặt Lệ Thiên Hành xuất hiện một cổ sát khí, ánh mắt trở nên hung ác, bàn tay nắm chặt căn bản không thềm để ý vết thương.

“Cổ Sát Phạt Quyền!”

Hắn đánh ra một quyền đón lấy.

Trên nắm tay của hắn xuất hiện một tầng sát khí đỏ, bên trong sát khí như có một tôn Cổ Phật đang ngồi xếp bằng.

Ầm!

Quyền chưởng giao nhau, khí kinh hỗn loạn tạo thành cuồng phong thổi quét bốn phía.

Hai bóng người nhanh chóng tách ra.

Thân hình Lệ Thiên Hành lui về phía sau.

Vết thương xuất hiện trên nắm tay trước đó đã mở rộng thành một vết thương thật lớn, máu tươi chảy ròng bao trùm cả nắm tay.

Nam Cung Vô dùng ánh mắt hung ác nhìn Lệ Thiên Hành.

“Trước giết bọn chúng, sau đó giết ngươi!”

Nam Cung Vô quay đầu nhìn thoáng qua Tô Thần cách đó không xa lạnh giọng nói.

“Giết!”

Lệ Thiên Hành gầm nhẹ một tiếng, thân thể bắn về phía đối phương tung ra một quyền.

Lúc Lệ Thiên Hành động thủ.

Thôi Vũ Hồ đột nhiên ra tay, bàn tay thành trảo mang theo trảo phong sắc bén tập kích đầu Nam Cung Vô.

Tốc độ cực nhanh.

Đối mặt với công kích của hai người, sắc mặt Nam Cung Vô không thay đổi, đầu tiên tung một chưởng chặn một quyền của Lệ Thiên Hành.

Sau đó lại thêm một chưởng đánh về phía Thôi Vũ Hồ.

Khí kinh băng hàn càn quét khiến bàn tay Thôi Vũ Hồ xuất hiện một tầng hàn sương.

Sắc mặt Thôi Vũ Hồ đại biến, vội vàng thúc giục lực lượng trong cơ thể ngăn cản cỗ hàn khí này.

Khi Thôi Vũ Hồ chấn tan hàn khí truyền vào cơ thể thì Nam Cung Vô không truy kích Lệ Thiên Hành mà xoay người tấn công hắn.

Khí kinh băng hàn đã biến mất không thấy, toàn thân Nam Cung Vô giống như một lò lửa.

Nam Cung Vô trao đổi lực lượng trong cơ thể.

Một khi hắn thật sự thông hiểu đạo lý chuyển đổi hai loại khí kinh, như vậy hắn sẽ có thể bước vào Thần phách hợp nhất.

Chương 266: Ngoài ý muốn, nhất đao phong hầu

....

Một mực khổ tu, quả thật không thể bước vào Thần phách hợp nhất.

Lúc này trong lòng Nam Cung Vô đang tràn ngập vui sướng.

Khí tức trong cơ thể hắn lưu chuyển rất nhanh, để cho hắn càng phát ra cảm giác lần này xuất quan là quyết định chính xác.

Àm!

Bàn tay hắn vỗ về phía Thôi Vũ Hồ, hắn muốn một chương đánh gục Thôi Vũ Hồ.

Đúng lúc này đột nhiên có đao quang cực tốc quét về phía mặt hắn.

Đao quang hóa thành một cơn lốc, trong gió lốc còn mang theo một cỗ hàn khí.

Tô Thần ở bên cạnh ra tay.

Hắn không có thi triển Tế Vũ đao pháp mà vận chuyển khí kình bằng hàn cộng thêm tốc độ cực nhanh khiến cho một đao này có uy lực rất mạnh.

“Cái này...”

Nam Cung Vô bỗng cảm thấy hoảng hốt.

Thân hình hắn cấp tốc lui về phía sau, bàn tay đánh ra hỏa diễm khí kinh.

Xi!

Khí kinh hỏa diễm bị đao quang mang theo hàn khí trực tiếp bổ thành hai nửa.

Nam Cung Vô nhân cơ hội tránh thoát một đao của Tô Thần.

Ánh mắt hắn nhìn về phía người ra tay, trong mắt tràn ngập sự kinh ngạc.

“Thực lực của ngươi, còn có đao pháp của ngươi!”

Nam Cung Vô cảm thấy khó có thể tin vào mắt mình.

Thực lực của Tô Thần hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Lệ Thiên Hành và Thôi Vũ Hồ cũng kinh ngạc không kém.

Trước đó Lệ Thiên Hành từng giao thủ với Tô Thần, biết hắn thân thể cường hãn.

Nhưng một đao vừa rồi với tốc độ, lực đạo và hàn khí bộc phát ra đều không hề tầm thường.

Không phải tùy ý tu luyện là có thể đạt tới.

Hai người không khỏi nhìn nhau một cái.

Phát hiện bản thân vẫn còn xem thường vị phong chủ trẻ tuổi này.

“Giết!”

Tô Thần quát khế một tiếng, chân giậm mặt đất, thân thể giống như quỷ mị lướt nhanh về phía Nam Cung Vô.

Nhìn thấy Tô Thần ra tay, ánh mắt Thôi Vũ Hồ phát lạnh, khí tức trên người tăng vọt.

Bàn tay hắn chộp vào hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm, sau đó nhanh chóng tập kích Nam Cung Vô.

Nhuyễn kiếm lướt qua không khí tạo ra tiếng rít chói tai.

Lệ Thiên Hành gầm nhẹ một tiếng, khí tức bạo lệ bộc phát ra, huyết sát chi khí hòa với máu tươi sôi trào, lại tung một quyền đánh về phía Nam Cung Vô.

Thấy cảnh này, Nam Cung Vô cấp tốc lui về phía sau.

Tuy rằng ba người công kích có trước có sau nhưng lại rất ăn ý.

Người mang đến cho hắn cảm giác được nguy hiểm chính là Tô Thần, bởi vì thanh đao trong tay hắn.

Thời điểm thân hình lui về phía sau, trong mắt hắn có sự thô bạo lóe lên.

Hai bàn tay đồng thời nắm chặt nhanh chóng ra quyền, thế công hung mãnh.

Hắn muốn dựa vào khí kinh to lớn của mình ngăn để trở công kích từ ba người.

Bùm! Bùm! Bùm!

Khí kinh va chạm, công kích của Lệ Thiên Hành và Thôi Vũ Hồ bị ngăn trở.

Nhưng ánh đao từ Tô Thần chọt lóe trực tiếp bổ rách khí kinh hướng thẳng tới mặt đối phương.

Một luồng hàn quang lóe lên trên thân đao.

Nam Cung Vô Tâm không khỏi cả kinh, trong miệng hô:

“Vũ khí Khí cấp?”

Lúc hô lên trong ánh mắt hắn xuất hiện sự tham lam.

Thân hình không lùi mà tiến, khí kinh trong cơ thể nhanh chóng chuyển đến trên cánh tay sau đó trong lòng bàn tay xuất hiện một cổ khí kinh cực hàn, hắn trở tay chớp về phía cổ tay Tô Thần.

Ánh mắt Tô Thần ngưng tụ, bàn tay chuyển động, đao pháp nháy mắt biến hóa.

Trường đao giống như mưa phùn liên miên biến mất trong tầm mắt đối phương.

Điều này làm cho đồng tử Nam Cung Vô co lại.

Một chương của hắn vồ hụt.

Nhưng trong khoảnh khắc Namm Cung Vô chớp vào khoảng không.....

Một cánh tay đột nhiên xuất hiện bắt lấy cánh tay của hắn.

Rồi sau đó cánh tay kia bộc phát ra một cổ khí huyết khổng lồ kéo thân thể Nam Cung Vô nhào tới.

Ầm!

Khí huyết khổng lồ bộc phát.

“Kim Cương Liệt Ma.”

Bàn tay buông ra, thân thể Tô Thần như cự viên va chạm với đối phương.

Nam Cung Vô không theo kịp tiết tấu công kích của Tô Thần nên bị khí huyết cường đại làm chấn động.

Khí kinh bao bọc bên ngoài cơ thể hắn tan rã.

Trong lúc khí kinh tan rã hắn liền nhìn thấy nắm tay của Tô Thần biến thành màu đen trực tiếp đâm vào ngực mình.

Răng rắc!

Hắn cảm giác xương ngực của mình bị nắm tay đánh nát rồi.

“Không!”

Cảm giác đau đớn kịch liệt khiến cho Nam Cung Vô kên thảm một tiếng.

Nhưng sau đó Tế Vũ đao lại xuất hiện, giống như một đóa hoa trong màn mưa xẹt qua cổ họng hắn.

Xì xì!

Máu tươi từ trong cổ họng hắn phun ra.

Chương 267: Lĩnh Nam quận, tình báo đệ nhất, Kim Phong Tế Vũ Lâu (1)

... .

Giết chóc máu tanh diễn ra bên trong Sơn Hà Môn.

Lệ Thiên Hành hành động rất nhanh, giải quyết người mạnh nhất trên chủ phong và Thiên Trì phong trước sau đó mới chậm rãi xử lý những người có thực lực bình thường trên danh sách.

Đương nhiên đều là các trưởng lão và những người có quan hệ huyết thống với các trưởng lão này.

Đệ tử bình thường không hề liên quan.

Nhưng bọn họ rất hoảng sợ.

Trong biệt viện Thiên Tuyết.

Thu Linh Nhi khẩn trương tiến vào trong sân.

“Tiểu thư, bên ngoài giết điên rồi, Lệ Thiên Hành và Thôi Vũ Hổ giết rất nhiều trưởng lão.”

Thu Linh Nhi tiến vào viện lập tức nói.

“Ừ.”

Nghe Thu Linh Nhi nói vậy, Mộ Dung Khinh Trần và Thái Vi không khỏi nhìn nhau.

“Tiểu thư, không ngờ Tô Thần lại tàn nhẫn như vậy, trực tiếp giết chết những người không thể sử dụng.”

“Sát phạt quyết đoán, không phải người thường có thể so sánh!”

Thái Vi mở miệng nói.

“Đúng vậy, không nghĩ tới ta còn có thể gặp được người như vậy?”

“Lúc trước ta còn đang lo lắng, hắn làm sao đối phó những người này? Không nghĩ tới hắn lại quyết đoán như vậy.”

Một ngày sau, Tô Thần ngồi trên ghế chuông giáo nhìn những người trong đại điện.

Hiện giờ trong đại điện này chỉ có mười ba người đứng, là mười ba trưởng lão mới tuyển ra.

“Trong các người, có người thực lực còn chưa đột phá đến Luyện Phách cảnh, ta cho các người cơ hội, trong vòng nửa năm bước vào Luyện Phách cảnh, nếu như không bước vào được thì trực tiếp rời khỏi vị trí, người khác đến thay thế các người.”

Trong mười ba người này có người giai đoạn đầu đầu nhập vào Tô Thần.

Tô Thần trở thành chuông giáo đương nhiên sẽ cho bọn họ cơ hội.

Nhưng cơ hội cũng sẽ không vĩnh viễn giữ lại cho bọn họ.

Nguyên nhân Tô Thần bức bách bọn họ tăng lên là bởi vì lần này Sơn Hà Môn trải qua thanh tẩy, hắn cũng quét đi không ít cường giả Luyện Phách cảnh.

Hiện giờ, cường giả Luyện Phách cảnh còn lại ngoại trừ hắn ra chỉ có tám người.

Trong đó Lệ Thiên Hành có thực lực cao nhất, Luyện Phách đỉnh phong.

“Cẩn tuân mệnh lệnh chương giáo!”

Mười ba người nhanh chóng hành lễ.

Đừng nhìn Tô Thần còn trẻ mà khinh thường, thủ đoạn sát phạt không phải người bình thường có thể so sánh.

Tô Thần làm cho bọn họ kinh hồn bạt vía một trận.

Ở Lĩnh Nam quận.

Trong phủ đệ của Hữu bố chính sử Địch Thiên Vân.

“Tô Thần trở thành chương giáo Sơn Hà Môn sao?”

Địch Thiên Vân cảm thấy khó hiểu, hắn chưa từng nghe qua cái tên Tô Thần này.

“Là Mộ Dung Khinh Trần đề cử Tô Thần trở thành phong chủ Sơn Hà Môn, lần này sau khi Mục Điền Vân bị giết, lại đề cử Tô Thần trở thành chương giáo Sơn Hà Môn.”

Ở trước mặt hắn, một lão giả bộ dạng như quản gia mở miệng nói.

“Người này có lai lịch thế nào?”

Địch Thiên Vân hỏi.

“Lúc trước chính là thiếu lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu Khánh Thành, chỉ là sau khi Kim Phong Tế Vũ Lâu đổi chủ hắn trở lại Sơn Hà môn liền hiển lộ thực lực, nhận được sự chú ý của Mộ Dung Khinh Trần.”

“Lần này Mộ Dung Khinh Trần trong tình huống đánh mất cơ hội mà đề cử hắn trở thành chương giáo Sơn Hà môn.”

Lão giả kia trả lời.

“Nam Cung Vô đầu, sao hắn không hiện thân?”

Địch Thiên Vân mở miệng hỏi:

“Đoán chừng đã chết, hẳn là người bên cạnh Mộ Dung Khinh Trần ra tay giết chết Nam Cung Vô!”

“Thật sự không nghĩ tới, lần cạnh tranh này lại tiện nghi cho tiểu tử đó.”

“Có cơ hội an bài người tiếp xúc một chút, nhìn xem có thể sử dụng hay không?”

Địch Thiên Vân nói.

“Tuân lệnh, thuộc hạ sẽ an bài người tiếp xúc với hắn, nếu như hắn không thể để chúng ta sử dụng, có cần?”

Lão giả khoa tay múa chân một chút.

“Chết nhiều cao thủ như vậy, hiện giờ Sơn Hà Môn đã không đáng chú ý, giết chết hắn có lẽ sẽ chọc giận Mộ Dung Khinh Trần, mất nhiều hơn được.”

“Huông chi cho dù chúng ta không động thủ, cũng có người sẽ động thủ với bọn họ? Thực lực Sơn Hà Môn bây giờ không thể làm nổi một trong mười thế lực lớn ở Lĩnh Nam quận rồi.”

Địch Thiên Vân nhẹ giọng nói.

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

Lão giả khom người rời khỏi đại sảnh.

“Mộ Dung Khinh Trần không chế Sơn Hà Môn là muốn tiến thêm một bước sao?”

Chuyện này vẫn nên liên hệ với đại nhân bên kia một chút!”

Địch Thiên Vân thay đổi trang phục sau đó rời khỏi phủ đệ.

Sơn Hà Môn biến động nhắc lên sóng gió không nhỏ ở Lĩnh Nam quận, nhưng so với chuyện Huyết Kỳ Môn và Lăng Nguyệt Kiếm Phái bị diệt thì có vẻ không đáng chú ý lắm.

Cho nên người nghị luận cũng không nhiều lắm.

Dù sao chuyện Sơn Hà Môn chỉ là nội chiến.

Ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hách Liên Tiểu Yêu xuất hiện trước mặt Bạch Sầu Phi.

“Bạch lâu chủ, Kim Phong Tế Vũ Lâu các ngươi không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền khiến người ta kinh ngạc, lại trực tiếp chiếm cứ Huyết Kỳ Môn, thật sự làm cho ta bội phục.”

Hách Liên Tiểu Yêu nhìn Bạch Sầu Phi nói.

“Hách Liên thống lĩnh, khẩu hiệu Kim Phong Tế Vũ Lâu của ta từ trước đến nay là người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, trực tiếp giết chết.”

Bạch Sầu Phi nhẹ giọng nói.

Nghe được Bạch Sầu Phi nói lời khí phách như thế.

Ánh mắt Hách Liên Tiểu Yêu lấp lóe.

“Hách Liên thống lĩnh không ngại nói ra ý đồ tới đây đi.”

Bạch Sầu Phi nhìn Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Chương 268: Lĩnh Nam quận, tình báo đệ nhất, Kim Phong Tế Vũ Lâu (2)

....

“Có người từ Kinh sư đến, mục đích của bọn họ là ra tay với Thanh Long tự, hôm nay cao tăng Thanh Long tự sẽ đến Lăng Nguyệt Kiếm Phái, ta muốn mời Thượng Quan tiên bối giúp ta một lần.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Mời Thượng Quan đại nhân ra tay, giúp người đối phó cao tăng Thanh Long tự sao?”

“Ta nói này Hách Liên tiểu hầu gia, người thật sự có ý nghĩ kỳ lạ.”

“Chúng ta hợp tác thì hợp tác, nhưng người đào hố cho chúng ta nhảy cũng không phải là một ý tưởng tốt!”

Trong đôi mắt Bạch Sầu Phi có hàn quang lóe lên.

“Bạch lâu chủ, người hiểu lầm ý của ta rồi, Thượng Quan tiên bối chỉ theo ta đi mà thôi, có khả năng không cần hấn ra tay!”

“Có người khác phụ trách ra tay, ta chỉ đề phòng chuyện ngoài ý muốn mà thôi. “

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Nghe Hách Liên Tiểu Yêu nói, Bạch Sầu Phi khẽ nhướng mày.

“Ý ngươi là vị tới từ Kinh sư, hấn sẽ ra tay?”

Bạch Sầu Phi biết được người tới là Cửu U Thần Quân từ Tô Thần nhưng hấn không nói ra.

Nghe vậy, Hách Liên Tiểu Yêu khẽ động, gật đầu nói:

“Lần này người chấp hành chủ yếu là Cửu U Thần Quân, chúng ta chỉ phụ trợ.”

“Không biết Hách Liên tiểu hầu gia, có thể ra bao nhiêu?”

“Gần đây chúng ta diệt Huyết Kỳ Môn thu hoạch không ít, ngươi mà ra quá ít không đủ động được chúng ta.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Theo tin tức thì Cửu U Thần Quân có thực lực tuyệt đối ở trên Luyện Phách cảnh.

Thượng Quan Kim Hồng tham dự chuyện này cũng có chút chỗ tốt, hấn có thể điều tra thực lực của cường giả Luyện Phách cảnh ở thế giới này.

“Gần đây bên ngoài bắc sơn phát hiện một mỏ bạc, chuyện này ta có thể làm chủ, để Bắc Trán Phủ Ti hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lô.”

“Chúng ta bảy ba phần, các ngươi ba phần!”

“Các ngươi đây dự định qua mặt Tả bố chính sử sao?”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Bạch huynh không cần lo lắng, những thứ khác ta đều đã chuẩn bị tốt.”

“Ta sẽ lấy được văn thư từ Kinh sư.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Được, hợp tác vui vẻ.”

Bạch Sầu Phi gật gật đầu.

“Hiện giờ Kim Phong Tế Vũ Lâu đã trở thành thế lực tình báo đệ nhất Lĩnh Nam quận.”

“Khi nào thì giải quyết Hòa Phong Đường và Bích Vân Hiên, ta nghe nói hai nhà này muốn liên hợp chống lại các người.”

Hách Liên Tiểu Yêu mở miệng nói.

“Liên hợp sao, vừa vặn giải quyết một lượt!”

Bạch Sâu Phi lạnh giọng nói.

Chiếm cứ Huyết Kỳ Môn, hiện giờ thực lực của Kim Phong Tế Vũ Lâu tăng vọt, hắn cũng chuẩn bị đối phó hai nhà này.

Hợp nhất hai thế lực tình báo còn lại trong quận Lĩnh Nam, Kim Phong Tế Vũ Lâu bọn họ chính thức trở thành thế lực đệ nhất.

Ngoài Lĩnh Nam quận.

Trong một hang động tối tăm.

Một tên nam tử mặc áo đen đang đứng giữa sơn động, hai mắt híp, hình như đang chờ đợi người nào đó.

Trên tay áo hắn có một hình tiểu lâu màu bạc, đây là ký hiệu của Cực Lạc lâu, một tổ chức sát thủ thuộc chín quận phương bắc.

Đột nhiên nam tử áo đen mở to mắt, lên tiếng nói:

“Lâm lão quỷ, người hẹn ta gặp mặt vậy mà còn để ta ở chỗ này chờ các người.

Chẳng lẽ đây là đạo đãi khách của Quỷ Sát phủ các người?”

“Đoàn phó lâu chủ, không nên tức giận, bên ta trên đường đến xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, cho nên mới trì

hoãn.”

Một giọng nói già nua từ bên ngoài sơn động truyền vào.

Lão giả có dáng người gầy gò, trông giống như khí huyết đã khô cạn tiến vào, phía sau hắn còn có một thanh niên mặc cẩm bào.

Khí huyết và sát khí trên người thanh niên cực kỳ hùng hậu.

“Không ngờ thiếu phủ chủ Quỷ Sát phủ cũng đi cùng người, chẳng lẽ không sợ ta giết hắn.”

Nam tử áo đen nhìn thanh niên bên cạnh lão giả nói.

“Đoàn phó lâu chủ, ta và người tới để nói chuyện, không nên chuyển đề tài, còn nữa, người dám giết thiếu phủ chủ sao?”

“Thiếu phủ chủ là cốt nhục duy nhất của Quỷ Vương đại nhân, giết hắn, ta nghĩ Quỷ Vương đại nhân sẽ giết vào Cực Lạc lâu các người.”

Lão giả gầy gò lạnh giọng nói.

Trong giọng nói mang theo một tia uy hiếp.

Lão giả là Tả hữu hộ tôn Lâm Chính trong Quỷ Sát phủ, địa vị ở Quỷ Sát phủ tương đương với nhị phủ chủ.

Người áo đen nói chuyện với hắn chính là Đoạn Thanh Nhai xếp hạng thứ nhất trong tứ đại phó lâu chủ Cực Lạc Lâu.

“Ta đây ngược lại muốn thử xem!”

Đoạn Thanh Nhai nghe xong ánh mắt lóe sáng, khí tức trên người cũng tăng vọt áp về phía thanh niên bên cạnh lão giả.

Khí tức trên người thanh niên lập tức tăng vọt, một cỗ tiếng rống từ trong thân thể hắn bùng nổ chấn tan khí thế áp tới.

“Đoàn phó lâu chủ, hẹn người đến đây là ý của ta.”

“Hôm nay chúng ta có kẻ địch chung, về phần ân oán giữa Cực Lạc lâu và Quỷ Sát phủ lúc trước có thể tạm để sang một bên!”

Thanh niên ngăn chặn khí thế của Đoàn Thanh Nhai xong liền mở miệng nói.

Thanh niên này chính là thiếu phủ chủ Niếp Côn Luân của Quỷ Sát phủ.

Phụ thân hắn chính là Quỷ Sát phủ chủ, Quỷ Vương Nhiếp Phong Hàn.

“Không nghĩ tới Thiếu phủ chủ ở độ tuổi này mà có thực lực như vậy, thật sự bất phàm.”

Đoàn Thanh Nhai nghe vậy, thu hồi khí thế trên người, Nhiếp Côn Luân có thực lực bất phàm, ngăn trở khí thế của hắn không hề bị gì.

Thử nữa cũng vô dụng.

Chương 269: Quỷ Sát phủ, Cực Lạc lâu, hợp tác

....

Về phần giết người, quả thật giống như lão già gầy gò nói, hẳn thật sự không dám giết thiếu phủ chủ Quỷ Sát phủ.

Quỷ Vương của Quỷ Sát phủ có thực lực mạnh hơn lâu chủ Cực Lạc Lâu không ít.

Bằng không Quỷ Sát phủ cũng sẽ không áp Cực Lạc lâu bọn họ một đầu.

“Đoàn phó lâu chủ, tiêu chất không nói nhảm nhiều, bây giờ Thanh Long hội xuất hiện, thanh thế rất lớn, đã uy hiếp đến địa vị của chúng ta, cho nên cần kịp thời tiêu diệt bọn họ.”

Nhiếp Côn Luân mở miệng nói.

“Nhiếp thiếu phủ chủ, ta còn tưởng rằng các ngươi vì Kim Phong Tế Vũ Lâu mà đến, dù sao Kim Phong Mai Tế Lâu người giết tứ phủ chủ Quỷ Sát phủ các ngươi, thù này không thể không báo đi!”

“Hình như Nhiếp Côn Luân ngươi còn gọi hắn là Tứ thúc đi!”

Đoạn Thanh Nhai nhìn Nhiếp Côn Luân nói.

“Hắn tự mình muốn chết, chết thì chết thôi!”

“Thế lực sau lưng Kim Phong Tế Vũ Lâu không tầm thường, tạm thời chúng ta còn chưa hiểu rõ, không thể đối địch.”

Nhiếp Côn Luân lạnh giọng nói.

Nghe vậy, ánh mắt Đoạn phó lâu chủ hơi ngưng tụ.

“Nghe đồn Thanh Long hội có bảy đại long thủ, mười hai đường chủ.

Với thực lực như vậy chúng ta muốn đối phó với bọn họ cũng phải trả một cái giá rất lớn.”

Đoạn Thanh Nhai chuyển đề tài sang chuyện Thanh Long Hội.

“Nghe đồn là nghe đồn, chỉ nghe lời đồn mà chúng ta liền nhường ra chính quận phương bắc? Nói như vậy e rằng hai nhà chúng đừng làm sinh ý sát thủ nữa.”

Nhiếp Côn Luân nhìn Đoạn Thanh Nhai nói.

“Nhiếp thiếu phủ chủ, chín quận phương bắc là căn cơ của Cực Lạc lâu chúng ta, làm sao có thể để cho Thanh Long hội này quật khởi chứ?”

“Hơn nữa lâu chủ của chúng ta cũng nói.

Chín quận phương bắc có một đôi thủ như Quỷ Sát phủ là được, không cần xuất hiện thêm nữa.”

Đoạn Thanh Nhai mở miệng nói.

“Nếu đã như vậy, vậy chúc chúng ta lần này hợp tác thuận lợi.”

Nhiếp Côn Luân nói.

“Không biết, Nhiếp thiếu phủ chủ có kế hoạch như thế nào?”

Đoạn Thanh Nhai nhìn Nhiếp Côn Luân nói.

Hiện giờ Kinh sư đang phong vân, liên quan đến biến động ở chín quận phương bắc.

“Khởi nguồn của biến động hẳn là Lĩnh Nam quận này, Thanh Long hội xuất hiện ở nơi này, hẳn là cũng muốn nhân cơ hội cần quét chín quận phương bắc, cho nên chúng ta không thể để cho đối phương phát triển.”

“Quý Sát phủ ta sẽ chuyển phần lớn lực lượng đến Lĩnh Nam quận, áp chế thanh thế của Thanh Long hội.”

“Ta hy vọng Cự Lạc Lâu các người cũng vậy.”

Nhiếp Côn Luân nói.

“Người muốn áp chế bọn họ trước sau đó lại đối phó, nhưng người có thể tìm được cứ điểm của Thanh Long hội ở Lĩnh Nam quận sao?”

“Cự Lạc Lâu chúng ta đã tìm một thời gian vẫn không có thăm dò ra cứ điểm thật sự.”

Đoạn Thanh Nhai trầm giọng hỏi.

“Hiện giờ, cứ điểm mà Thanh Long hội dùng chính là cứ điểm của thế lực phụ thuộc.”

“Không có một chút manh mối nào về cứ điểm phân đà thật sự.”

Đương nhiên không phải bọn họ không tìm được mà là bởi vì căn bản không có cứ điểm thật sự gì cả.

“Chúng ta điều tra cũng không có tra được cứ điểm của bọn họ, cho nên bên ta trực tiếp từ bỏ dò xét cứ điểm của bọn họ.”

“Chỉ cần chúng ta áp chế khí thế của bọn họ, ta nghĩ đến lúc đó bọn họ sẽ động thủ với chúng ta.”

“Chỉ cần bọn họ động thủ, chúng ta có thể một lưới bắt hết.”

Nhiếp Côn Luân nói.

“Nhiếp thiếu phủ chủ, kế hoạch rất chu toàn, hình như cũng không cần Cực Lạc lâu làm gì cả?”

Đoạn Thanh Nhai mở miệng nói.

“Đường chủ Chính Nguyệt đường của Thanh Long hội Tiêu Thu Thủy, tu vi Thần phách hợp nhất.

Đây chỉ là tin tức mà chúng ta biết, nhưng chúng ta cũng không biết còn có tên đường chủ nào khác đến không, cho nên vì đảm bảo không có chuyện ngoài ý muốn, chúng ta nên cùng nhau hợp lực vây giết!”

Nhiếp Côn Luân nói.

“Quý Sát phủ đối phó Thanh Long Hội, như vậy không phải tiện nghi cho Cực Lạc Lâu sao?”

“Cho nên Cực Lạc Lâu nhất định phải tham gia.”

Nghe vậy, đoạn Thanh Nhai mở miệng nói.

“Bên ta ngoại trừ Lâm lão, đệ tam phủ chủ của Quý Sát phủ Nộ Cuồng Đào cũng ra tay, hiện giờ đã đến phân điểm Quý Sát phủ Lĩnh Nam quận.”

Nhiếp Côn Luân giới thiệu chiến lực bên hấn.

“Không nghĩ tới các người xuất động hai tên cường giả Thần phách hợp nhất, bên ta ngoại trừ ta còn có đệ tam phó lâu chủ Liễu Phù Danh.”

Đoạn Thanh Nhai trả lời.

“Đội hình thế này bắt được Tiêu Thu Thủy hoàn toàn không thành vấn đề.”

“Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Đây là nơi ta ở, sau khi hai vị hội hợp, hy vọng đến đây một chút!”

Nhiếp Côn Luân ném cho Đoạn Thanh Nhai một tờ giấy, sau đó xoay người rời đi.

Bên ngoài hang động.

“Lâm lão, người điều tra động tĩnh của mấy vị phó lâu chủ Cực Lạc lâu, ta cảm giác bên bọn họ còn có người.”

Nhiếp Côn Luân mở miệng nói.

Thực lực của Liễu Phù Danh chỉ có Luyện Phách cảnh đỉnh phong, còn chưa bước vào Thần phách hợp nhất.

Một tên Thần phách hợp nhất, một tên Luyện phách đỉnh phong có khả năng không gây ảnh hưởng gì tới Thanh Long hội cả.

Cho nên hắn đoán Cực Lạc Lâu còn có cường giả khác.

Bên trong hang động.

Một bóng đen chậm rãi đi ra.

“Tham kiến sứ giả!”

Đoạn Thanh Nhai nhìn bóng người, mở miệng nói.

Bóng người này toàn thân bị áo đen bao phủ, trên mặt còn mang mặt nạ đen, chỉ lộ ra một đôi mắt cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Chương 270: Mộ Dung Khinh Trần rời đi, Thiên Hạc giáo (1)

....

“Không nghĩ tới người đến lần này dĩ nhiên là Nhiếp Côn Luân, Quỷ Sát phủ này thật sự yên tâm, cũng không sợ thiếu phủ chủ của bọn hắn chết ở chỗ này.”

Bóng người áo đen mở miệng nói.

Giọng nói trầm thấp, có chút khàn khàn.

“Ta đoán quỷ nô bên cạnh Quỷ Vương đang ở bên cạnh bảo vệ hắn, nếu không Nhiếp Côn Luân sẽ không xuất hiện, bất quá sứ giả cảm thấy chuyện này như thế nào?”

Đoàn Thanh Nhai mở miệng nói.

“Đoàn phó lâu chủ, lần này ta chỉ phụng mệnh lâu chủ đến đây trợ giúp ngươi, hết thảy nghe theo ngươi an bài.”

Thân ảnh đeo mặt nạ kia mở miệng nói.

“Vậy liên hợp Quỷ Sát phủ giải quyết Thanh Long Hội trước, xin sứ giả báo tin tức cho lâu chủ.”

Đoàn Thanh Nhai mở miệng nói.

“Được rồi!”

Bóng người gật đầu.

Thân hình nhanh chóng lướt ra ngoài động.

Sau đó Đoạn Thanh Nhai cũng từ trong động đi ra, hần nhìn bóng người biến mất, ánh mắt hiện lên một chút khác thường.

“Tất cả đều để cho ta quyết định, vậy sao còn phải người đến đây?”

“Không nghĩ tới làm đệ nhất phó lâu chủ nhiều năm như vậy vẫn không chiếm được sự tín nhiệm của lâu chủ.”

“Nếu đã như vậy, có lẽ ta có thể lựa chọn khác.”

Đoạn Thanh Nhai thì thào nói.

Trong lúc nói chuyện hần nhanh chóng đi về một hướng khác.

Ở Sơn Hà môn, Tô Thần khoanh tay đứng nhìn dãy núi xa xa.

“Không nghĩ tới sư đệ chinh hợp Sơn Hà Môn nhanh như vậy, thật sự khiến cho sư tỷ bội phục.”

Trên một tòa tháp cao, Mộ Dung Khinh Trần nhìn Tô Thần đang đứng vắt tay sau lưng nói.

“Sơn Hà Môn không lớn, vị trí chương giáo cũng không khó ngồi.”

“Xem khí tức trên người sư tỷ hần là đã đột phá đến Luyện Phách cảnh, không biết vì sao sư tỷ đột phá Luyện Phách cảnh vào lúc này?”

Tô Thần xoay người nhìn Mộ Dung Khinh Trần nói.

Từ trước hần đã cảm giác được thực lực của Mộ Dung Khinh Trần sớm nên bước vào Luyện Phách cảnh.

Nhưng mà nàng chậm chạp không có đột phá.

Hôm nay khi hần bước vào Luyện Phách cảnh, trở thành chương giáo thì Mộ Dung Khinh Trần mới đột phá, không biết

là vô tình hay cố ý.

“Ta sẽ rời đi!”

“Sau hôm nay, có lẽ Lĩnh Nam quận sẽ loạn.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Sau hôm nay, Lĩnh Nam quận sẽ loạn?”

Tô Thần khẽ cau mày.

Nhưng trong lòng lại đột nhiên nhớ tới.

Nếu có chuyện xảy ra, hẳn là chuyện Hách Liên Tiểu Yêu nói hôm nay có người muốn ra tay với Thanh Long Tự.

Thượng Quan Kim Hồng còn bị kéo đi làm trợ thủ.

Xem ra Mộ Dung Khinh Trần biết chuyện này, cho nên mới nói Lĩnh Nam quận sau hôm nay sẽ loạn.

Thanh Long Tự liên tiếp tử thương mấy vị cao tăng, tất nhiên sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ lật tung Lĩnh Nam quận.

Nhìn Tô Thần trầm tư, Mộ Dung Khinh Trần khẽ động:

“Ngươi không muốn hỏi là chuyện gì sao, hiện giờ ngươi là chương giáo Sơn Hà Môn.”

Lĩnh Nam quận loạn đối với ngươi mà nói cũng không phải một tin tức tốt.”

“Ngươi có biết vì sao trước đó ta không ủng hộ ngươi trở thành chương giáo không?”

“Đó là bởi vì Lĩnh Nam quận loạn, Sơn Hà môn cần có cường giả tọa trấn mới có thể an ổn.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

Thời gian gần đây Tô Thần đã hoàn toàn củng cố địa vị của mình ở Sơn Hà Môn.

Bắt đầu đề bạt thế hệ trẻ ở Sơn Hà Môn, so với Sơn Hà Môn trước kia đã có thêm chút phần chấn và dũng mãnh.

Nhưng mà hiện tại không phải lúc.

“Mộ Dung sư tỷ, mặc kệ như thế nào, ta đều nợ người hai ân tình!”

“Một là người giúp ta ngồi lên vị trí phong chủ, hai là người đưa ta Vô Cực Đan.”

Hai ân tình này, trong tình huống nhất định người có thể sử dụng.

“Người nên biết rằng vị trí chương giáo Sơn Hà môn này không phải khởi điểm của ta.”

Tô Thần nhìn Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Chương giáo Sơn Hà môn chương giáo không phải khởi điểm của người.”

Mộ Dung Khinh Trần nhìn Tô Thần, lúc này nàng đã không thấu Tô Thần nữa.

Đương nhiên cũng không hiểu ý trong lời nói của Tô Thần.

Không biết tầm quan trọng của hai ân tình này.

“Đúng rồi, người Trường Hận cung muốn gặp người.”

“Nếu như người không muốn gặp ta sẽ giúp người đuổi nàng đi.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Vị điện chủ mới của Trường Hận cung, Cẩm Ma Mai Huyền Sương, nàng muốn gặp ta?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

Điện chủ mới của phân điện Trường Hận Cung Lĩnh Nam quận đã sớm đến, chỉ là bị những chuyện khác lấn át cho nên

mới không có ai chú ý.

Nhưng Tô Thần bên này biết được.

Vị này sau khi tiến vào Trường Hận cung giống như biến mất, không có bất kỳ động tĩnh gì.

“Không phải, người muốn gặp người là Mạnh Thần Thông, một trong nhị lão hậu điện Trường Hận Cung.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Mạnh Thần Thông này có thực lực như thế nào?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

“Thực lực của Mạnh Thần Thông thấp nhất cũng phải ở Thần phách hợp nhất, có khả năng đạt tới Thiên Nhân cảnh.”

“Cụ thể ra sao ta không có biết.”

Mộ Dung Khinh Trần lắc đầu nói.

“Cao thủ như vậy sao lại muốn gặp ta?”

Tô Thần có chút khó hiểu hỏi.

“Đoán chừng là ý của Cầm ma kia, Mạnh Thần Thông là một trong nhị lão hậu điện Trường Hận cung, lần này đến Lĩnh Nam quận đoán chừng là để bảo hộ nàng.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

Chương 271: Mộ Dung Khinh Trần rời đi, Thiên Hạc giáo (2)

....

Khi nói đến Mai Huyền Sương, giọng điệu của Mộ Dung Khinh Trần có chút nặng nề, xem ra giữa hai người có chút ân oán.

“Có thể là cường giả Thiên Nhân cảnh, ta đây phải gặp!”

Ánh mắt Tô Thần lóe sáng.

Hắn muốn xác nhận xem có phải Mạnh Thần Thông đã đạt tới Thiên Nhân cảnh hay không.

Thời điểm này có nhân vật như vậy tới Lĩnh Nam quận, hắn cần phải phải chú ý.

“Cường giả Thiên Nhân cảnh còn một vị tới từ Kinh sư, bất quá tốt nhất ngươi không nên gặp vị kia, vị kia ra tay tâm ngoan thủ lạt, tốt nhất tránh đi.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Sư tỷ, cường giả Thiên Nhân cảnh ngươi nói là Cửu U Thần Quân sao?”

Tô Thần biết được tên này từ Mộ Dung Khinh Trần lúc trước.

Mộ Dung Khinh Trần gật gật đầu.

“Đa tạ sư tỷ báo cho, sư tỷ, bao giờ ngươi rời đi.”

“Vào hôm nay!”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Gấp vậy sao?”

Tô Thần không khỏi sửng sốt.

“Tứ hoàng huynh sợ ta ở chỗ này liên lụy quá nhiều, để cho ta tránh đi.”

Mộ Dung Khinh Trần trầm giọng nói.

Thật ra nàng tạm thời không muốn trở về, hoàng tộc tranh đấu quá gay gắt.

“Đây là lệnh bài của ta, thời điểm ngươi tới Kinh sư có thể dùng nó để tìm ta.”

Mộ Dung Khinh Trần lấy ra một lệnh bài bằng ngọc đưa cho Tô Thần.

“Đa tạ sư tỷ, ta sẽ đến Kinh sư!”

Tô Thần nhận lấy lệnh bài bỏ vào trong ngực, nói.

“Vậy ta ở Kinh thành chờ ngươi!”

Mộ Dung Khinh Trần nói xong xoay người rời đi.

“Cả người hoàng thất cũng muốn rời đi, xem ra lần này liên lụy rất rộng.”

Tô Thần nhìn Mộ Dung Khinh Trần rời đi, trong lòng thầm nghĩ.

Lúc này Lệ Thiên Hành xuất hiện.

“Chương giáo, người của Thiên Hạc giáo xuất hiện chung quanh Sơn Hà môn chúng ta?”

Lệ Thiên Hành ngưng trọng nói.

Thiên Hạc Giáo và Sơn Hà Môn bọn họ là láng giềng, trước đó vẫn có xung đột, hiện giờ xuất hiện chung quanh Sơn Hà Môn chắc chắn có ý đồ gì đó.

“Là người nào bên Thiên Hạc giáo?”

Tô Thần hỏi.

“Tạm thời chỉ là đệ tử bình thường, không có cao thủ Thiên Hạc giáo.”

Lệ Thiên Hành nói.

“Trước tiên giám thị, nhìn xem hướng đi của bọn họ, người phái người xuống chân núi mua ít tin tức về cao tầng Thiên Hạc giáo từ Kim Phong Tế Vũ Lô.”

“Một khi có động tĩnh, chúng ta không ngại tiên hạ thủ vi cường.”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Mặc dù thực lực của Sơn Hà Môn hơi yếu nhưng chỉ cần bên Tô Thần hấn mạnh là được.

...

Ở Lăng Nguyệt Kiếm Phái.

Trên bậc thềm đá dưới chân núi có một đoàn người đang đi lên.

Đi phía trước nhất chính là một hòa thượng bạch mi, bên cạnh hắn là Không Văn đại sư của Thượng Chân Thiên Tự.

Về phần năm người phía sau thì mặc áo bào xám kín mít, không rõ bộ dạng.

Đoàn người nhanh chóng tiến về phía trước.

Trên một núi đá không xa.

Thượng Quan Kim Hồng, Bạch Sầu Phi và Hách Liên Tiểu Yêu đang nhìn đoàn người đi trên bậc thang.

“Không nghĩ tới lần này dẫn đội lại là Huyền Chân đại sư, cao tăng bậc Huyền.”

“Huyền Chân đại sư, một trong năm cao tăng bậc Huyền của Thanh Long Tự.”

“[Chân Văn Kiến Trí Khôn] chính là năm đại cao tăng của [Thanh Long Tự], nghe đồn là năm người có địa vị cao nhất bên dưới viện thủ, Pháp vương.”

“Huyền Chân đại sư xếp thứ nhất trong năm đại cao tăng, nghe nói có thể đã đạt tới Thiên Nhân cảnh.”

Hách Liên Tiểu Yêu mở miệng nói.

Nghe vậy, ánh mắt Thượng Quan Kim Hồng cùng Bạch Sầu Phi ngưng tụ.

Nếu Huyền Chân đại sư đạt tới Thiên Nhân cảnh, như vậy thực lực của Thanh Long tự sẽ vô cùng khủng bố.

Thanh Long tự có năm đại viện thủ, ba đại Pháp vương, cuối cùng là phương trượng Thanh Long tự.

Cao tăng bậc Huyền có thể đạt tới Thiên Nhân cảnh, như vậy viện thủ cùng Pháp Vương và phương trượng, ít nhất cũng phải Thiên Nhân cảnh.

Nói như vậy, Thanh Long Tự có ít nhất là mười cường giả Thiên Nhân cảnh.

Đây vẫn chỉ là bề ngoài, không bao gồm những cao tăng ẩn thế kia.

“Không hổ là thế lực đại biểu Kim Cương phái Mật Tông, chỉ có thể dùng một chữ để hình dung, chính mạnh.”

Hách Liên Tiểu Yêu tiếp tục nói.

Lúc hắn nói chuyện ánh mắt chú ý tới biểu cảm của Thượng Quan Kim Hồng và Bạch Sầu Phi.

Phát hiện hai người chỉ cảm thấy kinh ngạc đối với khả năng Huyền Chân hòa thượng là Thiên Nhân cảnh.

Sau đó lại bình tĩnh như cũ.

“Rốt cuộc thế lực đằng sau Kim Phong Tế Vũ Lâu mạnh đến mức nào?”

Hách Liên Tiểu Yêu thầm nghĩ trong lòng.

“Cho dù Huyền Chân đạt tới Thiên Nhân cảnh, với thực lực của Cửu U Thần Quân bắt lấy hắn cũng không thành vấn đề, có thể không cần chúng ta ra tay.”

Bạch Sầu Phi nhẹ giọng nói.

“[Thanh Long Tự] tới đây hắn là phải đảm bảo, nói không chừng còn có người.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Vậy chúng ta cũng đi thôi, ta cũng rất muốn xem Thiên Nhân cảnh giao thủ.”

Thượng Quan Kim Hồng mở miệng nói.

Thực lực của hắn là Thần phách hợp nhất cảnh, quan sát cao thủ Thiên Nhân cảnh giao thủ đối với hắn rất có lợi.

“Đi thôi!”

Hách Liên Tiểu Yêu mang theo hai người rời đi.

Bên trong Lăng Nguyệt kiếm phái.

Một ít thi thể đã được người Thượng Chân Thiên Tự sửa sang lại, đặt trong một đại điện.

Hôm nay mùa đông đã bắt đầu, thời tiết có chút rét lạnh, thi thể để mấy ngày không có bất kỳ vấn đề gì.

Chương 272: Một trong năm đại cao tăng, Huyền Chân đại sư

....

Đoàn người nhanh chóng tiến vào trong Lăng Nguyệt Kiếm Phái.

Kiến trúc không hề bị phá hủy.

Có thể thấy được tình hình chiến đấu lúc đó là Lăng Nguyệt Kiếm Phái thuộc về phương bị tàn sát.

Trên một mái điện.

Cửu U Thần Quân một thân áo đen nhìn về phía chủ điện.

Tử Hàn Nguyệt cũng một thân áo đen, trên mặt đeo mạng che mặt.

Ở phía sau nàng là một lão nhân mặc trường bào màu xám chống quái trượng.

Phía sau Cửu U Thần Quân còn có mấy người, trong đó Phi Long Tôn Giả nổi bật nhất.

Về phần bốn người Tử Đàn cung thì vẻ mặt nghiêm túc nhìn một đoàn người đang tiến vào quảng trường Lăng Nguyệt Kiếm Phái.

“Nghe đồn lão lừa trọc Huyền Chân kia có khả năng đã bước vào Thiên Nhân cảnh.”

“Tử Đàn Cung, đối thủ của các người tới rồi, có thể hoạt động gân cốt đó, các người sẽ không để Thần Quân đại nhân

động thủ đi!”

Lúc này Phì Long Tôn Giả mở miệng nói.

Nam tử Tử Đàn Cung cầm đầu, ánh mắt ngưng trọng, gạt đầu với ba người bên cạnh.

“Chúng ta giúp Thần Quân đại nhân thăm dò Thanh Long Tự trước.”

Trong lúc nói chuyện, bốn người Tử Đàn Cung vọt khỏi mái điện.

Bọn họ không che giấu danh tính của mình.

Tăng nhân bước vào Lăng Nguyệt Kiếm Phái vẫn luôn cảnh giác.

Khi nhìn thấy bốn người lao ra.

Ánh mắt Không Văn đại sư trở nên lạnh lẽo.

“Không nghĩ tới Tử Đàn Cung trốn ở tái ngoại cũng dám tham dự chuyện này, thật sự muốn chết.”

Không Văn hòa thượng lạnh lùng nói, không hề mang gương mặt hiền lành mà tràn ngập sát ý.

“Giết!”

Nam tử cầm đầu quát to một tiếng, bàn tay giơ lên, hàn quang từ trong tay hắt bắn ra.

Lúc hàn quang bắn ra, một tên nam tử bên cạnh hắt nhanh chóng vọt thẳng tới Huyền Chân hòa thượng đi ở giữa.

Mục đích chủ yếu của bọn họ là đối phó với Huyền Chân hòa thượng.

Bàn tay người xuất thủ thò ra, một cổ huyết sát chi khí ngưng tụ trong bàn tay.

Tử Đàn cung chính là môn phái ma đạo, công pháp tu hành cũng là công pháp ma đạo, ra tay tàn nhẫn, tràn ngập tà khí.

“Yêu nhân ma đạo muốn chết!”

Lúc này, một tráng hán dáng người khôi ngô bên cạnh Huyền Chân bước ra chặn mấy người Tử Đàn Cung lại.

Hàn mang bay tới va chạm vào thân thể đối phương phát ra tiếng leng keng.

Tăng bào vỡ nát lộ ra một làn da màu vàng kim.

Ầm!

Trong nháy mắt tăng nhân bước ra ngăn trở hàn quang này.

Hắn giơ tay tung ra một quyền.

Nắm tay có khí kinh màu vàng va chạm với bàn tay công kích.

Ầm!

Thân thể hai người đồng thời bạo lui ra.

“Tại hạ Thanh Long tự, tọa hạ của Huyền Chân thiên sư Không Minh, tiến đến diệt sát yêu nghiệt Tử Đàn cung!”

Lúc Không Minh nói chuyện, thân thể đã vọt tới lần nữa, bàn tay vỗ một chưởng, khí kinh màu vàng kim lưu chuyển trong lòng bàn tay hóa thành một con kim long.

“Cầm long công!”

Một chiêu vừa ra, tiếng long khiêu rung trời giống như bài giang đảo hải oanh kích về phía nam tử Tử Đàn Cung.

Chưởng lực hùng hậu giống như sóng lớn.

Nam tử Tử Đàn Cung biến sắc, đột nhiên xoay người tránh né một kích này.

Sau đó bàn tay hóa thành đao chém ra.

Đao quang trản ngập huyết sát chi khí.

“Chết!”

Không Minh hòa thượng ra tay, thân hình vững chãi, kim quang trản ngập bên ngoài cơ thể cứng rắn tiếp nhận một kích này.

Đình!

Chưởng đao ẩn chứa huyết sát chi khí va chạm với thân thể đối phương phát ra tiếng kim loại va chạm.

“Cẩn thận!”

Người cầm đầu Tử Đàn Cung biến sắc, mở miệng nói.

Lúc này một người Tử Đàn Cung khác lập tức vọt ra, trong tay xuất hiện một thanh trường đao.

Trường đao tản ra khí kinh nóng bỏng.

Một đao xé rách không khí, thế như xuyên qua hư không.

Lúc này Không Văn hòa thượng ra tay, một cổ khí kinh xuất hiện trong bàn tay hắn.

Hắn giơ tay bắt lấy thanh đao.

Thanh đao mang theo khí kinh nóng bỏng chỉ có thể chém về phía Không Văn hòa thượng.

Về phần Không Minh dùng thân thể ngăn cản chưởng đao thì lộ vẻ dữ tợn.

“Kim cương nộ!”

Khí kinh trên thân thể khôi ngô của hắn tăng vọt, một cánh tay thô to trực tiếp bắt lấy bàn tay đối phương.

Rắc!

Trong khoảnh khắc bắt được hắn liền dùng sức kéo cánh tay đối phương xuống.

Máu tươi bắn tung tóe.

Người Tử Đàn Cung phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Không Minh hòa thượng thắng thế không buông tha người, hai tay đan nhau nện xuống.

Lực lượng to lớn từ hai tay truyền vào đầu đối phương.

Bụp!

Máu tươi cùng não trắng phun ra.

Vừa giao thủ, Tử Đàn cung, liền tổn thất một người.

“Giao thủ rất kịch liệt nha!”

Trong bóng tối, Hách Liên Tiểu Yêu thấy cảnh tượng này mở miệng nói.

Ánh mắt Bạch Sầu Phi ngưng tụ, thần sắc Thượng Quan Kim Hồng bình đạm.

Mấy người giao thủ đều là Luyện Phách cảnh, đối với hắn mà nói không có gì đáng xem.

Chương 273: Cứu U Thần Quân, Kim Cương Hàng Long Chương

....

Đứng trên mái lầu các.

Ánh mắt Cứu U Thần Quân không chút dao động.

“Xem ra năm người phía sau hẳn là võ tăng bậc “Không” Luyện Phách cảnh của Thanh Long tự.

Chẳng lẽ Thanh Long Tự các người không sợ mấy người này chết sao?”

“Người của Tử Đàn Cung cũng thật phế, giao thủ cùng cảnh giới mà lại bị người ta đánh nổ tung.”

Phì Long Tôn Giả lạnh giọng nói.

Sắc mặt Tử Hàn Nguyệt ngưng trọng hướng về Cứu U Thần Quân, khom người nói:

“Thần Quân đại nhân, ngoại giới đồn rằng Huyền Chân hòa thượng đã bước vào Thiên Nhân cảnh, đại nhân có cảm giác được thực lực của đối phương không?”

“Quả thật đạt tới Thiên Nhân cảnh, bất quá còn chưa vượt độ nhất nạn, không đáng lo.”

“Nếu như tam đại Pháp Vương tới thì có lẽ ta còn có thể kiên ky chút.”

Giọng nói âm lãnh của Cứu U Thần Quân vang lên bên tai bọn họ.

Ầm!

Ở bên này, nam tử xuất đao va chạm với Không Văn hòa thượng.

Khí kinh cuồng bạo lưu chuyển.

Hai bên đồng thời lùi lại.

Bàn tay nam tử cầm đao hơi run rẩy.

Ánh mắt ngưng trọng nhìn chăm chăm Không Văn hòa thượng.

Về phần Không Văn hòa thượng thì sắc mặt vẫn bình thường.

Ầm!

Chỉ là bọn họ dừng tay nhưng bên Không Minh hòa thượng lại không dừng tay, nắm đấm hướng về phía người cầm đầu Tử Đàn cung.

“Giết!”

Lúc này bên Tử Đàn cung có một nam tử bước ra.

Huyết khí quanh thân như rồng, gân cốt cơ bắp phồng lên, huyết sát chi khí tràn ngập quanh thân, quần áo rách ra để lộ thân thể màu đồng.

Hắn bước đi làm cho nền đất vỡ ra, huyết khí va chạm với không khí phát ra tiếng xèo xèo.

Xem ra giống như Không Minh, tên này là một võ giả kiêm thể tu Luyện Phách cảnh.

Ầm!

Không Minh hòa thượng xoay người, khí kinh vàng kim tăng vọt, trông hẳn giống như chuông vàng.

Keng!

Thân thể hai người va chạm vào phát ra tiếng nổ vang.

Gào!

Sau đó hai người đồng thời gằm nhẹ.

Một bên huyết sát chi khí nồng đậm, một bên kim quang sáng chói.

Toàn lực bộc phát lại va chạm cùng một chỗ.

Trong nháy mắt hai người bị luồng khí lãng này chấn cho lùi lại.

Bên kia, nam tử cầm đao hung ác chém ra một đao, lúc này huyết quang trên thân đao đã biến mất thay bằng một sợi tơ màu đỏ.

Không Văn hòa thượng biến sắc.

Thân hình cấp tốc thoái lui, muốn tránh một đao này.

Nhưng tốc độ của một đao quá nhanh.

Ở phía sau Không Văn, một tên tăng nhân thấy thế liền phóng lên cao, Phục Ma Côn xuất hiện trong tay trực tiếp oanh kích thanh đao.

Nhưng người cầm đột nhiên hạ thấp thân hình hóa thành một đạo huyết quang.

Sau đó xuất hiện trước mặt Không Văn hòa thượng đã lui kia.

Xi!

Huyết quang lướt qua, Không Văn bị một đao cắt thành hai đoạn.

Máu tươi bắn tung tóe.

Không Văn hòa thượng thảm bại.

“Người của Tử Đàn Cung chịu thiệt thòi trước để cho Không Văn hòa thượng buông lỏng cảnh giác, rồi tung một đòn lôi đình chém giết đôi phương, cao thủ ma đạo thật sự giảo hoạt đa đoan.”

Xa xa, Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Trên thế giới này không có chính tà, chỉ có mạnh yếu.”

Thượng Quan Kim Hồng lạnh giọng nói.

Nghe vậy, Hách Liên Tiểu Yêu không nói gì nữa.

“Tìm chết!”

Tên hòa thượng vùng Phục Ma Côn giận dữ, Phục Ma Côn trong tay quấy lên gió lốc trực tiếp oanh kích đôi phương.

Khí kinh tràn ngập cả khu vực.

Ba người tên hòa thượng còn lại cởi áo choàng trực tiếp ra trận.

Hiện tại không phải là lúc đơn đả độc đấu.

Cả ba đồng loạt giết về phía nam tử cầm đao, môn phối hợp với hòa thượng thi triển Phục Ma Côn chém giết.

Oanh!

Đúng lúc này bỗng có bốn bóng người xuất hiện, dáng vẻ đều rất khôi ngô.

Bọn họ cầm bốn cái rìu trong tay.

Bắt đầu thô bạo công kích ba tên hòa thượng.

Một trong ba tên hòa thượng đột nhiên thoát khỏi đội ngũ công kích bốn người vừa xuất hiện này.

Khí tức quanh thân trực tiếp từ Luyện Phách cảnh đột phá đến Thần phách hợp nhất.

“Thanh Long Tự, cao thủ bậc “Không” Không Tính hòa thượng, cường giả Thần phách hợp nhất!”

Hách Liên Tiểu Yêu mở miệng nói.

Bàn tay Không Tính nâng lên nắm chặt tung một quyền đánh tới, khí kinh cuồng bạo hình thành lồng khí khổng lồ bao phủ bốn người.

Công kích của bốn người cũng bị lồng khí áp chế phải dừng lại.

“Tứ đại tử thi dưới trướng Phì Long Tôn Giả.”

“Chém giết các người trước sau đó lại chém giết Phì Long.”

Không Tính hòa thượng một quyền ngăn trở bốn người này, sau đó thân hình nhanh chóng lui lại giờ tay vẫy một chưởng.

Bát Nhã Kim Cương Chưởng.

Ầm!

Chưởng ấn kim sắc công kích bốn người.

Keng!

Bốn người bị chưởng ấn đánh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi.

“Phì Long Tôn Giả, nếu người không ra tay thì bốn thủ hạ của người sẽ phải chết!”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Phì Long Tôn Giả nói.

“Bốn tên phế vật!”

Thân hình mập mạp của Phì Long Tôn Giả nhanh chóng lao ra, khí kinh quanh thân bắt đầu co lại.

Thịt mỡ trên thân hần biến mất, trong nháy mắt thân thể Phì Long Tôn Giả tràn ngập cơ bắp giống như một gốc cây già.

Khí kinh xung quanh cuồng bạo tạo thành một cơn lốc.

“Không Tính, khẩu khí thật lớn, để ta xem ngươi giết ta như thế nào!”

Ầm!

Hần tung ra một quyền.

Không Tính thấy thế găm nhẹ một tiếng.

Sư tử hồng.

Thanh âm to lớn vang dội hình thành một luồng sóng âm dội thẳng về phía Phì Long Tôn Giả.

Phì Long Tôn Giả dùng năm tay đánh tan sóng âm.

Sóng âm va chạm với năm tay tán loạn, hình thành sóng khí chấn nát kiến trúc của Lăng Nguyệt Kiếm Phái xung quanh.

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu.

Không Tính hòa thượng nhìn thấy năm đấm của Phì Long Tôn Giả, thân hình xoay chuyển vọt thẳng tới, bàn tay lướt qua năm đấm hóa thành trảo.

Mười ngón tay chộp về phía cổ tay đối phương.

Ầm!

Khí kinh ở cổ tay Phì Long Tôn Giả tăng vọt, năm tay chuyển hướng va chạm với bàn tay.

Thân hình hai người bạo lui.

“Phì Long Tôn Giả, không nghĩ tới ngươi còn dám xuất hiện ở chín quận phương bắc ta, năm đó ngươi nhưng bị

Thanh Long Tự đuổi giết trốn khỏi chín quận phương bắc!”

Không Tính nhìn Phì Long Tôn Giả, lạnh giọng nói.

“Lần này Thanh Long Tự các người có thể tồn tại hay không còn chưa biết đây, bất quá hôm nay các người phải chết.”

Phì Long Tôn Giả âm lãnh nhìn Không Tính.

Lúc này, bốn người bị thương kia đang ngăn cản hai tên tăng nhân ra tay.

Hiện trường chỉ còn lại Huyền Chân hòa thượng và người cầm đầu Tử Đàn cung.

“Huyền Chân hòa thượng, hai mươi năm trước chúng ta từng giao thủ một lần, khi đó ngươi đột phá đến Thần phách hợp nhất.”

“Hôm nay ta muốn nhìn xem rốt cuộc ngươi có đạt tới Thiên Nhân cảnh hay không.”

Người cầm đầu Tử Đàn Cung mở miệng nói.

Từ trong lời nói có thể biết được hai người đã từng giao thủ.

“Tiêu Mộ Phàm, năm đó ngươi có thể thoát khỏi tay lão nạp, hôm nay ngươi không đi được, nhưng ta rất muốn là vị nào từ Kinh sư đến.”

Huyền Chân hòa thượng không ra tay, ánh mắt nhìn về phía Cửu U Thần Quân.

“Khắc khắc, ngươi rất muốn biết là ai tới sao?”

Đúng lúc này một âm thanh trầm thấp vang lên, sau đó một bóng dáng màu đỏ vọt đến.

Huyết khí không lồ trực tiếp áp chế mọi người.

Huyền Chân hòa thượng thấy thế sắc mặt đại biến, khí kinh trên người lập tức lưu chuyển vô một chương.

Tiếng long ngâm cuồng bạo từ bàn tay hắn bộc phát.

Theo tiếng long ngâm là một cự long ngưng tụ bởi khí kinh cuồng bạo phóng lên trời.

Kim Cương Hàng Long Chương!

Đồng tử của Hách Liên Tiểu Yêu đang quan chiến nhiên co rút lại, mở miệng nói.

Chương 274: Thanh Long tam độ, giết chết Huyền Chân hòa thượng?

....

Cửu U Thần Quân ra tay.

Huyền Chân hòa thượng lập tức đánh ra một chưởng.

Cự long khí kinh rít gào vùng trảo công kích Cửu U Thần Quân.

Ầm!

Cửu U Thần Quân thò tay đánh nát long trảo rồi lướt sang một bên.

Còn Huyền Chân thì bị lực phản chấn chấn đến lui về phía sau vài bước, rên rỉ một tiếng, có mạch máu trong bàn tay bị vỡ, máu tươi chảy ra.

Nhưng sau đó nhanh chóng ngưng chảy.

“Cửu U Thần Quân, không nghĩ tới là người đến.”

Huyền Chân hòa thượng nhìn Cửu U Thần Quân xuất pctXXfGll trong ánh mắt mang theo sự kiêng kỵ.

“Người không phải muốn bốn tọa ra tay sao? Bốn tọa liền ra tay.”

“Huyết dịch trong cơ thể người không tẻ, hút khô người, có lẽ thực lực bốn tọa còn có thể tiến bộ một chút!”

Cửu U Thần Quân nhìn chăm chăm Huyền Chân hòa thượng.

Huyền Chân hòa thượng nhường mảy, hai chân chấn động, trực tiếp giẫm ra một cái hố sâu trên mặt đất.

Sau đó có một cỗ khí kinh mênh mông từ trong thân thể hắn trào ra, ánh mắt lóe sáng, gầm nhẹ một tiếng.

Kim Cương Bất Diệt Quyền!

Ầm!

Mặt đất dưới chân hắn sụp đổ, cả người cuồng bạo bắn tới, nắm tay hóa thành một quyền ấn kim sắc, phát tán ra khí tức cuồng bạo.

Nắm tay trực tiếp đánh về phía Cửu U Thần Quân.

“Một kích này đạt tới Thiên Nhân nhất nạn thông thường, nhưng đối với ta mà nói thật sự không chịu nổi!”

Cửu U Thần Quân lạnh giọng nói.

Thân hình như quỷ mị biến mất dưới quyền ấn.

Sau đó một bàn tay huyết sắc thò ra từ một chỗ khác trực tiếp chộp về phía đầu Huyền Chân hòa thượng.

Tốc độ cực nhanh, chỉ nhìn thấy một đạo huyết quang.

Sắc mặt Huyền Chân hòa thượng không có biến hóa, quyền ấn xoay chuyển giống như đang chờ đợi một trào.

Ầm!

Hai cỗ lực lượng va chạm hình thành một luồng khí xoáy kèm theo tiếng nổ lốp bốp.

Thân hình Cửu U Thần Quân hiện rõ.

“Không linh chi cảm, không nghĩ tới vừa bước vào Thiên Nhân cảnh mà ngươi đã lĩnh ngộ Không linh chi cảnh, cảm

giác được phương hướng công kích của ta!”

Cửu U Thần Quân nhìn Huyền Chân hòa thượng, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lúc này Tử Hàn Nguyệt nghe thấy Không linh chi cảnh, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Long bà.

“Tiểu thư, Không linh chi cảm chính là khiến cảm giác của bản thân đạt tới một mức độ cực kỳ linh động, bằng sự linh động có thể phán đoán dấu vết chiêu thức của đối phương trong nháy mắt, nghe đồn cho dù bước vào Thiên Nhân cảnh cũng không nhất định có thể lĩnh ngộ Không linh chi cảm.”

Long bà đứng phía sau Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Như vậy sao? Vậy chắc chắn là Thanh Long Tự không chỉ phái hắc đến đây, hắc còn có cao thủ khác.”

“Có lẽ đây là một ván cược mà đối phương thiết lập cho chúng ta.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

Bọn họ có thể thiết cược cho [Thanh Long Tự] thì đối phương cũng có thể thiết cược ngược lại.

Ánh mắt Long bà ngưng tụ.

“Nếu có cao thủ tới ngăn cản Cửu U Thần Quân, ta và Tiêu Mộ Phàm không ngăn được Huyền Chân hòa thượng.”

Long Bà lo lắng nói.

Lúc này Thượng Quan Kim Hồng ở bên cạnh Hách Liên Tiểu Yêu chăm chú nhìn về phía Huyền Chân và Cửu U Thần Quân, ánh mắt nóng rực.

Hai tay bất giác nắm chặt.

Nếu như trong tay hắc có Long phượng kim hoàn.

Có lẽ có thể tham gia vào trận chiến này.

Chỉ là nếu hiện tại chế tạo song hoàn lần nữa căn bản chỉ là hữu hình vô ý.

Long phượng kim hoàn chân chính là một loại tử mẫu hoàn, xếp hạng thứ hai trên binh khí bằng giang hồ, có thể đoán được uy lực của nó như thế nào.

Hách Liên Tiểu Yêu cảm giác được khí tức trên người Thượng Quan Kim Hồng biến hóa.

“Thượng Quan Kim Hồng muốn đánh một trận, nhưng hắn chỉ mới Thần phách hợp nhất, còn chênh lệch lớn so với đối phương.”

Hách Liên Tiểu Yêu trầm nghĩ.

Không nói tới Cửu U Thần Quân, chỉ riêng Huyền Chân hòa thượng, một tên cường giả lĩnh ngộ Không linh chi cảm.

Thượng Quan Kim Hồng muốn bằng dùng tu vi Thần phách hợp nhất đối kháng Huyền Chân hòa thượng là chuyện không có khả năng.

Không để ý Thượng Quan Kim Hồng nữa.

Hách Liên Tiểu Yêu tiếp tục quan sát trận chiến.

Huyền Chân hòa thượng cũng không ra tay với Cửu U Thần Quân.

Tuy rằng hắn lĩnh ngộ Không linh chi cảm nhưng đối chiến với Cửu U Thần Quân hắn cũng không có phần thắng.

“Cửu U Thần Quân, lão nạp không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi cho rằng chỉ có mình ta đến đây sao?”

“Ba vị sư thúc, xin mời hiện thân.”

Huyền Chân hòa thượng lui về phía sau.

Lúc này có ba bóng người cấp tốc từ dưới chân núi vọt lên.

Ba bóng người này ba ba lão giả râu trắng, trên người mặc tăng bào màu xám, ba người sắc mặt khác nhau.

“A Di Đà Phật!”

Sau khi ba người xuất hiện đồng thời hành lễ nói.

“Thanh Long Tam Độ!”

Nhìn thấy ba lão tăng này, đồng tử Cửu U Thần Quân co lại.

Đây chính là cao tăng bậc “Độ” Thanh Long tự, rất nhiều năm chưa có người gặp qua.

Thực lực đạt tới Thiên Nhân nhất nạn.

Nhưng ba người này quanh năm sinh hoạt cùng một chỗ, tu hành Phục Ma Kim Cương Kinh của Thanh Long Tự, hơn nữa am hiểu một loại công pháp liên hợp tên là Kim Cương Phục Ma Quyền.

Ba người liên thủ có thể đối chiến với Thiên Nhân tam nạn.

“Không nghĩ tới là ba người này, có chút phiền toái rồi!”

“Ba người này liên thủ có thể ngăn chặn cường giả Thiên Nhân tam nạn, Cửu U Thần Quân có thực lực Thiên Nhân tam nạn nên muốn giết chết ba người này cũng có chút khó khăn.”

Hách Liên Tiểu Yêu ngưng trọng nói.

“Ba người này xuất hiện hoàn toàn có thể làm cho bên Cửu U Thần Quân không còn ưu thế.”

“Chẳng lẽ bên các ngươi không còn người khác?”

Thượng Quan Kim Hồng nhìn Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Hắn có chút hoài nghi.

Lực lượng thế này làm sao đối phó Thanh Long Tự.

“Bất quá chắc chắn bên này không có Thiên Nhân cảnh, bây giờ chúng ta không nên ra tay.”

Hách Liên Tiểu Yêu trả lời.

Tình huống hôm nay đối với bọn họ cực kỳ bất lợi.

Không ra tay là lựa chọn tốt nhất.

Lúc Thanh Long Tam Độ giằng co với Cửu U Thần Quân.

Huyền Chân hòa thượng nhìn chăm chăm Tiêu Mộ Phàm.

Bị Huyền Chân hòa thượng nhắm tới, Tiêu Mộ Phàm toát mồ hôi.

Tuy rằng lúc này Huyền Chân hòa thượng đã bị thương.

Nhưng đối phương là cường giả Thiên Nhân cảnh.

Thiên Nhân cảnh và Thần phách hợp nhất chỉ chênh lệch một cảnh giới thôi nhưng lại không thể nào vượt qua.

Thân thể có chút run rẩy.

Hắn cảm giác tính mạng của mình đang bị đe dọa.

“Long bà, trợ giúp Tiêu Mộ Phàm một chút, không thể để Tiêu Mộ Phàm chết ở chỗ này.”

Đứng trên mái, Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Long bà khom lưng rồi lập tức phóng lên cao.”

Còn Tử Hàn Nguyệt thì phát ra ám hiệu.

Hách Liên Tiểu Yêu biết là ám hiệu thông báo hắn động thủ, bảo đảm tính mạng của Tiêu Mộ Phàm Tử Đan Cung.

Bạch Sâu Phi thấy được sắc mặt của Hách Liên Tiểu Yêu thay đổi, cũng nhìn thấy Long bà từ một chỗ khác vọt lên.

“Đây là ám hiệu để cho ngươi ra tay!”

Bạch Sâu Phi mở miệng nói.

“Đúng vậy, không biết Thượng Quan tiên bối có thể hỗ trợ liên thủ ngăn cản Huyền Chân hòa thượng một chút hay không, chỉ cần ngăn trở để bọn họ dễ dàng rút lui thì đồ vật ta đáp ứng sẽ được đưa đủ!”

Hách Liên Tiểu Yêu nhìn Thượng Quan Kim Hồng nói.

Nghe Hách Liên Tiểu Yêu nói, Thượng Quan Kim Hồng lại hỏi:

“Nếu như giúp các người giết chết Huyền Chân hòa thượng này thì sao?”

Chương 275: Thượng Quan Kim Hồng muốn đột phá

....

Hách Liên Tiểu Yêu ngẩn ra.

Hắn không nghĩ tới Thượng Quan Kim Hồng lại nói ra lời thế này.

“Nếu Thượng Quan tiên bối có thể trợ giúp chúng ta giết chết Huyền Chân hòa thượng, như vậy thù lao gấp ba lần lúc trước.”

Hách Liên Tiểu Yêu mở miệng nói.

“Được!”

Thượng Quan Kim Hồng gật gật đầu.

Huyền Chân hòa thượng, Thiên Nhân cảnh đệ nhất nạn còn chưa vững, còn đang bị thương.”

Nếu như Thượng Quan Kim Hồng hắn còn không giết được đối phương thì hắn sẽ không gọi là Thượng Quan Kim Hồng.

Huống hồ hắn còn tính toán chuyện khác.

Àm!

Thân hình chợt lóe vọt về phía chiến trường.

Huyền Chân hòa thượng đang áp chế Tiêu Mộ Phàm.

Nhưng hắn lại không ra tay, khi nhìn thấy Long Bà và Thượng Quan Kim Hồng xuất hiện ánh mắt chợt lóe.

Đảo mắt nhìn hai người Long Bà và Thượng Quan Kim Hồng.

“Long bà của Hàn Nguyệt Giáo, Thượng Quan Kim Hồng của Kim Phong Tế Vũ Lô!”

“Hàn Nguyệt giáo thì ta còn hiểu, nhưng vì sao Kim Phong Tế Vũ Lô các người cũng tới đây.”

Ánh mắt Huyền Chân hòa thượng dừng lại trên người Thượng Quan Kim Hồng.

Trong mắt có chút kinh ngạc.

Chuyện một mình Thượng Quan Kim Hồng tiêu diệt Huyết Kỳ Môn đã truyền khắp Lĩnh Nam quận.

Người bên này đến Lĩnh Nam quận, đương nhiên phải hiểu rõ tình huống.

“Có người đã trả một mức thù lao mà chúng ta không thể từ chối.”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

Nghe Thượng Quan Kim Hồng nói, đồng tử Huyền Chân hòa thượng co lại, không nói gì nữa.

Khí kinh quanh thân lưu chuyển.

Cường giả Thần phách hợp nhất cảnh tâm trí rất kiên định, nếu đã lựa chọn chắc chắn sẽ không thay đổi.

“Sau khi giao thủ, nhanh chóng rút lui.”

Lúc này tiếng Long bà bỗng vang lên bên tai Thượng Quan Kim Hồng.

Ba người liên thủ chỉ có thể ngăn trở một lát cho nên cần nhanh chóng lui.

Ầm!

Lúc này Huyền Chân hòa thượng hít một hơi thật sâu, tiếng long ngâm hồ gầm từ trong cơ thể hần truyền ra.

Một cỗ khí kinh khủng bộc xuất hiện nhất thời tạo thành một vòng xoáy khổng lồ.

Thân hình Huyền Chân hòa thượng biến hóa, tứ chi bắt đầu cất cao, tiếng long ngâm hồ gầm càng vang dội, mãnh liệt hơn.

Kim Cương Long Hồ Thân!

Tiêu Mộ Phàm nhìn thấy, sắc mặt đại biến.

Đây chính là một loại công pháp công phòng nhất thể, công kích của Thần phách hợp nhất cảnh không có chút hiệu quả nào, hơn nữa quyền kinh của đối phương có thể đả thương toàn bộ bọn họ.

Àm!

Lúc này, người đầu tiên mà Huyền Chân hòa thượng công kích không phải Tiêu Mộ Phàm mà là Thượng Quan Kim Hồng.

Ánh mắt Thượng Quan Kim Hồng ngưng tụ.

Khí kinh trong cơ thể bộc phát, hần đánh ra một quyền.

Một cỗ khí kinh giống như thủy triều công kích đối phương.

Tiêu Mộ Phàm và Long bà nhìn thấy cảnh này, sắc mặt ngưng trọng.

Bọn họ không nghĩ tới Huyền Chân hòa thượng lại ra tay với Thượng Quan Kim Hồng trước.

Tiêu Mộ Phàm nhìn Long bà rồi xoay người trực tiếp thoát đi.

“Chuyện này...”

Đồng tử Long bà co rút lại.

Nàng không nghĩ tới Tiêu Mộ Phàm lại làm như vậy.

Chỉ là khi Tiêu Mộ Phàm lui về phía sau, Huyền Chân hòa thượng đang công kích Thượng Quan Kim Hồng đột nhiên thay đổi phương hướng tránh khỏi công kích khí kinh của Thượng Quan Kim Hồng.

Sau đó vọt tới Tiêu Mộ Phàm.

Tốc độ còn nhanh hơn trước một điểm.

Với thực lực của Thượng Quan Kim Hồng, hẳn muốn hạ gục trong thời gian ngắn là chuyện không có khả năng.

Cho nên Huyền Chân hòa thượng mới chuẩn bị dùng thế lôi đình vạn quân chém giết Tiêu Mộ Phàm trước, rồi mới đối phó Long bà cùng Thượng Quan Kim Hồng.

Tiêu Mộ Phàm không ngờ Huyền Chân hòa thượng xuất thủ với mình.

Nhưng tốc độ của đối phương quá nhanh, lực lượng cường hãn, nếu tiếp tục trốn thì lưng hẳn sẽ bị đánh xuyên qua.

Chỉ có thể dừng lại ứng phó, chân đạp mạnh xuống đất.

Thác Thiên Ma Công, Loạn Tinh Quyền!

Tiêu Mộ Phàm khẽ quát một tiếng, đánh ra một quyền, ma khí ngưng tụ thành ma tinh và chạm với bàn tay Huyền Chân hòa thượng.

Keng!

Bàn tay va chạm với nắm đấm, hai cổ lực lượng bùng nổ.

Một trận sóng khí nhấc lên tạo ra cuồng phong.

Đất và đá vụn bay cuồn cuộn bắn ra bốn phía.

Trong âm thanh bạo liệt có tiếng xương cốt vỡ vụn truyền ra.

Sau đó Tiêu Mộ Phàm kêu rên thảm thiết.

Cánh tay của hắn bị Huyền Chân hòa thượng đánh nát.

Sau khi một cánh tay vỡ vụn, Huyền Chân hòa thượng cũng không dừng lại, bàn tay hóa thành long trảo trực tiếp bắt lấy đầu Tiêu Mộ Phàm.

Xi!

Cái đầu bị bàn tay vặn xuống ném qua một bên.

Máu từ chỗ cổ cụt phun ào ào.

“Chết không đáng tiếc!”

Bạch Sầu Phi nhìn cảnh này mà lạnh giọng nói.

Sắc mặt Hách Liên Tiêu Yêu cũng khó coi.

Quả thật như Bạch Sầu Phi nói, người khác tới cứu hắn hắn lại muốn chạy trốn, làm sao có thể khiến người ta thương tiếc.

Keng!

Huyền Chân hòa thượng tiếp tục giơ hai ngón tay.

Hai tên cao thủ Tử Đàn Cung còn lại cả kinh, bị hai tên cao tăng Thanh Long Tự chém giết.

Trong lúc nhất thời, Thanh Long Tự chiếm thế thượng phong.

“Cùng ra tay!”

Chuẩn bị rút lui!”

Long bà vừa nói, quả trượng vừa quất thẳng về phía Huyền Chân hòa thượng.

Nhưng lúc này Thượng Quan Kim Hồng lại xuất hiện trước mặt nàng.

Điều này làm cho Long bà ngần ra.

“Huyền Chân hòa thượng giao cho ta, người đi xử lý những người khác.”

Thượng Quan Kim Hồng mở miệng nói.

“Cái gì!”:

Long bà kia nghe vậy ngậy ra, nàng không nghĩ tới Thượng Quan Kim Hồng muốn một mình đối phó với Huyền Chân hòa thượng.

Lúc nàng ngậy người thì Thượng Quan Kim Hồng đã giết tới.

Gần đây hần phỏng chế một kim hoàn, không có xuất thủ, kim hoàn phỏng chế chỉ có thể bộc phát một kích sau đó hư hao.

Cho nên khi đối phương lộ ra sơ hở hần mới có thể vận dụng, một kích tất sát.

Ầm!

Khí kinh trong cơ thể Thượng Quan Kim Hồng tăng vọt, một cỗ khí kinh khổng lồ phóng lên cao giống như trên mặt biển đột ngột xuất hiện sóng lớn mãnh liệt.

Thượng Quan Kim Hồng vọt nhanh tới tung ra một chưởng.

Ánh mắt Huyền Chân hòa thượng lạnh lẽo, đồng dạng đánh ra một quyền.

Thân thể Thượng Quan Kim Hồng chuyển dời, phương hướng bàn tay công kích chợt biến đổi.

Nhưng nắm đấm của Huyền Chân hòa thượng vẫn va chạm với bàn tay hắn.

Ầm!

Hai luồng khí lãng giao nhau.

Thân hình Thượng Quan Kim Hồng bị chấn lui.

Trên phương diện khí kinh, Thượng Quan Kim Hồng vẫn không bằng đối phương.

Ầm!

Huyền Chân hòa thượng xuất thủ, hắn đánh ra chuông một chuông, tạm thời Thượng Quan Kim Hồng chỉ có thể ngăn cản.

Lúc này Long bà đang giao thủ với hai cao tăng Luyện Phách cảnh của Thanh Long Tự.

Thân hình Long Bà giống như quỷ mị xuất hiện trước mặt hai người, quả trượng trong tay biến mất, hai tay vỗ về phía hai người.

Trong lòng bàn tay có âm phong trào ra xuyên thấu khí kinh, ấn vào ngực hai người.

Ầm! Ầm!

Thân thể hai người bay ngược ra ngoài, chỗ bị thương biến thành màu tím xanh.

Bàn tay Long bà này có độc.

Hai người bị đánh trúng độc, chỉ có thể dùng khí kinh ngăn chặn độc tố trước.

Lúc này Long Bà xuất hiện trước mặt hai người.

Quả trượng trong tay nháy mắt xuyên thấu trái tim cả hai.

Sau đó nàng tới chỗ Phì Long Tôn Giả liên thủ tấn công Không Tính.

Hai chọi một, xem ra không được bao lâu nữa Không Tính sẽ bị chém giết.

Huyền Chân hòa thượng đang giằng co với Thượng Quan Kim Hồng phần nộ.

Nắm tay có hư ảnh long hổ nện thẳng tới Thượng Quan Kim Hồng.

Hắn phải mau chóng giải quyết Thượng Quan Kim Hồng.

Thượng Quan Kim Hồng vùng từng quyền từng quyền ngăn cản, hồ khẩu như muốn nứt toác, xương cốt cánh tay cũng phát ra từng đợt tiếng lạo xạo.

Giống như có thể bị đánh nát bất cứ lúc nào.

Nhưng mà người khác không biết rằng lực lượng bên trong cơ thể Thượng Quan Kim Hồng đang được rèn luyện sau khi chịu từng đợt công kích.

Hắn cảm giác mình sắp đột phá.

Sở dĩ hắn muốn đối chiến với Huyền Chân hòa thượng chính là muốn mượn áp lực từ Huyền Chân hòa thượng bước ra một bước.

Chương 276: Thiên Nhân cảnh, Huyền Chân hòa thượng chết

....

Áp lực cường đại chính là động lực căn bản cho võ giả đột phá.

Thượng Quan Kim Hồng tự mình sáng lập Kim Tiền Bang, từng là nhân vật đỉnh cao trên giang hồ.

Đi tới thế giới này hắn không cam lòng lạc hậu hơn người khác.

Lần này hắn muốn mượn Huyền Chân hòa thượng bước vào Thiên Nhân cảnh đệ nhất nạn.

Àm!

Thượng Quan Kim Hồng thi triển thân pháp không ngừng tung chưởng ngăn cản khí kinh cuồng bạo từ bàn tay Huyền Chân hòa thượng.

Lợi dụng vòng xoáy khí kinh làm suy yếu lực lượng mà thân thể phải thừa nhận.

Phù!

Nhưng mà trong tình huống Huyền Chân hòa thượng đang nổi giận công kích, hắn cũng không khỏi phun một ngụm máu tươi.

Nhưng máu tươi của Thượng Quan Kim Hồng lại sáng ngời.

“Chỉ thiếu một chút nữa thôi.”

“Chỉ một chút nữa thôi.”

Thượng Quan Kim Hồng mặc niệm, sau đó không để ý tới thương thể trên người mà hội tụ toàn bộ lực lượng vào trong bàn tay.

Hắn dùng hết một chút khí kinh cuối cùng còn sót lại trong cơ thể đánh ra một chương.

Huyền Chân hòa thượng cũng không dừng lại.

Hắn muốn một chương tiễn Thượng Quan Kim Hồng về tây.

Như vậy mới có thể trợ giúp Không Tính hòa thượng, về phần Thanh Long Tam Độ thì đang bị Cửu U Thần Quân kiềm chế, căn bản không thể giúp Không Tính.

Vốn muốn dùng Thanh Long Tam Độ kiềm chế Cửu U Thần Quân.

Bây giờ tình thế bị lật ngược rồi.

Hách Liên Tiểu Yêu ngưng trọng quan chiến.

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ Thượng Quan tiên sinh...”

Hắn không có nói hết lời nhưng ý đã rất rõ ràng.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Bạch Sầu Phi.

Phát hiện Bạch Sầu Phi đang nhìn chăm chăm Thượng Quan Kim Hồng bộc phát một kích cuối cùng.

Ầm!

Bàn tay va chạm với bàn tay, có máu tươi từ cánh tay Thượng Quan Kim Hồng bắn ra, thể bay ngược ra ngoài.

Phốc!

Thượng Quan Kim Hồng lại phun máu, nửa quỳ trên đất, sắc mặt tái nhợt.

Hình như Thượng Quan Kim Hồng không có định ngăn trở một kích tiếp theo của Huyền Chân hòa thượng.

“Này!”

Hách Liên Tiểu Yêu thấy thế sắc mặt biến đổi, không biết phải làm sao.

Thượng Quan Kim Hồng được hấn mời tới, bây giờ rơi vào tình huống này, chuyện hợp tác giữa hấn và Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ hiện vấn đề.

Kim Phong Tế Vũ Lâu chính là thế lực trọng điểm mà hấn muốn hợp tác.

“Chẳng lẽ phải chuyển sang Thanh Long Hội?”

Hách Liên Tiểu Yêu không khỏi nghĩ tới Thanh Long hội.

Nhưng Kim Phong Tế Vũ Lâu và Thanh Long Hội có liên hệ.

Hấn liên hệ Kim Phong Tế Vũ Lâu thật ra cũng vì muốn thông qua Kim Phong Tế Vũ Lâu kéo móc nối quan hệ với Thanh Long Hội.

Sau khi Huyền Chân hòa thượng chán bay Thượng Quan Kim Hồng, hấn phóng lên không, bàn tay vỗ về phía đầu của Thượng Quan Kim Hồng.

Hấn muốn một kích giải quyết đối thủ này.

Ừ ừ!

Đúng lúc này Thượng Quan Kim Hồng nửa quỳ gập nhẹ một tiếng, trong cơ thể có một cỗ khí kinh vô cùng mạnh mẽ tự nhiên sinh ra.

Cổ khí kinh bá đạo này mang theo sinh cơ nhanh chóng bổ sung tất cả khí kinh mà Thượng Quan Kim Hồng đã tiêu hao hết.

“Đây là...”

Cảm nhận được sự biến hóa của Thượng Quan Kim Hồng, Huyền Chân hòa thượng biến sắc.

Sau đó ánh mắt trở nên tàn nhẫn.

Lực đạo gia tăng, một luồng khí kinh vô cùng nồng đậm xuất hiện trong bàn tay hấn hóa thành một chương ấn.

Chương ấn từ trên hạ xuống.

Ầm ầm!

Tốc độ hạ xuống cực nhanh mang theo lực lượng mạnh mẽ.

Chỉ trong nháy mắt, Thượng Quan Kim Hồng đang nửa quỳ trên mặt đất đột nhiên hóa thành tàn ảnh tránh thoát.

Thân hình xuất hiện ở một chỗ khác, trên người tràn ngập khí kinh.

Thiên nhân chi khí từ trên người hấn bộc phát.

Thấy một màn như vậy, Cửu U Thần Quân và Thanh Long Tam Độ đang giao chiến lập tức tách ra đưa mắt nhìn về phía Thượng Quan Kim Hồng.

Khóe miệng Cửu U Thần Quân nhếch lên, nở một nụ cười dữ tợn.

“Thật sự là người tính không bằng trời tính, e là hôm nay các ngươi đều phải ở lại nơi này.”

Giọng nói âm hàn làm cho người ta phát run.

Trên mái lầu, Tử Hàn Nguyệt thấy một màn như vậy đồng tử co lại.

Lúc trước nàng còn tưởng rằng Thượng Quan Kim Hồng sẽ bị Huyền Chân hòa thượng đánh chết, nhưng không nghĩ tới Thượng Quan Kim Hồng bỗng đột phá.

“Mượn áp lực từ Huyền Chân hòa thượng để bước vào Thiên Nhân cảnh, Thượng Quan Kim Hồng này thật sự không đơn giản!”

Tử Hàn Nguyệt nhẹ giọng nói.

Không phải ai cũng có dũng khí như vậy, dũng cảm đối mặt với cường giả.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu, Thiên Nhai Các, xem ra cần phải nghiêm túc suy xét.”

Tử Hàn Nguyệt trầm nghĩ.

Hách Liên Tiểu Yêu cảm thấy kinh hãi không thôi.

Vừa rồi hắn còn miên man suy nghĩ, lúc này chỉ có thể mở to hai mắt nhìn Thượng Quan Kim Hồng.

Trong lòng đã hiểu vì sao Thượng Quan Kim Hồng muốn một mình đối mặt với Huyền Chân hòa thượng.

Mượn áp lực đột phá.

“Thật sự là ngoan nhân!”

Nếu không cẩn thận sẽ ngã xuống.

Hắn đưa mắt nhìn sang Bạch Sầu Phi, e là vị này đã sớm biết tính toán của Thượng Quan Kim Hồng.

Thượng Quan Kim Hồng đứng ở nơi đó, ánh mắt lạnh lùng, tản ra khí thế bề ngễ thiên hạ và sự tự tin tuyệt đối.

“Cảm giác thật tốt, vì ngươi trợ giúp ta bước ra một bước!

Hiện tại ta và ngươi có thực lực tương đương, không biết ngươi có thể thắng được ta hay không?”

Thượng Quan Kim Hồng nhìn Huyền Chân hòa thượng, lạnh giọng nói.

Trong lúc nói chuyện, thân hình vọt tới xuất hiện trước mặt Huyền Chân hòa thượng.

Bàn tay nhanh chóng vỗ một chưởng.

Trong nháy mắt trước mặt Huyền Chân xuất hiện hơn mười đạo chưởng ảnh.

Đạt tới Thiên Nhân cảnh, tốc độ công kích của Thượng Quan Kim Hồng cũng trở nên nhanh hơn.

“Cho dù ngươi bước ra một bước này, cũng phải chết!”

Huyền Chân hòa thượng lạnh giọng đáp, hắn nâng tay phải nâng lên.

Một cỗ khí kinh màu vàng lưu chuyển trong lòng bàn tay, bàn tay xuyên thấu chưởng ảnh đánh tới.

Huyền Chân hòa thượng lĩnh ngộ Không linh chi cảm.

Hắn có thể cảm giác được chưởng ảnh nào mới là chưởng ảnh chân thật.

Bàn tay xuyên thấu chưởng ảnh đánh thẳng đến Thượng Quan Kim Hồng.

Khí kinh trong lòng bàn tay giống như một xoáy nước hung hăng xoáy vào thân thể Thượng Quan Kim Hồng.

Keng!

Một cỗ khí kinh từ trong cơ thể Thượng Quan Kim Hồng bộc phát ngăn cản một chưởng này!

Nhưng khí kinh của Huyền Chân hòa thượng vẫn tràn vào cơ thể Thượng Quan Kim Hồng.

“Chết cho ta! “

Sắc mặt Huyền Chân hòa thương trở nên dữ tợn, bàn tay muốn đánh nát ngực Thượng Quan Kim Hồng.

Chỉ là lúc này sắc mặt Thượng Quan Kim Hồng lại không có bất kỳ biến hóa nào, trên bàn tay còn lại của của hắn có thêm một bộ vòng tay màu vàng.

Vòng tay thoát cái rời khỏi bàn tay bắn về phía cổ họng đối thủ.

Huyền Chân hòa thương và Thượng Quan Kim Hồng đang ở rất gần.

Kim hoàn xuyên thấu khí kinh đánh vào cổ họng đối phương.

Đầu tiên là một vòng đánh trúng, Huyền Chân hòa thương chỉ cảm giác cổ họng mình muốn vỡ ra nhưng có khí kinh ngăn cản.

Sau đó lại còn một vòng nữa va chạm với vòng tới trước.

Keng!

Khí kinh bị tách ra, vòng vàng đập vào cổ họng, đánh gãy cổ.

Khí kinh từ bàn tay đang vỡ vào thân thể Thượng Quan Kim Hồng cũng bắt đầu yếu đi.

Thượng Quan Kim Hồng nhanh chóng lui xa.

Huyền Chân hòa thương chống đỡ thân thể, mắt nhìn chăm chăm Thượng Quan Kim Hồng.

“Ngươi, ngươi..... đã sớm..... Tính toán!”

Hắn nhìn Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Đương nhiên là tính toán trước, nếu không thì sao đã biết ngươi lĩnh ngộ Không linh chi cảm mà còn dám tay như vậy?”

Thượng Quan Kim Hồng lạnh giọng nói.

Àm!

Huyền Chân hòa thượng nghe xong ngã xuống.

Trong ánh mắt tràn ngập sự không cam lòng, hắn không nghĩ tới Thượng Quan Kim Hồng lợi dụng Không linh chi cảm mà hắn lĩnh ngộ để đối phó hắn.

Phốc!

Lúc Huyền Chân hòa thượng ngã xuống, Thượng Quan Kim Hồng cũng phun ra một ngụm máu tươi.

Vừa rồi hắn đã cứng rắn tiếp một chiêu của Huyền Chân hòa thượng.

Chương 277: Thanh Long Tam Độ chết, phong ba khởi (1)

... .

“Sur tôn!”

Lúc này Không Tính bị Phì Long Tôn Giả và Long bà hợp lực vây đánh thấy sư tôn ngã xuống đất gào to một tiếng, muốn thoát khỏi áp chế của hai người hướng về phía Huyền Chân.

Nhưng vì tâm tình dao động nên hắn để lộ sơ hở, đôi bàn tay như kìm sắt của Phì Long Tôn Giả đánh vào trên người Không Tính, Không Tính phun một ngụm máu tươi.

Quả trượng trong tay Long bà giống như rắn độc trực tiếp đâm thẳng tới cổ họng của Không Tính.

Hòa thượng Không Tính di chuyển thân thể muốn tránh né nhưng không nghĩ tới bàn tay Long bà cũng chuyển theo, quả trượng trong nháy mắt đổi hướng, đâm hướng về vị trí trái tim của hắn.

Phốc!

Quả trượng xuyên thấu khí kinh đâm vào trong cơ thể Không Tính.

Keng!

Lúc này Phì Long Tôn Giả vỗ một chưởng vào đầu Không Tính hòa thượng.

Cái đầu lập tức bị nát như dưa hấu.

Tràng diện trong nháy mắt biến hóa.

“Cùng ta vây giết ba con lừa trọc này!”

Cửu U Thần Quân lớn tiếng hô.

Khi nói chuyện, trong lòng bàn tay của hắn xuất hiện một cỗ khí kinh màu đen, khí kinh hóa thành ba con rắn độc như răng nanh dữ tợn tấp thẳng về phía ba lão tăng.

Phì Long Tôn Giả và Long Bà nhanh chóng vọt đến.

Sắc mặt Phì Long Tôn Giả trở nên dữ tợn ra tay tập kích Độ Kiếp hòa thượng trong Thanh Long Tam Độ.

Khí kinh bàn tay hắn bộc phát va chạm với không khí phát ra tiếng nổ trầm thấp.

Vừa ra tay liền vô cùng hung ác, mãnh liệt.

Trước giờ chưa từng có cơ hội vây giết cường giả Thiên Nhân cảnh.

Bùm!

Nhưng khi khí kinh của hắn tiếp xúc với phần lưng của Độ Kiếp hòa thượng đã một cỗ khí kinh ngăn cản, hai cỗ lực lượng va chạm hình thành khí lãng thổi quét chung quanh.

Cỗ khí lãng này chấn Phì Long Tôn Giả lui lại mấy bước.

Phì Long Tôn Giả ổn định thân thể, đồng tử co lại, bàn tay hắn vẫn còn cảm giác đau đớn.

Khí kinh trên thân ba người này kết nối với nhau, một người tương đương ba người, cần Thần Quân bên tìm ra cơ hội chúng ta mới có thể ra tay.

Long bà mở miệng nói.

Ánh mắt Phì Long Tôn Giả ngưng tụ nhìn về phía Thanh Long Tam Độ thành trận.

Lúc này rắn độc màu đen trong tay Cửu U Thần Quân biến thành cự mãng, hấn phát ra khí kinh cuồng bạo áp chế ba người.

Đây là đang liều mạng so đấu khí kinh.

Ba người Thanh Long Tam Tự cũng chỉ có thể liều mạng đối kháng Cửu U Thần Quân.

Lực lượng từ trong cơ thể bọn họ tuôn ra.

Long bà cảm quả trượng thấy được cơ hội, trong ánh mắt có một tia âm lệ xẹt qua, quả trượng bộc phát khí kinh mãnh liệt.

Từ đầu quả trượng có một cổ khí kinh màu đen bắn ra, cổ khí kinh này vô cùng sắc bén, trông giống như kiếm khí.

“Thiên Sát Kiếm Quyết!”

Phì Long Tôn Giả ở bên cạnh cảm nhận được đạo kiếm khí này, ánh mắt thay đổi, mở miệng nói.

“Thiên Sát kiếm quyết, tuyệt học của Thiên Sát nữ, một trong những Thánh nữ đời trước của Hàn Nguyệt giáo.”

“Không ngờ lão phụ nhân này lại là thánh nữ đời trước của Hàn Nguyệt giáo, thật khiến người ta kinh ngạc.”

Hách Liên Tiểu Yêu lẩm bẩm.

Bá!

Khi Hách Liên Tiểu Yêu nói xong, kiếm khí nhanh chóng đâm mạnh vào lưng Độ Nan hòa thượng.

Nơi kiếm khí đi qua, dường như ngay cả không khí cũng bị xé rách.

Sắc mặt của Độ Nan hòa thượng trong Thanh Long tam độ bỗng biến đổi.

Phía sau lưng hắn xuất hiện một cỗ khí kinh khổng lồ, muốn ngăn cản một kích này.

Xi!

Kiểm khí lạnh lẽo bị ngăn trở.

Nhưng một kích này lại khiến cho sự kết hợp giữa ba người Độ Ách sinh ra kẽ hở.

Chân khí không thông suốt trong chớp mắt.

Lúc này Cửu U Thần Quân quát khẽ một tiếng, khí kinh trong cơ thể lại tăng vọt.

Ầm!

Thân hình ba người bị đánh bay ra ngoài.

Bụp!

Cửu U Thần Quân giậm chân một cái, thân hình như hồ báo lao ra công kích Độ Ách hòa thượng.

Trong lòng bàn tay có khí kinh màu đen tràn ra.

Lần này không phải rắn độc mà là một nắm tay màu đen.

Một cảm giác rét lạnh đến tận tâm hồn lan tràn.

Ầm!

Nắm tay màu đen đánh vào ngực Độ Ách.

Độ Ách còn chưa ổn định thân thể đã bị Cửu U Thần Quân đánh trúng, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn muốn nói gì đó nhưng Cửu U Thần Quân lại đưa tay Chop về phía ngực của hắn, một cỗ hấp lực cuồng bạo từ bàn tay bộc phát.

Khí kinh và tinh huyết trong cơ thể Độ Ách theo hấp lực nhanh chóng thoát ly khỏi thân thể.

“Sur huynh!”

Thấy thế, Độ Kiếp và Độ Nan lập tức gầm nhẹ một tiếng nhào về phía Cửu U Thần Quân.

Cửu U Thần Quân nắm lấy thân thể Độ Ách trực tiếp ném về phía hai người.

Hai người không khỏi dừng lại tiếp lấy thân thể bị ném tới.

Nhưng lúc này Cửu U Thần Quân lại hóa thành một đạo huyết quang xuất hiện phía sau thân thể Độ Ách, sau đó lướt qua thân thể, bàn tay thành trảo chộp tới ngực Độ Nan hòa thượng.

Sau đó dùng sức vẽ ra một vết máu trên ngực đối phương.

Một cỗ mùi hôi khó ngửi từ trong vết máu bốc lên.

Cửu U Thần Quân tu luyện độc công bá đạo đến cực điểm, trong khoảnh khắc chất độc bắt đầu ăn mòn thân thể đối phương.

“Không!”

Độ Nan hòa thượng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chương 278: Thanh Long Tam Độ chết, phong ba khởi (2)

....

Trong nháy mắt chỉ còn có Độ Kiếp TNOcPDV_ư thượng vẫn còn hoàn chỉnh.

Độ Kiếp hòa thượng gầm nhẹ một tiếng, trường tiên trong tay xoay chuyển giống như linh xà đâm vào cổ họng Cửu U Thần Quân.

Nhưng lại bị Cửu U Thần Quân đưa tay bắt lấy.

Sau đó khí kinh ở trong tay hắn truyền ra chấn nát trường tiên của Độ Kiếp hòa thượng.

Đơn thuần giao thủ, Độ Kiếp hòa thượng không phải là đối thủ của Cửu U Thần Quân.

Thân hình Cửu U Thần Quân chợt lóe xuất hiện trước mặt đối phương.

Một chưởng ấn tại đối phương ngực, lực lượng cuồng bạo giống như thác trút xuống, Độ Kiếp hòa thượng ăn một chưởng này, tâm mạch bị đứt đoạn.

Một kích đánh chết đối phương.

Sau đó Cửu U Thần Quân xoay người đánh chết hai tên bị thương còn lại.

Tất cả người bên phe Thanh Long tự đều đã bị giết chết.

Lúc này Thượng Quan Kim Hồng đã khôi phục một chút nên đứng dậy.

Cửu U Thần Quân nhìn thoáng qua Thượng Quan Kim Hồng, không nói gì khác, xoay người rời đi.

Phì Long Tôn Giả cùng Long bà nhanh chóng đi theo.

Thượng Quan Kim Hồng nhìn thoáng qua Cửu U Thần Quân, đi tới bên cạnh Hách Liên Tiểu Yêu.

“Lần này đa tạ Thượng Quan Kim Hồng tiên sinh, nếu như không nhờ tiên sinh, e là lần này không chỉ không thể hoàn thành nhiệm vụ mà còn có thể tổn thất thảm trọng!”

Thù lao ta đáp ứng sau khi ta trở về lập tức đưa đến Kim Phong Tế Vũ Lô!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Không cần đưa đến Kim Phong Tế Vũ Lô, đưa đến một chỗ trang viên ngoài thành đi, đây là địa chỉ!”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Tuy rằng Thượng Quan Kim Hồng đã ra tay, nhưng tạm thời không cần để cho người của Thanh Long Tự biết.”

Hách Liên Tiểu Yêu gật gật đầu.

Ba người cũng nhanh chóng rời đi.

Trở lại Kim Phong Mai Tế Lô, thượng Quan Kim Hồng bắt đầu bế quan khôi phục thương thế.

Còn Bạch Sầu Phi thì ghi chép chuyện hôm nay rồi âm thầm đưa đến Sơn Hà Môn cho Tô Thần.

Bên trong Sơn Hà Môn.

Tô Thần xem tin tức Bạch Sầu Phi gửi tới mà đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Lần này Thanh Long Tự đã tổn thất bốn cao thủ Thiên Nhân cảnh.

Chỉ sợ ngày mai sẽ nhắc lên sóng to.

Đương nhiên chuyện Thượng Quan Kim Hồng mượn Huyền Chân hòa thượng bước vào Thiên Nhân cảnh ngược lại làm cho Tô Thần cảm thấy vui vẻ.

Bất quá hắn cũng có chút ngưng trọng.

Dù sao Cửu U Thần Quân là tồn tại Thiên Nhân tam nạn, cùng cấp bậc với Quan Thất.

Nếu hỏi Cửu U Thần Quân Cường đại hơn hay là Quan Thất cường đại hơn.

Tô Thần cho rằng là Quan Thất cường đại hơn.

Nhưng thực lực mà [Thanh Long Tự] bày ra khiến Tô Thần không khỏi kinh hãi.

Hắn xem xét thẻ rút thưởng còn lại của mình, hai tấm màu cam rút thưởng thẻ, một tấm thẻ rút thưởng màu lam, ba tấm thẻ rút thưởng màu trắng.

Hắn muốn nhìn xem mình có thể rút ra thêm một ít cao thủ hay không.

Đương nhiên lúc trước hắn trở thành cường giả hắn nhận được một tấm thẻ rút thưởng màu cam cùng năm tấm thẻ rút thưởng màu lam.

Mấy ngày trước hắn đã sử dụng năm tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu lam kia, nhưng lại không rút được gì đáng chú ý.

Chỉ thu được một ít đan dược mà thôi.

Hiện tại một tấm thẻ rút thưởng màu xanh lam này vẫn nhờ gần đây xem đồ vật kích phát ra.

Tô Thần bình ổn tâm tình một chút.

Hai tay hung hăng chà chà, lần trước không chà chà tay nên hơi xui, lần này tuyệt đối không thể.

Sử dụng một thẻ màu xanh và hai thẻ màu cam.

Về phần ba tấm thẻ rút thưởng màu trắng phỏng chừng cũng không rút được thứ gì tốt, giữ lại trước.

“Thu được nhân vật Gia Cát Chính Ngã, thu được vũ khí Khí cấp thượng đẳng Long phượng kim hoàn, thu được đan dược, một viên Thiên Nhân đan.”

Khi Tô Thần sử dụng ba tấm thẻ này.

Hắn chỉ rút được nhân vật từ thẻ rút thăm màu lam, thẻ rút thăm màu cam không cho ra nhân vật nào cả.

Gia Cát Chính Ngã sao?

Đây là một nhân vật trong Ôn Thư, tứ đại danh bộ, sinh ra ở môn phái võ đạo [Tự Tại Môn], đệ tử của đại hiệp truyền kỳ Vi Thanh Thanh, một đời thần hầu, tu hành chính là Kinh điểm nhất thương, Kỳ môn thuật, Tam giới chân nguyên khí.

Thực lực, thần phách hợp nhất, sắp bước vào Thiên Nhân cảnh.

Quả nhiên nhân vật từ thẻ rút thưởng màu lam có tu vi cao nhất chỉ là Thần phách hợp nhất cảnh.

Tô Hạo thầm nghĩ.

Sau đó nhìn thoáng qua Long phượng kim hoàn và Thiên Nhân đan.

Long phượng kim hoàn được hệ thống định nghĩa là vũ khí Khí cấp, mà còn là Khí cấp thượng đẳng, hẳn là rất bất phàm.

Đúng lúc Thượng Quan Kim Hồng bước vào Thiên Nhân cảnh, phối hợp với Long phượng kim hoàn thì thực lực sẽ tăng mạnh.

Không biết đến lúc đó hắn có thể đối chiến với cường giả Thiên Nhân mấy nạn đây.

Thiên Nhân Đan là một loại đan dược có thể làm cho cường giả Thần phách hợp nhất bước vào Thiên Nhân cảnh.

“Có lẽ có thể cho Tiêu Thu Thủy.”

Thật ra trong lòng Tô Thần vẫn cảm thấy không hiểu.

Tiêu Thu Thủy cùng cấp với Quan Thất trong Ôn Thư.

Nhưng Tiêu Thu Thủy chỉ có tu vi Thần phách hợp nhất, mà Quan Thất lại đến Thiên Nhân tam nạn.

Chẳng lẽ là bởi vì thể rút thưởng.

Sau đó Tô Thần chuyển sự chú ý đến Gia Cát Chính Ngã.

Chương 279: Một thương kinh diễm, Gia Cát Chính Ngã

....

Gia Cát Chính Ngã một đời thần hầu, thương pháp sắc bén.

Không thích hợp đi theo bên cạnh hấn lắm, hiện tại bên cạnh hấn cần nhân vật thể nào đây?

Nhân vật giống như cái bóng.

Nếu rút được thích khách Dương Hư Ngạn trong Song Long Đại Đường truyện thì cực kỳ tốt rồi.

Đương nhiên chỉ có thể nghĩ mà thôi.

Theo tình thế trước mắt, loại nhân vật này tuyệt đối nằm trong thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam.

Tô Thần vẫn luôn muốn kích phát một ít thẻ rút thăm trúng thưởng.

Tô Thần triệu hoán Gia Cát Chính Ngã ra bảo hấn mang theo hai thứ này đến đưa cho Thượng Quan Kim Hồng và Tiêu Thu Thủy.

Về phần an bài Gia Cát Chính Ngã thế nào, tạm thời cho hấn vào Thanh Long Hội.

Căn cứ vào tin tức bên kia truyền đến, người của Quỷ Sát phủ và Cục Nhạc lâu hiện thân ở quận Lĩnh Nam.

Dựa theo đạo lý thì hấn là Quỷ Sát phủ tới để đối phó Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Dù sao Thượng Quan Kim Hồng của Kim Phong Tế Vũ Lôu đã giết Tứ phủ chủ của Quỷ Sát phủ.

Nhưng phân tích tin tức lại ra kết quả là đôi phương muốn đối phó Thanh Long Hội.

Bọn họ cảm giác được Thanh Long Hội đang uy hiếp thế lực của mình.

Sau khi tiễn Gia Cát Chính Ngã đi, Tô Thần ra khỏi tòa tháp.

Từ khi trở thành chuông giáo Sơn Hà môn rất thích đứng trên tòa tháp này nhìn ra xa xa.

Sau khi hấn ra khỏi tháp, Lệ Thiên Hành tiến tới trước mặt.

“Chuông giáo, người Trường Hận cung đang chờ ngài trong chuông giáo điện!”

“Nghe vậy, Tô Thần khẽ cau mày.

“Có biết người tới là ai không?”

Tô Thần hỏi.

Người tới mang áo choàng, không thể phân biệt được thân phận đối phương, nhưng giọng nói có chút khàn khàn.

Lệ Thiên Hành nói.

“Xem ra người tới chính là Mạnh Thần Thông kia, nhân vật như vậy tới gặp ta có chuyện gì đây?”

Tô Thần khẽ cau mày cùng Lệ Thiên Hành đến chuông giáo điện.

Vừa vào trong điện liền thấy một bóng người ngồi trên ghế dài.

Từ trên người đối phương, Tô Thần cảm giác được một cỗ hàn ý lạnh như băng.

Đương nhiên luồng hàn ý này tiến vào trong cơ thể Tô Thần lập tức bị hấp thu.

Không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối với hắn.

“Người lui xuống trước đi!”

Tô Thần xua tay, bảo Lê Thiên Hành rời đi trước.

“Tuân lệnh!”

Lê Thiên Hành khom người rời khỏi đại điện.

“Ra mắt Mạnh tiên bối, không biết Mạnh tiên bối đến tìm ta là vì chuyện gì?”

Tô Thần hành lễ xong mở miệng nói.

“Ta không phải Mạnh Thần Thông!”

Người đeo áo choàng mở miệng nói, giọng nó trong trẻo giống như chim hoàng oanh.

Lúc nói chuyện, đối phương cởi áo choàng trên đỉnh đầu xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp.

“Không biết nên gọi các hạ như thế nào!”

Tô Thần khẽ nhướng mày, trong lòng suy đoán đối phương có thể là Cầm Ma Mai Huyền Sương, điện chủ phân điện Trường Hận Cung Lĩnh Nam quận.

“Ta là Mai Huyền Sương, hẳn ngươi đã biết, ta tới nơi này tìm ngươi để hỏi tình huống phân điện Trường Hận cung!”

“Ta nghĩ hẳn là ngươi biết nhiều hơn ta một chút!”

Mai Huyền Sương nhìn Tô Thần nói.

“Thì ra là Mai điện chủ, sự tình phân điện Trường Hận cung ta cũng không có điều tra được gì, thật ra trưởng lão phân điện biết nhiều hơn.”

Tô Thần mở miệng nói.

Lâu Vô Hối do Liễu Vô Mi giết chết, còn Nghê Khôn Thiên Kim Môn giết Liễu Vô Mi cũng bị hấn chém giết rồi.

Trong cơ thể Nghê Khôn có kịch độc, phía sau hấn còn có nhân vật khác, nhưng trong khoảng thời gian này Tô Thần bận rộn chuyện Sơn Hà Môn cho nên không điều tra.

Cũng không biết phải nói như thế nào.

“Người nói những trưởng lão kia sao? Bọn họ đều bị ta luyện thành người thực vật rồi!”

Mai Huyền Sương bình thản nói.

Nghe vậy, Tô Thần thần sắc ngẩn ra, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn Mai Huyền Sương.

Hấn không nghĩ tới Mai Huyền Sương lại luyện những trưởng lão kia thành người thực vật.

“Một đám phế vật, giữ lại để làm gì?”

“Lần này ta đến đây, hy vọng Tô môn chủ có thể giúp ta một việc.”

Mai Huyền Sương nhìn Tô Thần nói.

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng giống như muốn nhìn thấu Tô Thần.

“Không biết Mai Điện Chủ cần ta giúp chuyện gì?”

Tô Thần đối mặt với Mai Huyền Sương, mở miệng hỏi.

“Hy vọng Tô môn chủ có thể giúp ta tiếp xúc với Kim Phong Tế Vũ Lô, ta nghĩ Tô môn chủ còn có chút quan hệ với Kim Phong Tế Vũ Lô đi!”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

Nghe Mai Huyền Sương nói, Tô Thần khẽ cau mày.

“Với thân phận của Mai điện chủ ở Lĩnh Nam quận, chuyện tiếp xúc với Kim Phong Tế Vũ Lâu không có vấn đề gì, vì sao còn muốn ta giới thiệu đây?”

Tô Thần không có phủ nhận mình cũng có quan hệ với Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Quả nhiên người có thể tiếp xúc với Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

“Về phần tại sao mời Tô môn chủ hỗ trợ, đương nhiên chủ yếu là bởi vì ta muốn hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lâu, chuyện hợp tác có chút quan trọng.”

“Người nói đi, có thể giới thiệu không?”

Mai Huyền Sương nhìn Tô Thần nói.

“Có thể, ta có thể hỗ trợ Mai điện chủ tiếp xúc với lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu Lĩnh Nam quận Bạch Sầu Phi, có thể an bài các người gặp mặt một lần!”

Tô Thần nói.

“Chọn ngày không bằng đụng ngày, Tô môn chủ, hôm nay cùng ta xuống chân núi một chuyến đi.”

Mai Huyền Sương như đang muốn hợp tác với Tô Thần.

Chương 280: Mai Huyền Sương, Bạch Sầu Phi suy đoán (1)

....

Tô Thần trầm tư một lát.

Hiện giờ tình thế Lĩnh Nam quận biến hóa, hẳn cũng một ít nhân mạch quan hệ.

Vậy để cho môn chủ Sơn Hà Môn trước giờ độc lập dung nhập vào trong vòng thế lực Lĩnh Nam quận đi.

“Được, ta đây liền bồi Mai điện chủ đi một chuyến.”

Tô Thần mở miệng nói.

Nhìn thấy Tô Thần đáp ứng, Mai Huyền Sương đội đầu lập lên đi tới trước mặt Tô Thần nói:

“Vậy chúng ta đi thôi!”

Nói xong liền bước ra khỏi đại điện trước Tô Thần.

Tô Thần đi ra khỏi đại điện dặn dò Lệ Thiên Hành rồi cùng Mai Huyền Sương rời khỏi Sơn Hà Môn.

Ra khỏi Sơn Hà Môn.

Mai Huyền Sương liền tăng tốc, thân hình di chuyển cực nhanh, giẫm trên bậc thang mà giống như giẫm trên đất bằng.

Tô Thần thi triển thân pháp Kim Phong Tế Vũ, thoải mái đi theo phía sau đối phương.

Có đôi khi, không cần áp chế thực lực của mình.

Giang hồ tranh đấu, người không mạnh sao người khác chú ý tới người, tôn trọng người.

Một thời gian.

Trong đôi mắt Mai Huyền Sương lóe lên chút kinh ngạc.

Trước khi đến nàng đã điều tra Tô Thần.

Lúc trước là một người không có điểm nổi bật.

Nhưng sau khi phụ thân chết lại bộc phát ra thực lực không tầm thường.

Một thời gian trước Mộ Dung Khinh Trần còn cầu cho Tô Thần một viên Vô Cực đan từ Tứ hoàng tử.

Xem xét thời gian sử dụng Vô Cực Đan.

Hắn là đối phương vừa mới bước vào Luyện Phách cảnh không bao lâu, thế nhưng di chuyển thời gian dài như vậy mà khí tức của Tô Thần vẫn bình ổn, không hề có dấu hiệu tiêu hao.

Có thể thấy được khí kinh trong cơ thể đối phương rất hùng hậu.

Vừa rồi nàng cố ý tăng tốc một chút.

Tô Thần vẫn có thể không nhanh không chậm theo sát phía sau, điều này cho thấy thân pháp của đối phương cũng không tầm thường.

Kim Phong Tế Vũ thân pháp.

Là tuyệt học của lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu Khánh Thành ban đầu.

Đoán chừng phụ thân đã chết của hắn cũng không luyện thân pháp đến cấp độ như hắn.

Không bao lâu sau hai người đã tới dưới chân núi.

Tới chân núi, Mai Huyền Sương đột nhiên dừng bước rồi đi hướng về phía một cỗ xe ngựa to lớn.

Xa phu nhìn thấy Mai Huyền Sương đến lập tức hành lễ.

“Bái kiến chủ nhân!”

“Đưa chúng ta đến Kim Phong Tế Vũ Lô!”

Mai Huyền Sương nói.

Xa phu lập tức mở rèm xe ra cung nghênh Mai Huyền Sương và Tô Thần tiến vào trong xe ngựa.

Bên trong xe ngựa có vẻ có chút hoa lệ.

Ở vị trí trung ương có một cây đàn, trên thân đàn tản mát ra một cỗ khí tức khiến Tô Thần cảm thấy nguy hiểm.

“Không phải đàn bình thường!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Mai Huyền Sương có một ngoại hiệu là Cầm Ma.

Lúc này Mai Huyền Sương tiến vào trong xe ngựa, cởi bỏ áo đen bên ngoài và đầu lập lộ ra một thân áo trắng.

Bộ dạng Mai Huyền Sương hiện tại thật trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo một tia cao ngạo, như Thiên sơn tuyết liên.

Tâm thần Tô Thần khẽ động, e rằng chỉ có Mộ Dung Kinh Trần lúc trước mới thể so với Mai Huyền Sương về dung mạo và khí chất.

“Đây là Tuyết trà ta hái từ Tuyết Đỉnh bên kia, không biết Tô môn chủ có thích hay không?”

Mai Huyền Sương rót cho Tô Thần một chén trà rồi hỏi.

Xe ngựa chạy nhưng nước trà trong xe không hề lay động.

Tuyết Đỉnh sao?

Đây là lần đầu tiên Tô Thần nghe được cái tên này?

“Thiên Trì, Tuyết Đỉnh là một địa phương hiếm thấy dấu chân người, từ nhỏ ta đã ở nơi đó.”

Thiên Trì.

Trong lòng Tô Thần cũng có chút ấn tượng.

Nghe đồn nơi đó quanh năm có tuyết dày bao phủ, không nghĩ tới vẫn có người sinh sống.

Bất quá người có thể sống ở nơi đó, thực lực tất nhiên không đơn giản.

Tô Thần thưởng thức một chút.

Nhất thời một cỗ hàn khí tinh thuần xuất hiện trong cơ thể hắn.

Cỗ hàn khí này cực kỳ tinh thuần, không ảnh hưởng đến kinh mạch, có công hiệu cố bản bồi nguyên.

Khiến cho khí kinh trong cơ thể hắn như tăng thêm không ít.

“Không nghĩ tới còn có Tuyết trà thể này!”

Tô Thần tán thưởng.

Sau đó hai người lại không nói chuyện với nhau nữa.

Lúc này trong một trang viên ở Lĩnh Nam quận.

Nhiếp Côn Luân một thân áo xanh đang đứng ở bên cạnh hồ nước trong sân, nhìn cá chép vào hội tụ trong hồ nước.

“Tìm được cứ điểm của Thanh Long Hội chưa?”

Hắn vất hai tay sau lưng hỏi.

Lâm Chính ở bên cạnh lắc đầu nói:

“Bây giờ vẫn chưa, bắt quá theo ý của Đoạn Thanh Nhai bên kia, hấn muốn ra tay với Kinh Vô Mệnh và A Phi trước.”

“Chém giết hai người này sẽ dẫn Tiêu Thu Thủy xuất hiện.”

“Giết Kinh Vô Mệnh và A Phi làm gì, hai người này chỉ là đà chủ Chính Nguyệt Đường, nhân vật vòng ngoài mà thôi.”

“Sau khi chúng ta giết chết bọn họ, nếu Tiêu Thu Thủy không xuất hiện hoặc phản công Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu, như vậy chúng ta sẽ tổn thất rất lớn!”

“Dù sao Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu có rất nhiều cứ điểm ngoài sáng, dễ dàng bị tìm được, cho nên chúng ta nhất định phải một hủ diệt, không cho Chính Nguyệt Đường Thanh Long hội có cơ hội phản công.”

Nhiếp Côn Luân lạnh giọng nói.

“Có điều tra được là ai đi cùng Đoạn Thanh Nhai kia không?”

“Hấn là một trong ba đại sứ giả bên cạnh Cực Nhạc lâu chủ, nhưng cụ thể là ai thì không rõ!”

Lâm Chính trầm giọng nói.

Chương 281: Mai Huyền Sương, Bạch Sầu Phi suy đoán (2)

....

“Lão quỷ Cực Nhạc lâu này vẫn không tin Đoạn Thanh Nhai.”

“Bất quá Đoạn Thanh Nhai này thật đáng thương, tận tụy nhiều năm như vậy mà vẫn bị hoài nghi.”

“Người nói chúng ta có cơ hội lôi kéo Đoạn Thanh Nhai không?”

“Chỉ cần Đoạn Thanh Nhai gia nhập Quỷ Sát phủ, chúng ta có thể nhanh chóng tiêu diệt Cực Nhạc lâu.”

Nhiếp Côn Luân nhẹ giọng nói.

“Những năm qua chúng ta ý đồ tiếp xúc với Đoạn Thanh Nhai nhưng lại không có thành công, muốn hấn phản bội Cực Nhạc lâu phỏng chừng có chút khó khăn.”

Lâm Chính trầm giọng nói.

“Không phải khó khăn, mà là các người chưa đưa ra đủ lợi ích.”

Nhiếp Côn Luân lắc đầu, sau đó hỏi:

“Đã hẹn hai vị Hòa Phong Đường và Bích Vân Hiên thế nào rồi?”

“Đã hẹn rồi, đêm nay bọn họ sẽ tới gặp thiếu phủ chủ.”

Lâm Chính mở miệng nói.

“Xem ra gần đây bọn họ bị Kim Phong Tế Vũ Lâu chèn ép, muốn phản kháng, như vậy cũng có lợi cho ta thu phục bọn họ.”

Nhiếp Côn Luân nở nụ cười tà.

Chín quận phương bắc loạn, đầu nguồn là Lĩnh Nam quận, đúng lúc cho bọn hắn thu nạp một ít thế lực ở Lĩnh Nam quận.

Bích Vân Hiên và Hòa Phong Đường đều là thế lực tình báo lâu đời.

Một khi thu được hai thế lực tình báo này, lực lượng tình báo của Quỷ Sát phủ sẽ tiến thêm một bước.

Huống hồ hắn còn lợi dụng Hòa Phong Đường và Bích Vân Hiên đả kích Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu

Nạp Lan Dung Yên đang ngồi trước mặt Bạch Sầu Phi.

“Bên này nhận được tin tức, đường chủ Hòa Phong Đường và hiên chủ Bích Vân Hiên muốn gặp mặt thiếu phủ chủ Quỷ Sát phủ.”

“E là đề đốc phó Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Hai người bọn họ không đến được trạch viện chỗ Nhiếp Côn Luân.”

“Không cần lo lắng, đúng rồi, người Quỷ Sát phủ và Cục Nhạc lâu đến Lĩnh Nam quận đều tụ tập ở địa phương nào?”

Bạch Sầu Phi rất bình tĩnh hỏi.

“Hắn là ngoài thành, nhưng vị trí cụ thể còn chưa điều tra rõ ràng, ta hoài nghi Nhiếp Côn Luân xuất hiện ở trước mặt

chúng ta là cố ý tạo biểu hiện giả dối!”

Nạp Lan Dung Yên trầm giọng nói.

“Biểu hiện giả dối!”

Nghe vậy, Bạch Sầu Phi khẽ nhướng mày.

Sau đó trầm tư một lát, hai mắt sáng ngời.

“Người nói rất đúng, có khả năng này, Quỷ Sát phủ cùng Cục Nhạc lâu lợi dụng Nhiếp Côn Lôn và Đoạn Thanh Nhai để hấp dẫn ánh mắt của chúng ta là những người khác.”

“Chắc chắn hai tổ chức sát thủ lớn này vẫn còn có nhân vật trọng yếu khác tới.”

“Bọn họ sẽ ở địa phương nào đây?”

Bạch Sầu Phi trầm giọng nói, trong đầu có linh quang chợt lóe.

“Hẳn là bọn họ đang hội hợp với Cửu U Thần Quân.”

Lúc quan sát trận chiến ở Lăng Nguyệt Kiếm Phái, Bạch Sầu Phi không rõ một chuyện.

Với thực lực của đám người Cửu U Thần Quân làm sao đối phó bên Thanh Long Tự.

Nhưng nếu như thêm vào hai tổ chức sát thủ tổ, tăng nhân tăng dưới chót của Thanh Long Tự tuyệt đối sẽ tổn thất thảm trọng.

Dù sao cường giả chỉ có một số ít, không thể bảo vệ vũ lực thấp mọi lúc, đến lúc đó có khả năng cường giả Thanh Long Tự sẽ bị phân tán.

“Xem ra ta cần đi gặp Hách Liên Tiểu Yêu.”

Bạch Sầu Phi chậm rãi nói.

Ở phủ Quận thủ Lĩnh Nam quận.

Hách Liên Tiểu Yêu xuất hiện trong đại sảnh, thần sắc cung kính hành lễ với quận thủ Văn Dật Phàm.

“Hách Liên tiểu hầu gia, ta còn tưởng rằng ngươi không tới gặp ta chứ?”

Văn Dật Phàm nhìn Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Văn bá bá, không phải ta đây muốn xem rõ tình huống Bắc Trấn Phủ Ti rồi mới đến bái kiến Văn bá bá ngài sao?”

Hách Liên Tiểu Yêu vội vàng nói.

“Thế thân của ngươi chết có chút oan uổng! Biết là ai muốn giết ngươi không?”

Văn Dật Phàm nhìn Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Từ trong miệng Văn Dật Phàm có thể thấy hắn đã biết thân phận thật sự của Hách Liên Tiểu Yêu.

“Hắn là Diêm thống lĩnh, nhưng kẻ mời sát thủ hắn là Tử Hàn Nguyệt của Hàn Nguyệt giáo.”

Hách Liên Tiểu Yêu lạnh giọng nói.

Hiện tại chúng ta đang trong trạng thái hợp tác, chờ hợp tác xong ngươi có thể

Văn Dật Phàm mở miệng nói.

“Tiểu chất hiểu rồi!”

“Nghe nói kế hoạch của Cửu U Thần Quân thiếu chút nữa thất bại, nếu như không phải ngươi mời Thượng Quan Kim Hồng của Kim Phong Tế Vũ Lô tới, chỉ sợ ngoại trừ chính hắn thì không một người nào đi được!”

Văn Dật Phàm lạnh giọng nói.

Trong lời nói, Văn Dật Phàm dường như không quá thoải mái.

Hách Liên Tiểu Yêu không nói gì.

Lúc này vẫn không nên nói chuyện cho thỏa đáng.

Văn Dật Phàm và Cửu U Thần Quân đều không phải người mà hắn có thể đắc tội.

“Lần này người đến đây không chỉ bá kiến ta đi!”

Văn Dật Phàm nhìn Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Văn bá bá, ta muốn kéo Kim Phong Tế Vũ Lâu vào trong trận doanh của chúng ta, không biết có thể hay không?”

Hách Liên Tiểu Yêu mở miệng nói.

Mục đích hắn tới đây là vì chuyện này.

Người phụ trách cao nhất ở Lĩnh Nam quận chính là Văn Dật Phàm, cho nên hắn đến xin chỉ thị của Văn Dật Phàm.

“Ta vẫn chưa tra rõ nội tình của Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Thiên Nhai Các phía sau ta cũng chưa từng nghe nói qua, thế lực này có chút thần bí!”

“Bất quá từ thực lực mà Kim Phong Tế Vũ Lâu bày ra trước mắt, xác thực đáng giá chúng ta lôi kéo.”

Văn Dật Phàm trầm giọng nói.

Chương 282: Chiếm cứ địa bàn, nhân số là ưu thế

...

“Vậy Văn bá bá đồng ý lôi kéo Kim Phong Tế Vũ Lâu sao?”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Đồng ý thì đồng ý, nhưng mà ta muốn gặp nhân vật ngang hàng với ta ở Kim Phong Tế Vũ Lâu hoặc nói đúng là Thiên Nhai Các!”

Văn Dật Phàm mở miệng nói.

Nghe tới đây Hách Liên Tiểu Yêu ngăn ra Văn Dật Phàm muốn xem thực lực.

Thực lực của Văn Dật Phàm ở Thiên Nhân cảnh.

Nói cách khác bên Kim Phong Tế Vũ Lâu phải có một tên cường giả Thiên Nhân cảnh mới có thể bàn chuyện với Văn Dật Phàm.

Hách Liên Tiểu Yêu cũng không xác định bên Kim Phong Tế Vũ Lâu có Thiên Nhân cảnh tam nạn không.

“Để chất nhi nói với bên Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói nhưng trong lòng không khỏi phun tào.

“Không phải yêu cầu của ta cao mà là tham gia tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, nếu như không đủ thực lực chỉ có thể làm tám chân!”

Văn Dật Phàm trầm giọng nói.

“Chất nhi hiểu được, ta sẽ nói rõ cho Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Hách Liên Tiểu Yêu gật đầu.

“Hôm nay người cùng ta ăn một bữa cơm đi.”

Văn Dật Phàm nhìn Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Tiểu chất đã lâu không ăn cơm cùng Văn bá bá.”

Hách Liên Tiểu Yêu vừa cười vừa nói.

Hai người đi về phía phòng ăn.

Bên kia.

Xe ngựa của Mai Huyền Sương dừng lại trước Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Đây là tín vật của ta, ta muốn gặp Bạch lâu chủ một chút.”

Tô Thần đưa tín vật trong tay cho thủ vệ bên ngoài Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Thủ vệ kia tiếp nhận tín vật của Tô Thần nhanh chóng đi vào trong lầu.

Chỉ chốc lát sau thủ vệ liền quay lại, khom người nói với Tô Thần:

“Vị đại nhân này, lâu chủ cho mời!”

“Mai cô nương, mời!”

Tô Thần mở miệng nói với Mai Huyền Sương còn đang ở trên xe ngựa.

Mai Huyền Sương nghe Tô Thần nói mới đi từ trên xe ngựa đi xuống, gương mặt xinh đẹp khiến thủ vệ không khỏi si mê.

“Xin dẫn đường cho chúng ta.”

Tiếng Tô Thần vang lên bên tai thủ vệ khiến cho hấn tỉnh táo lại, lập tức mang theo hai người Tô Thần tiến vào Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Thăng đến bên ngoài phòng Bạch Sầu Phi.

“Lâu chủ đang ở bên trong chờ hai vị.”

Thủ vệ mở miệng nói.

Tô Thần nhanh chóng đẩy cửa tiến vào.

Mai Huyền Sương đi theo sau Tô Thần.

“Không nghĩ tới Tô chương giáo rảnh rồi tới chỗ ta, không phải gần đây đang phải quản lý Sơn Hà môn sao?”

Bạch Sầu Phi thấy Tô Thần liền tiến lên cười nói.

“Bạch huynh, lần này ta đến đây chủ yếu là để giới thiệu Mai điện chủ của Trường Hận cung cho ngươi.”

Tô Thần mở miệng nói rồi giới thiệu Mai Huyền Sương phía sau.

“Mai điện chủ và Tô huynh có giao tình, điểm này ta lại không biết nha?”

“Mời hai vị ngồi.”

Bạch Sầu Phi xua tay để hai người ngồi xuống.

“Có chút giao tình, lần này Mai điện chủ muốn cùng ngươi hợp tác, cụ thể như thế nào không biết ta có cần tránh mặt không?”

Tô Thần mở miệng nói.

“Chuyện này ta cũng hi vọng Tô chương giáo cùng tham dự!.”

Mai Huyền Sương nhìn Tô Thần, nói.

“Mai Điện Chủ, với thực lực của Sơn Hà chúng ta mà cũng có thể tham dự?”

Tô Thần không khỏi kêu lên.

Sơn Hà Môn hiện tại là một thế lực yếu ớt, nếu tham dự tranh đấu ở Lĩnh Nam quận hoặc là ở chín quận phương bắc.

E là chỉ có thể trở thành tấm chắn cho người ta.

“Không phải gần đây Thiên Hạc Môn đang khiêu khích Sơn Hà Môn sao, ta phối hợp với người diệt sát chương giáo của bọn họ.”

“Như vậy Sơn Hà Môn các người có thể mở rộng, tuy rằng số lượng cường giả không gia tăng nhưng đệ tử sẽ gia tăng.”

“Chiếm cứ địa bàn và nhân số đôi khi chính là ưu thế, Sơn Hà Môn các người có tư cách cùng chúng ta hợp tác!”

Sau đó nàng không để ý tới Tô Thần mà tiếp tục nói:

“Hắn là các người biết lần này có người ở Kinh sư muốn đối với Thanh Long tự?”

“Đương nhiên không phải một người mà là rất nhiều thế lực, trong đó không chỉ có người Kinh sư, còn có nhiều thế lực ở chín quận phương bắc.”

“Thế lực bản thổ ta không cần nói, các người có thể tra được.”

“Về phần thế lực bên Kinh sư, ngoại trừ cá nhân còn có bốn thế lực, ngoại trừ Trường Hận cung chúng ta, còn có Lôi Môn, Trấn Phủ Ti, Ngũ Thần Môn.”

“Ta là đại biểu cho Trường Hận cung trong lần này, đến đây kết minh với Kim Phong Tế Vũ Lâu, để trong lần tranh đấu tiêu diệt Thanh Long này thu được đầy đủ lợi ích!”

Mai Huyền Sương nói ra một ít tình huống.

“Kết minh thì Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta sẽ có chỗ tốt gì.”

“Nói thật, bên ta đã hợp tác với Hách Liên Tiểu Yêu, e rằng không thể hợp tác với Trường Hận cung.”

Bạch Sâu Phi mở miệng nói.

Tuy rằng Mai Huyền Sương là do Tô Thần mang tới.

Nhưng hắn đứng ở góc độ Kim Phong Tế Vũ Lâu mà suy xét.

Đương nhiên ý của hắn chính là lợi ích.

Có đầy đủ lợi ích thì Kim Phong Tế Vũ Lâu hợp tác với ai đều được.

“Thân phận thật sự của Hách Liên Tiểu Yêu là Hách Liên Xuân Thủy!

Nhi tử của Trần Nam Hạo, hắn chỉ có thể đại biểu Trần Nam Hạo phủ mà không đại biểu được Trần Phủ Ti.”

“Trần Phủ Ti còn phái người tới, tin rằng Bạch lâu chủ sẽ nhanh chóng biết thôi.”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

Chương 283: Quỷ Sát phủ Nhiếp Phong Hàn, Cực Nhạc lâu Tiêu Biệt Ly (1)

....

Nghe vậy, trên mặt Tô Thần và Bạch Sầu Phi đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn họ không phải kinh ngạc vẫn còn người Trần Phủ Ti tiến đến.

Mà kinh ngạc vì Hách Liên Tiêu Yêu là Hách Liên Xuân Thủy.

“Không phải Hách Liên Xuân Thủy bị người của Thanh Long Hội chém giết sao? Sao người nói Hách Liên Tiêu Yêu là Hách Liên Xuân Thủy?”

Bạch Sầu Phi trầm giọng nói.

“Hách Liên Xuân Thủy bị giết là người Hách Liên Nhạc Ngô an bài từ nhỏ, tuy rằng vẫn xuất hiện với thân phận Hách Liên Xuân Thủy, nhưng cũng không phải là Hách Liên Xuân Thủy thật sự.”

“Nếu không thì sao Hách Liên Xuân Thủy chết trong tay Thanh Long Hội, mà Trần Nam Hầu Đại Chu Hách Liên Nhạc Ngô không chút động tĩnh, cũng không phái người đến Lĩnh Nam quận đối phó Thanh Long Hội.”

“Đương nhiên chúng ta chỉ mới nhận được tin tức gần đây thôi, bên các người không biết cũng là chuyện rất bình thường.”

Mai Huyền Sương nói.

Khi Hách Liên Xuân Thủy chết, nhiều người đều cho rằng Trần Nam Hầu sẽ có hành động.

Mặc kệ như thế nào thì Trần Nam Hầu Hách Liên Nhạc Ngô cũng là nhân vật đứng đầu phía sau Trần Phủ Ti.

Nhi tử của mình bị giết làm sao mà không nổi giận, không động thủ.

Nhưng hắn lại không làm gì cả.

Rất nhiều người đều muốn tìm hiểu đến cùng.

Cuối cùng lại lộ ra Hách Liên Xuân Thủy lúc trước bị giết là một kẻ giả mạo.

Điều này làm cho người ta cảm thấy Hách Liên Nhạc Ngô có tâm cơ thật thâm trầm.

“Mai điện chủ, người nói kế hoạch của người và lợi ích mà chúng ta có thể đạt được đi.”

Bạch Sầu Phi không nghĩ tới sự tình sẽ như vậy.

“Rất đơn giản, chúng ta tới nơi này đều có mục tiêu phải đối phó, Trường Hận cung xảy ra chút chuyện nên ta không dám dùng nhân vật phía dưới ta, muốn dùng tình báo Kim Phong Tế Vũ Lâu của các người giúp ta hiểu rõ đối thủ của chúng ta.”

“Tình báo ra, ta sẽ xuất thủ giết chết thủ lĩnh của những thủ lĩnh thế lực, sau đó Sơn Hà Môn tiếp nhận những thế lực này.”

“Lợi ích thu được ba nhà chúng ta chia đều!”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

Lời của nàng rất rõ ràng, một bên cung cấp tình báo, một bên phụ trách giết người, một bên phụ trách chiếm cứ địa bàn.

“Không nghĩ tới Mai điện chủ lại sáng khoái như vậy, chúng ta có thể hợp tác!”

Bạch Sâu Phi mở miệng nói.

“Ta không đồng ý với cách phân phối lợi ích này lắm.”

Tô Thần lại lắc đầu nói.

“Hắn là những địa bàn chiếm cứ đều có liên quan đến Thanh Long tự, một khi Thanh Long tự phản công, đệ tử của chúng ta đóng ở những địa bàn kia sẽ gặp nguy hiểm, cho nên ta muốn bốn phần lợi ích.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Căn bản không cần đệ tử Sơn Hà môn người, không phải ta đã nói giúp người giải quyết Thiên Hạc giáo sao, người thu nạp người Thiên Hạc giáo xong để cho bọn họ đi chiếm cứ những thế lực mà chúng ta tiêu diệt.”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

Nghe vậy, Tô Thần không khỏi ngây người.

Hắn không nghĩ tới Mai Huyền Sương đã nghĩ đến tận đây, lúc này hắn có chút hoài nghi Thiên Hạc giáo khiêu khích Sơn Hà Môn bọn hắn có khả năng do Mai Huyền Sương này bố cục.

“Đã như vậy, ta đương nhiên nguyện ý, vậy thì hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Trước tiên giúp ta thăm dò hướng đi của mấy tên từ cấp trưởng lão trở lên ở hai thế lực này đi.”

Mai Huyền Sương rút một tờ giấy ra đưa cho Bạch Sâu Phi.

“Thiên Hợp sơn trang, Xích Nguyệt phái, một ngày sau ta sẽ báo tin tức cho người.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Tốt, vậy ta sẽ chờ tin tức của Bạch lâu chủ!”

“Ôi chưởng giáo, chúng ta có thể đi rồi, ta giúp người giải quyết đám người chưởng giáo Thiên Hạc Môn.”

Mai Huyền Sương nói với Tô Thần.

“Đi ngay bây giờ sao?”

Tô Thần không nghĩ tới tiết tấu của Mai Huyền Sương lại nhanh như vậy.

“Ta đây đang giúp người đẩy nhanh tiến độ, đương nhiên cũng là trợ giúp người khác đẩy nhanh tiến độ!”

Mai Huyền Sương nói.

Tô Thần cáo biệt Bạch Sầu Phi, sau đó theo Mai Huyền Sương tiến đến Thiên Hạc giáo.

Vào lúc này ở phía bên kia.

Trong một sơn động có ánh đèn yếu ớt.

Có ba bóng người đang lẳng lặng đứng.

Một người trong đó chính là Cửu U Thần Quân đeo mặt nạ.

Hai người còn lại, một người mặc hắc bào, gương mặt cương nghị, trên người tỏa ra khí tức sát phạt.

Lưng hắn đeo một thanh trường đao, ánh mắt sắc bén.

Người còn lại thì bộ dạng có chút tuấn lãng, trang phục hoàn toàn tương phản với nam tử hắc bào bên cạnh.

Một thân áo trắng, khí tức trên người không hiện, bất quá trong tay hắn cầm thiết phiến, rìu quật có lưỡi dao sắc bén lóe

hàn mang u ám, xem ra thiết phiến này còn bồi một tầng kịch độc.

Trên mặt đất trước mặt bọn họ đặt hai cái rương rất lớn.

Hai vị, đây là tiền đặt cọc của Thất hoàng tử, sau khi chuyển thành công ta sẽ lập tức dâng lên cho hai vị!

Lúc Cửu U Thần Quân nói chuyện, hắn giơ tay lên mở rương, vàng thỏi xếp thành hàng lộ ra.

“Đây là vàng tư nhân, sẽ không có bất kỳ vấn đề về nguồn gốc.”

“Với số lượng này, ta muốn hai đại sát thủ tổ chức các người toàn lực ra tay với các chùa chiền phụ thuộc Thanh Long tự ở chín quận phương bắc.”

Cửu U Thần Quân mở miệng nói.

Chương 284: Quỷ Sát phủ Nhiếp Phong Hàn, Cực Nhạc lâu Tiêu Biệt Ly (2)

....

“Thần Quân, người hoàn toàn có thể yên tâm, hai ngày sau Cực Nhạc lâu và Quỷ Sát phủ sẽ bắt đầu động thủ.”

Nam tử mặc áo trắng mở miệng nói.

“Tiêu Ly Biệt, coi như là chùa chiền phụ thuộc Thanh Long tự cũng không phải dễ dàng đối phó, Cực Nhạc lâu các người đừng để tổn thất thảm trọng!”

Nam tử mặc hắc bào nói.

“Chuyện này không cần Nhiếp phủ chủ quan tâm, kỳ thật Nhiếp phủ chủ nên quan tâm nhi tử của mình một chút.”

“Không nên nghĩ đơn giản như vậy, người muốn rèn luyện hấn cũng không cần dùng thế lực cho hấn rèn luyện, giúp hấn tạo uy vọng!”

“Không chừng hấn chết cũng không biết chết như thế nào.”

Nam tử áo trắng tên Tiêu Biệt Ly mở miệng nói.

“Không cần người quan tâm, nhi tử của Nhiếp Phong Hàn ta có khả năng thừa nhận áp lực như vậy.”

Nói xong nam tử hắc bào đi tới trước rương vàng.

Hắn đóng nắp rương lại giơ tay nắm lấy.

Cái rương nặng nề bị hấn dùng một tay nhấc lên nâng ra khỏi sơn động.

Tiêu Biệt Ly của Cực Nhạc lâu không có rời đi.

“Thần Quân, Thanh Long Hội không đơn giản, thật ra vì bảo đảm kế hoạch lần này thuận lợi chúng ta có thể kéo thêm Thanh Long Hội.”

Tiêu Biệt Ly nhìn Cửu U Thần Quân nói.

“Chờ một chút, ta muốn xem Thanh Long sẽ đối phó hai nhà các người như thế nào, nếu bọn họ có thể ngăn cản các người liên thủ thì có tư cách hợp tác với Thất hoàng tử!”

Cửu U Thần Quân mở miệng nói.

Nói xong thân hình biến mất khỏi sơn động.

“Quả nhiên đúng như ta đoán, Cửu U Thần Quân rất coi trọng Thanh Long Hội.”

Tiêu Biệt Ly nhìn Cửu U Thần Quân rời đi, trong miệng lẩm bẩm.

Trong lúc hấn lẩm bẩm có hai bóng người từ bên ngoài sơn động tiến vào.

“Mang đồ vật về, thông báo cho Đoạn Thanh Nhai trở về, chuyện đối phó Thanh Long hội do Đoạn Thanh Nhai toàn quyền phụ trách!”

Tiêu Biệt Ly lạnh giọng nói.

Qua lời Tiêu Biệt Ly, quả thật có thể thấy được đệ nhất phó lâu chủ Cực Nhạc lâu không được coi trọng.

Có cảm giác bị bỏ rơi.

Bên kia, xe ngựa của Mai Huyền Sương dừng ở chân núi Thiên Hạc Môn.

Trong xe ngựa, Mai Huyền Sương giờ tay lên ôm lấy cổ cầm trong xe rồi vắt sau lưng, nàng nhìn sang Tô Thần bên cạnh, nói:

“Đi, giết người thôi.”

Nói xong liền bước ra khỏi xe ngựa.

Tô Thần đi theo phía sau nàng mà có chút kinh ngạc, Mai Huyền Sương làm việc thật sự quyết đoán và nhanh chóng.

Hắn rất muốn nhìn xem thực lực của Mai Huyền Sương được xưng Cầm Ma rốt cuộc như thế nào.

Mai Huyền Sương được gọi là Cầm Ma.

Trước đó Tô Thần cũng biết đại khái về Mai Huyền Sương.

Đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ của Trường Hận Cung.

Đương nhiên đệ nhất nhân này chính là do nàng dùng thực lực đạt được.

Chiến tích làm cho người ta thán phục nhất chính là một mình hủy diệt Thiên Cầm sơn trang, gà chó không chừa.

Trang chủ Thiên Cầm sơn trang một cường giả Luyện Phách đỉnh phong.

Đối phương có thể giết chết trang chủ Thiên Cầm sơn trang, như vậy thực lực có thể ở Thần phách hợp nhất.

Tuy rằng hắn rút được một ít cường giả.

Nhưng cũng không thể xem thường võ giả ở thế giới này.

...

“Người nào dám tự tiện xông vào Thiên Hạc giáo ta!”

Khi Tô Thần đi tới sơn môn Thiên Hạc giáo, Mai Huyền Sương đi ở phía trước hắn không hề dừng lại trực tiếp tiến thẳng vào trong.

Nhất thời bị đệ tử Thiên Hạc giáo chặn đường, lớn tiếng nói.

“Giết người!”

Mai Huyền Sương lạnh lùng nói.

Lúc nàng nói chuyện, ngón tay chỉ hai cái, hai đạo khí kinh trực tiếp xuyên thủng đầu hai tên đệ tử thủ sơn.

Ra tay lưu loát quả quyết, không dây dưa dài dòng chút nào.

Tô Thần đi theo phía sau nàng, ánh mắt trở nên nghiêm nghị.

Lời đồn đãi khi không hề sai.

Hai người tiếp tục tiến vào, dọc theo đường đi có một ít đệ tử Thiên Hạc giáo xuất hiện ngăn cản đều bị Mai Huyền Sương dễ dàng giải quyết.

“Mai điện chủ, người giết như vậy, Sơn Hà Môn ta tiếp nhận nơi này sẽ không còn đệ tử!”

Tô Thần mở miệng nói.

Gặp ai giết nấy.

Nhưng đoạn đường này không có nhân vật nào trọng yếu cả, chỉ là một ít đệ tử bình thường.

Bất kỳ đệ tử bình thường của môn phái nào cũng không có lòng trung thành mạnh.

Với thủ đoạn thu nạp người ở kiếp trước mà Tô Thần nắm giữ, tuyệt đối có thể thu phục những đệ tử này, để bọn họ bán mạng cho hắn.

“Chặn đường đều là những kẻ không có nhãn lực, chết cũng đáng!”

Mai Huyền Sương lạnh giọng nói.

Nàng một đường giết tới nơi này không nhượng bộ vậy mà vẫn chặn đường, đây không phải đầu óc thiếu gân thì thiếu cái gì đây?

Cho nên trực tiếp giết hết cho gọn.

Trong khi họ nói chuyện thì phía có một đám người xuất hiện, cầm đầu là một lão giả hơn năm mươi tuổi, tóc râu bạc trắng, nhưng tinh thần cũng đủ đầy, ánh mắt sắc bén, cánh tay cũng tráng kiện, ẩn chứa lực lượng.

Phía sau hắn có một thanh cự kiếm rộng, một cỗ sát khí nồng đậm từ trên thân kiếm tản mát ra mang đến cho người ta cảm giác chỉ cần kiếm ra khỏi vỏ sẽ lấy tính mạng người ta.

“Một trong tam đại chân nhân của Thiên Hạc giáo, Thiên Vân Hạc!”

Tô Thần ở phía sau Mai Huyền Sương mở miệng nói, ánh mắt nhìn chăm chăm lão giả xuất hiện.

Chương 285: Giết lên Thiên Hạc Giáo, ra tay là chết

....

Thiên Vân Hạc đứng ở nơi đó đã có thể cho người ta một loại cảm giác như một thanh cự kiếm đứng sừng sững.

“Tên này tu hành trọng kiếm thuật!”

Tô Thần tiếp tục nói.

“Trọng kiếm thuật, mãng phu sao?”

Mai Huyền Sương hừ lạnh một tiếng, không để đối phương đề vào mắt.

“Các ngươi là ai?”

Thiên Vân Hạc nhìn đám người Tô Thần nói.

“Mai Huyền Sương, Tô Thần!”

Mai Huyền Sương và Tô Thần đồng thời nói ra tên của mình.

Giết người không lưu danh, còn gì là khách giang hồ?

Giết người trong giang hồ có đôi khi chính là vì lưu danh.

“Mai Huyền Sương, Trường Hận Cung, Cầm Ma Mai Huyền Sương, Thiên Hạc Giáo chúng ta không có thù oán với các hạ!”

Thiên Vân Hạc nhìn Mai Huyền Sương nói.

“Các ngươi không cần có thù oán với Mai điện chủ nhưng mà Tô Thần ta coi trọng Thiên Hạc giáo.”

Tô Thần ở phía sau Mai Huyền Sương mở miệng nói.

“Tô Thần?”

Thiên Vân Hạc có ấn tượng với cái tên này nhưng lại không nghĩ ra.

“Chân nhân, Tô Thần hiện giờ là chủ giáo của Sơn Hà Môn.”

Một người ở bên cạnh hẩn nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Thiên Vân Hạc biến sắc.

“Ngươi vậy mà liên hợp Cầm Ma ra tay với Thiên Hạc giáo ta.”

“Phát tin tức khẩn cấp, điều động cao thủ đến đây, vây giết bọn họ.”

Thiên Vân Hạc lập tức nói với người bên cạnh.

Cầm Ma Mai Huyền Sương giết chết trang chủ Thiên Cầm trang, Thiên Vân Hạc biết thực lực của mình so ra kém trang chủ Thiên Cầm trang.

Cho nên hẩn lập tức thông báo người đến đây diệt sát Mai Huyền Sương cùng Tô Thần.

Nam tử bên cạnh hẩn khom người lui ra phía sau.

Nhưng là đúng lúc này, cổ cầm sau lưng Mai Huyền Sương đột nhiên bay lên trời rồi rơi vào giữa hai tay của nàng.

Lúc này khí tức trên người Mai Huyền Sương phát sinh biến hóa.

Một cỗ khí tức lãnh ngạo đến cực điểm bộc phát ra.

Bằng!

Không có gì hết.

Bàn tay nàng gảy dây đàn, tốc độ cực nhanh, tiếng đàn dồn dập vang lên.

Từng luồng sóng âm hóa thành mũi tên nhọn bắn về phía trước.

“Không tốt!”

Thiên Vân Hạc biến sắc.

Cự kiếm sau lưng nhanh chóng rơi vào tay hắn.

“Thiên trọng thập nhị kiếm!”

Ầm!

Một cổ kiếm khí không lồ từ trong cự kiếm của hắn bộc phát muốn ngăn trở công kích sóng âm.

Khi! Khi! Khi!

Sóng âm hóa thành mũi tên bị kiếm khí ngăn trở.

Sắc mặt Mai Huyền Sương không thay đổi, vẫn tiếp tục gảy dây đàn.

“Các ngươi lui về phía sau!”

Thiên Vân Hạc phân phó đệ tử Thiên Hạc giáo bên cạnh.

Những đệ tử kia nhanh chóng lui về phía sau.

Nhưng bọn họ mới lui được bảy bước đột nhiên ôm đầu phát ra một tiếng kêu thảm thiết, trực tiếp ngã xuống mặt đất, không còn hơi thở.

“Thất bộ thiên sát âm!”

“Ngươi!”

Thiên Vân Hạc nổi giận, trong hai mắt bộc phát ra hàn mang kinh người, một cổ khí lăng cực lớn hình thành phía sau lưng hắn.

Không khí xung quanh bị khí lãg ảnh hưởng hình thành cơn lốc.

“Thiên trọng thập nhị kiếm!

Thiên Vân Hạc quát to một tiếng vung kiếm giết về phía Mai Huyền Sương.

Nhưng kiếm đạo của hắn là trọng thế, tốc độ kém xa công kích của Mai Huyền Sương.

Dây đàn trong tay Mai Huyền Sương phát ra sóng âm không ngừng công kích kiếm khí đang bỏ tới, làm suy yếu lực lượng của kiếm khí.

Lúc này, Tô Thần đứng một bên nhìn chiến trận, ánh mắt hơi ngưng tụ.

Hắn có thể thấy được Mai Huyền Sương không vận dụng toàn lực.

Về phần Thiên Vân Hạc thì triển khai toàn lực lượng rồi, Thiên thập nhị kiếm liên tục bỏ ra.

Lực lượng bạo phát rất mạnh nhưng thời điểm rơi xuống thì kiếm khí đã bị suy yếu, hiệu quả trọng kiếm không còn nữa.

Thiên trọng thập nhị kiếm là một kiếm pháp mà cứ một kiếm hạ xuống thì lực lượng sẽ được tăng cường, bao hàm lực lượng kiếm trước.

Cuối cùng tập trung lực lượng từ mười hai kiếm trực tiếp nghiền nát khí kinh của đối phương, chém giết một cách bạo lực.

Nhưng mà Thiên Vân Hạc không thi triển thành công rồi.

Nói cách khác, Mai Huyền Sương trực tiếp phá vỡ tuyệt học thành danh của đối phương, Thiên trọng thập nhị kiếm.

Khi! Khi, khi!

Tiếng đàn vẫn tiếp tục réo rắt.

Đột nhiên Mai Huyền Sương lui lại, trong miệng lạnh giọng nói:

“Người người dẫn ra đều đến rồi, nên cũng nên chết!”

Mai Huyền Sương vừa nói xong, tốc độ dây đàn dao động đột nhiên biến đổi.

Tốc độ không nhanh không chậm!

Nhưng sóng âm nháy mắt hội tụ cùng một chỗ, trực tiếp xuyên thấu lá chắn kiếm khí của Thiên Vân Hạc và dội vào thân thể đối phương.

Bùm!

Thân thể Thiên Vân Hạc trực tiếp nổ tung ra sau đó ngã xuống mặt đất.

“Yêu nữ, ngươi muốn chết!”

Lúc này một đám người Thiên Hạc giáo xuất hiện.

Một người trong đó nhìn Thiên Vân Hạc ngã xuống đất, gầm nhẹ.

“Lên tiếng chính là một trong tam đại chân nhân của Thiên Hạc giáo, Thiên Vân Mạc, tu hành Thiết Tí Lưu Vân Chương!”

“Bên cạnh Thiên Vân Mạc là Thiên Vân Long, nam tử mặc áo bào tím phía trước là trưởng giáo Thiên Hạc giáo, Tử Hạc chân nhân.”

Tô Thần mở miệng nói.

Chương 286: Theo thì sống, nghịch thì chết (1)

....

Hắn không có ra tay hỗ trợ nhưng có thể nói cho đối phương biết người tới là ai.

Đương nhiên có lẽ Mai Huyền Sương đã sớm biết người tới là ai rồi.

Lúc này nam tử kia gầm nhẹ một tiếng, bàn chân nặng nề đạp mặt đất, thân hình giống như mũi tên lao ra.

Khi đến gần Mai Huyền Sương.

Thiên Vân Mạc không ra quyền mà lại ra chân.

Một luồng lôi điện chỉ lực từ trên đùi phải của hắn bộc phát ra phóng về phía thân thể Mai Huyền Sương.

“Chết!”

Lúc này thân hình Mai Huyền Sương bất động, bàn tay trắng nõn hung hăng vuốt dây đàn.

Một luồng âm ba bộc phát ra hóa thành một thanh trường đao âm ba chém tới Thiên Vân Mạc.

Keng!

Xi!

Đầu tiên là tiếng nổ, sau đó trường đao âm ba trực tiếp xuyên thấu qua khí kinh rồi cắt rụng chân phải của Thiên Vân Mạc.

“Không!”

Thiên Vân Mạc phát ra một tiếng kêu thảm thiết rồi ngã xuống.

Xi!

Lúc này lại một luồng sóng âm mang theo khí kinh trực tiếp bắn vào đầu đối phương.

Gáy Thiên Vân Mạc bị đâm thủng mà chết.

Nhìn thấy tình huống này.

Đệ tử Thiên Hạc giáo hoảng sợ nhìn chằm chằm Mai Huyền Sương.

Người này quá mạnh mẽ, quá tàn nhẫn.

Lúc này sắc mặt chương giáo Thiên Hạc giáo Tử Hạc chân nhân trở nên vô cùng ngưng trọng.

“Cầm Ma quả nhiên bắt phạm, cùng nhau liên thủ giết chết nàng.”

Tử Hạc chân nhân thấp giọng nói.

Trong khi nói chuyện hắn đã nhanh chóng vọt tới, bàn tay nâng lên, một cỗ khí kinh màu tím lưu chuyển trong lòng bàn tay vỗ về phía Mai Huyền Sương.

Theo chương giáo là một số cao thủ khác của Thiên Hạc giáo cũng đồng thời ra tay.

“Dùng âm ba công chẳng lẽ sợ các ngươi liên thủ sao?”

Tô Thần nở nụ cười lạnh.

“Thiên ma quần vũ, Thiên Sát đoạt mệnh!”

Lúc này Mai Huyền Sương lâm bảm, trên người nàng có thêm một cỗ khí kinh màu đen.

Khí kinh nhanh chóng truyền đến cổ cầm trong tay.

Cổ cầm nhanh chóng bị khí đen bao trùm.

Sau đó Mai Huyền Sương ôm đàn ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu gảy đàn.

Ừmmm!

Tiếng đàn bắt đầu vang lên

Từng bóng dáng màu đen xuất hiện trước mắt mọi người, những bóng dáng màu đen này nhanh chóng biến thành nữ tử xuân quang vô hạn!

Nữ tử có khuôn mặt diễm lệ, ánh mắt động lòng người.

Những người xông lên nhìn thấy những nữ tử này thân thể đột nhiên dừng lại, ánh mắt bắt đầu trở nên mê ly.

Tâm thần Tô Thần cũng lắc lư một trận.

Trong mắt cũng xuất hiện cảnh tượng này.

“Không tốt, ta cũng trúng ảo cảnh!”

Tô Thần thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó bắt đầu vận chuyển hàn khí trong cơ thể, hắn muốn dùng hàn khí kích thích tâm thần của mình chống lại ảo cảnh.

Hàn khí lưu chuyển trong cơ thể nhanh chóng kích thích tâm thần.

Sau đó đầu óc hắn trở nên tỉnh táo nhanh chóng thoát khỏi ảo cảnh.

Ánh mắt Tô Thần chăm chú nhìn Mai Huyền Sương đang ngồi xếp bằng.

Mai Huyền Sương này quá lợi hại, một kích khiến cả hắn cũng tiến vào ảo cảnh.

Khi! Khi!

Những người theo Tử Hạc chân nhân công kích nhanh chóng phát ra tiếng kêu thảm thiết rồi ngã xuống.

Giết người không thấy máu.

Đương nhiên Tử Hạc chân nhân không giống vậy, hắn phun máu tươi mạnh mẽ thoát khỏi ảo cảnh.

Nhìn các đệ tử và trưởng lão xung quanh ngã xuống, hắn cảm thấy sợ hãi.

“Giao cho người Tử Hạc chân nhân, hắn đã bị thương, không biết người có thể giết hay không?”

Mai Huyền Sương ôm cổ cầm đưa mắt nhìn Tô Thần, ánh mắt lạnh như băng, không có chút cảm tình nào.

A!

Tô Thần nghe vậy đồng tử đột nhiên co rút lại.

Hắn không nghĩ tới Mai Huyền Sương lại khảo nghiệm hắn vào lúc này.

Có lẽ đang đo lường giá trị của hắn.

Tô Thần bước lên trước.

Chưởng giáo Thiên Hạc giáo đã bị thương, có thể giết như giết gà.

Thực lực của Tử Hạc chân nhân ở Luyện Phách đỉnh phong, nhưng đó là khi không có bị thương.

Hiện giờ tối đa cũng chỉ phát huy ra được thực lực Luyện Phách hậu kỳ.

Thực lực như vậy Tô Thần vẫn có thể giết nhẹ nhàng.

“Chết!”

Tử Hạc chân nhân nhìn thấy Tô Thần, ánh mắt trở nên hung ác.

Hắn cho rằng Tô Thần đã mời Cầm Ma Trường Hận Cung ra tay với Thiên Hạc Giáo.

Cho nên vừa ra tay đã dồn hết toàn lực.

Tuy rằng bị thương nhưng tốc độ của hắn vẫn cực nhanh, trong bàn tay xuất hiện một vòng xoáy khí kinh màu tím khủng bố.

Tô Thần đứng đó không nhúc nhích.

Có thể nói là trong mắt Tử Hạc chân nhân thì hắn thấy Tô Thần không kịp tránh.

Hắn biết rõ thực lực của Tô Thần, chỉ vừa mới bước vào Luyện Phách cảnh.

Gương mặt Tử Hạc chân nhân trở nên dữ tợn.

Hắn biết mình sẽ chết.

Nhưng trước khi chết còn có thể kéo Tô Thần, coi như đã kiếm lời.

Sắc mặt Tô Thần bình tĩnh nâng cánh tay trái lên, một cỗ hàn khí từ trong cơ thể bộc phát.

“Muốn chết, ta liền tiễn ngươi lên đường!”

“Thiên Sương Quyền!”

Thời điểm này Tô Thần dùng cánh tay Bạng kỳ lân để thi triển Thiên Sương Quyền.

Ầm!

Nắm tay va chạm với bàn tay của đối phương, một cỗ hàn khí cực hàn nhanh chóng đóng băng cả khí của kinh, hơn nữa còn dọc theo cánh tay tràn vào thân thể đối phương.

Tốc độ cực nhanh.

Tử Hạc chân nhân muốn nói gì đó nhưng chưa nói ra lời đã bị Tô Thần trực tiếp đóng băng.

Thân thể biến thành một tượng băng.

Chương 287: Theo thì sống, nghịch thì chết (2)

....

Bùm!

Tượng băng từ giữa không trung rơi xuống mặt đất đứng thẳng.

Tô Thần đi tới trước tượng băng giờ tay vỗ một chưởng.

Rắc!

Tượng băng chia năm xẻ bảy, thân thể chưởng giáo Thiên Hạc giáo cũng phân liệt theo.

[Ký chủ chém giết chưởng giáo Thiên Hạc giáo, thưởng một tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam.]

“Chuyện này cũng được thưởng?”

Lòng Tô Thần khẽ động, sau đó hướng về Mai Huyền Sương nói:

“Mai điện chủ, người tương đối hài lòng rồi đi!

“Tô chưởng giáo, thực lực của người còn mạnh hơn ta dự đoán, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Chuyện phía sau liền giao cho Tô Chưởng giáo xử lý.”

Mai Huyền Sương ôm cổ cầm đi hướng về chân núi.

Tô Thần vung tay lên, có tiếng vang dồn dập vang lên.

Trong Sơn Hà Môn.

Lệ Thiên Hành nhìn thấy tín hiệu liền vui mừng.

Lúc Tô Thần từ Kim Phong Tế Vũ Lâu đến Thiên Hạc Giáo đã báo tin cho Lê Thiên Hành.

Vừa nhận được tin hiệu thì nhanh chóng dẫn người của Chiến đường đến tiếp nhận Thiên Hạc giáo.

“Chương giáo đã bắt được Thiên Hạc giáo, đệ tử Sơn Hà môn theo ta đi tiếp nhận Thiên Hạc giáo.”

Lê Thiên Hành găm nhẹ.

Lúc này hẳn muốn trợ giúp Tô Thần tạo thế.

Để cho đệ tử Sơn Hà môn cảm giác được sự cường đại của chương giáo.

“Đi thôi!”

Đệ tử Chiến Đường phía sau Lê Thiên Hành vô cùng hưng phấn.

Dưới chân núi, Mai Huyền Sương ôm cổ cầm ngồi vào xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi lăn bánh đi về phía Lĩnh Nam quận thành.

“Nhanh chóng điều tra Tô Thần này, thực lực của hắn mạnh hơn chúng ta suy đoán nhiều, trách không được Mộ Dung Khinh Trần lại xem trọng hắn.”

Trong xe ngựa, Mai Huyền Sương mở miệng nói.

Xa phu một tay đánh xe một tay móc ra một con chim nhỏ màu xanh từ trong ngực, sau đó chim nhỏ bay lên trời cao biến mất không thấy.

“Nhanh lên!”

Lê Thiên Hành mang theo đệ tử Chiến Đường xuất hiện trên đỉnh Thiên Hạc giáo.

Lúc này những thi thể trên mặt đất để cho bọn hắc cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Tô Thần đứng bên cạnh một đồng thi thể.

Chỉ có một số đệ tử của Thiên Hạc giáo đang dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Tô Thần.

“Hôm nay Sơn Hà môn tiếp nhận Thiên Hạc giáo, thuận thì sống, nghịch thì chết.”

Tiếng Tô Thần vang vọng khắp đỉnh núi Thiên Hạc giáo.

“Thuận thì sống, nghịch thì chết!”

Đám đệ tử Chiến Đường cũng găm nhẹ theo.

Thanh thế rung động.

Thiên Hạc giáo và Sơn Hà môn vẫn luôn là quan hệ đối địch.

Bây giờ Tô Thần chiếm được Thiên Hạc giáo, thanh thế lên như mặt trời ban trưa trong Sơn Hà Môn.

Một số người trong Sơn Hà Môn lòng mang ý xấu đầu tiên cảm thấy kinh hãi, sau đó biết mình đã không lay động được địa vị chương giáo của Tô Thần.

Đương nhiên Thiên Hạc giáo bị diệt cũng khiến các thế lực ở Lĩnh Nam quận chấn động.

Thập đại môn phái hiện giờ có Huyết Kỳ Môn bị Kim Phong Tế Vũ Lâu diệt, Sơn Hà Môn thay chương giáo mới, Lăng Nguyệt Kiếm Phái bị diệt, Thiên Hạc Giáo bị diệt, chương giáo Thiên Kim Môn bị giết.

Có thể nói giang hồ Lĩnh Nam quận đang rất rối loạn.

Đương nhiên cũng có nhiều người chú ý tới Tô Thần.

Tư liệu về Tô Thần nhanh chóng được các thế lực tập trung, người được nhắc tới nhiều nhất chính là Mộ Dung Khinh Trần.

Tô Thần được quý nữ hoàng tộc đề bạt.

Về phần tiêu diệt Thiên Hạc Giáo là do Trường Hận Cung Cẩm Ma Mai Huyền Sương gây nên.

Điều này làm cho mọi người kinh hãi sau đó cho rằng Tô Thần là quân cờ của hai người này.

Đương nhiên có thể làm quân cờ của hai người này cũng không phải kẻ đơn giản.

Thế lực ở Lĩnh Nam quận bắt đầu để ý đến Tô Thần.

Bên ngoài quận thành, trong một thôn trang nhỏ.

Tử Hàn Nguyệt nhìn tờ giấy trước mặt mình mà ngây ra.

“Tô Thần này có vận may thịnh như vậy sao?”

Tử Hàn Nguyệt thì thầm nói.

Lúc ở Khánh Thành Tô Thần đã có biểu hiện bất phàm, nàng còn muốn kéo Tô Thần vào Hàn Nguyệt Giáo.

Nhưng không ngờ chỉ trong thời gian ngắn, Tô Thần đã trở thành chủ giáo Sơn Hà Môn.

Đương nhiên khi biết tin Tô Thần trở thành chủ giáo Sơn Hà Môn nàng đã cho rằng bởi vì nhờ Mộ Dung Khinh Trần đề bạt.

Nhưng hiện tại Mộ Dung Khinh Trần đã rời khỏi Lĩnh Nam quận.

Tô Thần lại nhanh chóng hợp tác với Trường Hận cung Cẩm Ma Mai Huyền Sương.

Mai Huyền Sương trợ giúp Tô Thần tấn công Thiên Hạc giáo, diệt sát cao tăng Thiên Hạc giáo.

“Tiểu thư, chúng ta có nên tiếp xúc với Tô Thần này một chút hay không?”

Long bà bên cạnh Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Cần tiếp xúc, từ tình hình hiện tại mà xem xét thì Lĩnh Nam quận biến động, Tô Thần tạm thời như người thắng duy nhất!”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Vậy lão nô giúp tiểu thư hẹn Tô Thần gặp mặt.”

Long bà mở miệng nói.

Long bà tới Lĩnh Nam quận sau nên không biết rõ Tô Thần, còn nàng thì biết.

Trong hoàn cảnh như thế mà đôi phương có thể làm tới một bước này, khẳng định không chỉ dựa vào ngoại vật.

Phế vật sẽ không được ai trọng dụng.

“Đúng rồi, báo cáo tình huống bên này cho tổng giáo, tổng giáo có an bài gì không?” “Tử Hàn Nguyệt mở miệng hỏi.

“Tổng giáo không có truyền tin tức, bất quá lão nô dò xét được một vài tin tức, chính là Đạo Nô bên cạnh giáo chủ đã rời khỏi tổng giáo!”

Long bà trầm giọng nói.

Chương 288: Giết người chỉ vì muốn giết chóc, Kinh Vô Mệnh

...

“Đạo Nô rời khỏi tổng giáo, nói cách khác, người tới đây sẽ là Đạo Nô.”

Tử Hàn Nguyệt kinh ngạc nói.

“Hắn là vậy, nếu Đạo Nô bên cạnh giáo chủ đến thì chúng ta sẽ không bị động như bây giờ.”

“Còn nữa, căn cứ vào tin tức thu được, hình như Nhiếp Côn Luân của Quỷ Sát phủ muốn ra tay.”

Long bà nói.

“Nhiếp Phong Hàn muốn gia tăng thanh thế cho nhi tử, để Nhiếp Côn Luân thuận lợi tiếp nhận vị trí phủ chủ Quỷ Sát, bất quá bọn họ lại lựa chọn Thanh Long hội, thật đúng sự coi trọng Nhiếp Côn Luân quá.”

“Hy vọng Nhiếp Côn Luân có thể sống sót!”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Nhiếp Phong Hàn cũng không phải là một người đơn giản, ta không rõ vì sao hắn lại làm như vậy?”

Long bà trầm giọng nói.

“Có lẽ là hơi tự đại đi, Quỷ Sát phủ một mực chiếm cứ vị trí thế lực sát thủ đệ nhất chín quận phương bắc, đã dưỡng thành tính!”

Tử Hàn Nguyệt nhẹ giọng nói.

Ở một phủ đệ thuộc Lĩnh Nam quận.

Trong một gian mật thất.

Phụ tử Nhiếp Côn Luân và Nhiếp Phong Hàn đang đứng.

“Phụ thân, kế hoạch của người sắp bắt đầu sao?”

Nhiếp Côn Luân nhìn phụ thân nói.

“Đúng vậy, bên người thế nào rồi? Không đơn giản đâu.”

Nhiếp Phong Hàn nói.

“Phụ thân, có Quỷ nô bên cạnh nên người không cần lo lắng sự an toàn của ta.”

“Tiêu Thu Thủy của Chính Nguyệt Đường có thực lực Thần phách hợp nhất, không phải là đối thủ của Quỷ nô.”

“Chỉ cần vây giết Tiêu Thu Thủy thì những người khác không đáng lo.”

Nhiếp Côn Luân nói.

“Chỉ sợ phía sau Thanh Long hội còn có thế lực nào khác, hiện giờ tình hình chín quận phương bắc này có chút loạn!”

Thật ra hẳn cũng không muốn Nhiếp Côn Luân lựa chọn Thanh Long Hội làm mục tiêu.

Chỉ là Nhiếp Côn Luân lại muốn chọn [Thanh Long hội] làm mục tiêu.

“Phụ thân, bất kể như thế nào, Thanh Long hội này không thể tồn tại ở chín quận phương bắc.”

“Chín quận có một Cục Nhạc lâu đã uy hiếp đến Quỷ Sát phủ chúng ta, hơn nữa những năm gần đây Cục Nhạc lâu khuếch trương rất nhanh, mời chào không ít cao thủ, nếu như chúng ta không tạo ra chút thanh thế!”

“Sớm muộn gì Quỷ Sát phủ cũng sẽ bị Cực Nhạc lâu vượt qua, một khi bị vượt qua, Quỷ Sát phủ chúng ta sẽ rất khó sinh tồn ở chín quận phương bắc!”

“Đây là một trận đánh bạc, nếu thắng lợi thanh danh của 【 Quỷ Sát phủ 】 sẽ đại trướng, Quỷ Sát phủ có thể mượn cơ hội này mời chào càng nhiều cao thủ!”

“Huống hồ tên đã lên dây, không có khả năng quay đầu, ta đã hiện thân liên đại biểu ta không thể quay đầu, ta tin tưởng mình có thể thành công.”

Trong ánh mắt Niếp Côn Luân tràn ngập tự tin.

“Vậy cứ dựa theo kế hoạch của người mà thực hiện!”

Nhiếp Phong Hàn gật gật đầu.

Quả thật đúng như lời Nhiếp Côn Luân nói, hiện giờ Quỷ Sát phủ bọn họ gặp phải khốn cảnh.

Không hành động thì Quỷ Sát phủ có thể bị vượt qua, sau đó biến mất ở chín quận phương bắc.

“Vậy người cẩn thận, ta sẽ không ở lại đây lâu nữa.”

Nhiếp Phong Hàn nói xong xoay người ra khỏi mật thất.

Chỉ để lại một mình Niếp Côn Luân đang trầm tư.

“Bên phụ thân chuẩn bị động thủ, bên ta cũng cần hành động nhanh hơn!”

Hắn xoay người ra khỏi mật thất.

Ra lệnh cho tùy tùng bên ngoài mật thất.

“Thông báo cho Đoàn Thanh Nhai, tối nay động thủ với Thanh Long Hội”.

Ở một chỗ khác, là cứ điểm của tổ chức sát thủ Sương Diệp trước kia.

Một bóng người xuất hiện, bóng người toàn thân bọc trong áo đen, không rõ thân hình và gương mặt.

“Người nào!”

Lúc người áo đen xuất hiện, có hai người đeo mặt nạ nghênh đón, lạnh lùng nói.

“Đến đây bái phỏng Kinh Vô Mệnh tiên sinh.”

Người tới cóc giọng nói khàn khàn, không có cách nào phán đoán thân phận.

“Muốn gặp Kinh Vô Mệnh đại nhân sao, người ở chỗ này chờ một chút.”

Một người trong đó nhanh chóng tiến vào trong cứ điểm.

“Chỉ chốc lát sau người kia liền trở lại.”

“Đi theo ta.”

Người nọ mang theo người áo đen đi hướng vào bên trong sơn động.

Hôm nay sơn động đã được mở rộng và bố trí lại, đường hầm tối tăm trầm thấp làm cho lòng người cảm thấy áp lực.

Nhưng bước chân của người áo đen và hô hấp vẫn bình thường, giống như không bị hoàn cảnh chung quanh ảnh hưởng, đã thích ứng với bóng tối trong động.

Bọn họ nhanh chóng đi tới một cái động khác.

Trong động có ánh sáng heo hắt.

Kinh Vô Mệnh mặt không chút thay đổi đứng ở trong động, kiếm khí đang không ngừng lưu chuyển trong cánh tay và trường kiếm.

Khi người áo đen tiến vào.

Kiểm khí trên người Kinh Vô Mệnh thu liễm, sau đó nghiêm túc nhìn đối phương.

“Thần phách hợp nhất!”

Hắn nhìn người áo đen, trầm giọng nói.

Trong lúc nói chuyện khoát tay bảo thủ hạ rời đi.

“Không nghĩ tới ta đã thu liễm khí tức mà ngươi vẫn có thể nhìn ra, thần của ngươi còn mạnh hơn thể phách!”

Người áo đen nhìn Kinh Vô Mệnh nói.

Trong ánh mắt có chút kinh ngạc.

Thực lực của hắn cao hơn Kinh Vô Mệnh không ít.

Nhưng hắn lại không thấy được sự kiêng kỵ từ trong mắt Kinh Vô Mệnh.

Khí tức trên người đối phương giống như một bãi nước đọng, không hề có một chút gợn sóng.

Loại người này hoàn toàn giết người chỉ vì muốn giết chóc mà thôi.

Chương 289: Đoạn Thanh Nhai phản loạn, Tiêu Thu Thủy Thiên Nhân cảnh

....

“Người tới tìm ta là có chuyện gì, hử không phải tới tìm ta giết người đi.”

“Người có sát tính rất mạnh!”

Kinh Vô Mạng không nói những lời tiếp theo.

Nhưng hử tin tưởng đối phương biết hử có ý gì.

Đoạn thời gian gần đây hử chiếm được một ít tài nguyên, thực lực tăng vọt, trong đó phương diện tinh thần tăng cường rất nhanh.

Tinh thần tăng lên làm cho cảm giác của hử trở nên càng nhạy bén hơn.

Người áo đen này vừa tiến vào hử liền cảm giác được khí tức giết chóc từ trên người đối phương.

Hơn nữa tuy đối phương đứng đó nhưng tinh thần vẫn luôn cảnh giác.

Chỉ có một cách giải thích, đối phương cũng là sát thủ hơn nữa còn là một sát thủ lợi hại.

“Ta muốn gặp đường chủ Chính Nguyệt Đường các người, Tiêu Thu Thủy.”

Nghe Kinh Vô Mệnh nói như vậy, người áo đen mở miệng nói.

“Người muốn gặp đường chủ sao, nếu không liên quan đến sinh ý thì người không thể gặp được đường chủ!”

Kinh Vô Mệnh mở miệng nói.

“Ta đề bàn chuyện hợp tác với các người, ta tin các người sẽ hợp tác với ta!”

Người áo đen tự tin nói.

“Trước tiên nói một chút xem, nếu như có thể ta sẽ mời đường chủ đến một chuyến.”

Kinh Vô Mệnh nhìn đôi phương, bình tĩnh nói.

“Về chuyện Quý Sát phủ và Cực Nhạc lâu, bọn họ muốn ra tay với các người.”

Người áo đen mở miệng nói.

“Chỉ có chuyện này?”

Kinh Vô Mệnh khẽ nhướng mày.

“Hình như chuyện không có gì đáng kể.”

Người áo đen nghe được lời Kinh Vô Mệnh nói, đồng tử co lại, hẳn không nghĩ tới Kinh Vô Mệnh dĩ nhiên không thêm đề ý chút nào.

“Người không hỏi ta bọn họ chuẩn bị đối phó Thanh Long hội các người như thế nào sao?”

Người áo đen nhìn Kinh Vô Mệnh nói.

“Giang hồ chính là sinh tử cục, không phải người chết thì là ta vong, rất bình thường.”

Kinh Vô Mệnh trầm giọng nói.

Giọng nói lạnh băng mang theo sự lạnh lẽo.

Người áo đen không khỏi sùng sốt.

“Trách không được khí tức Kinh Vô Mệnh này phát ra giống như một bãi nước đọng, thì ra hẳn không thềm để ý sinh tử.”

Người áo đen thầm nghĩ.

Lúc nói chuyện, hắn cởi áo đen xuống, người tới lại là Đoạn Thanh Nhai của Cực Nhạc lâu.

“Đệ nhất phó lâu chủ Cực Nhạc lâu, Đoạn Thanh Nhai, ta muốn gặp đường chủ, không biết có thể hay không?”

Đoạn Thanh Nhai nhìn Kinh Vô Mệnh nói.

“Có thể!”

Lần này Kinh Vô Mệnh gật gật đầu.

“Người đi theo ta.”

Kinh Vô Mệnh xoay người đi về phía một đường hầm.

Đoạn Thanh Nhai khoác áo choàng lên bước theo phía sau Kinh Vô Mệnh.

“Hai người nhanh chóng ra khỏi sơn động, Kinh Vô Mệnh tiếp tục tiến về phía trước.”

Sau khi đi thêm một lúc nữa hai người dừng lại ở một trang viên rất yên tĩnh.

Kinh Vô Mệnh trực tiếp đẩy cửa trang viên ra tiến vào.

Đoạn Thanh Nhai nhìn thoáng qua trang viên trước mặt rồi theo phía sau Kinh Vô Mệnh.

Bên trong trang viên rất yên tĩnh.

Không nhìn thấy người nào, giống như trang viên này không có người ở.

Kinh Vô Mệnh mang theo Đoạn Thanh Nhai lướt qua một đoạn hành lang đi tới đại sảnh.

Tiêu Thu Thủy đang thưởng thức trà cùng Gia Cát Chính Ngã ở đại sảnh.

Sau khi Tiêu Thu Thủy có được đan dược do Gia Cát Chính Ngã mang đến đã thuận lợi bước vào Thiên Nhân cảnh, căn bản không cần củng cố, trực tiếp tiến vào Thiên Nhân cảnh đệ nhất nạn.

“Có người tới, ta tránh đi trước!”

Gia Cát Chính Ngã đứng lên nói.

Hiện giờ Tô Thần còn chưa an bài cụ thể chức vụ cho Gia Cát Chính Ngã, một khi lộ diện bên Thanh Long Hội thì sau này Gia Cát Chính Ngã cũng chỉ có thể dùng thân phận người Thanh Long Hội hiện thân.

Cho nên Gia Cát Chính Ngã chuẩn bị tránh mặt.

“Được! “

Tiêu Thu Thủy gật đầu.

Sau khi Gia Cát Chính Ngã tiến vào hậu sảnh, Kinh Vô Mệnh mang theo Đoạn Thanh Nhai đi vào.

“Đường chủ, Đoạn Thanh Nhai Cực Nhạc lâu nói muốn gặp ngài.”

Kinh Vô Mệnh mở miệng nói.

“Nghe vậy, ánh mắt Tiêu Thu Thủy nhìn về phía Đoạn Thanh Nhai phía sau Kinh Vô Mệnh.

Ngay lúc này Đoạn Thanh Nhai khoác áo choàng đen cảm giác được một cỗ uy áp cường đại từ trên người Tiêu Thu Thủy áp thẳng về phía mình.

Nhất thời toàn thân run rẩy.

Mồ hôi trán không ngừng chảy dài.

“Tiêu Thu Thủy không phải Thần phách hợp nhất, đây là Thiên Nhân Cảnh!”

Đoạn Thanh Nhai rung động không thôi.

Chỉ bằng khí tức đã áp chế hẳn, Tiêu Thu Thủy tuyệt đối là võ giả đã bước vào Thiên Nhân cảnh.

Bên ngoài đồn đãi Tiêu Thu Thủy chỉ là cường giả Thần phách hợp nhất, căn bản không đúng.

Đoạn Thanh Nhai thầm chửi tục.

Nhưng cũng cảm thấy mình thật may mắn.

“Mời Đoàn phó lâu chủ ngồi.”

Tiêu Thu Thủy thu hồi ánh mắt mở miệng nói.

Sau khi Tiêu Thu Thủy thu hồi ánh mắt, toàn thân Đoạn Thanh Nhai buông lỏng, hắn vội áo choàng ra đứng trước mặt Tiêu Thu Thủy.

“Tiêu đường chủ, lần này ta đến đây là muốn hợp tác với ngươi.”

Đoạn Thanh Nhai ổn định tâm thần rồi mở miệng nói.

“Ngươi là đệ nhất phó lâu chủ Cực Nhạc lâu mà nói muốn hợp tác với ta, ta rất hoài nghi ý đồ của ngươi!”

Tiêu Thu Thủy nhìn Đoạn Thanh Nhai nói.

“Tiêu đường chủ, không cần hoài nghi, mặc dù là đệ nhất phó lâu chủ, nhưng vẫn bị Cực Nhạc lâu chủ bài xích.”

“Thật ra ta không có quyền lên tiếng bên trong Cực Nhạc lâu.”

Đoạn Thanh Nhai nói.

“Như vậy sao? Vậy ngươi muốn hợp tác thế nào?”

Tiêu Thu Thủy bình thản nói.

Hắn không cần xác định Đoạn Thanh Nhai nói thật hay giả.

Trong mắt Tiêu Thu Thủy, thật chính là sống, giả chính là chết.

“Đêm nay Cực Nhạc lâu và Quỷ Sát phủ sẽ ra tay với Tiêu đường chủ ngài.”

Đoạn Thanh Nhai mở miệng nói.

“Ra tay với ta, bọn họ cũng không biết ta ở địa phương nào? Làm sao ra tay.”

Tiêu Thu Thủy trầm giọng nói.

“Mời!”

“Quỷ Sát phủ cùng Cực Nhạc lâu sẽ đồng thời mời ngài đi tới Vân Hồ sơn trang!”

Đoạn Thanh Nhai nói.

“Hẹn ta rồi ra tay với ta, đúng là một biện pháp tốt.”

“Bất quá thiếu phủ chủ Quỷ Sát phủ chỉ có thực lực ở Luyện Phách cảnh, bên người có một tên cao thủ Thần phách hợp nhất bảo hộ, bọn họ có thể giết ta sao?”

Giọng Tiêu Thu Thủy trở nên lạnh như băng.

Tiêu Thu Thủy là một người có sát tính rất mạnh.

Người khác muốn giết hắn, hắn sẽ sớm giết người khác.

“Quỷ nô Quỷ Sát phủ âm thầm bảo vệ hắn, nghe đồn Quỷ nô Quỷ Sát phủ có thực lực Thiên Nhân cảnh!”

Đoạn Thanh Nhai nói.

“Quỷ nô của Quỷ Sát phủ, có vẻ thú vị đây.”

Tiêu Thu Thủy nghe Đoạn Thanh Nhai nói đến cường giả Thiên Nhân cảnh, trên mặt xuất hiện một tia nghiêm nghị.

Lúc này một bóng người từ bên ngoài tiến vào.

Chíanh là A Phi.

Nhìn thấy A Phi, sắc mặt Đoạn Thanh Nhai thay đổi.

A Phi cùng Kinh Vô Mệnh xem như nhân vật tương đối nổi danh ở Thanh Long Hội, am hiểu khoái kiếm, kiếm ra giết người, cực kỳ nhanh.

Kinh Vô Mệnh hẳn đã biết.

Hôm nay nhìn thấy A Phi, thần sắc khẽ động.

Kiếm đạo của A Phi có chút tương tự với kiếm đạo của Kinh Vô Mệnh, nhưng bản chất của bọn họ lại không giống nhau.

Trong kiếm khí của Kinh Vô Mệnh mang theo tử khí.

Kiếm khí trên người A Phi lại mang theo một loại sắc bén cực đoan.

“Đường chủ, Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu liên danh đưa báỉ thiếp, đêm nay cung ngênh đại giá của chúng ta ở Vân Hồ sơn trang.”

A Phi đưa báỉ thiếp trong tay cho Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy nhìn thoáng qua, đặt sang một bên.

Sau đó mắt nhìn về phía Đoạn Thanh Nhai.

“Thiếp mời ta đã nhận được, nhưng ta rất muốn biết giá trị của ngươi.”

Tiêu Thu Thủy nhìn Đoạn Thanh Nhai nói.

“Hôm nay Cực Nhạc lâu và Quỷ Sát phủ mai phục các ngươi, ta muốn cho bọn họ chết hết.”

“Thiếu phủ chủ Quỷ Sát phủ và người bên cạnh hẳn cần Tiêu đường chủ đánh chết.”

“Sau chuyện này ta rời khỏi Cực Nhạc lâu, gia nhập Thanh Long hội.”

Đoạn Thanh Nhai khom người nói.

Chương 290: Thiên nhân nhất nạn, ác khách tới thăm

....

Nghe được lời Đoạn Thanh Nhai nói, ánh mắt Tiêu Thu Thủy trở nên sắc bén, nhìn chăm chăm đối phương.

Đoạn Thanh Nhai là phó lâu chủ thứ nhất của Cực Nhạc lâu, nếu như có thể gia nhập Chính Nguyệt Đường bọn họ.

Như vậy thanh thế của bọn họ sẽ tiến thêm một bước.

Cũng có thể mở ra cục diện chín quận phương bắc này.

“Một mình người gia nhập không có tác dụng lắm!”

Tiêu Thu Thủy mở miệng nói.

Nghe vậy, đoạn Thanh Nhai mở miệng nói:

“Ta có thể mang theo ba phân lâu Cực Nhạc lâu.”

Thân là đệ nhất phó lâu chủ Cực Nhạc lâu, cho dù hấn bị bài xích cũng có thủ đoạn nhất định, nếu không làm sao có thể ngồi yên ở vị trí đệ nhất phó lâu chủ.

“Được!”

Tiêu Thu Thủy gật đầu.

Hắn không có bất ngờ về chuyện này.

Nếu Đoạn Thanh Nhai mà không có một chút năng lực nào, như vậy gia nhập Chính Nguyệt đường cũng không có tác dụng gì.

Sát thủ sao?

Nói thật, ở giang hồ Đại Chu này chỉ cần đưa tiền yêu cầu, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Không thiếu sát thủ.

Thiếu chính là những sát thủ có năng lực.

“Vậy thuộc hạ cáo từ trước.”

Đoạn Thanh Nhai rất thức thời, lúc này trực tiếp dùng thân phận thuộc hạ rời đi.

“Tiễn hấn.”

Tiêu Thu Thủy nói với Kinh Vô Mệnh.

Kinh Vô Mệnh mang theo Đoạn Thanh Nhai rời khỏi trang viên.

Dọc đường đi hai người không có nói lời nào.

Kinh Vô Mệnh là một người cao ngạo, cả đời không có nhiều bằng hữu.

Kiếp trước trung thành với Thượng Quan Kim Hồng, bây giờ ở Thanh Long hội, Thượng Quan Kim Hồng đã xuất thế.

Hấn chuẩn bị xin Tô Thần cho mình đến bên cạnh Thượng Quan Kim Hồng.

Bên trong trang viên.

Gia Cát Chính Ngã từ trong hậu sảnh đi ra.

“Gia Cát tiên sinh, người thấy Đoạn Thanh Nhai này như thế nào?”

Tiêu Thu Thủy mở miệng hỏi.

“Tuy rằng ta vừa tới nhưng cũng tìm hiểu được chút tin tức từ Kim Phong Tế Vũ Lâu bên kia, mấy năm gần đây Cực Nhạc lâu một mực khuếch trương!”

“Thu nạp không ít cao thủ, thực lực tăng trưởng nhanh chóng, có vẻ sắp đuổi kịp Quỷ Sát phủ.”

“Nếu Đoạn Thanh Nhai có thể mang đến ba phân lâu, đối với Thanh Long Hội mà nói quả thật có chỗ tốt cực lớn.”

“Chỉ là Đoạn Thanh Nhai này có tâm tư thâm trầm, cũng không thể không đề phòng.”

Gia Cát Chính Ngã đáp lời.

“Thật ra hắn không quan trọng, trung thành thì hắn có thể sống, hơn nữa còn có thể sống tốt hơn, nhưng nếu có tâm tư khác, như vậy chỉ có một con đường chết!”

“Không biết đêm nay Gia Cát tiên sinh có muốn cùng ta đi xem một vở kịch hay không?”

Tiêu Thu Thủy nói.

“Vở kịch hay như vậy, ta đây cũng thích xem.”

Gia Cát Chính Ngã vừa cười vừa nói.

Một chỗ khác.

Sau khi Đoạn Thanh Nhai được Kinh Vô Mệnh đưa tiễn, hắn cấp tốc hướng về Lĩnh Nam quận thành.

Không bao lâu sau Đoạn Thanh Nhai đã tới một chỗ trên quan đạo.

Ở ven đường có một chiếc xe ngựa.

Thân hình trực tiếp tiến vào trong xe ngựa.

“Về thành trước.”

Đoạn Thanh Nhai mở miệng nói.

Trong xe ngựa còn có một người, người này là một nam tử trung niên, sắc mặt rất lạnh, sau khi xe ngựa chạy được một đoạn.

Nam tử mặt lạnh mở miệng nói:

“Phó lâu chủ, thương lượng với Thanh Long Hội thế nào?”

“Đã thương lượng rồi, có lẽ lần này ta đã cược đúng, Tiêu Thu Thủy của Thanh Long Hội còn mạnh hơn ta tưởng tượng.”

Đoạn Thanh Nhai mở miệng nói.

“Người thông tri đám Tôn Truyền, sau đêm nay chờ lệnh của ta, tuyên bố cùng ta gia nhập Thanh Long hội.”

Đoạn Thanh Nhai tiếp tục nói.

“Gia nhập Thanh Long Hội sao? Phó lâu chủ đã quyết định xong rồi sao, một khi làm có thể sẽ khiến cho danh dự Cực Nhạc lâu giảm mạnh, Cực Nhạc lâu chính là tâm huyết của sư tôn ngươi.”

Nam tử mặt lạnh kia nói.

“Mấy năm nay Tiêu Biệt Ly vẫn luôn đề phòng ta, người của ta đều bị hấn phân hóa, kẻ chết thì chết, kẻ bị thương thì bị thương, ba người còn lại phản bội ta mới có thể sống sót đến bây giờ.”

“Hơn nữa thực lực của Tiêu Biệt Ly vẫn luôn tăng lên, ta ngay cả chạm vào ngưỡng cửa Thiên Nhân cảnh cũng không có, không có vọng báo thù.”

“Thanh Long Hội chính là cơ hội của ta.”

Đoạn Thanh Nhai mở miệng nói.

“Nếu ngươi đã quyết định thì ta liền thông tri ba người kia.”

Nam tử trung niên mặt lạnh vén rèm xe vọt ra ngoài.

“Hiện tại cũng có thể đi gặp Nhiếp Côn Luân rồi.”

Đoạn Thanh Nhai thì thảo nói.

Bên trong Sơn Hà Môn.

Hôm nay khí thế của các đệ tử tăng vọt, thau tóm Thiên Hạc giáo nhiều năm đối đầu để cho đệ tử Sơn Hà môn hưng phấn.

Trong trường giáo điện, Tô Thần khoanh tay đứng đó.

“Bên Thiên Hạc giáo xử lý thế nào rồi?”

Tô Thần nói với Lệ Thiên Hành.

“Đã gần kết thúc, không phục cứ chém giết!”

Lệ Thiên Hành nói.

Trong giang hồ không có nhân từ, chỉ có giết chóc.

Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết.

Giống hệt như quyền mưu trên triều đình.

“Được, mau chóng thu phục người của Thiên Hạc Môn, để đệ tử Sơn Hà Môn thống lĩnh bọn họ, không lâu nữa sẽ cần dùng đến.”

“Người chú ý Thiên Hợp sơn trang cùng với Xích Nguyệt phái.”

“Có người sẽ ra tay với bọn họ, sau khi ra tay chúng ta sẽ phải người chiếm cứ địa bàn.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Thiên Hợp sơn trang, Xích Nguyệt phái?”

Sắc mặt mặt Lệ Thiên Hành trở nên ngưng trọng:

“Thiên Hợp sơn trang và Xích Nguyệt phái đều có quan hệ với Thanh Long tự, người cầm quyền hai thế lực này trước kia đều là đệ tử ngoại môn của Thanh Long tự.”

“Không sao, Sơn Hà Môn chúng ta hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lô và Trường Hận Cung.”

“Kim Phong Tế Vũ Lô ra tình báo, Mai Huyền Sương ra tay giết người, chúng ta chiếm cứ địa bàn, lợi ích chia đều.”

“Còn nữa, không biết bọn họ có thể chống đỡ được kiếp nạn lần này?”

Tô Thần mở miệng nói.

“Thuộc hạ hiểu, ta sẽ tăng cường thuần phục người của Thiên Hạc giáo.”

Lệ Thiên Hành nói.

“Ngươi lui xuống an bài đi.”

Tô Thần khoát tay nói.

Lệ Thiên Hành khom người rời khỏi đại điện.

Nhìn Lệ Thiên Hành rời đi, Tô Thần trầm tư một lát.

Sử dụng một tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam nhận được ở Thiên Hạc Giáo.

[Chúc mừng ký chủ đạt được thẻ trải nghiệm Thiên Nhân nhất nạn!]

“Thẻ trải nghiệm, không phải nhân vật!”

Tô Thần thầm thở dài.

Hắn còn muốn nhận được một nhân vật Thiên Nhân cảnh đây.

Chủ yếu nhất là do bên hắn có hơi ít cường giả Thiên Nhân cảnh.

Thật ra không chỉ có Thiên Nhân Cảnh ít, ngay cả Thần pháp hợp nhất cũng không nhiều.

Nhân vật Luyện Phách cảnh hiện giờ còn chưa bước vào Thần phách hợp nhất.

Tô Thần thở dài một tiếng rồi xoay người đi ra phía sau chuông giáo điện.

Một lát sau Tô Thần tới trước thư phòng.

Hắn đẩy cửa phòng sách ra nhưng ánh mắt trầm xuống, trong thư phòng có một người áo đen đang ngồi.

Toàn thân có áo đen phủ kín, trên mặt cũng che dây chỉ lộ ra một đôi mắt.

Ánh mắt màu xám làm cho người ta có cảm giác rất âm trầm.

Không hề thu liễm khí tức trên người.

Là một võ giả Luyện Phách đỉnh phong!

“Các hạ không được mời mà tự tới, cũng không phải là khách nhân gì.”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Luyện Phách đỉnh phong tuy rằng không tệ, nhưng Tô Thần dựa vào nội tình của bản thân vẫn có thể đánh một trận.

Vận dụng một ít át chủ bài, giết ngược đối thủ cũng không phải không được.

“Tô chuông giáo, không nên coi ta là địch nhân, với tình hình Lĩnh Nam quận hiện giờ chúng ta cần phải hợp tác.”

“Lần này ta đại biểu những người khác đến, muốn nói chuyện hợp tác với ngươi.”

Người áo đen nhìn Tô Thần trầm giọng nói.

Chương 291: Nghênh phong nhất đao trăm, mượn thể áp người

...

“Các hạ muốn hợp tác với ta? Ta cũng không biết lai lịch của các người làm sao mà hợp tác?”

Tô Thần nhìn đối phương nói.

“Ta nghĩ hẳn là Tô chương giáo đã biết một ít, đại trưởng lão Sơn Hà Môn trước đó là người của chúng ta.”

“Chỉ là hẳn bị giết!”

“Về sau Tô Chương Giáo mượn thể trở thành chương giáo Sơn Hà Môn.”

Người áo đen trầm giọng nói.

“Ngươi là người phía sau bọn hắn, vậy ngươi tới hợp tác hay là tới giúp bọn họ báo thù đây?”

Tô Thần lạnh giọng nói.

“Không có ý gì, chết trong tay người khác chứng minh bọn hắn là phế vật.”

“Tô chương giáo, ta cũng không vòng vo, chỉ cần ngươi gia nhập vào chúng ta thì Lĩnh Nam quận hoặc là chín quận phương bắc sẽ có một chỗ cho ngươi.”

“Ngươi còn trẻ, không nên bỏ qua cơ hội.”

“Bỏ lỡ cơ hội lần này, có chết cũng không biết chết như thế nào.”

Trong lời nói của người áo đen mang theo một tia uy hiếp.

“Người đang uy hiếp ta, ta ghét nhất là uy hiếp!”

Ánh mắt Tô Thần lạnh lùng nhìn người áo đen, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo.

“Người muốn động thủ với ta, thực lực của người ở Luyện Phách sơ kỳ, ta bóp chết người giống như bóp chết một con kiến!”

Người áo đen cảm giác được khí tức của Tô Thần, trong mắt chột lóe sát ý.

“Ta đây rất muốn nhìn xem người có thể bóp chết ta hay không!”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Lúc nói chuyện trực tiếp lui ra.

Người áo đen từ trong cửa sổ bay ra rơi vào trong sân chặn đường lui của Tô Thần.

Vào giờ khắc này, chung quanh không có người nào.

Đệ tử lúc trước thủ vệ ở ngoài sân như biến mất hết.

“Người chung quanh viện này đều bị rút lui, tạm thời sẽ không có người đến nơi này.”

“Tô Thần, cơ hội duy nhất của người chính là hợp tác với chúng ta, uống viên thuốc này vào thì hôm nay người không cần phải chết.”

Người áo đen nhìn Tô Thần, nói.

“Vậy sao?”

“Cũng không nhất định.”

Trong lúc Tô Thần nói chuyện tô thần đưa tay ra vỗ một cái.

Trên đầu tường, có một đám người xuất hiện, người cầm đầu chính là Thôi Vũ Hổ.

Nhìn xem thấy Thôi Vũ Hổ, người áo đen biến sắc, hắn không nghĩ tới mình an bài không thành công.

“Lần này còn phải đa tạ người giúp ta tìm ra một ít người.”

“Nếu không, muốn phát hiện và giết chết bọn họ còn có chút khó khăn.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Hừ! Cho dù người biết thì thế nào, những người này ta tiện tay là có thể giết.”

“Người đã không biết tốt xấu, vậy cũng đừng trách ta không khách khí.”

Người áo đen nhìn lướt qua đám Thôi Vũ Hổ, ánh mắt dừng lại trên người Tô Thần.

Trong lúc nói chuyện hắn đã ra tay, bàn tay hóa thành trảo công kích Tô Thần.

Tốc độ cực nhanh, chỉ thấy được tàn ảnh.

“Chưởng giáo cẩn thận.”

Một số người hét lên.

Tốc độ của Tô Thần cũng không chậm.

Thời điểm đối phương công kích thân hình của hắn giống như một mưa phùn lướt qua.

Một trảo thất bại, người áo đen trở tay chớp về phía Tô Thần, ngón tay bắn ra năm luồng khí kinh sắc bén.

Khí kinh xé rách không khí tập kích phần hông và ngực của Tô Thần.

Đột nhiên có đao quang xuất hiện.

Đao quang trực tiếp chém đứt khí kinh rồi chém tới người áo đen.

Đao quang sắc bén chém vào mặt đối phương.

“Chuyện này...”

Người áo đen biến sắc, thân hình cấp tốc lui về phía sau.

Hắn không nghĩ tới khí kinh của mình bị một đao của Tô Thần chặt đứt, lúc thân hình lui về phía sau nhìn thấy thanh đao trong tay Tô Thần, ánh mắt ngưng tụ.

“Trách không được người dám ra tay với ta, chẳng lẽ ỷ vào binh khí trong tay người sao?”

Lúc người áo đen lui về phía sau liên vung bàn tay.

Hai tay đánh ra hai luồng khí lực khổng lồ hình thành một cơn lốc cuốn tới Tô Thần.

Trong không khí có tiếng nổ lốp bốp vang lên.

Một luồng khí lưu cường đại tản ra bốn phía.

Hoa cỏ và cây cối trong sân không ngừng ngã trái ngã phải.

Thân hình Tô Thần lại như không chịu chút ảnh hưởng nào.

Đối phương đang dùng khí kinh khổng lồ của mình áp chế Tô Thần.

Ầm!

Sau đó hai bàn tay của đối phương quét về phía Tô Thần.

Nhưng ngay khi bàn tay sắp đập tới trước mặt Tô Thần thì Tô Thần bỗng biến mất.

Người áo đen tập trung nhìn lại thì thấy Tô Thần đã xuất hiện giữa không trung.

“Nghênh phong nhất đao trăm!”

Tô Thần quát khẽ một tiếng.

Đây là Nghênh phong nhất đao trăm của Vô Hoa hòa thượng mà Tô Thần rút được.

Đao quang dồn dập ngưng tụ thành một đường.

Sau ánh đao khí lưu cuồng bạo đã biến mất.

Người áo đen xuất thủ kia thì đứng ở đó không nhúc nhích.

Hắn nhìn Tô Thần, ánh mắt xám xịt mở to.

“Làm sao ngươi có thể ra một đao lợi hại như thế!”

Àm!

Nói xong, người áo đen trực tiếp ngã xuống, máu tươi từ trên trán hắn chảy ra.

Sau đó cơ thể tách thành hai nửa.

“Một đao thật mạnh, thực lực chương giáo cường đại như vậy!”

Thôi Vũ Hồ cảm thấy kinh hãi.

Hắn đưa mắt nhìn về phía các đệ tử Sơn Hà Môn bên cạnh.

Các đệ tử Sơn Hà Môn bên cạnh cũng kinh hãi không thôi.

Một đao chém giết đối phương.

Quá sắc bén, quá bá đạo, thực lực chương giáo quá cường đại.

Kinh hãi xong thì sắc mặt các đệ tử Sơn Hà Môn bắt đầu trở nên cuồng nhiệt.

“Xử lý thi thể này một chút, xem xem có thể tra được tin tức gì không?”

Tô Thần nói với Thôi Vũ Hổ.

“Tuân lệnh!”

Thôi Vũ Hổ ổn định tâm thần, nhanh chóng đi tới trước thi thể người áo đen kéo lớp vải che mặt ra, bắt đầu lục soát thân thể đối phương.

Tô Thần thì không ở lại trong sân mà tiến vào trong thư phòng chờ Thôi Vũ Hổ điều tra.

Một lát sau, Thôi Vũ Hổ từ bên ngoài đi vào.

“Chưởng giáo, gương mặt đối phương tương đối xa lạ, ta đã cho người đi điều tra, trên người không có tín vật khác nhưng lại có một lệnh bài.”

Thôi Vũ Hổ đưa lệnh bài trong tay cho Tô Thần.

Trên lệnh bài khắc một chữ Địch.

“Chưởng giáo, hãn là chữ Địch này đến từ Địch gia của Hữu bố chính sử.”

Thôi Vũ Hổ nói.

“Địch gia, Hữu bố chính sử.”

Tô Thần khẽ cau mày.

“Vậy xác nhận xem có phải là người Địch gia hay không, nếu là người Địch gia liền đưa đầu tới Địch gia.”

Hiện tại Sơn Hà Môn ta không cần nhìn sắc mặt bất kỳ kẻ nào.

Tô Thần lạnh giọng nói.

Đã là địch, như vậy cũng không cần cho đối phương mặt mũi.

Đột nhiên, thần sắc Tô Thần khẽ động.

Vừa rồi qua lời nói của đối phương, hắn biết được đối phương đã không chế không ít người.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi nghĩ đến Trường Hận Cung Lâu Vô Hối, có khả năng Lâu Vô Hối cũng bị đối phương không chế mới phản bội Trường Hận Cung.

“Báo chuyện xảy ra ở đây cho Kim Phong Tế Vũ Lâu và Trường Hận Cung Mai điện chủ, còn bảo bọn họ phát ra thông cáo nói ba bên chúng ta thành lập liên minh.”

Tô Thần phân phó.

Hắn muốn phát tán tin tức ba bên hợp tác ra bên ngoài.

Như vậy có thể mượn nhờ ngoại lực làm cho người ta kiêng kỵ Sơn Hà Môn.

Chủ yếu là do bên Sơn Hà Môn có thực lực quá yếu.

Hắn cũng không có biện pháp chính diện bổ sung cao thủ cho Sơn Hà Môn.

Cho nên hiện tại chỉ có thể mượn thế.

Đương nhiên nếu không có người từ bên ngoài đến, thực lực Sơn Hà Môn ở Lĩnh Nam quận cũng không kém.

Chương 292: Mỹ nhân kế, đệ tam mỹ nữ, Yến Vô Sương

....

“Thuộc hạ lập tức truyền tin cho Kim Phong Tế Vũ Lâu và Trường Hận Cung!”

Thôi Vũ Hổ mở miệng nói.

Sau đó hắn mang theo người nhanh chóng rời đi.

Trong sân trở nên yên tĩnh.

Không lâu sau có một tên đệ tử đưa tới một phong mật hàm.

Tô Thần mở mật hàm ra.

Đêm nay Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu muốn đối phó Thanh Long hội, đệ nhất phó lâu chủ Cực Nhạc lâu Đoạn Thanh Nhai phản bội phải đầu nhập vào Thanh Long hội.

“Xem ra đêm nay có trò hay để xem rồi!”

“Ta nên xuống núi một chuyến.”

Chân khí trong tay Tô Thần lưu động chấn mật hàm.

Quỷ Sát phủ cùng Cực Nhạc lâu động thủ chính là đại sự.

Đêm nay Thanh Long Hội nhất cử tiêu diệt lực lượng của Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu, hơn nữa còn có Đoạn Thanh Nhai đưa tới mấy khối địa bàn.

Danh tiếng của [Thanh Long Hội] sẽ khai hỏa ở chín quận phương bắc.

Tô Thần bên này dặn dò một phen, âm thầm rời khỏi Sơn Hà Môn đi tới Lĩnh Nam quận phủ.

Tình huống này hẳn phải tham gia.

Huống hồ tuy rằng hẳn tin tưởng thực lực của Tiêu Thu Thủy, nhưng Quý Sát phủ và Cực Nhạc lâu cũng không đơn giản.

Vẫn cần đề phòng.

Đương nhiên hẳn cũng muốn nói với Mai Huyền Sương một chút về chuyện Hữu bố chính sử Địch Thiên Vân.

Hắn muốn từ bên Mai Huyền Sương thăm dò tình hình bên Địch Thiên Vân.

Có người dám ra tay với hắn, như vậy hẳn sẽ không dễ cho đối phương yên ổn.

Nếu đã là địch, như vậy phải giết chết cho thỏa đáng.

Đương nhiên cần thăm dò Địch Thiên Vân rõ ràng.

Lúc này ở Lĩnh Nam quận, phủ Hữu bố chính sử.

Trong một đình nghỉ thủy tạ hậu viện.

Trước mặt Địch Thiên Vân là một nữ tử mặc áo choàng.

“Tìm ta có chuyện gì?”

Nữ tử nhìn Địch Thiên Vân nói.

Vừa rời bỏ câu từ Sơn Hà Môn truyền thư đến, người ta phái đến Sơn Hà Môn đã bị giết, kẻ ra tay giết chết chính là chương giáo Sơn Hà Môn Tô Thần.

Địch Thiên Vân bình thần nói nhưng giọng nói lại vô cùng trầm thấp.

“Người ngươi phái đi là?”

Nữ tử nghe vậy trầm giọng hỏi.

“Quản gia phủ đệ ta, thực lực Luyện Phách cảnh đỉnh phong.”

Địch Thiên Vân mở miệng nói.

Nữ tử đội đầu lập biến sắc:

“Chương giáo Sơn Hà môn Tô Thần có thực lực giết chết quản gia của người sao?”

Trong ánh mắt mang theo sự khó tin.

Nàng cũng là nhân vật lớn ở Lĩnh Nam quận.

Biết được Sơn Hà Môn biến hóa, cũng biết Tô Thần là chương giáo mới nhậm chức của Sơn Hà Môn.

Thực lực của hắn ở Luyện Phách cảnh sơ kỳ.

Làm sao có thể giết được võ giả Luyện Phách đỉnh phong.

“Có lẽ Tô Thần chính là hậu thủ mà Mộ Dung Khinh Trần lưu lại, nếu như là hậu thủ, có thực lực như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên.”

“Hiện tại đã hiểu được vì sao Mộ Dung Khinh Trần lại dễ dàng rời khỏi Lĩnh Nam quận.”

Địch Thiên Vân trầm giọng nói.

“Người tìm ta là muốn ta ra tay giết Tô Thần này sao?”

“Quản gia của người cũng không giết được Tô Thần, với thực lực của ta e là cũng thể làm gì.”

Nữ tử mở miệng nói.

“Không cần người ra tay giết chết hắn, ta cho rằng giá trị của Tô Thần này tăng lên, hắn còn sống, bị chúng ta không chế mới là chuyện có lợi nhất.”

Địch Thiên Vân mở miệng nói.

“Vậy người tìm ta vì chuyện gì, hình như ta không giúp được người.”

Nữ tử mở miệng nói.

“Đương nhiên người có thể giúp ta.”

“Đệ tử của người Yến Vô Sương là mỹ nhân thanh danh vang xa, được xưng là đệ tam mỹ nhân ở chín quận phương bắc.”

“Nếu như để nàng đi thu phục Tô Thần, ta nghĩ hẳn là không có vấn đề gì khó.”

“Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, Tô Thần còn trẻ tuổi, hẳn là không tránh khỏi ả mỹ nhân!”

Địch Thiên Vân mở miệng nói.

Thật ra nếu Tô Thần ở đây sẽ trả lời một câu mà Địch Thiên Vân chưa từng nghe qua.

“Nữ nhân chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của ta.”

“Vận dụng Vô Sương, không phải người nói muốn đưa Vô Sương cho một đại nhân vật sao? Sao bây giờ lại muốn dùng?”

“Người không sợ mất nhiều hơn được.”

Nữ tử mở miệng nói.

Yến Vô Sương được hai người bọn họ bồi dưỡng rất nhiều năm, chuẩn bị đưa ra ngoài trợ giúp bọn họ lấy lòng đại nhân vật.

“Ta tin tưởng Vô Sương sẽ có thể bắt lấy hắn mà không chịu thiệt!”

Địch Thiên Vân nói.

“Chuyện này không cần nhiều lời nữa, người thông báo Vô Sương trở về, đúng rồi, người cũng không cần thử giải độc

được trong thân thể, bên ta đã tìm được chuyển cơ, tin rằng sẽ nhanh chóng lấy được giải dược.”

Địch Thiên Vân nói.

Nghe vậy, nữ tử liền vui vẻ.

“Người nói, bên người sắp lấy được giải dược sao?”

“Đúng vậy, ta đã bước vào Thần phách hợp nhất, đã có cơ hội tiếp xúc với giải dược, ta đã đề cập qua.”

Địch Thiên Vân nói.

“Tốt, tốt!”

Nữ tử liền nói hai tiếng tốt, một lúc sau mới bình phục tâm tình.

“Đúng rồi, Trường Hận Cung Mai Huyền Sương xuất hiện, theo nàng đến đây còn có Mạnh Thần Thông, người nói nàng sẽ phát hiện chuyện lúc trước chúng ta không chế Lâu Vô Hối sao?”

Nữ tử bỗng nói.

“Lâu Vô Hối đã chết, hơn nữa người còn không phải do chúng ta giết, ai biết được? Chuyện này người không cần lo lắng.”

“Người không cần quá chú ý đến Mai Huyền Sương, tránh cho bị nàng theo dõi, nữ nhân điên này có sát tính rất mạnh.”

Địch Thiên Vân cực kỳ kiêng kỵ Mai Huyền Sương.

“Hiểu rồi, ta đây liền đi trước.”

Nữ tử nói xong xoay người rời khỏi thủy tạ.

Nhìn bóng dáng nữ tử rời đi, trong tay Địch Thiên Vân liền có thêm một bình ngọc.

“Các người thật sự ngu ngốc, thật ra người không chế các người chính là ta đây.”

“Bây giờ thực lực của ta bước vào Thần phách hợp nhất, đã không cần thiết phải dùng độc dược khống chế các người, đưa cho các người giải dược, ta tin rằng các người sẽ càng trung thành với ta hơn.”

Địch Thiên Vân nhẹ giọng nói.

Cấp trên của hắn là quận thủ Lĩnh Nam quận Văn Dật Phàm.

Văn Dật Phàm là cường giả Thiên Nhân cảnh, thân phận bất phàm, đối với những người này, hắn khinh thường dùng độc dược khống chế.

Chỉ là do trước đó Địch Thiên Vân hắn chỉ có thực lực Luyện Phách cảnh, căn bản không trấn áp được những người này cho nên mới dùng độc dược khống chế.

Hôm nay hắn bước vào Thần phách hợp nhất, hoàn toàn có năng lực trấn áp những người này, chuẩn bị dùng thủ đoạn lấy lòng để những người này hoàn toàn thần phục.

Từ điểm này mà xem, Địch Thiên Vân là một kẻ có tâm tư thâm trầm.

Lúc này có một nam tử mặc trường bào màu xanh men theo hành lang gỗ đi tới trước mặt Địch Thiên Vân.

“Lão gia, vừa rồi phân điện Trường Hận Cung Lĩnh Nam quận và Kim Phong Vũ Vũ Lâu đồng thời phát ra tin tức kết minh với Sơn Hà Môn, bọn họ nói đối phó với Sơn Hà Môn chính là đối địch với Kim Phong Tế Vũ Lâu và Trường Hận Cung.”

“Mặt khác thuộc hạ còn âm thầm nhận được tin tức, hôm nay Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu mời Tiêu Thu Thủy đến

Vân Hồ sơn trang, căn cứ theo ta phân tích hẳn là Quỷ Sát phủ và Cục Nhạc lâu muốn ra tay với Thanh Long hội.”

Nam tử đi tới khom người bầm báo.

Nghe nam tử báo cáo xong, đồng tử Địch Thiên Vân co lại.

Không ngờ Tô Thần lại có thể khiến Kim Phong Tể Vũ Lâu và Trường Hận Cung đồng thời lên tiếng, xem ra vẫn coi thường hẳn.

“Chuyện bên Sơn Hà Môn tạm dừng, ngươi chú ý động tĩnh ở Vân Hồ sơn trang, một khi có kết quả lập tức báo cho ta biết.”

Địch Thiên Vân khoát tay phân phó.

“Tuân lệnh.”

Nam tử áo xanh khom người lĩnh mệnh, sau đó nhanh chóng lui xuống.

Sau đó Địch Thiên Vân rời khỏi thủy tạ.

Chương 293: Tự giữ thân phận, thế lực bá chủ (1)

....

Bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hách Liên Tiểu Yêu xuất hiện trước mặt Bạch Sầu Phi.

“Bạch lâu chủ, người làm việc có chút không đúng! Sao lại hợp tác với Trường Hận Cung và Sơn Hà Môn?”

“Người đã đồng ý hợp tác với ta.”

Hách Liên Tiểu Yêu nhìn Bạch Sầu Phi nói.

“Hình như chuyện này cũng không có liên quan gì tới chuyện hợp tác với Hách Liên thống lĩnh người, Kim Phong Tế Vũ Lâu ta mở cửa buôn bán, chỉ quan tâm tới tài nguyên thôi.”

“Chỉ cần có lợi cho Kim Phong Tế Vũ Lâu, chúng ta đều làm.”

“Trường Hận cung bên kia chỉ cần tình báo mà đã nhận lại một phần ba lợi ích, vì sao Kim Phong Tế Vũ Lâu ta không làm.”

“Còn nữa Hách Liên thống lĩnh, bây giờ những thế lực khác ở Lĩnh Nam quận đều động, mà người bất động, Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta cũng tổn thất không ít lợi ích đây?”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Ha ha, sắp có động tác rồi, lần này ta đến đây chủ yếu là muốn nói với người một chuyện.”

“Chính là một vị đại nhân vật phía sau ta muốn nói chuyện với người phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Vị đại nhân vật kia có thực lực Thiên Nhân cảnh tam nạn, đương nhiên thực lực không phải chủ yếu, chủ yếu là thân phận của đối phương.”

Hách Liên Tiểu Yêu mở miệng nói.

Hắn nhắc đến Thiên Nhân cảnh tam nạn là vì biết Bạch Sầu Phi có thể hiểu được.

Ánh mắt hắn cũng nhìn về phía Bạch Sầu Phi muốn nhìn xem sau khi Bạch Sầu Phi khi nghe được Thiên Nhân tam nạn biểu tình sẽ như thế nào.

Chỉ là sắc mặt Bạch Sầu Phi vẫn bình tĩnh.

Giống như không để ý đến Thiên Nhân tam nạn mà hắn nói.

Như thế nào, người phía sau ngươi muốn gặp cao thủ Thiên Nhân Tam Nạn của Thiên Nhai các chúng ta.

Bạch Sầu Phi nhìn Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Hai người quen biết nhau cũng một thời gian không gặp rồi, Bạch Sầu Phi đã có chút quen thuộc với Hách Liên Tiểu Yêu.

“Đúng vậy!”

Hách Liên Tiểu Yêu gật đầu.

“Hôm nay Thượng Quan đại nhân đã bước vào Thiên Nhân cảnh, hắn là hai ngày sau sẽ hoàn thành củng cố thực lực, hắn đi gặp một chút không được sao?”

Bạch Sầu Phi nhìn Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Đại nhân vật trong miệng Hách Liên Tiểu Yêu hắn cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng hiện giờ Thượng Quan Kim Hồng đã bước vào Thiên Nhân cảnh.

Hoàn toàn có thể đi gặp đối phương một chút.

“E là chuyện này không thể!”

Hách Liên Tiểu Yêu có chút khó xử nói.

Không phải hấn không muốn đáp ứng, đơn thuần từ thực lực mà nói thì Thượng Quan Kim Hồng hoàn toàn có tư cách gặp Văn Dật Phàm.

Nhưng Văn Dật Phàm không chỉ là quận thủ Lĩnh Nam quận.

Hấn còn là người Văn gia Kinh sư.

Là một người rất cao ngạo.

Sợ là Thượng Quan Kim Hồng vừa mới bước vào Thiên Nhân cảnh còn chưa thể lọt vào mắt đối phương.

“Hừ!”

“Nếu như vậy thì không cần gặp mặt.”

Bạch Sầu Phi hừ lạnh một tiếng.

Kim Phong Tế Vũ Lâu không phải có cầu hợp tác.

Đối phương tự giữ thân phận, cũng không cần thiết phải hợp tác.

“Bạch lâu chủ không cần tức giận, ta sẽ câu thông lại, thật ra nếu Bạch lâu chủ có thể hợp tác thì sau này Kim Phong Tế Vũ Lâu nhất định có thể trở thành một trong những bá chủ ở chín quận phương bắc.”

Hách Liên Tiểu Yêu mở miệng nói.

“Một trong những thế lực bá chủ ở chín quận phương bắc.”

Nghe vậy, ánh mắt Bạch Sầu Phi ngưng tụ, sau đó nói:

“Sau khi chín quận phương bắc thay đổi, Kim Phong Tế Vũ Lâu ta nhất định sẽ trở thành thế lực bá chủ, Hách Liên thống lĩnh không cần lo lắng.”

Giọng điệu rất là tự tin.

Lúc này Hách Liên Tiểu Yêu cũng không biết nên nói như thế nào.

“Lần này ta tới đây không chỉ nói với người chuyện này, còn có một chuyện khác muốn hỏi ý người.

Chính là bố cục của Quỷ Sát phủ và Cự Nhạc lâu tối nay, bên người có dò xét được gì không?”

Hách Liên Tiểu Yêu nói sang chuyện khác.

“Bố cục cụ thể như thế nào chúng ta vẫn chưa điều tra được, bất quá hẳn là đêm này sẽ rất náo nhiệt.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Bên ngoài đã có người làm Âm trang, bắt đầu đánh cuộc bên thắng bên thua, không biết Bạch huynh cho rằng bên nào thắng bên nào thua đây.”

Hách Liên Tiểu Yêu dò hỏi.

“Hiện giờ Âm trang đã đạt tới một ăn mười, Quỷ Sát phủ và Cự Nhạc lâu là một ăn ba, với tỉ lệ cược này Hách Liên thống lĩnh không nhìn ra gì sao?”

Bạch Sầu Phi nói.

“Có thể không nhìn ra sao, bất quá ta nghĩ Bạch lâu chủ người tương đối hiểu Thanh Long hội, ta nghĩ phán đoán của người sẽ rất chuẩn!”

Hách Liên Tiểu Yêu nhìn Bạch Sầu Phi nói.

“Ta xem trọng Thanh Long Hội, bên ta cũng âm thầm đặt cược.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Chờ những lời này của ngươi, đúng rồi bên ta tra được Bích Vân Hiên và Hòa Phong Đường, bọn họ đã liên thủ, phỏng chừng trong vòng một hai ngày sẽ động thủ với Kim Phong Tế Vũ Lôu các ngươi.”

“Ngươi không an bài người giải quyết hai thế lực này sao?”

Hách Liên Tiểu Yêu nhìn Bạch Sầu Phi nói.

“Đã động thủ, tối nay hai cái thế lực sẽ tuyên bố nhập vào Kim Phong Tế Vũ Lôu!”

Phong vân biến ảo.

Bạch Sầu Phi cũng sẽ không chờ người khác ra tay.

Bên Lãnh Hối Thiện đã ra tay.

Lãnh Hối Thiện bị Thượng Quan Kim Hồng kích thích nên đã trực tiếp từ Luyện Phách cảnh đột phá đến Thần phách hợp nhất.

Chương 294: Tự giữ thân phận, thể lực bá chủ (2)

....

Sau khi Lãnh Hối Thiện bước vào Thần phách hợp nhất liền tới Hòa Phong Đường và Bích Vân Hiên.

Bất Tử Thần Long ước vào Thần phách hợp nhất, thân thể càng cường hãn hơn.

Khí kinh bản thân càng thêm hùng hậu.

Hoàn toàn có thể xử lý Hòa Phong Đường và Bích Vân Hiên.

“Đã động thủ!”

Hách Liên Tiểu Yêu không nhận được tin tức, nhưng Bạch Sâu Phi nói như thế nhất định đã động thủ.

“Đêm nay chúng ta cùng đến xem Quỷ Sát phủ hành động.”

Sau đó Hách Liên Tiểu Yêu đề nghị.

“E rằng không được, hôm nay có một nhân vật trọng yếu phía sau chúng ta đến.”

Bạch Sâu Phi lắc đầu nói.

Tô Thần đã xuống núi đến quận thành, đêm nay hẳn cần ở bên cạnh Tô Thần.

“Một nhân vật trọng yếu, không biết Bạch huynh có thể giới thiệu một chút hay không?”

Hách Liên Tiểu Yêu lập tức hỏi.

“Chuyện này phải xem tâm tình vị đại nhân kia.”

Bạch Sầu Phi nhìn Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Không đáp ứng cũng không từ chối.”

Đã rõ ràng thân phận của Hách Liên Tiểu Yêu chính là tiểu hầu gia Trần Nam Hầu phủ.

Trần Nam Hầu có địa vị ở Kinh sư nên về sau sẽ có chỗ dùng được, tạm thời vẫn cần duy trì tầng quan hệ này.

“Vậy chờ tin tức của ta.”

“Đúng rồi, hai ngày nữa Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu sẽ ra tay với các thế lực phụ thuộc Thanh Long tự, lúc này là cơ hội cho Kim Phong Tế Vũ lâu khuếch trương, không nên bỏ qua.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói xong chấp tay với Bạch Sầu Phi rồi rời đi.

“Hai ngày nữa sẽ phát động sao?”

“Chẳng lẽ bên [Thanh Long Tự] không phát hiện gì sao?”

Bạch Sầu Phi trầm nghĩ.

“Mời Nạp Lan phó lâu chủ tới đây.”

Bạch Sầu Phi đi ra khỏi phòng phân phó với một đệ tử canh giữ trên hành lang.

Chốc lát sau Nạp Lan Dung Yên xuất hiện trước mặt Bạch Sầu Phi.

“Mấy ngày nay Hách Liên Tiểu Yêu đi đâu?”

Hôm nay Hách Liên Tiểu Yêu đề cập chuyện kia hẳn là do nhận được chỉ thị.

Hơn nữa người chỉ thị hẳn ở chín quận phương bắc này, hoặc có thể nói là ở ngay tại Lĩnh Nam quận.

“Hai ngày nay hành tung của Hách Liên Tiểu Yêu bất định, nhưng ta căn cứ vào khu vực hắc biến mất phán đoán hai ngày nay hắc gặp quận thủ Lĩnh Nam quận chúng ta, vị quận thủ rất ít lộ diện kia.”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

“Văn Dật Phàm sao, bối cảnh của hắc như thế nào?”

Vừa rồi Hách Liên Tiểu Yêu nhắc tới thực lực của đối phương, còn nhấn mạnh thân phận bất phàm.

“Văn quận thủ hắc xuất từ thế gia Kinh sư Văn gia, là huynh đệ với gia chủ Văn gia hiện tại, gia chủ Văn gia Văn Chính Thiên chính là ân sư của Tam hoàng tử.”

“Gia chủ đời trước của Văn gia là Đế sư!”

Nạp Lan Dung Yên trầm giọng nói.

Nghe Nạp Lan Dung Yên nói, ánh mắt Bạch Sâu Phi ngưng tụ.

Bối cảnh quận thủ Lĩnh Nam quận lớn như vậy, lúc trước đã không chú ý rồi.

Người như vậy có chút cao ngạo cũng là chuyện rất bình thường.

“Lãnh đại nhân đã tới Hòa Phong Đường và Bích Vân Hiên chưa?”

Bạch Sâu Phi hỏi tiếp.

“Lãnh đại nhân đã tới Hòa Phong Đường, đường chủ Kim Hải Dương của Hòa Phong Đường đang ở đó.”

“Bên ta đã sai người theo dõi hiên chủ Bích Vân Hiên, luôn luôn nắm giữ hướng đi của đối phương.”

Nạp Lan Dung Yên trả lời:

“Cẩn thận chú ý, có chuyện gì liền bẩm báo!”

“Còn nữa, đêm nay người theo ta cùng đến Vân Hồ sơn trang, qua đêm nay người tới trấn giữ Kim Phong Tế Vũ Lâu một thời gian, ta muốn bế quan đột phá!”

Bạch Sầu Phi nói.

Trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu, Bạch Sầu Phi cũng chuẩn bị cho mình không ít đan dược để gia tăng thực lực bản thân.

Thiên phú bản thân không tệ, hơn nữa còn có đan dược thích hợp sẽ nhanh chóng đột phá thôi.

Hắn hiện giờ đã mơ hồ chạm đến ngưỡng cửa Thần phách hợp nhất.

Hắn muốn nhân cơ hội xem xem có thể bước vào Thần phách hợp nhất hay không.

Thực lực hiện tại của hắn đã có chút không theo kịp tiết tấu của Tô Thần, phải toàn lực tăng cường.

Nghe lời này, Nạp Lan Dung Yên ngẩn ra.

Âm thầm thán phục thiên phú của Bạch Sầu Phi.

Bản thân nàng cũng có đan dược nhưng lại không có tư chất tu luyện kinh khủng như Bạch Sầu Phi.

“Đêm nay sẽ có một vị đại nhân vật đến đây, người ở Kim Phong Tế Vũ Lâu phát triển, quan điểm của vị đại nhân này rất trọng yếu, đây là cơ hội của người.”

Bạch Sầu Phi đột nhiên nói.

Hắn hợp tác với Nạp Lan Dung Yên lâu như vậy, đã tán thành năng lực quản lý của Nạp Lan Dung Yên.

Nhưng Nạp Lan Dung Yên không giống bọn họ.

Bọn họ tuyệt đối trung thành với Tô Thần.

Còn đám người Nạp Lan Dung Yên bị thu phục, độ trung thành sẽ thấp hơn một ít.

Hắn tán thành Nạp Lan Dung Yên nhưng Tô Thần không nhất định sẽ tán thành.

Nếu Nạp Lan Dung Yên được Tô Thần tán thành, hắn sẽ cho Nạp Lan Dung Yên quyền lực lớn nhất.

Nghe được lời Bạch Sầu Phi nói.

Nạp Lan Dung Yên tỏ vẻ kinh hãi, trong miệng không khỏi hỏi:

“So với Quan Thất đại nhân thì sao?”

Quan Thất hiện giờ đang ở trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Bạch Sầu Phi từng nói qua với Nạp Lan Dung Yên về thực lực của Quan Thất, Thiên Nhân tam nạn.

Cho nên trong mắt Nạp Lan Dung Yên, Quan Thất hẳn là đại nhân vật phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Chương 295: Lãnh Hối Thiện, Hòa Phong Đường

....

“Quan đại nhân cũng phải tuyệt đối phục tùng người tới.”

Bạch Sầu Phi chỉ nói những lời này sau đó liền không nói nữa.

“Chú ý tình huống của Hòa Phong Đường và Bích Vân Hiên, chỉ cần Lãnh đại nhân giải quyết xong cao thủ hai phương này, người bên liên phái người tiếp nhận!”

“Đừng cho thế lực khác cơ hội!”

Bạch Sầu Phi nói.

“Thuộc hạ hiểu rồi.”

Nạp Lan Dung Yên khom người hành lễ rồi rời khỏi phòng.

Nạp Lan Dung Yên bước ra khỏi phòng, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Tuy rằng nàng gia nhập Kim Phong Tế Vũ Lôu, cũng được Bạch Sầu Phi tán thành.

Nhưng nàng có loại cảm giác không hòa hợp vào.

Hôm nay Bạch Sầu Phi chuẩn bị mang nàng gặp đại nhân vật phía sau Kim Phong Tế Vũ Lôu, có lẽ chính là cơ hội để cho nàng thật sự dung nhập vào.

Nàng phải cố gắng.

Ở một chỗ khác.

Hòa Phong Đường.

Một trong ba thế lực tình báo lớn ở Lĩnh Nam quận.

Tô Thần ngồi trong một quán trà bên ngoài Hòa Phong Đường, ánh mắt nhìn về phía cửa Hòa Phong Đường.

Lúc hắn tới Lĩnh Nam quận nhận được tin Lãnh Hối Thiện bước vào Thần phách hợp nhất.

Lãnh Hối Thiện bước vào Thần phách hợp nhất, vì rèn luyện thực lực nên chuẩn bị thanh trừ đối thủ của Kim Phong Tế Vũ Lâu là Hòa Phong Đường cùng Bích Vân Hiên.

Khí tức quanh thân Lãnh Hối Thiện lưu chuyển trực tiếp ngăn cản thủ vệ Hòa Phong Đường.

Áp chế bọn hắn không thể nhúc nhích.

Một ít người đang định tiến vào Hòa Phong Đường để mua tình báo cảm nhận được áp lực mà Lãnh Hối Thiện mang tới nhao nhao dừng bước, nhanh chóng rời đi.

“Người này là ai?”

Một số người thì thầm hỏi nhau.

“Đây là...”

“Đây là Kim Phong Tế Vũ Lâu Lãnh Hối Thiện, lúc trước xuất hiện trong trận chiến ở Kim Phong Tế Vũ Lâu, thực lực Luyện Phách cảnh đỉnh phong.”

Một số người nói tiếp.

“Lãnh Hối Thiện, Kim Phong Tế Vũ Lâu, đây là Kim Phong Tế Vũ Lâu muốn động thủ với Hòa Phong Đường sao?”

“Nhưng một mình Lãnh Hối Thiện có đủ không?”

Có vài người hoài nghi thực lực của Lãnh Hối Thiện.

Tuy rằng thực lực của Lãnh Hối Thiện trong mắt bọn họ có chút mạnh, nhưng Hòa Phong Đường sừng sững ở Lĩnh Nam quận phủ nhiều năm như vậy làm sao mà đơn giản chứ.

Đường chủ Kim Hải Dương của Hòa Phong Đường cũng có thực lực Luyện Phách đỉnh phong.

Tuy rằng mấy năm nay rất ít ra tay nhưng không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Àm!

Thủ vệ Hòa Phong Đường bị khí tức Lãnh Hối Thiện áp chế trực tiếp ngã nhào ra đất, mặt đập mạnh xuống, máu tươi chảy xuôi.

Lãnh Hối Thiện không để ý tới hai người này mà chuẩn bị bước vào Hòa Phong Đường.

“Người nào dám giương oai với Phong Đường!”

Lúc này có một người thân hình cao lớn từ trong Hòa Phong Đường đi ra.

Sau lưng hắn còn có một người đeo mặt nạ lệ quỷ.

Người đeo mặt nạ mặc áo bào đen, áo bào phủ kín toàn thân, không thấy rõ hình dáng, cũng không biết là nam hay nữ.

Ánh mắt lộ ra trên mặt nạ có màu lam đậm làm cho người ta cảm giác rất quỷ dị.

“Phó đường chủ Hòa Phong Đường, Nhiếp Hắc Hồ và Đồ Âm Thủ!”

Nhìn thấy hai người này, một người uống trà chung gian với Tô Thần kinh hải nói.

Dưới tay đường chủ Kim Hải Dương của Hòa Phong Đường có hai phó đường chủ, chính là hai người này.

Trong đó Nhiếp Hắc Hồ am hiểu công phu khổ luyện, thực lực Luyện Phách hậu kỳ, tên mang mặt nạ thì người ngoài không biết người là nam hay nữ, nhưng tu hành chính là công phu bàn tay.

Giết người như đồ tể, cho nên người ngoài gọi hắn là Đồ Âm Thủ, thực lực cũng ở Luyện Phách hậu kỳ.

Hai người thường xuyên liên thủ giết người.

Hai người từng hợp lực giết một võ giả Luyện Phách đỉnh phong.

“Hai người này đều ở Hòa Phong Đường, có thể lần này Lãnh Hối Thiện không đi được rồi.”

Một số người mở miệng nói.

Tô Thần ngồi thanh thoi uống trà, nhìn hai người này mà lắc đầu.

Cho dù Lãnh Hối Thiện không đột phá thì giết hai người này cũng không khó.

Lãnh Hối Thiện được gọi là Bất Tử Thần Long.

Chủ yếu là vì thời điểm hắn chém giết ý vào thân thể nhanh chóng khôi phục, ra tay không hề cố kỵ, vừa đánh chính là liều mạng, coi như người có thực lực mạnh hơn một chút.

Nhìn thấy đôi thủ liều mạng chiến đấu phông chừng trong lòng cũng sẽ có chút khiếp đảm.

Bất kể là người nào, chỉ cần lộ ra một tia khiếp đảm sẽ cho Lãnh Hối Thiện cơ hội.

Hắn nắm được cơ hội thì đôi thủ chết chắc.

Lúc Tô Thần lắc đầu.

Lãnh Hối Thiện dẫn đầu động thủ, sau khi giải quyết Hòa Phong Đường hắn còn phải đến Bích Vân Hiên.

Cho nên phải tốc chiến tốc thắng, không cho Bích Vân Hiên bên kia quá nhiều cơ hội phản ứng.

Chân hắc đạp mạnh trên mặt đất, mặt đất nháy mắt vỡ vụn.

Thân thể bắn nhanh về phía hai người.

Hắn muốn tung hai quyền đánh nổ hai người này.

“Cần rồi!”

Thấy Lãnh Hối Thiện không nói một lời liền động thủ, hai người cũng vô cùng tức giận.

Nhiếp Hắc Hồ trong nháy mắt bạo khởi, khí kinh trong cơ thể nhanh chóng lưu chuyển trong lòng bàn tay hắc hóa thành một đầu hắc hồ gầm nhẹ vọt tới nắm tay Lãnh Hối Thiện.

Người đeo mặt nạ giậm chân, mặt đất cũng nứt ra.

Sau đó một cước đá đá vụn như mũi tên bắn về phía Lãnh Hối Thiện.

Mà thời điểm đá vụn công kích, bàn tay người áo bào đen mang theo bao tay kim loại trực tiếp vung trào Chop tới cổ họng Lãnh Hối Thiện.

Tốc độ cực nhanh, giống như lưu quang.

Chương 296: Nghiền ép chém giết, nhận lầm (1)

....

Xì xì!

Không khí giống như bị lưỡi dao sắc cắt qua.

Người áo bào đen ra tay tàn nhẫn, mau lẹ.

Hơn nữa lòng bàn tay Nhiếp Hắc Hồ còn bộc phát khí kinh cường đại, nhất thời cát bay đá chạy.

Bùm!

Nắm tay của Lãnh Hối Thiện va chạm với nắm tay của Nhiếp Hắc Hồ.

Bàn tay của người áo đen kia đã tiếp cận cổ họng Lãnh Hối Thiện.

Ầm!

Nhưng khi bàn tay sắp chạm vào cổ họng Lãnh Hối Thiện lại bị một cỗ khí kinh khổng lồ ngăn trở.

Người áo đen biến sắc, thân hình cấp tốc lui về phía sau.

Bằng vào khí kinh mà có thể ngăn trở công kích của hắn, tất nhiên thực lực của Lãnh Hối Thiện đã bước ra khỏi Luyện Phách cảnh.

Biết không phải đối thủ nên hắn trực tiếp lui về phía sau.

Nhưng trong khoảnh khắc hắn lui về phía sau, Nhiếp Hắc Hồ chính diện giao thủ với Lãnh Hối Thiện bị một quyền đánh bay ngược ra ngoài.

Khoảnh khắc Nhiếp Hắc Hồ bay ngược ra ngoài.

Lãnh Hối Thiện hóa thành một bóng đen trực tiếp vỗ một chưởng về phía người áo đen đang lui.

Bàn tay rộng lớn trực tiếp chụp lấy mặt nạ trước ánh mắt kinh hãi của đối phương.

Răng rắc!

Trực tiếp ấn mặt nạ của đối phương bóp vào trong gương mặt thật.

“Không!”

Người áo bào đen phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó Lãnh Hối Thiện nhấc chân, mũi chân trực tiếp đá vào ngực đối phương đối phương.

Khí kinh xuyên qua trái tim để lại lỗ máu trên ngực.

Người áo bào đen ngã trên mặt đất, thân thể co giật vài cái rồi không còn hơi thở.

Bên kia.

Cánh tay Nhiếp Hắc Hồ rũ xuống, một cánh tay đã bị phế bỏ, sắc mặt hoảng sợ nhìn Lãnh Hối Thiện.

“Thực lực của ngươi, là Thần phách hợp nhất!”

Hắn kinh hãi lâm bầm.

“Đúng!”

Lúc Lãnh Hối Thiện nói chuyện, thân hình nhanh chóng xuất hiện trước mặt đối phương tung một chưởng vào đầu đối phương.

Lúc này một luồng khí kinh cuồng bạo từ bên trong Hòa Phong Đường ủa ra, theo khí tức cuồng bạo này là một bóng người vỗ một chưởng đánh về phía Lãnh Hối Thiện.

Khóe miệng Lãnh Hối Thiện nhếch lên, nở nụ cười lạnh, bàn tay không hề dừng lại trực tiếp hạ xuống.

Đầu của Nhiếp Hắc Hồ dưới bàn tay Lãnh Hối Thiện giống như quả dưa hấu bị đập nát.

Một chương của người vừa xuất hiện cũng đập vào thân thể Lãnh Hối Thiện.

“Lãnh Hối Thiện, ngươi quá tự đại, lại dám cứng rắn đón lấy một chương của ta, cho dù ngươi là cường giả Thần phách hợp nhất cũng phải trọng thương!”

Người ra tay lạnh giọng nói.

“Thật sao? Chút thực lực của ngươi không ảnh hưởng tới ta!”

Lãnh Hối Thiện lạnh giọng nói.

Lúc nói chuyện, bàn tay hắn nâng lên chộp về phía đối phương với tốc độ cực nhanh.

Đối phương thấy thể thân hình chuyển động nhưng mà tốc độ của Lãnh Hối Thiện nhanh hơn nên bắt được một cánh tay của đối phương.

Sau đó trực tiếp phát lực.

Xi!

Cánh tay của đối phương bị xé xuống và ném sang một bên.

Người bị Lãnh Hối Thiện xé rách cánh tay lui sang một bên, ôm lấy chỗ tay cụt của mình.

Tên này là một là lão giả, trên mặt xuất hiện sự hoảng sợ.

Lão giả này mặc cẩm bào, chính là đường chủ Kim Hải Dương của Hòa Phong Đường.

“Lên, giết hần!”

Bị xé rách cánh tay, Kim Hải Dương lập tức ra lệnh cho đệ tử Hòa Phong Đường.

Ầm! Ầm!

Lãnh Hối Thiện trực tiếp đánh ra hai chưởng, những người đang muốn xông về phía Lãnh Hối Thiện lập tức bị quyền kinh đánh nát, huyết nhục bay tứ tung.

Cảnh tượng máu tanh diễn ra trước mắt.

Kim Hải Dương thấy thế muốn trốn vào trong Hòa Phong Đường.

Trong Hòa Phong Đường có cơ quan, hần muốn dùng cơ quan để giết chết Lãnh Hối Thiện này.

Bụp!

Nhưng lúc này bàn tay Lãnh Hối Thiện lại chộp tới.

Một cỗ lực lượng cuồng bạo từ bàn tay Lãnh Hối Thiện bộc phát.

Kim Hải Dương đã mất cánh tay bị Lãnh Hối Thiện tóm lấy như tóm một con gà.

Ầm!

Sau đó Lãnh Hối Thiện lại vỗ một chưởng, khí kinh mênh mông từ lòng bàn tay bộc phát oanh vào thân thể Kim Hải Dương.

Thân thể Kim Hải Dương, có tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, sau đó hần ngã nhoài trên mặt đất.

“Hôm nay Hòa Phong Đường sáp nhập vào Kim Phong Tế Vũ Lô ta!”

Tiếng Lãnh Hối Thiện vang lên trên đường phố.

Giọng nói bá đạo, khí thế hùng hồn.

Lúc này Tô Thần cũng đứng lên, nhìn khí thế mà Lãnh Hối Thiện bộc phát trong lòng cũng không khỏi tán thưởng.

Lãnh Hối Thiện vừa nói xong có từng bóng người xuất hiện, nhanh chóng tiến vào bên trong Hòa Phong Đường.

Mặc dù trong Hòa Phong đường có cơ quan nhưng đường chủ và phó đường chủ của bọn họ đều bị giết rồi.

Đã vô lực phản kháng.

Có rất nhiều người hèn nhát đầu hàng, đương nhiên cũng có người phản kháng, nhưng những người phản kháng nhanh chóng bị giết chết, trở thành một cỗ thi thể.

Lãnh Hối Thiện không ở lại đây mà tiến về phía Bích Vân Hiên.

Giải quyết Hòa Phong Đường xong rồi, còn lại Bích Vân Hiên cũng phải nhanh chóng giải quyết.

Rất nhiều người đi theo Lãnh Hối Thiện hướng đến Bích Vân Hiên.

Tô Thần thì không theo kịp.

Hắn chuẩn bị tới Trường Hận cung một chuyến để dò hỏi Mai Huyền Sương chút tin tức về Hữu bố chính sử Dịch Thiên Vân.

Lúc này, trong một biệt viện có tường vây đỏ thẫm.

Một lão giả mặc cẩm bào, thân hình gầy gò đang ngồi trên thạch đài trong sân, tay đang cầm một quyển sách tập trung xem.

Chương 297: Nghiền ép chém giết, nhận làm (2)

....

Một tên người hầu vội vàng vọt vào.

“Đại nhân, đại nhân, không tốt rồi!”

Người hầu dồn dập kêu lên.

Lão giả đọc sách có chút khó chịu thả quyển sách trong tay xuống, lạnh giọng nói:

“Có chuyện gì xảy ra mà người vội vã như vậy!”

“Đại nhân, Kim Phong Tế Vũ Lôu Lãnh Hối Thiện tiêu diệt Hòa Phong Đường, lúc ta trở về hắn đang tiến tới Bích Vân Hiên!”

Người hầu nhanh chóng đáp lời.

“Cái gì, người nói Lãnh Hối Thiện diệt Hòa Phong Đường, chẳng lẽ Kim Hải Dương không ở Hòa Phong Đường sao?”

Lão giả cảm thấy khó hiểu hỏi lại.

“Kim đường chủ bị Lãnh Hối Thiện giết, hình như thực lực của Lãnh Hối Thiện đã tới Thần phách hợp nhất.”

Người hầu trả lời.

“Thực lực của Lãnh Hối Thiện là Thần phách hợp nhất!”

Nghe vậy, đồng tử trong mắt lão giả co lại.

“Người qua bên Bích Vân Hiên trước, xem tình hình bên Bích Vân Hiên thế nào.”

Lão giả phân phó.

“Tuân lệnh!”

Người hầu nhanh chóng rời đi.

Sau khi người hầu rời đi, có một lão giả bộ dáng quần gia tiến tới.

“Ngươi thấy chuyện này thế nào?”

Lão giả cảm bào mở miệng hỏi.

“Đại nhân, mặc dù Hòa Phong Đường do Kim Hải Dương chấp chương nhưng lại là thế lực ngầm của đại nhân ngài, Kim Phong Tế Vũ Lâu này dám động thủ với Hòa Phong Đường, xem có thể là nhắm tới đại nhân ngài đây.”

“Gần đây Hách Liên Tiểu Yêu và Bạch Sầu Phi của Kim Phong Tế Vũ Lâu thường xuyên tiếp xúc với nhau.”

“Mấy ngày trước Hách Liên Tiểu Yêu đã gặp qua quận thủ đại nhân.”

Lão giả bộ dáng quần gia mở miệng nói.

“Ý ngươi là quận thủ muốn xuống tay với chúng ta.”

“Hình như chúng ta cũng không có cản trở hắn làm việc.”

Lão giả cảm bào trầm giọng nói.

“Đại nhân, người của Tam hoàng tử và Thất hoàng tử đã bắt đầu ra tay với Thanh Long tự.”

“Thật ra thế lực bản địa chúng ta thuộc về Đại hoàng tử và nhất mạch 【 Thanh Long Tự 】 , lúc này bọn họ xuất thủ với chúng ta cũng rất bình thường!”

“Có lẽ Kim Phong Tế Vũ Lâu ra tay, chính là sự thăm dò.”

Lão giả quần gia tiếp tục nói.

Người bên này cẩn thận chú ý một chút tình huống Hách Liên Tiêu Yêu cùng Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Còn nữa, bên Thanh Long Tự có chi thị gì hay không?”

Lão giả cầm bào mở miệng hỏi.

“Bây giờ còn chưa có? Có cần ta liên lạc với bên Thanh Long Tự không?”

Lão giả quản gia nói.

“Đi thôi!”

Lão giả cầm bào khoát tay, sau đó nhẹ giọng nói:

“Trong quận phủ phát sinh chuyện như thế, Tả bố chính sử ta đây nên bái kiến Văn đại nhân một chút.”

Lão giả cầm bào này chính là Tả bố chính sử Lĩnh Nam quận phủ Lý Duy.

Lĩnh Nam quận, phân điện Trường Hận cung.

Trong đại điện, Mai Huyền Sương nghe đệ tử Trường Hận cung báo cáo tin tức, khẽ nhướn mày sau đó xua tay để cho đệ tử rời đi.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu động thủ?”

“Hòa Phong Đường xong rồi, như vậy Bích Vân Hiên tất nhiên khó thoát khỏi, Kim Phong Tế Vũ Lâu muốn lộ ra răng nanh sao?”

Mai Huyền Sương nhẹ giọng nói.

Tuy rằng nàng hợp tác cùng Kim Phong Tế Vũ Lâu nhưng cũng đang đề phòng Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu có Thiên Nhai Các.

Một thế lực rất xa lạ.

Nàng không thể không cẩn thận.

Về phần Tô Thần của Sơn Hà Môn, Mai Huyền Sương không đề phòng nhiều lắm.

Tô Thần là người Mộ Dung Khinh Trần đề bạt.

Tuy rằng nàng và Mộ Dung Khinh Trần không hợp nhau nhưng các nàng đều ở phía một vị hoàng tử, mục tiêu giống nhau.

Tô Thần và Sơn Hà Môn xem như một trong những lực lượng bên này.

Gia tăng thực lực của Sơn Hà Môn chính là gia tăng lực lượng của bọn họ.

Đây cũng là lý do lúc trước nàng nói chia lợi ích cho ba bên.

Bởi vì nếu như vậy bọn họ bên có thể chiếm cứ hơn sáu phần lợi ích.

“Hy vọng sau khi bọn họ bắt được hai thế lực lớn này sẽ nhanh chóng đưa tin tức ta cần cho ta.”

“Cửu U Thần Quân muốn động thủ, những người khác phỏng chừng cũng sẽ động, bên ta không thể rút lại phía sau.”

Mai Huyền Sương nhẹ giọng nói.

Đúng lúc này một tên đệ tử khom người đi vào đại điện.

“Điện chủ, chương giáo Sơn Hà Môn Tô Thần đến bái kiến.”

Đệ tử lên tiếng bẩm báo.

“Tô Thần, hắn tới nơi này sao? Chẳng lẽ có liên quan tới mấy chuyện ta biết! “

Mai Huyền Sương trầm nghĩ.

Mời Tô chương giáo vào.

Mai Huyền Sương phân phó.

Chốc lát sau Tô Thần được tên đệ tử kia mang vào trong đại điện.

Mai Huyền Sương nhìn Tô Thần, cẩn thận đánh giá:

“Khí tức bình ổn, không có một chút dao động nào, xem ra ta lại xem thường ngươi!”

“Đó là do đôi phương quá kiêu ngạo, cho nên mới bị ta chém giết.”

“Hắn Mai điện chủ đã biết các tin tức khác, căn cứ theo ta dò xét thì những người phía sau do Hữu bố chính sử Địch Thiên Vân bố trí!”

“Không biết Mai điện chủ có biết Địch Thiên Vân này không, ta muốn giết hắn.”

Tô Thần cũng không giấu giếm ý đồ của mình.

“Sát tính rất lớn, ngươi rất phù hợp khẩu vị của ta, sau lưng Địch Thiên Vân là quận thủ Văn Dật Phàm, không biết ngươi có rõ lai lịch của Văn Dật Phàm hay không.”

Mai Huyền Sương nhìn Tô Thần nói.

“Tô Thần lắc đầu, hắn thật sự không rõ tình huống của quận thủ Lĩnh Nam quận Văn Dật Phàm.”

Đương nhiên hắn đã nghe qua.

Chỉ là quận trưởng này rất ít khi lộ diện.

Chương 298: Lúc này có một ít người chết cũng rất bình thường

....

Dưới quận thủ Lĩnh Nam có Tả bố chính sử, Tả bố chính sử Lý Duy là thế lực bản địa, thuộc phe của Đại hoàng tử cùng Thanh Long Tự.

Ngoài mặt thì Hữu bố chính sử Địch Thiên Vân không đầu nhập ai, nhưng Địch Thiên Vân đã âm thầm đầu nhập vào Văn Dật Phàm.

“Văn Dật Phàm là người của Văn gia Kinh sư, gia chủ Văn gia là ân sư của Tam hoàng tử, Văn gia phục vụ Tam hoàng tử.”

“Lần này ra tay với đại hoàng tử, thật ra chủ yếu là Tam hoàng tử và Thất hoàng tử.”

“Hiện tại người bên ngoài ra tay chính là người của Thất hoàng tử.”

Mai Huyền Sương nói rất là tỉ mỉ.

“Như vậy sao?”

Tô Thần nghe Mai Huyền Sương nói, thần sắc ngưng tụ:

“Nói như vậy, giết chết Địch Thiên Vân người sẽ đắc tội với Văn Dật Phàm.”

“Không để ai biết là ta giết không được sao?”

“Giờ phút này có người chết không phải là chuyện rất bình thường sao?”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

“Ta đã hiểu, nhưng Mai điện chủ, dựa theo lý thì người nên ra tay.”

“Chuyện Lâu Vô Hồi hẳn là thủ đoạn của Địch Thiên Vân.”

Tô Thần nói tiếp.

“Ta cũng không tới để báo thù cho bọn hắn.”

“Người đừng hy vọng ta động thủ với Địch Thiên Vân, đúng rồi, Địch Thiên Vân đã bước vào Thần phách hợp nhất cảnh, người muốn giết chết hắn cần cẩn thận một chút.”

Mai Huyền Sương nhẹ giọng nói.

“Không sao, hôm nay Sơn Hà môn đã có thêm Thiên Hạc giáo, có rất nhiều tiền bạc, cho dù Địch Thiên Vân là Thần phách hợp nhất cũng phải chết.”

Tô Thần lạnh giọng nói.

“Lần này vừa vặn mượn danh nghĩa thuê sát thủ đưa tiền cho Thanh Long Hội.”

“Người muốn mời Thanh Long hội ra tay, không biết Thanh Long hội còn có thể qua hết đêm nay hay không đây?”

Mai Huyền Sương nói.

“Đêm nay? Có chuyện gì sao?”

Tô Thần nghi hoặc hỏi.

“Đêm nay Quý Sát phủ và Cực Nhạc lâu mở tiệc chiêu đãi đường chủ Chính Nguyệt đường Tiêu Thu Thủy.”

“Thực lực của Tiêu Thu Thủy ở Thần phách hợp nhất, hẳn là khó thoát khỏi cái chết.”

Mai Huyền Sương nói.

“Quý Sát phủ và Cực Nhạc lâu có cường giả Thiên Nhân cảnh xuất hiện sao?”

Tô Thần không khỏi tò mò hỏi.

“Trên tông thể hẳn là lấy cường giả Thần phách hợp nhất làm chủ, nhưng Quý nô bên cạnh Quý Sát phủ Nhiếp Côn Luân là cường giả Thiên Nhân cảnh nhất nạn.”

“Thiên Nhân nhất nạn và Thần phách hợp nhất tuy rằng nhìn cách một cảnh giới nhưng thực lực lại cách biệt một trời một vực.”

“Đêm nay ngươi có muốn cùng ta đi xem một chút hay không?”

Mai Huyền Sương nhìn Tô Thần nói.

“Quý nô Thiên Nhân cảnh, thực lực có chút mạnh nha, nói vậy ta không nên đi, thực lực của ta có chút yếu.”

Tô Thần chuẩn bị từ chối.

Đêm nay hẳn muốn đến Kim Phong Tế Vũ Lâu hoặc có thể làm khách mời của Thanh Long hội.

Trên người hẳn có một tấm thẻ trải nghiệm nhân vật Tiết Y Nhân.

Thẻ trải nghiệm Tiết Y Nhân sẽ để hẳn có thực lực tiếp cận Thần phách hợp nhất.

Tô Thần cảm giác có chút yếu.

Tiết Y Nhân tốt xấu gì cũng được xưng là kiếm khách đệ nhất thiên hạ.

Thực lực ít nhất phải Thần phách đỉnh phong hoặc bước vào Thiên Nhân cảnh mới đúng.

Bất quá hôm nay hẳn sử dụng thẻ trải nghiệm Tiết Y Nhân, chiến lực tuyệt đối ở Thần phách hợp nhất.

“Không nghĩ tới người nhất gan như vậy.”

Mai Huyền Sương nhìn Tô Thần nói.

“Không phải nhất gan, đại sự như vậy tiểu nhân vật như ta tạm thời phải lần tránh!”

Tô Thần nói.

“Người bây giờ là chương giáo Sơn Hà Môn, là đại nhân vật một phương ở quận Lĩnh Nam, không nên xem thường chính mình!”

“Trong này có vài viên Bồi Nguyên Đan có thể giúp người củng cố nội tình Luyện Phách cảnh, mau chóng bước vào Luyện Phách trung kỳ.”

Lúc Mai Huyền Sương nói chuyện, tay đưa cho Tô Thần một bình bạch ngọc.

“Giao thủ chủ yếu cũng không phải thế lực bản địa Lĩnh Nam quận, đa tạ Mai điện chủ, xin cáo từ trước.”

Tô Thần nhận lấy cái bình mở miệng nói ta ơn rồi rời đi.

Sau khi Tô Thần rời đi.

Trong đại điện có một lão giả dáng người gầy gò xuất hiện trong điện, ánh mắt sắc bén.

“Tiểu thư, xem ra người rất coi trọng Tô Thần, chỉ là ngay cả đại chiến như vậy cũng không dám đi xem, thật sự quá cẩn thận.”

Lão giả mở miệng nói.

“Hắn là hắn sẽ đi xem, chỉ là không đi cùng chúng ta mà thôi.”

“Người nói đêm nay, ai sẽ là người chiến thắng.”

Mai Huyền Sương mở miệng hỏi.

“Ai thắng ai thua, chưa đến cuối cùng không có ai biết.”

Lão giả không trực tiếp trả lời.

“Bất quá chuyện này cũng không phải chuyện chúng ta cần chú ý.”

“Hiện tại chúng ta cần phải chú ý Thanh Long Tự, Thanh Long Tự không dễ đối phó như vậy, có thể lần này Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu hành động sẽ xảy ra chuyện.”

Lão giả kia lo lắng nói.

Nghe vậy hắn nói, Mai Huyền Sương khẽ nhướn mày.

“Cho người theo dõi các nơi, có động tĩnh lập tức báo cáo.”

Mai Huyền Sương trầm giọng nói.

Chương 299: Vân Hồ sơn trang, giang hồ tụ tập

....

“Bên này ta đã an bài thám tử của Trường Hận cung ở chín quận phương bắc rồi.”

“Chỉ là nếu lần này bọn họ làm không tốt, chỉ sợ sau này đối phó với Thanh Long Tự cũng có chút khó khăn.”

Lão giả trầm giọng nói.

“Mạnh lão, người đây là không xem trọng liên minh lần này.”

Mai Huyền Sương nói.

“Không phải không xem trọng, chỉ là mấy vị hoàng tử có nguyện ý trả giá hay không.”

“Có đôi khi, không trả giá lớn thì không xong chuyện.”

Lão giả nhẹ giọng nói.

Lúc bọn họ nói chuyện, đệ tử Trường Hận cung lại đến báo Bích Vân Hiên bị Lãnh Hối Thiện thâm tóm.

Lần này sắc mặt Mai Huyền Sương không có chút biến hóa nào.

Hòa Phong Đường bị thâm tóm, Bích Vân Hiên cũng bị là chuyện bình thường.

“Mạnh lão, người thấy Kim Phong Tế Vũ Lô thế nào?”

Mai Huyền Sương mở miệng hỏi.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu có cao thủ Thiên Nhân cảnh, hơn nữa thực lực có thể ở trên ta!”

Mạnh lão chỉ nói như thế này.

“Đề cường giả Thiên Nhân cảnh tọa trấn, Kim Phong Tế Vũ Lâu có ý đồ không nhỏ.”

“Không biết có thể bị lôi kéo về phía chúng ta hay không?”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

“Thế lực như vậy không dễ dàng lôi kéo, có thể kết giao, hợp tác cùng chung lợi ích sẽ không trở thành kẻ thù.”

Nghe Mai Huyền Sương nói như thế, Mạnh lão mở miệng nói.

“Đa tạ Mạnh lão nhắc nhở!”

“Tô Thần có liên hệ với Bạch Sầu Phi ở Kim Phong Tế Vũ Lâu, hẳn là hẳn hiểu Kim Phong Tế Vũ Lâu hơn chúng ta.

Cần phải tăng cường đầu tư vào hắn.”

Mai Huyền Sương nói.

Lúc này Tô Thần ra khỏi Trường Hận cung, tìm một khách điểm ở lại.

Nghỉ ngơi một chút rồi buổi tối tới Vân Hồ sơn trang nhìn xem Quỷ Sát phủ hành động thế nào.

Bên kia,

Trong phủ đệ của Tả bố chính sử Địch Thiên Vân.

Àm!

Địch Thiên Vân một chương đập nát cái bàn trước mặt.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu muốn làm gì, chẳng lẽ không biết Bích Vân Hiên là sản nghiệp mà ta không chế sao?”

Sắc mặt Địch Thiên Vân âm trầm.

Hòa Phong Đường bị Lãnh Hối Thiện tiêu diệt.

Hắn lo lắng Lãnh Hối Thiện ra tay với Bích Vân Hiên.

Không nghĩ tới thật sự ra tay với Bích Vân Hiên.

“Đại nhân, có nên bắt Lãnh Hối Thiện này không?”

Một nam tử mặc áo bào xám trước mặt hắn mở miệng nói.

“Bắt được, đối phương Thần phách hợp nhất, cho dù ta ra tay cũng không nhất định có thể bắt được đối phương?”

Địch Thiên Vân bình phục tâm tình, mở miệng nói:

“Chuyện này ta cần xin chỉ thị một chút, xem đại nhân có thể phái cao thủ giải quyết Lãnh Hối Thiện này hay không.”

“Ngươi cẩn thận chú ý hành tung của Lãnh Hối Thiện.”

“Tuân lệnh.”

Nam tử áo xám lĩnh mệnh nói.

Một lúc sau toàn bộ Lĩnh Nam quận phủ chấn động, Kim Phong Tế Vũ Lâu ở thời điểm này trực tiếp thu tóm Hòa Phong Đường cùng với Bích Vân Hiên, khiến cho rất nhiều người cảm giác tình huống không ổn.

Đương nhiên tin tức này nhanh chóng bị chuyện Quý Quý Sát phủ và Cục Nhạc lâu mở tiệc chiêu đãi đường chủ Chính Nguyệt Đường Thanh Long hội Tiêu Thu Thủy ở Vân Hồ sơn trang che lấp.

So với chuyện Lãnh Hối Thiện ra tay.

Đêm nay ở Vân Hồ sơn trang mới là một trận long tranh hổ đấu.

Trong đại sảnh trang viên Vân Hồ sơn trang.

Nhiếp Côn Luân và Đoạn Thanh Nhai đang ngồi trên ghế.

“Đoạn phó lâu chủ, cao thủ Cực Nhạc lâu các người hơi ít, tính cả người mới có hai tên Thần phách hợp nhất.”

Nhiếp Côn Luân nhìn Đoạn Thanh Nhai, nói.

“Nhiếp thiếu chủ, Cực Nhạc lâu chúng ta vừa mới khởi bước, nội tình so ra kém Quỷ Sát phủ các người, ta bên này có một cường giả Thần phách hợp nhất trợ giúp xem như không tệ rồi.”

Đoạn Thanh Nhai nói.

Đương nhiên không phải Cực Nhạc lâu không có cường giả Thần phách hợp nhất, chủ yếu là do Đoạn Thanh Nhai hấn không điều động được mà thôi.

Lâu chủ Cực Nhạc lâu cũng không cho hấn điều chỉnh.

Vì sao lại có một tên Thần phách hợp nhất tới đây.

Chủ yếu là để tới thời điểm thích hợp sẽ tiếp nhận vị trí của Đoạn Thanh Nhai.

“Đoạn phó lâu chủ, người...”

Nhiếp Côn Luân nhìn thoáng qua Đoạn Thanh Nhai.

Hắn cũng biết tình cảnh của Đoạn Thanh Nhai ở Cực Nhạc lâu.

“Không biết Đoàn phó lâu chủ có cân nhắc đề nghị lúc trước của ta hay không, qua đêm nay cũng không còn cơ hội đâu!”

Nhiếp Côn Luân nhẹ giọng nói.

“Nhiếp thiếu phủ chủ, ta sẽ không đầu nhập vào Quỷ Sát phủ các người.”

“Chuyện này, Nhiếp thiếu không hỏi nữa, hỏi bao nhiêu lần cũng vẫn câu trả lời như vậy.”

Đoạn Thanh Nhai đáp.

Nghe được lời Đoạn Thanh Nhai nói, Nhiếp Côn Luân neho mắt lạnh lùng nhìn Đoạn Thanh Nhai.

“Người đây muốn chết, đêm nay bắt Tiêu Thu Thủy xong sẽ đưa người lên đường.”

Nhiếp Côn Luân thâm nghĩ.

Lúc này có một tên đệ tử chạy vào.

“Thiếu chủ, trong quận thành truyền đến tin tức Hòa Phong Đường và Bích Vân Hiên bị Kim Phong Tế Vũ Lôu thâm tóm.”

Tên đệ tử vừa nói vừa đưa thư trong tay đưa cho Nhiếp Côn Luân.

Nhiếp Côn Luân tiếp nhận lá thư mở ra nhìn, ánh mắt ngưng tụ, cũng đưa thư trong tay mình cho Đoạn Thanh Nhai.

“Sao có thể chứ?”

Đoàn Thanh Nhai cảm thấy khó tin.

Trong thư có nhắc tới thực lực của Lãnh Hối Thiện là Thần phách hợp nhất.

Lúc trước Lãnh Hối Thiện từng ra tay, thực lực ở Luyện Phách cảnh.

Nhưng bây giờ lại là Thần phách hợp nhất, thật sự quá bất ngờ.

“Không có gì là không thể?”

“Xem ra sau hôm nay ta cần phải tiếp xúc với Kim Phong Tế Vũ Lôu này!”

Nhiếp Côn Luân mở miệng nói.

“Hôm nay người không chết, có lẽ còn có thể tiếp xúc với người Kim Phong Tế Vũ Lôu!”

Đoạn Thanh Nhai không nói gì, trong lòng thầm nghĩ.

“Đoàn phó lâu chủ, trong trang viên đã bố trí xong chưa?”

Đêm nay tuyệt đối không thể để bọn Tiêu Thu Thủy rời đi.

Nhiếp Côn Luân nói sang chuyện khác.

“Đều đã an bài xong, chỉ cần Tiêu Thu Thủy tới chúng ta sẽ khiến hấn chấp cánh cũng khó thoát.”

Đoạn Thanh Nhai mở miệng nói.

Thời gian trôi qua từng chút một, sắc trời nhanh chóng trở tối.

Nhưng Vân Hồ sơn trang lại đèn đuốc sáng trưng.

Người trong sơn trang đang đợi Tiêu Thu Thủy đến.

Bên ngoài Vân Hồ sơn trang xuất hiện một đám võ giả bội đao bội kiếm.

Lúc này Tô Thần mặc áo bào đen đeo mặt nạ, đầu đội đầu lạp để cho hấn mang đến cảm giác như đã hòa vào trong bóng tối.

Lúc này có vài bóng người xuất hiện ở bên ngoài Vân Hồ sơn trang.

Bọn họ đưa ra một thiệp mời, được dẫn vào trong trang viên.

Quỷ Sát phủ còn phát thiệp mời cho những thế lực khác.

Tô Thần nhìn chằm chằm mấy người.

Một thời gian sau liên tục có người được đưa vào trong trang viên.

Ngay cả Trường Hận Cung Mai Huyền Sương cũng mang theo một lão giả tiến vào trang viên.

Vẫn phải tiến vào trang viên, nếu không sẽ không thể xem kịch hay đặc sắc.

Trong lòng Tô Thần nghĩ.

Sau đó hấn ẩn nấp thân hình.

Trên đường đi tới Vân Hồ sơn trang hấn trực tiếp đánh cướp một tên có được thiếp mời.

Sơn trang nhận thiếp, không nhận người.

Tô Thần cảm thiếp mời của đối phương tiến vào Vân Hồ sơn trang.

Tô Thần nhận được thiếp mời bình thường cho nên được chỉ an bài ở một chỗ mà không được chiêu đãi.

Lúc này Nhiếp Côn Luân đang ở trong đại sảnh tiếp đãi một số người.

Nhìn thấy Nhiếp Côn Luân xuất hiện, Tô Thần không khỏi lắc đầu, hấn không rõ Nhiếp Côn Luân này làm sao dám lộ mặt đây.

Quỷ Sát phủ không giống với thế lực bình thường.

Quỷ Sát phủ là tổ chức sát thủ.

Lộ mặt như vậy chẳng lẽ không sợ bị giết sao?

Chương 300: Vừa tới chạm liền nổ

....

Ở bên trong sơn trang.

Tô Thần có chút khó hiểu, hắn cho rằng Quỷ Sát phủ còn có tính toán khác.

Dù sao cho dù thiếu phủ chủ Nhiếp Côn Luân của Quỷ Sát phủ không thông minh, chẳng lẽ phủ chủ Nhiếp Phong Hàn của Quỷ Sát phủ cũng không có đầu óc sao?

Nếu như không có đầu óc thì Quỷ Sát phủ cũng sẽ không trở thành tổ chức sát thủ đệ nhất chín quận phương bắc.

Trong sơn trang có không ít người đeo mặt nạ giống như Tô Thần.

Có vài người đang nói chuyện.

Một số người thì đứng ở một chỗ chờ đợi Chính Nguyệt đường Tiêu Thu Thủy đến.

“Các người nói xem, Tiêu Thu Thủy sẽ tới sao?”

Có vài người mở miệng nói.

“Nghe nói Tiêu Thu Thủy đã nhận được thiệp mời, tối nay nhất định sẽ đến.”

“Chỉ là không biết có thể đi ra khỏi sơn trang này hay không.”

Người ở bên cạnh hắn nói.

Tô Thần không có để ý bọn họ nói chuyện mà đứng dưới một tán cây, cảm nhận tình huống chung quanh.

Thực lực đạt tới Luyện Phách cảnh, hẳn có thể cảm giác được động tĩnh chung quanh.

Đột nhiên từ trên bầu trời có một ít bông tuyết rơi xuống.

Những bông tuyết này rơi vào trên thân mấy người trong viện nhanh chóng bị khí kinh làm bốc hơi.

Bất quá trên mặt đất lại xuất hiện một lớp tuyết mỏng.

Thời tiết hơi rét lạnh, những bông tuyết phủ trên mặt đất cũng không tan mất.

“Cũng không biết khi nào người Thanh Long hội đến.”

Có người bắt đầu lầm bầm.

Tuy rằng bọn họ là võ giả, khí kinh có thể làm tan những bông tuyết này nhưng khí kinh có hạn.

Theo những tiếng lầm bầm nói thầm.

Bỗng có bốn bóng người từ bên ngoài tiến vào.

Kim Phong Tế Vũ Lô Bạch Sầu Phi, Nạp Lan Dung Yên còn có Trường Hận Cung Mai Huyền Sương và một lão giả.

“Đó chính là Bạch Sầu Phi của Kim Phong Tế Vũ Lô, hôm nay bọn họ đã thôn tính Bích Vân Hiên và Hòa Phong Đường.”

“Kim Phong Tế Vũ Lô trở thành thế lực tình báo lớn nhất Lĩnh Nam quận, không biết giá tình báo có thay đổi hay không.”

Một số người mở miệng nói.

Bọn họ kinh ngạc khi Kim Phong Tế Vũ Lô tiêu diệt Hòa Phong Đường và Bích Vân Hiên.

Nhưng điều bọn họ quan tâm nhất lại là giá cả tin tức tình báo.

Ba nhà cạnh tranh, giá cả càng có ưu thế.

Một nhà độc đại, giá cả cũng không thấp.

Lúc này Nhiếp Côn Luân vẫn đang tiếp đãi một số người trong đại sảnh.

Những người này đều do người hấn mời tới, mượn cơ hội đối phó mời những người này.

Bình thường thì tổ chức sát thủ không nên làm như vậy.

Nhưng Nhiếp Côn Luân thật sự muốn đưa Quỷ Sát phủ ra ngoài sáng.

Trở thành một thế lực chân chính.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hấn lại lộ mặt, còn mời người của nhiều thế lực như vậy đến.

Hôm nay chỉ cần giết chết Tiêu Thu Thủy, hấn sẽ tuyên bố chuyện này.

Hiện giờ chín quận phương bắc gió nổi mây phun, là cơ hội cho Quỷ Sát phủ bọn họ chuyển biến.

Lúc này sắc mặt Đoạn Thanh Nhai đứng bên cạnh hấn trở nên rất khó coi.

Hấn đã biết ý nghĩ của Nhiếp Côn Luân.

Không nghĩ tới lần này Cực Nhạc lâu bị Quỷ Sát phủ, hoặc có thể nói là bị Nhiếp Côn Luân lợi dụng.

Cũng không biết ngoài Quỷ nô bên cạnh Nhiếp Côn Luân còn có người nào khác hay không.

Đây là điều Đoạn Thanh Nhai đang lo lắng.

Mặc kệ, đợi lát nữa động thủ giải quyết những người đã âm thầm bố trí trước.

Đoạn Thanh Nhai gạt hết lo lắng.

Nếu đã lựa chọn rồi thì hắn cũng không có đường lui.

“Đoàn phó lâu chủ, người xem thanh thế như thế nào?”

Nhiếp Côn Luân đi tới trước mặt Đoạn Thanh Nhai mở miệng nói.

“Nhiếp Thiếu phủ chủ thật sự giỏi tính toán, Cục Nhạc lâu ta hoàn toàn làm nên!”

Đoạn Thanh Nhai lạnh giọng nói.

“Không phải mục tiêu của Cục Nhạc lâu các người là tổ chức sát thủ đệ nhất chín quận phương bắc sao?”

Sau khi phong ba ở chín quận phương bắc kết thúc, phủ Quỷ Sát chúng ta có thể nhường lại danh hiệu tổ chức sát thủ đệ nhất cho các người.”

Nhiếp Côn Luân nói.

“Người không sợ có chuyện ngoài ý muốn!”

Đoạn Thanh Nhai nhìn thoáng qua Nhiếp Côn Luân rồi không nói gì nữa.

Nhiếp Côn Luân muốn lộ diện.

Nhưng Đoạn Thanh Nhai hắn còn không muốn cho nên hắn muốn tận lực làm cho mọi người bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Nhìn Đoạn Thanh Nhai, Nhiếp Côn Luân nhếch mép cười lạnh.

Đột nhiên bên ngoài sơn trang có một cỗ kiếm khí kinh thiên xuất hiện, cỗ kiếm khí này sắc bén bá đạo, tràn ngập sát

phạt chi ý.

Mọi người nhìn về phía cửa sơn trang.

Có ba bóng người đứng đó.

Dẫn đầu là Tiêu Thu Thủy tay cầm trường kiếm chậm rãi bước vào.

Ở phía sau hần là Kinh Vô Mệnh và A Phi bình tĩnh đi theo.

Bắt quá tay của bọn họ lại đặt trên chuôi kiếm, giống như có thể rút kiếm khỏi vỏ bất kỳ lúc nào.

“Thanh Long Hội Chính Nguyệt Đường, Tiêu Thu Thủy, Kinh Vô Mệnh và A Phi.”

Khách giang hồ trong trang viên nhìn thấy ba người liền hô.

Tiêu Thu Thủy nhìn đám khách giang hồ trong sơn trang, khẽ nhướng mày.

Trong nhận thức của hần, Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu hẹn bọn họ gặp mặt phải nên lén lút, tại sao lại giống trông khua chiêng như này

Nhiếp Côn Luân ở trong đại sảnh nói với Đoạn Thanh Nhai:

“Đoạn phó lâu chủ, khách đến rồi, chúng ta nên nghênh đón thôi.”

Đoạn Thanh Nhai không nói gì.

Thân hình chợt lóe lướt ra bên ngoài đại sảnh.

Thân hình Nhiếp Côn Luân chợt lóe lên.

Ở phía sau hần có một lão giả dáng người gầy gò theo sát.

Người trong đại sảnh cũng đứng dậy.

Bọn họ tới nơi này chính là muốn xem thực lực của Thanh Long Hội.

Lúc này bên ngoài đại sảnh có không ít người tụ tập nhưng đường đi chính giữa lại được nhường ra.

Có lẽ là Nhiếp Côn Luân lựa chọn trang viên để cho người ta xem cuộc chiến nên bên trong trang viên cũng khá rộng rãi.

Ánh mắt Tô Thần nhìn về phía Nhiếp Côn Luân đang đi ra.

Thân mặc cẩm bào, có bộ dáng công tử nhẹ nhàng.

“Nhiếp Côn Luân, thiếu phủ chủ Quỷ Sát phủ, ta rất muốn xem ngươi đang giở trò gì.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Lúc này Tiêu Thu Thủy cũng nhìn về phía Nhiếp Côn Luân.

Thực lực Luyện Phách trung kỳ, xem như một nhân vật thiên tài.

“Tham kiến đường chủ Chính Nguyệt đường Tiêu tiên sinh, hôm nay mời Tiêu tiên sinh đến đây chủ yếu là muốn Tiêu tiên sinh mang theo người Chính Nguyệt đường rời khỏi Lĩnh Nam quận, rời khỏi chín quận phương bắc.”

Nhiếp Côn Luân tiến lên, câu trước coi như khách khí.

Câu sau lại trực tiếp yêu cầu Tiêu Thu Thủy dẫn người của Thanh Long Hội rời đi.

Yêu cầu có chút bá đạo.

Bầu không khí trở nên ngưng trọng trong nháy mắt.

Ánh mắt của một số người nhìn về phía Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy vẫn bình tĩnh.

A Phi phía sau hắn tiến lên một bước:

“Nhiếp Côn Luân, người đang dạy 【 Thanh Long hội 】 chúng ta làm việc sao?”

“Không biết mệnh người cứng hay là kiếm của ta nhanh.”

Trong lúc A Phi nói chuyện, khí kinh Luyện Phách đỉnh phong lập tức bùng nổ.

Khí kinh khủng bố hóa thành kiếm khí sắc bén áp tới Nhiếp Côn Luân.

Lão giả bên cạnh Nhiếp Côn Luân nhanh chóng chắn trước người hắn.

Trên người lão giả cũng có một cỗ khí kinh lưu chuyển ngăn cản khí kinh xen lẫn kiếm khí của A Phi.

Khí kinh của hai bên va chạm.

Ầm!

Không khí giống như sóng nước đập dòn sau đó bạo tán.

“Thiết sơn không bồi!”

Lão giả ra tay ngăn cản khí kinh của A Phi, trong thân thể lại có cỗ huyết khí cuồng bạo tuôn trào.

Cỗ khí huyết này khiến thân thể lão giả phồng lên, thân hình già nua trở nên khôi ngô hơn, khí kinh Thần phách hợp nhất cũng hoàn toàn bộc phát.

Bụp!

Chân lão giả đạp mạnh lên mặt đất, mặt đất có chút rung động.

Chương 301: Gia Cát Chính Ngã, một thương đâm thủng, Đoạn Thanh Nhai đánh lên

....

Với chút thực lực này của người căn bản không đủ múa máy trước mặt Quỷ Sát phủ chúng ta.

Lão giả chân đạp mặt đất, nhìn A Phi, lạnh giọng nói.

Tiêu Thu Thủy mang đến cho hấn áp lực mơ hồ.

Nhưng A Phi và Kinh Vô Mệnh đều ở Luyện Phách cảnh, hấn có thể nghiền ép chém giết.

“Ai nói Thanh Long Hội chỉ có chúng ta?”

A Phi cảm nhận được khí kinh mà lão giả này bộc phát, ánh mắt ngưng tụ.

Lúc này Kinh Vô Mệnh bên cạnh Tiêu Thu Thủy muốn động thủ.

“Để cho hấn tự mình đối mặt, có lẽ có thể mượn cơ hội lần này bước vào Thần phách hợp nhất.”

Tiêu Thu Thủy truyền âm cho Kinh Vô Mệnh.

A Phi ở hậu kỳ truyện Cổ Long được xưng là thiên hạ đệ nhất khoái kiếm.

Thiên phú bản thân không kém, sau khi tiến vào thế giới này hấn cũng rất nỗ lực tu hành, thực lực đã đột phá đến Luyện Phách đỉnh phong.

Đang mài giũa bản thân để bước vào Thần phách hợp nhất.

Bây giờ có lẽ có thể mượn áp lực bước vào Thần phách hợp nhất.

“Giết!”

Sau khi dùng khí thể áp chế A Phi, lão giả quát khê một tiếng, thân hình như đạn pháo bắn tới.

Cánh tay hấn giơ lên, bàn tay nắm chặt tung ra một quyền.

Quyền kinh bạo liệt xé rách không khí, giống như cuồng phong đánh về phía A Phi.

Tinh khí thần của A Phi ngưng tụ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nắm đấm.

Thân thể nhanh chóng lùi lại kéo dài khoảng cách.

Lão giả nở nụ cười lạnh, tốc độ đột nhiên gia tăng.

Trên nắm tay có một cỗ khí kinh hỏa diễm thô bạo phóng tới.

Xi!

Lúc này trường kiếm của A Phi nháy mắt chém ra, kiếm quang sắc bén nhanh chóng vạch về phía cổ tay lão giả.

Kiếm khí xé rách khí kinh khiến lão giả xuất quyền cảm nhận được một sự sắc bén tột cùng.

Hắn lập tức thu hồi nắm tay.

Nhưng ngay lúc này thân hình A Phi lại vọt tới đối phương.

Trường kiếm trong tay đâm thẳng đến hai mắt đối phương.

Tốc độ cực nhanh.

Lão giả vừa mới thu tay phải cấp tốc lui thân, hơn nữa còn đánh ra một chuông.

Dù khí kình ngăn cản kiếm khí nhưng ở mi tâm của lão giả lại xuất hiện một vết máu.

“Kiếm thật nhanh!”

Mai Huyền Sương đang quan chiến mở miệng nói.

“Mạnh lão, người nói ai sẽ thắng đây?”

“Hai người giao thủ thế này thì A Phi của Thanh Long Hội sẽ thắng!”

Mạnh Thần Thông mở miệng nói.

“Lâm bá, hắn đang dùng người để ma luyện, muốn bước vào Thần phách hợp nhất, không nên cho hắn cơ hội, trực tiếp áp chế rồi chém giết đi!”

Lúc này Nhiếp Côn Luân mở miệng nói mà không có truyền âm.

Hắn muốn người khác biết hắn nhìn ra được hết.

Bùm!

Lão giả nghe Nhiếp Côn Luân nói xong hơi khựng lại, sau đó hai bàn tay đánh ra tạo nên một cơn lốc khí kình mang theo lực lượng cuồng bạo tràn về phía A Phi.

Trước cỗ lực lượng này, không khí bạo liệt, đá vụn trên mặt đất bị cuốn bắn tới A Phi.

Hắn đang muốn hạn chế A Phi.

Hạn chế động tác và tốc độ xuất kiếm.

“Ra tay giúp hắn một chút!”

Tiêu Thu Thủy thở dài một tiếng truyền âm cho Kinh Vô Mệnh.

Kinh Vô Mệnh sải bước tiến lên.

Từng bước từng bước đi về phía trước, bàn tay nắm trường kiếm càng lúc càng chặt.

Đột nhiên Kinh Vô Mệnh dừng lại.

Một cỗ khí tức nóng bỏng làm cho người ta e ngại từ một bên áp tới, chắn trước mặt Kinh Vô Mệnh.

“Đối thủ của ngươi là ta, đừng quấy rầy những người khác.”

Người xuất hiện nói với Kinh Vô Mệnh.

Lúc nói chuyện, miệng người này như phun ra một ngọn lửa, bông tuyết chung quanh nhanh chóng tan thành nước dưới khí kinh của hắn.

Không khí dường như trở nên ấm áp hơn.

“Cực Nhạc lâu, đệ tam phó lâu chủ, Liệt Diễm Cuồng!”

Thấy người này xuất hiện, có người mở miệng nói.

Kinh Vô Mệnh cầm chặt kiếm trong tay, kiếm khí quanh thân nhanh chóng lưu chuyển đến đến trường kiếm.

Một cỗ kiếm ý sắc bén tràn ra ngăn cản khí kinh hỏa diễm của Liệt Diễm Cuồng.

Trong mắt Tiêu Thu Thủy có lệ mang lóe lên, một cỗ khí kinh mệnh mỏng từ trên thân hắn tràn ra.

Chỉ là khi khí kinh của hắn bộc phát.

Ở góc tường có một cỗ khí tức âm trầm như hoàng tuyền khóa chặt Tiêu Thu Thủy.

Sau khi cỗ khí tức âm trầm này lại có một luồng đao mang khác khóa chặt Tiêu Thu Thủy, chỉ cần Tiêu Thu Thủy động thủ thì một đạo đao khí ác liệt sẽ chém ra.

“Hai tên Thiên Nhân cảnh sao, nếu đã tới thì hiện thân đi.”

Sắc mặt Tiêu Thu Thủy không thay đổi, lạnh lùng nói.

Hắn nói xong nhưng hai người trong bóng tối lại không có hiện thân.

A Phi đã bị áp chế hoàn toàn, không tìm được cơ hội xuất kiếm hoàn thủ.

A Phi càng lùi càng xa.

Đám người xem cuộc chiến nhanh chóng tản ra tránh cho bị ngộ thương.

Nhìn thấy tình huống này,

Ánh mắt Tô Thần ngưng tụ.

Quả thật thực lực của A Phi kém hơn cao thủ Thần phách hợp nhất một chút.

Hắn cũng cảm giác được khí tức của hai tên cường giả Thiên Nhân cảnh, nếu Tiêu Thu Thủy bị hai người này kiềm chế.

“Đến lúc Gia Cát Chính Ngã ra tay rồi!”

Trong lòng Tô Thần nghĩ.

Gia Cát Chính Ngã có thực lực tiếp cận Thiên Nhân cảnh.

Phỏng chừng có thể một kích chém giết lão giả đang áp chế A Phi.

Àm!

A Phi bị một quyền đánh bay ra ngoài, khóe miệng tràn máu tươi.

“Vẫn còn thiếu một chút nữa!”

A Phi cười khổ một tiếng.

Nếu như không phải được Nhiếp Côn Luân kia nhắc nhở thì hắn có thể sử dụng khoái kiếm ép cho tốc độ xuất kiếm của

bản thân tăng lên một bậc, có thể bước vào Thần phách hợp nhất.

Khoái kiếm, khoái kiếm.

Hắn muốn tăng cường từ phương diện này để bước vào Thần phách hợp nhất.

“Bây giờ ta giết ngươi!”

Lão giả được gọi là Lâm Bá quát to, tiếp tục tung quyền đánh về phía A Phi.

Hắn muốn một quyền đánh nổ đầu A Phi.

Nhưng trong khoảnh khắc nắm tay của hắn đánh ra.

Có một bóng người xuất hiện trước mặt A Phi.

Sau đó mọi người nhìn thấy một bóng thương từ trong tay đối phương đâm ra.

Trường thương đâm ra bông tuyết xoay tròn, không nhìn thấy thương, chỉ nhìn thấy bông tuyết.

“Không!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Sau đó liền thấy trường thương xuyên qua cánh tay Lâm Bá xuất hiện ở cổ họng hắn.

Một thương giết người!

Ầm!

Thi thể của lão giả Lâm Bá ngã sòng xoài trên mặt đất.

Máu tươi ồ ạt chảy ra từ lỗ thủng trên cổ họng.

Ánh mắt của mọi người đều biến đổi nhanh chóng nhìn về phía người cầm thương đứng trước mặt A Phi.

Người xuất hiện mặc áo bào đen, đánh vẻ hơn ba mươi tuổi, ánh mắt sắc bén và có chút nguy hiểm.

Hắn cầm trường thương đứng thẳng tắp, máu tươi trên mũi thương nhỏ xuống đất.

“Người tới là Gia Cát Chính Ngã.”

“Người là ai?”

Lúc này ánh mắt Nhiếp Côn Luân tràn đầy âm ngoan nhìn chằm chằm Gia Cát Chính Ngã.

“Tại hạ [Thanh Long Hội] Nhị Nguyệt đường chủ, Gia Cát Chính Ngã.”

Gia Cát Chính Ngã mở miệng nói.

“Một trong mười hai đường, đường chủ Nhị Nguyệt đường, xem ra còn có người [Thanh Long hội] đến Lĩnh Nam quận!”

Nghe được lời Gia Cát Chính Ngã nói, đám người trong sân bắt đầu nghị luận.

“Không biết Nhiếp Côn Luân này còn chuẩn bị gì khác không, Gia Cát Chính Ngã này khiến ta cảm thấy áp lực, hắn là sắp bước vào Thiên Nhân cảnh rồi.”

Mai Huyền Sương nhìn thoáng qua Gia Cát Chính Ngã, sau đó nhìn về phía Nhiếp Côn Luân.

Sau khi Mai Huyền Sương lên tiếng.

Một tên nam tử gầy gò mặc áo đen có đôi mắt giống như chim ưng đi ra.

“Đoạn Thanh Nhai, Liệt Diễm Cuồng, các người liên thủ với ta giết chết Gia Cát Chính Ngã.”

Người tới mở miệng nói.

Một mình hắn không phải là đối thủ của Gia Cát Chính Ngã, cho nên mời mấy người Đoạn Thanh Nhai cùng ra tay.

Đoạn Thanh Nhai gật đầu đi về phía hắn.

Đứng ở bên cạnh nam tử gầy gò, ánh mắt Đoạn Thanh Nhai nhìn về phía Liệt Diễm Cuồng đang áp chế Kinh Vô Mệnh.

Ánh mắt Liệt Diễm Cuồng ngưng tụ xoay người rời đi.

Chỉ là tại thời điểm hắn xoay người thì Kinh Vô Mệnh đột nhiên xuất kiếm.

Kiếm khí mãnh liệt hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Xi!

Giờ khắc này Đoạn Thanh Nhai bên cạnh nam tử gầy gò cũng đâm trường kiếm vào trong thân thể nam tử.

Chương 302: Quỷ nô, Kinh diễm nhất thương, xuyên thủng ngực

....

“Chuyện này...”

Tâm thần nam tử gầy gò áo đen đen tập trung hết vào Gia Cát Chính Ngã.

Hoàn toàn không nghĩ tới Đoạn Thanh Nhai bên cạnh sẽ ra tay với mình.

Hắn quay đầu nhìn về phía Đoạn Thanh Nhai.

Đoạn Thanh Nhai rút trường kiếm về, lạnh giọng nói:

“Ta đã gia nhập Thanh Long Hội.”

“Không! Không! Không!”

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Người mai phục không phải là người của Đoạn Thanh Nhai đều bị chém giết.

Đoạn Thanh Nhai an bài toàn sát thủ, sát thủ chú trọng một kích mất mạng, cho nên sau khi tiếng kêu thảm thiết vang lên liền không còn động tĩnh.

Bùm!

Thân thể nam tử gầy gò cũng ngã xuống.

Nhìn thấy cảnh này, gương mặt Nhiếp Côn Luân đứng cách không xa trở nên dữ tợn.

Hắn không nghĩ tới Đoạn Thanh Nhai lại xuất thủ vào lúc này.

Hơn nữa còn giết chết người mà hắn bố trí mai phục.

Hiện tại hắn hận không thể băm Đoạn Thanh Nhai thành vạn đoạn.

Nhưng lúc này Đoạn Thanh Nhai không để ý đến hắn mà xoay người nhìn về phía Liệt Diễm Cuồng.

Hôm nay giữa ta và ngươi, chỉ có một người có thể rời khỏi nơi này.

Đoạn Thanh Nhai nhìn chằm chằm Liệt Diễm Cuồng.

Lúc này Liệt Diễm Cuồng cũng nhìn về phía Đoạn Thanh Nhai.

“Không nghĩ tới ngươi ẩn nhẫn nhiều năm như vậy lúc này mới bộc phát, chẳng lẽ ngươi cho rằng bọn họ có thể giúp ngươi sao?”

Liệt Diễm Cuồng nhìn Đoạn Thanh Nhai, lạnh giọng nói.

Trong lúc nói chuyện, quanh thân Liệt Diễm Cuồng có một cỗ khí kinh hòa diễm nồng đậm bao lấy, khí kinh sôi trào kịch liệt.

Không khí chung quanh giống như bị khí kinh này thiêu đốt phát ra tiếng lộp bộp.

“Trước kia không có cơ hội giết ngươi, bây giờ có cơ hội, vậy để ta xem đệ nhất phó lâu chủ có xứng với danh xưng hay không?”

Trong lúc Liệt Diễm Cuồng nói chuyện thì thân thể hắn đã vọt lên không, giống như một con chim vút cao, song chương hóa thành trảo Chop về phía Đoạn Thanh Nhai.

Trường kiếm trong tay Đoạn Thanh Nhai xoay chuyển, kiếm quang sắc bén bá đạo như lưu quang quét tới.

Khí kinh hỏa diễm va chạm với trường kiếm.

Khí kinh của Đoạn Thanh Nhai và khí kinh hỏa diễm giằng co, có ánh lửa lóe lên.

Đoạn Thanh Nhai không chiếm được chỗ tốt.

Kiếm chiêu lập tức biến hóa, người đi theo kiếm giống như linh xà đâm về phía những vị trí yếu hại của đối phương.

Chỉ là bàn tay Liệt Diễm Cuồng linh hoạt được khí kinh hỏa diễm bao bọc nhanh chóng ngăn trở trường kiếm thiên biến vạn hóa kia.

Tô Thần quan chiến thấy cảnh này, mắt híp lại.

Tuy rằng trông Đoạn Thanh Nhai không có ưu thế gì nhưng khí kinh trên người Liệt Diễm Cuồng lại đang nhanh chóng tiêu hao.

Nếu cứ tiếp tục như vậy e là Liệt Diễm Cuồng sẽ chết dưới kiếm của Đoạn Thanh Nhai.

Ánh mắt chuyển đến trên người Nhiếp Côn Luân.

Sắc mặt tên này trông cực kỳ dữ tợn, bọn hắn vốn đang chiếm ưu thế, ưu thế lập tức không còn, chuyển biến thành yếu thế.

Nếu như có thể dùng ánh mắt giết chết người, không biết Đoạn Thanh Nhai đã bị Nhiếp Côn Luân giết bao nhiêu lần rồi.

Đương nhiên những người khác trong trang viên chứng kiến tình cảnh này, sắc mặt biến hóa muôn vẻ, bọn họ không nghĩ tới tình huống sẽ phát triển theo hướng này.

Đệ nhất phó lâu chủ Cực Nhạc lâu phản bội gia nhập Thanh Long hội.

Còn phá hủy hết bố trí của Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu trước đó, theo tình hình hiện tại, bên Quỷ Sát phủ không có phần thắng.

Có người nhìn về phía Nhiếp Côn Luân, không biết hắn còn chuẩn bị gì không.

“Quỷ nô, Tần lão, các ngươi hiện thân đi!”

Nhiếp Côn Luân thấp giọng nói.

Thực lực của Gia Cát Chính Ngã cường hãn, một thương liên giải quyết Lâm lão bên cạnh hắn, có lẽ chỉ có cường giả Thiên Nhân cảnh mới có thể chém giết thôi.

Giờ này chỉ có thể mời người trong tối hiện thân.

“Thì ra là Tần Thiên Sở, cường giả thứ hai của Quỷ Sát phủ, không nghĩ tới Nhiếp Phong Hàn vì kế hoạch lần này điều động không ít người.”

Mạnh Thần Thông bên cạnh Mai Huyền Sương mở miệng nói.

“Nói vậy e là Gia Cát Chính Ngã sẽ không phải là đối thủ rồi, không biết Thanh Long Hội còn có cao thủ nào không.”

Mai Huyền Sương nói.

Lúc nói xong, nàng đưa mắt nhìn về phía một lão giả có dáng người khô héo, nếp nhăn trên da gấp sâu, mang đến cho người ta cảm giác rất khủng bố.

Đây chính là Quỷ nô bên cạnh Quỷ Sát phủ chủ.

Trong tay Tần Thiên Sở cầm một thanh trường côn tiến về phía Tiêu Thu Thủy.

Tần Thiên Sở muốn đối chiến với Tiêu Thu Thủy, về phần Gia Cát Chính Ngã thì giao cho Quỷ nô giết.

Quỷ nô không giống hăn, chỉ chấp hành mệnh lệnh giết người.

Đối thủ nào đối với hăn mà nói đều giống nhau.

Thời điểm Tần Thiên Sở bước đi, khí tức quanh thân bắt đầu bộc phát, trên thân trường côn trong tay xuất hiện một luồng khí lưu màu đen.

Hăn nâng trường côn lên.

“Giết!”

Hăn quát khẽ một tiếng giết tới Tiêu Thu Thủy.

Trường côn trong tay giống như trường long, muốn một côn đánh nát kiếm khí của Tiêu Thu Thủy.

Mặt Tiêu Thu không đổi sắc, trường kiếm quét ra.

Ầm!

Trường kiếm va chạm với trường côn bộc phát ra một cỗ khí kinh.

Sau đó song phương so đấu khí kinh,

Trong lúc nhất thời chỉ thấy côn ảnh cùng kiếm ảnh giao nhau.

Kiếm của Tiêu Thu Thủy Kiếm không chỉ công kích mạnh mà còn phòng thủ tốt.

Về phần Quỷ nô, ánh mắt hăn âm trầm lại nhìn Gia Cát Chính Ngã.

“Trước tiên giết ngươi, sau đó vây giết Tiêu Thu Thủy.”

Thân ảnh Quỷ nô hóa thành một đạo hắc quang, bàn tay thành trảo Chop tới Gia Cát Chính Ngã.

Gia Cát Chính Ngã không lùi không tránh, ánh mắt trở nên sắc bén, trường thương trong tay nháy mắt đâm ra.

Trường thương sắc tạo thành vòng xoáy ngăn trở khí kinh từ bàn tay sau đó va chạm với móng tay của đối phương.

Tiếng ken két như kim loại giao nhau vang lên.

Ánh mắt Gia Cát Chính Ngã ngưng tụ.

Hắn không nghĩ tới móng tay đối phương lại cứng như kim thiết.

Sắc mặt Quỷ nô biến đổi, hắn không nghĩ tới tốc độ ra tay của đối phương lại vượt qua hắn.

Tốc độ bàn tay của hắn lại tăng.

Hơn nữa khí thể trên người cũng bắt đầu biến hóa.

Giữa Thiên Nhân cảnh và Thần phách hợp nhất vẫn có sự chênh lệch rất lớn.

Thiên nhân đã bắt đầu người bắt đầu tách khỏi phạm trù con người, bọn họ đã lĩnh ngộ thiên địa thể.

Xuất thế có thể áp chế người khác.

Để cho đối thủ không cách nào thi triển lực lượng bản thân.

Quỷ nô một kích không thành công lại dùng thế ra áp chế Gia Cát Chính Ngã.

Móng tay sắc bén chộp tới mặt Gia Cát Chính.

Nhận ra khí kinh của mình bị áp chế, đồng tử Gia Cát Chính Ngã co lại.

Nhưng tâm thần lại bắt đầu biến hóa dưới cỗ áp lực này.

Gia Cát Chính Ngã tu luyện thương đạo.

Tuyệt học của hắn là Kinh diễm nhất thương.

Một thương giải quyết đối thủ.

Giao thủ với Quỷ nô một lúc rồi mà hắn vẫn chưa vận dụng tuyệt học của mình.

Hắn muốn tìm được cơ hội một kích tất sát.

Bụp!

Chịu áp lực, Gia Cát Chính Ngã đâm ra một thương phản kháng.

Trường thương va chạm với bàn tay đối phương, Quỷ nô trực tiếp bắt lấy trường thương của Gia Cát Chính Ngã.

Khí kinh cường đại áp chế trường thương.

Sau đó hắn đột nhiên kéo mạnh, muốn kéo cả người lẫn trường thương tới để một trảo xuyên thấu cổ họng Gia Cát Chính Ngã.

Lực lượng của Quỷ nô không hề nhỏ.

Thân thể Gia Cát Chính Ngã không khỏi nhào về phía đối phương.

Nhưng thời điểm thân thể chuẩn bị tiếp xúc với bàn tay của Quỷ nô.

Ánh mắt Gia Cát Chính Ngã ngưng tụ, trong lòng bàn tay xuất hiện một cỗ khí kinh, nhất thời nắm chặt trường thương, trường thương xoay tròn chấn bàn tay Quỷ nô văng ra.

Hắn thi triển Kinh diễm nhất thương.

Mọi người cảm thấy trường thương giống như một ngôi sao băng trực tiếp xuyên qua thân thể Quỷ nô sau đó ghim chặt trên trên vách tường.

Chương 303: Giết Nhiếp Côn Luân, Tiêu Thu Thủy, Kinh thiên nhất kiếm

....

Tích tích!

Máu tươi từ trên mũi thương nhỏ xuống.

Để cho người ta nhất thời chưa phục hồi tinh thần.

Sau khi Gia Cát Chính Ngã bị áp chế lại xuất thủ một kích xuyên thủng thân thể Quỷ nô kia.

Hơn nữa một thương có tốc độ quá nhanh, lực lượng cường hãn.

“Mũi thương thật sắc bén, Thiên Nhân cảnh nhất nạn bình thường mà không chú ý, có thể bị giết.”

Mạnh Thần Thông đứng bên cạnh Mai Huyền Sương nói.

Lúc này, Gia Cát Chính Ngã đang há to miệng thở dốc.

Bàn tay nhấc lên, trường thương ghim trên vách tường nháy mắt bị hấn hút vào trong tay.

Sau đó dùng trường thương chống đỡ thân thể của mình.

Một kích giết chết Quỷ nô đã khiến hấn tiêu hao toàn bộ lực lượng trong thân thể.

Lúc này hiện trường chỉ còn hai bên đang giao thủ.

Một là Liệt Diễm Cuồng và Đoạn Thanh Nhai.

Hai là Tiêu Thu Thủy và Tần Thiên Sở.

Hai người đang chiến đấu kịch liệt nhưng cũng cảm giác được tình trạng của Quỷ nô.

Lúc quỷ nô bị Gia Cát Chính Ngã dùng một thương chém giết.

Liệt Diễm Cuồng và Tần Thiên Sở đều rung động.

Bọn họ không nghĩ tới Quỷ nô Thiên Nhân cảnh cứ bị Gia Cát Chính Ngã chém giết như vậy.

Gia Cát Chính Ngã chỉ có tu vi Thần phách hợp nhất.

“Ta muốn các ngươi chết!”

Đúng lúc này Nhiếp Côn Luân ra tay, hấn bay lên không nâng tay phải phóng năm cây ngân châm về Gia Cát Chính Ngã.

Tay trái thì phóng năm cây ngân châm về phía Kinh Vô Mệnh.

Đột nhiên xuất thủ, tốc độ cực nhanh.

Không cho người ta cơ hội phản ứng.

Hắn đã không nhìn được nữa.

Quỷ Sát phủ tổn thất một tên cường giả Thần phách hợp nhất cùng với một tên cường giả Thiên Nhân cảnh.

Đây chính là dao động căn cơ của Quỷ Sát phủ.

Quỷ Sát phủ tổng cộng có ba Thiên Nhân cảnh, phụ thân hắn, Quỷ Nô và Tần lão.

Đây cũng là nguyên nhân Quỷ Sát phủ có thể ép Cực Nhạc lâu một đầu.

Vì bọn họ hơn Cực Nhạc lâu một tên cường giả Thiên Nhân cảnh.

Hôm nay ưu thế bị phá, hấn làm sao có thể không tức giận, cho nên trực tiếp đánh lên Gia Cát Chính Ngã.

Lúc này bên cạnh Gia Cát Chính Ngã còn có A Phi đang bị thương.

Hai người dường như không có năng lực ngăn cản.

Về phần Kinh Vô Mệnh thì đang cầm kiếm ngăn trở ngân châm bắn tới.

Gia Cát Chính Ngã và A Phi biến sắc.

Nhưng ngay sau đó có một bóng đen lao ra vùng trường kiếm trong tay, kiếm khí đánh vào ngân châm, ngân châm bị kiếm khí chém bay ra ngoài.

Người ra tay chính là Tô Thần.

Mặc dù Gia Cát Chính Ngã và A Phi có thể ngăn cản ngân châm này.

Nhưng cũng phải phòng ngừa vạn nhất, cho nên Tô Thần trực tiếp sử dụng thẻ trải nghiệm nhân vật Tiết Y Nhân.

Tô Thần không xa lạ gì với thẻ trải nghiệm.

Dù sao hấn lúc trước hấn đã dùng thẻ trải nghiệm Liễu Sinh Nhất Kiếm, kiếm pháp của Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân có chút tương tự.

Hoặc có thể nói là kiếm đạo tương tự, tử vong kiếm ý.

Lúc Tô Thần xuất hiện có một cỗ kiếm khí sắc bén từ thân thể hấn bộc phát ra.

Cỗ kiếm khí này có màu đỏ.

“Đây là phải giết bao nhiêu người mới có thể có kiếm khí huyết sát như vậy.”

Nhìn thấy Tô Thần xuất hiện, một số người kinh hãi nói.

Tiết Y Nhân còn được gọi là Huyết Y Nhân.

Giết người vô thường, lệ quỷ đoạt mệnh.

Đây chính là Tiết Y Nhân.

Tô Thần sử dụng thẻ trải nghiệm nhân vật Tiết Y Nhân, cho nên khí tức huyết tinh sát phạt trên người cực kỳ nồng đậm.

“Người là ai?”

Nhìn thấy Tô Thần xuất hiện, ánh mắt Nhiếp Côn Luân lạnh lẽo.

Trong mắt tràn ngập hận ý.

Nếu như không phải người này xuất hiện thì có thể Gia Cát Chính Ngã và A Phi đã chết dưới ngân châm của hắn.

“Bái kiến Long thủ đặc sứ!”

Lúc này, Gia Cát Chính Ngã, A Phi và Kinh Vô Mệnh đều hướng Tô Thần hành lễ.

“Long thủ đặc sứ!”

Nghe được lời ba người nói, khách giang hồ nơi đây đều ngẩn ra.

Nghe đồn có bảy đại Long thủ, mười hai đường chủ.

Long thủ đặc sứ chính là người ở bên cạnh Long thủ.

Đây chính là một đại nhân vật.

“Mạnh thúc, thực lực của hắn như thế nào?”

Mai Huyền Sương truyền âm cho Mạnh Thần Thông.

Nhưng lại không nhận được hồi âm của Mạnh Thần Thông, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Mạnh Thần Thông, lúc này ánh mắt Mạnh Thần Thông đang nhìn chằm chằm Tô Thần.

Giống như muốn nhìn ra cái gì đó.

“Ta không dò xét được thực lực của hấn.”

Nhưng từ kiếm khí vừa mới phóng ra, người này chưa bước vào Thần phách hợp nhất.

Mạnh Thần Thông trầm giọng nói.

Không bước vào thần phách hợp nhất.

Ánh mắt Mai Huyền Sương ngưng tụ.

Sát khí trên người đối phương vô cùng mãnh liệt, để cho nàng cảm thấy áp lực, nhưng Mạnh Thần Thông lại nói đối phương còn chưa đạt tới Thần phách hợp nhất.

“Long thủ đặc sứ!”

Ánh mắt Nhiếp Côn Luân thay đổi.

Hắn không nghĩ tới người xuất hiện lại là Long thủ đặc sứ của Thanh Long Hội.

Keng!

Ngay tại thời điểm hấn suy nghĩ thì Tô Thần đã giậm chân một cái, thân hình vọt nhanh về phía Nhiếp Côn Luân.

Trường kiếm trong tay cũng trong nháy mắt đâm ra.

Kiếm khí cực tốc như muốn xé rách tất cả.

Nhiếp Côn Luân cảm giác được nguy hiểm nhanh chóng lui về phía sau.

Nhưng kiếm khí của Tô Thần lại như hình với bóng theo sát không buông rời trực tiếp đâm thủng ngực Nhiếp Côn Luân.

“Không!”

Nhiếp Côn Luân phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Sau khi đâm thủng ngực đối phương, Tô Thần rút trường kiếm về, máu tươi bắn tung tóe.

Bùm!

Nhiếp Côn Luân quỳ rạp xuống đất, tay phải che lấy lỗ kiếm trên ngực.

Muốn không cho máu tươi phun ra nhưng lại vô dụng.

Một kiếm của Tô Thần đã đâm thủng trái tim của hắn.

Hắn không có cơ hội sống sót.

Nhiếp Côn Luân ôm ngực nhìn chăm chăm Tô Thần, sau đó nhìn về phía Đoạn Thanh Nhai đang giao thủ với Liệt Diễm Cuồng.

“Lần này thất bại không phải bởi vì [Thanh Long hội] cường đại thế nào mà là bởi vì Đoạn Thanh Nhai phản bội.”

“Đoạn Thanh Nhai người không được chết tử tế.”

Nói xong Nhiếp Côn Luân trực tiếp ngã xuống đất.

[Chém giết thiếu phủ chủ Quý Sát phủ, thu được một tấm thẻ rút thưởng màu cam.

Một tấm thẻ rút thưởng màu lam.]

Tô Thần nghe âm thanh nhắc nhở khen thưởng.

Ra tay chém giết thiếu phủ chủ Quý Sát phủ quả nhiên được phần thưởng, còn tới tận hai tấm thẻ rút.

Tô Thần mừng thầm.

Đương nhiên hắn đeo mặt nạ nên không ai phát hiện biểu cảm biến hóa.

Nhìn Nhiếp Côn Luân ngã trên mặt đất, Tô Thần lắc đầu.

Hắn còn tưởng rằng bên cạnh Nhiếp Côn Luân còn cao thủ nào khác chứ?

Vừa rời tay chẳng qua là muốn thăm dò một chút.

Không nghĩ tới thật sự không còn.

Lúc này Tiêu Thu Thủy cũng tách khỏi Tần Thiên Sở.

Ánh mắt Tần Thiên Sở nhìn về phía thi thể Nhiếp Côn Luân nằm mặt đất, ánh mắt ngẩn ra.

Nhưng hắn cũng không dám nhìn nhiều.

Bởi vì Tiêu Thu Thủy đối diện đột nhiên dựng thẳng kiếm, kiếm khí quanh thân nhanh chóng ngưng tụ ở trường kiếm.

“Tiếp một kiếm của ta, nếu người sống sót có thể rời đi!”

Tiêu Thu Thủy lạnh giọng nói.

Hắn vốn đang chờ xem đối phương còn có cao thủ khác mai phục hay không.

Nhưng mà Nhiếp Côn Luân đã bị giết, chắc chắn không còn cao thủ nào ẩn trong chỗ tối, cho nên hắn quyết định tung một kích toàn lực chém chết Tần Thiên Sở.

Cảm nhận được kiếm khí trên người Tiêu Thu Thủy biến hóa.

Ánh mắt Tần Thiên Sở trở nên ngưng trọng.

Khí kinh xung quanh tăng vọt, khí kinh màu đen như ngọn lửa lưu chuyển trên thân thể hắn rồi lan đến trên trường côn.

Hắn sẽ không chờ Tiêu Thu Thủy xuất kiếm.

“Phong Ma Côn Nghĩa!”

“Kinh Thiên Nhất Kiếm!”

Song phương đồng thời thi triển sát chiêu mạnh nhất của mình.

Một bên hắc khí cuồng bạo ma sát với không khí phát ra tiếng nổ lốp bốp.

Một bên kiếm khí ngưng tụ tới cực hạn chém ra một kiếm kinh thiên động địa.

Xi!

Kiếm quang cùng cơn ảnh va chạm.

Kiếm quang xé rách cơn ảnh, sau đó trực tiếp chém vào trên người Tần Thiên Sở.

Thân thể Tần Thiên Sở bị một kiếm chia thành hai nửa.

Thi thể cùng thiết côn trong tay rơi xuống mặt đất.

Chương 304: Quỷ Sát phủ, Cực Nhạc lâu, bia ngấm

....

Trên đường phố có một cỗ xe ngựa rộng rãi đang tiến về phía trước.

Màn đêm thật sự yên tĩnh, trên mặt đường đã có từng lớp tuyết trắng phủ kín, bánh xe lưu lại một vết dài trên mặt tuyết.

Tuyết trắng tiếp tục rơi xuống dần dần che lấp dấu vết bánh xe lưu lại.

Bên trong xe ngựa.

“Thiếu các chủ, mấy ngày nay ta muốn toàn lực bế quan, bước vào Thần phách hợp nhất.”

“Muốn tạm thời giao Kim Phong Tế Vũ Lâu Lĩnh Nam quận cho Nạp Lan Dung Yên xử lý.””

Trên xe ngựa, Bạch Sầu Phi khom người nói.

Lúc này sắc mặt Nạp Lan Dung Yên bên cạnh Bạch Sầu Phi có chút khẩn trương, không dám ngẩng đầu.

Người đối diện đội nón, gương mặt đã bị che kín chỉ lộ ra đôi mắt nhưng đôi mắt cũng lấp ló sau đầu bông, căn bản không cách nào nhìn rõ.

Cho nên Nạp Lan Dung Yên rất thông minh cúi đầu không nhìn.

“Có thể!”

Tô Thần gật gật đầu.

Hắn tán thành tài năng của Nạp Lan Dung Yên, dưới sự giúp công của Hòa Phong Đường và Bích Vân Hiên mà có thể bảo trụ Thiên Sách Đường không ngã.

Hơn nữa sau khi Bạch Sầu Phi tìm tới cửa đã quyết đoán gia nhập Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Quyết sách cùng thủ đoạn đều bất phạm.

“Đa tạ, thiếu các chủ!”

Nạp Lan Dung Yên thấy thế hành lễ với Tô Thần.

“Bây giờ chín quận phương bắc đang hỗn loạn, là cơ hội cho Kim Phong Tế Vũ Lâu mở rộng, Thượng Quan Kim Hồng bước vào Thiên Nhân cảnh, vũ khí trong các ban thưởng đã tới tay hắn, đến thời điểm lộ ra phong mang rồi.”

“Về phần Quan Thất cũng có thể hiện thân, võ giả thời loạn nên dùng mãnh tranh phong.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Những nhân vật này đều là thiên kiêu của một thời đại.”

“Để bọn họ ở yên sẽ mai một khí tức võ giả.”

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

Bạch Sầu Phi nói.

“Thiếu các chủ, có thể Thanh Long tự sẽ có động tác, Thanh Long tự chiếm cứ chín quận phương bắc lâu dài. thực lực mạnh đáng sợ, lần này dù mấy đại hoàng tử lên kế hoạch nhưng e là không nhất định có thể thực hiện!”

Nạp Lan Dung Yên khom người nói.

Nạp Lan Dung Yên xuất thân từ chín quận phương bắc, hơn nữa còn làm tình báo ở Lĩnh Nam quận.

Nàng nhân thức rõ thực lực và nhân mạch của Thanh Long Tự.

Thật ra trong lòng nàng muốn khuyên bảo Kim Phong Tế Vũ Lâu không nên tham dự vào chuyện này.

Cứ âm thầm phát triển trong bóng tối.

Nhưng lời thiếu các chủ vừa nói có ý muốn tranh phong một trận.

Mặc dù biết mình không nên nói nhưng nàng vẫn nhắc nhở một chút.

“[Thanh Long Tự] rất cường đại nhưng Thiên Nhai Các chúng ta cũng không yếu, người không cần lo lắng.”

Tô Thần mở miệng nói.

Hắn sẽ tận lực rút ra một ít nhân vật cao cấp để gia tăng phương diện nội tình.

Lúc nói chuyện, Tô Thần đứng dậy mở rèm cửa sổ nhảy ra.

“Thiếu chủ đã tán thành người, làm cho tốt, có lẽ Lĩnh Nam quận chỉ mới là khởi đầu.”

Bạch Sầu Phi nói.

Nạp Lan Dung Yên gật đầu ngồi yên.

Xe ngựa tiếp tục chạy hướng về phía Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Màn đêm đầy tĩnh lặng.

Gió lạnh mang theo bông tuyết không ngừng rơi xuống để cho toàn bộ Lĩnh Nam quận thành đều trở nên tịch mịch.

Tin tức đệ nhất phó lâu chủ Cực Nhạc lâu Đoạn Thanh Nhai phản bội

Thiếu phủ chủ Quỷ Sát phủ cùng với hai cường giả Thiên Nhân cảnh ngã xuống và đệ tam phó lâu chủ Cực Nhạc lâu chết nhanh chóng lan truyền.

Chuyện này làm mọi người chấn động không thôi, đồng thời cũng làm cho ba chữ [Thanh Long Hội] khắc sâu trong ấn tượng hơn.

Tin đồn là tin đồn, không chứng thực rất khó khiến người ta hoàn toàn tin tưởng.

Lần này có vị đường chủ thứ hai xuất hiện, còn có một vị Long thủ đặc sứ, hai nhân vật mới của 【 Thanh Long hội 】 đã lộ diện.

Ở phủ Quận thủ Lĩnh Nam quận, trong một gian phòng rộng.

Địch Thiên Vân đang đứng nhìn quận thủ Văn Dật Phàm chấp tay đứng trước cửa.

“Đại nhân muốn ra tay đối phó với Kim Phong Tế Vũ Lâu sao?”

Văn Dật Phàm nhìn bông tuyết bên ngoài rơi xuống, nói.

“Đúng, gần đây Kim Phong Tế Vũ Lâu có rất nhiều động tác, bọn hãn biết Bích Vân Hiên do ta âm thầm khống chế thế mà còn dám nhúng chàm.”

“Nếu như không áp chế Kim Phong Tế Vũ Lâu một chút, bọn hãn sẽ càng không kiêng nể gì.”

Địch Thiên Vân trầm giọng nói.

“Hách Liên Tiểu Yêu đang tiếp xúc với Kim Phong Tế Vũ Lâu, có thể nó Hách Liên Tiểu Yêu là nhân vật bên chúng ta.”

“Ta còn đang chờ người của Kim Phong Tế Vũ Lâu gặp mặt.”

“Nếu người của họ đến người cũng sẽ xuất hiện cùng.”

Văn Dật Phàm nói.

Đương nhiên trong lòng hắn có chút không thích Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nghe Văn Dật Phàm nói, Địch Thiên Vân vui vẻ, Văn Dật Phàm muốn trực tiếp biểu lộ thân phận của hắn.

Chứng tỏ địa vị của hắn trong lòng Văn Dật Phàm đã tiến thêm một bước.

Văn Dật Phàm ngủ đông ở quận Lĩnh Nam nhiều năm như vậy thật ra có mưu đồ rất lớn.

Hắn muốn trở thành tổng đốc của chín quận phương bắc.

Hiện giờ tổng đốc chín quận phương bắc là người của Đại hoàng tử.

Chỉ cần Thanh Long Tự xảy ra vấn đề, vị trí tổng đốc chín quận phương bắc nhất định sẽ thuộc về Văn Dật Phàm.

“Vừa rồi Lý Duy tới gặp nói tới chuyện mấy ngày trước Hách Liên Tiểu Yêu tới gặp ta, xem ra hắn cho rằng Kim Phong Tế Vũ Lâu ra tay với Hòa Phong Đường là ta bày mưu đặt kế.”

“Hắn là người có người bên cạnh Lý Duy, trước hết để cho Lý Duy ra tay chèn ép Kim Phong Tế Vũ Lâu đi.”

Văn Dật Phàm nói.

“Đã hiểu!”

Địch Thiên Vân gật đầu đáp.

Lúc này một nam tử thanh bào từ bên ngoài tiến vào.

“Lão gia, Địch đại nhân, bên Vân Hồ sơn trang truyền tin tức đến, Quỷ Sát phủ và Cực Lạc lâu thất bại, Quỷ Sát phủ

thiếu phủ chủ, Quỷ nô cùng với Tàn Thiên Sở chết, Lâm Sinh Nam chết, đệ tam phó lâu chủ Cực Nhạc lâu chết, đệ nhất phó lâu phản bội đầu nhập 【 Thanh Long hội 】 .”

Người tới mở miệng nói.

Nghe người này nói xong, Văn Dật Phàm và Địch Thiên Vân có chút kinh ngạc.

Quỷ nô và Tàn Thiên Sở chính là cường giả Thiên Nhân cảnh, tuy rằng chỉ là Thiên Nhân nhất nạn nhưng vẫn là cường giả Thiên Nhân cảnh thật sự.

“[Thanh Long Hội] xuất động mấy tên cường giả Thiên Nhân cảnh?”

Địch Thiên Vân hỏi.

“Một người, chỉ có một mình Tiêu Thu Thủy, bất quá Đường chủ Nhị Nguyệt đường Gia Cát Chính Ngã xuất hiện, thực lực tiếp cận Thiên Nhân cảnh, trong tình huống bị áp chế tìm được cơ hội, một thương đâm thủng Quỷ nô!”

“Đoàn Thanh Nhai phản bội giết chết Quỷ Sát phủ Lâm Sinh Nam, cuối cùng giết chết đệ tam phó lâu chủ Cực Nhạc lâu Liệt Diễm Cuồng.”

“Tiêu Thu Thủy thi triển một chiêu kiếm tên là Kinh Thiên Nhất Kiếm chém giết Tàn Thiên Sở.”

Người tới trình bày tình huống lúc đó một lần.

“Đại nhân, Thanh Long Hội này không tầm thường, chúng ta cần coi trọng!”

Địch Thiên Vân nghe xong ngưng trọng nói.

“Thanh Long Hội và Kim Phong Tế Vũ Lâu đều là mục tiêu chúng ta phải chú ý.”

“Lần này mấy vị hoàng tử đồng loạt ra tay, Thất hoàng tử và Tam hoàng tử là chủ lực, các hoàng tử khác cũng đang nhìn chăm chăm.”

“Ta sợ Kim Phong Tế Vũ Lâu và Thanh Long Hội xuất hiện có liên quan đến các vị hoàng tử khác.”

“Sau chuyện lần này Cửu U Thần Quân sẽ tiếp xúc với Thanh Long Hội.”

“Người cũng bắt đầu tiếp xúc với Thanh Long hội một chút đi, chủ yếu là thăm dò, nếu có vấn đề trên phương diện tiền tài thì tìm Liễu quân gia.”

Văn Dật Phàm mở miệng nói.

“Đại nhân yên tâm, ta sẽ đi làm.”

Địch Thiên Vân khom người rời đi.

Sau khi Địch Thiên Vân rời đi, nam tử thanh bào mở miệng nói:

“Đại nhân, Thanh Long hội làm như vậy có ảnh hưởng đến hành động của Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu không?”

“Không ảnh hưởng được, Cực Nhạc lâu và Quỷ Sát phủ chỉ là bia ngắm dễ người của Thanh Long tự đánh thôi.”

“Bên thật sự ra tay là hai thế lực lớn khác.”

“Đúng rồi, liên lạc với Đào Minh Quan Thiên Cừ như thế nào rồi?”

Văn Dật Phàm hỏi.

“Đã liên lạc được nhưng Quan Thiên Cừ hi vọng đại nhân tự mình đến gặp hắn một lần.”

Nam tử thanh bào nói.

Chương 305: Tiết Tiểu Nhân, Thiên Nhân nhị nạn

....

“Hắn muốn gặp ta, vậy thì an bài đi, ta rất muốn nhìn xem Quan Thiên Cừ cường đại tới đâu.”

“Có đáng giá cho ta đầu tư không.”

Văn Dật Phàm nói.

“Vậy thuộc hạ lui xuống an bài.”

Nam tử thanh bào khom người lui xuống.

Văn Dật Phàm vẫn đứng ở cửa nhìn bông tuyết bên ngoài rơi rơi mà trầm tư.

Hắn ở Lĩnh Nam quận này, đã yên tĩnh quá lâu.

Đã đến lúc thể hiện lực lượng của mình.

Ẩn nấp quá lâu sẽ khiến người ta bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Ngày hôm sau, thiên địa là một màu trắng xóa.

Tô Thần khoanh tay đứng trên lầu các chính của Sơn Hà môn, thư thái nhìn các kiến trúc bị tuyết trắng bao trùm.

“Cao thủ trong Sơn Hà Môn vẫn còn ít một chút, xem ra không thể chỉ dựa vào các trưởng lão Sơn Hà Môn gia tăng thực lực, còn cần chiêu mộ một ít cường giả.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Hắn hiện giờ mặt ngoài hắn là chương giáo Sơn Hà Môn, muốn phát triển Sơn Hà Môn cũng không ai hoài nghi cả.

Hắn xoay người tiến vào bên trong phòng.

Ở trên bàn trong phòng có bày ba bức họa.

Bức thứ nhất là hai nam tử mặc áo xám, xem nét mặt thì hẳn là hai huynh đệ.

Ở phía dưới có giới thiệu, Song Kỳ kiếm khách, am hiểu kiếm đạo, kiếm pháp quỷ dị làm cho người ta không lẫn rõ dấu vết, là kiếm khách tán tu nổi danh ở chín quận phương bắc.

Thực lực Luyện Phách cảnh đỉnh phong.

Tiếp theo giới thiệu thêm một ít sự tích của Song Kỳ kiếm khách, có thể nói hai người là kiểu tùy tâm sở dục.

Bức thứ hai là một nam tử mặc hắc y, danh hiệu Ảnh Tử, sát thủ độc hành.

Điểm xuất sắc nhất của Ảnh Tử chính là thân pháp của hắn.

Về phần giới thiệu, người này đã giết ba trăm hai mươi chín người.

Không ai nhìn thấy hắn, cũng không ai biết hắn là ai.

Về phần thực lực thì được suy đoán là Luyện Phách đỉnh phong.

Bức thứ ba là một đại hán dáng người khô ngô, toàn thân cơ bắp, là một gã cao thủ luyện thể.

Tên Khâu Hận Thanh, tu luyện một môn công pháp là Xích Luyện Thiết Sa Công.

Giết người dựa vào hai tay, một mực ở trong núi khô tu, thực lực Luyện Phách hậu kỳ.

Tại sao lại có ba bức họa này?

Chủ yếu là Tô Thần đang chuẩn bị chiêu mộ mấy người trên bức họa.

Trực tiếp chiêu mộ nhân vật hắc triệu hoán được sẽ khiến cho một ít người hoài nghi, nhưng nếu chiêu mộ những người này rồi thêm một ít cường giả khác sẽ làm giảm sự nghi ngờ.

“Người đâu!”

Tô Thần thấp giọng nói.

“Chương giáo!”

Thôi Vũ Hồ từ bên ngoài tiến vào, khom người nói.

“Đến Kim Phong Vũ Vũ Lâu mua tin tức về ba người này, ta cần tung tích bọn họ, bỏ ra số tiền lớn chiêu mộ bọn họ đến Sơn Hà Môn chúng ta.”

Tô Thần mở miệng nói.

Thôi Vũ Hồ tiến lên thu ba bức họa lại nói:

“Nếu ba người này không tiếp nhận chiêu mộ thì phải làm sao?”

“Vậy nghĩ biện pháp giải quyết bọn họ đi.”

Tô Thần mở miệng nói.

Qua một ít lần phát động phần thưởng, bản thân hắc ra tay giết một ít người hoặc làm chuyện đặc thù đều sẽ nhận được phần thưởng.

Ngày hôm qua hắc đạt được một tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam, gần đây đang suy nghĩ gom thêm một tấm thẻ màu cam nữa.

Về phần thẻ rút thưởng màu trắng và màu lam, hiện tại Tô Thần không có trông chờ gì.

Muốn rút thì phải rút màu cam.

Một khi rút được nhân vật, nhất định là cường giả Thiên Nhân cảnh.

Đương nhiên cũng sẽ phải kiếm thêm một ít thẻ màu lam.

Dù sao Thần phách hợp nhất và Luyện Phách cảnh là căn cơ ở Lĩnh Nam quận cùng với chín quận phương bắc.

“Tuân lệnh! Thuộc hạ đã hiểu!”

Thôi Vũ Hổ mở miệng nói.

Hiện giờ uy thế của Tô Thần càng ngày càng thịnh, lúc đối mặt với Tô Thần hẳn cũng có chút áp lực.

Về phần Tô Thần muốn chiêu mộ cường giả.

Hắn cũng không quá ngạc nhiên, rất nhiều môn phái đều làm như vậy.

Tự thân phát triển là một mặt, chiêu mộ một ít võ giả cũng quan trọng không kém.

Đương nhiên thực lực môn phái phải trấn áp được người chiêu mộ.

“Đi làm đi, nhớ chú ý động tĩnh của các thế lực ở chín quận phương bắc, có tin tức lập tức truyền đến!”

Tô Thần xua tay.

Thôi Vũ Hổ khom người lui ra ngoài.

Thôi Vũ Hổ bước ra khỏi phòng, trên mặt lộ vẻ hưng phấn.

Chiêu mộ võ giả, nói cách khác chương giáo không hy vọng Sơn Hà môn đứng yên, Thôi Vũ Hổ càng thêm sùng kính Tô Thần.

“Chương giáo, ta nhất định sẽ giúp người chiêu mộ bọn họ, nếu bọn họ không tiếp nhận sự chiêu mộ của người, ta sẽ giết chết bọn họ.”

Thôi Vũ Hổ thầm nói.

[Độ trung thành của Sơn Hà Môn Thôi Vũ Hồ đối với người đã tới mức trung trình bất nhị, thưởng một tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

Tô Thần có chút kinh ngạc, hẳn không nghĩ tới lại thể nghe được nhắc nhở thể này.

Nên dùng hai thẻ rút thưởng màu cam thôi.

[Chúc mừng đạt được nhân vật Tiết Tiểu Nhân, chúc mừng đạt được ba tấm thẻ quán thầu mười năm tiên thiên khí kinh cho nhân vật.]

Tiết Tiểu Nhân và ba tấm thẻ quán thầu khí kinh cho nhân vật.

Tô Thần cảm thấy vui vẻ.

Tuy rằng không có nhận được hai nhân vật mới nhưng đã được một nhân vật, Tô Thần rất hài lòng.

Tiết Tiểu Nhân là nhân vật trong Sở Lưu Hương, đệ đệ của kiếm khách đệ nhất thiên hạ Tiết Y Nhân, tu luyện sát nhân kiếm, chính là thủ lĩnh của tổ chức sát thủ Thiên Võng.

Trong truyền hình, thực lực của Tiết Tiểu Nhân còn mạnh hơn Tiết Y Nhân.

Tô Thần xem xét thực lực của Tiết Tiểu Nhân.

“Thiên Nhân cảnh nhị nan.”

Thẻ màu cam quả thật không tệ!

Tô Thần trầm nghĩ.

Sau đó chú ý đến ba tấm thẻ quán thầu mười năm tiên thiên khí kinh cho nhân vật.

Có thể quán thầu cho nhân vật mà hẳn triệu hồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Thần khẽ động.

Kim Phong Tế Vũ Lô Bạch Sâu Phi, còn có Bạch Thiên Vũ xuất hiện đầu tiên và Thanh Long Hội Kinh Vô Mệnh.

Nếu như bọn họ nhận được mười năm tiên thiên khí kinh, e là sẽ trực tiếp đạt tới Thần phách hợp nhất, chạm đến ngưỡng cửa Thiên Nhân.

Về phần A Phi đã lĩnh ngộ Thần phách hợp nhất, cần dùng một ít đan dược là được.

Nghĩ đến đây Tô Thần trực tiếp cho hai người sử dụng thẻ quán châu.

Ở Kim Phong Tế Vũ Lô Khánh Thành.

Bạch Thiên Vũ là người tọa trấn nơi đây, hiện giờ Khánh Thành không có người là đối thủ của hắn.

Cho nên hắn đang khổ tu đạo đạo của mình.

Về phần Độc Cô Vô Dịch hiện giờ đang ở tái ngoại.

Bỗng nhiên Bạch Thiên Vũ cảm nhận được một cỗ khí kinh xuất hiện trong cơ thể, ngừng bộc phát khiến thực lực của hắn tăng lên, trực tiếp từ Luyện Phách cảnh tăng lên đến Thần phách hợp nhất.

Khí kinh giống như tự nhiên mà có, không hề cảm giác không hòa hợp hay bài xích gì cả.

Hai mắt Bạch Thiên Vũ lập tức mở ra, trường đao trong tay rung động.

Thần phách hợp nhất phối hợp với đao trong tay, cho dù gặp phải Thiên Nhân nhất nạn bình thường hắn cũng có thể chém.

Ở Kim Phong Tế Vũ Lô Lĩnh Nam quận.

Bạch Sâu Phi vừa mới bước vào phòng của mình chuẩn bị bế quan tu luyện, nhìn xem có thể đột phá Thần phách hợp

nhất hay không.

Nhưng bỗng có một cỗ khí kình đột ngột tràn vào trong cơ thể, hần trực tiếp bước vào Thần phách hợp nhất.

“Xem ra ta không cần bế quan, nhưng mà vẫn nên âm thầm bế quan để quan sát Nạp Lan Dung Yên một chút.”

Bạch Sâu Phi trầm giọng nói.

Lúc này

Ở một chỗ khác, A Phi được Kinh Vô Mệnh công về trang viên của Thanh Long Hội.

“Ta đi chữa thương trước, có lẽ lần này sẽ bước vào Thần phách hợp nhất trước người.”

A Phi nhìn Kinh Vô Mệnh nói.

Tuy rằng kế hoạch lúc trước bị cắt đứt, nhưng cũng lĩnh ngộ được một ít, cho nên hần mượn đan dược là có thể bước vào Thần phách hợp nhất.

Vừa nói xong, khí tức của Kinh Vô Mệnh đang thả hần xuống bỗng tăng lên đến Thần phách hợp nhất.

“Ta bước vào trước người.”

Nói xong, Kinh Vô Mệnh xoay người rời khỏi phòng.

A Phi nhìn Kinh Vô Mệnh rời đi mà sắc mặt tái nhợt.

Chương 306: Người Thanh Long Tự hiện thân, Lý Duy mời

....

Bên ngoài Lĩnh Nam quận thành.

Ở ngôi miếu nhỏ.

Có một bóng người từ bên ngoài miếu tiến vào, người tới đội đầu lập, một thân cầm bào, đầu lập che khuất khuôn mặt.

Chỉ có thể nhìn thấy vài đường nét mơ hồ.

Người này vừa xuất hiện thì có một gã tăng nhân cầm côn đi ra.

Trong tay người đội đầu lập có thêm một lệnh bài thanh đồng, trên lệnh bài có khắc một chữ Phật.

“Mời!”

Tên tăng nhân kia thấy thế khoát tay nói.

Người tới trực tiếp đi vào miếu nhỏ.

Sâu trong miếu nhỏ có một tòa đại điện,

Trong đại điện là ba tên cao tăng mặc áo cà sa đang ngồi trên ghế dài.

Ba người bọn họ đều cầm Phật châu màu đỏ trong tay, thân hình khôi ngô, trên người tản ra huyết sát chi khí nồng đậm, gương mặt hung ác không hề có một chút từ bi của Phật gia.

Người cầm bào tiến vào đại điện liền bỏ đầu lập xuống.

Dĩ nhiên là Tả bố chính sử Lý Duy của Lĩnh Nam quận.

“Bái kiến ba vị tôn giả.”

Lý Duy hành lễ với ba người.

Ba tên hòa thượng ngồi trong điện này chính là ba cao tăng bậc “Độ” của Thanh Long Tự.

Tên là Độ Nguyên, Độ Huyền, Độ Hải.

“Lý Duy, lần này tìm người là vì muốn người giúp chúng ta tìm ra tung tích của Cửu U Thần Quân.”

Độ Hải hòa thượng mở miệng nói.

“Cửu U Thần Quân ở trong thôn Đại Trúc, nơi đó là cứ điểm của Hàn Nguyệt giáo.”

Lý Duy mở miệng nói.

“Là người thuộc về Thanh Long Tự, hẳn đương nhiên phải luôn luôn chú ý chiến cuộc.”

Cửu U Thần Quân xuất hiện ở Lĩnh Nam quận là địa bàn của hắn.

Hắn phải biết đối phương ở địa phương nào nên đã dò xét.

“Ở nơi đó sao? Lần này ta muốn tự tay cắt đầu Cửu U Thần Quân.”

Nghe vậy, gương mặt Độ Hải hòa thượng trở nên dữ tợn.

“Không thể khinh thường, Cửu U Thần Quân chính là người bên cạnh Thất hoàng tử.”

“Thực lực của hắn không đơn giản, bên cạnh hắn còn có cao thủ, nếu không Độ Nan sư huynh cũng sẽ không chết.”

“Gần đây Văn Dật Phàm ở Lĩnh Nam quận có động tĩnh gì không?”

Độ Huyền hòa thượng ở bên cạnh mở miệng nói.

“Văn Dật Phàm vẫn ở trong phủ, gần đây tiếp xúc với Hách Liên tiểu hầu gia, có thể là hắn muốn động thủ với ta.”

Lý Duy trầm giọng nói.

Tuy rằng Kim Phong Tế Vũ Lô cũng ra tay với Bích Vân Hiên, hắn cũng đã gặp Văn Dật Phàm nhưng trong lòng hắn nhận định Kim Phong Tế Vũ Lô nhận được chỉ thị của Văn Dật Phàm.

“Văn Dật Phàm là người của Văn gia, tạm thời không thể động.”

Độ Huyền lắc đầu nói.

“Mấy vị hoàng tử đang uy hiếp Đại hoàng tử điện hạ, chẳng lẽ còn để ý chuyện này.”

Lý Duy trầm giọng hỏi.

“Không phải để ý những chuyện này mà một khi Văn Dật Phàm chết, Văn gia sẽ phản công, như vậy sẽ có rất nhiều người ở chín quận phương bắc phải chết bao gồm cả ngươi.”

Hòa thượng cảm đầu nói.

“Ý của Độ Huyền đại sư là cứ thả Văn Dật Phàm vậy sao!”

“Hiện giờ thế lực bản thổ trong Lĩnh Nam quận đều bị bọn họ âm thầm khống chế.”

“Thế lực của ta bây giờ chỉ có thể ở ngoài quận thành, nếu không ngăn chặn, chúng ta sẽ mất Lĩnh Nam quận.”

Lý Duy trầm giọng nói.

Lúc trước Thanh Long Tam Độ bị giết ở Lăng Nguyệt Kiếm Phá chỉ là ba người thường xuyên hoạt động ở Thanh Long Tự.

Còn có rất nhiều cao tăng bậc “Độ”.

Ba người này chính là trưởng lão trong Trùng Giới viện trong Thanh Long tự.

Ba người đều tu luyện sát phạt chi đạo.

Thật ra từ khí tức mà ba người phát ra có thể thấy được ba người này là hung tăng.

Lần này Thanh Long Tự phái ba người đến để lấy mạng Cửu U Thần Quân.

“Văn Dật Phàm một mực mưu cầu chín quận phương bắc, muốn trở thành vị tổng đốc đầu tiên của chín quận.”

“Mặc kệ hắn có thể trở thành tổng đốc hay không cũng sẽ không lưu lại ở Lĩnh Nam quận!”

“Địch Thiên Vân là người hấn nhin trúng, đến lúc đó chúng ta sẽ giúp người thanh trừ.”

Hòa thượng Độ Nguyên cầm đầu mở miệng nói.

“Đa tạ Độ Nguyên đại sư, bất quá ta đã có biện pháp đối phó với Địch Thiên Vân.”

Lý Duy lập tức đa tạ.

“Có biện pháp?”

Độ Nguyên hòa thượng nghi hoặc hỏi.

“Gần đây Sơn Hà môn có chút thay đổi, một người trẻ tuổi trở thành chủ giáo của Sơn Hà môn, người trẻ tuổi có quan hệ với Trường Hận cung và Khinh Trần công chúa.”

“Dưới sự trợ giúp của Trường Hận Cung Mai Huyền Sương hắn đã bắt được Thiên Hạc Giáo, hôm nay thanh thế rất mạnh, Địch Thiên Vân vẫn luôn muốn không chế Sơn Hà Môn.”

“Ta sẽ hợp tác với chủ giáo Sơn Hà Môn cùng nhau diệt trừ Địch Thiên Vân.”

Lý Duy nói.

Tuy rằng Lý Duy cũng giống như Văn Dật Phàm rất ít khi ra khỏi phủ, nhưng Lý Duy lại nắm giữ sự tình diễn ra trong Lĩnh Nam quận rõ hơn Văn Dật Phàm.

Dù sao Lý Duy đại biểu cho thế lực bản thổ.

“Sơn Hà Môn!”

Độ Nguyên hòa thượng nghe được ba chữ Sơn Hà môn không khỏi nhìn hai người còn lại, nhưng cũng không nói gì.

“Cứ dựa theo ý của người mà làm, mấy ngày nay chúng ta sẽ toàn lực đối phó Cửu U Thần Quân.”

“Chỉ cần Cửu U Thần Quân chết, đợt công kích đầu tiên của bọn họ coi như thất bại!”

Độ Nguyên hòa thượng nói.

Nghe Độ Nguyên hòa thượng nói xong, Lý Duy liền hành lễ rồi rời đi.

Sau khi Lý Duy rời khỏi, Độ Nguyên mở miệng nói:

“Có thể là Đại Tuệ Pháp Vương chết ở khu vực Sơn Hà Môn, sau chuyện này chúng ta cần đến Sơn Hà Môn một chuyến, hy vọng có thu hoạch.”

“Sur huynh, để Lý Duy đi làm chuyện này không phải tốt hơn sao?”

“Hắn đang chuẩn bị tiếp xúc với chương giáo Sơn Hà Môn.”

Độ Hải hòa thượng mở miệng nói.

“Chương giáo mới nhậm chức của Sơn Hà Môn có chút quan hệ với Trường Hận Cung và Khinh Trần công chúa.”

“Một khi hẩn tiết lộ tin tức, như vậy chúng ta muốn tìm được Sinh Tử Đại Tàng Kinh và Xá Lợi sẽ có chút khó khăn.”

“Hiện giờ Thanh Long Tự ta đang bốn bề thụ địch, cần phải cẩn thận.”

Độ Nguyên hòa thượng nói.

“Chúng ta khởi hành đi Đại Trúc thôn, chỉ cần phát hiện Cửu U Thần Quân liền động thủ.”

Độ Nguyên nói xong, ánh mắt trở nên hung ác.

Sau đó ba người cũng rời khỏi gian miếu nhỏ.

Miếu nhỏ trở nên yên tĩnh.

Bên trong Sơn Hà Môn.

“Chương giáo, có một người tự xưng là người phủ Tả bố chính sử muốn gặp ngài.”

Lúc này một tên đệ tử tiến vào Chương giáo điện bẩm báo.

“Tả bố chính sử Lý Duy sao?”

Tô Thần khẽ cau mày.

Hắn và Lý Duy này không có liên quan gì, sao Lý Duy lại muốn tiếp xúc với hắn đây?

“Mời vào!”

Tô Thần khoát tay nói:

Chỉ chốc lát sau.

Một tên nam tử mặc áo bông đang lạnh đến run run đi vào trong đại điện.

“Tham kiến Tô chương giáo!”

Nam tử tiến vào liền khom người hành lễ.

“Không biết các hạ đến đây vì chuyện gì?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

“Đại nhân chúng ta muốn tiểu nhân tự tay giao thư cho Tô chương giáo, về phần nội dung tiểu nhân cũng không rõ ràng lắm!”

Tô Thần đưa tay tiếp nhận thư.

Trực tiếp mở xem nội dung bên trong, xem xong Tô Thần không khỏi nhướng mày.

Sau đó lập tức nói với tới:

“Báo cho đại nhân các người biết, ta sẽ đến đúng giờ.”

Nam tử khom người rời khỏi đại điện.

Nhìn người rời đi.

Tô Thần thì thào nói:

“Cái tên Tả bố chính sử này hẹn gặp mặt, không biết là chuyện gì đây?”

Thư thật ra lá thư là thiệp mời, mời Tô Thần gặp mặt ở Bích Xuân Lâu Lĩnh Nam quận vào tối nay.

Tuy rằng không biết Tả bố chính sử này muốn làm gì, nhưng hắn vẫn quyết định đi gặp.

Chương 307: Tam đại sát tăng, vây giết Cửu U Thần Quân

....

Bên ngoài quận thành.

Trong một thôn trang tàn tạ.

Tử Hàn Nguyệt và Long Bà đang ở giữa phòng.

“Cửu U Thần Quân đã trở về chưa?”

Tử Hàn Nguyệt hỏi.

“Còn chưa, phỏng chừng bên hắc sẽ chờ tin tức của Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu.”

Long bà nói.

“Xem ra Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu sắp xong đời, một khi bọn họ ra tay Thanh Long tự nhất định sẽ ra tay.”

“Bất quá Quỷ Sát phủ có chút ý tưởng, bọn họ đề Nhiếp Côn Luân ra mặt đối phó Thanh Long hội, muốn mượn thanh thế này, để thanh danh Quỷ Sát phủ biến thành thế lực một phương.”

“Nói như vậy, bên Thất hoàng tử sẽ có ý kiến, sẽ không bỏ qua bọn họ.”

“Nhưng người tính không bằng trời tính, bọn họ bại rồi.”

“Thất bại, con đường này của bọn họ sẽ không còn, cho nên một khi bọn họ ra tay, bọn họ sẽ trở thành đối tượng cho

Thanh Long Tự giáo sát.”

“Sau khi Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu bị giáo sát có thể còn lại gì đây?”

Tử Hàn Nguyệt lắc đầu nói.

“Tiểu thư, ta không rõ lắm, Quỷ Sát phủ có thể dự cảm được chuyện như vậy, vì sao Cực Nhạc lâu Tiêu Biệt Ly không động?”

“Tiêu Biệt Ly là kẻ tâm tư thâm trầm, làm cho người ta đoán không ra!”

“Hắn là hắn cũng sẽ không để cho mình trở thành đối tượng bị Thanh Long Tự giáo sát.”

Long bà ở bên cạnh nàng nói.

“Tiêu Biệt Ly không có lựa chọn, có lẽ hắn cũng lựa chọn, hắn lựa chọn tiền tài!”

“Sau một lần xuất thủ, có lẽ Tiêu Biệt Ly sẽ mang theo người mình rời khỏi chín quận phương bắc!”

“Chỉ cần có người, có tiền, tổ chức sát thủ vẫn tồn tại!”

“Thật ra Tiêu Biệt Ly làm như vậy mới đúng.”

Tử Hàn Nguyệt trầm giọng nói.

“Nói như vậy Lĩnh Nam chín quận do Thanh Long hội một nhà độc đại, chẳng lẽ Thanh Long hội cũng thuộc phe Thất hoàng tử?”

Long Bà có chút nghi hoặc nói.

“Thanh Long Hội nhất định không phải là thế lực của Thất hoàng tử, nhưng bọn họ và Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể là thế lực do các hoàng tử khác mời tới.”

“Nhưng sau lần này, chín quận phương bắc sẽ loạn!”

“Sẽ không như bọn họ nghĩ đâu.”

Tử Hàn Nguyệt lắc đầu nói.

“Có một số việc không phải người nên quan tâm.”

Đúng lúc này có một giọng nói từ ngoài cửa truyền đến, sau đó một bóng người màu đen xuất hiện trên ghế ngồi trong đại điện.

“Tham kiến Thần Quân đại nhân!”

Tử Hàn Nguyệt và Long Bà khom người hành lễ.

“Ta muốn các người giúp ta liên lạc với Tiêu Thu Thủy, nói ta muốn gặp hắn, bàn chuyện làm ăn.”

Cửu U Thần Quân nói.

“Tốt, ta giúp Thần Quân đại nhân tiếp xúc với đối phương.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

Nói xong nàng liền theo Long bà rời khỏi phòng.

“Bất quá hai người không có rời khỏi nơi đây mà tiến vào một gian phòng tương đối nhỏ.

Đây là mật đạo rời khỏi thôn.

Cửu U Thần Quân mạnh, nhưng nơi này là địa bàn của Thanh Long Tự, bọn họ cũng có thám tử, nên cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Không lâu sau khi Tử Hàn Nguyệt bước vào phòng nhỏ.

Có ba tên hòa thượng khoác cà sa đỏ từ bên ngoài thôn tiến vào, trong tay cầm Phật châu huyết sắc lớn đi vào trong sân.

Lúc này có người phát hiện ba người, muốn phát ra tín hiệu.

Nhưng một viên Phật châu trực tiếp xuyên qua cổ họng đối phương, dính trên mặt đất.

Sau đó bàn tay người xuất thủ hút một cái, Phật châu bị hắn hút vào trong tay.

Ba tên hòa thượng tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng lại không còn ai dám ra ngăn cản.

Vì bọn họ sợ chết.

Đương nhiên chủ yếu là do đối thủ quá mạnh, một kích miểu sát một người.

Vì địch mà chết còn không bằng trực tiếp cách thật xa.

Ba người tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên ánh mắt ba người tập trung vào một gian nhà.

“Cửu U Thần Quân, mùi giống như chuột, cuối cùng cũng ngửi thấy.”

“Nơi này là cứ điểm của Hàn Nguyệt giáo, vậy trực tiếp hủy diệt đi!”

Àm!

Độ Hải hòa thượng mở miệng nói.

Tuy rằng tên của hắn có một chữ Hải, nhưng Độ Hải hòa thượng tu luyện công pháp thuộc tính Hỏa.

“Liệt Diễm Phần Thiên Đao.”

Bàn tay giờ lên, khí kinh hỏa diễm lưu chuyển trong bàn tay hắn trực tiếp hóa thành đao mang bổ phòng ốc trước mặt.

Trong thôn đều là nhà tranh nên nhanh chóng bị khí kinh hỏa diễm thiêu đốt.

Một số người trốn ở bên trong nhanh chóng chạy ra.

Nhưng đôi mắt với bọn họ lại là từng luồng khí kinh hỏa diễm.

Tiếng kêu thảm thiết và máu tươi tràn ngập trong thôn xóm này.

Cửu U Thần Quân đeo mặt nạ từ trong lửa lao ra, nhìn thấy ba người xuất hiện, đôi mắt lóe lên sự hung tàn.

“Không ngờ Thanh Long Tự lại phái các người đến đây.”

“Ta rất muốn nhìn xem sát tăng của Thanh Long Tự mạnh đến mức nào.”

Cửu U Thần Quân không có muốn rời đi, mà lạnh giọng nói.

“Vậy dùng mạng của người để xem đi.”

Chân Độ Hải hòa thượng đạp đất, thân hình phóng lên cao chém một đao về phía Cửu U Thần Quân, đao mang do khí kinh hỏa diễm tạo thành trong nháy mắt hạ xuống.

Ở thời điểm Độ Hải ra tay.

Độ Huyền hòa thượng bên cạnh cũng ra tay, thân hình vọt nhanh tới.

Trong lòng bàn tay xuất hiện một cổ khí kinh màu vàng.

“Đại Diễn Long Bi Thủ.”

Lòng bàn tay đại khai đại hợp, giống như trảo cự long thăm dò, tản mát ra khí tức cương mãnh nặng nề.

Một kích này tốc độ cực nhanh, sắc bén dị thường.

Cửu U Thần Quân tung một chưởng ngăn cản khí kinh hỏa diễm.

Sau đó thân hình cấp tốc lui về phía sau, tránh né một kích của Độ Huyền hòa thượng.

Bùm!

Khí kinh trong tay tay Độ Huyền hòa thượng đánh hụt.

Nhất thời bụi đất tung bay, sau đó Độ Huyền hòa thượng vung tay, bụi đất cuồn cuộn thẳng về phía Cửu U Thần Quân.

Con người Cửu U Thần Quân đột nhiên co rụt.

Bàn tay đánh ra một chưởng xua tan bụi đất.

Bất quá lúc này thân hình của Độ Hải hòa thượng đã vọt tới trước mặt đối phương.

Bàn tay nắm chặt thành quyền.

Ầm!

Một quyền mạnh mẽ mang theo tiếng không khí bạo liệt xuất hiện trước mặt Cửu U Thần Quân.

Cửu U Thần Quân vội vàng xuất chưởng đón lấy nắm tay của đối phương.

Hai cổ lực lượng va chạm, thân hình hai người đồng thời lui về phía sau, chỉ là Cửu U Thần Quân vội vàng đón đỡ nên lui nhiều hơn một chút.

“Không hổ là Cửu U Thần Quân, vội vàng như thế mà vẫn có thể tiếp một quyền của ta.”

“Người sắp vượt qua Thiên nhân tam nạn rồi?”

Độ Hải hòa thượng trầm giọng nói.

“Sát tăng của Trùng Giới viện quả nhiên bất phàm, không biết các người xếp hạng thứ mấy trong Trùng Giới viện.”

Cửu U Thần Quân nhìn ba người nói.

Đương nhiên tâm tư của hắn chủ yếu tập trung trên người Độ Nguyên hòa thượng vẫn chưa xuất thủ.

Tuy rằng Độ Nguyên hòa thượng vẫn chưa ra tay.

Nhưng từ đầu tới giờ đều nhìn chăm chăm hấn, chỉ cần hấn lộ ra một chút sơ hở thì người này sẽ động thủ.

Hơn nữa khí tức trên người đối phương đã tiếp cận Thiên Nhân tam nạn.

“Chúng ta chỉ là tăng nhân bình thường Trùng Giới viện.”

Độ Nguyên hòa thượng vẫn chưa ra tay mở miệng nói.

Lúc hấn nói chuyện, trên người bắt đầu phát ra từng tiếng vang liên hoàn.

Khi những tiếng vang này xuất hiện, trên người Độ Nguyên hòa thượng xuất hiện một cỗ lôi đình.

“Lôi Sát Cửu Kích!”

Độ Nguyên hòa thượng ra tay, trên nắm tay tràn ngập lực lôi đình hung tàn bá đạo.

Hai người còn lại cũng không dừng tay, ba người bắt đầu liên thủ.

Trong lúc nhất thời Cửu U Thần Quân chỉ có thể ngăn cản.

Ở một nơi cách thôn xóm không xa.

Tử Hàn Nguyệt và Long Bà đi ra từ mật đạo quay đầu nhìn về phía thôn.

Thấy có khói bốc lên, sắc mặt lập tức biến đổi.

“Không tốt, cứ điếm xảy ra chuyện rồi!”

Tử Hàn Nguyệt xoay người muốn trở về nhưng lại bị Long Bà ngăn cản.

“Chắc là người Thanh Long Tự ra tay, Cửu U Thần Quân có thể gặp nguy hiểm, chúng ta trở vào mật đạo trước, lát nữa rồi ra ngoài.”

Nói xong nhanh chóng lôi kéo Tử Hàn Nguyệt trở vào.

Chương 308: Câu cá và bị câu, Kim mai bình xuất hiện

....

Trong một gian mật thất.

Có mấy người chật vật xuất hiện trước mặt Tử Hàn Nguyệt.

“Những người khác đâu?”

“Những người khác đều bị ba người kia giết.”

Một người sợ hãi nói.

“Ba người đến từ Thanh Long Tự ra tay khiến bọn họ không có một chút năng lực chống cự.”

“Nếu như không phải Cửu U Thần Quân hiện thân thù mấy người bọn họ cũng không trốn thoát.”

“Người ra tay là ai?”

Tử Hàn Nguyệt hỏi.

“Ra tay chính là Độ Nguyên của Trừng Giới Viện, Độ Huyền và Độ Hải, tam đại sát tăng.”

Tên đệ tử kia trả lời.

“Là bọn họ, không ngờ Thanh Long Tự lại phái ba người đến, đây là không muốn cho Cửu U Thần Quân cơ hội rời đi.”

“Hy vọng Cửu U Thần Quân có thể thoát đi, chúng ta rời đi trước, để những người còn lại đến điều tra tình huống bên này!”

“Ta tin tưởng động tĩnh bên này sẽ đưa tới không ít mật thám.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

Nói xong mang theo người nhanh chóng rút lui.

Thật ra trong lòng nàng dự đoán Cửu U Thần Quân có thể không thoát được.

Đương nhiên nàng cũng hy vọng Cửu U Thần Quân còn thủ đoạn khác.

Hoặc là có những người khác đến trợ giúp Cửu U Thần Quân.

Lúc này động tĩnh bên ngoài thành đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Hiện giờ ở chín quận phương bắc.

Lĩnh Nam quận là khởi nguồn của hỗn loạn, cho nên rất nhiều người quan tâm động tĩnh to nhỏ ở đây.

Có người nhanh chóng tiến đến điều tra.

Theo điều tra, tin tức chiến đấu được bỏ câu truyền ra ngoài.

Một ít võ giả có chút thực lực, nhao nhao tiến đến.

Trên chiến trường lúc này.

Sắc mặt Cửu U Thần Quân ngưng trọng, khóe miệng tràn máu tươi.

Ánh mắt âm ngoan nhìn về phía Độ Nguyên hòa thượng đứng một bên, sau một lần ra tay thì tên này không ra tay nữa.

Vừa rồi Độ Nguyên hòa thượng xuất thủ liên hợp với hai người còn lại, một kích khiến hắn bị thương.

Tuy rằng thương thể không nặng nhưng lại làm cho hấn chỉ có thể đối cứng công kích của Độ Huyền và Độ Hải.

Đương nhiên hấn biết ba người này đang chờ đợi cái gì?

Chờ người bên cạnh xuất hiện.

Nếu không hấn cũng kiên trì không đến lúc này.

Nhưng hấn cũng biết tâm tư của người bên mình.

Tất cả đều đang chờ bọn họ lưỡng bại câu thương sau đó làm ngư ông đắc lợi.

“Phải nghĩ biện pháp rồi đi.”

Cửu U Thần Quân trầm nghĩ.

Chỉ là ngay thời điểm hấn suy nghĩ thì Độ Nguyên hòa thượng cười lạnh nói:

“Xem ra trợ thủ của ngươi không chuẩn bị xuất thủ rồi, vậy thì giải quyết ngươi trước.”

Nói xong liền đạp bước vọt ra, khí thế mạnh mẽ từ trên người hấn bùng nổ.

Trong ánh mắt lóe lên một tia dữ tợn.

Sau đó nắm tay Độ Nguyên hòa thượng đánh ra, khí kinh sắc bén mang theo tiếng sấm.

Vừa ra tay chính là sát chiêu.

Xem ra Độ Nguyên hòa thượng muốn nhanh chóng chém giết đối phương.

Vì sao ngay từ đầu không có chém giết Cửu U Thần Quân.

Mà Độ Nguyên cũng chỉ mới ra tay có một lần.

Thật ra hấn đang thăm dò hậu thủ của Cửu U Thần Quân, cũng muốn nhìn xem còn có những người khác ẩn núp ở chỗ này hay không.

Nhưng lúc trước hấn xuất thủ cũng không có ai hiện thân.

Có lẽ là bởi vì người khác biết một kích của Độ Nguyên hòa thượng không thể nào giết chết Cửu U Thần Quân nên mới kéo dài tới bây giờ.

Hòa thượng Độ Nguyên muốn người trong bóng tối nghĩ rằng họ đang câu cá.

Để cho người trong bóng tối kiêng kị.

Sau khi giằng co một đoạn thời gian hấn đã xác định được vài chuyện.

Nắm tay có khí kinh sắc bén bao bọc khiến đồng tử trong mắt Cửu U Thần Quân đột nhiên co rút.

Hấn có thể cảm giác được một kích này của Độ Nguyên hòa thượng còn mạnh hơn một kích trước đó.

Trong nháy mắt tiếp theo, bàn tay của hấn đột nhiên thò ra, trong bàn tay có một cổ khí kinh màu đen lướt qua nắm tay, năm ngón tay chộp về phía cánh tay của Độ Nguyên.

Muốn bắt lấy cánh tay của Độ Nguyên hòa thượng.

Nhưng lúc này Độ Hải hòa thượng cũng ra tay.

Bàn tay nắm chặt quyền, hỏa diễm khí kinh cuồng bạo quét qua lồng ngực của hấn.

Sắc mặt Cửu U Thần Quân thay đổi, thân hình xoay chuyển tung một quyền đánh về phía đối phương.

Ngay tại một khắc này, thân thể Độ Huyền hòa thượng lập tức tăng tốc, trong lòng bàn tay có tiếng long ngâm, bàn tay trực tiếp đánh vào ngực Cửu U Thần Quân.

Cửu U Thần Quân trúng một kích này trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Trong miệng phun một ngụm máu tươi.

Độ Nguyên hòa thượng hóa thành lôi quang xuất hiện trước mặt đối phương, bàn tay nâng lên vỗ một chưởng vào ngực đối phương.

Bùm!

Bàn tay ấn vào ngực Cửu U Thần Quân, lôi đình vô tận trực tiếp tràn vào tâm mạch.

Nhưng tại thời khắc này, bàn tay Cửu U Thần Quân hóa thành trảo trực tiếp bắt lấy cánh tay Độ Nguyên hòa thượng rồi kéo mạnh, kéo thân thể Độ Nguyên hòa thượng tới trước mặt.

Tay còn lại tung một quyền đánh vào ngực đối phương, muốn xuyên thủng trái tim đối phương.

Độ Nguyên hòa thượng thấy thế xoay người muốn né tránh một quyền này.

Nhưng chỗ bả vai lại bị một quyền của Cửu U Thần Quân đánh trúng.

Ầm!

Thân hình hai người đồng thời bay ngược ra hai hướng.

Phốc!

Cửu U Thần Quân lại phun một ngụm máu tươi, còn bả vai Độ Nguyên hòa thượng đã bị đánh nát, một cánh tay của Độ Nguyên hòa thượng rũ xuống.

Bàn tay Độ Hải hòa thượng hóa thành trường đao trực tiếp chém ra.

Trái tim bị lôi điện làm tê liệt, trong lúc nhất thời Cửu U Thần Quân không thể động đậy.

Kết quả là thân thể bị hỏa diễm đao chém thành hai nửa.

Ở xa xa, người quan chiến nhìn thấy cảnh này trong lòng nổi sóng.

“Cửu U Thần Quân bị người của [Thanh Long Tự] giải quyết rồi.”

“Cửu U Thần Quân là một cường giả bước vào Thiên Nhân tam nạn, cứ vậy mà chết ở địa phương nhỏ như Lĩnh Nam quận sao?”

“Sur huynh, cánh tay của người không có vấn đề gì chứ?”

“Xương vai vỡ vụn, chỉ sợ cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian dài.”

Độ Nguyên hòa thượng nói.

Độ Hải đi tới trước mặt Độ Nguyên hòa thượng, đỡ Độ Nguyên hòa thượng chuẩn bị rời đi.

Chỉ là khi họ tiến về phía trước.

Bỗng có hai người mặc trường bào màu nâu, một người đeo trường kiếm, một người tay không.

Thân hình hai người rất khôi ngô cao lớn, tóc màu đỏ thẫm, trên gương mặt có một hình nguyệt nha màu đỏ.

Trên người bọn họ tản ra khí tức làm cho người ta cảm giác hít thở không thông.

Có thể nói là cực kỳ nguy hiểm.

Thám tử ở xa xa quan chiến đều cảm giác được sự áp bách.

Giống như bọn họ đang đối mặt với hai hung thú.

“Xích Huyết Song Ma, không nghĩ tới người Kinh sư phái tới sẽ là các ngươi, chỉ là vì sao vừa rồi các ngươi không hiện thân, hiện tại mới hiện thân?”

Độ Nguyên hòa thượng nhìn hai người xuất hiện trầm giọng nói.

“Sinh tử của Cửu U Thần Quân không liên quan đến chúng ta, chỉ cần chúng ta giết các người, chúng ta có thể đạt được một lượng lớn tiền thưởng.”

Một người trong Xích Huyết Song Ma mở miệng nói.

Lúc nói chuyện, khí kinh trong cơ thể hắn bắt đầu lưu chuyển, một cỗ khí kinh huyết sắc giống như ngọn lửa tràn ra ngoài.

Khí kinh áp về phía ba người Độ Nguyên hòa thượng.

“Thì ra là muốn làm ngư ông đắc lợi!”

“Các người cho rằng các người có thể được lợi sao?”

Sắc mặt Độ Nguyên hòa thượng trở nên hung ác.

Trong tay hắn xuất hiện một cái bình trắng.

Một luồng khí lưu từ trong bình tràn vào bả vai của hắn.

Nhất thời cánh tay rũ xuống lại bắt đầu hoạt động bình thường.

Hơn nữa lực lượng lúc trước Độ Nguyên hòa thượng tiêu hao hết nhanh chóng được bổ sung trở về.

“Kim Mai Bình! Các người lại mang Kim Mai Bình ra!”

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt người lên tiếng nãy giờ thay đổi, nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Nhưng ba người Độ Nguyên không có ý định để hai người này rời đi, lập tức đuổi theo.

Chương 309: Tình thế mở rộng, dùng tiền mua mạng

....

“Kim Mai Bình xuất hiện.”

Người trong ẩn nấp quan chiến nhanh chóng rút lui.

Nghe đồn Kim Mai Bình có thể khởi tử hồi sinh, bọn họ không biết nhưng mà năng lực giúp nhanh chóng khôi phục thương thế, khôi phục thực lực thì bọn họ đã thấy được.

Cho nên tất cả đều nhanh chóng truyền tin tức về cho thế lực của mình.

Bên Sơn Hà Môn.

Tô Thần xem tin tức mà bồ câu đưa đến, đồng tử co lại.

Người của Thanh Long Tự xuất hiện không làm hấn quá kinh ngạc, nhưng người của Thanh Long Tự mang theo Kim Mai Bình đã khiến hấn khiếp sợ.

Xét tình huống của hệ thống, nếu như hấn đạt được Kim Mai Bình, e là sẽ nhận được không ít phần thưởng.

Chắc chắn không chỉ là phần thưởng.

Còn năng lực khôi phục khủng bố của cái bình này.

Chỉ cần người có chút thực lực người đều muốn cướp.

“Lúc này Thanh Long Tự đột nhiên thả Kim Mai Bình ra, rốt cuộc bọn họ đang mưu đồ gì đây?”

Tô Thần thì thảo nói.

Hắn không tin 【 Thanh Long Tự 】 chỉ là đơn giản lấy Kim Mai Bình ra như vậy.

Chắc chắn bọn họ có mục đích khác.

Đúng lúc này, một tên đệ tử tiến đến.

“Chương giáo, Trường Hận cung truyền tin tức, hi vọng người đến Trường Hận cung một chuyến!”

Tên đệ tử này khom người nói.

“Tìm ta vào lúc này, xem ra là vì chuyện Kim Mai Bình.”

“Chẳng lẽ Thanh Long Tự đang muốn đòi tầm mắt của các thế lực sao?”

“Có lẽ có người biết nhưng lại không thể chống lại sự hấp dẫn này.”

Tô Thần trầm nghĩ.

“Ta biết rồi, người lui xuống đi!”

Tô Thần xua tay.

Hắn đang chuẩn bị gặp Tả bố chính sử Lý Duy vào buổi tối nên có thể đi gặp Mai Huyền Sương của Trường Hận cung trước.

Chỉ là hắn cũng muốn lấy được Kim Mai Bình.

Cũng sẽ không tặng cho Mai Huyền Sương.

Tô Thần lập tức ngồi vào bàn phát ra mệnh lệnh.

Bồ câu bay truyền tin cho người Kim Phong Tế Vũ Lâu và Thanh Long Hội.

Bảo họ tập trung vào Kim Mai Bình, có thể đoạt được thì cứ toàn lực đoạt lấy.

Lúc này, trong phủ Quận thủ.

Sắc mặt Văn Dật Phàm cực kỳ khó coi.

Hách Liên Tiểu Yêu đang đứng bên cạnh hắn, vẫn còn một người nữa chính là nam tử áo gấm Lục Trầm lúc trước từng xuất hiện.

Sắc mặt của hắn cũng không tốt hơn là bao.

“Không nghĩ tới [Thanh Long Tự] lại để sát tăng Trừng Giới viện mang theo Kim Mai Bình hiện thân.”

“Ba người này đều có thực lực Thiên Nhân nhị nạn, hơn nữa bọn họ càng đánh càng hung hãn, thực lực sẽ trở nên mạnh hơn theo thời gian giết chóc, cộng thêm năng lực khôi phục khủng bố của Kim Mai Bình.”

“Ba người này quả thực chính là hung thú hình người, hung hãn không sợ chết.”

“Muốn lấy được Kim Mai Bình từ trong tay bọn họ, rất là khó!”

“Nhưng đối với bảo vật như Kim Mai Bình, chỉ cần có một chút cơ hội đều sẽ có người ra tay.”

“Phỏng chừng người lúc trước hợp tác cùng chúng ta cũng đang theo dõi Kim mai bình, e là đều đang trên đường chạy tới, căn bản không động thủ với mục tiêu lúc trước đề ra.”

“Một chiêu này của Thanh Long Tự nằm ngoài dự liệu của chúng ta.”

Lục Trầm mở miệng nói.

“Hiện tại ta không lo lắng chuyện này, ta lo Thanh Long Tự sẽ phản công ở phương diện khác!”

Văn Dật Phàm trầm giọng nói.

“Thanh Long Tự có thực lực rất mạnh, nói thật, muốn đối phó với thế lực như vậy cần phải trả giá rất lớn.”

“Nhưng mấy đại hoàng tử đều không muốn trả giá.”

“Cho nên giai đoạn đầu chủ yếu là suy yếu thực lực của Thanh Long Tự thôi.”

“Sau khi làm suy yếu, bắt đầu nâng đỡ các thế lực khác chèn ép Thanh Long Tự.”

“Như vậy Thanh Long Tự sẽ chậm rãi bị ma diệt.”

“Nhưng lần trước Cửu U Thần Quân liên hợp với Thượng Quan Kim Hồng giết chết vài tên cường giả Thiên Nhân cảnh của Thanh Long Tự thì tình thế bắt đầu mở rộng.”

“Lần này còn thêm Cửu U Thần Quân bị giết.”

Thất hoàng tử đâm lao phải theo lao.

Người của mình đã chết, người còn không liều mạng, vậy còn ai dám bán mạng cho người nữa.

“Truyền tin tức Thượng Quan Kim Hồng giết chết Huyền Chân hòa thượng Thiên Long Tự ra ngoài!”

Lúc này Văn Dật Phàm mở miệng nói.

“Nếu Thanh Long Tự ra tay, như vậy chúng ta liền tìm một ít đối thủ cho sát tăng Thanh Long Tự.”

“Cửu U Thần Quân chết rồi, Thượng Quan Kim Hồng cũng có thể trở thành mục tiêu.”

“Dẫn ba người kia ra.”

“Đề cho người thêm nhỏ dãi Kim Mai Bình ra tay với ba người!”

Chiêu này của Văn Dật Phàm thật sự tàn nhẫn.

“Văn thúc, chuyện này ...”

Hách Liên Tiểu Yêu do dự một chút, mở miệng nói.

“Chưa rõ lai lịch của Kim Phong Tế Vũ Lô, đúng lúc có thể thăm dò, xem xem rốt cuộc bọn họ có mạnh hay không.”

“Không cần lo lắng!”

Văn Dật Phàm nói.

Thấy Văn Dật Phàm đã quyết định, Hách Liên Tiểu Yêu cũng không thể nói gì nữa.

Thật ra hẳn không có quyền phủ quyết.

Nhưng hẳn biết chuyện này đối với hẳn mà nói nhất định sẽ mang đến hậu quả không tốt.

Người Kim Phong Tế Vũ Lô sẽ tìm tới hẳn.

“Được rồi, nơi này không còn chuyện của người, người về trước đi!”

Văn Dật Phàm xua tay để Hách Liên Tiểu Yêu rời đi.

Hách Liên Tiểu Yêu khom người rời đi.

Nhìn bóng lưng hẳn rời đi, Lục Trầm mở miệng nói:

“Hách Liên tiểu hầu gia vừa mới đáp quan hệ với Bạch Sầu Phi Kim Phong Vũ Vũ Lô.”

“Người làm như vậy thì nỗ lực trước đó của hẳn đổ sông đổ biển hết rồi.”

Văn Dật Phàm lại lắc đầu nói:

“Đây là quân cờ tạm thời có thể lợi dụng, vì sao không lợi dụng.”

“Huống hồ, nếu ngay cả chút chuyện này mà Kim Phong Tế Vũ Lô cũng không ngăn được, như vậy phía sau bọn hẳn chính là hồ giấy.”

“Đương nhiên nếu bọn họ ngăn cản được, chúng ta có thể cho bọn họ nhiều lợi ích hơn.”

“Không phải tất cả các thế lực giang hồ đều quan trọng lợi ích sao?”

Nghe Văn Dật Phàm nói vậy, Lục Trâm gật đầu.

Bên ngoài phủ đệ, sắc mặt Hách Liên tiểu hầu gia trở nên âm trầm.

“Thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì?”

Ở trong xe ngựa có một nữ tử mặc áo tím mở miệng hỏi.

“Văn Dật Phàm muốn dùng Kim Phong Tế Vũ Lâu làm mồi câu ba tên sát tăng Thanh Long Tự.”

Hách Liên Tiểu Yêu trầm giọng hỏi.

“Nghe vậy, sắc mặt nữ tử áo tím không khỏi thay đổi.”

“Tiểu hầu gia vừa mới thiết lập quan hệ với Bạch Sầu Phi Kim Phong Tế Vũ Lâu, hiện tại lợi dụng đối phương, ta sợ Bạch Sầu Phi có thể động thủ với tiểu hầu gia.”

Nữ tử nói.

“Đây cũng là chuyện mà ta lo lắng, lực lượng bên ta không ngăn được Thượng Quan Kim Hồng tập sát.”

“Cho nên ta phải tạm thời rời khỏi Lĩnh Nam quận.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Người báo tin tức này cho Bạch Sầu Phi, nhân tiện đưa một trăm vạn lượng bạc bồi tội!”

“Hi vọng có thể kéo dài thời gian đối phương tới giết ta, để cho ta có cơ hội rời đi.”

“Đi làm đi!”

Hách Liên tiểu yêu mở miệng nói, hơn nữa còn lấy ra một xấp ngân phiếu.

Nhìn xấp ngân phiếu này, hắn có chút đau lòng.

Nhưng cũng không còn biện pháp nào, chỉ có thể dùng tiền chút thời gian.

Nữ tử mặc áo tím tiếp nhận ngân phiếu trong tay Hách Liên Tiểu Yêu, nhanh chóng rời khỏi xe ngựa biến mất trên đường phố.

Xe ngựa của Hách Liên Tiểu Yêu không dừng lại ngoài thành, chạy đi rất nhanh.

Lúc này, bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu

Bạch Sầu Phi không hiện thân, hiện giờ mọi chuyện đều do Nạp Lan Dung Yên xử lý.

Vừa rời Lãnh Hối Thiện tiến đến nói nàng toàn lực dò xét tin tức về tam đại sát tăng của Thanh Long Tự.

Ngay khi có tin tức liền báo cáo.

Nàng biết bên này đang để mắt tới Kim Mai Bình kia.

Cho nên nàng đang điều động nhân thủ điều tra.

Đột nhiên từ cửa sổ phía sau nàng có một bóng người màu tím bay vào.

“Đây là đồ Hách Liên thống lĩnh đưa cho Bạch lâu chủ, xin người lập tức giao cho hần.”

Nói xong bóng người liền rời đi.

Nạp Lan Dung Yên nhìn đồ trong tay, sắc mặt có chút sửng sốt.

Nhưng nàng cũng không dám xem.

Chỉ có thể cầm đồ đi tới chỗ Bạch Sầu Phi bế quan.

Đương nhiên hiện tại thực lực của Bạch Sầu Phi đã bước vào Thần phách hợp nhất, hần cũng chỉ giả vờ bế quan thôi.

Chương 310: Đâm sau lưng, mưa gió

... .

Ở phủ Tả bố chính sử.

“Đại nhân, Tô Thần kia đã vào thành rồi!”

“Địa phương hấn hướng tới là Trường Hận cung.”

Một tên người hầu bên cạnh Lý Duy nói.

“Đến Trường Hận cung sao, không có tới Kim Phong Tế Vũ lâu?”

Lý Duy trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy!”

Người hầu kia đáp.

“Xem ra Tô Thần thật sự là quân cờ do Mộ Dung Khinh Trần an bài.”

Lý Duy trầm giọng nói.

“Trường Hận cung chính là thế lực nâng đỡ Tứ hoàng tử, có thể nói, nhiều lúc Trường Hận cung đại biểu Tứ hoàng tử.”

“Đại nhân, vậy chúng ta còn muốn lợi dụng Tô Thần này sao?”

“Hắn không nhất định sẽ xuất thủ đối phó Dịch Thiên Vân!”

Người hầu kia mở miệng nói.

“Người trẻ tuổi không phải đều có dã tâm sao? Ta tin rằng chỉ cần cho đủ nhiều, hắn sẽ động tâm.”

Tiếp tục theo dõi hắn.

Lý Duy phân phó.

“Tuân lệnh!”

Người hầu khom người lui xuống.

“Trường Hận Cung, Tô Thần, Tô Thần rất được coi trọng, xem xem có thể hợp tác lâu dài hay không?”

Lý Duy trầm tư.

Tuy rằng hắn là Tả bố chính sử Lĩnh Nam quận nhưng hắn cũng là một võ giả, thực lực tăng lên giúp thân thể hắn chậm già yếu hơn.

Để cho hắn không cam lòng làm một Tả bố chính sử.

Lúc này bên trong phân điện Trường Hận cung Lĩnh Nam quận.

Tô Thần đang ngồi đối diện với Mai Huyền Sương.

“Lần này ngươi tìm ta là vì chuyện Kim Mai Bình sao? Chỉ sợ ta không giúp được ngươi.”

Tô Thần mở miệng nói.

Dù thực lực của hắn có tăng thì cũng mới Luyện Phách trung kỳ thôi.

Thực lực này mà đi tranh đoạt Kim Mai Bình, khác nào tìm đường chết đâu.

“Đương nhiên không phải, ta muốn ngươi vận dụng lực lượng Sơn Hà Môn giúp ta chú ý hướng đi của tam đại sát tăng.”

“Ngươi bây giờ có đủ nhân thủ rồi!”

Mai Huyền Sương nói.

Son Hà Môn bắt được Thiên Hạc Giáo thu phục nhiều đệ tử.

Có thể nói là muốn điều tra nhân số của Lĩnh Nam quận cũng không thành vấn đề.

Đương nhiên Mai Huyền Sương phải dùng tới.

“Hình như chuyện này hợp tác với Kim Phong Vũ Vũ Lâu sẽ tốt hơn.”

Tô Thần không khỏi hỏi.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu cũng sẽ không bỏ qua bảo vật như Kim Mai Bình cho nên đến lúc đó có thể sẽ tranh đấu một trận.”

Mai Huyền Sương trầm giọng nói.

Tuy rằng nàng đang hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lâu nhưng một khi liên quan đến bảo vật như Kim Mai Bình thì không ai nhường ai.

Đến lúc đó chỉ có thể va chạm một trận, chỉ là động tác sẽ ôn hòa một chút thôi.

“Vậy người không sợ ta đoạt Kim Mai Bình sao?”

Tô Thần nói.

“Với thực lực của người, cho dù cướp được cũng không giữ được.”

Mai Huyền Sương nhìn thoáng qua hắn, lạnh giọng nói.

“Được, ta sẽ lập tức an bài người điều tra tung tích tam đại sát tăng.”

“Bất quá Kim Mai Bình xuất hiện, hành động đối phó Thanh Long Tự lúc trước đã bị nhiễu loạn.”

“Chuyện này có ảnh hưởng đến việc mở rộng của chúng ta không?”

Tô Thần nói.

“Hắn còn muốn để Mai Huyền Sương ra tay với hai đại môn phái khác, nhanh chóng chiếm cứ địa bàn.”

Nhanh chóng ở trong gió lốc trở thành thế lực đệ nhất Lĩnh Nam quận.

“Ta đã lấy được một ít tư liệu, vốn chuẩn bị động thủ rồi, không nghĩ tới có sự tình đột ngột phát sinh, bên ta đang muốn toàn lực tập trung vào Kim Mai Bình.”

“Đây không phải là cơ hội sao, người khác đều đang nhìn chằm chằm, người xuất thủ, hoàn toàn có thể khiến tất cả không kịp phản ứng.”

“Cũng không nhất định, Kim Phong Tế Vũ Lô thu thập tin tức hai nhà, nếu như tiết lộ ra, có cao thủ mai phục thì người bên ta có thể bị thương, đến lúc đó không cách nào cướp đoạt Kim Mai Bình!”

Mai Huyền Sương quả quyết từ chối.

“Vậy kế hoạch lúc trước...”

Tô Thần không nói gì, hắn không nghĩ tới Mai Huyền Sương sẽ một ngụm bác bỏ.

“Thực lực hai nhà này Thiên Hạc giáo không thể so sánh, bọn họ là thế lực phụ thuộc Thanh Long tự, có thể trở thành thế lực phụ thuộc Thanh Long tự làm sao mà không có một chút thực lực đây?”

“Người cứ chờ một thời gian, dù sao phong ba sẽ nhanh chóng lắng xuống.”

Mai Huyền Sương nói.

“Cơ hội tốt như vậy mà lãng phí, vẫn là thực lực bên ta có chút thấp.”

Tô Thần thở dài nói.

“Không phải ngươi đang chiêu mộ người sao?”

“Hy vọng ngươi có thể chiêu mộ được một ít cao thủ.”

Mai Huyền Sương nhìn Tô Thần nói.

“Ngươi còn biết ta chiêu mộ cao thủ, xem ra Mai điện chủ rất quan tâm Sơn Hà Môn chúng ta.”

“Không phải ta chú ý Sơn Hà Môn các ngươi mà là các ngươi làm việc rất điên cuồng, thủ hạ Thôi Vũ Hồ của ngươi chiêu mộ Khâu Hận Thanh, hình như đối phương không đồng ý, hắn liền trực tiếp khiến đối phương trọng thương, bất quá đối phương có chút thực lực nên thoát đi, đang bị người của ngươi đuổi giết đây?”

“E là không có cơ hội sống!”

Mai Huyền Sương nói.

“Tiểu tử này hung tàn như vậy sao?”

Trong lòng Tô Thần thầm nghĩ.

【 Lúc thủ hạ Thôi Vũ Hồ chiêu mộ võ giả Khâu Hận Thanh, đối phương mở miệng vũ nhục ký chủ, bị Thôi Vũ Hồ thiết kế hạ độc đuổi giết, đánh chết, khen thưởng một thẻ rút thưởng màu cam. 】

“Thế này cũng được???”

“Thôi Vũ Hồ thật sự ra sức nha.”

Tô Thần thầm trầm trồ khen ngợi.

Nhìn thấy Tô Thần yên lặng, Mai Huyền Sương còn tưởng rằng Tô Thần không biết chuyện này.

“Thủ hạ của người rất trung thành với người, không ngờ thuật ngự nhân của người tốt vậy.”

Mai Huyền Sương tán dương nói.

“Chuyện đã nói xong, ta sẽ không lưu lại nơi này.”

“Đã lâu không có đến Lĩnh Nam quận, ta muốn đi dạo chút!”

Tô Thần còn không có ý định tiết lộ chuyện hắn sẽ gặp mặt Lý Duy.

Về phần Lý Duy, hắn lựa chọn địa điểm là Bích Xuân Lâu.

Bích Xuân Lâu là tửu lâu rất nổi danh ở quận Lĩnh Nam, đồ ăn hạng nhất.

Rất nhiều người ăn xong đều lưu luyến quên lối về.

Về phần gặp mặt đối phương như thế nào, đối phương cũng không nói rõ ràng.

Phỏng chừng đang đợi mình xuống núi hoặc là trên đường đến Bích Xuân lâu sẽ an bài người thông báo.

Rất là cẩn thận.

Tô Thần chuẩn bị đến Bích Xuân lâu ăn chút gì đó, chờ đợi tin tức của đối phương.

Ngay khi hắn xoay người chuẩn bị rời đi,

Một tên đệ tử Trường Hận cung đi vào.

Hắn nhìn thoáng qua Tô Thần.

“Nói đi, có chuyện gì xảy ra?”

Mai Huyền Sương nói thẳng.

“Thứ nhất, có tin tức lan truyền ở Lĩnh Nam quận, nói Huyền Chân hòa thượng Thanh Long tự chết trong tay Thượng Quan Kim Hồng Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Tên đệ tử kia nói.

“Cái gì!”

Nghe vậy, sắc mặt Tô Thần và Mai Huyền Sương đều biến đổi.

“Huyền Chân hòa thượng Thanh Long Tự chết trong tay Thượng Quan Kim Hồng ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Tên đệ tử kia lại nói một lần.

“Người lui xuống đi! “

Mai Huyền Sương xua tay.

Sau đó nàng nhìn về phía Tô Thần nói:

“E là lại có biến cố, chuyện chúng ta hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lâu phải hủy bỏ rồi.”

“Nghiêm trọng như vậy!”

Tô Thần trầm giọng nói.

“Đúng vậy, từ tin tức này có thể thấy đối phương muốn dùng Kim Phong Tế Vũ Lâu Thượng Quan Kim Hồng dẫn tam đại sát tăng Thanh Long Tự.”

“Kim Phong Tế Vũ Lâu bị người ta lợi dụng, không biết Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể ngăn cản tam đại sát tăng hay không?”

Mai Huyền Sương lo lắng nói.

Lúc này, lòng Tô Thần vô cùng âm trầm.

Chuyện Kim Phong Tế Vũ Lâu Thượng Quan Kim Hồng tham gia đối phó Thanh Long Tự Huyền Chân hòa thượng chỉ có phe Cửu U Thần Quân, còn có phe Hách Liên Tiểu Yêu biết được.

Nếu có người tiết lộ, vậy chỉ có thể là một trong hai bên.

Cửu U Thần Quân đã chết, người bên cạnh hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện này, như vậy chỉ còn phe Hách Liên Tiểu Yêu.

Đây là bị đâm sau lưng.

Bên kia, Nạp Lan Dung Yên đợi Bạch Sầu Phi xuất quan.

Nàng sợ Bạch Sầu Phi đang tu luyện đến thời khắc trọng yếu.

Lúc này một gã đệ tử tiến đến nói tin tức bên ngoài lan truyền cho nàng biết.

Nhất thời, sắc mặt nàng biến đổi, khăn cấp gõ cửa mật thất.

Chương 311: Hợp mưu, đối phó Địch Thiên Vân

....

Bên trong mật thất.

Bạch Sầu Phi đang quen thuộc thực lực bản thân bỗng nghe được tiếng gõ cửa.

Hắn lập tức thu công đứng dậy, mở cửa mật thất.

Thấy vẻ mặt sốt ruột của Nạp Lan Dung Yên, liền trầm giọng nói:

“Có chuyện gì xảy ra?”

“Bên ngoài lan truyền tin tức của Thượng Quan Kim Hồng và Kim Phong Tế Vũ Lâu đã giết Huyền Chân của Thanh Long Tự.”

“Còn nữa, đây là thư Trần Phủ Ti Hách Liên Tiêu Yêu phái người đưa tới!”

Nạp Lan Dung Yên đưa thư cho Bạch Sầu Phi.

Lúc này sắc mặt Bạch Sầu Phi cũng không tốt.

Chỉ có mấy người biết Thượng Quan Kim Hồng ra tay giết người.

“Gần đây có chuyện gì khác không?”

Bạch Sầu Phi một mực bế quan, còn không biết chuyện tam đại sát tăng Thanh Long Tự.

Nạp Lan Dung Yên lập tức báo cáo chuyện đã xảy ra cho Bạch Sầu Phi.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi vốn không tốt trở nên âm trầm, trực tiếp mở thư Hách Liên Tiểu Yêu đưa tới xem.

【 Bạch huynh, chuyện Thượng Quan tiền bối không phải chủ ý của ta, chính là quận thủ đại nhân quyết định, tiểu đệ tự biết có lỗi với Bạch huynh, hiện tại dâng lên một trăm vạn lượng bạc trắng, mong mua mạng, tiểu đệ đã rời khỏi Lĩnh Nam quận, xin Bạch huynh chớ tìm, người ký tên: Hách Liên Tiểu Yêu. 】

“Bức thư này được gửi vào lúc nào, trước khi tin tức được truyền ra sao?”

Bạch Sầu Phi hỏi.

Trong lòng thầm nghĩ Hách Liên Tiểu Yêu này thật cẩn thận.

“Đúng vậy, chỉ là thuộc hạ sợ quá rầy lâu chủ tu luyện nên chậm chạp không có bẩm báo.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Chuyện này do Văn Dật Phàm tiết lộ ra ngoài, dựa theo như lời người nói, bọn hắn muốn mượn chúng ta hấp dẫn tam đại sát tăng kia.”

“Quận thủ này thật có thủ đoạn tốt, Kim Phong Tế Vũ Lâu ta không có thù oán với hắn.”

“Bất quá không có dễ dàng buông tha Hách Liên Tiểu Yêu như vậy, Hách Liên Tiểu Yêu còn lưu người bên trong Trấn Phủ Ti bên, đi báo cho người nọ biết, nói một trăm vạn sẽ không xong chuyện, nếu như hắn không trả giá đủ thì hắn chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.”

Bạch Sầu Phi lạnh giọng nói.

“Vây lâu chủ, chúng ta cần chuẩn bị một chút sao?”

Nạp Lan Dung Yên lo lắng cho sự an toàn của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Không cần lo lắng, Thượng Quan đại nhân đã đột phá đến Thiên Nhân cảnh, Thiên Nhai các ban cho hẳn một binh khí!”

“Binh khí có uy lực rất bất phàm, huống hồ còn có Quan Thất đại nhân ở đây, cho dù trong tay tam đại sát tăng có Kim Mai Bình cũng không nhất định có thể chiếm được chỗ tốt!”

Bạch Sầu Phi nói.

Trước khi Thượng Quan Kim Hồng ra tay cũng đã biết sẽ có ngày chuyện này lộ ra bên ngoài.

Chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy.

Bất quá không sao.

Tam đại sát tăng kia thực lực là bất phàm.

Nhưng Thượng Quan Kim Hồng bước vào Thiên Nhân cảnh, hơn nữa có thêm Long phượng kim hoàn, thực lực tăng mạnh.

Mặc dù Quan Thất ở Thiên Nhân tam nạn nhưng Bạch Sầu Phi sẽ không cho rằng hẳn chỉ có chiến lực tam nạn.

“Đúng rồi, Thiếu các chủ đề cho Lãnh tiên bồi thông báo, muốn chúng ta toàn lực điều tra tình huống của tam đại sát tăng!”

“Phải nghĩ biện pháp lấy được Kim Mai Bình kia!”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Chuyện này là trọng điểm, ngươi phái người đi điều tra!”

Bạch Sầu Phi phân phó.

“Lâu chủ, thực lực của ngươi?”

Nạp Lan Dung Yên quan tâm hỏi.

“Ta đã bước vào Thần phách hợp nhất.”

Bạch Sầu Phi nói.

Nghe vậy, trên mặt Nạp Lan Dung Yên lộ ra vẻ vui mừng.

Đương nhiên trong lòng cũng kinh ngạc với tư chất của Bạch Sầu Phi, trong thời gian ngắn như vậy mà có thể đột phá đến Thần phách hợp nhất.

Hai người tiến về chủ lâu Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Trên đường đi có một người hầu đưa tin.

“Lâu chủ, Xích Huyết Song Ma chết trong tay tam đại sát tăng Thanh Long Tự, hôm nay tam đại sát tăng biến mất không thấy!”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Xích Huyết song ma có thực lực ở Thiên Nhân nhị nạn, hai người liên thủ có thể xem như cao thủ trong Thiên Nhân tam nạn, không nghĩ tới lại chết ở trong tay ba sát tăng!”

“Thật sự không thể coi thường Thanh Long Tự.”

“Đúng rồi, người thông tri Lãnh tiên bối, Thượng Quan Kim Hồng đại nhân, còn có Quan Thất đại nhân, ta ở sảnh nghị chờ bọn họ.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Tuân lệnh!”

Nạp Lan Dung Yên nhanh chóng rời đi.

Bạch Sầu Phi thì đi về phía đại sảnh nghị sự.

Vào lúc này, trong một sơn động bên ngoài Lĩnh Nam quận.

Độ Nguyên, Độ Huyền, Độ Hải, ba đại sát tăng ngồi vây quanh đang điều tức khôi phục thương thế.

Ở trước mặt bọn họ là Kim Mai Bình lơ lửng.

Có từng luồng khí lưu tràn vào trong thân thể bọn họ.

Làm cho vết thương trên người bọn họ nhanh chóng khôi phục.

Một lúc sau!

Kim Mai Bình bị Độ Nguyên hòa thượng thu lại.

“Nếu như không có Kim Mai Bình này, ba chúng ta đã chết trong tay đối phương rồi.”

“Công hiệu chữa thương của Kim Mai Bình thật sự bất phàm, nhưng chúng ta cũng không thể ỷ lại bình này.”

“Ta luôn cảm giác Kim Mai Bình này mang theo một cỗ ma tính!”

Độ Nguyên hòa thượng nói.

“Đúng vậy!”

Hòa thượng Độ Hải gật đầu.

Lúc này Độ Huyền hòa thượng cũng mở mắt.

“Xích Huyết Song Ma bị chúng ta chém giết, hiện giờ bọn họ tồn thất nghiêm trọng.”

“Sợ rằng sẽ tập trung toàn lực đối phó chúng ta.”

Độ Huyền hòa thượng nói.

“Chúng ta vốn hấp dẫn bọn họ, bất quá ta vừa mới nhận được một tin tức, Huyền Chân chết trong tay Kim Phong Tế Vũ Lôu Thượng Quan Kim Hồng.”

Độ Nguyên hòa thượng nói.

“Vậy chúng ta liền ra tay giải quyết hẳn!”

Độ Hải hòa thượng nói.

“Sur huynh, vào lúc này bỗng có tin tức truyền ra, không phải có người muốn thiết cục để cho chúng ta liều mạng với Kim Phong Tế Vũ Lâu sao!”

“Muốn Kim Phong Tế Vũ Lâu vây giết chúng ta.”

Độ Huyền hòa thượng trầm giọng nói.

“Chuyện này không vội!”

“Hắn là người trong tự hắn đã động thủ với Cực Nhạc lâu và Quỷ Sát phủ rồi.”

“Chỉ cần nhận được tin tức, chúng ta sẽ đến Kim Phong Tế Vũ Lâu chém giết Thượng Quan Kim Hồng.”

Độ Nguyên hòa thượng nói.

“Nghe đồn phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu có Thiên Nhai Các, sư huynh, chúng ta không thể khinh thường!”

Độ Huyền nói.

“Sư huynh, người thật sự tin có Thiên Nhai các sao, ta cho rằng Kim Phong Tế Vũ Lâu này do vị hoàng tử nào đó bày ra!”

“Nếu không tại sao lại xuất hiện ở Lĩnh Nam quận vào thời gian này.”

“Chúng ta chỉ cần áp chế đợt tấn công đầu tiên của mấy hoàng tử thôi.”

“Như vậy sẽ có rất nhiều người lui khỏi chín quận phương bắc, đến lúc đó Kim Phong Tế Vũ Lâu cũng có thể chạy!”

Độ Hải nói.

“Hy vọng vậy đi.”

Độ Huyền hòa thượng gật gù đầu.

Chiều tối, Tô Thần đi tới Bích Xuân Lâu.

Khi hấn xuất hiện ở cửa Bích Xuân lâu thì có một gã sai vặt đi tới.

“Tô chương giáo, lão gia nhà ta ở trên lầu chờ người.”

Gã sai vặt kia đi tới trước mặt Tô Thần nói.

“Tô Thần đi theo gã sai vặt kia vào Bích Xuân Lâu, tiến đến một phòng ở tầng năm.”

Trong phòng giống như phòng trà.

“Lý Duy nhìn thấy Tô Thần liền đứng dậy đi tới trước mặt hấn.”

“Thật sự là anh hùng xuất thiếu niên.”

“Không nghĩ tới Tô chương giáo còn trẻ như vậy.”

“Mời ngồi!”

Lý Duy gọi Tô Thần ngồi đối diện hấn, bắt đầu rót cho Tô Thần một chén trà.

Lý Duy mở miệng nói.

Tô Thần không đụng vào tách trà trước mặt.

Trà có độc hay không hấn không biết.

Cũng không muốn thăm dò, cho nên trực tiếp mở miệng nói:

“Đại nhân không ngại mời ta đến đây có chuyện gì.”

“Tô chương giáo làm việc rất dứt khoát phải không?”

“Hấn là Tô chương giáo biết Dịch Thiên Vân, ta muốn hợp lực giải quyết hấn.”

Lý Duy đặt chén trà trong tay xuống mở miệng nói.

Chương 312: Độc Cô Vô Địch, Thiên Nhân cảnh

....

“Hợp lực giải quyết Địch Thiên Vân? Xem ra Lý đại nhân biết Địch Thiên Vân không chế thể lực giang hồ.”

Tô Thần nhìn Lý Duy nói.

“Đương nhiên là biết!”

“Tô chương giáo biết được không ít tin tức, hẳn là biết tính tình Địch Thiên Vân, cho nên ta tin tưởng hẳn còn có thể tiếp tục đối phó Sơn Hà môn các người.”

“Cho nên ta và người liên thủ giải quyết Địch Thiên Vân, vừa tiện cho người, cũng tiện cho ta.”

Lý Duy nói.

Trong lòng lại là sợ hãi than.

Tô Thần này vừa tới liền làm rõ một ít chuyện, đây là báo cho hẳn biết bản thân cũng nắm giữ không ít tin tức.

Đừng cho rằng người ta mắt mờ không biết bao nhiêu.

Trong lòng không khỏi coi trọng Tô Thần hơn.

“Lý đại nhân, Địch Thiên Vân chính là người của quận thủ Văn đại nhân, giết hẳn khó có thể dự đoán được hậu quả.”

Tô Thần mở miệng nói.

Đương nhiên nếu hẳn muốn giết Địch Thiên Vân thì cũng không cần hợp tác với Lý Duy.

Chỉ là Sơn Hà Môn tạm thời muốn phát triển ở Lĩnh Nam quận, vẫn cần một ít thế lực ủng hộ.

Có lẽ Lý Duy này không tệ.

Đôi khi có thể hợp tác cùng tín nhiệm bằng hữu dựa trên lợi ích nhất định.

“Địch Thiên Vân đầu nhập vào Văn Dật Phàm không tệ, nhưng Văn Dật Phàm không còn ở chỗ này bao lâu!”

“Giết hắn rồi thì quận thủ Lĩnh Nam quận này chính là Lý Duy ta.”

“Chỉ cần ta vào vị trí, phạm vi thế lực của Tô chương giáo tất nhiên sẽ mở rộng không ít.”

Lý Duy tiếp tục nói.

Giờ phút này Lý Duy không hề che dấu dã tâm của mình.

Thời điểm thế này hắn không cần giấu giếm tâm tư.

Tuy Tô Thần trước mặt còn trẻ tuổi nhưng tâm tư sâu kín.

“Lý đại nhân, người muốn mượn tay ta giết Địch Thiên Vân, ta thấy người già rồi không nên động tâm tư này.”

“Ta sợ người sau đó không nhận chuyện này?”

Tô Thần nói.

Nói tới đây, hắn cũng không muốn vòng vo với Lý Du.

“Nếu Lý đại nhân chỉ vì chuyện này mà để cho ta đến đây, vậy thứ cho ta không phụng bồi.”

Tô Thần nói xong liền đứng dậy rời đi.

“Tô chương giáo không cần lo lắng!”

“Đây là khế ước và quyền sở hữu tam đại tiên trang của Đồng gia ở Lĩnh Nam quận.

“Ta đặt cọc giai đoạn trước, sau đó là sản nghiệp của Dịch Thiên Vân, ta và người có thể chia đôi.”

“Lão phu cũng sẽ cùng Tô chương giáo ra tay.”

Lý Duy mở miệng nói.

“Hắn là Lý đại nhân một mình động thủ cũng nắm chắc nhưng lại muốn ta cùng người ra tay.”

“Đây là muốn mượn cái gì đây, hình như Sơn Hà Môn chúng ta cũng có gì để mượn.”

Tô Thần nhú mày.

“Tô chương giáo rất khiêm tốn, Trường Hận cung phía sau người cùng với một vị đại nhân khác đều có thể mượn lực!”

“Ta một mình giết Dịch Thiên Vân thì đối phương sẽ không kiêng kị ta, nhưng cộng thêm người, cho dù Văn Dật Phàm cũng phải kiêng kị một chút.”

“Hoặc có thể nói là hắn sẽ đánh mất cơ hội ra tay với ta.”

“Đúng rồi, ta dựa lưng vào Thanh Long tự và Đại hoàng tử!”

Lý Duy nói.

Hắn nói thẳng ra chỗ dựa là để Tô Thần tin tưởng.

Đương nhiên hắn cũng biết Tô Thần biết rõ điều này.

Nói xong, Lý Duy nhìn Tô Thần.

Tô Thần bình tĩnh, gật đầu nói:

“Nếu Lý đại nhân có thành ý như vậy, Sơn Hà Môn ta cũng muốn khuếch trương, ta đáp ứng đề nghị của người.”

“Lý đại nhân có kế hoạch thì có thể thông báo cho ta, gần đây Sơn Hà Môn chúng ta hơi ít cường giả, ta cần tìm một ít người có thể trấn tràng.”

Tô Thần nói như vậy.

“Mấy ngày nay hấn đang mưu đồ, làm sao để Tiết Tiểu Nhân gia nhập Sơn Hà Môn.”

Nghĩ đến đây, Tô Thần nghĩ đến hôm nay Thôi Vũ Hổ giúp hấn nhận được một tấm thẻ rút thưởng màu cam.

Hấn trực tiếp sử dụng.

[Chúc mừng ký chủ thu được thẻ gia tăng năm mươi năm khí kinh cho nhân vật!]

“Năm mươi năm khí kinh cho nhân vật?”

Tô Thần khẽ cau mày.

Hấn không nghĩ tới lúc này không đạt được nhân vật mà lại đạt được thẻ năm mươi năm khí kinh cho nhân vật, bản thân hấn không thể dùng.

Năm mươi năm khí kinh, hấn là có thể trợ giúp bọn họ từ Thần phách hợp nhất bước vào Thiên Nhân cảnh.

Về phần cường giả Thiên Nhân cảnh, có khả năng năm mươi năm khí kinh không có bao nhiêu tác dụng.

Cho nên phải lựa chọn một người từ trong nhóm Thần phách hợp nhất để tăng lên.

Bạch Thiên Vũ, Bạch Sầu Phi, Kinh Vô Mệnh vừa mới tăng lên tới Thần phách hợp nhất.

Sau khi A Phi tu dưỡng cũng sẽ bước vào Thần phách hợp nhất.

Cho nên tạm thời không cần dùng, hiện giờ chỉ còn lại Lãnh Hối Thiện, Gia Cát Chính Ngã, Độc Cô Vô Dịch ở Thần phách hợp nhất.

Hấn là nên giúp Độc Cô Vô Dịch tăng cường thực lực trước.

Tô Thần thâm nghĩ.

Sau khi Độc Cô Vô Dịch xuất hiện đã mạnh mẽ tăng cường thực lực, bộc phát chiến lực Thần phách hợp nhất.

Sau đó ở Khánh Thành tu dưỡng một đoạn thời gian mới bước vào Thần phách hợp nhất thật sự.

Hiện giờ lại ở tái ngoại trợ giúp Kim Phong Tế Vũ Lâu mở rộng biên cương.

Tăng cường thực lực của Độc Cô Vô Dịch, có thể trợ giúp hấn đứng vững ở tái ngoại.

Tô Thần lập tức tức sử dụng tám thẻ.

Lúc này, ở một nơi nào đó thuộc tái ngoại.

Trong một lều trại.

Độc Cô Vô Dịch đang ngồi xếp bằng tu luyện.

Quỷ Vực có mười Đương đầu.

Trong đó thực lực của Đại đương đầu và Nhị đương đầu ở Thiên Nhân cảnh, về phần Thiên Nhân mấy nạn thì Độc Cô Vô Dịch tạm thời không biết.

Tám người còn lại đều ở Thần phách hợp nhất.

Thực lực của hấn cũng ở Thần phách hợp nhất.

Cho nên khi hợp tác với đối phương, hấn có loại cảm giác bị chế ước và áp chế.

Hiện giờ tình hình tiến triển không thuận lợi lắm.

Àm!

Đột nhiên trong cơ thể Độc Cô Vô Dịch có thêm một cỗ khí kinh khổng lồ, cỗ khí kinh này thật sự giống như bắt nguồn từ trong thân thể hấn, bắt đầu uẩn dưỡng thân thể.

Hơn nữa giúp hấn nhanh chóng đột phá bình cảnh hiện tại, để cho thực lực của hấn nhanh chóng tăng lên.

Một mực đạt tới Thiên Nhân nhất nạn, sau khi tu vi tiếp cận Thiên Nhân nhị nạn thì cỗ khí kinh mới dần dần tan biến.

“Đa tạ chủ thượng!”

Độc Cô Vô Địch trầm nghĩ.

Có thực lực Thiên Nhân cảnh hấn liền có thể tiến hành đàm phán với đám người Quỷ Vực.

Tiến thêm một bước phát triển Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hoặc có thể nói là hấn có thể thành lập thế lực, môn phái thuộc về mình ở tái ngoại.

Độc Cô Vô Địch hấn tiên thân là môn chủ Vô Địch môn, cho nên hấn vẫn hy vọng có một phần bá nghiệp thuộc về mình.

Nhanh chóng thu liễm khí tức của mình, Độc Cô Vô Địch sai bước ra khỏi lều trại!

...

Lý Duy thấy Tô Thần đang suy tư thì nhú mày.

Hấn cũng không nhìn thấu tâm tư của Tô Thần.

“Bên ta tìm được cơ hội sẽ thông báo cho Tô chương giáo, đến lúc đó Tô chương giáo cứ dẫn người đến là được.”

“Hy vọng Tô Chương giáo có thể mang theo ít cao thủ đến!”

Lý Duy mở miệng nói.

“Cao thủ?”

“Thật ngại quá, vừa mới suy nghĩ một ít chuyện khác nên xuất thần.”

“Lý đại nhân, Địch Thiên Vân chỉ có tu vi Thần phách hợp nhất, đại nhân ngươi cộng thêm ta, giết chết hắn không khó nha!”

“Đương nhiên, nếu đại nhân còn có thể lấy ra thứ vừa mới cho ta, một mình ta chém chết hắn cũng được.”

“Nếu hắn đã đáp ứng hợp tác cùng với Lý Duy, như vậy chuyện thể hiện ra thực lực của mình là chuyện hoàn toàn cần thiết.”

Thực lực của Lý Duy ở Thần phách hợp nhất.

Chính mình muốn cho hắn thấy mình có năng lực chém giết Thần phách hợp nhất.

Lần này Tô Thần chuẩn bị vận dụng cánh tay Kỳ lân và Thiên Sương Quyền để giết chết Địch Thiên Vân.

Căn bản cũng không cần hợp lực với Lý Duy.

“A!”

Nghe được lời Tô Thần, ánh mắt Lý Duy ngưng trọng.

“Xem ra Tô chương giáo có thủ đoạn không tầm thường.”

“Đây là khế ước hai tửu lâu, ngày mai Địch Thiên Vân sẽ âm thầm đi gặp một số người, người có thể ra tay.”

Lý Duy nhìn thoáng qua Tô Thần, lấy ra hai tờ khế đất.

“Vậy ngày mai đại nhân cứ chờ tin tức của ta, ta đi ném thử rượu ngon món ngon của Bích Xuân lâu.”

Tô Thần đứng dậy nhận lấy hai tờ khế đất, cáo từ.

Nhìn bóng lưng Tô Thần rời đi.

Có một nam tử từ trong chỗ tối đi ra.

“Đại nhân, có phải Tô Thần này hơi tự đại hay không?”

Nam tử kia khom người nói.

Hắn cũng không tin Tô Thần có năng lực giết chết Địch Thiên Vân.

“Nếu hắn đã nói như vậy, hắn là có thủ đoạn, người mật thiết chú ý hướng đi của Địch Thiên Vân, vừa có tin tức lập tức thông tri!”

Lý Duy trầm giọng nói.

Trong lòng hắn cảm giác được Tô Thần có thể vượt qua tưởng tượng của mình.

Hắn đã lựa chọn đúng.

Chương 313: Tân bí, Dao nô, sát tăng lại xuất hiện

....

Lúc trước Tô Thần chỉ nói chuyện hợp tác.

Nhưng sau khi đáp ứng hắn liền nói chỉ cần cho đầy đủ lợi ích, hắn có thể tự mình động thủ giết Dịch Thiên Vân.

Điều này làm cho Lý Duy nhìn không thấu Tô Thần.

Đương nhiên hắn cũng muốn mượn chuyện này thăm dò nội tình của Tô Thần, cho nên trực tiếp lấy khế đất tửu lâu ra.

Điểm ấy đối với hắn mà nói không tổn thất quá nặng.

Ở quận Lĩnh Nam nhiều năm như vậy hắn có rất nhiều sản nghiệp.

Tô Thần cáo từ Lý Duy xong ở lại tửu lâu thưởng thức chút món ngon rồi mới rời đi, đồng thời thông tri người Sơn Hà Môn ở Lĩnh Nam quận thành phát tin tức trở về, để cho bọn họ toàn lực điều tra tung tích tam đại sát tăng.

Hiện tại hắn còn cần Mai Huyền Sương ủng hộ.

Cho nên phải làm cho Mai Huyền Sương xem.

Trường Hận trong cung.

Một thân ảnh xuất hiện trước mặt Mai Huyền Sương.

Thân ảnh này chính là Mạnh Thần Thông cùng Mai Huyền Sương tới Lĩnh Nam quận.

“Tô Thần đi gặp Lý Duy, bọn họ thỏa thuận đối phó Dịch Thiên Vân!”

“Điều khiến cho ta kinh ngạc chính là Tô Thần lại nói muốn tự tay giết chết Địch Thiên Vân.”

Mạnh Thần Thông nhìn Mai Huyền Sương nói.

“Hắn và Lý Duy hợp tác không khiến ta kinh ngạc, giết Địch Thiên Vân cũng không khiến ta kinh ngạc, nhưng hắn nói muốn tự mình động thủ giết Địch Thiên Vân, hắn có thực lực sao?”

Mai Huyền Sương nhìn về phía Mạnh Thần Thông.

“Thực lực của hắn đúng là Luyện Phách trung kỳ! Nhưng ta cảm giác đối phương thật sự có thủ đoạn giết Thần phách hợp nhất.”

“Bằng không hắn không dám đi chiêu mộ võ giả Luyện Phách đỉnh phong.”

Mạnh Thần Thông nói.

“Vậy thì chờ xem đi!”

“Hắn đã an bài người tìm kiếm tam đại sát tăng Thanh Long Tự sao?”

Mai Huyền Sương hiện tại để ý chuyện này hơn.

Cần phải tìm ba người này và theo dõi họ.

“Chuyện này hắn đã an bài rồi, bất quá ba người này xuất động động tĩnh sẽ rất lớn, chỉ cần bọn họ động chúng ta có thể biết ngay, cần gì để Sơn Hà Môn động đây?”

“Huống hồ, căn cứ tình huống hiện tại thì hắn là tam đại sát tăng sẽ ra tay với Thượng Quan Kim Hồng của Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Chúng ta chỉ cần chú ý tới Thượng Quan Kim Hồng là được!”

Mạnh Thần Thông có chút khó hiểu hỏi.

“Ta muốn đưa Sơn Hà Môn đưa vào Trường Hận Cung, trở thành thế lực của ta.”

“Đương nhiên nếu thế lực Tô Thần tăng trưởng nhanh, cũng có thể trở thành đồng minh chân chính của ta.”

“Cửu hoàng tử tranh đấu, Lĩnh Nam quận hoặc là chín quận phương bắc chỉ là khởi đầu!”

“Một trận rung chuyển cần quét toàn bộ Đại Chu sắp bắt đầu.”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

“E là bộ hạ chỉ sợ sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh đi.”

Mạnh Thần Thông trầm giọng nói.

“Hắn đã không ngăn được, thân trúng Hải Đường Nhất Niệm Hoa Độc do Thiên Ma giáo chủ dùng tự thân uẩn dưỡng mấy chục năm, có thể áp chế nhưng không thể phá giải, trừ phi bộ hạ đột phá!”

“Nhưng độc trên người hắn cũng đang hạn chế hắn đột phá.”

“Cho nên bộ hạ tạm thời chỉ có thể tự bảo vệ mình, muốn làm nhiều chuyện hơn nhưng lực bất tòng tâm.”

“Giang sơn đế vương thường bị trong tay mỹ nhân.”

“Mạnh thúc, Thiên Ma giáo chủ thật sự rất đẹp sao? Thế mà có thể để cho nhân vật như bộ hạ trúng chiêu!”

Mai Huyền Sương mở miệng hỏi.

“Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ không phải chỉ là danh xưng!”

Mạnh Thần Thông chỉ nói một câu như vậy, thân hình liền biến mất trước mặt Mai Huyền Sương.

“Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ!”

Mai Huyền Sương trong miệng thì thào nói.

Sau đó không nói gì nữa.

Lúc này, ở một chỗ thuộc Lĩnh Nam quận thành.

Tử Hàn Nguyệt đang khom người đứng ở bên cạnh một nam tử hông đeo đao, nam tử chỉ có một cánh tay.

Nam tử mặc trường bào màu xám tro, ánh mắt không có chút cảm xúc nào.

Nếu như không phải bên hông hắn cầm một thanh đao, rất nhiều người đều sẽ cho rằng hắn là một tên chạy nạn.

“Tham kiến Đao Nô tiền bối.”

Tử Hàn Nguyệt khom người nói.

Cách đó không xa, Phì Long Tôn Giả mập mạp đang run sợ, thần sắc cung kính đứng nhìn.

Đao nô của Hàn Nguyệt giáo là một trong hai đại cao thủ bên cạnh giáo chủ Hàn Nguyệt giáo.

Tuyệt đối là cường giả Thiên Nhân cảnh.

Lúc đối phương đến, giọng điệu của hắn có chút càn rỡ.

Suýt nữa đã bị nam tử này chém thành hai nửa.

“Thánh nữ, giáo chủ truyền tin đến, lấy Kim Mai Bình làm trọng, có thể tạm thời gác những chuyện khác sang một bên!”

Giọng Đao Nô có chút khàn.

“Quả thật hiện giờ cũng không tiện ra tay, bên ta vừa mới nhận được tin tức, Quỷ Sát phủ cùng Cực Nhạc lâu ra tay đối phó các thế lực phụ thuộc Thanh Long tự, tổn thất thảm trọng!”

“Đã mất không ít cao thủ, hiện giờ đang bị một số thế lực phụ thuộc Thanh Long Tự truy sát.”

“Hơn nữa phủ chủ Quỷ Sát phủ Nhiếp Phong Hàn bị Đại Trí Pháp Vương Thanh Long Tự ra tay chém giết, lâu chủ Cực Nhạc Lô Tiêu Biệt Ly dẫn người chạy trốn.”

Tử Hàn Nguyệt nói ra tin tức mình vừa mới nhận được.

“Không nghĩ tới một trong tam đại Pháp Vương, Đại Trí Pháp Vương lại ra tay.”

“Lần này muốn cảnh cáo những người khác sao?”

“Sự tình đã diễn tiến, muốn dựa vào chuyện này để chấn nhiếp và cảnh cáo chúng ta, e là vô dụng!”

Đao Nô lạnh giọng nói.

“Nhưng đây là chuyện tính sau, mục tiêu hiện tại của chúng ta là cướp lấy Kim Mai Bình.”

“Có hành tung của ba người kia chưa?”

Đao Nô trầm giọng hỏi.

“Tạm thời còn chưa phát hiện tung tích ba người nhưng Văn Dật Phàm bên Tam hoàng tử đang lợi dụng Kim Phong Tế Vũ Lô Thượng Quan Kim Hồng dẫn ra tam đại sát tăng kia hiện thân.”

“Cũng không biết tam đại sát tăng có hiện thân hay không.”

“Kim Phong Tế Vũ Lô, chính là Kim Phong Tế Vũ Lô đã giết Lục Thiên Hành sao?”

Nghe vậy, Đao Nô lạnh lùng nói.

Mặc dù Lục Thiên Hành có thực lực kém nhất trong Tứ đại Pháp Vương của Hàn Nguyệt Giáo, nhưng cũng Tứ đại Pháp

Vương của Hàn Nguyệt Giáo, Bạch Thiên Vũ Dám giết Pháp Vương của Hàn Nguyệt Giáo.

Hàn Nguyệt Giáo vốn muốn tay đôi phó Kim Phong Tế Vũ Lâu này.

Hiện giờ toàn bộ chín quận phương phía bắc gió nổi mây phun, bọn họ mới đề chuyện này xuống trước.

Chuẩn bị chờ tình hình bình ổn lại mới ra tay.

“Đúng vậy, lúc trước Thượng Quan Kim Hồng bày ra thực lực Thần phách hợp nhất, nhưng có tin tức truyền ra nói Huyền Chân hòa thượng thực lực Thiên Nhân cảnh, cho nên hẳn là Thượng Quan Kim Hồng đã bước vào Thiên Nhân cảnh!”

“Còn có Thiên Nhai Các tồn tại phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu, chúng ta không hề có chút tin tức nào về thế lực này.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

Nàng nói ra mấy lời này vì không hy vọng Đào Nô đến Kim Phong Tế Vũ Lâu gây phiền toái.

Nghe được lời Tử Hàn Nguyệt nói, sắc mặt Đào Nô không thay đổi.

“Như vậy sao? Người của Thanh Long Tự ra tay, ta không ngại giúp bọn họ áp trận một chút.”

“Giết Pháp vương Hàn Nguyệt Giáo ta, bọn họ phải trả giá thật lớn!”

Nghe được lời của Đào Nô.

Tử Hàn Nguyệt giật mình, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Long Bà đứng cách đó không xa.

Long bà vội vàng lắc đầu.

Tử Hàn Nguyệt gật đầu mở miệng nói: “Ta sẽ phân phó.”

“Sắp xếp cho ta một gian mật thất, ba người kia động thủ với Kim Phong Tế Vũ Lâu, hoặc là bị người vây giết báo cho ta biết!”

Đao Nô mở miệng nói.

“Đại nhân, mời đi theo ta!”

Long bà tiến lên mang theo nam tử áo xám một tay rời đi.

“Ta cũng không ở lại đây nữa, có chuyện gì báo cho ta biết.”

Phì Long Tôn Giả cũng thừa cơ rời đi.

Hắn cũng không muốn ở gần Đao nô kia.

Một lát sau, Long Bà kia trở về.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu không đơn giản, ta sợ gây ra biến động!”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Một khi Đao Nô quyết định rồi, chúng ta không thay đổi được, hi vọng ba người Thanh Long Tự sẽ không động thủ với Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Long bà nói.

“Hắn là sẽ động thủ, nếu như không có tin tức kia thì bọn hắn còn có thể chờ đợi, hôm nay bọn hắn không cần chờ đợi!”

Tử Hàn Nguyệt lắc đầu nói.

Tô Thần không rời khỏi quận thành, lúc này nhìn tin tức trong tay.

Trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu lại thất bại nhanh như vậy.

“Nói như vậy ba tên sát tăng của Thanh Long Tự sẽ động thủ với Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Tô Thần thâm nghĩ.

Đêm tới, có ba người mặc trường bào màu đen tiến vào
Lĩnh Nam quận thành, tiến về phía Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Chương 314: Hội tụ, thừa cơ, tập sát Địch Thiên Vân

....

“Tam đại sát tăng Thanh Long tự hiện thân!”

“Bọn họ đang đi tới Kim Phong Tế Vũ Lâu, mau gửi tin nhắn.”

Lúc này trong bóng tối có một người mở miệng nói với người bên cạnh.

Người bên cạnh nhanh chóng rời khỏi, một lát sau có bay vài con chim bay lên không.

Trong một gian khách điểm.

Tô Thần cũng nhận được tin tức.

Sơn Hà Môn có an bài người ở Lĩnh Nam quận thành.

Rất nhiều người đã phát hiện, bọn họ đều nhanh chóng truyền tin.

“Vừa mới nói tam đại sát tăng sẽ động thủ, không nghĩ tới hành động nhanh như vậy.”

“Cũng không biết sẽ có bao nhiêu người vây giết bọn họ.”

“Bất quá cho dù những người đó muốn động thủ cũng sẽ động thủ sau khi ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Ai cũng muốn song phương lưỡng bại câu thương mới ra tay.

Như vậy cơ hội bọn họ đạt được Kim Mai Bình kia sẽ nhiều hơn một phần.

Tô Thần sai người truyền tin cho Trường Hận cung.

Chính mình thì là ra khỏi khách điểm, bắt quá địa phương hấn hướng về không phải Kim Phong Tế Vũ Lô mà là phủ đệ của Địch Thiên Vân.

Hôm nay mọi người đều đang chú ý tới Kim Phong Tế Vũ Lô và tam đại sát tăng Thanh Long Tự.”

Vừa vặn là cơ hội để hấn xuất thủ.

Lúc này trên nóc một tòa lầu bên đường có ba bóng người đang chạy như bay.

Phương hướng là hướng tới Kim Phong Tế Vũ Lô.

Xem ra đều là người nhận được tin tức, muốn tới Kim Phong Tế Vũ Lô.

Khí tức trên thân mấy người khiến Tô Thần có cảm giác áp bách rất mạnh.

Hắn là thực lực vượt qua Thần phách hợp nhất.

Không ngờ ở Lĩnh Nam quận còn có ba cường giả Thiên Nhân cảnh, không biết còn người đang ẩn nấp hay không.

Trong một góc khuất, Tô Thần đổi một thân hắc bào.

Trường Hận trong cung Mai Huyền Sương cũng nhận được tin tức.

“Thanh Long tự vừa mới trấn áp Quỷ Sát phủ cùng Cực Nhạc lâu liền ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lô, đây là không muốn cho Kim Phong Tế Vũ Lô cơ hội phản ứng sao?”

“Mạnh thúc, người nói xem đêm nay có phải là cơ hội của chúng ta không?”

“Người nói chúng ta có cơ hội đạt được Kim Mai Bình hay không?”

Mai Huyền Sương nói.

“Chúng ta có thể hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

“Cùng nhau vây giết tam đại sát tăng Thanh Long Tự.”

“Gần đây ta tu hành một loại công pháp khác, người khác không thể nhìn ra thủ pháp xuất thủ của ta!”

“Với điều kiện như vậy, đàm phán với Kim Phong Tế Vũ Lâu xem bọn họ có nguyện ý nhường Kim Mai Bình hay không?”

Mạnh Thần Thông nói.

Người Thất hoàng tử phái ra đã thất bại.

“Nếu bọn họ động thủ với tam đại sát tăng Thanh Long Tự, đến lúc đó có thể sẽ bị Thanh Long Tự phản công, cho nên không thể đối kháng chính diện.”

“Cùng nhau vây giết thì chúng ta không nhất định có thể đạt được Kim Mai Bình, hơn nữa người âm thầm nhìn trộm không ít đâu.”

“Những người nhìn trộm cụ thể là ai, các người điều tra rõ ràng chưa?”

Mai Huyền Sương lo lắng nói.

“Người tới không nhiều lắm, chỉ có năm người, ta để ý nhất chính là Dao nô của Hàn Nguyệt giáo.”

Mạnh Thần Thông trầm giọng nói.

“Người nói hấn sẽ động thủ?”

“Sẽ động, Kim Phong Tế Vũ Lâu giết Lục Thiên Hành, Lục Thiên Hành và Dao Nô vẫn có chút quan hệ, hướng hồ

Kim Phong Tế Vũ Lâu không chút do dự giết chết Lục Thiên Hành, Hàn Nguyệt Giáo cũng muốn Kim Phong Tế Vũ Lâu trả giá thật lớn.”

“Với thủ đoạn của Đạo Nô, sao hắn có thể bỏ qua cơ hội chứ.”

“Hắn sẽ thừa cơ xuống tay với Kim Phong Tế Vũ Lâu, ta muốn lợi dụng điểm này đàm phán với Kim Phong Tế Vũ Lâu một chút.”

Mạnh Thần Thông nói.

“Vậy Mạnh thúc người tự an bài đi.”

Mai Huyền Sương nói.

Lúc này, bên trong phủ đệ Địch Thiên Vân.

Địch Thiên Vân vừa mới lên giường đã bị tiếng gõ cửa quấy rầy.

Hắn mặc quần áo đi ra khỏi phòng.

“Có chuyện gì?”

“Đại nhân, tam đại sát tăng Thanh Long tự hiện thân, đang hướng tới Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Người tới là một lão giả bộ dáng quản gia.

Nghe được lời lão giả nói, Địch Thiên Vân ngăn ra.

“Cẩn thận theo dõi động tĩnh bên kia, người tự mình đi điều tra, ta ở đại sảnh chờ tin tức của người.”

Địch Thiên Vân cũng không có ý định tự mình đi.

Hắn biết chuyện mà những người khác không biết.

Kim Mai Bình có thể làm cho người ta khôi phục thương thế, nhưng lại mang theo một cỗ ma tính, một khi bị ma tính khống chế sẽ có thể ra tay với bất kỳ ai.

Thực lực của hắn không ngăn được một chiêu của sát tăng.

Vẫn nên chỗ này chờ tin tức truyền đến cho thỏa đáng.

“Tuân lệnh!”

Quản gia nhanh chóng cáo từ rời đi.

Chỉ trong chốc lát Dịch Thiên Vân đã đi tới đại sảnh.

Vào đại sảnh, hắn chuẩn bị đốt đèn.

Thế nhưng đột nhiên có một bóng người xuất hiện ở cửa.

“Dịch đại nhân, ngài không cần thắp đèn!”

Trong lúc tiếng nói truyền tới thì có một ánh đao lóe lên, ánh đao dưới ánh trăng giống như một đạo thác nước màu bạc quét tới.

Đồng tử Dịch Thiên Vân đột nhiên co rụt lại, thân hình xoay chuyển vờ một vòng, một cỗ khí kinh từ trong lòng bàn tay hắn bộc phát nghênh đón ánh đao như thác nước kia.

Ầm!

Đao quang như thác nước trực tiếp bị khí kinh đánh tan.

Nhưng mà sau đó lại có một ánh đao mang theo mưa phùn xua tan khí kinh của hắn, chém về phía đầu.

Sắc mặt Dịch Thiên Vân biến đổi.

Hắn nâng tay phải, ống tay áo phồng lên bao lấy ánh đao.

Thân ảnh Dịch Thiên Vân nhảy về phía cửa sổ.

Trực tiếp phá tan cửa sổ ra ngoài sân rộng.

“Người đâu!”

Hắn khẽ quát một tiếng.

Một ít thị vệ nhanh chóng chạy tới.

Nhưng bóng người áo đen lại theo sát, đao quang giống như sóng nước nhộn nhạo kéo tới.

Những thị vệ xông vào nháy mắt bị đao khí của đối phương chặt đứt thân thể.

Thấy tình hình này, Địch Thiên Vân hoảng hốt.

Thực lực của người tới nằm ngoài dự liệu của hắn, vũ khí trong tay cũng không tầm thường.

Bản thân hắn trước mặt đối phương giống như con kiến hôi.

Mùi máu tươi tràn ngập trong sân.

“Ngươi là ai?”

Địch Thiên Vân nhìn người áo đen, nói.

Lúc nói chuyện, khí tức trên người hắn bắt đầu tăng vọt lên trực tiếp về phía người áo đen.

Hiện giờ hắn vẫn phải dựa vào chính mình.

Khí tức giống như sóng lớn áp tới, người áo đen ra tay chính là Tô Thần.

Dưới sự áp chế của khí tức Thần phách hợp nhất, khí tức từ trên người Tô Thần cũng bắt đầu bùng nổ.

Nhưng vẫn còn thiếu một chút.

Cảm giác được khí tức trên người Tô Thần.

Ánh mắt Địch Thiên Vân thay đổi, sau đó ánh mắt trở nên lạnh lùng, khóe miệng nhếch lên, nở một nụ cười miệt thị.

Đương nhiên trong lòng còn có thêm sự tức giận.

Thực lực đối phương còn chưa đạt tới Thần phách hợp nhất.

Thực lực như vậy căn bản không phải đối thủ của hắn, cho dù vũ khí trong tay đối phương không tầm thường cũng không làm gì được.

Hắn lại bị đối phương hù dọa.

Có lẽ bởi vì bản thân quá mức cẩn thận.

“Như thế nào, Địch đại nhân có lòng tin đối phó ta sao?”

Nhìn thấy Địch Thiên Vân tỏ vẻ khinh miệt, Tô Thần mở miệng nói.

“Giết người trước rồi xem người là ai!”

Địch Thiên Vân hừ lạnh một tiếng nói.

Bàn chân đạp mạnh xuống đất, cả người vọt về phía Tô Thần, bàn tay nắm thành quyền, trên nắm tay xuất hiện một cỗ khí kinh, khí kinh ngưng tụ thành hình con hổ.

“Bạch Hổ Liệt Ma!”

Ầm!

Quyền kinh cuồng bạo mang theo tiếng hổ gầm oanh kích Tô Thần.

Chương 315: Thượng Quan Kim Hồng tinh khí thần, Long phượng kim hoàn

....

Thân pháp và đao pháp của đối phương không tệ.

Cho nên hắn muốn dùng lực lượng trực tiếp áp chế đối phương.

Tô Thần thấy thế không do dự, lập tức quay đầu đi về phía tường vây.

Tránh được một quyền hung mãnh của Địch Thiên Vân.

“Đến rồi thì đừng hòng đi!”

Thấy thế, Địch Thiên Vân nở nụ cười dữ tợn.

Vừa rồi còn một bộ rất tự tin, nhưng bây giờ liền xoay người chạy trốn, sao Địch Thiên Vân có thể không hận.

Hắn cảm thấy mình bị đối thương trên chọc.

Không giết người này khó tiêu mối hận trong lòng.

Thân hình lập tức truy kích Tô Thần.

Nhưng mà trong khoảnh khắc hắn vừa mới xoay người bay lên thì Tô Thần vừa rơi xuống đất lại xoay người, chân đạp mạnh vào mặt đất.

Cả người bay lên sau đó chém ra một đao.

Đao như mưa phùn, nương theo ánh trăng lấp lánh.

Thân thể Địch Thiên Vân đang rơi xuống mặt đất, căn bản không ngờ đối phương lại xoay người công kích.

Trong lòng cả kinh, bàn tay tung một quyền xuống đất mượn lực bay lên, sau đó nhấc chân phải công kích Tô Thần.

Một luồng khí kinh màu bạc trong nháy mắt phủ kín chân phải hắn, nhìn qua giống như một bàn chân kim loại.

Ầm!

Khí kinh va chạm với ánh đao nhấc lên một trận cuồng phong.

Sau đó thân thể trực tiếp bắn ngược về sau.

Tô Thần cũng bị khí kinh chấn lui.

Chân vừa chạm đất, chớp mắt thân thể lại như quỷ hồn xuất hiện trước mặt Địch Thiên Vân.

“Tiếp một đao!”

Tô Thần lại xuất đao, đao quang lưu chuyển, đao khí giống như gợn sóng nhanh chóng khuếch tán, nhưng ở thời điểm cuối cùng lại hội tụ thành một mảnh đao quang.

Địch Thiên Vân cũng ra quyền, khí kinh tăng vọt, đánh nát đao khí của Tô Thần.

Nhưng lúc này Tế Vũ đao trong tay Tô Thần lại biến mất không thấy.

Hai cánh tay trái phải của hắn đồng thời ra quyền, Thiên Sương quyền kinh tuôn trào, nắm tay mang theo một cỗ hàn băng chi khí oanh về phía đối phương.

Chút hàn khí này không làm gì được ta!

Địch Thiên Vân hừ lạnh một tiếng.

Hắn cũng tung quyền ngăn cản nắm tay Tô Thần.

Nắm tay phải của Tô Thần va chạm với nắm tay của đối phương trước.

Quyền phải va chạm với đối phương.

Hàn khí bị khí kinh của đối phương chấn vỡ.

Sau đó nắm tay trái đến.

Địch Thiên Vân hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý hàn khí trên nắm tay Tô Thần.

Nhưng khi nắm tay của của hắn va chạm với nắm tay trái của Tô Thần.

Một cỗ hàn khí khổng lồ từ cánh tay trái trào ra, trực tiếp đóng băng khí kinh của hắn, sau đó đóng băng cánh tay.

Cánh tay phải của Tô Thần cũng không phải là cánh tay Kỳ lân.

Cánh tay kỳ lân phối hợp với Thiên Sương Quyền, cho dù là võ giả Thần phách hợp nhất cũng sẽ bị đông cứng.

Hàn khí thấu xương từ trong cánh tay tràn vào tâm mạch khiến Địch Thiên Vân kinh hãi.

Hắn lập tức vận chuyển khí kinh ngăn cản, nhưng lúc này đao quang biến mất lúc trước lại xuất hiện.

Xi!

Đao quang lướt qua cổ.

Sau đó Tô Thần cấp tốc lui về phía sau nhìn chằm chằm đối phương.

Thân thể Địch Thiên Vân ngã trên mặt đất, cổ bị Tế Vũ đao cắt qua, không có khả năng sống sót.

Huống hồ Tô Thần đã nghe tiếng khen thưởng.

[Tự tay chém giết Địch Thiên Vân, Hữu bố chính sử Lĩnh Nam quận vương triều Đại Chu, thưởng một tấm thẻ rút thăm màu cam.]

Điều này làm cho Tô Thần có chút hưng phấn.

Khi sử dụng thẻ rút thăm màu cam, cho dù rút không được nhân vật thì cũng rút được vật phẩm có giá trị.

Hắn cực kỳ chờ mong.

Sau khi Tô Thần biến mất không bao lâu.

Đám thị vệ Địch phủ mới vọt tới chỗ chiến đấu, nhìn thấy thi thể Địch Thiên Vân nằm trên mặt đất, nhất thời kinh hô.

Có vài người âm thầm rời đi truyền tin ra ngoài.

Lúc này, ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Là tổ chức tình báo lớn nhất Lĩnh Nam quận bây giờ, tự nhiên biết được tam đại sát tăng xuất hiện.

Trong đại sảnh, Bạch Sâu Phi ngồi ngay ngắn, Nạp Lan Dung Yên đứng bên cạnh hắn, sắc mặt ngưng trọng.

Nhưng sắc mặt Thượng Quan Kim Hồng và Quan Thất ngồi bên cạnh thì vẫn bình tĩnh.

Ánh mắt hai người đều sắc bén.

Thượng Quan Kim Hồng bước vào Thiên Nhân cảnh, đạt được vũ khí Long Phượng Kim Hoàn, còn chưa từng xuất thủ qua.

Về phần bản thân Quan Thất được gọi là Chiến Thần.

Có thể thấy được năng lực chiến đấu của hắn mạnh đến mức nào.

Quan Thất ngồi trên ghế, dáng người khôi ngô, tràn đầy cơ bắp, thân khoác áo choàng màu đỏ, chỉ ngồi thôi mà đã khiến

cho bầu không khí trở nên áp lực.

“Báo!”

Lúc này có một bóng người từ bên ngoài tiến vào.

“Lâu chủ, mấy vị đại nhân, tam đại sát tăng tới gần nơi này, chỉ còn cách hai con phố.”

“Được, đã biết!”

Bạch Sâu Phi khoát tay.

“Còn một thời gian nữa thiếu các chủ mới đến, làm phiền Thượng Quan tiên bối và Quan Thất tiên bối.”

Bạch Sâu Phi nói với hai người.

“Không sao! Đến lúc đó ta đi gặp bọn họ trước, Quan Thất huynh, có thể chờ một chút!”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

Dù thực lực của Quan Thất ở Thiên Nhân tam nạn, nhưng lại cho hắn cảm giác cực mạnh.

Đây là cảm giác mà Cửu U Thần Quân căn bản không thể mang tới.

“Cũng được!”

Quan Thất gật đầu.

Quả thật thực lực của hắn mạnh hơn Thượng Quan Kim Hồng, cho dù Thượng Quan Kim Hồng có Long phượng kim hoàn cũng không phải là đối thủ của hắn.

Điểm này hắn tuyệt đối tự tin.

Tiên thiên phá thể vô hình kiếm khí của bản thân có thể phá cả Long phượng kim hoàn.

“Đến rồi!”

Sắc mặt Bạch Sầu Phi khẽ động, nói.

Còn cách hai con phố.

Nếu dựa theo tốc độ bình thường thì sẽ không nhanh như vậy.

Xem ra tốc độ của tam đại sát tăng rất nhanh.

“Ta và Thượng Quan tiên sinh đi gặp đối phương trước!”

Bạch Sầu bay lên nói.

Lúc này bên dưới Kim Phong Tế Vũ Lâu có ba bóng người xuất hiện.

“Đây là Kim Phong Tế Vũ Lâu, trước kia là địa bàn của Phong Đường!”

Nhìn Kim Phong Tế Vũ Lâu trước mặt, ba người bỏ áo choàng trên thân xuống.

Rất nhiều người đã biết là bọn họ cho nên cũng không cần phải che giấu nữa.

Trước mắt ba người, Bạch Sầu Phi, Thượng Quan Kim Hồng và Nạp Lan Dung Yên từ trong lâu đi ra.

Bạch Sầu Phi hiện thân khoát tay.

Đường phố chung quanh lập tức được treo thêm một loạt đèn lồng, đèn lồng chiếu rọi đường phố sáng tỏ.

Giống như Kim Phong Tế Vũ Lâu đang đặc biệt chờ đợi ba người này.

“Tam đại sát tăng Thanh Long tự, thiếu các chủ coi trọng Kim mai bình trong tay các người, ba vị giao ra Kim mai bình, có lẽ hôm nay có thể sống rồi đi.”

Bạch Sầu Phi nhìn ba người nói.

Ánh mắt trấn định, không hề e ngại tam đại sát tăng một chút nào.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu có chút cuồng ngạo nha!”

“Chẳng lẽ chỉ bằng một Thượng Quan Kim Hồng vừa bước vào Thiên Nhân cảnh mà muốn đối phó với Thanh Long tự tam đại sát tăng?”

Một số người nhìn thấy cảnh này mà cảm thấy khó hiểu.

Bọn họ cũng không tin Kim Phong Tế Vũ Lâu không biết thực lực của tam đại sát tăng.

“Tinh khí thần của Thượng Quan Kim Hồng không tầm thường!”

Lúc này, Tử Hàn Nguyệt, Đào Nô và Long Bà xuất hiện trên nóc lầu các xa xa.

Đào Nô nhìn Thượng Quan Kim Hồng nhú mày nói.

Nghe Đào nô nói, sắc mặt Tử Hàn Nguyệt ngưng trọng, mở miệng hỏi:

“Đào nô tiên bối, theo tin tức thu được thì Thượng Quan Kim Hồng vừa bước vào Thiên Nhân cảnh không lâu, chẳng lẽ hắn có chỗ đặc thù!”

“Từ khi tức thì đúng là vừa bước vào Thiên Nhân cảnh, nhưng không biết vì sao lại khiến ta cảm giác hắn không tầm thường, hoặc có thể nói là rất nguy hiểm.”

Đào nô trầm giọng nói.

“Cái gì!”

Nghe vậy, Tử Hàn Nguyệt kinh ngạc thốt lên.

“Vậy có thể đối phó với tam đại sát tăng Thanh Long Hội không?”

“Cần đánh qua mới biết được.”

Lúc Dao nô lúc nói chuyện, ánh mắt tập trung chú ý tình hình bên ngoài Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Trong khi họ đang nói chuyện.

Thượng Quan Kim Hồng đã bước ra, trong tay hắn xuất hiện một đôi kim hoàn.

Trên kim hoàn điêu khắc một rồng một phượng, rất là chân thật.

Chương 316: Kim hoàn chi uy, Kim mai bình cải tử hồi sinh

....

Thượng Quan Kim Hồng ra tay.

Chỉ có lời đồn bên ngoài nói hắn giết chết Huyền Chân hòa thượng, nhưng người nhìn thấy hắn ra tay lại không có mấy.

Cho nên một số người đều có thái độ hoài nghi đối với thực lực của Thượng Quan Kim Hồng.

Bất quá hôm nay Thượng Quan Kim Hồng xuất hiện.

Khí tức phát ra khiến bọn họ biết được đối phương có năng lực giết chết Huyền Chân hòa thượng.

Lúc này, Mai Huyền Sương và Mạnh Thần Thông cũng xuất hiện trong bóng tối.

“Khí thể trên người Thượng Quan Kim Hồng không thích hợp.

Có cảm giác như bản thân vô địch, sao khí thể này lại xuất hiện trên người một võ giả Thiên Nhân nhất nạn.”

Nhìn Thượng Quan Kim Hồng bước ra, trong mắt Mạnh Thần Thông có chút kinh ngạc.

Trước đó hắn đã điều tra thực lực của Thượng Quan Kim Hồng.

Thực lực bước vào Thiên Nhân Cảnh, thế nhưng khi đó cũng không có loại khí thể này.

Cuối cùng ánh mắt cũng rơi vào vũ khí trên tay Thượng Quan Kim Hồng.

Đồng tử đột nhiên co rút lại.

“Vũ khí này không đơn giản!”

Mạnh Thần Thông nhìn vũ khí mà lòng phát lạnh, có thể làm cho trong lòng hắn phát lạnh, nói rõ vũ khí trong tay Thượng Quan Kim Hồng tuyệt đối không phải phàm phẩm.

“Ta cảm giác vũ khí kia rất khủng bố!”

Mai Huyền Sương nói.

Nàng tu luyện cảm đạo, hoặc có thể nói là âm ba chi đạo, tinh thần đặc biệt nhạy bén, có thể cảm giác được một ít khí kinh đặc thù.

“Rất bất phàm, cũng không biết uy lực cụ thể như thế nào?”

“Thiên Nhai Các phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu rốt cuộc là thế lực phương nào, xuất hiện vào thời gian này là tốt hay xấu đây?”

Mạnh Thần Thông trầm nghĩ.

Lúc này, tuy rằng Thượng Quan Kim Hồng chỉ có tu vi Thiên Nhân nhất nạn nhưng lại chắn trước mặt ba tên sát tăng.

“Chẳng lẽ ngươi ý vào vũ khí trong tay, nghĩ rằng có thể bù đắp được chênh lệch giữa chúng ta sao?”

“Ba người chúng ta liên thủ, cả Cửu U Thần Quân đều bị chém giết!”

Độ Nguyên hòa thượng nhìn Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Thực lực các người mạnh hơn ta, nhưng ta biết, chỉ cần ta xuất hoàn, chắc chắn có thể giết một người trong các người.

“Cũng không biết, Kim mai bình kia có hiệu quả khởi tử hồi sinh hay không.”

Thượng Quan Kim Hồng nhìn đối phương nói.

“Có lẽ thể gian có bảo vật khởi tử hồi sinh, nhưng Kim Mai Bình lại không có năng lực như vậy.”

Độ Nguyên hòa thượng nói.

“Nghe được lời Độ Nguyên hòa thượng nói, một số người đang âm thầm quan sát khẽ nhướn mày.”

“Nếu không có công hiệu như vậy, vậy Độ Nguyên đại sư liền giao Kim Mai Bình cho Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta, như thế nào?”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Hừ! Ta rất muốn nhìn xem vũ khí trong tay ngươi có thể giết chết ta hay không.”

Độ Huyền hòa thượng mở miệng nói.

Lúc nói chuyện, thân thể lóe kim quang giống như phủ thêm một tầng khôi giáp.

Đây là công pháp luyện thể của Thanh Long tự, Phật Độ Kim Thân.

Àm!

Sau đó hắt tung ra một quyền.

Nếu bọn họ đã đến rồi vậy thì không thể bị đối phương hù dọa, nếu không sẽ trở thành trò cười, để cho Thanh Long tự cũng trở thành trò cười cho các thế lực.

Độ Hải hòa thượng bắt đầu vận chuyển khí kinh trong cơ thể, một cỗ khí kinh màu đen từ trên thân hắt bộc phát ra.

Giống như khói đen cuộn cuộn tuôn trào.

Ánh mắt hắn nhìn chăm chăm Thượng Quan Kim Hồng, muốn xem động tác của Thượng Quan Kim Hồng rồi mới ra tay.

Lúc này Thượng Quan Kim Hồng bắt đầu tập trung tinh thần, chậm rãi nâng tay phải lên.

Tuy rằng động tác của hắn có vẻ chậm chạp nhưng thật sự là rất nhanh, bởi vì hắn giơ tay lên trước khi năm đấm của Độ Huyền hòa thượng đến.

Ầm!

Không một chút do dự, song hoàn trong tay lập tức bắn ra.

Tốc độ cực nhanh, song hoàn ma sát với trong không khí, chỉ có thể nhìn thấy hai đạo lưu quang màu vàng hóa thành một long một phượng.

Bùm!

Hình thái long phượng va chạm với năm đấm, bộc phát ra ánh sáng rực rỡ.

Trong khoảnh khắc ánh sáng bùng lên, long phượng biến mất không thấy, chỉ còn hai vòng vàng.

Nhưng tốc độ của vòng vàng lại không thay đổi xuyên thấu qua khí kình, xệt qua cánh tay Độ Huyền hòa thượng trực tiếp xoắn tới cổ.

Kim hoàn thứ nhất trực tiếp đánh nát Phật độ kim thân.

Kim hoàn thứ hai thì oanh thẳng vào cổ Độ Huyền.

“Rắc rắc!”

Tiếng gãy lìa vang lên.

Lúc này Độ Nguyên hòa thượng vẫn không nhúc nhích, thân hình giống như quỷ mị xuất hiện bên cạnh Độ Huyền hòa thượng, trong tay có thêm một cái bình.

Một cỗ khí kinh từ trong tay hắn tràn vào cái bình.

Nhất thời cái bình thả ra một luồng hiện một luồng sinh mệnh lực rót vào trong thân thể Độ Huyền hòa thượng.

Cái cỗ vừa gãy khiến Độ Huyền chỉ còn một hơi, thế mà đang khôi phục một cách nhanh chóng.

Sau đó Độ Nguyên hòa thượng vỗ một chuông về phía kim hoàn đang quay về làm cho tốc độ quay về của Kim Hoàn biến hóa.

Độ Hải hòa thượng cũng ra tay, bàn tay vỗ mạnh, khí kinh giống như biển rộng tràn về phía Thượng Quan Kim Hồng.

Thượng Quan Kim Hồng biến sắc.

Nếu bản thân hắn không có Long Phượng Kim Hoàn gia trì, tuyệt đối không phải là đối thủ của Độ Hải hòa thượng.

Thân hình cấp tốc lui về phía sau.

Khi hắn lùi lại thì có một bóng người bước ra từ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Người này tản ra khí thế bá đạo bao phủ toàn trường.

Sau khi hắn xuất hiện liền đánh ra một quyền.

Mặc dù xuất hiện quyền sau nhưng lại có thể nhẹ nhàng ngăn cản một chiêu của Độ Hải hòa thượng.

“Tới Kim Phong Tế Vũ Lâu giương oai, chỉ có chết!”

Quan Thất cũng không nói nhảm, sau khi ngăn cản Độ Hải lại đánh ra một quyền.

Nắm tay mang theo vô hình kiếm khí, kiếm khí bộc phát trực tiếp xé rách khí kinh cuộn cuộn của Độ Hải rồi vọt thẳng tới Độ Hải hòa thượng.

Ầm!

Độ Hải không hề có cơ hội phản ứng.

Thân thể bị nắm tay đánh trúng.

Vô hình kiếm khí từ trong nắm tay tràn vào trong cơ thể Độ Hải.

Ngực Độ Hải hòa thượng bị đánh thủng một lỗ to.

Độ Nguyên vừa mới trợ giúp Độ Huyền hòa thượng kéo dài tính mệnh lập tức đi tới trước mặt Độ Hải hòa thượng.

Tiếp quán chú khí kinh, từ Kim mai bình có cỗ lực lượng tràn vào ngực Độ Hải hòa thượng.

Lỗ thủng do kiếm khí của Quan Thất xé ra bắt đầu nhanh chóng khôi phục.

Lúc này Tô Thần cũng đã chạy tới, nhìn thấy cảnh này, mắt mở to.

Kim Mai Bình thật sự không phải bảo vật bình thường, có thể nói là khởi tử hồi sinh rồi!

Không chỉ có Tô Thần mở to mắt.

Những người trong bóng tối đang quan chiến cũng mở to mắt, ánh mắt nhìn về phía Kim Mai Bình trở nên nóng bỏng.

Bảo vật như vậy ai mà không động tâm chứ.

Tuy rằng Tô Thần động tâm nhưng cũng chú ý tới biểu hiện của Độ Nguyên hòa thượng kia.

Đột nhiên ánh mắt hắn thay đổi, bởi vì giờ phút này trong mắt Độ Nguyên hòa thượng xuất hiện một sợi tơ màu đen.

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Kim mai bình mà bỏ qua sự biến hóa của Độ Nguyên hòa thượng.

Chỉ là sợi tơ màu đen kia biến mất rất nhanh.

Có lẽ không phải biến mất rất nhanh mà là ẩn sâu vào sâu trong mắt đối phương.

“Xem ra dùng Kim mai bình nhiều cũng không tốt! Đây là dấu hiệu nhập ma!”

Tô Thần thầm nghĩ trong lòng:

Sau khi kinh hãi vì công hiệu của Kim mai bình, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Quan Thất.

Tráng hán này đi ra từ Kim Phong Tế Vũ Lâu đi ra, vừa ra tay liền đánh Độ Hải hòa thượng gần chết.

Nếu như không nhờ Kim Mai Bình, có lẽ Độ Hải hòa thượng đã mất mạng.

“Ba người các ngươi cùng tiến lên, một đám yếu ớt!”

Quan Thất nhìn Độ Nguyên hòa thượng nói.

Lúc nói chuyện, trên người Quan Thất có từng luồng khí màu đen lưu chuyển, khí đen cực kỳ sắc bén.

Mọi người nhìn thấy những luồng khí màu đen cũng cảm thấy sợ hãi.

Chương 317: Quan Thất, phá thể vô hình kiếm khí, một trận chiến vô địch

....

Hô hô!

Bầu không khí trở nên áp lực vì khí lưu màu đen xuất hiện.

Một số người chịu không nổi áp lực, bắt đầu lui về phía sau.

Độ Nguyên, Độ Huyền, Độ Hải hội tụ lại cùng một chỗ, sắc mặt ngưng trọng nhìn chăm chăm Quan Thất.

“Các hạ là ai!”

Độ Nguyên hòa thượng ngưng trọng nhìn Quan Thất.

“Tại hạ Quan Thất đến từ Thiên Nhai các, hiện giờ tọa trấn Kim Phong Tế Vũ Lô chín quận phương bắc!”

Quan Thất mở miệng nói.

Lúc nói chuyện, trên người bộc phát ra một cỗ khí tức bá đạo tuyệt đối.

Quan Thất chính Thất Thánh Chủ của Mê Thiên Minh trong Luận anh hùng, là một người nắm giữ quyền thế nên khí thế phát ra rất mạnh.

“Quan Thất!”

Nghe Quan Thất nói, ba người Độ Nguyên hòa thượng nhướng mày.

Không nghĩ tới bên trong Kim Phong Tế Vũ Lô lại có cường giả như Quan Thất.

Ba người không khỏi nhìn nhau một cái.

Khí tức trên thân ba người biến hóa, biến thành một cỗ khí kinh duy nhất.

Khí kinh này bộc phát hình thành từng gợn sóng màu đen lưu chuyển bên ngoài cơ thể bọn họ.

Thời điểm lưu chuyển có khí kinh trong thiên địa tràn vào trong thân thể bọn họ.

Thiên nhân, thiên nhân có thể mượn lực lượng thiên địa.

Đương nhiên cỗ lực lượng mượn lấy còn phụ thuộc vào khả năng của bản thân.

Ba người mượn lực lượng trong thiên địa nên lực lượng trong cơ thể bắt đầu tăng vọt.

“Thanh Long Tự, Hắc Minh Hỗn Nguyên Công!”

“Không biết Quan Thất có thể sống sót khi ba người liên thủ hay không?”

Mạnh Thần Thông bên cạnh Mai Huyền Sương nói.

“Bọn họ không kiêng nể gì mượn lực lượng thiên địa như thế, là ý vào Kim mai bình sao?”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

Nàng không có hứng thú với sống chết của Quan Thất.

Nàng chỉ để ý Kim mai bình kia thôi.

“Hắn là vận dụng Kim mai bình có tác dụng phụ, chúng ta không thấy được mà thôi, nếu như bọn họ có thể không kiêng nể gì mà dùng, chúng ta vẫn nên rời Linh Nam quận sớm đi cho thỏa đáng.”

Mạnh Thần Thông nói.

“Tác dụng phụ!”

Ánh mắt Mai Huyền Sương nhìn về phía Độ Nguyên hòa thượng.

Người sử dụng Kim mai bình chính là Độ Nguyên hòa thượng, nếu như có tác dụng phụ, vậy sẽ tác động lên thân Độ Nguyên hòa thượng.

Nhưng nàng quan sát một lúc lại không phát hiện bất kỳ điểm khác thường nào.

“Nhìn kỹ, lần này bọn họ ra tay thì kinh mạch trong cơ thể sẽ đứt gãy, đến lúc đó tất nhiên phải sử dụng Kim mai bình!”

Mạnh Thần Thông nói:

Đao nô đứng trước mặt Tử Hàn Nguyệt, thần sắc bình tĩnh.

“Đao nô tiên bối, Quan Thất có thể ngăn cản bọn Độ Nguyên hòa thượng không?”

“Nếu như ngăn cản được thì có thể bức Độ Nguyên hòa thượng sử dụng Kim Mai Bình lần nữa!”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Độ Nguyên không thể sử dụng Kim Mai Bình, nếu sử dụng lần nữa tất nhiên phải là Độ Huyền hoặc Độ Hải!”

“Lại sử dụng Kim Mai Bình thì Độ Nguyên hòa thượng sẽ nhập ma, đến lúc đó không còn là chính mình nữa.”

Đao nô lạnh giọng nói.

Từ trong lời nói của hắn, có thể biết được hắn hiểu rõ Kim Mai Bình.

“Nhập ma sao?”

Ánh mắt Tử Hàn Nguyệt ngưng tụ.

Nàng lại nhìn về phía chiến trường.

Lúc này trên chiến trường.

Khi khí tức trên người đối phương tăng vọt.

Quan Thất dẫn đầu tấn công, thân hình trực tiếp lao tới.

Khí kinh không lồ giống như hồng thủy áp tới ba người.

“Cho dù các ngươi mượn lực lượng trong thiên địa thì thế nào, khí tức của bản thân ta có thể áp chế các ngươi.”

Ầm!

Ba người Độ Nguyên hòa thượng đồng thời đánh ra một quyền.

Ba cổ quyền kinh hội tụ cùng một chỗ va chạm với nắm tay của Quan Thất.

Bùm!

Hai cổ lực lượng va chạm tạo thành một cỗ phong bạo thổi quét cả khu vực.

Trong nháy mắt, Quan Thất Bàn nâng bàn tay lên, vô hình kiếm khí lập tức cắt đôi phong bạo, thân hình hấn nhanh chóng xuất hiện trước mặt Độ Nguyên hòa thượng.

Độ Nguyên Hòa là kẻ mạnh nhất trong ba người.

Quan Thất hấn muốn chiến với người mạnh nhất.

Ầm!

Một quyền mạnh mẽ nện thẳng vào mặt Độ Nguyên hòa thượng.

Lúc này hai người còn lại cũng công kích Quan Thất.

Quan Thất xuất quyền ngăn cản, hai tay Độ Nguyên hòa thượng kết ấn, Long hổ đại thủ ấn.

Sau đó hần vồ một chưởng, bên trong khí kinh xuất hiện hư ảnh long hổ, tràn ngập sát phạt chi khí.

Quan Thất một đôi ba, tuy rằng không rơi vào thế hạ phong nhưng hình như cũng không chiếm thượng phong.

Bốn người xen lẫn giằng co với nhau.

Ba người Độ Nguyên hòa thượng liên thủ trôi chảy, Quan Thất vừa tìm được khe hở thì người còn lại lập tức bổ sung.

Chiến đấu kịch liệt dị thường.

“Quan Thất đang thăm dò bọn họ sao?”

Nhìn tình hình chiến đấu, Tô Thần trầm nghĩ.

Phá thể vô hình kiếm khí của Quan Thất có thể xuất hiện từ mọi vị trí trên cơ thể.

Đúng lúc Tô Thần suy nghĩ thì Quan Thất Nhất tung một quyền ngăn cản Độ Hải hòa thượng, khi ngăn cản Độ Hải hòa thượng rồi hần lại trở tay tung một quyền hướng về phía Độ Huyền hòa thượng.

Độ Nguyên hòa thượng lập tức hỗ trợ.

Nhưng đúng lúc này từ hai lông mày Quan Thất lại có hai cổ kiếm khí sắc bén bắn ra.

Trực tiếp đâm thủng mắt Độ Huyền hòa thượng.

“Không!”

Độ Huyền hòa thượng kêu la thảm thiết che mắt lui về phía xa xa.

Lúc này Độ Nguyên hòa thượng muốn trợ giúp Độ Huyền hòa thượng.

Nhưng công kích của Quan Thất cũng đã tới.

Hắn cũng sẽ không cho đối phương cơ hội cứu trợ Độ Huyền hòa thượng.

Thượng Quan Kim Hồng cũng ra tay, kim hoàn lập tức bay ra.

Độ Huyền hòa thượng đã bị đâm mù hai mắt, dùng lỗ tai nghe được âm thanh kim hoàn ma sát với không khí nhưng mà không thể tránh thoát.

Cổ lại bị đánh gãy.

Răng rắc!

Lần này không có sự trợ giúp của Kim Mai Bình, Độ Huyền hòa thượng không thể đứng lên nữa.

Bởi vì hắn đã không còn hơi thở.

Lúc này Quan Thất lại lui về phía sau, không ra tiếp tục ra tay đối phó Độ Huyền và Độ Nguyên.

Hắn muốn nhìn xem lần này Kim Mai Bình còn có thể cứu giúp Độ Huyền hay không.

Độ Nguyên hòa thượng nhanh chóng đi tới trước mặt Độ Huyền, điều tra tình huống của Độ Huyền hòa thượng.

Sắc mặt đại biến, lập tức dùng ánh mắt dữ tợn nhìn về Quan Thất.

“Quan Thất, ta muốn ngươi chết!”

Độ Nguyên hòa thượng gầm nhẹ.

Trong lúc hắn gầm gừ thì trong mắt lại có vài sợi tơ màu đen hiện lên, tơ đen dần dần muốn bao trùm ánh mắt của hắn.

“Su huynh!”

Độ Hải ở bên cạnh hắn lập tức quát một tiếng.

Tiếng rống như sư tử gầm.

Tơ đen trong mắt Độ Nguyên hòa thượng bắt đầu rút đi.

“Quan Thất, hôm nay chúng ta nhất định phải giết ngươi!”

Độ Nguyên hòa thượng gầm nhẹ.

“Giết ta, ba người các ngươi liên thủ cũng không phải là đối thủ của ta, chỉ còn hai người các ngươi làm sao giết đây?”

“Vừa rồi ngươi muốn nhập ma sao?”

“Ta rất muốn xem thực lực của ngươi sau khi nhập ma, nói thật là hiện tại các ngươi đã không còn giá trị.”

“Ta đã thăm dò năng lực của Kim Mai Bình xong, cũng nên tiễn các ngươi lên đường!”

“Hy vọng thiếu các chủ thích Kim mai bình này!”

Quan Thất mở miệng nói.

Nghe được lời Quan Thất nói, người quan chiến ngẩn ra, sau đó bắt đầu tò mò thiếu các chủ trong miệng hắn là ai.

“Quan Thất đang giúp ta dương danh sao?”

Trong bóng tối, Tô Thần không khỏi trầm nghĩ.

Danh tiếng trong giang hồ luôn luôn hữu ích.

Thanh danh tốt, được gọi là đại hiệp, người người kính ngưỡng.

Có tiếng xấu thì người người kiêng kỵ.

“Giết!”

Trong lúc mọi người đang suy đoán.

Quan Thất tiếp tục tay, phá thể vô hình kiếm khí hoàn toàn triển khai, chung quanh tràn ngập kiếm khí.

Kiếm khí vô cùng sắc bén, có thể đâm thủng hết thấy bao phủ hai người Độ Nguyên và Độ Hải.

Đã thăm dò xong, không cần lưu hai người này lại làm gì.

Độ Nguyên và Độ Hải bị kiếm khí bao phủ mà kinh hãi.

Bọn họ muốn thoát khỏi.

Trong mắt Độ Nguyên hòa thượng lại có tơ đen xuất hiện, nhưng tơ đen lưu chuyển rất chậm.

Xuy xuy xuy!

Trên thân hai người bắt đầu xuất hiện vết thương.

Muốn ngăn cản nhưng khí kinh lại bị vô hình kiếm khí cắt nát.

Bành bành!

Vô hình kiếm khí phá thể mà vào, thân thể cả hai trực tiếp ngã ra mặt đất, máu tươi từ trong thân thể bắt đầu chảy ra.

Mà Kim mai bình rơi khỏi người Độ Nguyên hòa thượng.

Quan Thất chậm rãi đi tới trước Kim mai bình rồi nhặt lấy.

“Ta còn tưởng rằng có người không sợ chết, sẽ tới cướp đây?”

Quan Thất hướng về phía bóng tối hừ lạnh một tiếng sau đó nhét Kim mai bình vào trong ngực.

Chương 318: Kim mai bình, ma khí, Thiên Ma Thiên Ấn Pháp

....

Bóng đêm cực kỳ yên tĩnh.

Không ai dám ra tay.

Bọn họ không có lòng tin cướp đoạt Kim mai bình từ trong tay Quan Thất cho nên không ra tay.

“Đi thôi!”

Trong bóng tối, Dao nô nói với Tử Hàn Nguyệt bên cạnh.

Quan Thất giết người xong khí tức trên thân không hề suy yếu chút nào, hẳn không có nắm chắc chiến thắng Quan Thất, cũng không muốn trở thành áo cưới của người khác.

Cho nên chỉ có thể rời đi.

Về phần những người khác, hẳn không cho rằng có người có thể cướp được Kim mai bình từ trong tay Quan Thất.

Đương nhiên hẳn còn hy vọng Quan Thất sử dụng Kim mai bình.

Kim mai bình còn có một cái tên khác là Ma bình.

Sử dụng càng nhiều thì sẽ bị ma tính ăn mòn càng sâu.

Phật môn tu hành Phật pháp có thể áp chế chút ma tính.

Đây cũng là nguyên nhân ba người Độ Nguyên dám dùng nhiều lần như vậy.

Bất quá từ biểu hiện lúc trước của Độ Nguyên hòa thượng thì hẳn cũng muốn nhập ma.

Đao nô của Hàn Nguyệt Giáo rời đi, không hề dây dưa dài dòng.

Ở một chỗ khác.

“Không nghĩ tới Quan Thất lại mạnh như vậy.”

Mạnh Thần Thông nhìn Quan Thất đứng trên đường phố, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Lúc trước hẳn điều tra Kim Phong Tế Vũ Lâu, cảm giác được khí tức Quan Thất ở Thiên Nhân tam nạn, cảnh giới giống như hẳn cho nên không để ý lắm.

Nhưng hôm nay khi Quan Thất ra tay thể hiện ra khí thế để cho hẳn biết mình không thể địch nổi.

Lúc trước hẳn còn muốn ra tay hỗ trợ ngăn cản một người.

Không nghĩ tới căn bản cũng không cần ra tay.

“Mạnh thúc, chúng ta có cần gặp mặt một chút không?”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

“Không cần đâu, tránh cho đối phương hiểu lầm mà ra tay với chúng ta.”

Mạnh Thần Thông nói xong mang theo Mai Huyền Sương rời đi.

Những người khác cũng nhao nhao rút lui.

Bên ngoài Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nạp Lan Dung Yên đứng bên cạnh Bạch Sâu Phi mà kinh hãi xen lẫn vui mừng.

Nàng không nghĩ tới thực lực của Quan Thất lại mạnh như thế.

“Chú ý tình hình Thanh Long Tự, còn có tin tức tam đại sát tăng chết trong tay người Kim Phong Tế Vũ Lô chúng ta.”

Bạch Sâu Phi nói.

Tam đại sát tăng chết trước Kim Phong Tế Vũ Lô.

Ngày mai tin tức này sẽ truyền khắp Lĩnh Nam quận, còn có tám quận phương bắc còn lại.

Thanh Long Tự cũng sẽ nhận được tin tức.

Nhất định sẽ nhằm vào Kim Phong Tế Vũ Lô, cho nên nhất định phải nắm giữ tin tức rõ ràng.

“Tuân lệnh!”

Nạp Lan Dung Yên nhanh chóng rời đi, nàng cần bố trí nhân thủ chú ý hướng đi của Thanh Long Tự và các thế lực phụ thuộc.

Đương nhiên các thế lực khác cũng sẽ chú ý.

Quan Thất nhìn thoáng qua một chỗ tối.

Ba bóng người ở chỗ đó nhanh chóng biến mất.

Sau đó mọi người trở vào trong lâu.

Lúc này Tô Thần từ một chỗ khác tiến vào Kim Phong Tế Vũ Lô.

Trong đại sảnh, ba người vừa mới bước vào đã thấy bóng Tô Thần xuất hiện trong đại sảnh.

“Bái kiến chủ thượng!”

Ba người hành lễ với Tô Thần.

Tô Thần đội đầu lạp gật gật đầu.

“Chủ thượng, đây là Kim Mai Bình!”

Quan Thất đưa Kim mai bình cho Tô Thần.

Tô Thần nhận lấy Kim mai bình, tâm tình có chút kích động.

Tô Thần không để ý tới Kim Mai Bình nhiều, hẳn để ý chính là khi tiếp xúc với bảo vật này hẳn có thể không kích phát khen thưởng không.

【 Phát hiện bảo vật Linh cấp thượng phẩm bị tổn hại, ban thưởng hai tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam, bình này đã bị tổn hại, sử dụng một đoạn thời gian cần hấp thu tinh hoa nhật nguyệt tiến hành khôi phục.

Trong bình có ma khí mỏng manh do Thiên Ma lưu lại, có thể ảnh hưởng thần hồn, khiến võ giả nhập m】

Một loạt tin tức hiện lên trong đầu Tô Thần.

Hai tấm thẻ rút thưởng màu cam, còn có Ma bình là bảo vật Linh cấp thượng phẩm bị tổn hại.

Tô Thần đã biết được không ít kiến thức.

Đối với đẳng cấp vũ khí, hiện tại Tô Thần biết có vũ khí bình thường, vũ khí Khí cấp, sau đó hẳn là Linh cấp.

Ma bình là Linh cấp thượng phẩm, vậy có thể còn trung phẩm và hạ phẩm.

Nhưng ma khí bên trong Ma bình lại có thể ảnh hưởng đến thần hồn, khiến người ta nhập ma, đây không phải là thứ tốt.

Nhưng mà không biết làm như thế nào mới có thể tinh lọc loại ma khí này.

Tô Thần trầm giọng nói.

Đột nhiên, lòng hắn khẽ động.

Thiên Ma, ma khí...

Lúc trước hắn đạt được Ma môn mật quyển Thiên Ma Thiên Ấn Pháp nhưng vẫn không thể tu hành.

Không biết có thể lợi dụng ma khí Thiên ma tu hành Thiên Ma Thiên Ấn Pháp hay không.

Xem xét lại Thiên Ma Thiên Ấn Pháp.

Lúc này có một tin tức hiện lên trong đầu hắn.

[Hấp thu ma khí bên trong Ma bình có thể luyện thành Thiên Ma Thiên Ấn Pháp!]

“Chuyện này...”

Trên mặt Tô Thần lộ sự vui mừng.

Hắn không nghĩ tới lại có gợi ý như vậy.

Điều này đại biểu hắn có thể tu hành Ma môn mật quyển Thiên Ma Thiên Ấn Pháp.

“Ta mang Kim Mai Bình này đi trước, chúng ta đã giết tam đại sát tăng của Thanh Long Tự, cần chú ý chặt chẽ đến Thanh Long Tự!”

“Còn có Văn Dật Phàm, Quan tiên sinh có thể đi bái phỏng đối phương một chút.”

“Dám lợi dụng Kim Phong Tế Vũ Lô chúng ta, làm sao có thể không phải trả giá chứ.”

“Văn Dật Phàm này có khả năng chấp chương chín quận phương bắc nên còn có chút tác dụng.”

Tô Thần nói.

“Chủ thượng, ta đã phân phó Nạp Lan Dung Yên chú ý, chỉ là sau lần này Kim Phong Tế Vũ Lô chúng ta có thể sẽ đứng ở tuyến đầu đối kháng Thanh Long Tự!”

“Từ tư liệu về Thanh Long Tự, ta suy tính được bên đối phương có thể có cường giả Thiên Nhân cử nạn.”

Bạch Sâu Phi trầm giọng nói.

“Thiên Nhân cứu nạn!”

Tô Thần khẽ cau mày.

Bên bọn họ không có cường giả Thiên Nhân cứu nạn.

“Gặp mặt Văn Dật Phàm trước rồi tại tìm Hách Liên Tiểu Yêu, nếu bọn hắn muốn động thủ với Thanh Long tự, không thể không biết thực lực của Thanh Long tự.”

“Nhất định sẽ có người kiểm chế cao thủ Thiên Nhân cứu nạn bên Thanh Long Tự.”

“Nhìn xem có thể tìm hiểu được tình huống từ bọn họ hay không?”

Tô Thần nói.

“Tuân lệnh!”

Bạch Sầu Phi lĩnh mệnh.

Tô Thần xoay người rời khỏi hóa thành một bóng đen biến mất trong bóng đêm.

Trở lại khách điểm.

Tô Thần bắt đầu chuẩn bị lợi dụng ma khí trong Kim mai bình tu luyện Thiên Ma Thiên Ấn Pháp.

Thiên Ma Thiên Ấn Pháp là một phần mật quyền, mật quyền không có văn tự, chỉ có một bức tranh.

Một tên hòa thượng mặc áo cà sa màu đen đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, trong lòng bàn tay kết một vài thủ ấn quái dị.

Ở chung quanh hắn có mấy nữ tử mặc váy dài màu đen lơ lửng.

Khi Tô Thần mở mật quyền ra, trên mật quyền không có biến hóa.

Nhưng lúc Tô Thần khởi động Kim mai bình.

Một tia ma khí từ trong Kim mai bình chảy ra, muốn tiến vào trong thân hồn của Tô Thần.

Nhưng lại bị mật quyền trực tiếp hấp thu.

Nhất thời có một tia sáng từ mật quyền bắn vào trong đầu Tô Thần.

Trong nháy mắt, Tô Thần như tiến vào một không gian khác.

Hơn nữa xung quanh có thiên âm vang lên.

Theo thiên âm vang lên, cảnh tượng trên Thiên ma trên mật quyền xuất hiện.

Tô Thần ổn định tâm thần, bắt chước tư thế ngồi xếp bằng của hòa thượng kia.

Bàn tay cũng kết ấn tương tự, nhất thời một đạo thiên ấn màu đen xuất hiện trong bàn tay hắn.

Thiên ấn xuất hiện, Tô Thần như được thể hồ quán đỉnh, bắt đầu nhập định.

Những nữ tử đang trôi nổi bắt đầu nhảy múa, từng luồng ma khí tràn vào trong cơ thể Tô Thần.

Ma khí tiến vào trong cơ thể Tô Thần nhanh chóng ngưng tụ thành thiên ấn, trợ giúp Tô Thần tu hành Thiên Ma Thiên Ấn Pháp.

Chương 319: Song kỳ kiếm khách, chỉ cần tin phục

....

Tô Thần bình tĩnh nhập định, tu hành Thiên Ma Thiên Ấn Pháp.

Nhưng người ở những nơi khác lại không bình tĩnh.

Rất nhiều người biết chuyện tam đại sát tăng vào thành.

Phủ Quận thủ, Văn Dật Phàm và Lục Trâm đang ở bên trong thư phòng.

Văn Dật Phàm là người khởi xướng sự kiện, hẳn đương nhiên quan tâm tình huống của tam đại sát tăng.

Hiện giờ tam đại sát tăng lại bị Quan Thất của Kim Phong Tế Vũ Lôu nghiền ép chém giết, Kim Mai Bình còn rơi vào tay Quan Thất.

“Không nghĩ tới Thiên Nhai Các đã sớm phái người đến trấn giữ!”

“Lần này ta tính toán có chút sai lầm, còn tưởng rằng Kim Phong Tế Vũ Lôu không vững đây?”

Văn Dật Phàm trầm giọng nói.

“Hôm nay Kim Phong Tế Vũ Lôu không chỉ có đứng vững, còn giết chết tam đại sát tăng, như vậy ép khí tràng của Thanh Long tự một chút!”

“Nhưng như vậy bọn họ cũng trở thành một thế lực chủ lực đối kháng Thanh Long Tự.”

“Văn huynh, có thời gian nên tiếp xúc một chút!”

Lục Trầm đối diện hấn mở miệng nói.

“Cho dù ta không đi gặp bọn họ, bọn họ cũng sẽ tới gặp ta!”

Văn Dật Phàm trầm giọng nói.

Hấn là người phát ra tin tức.

Kim Phong Tế Vũ Lâu có thực lực làm sao có thể bỏ qua chứ?

“Thông tri Hách Liên Tiểu Yêu trở về.”

“Tiểu tử này ý thức nguy cơ có chút mạnh! Sau khi ta đi ra ngoài liền vội vàng rời đi.”

“Đề cho hấn trở về tiếp tục tiếp xúc với Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Văn Dật Phàm nói.

“Chuyện Kim Phong Tế Vũ Lâu cứ buông lỏng trước, người cảm thấy cái chết của Địch Thiên Vân như thế nào, người cho rằng là ai động thủ!”

Lục Trầm nói sang chuyện khác.

“Hấn là Lý Duy an bài người ra tay.”

“Ta còn tưởng rằng Lý Duy không động thủ đây? Thì ra là chờ cơ hội.”

“Ta đã xem thường hấn!”

Văn Dật Phàm nói.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Kim Phong Tế Vũ Lâu và tam đại sát tăng, Lý Duy lại an bài người chém giết Địch Thiên Vân.

Khiến người ta không ngờ tới.

“Lý Duy có thể ngồi ở vị trí Tả bố chính sử nhiều năm như vậy, có thể là một kẻ đơn giản sao!”

“Bất quá, dù hắn không đơn giản thì lại như thế nào, thực lực của hắn nhiều nhất ở Thần phách hợp nhất cảnh, giết hắn dễ như trở bàn tay!”

“Có muốn ta thay người ra tay giết chết hắn không?”

Lục Trầm mở miệng nói.

“Giết hắn rất đơn giản, nhưng giết hắn có thể ta sẽ gặp nguy hiểm.”

“Lý Duy ở lại Lĩnh Nam quận là để cân bằng với ta!”

“Trước hết để cho hắn sống thêm một thời gian, chờ ta trở thành tổng đốc chín quận phương bắc giết hắn cũng không muộn.”

Văn Dật Phàm nói.

Bên này, Lý Duy đang ngồi trong thư phòng, một mình suy nghĩ.

Hôm nay Tô Thần nói giết chết Địch Thiên Vân, buổi tối hắn liền nhận được tin tức.

“Tô Thần không chỉ có thực lực, còn biết vận dụng thể, cũng không biết giết Địch Thiên Vân như thế nào, ngày mai phải cho người xem kỹ thi thể Địch Thiên Vân.”

Lý Duy trầm nghĩ trong lòng.

Hắn muốn từ thi thể Địch Thiên Vân phân tích ra thủ pháp giết người của Tô Thần.

Đương nhiên hiện giờ trong lòng hắn cũng bắt đầu coi trọng Tô Thần.

Có lẽ có thể hợp tác sâu hơn.

“Nhưng lần này tam đại sát tăng Thanh Long Tự chết ở Kim Phong Tế Vũ Lô, còn mất Kim Mai Bình, không biết Thanh Long Tự sẽ phản ứng như thế nào.”

Lý Duy thì thảo nói.

Đêm nay, rất nhiều người đều không ngủ.

Ngày hôm sau.

Tin tức tam đại sát tăng Thanh Long Tự chết trong tay Quan Thất của Kim Phong Tế Vũ Lô, Kim Mai Bình rơi vào tay Quan Thất trở thành đề tài nghị luận khắp nơi.

“Quan Thất của Kim Phong Tế Vũ Lô thật sự mạnh mẽ, một mình chém giết ba người, không có một chút khó khăn.”

“Chỉ sợ Quan Thất này là người mạnh nhất Lĩnh Nam quận chúng ta hiện tại.”

“Rốt cuộc Thiên Nhai Các phía sau Kim Phong Tế Vũ Lô là một thế lực ra sao, sao lại mạnh như vậy.”

Rất nhiều người xôn xao.

“Ai mà biết được, lúc trước Thiên Nhai Các chưa từng xuất hiện.

“Bất quá dù Quan Thất mạnh mẽ nhưng cũng không thể bảo vệ được Kim Mai Bình, đêm qua năng lực thần kỳ của Kim Mai Bình đã lộ rõ, bị đánh xuyên thấu cổ họng mà vẫn có thể cứu sống.”

“Nhất định sẽ có người tiến đến cướp đoạt.”

Một người nói.

“Lợi hại như vậy, sao một cái bình có thể có năng lực thần kỳ như vậy.”

Một số người khó hiểu nói.

“Ai mà biết, bất quá có lời đồn Kim mai bình này lọt ra từ trong bí tàng Đại Sở.”

“Không thể nào, có bảo vật như vậy sao Đại Sở còn diệt vong!”

Một số người không tin.

Trong khách điểm.

Tô Thần từ tỉnh lại từ trạng thái nhập định.

Hiện giờ hắn đã tu luyện thành công Thiên Ma Thiền Ấn.

Trong lòng bàn tay có một cỗ khí kinh màu đen bắt đầu lưu chuyển, khí kinh màu đen linh động giống như sợi tơ, sau đó tụ thành một ấn ký màu đen.

Ấn ký vừa xuất hiện liền có một cỗ khí kinh từ trong ấn ký tràn ra.

Tô Thần nắm chặt bàn tay, ấn ký biến mất không thấy.

Tuy rằng uy lực có chút cường hãn, nhưng tiêu hao hơi nhiều, phỏng chừng thi triển hai lần là khí kinh trong cơ thể hắn sẽ cạn.

Tô Thần cảm nhận khí kinh trong cơ thể mà khẽ cau mày.

Không thể dùng ấn pháp này như thủ đoạn thông thường.

Chỉ có thể làm sát chiêu.

Tô Thần thâm nghĩ trong lòng.

Bây giờ, với thực lực của hắn mà sử dụng Thiên Ma Thiền Ấn tuyệt đối có thể khiến cường giả Thần phách hợp nhất trọng thương.

Vẫn cần tiếp tục tu hành gia tăng thực lực!

Tô Thần xuống khỏi giường.

Hắn rửa mặt sửa soạn một chút liền ra khỏi phòng.

Trong đại sảnh, tiếng nghị luận bàn tán liên tục không dứt, khá náo nhiệt.

Tô Thần không để ý nhiều, gọi chút thức ăn.

Sau đó hắn trở về Sơn Hà Môn.

Lần này xuống núi hắn thu được lợi nhuận gấp bội.

Đạt được Kim Mai Bình, tu luyện thành Thiên Ma Thiên Ấn Pháp, chiếm được khế đất tửu lâu và tiền trang từ Lý Duy, còn nhận được hai tấm thẻ rút thưởng màu cam.

Thu hoạch cực kỳ to lớn nha.

Còn sản nghiệp của Địch Thiên Vân thì chờ bên Lý Duy tiếp nhận xong hắn lại hỏi tới.

Trong Sơn Hà Môn.

Thôi Vũ Hổ đã trở về, bên cạnh hắn còn có hai người, là hai nam tử có đeo trường kiếm.

Hai người này tản ra khí tức cực kỳ sắc bén.

“Hai vị đại trưởng giáo trở về, xin các người thu liễm khí tức bản thân một chút.”

“Phải tôn kính trưởng giáo.”

Thôi Vũ Hổ mở miệng nói.

Hai người nhìn nhau một cái, trong ánh mắt mang theo một tia chua xót.

Còn có chút phần hận khi nhìn về phía Thôi Vũ Hổ.

Tên này chính là một tên điên.

Cũng không biết làm sao mà biết nơi hai người bọn họ sinh ra, hơn nữa còn điều tra được không ít tin tức về bọn họ.

Dùng toàn bộ thôn trang uy hiếp bọn họ gia nhập Sơn Hà Môn.

Hai người cũng biết chương giáo Sơn Hà Môn.

Là một người rất trẻ tuổi, vừa mới chấp chương Sơn Hà Môn không lâu.

Người như vậy căn bản không thể sinh tồn ở Lĩnh Nam quận hiện giờ.

Khi bọn họ đang suy nghĩ thì Tô Thần bước vào trong đại điện

”Tham kiến chương giáo!”

Thôi Vũ Hồ thấy Tô Thần lập tức bái kiến.

Tô Thần nhìn về phía Thôi Vũ Hồ, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Thôi Vũ Hồ này đã cống hiến cho hắn hai tấm thẻ rút thưởng màu cam.

Không thể bỏ qua công lao.

Sau đó ánh mắt quét qua hai người khác đang đứng trong đại sảnh.

“Còn không đến bái kiến chương giáo!”

Thôi Vũ Hồ thấy hai người không hành lễ, sắc mặt trở nên lạnh lùng.

Hai người lập tức bái kiến Tô Thần.

“Chương giáo, Khâu Hận Thanh không gia nhập đã bị ta chém giết, hai người này quyết định gia nhập Sơn Hà Môn chúng ta!”

Thôi Vũ Hồ sau đó mở miệng nói.

“Song Kỳ kiếm khách!”

Tô Thần nhìn về phía hai người, đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí kinh không lồ và huyết khí ngút trời áp tới.

Tuy rằng không biết Thôi Vũ Hổ làm như thế nào để cho hai người này gia nhập, nhưng hai người này có vẻ không phục lắm.

Trong Sơn Hà Môn này, chỉ cho phép kẻ tin phục hắn tồn tại.

Chương 320: Ngũ Độc Đồng Tử

....

Trong điện.

Song Kỳ kiếm khách cảm nhận được khí kinh Tô Thần phát ra, sắc mặt lập tức biến đổi.

Quanh thân bọn hắn có một cỗ kiếm khí sắc bén xuất hiện, muốn xé mở khí kinh của Tô Thần.

Nhưng kiếm khí bọn họ bộc phát ra giống như rơi vào đầm lầy, vùng vẫy không có một chút tác dụng gì.

“Song Kỳ kiếm khách, huynh đệ Tào gia, xuất ra toàn lực của các người đi, để cho ta xem Song Kỳ kiếm khách các người có gì đặc biệt.”

“Tuy rằng các người được mời chào nhưng thực lực quá kém cũng không thể làm việc dưới tay bọn tọạ.”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Mục đích hắn mời chào những người này là làm nền cho nhân vật của hắn xuất hiện.

Cho nên sau đó có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nghe được lời nói của Tô Thần, hai người nhìn nhau một cái.

Trường kiếm đeo phía sau lưng nháy mắt ra khỏi vỏ rơi vào trong tay bọn họ, một người tay trái, một người tay phải, có

cảm giác như bỏ sung cho nhau.

“Vậy thì đắc tội rồi.”

Tào Đại lên tiếng, hai người lập tức công kích Tô Thần.

Bàn tay Tô Thần nắm thành quyền, song quyền đánh ra, nắm tay va chạm với trường kiếm đâm tới.

Keng keng!

Tiếng kim thiết giao nhau vang lên.

Cánh tay cứng rắn như sắt!

Nhìn thấy cảnh này, huynh đệ Tào gia biến sắc.

Đột nhiên bọn họ gia tăng tốc độ xuất kiếm, hơn nữa kiếm pháp hai người bắt đầu biến hóa.

Phương hướng ra tay trở nên quỷ dị xảo trá.

Song Kỳ kiếm khách tu luyện theo con đường kiếm chiêu quỷ dị.

Kiếm chiêu biến hóa khó nắm bắt, tốc độ nhanh chóng, bọn họ muốn xoay chuyển cục diện bất lợi này.

Trong lúc kiếm chiêu của bọn họ biến hóa.

Quanh thân Tô Thần có một cỗ khí kinh xuất hiện, cả người giống như hóa thành kim thiết.

Lúc kiếm của đối phương chạm vào người hắn, vẫn không thể đâm thủng phòng ngự của Tô Thần.

Cả hai không mong đợi điều này.

“Thực lực của các người có chút làm ta thất vọng, xem ra không có xuất ra bản lĩnh.”

“Để ta cho các người thêm một ít áp lực, Kim Cương Liệt Ma.”

Bùm!

Khí tức trên người Tô Thần bắt đầu tăng vọt, một cỗ khí kinh cuồng bạo mãnh liệt bùng nổ.

Sau đó hắn nhắc chân đạp mạnh xuống sàn, sàn gạch nháy mắt nứt nua, thân thể trực tiếp bắn về phía hai người.

Bàn tay tung quyền!

Hai người thấy thế vội vàng ngăn cản.

Ầm!

Song kiếm bộc phát khí kinh nhưng vẫn bị một quyền của Tô Thần đánh lui.

Hai người bị chấn lui nhanh chóng ổn định thân hình, cơ thể phát ra một cỗ kiếm khí vô cùng sắc bén.

“Nếu chưong giáo muốn xem bản lĩnh thật sự của chúng ta, như vậy chúng ta sẽ để chưong giáo xem thử!”

Huynh đệ Tào gia bị đánh ra lửa, trực tiếp vận dụng sát chiêu của mình.

Bùm!

Khí kinh trên thân hai người bộc phát, thực lực Luyện Phách đỉnh phong khai hỏa.

Khí kinh tăng vọt khuếch tán ra bốn phía, hơn nữa bên trong khí kinh còn có kiếm khí sắc bén xen lẫn.

Nhất thời, Tô Thần cảm nhận được cảnh giới bị áp chế.

Hắn phải áp chế một chút, nếu không áp chế thực lực mà đánh làm sao có thể khiến bọn họ tâm phục khẩu phục.

Cảm nhận được kiếm khí kinh người, Tô Thần trầm nghĩ.

Thân thể hắn tiếp tục vọt thẳng về phía hai người.

Hiện tại hắn đang thể hiện lực lượng thân thể, hắn cũng muốn dùng lực lượng thân thể, dùng cách thức thô bạo, đánh phục hai người này.

“Kim Cương Chấn Thiên.”

Thân thể Tô Thần bắt đầu biến hóa, thân thể to thêm một vòng, chân lại đạp mạnh bắn tới, hai tay vỗ hai chuông.

Bàn tay đánh ra giống như cối xay khổng lồ mang theo lực lượng cường đại hướng về hai tên kiếm khách.

Thôi Vũ Hổ cảm nhận được lực lượng Tô Thần phát ra, ánh mắt lóe sáng.

“Lực lượng của chuông giáo lại khủng bố như thế!”

Thôi Vũ Hổ thán phục lắm lắm.

Àm!

Lúc này huynh đệ Tào gia cũng xuất kiếm.

Trong phút chốc song chuông va chạm với song kiếm.

Hai cỗ khí kinh khủng bố nháy mắt bộc phát ra.

Không khí va chạm với luồng khí phát ra âm thanh như thủy triều cuộn cuộn.

Tô Thần lui về phía sau vài bước, bàn chân chạm vào sàn điện tạo ra vài cái hố.

Hơn nữa còn khiến cho cả đại điện chấn động.

Còn huynh đệ Tào gia huynh đệ thì bị chấn bay ngược ra ngoài.

Kiểm khí của bọn họ sắc bén nhưng lại không phá được phòng ngự của Tô Thần.

Cho nên đối mặt với lực lượng thô bạo từ Tô Thần, bọn họ bị chấn bay va chạm vào vách tường.

Phốc!

Hai người phun ra một ngụm máu tươi, thân thể rơi xuống.

Trong cơ thể giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Điều này làm cho trong lòng bọn họ kinh hãi không thôi.

Lúc trước cả hai chương mắt Tô Thần.

Một kẻ mượn thể trở thành chương giáo Sơn Hà môn, ai mà phục.

Nhưng không nghĩ tới thực lực của đối phương lại mạnh như thế.

“Về sau hai người này sẽ do người quản lý!”

Tô Thần nói với Thôi Vũ Hổ:

Tuy rằng hắn không biết Thôi Vũ Hổ làm như thế nào để cho hai người này gia nhập Sơn Hà Môn, nhưng hắn rất hài lòng với kết quả này.

Thực lực Thôi Vũ Hổ hơi kém một chút.

Nếu có hai người này phụ trợ tất nhiên có thể làm được nhiều chuyện hơn.

“Đa tạ, chương giáo!”

Thôi Vũ Hổ trực tiếp quỳ xuống cảm tạ Tô Thần.

Tào gia huynh đệ đã đỡ nhau dậy cùng hướng Tô Thần hành lễ.

“Mang bọn họ đi xuống chữa thương.”

“Sơn Hà Môn ta vẫn cần lớn mạnh!”

Tô Thần mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Thôi Vũ Hổ mang theo hai người rời đi.

“Sàn điện còn phải tu sửa một lần nữa, không nghĩ tới ta quá thô bạo.”

Tô Thần nhìn mặt đất, không khỏi lẩm bầm.

Sau đó hắn xoay người bước ra khỏi chương giáo điện, trở về động phủ tu luyện, tiếp tục lấy Kim mai bình ra nghiên cứu.

[Đạt được Kim Mai Bình, hoàn thành nhiệm vụ, thưởng một tấm thẻ tiêu trừ tác dụng phụ.]

“A!”

Tô Thần cảm thấy sững sốt!

Hắn không nghĩ tới phần thưởng cho nhiệm vụ lại tới vào lúc này, hắn còn tưởng rằng mình vừa đạt được Kim Mai Bình là có thể nhận.

“Thẻ tiêu trừ tác dụng phụ, chỉ là gân gà, hắn là không có tác dụng gì.”

Trong lòng Tô Thần nghĩ.

Bây giờ hắn tu hành Thiên Ma Thiên Ấn Pháp, không hề bài xích ma khí bên trong Kim mai bình.

Cho nên có phần thưởng này đối với hắn không có bao nhiêu tác dụng.

Xem tin tức về tấm thẻ loại bỏ tác dụng phụ này.

Sau khi xem xong, ánh mắt Tô Thần sáng ngời.

Bởi vì không hắn có thể sử dụng thẻ này mà những người khác cũng có thể sử dụng.

Có thể cho Quan Thất dùng thẻ tiêu trừ tác dụng phụ.

Tô Thần suy nghĩ một hồi quyết định đưa thẻ này cho Quan Thất.

Ngoại giới đều biết Quan Thất đạt được Kim mai bình, nếu Quan Thất có Kim mai bình hỗ trợ, như vậy chiến lược còn có thể tăng lên không ít.

Một Quan Thất không sợ chết, nghĩ tới thôi đã thấy khủng bố rồi.

Còn hai tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam.

Tô Thần cũng không do dự mà trực tiếp rút ra.

Dù sao thẻ màu cam là cao nhất rồi, căn bản cũng không cần đắn đo.

【 Chúc mừng kí chủ thu được nhân vật Ngũ Độc Đồng Tử, thu được một tấm thẻ quán đầu 【 Liên Hoa Bảo Giám 】 】

“Cái này...”

Tô Thần mừng rỡ.

Ngũ Độc Đồng Tử chính là nhân vật trong tiểu thuyết Đa tình kiếm khách Vô Tình kiếm, võ công

Có thể nói công phu dùng độc của hắn đã đạt tới trình độ đăng phong tạo cực.

Chương 321: Hách Liên Tiểu Yêu lại xuất hiện, uy hiếp

....

Ngũ Độc Đồng Tử có thân hình thấp bé như hài đồng, lấy độc thành danh.

Có thể mượn hết thầy động thực vật làm môi giới sinh ra độc giết người, người trong võ lâm đều nghe tin đã sợ mất mật.

Tuyệt chiêu là “Cực Lạc Trùng” sử dụng bảy loại thần vật phối thành, không phải huyết nhục không ăn.

Trong quá trình truy sát Lý Tầm Hoan.

Chưa từng lộ diện cũng đã giết chết ba trăm chín mươi hai người.

Có một cảnh tượng vô cùng khủng bố đó là Tâm Mi đại sư và Điền Thất vì tránh trúng độc mà nhiều lần trao đổi thức ăn.

Kết quả người chung quanh đều không có chuyện gì, nhưng đến phiên bọn họ ăn vẫn trúng độc, có thể thấy được Ngũ Độc Đồng Tử dùng độc bí hiểm cỡ nào.

Tô Thần không nghĩ tới mình lại rút được tên này.

Còn có Liên Hoa Bảo Giám là do quái hiệp Vương Liên Hoa trong Võ Lâm Ngoại Sử dốc hết tâm huyết cả đời sáng tạo.

Chẳng những ghi chép tâm pháp võ công của hắn mà còn ghi lại thuật hạ độc, dịch dung thuật, Miêu nhân phóng cổ, nhiếp tâm thuật Ba Tư.

Tô Thần đã tinh thông dịch dung.

Hắn cảm thấy hứng thú với độc thuật, cổ thuật và nhiếp tâm thuật.

Đương nhiên Tô Thần vẫn phải xem cảnh giới của Ngũ Độc Đồng Tử.

Không có đạt tới Thiên Nhân Cảnh, chỉ mới Thần phách hợp nhất thôi.

Nhưng e rằng võ giả Thiên Nhân cảnh gặp phải Ngũ Độc Đồng Tử cũng có thể bị giết.

Tìm cơ hội triệu hoán Ngũ Độc Đồng Tử ra lưu lại bên người.

Ngũ Độc Đồng Tử có dáng người thấp bé giống như trẻ con, hoàn toàn có thể đi theo bên cạnh hắn.

Sau đó hắn bắt đầu dùng thẻ quán thâu Liên Hoa Bảo Giám.

Nhất thời trong đầu Tô Thần xuất hiện một bóng người, bóng người tiến hành truyền thụ tri thức cho hắn.

Chỉ một lần là Tô Thần đã hoàn toàn nhớ kỹ.

Giống như khắc sâu trong đầu vậy.

Một thời gian sau Tô Thần mở mắt ra.

“Thu hoạch tương đối lớn!”

Tô Thần đứng dậy đi ra khỏi động phủ.

Bây giờ tiết trời vào đông, trong không khí mang theo sự lạnh lẽo.

“Tam đại sát tăng bị giết, thanh thế mà Thanh Long tự tạo ra trước đó bị suy giảm, cũng không biết những người khác có động thủ hay không.”

Tô Thần thâm nghĩ.

Lúc này ở cửa Lĩnh Nam quận thành.

Một cỗ xe ngựa xa hoa đang đi về phía trước.

Bên trong xe ngựa không giống với bên ngoài, tràn ngập sự ấm áp, Hách Liên Tiểu Yêu đang nằm trên xe ngựa uống rượu nóng.

“Không ngờ mới đi chưa được mấy ngày đã xảy ra chuyện như vậy.”

Hách Liên Tiểu Yêu uống một chén rượu nóng, không khỏi lắc đầu nói.

“Thiếu gia, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Tráng hán đánh xe bên ngoài xe ngựa nói.

“Đi tới Kim Phong Tế Vũ Lâu, ta đi bồi tội, đưa đồ!”

Sắc mặt Hách Liên Tiểu Yêu không tốt lắm.

Người khác phạm sai lầm lại để cho mình gánh vác.

E là lần này sẽ chảy máu nhiều đây.

Chỉ chốc lát sau xe ngựa của Hách Liên Tiểu Yêu đã dừng lại trước cửa Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hắn khoác lông cừu tiến vào bên trong.

Nhưng Nạp Lan Dung Yên bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Hách Liên Tiểu Yêu.

“Hách Liên thống lĩnh, ngươi còn dám đến Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta, không sợ lâu chủ giết ngươi sao?”

Nạp Lan Dung Yên nhìn Hách Liên Tiểu Yêu rồi nói.

“Ta đây tới thỉnh tội, ta nghĩ Bạch lâu chủ sẽ không giết ta.”

“Kính xin Nạp Lan tiểu thư hỗ trợ bẩm báo một chút!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Nhìn hắn, Nạp Lan Dung Yên nói:

“Mời Hách Liên thống lĩnh vào, lâu chủ chúng ta rất nhớ người, ngoài miệng còn thường xuyên nói lần trước Hách Liên thống lĩnh tặng lễ vật có chút ít!”

Nghe Nạp Lan Dung Yên nói.

Hách Liên Tiểu Yêu ngần ra, muốn thờ dài nhưng lại không dám.

Trong lòng hắn biết Bạch Sầu Phi còn chê lần trước cho ít, chính là một trăm vạn lượng bạc.

“Lễ vật lần này sẽ khiến Bạch lâu chủ ưa thích!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Nạp Lan Dung Yên không nói gì nữa.

Một lát sau Nạp Lan Dung Yên gõ cửa phòng Bạch Sầu Phi.

“Mời Hách Liên thống lĩnh tiến vào!”

Nàng nói xong liền xoay người rời đi, Hách Liên Tiểu Yêu đẩy cửa phòng ra.

Bỗng có một cổ khí kinh khóa chặt lấy hắn.

“Hách Liên thống lĩnh, không nghĩ tới người còn có thể trở về!”

Bạch Sầu Phi nhìn Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Bạch huynh nói đùa, ta là thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận, làm sao có thể không trở lại chứ?”

“Đương nhiên lần này ra ngoài ta còn thuận tiện tìm một ít đồ cho Bạch huynh, ta tin tưởng Bạch huynh nhất định sẽ

thích!”

Lúc Hách Liên Tiểu Yêu nói chuyện đã lấy một quyển sách ố vàng từ trong ngực ra, đặt lên bàn.

“Thanh Long Tam Chi! “

Ánh mắt Bạch Sầu Phi không khỏi nhìn về phía Hách Liên Tiểu Yêu.

“Đây là một quyển bí tịch ta vô tình lấy được, mặc dù có hai chữ Thanh Long nhưng không có bất kỳ quan hệ gì với Thanh Long tự!”

“Cái này đưa cho Bạch huynh, còn có ngân phiếu hai trăm vạn lượng mà ta chuẩn bị sẵn, tin tưởng sẽ có ích cho sự phát triển của Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Không nghĩ tới Hách Liên thống lĩnh khảng khái như vậy, ta đây liền nhận lấy!”

“Chuyện này ta giúp ngươi đề xuống, nhưng lần sau có thể không đề được!”

“Bất quá có một số việc là do Hách Liên thống lĩnh ngươi gieo xuống, bây giờ cần cho ta một phương pháp giải quyết.”

Bạch Sầu Phi nói.

Phương pháp giải quyết?

Hách Liên Tiểu Yêu nghe vậy ngần ra.

“Nói ra kế hoạch của các ngươi, Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta không có khả năng ở phía trước làm lá chắn!”

“Kim Phong Tế Vũ Lâu vốn có thể nhanh chóng khuếch trương trong trận phong ba này, nhưng bây giờ thì sao?”

“Chúng ta không cách nào mở phân lâu!”

“Một khi mở phân lâu sẽ phải đối kháng với Thanh Long tự, đây có lẽ là cảnh mà các người muốn nhìn thấy, nhưng chúng ta không muốn!”

“Hắn là các người có kế hoạch cụ thể để đối phó Thanh Long Tự đi.”

“Nếu không thì ta có thể buông tha người, nhưng những người khác thì ta không biết!”

Nghe Bạch Sầu Phi nói, Hách Liên Tiểu Yêu biến sắc.

Rõ ràng là đang đe dọa, uy hiếp.

“Tiêu tiền có chút uổng rồi, trách không được sáng khoái thu lấy như thế, thì ra đào hố ở chỗ này.”

“Ta cũng không biết nhiều lắm.”

“Chủ lực đối phó Thanh Long tự lần này là phe Tam hoàng tử và Thất hoàng tử, bên ta thuộc phe Tam hoàng tử.

Thất hoàng tử phái Cửu U Thần Quân tới, bất quá phía sau Cửu U Thần Quân vẫn còn người tới, về phần là ai thì ta cũng không rõ!”

“Bất quá lần này có thể lực lớn ở chín quận phương bắc tham dự.”

“Chuyện cụ thể ra sao, các người có thể tiếp xúc với quận thủ Văn đại nhân.”

“Hắn là một trong những nhân vật đại biểu cho Tam hoàng tử ở chín quận phương bắc, hắn thông báo cho ta trở về là muốn liên thủ với các người.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Văn Dật Phàm!”

Bạch Sầu Phi trầm giọng nói:

“Chúng ta cũng rất muốn gặp hấn.”

“Người nói với Văn Dật Phàm, ngày mai ta và Quan Thất đại nhân sẽ tới phủ quận thủ.”

“Hy vọng quận thủ đại nhân cho chúng ta một câu trả lời thỏa mãn.”

“Nếu không Văn đại nhân không thể ra khỏi phủ.”

“Đây không phải là ý ta mà là ý của thiếu các chủ chúng ta!”

Bạch Sầu Phi còn bồi thêm một câu.

“Thiếu các chủ, thiếu các chủ Thiên Nhai các thật sự ở Lĩnh Nam quận!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Lúc trước, khi giết tam đại sát tăng, Quan Thất của Kim Phong Tế Vũ Lô có nhắc tới thiếu các chủ.”

“Tất nhiên!”

Bạch Sầu Phi đáp lời.

“Ta sẽ đi gặp Văn đại nhân, tin rằng Văn đại nhân sẽ cho các người một câu trả lời hài lòng.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Sau đó hấn nhanh chóng cáo từ rời khỏi nơi đây, tiến về phía phủ quận thủ để thương lượng.

Chương 322: Tiền trang, mở vàng

....

Hách Liên Tiểu Yêu rời đi rồi, Nạp Lan Dung Yên mới vào.

“Lâu chủ, thực lực phe Thất hoàng tử và Tam hoàng tử không nhất định có thể đối phó Đại hoàng tử.”

“Theo tình báo ta thu thập được, đại hoàng tử do hoàng hậu vương triều Đại Chu sinh ra, cũng là người có thực lực mạnh nhất trong cửu hoàng tử.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Ngươi sẽ không cho rằng Thiên Nhai Các chỉ lựa chọn một con đường này đi.”

“Hợp tác với Tam hoàng tử và Thất hoàng tử chỉ là Kim Phong Tế Vũ Lô chúng ta, Kim Phong Tế Vũ Lô là Kim Phong Tế Vũ Lô, Thiên Nhai Các là Thiên Nhai Các!”

Bạch Sầu Phi chỉ nói một câu như vậy, không nói thêm gì.

Nhưng Nạp Lan Dung Yên thông minh, nàng đã biết ẩn ý trong lời nói của Bạch Sầu Phi.

Trong lòng chỉ là kinh hãi.

“Ngươi tu hành cũng phải gia tăng, Kim Phong Tế Vũ Lô Lĩnh Nam quận ta có khởi điểm mạnh hơn Kim Phong Tế Vũ Lô Khánh Thành.”

“Nhưng hôm nay bên Khánh Thành mở rộng ra tái ngoại, đi trước chúng ta rồi.”

Bạch Sầu Phi nói.

Hiện giờ quận Lĩnh Nam có hai phân lâu Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Thật ra hai phân lâu cũng ở trong trạng thái cạnh tranh lẫn nhau.

Hắn cũng không quen thuộc với Bạch Thiên Vũ và Độc Cô Vô Địch.

Nhưng biết hai người kia tuyệt đối là nhân vật kiêu hùng, nhất định sẽ không cam tâm ở Khánh Thành.

Lĩnh Nam quận có hẳn cho nên bọn họ không khuếch trương về bên này mà khuếch trương ra tái ngoại.

Như vậy hẳn bên nhất định phải có thành tích.

“Ta hiểu rồi!”

Nạp Lan Dung Yên trả lời.

“Ta đi gặp Quan Thất tiên bối và Thượng Quan tiên bối, báo cho bọn họ biết chuyện ngày mai đi báỉ phỏng quận thủ.”

Bạch Sầu Phi nói xong liền rời khỏi phòng tiến về hậu viện.

Nếu Văn Dật Phàm không đủ thành ý, có lẽ sẽ phải động thủ cho nên hắn chuẩn bị mời Thượng Quan Kim Hồng và Quan Thất cùng đi.

Hai cường giả Thiên Nhân cảnh tuyệt đối có thể trực tiếp ngăn chặn đối phương.

Ở Sơn Hà môn, bên cạnh Tô Thần có thêm một hài đồng.

Tuy rằng rất nhiều người cảm thấy kỳ quái nhưng lại không có nói gì.

Hôm nay Tô Thần đã có quyền uy.

Trong động phủ.

Thôi Vũ Hổ, Lê Thiên Hành, huynh đệ Tào gia cùng với mập mập xuất hiện trước mặt Tô Thần.

“Mập mập, tình hình người trong môn phái gần đây như thế nào rồi?”

Tô Thần nhìn mập mập nói.

Mặc dù hiện tại trong Sơn Hà Môn không còn tiếng phản đối, nhưng một số người không phục hấn vẫn còn.

Chỉ là mặt ngoài không dám tỏ vẻ gì thôi.

Tô Thần sẽ không để cho những người này tồn tại.

“Chương giáo, ta tra được một ít người cấu kết với thế lực bên ngoài, muốn đối phó chương giáo.”

Mập mập đặt đưa sách tra được tới trước mặt Tô Thần.

Tô Thần mở ra xem, phía trên có tên không ít người.

“Chương giáo, ta dẫn người đi giết toàn bộ.”

Thôi Vũ Hổ mở miệng nói.

Hấn hoàn toàn trung thành với Tô Thần.

Hiện giờ còn có người phản đối Tô Thần, hấn đương nhiên muốn thay Tô Thần giết chết hết.

Huynh đệ Tào gia phía sau cũng như thế.

Bọn họ vừa gia nhập Sơn Hà Môn, đương nhiên hy vọng để lại ấn tượng tốt cho Tô Thần.

“Các người không tiện làm chuyện này!”

Tô Thần xoay người nói với Ngũ Độc Đồng Tử bên cạnh:

“Người đi làm, không nên lưu lại manh mối gì.”

“Chương giáo yên tâm, bọn họ sẽ chết vô thanh vô tức.”

Ngũ Độc Đồng Tử nở một nụ cười tàn nhẫn để cho mấy người khác không khỏi rùng mình một cái.

Chỉ là nụ cười này chợt lóe lên rồi sau đó khôi phục như ban đầu, hẩn nhanh chóng ra khỏi đại điện.

“Bây giờ Lĩnh Nam quận biến động, chúng ta còn muốn tiếp tục thu nạp cao thủ, Thôi Vũ Hổ, người mang theo huynh đệ Tào gia tiếp tục chọn lựa một ít tán tu gia nhập Sơn Hà môn.”

Tô Thần phân phó.

Tam đại sát tăng Thanh Long tự bị giết ảnh hưởng tới kế hoạch của Thanh Long tự.

Hắn là những người muốn đối phó với Thanh Long Tự sẽ ra tay lần nữa.

Đương nhiên hắn cũng đang đợi Bạch Sâu Phi truyền tin tức đến.

Nhưng vẫn phải chuẩn bị trước.

“Tuân lệnh!”

Thôi Vũ Hổ mang theo huynh đệ Tào gia nhanh chóng rời đi.

“Lệ đường chủ, tiếp tục chọn một ít đệ tử có tư chất, cung cấp tài nguyên để bọn họ đột phá.”

“Giang hồ gió nổi mây phun cũng không thể bỏ qua cơ hội như vậy.”

Tô Thần nói với Lệ Thiên Hành.

“Chương giáo yên tâm.”

Chiến đường của Lệ Thiên Hành lập nên vì công phạt.

Hắn một mực huấn luyện đệ tử Sơn Hà Môn.

“Chương giáo, có thể thu nạp đệ tử có tư chất bên Thiên Hạc giáo vào Chiến đường hay không?”

Lệ Thiên Hành suy nghĩ một chút hỏi.

“Đã không còn Thiên Hạc Giáo, đều là đệ tử Sơn Hà Môn.”

Tô Thần nói.

“Thuộc hạ hiểu rồi.”

Nói xong Lệ Thiên Hành khom người rời khỏi động phủ.

Chỉ để lại một mình mập mạp.

Lúc này trong lòng mập mạp rất là may mắn, cũng thầm cảm thán vận mệnh của mình.

Không nghĩ tới đệ tử Sơn Hà Môn bình thường bị hắn tùy ý khi dễ lúc trước chớp mắt đã trở thành chương giáo Sơn Hà Môn.

May mắn lúc ấy hắn quyết đoán nhận đối phương là lão đại.

“Lão đại, chuyện bên ta đã hoàn thành, ngài còn có gì phân phó sao?”

Mập mạp không gọi Tô Thần là chương giáo mà là lão đại.

Như vậy có vẻ thân thiết.

Đương nhiên chủ yếu là Tô Thần cũng không phản đối.

“Tạm thời không có, bất quá ta muốn ngươi đi quản lý Thiên Hạc Sơn.”

Tô Thần nói.

Thực lực mập mạp không được, không biết năng lực quản lý thế nào nhưng không còn ai khác, người hăn có thể tin nhiệm không nhiều lắm.

Cho nên chỉ có thể để cho mập mạp đi.

“Ta đi quản lý Thiên Hạc Sơn sao?”

Mập mạp có chút mơ hồ, nhưng lập tức hưng phấn.

“Lão đại, ngươi có yêu cầu gì đối với Thiên Hạc Sơn bên kia hay mục tiêu gì?”

Mập mạp hỏi.

“Mở rộng tài nguyên, bây giờ số lượng đệ tử Sơn Hà môn đang mở rộng, tài nguyên và tiền tài không đủ đáp ứng, nhiệm vụ của ngươi chính là kiếm tài nguyên, kiếm tiền.”

Lúc Tô Thần nói chuyện đưa tay lấy khế đất tửu lâu và tiền trang mà Tả bố chính sử Lý Duy đưa, giao cho mập mạp.

“Đây là khế đất tiền trang và tửu lâu khế đất, qua một thời gian nữa còn phải tiếp nhận thêm ít, ngươi mang theo người Thiên Hạc giáo kinh doanh tốt.”

Tô Thần phân phó.

Mập mạp tiếp nhận khế đất, hai mắt phát sáng.

“Lão đại, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ đem lợi nhuận của tửu lâu tăng gấp đôi!”

Mập mạp không nhắc tới tiền trang.

Tô Thần không khỏi hỏi tới:

“Tiền trang có thể sinh tiền hơn chứ, sao ngươi không có lòng tin tăng cường lợi nhuận đây?”

“Lão đại, sinh ý tiền trang có khả năng chỉ bảo trì một ít lợi nhuận, ta nhận được tin tức Kim Tiền bang bắt đầu gia tăng tiền trang ở chín quận phương bắc, phỏng chừng ở Lĩnh Nam quận sẽ nhanh chóng có vài tiền trang của Kim Tiền bang xuất hiện!”

“Một khi tiền trang của Kim Tiền bang xuất hiện, đến lúc đó sinh ý tiền trang ở Lĩnh Nam quận sẽ rất khó khăn!”

Mập mạp nói.

Kim Tiền bang?

Tô Thần khẽ cau mày.

Lúc trước Kim Tiền bang hoạt động chủ yếu ở phía nam vương triều Đại Chu.

Vào lúc này lại xuất hiện ở chín quận phương bắc, xem ra cũng vì đối phó đại hoàng tử và Thanh Long tự.

“Lần này tiến công rất mạnh!”

Tô Thần trầm nghĩ.

“Bọn họ đang khuếch trương, chúng ta cũng có thể khuếch trương!”

“Kim Phong Tế Vũ Lô có một mỏ vàng, người mở thêm mấy tiền trang, đến lúc đó đưa vàng bọn họ tinh luyện ra âm thầm lưu thông.”

Tô Thần nói.

Vì sao hẳn tiếp nhận tiền trang, chủ yếu chính là để trợ giúp Kim Phong Tế Vũ Lô đưa số vàng kia ra bên ngoài lưu thông.

Nghe Tô Thần nói vậy mập mạp kinh ngạc, sau đó hai mắt lóe sáng.

“Lão đại, nếu chúng ta mở rộng tiền trang, ít nhất phải giữ lại hai phần lợi nhuận.”

Mập mạp nói.

“Hiện tại trọng điểm là người muốn mở thêm mấy tiền trang, cứ trực tiếp đi gặp Kim Phong Tế Vũ Lô Nạp Lan Dung Yên.”

Tô Thần phân phó.

Chương 323: Nhiếp Phong Hàn trọng thương, một kiếm chém giết

....

“VẬY LÃO ĐẠI, TA ĐI CHUẨN BỊ TRƯỚC!”

Nói xong mập mạp cũng nhanh chóng rời khỏi động phủ.

Giờ phút này hân tràn đầy hứng khởi.

Sau khi mập mạp rời đi, Tô Thần rơi vào trầm tư.

Kim Tiền bang bắt đầu khếch trương ở chín quận phươngquận, như vậy Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ phải đối mặt bọn họ.

Dù sao lúc trước Kim Phong Tế Vũ Lâu đã giết Kim Tiền Bang Thượng Quan Huyết.

“KHÔNG NGHĨ TỚI KIM PHONG TẾ VŨ LAU LẠI CÓ NHIỀU DỊCH NHÂN NHƯ VẬY!”

Tô Thần không khỏi lắc đầu thở dài.

Lúc này một đệ tử đến bẩm báo.

“CHƯƠNG GIÁO, NGOÀI SƠN MÔN CÓ MỘT NỮ TỬ TỚI, NÓI LÀ ĐẾN TỪ HẬU VIỆN TÔ GIA KHÁNH THÀNH!”

Nghe vậy, ánh mắt Tô Thần ngưng tụ.

Hậu viện Tô gia chính là chỗ ở của Tử Hàn Nguyệt lúc trước.

Tử Hàn Nguyệt muốn tới gặp hân.

“Đưa nàng vào chương giáo điện!”

Tô Thần phân phó, đứng dậy đi đến chương giáo điện.

Bên ngoài Lĩnh Nam quận.

Một tên nam tử mặc áo đen, đội đầu lạp đang chậm rãi tiến về phía Lĩnh Nam quận.

Trên thân người này tràn ngập sát khí.

Lúc lướt qua người khác nhất thời khiến người ta có cảm giác hít thở không thông thuận.

May mắn tốc độ của người này rất nhanh.

Nên không ai bị ngạt thở mà chết.

“Sát khí thật đáng sợ!”

Có một ít võ giả nhìn bóng lưng nam tử biến mất mà thì thào nói.

Người áo đen nhanh chóng xuất hiện trước một sơn động.

Có hai bóng người lập tức xuất hiện.

Tại thời điểm hai bóng người xuất hiện.

Nam tử áo đen giống như quỷ ảnh xuất hiện trước mặt một người.

Hắn nâng tay lên chộp lấy cổ đối phương.

Răng rắc!

Bàn tay trực tiếp bóp nát cổ họng người ta.

“Nói cho Tiêu Thu Thủy, Nhiếp Phong Hàn ta đến tìm hắn đánh một trận.”

Thanh âm người tới trầm thấp, quanh quẩn bên ngoài sơn động.

Sắc mặt người còn lại trắng bệch, hắn không nghĩ tới người này lại là phủ chủ của Quỷ Sát phủ Nhiếp Phong Hàn.

Nghe đồn Nhiếp Phong Hàn đã bị Đại Trí Pháp Vương Thanh Long Tự chém giết.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện ở đây.

Điều này làm cho tâm thần hắn có chút run rẩy.

“Còn không đi, chẳng lẽ muốn chờ ta giết ngươi!”

Nhiếp Phong Hàn lạnh lùng nói.

Tên thủ vệ nhanh chóng lui về phía sau, chạy vào trong sơn động.

Bên trong sơn động.

Kinh Vô Mệnh đang quen thuộc với thực lực bản thân, hắn muốn phối hợp thực lực với sát phạt kiếm đạo.

“Đà chủ, bên ngoài có một người tự xưng là Nhiếp Phong Hàn, hắn muốn gặp đường chủ Chính Nguyệt đường chúng ta!”

Thủ vệ đứng bên ngoài mở miệng nói.

“Nhiếp Phong Hàn!”

Ánh mắt Kinh Vô Mệnh ngưng tụ, xoay người đứng lên.

Nghe đồn người này đã bị Thanh Long Tự Đại Trí Pháp Vương chém giết.

Bây giờ lại xuất hiện ở chỗ hắn.

Hắn cũng muốn gặp đối phương một chút.

Nhiếp Phong Hàn có thực lực tại Thiên Nhân Cảnh, hiện tại hắn chỉ mới thực lực Thần phách hợp nhất.

Có một ít thủ đoạn tự vệ cho nên mới dám xuất hiện gặp Nhiếp Phong Hàn.

Nhiếp Phong Hàn đứng đó, hai tay vắt sau lưng, cảm giác được Kinh Vô Mệnh đến liền xoay người nhìn về phía Kinh Vô Mệnh.

“Các hạ là ai? Tại sao phải giả mạo Nhiếp Phong Hàn của Quỷ Sát phủ!”

Kinh Vô Mệnh nhìn đối phương nói.

Nghe được lời Kinh Vô Mệnh nói, nam tử chậm rãi tháo đầu lạp xuống, để lộ gương mặt, đúng là Nhiếp Phong Hàn.

“Không phải người bị Đại Trí Pháp Vương kia chém giết sao?”

Kinh Vô Mệnh nhướng mày nói.

Trong lòng thầm thở dài.

Có rất nhiều chuyện nhìn thấy và nghe được đều không chân thật.

“Kinh Vô Mệnh, người nói cho Tiêu Thu Thủy biết ta ở chỗ này chờ hắn.”

“Nếu như không tới ta sẽ bắt đầu tàn sát phân đà Thanh Long Hội các người, cho đến khi hắn hiện thân mới thôi. “

Nhiếp Phong Hàn nói.

“Được, ta đi thông tri cho đường chủ!”

Kinh Vô Mệnh xoay người rời đi.

Chuyện này không phải là chuyện mà hắn có thể giải quyết.

Một lát sau Tiêu Thu Thủy xuất hiện trước mặt Nhiếp Phong Hàn nói:

“Không nghĩ tới người còn chưa chết, bất quá trái tim của người đã bị ăn mòn, không sống được bao lâu!”

Tiêu Thu Thủy lắc đầu nói.

Hắn đã nhìn ra đôi phương đầu hết đèn tắt.

Không cần hắn ra tay cũng sẽ chết!

“Là sống không được, ta trúng Sinh Tử Thiên Kiếp Chỉ của Đại Trí Pháp Vương! Chỉ cần ta vận dụng lực lượng bản thân sẽ chết!”

“Nhưng như vậy cũng đủ giết người báo thù cho nhi tử rồi.”

Quỷ Sát phủ chủ Nhiếp Phong Hàn nói.

Thời điểm nói chuyện, một cỗ khí kinh cường đại từ trên người Nhiếp Phong Hàn bộc phát.

Nhất thời nhấc lên một trận cuồng phong chung quanh.

Ánh mắt hắn trở nên lạnh lùng.

“Một chiêu, người không chết, ta chết!”

Bàn tay Nhiếp Phong Hàn nắm chặt, trên nắm tay xuất hiện một tầng hỏa diễm màu đen.

Hỏa diễm vô cùng âm hàn.

Dưới ngọn lửa âm hàn này, trên mặt đất xuất hiện một lớp băng sương.

Theo băng sương xuất hiện, khí kinh trên người Nhiếp Phong Hàn bắt đầu thu lại.

Ầm!

Chân hắn đạp mạnh xuống đất, thân hình nhanh như sấm sét vọt về phía Tiêu Thu Thủy.

“Người đã toàn lực ra tay, như vậy ta sẽ cho người kiến thức kiếm đạo của ta!”

Tiêu Thu Thủy cầm chặt trường kiếm trong tay.

Hắn nâng trường kiếm lên, một cổ kiếm khí kinh người bộc phát.

Sau đó kiếm khí ngưng tụ thành một thanh kiếm dài dựng thẳng.

“Kinh Thiên Nhất Kiếm!”

“Quỷ Sát Thiên Minh Quyền!”

Bùm!

Công kích của hai bên va chạm nhau.

Kiếm khí kinh thiên trực tiếp xuyên thấu quyền kinh bỏ về phía thân thể Nhiếp Phong Hàn.

Thân thể Nhiếp Phong Hàn bị một kiếm chém bay ra xa.

Phốc!

Hắn phun một ngụm máu tươi.

“Không nghĩ tới thực lực của ta đã ngã xuống, thậm chí ngay cả người một kiếm đều ngăn không được!”

Trong hai mắt Quỷ Sát phủ chủ Nhiếp Phong Hàn tràn ngập sự không cam lòng.

Sau đó ngã xuống đất.

“Dầu hết đèn tắt, còn muốn tìm ta!”

“Sớm biết như thế lúc trước cần gì...”

“Bất quá người tới tìm ta hẳn là do tên Đại Trí Pháp Vương kia cố ý lưu người một hơi đi!”

Tiêu Thu Thủy nói.

Tuy rằng bọn họ tạm thời không kết oán với Thanh Long Tự.

Nhưng Quỷ Sát phủ và Cực Lạc lâu đã bị tiêu diệt.

Chỉ còn lại một thể lực sát thủ đang có thanh thế lớn, sao Thanh Long tự lại không thử một chút đây?

“Kiểm tra vết thương trên người hấn xong rồi an táng!”

Tiêu Thu Thủy phân phó.

Từ vết thương có thể nhìn ra một ít thủ đoạn của Đại Trí Pháp Vương.

Mặc kệ như thế nào, Quỷ Sát phủ chủ Nhiếp Phong Hàn cũng xem như một nhân vật, nên được an táng.

“Vào lúc này...”

Ở xa xa, một gã khoác áo choàng màu đen nhìn thoáng qua tình huống bên này.

Trong miệng thì thầm nói:

“Chết rồi, một kiếm chém giết, cảnh giới của Tiêu Thu Thủy ở Thiên Nhân nhất nạn, thế nhưng chiến lực đã đạt tới Thiên Nhân nhị nạn.”

“Cần phải báo cáo lên trên.”

Nói xong, người áo đen nhanh chóng rời đi.

Khi người áo đen rời đi.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy nhìn về hướng người áo đen rời đi.

“Là ai theo dõi chúng ta?”

Có hàn quang lóe lên trong mắt Tiêu Thu Thủy.

Lúc này Gia Cát Chính Ngã xuất hiện bên cạnh Tiêu Thu Thủy.

“Hiện tại, Cực Nhạc lâu cùng Quỷ Sát phủ bị diệt là cơ hội của chúng ta, ta đi thu nạp lực lượng còn sót lại chúng ta Thanh Long hội.”

Gia Cát Chính Ngã nói.

Gia Cát Chính Ngã đã dùng thân phận Nhị Nguyệt đường chủ hiện thân.

Muốn dùng thân phận khác xuất hiện rất khó, cho nên hắn quyết định phát triển Thanh Long Hội.

“Đây cũng là một phương pháp tốt, ta để A Phi đi cùng ngươi!”

Tiêu Thu Thủy nói.

Thực lực của A Phi đã bước vào Thần phách hợp nhất.

Cùng với Gia Cát Chính Ngã đã bước vào Thiên Nhân cảnh hắn là có thể nhanh chóng thu nạp lực lượng còn sót lại của Cục Nhạc lâu và Quỷ Sát phủ.

Chương 324: Tiếp tục phát triển, không sợ ai

....

Ngoại thành Lĩnh Nam quận thành.

Trong một sơn động có ánh sáng heo hắt.

Có một bóng người đang đứng trong sơn động, trên mặt đeo mặt nạ.

Vút!

Một bóng người màu đen cấp tốc tiến vào trong sơn động.

“Đại nhân, Nhiếp Phong Hàn dốc hết lực lượng cuối cùng, nhưng bị Tiêu Thu Thủy dùng một kiếm chém giết.”

Chiến lực chân thật của Tiêu Thu Thủy đã đạt tới Thiên Nhân nhị nạn.

Bóng đen khom người bẩm báo.

“Thiên Nhân nhị nạn!”

“Một tên đường chủ của Thanh Long hội mà đã có thực lực như vậy, hẳn là Thanh Long hội này có thực lực cường đại hơn Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu nhiều.”

“Nên tiếp xúc với bọn họ.”

Người đeo mặt nạ mở miệng nói.

“Đại nhân, không rõ lai lịch của Thanh Long hội, chúng ta có thể sử dụng sao?”

Bóng đen trầm giọng nói.

“Tổ chức sát thủ chỉ cần đưa tiền, không cần tín nhiệm, ta chỉ cần bọn họ có thực lực!”

“Đã tìm được số tiền đưa cho Quý Sát phủ và Cục Nhạc lâu chưa?”

Sau đó người đeo mặt nạ hỏi tiếp.

“Tiền của Quý Sát phủ đã bị thu hồi, nhưng hành tung của Tiêu Biệt Ly bỗng biến mất, chúng ta không thể điều tra được.”

“Tiêu Biệt Ly tinh thông tính toán, giỏi ẩn nấp, muốn tìm hắn có chút khó khăn, tạm thời bỏ qua điều tra.”

Người đeo mặt nạ nói:

“Kể tiếp ta sẽ không lộ diện, người dùng thân phận của ta đi gặp người Thiên Hạ Minh!”

“Thiên Hạ Minh!”

Sắc mặt bóng người áo đen ngẩn ra.

Thiên Hạ Minh không phải là thế lực thuộc chín quận phương bắc, thực lực không kém Thanh Long Tự nhiều.

Đương nhiên nếu so với cả Mật Tông thì Thiên Hạ Minh còn chưa đủ nhìn.

“Bọn hắn muốn nhúng chàm chín quận phương bắc, đương nhiên phải xuất lực, gặp người Thiên Hạ Minh xong, cũng nên cho hai thế lực khác ở Lĩnh Nam quận động dậy rồi.”

“Không thể để cho bọn họ chỉ lo xem kịch mà không xuất lực!”

Nhưng nếu Thiên Hạ Minh ra tay thì hai thế lực kia sẽ không ra tay.

Người áo đen có chút lo lắng nói.

“Bọn họ có ra tay hay không đều không quan trọng, Thanh Long tự bị suy yếu, hai nhà khác nổi lên, chín quận phương bắc sẽ nhanh chóng bình ổn.”

“Chỉ cần bình ổn, tin tưởng với thủ đoạn của Đại hoàng tử thì hai thế lực kia có thể bị tóm lấy bất lý lúc nào!”

“Như vậy thì lần này bọn họ có ra tay hay không ra tay cũng chẳng có gì khác nhau!

Cho nên Thất hoàng tử để cho Thiên Hạ Minh đến chín quận phương bắc là để cho giang hồ chín quận phương bắc một mực loạn lạc.

“Loạn thì Đại hoàng tử mới hoàn toàn mất không chế đối với chín quận phương bắc.”

“Cũng có thể phân tán tâm thần của Thiên Mật thượng nhân và Đại hoàng tử.”

“Đây mới là mục đích thực sự của chúng ta.”

Người đeo mặt nạ mở miệng nói.

“Đương nhiên ngoại trừ Thiên Hạ Minh, Kim Tiền bang cũng đi theo.”

“Trong bóng tối còn có một số thế lực chưa từng xuất hiện, ví dụ như Kim Phong Tế Vũ ở Lĩnh Nam quận, Thanh Long tự.”

Người đeo mặt nạ tiếp tục nói.

“Thuộc hạ hiểu rồi, ta sẽ đi gặp người của Thiên Hạ Minh.”

Nói xong, người áo đen nhanh chóng rời khỏi sơn động.

Bên trong hang động trở nên yên tĩnh, người đeo mặt nạ chậm rãi lấy mặt nạ xuống.

Là một lão giả có râu rũ xuống, nét mặt nho nhã.

Nếu người của Thất hoàng tử nhìn thấy lão giả này sẽ ngạc nhiên.

Lão giả này chính là một trong hai đại ân sư của Thất hoàng tử, Thái Hư chân nhân của Đạo môn.

Ở Sơn Hà Môn, bên trong trường giáo điện

Tử Hàn Nguyệt mặc váy dài màu tím đứng ở giữa điện, trên mặt có mạng che, che khuất dung nhan của nàng.

Khi Tô Thần bước vào đại điện.

Tử Hàn Nguyệt ngẩn ra, trên mặt tràn đầy sự kinh ngạc.

Nàng có thể cảm nhận được một cỗ khí kinh dị thường từ trên người Tô Thần.

Thực lực Luyện Phách trung kỳ, còn kém hơn nàng một chút.

Nhưng phối hợp với thân thể tràn đầy khí huyết lại mang đến cho nàng một cỗ áp lực.

“Trách không được, ngươi không gia nhập Hàn Nguyệt giáo ta, thì ra có thực lực như vậy!”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần nói.

“Ta nghĩ Thánh nữ Hàn Nguyệt giáo ngươi tới tìm ta, không chỉ để khen ta đi!”

Tô Thần nhìn đối phương nói.

“Đương nhiên không phải, là muốn hợp tác cùng với Tô trường giáo.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

Tô Thần bây giờ cũng không thể đối đãi như Tô Thần lúc trước.

Có thể nói hắn đã là một người có quyền lực trong tay.

“Hợp tác, hẳn là giữa chúng ta không có gì để hợp tác, hơn nữa ta cũng đã có người để hợp tác rồi.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Trường Hận Cung, Kim Phong Tế Vũ Lâu sao?”

“Người có thể hợp tác với Trường Hận Cung, còn Kim Phong Tế Vũ Lâu thì tốt nhất không nên hợp tác.”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Nói như thế nào đây?”

Tuy rằng Tô Thần đã đoán ra một chút nhưng vẫn muốn Tử Hàn Nguyệt hỗ trợ phân tích.

Tử Hàn Nguyệt là người trực tiếp tham gia vào chuyện này.

Tất nhiên nàng biết nhiều hơn hẳn rồi.

“Địch nhân của Kim Phong Tế Vũ Lâu hiện tại ngoại trừ Thanh Long Tự còn có Kim Tiền Bang ở phía nam.”

“Thế lực của Kim Tiền bang ở phía nam rất lớn, hiện giờ Kim Tiền bang đang tiến vào chín quận phương bắc, đến lúc đó hai bên nhất định sẽ giằng co.”

“Cộng thêm 【 Thanh Long Tự 】 , hai bên mà phát lực thì đến lúc đó Sơn Hà Môn các ngươi sẽ trở thành pháo hôi!”

“Ta nghĩ ngươi cũng không muốn trở thành pháo hôi đi, cho nên nhân lúc có thể thoát thân, mau chóng thoát thân đi!”

“Về phần Trường Hận cung, người có quan hệ với Mộ Dung Khinh Trần, ngược lại có thể tiếp tục hợp tác, bởi vì Mai Huyền Sương và Mộ Dung Khinh Trần đều thuộc phe phái của Tứ hoàng tử.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Những chuyện người nói ta đều biết rồi, nói một ít chuyện ta không biết đi.”

Tô Thần lắc đầu nói.

Chỉ cần biết một ít tin tức liền có thể phân tích mấy chuyện này rồi.

“Người cho rằng Thanh Long Tự sẽ bị diệt sao?”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần, hỏi ngược lại.

“Thanh Long tự thuộc về Mật tông Phật môn làm sao có thể sẽ bị diệt, tôi đa chỉ là suy yếu một ít mà thôi!”

Tô Thần mở miệng nói.

“Quả thật, mấy đại hoàng tử chỉ muốn làm suy yếu thực lực của Thanh Long Tự ở chín quận phương bắc.”

“Để cho Đại hoàng tử bên kia một mực chú ý đến chín quận phương bắc, không cách nào toàn tâm đột phá!”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Nói cách khác, chín quận phương bắc sẽ trở thành vũng bùn!”

“Nơi này sẽ không ngừng có phân tranh!”

Tô Thần suy luận được điểm này thông qua lời Tử Hàn Nguyệt.

“Đúng là như vậy!”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Nhưng bên ta nhận được tin tức, Văn Dật Phàm bên sẽ trở thành tổng đốc chín quận phương bắc.”

“Hắn là người của Tam hoàng tử, một khi hắn trở thành tổng đốc chín quận phương bắc, ta nghĩ Tam hoàng tử sẽ không bỏ qua chín quận phương bắc đâu.”

“Hắn là sẽ không để cho chín quận phương bắc loạn.”

Tô Thần nói.

“Văn Dật Phàm muốn trở thành tổng đốc chín quận phương bắc, vậy phải xem trình độ đánh cờ rồi!”

“Bất quá bên ta không coi trọng hần!”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Cửu U Thần Quân đã bị giết, không biết Thất hoàng tử phía sau các người sẽ có động tác gì.”

“Sẽ không mặc kệ chuyện này chứ?”

Tô Thần muốn biết điều này.

“Ta cũng không rõ lắm, ta chỉ nhận được mệnh lệnh phối hợp với Cửu U Thần Quân, nhưng phỏng

“Thất hoàng tử còn cử người khác tới, chỉ là ta không biết là ai.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Có chút phức tạp, không cần nghĩ nữa, bây giờ mục tiêu của ta là dẫn dắt Sơn Hà Môn trở thành thế lực đệ nhất Lĩnh Nam quận!”

Nếu Tử Hàn Nguyệt cũng không biết người Thất hoàng tử phái đến đang ở địa phương nào? Như vậy hắn không cần suy nghĩ nhiều.

Tất cả đều xem nắm tay ai to hơn.

Hắn cứ tiếp tục phát triển, không sợ ai!

Chương 325: Phong vân khởi, Biên bức công tử Nguyên Tùy Vân

....

“Nói ra mục đích thật sự của ngươi!”

Tô Thần nhìn Tử Hàn Nguyệt nói.

Nói nhiều thứ như vậy, Tử Hàn Nguyệt vẫn không nói mục đích tới.

Hợp tác với hắn, đối phó với ai sao, không có khả năng.

Bởi vì Tô Thần hắn tự mình hiểu lấy, Sơn Hà Môn chỉ có thể làm trợ thủ.

“Bí tàng! Hiện tại ngươi có người, có thể hợp tác với ta tìm bí tàng.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Bí tàng thật sự ở Lĩnh Nam quận sao?”

Tô Thần khẽ cau mày nói.

“Nhất định là ở đây, Kim mai bình mà Kim Phong Tế Vũ Lô Quan Thất lấy được chính là bảo vật lọt ta từ trong bí tàng.”

“Tuy rằng không biết sao Kim mai bình lọt ra ngoài nhưng ta có thể khẳng định bí tàng ở tại Lĩnh Nam quận!”

Tử Hàn Nguyệt nói chắc nịch.

“Lĩnh Nam quận lớn như vậy, người sẽ không để người của ta đi lục soát núi chứ!”

Tô Thần nhìn Tử Hàn Nguyệt nói.

“Chính là lục soát núi, ta đã tập trung vào mấy ngọn núi, đến lúc đó có thể phái người điều tra.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Lục soát núi nhất định sẽ bị người khác hoài nghi, ta cũng không muốn bị chú ý, một khi liên lụy quá nhiều Sơn Hà Môn này không xong!”

Tô Thần lắc đầu nói.

“Một ngọn núi trong đó chính là Thiên Hạc sơn, hôm nay Thiên Hạc giáo đã bị Sơn Hà môn các người nắm giữ, người hoàn toàn có thể điều tra!”

“Về phần mấy ngọn núi khác, đến lúc đó ta sẽ giúp người diệt trừ thủ lĩnh những thế lực kia, người phái người tới khống chế là được!”

“Sai khi chiếm cứ, tất cả lợi nhuận đều thuộc người, bên ta không lấy một chút nào.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

Cũng giống như kế hoạch của Mai Huyền Sương.

Nhưng lần này không cần chia lợi nhuận với người khác.

“Nói như vậy, ta có thể trợ giúp người!”

Tô Thần trầm tư một lát rồi nói.

Việc Tử Hàn Nguyệt làm có thể trợ giúp hẳn nhanh chóng khuếch trương.

“Ta hi vọng từng bước mà làm, nếu không bên ta không khống chế được!”

Dù sao không có khả năng một ngụm ăn cho béo.

Vì địa bàn mà bị các thế lực khác chú ý là chuyện bình thường.

Nhưng Tô Thần không muốn Sơn Hà môn bị chú ý.

Bởi vì sẽ có người đoán mò hấn đang làm cái gì, đang tìm kiếm cái gì.

Nếu bị theo dõi sẽ rất phiền phức.

“Đây là mục tiêu hợp tác đầu tiên của chúng ta, Tàn Lĩnh Sơn.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Tàn Lĩnh Sơn có một trong mười đại môn phái của Lĩnh Nam quận, Tàn Kiếm Môn.”

“Trọng kiếm thuật của Tàn Kiếm Môn không tầm thường!”

“Không sao, sẽ có người bên ta ra tay, lúc ra tay sẽ thông báo cho người biết.”

“Đến lúc đó người cứ dẫn người tới là được!”

“Ta không nán lại nữa, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Nói xong Tử Hàn Nguyệt cáo từ Tô Thần.

Nhìn bóng lưng Tử Hàn Nguyệt rời đi.

Tô Thần hơi nhíu mày, tuy rằng chuyện này có lợi cho hấn.

Hấn cũng muốn mở rộng thế lực.

Nhưng Tử Hàn Nguyệt thật sự không đơn giản, hấn không thể khinh thường.

Nếu sơ suất cuối cùng có thể chết oan chết uổng giống như phụ thân của chủ nhân thân thể này.

Vài ngày tiếp theo, tình hình có vẻ rất bình ổn, giống như không có chuyện gì phát sinh.

Nhưng Tô Thần lại nhận được mật thư Bạch Sâu Phi gửi tới.

Hắn biết chín quận phương bắc thật sự bắt đầu loạn rồi.

Minh chủ Đào minh Quan Thiên Cừu xuất hiện ở Lĩnh Nam quận, gặp mặt Văn Dật Phàm.

Phó minh chủ thứ hai của Thiên Hạ Minh Lãnh Thiên Trì dẫn dắt Thiên Mộc Đường, Thiên Sương Đường, Thiên Phong Đường xuất hiện ở Tụ Bắc quận thuộc chín quận phương bắc!

Kim Tiền Bang từ phía nam tiến đến, trong thời gian một ngày đã mở ba mươi sáu tiền trang ở chín quận phương bắc.

Trong ba thế lực lớn ở chín quận phía bắc, Thiên Quyền Môn và Tứ Phương Hội bắt đầu thanh trừ thế lực của Mật Tông trong phạm vi quản hạt!

Đây là chính thức bắt đầu giằng co Thanh Long Tự.

“Không nghĩ tới mới vài ngày đã có biến động!”

“Trách không được Thanh Long Tự không động thủ với Kim Phong Tế Vũ Lô?”

“Bởi vì bọn họ căn bản cũng không có thời gian!”

Tô Thần xem mật thư, trầm nghĩ.

Sau đó nhìn một chút sổ thẻ rút thăm trúng thưởng trong tay mình.

Mấy ngày nay hắn kích hoạt một ít phần thưởng, đạt được một tấm thẻ rút thăm màu cam.

Hơn nữa lúc giết Địch Thiên Vân được một tấm thẻ rút thăm màu cam, hắn đang có hai tấm thẻ rút thăm màu cam.

Đại chiến sắp bùng nổ.

Hắn cũng cần gia tăng thực lực.

Sau khi Ngũ Độc Đồng Tử xuất hiện, hắn đề Tiết Tiểu Nhân đi tới Thanh Long hội, trở thành đường chủ Tam Nguyệt đường.

Tiết Tiểu Nhân ở kiếp trước thành lập Thiên Vồng.

Hôm nay trở thành đường chủ của Tam Nguyệt đường, cũng đang nhanh chóng chiêu nạp thành viên tổ chức của mình.

Mà trong khoảng thời gian này, Gia Cát Chính Ngã và A Phi thu nạp thế lực còn sót lại của Cực Nhạc lâu và Quỷ Sát phủ.

Có thể nói Thanh Long Hội hiện tại là tổ chức sát thủ có thực lực mạnh nhất ở chín quận phương bắc.

Bất quá muốn trở thành tổ chức sát thủ cấp ba chủ ở chín quận phương bắc vẫn còn kém một chút.

Dù sao thực lực của Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu cũng không mạnh.

Nếu như bọn họ mạnh cũng sẽ không bị Thanh Long Tự tùy ý diệt sát.

Trở thành tổ chức sát thủ cấp ba chủ chính là mục tiêu của Thanh Long hội.

Có lẽ chờ Thanh Long hội trở thành thế lực cấp ba chủ ở chín quận phương bắc hắn còn có thể kích phát một ít phần thưởng.

Trực tiếp sử dụng hai tấm thẻ rút thưởng màu cam.

[Đạt được nhân vật – Biên bức công tử Nguyên Tùy Vân, đạt được một cây Kim Linh Chi!]

Lại có thêm nhân vật mới.

Biên bức công tử Nguyên Tuy Vân chính là nhân vật quan trọng trong Sở Lưu Hương truyền kỳ.

Biên bức công tử Nguyên Tuy Vân là thiếu trang chủ đề nhất thế gia Vô Tranh sơn trang, cũng là chủ nhân của Biên bức đảo.

Một vị thiếu trang chủ bề ngoài tao nhã, phẩm tính đôn hậu nhưng âm thầm có ý đồ thống nhất võ lâm, trở thành bá chủ võ lâm.

Đương nhiên đặc điểm khiến người ta nhớ tới Nguyên Tuy Vân là hai mắt hấn bị mù.

Tô Thần xem xét thực lực của Nguyên Tuy Vân, Thiên Nhân nhị nạn.

Tô Thần khẽ cau mày.

Hắn không nghĩ tới thực lực của Nguyên Tuy Vân lại là Thiên Nhân nhị nạn.

Lúc này hắn lại dò xét Kim Linh Chi.

Kim Linh Chi có thể trợ giúp Nguyên Tuy Vân khôi phục hai mắt, nâng cao công lực của hắn đến Thiên Nhân tam nạn.

“Đây là muốn bù đắp khuyết điểm duy nhất của Nguyên Tuy Vân sao?”

“Nhưng Biên bức công tử khôi phục hai mắt còn có thể là Biên bức công tử sao?”

Tô Thần không khỏi nghĩ như vậy.

Sau đó lập tức gọi Nguyên Tuy Vân ra.

Nguyên Tuy Vân một thân bạch y, công tử nho nhã nhưng hai mắt lại không có thần.

“Tham kiến chủ thượng!”

Nguyên Tuy Vân hành lễ với Tô Thần.

Đây là một gốc Kim linh chi, người ăn vào thì hai mắt có thể khôi phục bình thường!

“Thế giới này không phải thế giới lúc trước, ta nghĩ người sẽ cảm thấy càng đặc sắc hơn!”

Tô Thần lấy Kim Linh Chi ra đưa cho Nguyên Tuy Vân.

Nguyên Tuy Vân nghe Tô Thần nói liền kinh hãi.

Mặc dù đã quen nhìn không thấy nhưng ai mà chẳng hy vọng mình có thể nhìn thấy thế giới xung quanh.

“Dừng ngay trong động phủ của ta đi, mau chóng khôi phục đôi mắt, kế tiếp chúng ta còn có rất nhiều chuyện phải làm!”

Tô Thần phân phó.

“Tuân lệnh!”

Nguyên Tuy Vân gật đầu nhận lấy Kim linh chi Tô Thần đưa tới sau đó tiến vào trong động phủ.

Tô Thần thì rời khỏi sơn động.

Kim Phong Tế Vũ Lâu đã hợp tác với Văn Dật Phàm.

Văn Dật Phàm cho Kim Phong Tế Vũ Lâu không ít chỗ tốt.

Trường Hận Cung và Tử Hàn Nguyệt cũng muốn thúc giục bọn họ động.

Sơn Hà Môn sắp mở rộng.

Tô Thần nghĩ tới đây, trong lòng liền có một cỗ hào khí dâng lên.

Lúc này ở cứ điểm Thanh Long Hội.

Một bóng người xuất hiện trước mặt Tiêu Thu Thủy.

Người tới mang mặt nạ, trên người tản mát ra một cỗ khí tức sắc bén.

Chương 326: Phân công, giết người

....

Mùa đông giá rét.

Trong không khí tràn ngập hàn ý thấu xương.

Ánh trăng sáng ngời giống như một lớp lụa trắng phủ lên trang viên, khiến cho trang viên có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

Một người áo đen đeo mặt nạ phát ra khí thể sắc bén xuất hiện.

Nhưng trang viên lại không có vì sự xuất hiện của người áo đen mà mất đi sự yên tĩnh.

Giống như trong trang viên này căn bản không có người.

“Chẳng lẽ ta tìm nhầm chỗ rồi!”

Nhìn thấy cảnh này, người áo đen đeo mặt nạ trầm nghĩ trong lòng.

Hắn phải điều tra rất lâu mới tra tới nơi này.

Nhưng nơi đây lại yên tĩnh quá mức.

Trong lúc hắn đang cảm thấy khó hiểu thì đột nhiên có một người từ trong đại sảnh vọt ra.

Người này trực tiếp công kích người áo đen ngoại lai.

Trường kiếm trong tay đâm ra, một luồng kiếm khí khủng bố quét tới, sát ý nồng đậm, tốc độ cực nhanh.

Đồng tử người áo đen co lại.

Thời điểm trường kiếm sắp đâm tới, thân thể hắn dùng một phương thức không thể tưởng tượng ngửa ra sau, tránh thoát một kiếm.

Sau đó hai tay đột nhiên vỗ một cái.

Một cỗ khí kinh như thủy triều ập tới người xuất kiếm.

Người xuất kiếm xoay chuyển thân hình rơi vào một chỗ, đứng thẳng.

Người xuất kiếm mặc đồ đen, đội đầu lập, hai tay ôm một thanh trường kiếm nhìn chăm chăm người áo đen mới tới này.

“Người không phải Tiêu Thu Thủy!”

Người áo đen nhìn người đội đầu lập ôm kiếm đứng cách mình không xa mở miệng nói.

“Bổn tọa Thanh Long Hội Tam Nguyệt đường chủ.”

“Hiện giờ nơi này là đường khẩu của Tam Nguyệt Đường ta!”

Người đội đầu lập chính là Tiết Tiểu Nhân đã tách khỏi Tô Thần.

“Đường chủ Tam Nguyệt đường Thanh Long Hội?”

Người áo đen nghe được lời Tiết Tiểu Nhân nói, đồng tử co lại.

Lúc trước có đường chủ Chính Nguyệt Đường, Nhị Nguyệt Đường xuất hiện, bây giờ lại có thêm Tam Nguyệt Đường.

Từ một chiêu vừa rồi có thể thấy được thực lực của người này còn cao hơn Tiêu Thu Thủy và Gia Cát Chính Ngã.

Thời điểm Tiêu Thu Thủy xuất hiện, thực lực chỉ ở Thần phách hợp nhất.

Gia Cát Chính Ngã là Thần phách hợp nhất tiếp cận Thiên Nhân cảnh.

Còn tên mới xuất hiện này đã đạt tới Thiên Nhân cảnh.

Chẳng lẽ người xuất hiện phía sau sẽ có thực lực mạnh mẽ hơn.

Người áo đen không khỏi cảm thấy ngưng trọng.

“Người là ai, đến Tam Nguyệt Đường Thanh Long Hội ta có chuyện gì?”

Giọng nói của Tiết Tiểu Nhân trầm thấp, trong lời nói mang theo một cỗ hàn ý.

“Khí tức mà người này phát ra giống sát thủ hơn Tiêu Thu Thủy và Gia Cát Chính Ngã.”

Người áo đen thầm nghĩ.

“Lần này đến chủ yếu muốn ủy thác [Thanh Long Hội] giúp chúng ta giết mấy người.”

Người áo đen mở miệng nói.

“Giết người, không biết là mấy người đây?”

Tiết Tiểu Nhân mở miệng nói.

Bá!

Đúng lúc này người áo đen phong mật hàm bay thẳng về phía Tiết Tiểu Nhân.

Tốc độ cực nhanh, giống như ánh đao.

Tiết Tiểu Nhân giơ tay bắt lấy mật hàm bắn tới.

[Tụ Bắc quận, phương trượng Phổ Huệ tự Hoài Viễn, Bắc Địa quận Công Tôn thế gia, Công Tôn Toàn, Thương Ngô quận, thành chủ Không Thiên thành, Hoàng Phủ Dung].

“Đều là thủ lĩnh các thế lực phụ thuộc vào Thanh Long Tự.”

Tiết Tiểu Nhân mở miệng nói.

Làm sát thủ đương nhiên phải hiểu rõ tình huống chín quận phương bắc hiện tại, sau khi hần chấp chương Tam Nguyệt Đường lập tức mua tin tức từ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Đúng vậy, chẳng lẽ Thanh Long hội các người không dám nhận?”

Người áo đen nhìn Tiết Tiểu Nhân nói.

“Mỗi người ba trăm vạn lượng, thanh toán một lần, tiền vào túi chúng ta sẽ ra tay.”

“Thời gian là ba tháng, nếu đến lúc đó người không chết, chúng ta sẽ trả lại một nửa phí tổn.”

Tiết Tiểu Nhân nói.

Nghe Tiết Tiểu Nhân nói vậy, sắc mặt người áo đen trở nên khó coi.

Hần không nghĩ tới Thanh Long Hội lại muốn hần trả tiền trước.

“Đây là quy củ của chúng ta, nếu như còn chưa nghĩ kỹ xin mời rời khỏi đây.”

Đối phương trầm tư là chuyện của đối phương, Tiết Tiểu Nhân sẽ không ở chỗ này chờ đối phương quyết định.

“Được, ngày mai ta sẽ đem tiền tới!”

Người áo đen trầm tư một lát rồi nói.

“Không sao, tiền đến chúng ta liền ra tay, không tiền!”

Tiết Tiểu Nhân lạnh giọng nói.

Người áo đen nhìn thoáng qua Tiết Tiểu Nhân, nhanh chóng rời đi.

Tiết Tiểu Nhân xoay người tiến vào trong đại sảnh.

Sau đó khởi động cơ quan bên trong tiến vào một mật thất dưới lòng đất.

Mật thất rộng rãi, Kinh Vô Mệnh, A Phi, Gia Cát Chính Ngã và Tiêu Thu Thủy đều đang ở nơi đây.

“Chín quận phương bắc biến động.”

“Hắn người vừa rồi là người từ Kinh sư tới, thực lực không đơn giản.”

Tiết Tiểu Nhân mở miệng nói.

Tuy rằng thời điểm hắn vừa mới xuất thủ không có dùng toàn lực nhưng cũng phát huy bảy phần thực lực.

Trông có vẻ là đối phương vội vàng tránh né nhưng thật ra đã nhìn thấu tốc độ và phương vị xuất kiếm của hắn.

“Hắn muốn chúng ta giết ba người!”

Tiết Tiểu Nhân nói ra danh tính của ba người.

“Thủ lĩnh của ba phương thế lực này đều có thực lực của Thiên Nhân nhất nạn, đây là muốn xem thực lực của Thanh Long Hội chúng ta sao?”

Tiêu Thu Thủy mở miệng nói.

“Ba người chúng ta, mỗi người chọn một người.”

Sau đó Tiêu Thu Thủy tiếp tục nói.

“Hòa thượng Hoài Viễn tu luyện công pháp Mật Tông Kim Thiền Công, thương của ta có thể xuyên thủng phòng ngự của hắn, đúng lúc ta cũng muốn chuyển đường khẩu Nhị Nguyệt đường đến Tụ Bắc quận.”

Gia Cát Chính Ngã mở miệng nói.

Hiện giờ hẳn đang nắm giữ lực lượng còn sót lại của Quỷ Sát phủ và Cục Nhạc lâu.

Đệ nhất phó lâu chủ Cục Nhạc lâu Đoàn Thanh Nhai trước đó cũng quy về dưới trướng Gia Cát Chính Ngã, phụ trách một phương Cục Nhạc lâu.

A Phi phụ trách một bộ phận của Quỷ Sát phủ.

Tiêu Thu Thủy và Kinh Vô Mệnh vẫn là thành viên ban đầu.

Tiết Tiểu Nhân đang thu nạp một ít nhân vật ở chín quận phương bắc.

Mỗi người có cách phát triển không giống nhau.

Chiếm được Phổ Huệ tự hẳn sẽ xây dựng Nhị Nguyệt Đường ở Tụ Bắc quận.

“Thiên Hạ Minh đang tiến vào bên đó, hiện tại người dẫn Nhị Nguyệt Đường xuất hiện, chỉ sợ sẽ bị nhắm vào.”

Tiêu Thu Thủy trầm giọng nói.

“Võ đạo tranh phong, mới có thể gia tăng thực lực!”

Gia Cát Chính Ngã mở miệng nói.

“Được!”

Tiêu Thu Thủy và Tiết Tiểu Nhân gật đầu.

“Ta đây đối phó với thành chủ Không Thiên thành Hoàng Phủ Dung ở Thương Ngô quận giáp Lĩnh Nam quận đi.”

Tiêu Thu Thủy nói.

“Còn lại Công Tôn Toàn, để ta giết!”

Tiết Tiểu Nhân nói xong xoay người rời đi.

Không xa, người áo đen vẫn chưa rời đi mà một mực nhìn chăm chăm trang viên, nhìn thấy trang viên vẫn một mảnh đen kịt mà khẽ cau mày.

“Xem ra có lỗi ra khác, ngày mai đưa ngân lượng tới xem các người ra tay như thế nào.”

“Tiêu Thu Thủy, Gia Cát Chính Ngã, còn có một người khác.”

Người áo đen thì thảo nói.

Nói xong xoay người rời đi.

Ngày hôm sau, Tô Thần xuống núi, xuất hiện trước một tửu lầu.

Đây là điểm liên lạc mà Tử Hàn Nguyệt cho hắn biết.

Tô Thần đội đầu lạp đi vào tửu lầu, nói:

“Chưởng quỹ, cho ta một gian phòng ở!”

Lúc nói chuyện hắn đưa tín vật của Tử Hàn Nguyệt ra.

Chưởng quầy nhìn thấy tín vật Tô Thần đưa ra, thần sắc bất động.

“Vị khách quan này, xin mời đi theo ta!

Nói xong tự mình dẫn Tô Thần đi về phía hậu viện tửu lầu.

Tô Thần và chưởng quầy ở hậu viện xuyên qua một rừng trúc nhỏ xuất hiện trong một lầu các khác.

Lầu các không cao, chỉ có hai tầng.

Bên ngoài lầu các còn có một đình nghỉ mát.

Trên hàng hiên, Tử Hàn Nguyệt mặc váy dài màu trắng ngồi ngay ngắn ở đó, tóc búi cao, cầm ba cây trâm ngọc.

Lúc này Tử Hàn Nguyệt không đeo mạng che mặt.

Dung nhan tuyệt mỹ, dáng người có chỗ lồi chỗ lõm.

Mặc dù mặc váy trắng nhưng vẫn nhìn ra đường nét uyển chuyển.

“Đây chính là khuôn mặt thật của Tử Hàn Nguyệt sao, thuật dịch dung thật sự lợi hại!”

Tô Thần nhìn thấy người này, trong lòng biết đối phương chính là Tử Hàn Nguyệt.

Chương 327: Kinh hãi, vô thanh vô tức hạ độc

....

Tử Hàn Nguyệt nhìn thấy Tô Thần, đôi mắt đẹp khẽ động, xua tay bảo chuông quây rời đi.

Chuông quây khom người hành lễ rồi rời đi.

“Mời ngồi!”

Tử Hàn Nguyệt để Tô Thần ngồi xuống đối diện nàng.

Tô Thần hoàn toàn có thể nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo của Tử Hàn Nguyệt cùng với dáng người có lỗi có lỡm.

“Tô Chuông Giáo, sao lại tự mình xuống núi?”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần nói.

“Tốc độ của ngươi có chút chậm, cho nên ta đến đây hỏi một chút, bây giờ chín quận phương bắc đã loạn lên, là ta Sơn Hà môn khuếch trương cơ hội.”

Tô Thần nhìn Tử Hàn Nguyệt nói.

Không nghĩ tới Tô chuông giáo đến đây dĩ nhiên là vì chuyện này.

“Ta bên này nhận được tin tức, Mai Huyền Sương muốn ra tay với Thiên Hợp sơn trang, cho nên chuẩn bị chậm một chút, sợ ngươi trong lúc nhất thời không cách nào khống chế hai thế lực!”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần nói.

“Không cần lo lắng chuyện này, gần đây ta chiêu mộ được một cao thủ dùng độc!”

Tô Thần nhìn Tử Hàn Nguyệt nói.

“Cao thủ dùng độc?”

Tử Hàn Nguyệt ngẩn ra, nàng cũng không nhận được tin tức Tô Thần chiêu mộ một cao thủ dùng độc.

“Đúng vậy, người không cần hoài nghi, chỉ cần người có thể xuất thủ ta liền có thể khiến bọn họ ngoan ngoãn làm việc cho ta, nếu không thì đưa bọn họ lên đường!”

Tô Thần lạnh giọng nói.

“Làm như vậy có thể sẽ có ảnh hưởng không tốt đến người.”

Tử Hàn Nguyệt không khỏi nói.

“Trong thế đạo hiện giờ, giang hồ không cần anh hùng mà là kiêu hùng, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết mới là đạo!”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Đương nhiên Tô Thần nói như vậy vì hắn có lực lượng.

Bên hắn có thể thêm nhận vật mới bất kỳ lúc nào cho nên hắn không thiếu người trung thành với mình.

Vậy nên mới dám giết, dám làm như vậy.

Nghe Tô Thần nói vậy, trong đôi mắt đẹp của Tử Hàn Nguyệt lóe lên một tia kinh ngạc.

Đây là tiềm chất của bá chủ.

“Được, ta sẽ nhanh chóng an bài, nhưng một khi người chiếm lĩnh Lĩnh Nam quận e rằng sẽ gặp phải một ít thế lực cường đại.”

“Khi đó ta và Mai Huyền Sương không đảm bảo có thể giúp ngươi.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần nói.

“Bây giờ ngươi đã trúng độc, bất quá không phải do ta hạ!”

Tô Thần nhìn Tử Hàn Nguyệt nói.

Tử Hàn Nguyệt nghe Tô Thần nói vậy liền ngẩn ra, nàng ngồi ở chỗ này không ăn không uống bất cứ thứ gì.

Cả trong không khí cũng không có mùi lạ, làm sao có thể trúng độc.

“Ngươi có thể dùng gương của ngươi soi mi tâm một chút.”

“Không nên dùng khí kinh ép độc tố, một khi dùng khí kinh thì độc tố sẽ khuếch tán nhanh hơn.”

Lúc Tô Thần nói chuyện còn bung ấm trà lên rót cho mình một ly nước trà.

Tử Hàn Nguyệt đứng dậy, đi vào trong lầu các.

Trong lầu các, Long Bà nhìn Tử Hàn Nguyệt đi vào mà ngẩn ra.

Bởi vì ở vị trí mi tâm Tử Hàn Nguyệt có một vết màu tím.

“Tiểu thư, ngươi trúng độc!”

Long Bà khản trương nói.

Sắc mặt Tử Hàn Nguyệt biến đổi, lập tức soi gương thấy được vết tím trên mi tâm.

Sau đó nàng cảm thấy kinh hãi.

“Tiểu thư, ta vận công giúp ngươi bức độc tố ra.”

Long bà nói.

“Không cần, độc này là do Tô Thần sai người hạ, hấn chiêu mộ một cao thủ dùng độc.”

“Ta ngồi đối diện Tô Thần, không nhìn thấy đối phương thế mà lại trúng độc.”

Tử Hàn Nguyệt trầm giọng nói.

“Tiểu thư cũng không nhúc nhích, người nọ không xuất hiện, sao có thể trúng độc chứ?”

Trên mặt Long Bà lộ ra vẻ khó hiểu.

“Long bà, ngươi cũng trúng độc!”

Lúc này Tử Hàn Nguyệt thấy mi tâm Long Bà cũng xuất hiện vết màu tím, lập tức mở miệng nói.

Long bà thấy thế bất giác vận chuyển khí kinh.

Muốn điều tra xem mình có trúng độc hay không.

Khi nàng vận chuyển khí kinh, sắc mặt biến đổi, phun một ngụm máu tươi.

“Đừng vận chuyển khí kinh bức độc tố trong thân thể ra!”

Thấy thế, Tử Hàn Nguyệt vội vàng lên tiếng.

Long bà lập tức tản khí kinh đi rồi tới trước gương soi.

Đi tới trước gương, nàng thấy mi tâm mình có vết màu tím, kinh hãi không thôi.

“Tô Thần lại chiêu mộ được cao thủ dùng độc như vậy, có chút khủng bố!”

“Tiểu thư, lúc trước chúng ta đã nghĩ Tô Thần này quá đơn giản rồi.”

Long bà lên tiếng.

Lúc trước nàng cũng không để ý Tô Thần.

Trong mắt nàng, Tô Thần là kẻ dựa vào Mộ Dung Khinh Trần để trèo lên vị trí cường giả.

Nhưng hôm nay đối phương lại chiêu mộ được một cao thủ dùng độc.

Thần không biết quý không hay hạ độc hai người bọn họ.

Có thể thấy được thủ đoạn dùng độc cao thâm tới mức nào.

Giết người vô hình chính là như vậy.

“Quả thật không đơn giản, đi, đi gặp Tô Thần, trước hết để hắn giúp ta giải độc trong cơ thể.”

Tử Hàn Nguyệt xoay người ra khỏi lầu các, cùng Long Bà đi tới trước mặt Tô Thần.

“Trước hết để người của ngươi giải độc trên người chúng ta.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần nói.

Tô Thần bưng ấm trà lên rót cho hai người một ly nước.

“Uống cái này vào, độc tố trong cơ thể các ngươi sẽ biến mất.”

Tô Thần nói.

Hai người cũng không do dự, trực tiếp uống hết ly nước do Tô Thần rót cho, sau đó hai người phát hiện màu tím ở mi tâm bắt đầu tiêu tán.

Cả hai đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Bất kể là ai, nếu biết mình bị trúng độc nhất định sẽ lo sợ.

“Ngươi không cần lo lắng ta có thể nuốt những thể lực kia hay không đi?”

Tô Thần nhìn Tử Hàn Nguyệt nói.

“Có người như vậy ở bên cạnh ngươi, ta cũng có chút sợ.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần, mở miệng nói.

Trong đôi mắt mang theo một tia quyến rũ, Tô Thần ngồi đối diện ngửi được một mùi thơm nhàn nhạt.

Hương thơm này đặc biệt làm cho người ta mê say.

Thế nhưng hương thơm này lại mang theo một độc tố.

Đã quán thủ Liên Hoa Bảo Giám, có lẽ Tô Thần không dùng độc được như Ngũ Độc Đồng Tử nhưng phương diện nhận biết độc được hẳn sẽ không thua kém Ngũ Độc Đồng Tử.

“Chỉ cần không phải là địch nhân, ngươi sẽ không sao!”

“Bên Thiên Hạc Sơn ta đã phái người âm thầm tuần tra, có tin tức sẽ thông báo cho ngươi!”

Tô Thần bình tĩnh nói.

Giống như không có phát hiện Tử Hàn Nguyệt đang hạ độc.

“Trong vòng ba ngày, ta sẽ giúp ngươi bắt lấy Tần Kiếm Môn!”

Lúc Tử Hàn Nguyệt nói chuyện, ánh mắt nhìn về phía Tô Thần.

Đôi mắt đẹp như đang đưa tình gửi ý.

Nàng muốn nhìn xem sắc mặt và thân thể Tô Thần biến hóa thế nào.

Nhưng trên mặt Tô Thần lại không có bất kỳ biến hóa gì, thân thể cũng không có dị thường.

Trong lòng nghi hoặc:

“Chẳng lẽ ta hạ độc không thành công?”

“Thánh nữ, ngươi không cần nhìn ta như vậy, dù sao ngươi cũng từng là kẻ mẫu của ta, tuổi có chút lớn, chúng ta không

thích hợp.”

“Còn nữa, lần sau đừng hạ độc với ta, thủ đoạn hạ độc của ngươi có chút thô.”

Tô Thần nhìn Tử Hàn Nguyệt nói.

Giọng điệu có chút khinh bỉ.

Tử Hàn Nguyệt nghe Tô Thần nói liền biết mình bị phát hiện rồi.

Bất quá câu nói phía sau lại làm cho nàng cực kỳ tức giận.

Nữ nhân quan tâm điều gì nhất đây?

Một là dung nhan, hai là tuổi tác.

Tô Thần lại nói nàng lớn tuổi.

Hiện tại nàng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, lớn hơn Tô Thần một chút thôi.

“Long Bà, tiễn Tô chương giáo rời đi.”

Tử Hàn Nguyệt sai người đưa Tô Thần rời đi.

“Vậy thì cáo từ, không cần tiễn!”

Tô Thần đứng dậy, đội đầu lạp rời đi.

Nhìn bóng lưng Tô Thần rời đi.

Tử Hàn Nguyệt trầm giọng nói:

“Mau chóng tra xem cao thủ, hắc chiêu mộ cao thủ dùng độc là ai?”

Tuy rằng hiện tại nàng hợp tác với Tô Thần, nhưng ai biết sau này có thể trở thành địch nhân hay không.

Nếu như là địch nhân mà nói, đối phương có cao thủ dùng độc như vậy là ác mộng tuyệt đối của các nàng.

Cho nên nhất định phải tra ra cao thủ dùng độc này là ai.

Phòng ngừa rắc rối có thể xảy ra.

Chương 328: Huyền Âm Lâu, Lý Mộ Đình

....

Bên ngoài tử lâu.

Tô Thần rời đi, Ngũ Độc Đồng Tử cũng không có hiện thân.

Chỉ cần không ai phát hiện ra hắc thì độc của hắc có thể uy hiếp rất nhiều người.

Đương nhiên thế giới này không phải thế giới lúc trước, hắc là cũng có cao thủ dùng độc và giải độc.

Không thể sơ suất, cần phải cẩn thận.

Tuy nhân vật triệu hoán ra mạnh nhưng cũng không phải bất tử chi thân, cũng sẽ chết.

Tô Thần đi về phía phủ đệ của Tả bố chính sử Lý Duy.

Hiện giờ chín quận phương bắc phong vân biến hóa.

Hắc là Tả bố chính sử Lý Duy sẽ có động tác.

Đương nhiên Tô Thần đi gặp đối phương cũng là muốn thông qua hắc xem xét bố cục của Thanh Long Tự.

Lúc Tô Thần đến phủ đệ Lý Duy.

Một chiếc xe ngựa từ phía sau hắc chậm rãi tiến đến.

Ở phía trước xe ngựa là một nam tử mặc trường sam đen trắng, trong tay nam tử cầm một thanh kiếm trúc.

Trên người tản ra một cỗ sát ý sắc bén, cỗ sát ý này làm cho rất nhiều người qua đường đều nhao nhao nhượng bộ, không dám tới gần.

Tô Thần cảm giác được cỗ khí tức sắc bén này liền nhìn về phía sau.

Lúc này xe ngựa đi ngang qua hắn.

Gió nhẹ thổi màn xe bay bay.

Có một mùi thơm từ trong màn truyền ra.

Bên trong là một nữ nhân, Tô Thần không khỏi nhìn nhìn.

Trong xe là một nữ tử ngồi ngay ngắn, gương mặt xinh đẹp, tóc dài xõa qua vai.

Một đôi mắt đen trắng rõ ràng như làn nước, làm cho người ta có cảm giác linh tính và xinh đẹp tuyệt trần.

Nhưng đôi môi hồng và gương mặt xinh đẹp kinh người lại khiến cho người ta có cảm giác lạnh như băng, nhìn mà sợ hãi.

Nữ tử ngồi đó, một thân áo dài màu trắng nhẹ bao lấy thân thể mềm mại của nàng, tuổi còn rất trẻ.

Nhưng Tô Thần lại có thể cảm nhận được một cỗ áp lực mơ hồ từ trên người đối phương.

Thực lực của đối phương không phải Luyện Phách cảnh mà đã đạt tới Thần phách hợp nhất.

Tô Thần trong lòng kinh ngạc.

Sao đột nhiên có một nữ tử thể này xuất hiện?

Đây là nữ tử có gương mặt đẹp nhất trong những nữ tử mà hắn đã từng gặp.

Đương nhiên không nói đến khí chất, vì khí chất của Mộ Dung Khinh Trần là không tầm thường nhất.

Hơn nữa đôi phương còn rất trẻ mà đã đạt tới Thần phách hợp nhất.

Võ giả tu hành không chỉ xem tư chất mà còn phải xem tài nguyên.

Hai thứ kết hợp mới có thể có được thành tựu vô hạn.

Đây cũng là nguyên nhân mà rất nhiều thế lực tranh nhau chiếm cứ địa bàn.

Nữ tử ở tuổi này đã bước vào Thần phách hợp nhất và thế lực phía sau nàng tuyệt đối không đơn giản.

Tô Thần thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Xe ngựa đi cùng một hướng với hắn.

Lúc Tô Thần tới phủ đệ Tả bộ chính sử Lý Duy thì chiếc xe ngựa đã dừng ở cửa lớn phủ đệ.

Nữ tử bên trong xe ngựa đi ra.

Lúc này đã đội đầu lập, không muốn để cho người khác nhìn thấy dung nhan của mình.

Bên ngoài phủ đệ Lý Duy.

Một lão giả như đã sớm đợi ở chỗ này, nhìn thấy nữ tử xuống xe lập tức tiến lên mang nữ tử đi vào trong phủ đệ.

Sau đó hạ nhân dắt xe ngựa đến hậu viện chăm sóc.

“Đến tìm Lý Duy!”

Tô Thần nhìn thấy cảnh này, ánh mắt hơi ngưng tụ.

Hắn cũng đi tới trước cửa lớn, lấy tín vật ra.

Thủ vệ bên ngoài phủ đệ nhìn thấy tín vật trong tay Tô Thần, nhanh chóng tiến vào trong.

Lúc này, bên trong đại sảnh.

Nhìn thấy nữ tử xuất hiện, Lý Duy lập tức bước tới nghênh đón.

“Sao ngươi lại trở về vào thời điểm này?”

Lý Duy nhìn nữ tử nói.

Từ giọng điệu có thể đoán được nữ tử này không phải khách nhân gì, hẳn là người nhà Lý Duy.

“Phụ thân, ta không trở về thì lần này ngươi có thể gặp nguy hiểm!”

Nữ tử tiến vào bỏ đầu lạp xuống.

Lão quản gia ở bên cạnh nàng nhận lấy đầu lạp rồi rời khỏi đại sảnh.

“Tạm thời bọn họ sẽ không ra tay với ta!”

Lý Duy mở miệng nói.

“Cũng không nhất định! “

Nữ tử lắc đầu nói.

“Bây giờ ta đã trở thành tam công chúa của Huyền Âm Lô, ta nhận được tin tức Văn Dật Phàm chuẩn bị giết ngươi trước!”

“Văn Dật Phàm muốn giết ta, Dĩnh nhi, đây là thật sao?”

Lý Duy nghe xong sắc mặt thay đổi.

Nữ tử này chính là nữ nhi duy nhất của Lý Duy, tên là Lý Mộ Dĩnh, bá sư Huyền Âm Lô, một thế lực gần với ba thế lực lớn ở chín quận phương bắc.

Có thể nói là có thực lực cùng cấp với Đào Minh.

“Huyền Âm Lô chúng ta vẫn luôn chú ý tình hình bên Đào Minh, Quan Thiên Cừ mang theo đồ đệ Cổ Đồng đến Lĩnh Nam quận, gặp Văn Dật Phàm!”

“Bọn họ có bàn tới chuyện giết người cho nên nữ nhi mới nhanh chóng trở về!”

Lý Mộ Dĩnh mở miệng nói.

“Văn Dật Phàm lại muốn động thủ với ta!

Sao bên Thanh Long tự không báo tin chứ?”

Lý Duy khẽ nhướng mày.

“Bây giờ thế lực Thanh Long tự đang co rút lại, Thiên Hạ Minh, Kim Tiền Bang và các thế lực khác tiến về chín quận phương bắc để áp chế Thanh Long tự.”

“Thiên Quyền môn và Tứ Phương hội, Kim Tiền Bang đang giằng co với Thanh Long tự.”

“Cho dù Thanh Long Tự có nội tình cũng không chịu nổi nhiều thế lực như vậy.”

“Làm sao còn có hơi sức mà để ý phụ thân.”

Lý Mộ Dĩnh mở miệng nói.

“Theo lý thì hiện tại Văn Dật Phàm không nên động thủ với phụ thân, phụ thân đã làm chuyện gì sao?”

Sau đó nàng hỏi.

“Ta an bài người giết Dịch Thiên Vân, chặt đứt hậu thủ của Văn Dật Phàm ở Lĩnh Nam quận.”

Lý Duy nói.

“Phụ thân, người có chút nóng vội rồi!”

“Mau an bài một chút rồi theo ta trở về Huyền Âm lâu, tạm thời trốn ở Huyền Âm lâu một thời gian!”

“Huyền Âm Lâu ta đang bị các thế lực lôi kéo, Văn Dật Phàm sẽ không lạng lách chọn xé rách da mặt với Huyền Âm Lâu vào lúc này.”

“Đúng rồi, người ra tay giết Địch Thiên Vân là ai, chúng ta có thể giao hãn cho Văn Dật Phàm, giúp chúng ta tranh thủ một chút thời gian!”

Lý Mộ Dĩnh nói.

“E là giao người cũng không được!”

Lý Duy lắc đầu nói.

Trong khoảng thời gian này Tô Thần đã hợp tác với Trường Hận Cung Mai Huyền Sương, Kim Phong Tế Vũ Lô Bạch Sầu Phi.

Một khi động thủ với Tô Thần.

Hai thế lực này cũng sẽ không để cho hãn rời khỏi Lĩnh Nam quận.

“Lão gia, môn chủ Sơn Hà môn Tô Thần đến.”

Quản gia đứng ở ngoài cửa lên tiếng bẩm báo.

“Vừa nhắc liền tới, Tô Thần này chính là người giết Địch Thiên Vân!”

Lý Duy nói:

“Mau mời Tô chương giáo!

Tô Thần đội đầu lập nhanh chóng tiến vào đại sảnh.

Ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ Dĩnh trong đại sảnh, hơi kinh ngạc.

“Sao Tô chương giáo lại tới chỗ ta!”

Lý Duy không rõ vì sao Tô Thần tới nơi này.

“Lý đại nhân, ta tới nơi này là để hỏi ngươi, ngươi biết khi nào Văn Dật Phàm rời chín quận phương bắc không?”

“Thời gian tới Sơn Hà môn ta chuẩn bị khuếch trương, trở thành môn phái đệ nhất Lĩnh Nam quận.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Môn phát đệ nhất Lĩnh Nam quận!”

Nghe Tô Thần nói vậy, đồng tử trong mắt Lý Duy đột nhiên co rụt lại.

Dã tâm của Tô Thần cũng thật là lớn.

“Tô chương giáo, với thực lực Sơn Hà môn các người, các người không nuốt nổi một ít thể lực khác ở Lĩnh Nam quận.”

Lý Duy lắc đầu nói.

“Ta cùng Kim Phong Tế Vũ Lô, Hàn Nguyệt Giáo, Trường Hận Cung, Lý đại nhân người, tứ phương hợp tác, chuyện trở thành môn phái đệ nhất Lĩnh Nam quận cũng không phải là không thể!”

“Hai ngày tới Sơn Hà Môn chúng ta sẽ thôn tính Tàn Kiếm Môn, Thiên Hợp sơn trang.”

“Nói như vậy nhân số của Sơn Hà Môn đã nhiều nhất trong các thể lực ở Lĩnh Nam quận rồi.”

Tô Thần nói.

Nghe Tô Thần nói vậy, Lý Duy tỏ vẻ kinh ngạc.

Lý Duy kinh ngạc chính là vì ngoài hợp tác với Trường Hận Cung và Kim Phong Tế Vũ Lô thì Tô Thần còn hợp tác với Hàn Nguyệt Giáo.

Vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Chương 329: Ai lợi dụng ai, Đạo Môn, Thái Hư chân nhân

....

Lý Mộ Dĩnh đứng bên cạnh Lý Duy, ánh mắt ngưng tụ nhìn Tô Thần.

Trước đó nàng nghĩ sẽ giao Tô Thần cho Văn Dật Phàm xử lý.

Như vậy có thể cho bọn họ tranh thủ một ít thời gian rời đi.

Nhưng hiện tại đối phương có hợp tác với Trường Hận Cung, Kim Phong Tế Vũ Lô, còn có Hàn Nguyệt Giáo.

Nếu như giao hấn ra, phỏng chừng đêm nay sẽ không ra khỏi Lĩnh Nam quận.

“Phụ thân ta muốn rời khỏi Lĩnh Nam quận một đoạn thời gian, tạm thời không giúp được gì cho người.”

Lý Mộ Dĩnh ở bên mở miệng nói.

“Rời khỏi Lĩnh Nam quận, Lý đại nhân người chuẩn bị chạy trốn sao? Chuyện này không phúc hậu nha!”

Tô Thần nhìn Lý Duy nói.

Trước đó Lý Duy tìm hấn hợp tác, hiện tại lại muốn chạy trốn.

Là đang đùa giỡn với hấn sao?

“Tô chương giáo, không phải ta không phúc hậu, tình huống bây giờ càng ngày càng khó cho ta, cho nên rời đi cũng là chuyện tốt!”

Lý Duy trầm giọng nói.

Văn Dật Phàm muốn giết hấn, hấn còn ở lại chịu chết sao?

“Lúc trước Lý đại nhân tìm ta hợp tác, hôm nay Lý đại nhân lại muốn đi, đây không phải là hành động tốt!”

Trong giọng nói Tô Thần mang theo một tia hàn ý.

Lúc trước Lý Duy có khí thế hơn bây giờ nhiều, chẳng lẽ bị uy hiếp.

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía Lý Mộ Dĩnh.

Nhìn thấy Tô Thần nhìn về phía Lý Mộ Dĩnh, Lý Duy lập tức giới thiệu:

“Tiểu Dĩnh, vị này là chương giáo Sơn Hà Môn, Địch Thiên Vân do Tô chương giáo tự mình ra tay chém giết.”

“Tô Thần, đây là tiểu nữ Lý Mộ Dĩnh, chính là tam công chúa Huyền Âm Lâu!”

Nghe vậy, Tô Thần khẽ cau mày.

Hấn không mong đợi điều này.

Nữ tử này là nữ nhi của Lý Duy, còn là tam công chúa Huyền Âm Lâu.

Địa vị của Huyền Âm Lâu ở Lĩnh Nam quận không kém Đào Minh nhiều lắm, đều là thế lực gần với ba thế lực lớn.

Đương nhiên thực lực chân chính của Huyền Âm Lâu thì vẫn kém hơn Đào Minh một chút.

Dù sao trong Đào Minh có cường giả đạo Quan Thiên Cừu.

“Gặp qua Lý cô nương!”

Tô Thần hướng đối phương khẽ chấp tay.

“Không biết vì sao Lý đại nhân phải vội vã rời đi như vậy.”

Lý Duy là một trong những quân cờ của hắn ở quận Lĩnh Nam.

Tạm thời vẫn không thể xảy ra chuyện, cũng không thể rời đi.

“Bởi vì người giết Dịch Thiên Vân cho nên Văn Dật Phàm muốn giết phụ thân ta, bởi vậy ta muốn mang phụ thân tới Huyền Âm Lâu!”

Lý Mộ Dĩnh mở miệng nói.

“Người xác định Văn Dật Phàm muốn động thủ?”

“Nếu như vậy ta liền làm cho Văn Dật Phàm không thể động thủ!”

Tô Thần lạnh giọng nói.

“Người không giết được Văn Dật Phàm, cũng không thể giết Văn Dật Phàm.”

Lý Mộ Dĩnh nhìn Tô Thần nói.

“Tại sao không giết được, cũng không thể giết?”

Tô Thần trầm giọng nói.

“Người biết thực lực của Văn Dật Phàm không? Biết bối cảnh của hắn không? Biết hắn đại biểu cho ai không?”

“Không nói tới thực lực của hắn, một khi hắn chết thì Tam hoàng tử và Văn gia sẽ làm khó dễ, Huyền Âm lâu chúng ta còn không ngăn được nói gì Sơn Hà môn các người!”

Lý Mộ Dĩnh lạnh giọng nói, sắc mặt càng lạnh hơn.

“Thực lực của Văn Dật Phàm ở Thiên Nhân tam nạn, hơn nữa còn là một trong những nhân vật được Tam hoàng tử xếp ở chín quận phương bắc.”

“Nhưng có đôi khi làm cho đối phương không động thủ được không nhất định phải giết chết.”

“Đương nhiên ta muốn hấn chết, cho dù là Thiên Nhân tam nạn cũng phải chết!”

“Lý đại nhân cứ chờ tin tức là được.”

“Trong vòng một ngày, Văn Dật Phàm sẽ trúng độc, hấn là sẽ được bị đưa về Kinh sư.”

Tô Thần nói xong xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Tô Thần rời đi.

Lý Duy và nữ nhi nhìn nhau.

“Hấn là cao thủ dùng độc!”

Lý Mộ Dĩnh mở miệng nói.

“Không biết, Tô Thần này do Mộ Dung Khinh Trần đẩy ra, nhưng hình như không hoàn toàn nghe lệnh Mộ Dung Khinh Trần, người này có dã tâm, cũng rất nguy hiểm!”

“Tốt nhất là không nên tiếp xúc quá nhiều!”

Lý Duy mở miệng nói.

Lúc trước từ tư liệu mà xem thì Tô Thần là một nhân vật nhỏ bình thường.

Lần đầu tiên gặp mặt hấn đã biết Tô Thần không đơn giản.

Hôm nay gặp lại, trong lời nói của Tô Thần còn mang theo một sự bá đạo.

Cảm giác như thuận thì sống, nghịch thì chết.

“Đúng là có chút nguy hiểm! “

Lý Mộ Dĩnh gật gật đầu.

Trong lòng nàng có chút kinh ngạc.

Không nghĩ tới Lĩnh Nam quận sẽ xuất hiện nhân vật như vậy, e là tuổi tác đôi phương không thua kém nàng nhiều.

Đương nhiên nàng càng muốn xem xem Tô Thần sẽ làm như thế nào để Văn Dật Phàm trúng độc.

Văn Dật Phàm chính là cao thủ Thiên Nhân tam nạn, muốn hạ độc hắn rất khó.

“Lần này ngươi trở về hẳn là không chỉ muốn mang ta đến Huyền Âm lâu đi, còn có chuyện khác muốn làm đi!”

Lý Duy mở miệng nói.

“Đúng vậy phụ thân, thật ra lần này ta trở về là để ngươi gia nhập dưới trướng Thất hoàng tử!”

“Huyền Âm Lâu chúng ta đã âm thầm đầu nhập vào Thất hoàng tử rồi!”

“Phụ thân, người có biết người Thất hoàng tử phái tới là ai không?”

“Là Thái Hư chân nhân của đạo môn, một trong hai đại ân sư của Thất hoàng tử.”

Lý Mộ Dĩnh truyền âm nói.

“Cái gì!”

Chuyện Lý Mộ Dĩnh đề cho hắn đầu nhập Thất hoàng tử không khiến hắn kinh ngạc, Huyền Âm Lâu âm thầm đầu nhập Thất hoàng tử cũng không khiến hắn kinh ngạc.

Chuyện Thái Hư chân nhân xuất hiện ở chỗ mới khiến cho hắn kinh ngạc.

Nơi này là địa bàn của Phật môn Mật tông.

Phật môn và Đạo môn là hai đạo thống khác nhau, không giống như các thế lực võ lâm khác.

Hai bên đều cần thu nạp tín đồ.

Mặt ngoài thì quan hệ rất bình ôn nhưng trong bóng tối lại như nước với lửa.

Thái Hư chân nhân chính là một trong ba đại quan chủ của Thanh Hư Quan.

Hắn đến đây, không cẩn thận sẽ kích phát đại chiến.

“Ngươi nói thật sao?”

Lý Duy nhỏ giọng hỏi.

Lý Mộ Dĩnh gật đầu, truyền âm nói:

“Là sư tôn ta chính miệng nói, sư tôn đã gặp qua Thái Hư chân nhân.”

“Lần này Thanh Long Tự tuyệt đối sẽ suy bại!”

Lý Duy nói.

“Chỉ cần phụ thân đáp ứng gia nhập vào dưới trướng Thất hoàng tử, sau khi Văn Dật Phàm rời đi thì vị trí quận thủ Lĩnh Nam quận là của phụ thân ngươi!”

Lý Mộ Dĩnh tiếp tục nói.

“Ngươi đã gia nhập, ta cũng không có lựa chọn nào khác, không có khả năng gia nhập phe đối địch với nữ nhi đi!”

“Ta đáp ứng gia nhập vào dưới trướng Thất hoàng tử!”

Người thức thời mới là trang tuấn kiệt, Lý Duy không giống với người giang hồ, tuy rằng hắn tinh tu võ đạo nhưng lại thật sự là người trong quan gia.

Chuyển biến trận doanh rất bình thường.

“Vây bây giờ chờ Tô Thần kia giúp người đưa Văn Dật Phàm về Kinh sư đi!”

Lý Mộ Dĩnh nói.

Giờ phút này nàng cảm giác mình là người được lợi trong kế hoạch lần này.

Thật ra bọn họ không biết.

Một khi Lý Duy lấy được vị trí quận thủ Lĩnh Nam quận thì Tô Thần sẽ động thủ với hắn, gia tăng khả năng khống chế.

Cho nên chưa đến cuối cùng thì không biết là ai đang lợi dụng ai, ai là người hưởng lợi.

Ở phủ đệ của Văn Dật Phàm.

Hắn đang uống trà với Lục Trầm, hai người nhẹ nhàng thoải mái trò chuyện.

“Không nghĩ tới sự tình trở nên thuận lợi như vậy, lập tức khiến Thanh Long Tự thu lực lượng lại!”

Lục Trầm uống một ngụm trà rồi nói.

“Bất quá Thiên Hạ Minh xuất hiện, cần ngăn chặn một chút, ta hi vọng Lục huynh có thời gian âm thầm đến Thiên Quyền môn một chuyến nói chuyện với lão đầu kia!”

Văn Dật Phàm nói.

“Ta đang có tính toán như vậy, bất quá người để Quan Thiên Cừu an bài người giết Lý Duy, nghĩ như thế nào đây!”

“Với tình thế hiện tại ta sẽ sớm rời khỏi Lĩnh Nam quận, bây giờ bên này không có người của ta, người thượng vị chỉ có thể là Lý Duy, cho nên chém giết hắn thì vị trí quận thủ Lĩnh Nam quận thủ sẽ trống, chờ ta kế nhiệm Tổng đốc, có thể tại an bài người của ta đến tiếp nhận vị trí quận thủ Lĩnh Nam quận.”

Văn Dật Phàm nói.

Triều đình và môn phái võ giả là hai khái niệm khác nhau.

Các môn phái thế lực tranh đoạt, người chết ta sống, ta chết người sống, chiếm cứ địa bàn lẫn nhau, người thắng làm vua, người thua làm giặc.

Triều đình thì khác, có chế độ chế ước nhất định, cũng có trật tự ngầm nhất định.

Ai mà phá lệ thì kết cục sẽ rất thảm.

Đương nhiên hắc giết Lý Duy cũng có, vì hắc nhận định Địch Thiên Vân do người của Lý Duy giết.

Chương 330: Uy hiếp, hạ độc, ghen ghét

....

“Người đã an bài xong, như vậy ta cũng sẽ không nói gì nữa?”

“Bất quá bên ta nhận được mệnh lệnh từ Kinh sư truyền đến, chính là Tần sư bên cạnh Tam hoàng tử muốn Kim Mai Bình, hi vọng chúng ta có thể lấy từ trong tay Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Lục Trầm uống một ngụm trà mở miệng nói.

Nghe được lời Lục Trầm, ánh mắt Văn Dật Phàm ngưng tụ, đặt chén trà trong tay xuống.

Trầm giọng nói:

“Mặc dù Kim mai bình có thể giúp cho người ta khôi phục thương thế, nhưng lại có thể làm nhập ma, người sử dụng Kim mai bình đều không thoát khỏi vận mệnh này!”

“Sao nhân vật như Tần sư lại có hứng thú với thứ kia chứ.”

“Tình huống cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm!”

Lục Trầm lắc đầu nói.

Hiện giờ Kim Mai Bình đang ở trong tay Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Muốn lấy Kim Mai Bình từ trong tay Kim Phong Tế Vũ Lâu cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Tuy rằng thứ này có tai hại, nhưng mặc kệ như thế nào đều có thể cứu mạng.

Không hẳn là Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ cho bọn họ.

“Có chút khó khăn, tuy rằng chúng ta hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lâu nhưng hai bên đều đề phòng lẫn nhau, muốn từ trong tay bọn họ thu được Kim Mai Bình, không có hy vọng!”

“Có thể từ chối yêu cầu từ Kinh sư không?”

Văn Dật Phàm mở miệng nói.

Lục Trầm lắc đầu nói.

Cho dù có lấy được hay không thì bọn họ đều phải làm.

Không thể từ chối.

Đúng lúc này có một người từ trên cao bay xuống đại sảnh.

Người tới mặc áo bào đen, đeo mặt nạ.

Từ thân hình hay trên mặt đều không thể nhìn ra gì hết.

Trong đại sảnh, đồng tử Văn Dật Phàm và Lục Trầm đột nhiên co rụt lại.

Không tự chủ được vận chuyển khí kinh trong cơ thể.

Nhưng trong nháy mắt này cả hai bị một cỗ khí tràng khủng bố đè ép.

Khí kinh hai người vừa mới nhấc lên trong nháy mắt bị ép tan.

Nhất thời, hai người kinh hãi nhìn người đeo mặt nạ.

Người tới có thực lực rất khủng bố, không phải bọn họ có thể chống lại.

“Các hạ là ai?”

Nơi này là phủ đệ của Văn Dật Phàm, hẳn là đối phương đến tìm hắn.

Hơn nữa đối phương không có lập tức động thủ có nghĩa là không có ý giết bọn họ.

Cho nên hắn đứng lên khom người nói.

Khi hắn mở miệng, có một đạo hắc quang trực tiếp bắn vào trong miệng hắn, sau đó chỉ cảm giác một cổ khí kinh ở ngực khẽ động, hắc quang tiến vào trong bụng.

Lục Trầm ở một bên ngẩn ra, muốn nói gì đó.

Nhưng đồng dạng cũng bị một đạo hắc quang bắn vào trong miệng.

“Hai người các ngươi đều trúng Thiên Sát Hắc Hồn Hoàn của ta, nếu năm ngày sau không có giải dược thì thần hồn sẽ bị ăn mòn, trực tiếp nhập ma, sau khi nhập ma chẳng phân biệt địch ta, chỉ có chém giết, cho đến khi khí kinh hao hết, tinh huyết cạn kiệt mới đình chỉ!”

“Muốn giải dược, các ngươi lấy Kim mai bình từ trong tay Kim Phong Tế Vũ Lôu tới cho ta!”

“Nhớ rõ chỉ có năm ngày!”

“Năm ngày sau, ta sẽ trở lại!”

Nói xong bóng người rời đi, biến mất trước mặt hai người, giống như hết thấy đều chưa từng xảy ra.

Hai người không khỏi nhìn nhau.

“Chuyện này...”

Bọn họ không nghĩ rằng đạt tới cảnh giới như bọn họ lại bị người khác áp chế và bức bách như thế này.

“Người này cũng muốn Kim mai bình, xem ra Kim mai bình có tác dụng mà chúng ta không ngờ tới.”

Văn Dật Phàm trầm giọng nói.

“Hiện tại không phải lúc quan tâm Kim mai bình, hiện tại nên nghĩ cách giải độc trong cơ thể.”

“Không phá giải được chỉ có thể nghĩ biện pháp lấy Kim mai bình từ Kim Phong Tế Vũ Lâu thôi.”

Lục Trầm Trầm nói.

“Nhưng mà chúng ta thu được Kim mai bình rồi giao cho đối phương mà không giao cho Tần sư, chỉ sợ sau này cũng có phiền toái!”

Văn Dật Phàm trầm giọng nói.

“Bên Tần sư chỉ là phiền toái, còn bên đối phương là cái chết, không biết thực lực của đối phương mạnh như thế vì sao không trực tiếp đến Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Lục Trầm cau mày nói.

Có thể trực tiếp áp chế khí kinh của bọn họ, thực lực của đối phương ít nhất phải ở Thiên Nhân lục nạn.

Cường giả như vậy tiến đến Kim Phong Tế Vũ Lâu, hẳn là có thể bức bách đối phương giao ra Kim mai bình.

“Chẳng lẽ bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu còn cường giả?”

Lục Trầm tiếp tục nói.

Lúc hắn nói chuyện cũng bắt đầu điều tra biến hóa trên người, nhưng không phát hiện chỗ nào khó chịu.

Sắc mặt vô cùng âm trầm.

Không tra ra độc trên người, có thể thấy được độc còn đáng sợ hơn tưởng tượng.

Ánh mắt nhìn về phía Văn Dật Phàm, Văn Dật Phàm cũng lắc đầu.

Hắn cũng không điều tra ra thân thể biến hóa chỗ nào.

“Không nghĩ tới hai tên Thiên Nhân tam nạn lại ngu xuẩn như vậy, vừa rồi căn bản không phải độc vật, chỉ là một viên thuốc bình thường mà thôi.”

“Vậy mà các ngươi lại cuống cuồng lên!”

Lúc này một giọng nói trầm thấp từ bên ngoài đại sảnh truyền vào.

Văn Dật Phàm và Lục Trầm ngẩn ra.

Bọn họ vọt ra khỏi đại sảnh, ánh mắt quét nhìn bốn phía nhưng lại không phát hiện bất luận kỳ nào.

“Các ngươi không phát hiện được ta, Văn Dật Phàm, trước đó ngươi không có trúng độc nhưng hiện tại đã trúng độc, độc này do ta hạ!”

“Lát nữa độc tố trong cơ thể ngươi sẽ bộc phát rồi từ từ ăn mòn khí kinh trong cơ thể ngươi.”

“Muốn giải quyết phiền toái, ngươi có thể tìm

“Người trợ giúp ngươi cần có thực lực Thiên Nhân lục nạn trở lên!”

“Tên kia, ngươi rất may mắn vì không có bị ta hạ độc!”

Tiếng nói vừa dứt, Văn Dật Phàm liền biến sắc bởi vì hắn cảm giác được khí kinh trong cơ thể mình bắt đầu bị ăn mòn, tiêu hao.

Ánh mắt Văn Dật Phàm trở nên âm lãnh quét một vòng xung quanh nhưng lại không phát hiện động tĩnh gì.

“Hắn là đã rời đi rồi!”

“Người cảm thấy thế nào?”

Lục Trầm Trầm hỏi.

Người trước là vì Kim mai bình, người sau là vì Văn Dật Phàm.

Không hạ thủ chỉ để cho hấn trúng độc, tìm cao thủ ép độc tố.

Thiên Nhân lục nạn?

Hiện tại ở chín quận phương bắc chỉ Thanh Long tự mới có.

Hoặc cần phó minh chủ Thiên Hạ Minh đến chín quận phương bắc.

Nhưng những người này sẽ không giúp Văn Dật Phàm.

Xem ra đối phương muốn Văn Dật Phàm hấn rời đi.

Trong vòng mười ngày, nếu như không thể ngăn chặn thì khí kinh của ta sẽ biến mất, một khi khí kinh biến mất, thực lực của ta có thể rơi xuống Thiên Nhân cảnh.

Văn Dật Phàm trầm giọng nói.

“Mười ngày, từ nơi này chạy tới Kinh sư ước chừng mười ngày, đây là không cho người cơ hội cân nhắc.”

“Người đoán có thể là do ai phái tới? Có thể là người của Thất hoàng tử phái tới không?”

Văn Dật Phàm là một trong những nhân vật lãnh quân của Tam hoàng tử ở chín quận phương bắc.

Lúc này muốn Văn Dật Phàm rời đi.

Hoàn toàn là đang chèn ép thế lực bên Tam hoàng tử.

“Có thể, năm xưa Thất hoàng tử ngao du giang hồ quen biết không ít kỳ nhân dị sĩ.”

“Ép ta rời khỏi vào lúc này, e là muốn an bài người đến Lĩnh Nam quận.”

“Chẳng lẽ Lý Duy đã đầu nhập vào Thất hoàng tử!”

Văn Dật Phàm trầm giọng nói.

Lúc này quản gia trong phủ chạy đến.

“Lão gia, nữ nhi của Lý Duy ở Huyền Âm Lâu đã trở lại!”

Lão giả quản gia nói.

Nghe đồn lúc trước nàng tranh đoạt vị trí tam công chúa Huyền Âm Lâu, xem ra bây giờ đã trở thành tam công chúa Huyền Âm Lâu rồi!”

“Lý Duy có một nữ nhi tốt, tam công chúa Huyền Âm Lâu có địa vị bất phàm ở Huyền Âm Lâu, chính là ứng cử viên kế thừa vị trí lâu chủ.”

“Hắn là bên người có cao thủ, nếu Quan Thiên Cừ chỉ phái đệ tử của hắn đi thì không giết được Lý Duy.”

Văn Dật Phàm mở miệng nói.

“Thực lực Huyền Âm Lâu chỉ kém Đào Minh một chút, nếu bên cạnh Lý Duy có cao thủ Huyền Âm Lâu, chưa chắc Quan Thiên Cừ sẽ động thủ.”

Lục Trầm Trầm hỏi.

“Huyền Âm lâu, Thất hoàng tử, xem ra Huyền Âm lâu đã đầu nhập vào Thất hoàng tử, truyền tin tức này cho Tam hoàng tử, ta lập tức trở về Kinh sư rồi tranh thủ quay lại đây!”

Văn Dật Phàm trầm giọng nói, hắn có chút tức giận cùng ghen ghét.

Hôm nay hai người bọn họ hoàn toàn bị động, bị người khác đe dọa.

Thế mà còn chưa biết là ai đang đe dọa mình.

Chương 331: Thiên Hạ Minh, Phổ Huệ tự

....

Bên ngoài phủ đệ, Tô Thần trốn trong bóng tối nhìn thấy một bóng người tiến vào bên trong.

Không bao lâu bóng người kia liền rời khỏi, đến cũng vội vàng mà đi cũng vội vàng.

Trong bóng tối, Tô Thần không dám quan sát nhiều mà vận chuyển Liễm Tức Thuật, ẩn nấp khí tức bản thân, tránh cho đối phương phát hiện ra.

Một lát sau có một âm thanh từ xa truyền đến bên tai Tô Thần.

Tô Thần xoay người rời đi.

Trong một gian khách điểm.

Ngũ Độc Đồng Tử xuất hiện bên cạnh Tô Thần.

“Chủ thượng, Văn Dật Phàm đã trúng độc, trong vòng mười ngày phải tìm được cao thủ Thiên Nhân lục nạn hỗ trợ khu trừ độc tố trong cơ thể.”

“Chỉ là tại thời điểm ta hạ độc còn có một người thần bí khác, người thần bí có thực lực rất mạnh, thiếu chút nữa phát hiện sự tồn tại của ta.”

Ngũ Độc Đồng Tử nói.

“Người nọ tìm Văn Dật Phàm làm chuyện gì?”

Tô Thần trầm giọng nói.

“Yêu cầu Văn Dật Phàm lấy Kim mai bình từ Kim Phong Tề Vũ Lâu!”

“Không chỉ người kia muốn, còn nghe hai người Văn Dật Phàm nói chuyện với nhau, một người gọi là Tàn sư ở Kinh sư cũng muốn Kim Mai Bình!”

Ngũ Độc Đồng Tử nói.

“Chẳng lẽ Kim mai bình còn có bí mật nào mà ta không phát hiện.”

“Đúng rồi, người có biết được thực lực của người tiến đến uy hiếp Văn Dật Phàm sao?”

Tô Thần không dám dò xét.

Có lẽ Ngũ Độc Đồng Tử có thể biết được thực lực của đối phương.

“Đối phương có thực lực quá mạnh, ta không dám điều tra, nhưng nghe Văn Dật Phàm nói chuyện, có nhắc tới thực lực của người áo đen, nói hắn là trên Thiên Nhân lục nạn.”

Nghe vậy, thần sắc Tô Thần sững sốt.

Hắn không nghĩ tới thực lực của người áo đen lại hơn Thiên Nhân lục nạn.

Còn vì Kim Mai Bình mà đến.

Tô Thần không khỏi nhú mày.

Hiện giờ Kim mai bình này đã bị hắn đưa đến trong tay Quan Thất.

Nếu thực lực Thiên Nhân lục nạn, e rằng Quan Thất không cản nổi.

“Lúc trước còn tưởng rằng những cường giả Thiên Nhân cảnh cao hơn đều tập trung vào Thanh Long Tự.”

Tô Thần thì thảo nói.

Đột nhiên sắc mặt hắn biến đổi.

Trong đầu hắn không khỏi xuất hiện một ý nghĩ, Kim mai bình trọng yếu như thế nhưng lại bị đưa ra ngoài.

Có thể chính là vì dẫn cao thủ Thiên Nhân lục nạn rời đi.

“Có lẽ bên hắn đã bị Thanh Long Tự lợi dụng!”

Tô Thần trầm nghĩ trong lòng.

Nghĩ tới đây, Tô Thần muốn hỏi ý kiến Tử Hàn Nguyệt một chút.

Nàng nói Kim Mai Bình lọt ra từ trong bí tàng, như vậy những người khác vì tìm bí tàng hay là cái gì đây?

Nếu là vì bí tàng.

Hiện tại hắn đang hợp tác cùng với Tử Hàn Nguyệt, có thể sẽ khiến cho Sơn Hà Môn cuốn vào một trận gió lốc lớn hơn đi.

Tử Hàn Nguyệt vẫn còn giấu giếm gì đó!

Ba! Ba!

Tô Thần vỗ tay.

Một bóng người giống như con dơi từ cửa sổ vọt vào.

“Người đi dò xét Tử Hàn Nguyệt một chút, xem có thể tra được tin tức chúng ta muốn tra hay không!”

Tô Thần phân phó.

Hôm nay hai mắt của Nguyên Tuy Vân đã khôi phục, thực lực cũng tăng lên tới Thiên Nhân tam nạn.

Không chỉ có thực lực mạnh mà khinh công còn cực kỳ lợi hại.

Để hấn đi điều tra hoàn toàn không thành vấn đề.

Đương nhiên Tô Thần cũng đang tìm thích khách Ảnh Tử.

Tìm được thích khách Ảnh Tử rồi để Nguyên Tuy Vân chém giết, cuối cùng Nguyên Tuy Vân sẽ dùng thân phận thích khách Ảnh Tử gia nhập Sơn Hà Môn.

Không ai biết mặt Ảnh Tử.

Như vậy bên cạnh hấn lại có thêm một cao thủ có thể dùng.

“Tuân lệnh!”

Nguyên Tuy Vân nhanh chóng rời đi.

“Báo tin tức bên này lấy được cho Bạch Sầu Phi, để hấn đi điều tra một chút xem rốt cuộc người tới là ai?”

“Còn nữa, để Bạch Sầu Phi âm thầm đưa tin tức về bí tàng đến Sơn Hà môn, ta muốn cẩn thận điều tra!”

Tô Thần nói với Ngũ Độc Đồng Tử.

Hấn nhất định phải biết cường giả Thiên Nhân cảnh kia là ai.

Tô Thần chuẩn bị tự mình xem xét tin tức về bí tàng xem có thể tra ra manh mối gì không.

Sau khi Ngũ Độc Đồng Tử rời đi.

Tô Thần cũng trở về Sơn Hà Môn.

Tô Thần trở về Sơn Hà Môn nhận được tin Mai Huyền Sương đã bắt được Tàn Kiếm Môn.

Sơn Hà Môn nhanh chóng phái người tới Tàn Kiếm Môn chiếm lĩnh địa bàn.

Sự tình rất thuận lợi, giống như không có thế lực nào khác đến tranh đoạt.

Quận thành Tụ Bắc quận.

Trong một nhà dân bình thường.

Gia Cát Chính Ngã và A Phi đang ngồi ngay ngắn.

Bọn họ tới Tụ Bắc quận vào hôm trước, đang tìm hiểu tình huống Phở Huệ Tự.

“Gia Cát đường chủ, hôm nay ta điều tra, thấy chung quanh Phở Huệ tự có không ít người giám thị!”

“Hắn là chờ chúng ta giết chết phương trượng Hoài Viễn, bọn họ lập tức động thủ.”

“Ta cũng điều tra thân phận của những người này, là người của Thiên Hạ Minh.”

A Phi mở miệng nói.

“Với thực lực của bọn họ hoàn toàn có thể tóm gọn Phở Huệ Tự, tại sao không trực tiếp ra tay đây?”

“Hiện giờ tình huống của Phở Huệ Tự như thế nào?”

Gia Cát Chính Ngã mở miệng nói.

“Rất yên tĩnh, chỉ có số ít tăng lữ ra vào mua nguyên liệu nấu ăn, đã bắt đầu đóng cửa, tuyên bố với bên ngoài là Phở Huệ Tự chuẩn bị tĩnh tu bái Phật, tạm thời không tiếp đãi khách hành hương!”

A Phi nói.

“Như vậy sao?”

Gia Cát Chính Ngã khẽ nhướn mày, bắt đầu trầm tư.

Hắn luôn cảm giác sự tình không đơn giản.

Ở một chỗ trang viên.

Trong đại sảnh, một nam tử thân hình khôi ngô đang ngồi ngay ngắn trên ghế chính.

Ở phía sau hắn là một nam tử trẻ tuổi.

Thân hình nam tử gầy gò nhưng ánh mắt sắc bén dị thường.

Ở ghế bên trái có một người đeo mặt nạ đang ngồi.

“Chúng ta đã vây quanh Phổ Huệ Tự, tại sao không cho chúng ta động thủ tiêu diệt Phổ Huệ Tự!”

Nam tử ngồi trên ghế chính mở miệng nói.

Thanh âm vang dội giống như chuông đồng.

Hắn chính là Phó minh chủ Lãnh Thiên Trì của Thiên Hạ Minh tiến đến Tự Bắc quận.

Thanh niên bên cạnh hắn là đệ tử của minh chủ, Diêm Huyền.

Nhi tử thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận Diêm Ngọc trước kia.

“Hắn là người ta mời đã đến! Để cho bọn họ ra tay giết người trước, các người động thủ sau.”

“Phổ Huệ tự xuất thân Thanh Long tự, có thể bên trong còn có cao thủ Thanh Long tự mai phục!”

“Nếu như vậy thì Thiên Hạ Minh của ngươi sẽ tổn thất thảm trọng, đây cũng không phải là chuyện mà Thất hoàng tử muốn nhìn thấy.”

Người đeo mặt nạ trầm giọng nói.

“Bây giờ Thanh Long tự đang bị người ta nhìn chăm chú, tuy rằng không ai dám xông vào, nhưng mà ra tên nào ra là tên đó chết!”

“Có gì mà lo lắng.”

Lãnh Thiên Trì nói.

Lúc này Diêm Huyền ở bên cạnh mở miệng nói:

“Tiền bối, không biết người mời người nào ra tay, bây giờ ở chín quận phương bắc cũng không có tổ chức sát thủ nào tốt!”

“Thanh Long Hội, hẳn là người không xa lạ gì, phụ thân người chết trong tay người Thanh Long Hội đó.”

Người đeo mặt nạ mở miệng nói.

Nghe hẳn nói như thế, trong mắt Diêm Huyền có hàn quang lóe lên.

“Nếu là Thanh Long Hội, vậy để bọn họ xung phong!”

Lúc này Lãnh Thiên Trì mở miệng nói.

“Đa tạ Lãnh thúc!”

Diêm Huyền mở miệng nói.

Hẳn là đệ tử Thiên Hạ Minh Chủ.

Lãnh Thiên Trì và minh chủ Thiên Hạ Minh chính là huynh đệ kết bái, cho nên Diêm Huyền gọi Lãnh Thiên Trì là Lãnh thúc.

“Tiền bối, nhưng nếu sát thủ Thanh Long Hội vẫn bất động, Thiên Hạ Minh chúng ta không thể một mực chờ đợi ở chỗ này!”

“Cho nên tiểu chắt đề nghị Thiên Hạ Minh chúng ta có thể tấn công Phổ Huệ Tự trước, sáng tạo cơ hội cho bọn hẳn ra tay.”

“Nếu bọn họ có thể giết chết Hoài Viễn hòa thượng, chúng ta cũng có thể nhanh chóng không chế Phổ Huệ Tự!”

Diêm Huyền đề nghị.

“Có phải các người còn có thể thuận tay giết chết người Thanh Long hội, cuối cùng quăng nôi cho Phổ Huệ tự?”

Người đeo mặt nạ nhìn Diêm Huyền nói.

“Đúng vậy.”

Diêm Huyền cũng không phủ nhận suy nghĩ của mình.

Chương 332: Gây sự, người Thiên Quyền môn xuất hiện

....

Che giấu ý định của mình trước mặt kẻ mạnh là hành vi rất không khôn ngoan, cho nên hắn không giấu giếm.

Người đeo mặt nạ nhìn thoáng qua Diêm Huyền, không nói gì nữa.

“Lãnh phó minh chủ, bên này giao cho các người, bắt được Tụ Bắc quận coi như Thiên Hạ Minh các người thành công bước vào chín quận phương bắc!”

Người đeo mặt nạ nói xong đứng dậy rời đi.

Sau khi hắn rời đi, trong đại sảnh chỉ còn lại Diêm Huyền và Lãnh Thiên Trì.

“Lãnh thúc, bọn họ biết rõ người của Thanh Long hội là người giết phụ thân ta vậy mà còn mời người của Thanh Long hội ra tay?”

“Đây là có ý gì?”

Diêm Huyền trầm giọng nói.

“Làm gì sao, chính là tìm đối thủ cho chúng ta, cân bằng chúng ta!”

Lãnh Thiên Trì mở miệng nói.

Thiên Hạ Minh bọn họ đến chín quận phương bắc, ở chín quận phương bắc ngoại trừ Thanh Long tự, căn bản không có thế lực nào có thể đơn độc ngăn cản bọn họ.

Nhưng mà mấy thế lực lớn cân bằng.

Thiên Hạ Minh bọn họ muốn khuếch trương, cũng có chút khó khăn.

Vậy chúng ta còn muốn ra tay với Thanh Long hội sao?

Diêm Huyền mở miệng nói.

Thanh Long hội là tổ chức sát thủ giết người mà thôi, thật ra cừu nhân thật sự chính là người đã thuê Thanh Long hội xuất thủ.

Hắn vẫn đang điều tra, hoài nghi có thể là Kim Phong Tế Vũ Lâu,

Nhưng thực lực của Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Lĩnh Nam quận không đơn giản.

“Giết, cho dù chúng ta không giết thì đối phương cũng sẽ giết rồi giá họa cho chúng ta!”

Lãnh Thiên Trì nói.

“Hành động kế tiếp do người bố trí, dựa theo ý người mà làm!”

Lãnh Thiên Trì nhìn Diêm Huyền nói.

Diêm Huyền được hắn mang ra ngoài cũng là vì rèn luyện.

Ở Lĩnh Nam quận.

Bên trong đại điện Sơn Hà Môn.

Tô Thần ngồi ngay ngắn trên ghế chương giáo.

Ánh mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm một phong thư trong tay.

“Thiên Hạ Minh xuất hiện ở xung quanh Phổ Huệ Tự, vẫn vậy quanh bất động, đây là chờ hai người Gia Cát Chính Ngã động thủ sao?”

Từ tình huống của người ủy thác mà xem, hẳn người ủy thác là người của Thất hoàng tử!

“Thiên Hạ Minh thuộc phe Thất hoàng tử, bây giờ vây quanh Phổ Huệ tự, theo lý thì không cần thiết phải dùng tiền mời 【 Thanh Long hội 】 ra tay!”

Tất nhiên trong chuyện này có âm mưu gì đó!

Hiện tại liền chờ Gia Cát Chính Ngã xử lý thôi.

Gia Cát Chính Ngã không phải người bình thường có thể so sánh, chắc chắn hẳn có thể ứng đối tình huống bây giờ.

Nhưng không thể không chú ý tới thực lực của Phó minh chủ Thiên Hạ Lãnh Thiên Trì.

Thực lực của Lãnh Thiên Trì ở Thiên Nhân Lục nạn.

Có thể nói chính là cao thủ thứ hai vượt qua Thiên Nhân ngũ nạn mà Tô Thần biết.

Mặc dù không biết người áo đen đầu tiên là ai?

Người của Thiên Hạ Minh ra tay hai lần nhưng tình hình cho thấy bọn họ vẫn muốn dẫn Gia Cát Chính Ngã ra tay.

Chỉ là bọn họ xem thường Gia Cát Chính Ngã.

Tuy rằng Gia Cát Chính Ngã không có xuất thân sát thủ, nhưng cũng biết xuất thủ phải một kích tất sát.

Như vậy mới nhanh chóng xong việc rời đi.

Dù sao Gia Cát Chính Ngã là đường chủ Nhị Nguyệt Đường, sau này tọa trấn Tụ Bắc quận, hẳn cần phải làm việc rất cẩn thận.

Không thể thất thủ!

Tô Thần hủy phong thư này sau đó nhìn thoáng qua phong thư thứ hai.

Đây là tư liệu về Lý Mộ Dĩnh do Kim Phong Tế Vũ Lâu đưa tới.

“Tam công chúa Huyền Âm Lâu, nhân vật dự tuyển lâu chủ đời kế tiếp!”

Tô Thần lâm bẩm nói.

Huyền Âm Lâu có thể coi là thế lực đứng thứ hai ở chín quận phương bắc, thực lực yếu hơn Đào Minh một chút, nhưng cũng rất mạnh.

Cho dù hấn có chinh hợp thập đại môn phái ở Lĩnh Nam quận cũng yếu hơn đối phương.

Đương nhiên thanh thế và nhân số bên hấn tuyệt đối không kém, chỉ kém cao thủ thôi.

“Nếu như chỉ đơn thuần là muốn đón Lý Duy đi, Lý Mộ Dĩnh không cần tự mình đến đây, nàng đến Lĩnh Nam quận còn có mục đích khác!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Đặt tư liệu của Lý Mộ Dĩnh đặt lên bàn, hấn cần điều tra chút.

[Chúc mừng Sơn Hà Môn hoàn toàn chiếm cứ Tần Kiếm Môn, thưởng một tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

“Chiếm cứ Tần Kiếm Môn lại đạt được một tấm thẻ rút thưởng màu cam, thật sự niềm vui bất ngờ!”

Tô Thần lộ vẻ vui mừng.

Tuy Tử Hàn Nguyệt xuất thủ chậm hơn Mai Huyền Sương nhưng động tác cũng rất nhanh.

Nói ba ngày nhưng mới một ngày mà bên Tử Hàn Nguyệt đã động thủ giải quyết Tần Kiếm Môn.

Sau đó Tô Thần phái người đến tiếp nhận Tần Kiếm Môn.

Hôm nay tiếp nhận xong liền kích phát phần thưởng một tấm thẻ rút thưởng màu cam.

Bên kia, Thiên Hợp sơn trang cũng đã bị Mai Huyền Sương trấn áp, đệ tử Sơn Hà môn tiến vào Thiên Hợp sơn trang chấp chương sự vụ nơi này.

Tin rằng không bao lâu nữa Tô Thần sẽ có thêm một tấm thẻ rút thưởng màu cam.

“Trong khoảng thời gian này vẫn cần phải phát động thêm phần thưởng nữa!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Lúc này mập mạp bỗng xông vào chương giáo điện.

Trên mặt toàn là mồ hôi, hơi thở dồn dập.

“Có chuyện gì mà gấp gáp thế này?”

“Lão đại, không phải mấy ngày nay ta bận rộn chuyện tiền trang sao, ta buông lỏng chuyện điều tra trong Sơn Hà môn!”

“Một ít trưởng lão trong Sơn Hà Môn chuẩn bị cùng nhau buộc tội, dùng vũ lực kéo người xuống khỏi vị trí chương giáo!”

Mập mạp vội vàng nói.

Nghe vậy, ánh mắt Tô Thần phát lạnh cầm lấy một danh sách.

Tô Thần thấy một nửa cái tên trên danh sách là trưởng lão, sắc mặt trở nên âm trầm.

Hắn không nghĩ tới tại thời điểm Sơn Hà Môn khước từ lại có trưởng lão nội bộ Sơn Hà Môn muốn đối phó hắn!

“Hắn là sau lưng bọn họ có người, biết là ai không?”

Tô Thần trầm giọng hỏi.

Nhiều người như vậy, chắc chắn có người xúi giục hoặc là vạch ra kế hoạch.

“Ta còn chưa có điều tra rõ ràng, nhưng người khởi xướng là Ngô Hữu Đức ở chương giáo phong.”

“Bọn họ quyết định ngày mai sẽ cưỡng ép chương giáo!”

Mập mạp nói.

“Một đám người không biết sống chết, nếu bọn họ muốn chết vậy thì ta thành toàn, hôm nay Sơn Hà Môn chúng ta đang khuếch trương, dám gây sự vào thời gian này thật sự tìm đường chết.”

“Lúc trước còn niệm tình bọn họ là lão nhân Sơn Hà Môn nên ta cho bọn họ một chút quyền lực!”

“Hiện tại muốn chết thì ta sẽ tiễn bọn họ lên đường!”

Tô Thần lạnh giọng nói.

“Vậy ta đi thông tri Lê trưởng lão bắt bọn họ lại.”

Mập mạp nói.

“Không cần, không phải ngày mai bọn họ muốn bức ta thoái vị sao?”

“Ta muốn nhìn xem có phải còn có những người khác nhảy ra hay không, đến lúc đó đánh chết một thể!”

“Hắn là còn có người đang âm thầm mưu đồ, người âm thầm điều tra xem người phía sau màn là ai?”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Nói xong liền quay đầu hạ lệnh:

“Ngũ Độc Đồng Tử, người đi trợ giúp mập mạp!”

Tô Thần trực tiếp phái Ngũ Độc Đồng Tử hỗ trợ mập mạp.

Sau khi hai người rời đi, sắc mặt Tô Thần trở nên âm trầm.

Nếu như không phải mập mạp đến báo cáo hấn thật sự không có chú ý tới.

“Ta muốn xem các ngươi làm loạn như thế nào!”

Tô Thần hừ lạnh một tiếng, mắt lóe sát ý.

Lần này hấn muốn cho người trong Sơn Hà Môn biết thủ đoạn và thực lực của hấn.

“Dám làm loạn, chỉ có chết.”

Ở trong một khu rừng thuộc phạm vi Sơn Hà môn.

Một người mặc áo đen đang đứng vắt hai tay sau lưng.

Người này khoảng hơn ba mươi tuổi, nét mặt hơi thô, làn da màu đồng, mày rậm mắt to, làm cho người ta vừa nhìn liền cảm thấy không phải loại thiện.

Một lão giả mặc trường bào Sơn Hà Môn xuất hiện sau lưng người áo đen.

“Bái kiến đại nhân!”

“Làm thế nào rồi?”

“Khởi bẩm đại nhân, ta đã thuyết phục được rất nhiều người, ngày mai có thể bắt lấy Tô Thần!”

“Đến lúc đó ta sẽ lập tức phát ra bố cáo, Sơn Hà Môn trở thành thế lực phụ thuộc Thiên Quyền Môn!”

Người tới mở miệng nói.

Người này chính là Ngô Hữu Đức trong miệng mập mạp.

Mà nam tử áo đen chính là người của Thiên Quyền Môn, một trong những thế lực đang giằng co với Thanh Long Tự.

Chương 333: Khí huyết hỏa lô

....

“Tốt lắm, đến lúc đó ta cũng sẽ âm thầm tiến vào đại sảnh, nếu có biến hóa sẽ giúp ngươi một quyền đánh chết tên Tô Thần kia!”

Nam tử áo đen mở miệng nói, giọng điệu bá đạo
Không hề để Tô Thần vào trong mắt.

“Vậy thì đa tạ đại nhân!”

Nghe vậy, trên mặt Ngô Hữu Đức lộ vẻ hưng phấn.

Thực lực của người tới là Thần phách hợp nhất.

Tô Thần ở trước mặt cường giả Thần phách hợp nhất chỉ là chuyện một quyền.

Hai người nói thêm vài câu rồi Ngô Hữu Đức xoay người rời đi.

Sau khi Ngô Hữu Đức rời đi, một nữ tử mặc áo xanh có thân hình thướt tha từ chỗ tối đi ra.

“Thế lực như Sơn Hà Môn mà còn cần lập kế, trực tiếp ra tay không tốt sao?”

Nữ tử áo xanh mở miệng nói.

“Có đôi khi có có thể không tự mình động thủ thì không cần động thủ cho thỏa đáng!”

“Thiên Quyền môn chúng ta vòng qua chuyện giằng co với Thanh Long tự, phải chúng ta đến các quận, bắt lấy một ít thế

lực có tiềm lực.”

“Một khi bị phát hiện, chỉ sợ Tứ Phương hội và các thế lực khác cũng sẽ làm như vậy.”

“Điều này làm rối loạn kế hoạch của thiếu môn chủ!”

Nam tử mở miệng nói.

“Nhưng tại sao ngươi lại chọn Sơn Hà Môn? Sơn Hà Môn có quan hệ với mấy thế lực lớn ở Lĩnh Nam quận.”

“Ngươi ra tay không sợ chọc tổ ong vò vẽ Lĩnh Nam quận.”

Nữ tử mở miệng nói.

“Từ tình hình hiện tại mà xem, không cần ta ra tay thì bọn họ cũng có thể giết chết Tô Thần.”

“Lúc trước nhận được tin tức những người đó chỉ có quan hệ hợp tác với Tô Thần, Tô Thần chết thì quan hệ liền đứt đoạn.”

“Chẳng lẽ còn có thể đối địch với Thiên Quyền môn chúng ta?”

“Huống hồ bắt lấy Sơn Hà Môn chính là ý của thiếu môn chủ!”

Nam tử mở miệng nói.

“Nếu là ý của thiếu môn chủ, hẳn là không sai.”

Khi nói đến thiếu môn chủ, trong mắt nữ tử tràn ngập sự kính trọng.

Mặc dù ở chín quận phương bắc không có nhiều người biết thiếu môn chủ Thiên Quyền môn.

Nhưng người trong Thiên Quyền môn lại rất bội phục hẳn.

Không thể nghi ngờ, người thừa kế vị trí môn chủ Thiên Quyền môn chính là thiếu môn chủ.

“Sao lại không sai chứ? Các người đến Sơn Hà Môn chính là một sai lầm!”

Đúng lúc này có một giọng nói truyền tới.

Âm thanh như một đứa trẻ.

Hai người nghe xong lập tức trở nên khản trương, đưa mắt nhìn quanh.

Một bóng người từ trong mảnh rừng đối diện đi ra.

Đúng là Ngũ Độc Đồng Tử bên cạnh Tô Thần.

Ngô Hữu Đức là người khởi xướng kế hoạch lần này.

Khi Ngô Hữu Đức rời khỏi Sơn Hà Môn thì Ngũ Độc Đồng Tử đã đi theo.

Ngũ Độc Đồng Tử một thân trang phục nhi đồng, nhìn qua chẳng khác gì một tiểu hài tử, đôi mắt trong suốt tinh khiết.

Nhưng vẻ mặt hai người lại trở nên khản trương.

Bởi vì một đứa trẻ không thể xuất hiện trước mặt bọn họ như thế này.

“Người là ai?”

Nam tử nhìn Ngũ Độc Đồng Tử nói.

“Đây phải là câu ta nên hỏi các người, nói cho ta biết tên của các người, chết trong tay ta, không có kẻ vô danh!”

Ngũ Độc Đồng Tử mở miệng nói.

Giọng nói trong trẻo nhưng lại khiến nam tử và nữ tử áo xanh run lên.

“Người đi trước, ta giết hẳn.”

Nam tử kia nói với nữ tử bên cạnh.

Lúc nói chuyện thì bề mặt thân thể to lớn của nam tử có một tầng huyết quang lưu chuyển, ánh mắt trở nên khát máu, khóe miệng nhếch lên, nâng nắm tay.

Thiên Quyền Môn chia làm hai phái.

Một phái ngưng tụ khí huyết rèn luyện thân thể, dung hợp lực lượng của bản thân cùng với khí huyết để sinh ra lực lượng càng cường đại hơn.

Phái này lấy lực lượng và thân thể làm chủ.

Chỉ cần có tài nguyên là có thể không ngừng tăng lên, nhưng thành tựu có hạn.

Rất ít người đột phá Thần phách hợp nhất mà bước vào Thiên Nhân cảnh.

Một phái khác tu hành khí kinh, khí kinh thúc giục quyền kinh, không ngừng ma luyện khí kinh cuối cùng lĩnh ngộ quyền ý.

Phái tu hành khí kinh có thành tựu cao hơn.

Nhưng muốn tu hành khí kinh cần phải có thiên phú.

Thiên phú không tốt cho dù có tài nguyên chồng chất cũng sẽ tu luyện rất chậm, hoặc có thể nói là không hề tiến triển.

Cho nên phái lực lượng trong Thiên Quyền Môn là phái tu hành chủ lưu.

Tuy nhiên hiện nay đã có sự thay đổi.

Thiếu môn chủ Thiên Quyền môn tài trí phi phàm, thiên tư trác tuyệt, bản thân có thể tu luyện theo phái khí kinh.

Nhưng hắn lại tu luyện theo phái lực lượng!

Trực tiếp dùng lực lượng phương thức bước vào Thiên Nhân cảnh.

Sau đó truyền lại cho mọi người [Khí huyết hỏa lô] và [Xích huyết cực sát công] mà mình sáng tạo.

Những người Thiên Quyền môn vì khí huyết suy bại mà không thể tăng tiến có cơ hội mới.

Có hi vọng bước vào Thiên Nhân cảnh.

Cho nên thiếu môn chủ Bạch Cực Chân chính là một nhân vật truyền kỳ trong Thiên Quyền môn, cũng là đối tượng được mọi người sùng bái và tôn trọng.

Người này rất ít khi xuất hiện bên ngoài.

Ngoài Thiên Quyền môn, gần như không ai biết tới sự tồn tại của hắn.

Ầm!

Nam tử đạp mạnh xuống đất, mặt đất vỡ vụn, cả người như đạn pháo bắn về phía Ngũ Độc Đồng Tử.

Cũng không có bởi vì thấy Ngũ Độc Đồng Tử là một hải tử mà nương tay.

Tốc độ cực nhanh, hóa thành tàn ảnh mang theo lực lượng phá không kịch liệt.

Người chưa tới mà một cỗ lực lượng nóng bỏng đã áp tới Ngũ Độc Đồng Tử.

Sắc mặt Ngũ Độc Đồng Tử ngưng trọng, khí kinh trên thân tăng vọt đón đỡ, thân hình giống như quỷ hồn lui về phía sau.

Một quyền đánh vào chỗ Ngũ Độc Đồng Tử vừa đứng, mặt đất nổ tung.

Nam tử giống như dự liệu được một quyền này của mình không có kết quả.

Thân hình tiếp tục xông về phía Ngũ Độc Đồng Tử, quát khê một tiếng.

Xích Cực Huyết Sát Quyền!

Huyết sát chi khí bao bọc trên năm tay hấn rực cháy công kích Ngũ Độc Đồng Tử.

Chỉ là lúc này Ngũ Độc Đồng Tử lại không có lui.

Khóe miệng hấn nhếch lên nở một nụ cười lạnh.

“Khí huyết của ngươi rất cường đại, vậy hãy để cho khí huyết của ngươi thiêu đốt nhanh hơn một chút!”

Giọng nói lúc này trầm thấp khiến người ta sợ hãi.

Nam tử không hiểu ý trong lời nói của Ngũ Độc Đồng Tử.

Hấn vẫn tiếp tục tung quyền mà không hề dừng lại.

Nhưng đột nhiên sắc mặt hấn biến đổi, khí huyết trong cơ thể bắt đầu không nhận khống chế, giống nước nóng sôi trào, không ngừng sôi ùng ục.

Khí huyết tăng vọt là chuyện tốt.

Nhưng tăng vọt quá độ mà còn không chịu sự khống chế của mình sẽ rất nguy hiểm.

Khí huyết trên năm tay hấn biến mất trong khoảnh khắc.

Cả người hấn biến thành một lò nung, thân thể đỏ bừng.

Có từng luồng khí nóng bốc lên từ làn da.

Cả người như biến thành một con cua luộc.

“Không!”

Nam tử phát ra một tiếng kêu thảm thiết, toàn thân bắt đầu bốc cháy.

Tiếng kêu thảm thiết kéo dài không bao lâu thì tắt, nam tử đã hóa thành than.

Nữ tử áo xanh nhìn thấy cảnh này mà kinh hãi.

Không nghĩ tới đồng bọn vừa ra tay lại tự bốc cháy mất mạng.

Không cần phải thắc mắc, nhất định là do tên có bộ dáng hài đồng này thôi.

“Trên người của ngươi bị ta hạ Sí Cực độc, nếu không muốn giống như hắc liên ngoan ngoãn, không nên động thủ!”

Ngũ Độc Đồng Tử nhìn nữ tử áo xanh rồi nói.

Nữ tử nghe mà run rẩy nhìn về phía thi thể cháy đen trên mặt đất.

“Nói cho ta biết các ngươi là ai, đến từ đâu?”

Tiếng Ngũ Độc Đồng Tử trầm thấp như tiếng ác quỷ vang lên bên tai nữ tử.

“Chúng ta đến từ Thiên Quyền môn, bị thiếu môn chủ phái tới Lĩnh Nam quận âm thầm thu phục một ít môn phái, để mở rộng Thiên Quyền môn!”

Nữ tử áo xanh mở miệng nói.

“Các ngươi có tổng cộng bao nhiêu người?”

Ngũ Độc Đồng Tử nhìn đối phương nói.

“Chúng ta có.....

Lúc nói tới đây, trong tay nữ tử áo xanh đột nhiên quang mang màu bạc chợt lóe.

“Ngươi chết đi cho ta!”

Nữ tử áo xanh lạnh lùng nói.

Chương 334: Yến Nam Thiên, Thiên Nhân cứu nạn

....

Tuy rằng nàng tỏ vẻ rất phối hợp nhưng nàng biết người này nhất định sẽ không để cho nàng còn sống sót rời đi.

Cho nên nàng giả vờ phối hợp với đối phương, muốn thừa dịp đối phương buông lỏng cảnh giác mà ra tay đánh lén.

Về phần độc trên người như thế nào.

Nàng không hề lo lắng, nàng tin tưởng trên thân đối phương nhất định có thuốc giải, giết chết đối phương rồi lục soát là được.

Ra tay rất quyết đoán.

Phóng ám khí cũng rất nhanh.

Thấy ngân quang xuyên thấu thân thể Ngũ Độc Đồng Tử, nữ tử áo xanh cảm thấy hưng phấn.

Nhưng lúc này bóng dáng Ngũ Độc Đồng Tử lại tiêu tán, chỉ là tàn ảnh.

Thân hình Ngũ Độc Đồng Tử đã xuất hiện trước mặt nữ tử áo xanh.

“Cho người chết an ổn người không muốn, không phải là ta ép người!”

Giọng nói lạnh như băng của Ngũ Độc Đồng Tử vang lên.

Nữ tử áo xanh lập tức hoa mắt, mất đi ý thức mà ngã xuống mặt đất.

Còn chưa hỏi rõ ràng nên nữ tử áo xanh vẫn còn tác dụng.

Hắn đưa tay bắt lấy nữ tử áo xanh rồi rời đi.

Hắn có biện pháp để cho nữ tử này nói ra điều mà hắn muốn nghe.

Bên trong Sơn Hà Môn.

Ngũ Độc Đồng Tử tiến vào trong đại điện.

“Có năm người Thiên Quyền môn tới đây, là do thiếu môn chủ Thiên Quyền môn phái tới.”

Tô Thần nghe được lời Ngũ Độc Đồng Tử nói mà khẽ cau mày, hắn không nghĩ tới lúc này Thiên Quyền Môn lại có ý với Lĩnh Nam quận.

“Đưa tư liệu về thiếu môn chủ Thiên Quyền Môn tới đây cho ta!”

Tô Thần phân phó mập mạp.

“Theo tin tức thám vấn được, kế hoạch lần này do thiếu môn chủ Bạch Cực Chân của Thiên Quyền môn bày ra.”

“Còn nữa, thiếu môn chủ của Thiên Quyền môn lại là một cường giả Thiên Nhân cảnh.”

“Chủ thượng, đây là hai bí tịch sao chép lại từ miệng nàng!”

Ngũ Độc Đồng Tử đưa hai quyển bí tịch mình đã sao chép cho Tô Thần.

Một quyển là Xích Huyết Cực Sát Công, một quyển là Khí huyết hỏa lô.

[Đạt được nửa phần đầu Xích Huyết Cực Sát Công và Khí huyết hỏa lô, thưởng một tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

“Chỉ có nửa phần đầu sao?”

Tô Thần khẽ cau mày.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, Thiên Quyền Môn sẽ không truyền toàn bộ công pháp này cho đệ tử.

Hắn là phải đạt tới trình độ nhất định mới có thể đạt được phần còn lại.

[Sơn Hà Môn tiếp nhận Thiên Hợp sơn trang, thưởng một tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

“Không nghĩ tới trong khoảng thời gian ngắn mà đã nhận được ba tấm thẻ rút thưởng màu cam.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Hiện tại cao thủ thật sự ở chín quận phương bắc đã bắt đầu ra tay cho nên hắn cần phải tăng thêm một ít át chủ bài.

Hắn lập tức sử dụng hết ba tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam.

[Đạt được nhân vật Yến Nam Thiên, đạt được thẻ năm mươi năm nội lực Quan Thất, đạt được thẻ lĩnh ngộ kiếm đạo tuổi già của nhân vật A Phi.]

“Thế này...”

Tô Thần lộ vẻ vui mừng.

Yến Nam Thiên tuyệt đối là cường giả xếp hạng hàng đầu trong tiểu thuyết của Cổ Long.

Là tuyệt đỉnh cao thủ xuất hiện trong [Tuyệt đại song kiêu] và [Đại kỳ anh hùng truyện]

Phỏng chừng chỉ có sư tôn Dạ Đế trong Thiết Trung Đường mới có thể sánh ngang.

Yến Nam Thiên có ba tuyệt học.

Giá Y Thần Công, Nam Thiên Thần Quyền và Thần Kiếm Quyết.

Hắn được xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, thiên hạ đệ nhất đại hiệp trong Tuyệt đại song kiêu và Đại kỳ anh hùng truyện.

Không biết thực lực Yến Nam Thiên như thế nào?

Có phải đã luyện thành Giá Y Thần Công hay không?

Võ đạo Thiên tông, Giá Y Thần Công.

Nếu như Yến Nam Thiên còn không có luyện thành Giá Y Thần Công.

Hắn là có thể truyền thần công cho hắn.

Để cho thực lực của hắn trực tiếp tăng vọt.

Kiểm tra thực lực của Yến Nam Thiên.

Thiên Nhân cử nạn!

Tô Thần vừa thấy, đồng tử đột nhiên co rụt.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới lần này lại đạt được một nhân vật Thiên Nhân cử nạn.

Căn cứ theo tư liệu hiện tại.

Ở vương triều Đại Chu còn chưa xuất hiện cường giả vượt qua Thiên Nhân cử nạn.

Cường giả cấp bậc này mạnh mẽ, phi thường mạnh mẽ.

Có Thiên Nhân cử nạn bên cạnh, ngay cả Kinh sư hắn cũng dám tiến bước.

Xem xét thông tin về Yến Nam Thiên, Tô Thần phát hiện đối phương đã luyện thành Giá Y Thần Công.

Ý nghĩ nhận lấy công lực của đối phương không thực tế rồi.

Sau đó kiểm tra thẻ năm mươi năm nội lực của Quan Thất.

Đây là thẻ dùng để tăng cường thực lực Quan Thất, Tô Thần lập tức sử dụng.

Bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Thực lực hiện tại của Quan Thất đã bước vào Thiên Nhân tứ nạn.

Tạm thời hắn không cần xuất thủ nên một mực bế quan tu luyện.

Quan Thất điên cuồng thôn phệ đan dược để tăng cường khí kinh.

Bây giờ hắn miễn dịch ma khí từ Kim mai bình cho nên có thể sử dụng Kim mai bình khôi phục thương thế, hoàn toàn tu luyện trong trạng thái quá tải.

Hắn hy vọng mình có thể nhanh chóng đột phá đến Thiên Nhân ngũ nạn.

Ầm!

Đúng lúc này trong cơ thể hắn bỗng có thêm một cỗ lực lượng, khí kinh cuộn cuộn điên cuồng khí trào dâng.

Nhất thời tạo ra một cỗ khí lăng vô hình khuếch tán ra chung quanh khiến vách mật thất chấn động.

Vách tường mật thất rung lắc, may mắn là mật thất ở dưới lòng đất nên không có chuyện sụp đổ.

Đương nhiên hậu viện Kim Phong Tế Vũ Lâu vẫn lắc lư một trận làm cho người ta cảm giác có động đất phát sinh.

Thực lực Quan Thất điên cuồng tăng lên, từ Thiên Nhân ngũ nạn bước vào Thiên Nhân lục nạn.

Năm mươi năm nội lực để cho hắn bước vào Thiên Nhân lục nạn.

Sau khi bước vào Thiên Nhân lục nạn, Quan Thất nhanh chóng ổn định hơi thở.

Tô Thần xem xét thẻ cảm ngộ kiếm đạo lúc tuổi già của A Phi.

A Phi lúc tuổi già trong tiêu thuyết Cổ Long là một cao thủ tuyệt đỉnh.

Nếu hắn có thể dùng thì thực lực sẽ tăng nhiều.

Nhưng thẻ cảm ngộ này dành cho A Phi.

Không có phần của hắn nên hắn chỉ có thể cho A Phi dùng.

Lúc này ở một nơi trong Tụ Bắc quận.

A Phi đột nhiên ngẩn ra, trong đầu hắn xuất hiện một bóng dáng mơ hồ.

Bóng dáng này dĩ nhiên là hắn, chỉ là đã già.

Theo bóng dáng xuất hiện, cảm ngộ đối với kiếm đạo không ngừng tràn vào trong đầu A Phi.

“Đây là cảm ngộ kiếm đạo lúc tuổi già của ta.”

Lúc này A Phi đã biết chuyện gì.

Hắn nhanh chóng tiếp nhận.

Bước vào Thần phách hợp nhất, A Phi cảm giác được kiếm đạo của mình đột nhiên tăng cường.

Gia Cát Chính Ngã ở cách hắn không xa cảm giác được gì đó liền nhìn về phía này, khí tức kiếm đạo lúc tuổi già của A Phi nhanh chóng biến mất.

Có lẽ không thể gọi là biến mất, gọi là nội liễm sẽ thích hợp hơn.

“Kiếm đạo đột phá, còn mơ hồ mang đến cho ta áp lực, tên này cảm ngộ kiếm đạo không tầm thường!”

Gia Cát Chính Ngã cảm nhận được sự biến hóa của A Phi, không khỏi nói thầm.

Gia Cát Chính Ngã tu luyện thương đạo, là sát phạt chi đạo.

Kiểm đạo của A Phi lúc trước là nhanh và sát phạt, nhưng bây giờ lại hoàn toàn lắng đọng.

Kiểm đạo đạt tới một cảnh giới khác.

A Phi mở mắt, trong mắt có kiếm quang lóe lên.

“Xem tinh khí thần của ngươi, không bao lâu nữa là có thể bước vào Thiên Nhân cảnh rồi!”

Gia Cát Chính Ngã nói.

“Cần giao thủ một trận, ta có thể chém giết Thiên Nhân nhất nạn bình thường!”

A Phi mở miệng nói.

Đạt được lĩnh ngộ lúc tuổi già, kiếm đạo của hắn đã mạnh hơn rất nhiều.

Hắn tự tin mình có thể giết cường giả Thiên Nhân nhất nạn bình thường.

Nghe A Phi nói, Gia Cát Chính Ngã có chút vui mừng.

Hiện giờ tình hình ở Tụ Bắc quận có chút phức tạp.

Để cho vẫn rất cẩn thận, không động thủ.

Hiện giờ thực lực A Phi tăng lên, hắn bên này có thể bắt đầu đối phó với Hoài Viễn của Phổ Huệ Tự.

“Thực lực của ngươi tăng lên, kế hoạch của ta, hắn là có thể bắt đầu!”

Gia Cát Chính Ngã mở miệng nói.

Thời gian này hẳn không phải chỉ chờ đợi thời cơ mà còn thu thập không ít tin tức.

Đã đến lúc rồi ...

Chương 335: A Phi ra tay, Gia Cát Chính Ngã động

....

Ở đại bản doanh của Thiên Hạ Minh thuộc Tụ Bắc quận.

“Lãnh thúc, người Thanh Long Hội vẫn bất động, chẳng lẽ chúng ta cứ tiếp tục chờ sao?”

Diêm Huyền mở miệng nói.

“Bọn họ đã chế tạo hỗn loạn mấy lần cho người Thanh Long hội có cơ hội xuất thủ.”

“Nhưng người của Thanh Long Hội trước sau vẫn không động thủ.”

“Có điều tra được người của Thanh Long hội đang ở địa phương nào không?”

Lãnh Thiên Trì mở miệng nói.

“Chúng ta có quá ít thám tử ở Tụ Bắc quận, không cách nào biết được bọn họ đang ở địa phương nào?”

Diêm Huyền lắc đầu nói.

“Người chúng ta không chế trong Quỷ Sát phủ cũng không biết tin tức về hành động của Thanh Long hội lần này.”

“Người tới chỉ âm thầm phát tin tức, căn bản không lộ diện.”

“Lần này người Thanh Long hội rất cẩn thận!”

Diêm Huyền cau mày nói.

“Thanh Long hội không đơn giản, đã như vậy chúng ta cũng không cần chờ, mau chóng bắt lấy Phở Huệ tự!”

Lãnh Thiên Trì trầm giọng nói.

“Người an bài đi, ngày mai động thủ với Phở Huệ Tự.”

“Đến lúc đó người theo bên cạnh ta!”

Lãnh Thiên Trì nói.

Hắn không muốn chờ đợi nữa.

Tiêu diệt Phở Huệ Tự, gia tăng không chế Tự Bắc quận.

Để cho Thiên Hạ Minh trở thành người thắng lớn nhất ở Tự Bắc quận.

“Đi an bài đi, sáng mai sẽ động thủ!”

Ban đêm là cơ hội ra tay tốt nhất nhưng Lãnh Thiên Trì hẳn thích ban ngày hơn, như vậy mới có thể thể hiện sự cường đại của Thiên Hạ Minh.

“Ta lập tức an bài!”

Diêm Huyền mở miệng nói.

Lúc nà ở một nơi khác.

Gia Cát Chính Ngã cầm một phong thư đi tới trước mặt A Phi.

A Phi tiếp nhận thư.

Trên thư có một cái tên.

Thiên Hạ Minh, đường chủ Thiên Mộc đường Liễu Khinh Phong.

“Năm trước Liễu Khinh Phong mới bước vào Thiên Nhân nhất nạn, ta từng cảm nhận khí tức của hắn, hắn là dùng được vật kích thích bước vào Thiên Nhân nhất nạn, với thực lực của người bây giờ giết hắn không khó.”

Gia Cát Chính Ngã nói.

“Ý của Gia Cát tiên sinh là giết người Thiên Hạ Minh!”

A Phi có chút nghi hoặc.

“Thiên Hạ Minh tính kế chúng ta, chúng ta giết người của bọn họ là chuyện bình thường, hôm nay Liễu Khinh Phong sẽ giám thị Phở Huệ tự.”

“Chính là cơ hội cho chúng ta ra tay giết hắn.”

“Giết chết hắn, Thiên Hạ Minh sẽ mất một tên cao thủ Thiên Nhân cảnh.”

“Căn cứ tin tức mà ta lấy được, bên trong Phở Huệ Tự có hai cao thủ Thiên Nhân cảnh, là phương trượng Hoài Viễn và sư đệ của hắn Hoài Mục!”

“Trong tình huống bình thường, bọn họ không có sức ngăn cản.”

“Nhưng Thiên Hạ Minh khiêu khích mấy lần mà Phở Huệ Tự vẫn có thể ngăn cản được!”

“Điều này nói rõ bên trong Phở Huệ Tự còn có người có thể đối phó hoặc là kiềm chế Lãnh Thiên Trì một lúc.”

“Nếu Thiên Hạ Minh thiếu đi một tên cao thủ Thiên Nhân cảnh, Phở Huệ Tự liền có cơ hội!”

“Ta nghĩ Phở Huệ Tự muốn phá vòng vây hoặc phản sát sẽ nắm lấy cơ hội này.”

“Đương nhiên, cho dù bọn họ không động ta cũng sẽ ép bọn họ phải động.”

Ánh mắt Gia Cát Chính Ngã trở nên sắc bén.

“Tốt, khi nào giết người này?”

“Lúc Phở Huệ Tự phát hỏa, người ra tay giết hắn.”

Gia Cát Chính Ngã nói.

Đêm đã khuya, bên trong Phổ Huệ Tự hoàn toàn yên tĩnh.

Ban ngày Phổ Huệ đã rất yên tĩnh, ban đêm lại càng yên tĩnh hơn.

Không thấy ai cả.

đêm mùa đông cô lạnh, ánh trăng ngà chiếu rọi khiến Phổ Huệ Tự trông có chút thê lương.

Hô hô!

Lúc này có hơn mười bóng người đột nhiên xuất hiện trong Phổ Huệ Tự.

Những người này có tốc độ cực nhanh, toàn thân phủ áo đen, ẩn nấp khí tức trên người mình.

Không hề phát ra chút tiếng động nào khi di chuyển.

Mười mấy người hướng về các hướng khác nhau.

Sau khi lên vào một sương phòng bắt đầu phóng hỏa.

Sau khi phóng hỏa xong nhanh chóng rút lui.

Như thể mục đích của bọn họ chỉ là phóng hỏa mà thôi.

Lập tức có mười mấy chỗ trong Phổ Huệ Tự xuất hiện ánh lửa, ánh lửa chiếu rọi chân trời.

Hòa thượng trong tự bắt đầu nhao nhao nói nhau dập lửa, nhưng thế lửa quá lớn khiến cho cả Phổ Huệ Tự hỗn loạn.

“Thiên Hạ Minh chết tiệt, bọn họ đang tiêu hao lực lượng của chúng ta sao?”

Trong một gian sương phòng.

Mấy hòa thượng mặc áo cà sa đang tu họp.

Cầm đầu là một hòa thượng râu và lông mi bạc trắng, là phương trượng Hoài Viễn của Phổ Huệ tự.

Người nói chuyện là một tên hòa thượng có thân thể khô ngô cường tráng.

Hai mắt hấn giống như chuông đồng.

Gần đây Thiên Hạ Minh không ngừng quấy rầy Phổ Huệ Tự bọn họ nhưng vừa giao thủ thì người của Thiên Hạ Minh liền rút lui.

Không thật sự giao chiến.

Hiện giờ lại bị phóng hỏa, bọn họ đều cho rằng do Thiên Hạ Minh làm.

“Lãnh Thiên Trì này cũng quá đê tiện đi!”

“Minh Viễn đại sư, chúng ta nên làm như thế nào đây?”

Hòa thượng khô ngô nhìn về phía một tên hòa thượng mặc áo đen ngồi bên cạnh hòa thượng Hoài Viễn.

Hòa thượng Hoài Viễn cũng nhìn về phía Hòa Thượng áo đen.

“Chờ! Lãnh Thiên Trì chưa hiện thân nên chúng ta chỉ có thể chờ!”

Hòa thượng áo đen lên tiếng.

Bên ngoài Phổ Huệ tự.

Hai bóng người xuất hiện trên đỉnh một tòa lầu các nhìn Phổ Huệ tự bốc cháy.

Một người mặc cẩm bào, dáng vẻ khá trẻ trung, chính là Liễu Kinh Phong mà Gia Cát Chính Ngã nói đến.

“Tra, tra xem bên Phổ Huệ Tự có chuyện gì!”

Liễu Kinh Phong ra lệnh cho người bên cạnh.

Người ở bên cạnh hắn nhanh chóng đi về phía Phở Huệ Tự.

Liễu Khinh Phong đứng trên lầu các nhìn Phở Huệ tự.

Đột nhiên sắc mặt hắn thay đổi.

Ánh mắt nhìn về một chỗ cách mình không xa, cách đó không xa là một nam tử đang ôm trường kiếm, đưa mắt nhìn về phía hắn.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy đối phương, Liễu Khinh Phong cảm thấy căng thẳng, gắt gao nhìn chằm chằm nam tử ôm trường kiếm.

Nam tử này vừa xuất hiện liền cho hắn cảm giác rất nguy hiểm.

Thanh niên xuất hiện chính là A Phi.

“Người là ai?”

Liễu Khinh Phong nhìn A Phi nói.

A Phi không đáp lời mà nhìn về phía đối phương, tinh khí thần trên người không ngừng ngưng tụ thành kiếm ý.

Kiếm ý vô thanh vô tức tràn vào trường kiếm trong tay.

Đối với Liễu Khinh Phong, A Phi không hề khinh thường.

Võ giả có thể bước vào Thiên Nhân cảnh cũng không phải nhân vật đơn giản.

Thấy A Phi vọt đến.

Sắc mặt Liễu Khinh Phong thay đổi, cảm giác nguy hiểm trong lòng hắn càng ngày càng gần, trong lòng có cảm giác không thể để cho đối phương xuất kiếm.

Một khi đối phương xuất kiếm hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Àm!

Lúc này hắn cũng không do dự vọt về phía A Phi.

Nhất thời trong bóng tối có hai bóng dáng mơ hồ.

Khi tiến tới gần A Phi, bàn tay Liễu Kinh Phong đánh ra.

Một cỗ lực lượng nóng bỏng đáng sợ bộc phát!

Đây là tuyệt học của Liễu Kinh Phong, Xích Sa Chưởng.

Chưởng xuất giống như cát vàng trong sa mạc mang theo một hơi thở nóng rực.

A Phi nắm chặt thanh kiếm trong tay.

Ánh mắt hần ngưng tụ chịu đựng khí kinh nóng bỏng áp chế.

Khi bàn tay kia sắp tới trước mặt hần.

Xi!

Trường kiếm trong tay trong nháy mắt vút ra, trực tiếp đâm xuyên khí kinh nóng bỏng xuất hiện trước cổ tay đối phương, sau đó thanh kiếm trực tiếp xoay vòng, kiếm khí sắc bén cắt vỡ bàn tay đối phương.

“Không!”

Liễu Kinh Phong phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng ngay sau đó im bật.

Bởi vì kiếm của A Phi đã cắt vỡ bàn tay hần xong, đảo mắt hóa thành một luồng kiếm quang xuyên qua cổ họng.

Thu kiếm!

Sau đó có pháo tín hiệu từ chỗ hần bay lên.

Bên ngoài Phở Huệ tự, Gia Cát Chính Ngã nhìn thấy tín hiệu, gật đầu với người bên cạnh.

Người nọ dẫn người xông vào Phở Huệ Tự.

“Bảo thù cho Liễu đường chủ!”

Tiếng hô vang khắp Phố Huệ Tụ.

Chương 336: Kinh diễm nhất thương

....

Bên trong Phổ Huệ Tự.

Đám người Hoài Viễn hòa thượng đang hội tụ cùng một chỗ nghe được âm thanh này sắc mặt đều biến đổi.

Lúc trước chỉ là phóng hỏa, hiện tại sao biến thành chém giết rồi.

“Ta đi điều tra một chút!”

Hoài Mục hòa thượng mở miệng nói.

Nói xong liền đẩy cửa ra ngoài, nhưng lúc này có một phi tiêu bắn vào cửa sương phòng.

Hoài Mục hòa thượng nhìn về phía phi tiêu, dưới phi tiêu có một tấm vải viết bốn chữ “Liễu Khinh Phong đã chết.”

Nhìn thấy mảnh vải này, ánh mắt Hoài Mục hòa thượng ngưng tụ.

Liễu Khinh Phong là ai?

Mọi người đều biết kẻ này, hắn chính là đường chủ Thiên Mộc đường thuộc Thiên Hạ Minh.

Hoài Mục hòa thượng xoay người rời đi, hắn muốn điều tra một chút xem rốt cuộc Liễu Khinh Phong này có chết hay không.

Chỉ chốc lát sau Hoài Mục hòa thượng đã trở lại.

“Liễu Khinh Phong chết rồi!”

Đây là câu đầu tiên Hoài Mục nói ra khi tiến vào sương phòng.

“Là ai đang giúp chúng ta?”

Hòa thượng Hoài Viễn trầm giọng nói.

“Sur huynh, bây giờ không phải là vấn đề ai giúp chúng ta, mà là có cơ hội cho chúng ta rút lui rồi.”

“Có lẽ trước khi rút lui chúng ta còn có thể làm cho Thiên Hạ Minh bị thương nặng!”

Hoài Mục nói.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Minh Viễn hòa thượng bên cạnh Hoài Viễn.

“Sự tình có chút quỷ dị nhưng đúng là cơ hội.”

“Ta đi quán lấy Lãnh Thiên Trì kia, các người xử lý những chuyện khác.

Minh Viễn hòa thượng đứng dậy.

Cơ hội không đợi người, bọn họ cũng không thể bỏ qua cơ hội như vậy.

Minh Viễn hòa thượng sau khi rời đi.

Sur huynh, chúng ta hiện tại rút lui!

Hoài Mục mở miệng nói.

Tuy rằng trong lòng không cam lòng, nhưng biết đây là cơ hội rút lui.

Các người dẫn người rời đi, ta vì các người đoạn hậu!

Hòa thượng Hoài Viễn mở miệng nói.

“Sur huynh, hay là ta lưu lại đoạn hậu, người mang theo đệ tử rời đi!”

Hoài Mục vội vàng nói.

“Ta là phương trượng Phổ Huệ Tự, chỉ cần không phải Lãnh Thiên Trì tới thì bọn họ không ngăn được chúng ta!”

Hoài Viễn mở miệng nói.

“Vậy sư huynh cẩn thận!”

“Lập tức phân tán dẫn đệ tử rời khỏi mật đạo!”

Hoài Mục cùng những người khác đi ra khỏi sương phòng, bắt đầu tổ chức đệ tử rời đi.

Phổ Huệ tự có mật đạo chuyên môn chạy trốn.

Những ngày qua cũng đang chuẩn bị như vậy.

Mà người Gia Cát Chính Ngã phái ra phía trước, không bằng người Phổ Huệ Tự, đang nhanh chóng rút lui.

Trong lúc nhất thời, bên trong thiên viện chỉ còn một mình Hoài Viễn.

“Thí chủ, nếu đã tới xin mời hiện thân đi!”

Hòa thượng Hoài Viễn từ trong sương phòng đi ra mở miệng nói.

“Không nghĩ tới đại sư lại phát hiện ta!”

Gia Cát Chính Ngã bay xuống sân nhìn Hoài Viễn hòa thượng nói.

“Các hạ là người Thiên Hạ Minh?”

Hoài Viễn hòa thượng nhìn Gia Cát Chính Ngã xuất hiện.

Gia Cát Chính Ngã trông chừng ba mươi, hai mắt lóe tinh quang, trong tay cầm một thanh trường thương.

Trường thương trong tay tản ra một cỗ khí thế bệ ngễ.

Hắn chưa từng gặp qua nhân vật nào như thế này ở chín quận phương bắc nên cho rằng Gia Cát Chính Ngã là người của Thiên Hạ Minh.

“Tại hạ là đường chủ Nhị Nguyệt đường Thanh Long hội, Gia Cát Chính Ngã.”

“Hôm nay tới lấy mạng đại sư!”

Gia Cát Chính Ngã mở miệng nói.

“Thanh Long Hội, là thế lực mới quật khởi ở Lĩnh Nam quận.”

Hoài Viễn hòa thượng cũng biết đôi chút về Thanh Long hội, chỉ là hắn không nghĩ tới người ở Lĩnh Nam quận sẽ xuất hiện ở Tụ Bắc quận.

Gia Cát Chính Ngã, một nhân vật mới xuất hiện của Thanh Long Hội, cao thủ thương đạo.

Vừa xuất hiện liền dùng thực lực Thần phách hợp nhất cảnh giết chết một cao thủ Thiên Nhân nhất nạn.

Qua khí thế mà đối phương phát ra, rõ ràng đã bước vào Thiên Nhân cảnh.

“Vậy ta tới lĩnh giáo thương đạo Gia Cát tiên sinh một chút!”

Thanh Long hội là tổ chức sát thủ, hắn không cần thiết nói nhiều với đối phương.

Hoài Viễn hòa thượng lập tức ra tay, hắn nâng bàn tay, bàn tay giống như ung trào chụp vào đầu Gia Cát Chính Ngã.

Song trào giống như lưỡi đao sắc bén ra khỏi vỏ.

Không hề có một chút từ bi của Phật gia.

Sắc mặt Gia Cát Chính Ngã ngưng trọng, nhanh chóng nâng trường thương trong tay lên, trường thương nháy mắt

đâm ra, mũi thương lấp lóe quang mang màu bạc nghênh đón ung trảo.

Hoài Viễn mặt không đổi sắc, bàn tay biến hóa tạo ra ngàn vạn trảo ảnh cường thế xuyên thấu thương ảnh của Gia Cát Chính Ngã.

Vào giờ khắc này, trên người hắn xuất hiện quang mang kim sắc.

Tình huống có sự biến hóa.

Hắn muốn tốc chiến tốc thắng.

Cho nên chuẩn bị dùng Kim Thiền Công phòng ngự một kích của Gia Cát Chính Ngã.

Còn bàn tay sẽ cào nát đầu Gia Cát Chính Ngã.

Nhìn thấy đối phương đột phá công kích của mình, Gia Cát Chính Ngã khẽ nhướn mày, thân hình cấp tốc lui về phía sau, trường thương trong tay ngăn cản móng vuốt sắc bén của Hoài Viễn hòa thượng.

Nhất thời liên tiếp vang lên tiếng vang, tại địa phương bọn họ giao thủ bộc phát ra.

Hòa thượng Hoài Viễn chiếm thế chủ động.

Một kích áp chế.

Bàn tay Hoài Viễn hòa thượng càng trở nên sắc bén.

Trong lúc nhất thời toàn bộ thiền viện đều bàn tay màu vàng.

Gia Cát Chính Ngã chỉ có thể dùng trường thương ngăn cản, nhưng lại bị từng bước ép sát.

“Phục Hổ Kim Cương Quyền.”

Hoài Viễn gầm nhẹ một tiếng, hóa chuông thành quyền đánh ra.

Lúc này Gia Cát Chính Ngã thấy thế, thân hình không lùi lại, trường thương va chạm với khí kinh của đối phương.

Ầm!

Thân hình hai người bạo lui.

Gia Cát Chính Ngã lui về phía sau, khoe miệng tràn máu tươi, dùng trường thương chống đỡ thân thể.

Mà Hoài Viễn hòa thượng chỉ lui về phía sau một chút, khí kinh trong cơ thể cuộn trào rồi bị hấn áp chế.

Sau một kích đắc thủ, hòa thượng Hoài Viễn không hề dừng lại.

Bước chân đạp một cái mặt đất, cả người thật giống như mãnh hổ xuống núi phóng về phía Gia Cát Chính Ngã.

Trên người bộc phát khí kinh cường đại áp chế Gia Cát Chính Ngã.

Lúc này, trong mắt Gia Cát Chính Ngã có tinh quang chợt lóe.

Nhanh chóng vận chuyển Bán Đoạn Cẩm.

Bán Đoạn Cẩm là một loại công pháp rất kỳ lạ, vết thương càng nặng càng nhanh chữa khỏi.

Hơn nữa cũng có thể tạm thời ngăn chặn thương thế.

Đây là một loại công pháp vừa có thể chữa thương cho mình cũng có thể giúp người khác chữa thương.

Vì sao vừa rồi Gia Cát Chính Ngã cứng rắn tiếp một kích của Hoài Viễn hòa thượng, cũng bởi vì có công pháp này áp chế thương thế!

Hắn nắm chặt trường thương trong tay, thời điểm đôi phương công kích hắn nhanh chóng xuất thương.

“Kính diễm nhất thương.”

Lúc này Hoài Viễn hòa thượng chỉ nhìn thấy trước mắt có pháo hoa lóe lên.

Hắn vội vàng tung một quyền ngăn cản.

Ầm!

Nắm tay va chạm với trường thương, quyền kinh của hắn giống như bị trường thương dẫn động mà nổ tung.

Cả người bị khí kinh này chấn bay ra ngoài.

Trong khoảnh khắc bay ngược có luồng sáng màu bạc xuất hiện trong tầm mắt của hắn sau đó biến mất.

Hắn phát hiện mình đã không thể phát ra âm thanh.

Ở cổ họng hắn đã có thêm một thanh trường thương.

Luồng sáng màu bạc vừa rồi chính là trường thương của Gia Cát Chính Ngã.

Trường thương xuyên thủng phòng ngực của Kim Thiên Công, đâm vào cổ họng hắn.

“Đây, đây là ... cái gì?”

Hoài Viễn lắp bắp phát ra âm thanh khàn khàn.

“Kính diễm nhất thương!”

Gia Cát Chính Ngã nói xong thân hình chợt lóe biến mất trong bóng đêm.

Bọn họ tới nơi này để giết Hoài Viễn hòa thượng, hiện giờ Hoài Viễn đã chết.

Hoài Viễn nhìn bóng Gia Cát Chính Ngã rời đi rồi ngã xuống mặt đất.

Lúc này trên một nóc nhà có một người mặc đồ đen nhìn Hoài Viễn ngã trên mặt đất, nhanh chóng ghi ghi chép gì đó trên quyển sổ trong tay sau đó cũng xoay người biến mất.

Chương 337: Thập nhị sinh tiêu bài, bí mật đột phá Thiên Nhân cứu nạn

....

Cuộc chiến vẫn còn tiếp tục nhưng đã không liên quan gì đến Thanh Long Hội nữa.

Gia Cát Chính Ngã và A Phi đã rời đi.

Bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ, kế tiếp chính cần chỉnh lý người của Quỷ Sát phủ và Cực Lạc lâu thu phục được Tụ Bắc quận.

Tăng cường thanh danh của Nhị Nguyệt Đường.

Chỉ chốc lát sau, Thiên Hạ Minh Diêm Huyền và hai tên đường chủ chạy tới nơi.

Nhìn thấy Hoài Viễn hòa thượng ngã trên mặt đất lập tức tiến đến điều tra.

Ra tay hẳn là Nhị Nguyệt đường chủ Thanh Long Hội, Gia Cát Chính Ngã, thật sự là dễ tính toán. “Diêm Huyền trầm giọng nói.

“Mang theo thi thể Hoài Viễn hòa thượng, chúng ta rời đi!”

Diêm Huyền phân phó người mang thi thể lên.

Hôm nay người Phổ Huệ Tự đã rời đi.

Bọn họ chiếm cứ nơi này cũng vô dụng.

Bên trong đại sảnh cứ điểm Thiên Hạ Minh.

Sắc mặt Lãnh Thiên Trì âm trầm nhìn hai cổ thi thể đặt trước mặt.

Liễu Kinh Phong và Hoài Viễn hòa thượng

Hắn bị Minh Viễn hòa thượng ngăn lại nên không tới Phổ Huệ Tự.

Sau khi đánh Minh Viễn hòa thượng trọng thương trở về thì đệ tử Thiên Hạ Minh đã đưa thi thể Liễu Kinh Phong về.

Không lâu sau mấy người Diêm Huyền lại mang theo thi thể Hoài Viễn hòa thượng trở về.

“Lần này chúng ta bị Thanh Long Hội tính kế!”

“Kinh Phong bị ai giết, có thể tra ra sao?”

Liễu Kinh Phong mở miệng nói.

“Phó minh chủ, Liễu đường chủ bị người ta dùng một kiếm chém giết, người chém giết hắn có tốc độ xuất thủ cực nhanh, Liễu đường chủ căn bản không thể tránh thoát!”

Trong Thanh Long Hội chỉ có hai người dùng khoai kiếm, một người tên A Phi, một người tên Kinh Vô Mệnh.

“Nhưng với thực lực của hai người này, hắn là không giết được Liễu đường chủ!”

Thiên Sương đường chủ Lưu Mộc Xuyên nói.

Diêm Huyền đi tới trước thi thể Liễu Kinh Phong, ánh mắt chăm chú nhìn vào vết thương của Liễu Kinh Phong mà cau mày.

“Diêm Huyền, ngươi nhìn ra cái gì sao?”

“Lãnh thúc, hắn là Liễu đường chủ chết trong tay A Phi của Thanh Long Hội!”

Diêm Huyền trầm giọng nói.

“Căn cứ vào tư liệu thì A Phi còn chưa bước vào Thần phách hợp nhất, nhưng từ trên miệng vết thương để lại thì chính là chiêu thức của đối phương!”

“Một võ giả còn chưa bước vào Thần phách hợp nhất làm sao giết được một cao thủ Thiên Nhân cảnh?”

Lưu Mộc Xuyên mở miệng nói.

Một nam tử trung niên mặc áo lam ở bên cạnh Lưu Mộc Xuyên mở miệng nói:

“Hắn là thiếu minh chủ nhìn ra một ít manh mối.”

“Mời nói cho chúng ta biết!”

Diêm Huyền chính là đệ tử minh chủ Thiên Hạ Minh.

Được người trong Thiên Hạ Minh gọi là Thiếu Minh Chủ.

Đương nhiên hắn không phải là thiếu minh chủ duy nhất.

“Vết thương này tương tự như vết thương mà A Phi của Thanh Long hội ra tay lưu lại ta xem trong tư liệu!”

“A Phi là một kiếm khách, hắn không thể giao kiếm của mình cho người khác, cho nên ta chắc chắn người ra tay chính là A Phi.”

Diêm Huyền nói.

Người của Thanh Long Hội ra tay giết phụ thân mình nên hắn đã nghiên cứu Thanh Long Hội tỉ mỉ, có thể nhìn ra là vết thương do kiếm của A Phi.

“Thế nhưng thực lực của A Phi?”

Lưu Mộc Xuyên vẫn có chút khó hiểu.

“Thực lực có thể ẩn nấp, cũng có thể là trong khoảng thời gian này thực lực của A Phi đột nhiên tăng mạnh.”

Diêm Huyền nói.

“Thanh Long Hội dám giết người của chúng ta!”

“Nhất định phải khiến bọn họ trả giá thật lớn.”

“Phó minh chủ, xin ngài giao chuyện này cho ta, ta nhất định sẽ tìm ra đám người Thanh Long Hội.”

Lưu Mộc Xuyên chủ động xin đi giết giặc nói.

“Bây giờ không phải là thời điểm tìm Thanh Long hội, chúng ta vừa mới bắt lấy Phở Huệ tự, phải nhanh chóng xâm chiếm địa bàn và thế lực mà bọn họ khống chế!”

“Hiện tại hai người các ngươi liền xuất động nhân mã, không nên cho người khác cơ hội, Diêm Huyền lưu lại.”

Lãnh Thiên Trì phân phó.

“Tuân lệnh!”

Hai người khom người rời đi.

Chỉ còn lại Lãnh Thiên Trì và Diêm Huyền.

“Chúng ta vẫn xem thường người Thanh Long hội, không nghĩ tới bọn họ lại ra tay trước.”

“Người canh thời cơ rất chuẩn, chúng ta cần phải cẩn thận.”

Lãnh Thiên Trì mở miệng nói.

Diêm Huyền cũng không nghĩ tới đối phương sẽ ra tay vào lúc này.

“Hiện tại các ngươi đã biết Thanh Long hội không đơn giản rồi đi!”

Lúc này có một bóng đen vọt vào đại sảnh, người tới mang mặt nạ màu đen ngồi xuống ghế.

“Ngươi vẫn luôn ở đây?”

“Sao không ra tay giết chết Gia Cát Chính Ngã?”

Lãnh Thiên Trì nhìn người tới nói.

“Đã không cần nữa, hấn giết đường chủ Thiên Mộc đường các ngươi, hai bên đã là kẻ địch, ta cần gì phải làm điều thừa!”

Người áo đen mở miệng nói.

Mục đích của bọn họ rất rõ ràng, chính là tìm người kiểm chế Thiên Hạ Minh mà thôi.

Hiện giờ song phương đã là địch, hấn không cần phải ra tay.

Huống hồ hấn còn nhận được tin tức hai mục tiêu khác cũng đã bị giết.

Hoàng Phủ Dung của Không Thiên thành Thương Ngô quận bị Tiêu Thu Thủy chém giết.

Công Tôn Toàn Bắc Địa quận bị một kiếm đâm thủng cổ họng, người ra tay đội đầu lập, nhưng bọn họ biết người đó chính là đường chủ Tam Nguyệt Đường tiếp nhận nhiệm vụ của bọn họ.

Thân phận cụ thể và dáng vẻ thế nào, bọn họ đều không có một chút manh mối.

Về phần kiếm đạo của người đó đi theo sát phạt chi đạo, ra tay tàn nhẫn.

Những điều này nói rõ Thanh Long hội không đơn giản.

Cho nên coi như Thanh Long hội không có giết Liễu Khinh Phong, bên hấn cũng không có ý định động thủ.

“Chẳng lẽ ngươi tới đây chỉ vì nói những lời này!”

Lãnh Thiên Trì nhìn người áo đen nói.

“Hôm nay các ngươi đã chiếm cứ Phổ Huệ Tự, ta liền hạ đạt mệnh lệnh tiếp theo của Thất hoàng tử!”

“Ở Tụ Bắc quận không thể có bất kỳ thế lực nào phụ thuộc Thanh Long Tự tồn tại.”

Người áo đen mở miệng nói.

“Cho dù Thất hoàng tử không nói chúng ta cũng sẽ dọn sạch.”

Lãnh Thiên Trì nói.

“Đây chỉ là một chuyện, còn có một chuyện nữa chính là các người không thể động vào các nhân vật quan phủ trọng yếu của Tụ Bắc quận.”

“Đương nhiên các người cũng có thể động, nếu xảy ra chuyện thì Thất hoàng tử sẽ không giúp các người!”

Người áo đen nói xong liền rời đi.

“Lãnh thúc, Thất hoàng tử thật sự coi chúng ta như tay chân mà sai khiến chúng ta, chúng ta chỉ hợp tác với bọn họ mà thôi.”

Diêm Huyền lạnh giọng nói.

“Không sao, người cũng biết mục đích chúng ta tới đây, chính là tìm kiếm Thập nhị sinh tiêu bài mà mình chủ muốn, cần nhờ quan hệ của bọn họ.”

Lãnh Thiên Trì nói.

“Nhưng mà chúng ta không có chút manh mối nào về Thập nhị sinh tiêu bài.”

Diêm Huyền trầm giọng nói.

“Chuyện này không thể gấp gáp, chúng ta ổn định gót chân ở Tụ Bắc quận rồi mới điều tra!”

“Mình chủ suy đoán Thập nhị sinh tiêu bài có khả năng liên quan đến Kim Mai Bình.”

Lãnh Thiên Trì nói.

“Hiện tại Kim Mai Bình đang ở trong tay Quan Thất của Kim Phong Tế Vũ Lâu!

“Ta sẽ vận dụng thám tử lưu ở Lĩnh Nam quận lúc trước chú ý tới Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Diêm Huyền nói.

“Có thể là không chỉ có chúng ta muốn tìm Sinh tiêu bài!”

“Cần phải cẩn thận, không được khinh thường.”

Lãnh Thiên Trì nói.

“Lãnh thúc, rốt cuộc Thập nhị sinh tiêu bài có tác dụng gì?”

Diêm Huyền mở miệng hỏi.

“Nghe đồn bên trong Thập nhị sinh tiêu bài có bí mật đột phá Thiên Nhân cử nạn!”

“Đại ca bước vào Thiên Nhân cử nạn về sau vẫn không tìm được đường ra cho nên chúng ta nhất định phải tìm được manh mối.”

Lãnh Thiên Trì cũng không giấu diếm mà nói.

Nghe vậy, Diêm Huyền tỏ vẻ kinh ngạc

Hắn không nghĩ tới Thập nhị sinh tiêu bài lại ẩn chứa bí mật đột phá Thiên Nhân cử nạn.

Nếu vậy thì e là có rất nhiều cường giả đang nhìn chằm chằm Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Chương 338: Một đao chém giết, thanh tẩy

....

Sơn Hà Môn, bên trong động phủ.

Tô Thần khoanh chân ngồi, mồ hôi không ngừng tuôn ra, khuôn mặt biến hóa giống như đang thừa nhận sự đau đớn kịch liệt.

Một lúc sau sắc mặt Tô Thần mới dần dần khôi phục.

Hai mắt mở ra lau mồ hôi trên trán.

Sinh Tử Đại Tàng Kinh của Thanh Long Tự quả nhiên không đơn giản.

Tô Thần trầm nghĩ trong lòng.

Đoạn thời gian trước hắn mượn ma khí trong Kim mai bình luyện thành Thiên Ma Thiên Ấn Pháp.

Thiên Ma Thiên Ấn Pháp, tuy có hai chữ Thiên Ma, nhưng lại là công pháp Phật môn.

Trong quá trình tu hành tiếp theo, dĩ nhiên dẫn động Sinh Tử Đại Tàng Kinh lúc trước.

Sinh Tử Đại Tàng Kinh này cũng là một loại công pháp tinh thần.

Rèn luyện thể xác bằng tinh thần.

Làm cho thân thể của mình trở nên bất tử bất diệt.

Muốn tu luyện Sinh Tử Đại Tàng Kinh, đầu tiên phải tu luyện Sinh Tử Ma Bàn.

Vừa rồi Tô Thần muốn tu luyện Tử Ma Bàn.

Nhưng mà tinh thần lực của hắn không đủ, cho nên thời điểm cuối cùng ngưng kết thì ma bát bị vỡ nát.

Tiếp tục tu luyện Thiên Ma Thiền Ấn Pháp, đem tinh thần lực tăng lên, có lẽ mới có cơ hội ngưng luyện thành Sinh Tử Ma Bàn.

Trong lòng Tô Thần nghĩ.

Sửa sang lại thân thể, chậm rãi đứng lên.

Đột nhiên trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng.

Bởi vì hắn phát hiện bây giờ tinh thần mình lại không có một chút uể oải, ngược lại có cảm giác tinh thần thông suốt.

“Vừa mới cô đọng Sinh Tử Ma Bàn thất bại, dựa theo đạo lý thì tinh thần không nên như thế?”

Tô Thần lập tức phát hiện tinh thần lực của mình gia tăng không ít.

Hắn bước ra khỏi động phủ tu luyện.

Trong phòng giáo điện.

“Phòng giáo, chúng ta đã phát hiện tung tích của thích khách Ảnh Tử!”

Khi Tô Thần đi vào Phòng giáo điện, Thôi Vũ Hồ tiến đến bẩm báo.

“Tìm được Ảnh Tử rồi!”

Tô Thần cảm thấy vui vẻ.

Nói như vậy có thể an bài thân phận cho Nguyên Tùy Vân rồi.

Tô Thần khoát tay.

Nguyên Tùy Vân từ chỗ tối đi ra.

“Tìm thích khách Ảnh Tử rồi giết hắn, sau đó người chính là thích khách Ảnh Tử gia nhập ta Sơn Hà môn, Thôi Vũ Hồ phối hợp hắn!”

Tô Thần nói với Nguyên Tùy Vân và Thôi Vũ.

“Tuân lệnh chương giáo, tuân lệnh chủ thượng.”

Hai người lĩnh mệnh.

“Thôi Vũ Hồ không hỏi tại sao, hiện giờ hắn trung thành với Tô Thần.”

Mệnh lệnh của Tô Thần quan trọng hơn tất cả.

Sau khi hai người rời đi không bao lâu thì mập mập đã đi tới bên Tô Thần.

“Lão đại, mấy ngày nay người bế quan, Ngô Hữu Đức đã lung lạc không ít người, phỏng chừng một hồi sẽ tới!”

Mập mập nói.

Sau khi xử lý xong người của Thiên Quyền Môn, Tô Thần liền muốn xử lý Ngô Hữu Đức.

Thế nhưng lúc tu luyện có tiến triển nên tuyên bố bế quan vài ngày.

Để cho đám người này sống thêm vài ngày.

Đương nhiên cũng muốn nhìn xem còn người nào bị lôi kéo nữa.

Lúc mập mập báo cáo.

Bên kia, Ngô Hữu Đức đã nhận được tin Tô Thần xuất quan, lập tức tập trung người hướng về Chương giáo điện.

Mấy ngày nay Tô Thần bế quan.

Ngô Hữu Đức tập trung lực lượng, lúc trước còn ẩn nấp nhưng hiện giờ đã không e ngại mà bày ra.

Về phần tại sao không ai đối phó với hắn.

Thôi Vũ Hồ và Lê Thiên Hành được Tô Thần dẫn dò không hỏi đến.

Trong thời gian này Lê Thiên Hành không quay về Sơn Hà Môn.

Thôi Vũ Hồ dẫn người tìm kiếm tung tích thích khách Ảnh Tử.

Một số đệ tử Sơn Hà Môn nhìn thấy các trưởng lão đi về phía Chương giáo điện Sơn Hà Môn.

Cảm giác được sự tình không đơn giản, cũng nhao nhao theo đến Chương giáo điện.

Trong Chương giáo điện.

Một gã đệ tử tiến vào bẩm báo.

“Chương giáo, Ngô Hữu Đức trưởng lão mang theo ba mươi người hướng về bên này.”

Tên đệ tử kia khom người nói.

“Đi, đi xem Ngô Hữu Đức sẽ chết như thế nào!”

Mắt Tô Thần lóe hàn mang.

Trên người tràn ngập ra một cỗ sát ý lạnh như băng.

Nhất định phải làm cho nội bộ yên ổn.

Lần này hắn muốn loại bỏ toàn bộ.

Sau khi Tô Thần bước ra khỏi đại điện.

Ngô Hữu Đức đã mang theo một đám người xuất hiện ở ngoài Chương giáo điện.

Nhìn thấy Tô Thần bước ra khỏi chương giáo điện.

Những người này dừng lại.

“Chương giáo, người xuất quan rồi, chúng ta chờ người đã lâu rồi!”

Ngô Hữu Đức nhìn thấy Tô Thần, dẫn đầu nói chuyện.

“Người đang nói chuyện với ta sao? Hình như ta không triệu tập các người đến chương giáo điện.”

“Các người biết các người hành vi như thế này sẽ có hậu quả gì không?”

Tô Thần nhìn thoáng qua Ngô Hữu Đức rồi đưa mắt nhìn về phía ba mươi người phía sau Ngô Hữu Đức.

Trong số những người này có một bộ phận thông qua Lệ Thiên Hành ủng hộ Tô Thần trở thành chương giáo Sơn Hà Môn.

Không nghĩ tới bây giờ dưới sự thúc đẩy của lợi ích lại muốn thay Tô Thần.

Lúc Tô Thần nhìn bọn họ, thân thể bọn họ không khỏi run lên.

Tô Thần bá đạo nổi danh Sơn Hà Môn, hơn nữa tay sai Thôi Vũ Hổ và Lệ Thiên Hành đã giết không ít người.

Nhìn thấy Tô Thần không nhìn mình.

Ngô Hữu Đức lạnh lùng nói:

“Tô Thần, hôm nay chúng ta đến đây để bãi miễn chức vị Chương giáo của người!”

“Các người cũng đồng ý với Ngô trưởng lão sao?”

Hai mắt Tô Thần lạnh băng lóe ra huyết quang, giống như cá mập có thể cắn người bất cứ lúc nào.

“Tô Thần, hôm nay Sơn Hà Môn đang khuếch trương, người vẫn còn quá trẻ tuổi không quản lý được, chúng ta hi

vọng người ổn định như Ngô trưởng lão sẽ dẫn dắt Sơn Hà Môn chúng ta.”

Nhìn ánh mắt khát máu của Tô Thần, một người run rẩy nói.

Hôm nay bọn họ đã tới, không còn đường lui.

“Vậy sao?”

Khóe miệng Tô Thần nhếch lên nở một nụ cười lạnh.

Ánh mắt nhìn về phía Ngô Hữu Đức.

“Ta không biết ngươi lấy đâu ra lòng tin, nhưng kẻ dối địch với ta không có cơ hội sống sót!”

Lúc này Tô Thần sờ bàn tay, Tể Vũ Dao xuất hiện.

Sau đó hấn vung đao chém về phía Ngô Hữu Đức.

Thực lực của Ngô Hữu Đức dưới sự trợ giúp của Thiên Quyền Môn đã bước vào Luyện Phách đỉnh phong.

Đương nhiên loại người Luyện phách đỉnh phong thế này có căn cơ không ổn định.

Tô Thần không để vào trong mắt.

Đao ra giống như mưa phùn, liên miên không dứt.

Ngô Hữu Đức không nghĩ tới Tô Thần nói động thủ liền động thủ.

Đương nhiên trong lòng hắn cũng luôn phòng bị Tô Thần.

Nhìn thấy Tô Thần động thủ, vẻ mặt hắn trở nên dữ tợn, từ khi bước vào Luyện Phách đỉnh phong hắn còn chưa chiến đấu trận nào.

Đúng lúc mượn Tô Thần bày ra thực lực của mình.

Khí kinh xung quanh tăng vọt, trong khí kinh còn xen lẫn huyết khí, hắn nắm chặt hai tay công kích Tô Thần.

Muốn dùng lực lượng thân thể đánh nát trường đao.

Nhưng sau khi hấn ra quyền lại phát hiện quyền kinh của mình bị trường đao bổ ra, sau đó ánh đao chợt lóe.

Phốc!

Thân thể hấn bị Tế Vũ Đao phân thành hai nửa, máu tươi phun ra.

Một số người bên cạnh Ngô Hữu Đức trợn tròn mắt, bọn họ không nghĩ tới kết quả sẽ như thế này.

Bọn họ biết gần đây Ngô Hữu Đức đã đột phá tới Luyện Phách đỉnh phong.

Nhưng không thể chống đỡ nổi một đao của Tô Thần, trong lòng cả đám khủng hoảng.

“Chương giáo tha mạng!”

Một người trong đó quỳ rạp xuống đất, muốn Tô Thần tha mạng.

“Ta nói rồi, các người không có cơ hội sống sót!”

Giọng Tô Thần lạnh như băng quanh quẩn bên tai bọn họ.

“Người muốn chúng ta chết, vậy chúng ta giết người trước, cùng nhau vây giết hấn!”

Bị tử vong kích thích, một số người điên cuồng muốn vây giết Tô Thần.

Phốc!

Tên vừa hô đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi sau đó ngã xuống mặt đất.

Theo hấn phun máu, những người khác cũng bắt đầu phun máu, chỉ là máu bọn họ phun ra có màu đen.

Tất cả đều trúng độc.

Trong nháy mắt, toàn bộ người tới đều nằm dài.

“Xử lý những thi thể này đi, ta không muốn nhìn thấy vết máu bên ngoài Chương giáo điện, thanh trừ toàn bộ những người có liên quan đến bọn họ.”

“Còn nữa, những người này nhảy nhót lâu như vậy chẳng lẽ những người khác không thấy sao?”

“Cùng xử lý một lượt!”

Tô Thần nhìn mập mạp bên cạnh, lạnh giọng nói.

Mập mạp nghe xong mà cả kinh, đây là muốn một lần thanh tẩy hết trưởng lão Sơn Hà Môn, e là trừ Thôi Vũ Hổ và Lệ Thiên Hành, chẳng còn ai sống sót.

Chương 339: Huyền Âm Lâu, muốn nhập chủ Lĩnh Nam quận

....

Lĩnh Nam quận phủ.

Bên trong phủ đệ của Lý Duy.

“Dĩnh nhi, bên ta tra được nguyên nhân Văn Dật Phàm rời đi.”

“Hắn trúng độc, phải tìm được cao thủ Thiên Nhân lục nạn trở lên mới có thể giải độc cho nên đã trở về Kinh sư.”

Lý Duy trầm giọng nói.

“Không nghĩ tới Tô Thần lại có thể làm cho cao thủ Thiên Nhân tam nạn trúng độc.”

Nghe được lời của phụ thân, Lý Mộ Dĩnh lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Phía sau Tô Thần có Mộ Dung Khinh Trần trợ giúp, làm được điểm này không khó, chỉ là ta không nghĩ tới hắn có thể điều động cao thủ dùng độc như vậy.”

Lý Duy trầm giọng nói.

“Sơn Hà Môn liên tiếp thôn tính mấy thế lực lớn, có xu thế trở thành thế lực giang hồ đệ nhất Lĩnh Nam quận!”

“Ta tin rằng hắn là sẽ có người động thủ với bọn họ.”

Lý Mộ Dĩnh nói.

Tuy rằng Tô Thần có Trường Hận Cung, Kim Phong Tế Vũ Lâu và người trong bóng tối trợ giúp, nhưng bây giờ những thế lực khác đã cảm giác được uy hiếp.

Bọn họ sẽ không thể ngồi chờ chết.

Bọn họ không đối phó được thế lực khác chẳng lẽ còn không đối phó được Sơn Hà Môn.

Lúc này một lão giả quần gia từ bên ngoài vội vã đi vào.

“Lão gia, tiểu thư, có tin tức từ Sơn Hà môn truyền đến.

Tô Thần hiện thân sau mấy ngày bế quan, trưởng lão chương giáo phong lúc trước Ngô Hữu Đức muốn bức bách Tô Thần rời khỏi vị trí chương giáo Sơn Hà môn, bị Tô Thần một đao chém giết!”

“Ba mươi trưởng lão Sơn Hà Môn theo phe hãn toàn bộ trúng độc bỏ mình!”

“Hơn nữa người có quan hệ với ba mươi tên trưởng lão cùng với những không có ra ngăn cản trưởng lão phản loạn đã bị giải quyết hết!”

Lão giả nói tới đây hít sâu một hơi.

Lý Duy và Lý Mộ Dĩnh nghe xong cũng hít sâu một hơi.

Trong ánh mắt tràn ngập kinh hãi.

Sát tính của Tô Thần quá mạnh.

Hắn giết một lần như vậy xem như đã giết gần hết võ giả thế hệ trước của Sơn Hà Môn.

Đây là thuần túy lấy võ phục người.

“Đúng rồi, vậy thực lực Tô Thần như thế nào?”

Lý Duy hỏi.

“Lúc trước chúng ta tra xét được Ngô Hữu Đức mượn được vật bước vào Luyện Phách đỉnh phong.”

Lão giả quần gia nói.

“Một đao chém giết Luyện Phách đỉnh phong, e là chiến lực của Tô Thần đã đạt tới Thần phách hợp nhất.”

Lý Duy mở miệng nói.

“Sơn Hà Môn Lệ Thiên Hành và Thôi Vũ Hổ có xuất hiện không?”

Lý Mộ Dĩnh hỏi tiếp.

Hai người này chính là người của Tô Thần.

“Không có xuất hiện, Lệ Thiên Hành ở bên ngoài, Thôi Vũ Hổ đang truy tra thích khách Ảnh Tử.”

Quần gia nói.

“Xem ra cái Tô Thần đã sớm biết chuyện này, lần này chính diện ra tay giết người là để xác lập địa vị vô thượng ở Sơn Hà Môn!”

“Tô Thần còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng của chúng ta.”

Lý Mộ Dĩnh nói.

Trong lòng nàng cho rằng mấy trưởng lão nổi loạn có thể là do Tô Thần âm thầm tính toán.

“Phụ thân, chỉ sợ không bao lâu nữa Sơn Hà Môn sẽ trở thành thế lực đệ nhất Lĩnh Nam quận.”

“Người nên hợp tác với hắn nhiều hơn.”

Lý Mộ Dĩnh nói.

“Ta cũng có thể gặp mặt Tô Thần này bàn chuyện hợp tác, có lẽ sẽ giúp cho tình cảnh của ta ở Huyền Âm lâu khá hơn một

chút.”

Lý Mộ Dĩnh thầm nghĩ trong lòng.

Nàng trở thành tam công chúa Huyền Âm Lâu, có cơ hội trở thành lâu chủ Huyền Âm Lâu.

Nhưng Huyền Âm Lâu còn có đại công chúa và nhị công chúa.

Hai người này có căn cơ thâm hậu ở Huyền Âm lâu, không phải một người vừa mới trở thành tam công chúa như nàng có thể so sánh.

Vì vậy nàng cần tìm kiếm lực lượng từ bên ngoài.

Lần này nàng trở về Lĩnh Nam quận, thứ nhất chính là để cho phụ thân nàng đầu nhập vào Thất hoàng tử.

Thứ hai là nhìn xem có thể tìm được một ít đồng minh ở Lĩnh Nam quận hay không, mở rộng nội tình của mình.

Đôi khi liên minh là nền tảng tốt nhất để gia tăng lực lượng bản thân.

Lúc này người cầm kiếm trúc đi theo Lý Mộ Dĩnh tiến vào.

“Tiểu thư, lâu chủ truyền mật tín đến!”

Hắn đưa cho cho Lý Mộ Dĩnh một phong thư.

Lý Mộ Dĩnh nhận lấy phong thư xé ra đọc, sau đó nhú mày.

Huyền Âm lâu chủ muốn nàng thu phục thế lực Lĩnh Nam quận, nhất thống Lĩnh Nam quận, hơn nữa nhị công chúa cũng đang trên đường đến đây.

“Sao sư phụ sao lại muốn tiến vào Lĩnh Nam quận ở thời điểm này chứ?”

Lý Mộ Dĩnh nhú mày, cảm thấy khó hiểu.

Một khi nàng làm theo lời sư phụ sẽ va chạm với Sơn Hà Môn.

“Tô Thần dám hạ độc Văn Dật Phàm nên căn bản cũng sẽ không cố kỵ Huyền Âm Lâu các nàng.”

Bên trong Trường Hận Cung.

Mai Huyền Sương đang ngồi ở một đình nghỉ mát đánh đàn.

Tiếng đàn mang theo sát khí phiêu bạt khắp đình.

Một bóng người bỗng xuất hiện trong đình viện.

Mai Huyền Sương dừng tay.

“Tiểu thư, công phu của người càng ngày càng tinh thâm!”

Mạnh Thần Thông mở miệng nói.

“Vì sao Văn Dật Phàm đột nhiên rời khỏi Lĩnh Nam quận?”

Văn Dật Phàm đột nhiên rời đi khiến rất nhiều người chú ý.

“Nói ra người sẽ kinh ngạc, Văn Dật Phàm bị người ta hạ độc, phải trở về Kinh sư mời người hỗ trợ giải độc!”

Mạnh Thần Thông nói.

“Văn Dật Phàm có thực lực Thiên Nhân tam nạn lại bị người ta hạ độc, người hạ độc lợi hại như vậy.”

Ánh mắt Mai Huyền Sương ngưng tụ.

“Biết là ai hạ độc không?”

Mai Huyền Sương hỏi.

“Lúc trước không biết, nhưng hôm nay đã biết rồi, chắc chắn người sẽ không ngờ tới người hạ độc lại là người Tô Thần phái ra!”

Mạnh Thần Thông nói.

“Ô Thần, bên cạnh hấn có cao thủ dùng độc sao?”

Bên cạnh Mộ Dung Khinh Trần cũng không có cao thủ như vậy?

Mai Huyền Sương không khỏi nói.

Mai Huyền Sương và Mộ Dung Khinh Trần không hợp nhau nhưng giao tình rất sâu, nàng biết rõ nội tình của Mộ Dung Khinh Trần!

Không có cao thủ dùng độc có thể hạ thủ với Thiên Nhân tam nạn.

“Ô Thần không có đơn giản như tiểu thư nghĩ, ngoại trừ hợp tác với chúng ta không phải còn hợp tác với Hàn Nguyệt giáo sao?”

Hấn dám hợp tác với những người này, nhất định có át chủ bài của mình.

“Lần này không chỉ lấy ra một tấm át chủ bài mà còn thanh tẩy Sơn Hà Môn một lần, thủ đoạn không tầm thường!”

Mạnh Thần Thông nói chuyện ba mươi người của Sơn Hà Môn bị đầu độc ra.

Vô thanh vô tức độc chết ba mươi người.

Điều này để cho hấn suy đoán người hạ độc là do Ô Thần phái đi.

“Tại sao hấn lại muốn ép Văn Dật Phàm rời đi!”

Mai Huyền Sương không khỏi hỏi.

“Hấn hợp tác với Tả bố chính sử Lý Duy.”

“Người cũng biết lúc trước Văn Dật Phàm có ý định giết chết Lý Duy.”

Mạnh Thần Thông nói.

“Tô Thần hợp tác với rất người, nữ nhi Lý Duy Lý Mộ Dĩnh là tam công chúa Huyền Âm Lâu.”

“Tiếp theo có thể tên này sẽ hợp tác với Huyền Âm Lâu.”

“Nếu Tô Thần đã lộ ra một át chủ bài, như vậy chúng ta cũng không thể chậm.”

“Đã xử lý xong Thiên Hợp sơn trang rồi, còn Xích Nguyệt phái, xử lý Xích Nguyệt phái xong chúng ta liền hoàn thành mục tiêu thứ nhất!”

“Tứ hoàng tử có thể bàn giao với Thất hoàng tử rồi!”

“Chúng ta cũng nên làm chuyện của chúng ta!”

Mai Huyền Sương nói.

“Ta liền đi xử lý Xích Nguyệt phái, bắt quá ta tra xét địa phương Kim Mai bình xuất hiện nhưng vẫn không tra được.”

Mạnh Thần Thông nói.

“Mạnh thúc, không cần chúng ta tra đâu, đến lúc đó để Sơn Hà môn tra, có lẽ Tô Thần biết chút gì đó đây?”

Mai Huyền Sương nói.

“Sơn Hà Môn?”

Nghe vậy, Mạnh Thần Thông ngần ra.

“Tử Hàn Nguyệt và Tô Thần hợp tác làm gì, hẳn là không chỉ là giúp hắn đoạt địa bàn, có thể là trợ giúp Tô Thần lớn mạnh Sơn Hà Môn, sau đó để cho Tô Thần giúp bọn hắn tìm kiếm đồ vật!”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

Sơn Hà Môn khuếch trương, đệ tử càng đông đảo.

Tra xét gì đó đều tiện.

Chương 340: Thiên Quyền Môn, Bạch Cự Chân

....

Nghe Mai Huyền Sương nói như thế.

Ánh mắt Mạnh Thần Thông sáng ngời.

“Vậy ta đi xử lý Xích Nguyệt phái trước!”

Nói xong liền xoay người rời đi.

“Tô Thần, Lĩnh Nam quận cũng không đơn giản, người muốn trở thành môn phái đệ nhất Lĩnh Nam quận có chút nguy hiểm nha, ywqVXEh aKhv6 biết người có thể chịu nổi hay không!”

Mai Huyền Sương thì thảo nói.

Quen biết Tô Thần không bao lâu.

Nhưng hai bên cũng hòa hợp, có thể trở thành bằng hữu.

“Nếu như Thanh Long Tự bên kia đang bị vây chặt thì tình hình này cũng không duy trì được bao lâu.”

“Một khi các thế lực phụ thuộc Thanh Long tự ở chín quận phương bắc bị thanh tẩy, những thế lực ở bên ngoài Thanh Long tự có thể rút lui, sau khi bọn họ rút lui thì chín quận phương bắc sẽ thế nào đây?”

Mai Huyền Sương trầm giọng nói.

Lúc này, một nữ tử áo đen xuất hiện trước mặt Mai Huyền Sương.

“Tiểu thư, người của Thiên Quyền môn xuất hiện ở Lĩnh Nam quận.”

Nữ tử áo đen mở miệng nói.

“Thiên Quyền Môn, Huyền Âm Lâu, Đào Minh!”

Mai Huyền Sương nghĩ tới hai thế lực khác nữa.

Đào Minh tiếp xúc với Văn Dật Phàm.

Hiện tại Văn Dật Phàm rời đi, Đào Minh Quan Thiên Cừ cũng rời đi, nhưng đại đệ tử Đào Bá Lạc Thiên Tuyệt vẫn còn ở Lĩnh Nam quận.

Lạc Thiên Tuyệt tu hành Thiên La Truy Hồn Trảm của Quan Thiên Cừ.

Đây là một loại đao pháp cực kỳ bá đạo, một đao truy hồn truy mệnh.

Làm người rất lãnh khốc.

“Lạc Thiên Tuyệt chính là đại đệ tử của Quan Thiên Cừ, không thể vô duyên vô cớ ở lại nơi này.”

“Giám thị người của Thiên Quyền Môn, xem bọn họ có động tác gì!”

“Tuân lệnh.”

Nữ tử áo đen nhanh chóng rời đi.

Lúc này Ở bên ngoài Lĩnh Nam quận thành.

Trong một sơn động tối tăm có một gã đeo mặt nạ đang mở miệng nói chuyện:

“Tra được là ai phá hư kế hoạch của lão phu sao?”

“Thuộc hạ điều tra được chút tin tức, có thể là Sơn Hà Môn.”

Một người áo đen ở cúi người trả lời.

“Sơn Hà Môn kia thôn tính một ít thế lực, khuếch trương rất nhanh, trong môn phái có cao thủ dùng độc sao?”

Nghe vậy, người đeo mặt nạ có chút nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, thuộc hạ nhận được tin tức Sơn Hà môn nội loạn, chương giáo Sơn Hà môn chém giết người cầm đầu, số còn lại đều bị độc chết!”

“Thuộc hạ tra khắp Lĩnh Nam quận không tìm được cao thủ dùng độc cho nên điều tra Sơn Hà Môn.”

“Chương giáo Sơn Hà Môn Tô Thần có liên quan đến Tả bố chính sử Lý Duy.”

“Văn Dật Phàm muốn động Lý Duy, nhưng Lý Duy ra tay trước tìm người bức Văn Dật Phàm rời đi!”

Người áo đen báo cáo.

“Lý Duy, phụ thân của Lý Mộ Dĩnh, Huyền Âm Lâu đã đầu nhập vào Thất hoàng tử, mấy ngày trước Lý Duy cũng âm thầm đầu nhập vào.”

“Coi như là người một nhà, nếu như vậy chuyện Văn Dật Phàm tạm thời thả sang một bên.”

Người đeo mặt nạ mở miệng nói.

“Chuyện Thanh Long Hội thế nào rồi?”

Sau đó người đeo mặt nạ tiếp tục lên tiếng hỏi.

“Thanh Long Hội đã hoàn thành nhiệm vụ.”

“Thuộc hạ vốn định lợi dụng Thiên Hạ Minh giết chết người của Thanh Long Hội, tạo thành cục diện song phương đối lập song phương, nhưng Thanh Long Hội xuống tay trước giết chết Thiên Mộc đường chủ Liễu Khinh Phong của Thiên Hạ Minh, lợi dụng Thiên Hạ Minh thuận lợi giết chết Hoài

Viễn hòa thượng, cho nên thuộc hạ cũng không động thủ với người của Thanh Long Hội.”

“Người Thanh Long hội phụ trách Tụ Bắc quận chính là đường chủ Nhị Nguyệt đường Gia Cát Chính Ngã.

“Còn có A Phi mà lúc trước chúng ta chú ý, có khả năng thực lực của hắn đã đạt tới Thiên Nhân cảnh, chính hắn chém giết Liễu Khinh Phong!”

Người áo đen lập tức trả lời.

“Thủ đoạn của Gia Cát Chính Ngã không tầm thường, còn Hoàng Phủ Dung và Công Tôn Toàn thì sao?”

“Hoàng Phủ Dung bị Tiêu Thu Thủy chính diện chém giết.”

“Công Tôn Toàn cũng bị chém giết, người ra tay là người tiếp xúc với ta.

“Đường chủ Tam Nguyệt đường, ta đã điều tra thi thể của Công Tôn Toàn và hộ vệ trong viện. “

“Người này có kiếm pháp tàn nhẫn, thực lực có thể là Thiên Nhân nhị nạn.”

“Có thể gia tăng hợp tác với bọn họ!”

“Thanh Long tự sẽ không bị vây quá lâu, một khi bị vây quá lâu Thanh Long tự sẽ phản công.”

“Hắn là bên Mật Tông đang động, sẽ phái cao thủ xuất hiện.”

“Vì vậy phải xử lý mọi chuyện gọn gàng, càng sớm càng tốt.”

“Chỉ cần tiêu diệt các thế lực phụ thuộc Thanh Long tự và chiếm cứ địa bàn, cho dù Thanh Long tự thoát vây cũng sẽ không lập tức đối địch với nhiều thế lực như vậy.”

“Còn có chuyện gì khác không?”

“Đại nhân, thiếu môn chủ của Thiên Quyền môn đến Lĩnh Nam quận, hẳn là có ý đồ với Lĩnh Nam quận, còn có nhị công chúa của Huyền Âm lâu cũng đang trên đường đến đây.”

“Phỏng chừng đều là muốn tiến vào Lĩnh Nam quận!”

“Lĩnh Nam quận đã bị chia cắt, hiện tại bọn họ tới là muốn quả ngon sao?”

“Đây là chuyện của Lĩnh Nam quận, không liên quan gì đến chúng ta, người điều tra Thiên Nhai các phía sau Kim Phong Tế Vũ lâu như thế nào rồi?”

Người đeo mặt nạ hỏi.

“Vẫn chưa tra được tin tức gì.”

Người áo đen trả lời.

“Thiên Nhai Các này có chút thần bí, lúc trước ta muốn lợi dụng Văn Dật Phàm thăm dò điểm mấu chốt của Thiên Nhai Các, không nghĩ tới xảy ra sai lầm, xem ra lão phu phải tự mình đến Kim Phong Tế Vũ Lâu một chuyến.”

Người đeo mặt nạ mở miệng nói.

“Đại nhân, ngài muốn tự mình ra mặt sao?”

Người áo đen nghe xong ngăn ra.

“Chuyện bên Thanh Long Tự sắp kết thúc, lão phu cũng có thể lộ diện.”

“Người tìm cơ hội đi gặp Tô Thần kia, có lẽ hẳn biết một ít tin tức về Thiên Nhai Các phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Người đeo mặt nạ khoát tay để cho người áo đen rời đi.

“Tuân lệnh!”

Người áo đen rời khỏi sơn động.

Người đeo mặt nạ cũng đi ra bên ngoài, tiến về phía Lĩnh Nam quận thành.

Lúc này ở Lĩnh Nam quận thành.

Trong một đình nghỉ mát thuộc một trang viên.

Một nam tử trẻ tuổi mặc áo bào đen viền vàng đang ngồi ngay ngắn trong đình, gương mặt người này anh tuấn, tản ra khí thế đặc biệt.

Giờ phút này hắn đang đọc sách, tập trung nhìn.

“Thiếu môn chủ, sự tình ở Sơn Hà môn thất bại, hẳn là bọn Duyên Khuê đã bị chương giáo Sơn Hà môn Tô Thần giết chết!”

Một tên cự hán dáng người khôi ngô đi tới trước mặt nam tử, mở miệng nói.

Nam tử trẻ tuổi này chính là thiếu môn chủ Thiên Quyền môn Bạch Cự Chân.

Cự hán là một trong tam đại hộ pháp của Thiên Quyền Môn, Kim Cương Quyền Vương Chu Huyền Sơn.

“Chương giáo Sơn Hà môn Tô Thần, một người nghe đồn là mượn ngoại lực thượng vị, thực lực của hắn như thế nào?”

Bạch Cự Chân buông quyển sách trong tay, trầm giọng hỏi.

Mặc dù bên ngoài đồn đãi Tô Thần mượn ngoại lực nhưng Bạch Cự Chân cũng không dám xem thường Tô Thần.

“Một đao chém chết Ngô Hữu Đức, cảnh giới không đột phá đến Thần phách hợp nhất nhưng chiến lực lại đạt tới Thần phách hợp nhất.”

“Còn có cao thủ dùng độc bên cạnh hắn, người này lợi hại hơn ta tưởng tượng.”

Cự hán Chu Huyền Sơn mở miệng nói.

“Xem ra ta phải đi gặp Tô Thần một lần!”

Bạch Cực Chân đứng lên, mở miệng nói.

“Thiếu môn chủ, bên người Tô Thần có cao thủ dùng độc!”

“Độc đối với ta mà nói cũng không có tác dụng lớn.”

Bạch Cực Chân mở miệng nói.

Hắn có thể thôn phệ độc tố, cực sát khí huyết hắn tu hành có thể hóa giải hết.

Cho nên hắn rất tự tin.

Chương 341: Chu Huyền Sơn bá sơn, Nguyên Tuy Vân xuất thủ

....

“Thiếu chủ, nhị công chúa Huyền Âm lâu Lý Sư Dung đến Lĩnh Nam quận, hẳn là có ý đồ với Lĩnh Nam quận!”

Chu Huyền Sơn mở miệng nói.

“Huyền Âm lâu chủ, không phải đã phái tam đệ tử Lý Mộ Dĩnh đến Lĩnh Nam quận rồi sao? Sao còn phái Lý Sư Dung đến đây?”

“Lý Sư Dung am hiểu không chế người khác, xem ra muốn không chế Tô Thần rồi không chế Sơn Hà Môn.”

“Bất quá bọn họ xem thường Tô Thần rồi.”

Bạch Cực Chân lắc đầu nói.

Tô Thần mượn ngoại lực, nhưng mà mượn ai?

Hắn mượn lực từ Mộ Dung Kinh Trần, Mai Huyền Sương, còn có Hàn Nguyệt giáo Tử Hàn Nguyệt.

Trong ba người thì Tử Hàn Nguyệt ít lộ diện nhất.

Nhưng tuyệt đối là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Tô Thần có thể chiếm thế chủ động trước mặt ba người này, có thể thấy được hẳn có năng lực kháng cự sắc đẹp dụ hoặc rất mạnh.

Một Lý Sư Dung rất khó bắt lấy Tô Thần.

Đột nhiên hấn sừng sốt.

Ngoại trừ Lý Sư Dung còn có Lý Mộ Dĩnh.

Hắn đã từng gặp qua Lý Mộ Dĩnh, một nữ nhân có dung nhan diễm lệ, thật sự không tầm thường.

Hai người cùng ra tay khả năng không chế được Tô Thần sẽ cao hơn.

“Gửi thiệp mời cho Tô Thần, ta muốn gặp vị chủ nhân giáo Sơn Hà Môn này.”

Bạch Cực Chân nói với Chu Huyền Sơn.

“Thuộc hạ tự mình tới Sơn Hà Môn!”

Chu Huyền Sơn nói.

“Hai người đã chết chính là thuộc hạ của hắn.”

Lần này hắn tới Sơn Hà Môn sẽ không giết Tô Thần nhưng cũng phải cho Tô Thần biết một chút.

Bạch Cực Chân nhìn thoáng qua Chu Huyền Sơn, biết ý của hắn nhưng cũng không nói gì.

Chu Huyền Sơn là đi bái sơn, chỉ cần không làm gì quá thì sẽ an toàn, không có vấn đề.

Huống hồ tuy rằng Chu Huyền Sơn chỉ có Thiên Nhân nhất nạn nhưng có lực lượng thân thể gia trì, đối chiến với Thiên Nhân nhị nạn đều được.

Bên trong Sơn Hà Môn.

Tô Thần nhìn báo cáo trước mặt mà đồng tử co rút lại.

Tử Hàn Nguyệt liên tiếp ra tay với ba thế lực.

Lĩnh Nam quận có mười môn phái lớn.

Thiên Hạc Giáo bị Sơn Hà Môn thôn tính, Huyết Kỳ Môn bị Kim Phong Tế Vũ Lâu tiêu diệt, Xích Nguyệt Phái và Thiên Hợp sơn trang bị Mai Huyền Sương tiêu diệt, Cửu U Thần Quân tiêu diệt Lăng Nguyệt Kiếm Phái, Tử Hàn Nguyệt tiêu diệt Tàn Kiếm Môn.

Cộng thêm Sơn Hà Môn bọn họ đã là bảy đại thế lực.

Hôm nay hẳn sẽ thanh trừ ba thế lực lớn còn lại.

Nói cách khác hiện giờ trên danh nghĩa thì Sơn Hà Môn đã thống nhất mười đại môn phái.

“Tử Hàn Nguyệt muốn làm gì, trong ba đại môn phái này, Lĩnh Nam Môn và Lệ Tuyền Sơn không hề liên quan đến Thanh Long Tự.”

Tô Thần trong lòng nói.

“Đây là muốn trợ giúp ta trở thành môn phái đệ nhất Lĩnh Nam quận sao?”

“Xem ra tiếp đến ta sẽ phải làm việc cho nàng, không biết nàng muốn ta làm cái gì đây?”

Mắt Tô Thần lóe tinh quang.

Đối với Sơn Hà Môn hiện tại mà nói.

Trong mắt người ngoài có một điểm thiếu hụt trí mạng chính là thiếu hụt cao thủ.

Căn bản không chế không được khi chiếm cứ bảy thế lực khác.

Một khi có người dẫn động sẽ phát sinh phản loạn, Sơn Hà Môn sẽ sụp đổ.

“Ngũ Độc Đồng Tử! Người âm thầm hạ độc khống chế một ít trưởng lão của các môn phái này.”

“Sau khi không chế bảo bọn họ không được truyền ra ngoài, người truyền ra ngoài, diệt tộc!”

Tô Thần mở miệng nói.

Thân hình Ngũ Độc Đồng Tử biến mất trong chưởng giáo điện.

Thủ đoạn và cao thủ, Tô Thần đều có.

Hắn sẽ chậm rãi thu nạp những thế lực này.

Bảy đại thế lực sẽ trở thành bảy đại đường khẩu bên ngoài Sơn Hà Môn.

Lúc này Thôi Vũ Hổ và Nguyên Tùy Vân xuất hiện ở cửa.

Thôi Vũ Hổ là thân tín bên cạnh Tô Thần.

Nguyên Tùy Vân một thân áo đen mang theo đầu lạp không thấy rõ gương mặt, nhưng cổ khí tức âm hàn mà hắn phát ra lại dễ cho người ta có thể cảm nhận rất rõ.

“Xem ra Sơn Hà Môn chúng ta lại có cao thủ! Chưởng giáo thật không phải người thường mà!”

Một tên đệ tử mở miệng nói.

“Đúng vậy, sau khi chưởng giáo tiếp nhận Sơn Hà Môn, không thể nào có thanh thế sánh bằng Sơn Hà Môn chúng ta ở Lĩnh Nam quận, cứ tiếp tục khuếch trương như vậy thì chín quận phương bắc sẽ có một vị trí của Sơn Hà Môn chúng ta.”

“Đám trưởng lão kia dám tìm chưởng giáo gây phiền toái, thật sự chết chưa hết tội, không biết tự lượng sức mình!”

“Cũng may là bọn họ không biết tự lượng sức mình khiêu khích chưởng giáo, mới có cơ hội cho chúng ta, chỉ cần cố gắng tu hành thì sẽ được triển khai quyền cước.”

Có vài đệ tử mở miệng nói.

Tất cả những người này đều hướng ánh mắt nhìn về chương giáo điện, trong mắt tràn ngập sự sùng bái.

Thôi Vũ Hổ mang theo Nguyên Tuy Vân tiến vào chương giáo điện không bao lâu liền có ý chỉ từ Chương giáo điện truyền ra.

Kết cấu của Sơn Hà Môn biến hóa.

Dưới chương giáo Sơn Hà Môn thiết lập ba phó chương giáo, năm đại trưởng lão, tám đại nội đường.

Các chức vụ khác như chấp sự ngoại môn và chấp sự nội môn không thay đổi.

Đệ tử nội môn Sơn Hà môn không thay đổi, đệ tử chân truyền biến thành đệ tử nội môn, đệ tử ngoại môn có thực lực đạt tới Luyện Thân cảnh mới có thể trở thành đệ tử nội môn, còn đệ tử chân truyền thì phải do người cấp bậc từ đường chủ trở lên thu đồ đệ mới có.

Ý chỉ được tuyên bố không lâu thì Nguyên Tuy Vân trở thành một trong năm đại trưởng lão của Sơn Hà Môn.

Sau khi hai ý chỉ được ban bố lại không gây ra bao nhiêu chấn động.

Các trưởng lão trước đó đều chết sạch, người trong sơn môn biết lần này nhất định phải có sự thay đổi rồi.

Theo ý chỉ thứ hai.

Nguyên Tuy Vân trở thành một trong năm đại trưởng lão của Sơn Hà Môn khiến không ít người kinh ngạc.

Nhưng nhanh chóng có tin tức truyền ra, Nguyên Tuy Vân chính là cao thủ mà Thôi Vũ Hổ mời từ bên ngoài, có thực lực Thiên Nhân cảnh.

Tin tức vừa ra, người trên dưới Sơn Hà Môn đều vô cùng khiếp sợ.

Thiên Nhân Cảnh!

Sơn Hà Môn sáng lập nhiều năm như vậy.

Chỉ sợ chỉ có chuông giáo đầu tiên của Sơn Hà môn đạt tới Thiên Nhân cảnh, sau đó chưa từng xuất hiện cao thủ Thiên Nhân cảnh.

Hiện tại Sơn Hà Môn lại có cao thủ Thiên Nhân cảnh.

Mặc dù lúc trước Lĩnh Nam quận có mười đại môn phái, mấy đại gia tộc, nhưng lại không có lan truyền tin tức có người bước vào Thiên Nhân cảnh.

Cho nên Lĩnh Nam quận mới là quận yếu nhất trong chín quận phương bắc.

Hôm nay không nghĩ tới Sơn Hà Môn bọn họ cũng có Thiên Nhân Cảnh cao thủ.

Kim Cương Quyền Chu Huyền Sơn xuất hiện ở sơn môn.

“Bỏ tọa Thiên Quyền môn Chu Huyền Sơn đến bái kiến Tô Chương giáo!”

Chu Huyền Sơn đưa bái thiếp trong tay cho đệ tử thủ sơn môn.

Đệ tử thủ sơn môn không biết Chu Huyền Sơn là ai nhưng lại biết Thiên Quyền Môn, đây chính là thế lực cấp cự bá ở chín quận phương bắc!

“Xin chờ một chút, ta lập tức bẩm báo chương giáo.”

Tên đệ tử kia nhanh chóng xoay người, hướng về phía chương giáo điện.

“Chương giáo, Thiên Quyền môn Chu Huyền Sơn đến bái phỏng!”

Tên đệ tử tiến vào điện liền bẩm báo.

“Thiên Quyền Môn Chu Huyền Sơn sao, ta còn tưởng là Bạch Cự Chân đây, mời hấn vào.”

Tô Thần phân phó.

“Chương giáo, có thể lần này đối phương lai giả bất thiện, để ta đi gặp hấn trước!”

Người của Thiên Quyền Môn bị bọn họ giết chết, hiện tại đối phương bá sơn cũng không thể có thiện ý.

Cho nên Nguyên Tùy Vân mở miệng nói.

“Vậy Nguyên trưởng lão giúp ta đi nghênh đón Thiên Quyền môn Chu Huyền Sơn đi.”

Tô Thần gật gật đầu.

Muốn trở thành đại phái cũng không thể dễ dàng cho đối phương làm càn trong chương giáo điện.

Phải cho đối phương áp lực từ thời điểm tiến vào Sơn Hà Môn, thể hiện sự cường đại của Sơn Hà Môn.

Như vậy không chỉ có thể khiến đối phương kinh sợ mà còn có thể gia tăng khí thế cho các đệ tử.

Đứng trước sơn môn.

Trong lòng Chu Huyền Sơn có chút không vui, hấn chính là người Thiên Quyền môn.

Ở chín quận phương bắc, khi nghe được ba chữ Thiên Quyền môn hấn là mọi người khách khí dẫn hấn vào trước.

Thế mà bây giờ đối phương lại để cho hấn ở ngoài cửa chờ đợi.

Đây là không tôn trọng Thiên Quyền Môn bọn họ.

Sau khi gặp mặt nhất định phải cho Tô Thần và Sơn Hà Môn cảm nhận được uy nghiêm của Thiên Quyền Môn!

Chu Huyền Sơn đè nén sự tức giận trong lòng.

Đúng lúc này tâm thần hắn đột nhiên khẽ động.

Ánh mắt nhìn về phía trước.

Từ trong Sơn Hà môn có một nam tử mặc cẩm bào màu lam nhạt đi ra.

Nam tử vừa xuất hiện, Chu Huyền Sơn liền cảm nhận được một cỗ khí tức âm hàn ập đến.

Chương 342: Ra tay liền áp chế

....

Chu Huyền Sơn ngẩn ra.

Sao Sơn Hà Môn lại có cao thủ thế này?

“Tại hạ là trưởng lão Sơn Hà môn Nguyên Tuy Vân, các hạ từ Thiên Quyền môn đến đây muốn gặp chương giáo chúng ta sao?”

Nguyên Tuy Vân nhìn Chu Huyền Sơn rồi nói.

Trong khoảnh khắc nói chuyện, thân hình hắn chợt lóe xuất hiện trước mặt Chu Huyền Sơn.

Khí tức trên người tăng vọt, thực lực Thiên Nhân nhị nạn bộc phát.

Hắn không có bộc phát toàn bộ thực lực.

Thực lực Thiên Nhân tam nạn mà gia nhập Sơn Hà Môn sẽ khiến người ta cảm thấy quá mức khó tin, suy đoán lung tung.

Trong lúc nhất thời khí tức khủng bố tràn ngập, một ít đệ tử ở gần sơn môn kinh hãi nhìn Nguyên Tuy Vân.

Đây chính là đại trưởng lão mà chương giáo mới bổ nhiệm!

Chỉ phát ra khí thế mà đã đè ép bọn họ không thể động đậy, có chút khủng bố.

“Lúc trước Thiên Quyền môn các ngươi làm mưa làm gió ở Sơn Hà môn ta, giờ còn đến bái sơn, ta rất muốn nhìn xem thực lực của Thiên Quyền môn các ngươi!”

Trong lòng bàn tay Nguyên Tuy Vân xuất hiện khí kinh màu đỏ.

Chu Sa Chưởng!

Một chưởng vỗ về phía Chu Huyền Sơn.

Cảnh giới Chu Huyền Sơn ở Thiên Nhân nhất nạn, thân thể không tệ.

Nguyên Tuy Vân vừa tới thể giới này, rất muốn biết thực lực cường giả nơi đây ra làm sao.

“Người...”

Chu Huyền Sơn nhìn thấy Nguyên Tuy Vân trực tiếp ra tay, lửa giận đè nén nháy mắt bùng nổ, hắc bộc phát khí kinh.

Khí kinh Thiên Nhân nhất nạn cuộn cuộn, cánh tay hắc nâng lên mang theo một cỗ lực lượng cường đại tung ra một quyền.

Quyền ra nhanh như chớp nện thẳng về phía bàn tay của Nguyên Tuy Vân.

Hắn vốn muốn hỏi vì sao Sơn Hà Môn dám giết người của hắn.

Hiện giờ người Sơn Hà Môn động thủ trước, dù khí kinh của đối phương ở trên hắn nhưng hắn tu luyện công pháp cũng không tầm thường.

Cho dù là Thiên Nhân nhị nạn thì thế nào, vẫn có thể đánh như thường.

Ầm!

Khi công kích của hai người va chạm vào nhau, một âm thanh trầm thấp vang lên.

Theo sát là khí lăng thời quét ra bốn phương tám hướng.

Một kích ngăn trở công kích của Nguyên Tuy Vân, sắc mặt Chu Huyền Sơn trở nên dữ tợn, vung nắm tay tiếp tục công kích.

Nhưng thân ảnh Nguyên Tuy Vân lại hóa thành một đạo huyết quang biến mất.

Lúc xuất hiện lần nữa đã ở phía sau hắn.

Nguyên Tuy Vân lại vỗ một chuông, một chuông trực tiếp dán lên người đối phương.

Đối phương cảm giác được Nguyên Tuy Vân ra tay, tình thế cấp bách chỉ có thể nhanh chóng ngưng tụ một cỗ khí kinh ngăn trở một kích của Nguyên Tuy Vân.

Nhưng một chuông của Nguyên Tuy Vân lập tức đánh tan khí kinh mà hắn vội vàng ngưng tụ.

Bàn tay trực tiếp khắc ở sau lưng hắn, một cỗ khí kinh trong nháy mắt tràn vào trong thân thể đối phương.

Gào!

Chu Huyền Sơn gầm nhẹ một tiếng, khí huyết trong cơ thể điên cuồng tuôn trào ngăn cản khí kinh tràn vào cơ thể.

Nhưng lúc này bàn tay của Nguyên Tuy Vân bỗng đỏ bừng lên, lại đánh ra một chuông, lần này bàn tay mang theo khí kinh nóng rực.

Nhất thời có mùi khét bốc lên.

Ầm!

Thân thể Chu Huyền Sơn bị đánh bay ra ngoài.

Sau lưng xuất hiện một dấu tay nóng rực.

Hỏa độc vọt vào trong cơ thể của hắn, thiêu đốt kinh mạch của hắn, bất quá hỏa độc chỉ oanh kích kinh mạch mà không

có tràn vào trong tâm mạch, cho nên hấn ngược lại không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

“Nếu như không phải chương giáo muốn gặp ngươi, hôm nay ngươi đã chết!”

“Theo ta đi gặp chương giáo!”

Nguyên Tuy Vân nhìn Chu Huyền Sơn nói.

Khí kinh trong cơ thể Chu Huyền Sơn vừa đạt tới Thiên Nhân nhất nạn, lực lượng và cường độ thân thể đều rất mạnh.

Đầu tiên hấn vỗ một chương nhằm vào khí kinh của đối phương rồi dùng Chu Sa Chương chuyên môn đả thương để phá phòng ngự mới có thể nhanh chóng đả thương đối phương như vậy.

Tất nhiên, nếu chém giết thật sự.

Dù Nguyên Tuy Vân không bộc phát thực lực Thiên Nhân tam nạn thì cũng có nhiều phương pháp để giết tên này.

Nguyên Tuy Vân học rất nhiều võ công, hơn nữa hấn gần như phát huy tất cả võ công mình học được đến mức cực hạn.

Một người thân kiêm nhiều loại võ công không đáng sợ, nhưng nếu có thể vận dụng mỗi một loại võ công nhuần nhuyễn thì thật đáng sợ, chiêu thức biến hóa tùy tâm sở dục.

Người như vậy sẽ nhanh chóng phá giải công pháp của đối thủ.

Chu Huyền Sơn nhìn Nguyên Tuy Vân nói:

“Ta liền không gặp Tô chương giáo nữa, thiếu môn chủ Thiên Quyền môn chúng ta muốn hẹn gặp Tô chương giáo!”

“Đây là thiệp mời của thiếu môn chủ chúng ta.”

Chu Huyền Sơn đưa ra, thiệp mời bay đến tay Nguyên Tuy Vân sau đó hấn xoay người xuống núi.

Không trì hoãn thêm một khắc nào nữa.

Nguyên Tuy Vân cảm thiết mời tiến vào trong Sơn Hà Môn.

Các đệ tử nhìn thấy Nguyên Tuy Vân ra tay bộc phát khí tức đáng sợ đều lo lắng.

Cho đến khi Nguyên Tuy Vân và Chu Huyền Sơn rời đi thì tâm thần bọn họ mới khôi phục, há to miệng hít thở.

Sau đó trong ánh mắt tràn ngập nóng bỏng, Sơn Hà Môn có cao thủ mạnh như vậy.

Sơn Hà Môn có thể không hưng thịnh sao?

Trong lòng hắn cũng không khỏi bội phục cường giáo.

Có thể thu phục cường giả Thiên Nhân nhị nạn.

Ai mà có thể so sánh chứ?

Trong cường giáo điện.

Nguyên Tuy Vân đưa bài thiết của thiếu môn chủ Thiên Quyền môn lên.

“Hắn là Chu Huyền Sơn kia lợi dụng công pháp mà thiếu môn chủ Thiên Quyền môn sáng tạo để bước vào Thiên Nhân cảnh!”

“Hắn có rất ít khí kinh nhưng lực lượng thân thể cường đại, khi giao thủ với hắn ta áp chế thực lực ở Thiên Nhân nhị nạn.”

“Ta ra tay trước, lợi dụng nhược điểm khí kinh của hắn phối hợp với công pháp phá phòng ngự thân thể.”

“Thực lực của hắn có thể giao thủ với cao thủ Thiên Nhân nhị nạn.”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Như vậy sao?”

“Không thể coi thường Thiên Quyền môn này, nhưng thiếu môn chủ Thiên Quyền môn hện ta làm gì?”

Tô Thần mở bái thiếp của Bạch Cự Chân ra xem.

“Hắn muốn ngày mai lên núi bái phỏng ta!”

Tô Thần khẽ cau mày, Bạch Cự Chân không đơn giản, có thể nói là nhân vật thiên tài.

Hơn nữa luôn luôn ở trong bóng tối.

Hôm nay lại muốn đến bái phỏng hắn.

Thật sự khiến cho hắn cảm thấy khó hiểu.

“Ngày mai ta sẽ gặp Bạch Cự Chân, xem xem hắn có ý đồ gì!”

Tô Thần không suy nghĩ nữa.

“Mập mập, chuyện làm ăn của tiền trang ở Lĩnh Nam quận thế nào rồi? Lý Duy còn phối hợp không?”

Sau đó Tô Thần hỏi sang chuyện khác.

Hắn trợ giúp Lý Duy đuổi Văn Dật Phàm đi, hiện giờ nhân vật quan phương ở Lĩnh Nam quận chỉ còn một mình Lý Duy.

Hắn có thể trợ giúp nhiều.

“Rất phối hợp, ta triển khai rất thuận lợi!”

“Bất quá người Kim Tiền bang đã đến Lĩnh Nam quận, ta nhận được tin tức Kim Tiền bang sẽ thành lập tiền trang thứ nhất vào ba ngày sau!”

Mập mập trầm giọng nói.

“Tiền trang thứ nhất sao? Là vô thanh vô tức hay có mời người đến xem.”

Tô Thần hỏi.

“Không có mời người khác, rất khiêm tốn.”

Mập mạp cau mày nói:

Theo lý thì một thế lực như Kim Tiền bang mở tiền trang ở Lĩnh Nam quận sẽ mời rất nhiều người.

Nhưng bọn họ lại không mời người nào, chỉ âm thầm công bố tin tức ba ngày sau khai trương tiền trang.

“Bọn họ muốn xem ai sẽ đi chúc mừng bọn họ khai trương tiền trang!”

Tô Thần lạnh giọng nói.

“Ngày khai trương mập mạp người đại biểu Sơn Hà Môn đi xem.”

“Xem xem có người nào đến tham dự nữa.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Trong số những người này chắc chắn sẽ có một đám đã ngã về phía Kim Tiền Bang, cần chú ý.”

“Tuân lệnh!”

Mập mạp khom người rời khỏi đại điện.

“Chương giáo, còn muốn tiếp tục tiến hành chiêu mộ sao?”

Sau khi mập mạp rời đi, Thôi Vũ Hổ tiến đến nói.

“Tạm thời không chiêu mộ nữa, người hỗ trợ Ngũ Độc Đồng Tử mau chóng giải quyết chuyện trong tay hắn!”

“Phía sau còn có chuyện cho ngươi làm!”

Tô Thần mở miệng nói.

Thống nhất nhiều thế lực như vậy, Tử Hàn Nguyệt và Mai Huyền Sương sẽ cần hắn làm việc.

Hắn là sẽ để cho hắn tìm kiếm gì đó.

Chương 343: Tàn nhẫn, Huyền Âm Lâu Lý Sư Dung

....

Ở Lĩnh Nam quận.

Sâu trong một khu rừng phía tây ngoài thành, trước một gian miếu đồ nát.

Một cỗ kiệu dừng lại trước gian miếu.

Nâng kiệu là bốn tên đại hán có dáng người khô ngô, cơ bắp rắn chắc như gạch đá.

Bên cạnh cỗ kiệu còn có hai thiếu nữ.

Hai thiếu nữ mi thanh mục tú, mặc cung trang, dáng người còn chưa hoàn toàn phát dục.

Các nàng đứng ở hai bên kiệu.

“Nhị công chúa!

Thiếu nữ bên phải vén rèm kiệu lên.

Một nữ tử có dáng người có lồi lõm, hai chân thẳng tắp thon dài từ trong kiệu đi ra.

Môi nữ tử hồng nhuận trông rất mê người, gương mặt nhu tình làm cho người ta vừa gặp đã yêu.

“Mọi người đã đến chưa?”

Nữ tử nói với thiếu nữ bên cạnh.

Ngoại trừ Huyết đại nhân, những thứ khác đều đã tới.

Thiếu nữ ở bên cạnh nàng vội vàng trả lời.

“Đi thôi!”

Nữ tử mang theo hai thiếu nữ đi vào trong gian miếu đồ nát.

Lúc này trong miếu có bốn người.

Một người mặc đồ đen, tay ôm một thanh trường kiếm không có vỏ, giờ phút này hấn dựa vào một cây cột trong miếu nhắm mắt dưỡng thần.

Ở cách hấn không xa là một lão giả mặc trường bào đỏ, ánh mắt lão giả như có thể thôn phệ tâm hồn người ta.

Còn có một nam tử áo xanh, trên thân hấn có lôi điện li ti ẩn hiện, xem ra là một người tu luyện công pháp thuộc tính lôi, thân hình khôi ngô, cánh tay đeo quyền sáo.

Người cuối cùng là một nữ tử trên mặt có sẹo, ánh mắt nữ tử màu xám tro, làm cho người ta có một loại cảm giác không có sức sống.

Trên người ngoại trừ tử khí thì không có gì khác.

Bất quá có thể đứng ở chỗ này đều là kẻ không đơn giản.

“Nhị công chúa đến rồi!”

Nam tử áo xanh cảm giác được biến hóa bên ngoài, vui vẻ mở miệng nói.

Ánh mắt hướng về phía cửa miếu.

Nữ tử được gọi là Nhị công chúa tiến vào trong miếu.

“Tham kiến Nhị công chúa!”

Bốn người đồng thời hành lễ với người tới.

“Lần này lại làm phiền mấy vị rồi!”

Nữ tử mở miệng nói, giọng nói ôn hòa.

“Làm việc cho Nhị công chúa là vinh hạnh của chúng ta!”

Bốn người đồng thời nói.

“Lần này ta đến Lĩnh Nam quận chủ yếu là để trợ giúp Huyền Âm lâu nhất thống các thế lực giang hồ ở Lĩnh Nam quận!”

“Chỉ là hiện giờ các thế lực giang hồ ở Lĩnh Nam quận đã bị Sơn Hà Môn thôn tính.”

“Chúng ta muốn thống nhất Lĩnh Nam quận thì phải thu phục Sơn Hà môn!”

“Mấy vị có phương pháp nào không?”

Nhị công chúa mở miệng nói.

Nhị công chúa tên là Lý Sư Dung.

“Nhị công chúa, Sơn Hà môn có thực lực bình thường, chương giáo Tô Thần có thực lực Luyện Phách cảnh, nhưng hắc lung tịa Trường Hận cung Mai Huyền Sương, còn có hoàng nữ Mộ Dung Khinh Trần!”

“Ngày hôm qua còn thanh tẩy Sơn Hà Môn một lần.”

“Hiện giờ trong Sơn Hà Môn không còn ai dám phản đối hắc!”

“Chỉ cần chúng ta bắt được thế lực do hắc không chế, Nhị công chúa có thể dễ dàng bắt được Lĩnh Nam quận!”

Nam tử áo xanh mở miệng nói.

“Bọn họ có thể bắt những thế lực này, nói rõ có thủ đoạn không chế, chúng ta xuất thủ với những thế lực này không có kết quả!”

Lão giả áo đỏ phản bác.

“Lệ lão quỷ, chẳng lẽ ngươi muốn ra tay với Tô Thần kia!”

Nam tử áo xanh nhìn lão giả áo đỏ nói.

Nghe vậy, lão giả áo đỏ không tiếp lời hắn.

“Ra tay với Tô Thần chính là ra tay với Mai Huyền Sương và Mộ Dung Khinh Trân, hắn không có ngu ngốc như vậy.”

Nhìn mấy người nói chuyện.

Lý Sư Dung mặt không đổi, nhưng sâu trong đôi mắt lại có chút không vui.

Đúng lúc này một nam tử mặc huyết y từ bên ngoài đi vào.

Nam tử có dáng người không cao nhưng trên thân lại tản ra khí tức cực kỳ khủng bố, vừa vào miếu liền để cho nhiệt độ giảm xuống rất nhiều.

Sau lưng hắn đeo một thanh quý đầu đại đao, trên đầu quý có khắc phù văn, tản ra khí tức âm lãnh.

Nhìn thấy nam tử huyết y này, sắc mặt bốn người khác đều có vẻ kiêng kỵ.

Nam tử huyết y không có nhìn bốn người mà là nhìn về phía Lý Sư Dung.

Ánh mắt nóng bỏng, giống như muốn nuốt trọn lấy Lý Sư Dung.

Đối diện với ánh mắt như vậy, Lý Sư Dung vẫn bình tĩnh, thân thể vô ý thức tới gần nam tử huyết y.

“Huyết huynh, sao lại tới muộn thế?”

Lý Sư Dung nhẹ giọng hỏi.

Sơn Hà Môn xuất hiện cao thủ Thiên Nhân nhị nạn, chỉ trong vài chiêu đã khiến Chu Huyền Sơn của Thiên Quyền Môn trọng thương.

“Cái gì?”

Nghe vậy, không chỉ có sắc mặt Lý Sư Dung biến đổi, những người khác đều cảm thấy khiếp sợ.

Sơn Hà Môn có cao thủ Thiên Nhân Nhị Nan.

Ngoại trừ nam tử huyết y mới xuất hiện.

Thực lực của những người còn lại đều ở Thần phách hợp nhất, căn bản không phải đối thủ của người ta.

“Bốn người các ngươi tiếp tục thu thập tin tức của Tô Thần, ta cùng Nhị công chúa còn có một số việc phải làm!”

Nam tử huyết y nói với bốn người.

“Tuân lệnh!”

Bốn người nhanh chóng rời khỏi miếu nát, không dám lưu lại thêm một khắc nào.

Về phần chuyện nam tử huyết y muốn làm, bọn họ đều biết.

Sau khi bốn người rời đi, nam tử huyết y vươn tay ôm lấy Lý Sư Dung đi ra ngoài miếu.

Trực tiếp tiến vào trong kiệu!

Không có lảng tránh bất luận kẻ nào, một trận oanh ca yền vũ diễn ra bên trong.

Chỉ chốc lát sau.

Bên trong kiệu đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó một cỗ thi thể bị ném ra khỏi kiệu, chính là nam tử huyết y trước đó.

“Con mồi mới xuất hiện rồi nên hấn đã vô dụng!”

“Hấp thu lực lượng trên người hấn, thực lực của ta có thể tiến thêm một bước.”

“Chôn thi thể rồi chúng ta rời đi!”

Tiếng của Lý Sư Dung vang lên.

Hai thiếu nữ tử bên cạnh kiệu nhanh chóng mang thi thể đi chôn.

Bốn tên đại hán thì nâng kiệu lên tiến về hướng Lĩnh Nam quận thành.

Chu Huyền Sơn đã trở về quận thành.

Lúc này lực lượng Nguyên Tùy Vân lưu lại trong cơ thể hắn đã bị Bạch Cực Chân hóa giải.

“Thiếu môn chủ, ta làm người mất mặt rồi!”

Chu Huyền Sơn mở miệng nói.

“Chuyện này không tính là gì, trong cơ thể người vẫn còn một chút khí kinh, gặp phải cao thủ Thiên Nhân nhị nan bình thường thì người dựa vào lực lượng thân thể có thể chống lại đối phương!”

“Nhưng mà Nguyên Tùy Vân này có thực lực không tầm thường, khí kinh hùng hậu, hơn nữa một chương hắn khắc trên người người chuyên môn phá phòng ngự thân thể!”

“Muốn ngăn cản lực lượng của hắn thì thân thể của người cần phải được tăng cường!”

Bạch Cực Chân mở miệng nói.

“Đối phương có thực lực mạnh, thân pháp còn rất quý dị, ngay cả quyền pháp thiếu chủ người truyền thụ ta cũng chưa kịp thi triển!”

“Lần sau gặp mặt ta nhất định có thể thi triển!”

Chu Huyền Sơn mở miệng nói.

Quyền giả thất bại phải dùng năm năm tìm về.

“Ta cũng không quá để ý tới Nguyên Tuy Vân này, ta tò mò vì sao Tô Thần có thể thu phục cao thủ như vậy!”

Ở Lĩnh Nam quận hoặc là chín quận phương bắc không có cao thủ như vậy.

“Cao thủ dạng này không hẳn là sẽ để ý tới danh lợi, ối với danh lợi, lúc này hiện thân gia nhập Sơn Hà Môn cho thấy thủ đoạn của Tô Thần không tầm thường!”

“Ngày mai ta muốn gặp Tô Thần, xem xem rốt cuộc hắn là người như thế nào?”

“Hy vọng có thể hợp tác.”

“Sau phong ba lần này chín quận phương bắc sẽ không yên bình, cần có một ít đồng minh mạnh mẽ mới có thể chống đỡ thế lực ngoại lai!”

Trong đôi mắt Bạch Cự Chân có quang mang lóe lên.

Sau đó mở miệng hỏi:

“Đã có người Kim Tiền bang đến Lĩnh Nam quận, người đến Kim Phong Tế Vũ lâu nhìn xem có thể mua được một ít tin tức hay không?”

Chương 344: Không được xem trọng

....

Năng lực thu thập tình báo của Kim Phong Tế Vũ Lâu đứng đầu Lĩnh Nam quận, không thể lực nào khác có thể so sánh.

Đây chính là cường long không thể ép địa đầu xà.

Có lẽ năng lực tình báo của Kim Phong Tế Vũ Lâu yếu hơn các thế lực tình báo khác ở chín quận phương bắc, nhưng ở Lĩnh Nam quận, rất khó giấu giếm được bọn họ.

Kim Tiền Bang xuất hiện, Kim Phong Tế Vũ Lâu nhất định sẽ chú ý.

Cho nên mua tin tức từ Kim Phong Tế Vũ Lâu là cách nhanh nhất.

“Tuân lệnh!”

Chu Huyền Sơn khom người hành lễ rồi rời đi.

Sau khi hắn rời đi, một bóng người xuất hiện trước mặt Chu Huyền Sơn.

“Hách Liên huynh, ta và người từ biệt đã ba năm, không ngờ lại gặp nhau ở Lĩnh Nam quận.”

Bạch Cự Chân nhìn người xuất hiện mở miệng nói.

Người tới dĩ nhiên là Hách Liên Xuân Thủy đã hóa thân thành Hách Liên Tiểu Yêu.

“Ta cũng không ngờ Bạch huynh sẽ đến Lĩnh Nam quận.”

“Nước Lĩnh Nam quận có chút sâu, Bạch huynh tốt nhất không nên lội vào vũng nước đục này.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Hách Liên huynh, người dùng thân phận bằng hữu nói với ta hay là dùng thân phận khác nói với ta.”

Bạch Cực Chân nhìn Hách Liên Tiểu Yêu, hỏi.

“Đương nhiên là bằng hữu, nếu như dùng thân phận khác thì ta không cần phải đến đây!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Nếu đã như vậy thì Hách Liên huynh cùng ta uống một chén đi!”

Bạch Cực Chân dẫn Hách Liên Tiểu Yêu đi tới một lầu các.

Hai người ngồi xuống bàn.

Chỉ chốc lát sau, rượu cùng đồ nhắm đã được hạ nhân bung vào đặt trước mặt hai người.

“Hách Liên huynh tới chỗ ta, ta có một số việc muốn thỉnh giáo ngươi, không biết Hách Liên huynh có biết Tô Thần của Sơn Hà Môn hay không.”

Bạch Cực Chân mở miệng nói.

“Tô Thần, từ tư liệu lúc trước ta xem qua thì hắn là một người rất bình thường, sau khi phụ thân hắn chết liền thay đổi!”

Hách Liên Tiểu Yêu trầm giọng nói.

Sơn Hà Môn mượn thể Trường Hận Cung, còn có Hàn Nguyệt Giáo, nhất cử trở thành thể lực giang hồ đệ nhất Lĩnh Nam quận.

Trần Phủ Ti không muốn chú ý cũng không được.

Hắn tìm đọc tư liệu của Tô Thần.

Sau khi phụ thân Tô Thần chết, người này hoàn toàn thay đổi, dã tâm bùng bùng.

“Hắn là người của Mộ Dung Kinh Trần, có chút thực lực cũng rất bình thường!”

Bạch Cự Chân nói.

“Mộ Dung Kinh Trần thu một viên đan dược từ Tứ hoàng tử trợ giúp Tô Thần bước vào Luyện Phách cảnh, nhưng nói thật, ta đoán Mộ Dung Kinh Trần không thể không chế được hắn.”

“Nếu như không chế được hắn cũng sẽ không để cho hắn khuếch trương như thế, trở thành môn phá đệ nhất Lĩnh Nam quận!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Người nói đây là dã tâm của cá nhân Tô Thần!”

Bạch Cự Chân nhướng mày hỏi.

“Dã tâm là một phần, còn một phần có thể là Mai Huyền Sương và Tử Hàn Nguyệt thúc đẩy.”

“Chỉ là tiếp đến Tô Thần kia sẽ phải trả giá thật lớn, bọn họ không có khả năng chỉ cho hắn lấy chỗ tốt mà không làm việc gì!”

“Chuyện những người này muốn hắn làm sẽ liên lụy tới Sơn Hà Môn.”

“Thật ra Bạch huynh có thể hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Hách Liên Tiểu Yêu mở miệng nói.

Người không có nội tình, muốn sống sót thật sự rất khó.

Mặc dù hấn chiêu mộ một số cường giả.

Nhưng những cường giả này cũng là tai họa ngầm của hấn.

Cho nên hấn rất không coi trọng Tô Thần.

“Như vậy sao?”

“Ta vẫn muốn gặp Tô Thần này một lần.”

“Hách Liên huynh, ta muốn biết mấy vị hoàng tử muốn áp chế Thanh Long tự đến mức nào.”

Bạch Cự Chân nhìn Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Không cần ta nói thì ngươi cũng đã đoán được rồi, thế lực bên ngoài Thanh Long Tự bị nhổ xong thì những người đó sẽ rời đi.”

“Bọn họ sẽ không thật sự ra tay với Thanh Long Tự, nếu ra tay thì tổn thất sẽ lớn, không ai muốn cả.”

“Thế lực bên ngoài Thanh Long tự bị nhổ hết, Thanh Long tự ở chín quận phương bắc liền xong, phỏng chừng sẽ đóng cửa tự một đoạn thời gian, muốn khôi phục như trước không mất thời gian vài năm là không được.”

“Huống hồ thế lực như bên các ngươi cũng sẽ không để cho Thanh Long Tự phát triển lần nữa.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Thanh Long tự bị áp chế nhưng Thiên Hạ Minh lại tới, Kim Tiền bang cũng tới, thời điểm Thanh Long tự cường thịnh không để cho bọn họ tiến vào chín quận phương bắc!”

Bạch Cự Chân nói.

“Đây là trợ giúp các ngươi dễ dàng áp chế Thanh Long tự hơn, chín quận phương bắc rất lớn, Bạch huynh cũng không cần lo lắng!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Thiên Quyền môn chúng ta không thể so với Thanh Long tự, có thể bị tiêu diệt bất kỳ lúc nào cho nên cần phải lo lắng.”

“Nhưng ta vẫn muốn cảm tạ Hách Liên huynh đã cho chỉ dẫn, ta gặp Tô Thần xong, hi vọng sau đó Hách Liên huynh sẽ giúp ta móc nối quan hệ với Kim Phong Tể Vũ Lâu!”

Bạch Cực Chân giờ chén rượu lên kính Hách Liên Tiểu Yêu một chén.

Trong lòng hấn quả thật lo lắng.

Một khi Thanh Long tự đóng cửa, như vậy chín quận phương bắc tuyệt đối sẽ náo loạn.

Thiên Quyền Môn và Tứ Phương Hội không có nội tình như Thanh Long Tự, không áp chế được người từ bên ngoài đến.

Trong lòng không khỏi thờ dài.

Lúc này, ở phủ đệ Tả bố chính sử.

“Nhị tử đến nhanh như vậy, với tính cách của nàng nhất định sẽ ra tay với Tô Thần Sơn Hà Môn, nhưng Tô Thần không đơn giản!”

Lý Mộ Dĩnh nhìn người áo đen trước mặt, nói.

“Tiểu thư có thể yên tâm, Sơn Hà Môn có cao thủ như Nguyên Tuy Vân, Nhị công chúa sẽ không hành động thiếu suy nghĩ!”

“Nàng có thể vận dụng Huyết Minh, thực lực của hấn chỉ ở Thiên Nhân nhị nạn, chống lại Thượng Nguyên Tuy Vân cũng không có phần thắng quá lớn.”

“Huống hồ bên cạnh Tô Thần còn có một cao thủ dùng độc.”

Người áo đen ôm trục kiếm mở miệng nói.

“Ta không có sợ nàng phái người động thủ, mà là sợ nàng tự mình động thủ, thuật mị hoặc của Nhị tỷ đã đạt tới trình độ lô hỏa thuần thanh.”

“Ta sợ Tô Thần không gánh nổi, một khi Tô Thần bị khống chế thì những thế lực mà Sơn Hà Môn thu phục cũng sẽ trở thành thế lực dưới tay nhị tỷ!”

“Như vậy ta không chiếm được chút ưu thế nào ở Lĩnh Nam quận.”

Lý Mộ Dĩnh mở miệng nói.

“Tiểu thư, thật ra chúng ta có thể nhắc nhở Tô Thần, Tô Thần không tầm thường, nếu như hắn có phòng bị hắn là sẽ không bị Nhị công chúa mê hoặc!”

Người áo đen mở miệng nói.

Hắn hiểu được nỗi lo của Lý Mộ Dĩnh cho nên mới nói như vậy.

Hắn và Lý Mộ Dĩnh chính là một thể.

Lâu chủ Huyền Âm Lâu chỉ có một người chiếm được.

Cả ba đang trong tình trạng cạnh tranh.

Một người thắng cuộc thì hai người còn lại có khả năng bị giam lỏng ở Huyền Âm Lâu cả đời, làm người theo hầu Lý Mộ Dĩnh.

Hắn hy vọng Lý Mộ Dĩnh thắng.

“Xem ra ta cần hẹn gặp Tô Thần.”

Lý Mộ Dĩnh mở miệng nói.

Lĩnh Nam quận là địa phương nàng muốn làm căn cơ của mình, tuyệt đối không thể để Lý Sư Dung nhúng tay vào.

Trong đầu nàng bỗng có một ý niệm lóe lên.

“Có lẽ có thể hợp tác với Tô Thần giết chết Lý Sư Dung.”

Như vậy không chỉ có thể kết minh với Tô Thần mà còn có thể diệt trừ một đối thủ cạnh tranh.

Nghĩ tới đây, Lý Mộ Dĩnh vội vàng chuẩn bị.

“Ta tự mình đến Sơn Hà Môn một chuyến!”

Lý Mộ Dĩnh nói xong trở về phòng thu dọn đồ, đi tới Sơn Hà Môn.

Bên Sơn Hà Môn, Tô Thần đang xem mật thư.

“Huyền Âm Lâu nhị công chúa Lý Sư Dung đã đến Lĩnh Nam quận, người Kim Tiền bang tới đây là tam bang chủ ít khi lộ diện Kim Ngọc Lăng.”

“Đây đều lai giả bất thiện nha!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Huyền Âm Lâu phái người đến, không cần nghĩ cũng biết nhất định là coi trọng địa bàn Lĩnh Nam quận.

Bây giờ hơn phân nửa địa bàn Lĩnh Nam quận đều nằm trong tay hắn, cho nên mục tiêu của Huyền Âm lâu chính là hắn.

Trở thành thế lực đệ nhất Lĩnh Nam quận, Sơn Hà môn khổng chế không ít tiền trang.

Vì vậy cũng có xung đột với Kim Tiền bang.

Chương 345: Độc, hấp dẫn hỏa lực

....

“Không được, đến lúc đó phải tiêu diệt bọn họ sao?”

Tô Thần thì thào nói.

Thật ra Tô Thần không thèm để ý tới những người ngoài sáng.

Người hấn quan tâm vẫn luôn nấp trong bóng tối.

Tuy rằng người khác không biết kẻ đó là nhưng Tô Thần biết đối phương để mắt tới Kim Phong Tế Vũ Lâu và Thanh Long Hội.

“Cần tìm ra người này, nếu không sẽ rơi vào cục diện bị động.”

Tô Thần trầm nghĩ.

“Chưởng giáo, bên ngoài có người đưa tới một thiệp mời, người lạc khoản là nhị công chúa Huyền Âm Lâu, Lý Sư Dung.”

Lúc này một đệ tử đi đến đưa lên một phần thiệp mời.

Tô Thần nhận lấy thiệp mời mở ra xem, một mùi thơm ngát từ trong thiệp lan ra xộc vào lỗ mũi hấn.

Nhưng ngay sau đó Tô Thần thở ra luồng khí đẩy mùi thơm ra ngoài.

Độc!

Ánh mắt Tô Thần trở nên âm hàn.

Người bình thường ngửi được mùi thơm này sẽ không có cảm giác gì, nhưng Tô Thần biết đây là một loại độc dẫn.

Sau đó trộn lẫn với những thứ khác sẽ lập tức phát huy tác dụng.

Hắn không nghĩ tới Huyền Âm lâu Lý Sư Dung lại hạ độc trong thiệp mời.

“Lý Sư Dung này muốn ta chết sao?”

“Hay là muốn dùng độc không chế ta?”

“Thật sự là tìm chết!”

Hai mắt Tô Thần lóe hàn mang.

Lý Sư Dung này đã vào danh sách phải giết của hắn.

Sau đó hắn đưa mắt xem nội dung trên thiệp mời.

Hẹn Tô Thần gặp mặt ở trang viên Mộc Thành.

“Trang viên Mộc thành thuộc Mộc gia, một thế gia ở Lĩnh Nam quận, không nghĩ tới Lý Sư Dung có quan hệ với bọn họ!”

Hiện giờ Tô Thần tiện tay là có thể tiêu diệt các thế gia ở Lĩnh Nam quận.

Cho dù không sử dụng Kim Phong Tế Vũ Lâu và Thanh Long Hội, Sơn Hà Môn cũng có thể.

Về phần hắn có ấn tượng với Mộc gia.

Là bởi vì vài ngày trước Mộc gia chuyển một tiền trang ngầm của bọn họ ở Lĩnh Nam quận cho mập mạp.

Bàn tay nắm chặt, thiệp mời trong tay Tô Thần hóa thành mảnh vụn.

“Không nghĩ tới vừa mới trở thành thế lực đệ nhất Lĩnh Nam quận mà đã có người nhắm tới ta, sau này cần cẩn thận

hơn!”

Tô Thần thăm nghĩ.

Nếu như không phải hần hiểu biết độc được, e là trúng chiêu của Lý Sư Dung rồi.

Đúng lúc này có một đệ tử Sơn Hà Môn mang theo Mai Huyền Sương và Tử Hàn Nguyệt từ ngoài điện tiến vào.

Bởi vì hợp tác với Tử Hàn Nguyệt và Mai Huyền Sương cho nên Tô Thần phân phó đệ tử thủ sơn.

Hai người này tới thì không cần thông báo, trực tiếp dẫn đến Chương giáo điện.

“Chúc mừng Tô chương Giáo đề Sơn Hà Môn trở thành thế lực lớn nhất Lĩnh Nam quận!”

Tử Hàn Nguyệt cùng Mai Huyền Sương đồng thời chúc mừng.

“Đây không phải là nhờ hai vị sao? Hai vị đồng thời đến đây, có chuyện gì cứ nói thẳng đi!”

Tô Thần mở miệng nói.

Mặc dù có giao tình nhưng vẫn chưa tới mức có thể gặp mặt bất cứ lúc nào.

“Tô chương giáo, bây giờ Sơn Hà môn binh cường mã tráng, ta muốn nhờ người giúp ta lục soát mấy nơi.”

Lúc này Tử Hàn Nguyệt lấy một tấm bản đồ từ trong ngực ra đưa cho Tô Thần.

Tô Thần nhận lấy bản đồ của Tử Hàn Nguyệt, vừa xem không khỏi nhướng mày.

“Không giống với lời đã nói trước đó, nhiều hơn hai ba chỗ rồi.”

Tô Thần nhìn Tử Hàn Nguyệt nói.

“Những chỗ đó là ta cho nàng, ta có thể nhường lợi ích hợp tác cho Tô chương giáo ngươi!”

Mai Huyền Sương ở bên cạnh nói.

“Thì ra Mai điện chủ chờ thời điểm này.”

“Nhưng điều tra quy mô lớn như vậy, các ngươi không sợ xuất hiện sự cố sao?”

“Ta nhận được một ít tin tức từ Kim Phong Tế Vũ Lâu, chính là có một cường giả xuất hiện ở Lĩnh Nam quận, bọn họ còn chưa tra được thân phận cường giả này.”

Tô Thần mở miệng nói.

Tô Thần có thể đoán được người kia là người của Thất hoàng tử, nhưng mà theo tin tức Kim Phong Tế Vũ Lâu tra được thì không chỉ có một người.”

Tô Thần muốn biết được một ít manh mối từ hai nàng này.

“Người không cần quan tâm tới vị đại nhân kia, hắn sẽ không gây bất lợi cho Sơn Hà Môn, hắn là người của Thất hoàng tử, về phần thân phận thật sự bên ta cũng không rõ lắm, chỉ là biết đối phương có thân phận tôn quý!”

Tử Hàn Nguyệt nói.

Người của Thất hoàng tử?

Tô Thần làm bộ cau mày, sau đó cũng không nói gì nữa.

“Khi nào thì bắt đầu động!”

Tô Thần hỏi.

“Càng nhanh càng tốt, qua một đoạn thời gian nữa Thanh Long tự sẽ phong tự, đến lúc đó chín quận phương bắc sẽ loạn.”

“Tuy rằng người chiêu mộ một tên cao thủ Thiên Nhân nhị nạn nhưng vẫn cần điều thấp một chút!”

Tử Hàn Nguyệt nói.

Thanh Long tự phong tự?

Tô Thần nghe xong ngẩn ra, lúc trước hắn dự đoán qua một thời gian nữa Thanh Long tự có thể phản công.

Không ngờ lại phải phong tự.

“Phương trượng Thanh Long tự đã bị người ta liên thủ đáng trọng thương, không có Thanh Long tự thì sẽ có rất nhiều thế lực ngoại lai tiến đến, cho nên người phải khiêm tốn!”

Mai Huyền Sương nói.

“Ta rất muốn khiêm tốn, nhưng có vài người không muốn ta khiêm tốn.”

Tô Thần nhìn về phía Mai Huyền Sương.

“Với lực lượng của Sơn Hà Môn hiện tại, sao có thể nói khiêm tốn là khiêm tốn chứ?”

Đơn thuần so nhân số thì có thể xếp trước năm trong các thế lực ở chín quận phương bắc rồi.

“Hai người các người đến đây vì chuyện này thôi?”

Tô Thần không khỏi hỏi.

“Còn nữa, người nên tách biệt với Kim Phong Tế Vũ Lâu đi.”

“Bọn họ chiếm được Kim Mai Bình, có khả năng người Thất hoàng tử phái tới sẽ nhắm vào bọn họ, hơn nữa ta nhận được tin tức Tần sư bên Tam hoàng tử ở Kinh sư có hứng thú với Kim Mai Bình.”

“Văn Dật Phàm hồi kinh không chỉ để giải độc trên người mà còn để tránh né nhiệm vụ này!”

Mai Huyền Sương nói.

“Thật sự là lão hồ ly, trách không được sáng khoái trở về kinh như vậy!”

Tô Thần không khỏi thəm mắg.

Thủ đoạn của đôi phương thật sự bất phàm.

“Có thời gian ta sẽ đến Kim Phong Tế Vũ Lâu xử lý xong chuyện!”

Tô Thần gật đầu nói.

“Ta sẽ lục soát núi với quy mô lớn, nhưng chỉ lục soát năm ngày, nếu năm ngày mà không có tin tức gì ta sẽ không lục soát nữa.”

Lục soát núi cũng không phải là một chuyện nhẹ nhàn, không có khả năng lục soát trong thời gian dài.

Dù sao trong núi cũng có nguy hiểm tiềm ẩn.

Nghe Tô Thần nói xong, hai người trầm tư một lát rồi gật đầu.

Lúc này trong một khu rừng dưới chân núi Sơn Hà Môn.

Có hai bóng người đang đứng đối diện.

Một người là Dao nô của Hàn Nguyệt Giáo, một người là Trường Hận Cung Mạnh Thần Thông.

“Dao nô, ngươi có mang nửa tấm bản đồ kia tới không?”

Mạnh Thần Thông mở miệng nói.

“Đương nhiên mang đến! Ngươi có mang đến không?”

Dao nô nhìn Mạnh Thần Thông, hỏi lại.

Mạnh Thần Thông móc ra một nửa tấm bản đồ ố vàng, Dao nô nhìn thấy nửa tấm bản đồ trong tay Mạnh Thần Thông cũng móc ra một nửa bản đồ khác.

“Cung chủ chúng ta muốn Thiên Ma Cửu Âm Quyết trong bí tàng, không thể thác ần!”

Mạnh Thần Thông mở miệng nói.

“Chủ nhân ta cần Huyết Tích Bi Văn, không thể thác ần!”

Dao nô đồng dạng nói.

“Tốt, những thứ khác ta và ngươi chia đều.”

Mạnh Thần Thông nói xong đưa nửa bản đồ ra ghép lại với nửa bản đồ của Dao nô.

“Khánh Thành, Ngô Minh phong!”

Vị trí trên bản đồ lại không ở Lĩnh Nam quận mà ở Khánh thành.

“Bên này có Tử Hàn Nguyệt, Mai Huyền Sương dẫn dắt người Sơn Hà môn hấp dẫn sự chú ý, chúng ta tới Khánh Thành.”

“Ngày mai liền lên đường!”

Mạnh Thần Thông nói xong xoay người, nhanh chóng rời đi.

Theo lời bọn họ thì Tử Hàn Nguyệt, Mai Huyền Sương và Tô Thần chỉ là hỏa mù mà hai người tung ra hấp dẫn sự chú ý.

Chương 346: Người áo đen bá đạo, áp chế Tiết Tiểu Nhân

....

Ngày hôm sau.

Sơn Hà Môn vận dụng nhân lực lục soát núi, sự kiện nhanh chóng lan truyền khắp Lĩnh Nam quận.

Ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Lâu chủ, Sơn Hà Môn vận dụng nhiều người lục soát núi, sự tình có chút kỳ quặc, chúng ta có cần theo vào xem xét mchút hay không!”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

“An bài người theo vào, bắt quá Sơn Hà Môn làm chuyện này hẳn là do Mai Huyền Sương và Tử Hàn Nguyệt yêu cầu, cũng cần nhìn chăm chăm hai người!”

“Còn có cao thủ Thiên Nhân cảnh Trường Hận Cung và Hàn Nguyệt Giáo đi theo hai người cũng cần nằm trong tầm mắt chúng ta.”

“Ta luôn cảm giác phía sau còn cất giấu gì đó?”

Bạch Sâu Phi mở miệng nói.

Thuộc hạ bên đã an bài thám tử thâm niên theo dõi, tin tưởng không bao lâu nữa sẽ có kết quả.

“Huyền Âm Lâu và Thiên Quyền Môn xuất hiện ở quận Lĩnh Nam, chúng ta có nên tập trung theo dõi không?”

“Đám người này đến Lĩnh Nam quận làm gì đây?”

“Huyền Âm Lâu và Thiên Quyền Môn không phải trọng điểm, trọng điểm là Kim Tiền Bang, chúng ta có thù oán với Kim Tiền Bang.”

“Kim Tiền Bang xuất hiện ở Lĩnh Nam quận, có thể sẽ nhằm vào Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta, cho nên phải theo dõi chặt chẽ.”

“Thu thập tin tức về tam bang chủ Kim Tiền Bang Kim Ngọc Lăng như thế nào rồi?”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Đây là tin tức về Kim Ngọc Lăng, người này rất ít lộ diện, không có nhiều thông tin, chỉ biết hắn xuất thân từ Thiên Kiếm Môn, chính là sư đệ của môn chủ Thiên Kiếm Môn môn hiện tại.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Thiên Kiếm Môn là một trong năm thế lực lớn ở Hoa Nam quận.

Mười năm trước Thiên Kiếm Môn môn chủ bước vào Thiên Nhân cử nạn, Kim Ngọc Lăng chính là sư đệ của hắn, thực lực tuyệt đối bất phàm.

“Theo dõi chặt chẽ, lúc khai trương để Quan Thất tiên bối đi bái phỏng một chút!”

Bạch Sầu Phi nói.

Bọn họ đi bái phỏng, tuy rằng bên kia sẽ không ra tay với bọn họ nhưng nếu áp chế sẽ tổn hại mặt mũi của Kim Phong Tế Vũ Lâu, cho nên để Quan Thất đi thì tốt hơn.

“An bài phân lâu Kim Phong Tế Vũ Lâu ở tám quận khác như thế nào rồi?”

Bạch Sầu Phi hỏi tiếp.

“Đã bí mật an bài toàn bộ, chỉ chờ lâu chủ an bài, có thể trong vòng một ngày khai trương toàn bộ Kim Phong Tế Vũ Lâu ở tám quận.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Lúc này, bỗng có một tên đệ tử Kim Phong Tế Vũ Lâu tiến đến bẩm báo:

“Lâu chủ, đây là thiệp mời Kim Tiên Bang gửi cho ngài cùng với phó lâu chủ, mời một ngày sau đến dự tiệc!”

Tên đệ tử đưa thiệp mời ra.

“Không phải bọn họ yên hơi lặng tiếng khai trương sao? Sao lại mở tiệc chiêu đãi nữa?”

Bạch Sầu Phi khẽ nhướn mày.

“Xem ra chín quận phương bắc muốn biến hóa, người nhất định phải chú ý tình hình bên Thanh Long tự.”

Ngọn nguồn rối loạn ở chín quận phương bắc là ở Thanh Long tự.

Chỉ cần bên kia có động tĩnh thì chín quận phương bắc sẽ biến hóa.

Hiện giờ thế lực của Thanh Long Tự ở chín quận phương bắc sắp bị loại bỏ hết!

“Thanh Long tự không nhúc nhích, nói rõ bọn họ sẽ không nhúc nhích, hiện tại chỉ có hai khả năng, một là những người đó muốn động thủ với Thanh Long tự, hai chính là muốn rút lui!”

“Theo tình hình hiện tại, khả năng những đó rút lui cao hơn!”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Lúc nàng đang nói lại có một con chim từ ngoài cửa sổ bay vào đậu xuống cánh tay Bạch Sầu Phi, Bạch Sầu Phi lấy một cuộn thư nhỏ buộc ở chân chim ra xem, sau đó nói:

“Những thế lực kia sẽ rút lui, Thanh Long tự phong tự!”

“Thông báo khai trương Kim Phong Tế Vũ Lâu ở tám quận.”

Bạch Sầu Phi phân phó.

Nghe Bạch Sầu Phi nói, Nạp Lan Dung Yên ngẩn ra, nàng không nghĩ tới Thanh Long tự sẽ đóng cửa.

Đóng cửa chính là từ bỏ chín quận phương bắc.

Như vậy tiếp đến chín quận phương bắc sẽ còn loạn hơn nữa.

“Ta lập tức an bài!”

Nói xong, Nạp Lan Dung Yên hành lễ rồi rời khỏi phòng.

“Thiên Hạ Minh cũng sẽ là một đại địch, cũng cần chú ý, hi vọng Thanh Long Hội có thể giữ chân đối phương một thời gian!”

Sau khi Nạp Lan Dung Yên rời đi, Bạch Sầu Phi thì thảo nói.

Hắn vừa mới nhận được tin tức Thiên Hạ Minh đã phái người đến Lĩnh Nam quận.

Bất quá người của Thanh Long Hội sẽ chặn giết nửa đường.

Tô Thần đề Yên Nam Thiên ở Thanh Long hội, cho nên Thanh Long hội có lực lượng đối kháng.

Về phần giết người Thiên Hạ Minh thì Thanh Long Hội cũng có có, lúc trước bọn họ đã giết đường chủ Thiên Hạ Minh, Thiên Hạ Minh phái người đến Lĩnh Nam quận.

Đây có thể là đối phó với Thanh Long Hội ở Lĩnh Nam quận.

Cho nên Thanh Long Hội xuất thủ diệt sát là chuyện bình thường.

Lúc này ở cứ điểm Thanh Long Hội.

Trong tiểu viện tối tăm có hai bóng người xuất hiện.

Bóng người dẫn đầu mặc áo bào đen, đeo mặt nạ.

Người đi theo phía sau là một nam tử trung niên khoác áo đen, không có đeo mặt nạ.

Sắc mặt nam tử trung niên bình thản, chỉ là đôi mắt âm lãnh giống như độc xà.

Đôi tay hắn tràn ngập tử khí làm cho tim người ta đập nhanh.

Bất quá người này đi theo sau người đeo mặt nạ, thần sắc rất cung kính.

Bọn họ không hề che giấu hơi thở của mình.

“Không ngờ lần này lại có thêm một người đến.”

Tiết Tiểu Nhân đi ra từ tiểu viện nhìn hai người nói.

“Không biết các hạ đến phân đường của ta có chuyện gì?”

Tiết Tiểu Nhân nhìn đối phương, trên người phát ra một tia kiếm khí, muốn điều tra thực lực của người đeo mặt nạ.

Bọn họ biết tới người đeo mặt nạ này.

Tô Thần cũng đang điều tra người này.

Không nghĩ tới lần này đối phương tự mình đến đây, cho nên hắn phải dò xét đối phương trước.

Chỉ là kiếm khí của hắn vừa mới tới gần đối phương đã bị một cỗ khí kinh vô hình chấn lui.

“Không nên thăm dò lão phu, thực lực của người ở trước mặt lão phu căn bản không đủ nhìn!”

Àm!

Lúc nói chuyện, khí kinh trên thân người đeo mặt nạ nổi lên, trực tiếp áp về phía Tiết Tiểu Nhân.

Tiết Tiểu Nhân bị cổ khí kinh này chấn bay ngược ra ngoài và chạm vào vách tường phía sau.

Phốc!

Tiết Tiểu Nhân phun một ngụm máu, đầu lập đội trên đầu cũng nứt ra, để lộ gương mặt.

Một kích đơn thuần dựa vào khí kinh mà đã chấn Tiết Tiểu Nhân bay ngược ra ngoài.

“Chỉ học máu thôi, người không tệt!”

Người đeo mặt nạ nhìn Tiết Tiểu Nhân mở miệng nói.

Tiết Tiểu Nhân có thực lực Thiên Nhân nhị nạn.

Sau khi khí kinh của hắn bộc phát thì khí kinh trong cơ thể đối thủ sẽ bị đánh tan.

Nhưng Tiết Tiểu Nhân lại lợi dụng phun một ngụm máu tươi hóa giải khí kinh xâm nhập vào cơ thể.

Chỉ điểm này thôi đã mạnh hơn võ giả Thiên Nhân nhị nạn bình thường rất nhiều.

Lúc này Tiết Tiểu Nhân chậm rãi đứng dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm người đeo mặt nạ.

Thực lực đối phương quá mạnh, hắn hoàn toàn bị áp chế.

“Các hạ có thực lực cường đại nhưng chẳng lẽ các hạ cho rằng có thể áp chế ta là có thể càn rỡ với 【 Thanh Long hội 】!”

Tiết Tiểu Nhân áp chế sự kinh hãi trong lòng, lạnh giọng nói.

“Ít nhất ở trước mặt ngươi, ta có thể không cố kỵ làm càn, lần này lão phu đến đây là muốn các ngươi ra tay giết chết Kim Ngọc Lăng của Kim Tiên bang!”

Lão giả đeo mặt nạ mở miệng nói.

Người ngoài có lẽ không biết thế lực phía sau lưng Kim Tiên Bang nhưng hẳn biết.

Thế lực sau lưng Kim Tiên Bang là Đại hoàng tử.

Thanh Long tự bị áp chế, người phe Đại hoàng tử làm sao mà cam tâm, cho nên mới để Kim Tiên bang đến đây.

Chuẩn bị dùng Kim Tiên Bang hạn chế các thế lực khác phát triển.

“Tam bang chủ Kim Tiên Bang, Kim Ngọc Lăng?”

Tiết Tiểu Nhân mở miệng nói.

“Đúng vậy, chính là hắn, giúp ta giết Kim Ngọc Lăng thù lao sẽ không ít, nhưng không làm thì lão phu sẽ xuất thủ xóa sạch Tam Nguyệt Đường các ngươi.”

Người đeo mặt nạ dùng giọng điệu bá đạo nói.

“Xóa sạch Tam Nguyệt Đường của ta sao, các hạ thật sự rất tự tin!”

Chương 347: Thanh Long Hội Ngũ long thủ, Nam Thiên Thần Quyền, Thiên Cương Địa Sát Quyền

Đúng lúc này bỗng có một giọng nói trầm thấp truyền đến, sau đó là một bóng người xuất hiện trong sân.

Người xuất hiện mặc thanh bào, hình thể gầy gò, mặt che vải đen để lộ một đôi mắt vô cùng sắc bén.

Thân thể gầy gò bộc phát ra một cỗ uy áp kinh khủng giống như gió lốc thổi quét ra.

Người xuất hiện chính là Yến Nam Thiên.

Tuy rằng Sơn Hà Môn của Tô Thần thu hút sự chú ý của mọi người nhưng cũng không bị cao thủ cường đại theo dõi.

Thanh Long hội lại khác.

Thanh Long Hội giao thủ với Thiên Hạ Minh, hiện tại đã thay thế Quỷ Sát phủ và Cực Nhạc lâu, chắc chắn sẽ có cường giả theo dõi.

Nên Yến Nam Thiên tự mình đến trấn Lĩnh Nam quận (Thanh Long Hội)

Àm!

Yến Nam Thiên bộc phát khí thế.

Nam tử trung niên theo sau người đeo mặt nạ không chịu nổi cỗ áp lực này nên thân thể chật vật bay ngược ra ngoài.

Giống như Tiết Tiểu Nhân lúc trước, hắn cũng phun ra một ngụm máu tươi va vào vách tường.

“Ngươi!”

Nam tử trung niên áo đen phần nộ quát.

“Vừa rồi đại nhân ra tay đánh bay Tiết Tiểu Nhân, đối phương liền đánh bay hắn, đây hoàn toàn là trả đũa.”

“Các hạ là ai?”

Người đeo mặt nạ ngăn cản khí kinh Yên Nam Thiên phát ra, trầm giọng nói.

“Thanh Long Hội] Ngũ long thủ Yên Nam Thiên.”

Thanh Long hội có bảy đại long thủ, Tô Thần bên cho Yên Nam Thiên làm long thủ.

Như vậy cũng có thể làm cho người ta kiêng kỵ, suy đoán thực lực của các long thủ còn lại.

“Thanh Long Hội Ngũ long thủ, Yên Nam Thiên!”

Nghe Yên Nam Thiên nói, ánh mắt lão giả đeo mặt nạ ngưng tụ.

Yên Nam Thiên này bộc phát ra thực lực Thiên Nhân cửu nạn, không thua kém hắn một chút nào.

Chỉ là hắn không nhớ trên giang hồ có một nhân vật như thế này.

Ngẫm lại đối phương là người của tổ chức sát thủ, mặt cũng không lộ, hắn là không có tiếng tăm.

Àm!

Ngay tại thời điểm hắn phỏng đoán, khí kinh trong cơ thể Yên Nam lại tăng vọt bước chân đạp mạnh xuống mặt đất, triển khai công kích.

Tô Thần muốn biết người đeo mặt nạ là ai.

Yến Thiên Nam cũng muốn thử thực lực của đối phương, từ khí kinh của đối phương thì thực lực ở Thiên Nhân cử nạn.

Vừa mới đến thế giới này, hắn rất muốn nhìn xem cao thủ nơi đây như thế nào?

Yến Nam Thiên ra quyền.

Quyền pháp đại khai đại hợp nhưng lại vô cùng cương mãnh.

Quyền ra giống như cự hổ gầm thét mang theo lực lượng khủng bố.

Người đeo mặt nạ nhìn thấy Yến Nam Thiên ra quyền ánh mắt ngưng tụ, sau đó nâng bàn tay có chút khô héo lên đánh ra một chưởng nghênh đón.

Khí kinh chung quanh hội tụ vào lòng bàn tay hắn, tạo thành một luồng khí lưu cường đại đánh về phía nắm tay của Yến Nam Thiên.

Sau khi xuất thủ, thân hình người đeo mặt nạ xoay chuyển.

Giống như đã biết công kích của mình không ngăn được nắm tay của Yến Nam Thiên.

Ầm!

Nắm tay của Yến Nam Thiên trực tiếp đánh nát chưởng kinh của đối phương, quyền kinh cường đại đánh vào vách tường phía sau.

Vách tường nháy mắt sụp đổ hóa thành bột mịn.

Nam tử trung niên áo đen ngồi bên cạnh vách tường hứng chịu khí kinh dư ba lại phun máu tươi.

Hắn lập tức dịch chuyển sang một bên.

Ánh mắt kinh hãi nhìn chằm chằm Yến Nam Thiên.

Yến Nam Thiên không để ý đối phương mà trở tay tiếp tục tấn công người đeo mặt nạ.

Khí tức trên người Yến Nam Thiên biến hóa, tiếp tục ra quyền.

Hắn mặc dù ở trong Tuyệt đại song kiều hắn được xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm khách nhưng quyền của hắn cũng không hề kém kiếm.

Nắm tay hóa thành tàn ảnh làm cho người đeo mặt nạ biến sắc.

Đôi mắt người đeo mặt nạ trở nên lạnh lùng.

Hắn cho rằng đối phương đang thăm dò mình nhưng mà sau một kích Yến Nam Thiên vẫn không có dừng tay, đây chính là muốn giao thủ.

Vậy thì không cần phải nương tay.

“Thiên Âm Đại Phách Thủ.”

Bàn tay người đeo mặt nạ đồng dạng đánh ra, bàn tay biến ảo vô hình va chạm với tàn ảnh nắm tay của Yến Nam Thiên.

Bang bang bang!

Khí kình va chạm tạo ra từng đợt sóng khí thổi quét chung quanh.

Sau một chiêu, người đeo mặt nạ trở nắm đấm của Yến Nam Thiên xong liền phóng lên cao.

Giống như một con chim xuất hiện trên đỉnh đầu Yến Nam Thiên.

Năm ngón tay hắn co lại giống như móc câu chộp xuống đầu Yến Nam Thiên bên dưới.

Giữa các ngón tay có khí kinh âm hàn lưu chuyển, muốn đâm thủng khí kinh quanh thân Yến Nam Thiên, xuyên thủng đầu.

Sắc mặt Yến Nam Thiên không thay đổi.

Hắn trở tay đánh ra một quyền.

Một quyền này so với một quyền trước đó càng hung mãnh hơn, thế không thể đỡ.

Tựa như thần nhân ra quyền làm cho người ta cảm giác hít thở không thông.

Đây là Nam Thiên Thần Quyền, một trong ba tuyệt học của Yến Nam Thiên.

Quyền thế chen chúc bạo phát.

Người đeo mặt nạ cảm nhận được quyền thế đột nhiên run lên, bàn tay căn bản không cách nào tiếp tục hạ xuống.

Ánh mắt hắn ngưng tụ muốn lui nhưng lại phát hiện thân hình của mình bị quyền kinh của Yến Nam Thiên khóa chặt, không thể né tránh, đã bị áp chế.

“Thiên Cương Địa Sát Quyền!”

Người đeo mặt nạ hét to, khí thế trên người cũng tăng vọt, khí tức Thiên Nhân cứu nạn hoàn toàn bộc phát, thật sự rất khủng bố.

Hắn thoát khỏi sự áp chế từ quyền thế của Yến Nam Thiên, sau đó ra quyền.

Nắm tay trà ngập sát khí oanh ra.

Một quyền tuy rằng không cuồng bạo như quyền của Yến Nam Thiên nhưng lại sắc bén dị thường.

Ầm!

Nắm tay hai người va chạm, quyền kinh như bị kích nổ phát ra tiếng âm ầm.

Khí kinh mãnh liệt lưu chuyển trước mặt hai người.

Mặt nạ trên mặt người đeo mặt nạ chia làm hai, vãi đen trên mặt Yến Nam Thiên cũng rơi xuống.

Lộ ra gương mặt của hai người.

“Đạo môn, Thái Hư chân nhân!”

Nhìn thấy gương mặt của người đeo mặt nạ, Tiết Tiểu Nhân mở miệng nói.

Bọn họ biết đối phương là người của Thất hoàng tử nhưng lại không biết là ai, cho nên Tiết Tiểu Nhân lưu ý tất cả cao thủ bên cạnh Thất hoàng tử.

Đã từng xem qua bức họa vẽ người này.

Đạo môn Thái Hư chân nhân, một trong hai đại ân sư của Thất hoàng tử.

Lúc này thân hình hai người tách ra, cũng không ra quyền nữa.

Hai người muốn phân ra thắng bại có chút khó khăn.

Yến Nam Thiên có hai mục đích, một là kiến thức thực lực của cường giả Thiên Nhân cứu nạn ở thế giới này, hai là muốn biết người này là ai.

Hiện giờ cũng đã hoàn thành mục đích nên không cần chiến đấu đối phương nữa.

Thái Hư chân nhân không có bởi vì Tiết Tiểu Nhân nhận ra hấn mà có quá nhiều kinh ngạc.

Vừa rồi hấn thi triển Thiên Cương Địa Sát Quyền cũng đã bại lộ thân phận.

Thiên Cương Địa Sát là một trong năm tuyệt học của Thanh Hư Quan.

Tra tới Thanh Hư Quan là có thể tra ra được hẳn.

“Thực lực của Thanh Long Hội làm ta kinh ngạc, không biết bây giờ có thể tiếp nhiệm vụ của ta hay không!”

Thái Hư chân nhân nhìn Yên Nam Thiên nói.

“Chỉ cần có tiền, giết Kim Ngọc Lăng không thành vấn đề!”

Yên Nam Thiên mở miệng nói.

Kim Tiền Bang và Kim Phong Vũ Vũ Lô có cừ oán, lúc trước không có cơ ra tay, giờ có rồi.

“Tiền tài phỏng chừng bên ta trả không nổi, nhưng có thể nói cho các người một bí mật, ta tin tưởng bí mật này đủ trả thù lao giết Kim Ngọc Lăng.”

Thái Hư chân nhân mở miệng nói.

“Bí mật ở chỗ chúng ta không đáng tiền, chúng ta chỉ thu tiền, người trả đủ tiền chúng ta mới có thể ra tay!”

Bí mật nói đáng giá có đôi khi cũng đáng giá, nhưng người biết nhiều hơn thì không còn đáng giá nữa.

Huống hồ có đôi khi biết nhiều sẽ gặp nhiều phiền toái.

Cho nên Yên Nam Thiên không cần biết bí mật gì cả.

Nghe Yên Nam Thiên nói.

Ánh mắt Thái Hư chân nhân ngưng tụ.

Hắn không nghĩ tới Yên Nam Thiên lại trực tiếp từ chối, nghe cũng không muốn nghe.

Chương 348: Người chơi độc, bị trúng độc

....

Ở trong một đình nghỉ mát dưới chân núi Sơn Hà Môn.

Tô Thần nhìn Lý Mộ Dĩnh mà khẽ cau mày.

Lý Mộ Dĩnh hẹn gặp hắn ở dưới chân núi.

Hắn không biết đối phương có ý gì.

Hiện giờ Tô Thần không có hảo cảm với Huyền Âm Lâu.

Nhi công chúa Lý Sư Dung kia vừa tới liền hạ độc hắn, có thể thấy được là bọn họ muốn ra tay với Sơn Hà môn.

Huyền Âm Lâu tạm thời đã bị hắn kéo vào danh sách đối địch.

“Đa tạ Tô trưởng giáo đến đây.”

Thấy Tô Thần xuất hiện, Lý Mộ Dĩnh nói lời cảm tạ.

“Không biết, Lý cô nương hẹn ta đến đây là vì chuyện gì?”

Không quen Lý Mộ Dĩnh nên Tô Thần cũng không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề.

Nghe Tô Thần nói vậy, trong mắt Lý Mộ Dĩnh lóe lên một tia dị sắc.

Tô Thần đã từng gặp qua nàng nhưng hình như đối không hề để ý dung mạo của nàng, không biết thương hương tiếc ngọc.

Trong lòng nàng lại thâm than.

Tô Thần có tư thái của kiêu hùng.

“Tô chương giáo, lần này ta đến đây là để liên thủ với ngươi, hiện giờ Huyền

“Bây giờ Lĩnh Nam quận do Sơn Hà Môn một nhà độc đại, cho nên Huyền Âm lâu sẽ ra tay với Sơn Hà Môn.”

“Nhị sư tỷ của ta, Lý Sư Dung, đã đến Lĩnh Nam quận, ta nghĩ nàng nhất định sẽ ra tay với ngươi cho nên ta muốn liên thủ với Tô chương giáo áp chế nhị sư tỷ, đẩy nàng ra khỏi Lĩnh Nam quận!”

Lý Mộ Dĩnh mở miệng nói.

Giết Lý sư dung thì không thể rồi.

Một khi lâu chủ Huyền Âm Lâu mà biết được nàng sẽ bị trừng phạt, còn khiến cho đại công chúa tọa trấn Huyền Âm Lâu làm ngư ông đắc lợi.

Cho nên nàng muốn cùng Tô Thần liên thủ, đem Lý Sư Dung áp trở về.

Tô Thần dựa lưng vào Trường Hận Cung, còn có quan hệ với Kim Phong Vũ Vũ Lâu.

Hai phương này đều có cao thủ nên ép Lý Sư Dung trở về rất dễ dàng.

“Ta ép Lý Sư Dung trở về không phải ngươi cũng sẽ ra tay với Sơn Hà Môn ta sao?”

Tô Thần nhìn Lý Mộ Dĩnh nói.

“Giữa chúng ta có thể hợp tác, chỉ cần đạt thành hợp tác ta nghĩ sư tôn ta sẽ đồng ý.”

Lý Mộ Dĩnh không nói để Sơn Hà Môn trở thành thế lực phụ thuộc của Huyền Âm Lâu.

Bởi vì căn bản không có khả năng.

Huyền Âm Lâu mạnh nhưng không mạnh bằng Trường Hận Cung, cũng không mạnh hơn thế lực mà Mộ Dung Khinh Trần đại biểu.

Cho nên nàng chỉ đề cập đến hợp tác.

“Nhưng tại sao ta phải hợp tác với ngươi?”

“Hình như Sơn Hà Môn ta không nhận được một chút lợi ích nào trong chuyện này cả.”

Tô Thần mở miệng nói.

Hợp tác là đôi bên cùng có lợi, hợp tác với Lý Mộ Dĩnh thì người được lợi lớn nhất là Lý Mộ Dĩnh, không liên quan đến Sơn Hà Môn hẳn.

Nghe Tô Thần nói vậy, sắc mặt Lý Mộ Dĩnh trở nên ngưng trọng.

“Cùng ta hợp tác có thể giúp cho Sơn Hà Môn không đối địch với Huyền Âm Lâu, chẳng lẽ đây không phải là điều mà Tô chương giáo muốn sao?”

Lý Mộ Dĩnh mở miệng nói.

“Huyền Âm Lâu rất mạnh nhưng ở Lĩnh Nam quận có thể làm gì.”

“Cho nên có đối địch với Huyền Âm Lâu hay không ta cũng không để ý.”

“Lý cô nương, muốn Sơn Hà Môn ta miễn phí giúp ngươi là chuyện không thể!”

“Chờ phụ thân ngươi ngồi lên vị trí quận thủ Lĩnh Nam quận, sau đó ngươi lại đến bàn điều kiện với ta.”

Tô Thần nhìn Lý Mộ Dĩnh nói.

Đến gặp Lý Mộ Dĩnh là vì Tô Thần nể mặt Lý Duy.

Hắn phán đoán Lý Duy sẽ trở thành quận thủ Lĩnh Nam quận.

Chỉ có Lý Duy trở thành quận thủ Lĩnh Nam quận mới có thể mang đến lợi ích cho Sơn Hà Môn.

Môn phái thủy chung là môn phái.

Một ít chuyện vẫn cần thể lực quan phủ làm.

“Nếu đã nói xong rồi thì ta không lưu lại, ta ở Sơn Hà môn chờ Lý đại nhân trở thành quận thủ!”

Tô Thần nói xong xoay người rời đi.

Sau khi Tô Thần rời đi, người áo đen cầm kiếm trúc đi tới bên cạnh Lý Mộ Dĩnh.

“Tiểu thư, Tô Thần không thấy lợi ích không hợp tác, chúng ta tạm thời có thể yên lặng theo dõi kỳ biến, trước tiên để nhị công chúa tiếp xúc với hắn.”

“Sau khi hắn biết chịu sự uy hiếp của nhị công chúa, có lẽ sẽ tiếp xúc với chúng ta.”

Người áo đen mở miệng nói.

“Ta chỉ sợ sau khi hắn tiếp xúc sẽ bị khống chế, nhị sư tỷ chính là người dùng độc giỏi nhất trong ba người chúng ta, độc thuật đã mơ hồ vượt qua sư tôn.”

“Một khi Tô Thần bị khống chế, không thể nào vấn hồi!”

“Người dùng bồ câu đưa thư cho sư tôn, xin sư tôn liên lạc với Thất hoàng tử để phụ thân ta nhanh chóng trở thành quận thủ Lĩnh Nam quận.”

Lý Mộ Dĩnh mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Người áo đen khom người lui ra.

Trong đình chỉ còn một mình Lý Mộ Dĩnh đứng trầm tư.

Đối mặt với nhị sư tỷ khí thế hung hãn nàng còn chưa chuẩn bị đủ.

Người áo đen tách khỏi Lý Mộ Dĩnh cũng không lập tức trở về quận thành mà đi tới một cánh rừng.

Một nữ tử áo đen đang đứng bên trong rừng.

Chính là nhị công chúa Lý Sư Dung mà bọn họ vừa nói.

“Tham kiến chủ nhân?”

Người áo đen nhìn thấy Lý Sư Dung lập tức quỳ xuống.

“Tam sư muội của ta có động tác gì không?”

Lý Sư Dung lên tiếng hỏi.

“Chủ nhân, Lý Mộ Dĩnh muốn hợp tác với chương giáo Sơn Hà Môn Tô Thần cùng nhau áp chế người, trục xuất người khỏi Lĩnh Nam quận.”

“Nhưng chương giáo Sơn Hà Môn Tô Thần không hợp tác với Lý Mộ Dĩnh.”

“Phải đợi phụ thân Lý Mộ Dĩnh trở thành quận thủ Lĩnh Nam, mới có thể cân nhắc hợp tác!”

“Lý Mộ Dĩnh bảo thuộc hạ liên lạc lâu chủ, bảo lâu chủ liên lạc người của Thất hoàng tử, mau chóng để Lý Duy trở thành quận thủ Lĩnh Nam quận.”

Người áo đen báo cáo.

“Không ngờ chương giáo Sơn Hà Môn có thể chống đỡ được dung nhan của tam sư muội ta dụ hoặc.”

“Người này không đơn giản, bất quá hẳn là lúc này hẳn đã trúng độc của ta, chờ sau khi ta nhìn thấy hẳn, hẳn liền không thoát lòng bàn tay của ta.”

“Người cứ dựa theo lời tam sư muội mà làm!”

Lý Sư Dung khoát tay nói.

“Tuân lệnh!”

Người áo đen khom người đáp sau đó nhanh chóng rời đi.

Nhưng chưa đi được mấy bước thì thất khiếu bắt đầu chảy máu.

“Chủ nhân, người!”

Người áo đen xoay người nhìn về phía Lý Sư Dung.

Nơi này chỉ có Lý Sư Dung có khả năng hạ độc cho nên hắn mới nhìn về phía Lý Sư Dung.

Nhưng mà Lý Sư Dung nhìn thấy người áo đen đổ máu đen kịt thì biến sắc, thân hình nhanh chóng xuất hiện trước mặt người áo đen.

Nàng chuẩn bị điều tra tình huống thân thể người áo đen.

Nhưng khi bàn tay vừa chạm vào người áo đen thì bàn tay bỗng có thêm một ấn ký màu tím, hơn nữa màu tím nhanh chóng lan tràn khắp cánh tay nàng, tốc độ cực nhanh.

Tử Cực Độc Kinh!

Thân hình Lý Sư Dung nhanh chóng lui về phía sau.

Bắt đầu vận chuyển Tử Cực Độc Kinh, muốn dùng độc kinh áp chế tiến chất độc.

Thời điểm nàng áp chế độc thì người áo đen đã phát ra tiếng kêu thảm thiết, ngã xuống mặt đất.

“Người nào, đi ra!”

Lúc này Lý Sư Dung lớn tiếng nói.

Trong lòng cảm thấy kinh hãi vận phần, không nghĩ tới gặp phải cao thủ dùng độc.

Nàng cũng là cao thủ dùng độc, hơn nữa còn tu luyện độc công, bình thường chỉ cần chung quanh xuất hiện chất độc có thể phát giác ngay.

Nhưng nàng lại không phát hiện người tới hạ độc từ bao giờ.

Ánh mắt đảo một vòng chung quanh nhưng không có ai hiện thân.

“Các hạ, không dám lấy bộ mặt thật xuất hiện sao?”

Nàng tiếp tục nói.

“Người phải chết tới nơi, vì sao còn phải cho người nhìn thấy bộ mặt thật của ta đây?”

Có một giọng nói vang lên bên tai Lý Sư Dung.

Âm thanh từ xa tới gần, từ gần ra xa, giống như có khắp khu rừng.

“Người hử là người của Sơn Hà Môn, là Tô Thần phái người tới!”

Lý Sư Dung biết được bên cạnh Tô Thần có một cao thủ dùng độc từ miệng người áo đen.

Nhưng lúc ấy lại không để ý.

Bây giờ nàng đã nghĩ tới.

Chương 349: Áp chế khắp nơi, Lý Sư Dung bị thăm

....

“Cho dù người đoán ra thân phận của ta thì có thể làm như thế nào đây?”

Giọng nói tiếp tục vang lên.

“Đúng là không thể làm gì người, nhưng mà người cũng quá xem thường Lý Sư Dung ta!”

Thời điểm Lý Sư Dung nói chuyện, trong bàn tay có một cỗ khí kinh màu đen xuất hiện, khí kinh nhanh chóng bao vây độc tố màu tím.

Khí kinh màu đen giống như Thao Thiết, bắt đầu cắn nuốt độc tố màu tím.

Lý Sư Dung tu luyện Tử Cực Độc Kinh, chính là một loại độc công cắn nuốt kịch độc để tăng cường tu vi.

Còn có thực lực bản thân Lý Sư Dung đã đến Thiên Nhân cảnh.

Cho nên độc trong cánh tay đã nhanh chóng bị thôn phệ hết.

“Độc này có chút lợi hại, nhưng còn chưa có khả năng uy hiếp ta!”

Lý Sư Dung lạnh giọng nói.

Ba! Ba!

Đúng lúc này Tô Thần bỗng nhiên xuất hiện.

Ngũ Độc Đồng Tử đi theo bên cạnh Tô Thần.

Nhìn thấy Tô Thần xuất hiện.

Sắc mặt Lý Sư Dung không có biến hóa bao nhiêu.

“Không ngờ Tô chương giáo lại không rời đi, không biết làm sao biết Hắc Tam là người của ta.”

Lý Sư Dung nhìn Tô Thần nói.

Nàng quét mắt nhìn qua Tô Thần, phát hiện Tô Thần chỉ có tu vi Luyện Phách cảnh, ánh mắt chợt lóe.

Sau đó lại nhìn Ngũ Độc Đồng Tử đi theo Tô Thần.

“Không biết các hạ xưng hô như thế nào, hẳn là người hạ độc ta đi.”

Lý Sư Dung nhìn Ngũ Độc Đồng Tử nói.

“Ngũ Độc Đồng Tử, độc của ngươi là ta hạ, ta cảm thấy hứng thú đối với độc công trên người ngươi.”

“Giao ra đây, có lẽ ngươi có thể còn sống sót rời khỏi nơi này.”

Ngũ Độc Đồng Tử mở miệng nói.

“Độc ngươi hạ đã bị ta giải, các ngươi cũng không phải đối thủ của ta, sao ta không thể rời khỏi nơi này chứ.”

Lý Sư Dung nhìn Ngũ Độc Đồng Tử, sau đó nhìn về phía Tô Thần.

“Không biết Tô chương giáo, có thể giải đáp cho ta một chút hay không!”

“Nghĩa đen!”

Tô Thần mở miệng nói.

Tô Thần dám hiện thân, thứ nhất là bởi vì tự tin vào năng lực dùng độc của Ngũ Độc Đồng Tử, đương nhiên hẳn cũng tự

tin vào khả năng dùng độc của mình.

Thứ hai chính là trên người hắn còn có một tấm thẻ trải nghiệm Thiên Nhân nhất nạn.

Quan sát Lý Sư Dung giải độc, vận chuyển khí kinh hắn biết Lý Sư Dung sắp bước vào Thiên Nhân nhị nạn.

Tuy rằng Lý Sư Dung sắp bước vào Thiên Nhân nhị nạn nhưng khí kinh trong cơ thể lại không ổn định, phát huy ra lực lượng có hạn.

“Ô Chưởng Giáo, các người thật sự tự tin, nhưng Ô chưởng giáo người có cảm giác như có kiến bò trong cơ thể hay không?”

Lý Sư Dung lạnh giọng nói.

Trong lúc nói chuyện với Tô Thần nàng đã vận chuyển độc công phát ra một loại độc vô sắc vô vị tràn ngập không khí.

Dẫn dắt Tô Thần nói chuyện để độc tố trong không khí nhanh chóng tiến vào trong cơ thể Tô Thần.

“Đúng là độc trong không khí vô sắc vô vị độc, không tệ lắm, nhưng lại vô dụng đối với ta.”

“Ta cũng nghiên cứu dùng độc!”

Tô Thần mở miệng nói.

Về phần Ngũ Độc Đồng Tử bên cạnh hắn thì là từng ngụm từng ngụm hút lấy không khí chung quanh, sau đó ợ một cái.

“Chút độc tố này cũng vô dụng với ta.”

Ngũ Độc Đồng Tử mở miệng nói.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Sư Dung ngẩn ra.

Nàng không nghĩ tới năng lực dùng độc mà chính mình lấy làm kiêu ngạo ở trước mặt Tô Thần lại không phát huy bất kỳ

tác dụng nào.

Nếu dùng độc không phải là đối thủ của các người, như vậy cũng chỉ có thể dùng vũ lực bắt lấy các người!

Lý Sư Dung biết mình không phải là đối thủ trong phương diện dùng độc cho nên chuẩn bị ra, dùng thực lực áp chế.

“Người đã biết người dùng độc không phải là đối thủ của chúng ta, vậy mà còn dám tự tin ta tay với chúng ta sao?”

Tô Thần nhìn Lý Sư Dung nói.

Nghe tới đây, sắc mặt Lý Sư Dung thay đổi.

Nàng bắt đầu cảm giác được trong cơ thể như có kiến bò.

Không chỉ là kiến bò.

Khí huyết và khí kinh trong cơ thể nàng cũng có thêm một loại khí tức màu đen xen lẫn.

“Cái này...”

Thấy vậy nàng vội vàng vận chuyển Tử Cực Độc Công hấp thu độc tố trong cơ thể chuyển hóa thành khí kinh cho bản thân sử dụng.

“Công pháp thật lợi hại!”

Ngũ Độc Đồng Tử cảm giác được đối phương đang cắn nuốt độc tố, không khỏi cảm thán.

Oanh!

Trong khoảnh khắc nuốt chửng độc tố trong cơ thể.

Khí tức quanh thân Lý Sư Dung tăng vọt, thân hình vọt về phía Tô Thần, tốc độ cực nhanh.

Nàng giơ tay đánh ra một chưởng, một cỗ khí kinh màu tím bộc phát bao phủ lấy Tô Thần.

Khí kinh màu tím tiếp xúc với không khí phát ra âm thanh xèo xèo.

“Khí kinh có kịch độc.”

Ngũ Độc Đồng Tử mở miệng nói:

“Năm bốn ba hai một!

Dừng!”

Ngay khi hắn nói dừng, Lý Sư Dung đột nhiên cảm giác được khí kinh trong cơ thể mình nhanh chóng suy giảm, trong nháy mắt cảnh giới rơi xuống Thần phách hợp nhất, sau đó rơi xuống Luyện Phách cảnh.

“Giết!”

Lúc này Tô Thần ra tay, thân hình vọt tới.

Một quyền hướng thẳng vào cổ họng đối phương.

Trong phút chốc Lý Sư Dung chỉ cảm giác được áp lực ập đến cổ họng mình, thân hình cấp tốc lui về phía sau.

Thực lực của nàng rơi xuống Luyện Phách cảnh.

Không thể là đối thủ của hai người này.

Cho nên nàng chỉ có thể lui.

Nàng không rõ tại sao thực lực của mình lại rơi xuống Luyện Phách cảnh.

Nàng lui còn Tô Thần thì không, nắm tay của hắn theo sát.

Thấy vậy, Lý Sư Dung lật bàn tay, trong lòng bàn tay có thêm năm cây châm độc, nàng xoay người phóng châm độc về phía Tô Thần.

Chúu!

Tô Thần không có ngăn cản châm.

Khí tức toàn thân hắn đột nhiên tăng vọt ngưng tụ thành một lá chắn trước người.

Thấy cảnh này trên mặt Lý Sư Dung xuất hiện nụ cười.

Châm độc của nàng có thể đâm thủng khí kinh Luyện Phách cảnh.

Xi! Xi!

Độc châm đâm thủng chân khí, va chạm vào thân thể Tô Thần rồi rơi xuống mặt đất.

Chúng căn bản không thể đâm thủng làn da Tô Thần.

Lúc này năm tay của Tô Thần đã tới trước mặt Lý Sư Dung.

Ầm!

Một quyền hung hăng đánh vào thân thể đối phương.

Lý Sư Dung chỉ cảm giác được mình như bị trọng sơn va vào, thân thể bay ngược ra ngoài.

Lúc thân thể nàng bay ngược ra ngoài.

Chân Tô Thần đạp mạnh xuống đất, chạy như bay đuổi theo giong tay chớp tới cổ họng đối phương.

Dáng người Lý Sư Dung không tệ nhưng lại khá nhẹ, hắn nâng nào như nâng con gà.

“Ngươi! Ngươi không thể giết ta, giết ta thì Huyền Âm lâu sẽ không bỏ qua cho Sơn Hà môn các ngươi!”

Lý Sư Dung lắp bắp nói.

Tô Thần không để ý lời nàng mà bắt đầu lục soát.

Độc công Lý Sư Dung sở tu luyện không đơn giản, hi vọng có bí tịch trên người, nếu không sẽ phải hỏi từ miệng đối phương, tương đối phiền toái.

Một lúc sau, Tô Thần móc ra hai quyển bí tịch.

Một quyển tên là Tử Cực Độc Kinh, một quyển khác là Hợp Hoan Âm Dương Thuật.

【 Phát hiện công pháp đặc thù 【 Tử Cực Độc Kinh 】 , ban thưởng một tấm thẻ rút thưởng màu cam, phát hiện công pháp đặc thù 【 Hợp Hoan Âm Dương Thuật 】 , ban thưởng một tấm thẻ rút thưởng màu cam! 】

“A!”

Tô Thần không nghĩ tới lại có thể đạt được hai tấm thẻ rút thưởng màu cam.

Tâm tình trở nên không tệ, bàn tay buông lỏng, thân thể Lý Sư Dung rơi xuống đất.

Sắc mặt Lý Sư Dung cực kỳ dữ tợn, nàng nhưng chưa từng chột vật như thế này.

Còn muốn ra tay nữa nhưng từ bàn tay Tô Thần có một cỗ huyết sắc hình thành thủ trào Chop lấy nàng rồi ném tới trước mặt Ngũ Độc Đồng Tử.

Hai quyển bí tịch cũng theo sau.

“Có thể không chế thì không chế, không thể không chế thì giết!”

Tô Thần nói xong xoay người rời đi.

Ngũ Độc Đồng Tử nhìn Lý Sư Dung bị ném ở trước mặt mình mà nở nụ cười lạnh, hắn đưa tay Chop lấy người rồi đi về một hướng khác.

Chương 350: Gặp mặt, kết minh, khuếch trương

....

Tùng đột gió bắc thổi qua mang theo hàn ý.

Tô Thần vui vẻ đi trên đường núi.

Lần này xuống núi gặp Lý Mộ Dĩnh, thuận tiện giải quyết Lý Sư Dung.

Ngoài ra còn nhận được hai tấm thẻ rút thăm màu cam.

Có thể nói là thu hoạch không tệ.

Hơn nữa Ngũ Độc Đồng Tử còn thu được độc kinh từ trên người Lý Sư Dung kia, phỏng chừng độc công sẽ tăng mạnh.

Cũng không biết Ngũ Độc Đồng Tử có thể tu hành Hợp Hoan Thuật hay không.

Nếu như hấp thu một thân tu vi của Lý Sư Dung thì chuyện Ngũ Độc Đồng Tử bước vào Thiên Nhân cảnh là chuyện nước chảy thành sông.

Bất quá khả năng lớn là Ngũ Độc Đồng Tử sẽ không chế Lý Sư Dung.

Nếu như Lý Sư Dung bị không chế, như vậy hắn sẽ nghĩ cách làm sao tóm lấy Huyền Âm Lâu.

Tô Thần vừa đi vừa nghĩ, bất tri bất giác đã tới sơn môn.

“Tham kiến chương giáo!”

Đệ tử thủ môn lập tức khom người hành lễ.

Tô Thần gật gật đầu tiến vào trong Sơn Hà Môn.

Hôm nay thu nạp rất nhiều thế lực.

Võ học bí tịch và các bảo vật từ các thế lực đều bị đưa đến Sơn Hà Môn.

Tô Thần chuẩn bị xem xét những võ học bí tịch này, nhìn xem có thể kích phát thêm thế rút thăm trúng thưởng hay không.

“Chương giáo, thiếu môn chủ Thiên Quyền môn Bạch Cực Chân đang ở trong chương giáo điện chờ ngài!”

Lúc Tô Thần đi tới chương giáo điện thì một tên đệ tử vội vàng chạy tới bẩm báo.

Thiên Quyền Môn là một thế lực lớn ở chín quận phương bắc, người tới là thiếu môn chủ, nhân vật như vậy khiến đệ tử Sơn Hà môn có chút khâm trọng.

“Thiếu môn chủ Thiên Quyền môn cũng rất tích cực nha!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Đương nhiên hắn cũng có chút tò mò về vị thiếu môn chủ Thiên Quyền môn này.

Một vị kỳ tài ngút trời, nhân vật cực kỳ bất phàm.

Bước chân hắn nhanh hơn vài phần, nhanh chóng xuất hiện bên ngoài chương giáo điện, sải bước tiến vào trong.

Trong điện, Bạch Cực Chân một thân áo trắng nhìn thấy Tô Thần xuất hiện liền đứng khỏi ghế, hành lễ.

“Bái kiến Tô chương giáo”.

“Bạch thiếu môn chủ, mời ngồi!”

Tô Thần xua tay mời Bạch Cực Chân ngồi xuống, đi tới ghế đối diện đối phương ngồi xuống.

Khi nhìn về phía Bạch Cự Chân, đồng tử co rút lại.

Bạch Cự Chân nhìn về phía Tô Thần, đồng tử cũng co rút lại, trên mặt còn có vẻ kinh ngạc.

Bọn họ đều cảm nhận được sự áp bách từ trên thân thể đối phương.

Đây không phải là áp bách từ khí kinh mà là lực lượng thân thể.

“Thật sự không nghĩ tới tu vi thân thể của Tô chương giáo lại mạnh như vậy, có thời gian phải lĩnh giáo Tô chương giáo một chút.”

Bạch Cự Chân tán thưởng nói.

“Bạch thiếu chủ khiêm tốn rồi, lực lượng thân thể của ngươi khiến ta kinh hãi.”

Tô Thần nhìn Bạch Cự Chân nói:

“Không biết lần này Bạch thiếu chủ đến đây là có chuyện gì sao?”

Lần này Bạch mỗ đến đây là muốn hợp tác với Tô chương giáo.

“Bây giờ Lĩnh Nam quận đã bị Tô chương giáo khống chế, kế tiếp hẳn là Tô chương giáo sẽ hướng về chín quận phương bắc!”

“Kết minh với thế lực khác đối với Tô chương giáo mà nói là chuyện có lợi.”

Bạch Cự Chân nhìn Tô Thần nói.

Trước khi đến, hẳn còn có chút do dự về chuyện hợp tác với Tô Thần.

Nhưng sau khi nhìn thấy Tô Thần, hẳn biết Tô Thần không đơn giản.

Thân thể Tô Thần cho hắn cảm giác áp bách rất mạnh.

Để cho hắn biết thực lực của Tô Thần mạnh hơn bề ngoài nhiều lắm.

Người khác không biết thân thể mạnh mẽ đáng sợ như thế nào nhưng hắn biết.

Bởi vì hắn và Tô Thần là cùng một loại người.

Chắc chắn không chỉ như thế.

Còn có một điểm nữa, tâm thần Tô Thần vẫn rất bình tĩnh.

Loại bình tĩnh này không phải cưỡng ép bản thân bình tĩnh mà là tự tin.

“Bạch thiếu môn chủ, người muốn hợp tác với ta khi ta vừa mới giết hai tên thủ hạ của người sao.”

Tô Thần nhìn Bạch Cực Chân nói.

“Bước vào giang hồ, sinh tử liền doNtQRfJTvqgE mệnh, mệnh của bọn họ nên chấm dứt, Tô chương giáo không cần bản khoản!”

Bạch Cực Chân mở miệng nói.

“Hắn là trong Thiên Quyền môn còn có thân nhân và bằng hữu của bọn hắn đi.”

Tô Thần tin lời Bạch Cực Chân.

Nhưng hắn là bên trong Thiên Quyền môn còn có thân nhân và bằng hữu của những người này.

“Bọn hắn là tử sĩ mà Thiên Quyền môn bồi dưỡng, không lập gia đình, Tô Chương giáo có thể yên tâm!”

Bạch Cực Chân nói.

Nghe vậy Tô Thần sững sốt, hắn không nghĩ tới hai người kia đều là tử sĩ mà Thiên Quyền môn bồi dưỡng.

“Không biết Bạch thiếu môn chủ muốn hợp tác với ta như thế nào!”

Tuy rằng thưởng thức Bạch Cực Chân nhưng cũng phải xem đối phương hợp tác như thế nào.

“Kết minh, chỉ cần chúng ta kết minh thì bên ta sẽ cho Thiên Quyền môn tuyên bố kết minh tin tức.”

Bạch Cực Chân nói.

“Nói như vậy hình như chỗ tốt của ta nhiều hơn một chút, cho nên ta rất muốn biết vì sao Bạch thiếu chủ muốn kết minh, mục đích kết minh là gì?”

Tô Thần nhìn Bạch Cực Chân nói.

“Tại sao kết minh với Tô chương giáo, nói thật, chủ yếu là nhìn trúng thế lực Tứ hoàng tử phía sau Tô chương giáo, còn có đối tượng kết minh hiện tại là Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Về phần mục đích, thời điểm chín quận phương bắc loạn, có thể tự bảo vệ mình đồng thời cố gắng khuếch trương!”

Bạch Cực Chân nói tiếp:

“Hôm nay Thanh Long Tự bị áp chế, các thế lực lớn đều xuất hiện, chúng ta không khuếch trương vào lúc này sẽ không còn cơ hội.”

Nghe Bạch Cực Chân nói vậy, Tô Thần sửng sốt.

Bạch Cực Chân nói chuyện rất thẳng thắn.

“Bạch thiếu môn chủ rất thẳng thắn, đúng là lúc này chúng ta bất động không chỉ có đánh mất cơ hội mà còn có thể bị người áp chế.”

“Chỉ là ta không biết, Thiên Quyền Môn là một trong ba thế lực hùng hậu, bản thân có thể khuếch trương bình thường mà.”

Tô Thần nhìn Bạch Cự Chân nói:

“Lúc Thanh Long Tự bị vây, một võ giả Thiên Nhân cứu nạn xuất hiện ở Thiên Quyền Môn.”

“Sau đó một chương đánh phụ thân ta bị thương. Hiện tại phụ thân ta vì một chương đó mà phải bế quan khôi phục thương thế.”

“Có người đang hạn chế sự khuếch trương của Thiên Quyền môn, đương nhiên tứ phương cũng giống như Thiên Quyền môn.”

Lúc Bạch Cự Chân nói tới đây, bàn tay bất giác nắm thật chặt.

Thiên Nhân cứu nạn!

Tô Thần giả bộ khiếp sợ.

“Không biết là vị cường giả Thiên Nhân cứu nạn nào đó đã thương môn chủ Thiên Quyền môn!”

Tô Thần mở miệng nói, trong lòng lại nghĩ đến Thái Hư chân nhân.

Thủ hạ của Cửu hoàng tử, đảo chủ Tứ Thánh Nhiếp Côn Luân.

Trong đôi mắt Bạch Cự Chân tràn ngập căm hận.

“Cửu hoàng tử? Đảo chủ Tứ Thánh, Nhiếp Côn Luân!”

Tô Thần khẽ cau mày.

Không phải Thái Hư chân nhân như hắn nghĩ.

Hiện giờ hắn biết có đại hoàng tử, tam hoàng tử, tứ hoàng tử, thất hoàng tử, cửu hoàng tử.

Hắn mơ hồ thuộc về phe Tứ hoàng tử.

Cho nên nếu Thiên Quyền Môn hợp tác với hắn sẽ liên quan đến Tứ hoàng tử.

Đây là muốn để cho các hoàng tử kiêng kỵ lẫn nhau một chút.

“Bạch thiếu môn chủ, ta đột nhiên phát hiện hình như ta không còn chiếm tiện nghi như vậy nữa!”

Tô Thần không khỏi nói.

“Hai bên cùng có lợi!”

“Vì biểu thị thành ý, ta có thể ra tay trợ giúp người đối phó Lý Sư Dung!”

“Về phần Lý Mộ Dĩnh, ta nghĩ Tô huynh có thể giải quyết.”

Bạch Cự Chân mở miệng nói.

Lý Sư Dung và Lý Mộ Dĩnh không đáng lo!

Lý Sư Dung đã bị giải quyết.

Còn Lý Mộ Dĩnh, hắn muốn chờ Lý Duy trở thành quận thủ Lĩnh Nam quận rồi hợp tác đây.

“Xem ra Tô chương giáo đã có thủ đoạn, ta đây đang bêu xấu!”

“Không biết Tô chương giáo thấy chuyện kết minh thế nào?”

Bạch Cự Chân hỏi.

“Có thể, nhưng chín quận phương bắc ngoại trừ Lĩnh Nam quận chúng ta và Thiên Thủy quận Thiên Quyền môn các người không chế, Thiên Quyền môn các người tiến vào quận nào thì Sơn Hà môn chúng ta cũng sẽ tiến vào theo.”

Tô Thần mở miệng nói.

Chương 351: Nhân vật hướng Ứng Thiên, mưu đoạt Huyền Âm Lâu

....

Nghe Tô Thần nói vậy, con người Bạch Cực Chân đột nhiên co rút lại.

Dã tâm của Tô Thần lớn hơn hẳn tưởng tượng.

Hắn trầm tư một lát rồi nói:

“Có thể!”

Thực lực các quận cũng không yếu, tài nguyên nhiều, Thiên Quyền môn bọn họ không cách nào độc chiếm.

“Tô chương giáo, nếu chúng ta đã quyết định kết minh, vậy ta đây không nán lại, ta muốn phát tin tức cho Thiên Quyền môn để bên kia tuyên bố chúng ta kết minh.”

Bạch Cực Chân đứng lên nói.

“Được!”

Tô Thần cũng không giữ đôi phương lại.

Nhìn đôi phương rời đi, Tô Thần bắt đầu trầm tư.

Hiện giờ bên hắn có 【 Thanh Long hội 】 thực lực mạnh nhất, Ngũ long thủ Yên Nam Thiên đã hiện thân.

Vì vậy không cần phải điều thấp, có thể nhanh chóng khuếch trương.

Bất quá nhân thủ hơi ít.

Thanh Long Hội ở chín quận phương bắc phải có chín nhân vật cấp đường chủ.

Nghĩ đến đây, Tô Thần không khỏi xem qua hai tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam vừa đạt được.

Trực tiếp sử dụng xem có thể đạt được gì.

[Đạt được nhân vật Hướng Ứng Thiên, đạt được một viên Thiên Nhân Đan.]

Hướng Ứng Thiên, Thiên Nhân Đan.

Thực lực của nhân vật này xếp vào bốn vị trí đầu trong Thiên Nhai Minh Nguyệt Dao.

Tô Thần xem xét tin tức.

Thực lực của Hướng Ứng Thiên ở Thiên Nhân lục nạn, tương tự như cảnh giới của Quan Thất hiện tại.

“Xem ra thực lực của nhân vật ít nhiều chịu ảnh hưởng từ thẻ rút thăm trúng thưởng.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Bạch Thiên Vũ xuất hiện đầu tiên, thực lực chỉ ở Luyện Phách cảnh.

Nhưng trong tiểu thuyết Cổ Long, Bạch Thiên Vũ sáng lập Thần Dao Đường cũng không thua gì Mã Không Đàn của Hướng Ứng Thiên.

Nhân vật như Hướng Ứng Thiên không thích hợp ở lại Sơn Hà Môn.

Khí thể không bình thường.

Hướng Ứng Thiên là võ lâm minh chủ, khí tức bá đạo do thượng vị lâu năm dưỡng thành, rất nhiều người đều có thể cảm giác được.

Căn bản cũng không phải người mà Sơn Hà Môn và Tô Thần hấn có thể mời được.

Sẽ khiến người ta có quá nhiều nghi vấn.

Nguyên Tuy Vân thì được, bởi vì Nguyên Tuy Vân còn trẻ, hơn nữa hấn luôn ẩn phía sau màn.

Trên người không có khí thế bá chủ võ lâm, rất thích hợp tiến vào Sơn Hà Môn.

Về phần một viên Thiên Nhân Đan.

Đan dược này có thể trợ giúp cao thủ Thần phách hợp nhất bước vào Thiên Nhân cảnh.

Tạm thời hấn còn không dùng được.

Cho nên Tô Thần để sang một bên.

“Thu hoạch thật sự không tệ!”

“Ta nên xem nhiều bí tích bảo vật hơn để kích phát phần thưởng!”

Tô Thần đứng lên, chuẩn bị đi tới Tàng thư các của Sơn Hà môn đọc một ít thư tịch.

Đúng lúc này có một con chim từ bên ngoài chuông giáo điện bay vào đậu trên tay hấn.

Ánh mắt Tô Thần ngưng tụ.

Chỉ có Kim Phong Tế Vũ Lâu và Thanh Long Hội liên lạc với hấn qua phi điều.

Lấy mật tín từ trên chân phi điều mở ra xem, Tô Thần liền nhướng mày.

“Đao nô của Hàn Nguyệt giáo, còn có Trường Hận Cung Mạnh Thần Thông, hai người bí mật rời khỏi Lĩnh Nam quận hướng về Khánh thành!”

Tô Thần khẽ cau mày.

“Sao lúc này bọn họ không ở bên cạnh Tử Hàn Nguyệt và Mai Huyền Sương?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Hiện giờ hẳn đang an bài người lục soát núi, đã thu hút sự chú ý của các bên.

Nghĩ tới đây, trong đầu Tô Thần có tinh quang chợt lóe, hiểu được gì đó rồi.

Xem ra các người đang lợi dụng ta giúp các người hấp dẫn sự chú ý sao?

Giương đông kích tây!

Tô Thần hừ lạnh một tiếng.

“Cũng đã lâu rồi không trở về Khánh Thành, ta nên đi xem một chút!”

“Để ta xem rốt cuộc các người muốn làm gì?”

Tô Thần thì thào nói.

“Mời Nguyên Tuy Vân trưởng lão tiến đến động phủ của ta!”

Tô Thần đi ra khỏi đại điện nói với đệ tử gác cửa.

“Tuân lệnh!”

Một tên đệ tử nhanh chóng đi tới chỗ ở của Nguyên Tuy Vân.

Tô Thần thì trở về động phủ của mình.

Khi hẳn trở về động phủ, Ngũ Độc Đồng Tử đã mang theo Lý Sư Dung chờ sẵn bên trong.

“Chủ thượng!”

Chủ thượng!”

Ngũ Độc Đồng Tử và Lý Sư Dung đồng thời khom người hành lễ với Tô Thần.

“Ta muốn biết thực lực của lâu chủ Huyền Âm Lâu!”

Tô Thần nhìn Lý Sư Dung nói.

“Chủ thượng, thực lực của lâu chủ Huyền Âm Lâu hẳn là ở Thiên Nhân thất nạn.”

Lý Sư Dung trả lời.

“Thực lực yếu như vậy?”

Tô Thần tỏ vẻ kinh ngạc.

Hắn còn tưởng rằng thực lực của Huyền Âm lâu chủ ít nhất cũng ở Thiên Nhân bát nạn chứ?

Xem ra là hắn suy nghĩ nhiều rồi.

“Chủ thượng, trước đây chính quận phương bắc do Thanh Long Tự một nhà độc đại, các thế lực không có nhiều cường giả lắm.”

“Huyền Âm Lâu chúng ta, ngoại trừ lâu chủ còn có hai trưởng lão Thiên Nhân lục nạn.”

Lý Sư Dung nói.

“Một tên Thiên Nhân thất nạn, hai tên Thiên Nhân lục nạn, quả thật cũng không tính là yếu ở chín quận phương bắc.”

“Bên các người đã thu phục các thế lực nào rồi.”

Tô Thần nhìn Lý Sư Dung nói.

“Bên ta thu phục ba quận trong chín quận, lâu chủ và sư tỷ thế nào thì ta không biết!”

Lý Sư Dung trả lời.

Lúc này trong lòng nàng có chút chua xót.

Nếu như không tới nơi này thì nàng cũng sẽ không rơi vào kết cục bị Ngũ Độc Đồng Tử không chế.

Tự nhận độc thuật của mình rất mạnh nhưng đối mặt với Ngũ Độc Đồng Tử nàng không hề có năng lực phản kháng.

Nàng sợ chết, cho nên đầu nhập vào Ngũ Độc Đồng Tử.

“Không biết sao?”

Tô Thần khẽ cau mày.

Không ngờ Lý Sư Dung lại không biết tình hình bên Huyền Âm lâu chủ và Huyền Âm lâu đại công chúa.

“Chúng ta đều làm việc của mình, ta có thể an bài nhân thủ ở bên Lý Mộ Dĩnh nhưng không thể an bài nhân thủ bên sư tỷ ta, ta vẫn luôn không nhìn thấu nàng.”

“Ta cảm giác có thể sư tôn cũng không bằng sư tỷ.”

Nhìn thấy Tô Thần nhíu mày, Lý Sư Dung mở miệng nói.

Đại công chúa Địch Tư Nghiên!

Tô Thần nghe vậy ngẩn ra.

Tuy rằng Lý Sư Dung bại ở trong tay bọn họ, bị bọn họ bắt thế nhưng Lý Sư Dung tuyệt đối không đơn giản, có thể làm cho nàng nhìn không thấu, Địch Tư Nghiên chắc chắn là một nhân vật lợi hại.

“Ngũ Độc Đồng Tử sẽ trợ giúp người âm thầm bố cục, chờ ta ra lệnh rồi tóm lấy Huyền Âm Lâu!”

Mục đích lưu lại Lý Sư Dung chính là để thu tóm Huyền Âm Lâu.

Đúng như lời Bạch Cự Chân nói, hiện tại không khuếch trương, qua một thời gian nữa muốn khuếch trương rất khó

khăn.

“Đa tạ chủ thượng!”

Lý Sư Dung vội vàng nói.

Tô Thần xua tay.

Hai người nhanh chóng rời đi.

Sau khi hai người rời đi, một nam tử trẻ tuổi mặc thanh bào từ bên ngoài động phủ đi vào.

Chính là Nguyên Tùy Vân mà lúc trước Tô Thần bảo đệ tử đi thông báo.

“Chương giáo, vội vã tìm ta có chuyện gì?”

“Ta muốn bế quan cho nên để người tạm thời tiếp quản Sơn Hà Môn!”

Nói xong Tô Thần lấy lệnh bài chương giáo Sơn Hà Môn ra đưa cho Nguyên Tùy Vân.

“Trong lúc ta bế quan, đừng cho người tới gần động phủ này.”

Tô Thần phân phó.

Hắn chuẩn bị hôm nay trở về Khánh thành nhìn xem Hàn Nguyệt giáo và Trường Hận cung đang giở trò gì?

“Tuân lệnh!”

Nguyên Tùy Vân tiếp nhận lệnh bài, mở miệng nói.

Nói xong liền rời khỏi động phủ.

Sau đó Tô Thần đóng cửa đá lại, còn mình thì từ trong mật động rời khỏi trở về Khánh thành.

Trong một sương phòng ở hậu viện trà uyển.

Mai Huyền Sương và Tử Hàn Nguyệt đang chạm mặt.

“Đao Nô cùng Mạnh Thần Thông lợi dụng chúng ta hấp dẫn sự chú ý của người khác rồi rồi đi!”

“Hắn là trong tay bọn họ có tin tức cụ thể về bí tàng, chúng ta nên theo sau.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Mai Huyền Sương nói.

“Thực lực của người và ta không đủ dùng trước mặt bọn họ!”

“Đi để cho bọn họ hạ sát thủ với chúng ta sao?”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

“Chẳng lẽ cứ cam tâm trở thành quân cờ!”

Tử Hàn Nguyệt nói:

“Đương nhiên không muốn, cho nên trước khi tới gặp người ta đã đưa cho Bạch Sầu Phi của Kim Phong Tế Vũ Lôu một phong thư.”

“Hắn là bây giờ Bạch Sầu Phi đang đọc thư của ta rồi.”

“Chỉ cần đọc, ta nghĩ bọn họ sẽ có hứng thú!”

Mai Huyền Sương bình tĩnh nói.

Chương 352: Kim Tiền Bang hiện thân, Bạch Thiên Vũ đột phá

....

“Người chuẩn bị lợi dụng Kim Phong Tế Vũ Lô? Phía sau Kim Phong Tế Vũ Lô không đơn giản, nói không chừng chúng ta không chiếm được gì.”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Nhưng không phải hiện tại chúng ta cũng không chiếm được gì sao, hơn nữa còn có thể gặp nguy hiểm.”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

Hôm nay Tô Thần dựa theo yêu cầu của các nàng tiến hành lục soát núi, hành động này nhất định sẽ khiến cho rất nhiều người chú ý.

Dù sao phía sau Tô Thần là Mai Huyền Sương và Tử Hàn Nguyệt.

Một khi có người tiến hành thăm dò các nàng, chuyện Đào Nô và Mạnh Thần Thông rời đi sẽ bại lộ.

Như vậy đến lúc đó bọn họ có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Mức độ nguy hiểm còn cao hơn Tô Thần.

Sơn Hà Môn của Tô Thần hiện giờ có Thiên Nhân cảnh Nguyên Tỳ Vân tọa trấn, bên các nàng thì không có.

Lúc này Long bà từ bên ngoài đi vào.

Sau khi nói một câu bên tai Tử Hàn Nguyệt liền rời khỏi.

“Ô Thần vừa mới tuyên bố bế quan, xem ra ngươi được gì rồi, thật sự thông minh, ngươi tin hẳn bế quan sao?”

“Chắc chắn chỗ bế quan kia không có ai.”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Ta cũng không dám xem thường hẳn!”

Mai Huyền Sương nói.

Trong lòng cũng cảm thán, vào lúc này bế quan là muốn người ta không tìm tới.

Mọi rủi ro đều chuyển sang phía họ.

Àm!

Đúng lúc này bên ngoài có tiếng động, hai người biến sắc nhanh chóng ra khỏi phòng.

Có một nam tử thân hình khôi ngô, cánh tay trắng kiết giống như nham thạch đang đứng trước mặt Long bà, toàn thân tản ra lực lượng khủng bố áp chế Long Bà.

“Kim Tiền Bang, Sở Mãnh!”

“Các ngươi có ý gì!”

Long bà bị khí thế của tên này áp chế, sắc mặt âm trầm hỏi.

“Giao ra bản đồ bí tàng, ta lập tức rời đi!”

Kim Tiền Bang Sở Mãnh nhìn về phía Mai Huyền Sương và Tử Hàn Nguyệt.

“Tới rồi...”

Hai người nhìn nhau ngẩn ra.

Không nghĩ tới vừa mới lo lắng nguy hiểm, hiện tại nguy hiểm liền tới, còn là Kim Tiền Bang Sở Mãnh.

Sở Mãnh chính là thủ hạ của Kim Ngọc Lăng.

Xem ra tam bang chủ Kim Tiền bang đến Lĩnh Nam quận không phải không màng chuyện khác.

Vẫn luôn chú ý đến hành động của bọn họ.

“Liên thủ, giết hấn trước!”

Mai Huyền Sương đưa tay hút lấy đàn đặt trong phòng.

Trường hận lưu thủy!

Bàn tay vừa đụng trường cầm liền có một luồng sóng âm lao ra, sóng âm hóa thành lưỡi dao sắc bén quét về phía Sở Mãnh.

“Hừ!”

Sở Mãnh hừ lạnh một tiếng, cơ bắp nổi lên giống như nam thạch.

Tóc hấn trong nháy mắt dựng thẳng lên, tản ra khí tràng đáng sợ.

Keng keng keng!

Sóng âm hóa thành lưỡi dao sắc bén chém vào thân thể Sở Mãnh phát ra tiếng kim loại va chạm.

Công kích của Mai Huyền Sương không thể phá vỡ thân thể Sở Mãnh.

Hắn hoàn toàn ngăn cản công kích của nàng.

Sở Mãnh co cánh tay lại, khí thể trong nháy mắt ngưng tụ kéo lên, sau đó tung một quyền công kích Mai Huyền Sương.

“Gào!”

Trong nắm tay hắn có thêm một cỗ huyết khí, huyết khí giống như mãnh hổ trực tiếp xé nát công kích sóng âm của Mai Huyền Sương.

Hơn nữa tiếng gào to lớn cũng tạo ra một luồng sóng âm dội thẳng tới Mai Huyền Sương.

Thấy thế, bàn tay Mai Huyền Sương chuyển động nhanh hơn.

Lưỡi dao sóng âm phóng nhanh hơn, sắc bén hơn, hơn nữa còn hóa thành một con mãnh hổ nhào tới.

Đồng thời Tử Hàn Nguyệt và Long bà cũng ra tay.

Tử Hàn Nguyệt phát ra hàn khí, hàn khí ngưng tụ trong lòng bàn tay sau đó đánh ra một chưởng, một cỗ hàn khí hình thành khí lưu tập kích đối phương.

Trong không khí bắt đầu xuất hiện một băng sương.

Quả trượng trong tay Long bà lướt về phía cổ họng đối phương.

Ba người hợp lực công kích để cho Sở Mãnh cảm thấy nguy hiểm.

Thân hình khô ngô đột nhiên bạo lui, trong nháy mắt hóa thành tàn ảnh thoát khỏi công kích của hai người.

Bùm!

Lúc này mãnh hổ khí huyết và mãnh hổ sóng âm va chạm rồi tan biến.

“Đi thôi!”

Nhìn thấy Sở Mãnh lui về phía sau, Mai Huyền Sương nói với Tử Hàn Nguyệt.

Sau đó nhanh chóng lướt vào trong phòng.

Long bà và Tử Hàn Nguyệt cũng nhanh chóng lui vào.

Sở Mãnh cũng không có đuổi theo mà đứng ở bên ngoài.

Một bóng người từ trong chỗ tối đi ra.

Người tới mặc đồ đen, ánh mắt sắc lạnh, bên hông có một thanh kiếm nhỏ dài, trên thân kiếm có một rãnh máu, trên rãnh máu có vết máu loang lổ, có thể thấy được thanh kiếm nhỏ này đã giết không ít người.

“Đại ca, có phát hiện Dao nô và Mạnh Thần Thông hay không?”

Sở Mãnh nhìn thấy người tới, tiến lên nói.

“Dao nô và Mạnh Thần Thông không có ở đây?”

“Xem ra bọn hắc đã lên đường tìm kiếm bí tàng, chuyện Sơn Hà Môn soát núi chỉ là thủ thuật che mắt!”

“Chúng ta trở về bẩm báo tam bang chủ!”

Người đồ đen trầm giọng nói.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà Sở Mãnh không truy kích Mai Huyền Sương, lần này bọn họ đến thăm dò.

Hiện giờ đã có kết quả thăm dò.

Hai người lập tức xoay người rời đi.

Lúc này trong mật đạo, ba người Tử Hàn Nguyệt và Mai Huyền Sương đang đi về phía trước.

“Hắc là Sở Mãnh chỉ tới thăm dò thôi, ta tin rằng bọn họ sẽ nhanh chóng đi tìm Mạnh Thần Thông và Dao nô.”

Mai Huyền Sương trầm giọng nói.

“May mắn là chỉ thăm dò, không muốn bắt chúng ta, nếu không chúng ta căn bản không đi được!”

“Ta cảm giác được một cỗ khí tức âm lãnh nấp trong chỗ tối, hắc là Huyết Ngân Kiếm kia!”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Sau lần thăm dò này sẽ không có ai chú ý đến chúng ta nữa.”

“Chúng ta tự mình tránh né đi!”

Mai Huyền Sương nói xong tách khỏi Tử Hàn Nguyệt.

“Chúng ta cũng đi thôi!”

Tử Hàn Nguyệt cũng không dừng lại, nàng mang theo Long bà nhanh chóng rời đi.

Ở Kim Phong Tế Vũ Lô Khánh Thành.

Trong một gian mật thất, Bạch Thiên Vũ đang tu luyện A Tì Tam Dao.

A Tì Tam dao còn bá đạo và cường hãn hơn dao pháp lúc trước hắn tu luyện.

Dao ra lấy mạng.

Hiện giờ thực lực của hắn được Tô Thần tăng lên tới Thần phách hợp nhất.

Bây giờ muốn mượn A Tì Tam Dao bước vào Thiên Nhân nhất nạn.

Một cỗ dao khí sắc bén giống như đến từ tu la địa ngục bộc phát.

Phút chốc, có vô số dao khí sắc bén ngang dọc trong mật thất.

Dao khí giống như thủy triều ngưng tụ thành đại dương mênh mông.

Dưới đại dương mênh mông này, trường dao màu đen trước mặt Bạch Thiên Vũ bắt đầu rung động, sau đó phun ra nuốt vào dao mang màu đen.

Cộng hưởng với dao khí tu la địa ngục.

Đao của Bạch Thiên Vũ là Ma đao mà Tô Thần tặng cho hắn.

Ma đao, giết chóc như ma.

A Tị Tam Đao là đao pháp như mang đến tu la địa ngục.

Hai bên đều lấy giết chóc làm chủ cho nên mới cộng hưởng.

Sau đó đao khí tràn vào trong cơ thể Bạch Thiên Vũ.

Kinh mạch và đan điền lập tức bị hai cỗ đao khí này không ngừng thổi luyện, tu vi bất tri bất giác tăng lên.

Một lúc sau Bạch Thiên Vũ mở to mắt, hắn há miệng hít một hơi thật sâu.

Đao khí trong mật thất nhanh chóng tràn vào trong thân thể hắn.

Giống như hải nộ bách xuyên.

Đã đột phá đến Thiên Nhân nhất nạn!

“Nếu có thêm Ma đao và A Tị Tam Đao, liệu mạng giết địch thì Thiên Nhân tam nạn cũng có thể chiến.”

Bạch Thiên Vũ tự tin nói.

Chương 353: Phát hiện hành tung, chỗ bí tàng

....

Điều tức khí tức bản thân một chút.

Bạch Thiên Vũ đi ra khỏi mật thất.

Trong đại sảnh Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Lăng Thiên Hà nhận được tin tức từ Lĩnh Nam quận truyền đến.

“Đao nô của Hàn Nguyệt Giáo, Trường Hận Cung Mạnh Thần Thông, cường giả Thiên Nhân cảnh, điều tra hành tung!”

Lăng Thiên Hà không khỏi hít sâu một hơi, cố gắng ổn định tâm thần.

Đoạn thời gian gần đây hắn luôn chú ý Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Lĩnh Nam quận.

Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Lĩnh Nam quận xuất hiện cường giả Thiên Nhân cảnh.

Để cho hắn cảm thán thế lực cường đại phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu, cũng thâm cảm thán vận khí của mình không tệ.

“Có chuyện gì xảy ra?”

Lúc này Bạch Thiên Vũ từ bên ngoài cửa tiến vào.

Nhìn thấy Bạch Thiên Vũ, Lăng Thiên Hà vội vàng báo tin tức từ Lĩnh Nam quận truyền đến cho Bạch Thiên Vũ.

“Cường giả Thiên Nhân cảnh, nghi là Thiên Nhân tam nạn!”

Nghe vậy, mắt Thiên Vũ lóe hàn quang, không khỏi bộc phát ra một cỗ đao khí khủng bố.

Lăng Thiên Hà cảm nhận được đao khí mà run rẩy, giống như cảm nhận được thứ gì đó cực kỳ khủng bố, đổ mồ hôi lạnh.

Đương nhiên khí tức chỉ bộc lộ trong nháy mắt liền thu liễm.

Lăng Thiên há to miệng hô hấp, cảm giác áp bách quá mạnh mẽ.

“Lâu chủ, ngươi đây là...”

“Ta đã bước vào Thiên Nhân nhất nạn!”

Bạch Thiên Vũ mở miệng nói.

Nghe được lời Bạch Thiên Vũ nói, Lăng Thiên Hà khiếp sợ vì tốc độ tu luyện của Bạch Thiên Vũ.

Lúc trước Bạch Thiên Vũ chỉ là cao thủ Luyện Phách cảnh, sau đó Thần phách hợp nhất, bây giờ lại bước vào Thiên Nhân nhất nạn.

Chẳng lẽ đây là điểm khác biệt giữa cao thủ võ đạo và người bình thường.

Lăng Thiên Hà trầm nghĩ.

“Lập tức phái người nhìn chăm chăm hai người này!”

Bạch Thiên Vũ mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Lăng Thiên Hà rời khỏi đại sảnh, đi an bài.

Dò xét cường giả Thiên Nhân cảnh cần phải cẩn thận.

Sau khi Lăng Thiên Hà rời đi, một bóng người lướt vào trong đại sảnh.

“Bái kiến chủ thượng!”

Cảm nhận được khí tức trên người Tô Thần, Bạch Thiên Vũ lập tức khom người hành lễ.

Tô Thần nhìn Thiên Vũ, sắc mặt có chút kinh ngạc.

“Người bước vào Thiên Nhân cảnh rồi!”

“Đúng vậy, thuộc hạ vừa mới bước vào Thiên Nhân nhất nạn hôm nay, dựa vào Ma đao cùng A Tị Tam Đao, thuộc hạ có thể đối kháng cường giả Thiên Nhân tam nạn!”

Bạch Thiên Vũ nói.

“Mạnh như vậy!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Trước đó hẳn còn tiếc hận thực lực của Bạch Thiên Vũ không theo kịp?

Không nghĩ tới Bạch Thiên Vũ đã tự mình đột phá, bước vào Thiên Nhân nhất nạn.

Cao thủ võ đạo quả nhiên có tư chất bất phàm.

“Chủ thượng, ta đã sai người chú ý hành tung của Đao nô và Mạnh Thần Thông, nhưng muốn tìm ra hai người bọn họ e là không đơn giản.”

“Hai người này là cao thủ Thiên Nhân cảnh, hơn nữa mục tiêu của bọn họ không ở Khánh Thành.”

Bạch Thiên Vũ trầm giọng nói.

Nghe được lời nói của Bạch Thiên Vũ, Tô Thần mới thấy mình nghĩ hơi đơn giản rồi, có lẽ có thể tìm tòi ở Khánh Thành.

Nhưng là bên ngoài thành sơn mạch liên miên, muốn tìm được hai người này quá khó.

“Cứ điều tra trước!”

Tô Thần mở miệng nói.

Mặc kệ như thế hắn cũng phải tìm được hai người này,

“Liên lạc với bên Lĩnh Nam quận, xem bọn họ có manh mối gì khác không.”

Tô Thần nói tiếp.

Lúc hắn nói chuyện thì có một con phi điều bay vào đậu xuống tay.

“Bên Lĩnh Nam quận truyền tin!”

Tô Thần lấy mật tín buộc trên chân chim rồi mở ra xem.

“Ngoại động bí tàng, dãy núi phía tây nam Khánh Thành, Mai Huyền Sương, Kim Tiền Bang thăm dò?”

Xem mật tín xong, Tô Thần thì thào nói.

Đồng thời đưa tờ giấy cho Bạch Thiên Vũ.

Bạch Thiên Vũ nhìn thấy tin tức, đồng tử co lại.

Quả nhiên là muốn che dấu tai mắt người khác.

“Chỉ là Kim Tiền bang này thăm dò đầu tiên, hắn là bọn họ đã biết được gì đó.”

“Không nghĩ tới chỉ là một ngoại động, bất quá hắn là sẽ có thu hoạch, lần này người đi cùng ta!”

Tô Thần mở miệng nói.

Ngoại động cũng có không ít đồ tốt!

Lấy được không chỉ có thể gia tăng tài nguyên mà còn có thể trợ giúp hắn phát động một ít phần thưởng.

Cho nên hắn phải tự tay lấy đi, không thể cho người khác giành mất.

“Chúng ta đến Tây thành, người phân phó Lăng Thiên Hà âm thầm phái người điều tra dãy núi Tây Nam.”

“Nhìn xem có thể tìm ra tung tích của hai người kia không!”

“Biết vị trí đại khái, tìm kiếm sẽ tương đối dễ dàng hơn.”

Về phần nếu hai bên gặp nhau, Tô Thần cũng không thèm đề ý.

Dù sao Hường Ứng Thiên có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào, một mình hắn có thể diệt sát hai người rồi.

Chỉ là phải tốc chiến tốc thắng.

Hôm nay Kim Tiền bang đã phát hiện, chắc hẳn những thế lực khác cũng sẽ nhanh chóng động thủ, không bao lâu nữa bọn họ sẽ kéo đến Khánh Thành.

Nói xong, Tô Thần rời đi trước.

Bạch Thiên Vũ gọi Lăng Thiên Hà về bảo hắn triệu tập người âm thầm điều tra dãy núi Tây Nam.

Lúc này.

Ở bên ngoài Khánh thành, trong một ngôi miếu đồ nát ở dãy núi Tây Nam.

Có hai bóng người đang ngồi trong miếu đồ nát.

Trước mặt là một đồng lửa.

Hai người này chính là Đào nô và Mạnh Thần Thông.

“Vừa rời bên Lĩnh Nam quận truyền tin tức đến, người Kim Tiền Bang ra tay thăm dò, xem ra sẽ có người nhanh

chóng tìm tới Khánh Thành, chúng ta cần phải tranh thủ thu hoạch đồ vật bên trong bí động!”

Mạnh Thần Thông mở miệng nói.

“Kim Tiền Bang nắm giữ nhiều mỏ vàng như vậy, sao lại có hứng thú với bí động chứ?”

Đao nô khó hiểu hỏi.

Sinh ý tiền trang của Kim Tiền Bang có quy mô khổng lồ, hơn nữa tự thân có nhiều mỏ vàng, nói là phú khả địch quốc cũng không quá.

Theo lý thì sẽ không coi trọng những thứ này.

Nhưng bây giờ lại thăm dò trước.

Thật sự khiến người ta nghĩ mà không thông.

“Bên trong bí động không chỉ có tài phú mà còn có công pháp, có lẽ Kim Ngọc Lăng kia cần công pháp!”

Mạnh Thần Thông nói.

“Ăn chút gì đó rồi chúng ta lên đường, tranh thủ lấy đồ vật trước khi bọn họ đến!”

Đao nô nói.

Hai người ăn xong sau đó tiếp tục tiến vào trong rừng núi.

Không lâu sau khi họ rời đi có một tên thợ săn tiến vào trong miếu nát.

Khi chuẩn bị nghỉ ngơi bỗng nhìn thấy tàn tro và hai loại dấu giày trên đất liền vui vẻ.

Vừa rời Kim Phong Tế Vũ Lâu truyền tin tức đến để cho hắn điều tra xem trong dãy núi Tây Nam có hai người xa lạ nào đến hay không.

Tuy rằng hắn không nhìn thấy hai người nhưng căn cứ theo tin tức được cung cấp, phán đoán hai người này chính là người cần tìm.

Bên Kim Phong Tế Vũ Lâu nhanh chóng nhận được tin tức và truyền cho Tô Thần.

Tô Thần cùng Bạch Thiên Vũ nhanh chóng tiến vào trong miếu nát.

Thợ săn xuất hiện trước mặt hai người.

“Ra mắt hai vị đại nhân, hắn là bọn họ đã tiến vào trong núi sâu!”

Thợ săn mở miệng nói.

“Vào trong núi, xem ra bọn họ trực tiếp đi tới động phủ, chúng ta phải nhanh lên!”

“Ngươi về trước đi!”

Tô Thần xua tay bảo thợ săn rời đi.

Còn hắn cùng Bạch Thiên Vũ thì nhanh chóng tiến vào trong núi sâu

Bạch Thiên Vũ

Hai người Mạnh Thần Thông và Dao nô xuyên qua một đám dây leo tới trước vách đá của một hẻm núi nhỏ.

Trên vách đá có hai chỗ lõm hình trăng lưỡi liềm.

Phù hợp với chìa khóa mà bọn họ mang đến.

Mạnh Thần Thông đặt ngọc bài của mình vào chỗ lõm bên trái, sau đó đưa mắt nhìn về phía Dao nô, Dao nô cũng lấy ngọc bài tương tự ra.

Bắt đầu có tiếng động, một cánh cửa đá khai mở.

Chương 354: Giao thủ, cụt tay, thoát đi

....

Lúc này, Tô Thần cùng Bạch Thiên Vũ lần theo dấu vết, xuất hiện trước một ngọn núi.

Bạch Thiên Vũ

“Chủ thượng, theo dấu vết thì Mạnh Thần Thông và Đào nô tiến vào trong sơn cốc này.”

Bạch Thiên Vũ nhìn sơn cốc trước mặt mở miệng nói.

“Ngô Minh Phong!”

Tô Thần nhìn đỉnh núi nói.

Ngô Minh Phong hẻo lánh, dốc đứng một cách dị thường, chỉ có một sơn cốc nhỏ dưới chân núi quanh năm không thấy mặt trời.

Sơn cốc âm u, hàn khí rất nặng, người thường đi vào sẽ bị hàn khí ăn mòn mà có bệnh căn, cho nên không ai tiến vào sơn cốc kia.

“Xem ra ngoại động ở trong sơn cốc, chúng ta đi thôi!”

Hai người đi về phía thung lũng.

Thời điểm tới gần sơn cốc, một cổ hàn khí thổi quét về phía bọn họ, giống như muốn biến người ta thành khối băng.

Thân thể hai người xuất hiện một cổ khí kinh chấn tan hàn khí rồi đạp bước tiến về phía trước.

Trong sơn cốc.

Sau cửa đá là một vùng đen kịt.

Không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Hai người Dao nô lấy đồ đánh lửa từ trong ngực ra tiến vào.

Hang động có chút sâu, hai người đi một hồi mới đi tới một chỗ thạch đài.

“Mở thạch đài ra là có thể đạt được thứ chúng ta cần!”

Mạnh Thần Thông mở miệng nói.

Dao nô bên cạnh gật đầu.

Ta dùng khí kinh tác động ra cơ quan trên thạch đài, người mở nó ra.

Lúc Dao nô nói chuyện, bàn tay đặt trên thạch đài sau đó có một cỗ khí kinh tràn ra.

Thạch đài bị khí kinh tác động không nứt ra, ngược lại khiến khí kinh tạo thành một vòng xoáy.

Khoảnh khắc vòng xoáy khí kinh xuất hiện, ngón tay Mạnh Thần Thông liên tục điểm vài cái vào vòng xoáy, vòng xoáy khí kinh nhanh chóng lưu chuyển.

Thạch đài chậm rãi mở ra.

Thân hình hai người lập tức trực tiếp vọt vào.

Đây là một không gian rất lớn, vách đá chung quanh có vài tảng đá tản ra ánh sáng chiếu rọi toàn bộ không gian giống như ban ngày.

Ánh mắt cả hai đồng thời nhìn về phía hai cái hộp gấm đặt trên bệ đá cách mình không xa.

Về phần những chỗ khác thì có bày biện một ít cái rương, bọn họ không để ý.

Mục đích của hai người bọn họ là hai hộp gấm.

Thiên Sát U Minh Trảm!

Tu La Âm Sát Chưởng!

Đúng lúc này hai người đồng thời ra tay với đôi phương, trường đao trong tay Đao nô phát ra một cỗ đao khí âm lãnh.

Mạnh Thần Thông đánh ra một chưởng tràn ngập khí tức hung sát bao phủ Đao nô.

Hai người tương đối ăn ý.

Không nói một lời liền động thủ.

Suy nghĩ cực kỳ nhất trí.

“Đao nô, mấy năm qua đao pháp của ngươi tiến bộ không lớn!”

Mạnh Thần Thông nhìn Đao nô lạnh giọng nói.

“Không phải chưởng công của ngươi cũng không thay đổi sao?”

Lúc Đao nô nói chuyện, một cỗ đao khí khủng bố từ trường đao kéo ra quét thẳng tới Mạnh Thần Thông.

Trong cơ thể Mạnh thần thông tràn ngập tu la chi khí, thân hình bắt đầu biến hóa.

Ầm!

Mạnh Thần Thông ra tay trước Đao nô một bước.

Bàn tay tràn ngập tu la chi khí đánh một chưởng về phía Đao nô.

Trường đao trong tay Đao nô trực tiếp bổ vào tu la chi khí.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Thân hình hắt khẽ động, giống như một quỹ ảnh xuất hiện trước mặt Mạnh Thần Thông, trường đao hóa thành mấy đạo đao ảnh bao phủ Mạnh Thần Thông.

Xi! Xi!

Đao ảnh xẹt qua nhưng đánh trúng tàn ảnh của Mạnh Thần Thông.

Chân thân của Mạnh Thần Thông đã tới gần hai hộp gấm kia.

“Lại dùng chiêu này, ngươi cho rằng ta sẽ cho ngươi thực hiện được sao?”

Đao nô hừ lạnh một tiếng, thân hình xoay chuyển chém một đao, đao quang màu đen mãnh liệt cắt qua không khí hướng thẳng tới Mạnh Thần Thông.

Mạnh Thần Thông thấy thế, ánh mắt ngưng tụ, bàn tay nắm chặt tung một quyền nghênh đón.

Sóng khí cuộn cuộn ập về phía trường đao.

Ầm!

Hai cỗ lực lượng va chạm sau đó là hai thân ảnh đan xen, hai người đều quen thuộc thể công của đối phương nên giao thủ một lúc cũng không có phân thắng bại.

Đây cũng là lý do vì sao Mạnh Thần Thông muốn đoạt hai hộp gấm kia trước.

Bùm!

Thân hình hai người tách ra.

Mạnh Thần Thông nhìn Đao nô, nói:

“Ta và ngươi rất khó phân thắng bại!”

“Vẫn nên theo nhu cầu đi.”

“Gần đây ta luyện một đao, ta muốn dùng ngươi thử nghiệm một đao này, nếu như ngươi có thể tiếp lấy một đao này thì theo như nhu cầu!”

Đao nô nhìn Mạnh Thần Thông, nói.

Nghe vậy, sắc mặt Mạnh Thần Thông hơi đổi, sau đó cũng nói:

“Tu La Âm Sát Công của ta cũng đột phá tới tầng thứ chín!”

“Ngươi muốn một kích phân thắng bại! Đương nhiên có thể!”

“U Minh Luân Hồi Đao!”

Đao nô khẽ quát một tiếng, trường đao trong tay bỏ ra một vết đen sau đó biến mất không thấy, không nhìn thấy bất kỳ ánh đao nào.

Nhưng đao khí khủng bố lại tràn ngập nơi đây, áp chế Mạnh Thần Thông.

“Tu La Âm Sát Chưởng, Lôi Sát!”

Mạnh Thần Thông khẽ quát, bàn tay nâng lên, trong bàn tay tràn ngập âm sát chi khí kèm theo từng tia lôi điện, lôi điện gia tăng uy lực của âm sát chưởng.

Ầm!

Hắn đánh ra một chưởng va chạm với vết đen.

Tiếng nổ liên tiếp vang lên.

Nhưng lúc này, lực lượng trong cơ thể Đao nô đột nhiên tăng vọt, từ Thiên Nhân tam nạn tăng lên Thiên Nhân tứ nạn.

Xi!

Theo lực lượng rót vào, một đao trực tiếp xé mở chưởng kinh của Mạnh Thần Thông, bổ về phía Mạnh Thần Thông.

Mạnh Thần Thông không kịp né tránh, cánh tay xuất chưởng bị chặt đứt.

Máu tươi từ chỗ tay cụt phun ra.

“Người tính kế ta, thực lực của người đã bước vào Thiên Nhân tứ nạn.”

Ánh mắt Mạnh Thần Thông âm ngoan nhìn Đao nô.

“Lần này người bại, ta giết chết người hẳn là giáo chủ sẽ rất cao hứng!”

Đao nô nhìn Mạnh Thần Thông, lại chém ra một đao.

Tốc độ tuy rằng không nhanh như trước nhưng cũng không chậm.

Mạnh Thần Thông lặn một vòng tránh thoát, xuất hiện bên vách động, sau đó tay trái đánh ra một quyền.

Vách đá bị một quyền của hắn đánh thủng, sau đó nhanh chóng vọt vào lỗ thủng chạy trốn.

Nhìn thấy Mạnh Thần Thông rời khỏi, Đao nô không có truy kích.

Không gian này cũng không phải là một mật đạo, không nhất định có thể đuổi kịp Mạnh Thần Thông, cho nên hắn chuẩn bị cầm đồ rời đi trước.

Bốp! Bốp!

Lúc này có tiếng vỗ tay vang lên bên tai Đao nô.

Ánh mắt hắn hướng về phía âm thanh truyền đến.

Ở chỗ thạch đài hắn vừa mới tiến vào có thêm ba bóng người.

Dẫn đầu chính là Tô Thần.

Phía sau là Hương Ứng Thiên và Bạch Thiên Vũ.

Bạch Thiên Vũ nhìn về phía Đào nô, ánh mắt tràn ngập chiến ý.

Hai người đều là cao thủ đao đạo cho nên hấp dẫn lẫn nhau.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu, không nghĩ tới Kim Phong Tế Vũ Lâu lại tìm tới đây nhanh như vậy!”

Đào nô cảm thán, ánh mắt lóe hàn mang.

Trường đao trong tay trực tiếp chém về phía Tô Thần.

Bạch Thiên Vũ bên cạnh Tô Thần xuất đao ngăn cản công kích của Đào nô.

Hai cổ lực lượng va chạm, thân hình Bạch Thiên Vũ lui về phía sau hai bước.

“Chủ thượng, đối phương là cao thủ đao đạo, ta muốn lĩnh giáo một chút!”

Bạch Thiên Vũ truyền âm cho Tô Thần.

Nghe vậy Tô Thần lập tức gật gật đầu.

Thân hình Bạch Thiên Vũ vọt thẳng về phía Đào Nô.

Trực tiếp thi triển A Tị Tam Đao, đao khí sắc bén như sóng lớn bài sơn đảo hải áp về phía Đào nô.

Chương 355: Huyết Tích Bia Đá, Thiên Ma Cứu Âm Quyết

....

Đao nô thấy thế, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Một đao này diệt sạch tất cả, trăm tình diệt tính, hơn nữa trong đao khí sắc bén còn mang theo một cỗ tử khí khổng lồ.

Toàn bộ không khí trong không gian bị đao này rút sạch, làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông.

Đao nô cũng không chút do dự, đao trong tay xoay một vòng.

Hắn chém ra một đao, ánh đao thô bạo hung tàn va chạm với đao của Bạch Thiên Vũ.

Ầm!

Đao khí khủng bố quét bốn phía.

Đá từ trên vách xoành xoạch rơi xuống.

Thân hình hai người tách ra.

Bạch Thiên Vũ nắm chặt trường đao, chiến ý tràn ngập, mắt nhìn chăm chăm Đao nô.

Đồng tử Đao Nô co lại nhìn Bạch Thiên Vũ, tâm thần khiếp sợ.

Cảnh giới của đối phương ở Thiên Nhân nhất nạn nhưng chiến lực bộc phát lại cực kỳ mạnh.

Thế mà có thể ngăn chặn một đao của hắn.

Răng rắc!

Đúng lúc này, trường đao trong tay hắn xuất hiện một vết nứt.

Vết nứt rất nhỏ nhưng có thể thấy rõ.

Nếu còn tiếp tục đối cứng, e là trường đao sẽ vỡ vụn.

Đao Nô cả kinh đưa mắt nhìn về phía đao của Bạch Thiên Vũ.

Thanh đao kia không có một chút, thân đao màu đen sáng bóng.

“Thanh đá đó...”

Tâm thần Đao nô run lên, hắn lập tức xoay người vọt về phía lỗ thủng mà Mạnh Thần Thông đánh ra trước đó.

Đối phương không chỉ một người mà tận ba người.

Khí tức của một người trong đó khiến hắn cảm thấy áp lực, thực lực tuyệt đối ở trên hắn.

Một khi đối phương động thủ hắn không có cơ hội sống sót.

Hướng hồ tuy rằng thực lực của người cầm đao này không bằng hắn nhưng đao trong tay lại mang đến cho hắn áp lực.

“Giết!”

Trong khoảnh khắc Đao nô xoay người, Bạch Thiên Vũ như hóa thành một con hùng ưng nhào tới chém ra một đao.

Không cho Đao nô cơ hội chạy trốn.

Đao nô nâng trường đao trong tay lên, khí kinh trong cơ thể tăng vọt hình thành một luồng khí lưu bao phủ trường đao.

Sau đó trường đao va chạm với Ma đao của Bạch Thiên Vũ.

Lúc này khí kinh bao phủ trường đao của Dao Nô bị chém tan, nhưng lại không có thương tổn đến đao thể.

Ngăn trở được một kích, Dao Nô giậm chân giết tới Bạch Thiên Vũ.

Tốc độ cực nhanh, hung sát chi khí tràn ngập.

Hắn như hóa thành một con viên hầu cuồng bạo, tay nắm trường đao chém thẳng.

Một đao vô cùng hung hãn.

Hắn muốn dùng lực lượng thuần túy áp chế Bạch Thiên Vũ.

Bạch Thiên Vũ xuất đao ngăn cản sau đó trở tay chém ra một đao.

Sau khi chém ra một đao, thân hình hắn lần tới, trường đao không ngừng chém vào trường đao của đối phương.

Hắn muốn đánh nát đao của đối phương trước sau đó mới chém giết đối phương.

Trong lúc nhất thời song phương giao thủ sần sần nhau.

Cảnh giới và khí kinh của Bạch Thiên Vũ không bằng đối phương, nhưng thanh Ma đao trong tay hắn có thể chém vỡ khí kinh, khiến Dao nô kiêng kỵ.

Hai người không cách nào nhanh chóng phân ra thắng bại.

Nhưng một lúc sau Bạch Thiên Vũ dần dần rơi vào thế hạ phong.

Vì khí kinh chênh lệch quá rõ ràng.

Ầm!

Thân hình song phương lui ra.

Lúc này Bạch Thiên Vũ bắt đầu thở dốc, trán đổ mồ hôi.

Đối phương có khí kinh hùng hậu, hấn lợi dụng Ma đao chỉ có thể chiến đấu được mấy hiệp thôi.

Đao nô biết hai người còn lại có ý quan chiến, sẽ tìm cơ hội một kích chém giết mình nên hấn tạm thời không thể rời đi.

Đao nô quyết định nhân cơ hội này chém giết Bạch Thiên Vũ cướp đoạt Ma đao.

Một khi Ma đao vào tay hấn tin mình có thể ứng phó người mang đến áp lực kia.

Chân lại đạp mạnh, Đao nô tiếp tục vung đao chém ra, tốc độ cực nhanh xuất hiện trước mặt Bạch Thiên Vũ.

Bạch Thiên Vũ cũng vung đao nghênh đón.

Hai thanh trường đao lại va chạm lần nữa phát ra một cỗ khí kinh.

“Giết người trước!”

Lúc trường đao va chạm, từ trong cơ thể Đao nô có một cỗ âm sát chi khí trào ra.

Cỗ âm sát chi khí này theo trường đao truyền tới cổ tay Bạch Thiên Vũ.

Nhất thời, Bạch Thiên Vũ cảm giác được một cỗ hàn ý chảy xuôi theo cánh tay.

Cánh tay cứng ngắc, khí huyết không thông.

Ầm!

Bạch Thiên Vũ tăng cường khí kinh chấn tan hàn khí.

Nhưng hành động này đã cho đối phương cơ hội xuất đao lần nữa.

Đao nô xuất đao lần nữa, trường đao trong tay liên tục chém về phía Thiên Vũ.

Bạch Thiên Vũ nhất thời bị động ngăn cản.

Cánh tay Đao nô xuất đao cũng phát ra từng luồng âm sát chí khí.

Ầm!

Đúng lúc này Tô Thần ra hiệu cho Hướng Ứng Thiên, Hướng Ứng Thiên nhấc tay vỗ một chưởng về phía Đao nô.

Đao nô trở tay vung đao chém về phía Hướng Ứng Thiên.

Đao khí không lồ va chạm với bàn tay.

Có một cỗ lực lượng khủng bố tràn vào trường đao của Đao nô.

Sau đó hắn cảm giác được thân thể mình bị chấn đến bay ngược ra ngoài.

Trong khoảnh khắc Đao nô bị chấn bay, thân hình Hướng Ứng Thiên giống như quỷ ảnh xuất hiện trước mặt đối phương rồi vỗ về phía ngực đối phương.

Phá Tâm Chưởng!

Một chưởng thôi tâm, mệnh nhập quy thiên.

Đao nô bị một chưởng đánh lui run rẩy, biết uy lực một chưởng tiếp đến kinh khủng nên lập tức ngưng tụ khí kinh.

Lui thì không thể lui, chỉ có thể ra tay đón đỡ.

Đao nô chém ra một đao, bàn tay lại va chạm với trường đao.

Khí kinh hai bên bộc phát, giờ khắc này, Hướng Ứng Thiên trực tiếp chộp lấy thân đao của Đao nô.

Chưởng kinh rơi vào trên trường đao.

Răng rắc!

Trường đao trước đó đã có vết nứt trong nháy mắt vỡ vụn.

Lưỡi đao bị nghiền nát bắn thẳng về phía Đao nô.

Xuy xuy!

Một số lưỡi đao vỡ cắm vào cơ thể hắn.

“Không!”

Đao nô phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng ngay sau đó liền im bật.

Bàn tay Hướng Ứng Thiên đã rơi vào vị trí trái tim đối phương và đánh nát.

“Chủ thượng, Mạnh thân thông đã chạy trốn, có muốn giải quyết luôn hay không?”

Bạch Thiên Vũ nói.

“Không cần, đồ vật bị người ta thu được, chỉ là không phải bị chúng ta thu mà là Đao nô thu.”

Tô Thần đi tới trước mặt thi thể lấy Hóa Thi Dịch ra nhỏ vài giọt.

Thân thể Đao nô bắt đầu hòa tan, mùi vị gay mũi tràn ngập nơi đây.

Tô Thần đi tới bên cạnh hộp gấm.

“Chủ thượng, chờ một chút!”

Hướng Ứng Thiên nhắc tay lên, một cổ khí kinh rơi vào trên hộp gấm, hộp gấm mở ra.

Một hộp có đặt một tấm bia đá nhỏ, một hộp khác đựng một quyển bí tịch.

Tô Thần tiến lên cầm lấy tấm bia đá.

Khi tấm bia đá rơi vào tay hắn liền chuyển sang màu máu, hơn nữa có một ít chữ viết hiện, là mật văn, Tô Thần không nhận ra.

[Đạt được Huyết Tích Bí Văn, thưởng một tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

Sau đó Tô Thần nhắc tay thu lấy quyển bí tịch.

[Thiên Ma Cửu Âm Quyết!]

Tô Thần mở ra nhìn thoáng qua phát hiện văn tự trong bí tịch cũng là mật văn, cần tìm người giải mã.

[Đạt được Thiên Ma Cửu Âm Quyết, thưởng một tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

Sau khi thu hai món đồ vào trong không gian giới chỉ, Tô Thần nhìn thoáng qua đám bảo rương trong sơn động rồi cũng thu toàn bộ.

“Lần này thu hoạch lớn, chúng ta rời đi thôi!”

Tô Thần mang theo Hường Ứng Thiên và Bạch Thiên Vũ xoay người rời đi.

Bên ngoài sơn cốc.

Mạnh Thần Thông đã mất một cánh tay không dừng lại chút nào, nhanh chóng chạy về phía chân núi.

Hắn muốn truyền tin tức nơi này có ngoại động truyền ra!

Đến lúc đó Đạo nô có chiếm được hai thứ kia cũng không cách nào mang ra khỏi Lĩnh Nam quận.

Mối thù mất tay này hắn nhất định phải báo.

Chương 356: Kim Tiền Bang, Kim Ngọc Lăng

....

Mạnh Thần Thông mất một cánh tay xuất hiện trước cửa Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hiện giờ năng lực tình báo của Kim Phong Tế Vũ Lâu mạnh nhất Lĩnh Nam quận.

Đao Nô chiếm được đồ vật bên trong ngoại động, hẳn muốn Đao nô không thể ra khỏi Lĩnh Nam quận.

Mạnh Thần Thông đội đầu lạp tiến vào Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Ta muốn gặp lâu chủ các ngươi!”

Mạnh Thần Thông mở miệng nói, trên người tản ra một cỗ khí kinh khủng bố khiến sắc mặt đệ tử Kim Phong Tế Vũ Lâu trở nên trắng bệch.

Tên đệ tử đưa ngón tay chỉ lên lâu.

Mạnh Thần Thông trực tiếp tiến lên lâu.

Không ai dám ngăn cản hắn.

Lúc này Lăng Thiên Hà đang trợ giúp Bạch Thiên Vũ xử lý chuyện Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Gần đây Bạch Thiên Vũ luôn bế quan tu luyện, chuyện Kim Phong Tế Vũ Lâu Khánh Thành đều do Lăng Thiên Hà xử lý.

Đột nhiên cửa phòng bị chân mở, một bóng người từ bên ngoài đi vào.

Một cổ khí kinh khổng lồ trực tiếp áp lên người Lăng Thiên Hà.

Lăng Thiên Hà vừa muốn đứng dậy lại bị áp ngồi xuống.

“Người không phải là Bạch Thiên Vũ, người là ai?”

Giọng nói âm trầm của Mạnh Thần Thông vang lên bên tai Lăng Thiên Hà, khiến thân thể hắn run rẩy.

“Tiền bối, vẫn bối Lăng Thiên Hà, phó lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lôu Khánh Thành!”

“Bạch lâu chủ gần đây bề quan, không có ở Kim Phong Tế Vũ Lôu, không biết tiền bối có nhu cầu gì, ta nhất định sẽ thỏa mãn!”

Lăng Thiên Hà vội vàng nói.

Người này có thực lực quá khủng bố, chỉ dựa vào khí kinh đã áp chế hắn.

“Ngô Minh Phong, có ngoại động bí tàng Đại Sở xuất hiện, người lập tức phát tán tin tức này ra ngoài cho ta!”

Mạnh Thần Thông trầm giọng nói.

“Ngô Minh Phong, bí tàng Đại Sở!”

Lăng Thiên Hà tỏ vẻ kinh hãi, vội vàng nói:

“Tiền bối, ta đây liền cho người đi làm.”

Hắn không chút do dự đáp.

Khi hắn nói xong, Mạnh Thần Thông lập tức biến mất.

Tuy rằng người đi rồi nhưng tâm thần Lăng Thiên Hà vẫn bị đè nén.

Một lúc lâu sau hắn mới bình tĩnh lại.

“Người vừa rồi hẳn là người mà lâu chủ muốn tìm, chẳng lẽ cánh tay của hắn bị lâu chủ chém!”

Lăng Thiên Hà trầm nghĩ.

Nhưng hắn cũng không do dự, nhanh chóng truyền tin tức ra ngoài.

Đương nhiên cũng truyền tin cho Bạch Thiên Vũ.

Dưới chân núi Ngô Minh Phong có một con chim bay tới.

Bạch Thiên Vũ lấy thư ra xem, ánh mắt ngưng tụ.

“Chủ thượng, Mạnh Thần Thông tiến vào Kim Phong Tế Vũ Lô, muốn cho chúng ta tiết lộ bí mật của Ngô Minh Phong ra ngoài.”

“Xem ra muốn mượn tay người khác đối phó Đào nô.”

Bạch Thiên Vũ nói.

“Mạnh Thần Thông này tự gây nghiệt!”

“Mai Huyền Sương tiết lộ tin tức của bọn họ, bây giờ lại lan truyền tin tức như vậy, Đào nô còn chết nữa, đến lúc đó Mạnh Thần Thông sẽ trở thành đối tượng duy nhất bị nhắm tới.”

E là thảm rồi, hắn đang tự đào hố chôn mình.

Tô Thần nhẹ giọng nói.

“Chúng ta vào thành trước! Mấy ngày tới Khánh Thành sẽ rất náo nhiệt!”

Tô Thần vừa cười vừa nói.

Ba người tiến vào trong thành.

Tô Thần được an bài ở trong một biệt viện.

Về phần Hương Ứng Thiên và Bạch Thiên Vũ thì trở về Kim Phong Tế Vũ Lô.

Đến lúc đó Hưởng Ứng Thiên sẽ dùng danh nghĩa Thiên Nhai các hiện thân.

Tin tức vừa từ Khánh Thành truyền ra thì các thế lực ở Lĩnh Nam quận đều rục rịch.

Trong một biệt viện ở Lĩnh Nam quận.

Mai Huyền Sương xem tin tức truyền tới mà đồng tử đột nhiên co rụt lại.

“Xem ra đã có sự cố, cũng không biết Mạnh Thần Thông thế nào rồi?”

Mai Huyền Sương trầm nghĩ.

Tin tức ngoại động bí tàng ở Ngô Minh Phong do Kim Phong Tế Vũ Lôu Khánh Thành phát ra.

Địa điểm chính xác như vậy, có thể nói rõ bên kia đã xảy ra chuyện.

Tin tức đã truyền ra thì Mai Huyền Sương nàng cũng không cần trốn ở chỗ này nữa.

Nàng đứng dậy rời khỏi biệt viện, đi hướng về phía Trường Hận Cung.

Nàng muốn đi tra xem rốt cuộc bên Khánh Thành có chuyện gì xảy ra.

Theo lý thì cho dù nàng có tức tiết lộ một ít tin tức cho Kim Phong Tế Vũ Lôu cũng không chậm trễ hai người kia lấy được đồ vật.

Theo tính toán của nàng thì hai người Mạnh Thần Thông lấy đồ rồi rời đi mới bị phát hiện.

Không chỉ có Mai Huyền Sương đang điều tra.

Rất nhiều người lúc đều đang điều tra.

Lúc này, trên một con đường phồn hoa nhất Lĩnh Nam quận.

Một tiền trang to lớn đã xuất hiện, mặt tiền chỉ có ba tầng nhưng lại trang hoàng được rất xa hoa, để lộ ra hai chữ “Có tiền!”

Tiền trang tên là Kim Tiền Ngân Hào.

Cái tên rất bình thường nhưng lại mang theo hai chữ Kim Tiền.

Trên tầng ba của tiền trang có một gian phòng rộng rãi.

Có bốn người đang ngồi bên trong, người cầm đầu là một nam tử trung niên mặc cẩm y, khuôn mặt bình thường, chỉ là đôi mắt thỉnh thoảng lóe hàn mang.

Lúc này hắn đang nhìn tờ giấy trong tay.

Hắn chính là Kim Ngọc Lăng, tam bang chủ của Kim Tiền Bang vừa tiến đến Lĩnh Nam quận không lâu.

Ba người khác, một người chính là người lúc trước ra tay với Mai Huyền Sương, Sở Mãnh.

Còn có hai người, một người mặc huyết y, trên người tràn ngập huyết khí, đầu tóc đỏ thẫm rất chói mắt, đôi mắt sắc bén.

Đương nhiên người này không chỉ có mái tóc đỏ như máu, ngay cả cánh tay cũng toát ra một luồng khí đỏ như máu, làm cho hắn có vẻ rất dữ tợn và hung tàn.

Hắn là một trong những thủ hạ đại tướng của Kim Ngọc Lăng, Huyết Bạo.

Một người khác mặc áo đen ẩn một bên, khí tức không hiện nhưng vị trí của hắn gần Kim Ngọc Lăng nhất, có thể thấy được người này có vị trí cao hơn trong lòng Kim Ngọc Lăng.

“Khoát Hải, người nói tin tức này do ai thả ra đây?”

Kim Ngọc Lăng đặt tờ giấy trong tay xuống mở miệng nói.

“Thuộc hạ tìm hiểu được tin tức bắt nguồn từ Khánh Thành!”

“Tin tức này được thả ra sau khi một người cụt tay gặp Lăng Thiên Hà của Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Tin Ngô Minh Phong có ngoại động bí tàng Đại Sở, hẳn là người này báo cho Lăng Thiên Hà!”

“Chỉ là ta không rõ mục đích của đối phương.”

“Theo lý thì đồ trong bí tàng bị Mạnh Thần Thông và Đào nô thu được, chẳng lẽ người nọ giao thủ với hai người thảm bại nên mới tiết lộ tin tức.”

Nam tử Khoát Hải ở bên cạnh hắn mở miệng nói.

Người này chính là đệ nhất nhân bên cạnh Kim Ngọc Lăng.

“Mục đích chúng ta khi tới nơi này là cho Kim Tiên bang cảm thấy ở chín quận phương bắc và tìm bí tàng Đại Sở.”

“Mặc kệ là mục đích gì chúng ta đều phải đi điều tra một chút!”

Kim Ngọc Lăng mở miệng nói.

“Huyết Bạo, lần này ngươi đến Khánh Thành điều tra chuyện này, Sở Mãnh sẽ trợ giúp ngươi!”

Kim Ngọc Lăng mở miệng phân phó.

“Chủ thượng, ta có nên bùng Kim Phong Tế Vũ Lâu Khánh Thành hay không?”

Bạch Thiên Vũ ở Khánh Thành chỉ là một võ giả Luyện Phách mà thôi.

Huyết Bạo mở miệng nói.

Lúc nói chuyện hắn nở một nụ cười tàn nhẫn.

“Có thể! “

Kim Ngọc Lăng gật gật đầu.

“Đi thôi!”

Huyết Bạo và Sở Mãnh hai người nhanh chóng rời khỏi phòng.

“Người điều tra mỏ vàng ở Lĩnh Nam quận thế nào rồi?”

“Lộ Văn Vũ báo cáo không rõ ràng, bắt quá căn cứ theo quan sát của ta, hẳn là mỏ quặng tây sơn của Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Âm Khoát Hải mở miệng nói.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

“Thế lực này xuất hiện có chút quỷ dị, Thiên Nhai các phía sau càng thần bí hơn, trước hết để cho Sở Mãnh nhỏ một lâu của bọn họ xem xem.”

“Còn có tiền trang bản địa bên này là do ai không chế?”

Kim Ngọc Lăng mở miệng nói.

“Tiền trang bản địa ngoại trừ tiền trang của quan phủ, trên cơ bản đều bị Sơn Hà môn Tô Thần khống chế!”

Âm Khoát Hải trả lời.

Chương 357: Trọng điểm vây giết?

....

“Tô Thần, trưởng giáo Sơn Hà Môn, cũng chính là người mà Mộ Dung Khinh Trần giúp đỡ?”

“Không nghĩ tới hắn lại nắm giữ tiền trang ở Lĩnh Nam quận!”

Nam tử trung niên áo gấm híp mắt nói.

“Chủ thượng, chính là hắn!”

Âm Khoát Hải nói.

“Người đến Sơn Hà Môn gặp Tô Thần, bảo hắn giao tiền trang ra. “

Kim Ngọc Lăng mở miệng nói.

Lời nói bình thản, không hề để ý đến Tô Thần.

“Chủ thượng, Tô Thần có chút không đơn giản, hôm nay Sơn Hà Môn đã chiêu mộ được một cao thủ Thiên Nhân nhị nạn.”

“Hơn nữa Tô Thần còn rất thông minh.

Lúc đám người Mai Huyền Sương yêu cầu lục soát núi hắn đã bế quan, phỏng chừng trốn rồi.”

Âm Khoát Hải mở miệng nói.

“Thiên Nhân nhị nạn sao? Sao cao thủ như vậy sao lại bị chiêu mộ chứ?”

Kim Ngọc Lăng có chút khó hiểu.

“Tiền có thể thông thần, chỉ cần trả giá đầy đủ thì Thiên Nhân cảnh cũng bị chiêu mộ, là chuyện rất bình thường!”

Âm Khoát Hải nói.

“Quả thật ta quên mất chuyện này!”

Kim Ngọc Lăng lắc đầu nói.

“Chủ thượng, cứ giao cho thuộc hạ, thuộc hạ tự mình đến Sơn Hà Môn một chuyến, không tìm thấy Tô Thần thì gặp Nguyên Tùy Vân kia trước!”

Âm Khoát Hải xin chỉ thị.

“Tốt, chuyện tiền trang của Sơn Hà Môn giao cho người xử lý, ta chờ tin tức của người.”

Kim Ngọc Lăng nói tiếp.

“Tuân lệnh!”

Nam tử được gọi là Âm Khoát Hải khom người rời khỏi phòng.

Sau khi mấy người rời khỏi, Kim Ngọc Lăng đi tới trước cửa sổ đẩy cửa sổ ra, một cỗ hàn khí từ bên ngoài thổi quét đến.

Nhiệt độ trong phòng trong nháy mắt trở nên rét lạnh.

“Mùa đông ở quận Lĩnh Nam hơi lạnh.”

“Hy vọng đầu xuân ta có thể quay về Kinh sư!”

Kim Ngọc Lăng nhìn ra ngoài cửa sổ, mở miệng nói.

Lúc này ở Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Lĩnh Nam quận.

Hách Liên Tiểu Yêu xuất hiện trước mặt Bạch Sầu Phi.

“Tin tức Kim Phong Tế Vũ Lâu phát ra có chính xác không?”

Hách Liên Tiểu Yêu mở miệng hỏi.

“Đương nhiên chính xác, ta còn biết người là Mạnh Thần Thông của Trường Hận cung.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Mạnh Thần Thông, sao có thể tiết lộ tin tức này chứ.”

Hách Liên Tiểu Yêu có chút khó hiểu.

“Hắn bị người ta chặt đứt cánh tay, mất một cánh tay rồi!”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Người Kim Phong Tế Vũ Lâu các ngươi bắt đầu điều tra tình huống bên rồi sao?”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Thực lực của Mạnh Thần Thông ở Thiên Nhân tam nạn, có thể đả thương hắn thì thực lực tất nhiên phải từ Thiên Nhân tứ nạn trở lên.

“Lần này ngươi đến tìm ta không chỉ vì ngoại động bí tàng Đại Sở đi!”

Bạch Sầu Phi nhìn Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Ta muốn giới thiệu cho ngươi một người.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Ngươi muốn giới thiệu thiếu môn chủ Thiên Quyền môn Bạch Cực Chân cho ta sao?”

“Tạm thời ta không có ý định tiếp xúc Thiên Quyền môn, bên ta đang muốn ứng phó Kim Tiền bang.”

Bạch Sầu Phi lắc đầu nói.

“Thiên Quyền môn không chỉ có thể trợ giúp các người đối phó Kim Tiền bang mà còn có thể trợ giúp các người mở Kim Phong Tế Vũ Lô ở tám quận khác!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Kim Phong Tế Vũ Lô chúng ta mở lâu cũng không cần Thiên Quyền Môn trợ giúp.”

“Ta biết môn chủ Thiên Quyền môn và hội chủ Tứ Phương hội bị thương rồi.”

“Thật ra bây giờ ở chín quận phương bắc chỉ có Đào Minh mới đáng cho Kim Phong Tế Vũ Lô chú ý!”

Bạch Sầu Phi nhìn Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Không nghĩ tới các người biết cả mấy chuyện này.”

“VẬY chờ người xử lý xong chuyện của Kim Tiền Bang, ta sẽ cho hai người gặp mặt.”

“Bất quá Kim Tiền Bang Kim Ngọc Lăng không đơn giản, tuy rằng hắn rất ít lộ diện nhưng là bằng hữu với An Hầu gia ở Kinh sư.”

“Nếu Kim Ngọc Lăng xảy ra chuyện, chỉ sợ sẽ gây ra một ít rung chuyển, ảnh hưởng đến Kim Phong Tế Vũ Lô các người xuôi nam.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói xong xoay người rời đi.

“Tới nơi này là để nói cho ta biết không thể giết Kim Ngọc Lăng kia sao?”

“Nhưng tên kia muốn chết thì không thể không cho hắn chết.”

Bạch Sầu Phi thì thào nói.

Lúc này một tên đệ tử từ bên ngoài tiến vào, đưa một mật thư đưa cho Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi mở thư ra nhìn, ánh mắt ngưng tụ.

Ba đại thủ hạ của Kim Ngọc Lăng, hai người đến Khánh Thành, một người đến Sơn Hà Môn?

Hai người đến Khánh Thành thì còn có thể hiểu được.

Một người khác đi tới Sơn Hà Môn, chẳng lẽ là vì chuyện của tiền trang.

Hiện nay Kim Tiền Bang mở tiền trang đầu tiên ở Lĩnh Nam quận.

Phỏng chừng vài ngày sau tiền trang sẽ phủ kín Lĩnh Nam quận phủ.

“Phải mau chóng thông báo cho Nguyên Tùy Vân và chủ thượng.”

Bạch Sầu Phi thầm nghĩ4.

Sau đó hắn bắt đầu an bài, an bài xong, Nạp Lan Dung Yên tiến vào trong phòng hắn.

“Lâu chủ, hai tòa Kim Phong Tế Vũ Lâu ở quận khác đã bị người ta cướp sạch rồi.”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

“Bị người cướp sạch sao, người nào ra tay?”

Trong lòng không khỏi nghĩ đến Thiên Quyền môn, nhưng không đúng, hắn chỉ tạm thời cự tuyệt gặp mặt Bạch Cực Chân, không phải là không muốn gặp.

Bạch Cực Chân sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

“Còn chưa tra được là ai, nhưng từ vết thương mà xem thì đối phương một kích chém giết!”

“Tất cả mọi người trong lâu đều không kịp phản ứng, thực lực có thể ở Thần phách hợp nhất!”

“Ta muốn mời Thượng Quan đại nhân và Lãnh Hối Thiện đại nhân đến hai quận này điều tra một chút.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Như vậy sao? Người đi mời Lãnh Hối Thiện đại nhân và Thượng Quan đại nhân đi.”

Bạch Sầu Phi trầm giọng nói.

“Được.”

Nói xong, Nạp Lan Dung Yên nhanh chóng rời đi.

“Có người đang nhắm vào Kim Phong Tế Vũ Lâu sao?”

“Các người muốn đánh bại từng người, hay là muốn điều hổ ly sơn, toàn lực đối phó Quan Thất đại nhân?”

Bạch Sầu Phi trầm nghĩ.

Đột nhiên ánh mắt hấn ngưng tụ, nhớ tới tình báo trước đó.

Có hai tên thủ hạ của Kim Ngọc Lăng đi tới Khánh Thành.

Có khả năng sẽ ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Khánh Thành.

Bạch Sầu Phi lập tức sai người thông báo cho Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Khánh Thành cẩn thận hai người này.

Một nơi khác.

Âm Khoát Hải đã tới trước sơn môn Sơn Hà Môn, trực tiếp dâng bái thiếp muốn gặp trưởng lão Nguyên Tùy Vân.

Tô Thần đang bế quan, chắc chắn sẽ không hiện thân gặp hấn.

Đương nhiên trong mắt Âm Khoát Hải, Tô Thần có thực lực bình thường không đáng để hấn gặp mặt.

Rất nhanh có một tên đệ tử mang theo Âm Khoát Hải tiến vào Sơn Hà môn.

Nguyên Tuy Vân không có mở động phủ của mình.

Đời trước hắn không thấy rõ hóa thân thành Biên bức công tử sáng lập Biên bức đảo, khiến hắn có chút cô tịch.

Đời này hắn muốn thấy rõ thế gian nên chọn một nơi ở có lầu các, có thể đứng trên nhìn ra xa.

Hắn thích một mình đứng ở tòa lầu cao nhìn về phương xa.

Nhìn thấy bóng dáng Âm Khoát Hải từ xa xa.

Thân hình Nguyên Tuy Vân từ trong lầu nhảy xuống, thoát cái đã xuất hiện trước mặt Âm Khoát Hải.

“Ra mắt Nguyên trưởng lão!”

Tên đệ tử mang theo Âm Khoát Hải khom người hành lễ.

“Ngươi lui xuống trước đi!”

Nguyên Tuy Vân khoát tay bảo đệ tử lui.

“Các hạ muốn gặp ta sao, không biết các hạ xưng hô thế nào!”

Nguyên Tuy Vân nhìn Âm Khoát Hải trước mặt, mở miệng nói.

Trong lòng âm thầm cả kinh, khí tức trên người đối phương rất mạnh, thực lực không thua gì hắn sau khi đột phá.

Còn Âm Khoát Hải lại có chút kinh ngạc.

Bởi vì Nguyên Tuy Vân còn quá trẻ.

Chương 358: Thăm dò, giao thủ, một chương

....

Tuổi trẻ chỉ là một khía cạnh.

Để khiến cho hấn quan tâm chính là thực lực của đối phương.

Hấn cảm giác được thực lực của đối phương tại Thiên Nhân tam nạn.

Chênh lệch một cấp bậc so với lúc trước dò xét là Thiên Nhân nhị nạn.

Bất quá khí tức trên người Nguyên Tùy Vân dao động không quá rõ, có thể là mới đột phá đến Thiên Nhân tam nạn.

“Kim Tiên Bang trưởng lão, Âm Khoát Hải, bái kiến Nguyên trưởng lão.”

Âm Khoát Hải Tiên nói.

“Mời vào!”

Nguyên Tùy Vân xua tay mời đối phương nhập viện.

Sau đó đẩy cửa viện ra tiến vào trong phòng khách tiểu viện.

“Âm trưởng lão, mời ngồi, không biết Âm trưởng lão đến Sơn Hà môn chúng ta có chuyện gì?”

Nguyên Tùy Vân mời đối phương ngồi xuống, mở miệng nói.

“Là muốn khuyên bảo quý phái chuyển tiền trang đang nắm giữ ở Lĩnh Nam quận cho Kim Tiền bang chúng ta!”

Âm Khoát Hải mở miệng nói.

Ánh mắt hắn nhìn chăm chăm Nguyên Tuy Vân, muốn xem phản ứng của Nguyên Tuy Vân, để phán đoán một vài chuyện.

“Kim Tiền Bang các người muốn nuốt tiền trang mà Sơn Hà Môn chúng ta nắm giữ sao, chuyện này không thành vấn đề, bất quá không biết Kim Tiền Bang nguyện ý ra giá thế nào để thu mua tiền trang của Sơn Hà Môn đây?”

Nguyên Tuy Vân bình thản mở miệng hỏi giá.

Thời gian Kim Tiền Bang ở Lĩnh Nam quận sẽ không lâu lắm.

Không lâu sau Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ động thủ với Kim Tiền Bang.

Lúc đó tiền trang của Kim Tiền Bang ở Lĩnh Nam quận sẽ trực tiếp rơi vào trong tay Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Đây cũng chỉ là từ tay trái của chủ thượng đảo qua tay phải mà thôi.

Nếu như Kim Tiền Bang nguyện ý mua, có thể lợi dụng những tiền trang này đoạt được tiền của Kim Tiền Bang.

Kim Tiền Bang vui vẻ dâng hiến như vậy, Nguyên Tuy Vân hẳn phải vui vẻ nói chuyện với Kim Tiền Bang chứ.

Đương nhiên hậu kỳ Sơn Hà Môn cũng có thể mua lại tiền trang từ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nghe được lời Nguyên Tuy Vân nói, thần sắc Âm Khoát Hải ngưng tụ.

Trước khi lên núi hắn không nghĩ tới chuyện dùng tiền để mua lại sản nghiệp tiền trang của Sơn Hà Môn.

Nhưng sau khi gặp Nguyên Tuy Vân, hắn thay đổi suy nghĩ, cần trong tình huống không đối địch lấy được tiền trang từ Sơn Hà môn.

“Chuyện này, nguyên trưởng lão làm chủ được sao?”

Âm Khoát Hải mở miệng nói.

Những lời này thể hiện mục đích của hắn.

Một khi Nguyên Tuy Vân nói hắn có thể làm chủ, như vậy chỉ cần đối phó một mình Nguyên Tuy Vân là được.

Giết Nguyên Tuy Vân hoặc là dùng tiền mua tiền trang từ Nguyên Tuy Vân.

Kim Tiền Bang có hai lựa chọn.

“Ở Sơn Hà Môn chúng ta chỉ có một người có thể làm bất cứ chuyện gì, đó chính là trưởng giáo Sơn Hà Môn.”

“Các người đưa ra điều kiện, chờ trưởng giáo xuất quan ta sẽ báo cáo cho trưởng giáo!”

Nguyên Tuy Vân mở miệng nói.

Nghe được Nguyên Tuy Vân nói, Âm Khoát Hải khẽ nhướng mày.

Lời Nguyên Tuy Vân nói ra không giống như dự đoán của hắn.

Từ trong lời nói của Nguyên Tuy Vân, hắn có thể nghe ra.

Tô Thần, một võ giả Luyện Phách cảnh có thể sai khiến Nguyên Tuy Vân.

Nói như vậy, Tô Thần có bối cảnh, hoặc Nguyên Tuy Vân là người thế lực nào đó phái ra bảo vệ Tô Thần.

Tứ hoàng tử hay Mộ Dung Khinh Trần đây?

Âm Khoát Hải trầm nghĩ.

Trong số những người phía sau Tô Thần, có thể đưa ra một cao thủ Thiên Nhân tam nạn chỉ có bên Tứ hoàng tử.

“Không nghĩ tới với thực lực của Nguyên trưởng lão mà vẫn cần nghe theo Tô chương giáo phân phó, ta cảm giác Nguyên trưởng lão nên trở thành chương giáo Sơn Hà môn!”

Âm Khoát Hải nhìn Nguyên Tùy Vân nói.

“Âm trưởng lão, người có chút làm càn!”

Lúc Nguyên Tùy Vân nói chuyện, khí thế trên người phát sinh biến hóa.

Âm Khoát Hải đang khiêu chiến sự kiên nhẫn của hắn.

Nguyên Tùy Vân hắn không thích đấu đá, nhưng nếu châm ngòi quan hệ giữa hắn và chủ thượng, hắn không cho phép.

Tô Thần không chỉ ban cho hắn cuộc sống mới, còn làm cho hắn có thể nhìn ngắm thế gian này.

Âm Khoát Hải chạm vào điểm mấu chốt của hắn.

Cảm nhận được biến hóa trên người Nguyên Tùy Vân.

Âm Khoát Hải biến sắc.

Hắn không nghĩ tới lời mình nói ra lại khiến Nguyên Tùy Vân phản ứng mạnh như thế này.

“Nguyên trưởng lão, ta cũng chỉ nói thôi!”

Hắn thử thăm dò.

“Trước đó không lâu, đôi mắt này của ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì, là chương giáo để cho ánh mắt của ta sáng lại.”

“Người khiêu khích quan hệ giữa ta và chương giáo, người phải trả giá thật lớn!”

Ánh mắt Nguyên Tuy Vân trở nên lạnh lùng, đôi mắt lóe sát ý.

Nghe được Nguyên Tuy Vân nói, Âm Khoát Hải ngẩn ra, nháy mắt thanh tỉnh.

Tô Thần chữa mắt cho Nguyên Tuy Vân nên hẳn trung thành với Tô Thần.

Đã thăm dò xong.

Lúc này Nguyên Tuy Vân ra tay, thân hình hóa thành một đạo huyết ảnh vọt tới Âm Khoát Hải.

Võ công của Nguyên Tuy Vân rất tạp, hẳn biết võ công của nhiều môn phái, thế mà còn thành thạo đến mức đáng sợ.

Kinh công Huyết Ảnh Nhân chính là một trong số đó.

Âm Khoát Hải không nghĩ tới Nguyên Tuy Vân nói động thủ liền động thủ.

Nhưng hẳn cũng là một cao thủ bước vào Thiên Nhân tam nạn đã lâu, năng lực phản ứng tự nhiên không kém.

Giờ phút này muốn né tránh đã không còn kịp cho nên hẳn nghênh đón.

Bàn tay giơ lên, một cổ khí kinh âm hàn hội tụ trong lòng bàn tay, Âm Khoát Hải vỗ một chương tới huyết ảnh.

Nhưng một chương của hẳn xuyên thấu qua hư ảnh.

“Tốc độ của ngươi hơi chậm!”

Thân ảnh Nguyên Tuy Vân đã đến trước mặt hẳn, vỗ một chương xuống.

Một chương có tốc độ cực nhanh dán vào thân thể đối phương.

Thế nhưng lại có một cỗ khí kinh âm nhu hất văng bàn tay của hắn.

Trong nháy mắt, Âm Khoát Hải trở tay vỗ một chưởng về phía ngực Nguyên Tuy Vân.

Nguyên Tuy Vân nhanh chóng lui lại.

Âm Khoát Hải một chưởng thất bại cũng không thừa thắng xông lên.

“Nguyên trưởng lão, lần này ta đến đây cũng không phải để giao thủ với ngươi, một chưởng kia xem như là nhắc nhở của ngươi đối với ta, ngươi thấy thế nào?”

Âm Khoát Hải nhìn Nguyên Tuy Vân nói.

Nguyên Tuy Vân nhìn Âm Khoát Hải đáp:

“Kim Tiền bang các ngươi muốn tiền trang, nghĩ kỹ sẽ đánh bạc đi, ta sẽ bấm báo chưởng giáo!”

“Hôm nay xin thứ lỗi không tiễn!”

Nguyên Tuy Vân khoát tay nói.

“Cáo từ!”

Âm Khoát Hải ôm quyền rời đi.

Lúc ra khỏi sân.

Trong lồng ngực Âm Khoát Hải khí huyết cuộn cuộn, có một ngụm máu đã lên tới cổ họng nhưng bị hắn nuốt vào trong bụng.

“Nguyên Tuy Vân, mỗi thù một chưởng hôm nay ta sẽ báo!”

Âm Khoát Hải thầm hận nói.

Hôm nay hắn có chút sơ suất, bị đối phương chiếm cứ tiên cơ, tốc độ ra tay cũng chậm một chút, dẫn đến chính mình

cứng rắn tiếp lấy một chương.

Hắn không dừng lại chút nào nhanh chóng rời khỏi Sơn Hà Môn.

Trong sân, lỗ tai Nguyên Tuy Vân giật giật, trầm giọng nói:

“Nếu như không phải muốn hốt các người một khoản tiền, hôm nay người sẽ không sống sót rời khỏi đây.”

Nếu mắt không thấy thì đôi tai sẽ cực kỳ nhạy bén.

Kiếp trước Nguyên Tuy Vân bị mù từ lúc ba tuổi cho nên lỗ tai của hắn rất linh mẫn.

Hai tai của hắn có thể nghe được âm thanh máu trong cơ thể đối phương lưu động cùng với nhịp tim.

Một chương đã đả thương đối phương, chỉ là đối phương kìm nén thương thế mà thôi.

Nguyên Tuy Vân nhân cơ hội này thả đối phương.

“Vẫn phải mau chóng bẩm báo cho chủ thượng!”

Nguyên Tuy Vân thầm nghĩ.

Chương 359: Thiên Nhân Đan, Tứ Phương Hội, Âu Dương Bạch Hiên

....

Trong một tiểu viện ở Khánh Thành, Tô Thần thả chim đưa thư bay đi.

“Trưởng lão Kim Tiền Bang Âm Khoát Hải muốn mua tiền trang của ta!”

“Tùy Vân còn thăm dò thực lực của đối phương, Thiên Nhân tam nạn, trong vòng ba mươi chiêu có thể giết đối phương!”

Tô Thần cảm nhận được sự tư tin của Nguyên Tùy Vân.

“Chuyện bên này kết thúc, ta cũng có thể trở về Lĩnh Nam quận.”

Tô Thần thăm nghĩ.

Bảo vật bên ngoài động đều bị hấn lấy đi, chủ yếu là hai thứ kia, hấn chuẩn bị trở về Lĩnh Nam quận nghiên cứu một chút.

Về phần hai tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam.

Tô Thần lập tức sử dụng bây giờ.

[Đạt được sáu mươi năm tiên thiên khí kinh của Thượng Quan Kim Hồng, đạt được một viên Thiên Nhân Đan.]

“Chỉ có thể này...”

Tô Thần nhìn thấy thứ mình đạt được mà có hơi thất vọng.

Không rút được nhân vật, vật phẩm cũng không đặc biệt.

“Hắn đã có hai viên Thiên Nhân Đan, tạm thời không dùng được, có thể phát cho thủ hạ!”

Lúc trước hắn đạt được một viên, bây giờ lại có thêm một viên.

Kim Phong Tế Vũ Lô đang đối mặt với tình thế còn nghiêm trọng hơn Thanh Long Hội.

Bạch Sầu Phi và Lãnh Hối Thiện đều bị vây ở Thần phách hợp nhất.

Có Thiên Nhân Đan.

Lãnh Hối Thiện nhất định có thể bước vào Thiên Nhân cảnh, nhưng Bạch Sầu Phi vừa mới bước vào Thần phách hợp nhất, dùng đan được cũng không nhất định có thể bước vào Thiên Nhân cảnh.

Khi hắn đang suy nghĩ thì Bạch Thiên Vũ tiến vào.

“Chủ thượng, bên Kim Phong Tế Vũ Lô Lĩnh Nam quận truyền tin tức đến, Kim Tiên bang phái hai người đến Lĩnh Nam quận!”

“Còn có người ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lô, phân lâu Kim Phong Tế Vũ Lô vừa xây ở bên ngoài đã bị người ta tiêu diệt.”

“Hắn đã mời Thượng Quan Kim Hồng và Lãnh Hối Thiện tới chỗ xảy ra chuyện!”

“Bạch Sầu Phi phân tích đối phương có thể đang phân hóa lực lượng Lĩnh Nam quận, đối phó Quan Thất, phân tán người phái đi để đối phó.”

Bạch Thiên Vũ trầm giọng nói.

“Hắn có tra ra được là ai đang thiết cục sao?”

Tô Thần trầm giọng hỏi.

Đối với sự an toàn của Quan Thất, Tô Thần không thêm đề ý.

Nhưng Thượng Quan Kim Hồng và Lãnh Hối Thiện ra ngoài, có chút nguy hiểm.

Đương nhiên người nguy hiểm nhất là Lãnh Hối Thiện.

“Truyền tin cho Bạch Sầu Phi để hắn thông tri Lãnh Hối Thiện chờ ta trở về Lĩnh Nam quận rồi rời đi!”

Tô Thần nói.

Hiện giờ sự tình có quá nhiều biến hóa, Tô Thần chuẩn bị chạy về Lĩnh Nam quận phủ.

Thượng Quan Kim Hồng có thể trực tiếp quán thầu sáu mươi năm tiên thiên khí kình, thực lực ít nhất sẽ tăng lên đến Thiên Nhân ngũ nạn.

Thực lực như vậy ứng phó tình huống bên kia không khó.

Lãnh Hối Thiện thì Thiên Nhân nhất nạn, không đủ đảm bảo.

Cho nên có thể sẽ an bài người của Thanh Long hội đi theo.

“Tuân lệnh!”

Bạch Thiên Vũ hành lễ rồi rời đi, còn Hường Ứng Thiên tạm thời ở lại Khánh Thành nhìn xem phong vân biến ảo.

Tô Thần thu dọn đồ rời khỏi Khánh thành chạy về Lĩnh Nam quận phủ.

Hai ngày sau Tô Thần xuất hiện ở Lĩnh Nam quận.

Hắn thay đổi gương mặt, đội đầu lập xuất hiện ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Về phần Thượng Quan Kim Hồng.

Trên đường trở về Tô Thần cho Thượng Quan Kim Hồng sáu mươi năm tiên thiên khí kình.

Bất quá thực lực của Thượng Quan Kim Hồng lại không đạt tới Thiên Nhân ngũ nạn, chỉ đạt tới Thiên Nhân tứ nạn.

“Bái kiến chủ thượng!”

Hai người Bạch Sầu Phi và Lãnh Hối Thiện hành lễ với Tô Thần.

“Chỗ này có hai viên Thiên Nhân Đan, các ngươi thử đột phá Thiên Nhân cảnh đi!”

“Với nội tình của Lãnh minh chủ, mượn dùng Thiên Nhân Đan hẳn là có thể bước vào Thiên Nhân cảnh.”

“Nhưng lần này đối phương mưu tính chúng ta sẽ phải ra cao thủ có thực lực không yếu.”

“Ta sẽ thông tri Tiết Tiểu Nhân, đến lúc đó âm thầm theo người.”

Lúc Tô Thần nói chuyện đã giao Thiên Nhân Đan cho hai người.

“Chủ thượng, ta đi đột phá trước!”

Lãnh Hối Thiện tiếp nhận Thiên Nhân Đan, trên mặt lộ vẻ hưng phấn nhanh chóng rời đi.

“Sầu Phi, nói cho ta biết tình huống người tra được.”

Hắn tin tưởng với năng lực của Bạch Sầu Phi, hẳn là đã tra được một ít chuyện.

“Chủ thượng, ta tra được một ít manh mối, Kim Phong Tế Vũ Lâu hai quận khác bị diệt là bên kia ra tay.”

“Tứ Phương Hội hợp tác với Kim Tiền Bang rồi.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Tứ Phương Hội cũng động sao?”

“Kim Phong Tế Vũ Lâu muốn mở rộng bá nghiệp, Tứ Phương Hội là một mục tiêu không tồi.”

“Bắt được bọn họ thì Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể trở thành thế lực lớn ở chín quận phương bắc.”

Tô Thần mở miệng nói.

Kim Phong Tế Vũ Lâu là tổ chức tình báo, nhưng không thể chỉ giới hạn ở tổ chức tình báo, cần khuếch trương, mở rộng bản đồ của mình.

Đơn thuần thành lập thế lực thì quá chậm, nuốt các thế lực khác mới là phương pháp phát triển nhanh nhất.

Tứ Phương hội cùng một cấp bậc với Thiên Quyền môn ở chín quận phương bắc, lúc trước là thế lực chỉ sau Thanh Long tự.

Bọn họ không chế nhiều địa bàn, rất thích hợp trở thành mục tiêu của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Người điều tra tình huống Tứ Phương hội, ước định thực lực hiện tại của Kim Phong Tế Vũ Lâu, nhìn xem làm như thế nào có thể bắt được Tứ Phương hội.”

“Hội trưởng Tứ Phương hội đã bị thương, thực lực không thể phát huy tối đa!”

Tô Thần phân phó.

Đối phương đã động thì bên hấn cũng có thể lộ răng nanh.

“Thuộc hạ lập tức an bài!”

Bạch Sầu Phi cáo từ.

Tô Thần cũng không ở lại lâu.

Hắn trở về Sơn Hà Môn, tình huống bên Khánh Thành đã rất rõ ràng, Sơn Hà Môn bọn họ cũng không cần làm bộ nữa.

Phải rút đệ tử đang soát núi trở về, củng cố thực lực của Sơn Hà Môn hiện giờ.

Lúc này, ở Cảnh Thái hồ trong Lĩnh Nam quận, có rất nhiều thuyền hoa.

Thuyền cập bên bờ, không thể di chuyển, chỉ cung cấp cho người ta ngắm cảnh và uống rượu.

Thuyền hoa lớn nhất tên là Phù Dung.

Hôm nay được bao trọn, chính là Kim Tiền bang vừa mới thành lập tiền trang ở Lĩnh Nam quận bao trọn.

Trong thuyền, tam bang chủ Kim Tiền Bang Kim Ngọc Lăng đang uống rượu cùng một thanh niên mặc cẩm ý màu đen.

“Không nghĩ tới Lĩnh Nam quận ít phồn hoa nhất chín quận phương bắc cũng có cảnh sắc thế này!”

Ánh mắt thanh niên xuyên qua cửa sổ thuyền hoa nhìn ra bên ngoài, mở miệng nói.

“Thiếu hội chủ thích thì có thể thu Lĩnh Nam quận thu vào Tứ Phương Hội các người.”

Kim Ngọc Lăng vừa cười vừa nói.

“Kim tam bang chủ, hiện giờ thế lực Lĩnh Nam quận có chút phức tạp, người của Thiên Quyền Môn, Dao Minh, Huyền Âm Lâu đều ở đây.”

“Nếu như Tứ Phương Hội chúng ta ra tay e là Lĩnh Nam quận sẽ có nội đấu!”

Thanh niên cảm y mở miệng nói.

Thanh niên này chính là nhi tử Âu Dương Bạch Hiên của hội chủ Tứ Phương Hội Âu Dương Long Ứng.

“Các người đều có điều cô kỵ cho nên mới để một thế lực không có nội tình như Sơn Hà Môn chấp chương giang hồ Lĩnh Nam quận, thật sự có chút đáng tiếc!”

Kim Ngọc Lăng thở dài nói.

“Đúng là đáng tiếc! Bất quá không có nội tình sẽ tiêu vong rất nhanh.”

“Kim tam bang chủ, chuyện Sơn Hà Môn chúng ta tạm thời không thảo luận, chuyện bên Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta đã hoàn thành.”

“Chuyện người hứa hẹn khi nào sẽ thực hiện đây.”

Âu Dương Bạch Hiên nhìn Kim Ngọc Lăng nói.

“Đây là văn thư ta định ra, ba thành lợi ích tiền trang của hai quận, thiếu hội chủ có thể lấy về.”

Kim Ngọc Lăng lấy ra hai phần văn thư đưa cho Âu Dương Bạch Hiên.

Lúc đưa đồ, Kim Ngọc Lăng tiếp tục nói:

“Hôm nay Kim Phong Tế Vũ Lâu phái người đến hai nơi, Thượng Quan Kim Hồng đã khởi hành, nhưng một người khác không khởi hành.”

“Ta muốn mời người quý hội giúp ta diệt trừ hắc!”

“Chỉ cần diệt trừ hắc ta có thể làm chủ chia hai thành lợi ích từ tiền trang của Kim Tiền Bang ở chín quận phương bắc cho quý hội!”

Nghe Kim Ngọc Lăng nói vậy, Âu Dương Bạch Hiên ngần
ra.

Chương 360: Tứ Phương Hội nhập cục, mục tiêu của Kim Phong Tế Vũ Lâu

....

Hai thành lợi ích tiền trang của Kim Tiền bang ở chín quận phương bắc.

Đây chính là một khoản tài phú kếch xù.

Hơn nữa số tài phú còn cuồn cuộn không ngừng.

Trong mắt Âu Dương Bạch Hiên lóe lên sự tham lam.

“Kim tam bang chủ, không biết vì sao các người xuất ra nhiều lợi ích như vậy để đối phó với Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

“Tuy Kim Phong Tế Vũ Lâu có Thiên Nhai Các ở phía sau nhưng không có xung đột lợi ích với Kim Tiền Bang các người.”

Âu Dương Bạch Hiên đè nén sự tham lam.

Hắn biết người Kim Phong Tế Vũ Lâu giết một ít người Kim Tiền Bang, nhưng xuất ra nhiều tiền tài như vậy để giết người khiến hắn nhìn không thấu.

“Giết người Kim Phong Tế Vũ Lâu không chỉ có thể trợ giúp Kim Tiền Bang ta lập uy, còn có thể tăng cường quan hệ giữa Kim Tiền Bang và Tứ Phương Hội.”

“Lúc trước các người xuất thủ diệt phân lâu Kim Phong Tế Vũ Lâu, bây giờ thù đã kết, thiếu hội chủ sẽ không cho rằng Kim Phong Tế Vũ Lâu không ra được là các người làm đi!”

Kim Ngọc Lăng nhìn Âu Dương Bạch Hiên nói.

Nghe Kim Ngọc Lăng nói, sắc mặt Âu Dương Bạch Hiên thay đổi nhưng không nói gì.

Bọn họ ra tay vốn không làm được thiên y vô phùng, Kim Phong Tế Vũ Lâu cẩn thận điều tra tất nhiên có thể tra ra Tứ Phương Hội.

Nhưng tiền tài động lòng người, giá cả mà Kim Tiền Bang đưa ra hẳn không cách nào từ chối.

“Không nghĩ tới thì ra Kim tam bang chủ bấy ở chỗ này.”

Âu Dương Bạch Hiên mở miệng nói.

“Thiếu hội chủ, ta cũng không có bấy gì cả, trước đó ta đã nói rõ!”

Kim Ngọc Lăng uống một ngụm rượu, mở miệng nói.

“Tốt, ta đáp ứng Kim bang chủ, chúng ta ra tay đối phó Thượng Quan Kim Hồng, còn một người khác hi vọng Kim bang chủ tự mình giải quyết!”

Âu Dương Bạch Hiên mở miệng nói.

Khi tiếp xúc với Kim Tiền Bang, mục đích của Tứ Phương Hội bọn họ cũng rất rõ ràng, hợp tác với Kim Tiền Bang để thu hoạch tiền tài.

Nếu không, cũng sẽ không ra tay diệt phân lâu Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Tốt! Chúc chúng ta hợp tác vui vẻ, uống một chén chúc mừng một chút.”

Kim Ngọc Lăng nâng ly rượu chạm vào Âu Dương Bạch Hiên, uống cạn ly.

Âu Dương Bạch Hiên cũng vậy.

“Thượng Quan Kim Hồng kia là võ giả Thiên Nhân nhất nạn, để bảo đảm có thể giết chết Thượng Quan Kim Hồng, Tứ Phương Hội quyết định phái hai tên võ giả Thiên Nhân nhất nạn!”

Âu Dương Bạch Hiên đặt chén rượu xuống nói.

“Được!”

Kim Ngọc Lăng gật gật đầu.

Sau đó hai người nói chuyện với nhau thêm một lúc rồi Âu Dương Bạch Hiên mới dẫn người rời đi.

Trong thuyền hoa chỉ còn lại một mình Kim Ngọc Lăng.

Âm Khoát Hải bị Nguyên Tuy Vân đả thương trước đó từ bên ngoài đi vào.

“Âm thầm điều tra thương thế của hội trưởng Tứ Phương hội.”

“Âu Dương Bạch Hiên có thể làm chủ Tứ Phương Hội, chứng tỏ Âu Dương Long Ứng bị thương quá nặng, không thể quản lý Tứ Phương Hội, muốn rèn luyện Âu Dương Bạch Hiên.”

“Ta cần hiểu rõ phương diện này để phán đoán chuyện hợp tác với Tứ Phương Hội.”

Kim Ngọc Lăng phân phó.

“Thuộc hạ sắp xếp người điều tra việc này, chủ thượng, môn chủ Sơn Hà Môn Tô Thần xuất quan, ta có cần đến Sơn Hà Môn một chuyến hay không?”

Âm Khoát Hải lên tiếng.

Hắn bị thương trong tay Nguyên Tuy Vân rất mất mặt, ba ngày qua đã dùng đan dược khôi phục thương thế.

Hắn còn muốn gặp lại Nguyên Tuy Vân kia.

“Tạm thời không cần, nếu hợp tác với Tứ Phương thì Tứ Phương sẽ diệt trừ Sơn Hà Môn.”

Kim Ngọc Lăng nói.

“Bên Khánh Thành có hồi âm không?”

Kim Ngọc Lăng đứng lên hỏi.

“Bọn họ đến Ngô Minh Phong nhưng đồ đạc đã bị người ta lấy hết rồi.”

“Có thể là Đạo nô của Hàn Nguyệt giáo, bởi vì người phát ra tin tức này là Mạnh Thần Thông, hấn mất một cánh tay.”

Âm Khoát Hải nói.

“Có tin tức về Đạo nô không? Ta rất muốn biết hấn mang thứ gì đi.”

Kim Ngọc Lăng nhanh chóng hỏi.

Ngoại động bí tàng của Đại Sở Vương triều tất nhiên sẽ có đồ không kém.

Tuy rằng Kim Tiền Bang bọn họ có tiền nhưng ai lại ngại tài phú nhiều thêm chứ?

“Hấn là Đạo nô đã trốn đi hoặc âm thầm trở về Hàn Nguyệt Giáo, chúng ta không có phát hiện gì.”

“Ngoại động cũng rỗng tuếch.”

“Bất quá Sở Mãnh bọn họ điều tra tình huống chung quanh bí động, suy đoán có vài thứ đã bị mang đi, có khả năng vài thứ còn ở trên núi, chỉ là bị giấu kín!”

Âm Khoát Hải trả lời.

Nghe được Âm Khoát Hải nói, Kim Ngọc Lăng trầm tư.

“Đã điều tra rõ ràng, người xuất hiện ở Kim Phong Tế Vũ Lô Khánh Thành chính là Mạnh Thần Thông.”

Sau khi mất một cánh tay liền tiết lộ chuyện này.

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Kim Ngọc Lăng.

Ý nghĩ thứ hai là Mạnh Thần Thông lấy một cánh tay làm đại giới để giết Dao Nô, sau đó vì hấp dẫn sự chú ý của người khác tạo biểu hiện giả dối.

Nhưng làm như vậy có chút thừa.

“Hiện tại Mạnh Thần Thông đang ở địa phương nào?”

Kim Ngọc Lăng hỏi tiếp.

Sau khi Mạnh Thần Thông hiện thân ở Kim Phong Tế Vũ Lôu Khánh Thành cũng biến mất không thấy.

Âm Khoát Hải nói.

Cũng tìm Mạnh Thần Thông một chút, tìm người mua từ Kim Phong Tế Vũ Lôu!

Kim Ngọc Lăng phân phó:

“Thuộc hạ an bài người, còn có bọn Sở Mãnh đang điều tra Kim Phong Tế Vũ Lôu Khánh Thành, bên đó không có cao thủ gì, muốn tiêu diệt Kim Phong Tế Vũ Lôu Khánh Thành lúc trở về!”

“Có thể động thủ, xem thử thái độ của Kim Phong Tế Vũ Lôu này.”

“Bọn họ còn chưa xuất động người thứ hai sao?”

Kim Ngọc Lăng hỏi.

“Còn chưa, căn cứ theo tình huống hiện tại, bên bọn họ chỉ có Lãnh Hối Thiện có thể động.”

“Nhưng mà thực lực của Lãnh Hối Thiện ở Thần phách hợp nhất, hẳn là bọn hắn sợ Lãnh Hối Thiện gặp nguy hiểm cho nên mới không xuất động!”

Âm Khoát Hải nói ra tin tức mình tra được.

“Cẩn thận chú ý động thái của Kim Phong Tế Vũ Lâu, nếu như cuối cùng bọn họ xuất động Thần phách hợp nhất Lãnh hồi thiện!”

“Như vậy chúng ta nên gia tăng cường độ đối phó với Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Kim Ngọc Lăng nói tới đây, khoe miệng nở nụ cười lạnh.

Thần phách hợp nhất Lãnh Hồi Thiện bị phái đến một quận, như vậy nói rõ Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Lĩnh Nam quận không còn cao thủ.

Trong Kim Phong Tế Vũ Lâu chỉ có một Quan Thất.

Chỉ có Bạch Sầu Phi dù thực lực tăng lên nhưng lại không ra tay.

Theo tư liệu thì Bạch Sầu Phi cũng Luyện Phách cảnh.

Thực lực như vậy Kim Ngọc Lăng không chú ý, không đáng để hắn chú ý.

Âm Khoát Hải không nói gì nữa, khom người rời khỏi thuyền hoa.

Kim Ngọc Lăng đi tới trước cửa sổ thuyền hoa nhìn mặt hồ cô tịch bên ngoài, lấy ra một chiếc khăn tay, khăn tay màu trắng có thêu một đóa hoa hải đường.

Trên khăn tay, còn có một hàng chữ.

“Nhớ đến Hải Đường, thâm viện khó quên nhau.”

Ánh mắt nhìn chăm chú trên khăn tay một hồi, cẩn thận đặt vào trong ngực.

“Sau lần này, ta nghĩ hẳn là chúng ta sẽ có cơ hội gặp mặt!”

Kim Ngọc Lăng trầm giọng nói.

Sau đó mắt lóe hàn mang.

“Ai dám cản trở ta bố cục chín quận phương bắc, người đó chính là cừu nhân của ta, chắc chắn phải chết.”

“Kim Phong Tế Vũ Lô, các ngươi chính là bước đầu tiên, mỏ vàng phải nằm trong tay ta.”

Câu trước Kim Ngọc Lăng không nói rõ ràng nhưng câu sau chính mưu đoạt mỏ vàng của Kim Phong Tế Vũ Lô ở tây sơn.

Chương 361: Bạch Thiên Vũ và trưởng lão Kim Tiền Bang giao phong

....

Hậu viện Kim Phong Tế Vũ Lôu Khánh Thành.

Bạch Thiên Vũ và Hường Ứng Thiên đang đánh cờ.

May mắn Hường Ứng Thiên này không phải là Mã Không Quần thật, nếu không hai người phỏng chừng sẽ cừu thị nhau.

Thần Dao Đường do Vũ Thượng Thiên thành lập ở kiếp trước đã vượt qua Vạn Mã Đường, cho nên Mã Không Quần giết Vũ Thượng Thiên.

Khác tuyến nhân vật cho nên hai người mới có thể ngồi ở đây đánh cờ.

Bạch Thiên Vũ có thực đại cường đại, còn Hường Ứng Thiên thì mưu thiên bố cục, hoàn toàn không giống nhau.

Hường Ứng Thiên là võ lâm minh chủ trong Thiên Nhai Minh Nguyệt Dao, nhưng bản thân vì tư lợi nên âm hiểm xảo trá, lòng dạ cực sâu.

“Không biết Hường huynh chuẩn bị sau này phát triển như thế nào?”

Bạch Thiên Vũ mở miệng nói.

Bạch Thiên Vũ cũng là một đời kiêu hùng.

Lúc trước thực lực có chút thấp, rất nhiều chuyện không thể làm.

Dù sao kiến công lập nghiệp, hoành đồ bá nghiệp đều là thành lập trên thực lực bản thân.

Kiếp trước hắn bị Mã Không Quân liên hợp những người khác giết chết.

Tại sao có thể bị giết, đó là bởi vì hắn còn chưa đủ mạnh.

Nếu mạnh cho dù hắn bị đánh lén cũng có thể giết ngược đối phương.

Vì vậy hắn mới không di chuyển mà ở lại Khánh Thành.

Nhưng hiện giờ thực lực của hắn đã bước vào Thiên Nhân cảnh.

Hắn có thể làm chủ, khống chế địa bàn lớn hơn nữa.

Độc Cô Vô Dịch ở tái ngoại có được ít thành tựu, thành lập liên hệ với người Quỷ vực tái ngoại.

Hơn nữa đang lôi kéo tán tu võ giả ở Quỷ vực thành lập Vô Dịch Môn thuộc về mình.

Trợ giúp chủ thượng có được quyền lên tiếng nhất định ở tái ngoại.

Bạch Thiên Vũ hắn không thể phí thời gian ở chỗ này.

Thế giới này rộng lớn, hắn nên đi ra ngoài.

Thời gian gần đây Hường Ứng Thiên luôn tìm đọc tin tức về vương triều Đại Chu.

Vương triều Đại Chu rất lớn, giang hồ kiếp trước chỉ bằng một góc của vương triều Đại Chu.

Thực lực của Hường Ứng Thiên hiện giờ có thể xem là cao thủ trong giang hồ Đại Chu, cũng không thể phí thời gian.

“Ta cũng đang suy nghĩ chuyện này.”

“Chờ chín quận phương bắc ổn định lại ta sẽ đề xuất với chủ thượng đi tới khu vực Tây Lăng.”

Hương Ứng Thiên mở miệng nói.

Tây Lăng là một địa vực gần chín quận phương bắc, hiện giờ chấp chương Tây Lăng là Thái Thượng Vô Cực Môn, thuộc về Đạo Môn tam phái.

Thái Thượng Vô Cực Môn thuộc về đạo môn nhưng lại không cùng ủng hộ một vị hoàng tử với Thanh Hư Quan.

Thanh Hư Quan ủng hộ Thất hoàng tử.

Thái Thượng Vô Cực Môn ủng hộ vị hoàng tử nhỏ nhất trong chín vị hoàng tử, Thập Tam hoàng tử.

Chủ yếu là bởi vì mẫu tộc của Thập tam hoàng tử ở Tây Lăng, đệ nhất gia tộc Hoàng Phủ gia.

Thái thượng trưởng lão Hoàng Phủ gia là một trong ba đại trưởng lão của Vô Cực Môn, Hoàng Phủ Minh Nhân.

Hoàng Phủ Minh Nhân là sư phụ của môn chủ Thái Thượng Vô Cực Môn Bạch Chấn Nam.

“Không biết Bạch huynh có nguyện ý rời Khánh Thành giúp ta không?”

Hương Ứng Thiên nhìn Bạch Thiên Vũ nói.

“Ta thích tái ngoại, tái ngoại rất lớn, ngoài sa mạc hoang vu có khả năng còn có tân đại lục!”

Bạch Thiên Vũ nói.

Hắn hỏi dự định của Hương Ứng Thiên chủ yếu là muốn Hương Ứng Thiên ở lại Khánh thành, như vậy bọn họ phát triển tái ngoại sẽ có một cường giả bên này trợ lực.

Không ngờ Hương Ứng Thiên đã có lựa chọn.

Đạo bất đồng, không nên nhắc lại.

Lúc này Lăng Thiên Hà vội vã đi tới trước mặt hai người.

“Lâu chủ!”

“Kim Tiên bang Huyết Bạo và Sở Mãnh đang tiến về phía Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta, xem ra là bọn họ muốn ra tay.”

Lăng Thiên Hà mở miệng nói, trán toát mồ hôi lạnh.

Mấy ngày trước hắn đã xem qua tin tức về Huyết Bạo và Sở Mãnh.

Ra tay tàn nhẫn, vừa ra tay liền diệt sạch, rất hung tàn.

Bọn họ sẽ không vô duyên vô cớ tiến về phía Kim Phong Tế Vũ Lâu Khánh Thành này.

Sở Mãnh có thực lực tại Thiên Nhân nhất nạn, Huyết Bạo có thực lực tại Thiên Nhân nhị nạn nhưng chiến lực có khả năng sẽ cao hơn một chút!

Lúc hai người Bạch Thiên Vũ trở về Khánh thành cũng đã nhận được tin tức từ Lĩnh Nam quận.

“Thực lực đột phá, còn chưa chiến đấu trận nào!”

“Có lẽ lần này có thể chiến một trận thống khoái!”

Bạch Thiên Vũ đứng dậy giơ tay bắt lấy Ma đao đặt trên giá.

Lăng Thiên Hà nhìn thoáng qua Hường Ứng Thiên đang ngồi mà ngẩn ra.

Hắn còn tưởng rằng người ra tay lần này sẽ là Hường Ứng Thiên, không nghĩ tới lại là lâu chủ nhà mình.

Nhìn thấy Bạch Thiên Vũ đã cầm đao rời đi, Lăng Thiên Hà vội vàng đuổi theo.

Sau khi hai người rời đi.

Hương Ưng Thiên cũng âm thầm rời đi.

Hắn cũng muốn quan chiến.

Lúc này Sở Mãnh và Huyết Bạo đã tới trước cửa Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Một người cầm trường côn, một người khoanh tay.

Một giọng nói từ trong góc đường vang lên.

“Hai vị, Kim Phong Tế Vũ Lâu mở cửa buôn bán, ai dám gây sự sẽ bị giết.”

Nghe xong sắc mặt hai người Sở Mãnh và Huyết Bạo trở nên lạnh lẽo, khóe miệng nhếch lên.

Giết chúng ta?

Đối phương có năng lực này sao?

Khánh Thành và Lĩnh Nam quận chính là căn cơ của Kim Phong Tế Vũ Lâu, có rất nhiều thám tử, hành tung của bọn họ đã bị theo dõi.

Cho nên bọn họ trực tiếp công khai đến đây diệt Kim Phong Tế Vũ Lâu Khánh Thành.

Đúng lúc này Sở Mãnh đạp đất, thân thể bay lên không, tay nắm chặt trường côn vọt về phía Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nhất thời có một cỗ khí kinh thuộc tính hỏa cuồng bạo bao bọc lấy trường côn.

Hắn muốn một côn hủy diệt Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Giết!”

Đúng lúc này có một tiếng quát to vang lên.

Một bóng người xuất hiện trước Kim Phong Tế Vũ Lâu, sau đó chém ra một đao nghênh đón trường côn của Sở Mãnh.

Àm!

Hai cổ lực lượng va chạm.

Trường đao trong tay Bạch Thiên Vũ đột phá khí kinh trên trường côn của Sở Mãnh chém vào giữa thân côn.

Xi!

Trường côn bị Ma đao chém thành hai nửa sau đó tiếp tục chém tới Sở Mãnh.

“Đại Lực Kim Cương Tráo.”

“Thái Cực Chân Công.”

Sở Mãnh thấy thế trực tiếp ném đoạn côn.

Ánh mắt trở nên hung ác, tinh khí thần nhanh chóng ngưng tụ.

Hắn quát to một tiếng, cơ bắp toàn thân nhô lên biến thành màu xám bạc.

Khí huyết trên người nháy mắt tăng vọt.

Sau đó tung ra quyền ngăn cản đao của Bạch Thiên Vũ.

Nhưng lại không thể ngăn trở.

Khí kinh và khí huyết của Sở Mãnh đều bị chém nát, bàn tay xuất hiện vết rách, máu tươi chảy ròng.

“Đáng chết!”

“Thái Cực Chân Thân Bảo.”

Sở Mãnh gầm thét, không thèm để ý bàn tay đã bị thương mà vọt tới Bạch Thiên Vũ.

Hai tay hắn nâng lên hóa thành trảo Chop tới tay của Bạch Thiên Vũ.

Hắn muốn bắt lấy hai tay của Bạch Thiên Vũ rồi xé ra.

Nhưng ngay tại thời khắc này, tốc độ của Bạch Thiên Vũ đột nhiên tăng mạnh, lập tức xuất hiện trước mặt Sở Mãnh chém xuống một đao.

Chỉ thấy một đạo đao mang khổng lồ bao phủ Sở Mãnh.

“Giết!”

Lúc này Huyết Bạo xuất thủ.

Hắn trực tiếp thiêu đốt khí huyết trên thân, chân đạp mạnh khiến đá lát đường rạn nứt, thân hình phóng lên cao.

Ở giữa không trung, bàn tay hắn hóa thành trảo chộp về phía đầu Bạch Thiên Vũ.

Tốc độ cực nhanh, trong lòng bàn tay còn có một cỗ âm hàn chi lực.

“Đã sớm chờ ngươi rồi!”

Bạch Thiên Vũ đột nhiên xoay người, ánh mắt sắc bén, Ma đao trong tay chuyển hướng.

“A Tị Tam Đao!”

Chương 362: Xuất sư chưa thắng, thân chết trước

....

Đao khí nhanh chóng sắc bén, Huyết Bạo cảm nhận được
đao của Bạch Thiên Vũ sắc bén và nguy hiểm.

Hắn muốn thu hồi bàn tay của mình nhưng đã chậm một
bước, ánh đao chợt lóe.

“Không!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, bàn tay phải của hắn bị
Ma đao chặt đứt.

Bất chấp bàn tay bị chặt đứt, Huyết Bạo nhanh chóng lui về
phía sau, hơn nữa còn di hình hoán ảnh, biến hóa vị trí.

“Đi thôi!”

Huyết Bạo lập tức quát to thông báo cho Sở Mãnh rời đi.

Thực lực của Bạch Thiên Vũ không giống với những gì
bọn họ dò xét.

Thực lực tuyệt đối ở Thiên Nhân cảnh.

Đao pháp sắc bén, vũ khí ít nhất cũng ở Khí cấp.

Vũ khí Khí cấp trong tay cường giả Thiên Nhân cảnh sẽ
phát ra uy lực bất phàm.

Huống hồ hiện tại hắn đã bị đối phương chặt đứt một bàn
tay, thực lực giảm mạnh.

Cứ tiếp tục như vậy bọn họ không thể rời khỏi nơi này.

Cho nên mới trực tiếp xoay người bỏ chạy.

“Đi đâu!”

Bạch Thiên Vũ kéo đao, chân đạp mạnh xuống đất.

Bùm!

Thân hình của hắn như mũi tên lao nhanh về phía Huyết Bạo kia, lại chém ra một đao, đao khí sắc bén chém thẳng về phía đối phương.

Đao khí chưa tới thì hàn quang đã tới.

Thân hình Huyết Bạo bị ngăn cản chỉ có thể trở tay đón đỡ.

Bàn tay phải đã mất chỉ có thể dùng tay trái.

“Thiên Sát Huyết Ti Chương!”

Từng luồng huyết khí giống như tơ tằm vọt về phía ma đao, hy vọng có thể ngăn cản một đao của Bạch Thiên Vũ.

Sở Mãnh chuẩn bị đứng dậy nhìn thấy tình huống này lập tức nhấc chân đạp mạnh, thân hình bay lên không, sau đó đánh về phía sau Bạch Thiên Vũ.

Chỉ là Bạch Thiên Vũ như cảm ứng được.

Thời điểm Sở Mãnh đánh ra một chương thì thân hình của hắn chuyển động tránh né, còn chương lực thì hướng về phía Huyết Bạo.

Ầm!

Bàn tay của Huyết Bạo và chương lực của Sở Mãnh va chạm.

Thân hình Huyết Bạo khẽ động.

Trong nháy mắt có tia đao khí hung sát xuất hiện trên đỉnh đầu hắn.

Xi!

Một đao lóe lên, trên trán hấn xuất hiện một đường tơ máu.

“Người...”

Huyết Bạo muốn nói thêm gì đó nhưng còn chưa nói xong thì thân thể đã tách thành hai nửa.

Máu tươi chảy đầy mặt đất.

Sở Mãnh thấy đồng bạn bị giết, hai mắt đỏ lên, khí huyết toàn thân bắt đầu thiêu đốt, nhắm thẳng tới Bạch Thiên Vũ mà tung quyền.

Nắm tay tràn ngập huyết khí.

“Huyết Sát Du Long!”

Quyền ra có huyết long nhằm về phía Bạch Thiên Vũ.

Trốn thì trốn không thoát rồi cho nên hấn chỉ có thể thừa dịp Bạch Thiên Vũ chém ra một đao chưa kịp ứng phó mà ra tay.

Ngay khi huyết long sắp va chạm với Bạch Thiên Vũ thì thân thể Bạch Thiên Vũ xoay chuyển, bàn tay nắm đao chém ra vô số đao trong nháy mắt.

Đao quang giống như một thác nước đổ về phía nắm tay đầy khí huyết.

Huyết long trên nắm tay bị chém tan.

Nhưng ánh đao không dừng lại mà vẫn bổ vào trên người Sở Mãnh.

Thân thể Sở Mãnh giống như Huyết Bạo kia, bị phân thành hai nửa.

Tràng diện máu tanh rung động.

Một ít võ giả vốn muốn xem náo nhiệt thấy kết quả này kinh hãi không thôi.

Bọn họ biết Bạch Thiên Vũ, trên tư thu được thì thực lực của Bạch Thiên Vũ ở Luyện Phách cảnh.

“Đây đâu phải là cường giả Luyện Phách cảnh, cường giả Thiên Nhân nhất nạn và Thiên Nhân nhị nạn liên thủ lại chết sau mấy đao, sao có thể là Luyện Phách!”

Một số người thâm nghĩ.

Đương nhiên có người cũng nhìn ra một ít manh mối.

Huyết Bạo và Sở Mãnh có chút xem thường Bạch Thiên Vũ, bị Bạch Thiên Vũ nắm lấy cơ hội phế bỏ một người trước rồi giết người còn lại.

Thủ đoạn bất phàm, thực lực càng bất phàm hơn.

Kim Phong Tế Vũ Lôu Khánh Thành cũng mạnh.

“Kim Tiên bang thoáng cái tổn thất hai người, không biết vị bang chủ vừa mới tiến vào Lĩnh Nam quận kia có cảm tưởng gì?”

“Ta rất tò mò, vì sao Kim Tiên bang lựa chọn đối phó Kim Phong Tế Vũ Lôu?”

Một số người không hiểu.

Một bên làm sinh ý tiền trang, một người làm sinh ý tình báo.

Hình như không có xung đột lợi ích với nhau.

Nhưng lại động thủ, hơn nữa thoáng cái đã mất hai cao thủ Thiên Nhân cảnh.

Lần này náo nhiệt rồi.

Bởi vì đối với Kim Tiên Bang mà nói đây chính là một sự sỉ nhục lớn.

Rất nhanh, trên bầu trời Lĩnh Nam quận có mấy con bồ câu bay hướng về các nơi, xem ra lan truyền tint tức bên này.

“Tìm thợ may khâu thi thể hai người đưa đến tiền trang của Kim Tiền bang ở Lĩnh Nam quận!”

Bạch Thiên Vũ phân phó cho Lăng Thiên Hà cách đó không xa.

Lúc này hai chân Lăng Thiên Hà có chút mềm nhũn, lúc trước Bạch Thiên Vũ chỉ là Luyện Phách cảnh, sau đó lại bước vào Thần phách hợp nhất, bây giờ bước vào Thiên Nhân cảnh.

Còn lấy thực lực Thiên Nhân nhất nạn chém giết hai tên cao thủ Thiên Nhân cảnh Kim Tiền bang.

Trán hấn toát ra mồ hôi, không tự chủ được mà lau một cái.

“Tuân lệnh!”

Lăng Thiên Hà cố nén kinh hãi trong lòng, bắt đầu chỉ huy người quét dọn vết máu và thi thể bên ngoài.

Bạch Thiên Vũ quay về hậu viện Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Một đao của Bạch huynh rất hung hãn!”

Hướng Ứng Thiên nhìn Bạch Thiên Vũ đi vào, nói.

“Là đao pháp mà chủ thượng truyền thụ!”

Giang hồ nơi này không giống với giang hồ trước đây của chúng ta, võ học cường đại hơn rất nhiều.

“Gần đây ta cũng đang quan sát thêm đao pháp, xem xem có thể tăng cường uy lực một đao này hay không.”

Bạch Thiên Vũ nói.

“Bạch huynh, hẳn là sẽ không có ai đến đối phó ngươi nữa, ta trở về Kim Phong Tế Vũ Lâu Lĩnh Nam quận trước!”

“Nếu chủ thượng không có an bài gì khác, ta sẽ đi tới khu Tây Lăng.

Gặp lại sau!”

Hương Ứng Thiên mở miệng nói.

“Vậy thì không giữ Hương huynh nữa.”

Bạch Thiên Vũ cũng không giữ Hương Ứng Thiên lại.

Sau khi Hương Ứng Thiên rời đi không bao lâu, Lăng Thiên Hà tiến vào trong tiểu viện.

“Lâu chủ, đã xử lý thi thể xong, chúng ta cũng điều tra ngoại động bí tàng, có cần truyền tin tức ngoại động ra ngoài hay không?”

Lăng Thiên Hà nói.

“Truyền đi.”

Bạch Thiên Vũ gật đầu.

Trong đầu không khỏi nhớ tới Mạnh Thần Thông.

Một khi toàn bộ tin tức được truyền ra thì Mạnh Thần Thông sẽ gặp xui xẻo.

Lúc này trong một ngọn núi ở bên ngoài Lĩnh Nam quận thành.

Mạnh Thần Thông đang ngồi xếp bằng trong một sơn động, sắc mặt tốt hơn, thương thể trên người cũng khôi phục không ít, nhưng cánh tay mất đi khiến thực lực của hắn giảm nhiều.

“Đao nô, không biết hiện tại ngươi thế nào?”

“Ta nghĩ hẳn là ngươi không thể rời khỏi Lĩnh Nam quận đi.”

“Không thể tự tay giết ngươi thật đáng tiếc!”

Mạnh Thần Thông thì thào nói.

“Thì ra Mạnh Thần Thông người trốn ở chỗ này!”

Khi Mạnh Thần Thông đang lằm thì có một giọng nói truyền đến.

Sau đó một nam tử mặc trường bào màu xám tro xuất hiện bên ngoài sơn động.

Người tới có tướng mạo bình thường, nhưng khi Mạnh Thần Thông nhìn thấy người này thì lại ngẩn ra.

“Phó môn chủ Thiên Quyền môn Hoắc Phong!”

Hắn vừa dứt lời, người áo xám liền giơ bàn tay phải rồi nắm chặt tay, sau đó thân hình hướng về phía trước hóa thành một hắc ảnh.

Xi!

Tốc độ ra quyền quá nhanh.

Nắm tay xuất hiện trước mặt Mạnh Thần Thông.

Mạnh Thần Thông không nghĩ tới người này vừa xuất hiện liền ra tay.

Hắn nâng tay trái lên, âm sát chi lực ngưng tụ trong lòng bàn tay đánh ra một chuồng, âm sát chi khí nồng đậm tuôn trào.

Ầm!

Quyền kinh của hắn bị nắm tay đối phương đánh tan.

Cuối cùng nắm tay đối phương va chạm với bàn tay của Mạnh Thần Thông.

Mạnh Thần Thông bị chấn đến bay ngược, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Thực lực không có tăng lên!”

Nhìn thấy Mạnh Thần Thông bay ngược, sắc mặt Hoắc Phong thay đổi.

“Còn tưởng rằng người chiếm được công pháp tốt từ bí động kia, thực lực gia tăng đây? Không nghĩ tới không thay đổi chút nào, khiến ta rất thất vọng, giao đồ vật trong bí động ra đây người có thể an toàn rời đi!”

Hoắc Phong nhìn Mạnh Thần Thông rồi nói.

Chương 363: Tình thế, một mạc mê ly

....

“Giao ra đồ sao, người xem trên người ta có thứ gì không?”

“Các người nên đi tìm Dao nô, đồ vật đều bị hắn chiếm hết.”

Mạnh Thần Thông tức giận nói.

“Dao nô mất tích, chúng ta điều tra ngoại động kia rồi, nơi đó có không ít đồ vật còn chưa kịp thời mang đi, hắn là giấu ở nơi nào đó, mau giao ra đi!”

Hoắc Phong nhìn Mạnh Thần Thông, nói.

“Người nói cái gì, Dao nô mất tích rồi!”

“Không có khả năng, hắn là hắn chiếm được đồ vật sau đó trở về Hàn Nguyệt giáo!”

Mạnh Thần thông đạo.

“Lĩnh Nam quận lớn như vậy, hắn không có khả năng rời khỏi trong thời gian ngắn, theo lý thì với thủ đoạn của chúng ta có thể tra được hành tung của hắn nhưng lại không phát hiện gì hết!”

“Ta cho rằng có thể là người giết Dao nô, giá họa cho hắn!”

Hoắc Phong nhìn Mạnh Thần Thông Đạo.

“Ta giết hắn còn cần giá họa hắn, ta có bệnh sao?”

Mạnh Thần Thông tức giận nói.

Nhưng đầu óc nhanh chóng tỉnh táo lại.

Cảm giác được sự tỉnh không ổn.

Sự tỉnh có thể không phải như hấn tưởng tượng.

“Hấn là Đao nô trốn đi rồi, cường giả Thiên Nhân cảnh muốn trốn, các người cũng không có dễ dàng tìm được.

Mạnh Thần Thông trầm giọng nói.

“Nếu Mạnh huynh cho rằng như vậy thì theo ta một chuyến, cung cấp thêm manh mối.”

Đúng như lời Mạnh Thần Thông nói, hấn không có lý do bán đứng mình.

Nếu đã như vậy liền mang theo Mạnh Thần Thông trở về.

Một khi phát hiện chỗ nào không đúng cũng có thể trực tiếp ra tay.

“Được, Đao nô chặt đứt một cánh tay của ta, ta cũng muốn tìm hấn báo thù.”

Mạnh Thần Thông không do dự nói.

“Được! Mời!”

Hoắc Phong xua tay.

Mạnh Thần Thông đi ở phía trước.

Ra cửa sơn động, Mạnh Thần Thông điều tra bốn phía không phát hiện gì.

“Mạnh huynh, ngươi đã mất một cánh tay, còn không đáng để chúng ta mai phục.”

Hoắc Phong nhìn thân thể của Mạnh Thần Thông, mở miệng nói.

“Vậy sao? Vậy là tốt rồi!”

“Độ huyết di hành!”

Nghe được lời Hoắc Phong nói, tay trái của Mạnh Thần Thông nhanh chóng đâm vào ngực mình vài cái.

Nhất thời khí huyết trong cơ thể hắn tăng vọt tạo ra một cỗ khí kinh không lồ.

Mượn cỗ khí kinh này, thân thể hắn hóa thành một đạo huyết ảnh lướt nhanh về phía rừng rậm, tốc độ cực nhanh.

Hoắc Phong còn chưa kịp phản ứng thì Mạnh Thần Thông đã biến mất.

Chân Hoắc Phong đập mạnh xuống đất, thân hình hóa thành tàn ảnh nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng vẫn chậm một bước.

“Mạnh Thần Thông chết tiệt!”

Hoắc Phong chửi bậy một tiếng, không ngờ Mạnh Thần Thông tự tổn thương dùng cấm thuật chạy trốn.

“Cho dù hôm nay ngươi chạy trốn cũng không thoát khỏi Lĩnh Nam quận!”

Hoắc Phong nhìn về phương hướng Mạnh Thần Thông biến mất, nói một câu rồi xoay người rời đi.

Ở Trường Hận cung.

Mai Huyền Sương ngưng trọng xem một ít tư liệu trước mặt.

“Rốt cuộc là ai lấy đồ vật trong động?”

“Nếu như Mạnh Thần Thông lấy được, cho dù hắn bị thương cũng sẽ trở về kinh sư mà không phải trốn ở Lĩnh Nam quận.”

“Nhưng nếu như bị Dao nô chiếm được, trong tình huống không biết Mạnh Thần Thông tiết lộ tin tức, hành tung của hắn sẽ nhanh chóng bị nắm bắt, nhưng hiện tại hoàn toàn không thấy hành tung, đây là có chuyện gì xảy ra?”

Hiện tại Mai Huyền Sương cảm thấy khó hiểu, tình huống có chút quỷ dị.

Đột nhiên một con chim từ bên ngoài nhanh chóng bay vào.

Mai Huyền Sương nâng bàn tay hút con chim tới, lấy cuộn giấy nhỏ buộc trên chân chim ra.

Sau khi xem xong, sắc mặt nàng trầm xuống.

“Đồ vật bị Dao nô chiếm được, Dao nô có thực lực đạt tới Thiên Nhân tứ nạn, Mạnh Thần Thông bị trọng thương muốn ta trợ giúp đưa hắn rời khỏi Lĩnh Nam quận?”

Mai Huyền Sương bóp nát tờ giấy trong tay.

Nàng bước vài bước rồi ngừng lại.

“E là hiện tại ta cũng đang bị giám thị, không thể trợ giúp Mạnh Thần Thông, đến bên Tô Thần xem thử có biện pháp hay không!”

Mấy ngày nay Mai Huyền Sương vẫn luôn chú ý chuyện này.

Hôm nay đợi được kết quả này, một kết quả mà nàng không nghĩ tới.

Mặc kệ như thế nào, nàng cần trợ giúp Mạnh Thần Thông rời khỏi Lĩnh Nam quận.

Nàng cho người sắp xếp xe ngựa chuẩn bị tiến đến Sơn Hà Môn.

Hôm nay Tô Thần đã xuất quan, bản thân nàng cũng muốn đến Sơn Hà Môn gặp hần.

Bên ngoài Trường Hận đã có một cỗ xe ngựa chờ sẵn.

Lúc Mai Huyền Sương bước ra khỏi Trường Hận cung, bên ngoài có gió lạnh nổi lên, từng bông tuyết bay bay rơi xuống.

“Đi Sơn Hà Môn.”

Mai Huyền Sương ngồi vào trong xe rồi ra lệnh.

Xa phu lái xe ngựa tiến về phía Sơn Hà môn.

Trên đường phố ồn ào náo nhiệt, có vài tiểu hài tử chạy băng băng trong màn tuyết, không cảm thấy thời tiết rét lạnh chút nào.

Cảnh tượng vui vẻ này để cho tâm tình của Mai Huyền Sương tĩnh lại không ít.

Nàng có thể cảm giác được vài đạo khí tức đang khóa chặt xe ngựa của mình.

Đột nhiên xe ngựa ngừng lại, Mai Huyền Sương mở rèm cửa nhìn thì thấy có một tiểu hài tử té ngã trước xe ngựa.

Một bóng người lướt qua bên cạnh xua ngựa, có thứ gì đó bay vào trong xe.

Mai Huyền Sương buông rèm cửa sổ xuống nhìn một tờ giấy rơi vừa rơi vào.

“Đạo nô mất tích, chưa từng trở về Hàn Nguyệt Giáo, hoài nghi hần đã chết!”

Chữ viết rất thanh tú, Mai Huyền Sương nhận ra là chữ của Tử Hàn Nguyệt.

Nhất thời sắc mặt thay đổi.

“Chuyện này...”

Nàng không tin nội dung trên tờ giấy, nhưng mà Tử Hàn Nguyệt không cần phải lừa nàng.

Sự tình thoát ly khỏi phạm vi tưởng tượng của nàng,

“Bất kể chuyện như thế nào, nàng cần phải gặp Mạnh Thần Thông.”

Mai Huyền Sương hủy tờ giấy.

Bên trong Sơn Hà Môn.

Tô Thần ngồi bên bàn trà, uống trà nóng.

“Chương giáo, Trường Hận Cung Mai Huyền Sương đã rời quận thành, đang hướng tới Sơn Hà môn chúng ta.”

Thôi Vũ Hổ đi vào bấm báo.

“Nàng đến tìm ta?”

Tô Thần khẽ cau mày, hiện tại Mai Huyền Sương nên ở phân điện Trường Hận cung chờ đợi trợ giúp chứ không phải đến Sơn Hà Môn bọn họ.

“Kim Ngọc Lăng bên Kim Tiền Bang có động thái gì không?”

Tô Thần đặt chén trà xuống, ngón trỏ gõ gõ nắp chén trà.

Sau khi mở một tiền trang cũng không có động tĩnh gì.

“Mập mạp chuẩn bị áp chế Kim Tiền Bang trước khi đối phương mở tiền trang thứ hai.”

“Nhưng bây giờ đối phương lại ngừng mở, mập mạp vẫn luôn chờ đối phương ra tay!”

Thôi Vũ Hổ bấm báo.

“Lập tức nói mập mạp không cần phải chờ đợi nữa, không cho bọn hắn cơ hội mở tiền trang thứ hai, trực tiếp gạt tiền trang mới mở ra khỏi quận phủ cho ta.”

Tô Thần mở miệng nói.

Kế hoạch của Nguyên Tuy Vân rất tốt.

Hắn cũng muốn lừa một ít tiền.

Hiện tại cho Kim Tiên bang áp lực, tin rằng Kim Ngọc Lăng sẽ có ý định thu hoạch tiền trang của hắn.

Dù sao bây giờ Kim Ngọc Lăng đã tổn thất hai tên đại tướng, hắn là hắn muốn nhanh chóng hoàn thành bổ cục tiền trang ở Lĩnh Nam quận.

Ở chỗ Kim Tiên Bang, Kim Ngọc Lăng trực tiếp bóp nát chén trà trong tay, trên mặt tràn đầy phẫn nộ.

“Bạch Thiên Vũ ẩn giấu thật sâu!”

Lúc Kim Ngọc Lăng nói chuyện, sắc mặt bắt đầu trở nên ngưng trọng.

“Người Tứ Phương Hội đã rời đi sao, ta sợ bọn hắn biết tin sẽ không động thủ.”

Kim Ngọc Lăng nói.

“Đã rời đi vào ngày hôm qua, hắn là trước khi nhận được tin tức thì bọn họ đã ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lâu rồi!”

Âm Khoát Hải ở bên cạnh đáp lời.

“Không thể mất quân cò Tứ Phương Hội này, chúng ta không có nhiều lực lượng để vận dụng ở chín quận phương bắc.”

“Liên lạc với các thế lực khác như thế nào rồi?”

“Thiên Hạ Minh Diêm Huyền đã đến Lĩnh Nam quận, căn cứ theo tin tức dò xét được thì mục tiêu của hắn cũng là Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

“Về phần Huyền Âm lâu, Đào Minh, Thiên Quyền môn vẫn chưa có tiếp xúc, nhưng căn cứ theo tin tức, ngoại trừ Huyền Âm lâu có ý tưởng với Lĩnh Nam quận, hai nhà khác không có.”

Âm Khoát Hải nói.

Chương 364: Thượng Quan Kim Hồng, Thái Hòa bang, Âu Dương Bạch Hiên

....

“Xuất hiện tình huống gì!”

“Toàn lực thúc đẩy hợp tác với Thiên Hạ Minh, còn nữa, để Tiền Các đưa vài tên cung phụng tới.”

Kim Ngọc Lăng mở miệng nói.

Bên trong Kim Tiền Bang có hai cơ cấu vũ lực, một là Kim Ngân vệ đội, hai là Tiền Các.

Trong đó Tiền Các do Kim Tiền Bang thu nạp một ít cao thủ đảm nhận chức cung phụng, nghe đồn những tên cung phụng này đều ở Thiên Nhân cảnh.”

“Thuộc hạ liền truyền tin cho tổng bộ.”

Âm Khoát Hải trả lời.

“Nhìn chằm chằm Tứ Phương Hội, xem bọn giết Thượng Quan Kim Hồng, người còn lại mà Kim Phong Tế Vũ Lâu phái ra là ai?”

Kim Ngọc Lăng hỏi.

“Lãnh Hối Thiện, hôm nay vừa mới rời khỏi thành!”

Âm Khoát Hải trả lời.

“Lãnh Hối Thiện? Thần phách hợp nhất cảnh, chỉ có mình hắn ra khỏi thành?”

Kim Ngọc Lăng trầm giọng hỏi.

“Chỉ có một mình hấn rời đi trong đêm.”

Âm Khoát Hải trả lời.

Nghe được lời Âm Khoát Hải nói, Kim Ngọc Lăng trầm tư, trong lòng bắt đầu tính toán.

Nếu như là lúc trước, Lãnh Hối Thiện vừa ra khỏi thành hấn sẽ lập tức phái Âm Khoát Hải ra tay chém giết Lãnh Hối Thiện.

Nhưng chuyện xảy ra ở Khánh Thành khiến trong lòng hấn không dám loạn động.

Bỗng nhiên trong đầu hấn có linh quang chợt lóe, mở miệng nói:

“Người phụ trách chín quận phương bắc bên Thất hoàng tử ở Lĩnh Nam quận, liên hệ hấn, mời hấn ra tay trợ giúp chúng ta giết người!”

“Chủ thượng, tuy rằng người phụ trách bên Thất hoàng tử đang ở Lĩnh Nam quận nhưng rất ít lộ diện, chúng ta muốn liên hệ đối phương, phỏng chừng phải thông qua Kinh sư!”

Âm Khoát Hải nói.

“Chuyện này không vội, cứ thông qua Kinh sư đi.”

Kim Ngọc Lăng nói.

Bụp!

Ngay khi hấn nói xong, bên ngoài cửa sổ có một con bò câu đưa thư màu xám trắng nhẹ nhàng đáp xuống bệ cửa.

Âm Khoát Hải bắt lấy con bò câu, rút một tờ giấy từ trong ống trúc dưới chân nó ra xem, sắc mặt trầm xuống, lập tức đưa tờ giấy cho Kim Ngọc Lăng.

Kim Ngọc Lăng nhìn thoáng qua tờ giấy, sắc mặt cũng trầm xuống.

“Đi rồi sao? Nhanh như vậy?”

“Chủ thượng, những cao thủ này rút khỏi Thanh Long tự, người của Thanh Long tự thật sự nguyện ý phong tự.”

Âm Khoát Hải trầm giọng nói.

“Sẽ, bọn họ có nội tình, phỏng chừng còn muốn nhìn chín quận phương bắc có thể lực bá chủ mới.”

“Chỉ cần có thể lực bá chủ mới xuất hiện, bọn họ có thể trực tiếp phái cao thủ đến trấn áp, đây không phải là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã sao?”

“Một ít người rời đi, phỏng chừng bên kia sẽ thúc giục chúng ta hành động nhanh hơn!”

Kim Ngọc Lăng thở dài một tiếng.

“Người đi làm việc trước đi!”

Trong bàn tay Kim Ngọc Lăng xuất hiện ngọn lửa, tờ giấy hóa thành tro tàn.

“Tuân lệnh! “

Âm Khoát Hải gật đầu, khom người lui xuống.

Ván này đầu voi đuôi chuột, xem ra kế hoạch phân hóa của Đại hoàng tử đã thành công.

Sau khi Âm Khoát Hải rời đi, Kim Ngọc Lăng trầm giọng nói.

“Kim tam bang chủ!”

Một bóng người lóe lên xuất hiện trước cửa phòng Kim Ngọc Lăng, mở miệng nói:

“Đại nhân chúng ta muốn gặp ngài, không biết ngài có rảnh không.”

Người nọ vừa nói vừa lấy ra một lệnh bài có chữ [Thái].

Nhìn thấy lệnh bài này, Kim Ngọc Lăng cả kinh.

“Tiền bối muốn gặp ta, ta có thể tiếp bất kỳ lúc nào.”

Kim Ngọc Lăng vội vàng nói.

“Vậy theo ta đi thôi!”

Người tới xoay người rời đi, Kim Ngọc Lăng vội vàng theo sau.

Trong một biệt viện ở Thái Nguyên quận.

Thượng Quan Kim Hồng ngồi trên ghế thủ tọa đại sảnh.

Ở chín quận phương bắc, Thái Nguyên quận mạnh hơn Lĩnh Nam không ít trên phương diện kinh tế.

Lúc trước Nạp Lan Dung Yên có chút nội tình ở nơi đây cho nên Kim Phong Tế Vũ Lâu mới mở một phân lâu, thật ra cũng không thể gọi là phân lâu, hẳn nên gọi là trạm tình báo lớn.

Phía dưới Thượng Quan Kim Hồng có một nam tử mặc áo bào xám đang đứng, nam tử có khuôn mặt bình thường.

“Ngươi là người của Kim Phong Tế Vũ Lâu, điều tra được hung thủ của diệt Kim Phong Tế Vũ Lâu rồi sao?”

Thượng Quan Kim Hồng mở miệng nói.

“Đúng vậy đại nhân, người đang ở trong thành, thuộc Thái Hòa bang!”

Nam tử áo xám nói.

“Thái Hòa bang này là bang phái nào?”

Thượng Quan Kim Hồng khẽ nhướn mày.

“Bang chủ Tư Mã Đạm là một võ giả Luyện Phách hậu kỳ, có khoảng sáu trăm thành viên, chương quản bến tàu thủy vận quận phủ.”

Người áo xám mở miệng nói.

“Như vậy sao? Vậy chúng ta đến Thái Hòa bang giết người ra tay, dẫn đường đi!”

Thượng Quan Kim Hồng mở miệng nói.

“Đại nhân, chúng ta cứ vậy mà tiến đến sao?”

Nam tử áo xám nghe xong không khỏi lên tiếng.

“Đây không phải là chuyện người nên nghĩ!”

Lúc Thượng Quan Kim Hồng nói chuyện, người đã đi tới cửa.

Nam tử áo xám vội vàng theo sau dẫn Thượng Quan Kim Hồng tiến về phía cứ điểm Thái Hòa bang.

Lúc này, trong một gian phòng rộng ở Thái Hòa bang.

Một bàn ăn cực lớn được bày ra, trên bàn có rượu ngon đồ tốt, đặc biệt là iữa bàn ăn có một con dê nướng.

Toàn thân dê nướng vàng óng, có mùi thơm mê người không ngừng tản mát ra.

Ngồi ở vị trí đầu là một thanh niên, thiếu hội chủ Tứ Phương Hội Âu Dương Bạch Hiên.

Bên cạnh hắn là một đại hán mặc cẩm bào, chính là bang chủ Thái Hòa bang Tư Mã Đạm.

“Thiếu hội chủ đến Thái Hòa bang ta, thật sự là vinh hạnh của Thái Hòa bang, Tư Mã Đạm kính thiếu hội chủ một chén rượu!”

Tư Mã Đạm bung chén rượu uống một hơi cạn sạch.

“Tư Mã bang chủ, khách khí rồi, lần này ta còn phải cảm tạ Tư Mã bang chủ.”

“Sau này Thái Hòa bang sẽ trực thuộc ta Tứ Phương hội, ta tin tưởng tại ở quận phủ này không có người dám làm khó dễ người.”

Âu Dương Bạch Hiên bung chén rượu, sau khi uống một ngụm, mở miệng nói.

“Thuộc hạ bái kiến thiếu hội chủ!”

Tư Mã Đạm lập tức di chuyển thân thể, quỳ một gối xuống.

“Báo!”

Lúc Tư Mã Đạm đang quỳ thì một tên thị vệ xuất hiện trước cửa.

“Vào đi!”

Tư Mã Đạm mở miệng nói.

Tên thị vệ kia nhanh chóng tiến vào, quỳ một gối nói:

“Bang chủ, người của Kim Phong Tế Vũ Lâu đang trên đường đến Thái Hòa bang chúng ta.

“Nhanh như vậy đã tới Thái Hòa bang chúng ta rồi!”

Lúc này Tư Mã Đạm đã đứng dậy, trầm giọng nói.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía Âu Dương Bạch Hiên.

Kim Phong Tế Vũ Lâu chính là mục tiêu của Âu Dương Bạch Hiên.

Thái Hòa Bang cũng chỉ hỗ trợ đánh tạt mà thôi, hết thảy đều phải xem Âu Dương Bạch Hiên.

“Lui xuống đi!”

Âu Dương Bạch Hiên khoát tay.

Tên thị vệ kia khom người rời khỏi phòng.

“Đi, đối phương tới thì chúng ta phải đi nghênh đón đối phương chứ!”

Lúc Âu Dương Bạch Hiên nói chuyện, đã đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Tư Mã Đạm vội vàng đi theo phía sau.

Đường phố trước mặt Thái Hòa Bang là đường Thái Hòa.

Con đường này có thể xem là một con đường phồn hoa ở Thái Nguyên quận, người qua kẻ lại, có hàng rong san sát cùng với nhiều tửu lâu, cửa hàng.

Đang là ban ngày, tự nhiên là thời gian tấp nập rồi.

Nam tử áo xám mang theo Thượng Quan Kim Hồng đi về phía Thái Hòa bang.

Trong lòng hẩn khẩn trương, bàn tay toát mồ hôi.

“Người rất khẩn trương!”

Thượng Quan Kim Hồng nhìn nam tử áo xám, nói.

“Thuộc hạ có chút khẩn trương!”

Nam tử áo xám đáp.

“Người chỉ là người dẫn đường, khẩn trương cái gì?”

Thượng Quan Kim Hồng xoay người nhìn nam tử áo xám, hình như nhìn ra chuyện gì đó?

Nam tử áo xám nhìn thấy ánh mắt của Thượng Quan Kim Hồng, tâm thần run lên, xoay người tiến vào trong đám người.

Xi!

Chỉ là hẩn vừa mới tiến vào đám người thì ngực đã bị một luồng chân khí đánh xuyên qua.

“Không!”

Tình huống này lập tức khiến cho có người hoảng sợ hét lên, người qua đường trong nháy mắt tản đi hết.

Thượng Quan Kim Hồng không để ý đến thi thể trên mặt đất, tiếp tục tiến về phía Thái Hòa bang.

Bởi vì hắn đã thấy được tầm biên của Thái Hòa bang, không cần người dẫn đường nữa.

“Cứ điễm bị diệt, không nên có người sống sót.”

Nhưng nam tử áo xám này còn sống, còn xuất hiện trước mặt hắn, dẫn hắn đến Thái Hòa bang.

Chương 365: Long phượng kim hoàn, xuất thần nhập hóa

....

“Người này muốn đến Thái Hòa bang!”

Nhìn thấy hướng Thượng Quan Kim Hồng đi, một số người mở miệng nói.

Ánh mắt cũng tràn ngập tò mò.

Bước chân của Thượng Quan Kim Hồng rất nhanh, trong nháy mắt đã xuất hiện trước cửa Thái Hòa bang.

“Người là ai, dám đến Thái Hòa ta giương oai!”

Thị vệ trước cửa Thái Hòa bang thấy hấn lập tức quát to.

Bọn họ cũng nhìn thấy cảnh tượng trên đường phố xa xa.

Nhưng khi bọn họ nói xong thì cổ có thêm một lỗ máu.

Sau đó thân thể ngã nhào xuống đất.

Thượng Quan Kim Hồng tiếp tục đi tới, chuẩn bị đẩy cửa tiến vào trong.

Kéo kẹt.

Lúc này cửa lớn của Thái Hòa bang bỗng mở ra.

Mấy bóng người xuất hiện ở bên trong.

Đi phía trước là bang chủ Thái Hòa bang Tư Mã Đạm, phía sau hấn là Âu Dương Bạch Hiên và hai nam tử mặc trang phục

Tứ Phương Hội.

Hai người này có bàn tay to, ánh mắt sắc bén, khí kinh ẩn ẩn hiện hiện trên thân.

“Người là ai, dám giết người Thái Hòa bang ta!”

Tư Mã Đạm nhìn thấy Thượng Quan Kim Hồng lập tức quát to.

Thượng Quan Kim Hồng nhìn thoáng qua Tư Mã Đạm, Long phượng kim hoàn lập tức xuất hiện.

Tư Mã Đạm nhìn thấy ngân mang chột lóe.

Khi muốn nói chuyện lại phát hiện mình nói không ra lời, cổ họng phun máu tươi, vội vàng lấy tay che chắn hy vọng cầm máu nhưng vô dụng.

Sau đó ngã ầm xuống đất.

Máu chảy ra từ cổ họng tạo thành một vũng máu.

Thượng Quan Kim Hồng không nhìn Tư Mã Đạm ngã trên mặt đất mà nhìn Âu Dương Bạch Hiên của Tứ Phương Hội.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu Thượng Quan Kim Hồng, Tư Mã bang chủ đã suất lĩnh Thái Hòa bang đầu nhập Tứ Phương Hội ta, hôm nay ngươi vô duyên vô cớ giết người của Tứ Phương Hội.”

“Chỉ có thể dùng mạng của ngươi để đền mạng cho Tư Mã bang chủ!”

Trong mắt Âu Dương Bạch Hiên tràn ngập sát ý, lạnh lùng nói.

Hai người phía sau hắn lập tức bước ra, khí thế trên người hoàn toàn bộc phát, thực lực Thiên Nhân nhất nạn ép tới Thượng Quan Kim Hồng.

Cảnh giới của Thượng Quan Kim Hồng là Thiên Nhân nhất nạn, hấn phái ra hai cao thủ Thiên Nhân nhất nạn có thể nghiền ép Thượng Quan Kim Hồng.

Cao thủ Thiên Nhân cảnh bộc phát khí kinh làm cho bầu không khí trở nên áp lực.

Một số người đi theo quan chiến vội vàng lui xa.

Ánh mắt tràn ngập sự kinh hãi.

Cao thủ Thiên Nhân cảnh sao?

“Thượng Quan Kim Hồng này là ai? Lại dám đắc tội Tứ Phương Hội!”

Một số người không biết Thượng Quan Kim Hồng là ai không khỏi mở miệng hỏi.

“Không phải thời gian trước Kim Phong Tế Vũ Lâu bị người ta diệt mất một cứ điểm sao, Thượng Quan Kim Hồng hấn là người bên kia phái tới.”

Người bên cạnh trả lời.

Khi bọn họ nói chuyện với nhau, một người hai tay hóa thành tàn ảnh công kích Thượng Quan Kim Hồng.

Phương hướng công kích là các yếu huyệt quanh thân Thượng Quan Kim Hồng.

Ra tay ngoan độc, muốn một chiêu mất mạng.

Một người khác thì quát to, khí kinh toàn thân giống như liệt diễm bùng nổ, hai tay biến thành màu vàng vố một chương về phía Thượng Quan Kim Hồng.

Một kích này mang theo lực lượng thuần túy.

Thân hình Thượng Quan Kim Hồng di động tránh thoát công kích của người ra tay trước.

Nhưng mà một chưởng cương mãnh này hẳn lại không thể tránh được.

Chỉ có thể đánh ra một chưởng cứng rắn tiếp lấy thôi.

Ầm!

Một cỗ khí kình từ trong lòng bàn tay cả hai bộc phát ma sát với không khí phát ra âm thanh chói tai.

Sau một chưởng, vốn nên nhanh chóng rút về thể nhưng người kia lại không có thu chưởng mà tiếp tục gia tăng khí kình lưu chuyển vào bàn tay, muốn đấu khí kình với Thượng Quan Kim Hồng.

Người còn lại một kích thất bại, thân hình xoay chuyển, bàn tay hóa trảo chộp tới đầu Thượng Quan Kim Hồng.

Tốc độ ra tay cực nhanh.

Cũng không cho Thượng Quan Kim Hồng thời gian suy nghĩ.

Lòng bàn tay hắn mang theo một cỗ khí kình âm hàn xuyên thấu khí kình phòng ngự bên ngoài cơ thể Thượng Quan Kim Hồng, ánh mắt dữ tợn nhìn Thượng Quan Kim Hồng.

Hắn muốn một trảo đâm thủng đầu Thượng Quan Kim Hồng.

Âu Dương Bạch Hiên đang xem cuộc chiến nở nụ cười.

Chỉ là nụ cười của hắn không kéo dài bao lâu.

Thượng Quan Kim Hồng đột nhiên vươn tay, một đôi kim hoàn từ trong tay hắn bắn ra.

Một kim hoàn bắn vào bàn tay người kia chấn nát khí kình rồi va chạm xương tay.

“Không!”

Ngón tay trực tiếp gãy mất, người kia phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng tiếng kêu thảm thiết bỗng tắt bởi vì kim hoàn còn lại đã bắn xuyên qua cổ họng hắn rồi.

Kim hoàn công kích với tốc độ quá nhanh nên rất nhiều người không thấy rõ.

Bọn họ chỉ nhìn thấy người kia đang ra tay sau đó dừng lại rồi kêu thảm thiết, thân thể ngã xuống đất.

Lúc này Thượng Quan Kim Hồng đánh lui người đang đối chưởng với mình sau đó lui lại, bàn tay hút Long phượng kim hoàn trở về.

Người xuất thủ nhìn thấy tình hình hiện tại mà chấn động.

“Thiếu hội chủ, vũ khí của hắn không tầm thường, người rời đi trước.”

Nam tử nói với Âu Dương Bạch Hiên phía sau.

Lúc này sắc mặt Âu Dương Bạch Hiên thay đổi.

Hắn không nghĩ tới vừa giao thủ mấy chiêu mà bên mình đã tổn thất một cao thủ Thiên Nhân nhất nạn.

Thượng Quan Kim Hồng không để ý, hắn nâng bàn tay lên đánh ra một chưởng, khí kinh hùng hậu bộc phát.

Nam tử Thiên Nhân cảnh còn lại ngưng trọng, quát khê một tiếng, cũng nâng bàn tay lên trao một cái, nhất thời có một lốc xoáy khí kinh hình thành trên bàn tay hắn sau đó đánh ra.

Kim Cương Long Ngâm!

Khí kinh trong lòng bàn tay hình thành một đạo long ảnh màu vàng, long ảnh phóng về phía Thượng Quan Kim Hồng.

Ầm!

Thân hình Thượng Quan Kim Hồng bị cỗ lực lượng khổng lồ này đánh lui.

Nhưng khi lui thì Long phượng kim hoàn trong tay Thượng Quan Kim Hồng lại bắn ra.

Khí kinh khổng lồ tràn vào trong kim hoàn, thời điểm kim hoàn bắn ra có hư ảnh long phượng xuất hiện đánh nát long ảnh kia, sau đó va vào thân thể đối phương.

Bụp!

Khí kinh quanh thân đối phương phun trào tạo thành lá chắn, muốn ngăn trở Long phượng kim hoàn.

Hai kim hoàn cùng công kích vào một vị trí đánh thủng chân khí của đối phương sau đó va vào ngực đối phương.

Phốc!

Người ra tay phun ra một ngụm máu tươi.

Trong khoảnh khắc này Thượng Quan Kim Hồng đạp đất, thân hình phóng nhanh xuất hiện trước mặt đối phương, vồ thêm một chưởng vào ngực đối phương.

Thân thể đối phương bị một chưởng đánh bay ra ngoài.

Thượng Quan Kim Hồng giơ tay thu lấy kim hoàn.

Không một chút do dự mà phóng kim hoàn về phía Âu Dương Bạch Hiên.

Âu Dương Bạch Hiên hoảng hốt dựng tóc gáy nhưng lại bị kim hoàn khóa chặt, căn bản không nhúc nhích được.

“Hách thúc, cứu ta!”

Âu Dương Bạch Hiên kêu cứu.

Lúc này có một bóng người bỗng ra tay chộp tới Long phượng kim hoàn.

Thượng Quan Kim Hồng đang ra tay đột nhiên chuyển hướng sang đối phương.

Hắn giơ tay tung một quyền, nắm đấm hóa thành tàn ảnh xé rách không khí oanh kích vào lưng đối phương.

Người ra tay biến sắc, lòng bàn tay phát ra khí kinh đánh tới Long phượng kim hoàn.

Sau đó bản thân xoay người tung một chưởng va chạm với nắm tay của Thượng Quan Kim Hồng.

Khí kinh áp chế của Long phượng kim hoàn để cho Âu Dương Bạch Hiên có cơ hội hành động, hắn cấp tốc lui về phía sau.

Thế nhưng lúc này Long phượng kim hoàn lại mượn cổ khí kinh này mà tăng tốc xuất hiện ở cổ họng Âu Dương Bạch Hiên.

Phốc!

Âu Dương Bạch Hiên không thoát khỏi vận mệnh bị kim hoàn xuyên thủng.

Thượng Quan Kim Hồng đã sử dụng đôi kim hoàn này đến mức xuất thần nhập hóa rồi.

Chương 366: Âu Dương Bạch Hiên chết, Kim Phong Tể Vũ Lâu lại lập phân lâu

....

Âu Dương Bạch Hiên chết rồi!

Nhìn thấy Âu Dương Bạch Hiên ngã xuống đất, một ít người quan chiến kinh hô.

Song phương giao thủ trong thời gian ngắn.

Người quan chiến cũng biết thân phận hai bên.

Lĩnh Nam quận Kim Phong Tể Vũ Lâu, Thượng Quan Kim Hồng.

Tứ phương hội, thiếu hội chủ Âu Dương Bạch Hiên.

Người vừa mới bị Kim Hoàn đánh xuyên cổ họng chính là thiếu hội chủ Âu Dương Bạch Hiên của Tứ Phương hội, đại sự rồi.

Lúc này người mà Âu Dương Bạch Hiên gọi là Hách thúc xuất hiện trước mặt Thượng Quan Kim Hồng.

Sắc mặt hắn vô cùng âm trầm, đôi mắt tràn ngập sát ý nhìn chằm chằm Thượng Quan Kim Hồng.

“Ngươi lại giết thiếu hội chủ Tứ Phương chúng ta, ta muốn mang đầu ngươi trở về tạ tội.”

Hách Thanh nhìn Thượng Quan Kim Hồng, tự mình ra tay thể mà không thể ngăn cản Thượng Quan Kim Hồng giết Âu Dương Bạch Hiên.

Đây là sơ suất của hắn.

Hắn muốn mang theo đầu của Thượng Quan Kim Hồng trở về tạ tội.

“Người cũng phải chết ở chỗ này.”

Bàn tay Thượng Quan Kim Hồng nhấc lên, Long phượng kim hoàn bị hắn hút vào trong tay.

Hách Thanh nhìn thấy cảnh này nói.

“Người dựa vào vũ khí trong tay mà càn rỡ sao?”

Hách Thanh nhìn Thượng Quan Kim Hồng, thực lực của hắn là Thiên Nhân tam nạn, nháy mắt bộc phát khí kinh áp chế Thượng Quan Kim Hồng.

Thượng Quan Kim Hồng chỉ có thực lực là Thiên Nhân nhất nạn.

“Ta vốn tưởng rằng Tứ Phương Hội sẽ an bài nhân vật lợi hại nào đó bảo vệ thiếu chủ, xem ra thất vọng rồi.”

Khóe miệng Thượng Quan Kim Hồng nhếch lên, nở nụ cười lạnh, khí tức trên người trong nháy mắt tăng vọt đến Thiên Nhân nhị nạn, Thiên Nhân tam nạn rồi đến Thiên Nhân tứ nạn.

“Thiên nhân tứ nạn!”

Cảm giác được khí kinh trong cơ thể Thượng Quan Kim Hồng biến hóa, sắc mặt Hách Thanh kịch biến, hắn lập tức quay đầu bỏ chạy.

“Muốn đi, người cho rằng người đi được sao?”

Thân hình Thượng Quan Kim Hồng lao tới, Long phượng kim hoàn trong tay được khí kinh Thiên Nhân tứ nạn gia trì hóa thành hai đạo lưu quang.

Tốc độ quá nhanh khiến Hách Thanh cảm giác được một cổ hàn khí đánh tới.

Kình Không Phích Lịch!

Hắn hít sâu một hơi, hắn xoay người đánh ra một chưởng.

Vũ khí của Thượng Quan Kim Hồng cực kỳ lợi hại, nếu như hắn không ngăn cản có thể đánh xuyên thủng thân thể.

Bàn tay đánh ra, không chỉ có khí kình phát ra âm thanh bô không mà ngay cả bàn tay của hắn cũng to ra trong nháy mắt.

Ầm!

Bàn tay va chạm với kim hoàn.

Thân hình Hách Thanh bị khí kình ảnh hưởng không khỏi lui về phía sau một bước, bàn tay chảy máu.

Thượng Quan Kim Hồng hút lấy kim hoàn, sau đó lại đánh ra.

Hách Thanh tiếp tục lui, sắc mặt biến đổi.

Bàn tay nắm thành quyền tung ra một quyền.

Kim hoàn đột nhiên tách làm hai.

Một kim hoàn va chạm với nắm tay của hắn, một cái khác thì hóa thành tàn ảnh xuất hiện trước cổ họng đối phương.

Răng rắc!

Tiếng xương cổ đứt lìa vang lên.

Sau đó khí kình trên nắm tay Hách Thanh biến mất, kim hoàn đập vào cánh tay tạo ra huyết vụ.

Chỉ là Hách Thanh không còn có thể phát ra tiếng kêu thảm thiết, ánh mắt kinh hãi nhìn Thượng Quan Kim Hồng.

Thân thể ngã xuống mặt đất.

“Sau hôm nay, Thái Hòa bang quy về Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Thượng Quan Kim Hồng không liếc Hách Thanh một cái mở miệng nói với những người đang xem cuộc chiến.

Trong khi hắn đang nói thì có từng bóng người xuất hiện.

Thượng Quan Kim Hồng tới một mình nhưng cũng còn thêm một số thành viên Kim Phong Tế Vũ Lâu bên kia cũng phải tới để tiếp nhận xử lý chuyện ở Thái Nguyên quận.

Lúc trước cứ điểm Kim Phong Tế Vũ Lâu bị hủy.

Thái Hòa bang cũng không bị hủy, trực tiếp trở thành phân lâu của Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Thái Nguyên quận.

Thiên Nhân tứ nạn, ở Thái Nguyên quận chỉ có gia chủ đệ nhất thế gia Quý gia Quý Thu Đường mới có.

Một số người thâm than.

Bọn họ biết từ hôm nay trở đi Thái Nguyên quận sẽ biến thiên.

Trong một tòa lầu các không xa.

Một nam tử mặc hoa phục và một lão giả mặc thanh bào đang quan sát tình huống bên này.

“Thượng Quan Kim Hồng theo tư liệu chúng ta lấy được là cao thủ Thiên Nhân nhất nạn, làm sao giờ lại biến thành Thiên Nhân tứ nạn!”

Nam tử hoa phục mở miệng nói.

Hắn chính là Quý Thu Đường, gia chủ đệ nhất thế gia Thái Nguyên quận.

Bên cạnh hắn là quản gia Lâm Bắc Ninh.

“Gia chủ, từ tư liệu thì Thượng Quan Kim Hồng quả thật chỉ có thực lực Thiên Nhân nhất nạn.

“Xem ra lúc trước Thượng Quan Kim Hồng che giấu thực lực, để cho người khác sơ suất.”

Quản gia Lâm Bắc Ninh ở bên cạnh hần mở miệng nói.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu không đơn giản, giúp ta đưa một phần hạ lễ cho Thượng Quan Kim Hồng.”

Quý Thu Đường mở miệng nói.

“Lão gia, chúng ta đưa một phần hạ lễ, đến lúc đó để cho người của Tứ Phương hội biết được, chỉ sợ.....”

Quản gia Lâm Bắc Ninh mở miệng nói.

“Không sao, bọn hần biết liền biết, từ hôm nay về sau Tứ Phương Hội sẽ suy bại, thiếu hội chủ bị người ta giết đã đại biểu thị danh vọng của Tứ Phương Hội giảm mạnh.”

“Trừ phi bọn họ có thể áp chế Kim Phong Tế Vũ Lâu, nhưng thực lực mà Kim Phong Tế Vũ Lâu thể hiện ra, còn có thể lực phía sau nữa, Tứ Phương Hội không có khả năng.”

“Hiện tại các thế lực ở chín quận phương bắc biến hóa, Kim Phong Tế Vũ Lâu thể hiện ra thực lực cùng với nội tình này, có khả năng trở thành một trong các bá chủ!”

Quý Thu Đường mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Quản gia Lâm Bắc Ninh khom người nói.

Hần tin tưởng ánh mắt của gia chủ, Quý gia có thể trở thành đệ nhất thế gia Thái Nguyên quận đều do một tay Quý Thu Đường đánh ra.

Lĩnh Nam quận, Sơn Hà Môn.

Tô Thần nuốt một viên đan dược, dược lực bắt đầu lan tràn trong cơ thể hắn.

Hắn thôi động công pháp, hấp thu dược lực trong cơ thể.

Lực lượng trong cơ thể không ngừng tăng lên dưới tác dụng của dược lực.

Tô Thần chỉ còn cách Thần phách hợp nhất cảnh một chút, hắn muốn tăng thực lực của mình tăng lên đến Thần phách hợp nhất.

Không có công lực quán thâm, đơn thuần dựa vào tu luyện và đan dược thì tốc độ vẫn hơi chậm.

Một lúc sau, Tô Thần mở hai mắt.

Hắn đi tới bên cạnh cửa sổ mở cửa, một cỗ hàn ý từ ngoài cửa sổ thổi vào.

Một bóng người xuất hiện ở cửa, nhẹ giọng nói.

“Chương giáo, đã tìm được tung tích của Mạnh Thần Thông, chúng ta có cần dựa theo ý của Mai cô nương ý đưa hắn ra khỏi Lĩnh Nam quận không?”

Người đến là Nguyên Tùy Vân.

Mai Huyền Sương đến Sơn Hà Môn mời Tô Thần nghĩ biện pháp đưa Mạnh Thần Thông rời khỏi Lĩnh Nam quận.

Mạnh Thần Thông tự mình hãm hại mình, coi như xui xẻo!

“Ngươi cứ âm thầm đi theo một chuyến, có thể bảo vệ thì bảo vệ, không thể bảo vệ thì thôi!”

Tô Thần mở miệng nói.

Mấy vật bên trong ngoại động không tầm thường, là sẽ có cao thủ đối phó Mạnh Thần Thông, cho nên Tô Thần mới nói như thế.

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

Nguyên Tuy Vân khom người lui ra ngoài.

Sau khi Nguyên Tuy Vân rời đi không lâu, ánh mắt Tô Thần chợt lóe lên.

Trong tầm mắt của hắn là một bóng người đang di chuyển trên nóc các khiến trúc của Sơn Hà Môn.

Phương hướng là chỗ của hắn.

Ánh mắt hơi ngưng tụ.

Thân hình đối phương lóe lên nhanh chóng xuất hiện trước mặt hắn.

Hơn nữa còn nhảy vọt vào trong phòng.

Khi đối phương đến gần, Tô Thần cảm nhận được khí kinh phát ra từ trên thân đối phương.

Thực lực người tới ước chừng ở Thiên Nhân nhất nạn.

“Tô chương giáo thật sự quyết đoán, vậy mà để ta tới gần, không sợ ta xuất đao chém giết ngươi sao?”

Người tới mặc đồ đen, bên hông đeo một thanh trường đao, hắn nhìn Tô Thần rồi nói.

Chương 367: Gặp mặt, Thái Hư chân nhân

...

“Các hạ muốn giết ta cũng sẽ không để cho ta nhìn thấy mình!”

“Hơn nữa ta cũng không có cảm nhận được sát khí từ trên người các hạ, không biết các hạ đến Sơn Hà môn ta có gì chỉ giáo?”

Giọng Tô Thần bình tĩnh nói.

“Tô chương giáo thật sự không tầm thường, lần này ta đến đây là vì đại nhân chúng ta muốn gặp Tô chương giáo!”

Tô chương giáo theo ta đi một chuyến đi!”

Người tới rất không khách khí nói.

“Người cũng không nói với ta vị đại nhân muốn gặp ta là ai, tìm ta có chuyện gì, sao ta có thể vô duyên vô cớ đi theo người đâu này?”

Tô Thần nhìn đối phương hỏi ngược lại.

Đối phương có thực lực Thiên Nhân nhất nạn.

Tuy rằng Tô Thần còn chưa đạt tới nhưng hãn vận dụng át chủ bài thì giết người cũng không quá khó.

Hắn không cần khoan dung với đối phương.

Hắn không có lập tức ra tay đối phó người này chính là bởi vì hắn muốn nhìn xem người này muốn làm gì?

Nghe Tô Thần nói vậy, thần sắc của người này thay đổi.

“Tô chuông giáo, lá gan của ngươi thật sự rất lớn, bất quá trước khi đại nhân đề cũng đã nói có thể báo cho ngươi biết.”

“Vị đại nhân muốn gặp ngươi chính là Thái Hư chân nhân!”

Người áo đen mở miệng nói.

Nghe vậy, Tô Thần ngẩn ra, trên mặt to vẽ kinh ngạc.

“Thái Hư chân nhân? Muốn gặp một tiểu nhân vật như ta sao?”

Sau đó dùng ánh mắt tràn ngập sự khó tin nhìn về phía đối phương.

“Không cần hoài nghi, hiện tại Tô chuông giáo cũng không phải tiểu nhân vật, ít nhất ngoài sáng toàn bộ Lĩnh Nam quận là ngươi một nhà độc đại.”

“Không biết, Tô chuông giáo có thể cùng ta rời đi hay không.”

Người áo đen nói.

Tô Thần bắt đầu trầm tư.

“Chờ ta phân phó một chút có được không?”

Trầm tư một lát, Tô Thần mở miệng nói.

“Có thể, ta ở ngoài sơn môn chờ ngươi.”

Người áo đen nhảy lên lướt ra khỏi phòng.

Thấy hắn rời đi, Tô Thần lập tức gửi mật thư thông báo cho Yến Nam Thiên ở Thanh Long Hội.

Lúc trước hắn từ Yến Nam Thiên biết được thực lực của Thái Hư chân nhân là Thiên Nhân cửu nạn.

Tuy rằng cảm giác đối phương có thể sẽ không động thủ với hắn nhưng để phòng ngừa vạn nhất, hắn vẫn thông báo cho

Yến Nam Thiên.

Sau đó Tô Thần mới ra khỏi Sơn Hà Môn.

Nam tử áo đen đã ở ngoài sơn môn chờ Tô Thần.

“Hãy theo sát ta.”

Nói xong, người này nhẹ nhàng như quỷ hồn bay xuống chân núi.

Tô Thần thấy thế, cũng thi triển thân pháp, thân hình hóa thành gió mưa lướt theo phía sau.

Hai người một trước một sau, cứ vậy rời đi.

Ở một chỗ khác.

Trong một trang viên bình thường.

Thái Hư chân nhân đang ngồi trên ghế chính đại sảnh.

Kim Ngọc Lăng Kim Tiền Bang đang ngồi trên ghế bên trái phía dưới hắn.

“Đại nhân, người muốn nhận lấy Tô Thần này, là xem trọng hắn hay là xem trọng Sơn Hà Môn?”

Kim Ngọc Lăng khom người nói với Thái Hư chân nhân.

“Không phải xem trọng hắn và Sơn Hà Môn, mà bên ta cần hắn và Sơn Hà Môn.”

“Đương nhiên hắn báỉ sư lão phu, cũng chỉ làm một đệ tử ký danh mà thôi.”

Thái Hư chân nhân nói.

Lúc trước hắn không để ý Sơn Hà Môn nhưng Nguyên Tuy Vân bị Tô Thần thu phục, như vậy Sơn Hà Môn có năng lực thu nạp những cao thủ khác.

Chuyện ngồi vững vàng vị trí thế lực đệ nhất Lĩnh Nam quận là chắc chắn rồi.

Hiện giờ các cao thủ chế ước Thanh Long Tự đã rời đi.

Thanh Long tự cũng đóng cửa, tạm thời sẽ không hỏi đến chuyện chín quận phương bắc.

Kế tiếp giang hồ chín quận phương bắc sẽ bị các thế lực khắp nơi chia cắt.

Sơn Hà Môn nhanh hơn người khác một bước chiếm lĩnh Lĩnh Nam quận.

Nếu như lại thu nạp một ít cao thủ, tuyệt đối có thể tiến hành khuếch trương.

Đến lúc đó thế lực nhất định sẽ tiến thêm một bước, mở rộng.

Hắn hiện tại thu phục Tô Thần cũng là vì tăng cường sự khống chế đối với Lĩnh Nam quận.

“Lý Duy đã đầu nhập vào Thất hoàng tử.”

“Sắp trở thành quận thủ Lĩnh Nam quận.”

“Nếu Sơn Hà Môn đang khống chế giang hồ Lĩnh Nam quận, vậy chính là chiếm được toàn bộ Lĩnh Nam quận.”

Nghe được Thái Hư chân nhân nói, Kim Ngọc Lăng không khỏi cảm thán.

Thái Hư chân nhân chính là cao thủ Thiên Nhân cửu nạn của vương triều Đại Chu, có thể nói là cao thủ mạnh nhất của vương triều Đại Chu.

Đệ tử ký danh của cao thủ như vậy, cũng rất không tầm thường.

Nếu Tô Thần có dã tâm sẽ đáp ứng đề nghị của Thái Hư chân nhân.

“Đại nhân, mấy năm nay Tứ hoàng tử vẫn giấu tài, âm thầm bố trí.”

“Tô Thần này có khả năng nằm trong bố cục của hắc, nếu không thì cao thủ như Nguyên Tuy Vân cũng sẽ không xuất hiện bên cạnh Tô Thần.”

Kim Ngọc Lăng nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Ta đã phái người quan sát, Nguyên Tuy Vân không phải do Tứ hoàng tử hay những người khác phái tới, nếu như phái tới cũng sẽ không nghe lời Tô Thần Ngôn như vậy!”

Thái Hư chân nhân nói.

Tô Thần nói gì Nguyên Tuy Vân nghe vậy.

Nguyên Tuy Vân là một cường giả Thiên Nhân tứ nạn, nếu như bị Tứ hoàng tử phái tới, tuyệt đối sẽ không nghe theo lời Tô Thần.

Kim Ngọc Lăng nghe xong ngẩn ra.

Lúc này Âm Khoát Hải xuất hiện ở ngoài cửa.

Hắn nhìn thoáng qua Kim Ngọc Lăng đang ngồi trên ghế.

“Vào đi!”

Thái Hư chân nhân mở miệng nói.

Âm Khoát Hải tiến vào, khom người hành lễ:

“Bái kiến Thái Hư chân nhân?”

Rồi sau đó hướng về Kim Ngọc Lăng nói:

“Chủ thượng, Thái Nguyên quận truyền đến tin tức, thiếu hội chủ Tứ Phương Hội, Âu Dương Bạch Hiên, bị Thượng Quan Kim Hồng chém giết, thực lực của Thượng Quan Kim Hồng đã đạt tới Thiên Nhân tứ nạn!”

“Cái gì?”

Nghe được Âm Khoát Hải báo cáo.

Kim Ngọc Lăng đứng dậy khỏi ghế, khó tin hỏi.

Bọn họ điều tra rõ tư liệu về Thượng Quan Kim Hồng.

Thần phách hợp nhất, bước vào Thiên Nhân nhất nạn.

Nhưng bây giờ lại nói cho hấn biết thực lực của đối phương ở Thiên Nhân tứ nạn.

Sao có thể thế được.

Thiên Nhân nhất nạn muốn tăng lên đến Thiên Nhân tứ nạn không có dễ dàng như vậy.

Thái Hư chân nhân ngồi trên ghế chính cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

Thực lực của Thượng Quan Kim Hồng Thiên Nhân tứ nạn đã được chứng thực, hấn giết hộ vệ bên cạnh Âu Dương Bạch Hiên, còn giết Hách Thanh Thiên Nhân tam nạn.

Âm Khoát Hải nói.

“Thượng Quan Kim Hồng ẩn giấu rất sâu.”

Kim Ngọc Lăng nhướn mày, cảm thán nói.

“Không biết đại nhân có biết Kim Phong Tế Vũ Lâu này là thể lực của vị hoàng tử nào không?”

Kim Ngọc Lăng đưa mắt nhìn về phía Thái Hư chân nhân.

“Ta cũng đang tra, nhưng lại không có thu hoạch gì.”

Thái Hư chân nhân lắc đầu nói.

Hiện giờ ở Lĩnh Nam quận có hai thể lực rất mạnh.

Một là Thanh Long Hội, hai là Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hấn đã tự mình thăm dò Thanh Long Hội.

“Ngũ long thủ Yến Nam Thiên hiện thân, Thiên Nhân cửu nạn.

Ý tưởng lúc trước đối với Thanh Long hội hoàn toàn dập tắt.

Đương nhiên hẳn tin tưởng Thanh Long Hội sẽ không nhìn chăm chăm Lĩnh Nam quận.

Bởi vì quận Lĩnh Nam quá nhỏ.

“Đại nhân cũng không biết?”

Kim Ngọc Lăng nhú mày.

Kim Phong Tế Vũ Lâu hiện giờ có cao thủ như Quan Thất, Thượng Quan Kim Hồng tọa trấn.

Với nhân lực hẳn mang đến, muốn đối phó Kim Phong Tế Vũ Lâu căn bản không có khả năng.

Kim Ngọc Lăng bắt đầu trầm tư làm sao ứng phó Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Tô Thần và người áo đen tới bên ngoài sân viện.

Người áo đen đẩy cửa phòng ra dẫn Tô Thần tiến vào.

Kiến trúc nơi đây rất đơn giản, xuyên qua một hành lang là tới ngoài đại sảnh.

“Tô trưởng giáo, mời!”

Người áo đen khoát tay nói.

Tô Thần đi vào đại sảnh, từ xa hẳn đã thấy được Kim Ngọc Lăng ngồi bên trong, còn có một lão đạo tóc bạc ngồi trên ghế chủ tọa.

“Bái kiến Thái Hư chân nhân!”

Tô Thần hành lễ với Thái Hư chân nhân.

Về phần Kim Ngọc Lăng bên cạnh Tô Thần chẳng thêm để ý.

Sau khi hành lễ, Tô Thần tiếp tục nói:

“Không biết Thái Hư tiền bối gọi văn bối đến có chuyện gì phân phó.

Trong lòng lại suy đoán hẳn là liên quan đến Kim Tiền bang.

Chẳng lẽ Kim Tiền bang muốn thông qua Thái Hư chân nhân để lấy tiền trang do Sơn Hà Môn không chế.

Chương 368: Kim Ngọc Lăng mưu tính, hạ bộ

....

Kim Ngọc Lăng ở đây.

Kim Tiên Bang và Sơn Hà Môn chỉ tiếp xúc với nhau trên phương diện tiền trang, cho nên hẳn nghĩ như vậy.

Thái Hư chân nhân nhìn về phía Tô Thần, cảm giác được dao động khí kinh trên người Tô Thần.

Sắp đạt tới Thần phách hợp nhất rồi, có chút thiên phú.

Trong lòng Thái Hư chân nhân hơi kinh ngạc, nhưng cũng chỉ hơi kinh ngạc thôi.

Người trẻ tuổi giống như Tô Thần, ở Kinh sư có rất nhiều.

“Tô Thần, lần này gọi người đến đây là muốn người giao tiền trang ở Lĩnh Nam quận do Sơn Hà Môn không chế giao cho Kim bang chủ, sau đó người có thể trở thành đệ tử ký danh của bọn họ!”

Thái Hư chân nhân nhìn Tô Thần nói.

“Một chức ký danh đệ tử mà muốn tiền trang ở Lĩnh Nam quận do ta không chế, thật là nằm mơ.”

“Chẳng lẽ người cho rằng ta cần làm đệ tử ký danh của người sao?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Thủ hạ Thiên Nhân cứu nạn hẳn đã có.

Còn quan tâm tới chuyện làm đệ tử ký danh của Thiên Nhân cứu nạn.

Sắc mặt cũng không có bao nhiêu biến hóa.

Hắn mở miệng nói:

“Sơn Hà Môn chúng ta chưa từng làm sinh ý tiền trang, Kim bang chủ muốn thì chúng ta có thể dùng giá thị trường nhượng lại cho Kim tiền bang.”

“Chân nhân, Kim bang chủ, bây giờ đệ tử Sơn Hà môn đông đảo, ăn uống tu luyện đều cần tiền tài, ta còn đang lo lắng cách kiếm tiền đây?”

Tô Thần nhìn Kim Ngọc Lăng nói.

Nghe Tô Thần nói vậy, Kim Ngọc Lăng ngẩn ra.

Hắn không nghĩ tới Tô Thần còn muốn tiền của hắn.

Ánh mắt nhìn về phía Thái Hư chân nhân, lúc này sắc mặt Thái Hư chân nhân cũng có chút khó coi.

Hắn nói rất rõ ràng, nhượng ra tiền trang, thu Tô Thần làm đệ tử ký danh, cũng không phải để Tô Thần thu tiền.

Nói như thế còn chưa rõ ràng sao?

“Ngươi có thể thương lượng với Kim bang chủ, ta tin rằng Kim bang chủ sẽ cho ngươi một cái giá tốt.”

Thái Hư chân nhân mở miệng nói.

Tô Thần đã nói như vậy thì hắn cũng không thể chèn ép tiểu bối.

“Đa tạ chân nhân.”

Tô Thần vội vàng cảm ơn.

“Tô Thần, về chuyện trở thành đệ tử ký danh của ta, ngươi cảm thấy thế nào?”

Thái Hư chân nhân khôi phục sắc mặt, nhìn Tô Thần rồi nói.

“Chân nhân, có một số việc ta không thể quyết định, cần phải bẩm báo Mộ Dung cô nương.”

Lúc này Tô Thần đòi Mộ Dung Khinh Trần ra làm lá chắn.

Tô Thần hẳn không cần trở thành đệ tử ký danh của bất kỳ kẻ nào.

Nhưng mà tình huống hôm nay hẳn cần lấy lá chắn tạm thời ngăn cản, Mộ Dung Khinh Trần là lựa chọn tốt nhất.

Thái Hư chân nhân chính là người của Thất hoàng tử.

Hắn là người của Tứ hoàng tử, sao có thể trở thành ký danh đệ tử của đối phương chứ?

Nghe Tô Thần nói vậy, sắc mặt Thái Hư chân nhân hơi đổi.

Hắn không nghĩ tới Tô Thần sẽ cự tuyệt trở thành đệ tử ký danh của hắn.

Kim Ngọc Lăng nghe Tô Thần nói, trong mắt có tinh mang chợt lóe.

Tô Thần từ chối đề nghị của Thái Hư chân nhân, bỏ qua cơ hội trở thành đệ tử ký danh của Thái Hư chân nhân.

“Tô Thần này không đơn giản!”

Kim Ngọc Lăng trầm nghĩ.

Tuy rằng Tô Thần nói muốn hỏi Mộ Dung Khinh Trần nhưng ai cũng biết Tô Thần đang tỏ ý từ chối.

Thái Hư chân nhân uống một ngụm trà, đặt chén trà xuống.

“Có chút đáng tiếc, nhưng nếu đã như vậy thì bốn tọa cũng không cưỡng cầu, bốn tọa còn có một số việc, người có thể nói với Kim bang chủ về chuyện tiền trang.”

Thái Hư chân nhân đứng lên xoay người tiến vào trong phòng.

Lưu lại hai người Kim Ngọc Lăng và Tô Thần.

“Tô chương giáo, người thật sự quyết đoán, có thể cự tuyệt trở thành đệ tử ký danh của Thái Hư chân nhân!”

Kim Ngọc Lăng nhìn Tô Thần, muốn nhìn ra suy nghĩ thật sự của hắn.

“Làm đệ tử ký danh cũng không thể giữ được mạng của ta!”

“Kim bang chủ, nếu cảm thấy hứng thú với tiền trang thì chúng ta có thể giao dịch bất kỳ lúc nào.”

Tô Thần nhìn Kim Ngọc Lăng nói.

“Chuyện tiền trang không gấp, ta có một thỉnh cầu nhỏ, ta nghĩ Tô chương giáo có thể giúp được ta.”

Kim Ngọc Lăng nhìn Tô Thần nói.

“Mời Kim bang chủ nói?”

Tô Thần mở miệng nói.

Nghe nói Tô chương giáo có chút giao tình với Kim Phong Tế Vũ Lô, ta muốn mời Tô chương giáo hẹn Bạch Sầu Phi của Kim Phong Tế Vũ Lô.

Kim Ngọc Lăng mở miệng nói.

“Kim bang chủ muốn hẹn gặp Bạch Sầu Phi cần gì phải thông qua ta?”

Tô Thần nhìn Kim Ngọc Lăng nói:

Kim Ngọc Lăng thân là tam bang chủ Kim Tiền Bang, với thân phận này, hẹn gặp Bạch Sầu Phi thì Bạch Sầu Phi nhất định sẽ gặp mặt.

Căn bản cũng không cần thông qua hẳn.

Kim Ngọc Lăng đang có âm mưu gì đây?

Tô chương giáo, chúng ta có chút thù oán với Kim Phong Tế Vũ Lâu, chỉ sợ không hẹn được.

“Cho nên thời điểm Tô chương giáo hẹn gặp Bạch Sầu Phi có thể không cần nhắc tới ta, cứ lấy danh nghĩa của mình hẹn Bạch Sầu Phi?”

Kim Ngọc Lăng mở miệng nói.

“A!”

Nghe Kim Ngọc Lăng nói, ánh mắt Tô Thần ngưng tụ.

Ý định của Kim Ngọc Lăng rất rõ ràng, chính là muốn cho hẳn câu Bạch Sầu Phi ra.

Có thể câu Bạch Sầu Phi ra rồi sẽ động thủ với Bạch Sầu Phi.

Kim Ngọc Lăng nhìn Tô Thần, thấy sắc mặt hắn biến hóa liên biết Tô Thần đã nhìn ra mục đích của mình.

“Tâm tư Tô Thần này thật nhạy bén!”

Kim Ngọc Lăng trầm nghĩ.

“Ta có thể nhận được gì?”

Tô Thần nhìn Kim Ngọc Lăng nói.

“Chúng ta có thể ra giá gấp đôi mua lại tiền trang từ trong tay Sơn Hà Môn!”

Kim Ngọc Lăng mở miệng nói.

“Giá gấp đôi, Kim bang chủ, hiện giờ chín phần tiền trang ở Lĩnh Nam quận phủ đều nằm trong tay Sơn Hà Môn, ra giá gấp đôi chính là một bút tiền không nhỏ đâu.”

Tô Thần tỏ vẻ kinh ngạc nói.

“Kim Tiền Bang ta không thiếu tiền.”

Kim Ngọc Lăng nói.

“Tốt, ta sẽ làm nhưng mà trước đó phải đưa trước một nửa tiền, chuyện thành công ta lại cầm nửa còn lại!”

Tô Thần nói.

Kim Ngọc Lăng trầm tư, một lúc sau mở miệng nói: “

Có thể, ta bên này có thể tiếp nhận tiền trang.”

“Cần đưa khế đất cho chúng ta trước.””

“Có thể!”

Tô Thần trầm tư một lát rồi nói.

“Không biết Kim bang chủ chuẩn bị hẹn Bạch lâu chủ gặp mặt lúc nào?”

Tô Thần mở miệng nói.

“Nếu như có thể, tốt nhất là đêm nay, địa điểm thuyền hoa Phù Dung.”

Kim Ngọc Lăng mở miệng nói.

“Được, Kim bang chủ, ai sẽ cùng chúng ta thương lượng chuyện tiền trang?”

Tô Thần nói.

“Âm trưởng lão phụ trách chuyện này, sau khi người của người tới có thể trực tiếp giao dịch với Âm trưởng lão.”

Kim Ngọc Lăng mở miệng nói.

“Tốt, hiện tại ta liền an bài người đến đây thương lượng với Âm tiên bối.”

Tô Thần hành lễ rồi rời đi.

Sau khi Tô Thần rời đi.

Âm Khoát Hải nói.

“Chủ thượng, Tô Thần đáp ứng nhanh như vậy, có thể giờ trò gì không?”

“Giờ trò thì hấn cũng phải có năng lực.”

“Hiện giờ trong Kim Phong Tế Vũ Lâu chỉ có Quan Thất, nhìn chăm chăm Quan Thất là được, chỉ cần Quan Thất không nhúc nhích hết thấy đều do chúng ta định đoạt!”

Kim Ngọc Lăng mở miệng nói.

“Vậy chuyện chúng ta phải trả gấp đôi cho Tô Thần thì sao?”

Âm Khoát Hải khó hiểu hỏi.

“Nếu như hấn trở thành đệ tử của chân nhân, ra giá gấp đôi cũng có thể, nhưng hấn không chọn, sau khi bắt được Bạch Sầu Phi thì nhanh chóng tiếp nhận tiền trang của Sơn Hà Môn tiền trang, giá họa chuyện Bạch Sầu Phi cho Sơn Hà Môn.”

Kim Ngọc Lăng bình tĩnh nói, giống như hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay của hấn.

“Đi làm việc đi!”

Kim Ngọc Lăng khoát tay nói.

“Tuân lệnh!”

Âm Khoát Hải khom người rời khỏi đại sảnh.

Kim Ngọc Lăng đứng dậy đi về phía hậu viện.

Hấn muốn mượn một ít cao thủ từ Thái Hư chân nhân.

Chương 369: Thiên Nhân cảnh, đánh lên

....

Bên ngoài trang viên.

Mắt Tô Thần lóe hàn mang.

Thái Hư chân nhân và Kim Ngọc Lăng đều muốn lợi dụng hắn.

Thái Hư chân nhân hẳn là nhằm vào Tứ hoàng tử.

Hiện giờ Sơn Hà Môn của Tô Thần đã trở thành môn phái đệ nhất Lĩnh Nam quận.

Thực lực và thanh thế đều có.

Thái Hư chân nhân thu hắn làm đệ tử ký danh sẽ không cần trả giá bất kỳ cái giá nào cũng có thể bắt lấy Sơn Hà Môn.

Còn có thể lợi dụng Sơn Hà Môn khuếch trương ra bên ngoài.

Về phần Kim Ngọc Lăng, muốn lợi dụng Tô Thần đối phó Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Một khi mình bên này trợ giúp Kim Ngọc Lăng bắt được Bạch Sâu Phi.

Như vậy kế tiếp hẳn chỉ có thể dựa vào Kim Ngọc Lăng để chống đỡ lửa giận của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nhưng Kim Ngọc Lăng lại không biết Tô Thần chính là chủ nhân chân thật sự đứng phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hắn gài bẫy Tô Thần cũng là Tô Thần đang gài bẫy hắn.

Sau đêm nay.

Kim Ngọc Lăng sẽ biến mất khỏi Lĩnh Nam quận.

Tô Thần nhanh chóng tiến về phía Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Lĩnh Nam quận.

Hẹn Bạch Sầu Phi gặp mặt ở thuyền hoa đêm nay.

Về phần hành tung của Quan Thất, hẳn là bị theo dõi chặt. không thể động đây trước.

Cho nên Tô Thần an bài Hường Ứng Thiên ra tay.

Lần trước ở Khánh Thành, Hường Ứng Thiên không ra tay, gần đây đang chuẩn bị đi ngoại quận.

Đúng lúc nhân cơ hội hiện thân.

Sắp xếp xong xuôi, Tô Thần rời khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu đi tới bên thuyền hoa.

Trong chốc lát mập mập cũng tới chỗ thuyền hoa.

“Chương giáo, đã giao khế đất cho Âm Khoát Hải!”

Tâm tình mập mập có chút mất mát.

Hắn dựa theo chỉ thị của Tô Thần, bắt đầu chèn ép tiền trang của Kim Tiền bang, nhưng còn chưa bao lâu thì Tô Thần liền bán tiền trang cho Kim Tiền bang.

“Không nên mất mát, hôm nay mất đi là vì ngày mai đạt được, hưởng hồ lần này bọn họ ra giá gấp đôi!”

“Có tiền rồi người cần tiếp tục khuếch trương tiền trang.”

Tô Thần vỗ vai mập mập nói.

“Chương giáo, là thật sao?”

Mập mập nghe vậy mở miệng nói.

“Ngày mai người sẽ bận rộn hơn!”

“Nhớ kỹ, tiền trang của Sơn Hà Môn ta cũng không thể vền vẹn chỉ làm ở Lĩnh Nam quận, chín quận phương bắc rất lớn!”

“Ngươi về trước đi!”

Nói xong Tô Thần phân phó.

Đêm nay ở thuyền hoa sẽ phát sinh một trận đại chiến.

Mập mạp ở lại đây có chút nguy hiểm.

Mập mạp gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Sau khi mập mạp rời đi, Tô Thần đi sâu vào khoang thuyền.

Sâu trong khoang thuyền.

Âm Khoát Hải nhìn thấy Tô Thần tiến vào liền nói:

“Tô chương giáo, lúc này chúng ta không nên gặp mặt mới tốt, miễn cho Bạch Sầu Phi nghi ngờ!”

“Đúng là như thế, bất quá ta muốn xác nhận một chút, Âm trưởng lão ngươi có mang một nửa tiền không!”

“Đừng để ta giúp các ngươi hẹn người tới, các không thương lượng được với đối phương rồi cũng không đưa tiền cho ta.”

Tô Thần nhìn Âm Khoát Hải nói.

“Tô chương giáo cứ yên tâm, tiền ở trên người ta, chỉ cần Bạch Sầu Phi đến ta sẽ đưa tiền cho Tô chương giáo!”

“Đương nhiên chúng ta cũng phải xác nhận Quan Thất không rời khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Âm Khoát Hải nhìn Tô Thần nói.

“Được!”

“Vậy thì ta an tâm rồi.”

Tô Thần không nói gì nữa, quay người đi lên lầu.

Nhìn bóng dáng Tô Thần rời đi.

Âm Khoát Hải nở nụ cười lạnh, Bạch Sầu Phi không đến được thuyền hoa này.

Bởi vì đêm nay không phải động thủ ở thuyền hoa mà động thủ trên đường Bạch Sầu Phi đến thuyền hoa.

Ban đêm, Lĩnh Nam quận thành vẫn đèn đuốc vẫn sáng trưng, đường phố sáng như ban ngày.

Một chiếc xe ngựa chạy chậm trên đường phố.

Đúng là xe ngựa của Bạch Sầu Phi.

Ở trong xe ngựa không chỉ có Bạch Sầu Phi, còn có Nạp Lan Dung Yên.

“Lâu chủ, thời điểm này rời khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu có chút không sáng suốt!”

“Chuyện Tô Thần mời ngài ta cảm giác không đơn giản!”

Nạp Lan Dung Yên ngồi đối diện Bạch Sầu Phi nói.

Tô Thần đột nhiên mời Bạch Sầu Phi vào buổi tối, Nạp Lan Dung Yên cảm giác sự tình có chút kỳ quái, nhưng Bạch Sầu Phi vẫn muốn đến chỗ hẹn.

“Có một số việc bây giờ ngươi còn không rõ, sau này ngươi sẽ biết!”

Bạch Sầu Phi thu hồi tầm mắt, nhìn Nạp Lan Dung Yên đáp.

Nạp Lan Dung Yên không hiểu ý Bạch Sầu Phi.

Nàng đang muốn hỏi thì...

Xi!

Ngựa kéo xe đột nhiên gào thét một tiếng, sau đó thân hình dừng lại.

Hai người trong xe ngựa không khỏi lắc lư.

“Xem ra đã xảy ra chuyện?”

Bạch Sầu Phi bình tĩnh nói.

“Lâu chủ, phía trước có mấy người chặn đường!”

Người đánh xe mở miệng nói.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi và Nạp Lan Dung Yên hơi đổi.

“Lâu chủ, có người muốn động thủ với chúng ta!”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

“Đúng vậy, ta rất muốn nhìn xem là ai động thủ với chúng ta.”

Lúc Bạch Sầu Phi nói chuyện đã vén rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Ở bên ngoài có ba người, cầm đầu là thanh niên mặc cẩm bào, chính là Diêm Huyền đến từ Thiên Hạ Minh.

“Nếu Bạch lâu chủ đã đến, vậy thì mời xuống xe ngựa, Diêm mỗ đã chờ lâu!”

Diêm Huyền cầm đầu mở miệng nói.

Trong lúc hắn nói chuyện thì có bóng người từ lầu các bên đường vọt xuống.

Người này nhấc chân đạp, một cỗ khổng lồ khí kinh khổng lồ phát ra.

Tiếng xé gió vang lên!

Bùm!

Khí kình cường đại oanh kích xe ngựa, xe ngựa bị chia thành hai.

Có hai bóng người từ trong xe ngựa lao ra.

Xa phu đánh xe bị khí kình đánh bay ra ngoài, phun một ngụm máu tươi, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

“Diêm Huyền!”

Nạp Lan Dung Yên nhìn Diêm Huyền mở miệng nói.

Khi nói chuyện đã gửi tín hiệu cầu cứu.

Xi!

Một đạo kiếm quang trực tiếp cắt đứt pháo hoa trong tay nàng.

Người ra tay chính là một nam tử ôm kiếm đứng bên đường.

“Đừng lộn xộn, lại động cái nữa ta một kiếm giết ngươi!”

Nam tử ôm kiếm nhìn Nạp Lan Dung Yên nói.

Nhưng hắn vừa dứt lời thì xa xa có mấy tia pháo hoa phóng lên.

Thám tử Kim Phong Tế Vũ Lâu ở phân tán khắp Lĩnh Nam quận.

“Lâu chủ!”

Nạp Lan Dung Yên lo lắng nhìn về phía Bạch Sầu Phi bên cạnh.

Lúc này Bạch Sầu Phi rất bình tĩnh.

“Diêm Huyền, chuyện bên này Kim Phong Tế Vũ Lâu đã biết, các ngươi không muốn ra khỏi Lĩnh Nam quận sao?”

Bạch Sầu Phi nhìn Diêm Huyền nói.

Sự tình nằm ngoài dự liệu của hắn.

Vốn còn tưởng rằng người ra tay đối phó hắn sẽ là Kim Ngọc Lăng của Kim Tiên bang, không nghĩ tới lại là Diêm Huyền của Thiên Hạ Minh.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu biết thì thế nào, người muốn trông cậy vào Quan Thất sao? Phỏng chừng hắn hiện cũng gặp phải đối thủ rồi.”

Diêm Huyền mở miệng nói.

“Như vậy sao? Thật sự tính toán hay, xem ra là các người an bài Tô chương giáo hện ta.”

Bạch Sầu Phi nhìn Diêm Huyền nói.

“Người tin nhầm người rồi!”

Diêm Huyền nói.

Bên kia, Tô Thần bên một mực chờ đợi Bạch Sầu Phi đến.

Đột nhiên nhìn thấy pháo hoa trên bầu trời, đồng tử co lại.

“Nửa đường động thủ rồi!”

Sắc mặt Tô Thần trở nên âm trầm.

Lúc này, Âm Khoát Hải đi tới trước mặt Tô Thần.

“Tô chương giáo, lần này đa tạ người, nhưng mà Bạch Sầu Phi không tới thuyền hoa cho nên ước định giữa chúng ta không có hiệu lực.”

“Ta sẽ không lưu lại nơi này!”

Âm Khoát Hải nói xong xoay người chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, vì có một thanh trường đao đâm xuyên qua ngực hắn.

“Người!”

Hắn muốn nói gì đó nhưng lại có một bàn tay rơi vào trên đầu hắn, đánh đầu hắn lún xuống cổ.

“Cường giả Thiên Nhân cảnh bị đánh lén cũng sẽ chết!”

Tô Thần chậm rãi rút Tế Vũ Dao khỏi thân thể đối phương, lạnh giọng nói.

Chương 370: Thiên Hạ Minh, Thiên Hỏa đường chủ

....

Lục soát thi thể là chuyện cần làm sau khi giết người.

Tô Thần thuận lợi lấy lại khế đất mà mập mạp đã giao, còn lấy một xấp ngân phiếu.

Bốp! Bốp!

Sau đó hấn vỗ tay, có hai người xuất hiện.

“Chưởng giáo!”

Hai người khom người nói.

“Xử lý hai thi thể này đi.”

Tô Thần hướng về phía hai người phân phó.

“Tuân lệnh!”

Hai người nhanh chóng kéo thi thể Âm Khoát Hải đi.

“Nửa đường ra tay, Kim Ngọc Lăng vẫn rất cẩn thận, chỉ là không biết người sẽ mời người như thế nào ra tay.”

Tô Thần thầm nghĩ.

Hấn nhanh chóng rời khỏi thuyền hoa hương về nơi có pháo tín hiệu.

Ở chỗ tới, Tô Thần thay đồ dạ hành.

Lúc này, bên trong một tòa lầu các ven đường.

Kim Ngọc Lăng vất tay sau lưng nhìn cảnh tượng trên đường phố, trong mắt có ý cười.

Sau khi bắt được Bạch Sầu Phi, hẳn là hẳn có thể hiểu rõ Kim Phong Tế Vũ Lâu và thế lực phía sau.

“Kim bang chủ thật sự có thủ đoạn tốt!”

“Bạch Sầu Phi chắc chắn bị bắt, còn không cần ngại ra tay.”

Một người áo đen bên cạnh hẳn nói.

“Sự tình tiền triển rất thuận lợi nhưng Kim Phong Tế Vũ Lâu không tầm thường, lúc trước Bạch Thiên Vũ ở Khánh Thành chỉ có tu vi Luyện Phách cảnh!”

“Nhưng cuối cùng lại thể hiện ra thực lực Thiên Nhân cảnh, có thể Bạch Sầu Phi này cũng vậy!”

Kim Ngọc Lăng thu lại ý cười trên mặt, mở miệng nói:

“Hẳn là không có khả năng, Bạch Sầu Phi còn rất trẻ, tuổi như hẳn mà đạt tới Thiên Nhân cảnh, thiên phú không tầm thường!”

“Có thực lực như vậy hẳn sẽ không khiêm tốn đâu.”

Người áo đen nói.

“Hy vọng như thế, bên Quan Thất có chân nhân trấn áp hay không!”

Kim Ngọc Lăng dò hỏi.

Hẳn mời Thái Hư chân nhân ra tay áp chế Quan Thất ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Với thực lực của Thái Hư chân nhân thì Quan Thất sẽ bị áp chế dễ dàng.

Quan Thất không tới, có thể dễ dàng bắt lấy Bạch Sầu Phi.

“Chân nhân đã ở bên ngoài Kim Phong Tế Vũ Lâu, chỉ cần Quan Thất xuất hiện sẽ bị trấn áp!”

“Kim bang chủ có thể yên tâm!”

Người áo đen nói xong đưa mắt nhìn về phía Bạch Sầu Phi trên đường phố.

Đường phố trở nên yên tĩnh.

Bạch Sầu Phi cùng Nạp Lan Dung Yên đứng cách Diêm Huyền không xa.

Nạp Lan Dung Yên khẩn trương không thôi còn Bạch Sầu Phi thì bình thản.

Hắn nhìn Diêm Huyền nói:

“Diêm Huyền, ngươi cho là ngươi có thể mang ta đi?”

“Chẳng lẽ Bạch lâu chủ muốn chờ Quan Thất tiên sinh?”

“Đáng tiếc Quan Thất tiên sinh không tới được.”

Diêm Huyền nhìn Bạch Sầu Phi nói:

“Đi theo chúng ta đi, thực lực của ngươi ngay cả Thần phách hợp nhất cũng không tới!”

“Hai người trước mặt ngươi đều là võ giả Thần phách hợp nhất.”

Diêm Huyền mở miệng nói.

Bạch Sầu Phi ra tay rất nhiều lần, thực lực thể hiện ra chỉ là Luyện Phách cảnh, quá bình thường.

Hai tên cao thủ Thần phách hợp nhất xuất thủ hoàn toàn có thể mang Bạch Sầu Phi đi.

“Hai tên Thần phách hợp nhất sao, chỉ với chút thực lực này mà muốn bắt ta.”

Bạch Sầu Phi thân nhiên nhìn thoáng qua người ra tay trước.

“Xem ra Diêm Huyền người điều tra về Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta hơi ít.”

Bạch Sầu Phi nhìn Diêm Huyền nói.

Lúc nói chuyện, Bạch Sầu Phi đột nhiên công kích đại hán đập nát xe ngựa.

Thân thể hóa thành tàn ảnh.

Đồng tử trong mắt đại hán đột nhiên co rút lại, hắn chỉ nhìn thấy một tàn ảnh lướt tới.

Sắc mặt đại biến, quát to một tiếng tung quyền.

“Liệt Hổ Mãng Quyền!”

Khí kinh không lồ tạo thành một tiếng hổ gầm công kích tàn ảnh.

Còn thân hình hắn lại cấp tốc lui về phía sau.

Bởi vì hắn căn bản không thấy rõ vị trí của đối phương.

Chỉ có thể đánh ra một quyền.

Quyền kinh của hắn trực tiếp xuyên thấu tàn ảnh đánh vào khoảng không, không có trúng mục tiêu.

Hắn nhìn thấy vài tàn ảnh ngón tay xuất hiện trước mặt rồi hướng về ngực.

Đại hán nhanh chóng thu quyền nhưng mà không kịp, ngón tay đã điểm tại trái tim của hắn vị trí, một cỗ không lồ khí kinh giống như rắn độc trực tiếp đâm vào trái tim.

Một cơn đau dữ dội bùng phát, hắn lập tức nâng chân phải lên quét ngang về phía trước.

Ầm!

Chân phải bị một bàn tay ngăn cản sau đó chân phải chịu lực phản chấn, thân thể bay ngược ra ngoài.

Lắc lư một lúc mới ổn định thân hình.

Nhưng khoảnh khắc ổn định được thân hình thì lại ngã nhào xuống đất, không kịp nói gì.

Bạch Sầu Phi bình tĩnh thu tay về, trên đầu ngón tay còn lưu lại một chút máu tươi.

Vừa rồi hắn dùng một ngón tay đâm xuyên trái tim đối phương.

Trái tim bị xuyên thủng nhất thời không chết cho nên mới có thể tung một cước.

Sau đó đưa mắt nhìn về phía nam tử ôm trường kiếm.

“Kiếm của ngươi rất nhanh!”

“Không biết là kiếm của ngươi nhanh hơn hay là ngón tay của ta nhanh hơn đây!”

Sắc mặt nam tử ôm kiếm trở nên ngưng trọng.

Tốc độ của Bạch Sầu Phi cả hắn cũng không bắt kịp.

“Thực lực của ngươi tuyệt đối không phải Luyện Phách cảnh, ngươi ẩn giấu thực lực!”

Nam tử ôm kiếm khần trương nói.

Lúc này sắc mặt Diêm Huyền cực kỳ âm trầm, hắn điều tra rõ thực lực của Bạch Sầu Phi.

Nhưng hiện tại thực lực của Bạch Sầu Phi lại không giống như hắn điều tra.

Lúc trước Bạch Sầu Phi đã bước vào Thần phách hợp nhất.

Tô Thần cho hắn đan dược, hắn cũng không có giữ lại mà phục dụng.

May mắn một lần đột phá đến Thiên Nhân cảnh.

Chỉ là căn cơ idOVL về MfdRNfSy hấn không có thâm hậu như Lãnh Hối Thiện nên thực lực chính thể yếu hơn Lãnh Hối Thiện rất nhiều.

Nhưng mặc kệ như thế nào, thực lực của hấn đúng là Thiên Nhân cảnh.

“Thiếu chủ thực lực của đối phương ở Thiên Nhân cảnh!”

Lúc này có một người đi ra từ trong bóng tối, người này mặc thanh sam, cánh tay lộ ra, đưa mắt nhìn chăm chăm.

“Hấn là người vừa mới bước vào Thiên Nhân cảnh, khí kình còn chưa có lưu chuyển trôi chảy!”

“Bất quá thực lực Thiên Nhân nhất nạn thật sự không tính là gì!”

“Xem ngươi có thể tiếp một quyền của ta hay không.”

Ầm!

Còn chưa dứt thì nam tử đã giậm chân, khí kình nổ tung, nháy mắt vọt về phía Bạch Sầu Phi.

Nam tử thanh sam không có vận dụng thân pháp, chỉ dùng lực lượng cường đại nháy mắt liền xuất hiện trước mặt Bạch Sầu Phi đánh ra một quyền.

Nam tử áo xanh vừa ra tay, khí tức giống như núi lửa.

Khí kình như muốn thiêu đốt tất cả.

“Thiên Hạ Minh! Đường chủ Thiên Hỏa Đường, Liệt Diễm Dương.”

Thấy người xuất hiện.

Kim Ngọc Lăng trong lầu các nhẹ giọng nói:

“Thiên Hạ Minh có ba đường chủ, không ngờ còn âm thầm phái người đến.”

Bạch Sầu Phi giao thủ với hắn, thân hình cấp tốc lui về phía sau.

Đối phương có khí kinh hùng hậu, thực lực vượt qua Thiên Nhân nhất nạn, hắn không thể đối cứng.

Nạp Lan Dung Yên quan chiến mà dựng tóc gáy, mặt ghen đến đỏ bừng, phôi như muốn nổ tung.

Nàng bị một cỗ khí kinh đẩy ra xa.

Lúc Bạch Sầu Phi lui về giúp nàng một tay!

“Còn giúp đỡ người khác, người lo cho chính mình đi.”

Nam tử thanh sam lạnh giọng gầm nhẹ, lại vọt tới lần nữa, nắm đấm hóa thành hỏa ảnh bao phủ tất cả đường lui của Bạch Sầu Phi.

Chương 371: Nghiền ép, toàn diệt

....

Đột nhiên lúc này có một cổ uy áp khổng lồ đè lên người hắn.

Cổ uy áp này ép hắn phải khụy xuống.

Nhất thời nam tử thanh sam cảm giác như mình bị một tòa trọng sơn nện trúng.

Bạch Sầu trước mặt hắn ra tay.

Trong nháy mắt ngón tay giống như mũi tên đâm thẳng vào cổ họng đối phương.

Bởi vì ở khoảng cách gần, hơn nữa tốc độ cực nhanh cho nên Liệt Diễm Dương không kịp phản ứng, cổ họng của hắn bị ngón tay của Bạch Sầu Phi xuyên thủng.

Bạch Sầu Phi hóa thành một ảo ảnh lướt về phía nam tử ôm kiếm.

Ngón tay công kích, vô số tàn ảnh ngón tay tập kích nam tử này.

Nam tử ôm kiếm hoảng hốt rút trường kiếm trong tay ra, kiếm quang lưu chuyển, kiếm khí bay múa.

Keng keng keng!

Sau một loạt tiếng kim loại va chạm.

Nam tử ôm kiếm lui về phía sau vài bước, hắn cảm trường kiếm nhìn Bạch Sầu Phi.

“Kiếm của ta vậy mà thật sự không nhanh bằng ngón tay của ngươi!”

Nam tử ôm trường kiếm nhìn ngực mình, đã có mấy vết thương do ngón tay chọc thủng, máu tươi chảy dài.

Mấy vết thương này khiến khí huyết của hắn tắc nghẽn.

Bùm!

Cả người ngã nhào xuống đất.

Lúc này có một bóng người xuất hiện trên đường phố.

Bóng người này chính là Hướng Ứng Thiên, vừa rồi hắn dùng uy áp Thiên Nhân lục nạn áp chế Liệt Diễm Dương.

Giúp cho Bạch Sầu Phi một kích đánh chết đường chủ Thiên Hỏa Đường đường Thiên Hạ Minh.

“Ngươi đi chém giết Diêm Huyền, ta xử lý người trên lầu các!”

“Kim Tiên Bang Kim Ngọc Lăng, ngươi tới rồi cũng không cần ở đó xem kịch, xuất hiện đi!”

Hướng Ứng Thiên nhìn về phía lầu các có Kim Ngọc Lăng bên trong.

Trong lầu các.

“Cường giả Thiên Nhân lục nạn!”

Đồng tử Kim Ngọc Lăng và người áo đen co rút, trên mặt tràn ngập sự kinh hãi.

Hai người nhìn nhau một cái.

Từ trong mắt đối phương nhìn ra ý nghĩ, trên tư liệu về Kim Phong Tế Vũ chưa từng có sự xuất hiện của người này.

Hiện giờ bọn họ đã bị đối phương nhắm tới, nếu như hiện tại bỏ chạy đối phương sợ sẽ hạ sát thủ.

“Ta và ngươi liên thủ còn có thể ứng phó Thiên Nhân lục nạn!”

“Đi ra gặp hắn!”

Thân hình hai người trực tiếp từ trong lầu các hạ xuống.

“Các hạ là ai?”

Kim Ngọc Lăng nhìn Hướng Ứng Thiên nói.

“Đương nhiên là người của Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Lúc Hướng Ứng Thiên nói chuyện đã quan sát thực lực của hai người.

Tô Thân dò xét thực lực của Kim Ngọc Lăng từ sớm, Thiên Nhân ngũ nạn.

Về phần người áo đen bên cạnh hắn, tuy rằng giai đoạn trước không gặp được nhưng mà trong tư liệu của Thanh Long hội có.

Tên này người bên cạnh Thái Hư chân nhân, thực lực ở Thiên Nhân tam nạn.

“Hai người các ngươi cùng xuất thủ có lẽ còn có cơ hội rời đi!”

Hướng Ứng Thiên lạnh giọng nói.

“Ra tay!”

Lúc này Kim Ngọc Lăng mở miệng nói.

Lời còn chưa dứt thì hắn đã vỗ một chưởng hướng về phía Hướng Ứng Thiên.

“Kim Tiền Tọa Kim Liên!”

Kim Ngọc Lăng quát khẽ một tiếng, có khí kinh màu vàng từ bàn tay bộc phát, sau đó khí kinh ngưng tụ thành một đóa sen vàng, nháy mắt bắn nhanh về phía Hướng Ứng Thiên.

Người áo đen cũng vọt tới với tốc độ cực hạn, chỉ nghe được một tiếng xé gió vang lên, một bóng người xuất hiện ở trước mặt Hường Ứng Thiên.

“Thiên Nhân lục nạn thì như thế nào, đều giết!”

Người áo đen tới gần, trong tay có thêm một thanh trường kiếm chém tới yết hầu Hường Ứng Thiên.

Hai người ra tay khiến sắc mặt Hường Ứng Thiên có chút biến hóa.

Hai bên phối hợp nhau thể hiện ra uy lực khá bất phàm.

Bùm!

Quanh người Hường Ứng Thiên có một cỗ khí kinh bao phủ.

Cỗ khí kinh này trong nháy mắt chặn lại khí kinh của hai người, sau đó bàn tay Hường Ứng Thiên giống như long chảo chop lấy trường kiếm.

Quỹ tích của trường kiếm thay đổi, trong lòng bàn tay Hường Ứng Thiên có thêm một cỗ khí kinh dẫn hướng trường kiếm, kéo trường kiếm về phía mình.

Ầm!

Người áo đen thấy thế lập tức buông trường kiếm ra, thân hình nhanh chóng lui về phía sau.

Thân hình hóa thành một đạo hắc quang, muốn ẩn vào trong bóng tối.

“Ở trước mặt ta chơi tốc độ, ngươi còn kém một chút!”

Khi thân hình hẳn dừng lại thì Hường Ứng Thiên đã đứng phía sau rồi.

Bàn tay giơ lên nhanh như chớp vỗ vào lưng đối phương.

“Phá Tâm Chưởng.”

Bụp!

Một cỗ chưởng kinh xuyên thấu qua lưng đánh vào trái tim đối phương.

Phốc!

Người áo đen phun ra một ngụm máu tươi.

Trong ánh mắt tràn ngập sự không cam lòng, hắn không nghĩ tới tốc độ của Hướng Ứng Thiên lại nhanh như vậy.

Hướng Ứng Thiên dung hợp với Mị Ảnh, tốc độ cực nhanh.

Kim Ngọc Lăng ở một bên bùng nổ khí tức, một cỗ khí kinh màu vàng quấn quanh bàn tay hắn.

“Kim Ngọc Thủ, Đoạn Sơn!”

Kim Ngọc Lăng khẽ quát một tiếng, nhắc chân phóng về phía Hướng Ứng Thiên.

Lúc này bàn tay đập thẳng tới.

Thời điểm Hướng Ứng Thiên ra tay với người áo đen thì Kim Ngọc Lăng vận chuyển khí kinh tung một kích toàn lực.

Tốc độ của Hướng Ứng Thiên quá nhanh, hắn biết mình căn bản không thể thoát đi cho nên liều mạng xuất thủ.

Bàn tay đánh ra với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đập vào ngực Hướng Ứng Thiên.

Nhưng sau khi va chạm, sắc mặt hắn lại biến đổi.

Một chưởng thất bại.

Thân hình Hướng Ứng Thiên tách bàn tay hắn.

“Đoạn Phong Chưởng!”

Bàn tay cấp tốc chuyển đổi, một cổ khí kinh áp tới Hường Ứng Thiên.

Hường Ứng Thiên giờ tay đánh ra một chuông.

Bàn tay hai người va chạm nhau.

Nhất thời có một cỗ lực lượng khổng lồ tràn vào bàn tay Kim Ngọc Lăng, xương cánh tay của hắn phát ra tiếng răng rắc, nháy mắt vỡ vụn.

“Không!”

Kim Ngọc Lăng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Bùm!

Hường Ứng Thiên lại xuất thủ, bàn tay dán lên lên thân thể đối phương.

Phốc!

Kim Ngọc Lăng phun một ngụm máu tươi, thân thể bị đánh bay ra ngoài, miệng không ngừng hộc máu, hắn đã bị thương không nhẹ.

Sau khi rơi xuống, hắn nả quỳ trên mặt đất.

Cánh tay còn lại chống đỡ thân thể.

“Tạm biệt!”

Ngay lúc hắn ngẩng đầu thì Hường Ứng Thiên đã xuất hiện trước mặt, vỗ một chuông vào đầu hắn.

Trận chiến không hề dây dưa dài dòng.

Đầu của Kim Ngọc Lăng bị đập nát, máu thịt bắn tung tóe.

Thân thể không đầu ngã xuống đất.

Bạch Sâu Phi cũng đã đặt ngón tay lên đầu Diêm Huyền.

“Ta là đệ tử mình chủ Thiên Hạ mình, các người giết ta thì các người cũng phải chết!”

Diêm Huyền nói ra một câu như vậy rồi ngã xuống.

Sự tình đến đây kết thúc!

Một ít cao thủ bị động tĩnh chiến đấu hấp dẫn đến chứng kiến cảnh tượng này mà kinh hãi không thôi.

“Kết thúc rồi, Kim Phong Tế Vũ Lâu thật sự có nhiều cao thủ, về sau cần phải cẩn thận bọn họ!”

Một số người thâm nghĩ.

Kim Phong Tế Vũ Lâu lại có thêm một cao thủ.

Hơn nữa thực lực của Bạch Sầu Phi cũng làm cho bọn họ kinh ngạc, Thiên Nhân nhất nạn.

Ẩn giấu thật sâu.

Người khiếp sợ nhất chính là Nạp Lan Dung Yên, nàng không nghĩ tới thực lực của Bạch Sầu Phi lại ở Thiên Nhân cảnh.

Lúc này Tô Thần cũng từ xa chạy tới.

“Chúc mừng Bạch lâu chủ.”

Tô Thần mở miệng nói:

Lúc trước hắn còn tưởng rằng muốn phải ra tay, nhưng lại không cần tới cho nên nhanh chóng đổi ý phục đến chúc mừng Bạch Sầu Phi.

“Tô huynh, lần này phải đa tạ ngươi, nếu không muốn giết Kim Ngọc Lăng vẫn có chút khó khăn!”

Bạch Sầu Phi nhẹ giọng nói.

Tô Thần muốn gia tăng thanh thế của mình, Kim Phong Tế Vũ Lâu là một điểm mượn lực rất tốt.

Chương 372: Quan Thất, Thái Hư chân nhân

....

Từ hôm nay về sau, uy thế của Kim Phong Tế Vũ Lôu ở chín quận phương bắc sẽ càng mạnh hơn.

Hắn có quan hệ tốt đẹp với Kim Phong Tế Vũ Lôu thì các thế lực ở Lĩnh Nam quận sẽ dám mạo hiểm mà ra tay.

Cũng làm cho người ta biết một ít lực lượng của hắn.

Lúc này có một cỗ xe ngựa lớn từ xa chạy đến.

“Xin mời!”

Bạch Sầu Phi mời Tô Thần vào xe ngựa, Hương Ứng Thiên cũng lên xe.

Về phần Nạp Lan Dung Yên, Bạch Sầu Phi nhìn thoáng qua nàng rồi cũng gọi lên xe ngựa.

Xe ngựa đi về phía trước, biến mất ở trước mặt mọi người.

“Kim Ngọc Lăng của Kim Tiền Bang bị giết chết rồi, chuyện này có chút lớn!”

Một số người nhanh chóng lan truyền chuyện vừa mới phát sinh.

Bên trong xe ngựa.

Bạch Sầu Phi và Ứng Thiên đồng thời hành lễ với Tô Thần:

“Bái kiến thiếu chủ!

“Cái gì?”

Nạp Lan Dung Yên nhìn thấy hai người hành lễ mà kinh hãi, nàng không nghĩ tới Tô Thần lại là thiếu chủ của Thiên Nhai Các.

“Chúng ta đã gặp qua cho nên không cần kinh ngạc!”

Tô Thần bình thản nói.

“Bái kiến thiếu chủ!”

Nạp Lan Dung Yên vội vàng ổn định tinh thần, hành lễ với Tô Thần.

Lần trước Tô Thần gặp mặt nàng còn che mặt, lần này không có nghĩa là đã tán thành nàng.

Nạp Lan Dung Yên cảm thấy vui vẻ.

“Nhiều thế lực như vậy xuất hiện ở Lĩnh Nam quận, chắc hẳn có nguyên nhân mà chúng ta không biết.”

“Có thể không liên quan nhiều đến bí tàng Đại Sở đâu.”

Tô Thần mở miệng nói.

Lĩnh Nam quận chỉ là một địa phương nhỏ ở vương triều Đại Chu, tuy rằng có thể có liên quan đến bí tàng nhưng cũng không nên đưa tới sự chú ý của nhiều thế lực và cường giả như vậy.

Hắn là còn nguyên nhân nào khác.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu cần ra sức thêm.”

Tô Thần phân phó.

Sau đó đưa mắt nhìn về phía Hương Ứng Thiên.

“Khu Tây Lăng, Hương sứ giả có tính toán gì không?”

Hương Ứng Thiên muốn đi khu vực Tây Lăng, thế lực giang hồ ở Tây Lăng không quá nhiều nhưng lại rất phân tán,

nhiều tiểu môn phái.

“Ta sẽ trở thành võ lâm minh chủ ở khu vực Tây Lăng trong vòng một tháng!”

Hướng Ứng Thiên nói.

Kiếp trước Hướng Ứng Thiên chính là minh chủ võ lâm, quyền thế ngập trời.

Hắn không muốn trở thành người chấp chương phân lâu Kim Phong Tế Vũ Lô, hắn muốn dưới một người trên vạn người.

Cho nên hắn muốn trở thành võ lâm minh chủ khu vực Tây Lăng, một người thống lĩnh tất cả các thế lực ở Tây Lăng.

“Được!”

Tô Thần gật gật đầu.

Kim Phong Tế Vũ Lô và Thanh Long Hội một sáng một tối

Thanh Long hội ở trong bóng tối nên nhiều thành viên có thể ẩn núp, không cần phân biệt quá rõ ràng.

Nhưng Kim Phong Tế Vũ Lô lại không giống, thành viên phải rõ ràng, phân biệt vai trò, chức vụ.

Dù sao nhân vật hắc triệu hoá ra đều là hào kiệt một phương, ai mà chịu phục tùng người khác chứ?

Cho bọn họ thời gian phát triển, thực lực đều có thể nhất phi trùng thiên.

Đương nhiên lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô chín quận phương bắc sẽ là Bạch Sầu Phi.

Phân lâu Kim Phong Tế Vũ Lô trong chín quận đều sẽ do Bạch Sầu Phi quản lý.

Vương triều Đại Chu chia làm mười hai khu.

Chín quận phương bắc chỉ là một trong số đó.

Nói cách khác sẽ có ít nhất mười hai vị lâu chủ.

Có thể nói là Tô Thần bố cục rất lớn.

Một khi Kim Phong Tế Vũ Lâu, Thanh Long Hội trải rộng mười hai khu mười hai khu vực, như vậy một khi phong vân nổi lên, thiên hạ đều biết.

Khi đó cho dù vương triều Đại Chu cũng phải kiêng kỵ hắn.

Đương nhiên hiện giờ Tô Thần có thể hoàn toàn nắm giữ chín quận phương bắc đã không tệ rồi.

Lúc này, ở Kim Phong Tế Vũ Lâu,

Khí tức trên người Quan Thất bành trướng, đối diện với Thái Hư chân nhân.

“Người dùng Kim mai bình ba lần, e là ma khí đã ăn mòn thần trí của người rồi.”

“Nếu như người lại vận dụng, không bao lâu nữa sẽ bị ma khí hoàn toàn ăn mòn, đến lúc đó hóa thành một kẻ chỉ biết giết chóc!”

Thái Hư chân nhân nhìn Quan Thất nói.

Thực lực của Quan Thất ở Thiên Nhân lục nạn!

Quan Thất ra tay với hắn bị hắn đánh trọng thương ba lần, nhưng lại dùng Kim Mai Bình nhanh chóng khôi phục thương thế.

“Thái Hư chân nhân, hôm nay người tới áp chế ta, coi như đã đối địch với Thiên Nhai các.”

“Người không sợ mình không thể rời khỏi chín quận phương bắc sao?”

Quan Thất lạnh giọng nói.

Hắn sử dụng Kim Mai Bình căn bản là không chịu tác dụng phụ, cho nên hắn không thêm để ý thương thế trên người.

Nhưng ba lần ra tay đều bị đối phương dùng một kích trọng thương, chênh lệch quá lớn.

“Người uy hiếp lão phu!”

Nghe được lời Quan Thất nói, sắc mặt Thái Hư chân nhân trầm xuống.

“Không phải uy hiếp, người ra tay đã đại biểu người không rời đi được!”

Huống hồ Lĩnh Nam quận không phải là nơi mà các người nên xuất hiện.”

Quan Thất lạnh giọng nói.

“Chẳng lẽ các

Thái Hư chân nhân đáp lời.

Lòng Quan Thất khẽ động, qua lời Thái Hư chân nhân có thể biết được đối phương vì thứ gì đó mà đến.

“Vật kia chúng ta nhất định phải có, sẽ không để cho những người khác đạt được.”

Quan Thất trầm giọng nói.

“Dựa vào các người mà muốn một mình đạt được Cửu Âm Long Mạch, các người đúng là cuồng ngạo.”

Ánh mắt Thái Hư chân nhân trở nên lạnh lẽo, xuất hiện sát ý.

“Ta có thực lực!”

Mặc dù Quan Thất không biết Cửu Âm Long Mạch là gì nhưng hai chữ long mạch đã thể hiện thứ này không đơn giản.

Những thứ không đơn giản chủ thượng đều muốn lấy.

Cho nên phải thuộc về Thiên Nhai Các.

“Người thật sự quá cần rở, hôm nay lão phu liền giết người!”

“Kim Mai Bình có thể giúp người khôi phục, nhưng giết người rồi thì nó vô dụng.”

Thái Hư chân nhân bước tới một bước.

Giờ khắc này khí kinh của hắn bắt đầu tăng vọt.

Ầm!

Một cỗ khí thể khổng lồ bộc phát ra, vách tường chung quanh trực tiếp sụp đổ.

Hắn nháy mắt xuất hiện trước mặt Quan Thất tung ra một quyền.

Ánh mắt Quan Thất trở nên hung ác, trong nắm tay tràn ngập kiếm khí.

Cũng tung ra quyền!

Ầm!

Hai cỗ lực lượng va chạm, thân thể Quan Thất bị đánh bay ngược ra ngoài va vào vách tường.

Vách tường phía sau sụp đổ, bụi đất bay mù mịt.

Khụ khụ!

Tiếng ho khan từ trong bụi đất truyền đến.

Sau đó Quan Thất từ trong phế tích đi ra, thân thể đầy vết thương, trái tim trong cơ thể cũng đã có vết rách.

Khỏe miệng có máu tươi chảy ra, tay hắn đè chặt ngực mình.

Một cỗ năng lượng từ trong Kim mai bình tràn ra lưu chuyển qua vết thương và trái tim Quan Thất, đang cấp tốc khôi phục thương thể của hắn.

“Không có một quyền đánh nát người, thân thể của người và chân khí hộ thể thật sự không tầm thường!”

“Bất quá cũng không có gì hơn, bốn tọa tiền người một đoạn đường!”

Thái Hư chân nhân giận dữ nói, vừa rồi hắn muốn một quyền đánh thủng trái tim Quan Thất.

Làm cho đối phương không có biện pháp sử dụng Kim mai bình khôi phục.

Nhưng đối phương lại vượt qua được một kích của hắn.

“Ta rất muốn nhìn xem người có thể ngăn cản một kích kế tiếp hay không!”

Thái Hư chân nhân nhìn Quan Thất nói.

“Ta còn chưa thua!”

Quan Thất buông tay, khí tức trên người tăng vọt, tóc dựng lên, vô số kiếm khí màu đen tràn ngập quanh thân hắn.

Oanh!

Hắn đánh ra một quyền!

Vô số kiếm khí màu đen bắn về phía Thái Hư chân nhân.

“Sắp chết mà còn giãy giụa!”

Thái Hư chân nhân hừ lạnh một tiếng tung chưởng.

“Thiên Hư bí điển, Khí kinh quy sào.”

Trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một cỗ lực hút khổng lồ.

Kiểm khí màu đen bắn tới bị hắt hút vào lòng bàn tay sau đó bóp nát, bản thân bước thẳng tới Quan Thất.

Thực lực của hai người có sự chênh lệch quá lớn.

Chương 373: Thái Hư chân nhân không thể còn sống rồi đi

....

Quan Thất ngăn ra.

Cảm giác được nguy cơ mãnh liệt nhưng hắn vừa mới bộc phát toàn lực, không còn sức ngăn cản công kích của Thái Hư chân nhân.

Đúng lúc này có một bóng người xuất hiện trước mặt hắn giơ tay đánh ra một chưởng va chạm với quyền kinh của Thái Hư chân nhân.

Hai cổ lực lượng va chạm, khí kinh tăng vọt rồi cả hai đồng thời lui về sau.

“Yến Nam Thiên!”

Thái Hư chân nhân nhìn người xuất hiện, sắc mặt có chút âm trầm.

Hắn không biết tại sao Yến Nam Thiên lại xuất hiện vào lúc này, còn trợ giúp Quan Thất.

“Hiện tại ngươi không thể giết người này!”

Yến Nam Thiên nhìn Thái Hư chân nhân.

“Ngươi có ý gì?”

Thái Hư chân nhân lạnh lùng mở miệng nói.

Trong lòng đang suy nghĩ, chẳng lẽ Yến Nam Thiên có quan hệ với Quan Thất.

“Ý trên mặt chữ, chính là người không thể giết Quan Thất!”

Yến Nam Thiên nói.

Khi biết Bạch Sâu Phi bị chặn giết, Tô Thần liền phái Yến Nam Thiên đến Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Lúc trước Thái Hư chân nhân không có ý giết người cho nên Yến Nam Thiên không hiện thân.

Nhưng hiện tại Thái Hư chân nhân muốn giết người, Yến Nam Thiên phải hiện thân.

“Yến Nam Thiên, giữa ta và người có hợp tác, người ngăn cản ta như vậy chuyện hợp tác sẽ kết thúc, các người xuất hiện ở đây cũng là vì Cửu Âm Long Mạch đi!”

“Hôm nay Thiên Nhai Các sau lưng Kim Phong Tế Vũ Lâu muốn một mình chiếm lấy Cửu Âm Long Mạch!”

Thái Hư chân nhân nhìn về phía Yến Nam Thiên, nói.

“Cửu Âm Long Mạch không có ý nghĩa đối với Thanh Long hội chúng ta, Thanh Long hội chỉ nhìn tiền tài!”

“Kim Phong Tế Vũ Lâu đã ủy thác chúng ta, cho nên hẳn nhất định không thể chết.”

Yến Nam Thiên mở miệng nói.

Tô Thần không có công bố quan hệ giữa Kim Phong Tế Vũ Lâu và Thanh Long Hội cho nên tạm thời chỉ có thể dùng phương thức ủy thác mà che lấp.

“Ủy thác!”

“Người nói các người nhận được ủy thác, chính là nói Tô Thần báo cho Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Thái Hư chân nhân mở miệng nói.

“Những chuyện khác, chúng ta không biết, cũng không muốn biết!”

“Nhưng ta muốn nói cho chân nhân biết, đám người Kim Ngọc Lăng đã bị người Kim Phong Tế Vũ Lâu chém giết hết.”

“Kim Phong Tế Vũ Lâu xuất động một tên cao thủ Thiên Nhân lục nạn, là một người am hiểu tốc độ và chưởng pháp, kẻ chặn giết Bạch Sầu Phi đều chết!”

Yến Nam Thiên nói.

Nghe Yến Nam Thiên nói, Thái Hư chân nhân biến sắc.

“Nam Thiên huynh, nói như vậy có phải ta càng phải giết Quan Thất này hay không?”

Thái Hư chân nhân nhìn Quan Thất nói.

“Thái Hư chân nhân, ta không muốn giao thủ với ngươi, nhưng nếu như Thái Hư chân nhân ngươi muốn chiến một trận thì có thể!”

Yến Nam Thiên nhìn Thái Hư chân nhân, nói.

Thật ra nếu như không phải Tô Thần ra lệnh tạm thời không động tới Thái Hư chân nhân, Yến Nam Thiên đã toàn lực chiến một trận rồi.

“Gặp lại sau!”

Thái Hư chân nhân nhìn thoáng qua Yến Nam Thiên rồi xoay người rời đi.

Có Yến Nam Thiên ở đây, hẳn không giết được Quan Thất, ở lại chỗ này chỉ làm bản thân khó xử.

Nhìn bóng lưng Thái Hư chân nhân rời đi, ánh mắt Yến Nam Thiên ngưng tụ.

Hắn cảm giác được Thái Hư chân nhân này đã hoài nghi gì rồi.

Lúc này xe ngựa của Tô Thần trở lại Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Sau khi tiến vào sân sau, nhìn thấy bức tường sụp đổ, hắn nói:

“Có vẻ đã có một trận chiến không nhỏ.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Không ai được phép vào đây!”

Bạch Sầu Phi nói với Nạp Lan Dung Yên bên cạnh.

Nạp Lan Dung Yên lập tức thối lui an bài.

Mấy người Tô Thần đi vào trong phòng.

“Bái kiến chủ thượng!”

Yến Nam Thiên và Quan Thất hành lễ với Tô Thần.

“Thái Hư chân nhân ra tay, muốn giết người?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

“VẬY HẮN LÀ THÁI HƯ CHÂN NHÂN ĐÃ NHÌN RA GÌ RỒI ĐI?”

“Không thể để cho tên Thái Hư chân nhân này còn sống rời khỏi Lĩnh Nam quận, nếu không thì một ít bí mật giữa Thanh Long hội và Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ có khả năng lộ ra!”

Yến Nam Thiên mở miệng nói.

Nhân vật như Thái Hư chân nhân không phải dễ qua mặt.

Một cao thủ Thiên Nhân cứu nạn ra tay bảo vệ Quan Thất của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Không thể không khiến hắn phải cân nhắc.

“Đúng, không thể để Thái Hư chân nhân rời khỏi!”

“Hắn mà rời khỏi có lẽ chúng ta sẽ gặp phiền toái.”

Hai mắt Tô Thần lóe lên hàn mang.

“Vây giết hắn, Thanh Long Hội ra tay.”

“Việc này không nên chậm trễ, nói động thủ liền động thủ, hiện tại liền xuất phát.”

Tô Thần lạnh lùng nói.

Thái Hư chân nhân trở về chỗ ở, ánh mắt hắn thâm trầm.

“Thanh Long Hội và Kim Phong Tế Vũ Lâu có quan hệ gì đây?”

Thái Hư chân nhân trầm tư.

Yến Nam Thiên xuất hiện nằm ngoài dự liệu của hắn.

Kim Phong Tế Vũ Lâu xuất hiện, Thanh Long hội xuất hiện.

Thời gian chênh lệch không xa, một sáng một tối, bố cục rất lớn.

Thiên Nhai Các rốt cuộc là thế lực gì, ai ở sau lưng thao túng?

Còn Tô Thần kia cũng là người của Kim Phong Tế Vũ Lâu sao?

Thái Hư chân nhân xâu chuỗi một loạt sự kiện lại.

“Xem ra ta phải rời khỏi Lĩnh Nam quận trước.”

Nghĩ tới đây, lòng Thái Hư chân nhân phát lạnh, hắn cảm giác được có một tấm lưới lớn đang bao phủ Lĩnh Nam quận, hoặc nói hơn là bao phủ chín quận phương bắc.

“Không nghĩ tới Thái Hư chân nhân ta lại có ngày này, không lấy được đồ vật mà còn ảm đạm rời đi!”

“Kim Phong Tế Vũ Lôu, Thanh Long Hội, Yến Nam Thiên, chúng ta sẽ gặp lại!”

Mắt Thái Hư chân nhân lóe hàn quang.

Thái Hư chân nhân hấn thân là cao thủ đạo môn cao thủ, ở trong triều cũng là ân sư của Thất hoàng tử, có thể nói là một nhân vật quyền thế ở Đại Chu vương triều.

Đến Lĩnh Nam quận này lại thua cuộc mà rời đi, hấn cảm thấy thật sự xấu hổ.

Nhưng không đi thì hấn có thể gặp nguy hiểm.

Tuy rằng hôm nay Yến Nam Thiên không động thủ với hấn nhưng nếu có cao thủ Thiên Nhai các đến thì sẽ động thủ với hấn.

Nghĩ đến đây, Thái Hư chân nhân không chút do dự xoay người đi ra ngoài viện.

Cách biệt viện không xa là một chiếc xe ngựa.

Nhìn thấy xe ngựa, đồng tử của Thái Hư chân nhân đột nhiên co rút lại, Yến Nam Thiên đang ngồi trước xe ngựa.

“Nam Thiên huynh tới chỗ ta, không biết có chuyện gì?”

Thái Hư chân nhân nhìn Yến Nam Thiên ngồi trước xe ngựa mà nói.

“Tới lấy đầu Thái Hư chân nhân ngươi!”

Lúc nói chuyện Yến Nam Thiên đã rời xe ngựa xuất hiện trước mặt Thái Hư chân nhân.

Yến Nam Thiên vừa động, hai người Quan Thất và Hương Ứng Thiên cũng lao ra.

Ba người vây quanh Thái Hư chân nhân.

“Các ngươi cũng muốn ra tay với ta?”

“Cũng không biết người trong xe ngựa là ai?”

Ánh mắt Thái Hư chân nhân nhìn chăm chăm vào xe ngựa.

Hắn cảm nhận được một khí tức quen thuộc trên xe ngựa, thực lực của người bên trong không yếu.

Lúc này còn có thể ngồi trong xe ngựa nó rõ người trong xe có thân phận không đơn giản.

“Có lẽ người không có cơ hội thấy được người trong xe ngựa.”

Yến Nam Thiên nhìn Thái Hư chân nhân, sải bước vọt tới.

Khí kinh vận chuyển, tiếng gân cốt vang lên.

Giờ khắc này cánh tay phải của hắn nâng lên, bàn tay nắm chặt, một cơn lốc xoáy khí kinh từ nắm tay hắn bộc phát, sau đó đánh ra một quyền.

Ầm ầm!

Quyền kinh cuồng bạo như đạn pháo nhắm thẳng vào Thái Hư chân nhân.

Thái Hư chân nhân cũng không chần chờ đánh ra một chưởng nghênh đón, lòng bàn tay có lực hút va chạm với nắm tay của Yến Nam Thiên.

Chương 374: Bi thương, hài cốt không còn

....

Bùm!

Hai cổ khí kinh va chạm, khí kinh tiết ra ngoài khuếch tán va chạm với không khí, nhấc lên một trận gợn sóng cùng bạo vang.

Thân hình hai người cũng nhanh chóng tách ra.

“Yến Nam Thiên, thực lực của người tương đương với ta, còn không thể giết ta.”

Thái Hư chân nhân nhìn về phía Yến Nam Thiên, trầm giọng nói.

Lúc nói chuyện ánh mắt lại nhìn về phía xe ngựa cách đó không xa.

Hắn rất muốn biết người ngồi trong xe ngựa là ai.

Trước đó Yến Nam Thiên không nổi sát ý với hắn nhưng bây giờ lại có, hắn là ý của người trong xe ngựa.

Một người có thể an bài cao thủ như Yến Nam Thiên, thân phận tuyệt đối không đơn giản.

Hắn phải nghĩ biện pháp biết được.

Àm!

Trong lúc hắn trầm tư thì Yến Nam Thiên lại ra quyền, thi triển Nam thiên thần quyền.

Quyền kinh giống như mưa to mang theo lực lượng dao động cuồng bạo chiếm lấy tiên cơ.

Trong giây lát quyền ảnh bao phủ bốn phía Thái Hư chân nhân, phong tỏa đường di chuyển của hắn.

“Thái Hư, Thiên Cực Thủ!”

Thái Hư chân nhân vội vàng tập trung ứng phó, quyền kinh của Yến Nam Thiên bá đạo hung mãnh, không cho phép hắn phân tâm chút nào.

Bàn tay đánh ra hóa thành một đạo thủ ảnh, khí kinh trong thủ ảnh lưu chuyển va chạm với quyền ảnh của Yến Nam Thiên.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng bàn tay hai người đan xen vang lên.

“Thái Hư chân nhân có thực lực rất mạnh!”

Trong xe ngựa, Tô Thần chỉ có thể nhìn mơ hồ qua rèm cửa sổ quan sát bóng dáng hai người đan xen.

Chỉ mình Yến Nam Thiên ra tay, hắn không để Quan Thất và Hương Ứng Thiên ra tay.

Đây là tôn trọng cường giả giao thủ.

Đương nhiên nếu kéo dài quá lâu sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Tô Thần cũng không muốn phát sinh chuyện ngoài ý muốn cho nên chuẩn bị để Quan Thất và Hương Ứng Thiên đồng thời ra tay phối hợp với Yến Nam Thiên nhanh chóng giải quyết Thái Hư chân nhân.

Yến Nam Thiên cũng biết mình không thể kéo dài trận chiến.

“Giá y thần công!”

Khí kinh trên người Yến Nam Thiên tăng vọt, hấn đôi quyền thành chưởng, trực tiếp vỗ một chưởng.

Chưởng kinh mướt mà nhưng vô cùng sắc bén.

Thái Hư chân nhân cũng đánh ra một chưởng, bàn tay hai người va chạm.

“Không tốt!”

Thái Hư chân nhân biến sắc, lập tức kêu lên.

Nhưng bàn tay hai bên đã va chạm, hơn nữa có một cỗ khí kinh hùng hậu bá đạo từ bàn tay Yến Nam Thiên bộc phát xông tới bàn tay đối phương.

“Thái Hư, Ngũ Khí Triều Nguyên!”

Trong cơ thể Thái Hư chân nhân xuất hiện năm cỗ khí kinh hội tụ cùng một chỗ hình thành một cỗ khí kinh khổng lồ chống đỡ khí kinh của Yến Nam Thiên xâm nhập.

Trong nháy mắt, hai người chuyển sang so đấu khí kinh.

Thái Hư chân nhân tu luyện công pháp Đạo gia.

Công pháp Đạo gia chú ý công thủ một thể.

Giá y thân công của Yến Nam Thiên lại có phần tương tự như công pháp Thiền tông Phật gia.

Hai người giằng co, trong lúc nhất thời không cách nào phân thắng bại.

Chỉ là bây giờ Thái Hư chân nhân cảm thấy sốt ruột, hai người liên tục so đấu khí kinh, một khi khí kinh của hấn tiêu hao quá nhiều, muốn rời đi sẽ có chút khó khăn.

Đối phương đã sinh sát ý, như vậy sẽ không để cho hấn an toàn rời đi.

Hắn muốn thoát khỏi sự khí kình của Yến Nam Thiên đây
đưa nhưng khí kình của Yến Nam Thiên giống như sóng biển
không ngừng tuôn ra.

Lực đạo như vậy, nếu mà hắn chọn cứng rắn thừa nhận để
có cơ hội lui lại, e là sẽ trọng thương.

“Thái Hư, Cứu Trọng Công!”

Khí kình trong cơ thể Thái Hư chân nhân bỗng tăng vọt,
khí kình trong lòng bàn tay hóa thành chín luồng khí kình dao
động mãnh liệt rồi bùng nổ.

Tiếng nổ vang rền!

Hai người nhanh chóng lui ra, trong khoảnh khắc rút lui
Thái Hư chân nhân chuyển mình bay lên không, vọt về phía xe
ngựa có Tô Thần.

Hắn nhất định phải biết người trong xe ngựa là ai.

“Muốn chết, khí kình nhập thể!”

Quan Thất gầm nhẹ một tiếng, thân hình chọt to ra, cơ bắp
cuồn cuộn nổi lên sau đó đánh ra một quyền.

Lượng khí kình hắn phát ra cực kỳ khổng lồ.

Khí kình bàng bạc ngăn cản Thái Hư chân nhân bay lên.

“Mị Ảnh, Phá Tâm!”

Hương Ứng Thiên như quỷ ảnh biến mất, hóa thành bóng
đen vờ một chương công công kích đối phương.

“Kiếm tới!”

Đúng lúc này, Yến Nam Thiên bị chấn lui giờ tay hút lấy
thanh trường kiếm treo trước xe ngựa.

Sau đó hắn chém ra một kiếm.

Yến Nam Thiên được xưng là kiếm khách đệ nhất thiên hạ.

Hắn tu hành Thần kiếm quyết.

Kiểm khí có thể đại khai đại hợp, sắc bén bá đạo, lúc trước hắn còn muốn toàn lực giao thủ với Thái Hư chân nhân này một trận.

Nhưng hiện tại lại nổi sát tâm.

Kiểm khí sắc bén làm cho Thái Hư chân nhân đang vọt về phía xe ngựa có Tô Thần phải biến sắc, không dám phớt lờ.

Thái Hư chân nhân xoay người đánh ra một chưởng, muốn đánh tan kiếm khí.

Nhưng hắn lại bị kiếm khí chấn lui.

Trong nháy mắt Hường Ứng Thiên đã xuất hiện ở phía sau hắn vỗ một chưởng, bàn tay dán vào lưng đối phương.

Àm!

Hường Ứng Thiên bị đánh bay nhưng chưởng lực đã lại xuyên thấu khí kinh tiến vào thân thể Thái Hư chân nhân.

Thái Hư chân nhân từ trên không rơi xuống mặt đất.

Giờ khắc này nắm tay của Quan Thất cũng đến.

Nắm tay có Tiên thiên phá thể kiếm khí đánh vào thân thể đối phương.

Đánh tan khí kinh phòng ngự của Thái Hư chân nhân khiến hắn bay ngược.

Phốc!

Khóe miệng Thái Hư chân nhân có máu chảy ra.

Lúc này Yên Nam Thiên hạ xuống vùng trường kiếm trong tay.

Đồng tử Thái Hư chân nhân co lại, muốn tránh né nhưng mà kiếm quang chợt lóe, trường kiếm xẹt qua lồng ngực của

hắn.

Có máu tươi bắn lên, sau đó chảy ồ ạt từ vết thương trên ngực.

Xi!

Hương Ứng Thiên lại xuất hiện vỗ chuông ấn vào ngực đối phương, khí kinh tràn vào trái tim.

Bùm!

Trái tim vỡ ra, Hương Ứng Thiên lui về phía sau.

Ba người nhìn chăm chăm Thái Hư chân nhân.

Ánh mắt Thái Hư chân nhân đã trở nên mờ lung, không còn thấy rõ.

Hắn vẫn hướng mắt về phía xe ngựa.

Hắn muốn cam lòng chết ở đây.

Màn xe ngựa mở ra, Tô Thần từ trong xe ngựa bước xuống.

“Thái Hư chân nhân, hắn là người rất muốn gặp ta, ta cho người chết nhắm mắt!”

Tô Thần bước tới vài bước, nhìn Thái Hư chân nhân, mở miệng nói.

“Tô Thần, sao lại là người...”

Phốc!

Khi nhìn thấy Tô Thần xuất hiện, trên mặt Thái Hư chân nhân tràn đầy sự khó tin, hắn lập tức phun ra một ngụm máu rồi ngã nhào xuống đất.

Hai mắt trừng thật to, không thể tin vào mắt mình.

Tô Thần đi tới trước mặt đối phương, lục soát thi thể.

Ngoại trừ một ít tiền tài thì Tô Thần tìm được một quyển sách.

[Đạt được công pháp Thanh Hư Quan [Thái Hư Quy Điền] thưởng một tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

Tô Thần nở nụ cười thu Thái Hư Quy Điền lại.

Hắn đưa tay bắt lấy thi thể Thái Hư chân nhân rồi tiến về rừng cây cách nơi này không xa.

Dưới tán cây, Tô Thần lấy một Hóa thi tán ra.

Không thể lưu lại thi thể của Thái Hư chân nhân, chỉ cần không thấy thi thể thì ai mà biết hắn chết hay sống đây?

Xuy xuy!

Một mùi hôi khó ngửi từ trên thi thể bốc lên.

Trong chốc lát thi thể hóa thành một bãi nước đặc.

Một đời cao thủ cứ vậy mà chết ở Lĩnh Nam quận.

Thi cốt vô tồn.

Có chút đáng thương!

Trong bóng đêm, một chiếc xe ngựa chậm rãi tiến về phía trước, trông có chút cô tịch.

Chương 375: Kim Phong Tế Vũ Lâu, chú ý

....

Trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Tâm tình Nạp Lan Dung Yên bây giờ cực kỳ không bình tĩnh.

Tô Thần lại thiếu chủ Thiên Nhai Các.

Thiên Nhai Các ở Lĩnh Nam quận, không chỉ có Kim Phong Tế Vũ Lâu, còn có Thanh Long Hội.

Nàng tuyệt đối không nghĩ tới.

Tuy rằng lúc Tô Thần ở đây nàng có thể khắc chế tâm trạng của mình, nhưng sau khi mấy người Tô Thần đi rồi nàng lại không thể bình tĩnh được nữa.

“Thiếu chủ cho người gặp hấn có nghĩa là đã tán thành người!”

“Người phải biết rằng, địa vị của thiếu chủ ở Thiên Nhai Các không sánh hai bằng!”

Bạch Sầu Phi ở bên cạnh nàng nói.

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

“Lâu chủ, Thái Hư chân nhân có thực lực Thiên Nhân cử nạn, muốn giết hấn chỉ sợ...”

Nạp Lan Dung Yên lo lắng nói.

“Yến đại nhân tự mình ra tay, hơn nữa Quan tiên sinh và Hương tiên sinh cùng ra tay, giết Thái Hư chân nhân không

khó, ta lo lắng Yến đại nhân muốn một mình giao thủ với Thái Hư chân nhân.”

“Cao thủ, có đôi khi đều thích đánh một trận công bằng!”

Bạch Sầu Phi nói.

Điều hắn lo lắng chính là điểm này.

Lúc trước hắn chưa từng gặp qua Yến Nam Thiên, cũng không biết lai lịch của người ta, nhưng tiếp xúc một thời gian ngắn ngủi.

Hắn cảm nhận được khí chất hiệp nghĩa trên người Yến Nam Thiên.

Người hiệp nghĩa có phong cách làm việc của mình, có chuẩn tắc của mình.

Thực lực võ giả ở thế giới này không kém.

Yến Nam Thiên không nhất định có thể thắng được Thái Hư chân nhân.

Thái Hư chân nhân chính là cao thủ nổi danh ở vương triều Đại Chu, có thể thành danh nhiều năm như vậy làm sao có thể dễ dàng giết chết chứ.

Nhưng mà cho dù Thái Hư chân nhân có mạnh hơn, đối mặt với ba người Yến Nam Thiên liên thủ dưới cũng phải chết, không thể nghi ngờ.

Nghĩ đến đây, Bạch Sầu Phi tiến đến bên cửa sổ lầu các nhìn về phía đường phố.

Lúc này có một chiếc xe ngựa đang chậm rãi chạy về bên này.

“Thiếu chủ đã trở lại, xem ra Thái Hư chân nhân chết rồi.”

Sự khân trang trên mặt Bạch Sầu Phi đã hoàn toàn biến mất.

Xe ngựa nhanh chóng tiến vào trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Bên trong đại sảnh, Tô Thần ngồi ở giữa.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu chú ý chặt chẽ động tĩnh bên phía Kinh sư, đặc biệt là phe Thất hoàng tử!”

“Thái Hư chân nhân là ân sư của hãn, bỗng biến mất ở Lĩnh Nam quận, Thất hoàng tử nhất định sẽ có động tác!”

“Còn nữa, điều tra Cửu Ân Long Mạch mà Thái Hư chân nhân nhắc tới một chút, sau khi tổng hợp tin tức thì đưa đến Sơn Hà Môn cho ta!”

Tô Thần phân phó.

“Chuyện khác các người tự an bài, các phân lâu của Kim Phong Tế Vũ Lâu ở chín quận phương bắc cần lập tức khai mở.”

“Một phần thu hoạch từ Kim Tiền bang sẽ được chuyển cho các người!”

“Sau hôm nay Bạch Sầu Phi sẽ là lâu chủ tông lâu Kim Phong Tế Vũ Lâu chín quận phương bắc, có thể thu nạp các nhân vật ở Lĩnh Nam quận gia nhập Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Tô Thần mở miệng nói.

“Đa tạ chủ thượng!”

Bạch Sầu Phi lập tức tiến lên tạ ơn.

“Có tiền là có thể hấp dẫn đông đảo cao thủ gia nhập Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Thế lực Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ nhanh chóng tăng trưởng.

“Hương sứ giả, ngày mai người có thể động thân tiến đến Tây Lăng, mọi sự cẩn thận.”

Tô Thần nói.

“Chủ thượng yên tâm, ta sẽ mau chóng thu nạp khu Tây Lăng.”

Hướng Ứng Thiên đứng dậy hành lễ nói.

“Được rồi, ta không nán lại nữa!”

Tô Thần nói với Yên Nam Thiên, cầm đầu lập trên bàn đội lên sau đó nhanh chóng ra khỏi đại sảnh, rời khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Ngày hôm sau, tin tức Kim Ngọc Lăng của Kim Tiền Bang bị người của Kim Phong Tế Vũ Lâu giết chết lan truyền.

“Không chỉ có Kim Ngọc Lăng, còn có Thiên Hạ Minh Diêm Huyền, Diêm Huyền cũng thật xui xẻo mà, phụ thân đại ca đều bọn chết ở Lĩnh Nam quận, muốn trở về báo thù!”

“Không báo được thù ngược lại chết trong tay Bạch Sầu Phi!”

“Kim Phong Tế Vũ Lâu quá cường đại, nhưng sao tối hôm qua Quan Thất kia lại không hiện thân, người hiện thân lại là một người khác đây?”

Một số người khó hiểu hỏi.

“Bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu cũng có đại chiến diễn ra, khí kinh mãnh liệt lắm, người ra tay có thực lực rất mạnh.”

“Đoán chừng là Kim Tiền Bang ước tìm người áp chế Quan Thất trước, ngăn cản Quan Thất đi cứu trợ Bạch Sầu Phi.”

“Nhưng mà không nghĩ tới người ta còn có cao thủ khác!”

“Người vây giết lại bị giết ngược.”

Một số người thở dài nói.

“Đúng rồi, hình như chương giáo mới nhậm chức của Sơn Hà Môn Tô Thần cũng xuất hiện ở hiện trường.”

“Theo tin đồn, tối hôm qua Tô Thần là người hẹn Bạch Sầu Phi.”

“Nói như vậy, Tô Thần hẹn gặp Bạch Sầu Phi chính là mối nhử.”

“Sơn Hà Môn Tô Thần và Bạch Sầu Phi có quan hệ không cạn nha!”

“Người cũng không giấu xem vì sao mà Sơn Hà Môn có thể trở thành môn phái đệ nhất Lĩnh Nam quận.”

“Thanh thế và quyền thế của chương giáo mới này mạnh hơn bất kỳ người đứng đầu thế lực nào ở Lĩnh Nam quận trước đây!”

Một số người cảm thán nói.

Phủ đệ Bắc Trấn Phủ Ti.

Hách Liên Tiểu Yêu xem tình báo mà cau mày.

“Sao Kim Phong Tế Vũ Lô sao lại dính líu tới Kim Tiền Bang?”

Hắn cũng biết thế lực đằng sau Kim Tiền Bang.

Tuy rằng không phải người phe bọn họ nhưng lại đi rất gần.

“Thiếu gia, Kim Phong Tế Vũ Lô này có chút mạnh!”

“Ta nhận được tin tức, Bạch Sầu Phi đã bắt đầu khuếch trương ra chín quận phương bắc rồi!”

“Hơn nữa còn chiêu mộ cao thủ các nơi.”

“Tin tưởng rằng với thanh thế của Kim Phong Tế Vũ Lô hiện tại, sẽ có thể dễ dàng chiêu mộ cao thủ đi.”

“Không bao lâu nữa Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể trở thành một thế lực cự đầu ở chín quận phương bắc.”

Người ở bên cạnh hắn mở miệng nói.

“Đã tâm của Kim Phong Tế Vũ Lâu rất lớn!”

“Lúc trước đã đáp ứng bọn hắn mở phân lâu ở khu vực Giang Nam, xem ra cần tiến thêm một bước chứng thực!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Quận thủ, tình hình Văn đại nhân ở kinh sư thế nào rồi?”

Hách Liên Tiểu Yêu hỏi.

“Hai ngày nữa sẽ trở về, sau khi trở về phỏng chừng sẽ từ chức quận thủ Lĩnh Nam quận.”

“Quận thủ tân nhiệm hắn là Tả bố chính sử Lý Duy!”

Người bên cạnh trả lời.

“Lý Duy, Lý Mộ Dĩnh, Huyền Âm Lâu!”

“Huyền Âm Lâu đầu nhập vào Thất hoàng tử, Lý Mộ Dĩnh trở thành tam công chúa Huyền Âm Lâu, hắn là nàng ta đã khuyên Lý Duy quy thuận Thất hoàng tử!”

“Hôm nay cao thủ chín quận phương bắc tới áp chế Thanh Long tự đã rời đi, Thanh Long tự đóng cửa, kế tiếp chính là cuộc tranh đấu giữa Tam hoàng tử và Thất hoàng tử.”

“Một tay Đại hoàng tử làm tan rã liên minh giữa hai bên, còn có thể khơi mào nội đấu.”

“Hắn là Đại hoàng tử tin tưởng [Thanh Long Tự] có năng lực thu thập tàn cục.”

“Bên phụ thân ta có chỉ thị gì không?”

Hách Liên Tiểu Yêu mở miệng nói:

“Hầu giã để thiếu gia chú ý an toàn, một năm sau sẽ điều thiếu gia đến Kinh sư!”

Kinh sư mới là hạch tâm chân chính của vương triều Đại Chu.

Người tới mở miệng nói.

“Những khu vực khác có gì thay đổi?”

“Người Đại hoàng tử tiến vào khu vực Giang Nam!”

“Khu vực Giang Nam chính là khu vực thuộc phạm vi mẫu tộc Thất hoàng tử, đây là Đại hoàng tử đang âm thầm phản kích!”

“Hoàng tử tranh đấu, một bên chìm thì có khả năng một bên khác sẽ nổi lên, lợi ích của chúng ta ở Giang Nam sẽ không bị hao tổn đi!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Thật ra hắn thích khu vực Giang Nam hơn, không có thích Lĩnh Nam quận này.

Nhưng hắn còn phải tới nơi này, xem như để tỏ thái độ.

“Cẩn thận chú ý một chút Sơn Hà Môn Tô Thần, người này nổi lên trong loạn lạc, còn qua lại với Kim Phong Tế Vũ Lâu nhiều hơn chúng ta, sẽ trở thành kiêu hùng!”

“Chỉnh lý tổng hợp tin tức của hắn rồi truyền cho hầu phủ ở Kinh sư!”

Hách Liên Tiểu Yêu phân phó.

Chương 376: Thiên hạ minh, khu sơn chấn hổ

....

Tụ Bắc quận, phân minh của Thiên Hạ Minh.

Phó minh chủ Lãnh Thiên Trì bóp nát bức thư trong tay, sắc mặt trở nên âm trầm.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu đáng chết, dám giết Diêm Huyền và Liệt Diễm Dương.”

Lãnh Thiên Trì chửi ầm lên.

Diêm Huyền và Thiên Hỏa đường chủ Liệt Diễm Dương bị người của Kim Phong Tế Vũ Lâu chém giết.

Chuyện này là đả kích to lớn đối với Thiên Hạ Minh bọn họ.

Thiên Hạ Minh chiếm cứ Tụ Bắc quận, vừa mới đánh ra thanh thế, chuẩn bị khuếch trương, không ngờ tới phát sinh chuyện như vậy.

Chuyện đã truyền khắp các quận.

Các thế lực đều biết Thiên Hạ Minh và Kim Phong Tế Vũ Lâu trở thành kẻ địch lẫn nhau.

Một khi Thiên Hạ Minh động, chỉ sợ những thế lực này sẽ nhanh chóng liên hệ với Kim Phong Tế Vũ Lâu, cùng liên thủ áp chế Thiên Hạ Minh.

“Kế hoạch khuếch trương của chúng ta cần hoãn lại, hai người các ngươi tập trung củng cố thế lực của chúng ta ở Tụ

Bắc quận.”

“Còn nữa, nhanh chóng tiêu diệt những thế lực không thần phục Thiên Hạ Minh, không thể cho bọn hắc có cơ hội liên hệ thế lực bên ngoài.”

Lãnh Thiên Trì trầm giọng nói.

“Phó minh chủ, cao thủ quanh Thanh Long Tự rời đi, bây giờ chính là thời điểm tốt nhất để chiếm địa bàn.”

“Hiện tại dừng lại, lúc sau muốn lại chiếm cứ thế chủ động sẽ có chút khó khăn!”

Ở phía dưới hắc, một nam tử mặc áo trắng mở miệng nói.

Nam tử chính là Thiên Hạ Minh Thiên Sương đường chủ Tần Vô Sương.

“Bây giờ chỉ có thể làm như vậy, lúc này mà khuếch trương sẽ gặp phải rất lớn áp lực, một khi có biến hóa, chúng ta sẽ tổn thất thảm trọng.”

Lãnh Thiên Trì trầm giọng nói.

“Báo!”

Khi hắc nói xong, một gã đệ tử ở bên ngoài nói.

“Vào đi!”

Lãnh Thiên Trì xua tay, để tên đệ tử kia tiến vào.

“Phó minh chủ, ở Tự Bắc quận xuất hiện phân lâu Kim Phong Tế Vũ Lô!”

Tên đệ tử này tiến vào nói.

“Phân lâu Kim Phong Tế Vũ Lô, bọn họ đang đánh vào mặt chúng ta sao?”

Nghe được tin tức này, sắc mặt trên mặt ba người đều như sương lạnh, Kim Phong Tế Vũ Lô vừa giết người của Thiên

Hạ Minh liền mở phân lâu ở địa bàn mà bọn họ chiếm cứ.

Đây là hoàn toàn không thèm quan tâm tới Thiên Hạ Minh.

“Phó môn chủ, ta dẫn người phá hủy Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Một nam tử thanh sam trẻ tuổi có gương mặt nho nhã đứng cách Tần Vô Sương không xa, mở miệng nói.

Người này là Thiên Hạ Minh Thiên Phong đường chủ Vạn Thiên Phong.

“Không thể, Kim Phong Tế Vũ Lâu lập phân lâu lúc này, e rằng có chuẩn bị, chúng ta ra tay có thể rơi vào bẫy của bọn họ.”

“Cứng chọi cứng với bọn họ, đối với chúng ta không có lợi.”

Tần Vô Sương mở miệng nói.

Kim Phong Tế Vũ Lâu dám xuất hiện ở Tụ Bắc quận hẳn là có chút át chủ bài.

Không rõ át chủ bài của đối thủ mà mạo hiểm ra tay, sẽ tổn thất nặng nề.

“Nhưng đối phương khi dễ đến cửa rồi, chẳng lẽ chúng ta không phản ứng một chút sao?”

Vạn Thiên Phong tức giận nói.

Trong lòng cảm thấy ghen khuất.

“Cũng không nói là không ra tay, không phải Kim Phong Tế Vũ Lâu kết minh với Sơn Hà Môn gì đó ở Lĩnh Nam quận sao?”

“Nếu chúng ta diệt Sơn Hà Môn, có phải cũng cho ngoại giới một tín hiệu, cho dù kết minh với Kim Phong Tế Vũ Lâu

thì cũng sẽ bị Thiên Hạ Minh chúng ta diệt, như vậy có thể khu sơn chấn hồ.”

“Chúng ta tạm thời không thể đối phó với Kim Phong Tế Vũ Lâu, chẳng lẽ còn không diệt được một Sơn Hà Môn nhỏ?”

Tần Vô Sương mở miệng nói.

“Sơn Hà Môn?”

Lãnh Thiên Trì và Vạn Thiên Phong khẽ cau mày.

Bọn họ biết môn phái này, là môn phái đệ nhất Lĩnh Nam quận hiện tại, có chúng đệ tử đông đảo.

“Trong Sơn Hà Môn có một cao thủ Thiên Nhân tứ nạn, muốn diệt sát Sơn Hà Môn thì đầu tiên phải đối phó với cao thủ Thiên Nhân tứ nạn này.”

Lãnh Thiên Trì trầm giọng nói.

Bây giờ người Thiên Hạ minh đến chín quận phương bắc, ngoại trừ hắn có thể đối phó với Thiên Nhân tứ nạn.

Hai người còn lại căn bản không phải là đối thủ của Nguyên Tuy Vân.

“Phó mình chủ, xem ra chúng ta tới thật đúng lúc.”

Bỗng nhiên ở cửa đại sảnh có hai bóng người xuất hiện.

Một lão giả mặc hắc bào, khuôn mặt gầy gò và một đại hán mặc kính trang, để râu quai nón.

“Tham kiến Chu trưởng lão, Vũ trưởng lão.”

Tần Vô Sương và Vạn Thiên Phong đồng thời hành lễ với người tới.

“Người tới gật đầu, bước vào trong đại sảnh hành lễ với Lãnh Thiên Trì.”

“Tham kiến phó minh chủ!”

Hai người chào Lãnh Thiên Trì.

“Chu trưởng lão, các người tới thật đúng lúc, ta còn đang lo lắng chúng ta không đủ lực lượng đây.”

Lãnh Thiên Trì nở nụ cười.

Sự lo lắng trên mặt hoàn toàn biến mất.

“Phó minh chủ có thể giao nhiệm vụ này cho ta, ta đi giết cao thủ Thiên Nhân tứ nạn của Sơn Hà Môn.”

Vũ trưởng lão bên cạnh Chu trưởng lão mở miệng nói.

“Vũ trưởng lão nguyện ý ra tay, rất tốt!”

“Nhưng Vũ trưởng lão tới Lĩnh Nam quận, cần phải quan sát rồi mới động thủ.”

Lãnh Thiên Trì trầm giọng nói.

“Phó minh chủ yên tâm, một Thiên Nhân tứ nạn ta vẫn có thể giải quyết!”

“Hiện tại ta liền chạy tới Sơn Hà Môn, mau chóng tiêu diệt cao thủ Sơn Hà Môn để cho Thiên Hạ Minh ta tiến thêm một bước khuếch trương!”

Vũ trưởng lão là một người nóng nảy.

Nói xong ôm quyền xoay người rời đi.

“Tần đường chủ, người đi cùng Vũ trưởng lão.”

Lãnh Thiên Trì nói với Tần Vô Sương ở phía dưới.

“Tuân lệnh!”

Tần Vô Sương nhanh chóng xoay người đuổi theo Vũ trưởng lão.

“Vạn đường chủ, chú ý chặt chẽ động tĩnh ở Lĩnh Nam quận!”

“Còn nữa, để cho người trong minh chú ý tin tức về Kim Tiền Bang ở Kinh sư và An Hầu gia, vừa có tin tức mới lập tức truyền tới.”

Lãnh Thiên Trì mở miệng nói.

Người của Kim Phong Tế Vũ Lâu giết Kim Ngọc Lăng.

Hắn là Kim Tiền bang sẽ có động tĩnh.

Cho dù Kim Tiền bang tạm thời bất động, Kinh sư An Hầu gia cũng sẽ động, quan hệ giữa An Hầu gia và Kim Ngọc Lăng không tầm thường.

Ở Sơn Hà Môn

Trong một gian thư phòng phía sau chương giáo điện.

Tô Thần nhìn Nguyên Tùy Vân trở về, mở miệng nói:

“Trên đường không gặp địch thủ chứ?”

Theo Tô Thần, hắn là sẽ có người ra tay với Mạnh Thần Thông.

“Không ai ra tay, ta đưa Mạnh Thần Thông ra khỏi Lĩnh Nam quận rồi trở về.”

Nguyên Tùy Vân mở miệng nói.

Không ai ra tay khiến hắn có chút bất ngờ, coi như cho Mai Huyền Sương một ân tình, thả Mạnh Thần Thông rời đi.

Tô Thần thì thào nói.

“Trong thời gian này, Sơn Hà Môn sẽ bị một số người nhắm tới!”

“Người chú ý một chút, có thể giết liền giết, không nên lưu người sống, phải cho một ít người kinh sợ Sơn Hà Môn chúng

ta.”

Chuyện ở Lĩnh Nam quận phủ Tô Thần cũng tham dự.

Như vậy có người muốn trả thù nhất định sẽ ra tay với Tô Thần hấn, cho nên hấn để cho Nguyên Tuy Vân cảnh giác.

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

Nguyên Tuy Vân gật gật đầu khom người lui ra khỏi thư phòng.

Tiền Nguyên Tuy Vân đi rồi, Tô Thần chấp hai tay sau lưng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong khoảng thời gian này, Sơn Hà Môn không có đối ngoại khuếch trương mà để cho người Chiến đường bắt đầu thu nạp các thế lực cỡ lớn bên trong Lĩnh Nam quận, để cho bọn họ trở thành thế lực phụ thuộc Sơn Hà Môn.

Nói cách khác, Tô Thần hấn đã trở thành bá chủ giang hồ Lĩnh Nam quận.

Một lời có thể điều động quân hùng Lĩnh Nam quận.

Đương nhiên người không phục đều bị Ngũ Độc Đồng Tử không chế bằng kịch độc.

“Thực lực bản thân còn kém nhiều, cần nhanh chóng tăng lên!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Hiện giờ hấn đối mặt với võ giả Thần phách hợp nhất cũng không nhiều.

Đều là cao thủ của Thiên Nhân cảnh.

Thực lực bản thân còn đang ở Luyện phách cảnh, có chút tụt lại.

Bá chủ Lĩnh Nam quận hấn đây một khi ra bên ngoài sẽ
làm người cảm thấy hữu danh vô thực.

Chương 377: Ma Dao Đình Bằng, Cô Tô Liên Thành Bích

....

Kiểm tra thẻ rút thăm trúng thưởng mình đang có một chút.

Lúc trước hắn giết chết Thái Hư chân nhân thu được bí điển, kích phát một tấm thẻ rút thưởng màu cam.

Gần đây hắn cũng xem không ít bí tịch trong Tàng thư các, cũng nhận được một tấm thẻ rút thưởng màu cam.

“Càng ngày càng khó phát động phần thưởng!”

Tô Thần thầm nghĩ trong lòng.

Hiện giờ hắn không chế ba thể lực, thể lực nào cũng thiếu nhân thủ.

Đặc biệt là Thanh Long Hội.

Thanh Long hội ở chỗ tối, đường chủ mười hai đường khẩu chỉ mới có ba người thôi, muốn đi ra khỏi chín quận phương bắc có chút khó khăn.

Hiện giờ chín quận biến động lớn, các thể lực không ngừng xung đột.

Tin rằng không bao lâu nữa ở các quận sẽ xuất hiện thể lực tương tự như Sơn Hà Môn của hắn.

Những thể lực này xuất hiện sẽ khiêu chiến Thiên Quyền Môn, Tứ Phương Hội, Dao Minh, Huyền Âm Lâu và một số thể lực lâu đời.

Cho nên hẳn hy vọng mình có thêm một ít nhân vật nữa.

[Chúc mừng ký chủ đạt được nhân vật Ma đao Đinh Bằng, chúc mừng ký chủ đạt được nhật vật Liên Thành Bích.]

“Ma đao Đinh Bằng, Liên Thành Bích?”

Tô Thần hơi kinh hãi!

Tiểu lâu một đêm nghe mưa xuân, đao pháp tên Thần đao trăm biệt, là đao pháp mà Đinh Bằng tu luyện.

Đinh Bằng tiền kỳ, đao nô dịch người, Đinh Bằng hậu kỳ, người nô dịch đao.

Con người là linh hồn của đao, đao là nô lệ của con người.

Cũng không biết Đinh Bằng triệu hoán ra là nhân vật tiền kỳ hay là nhân vật hậu kỳ, nếu nhân vật tiền kỳ thì thực lực của Đinh Bằng sẽ không cao.

Hậu kỳ e là sẽ có cấp độ giống như Yên Nam Thiên.

Tô Thần có chút chờ mong, bắt đầu xem xét.

Sau khi xem xong, hẳn liền cảm thấy vui mừng.

Thực lực của Đinh Bằng ở Thiên Nhân cửu nạn.

“Cộng thêm Yên Nam Thiên thì bên ta đã có hai cao thủ Thiên Nhân cửu nạn!”

Nhân vật phản diện Liên Thành Bích trong Tiêu Thập Nhất Lang là gia chủ Giang Nam đệ nhất thế gia, Cô Tô gia, có thể nói hẳn là đối thủ quan trọng của Tiêu Thập Nhất Lang.

Bản thân có thiên tư trác tuyệt, có cơ hội giết chết Tiêu Thập Nhất Lang.

Nhưng vì quá mức tự phụ, vì muốn làm Tiêu Thập Nhất Lang thân bại danh liệt mà chết, cuối cùng bị ám sát.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, vì một Thảm Bích Quân mà khiến mưu kế của mình xuất hiện sơ hở, dẫn đến thân bại danh liệt, cuối cùng chết.

“Không biết là Liên Thành Bích lúc giết chết Tiêu Dao Hầu hay Liên Thành Bích thời kỳ nắm Thiên Tông trong tay, hoặc là Liên Thành Bích giai đoạn đầu!”

Tô Thần xem xét xong, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Thực lực của Liên Thành Bích ở Thiên Nhân ngũ nạn.

“Cái hệ thống rút thưởng chó má này, hoàn toàn khi dễ nhân vật trong Ôn thư, so sánh thì nhân vật trong tiểu thuyết Cổ Long có đẳng cấp cao hơn nhiều.”

Trong lòng Tô Thần có chút bất bình thay cho nhân vật trong Ôn thư.

“Chương giáo!”

Lúc này bỗng có một tên đệ tử bấm báo.

“Vào đi!”

Tô Thần mở miệng nói.

“Chương giáo, thiếu môn chủ Thiên Quyền môn đến bái kiến chương giáo!”

Người tới khom người nói.

“Bạch Cự Chân không quay về Thiên Quyền môn sao? Sao lại tới nơi này?”

Tô Thần ra khỏi thư phòng đi hướng về phía chương giáo điện.

Trong chương giáo điện.

Bên cạnh Bạch Cự Chân còn có một người, là một người ôm trường đao.

Lúc Tô Thần tới cửa liền cảm giác được đao ý sắc bén bá đạo mà đối phương phát ra.

“Người này là Đao bá Lạc Thiên Tuyết sao?”

Trong đầu Tô Thần hiện lên cái tên này.

“Tô chương giáo, ta giới thiệu cho ngươi một chút, vị này là Đao bá Lạc Thiên Tuyết, Lạc huynh.”

“Ra mắt Tô chương giáo!”

Đao bá Lạc Thiên Tuyết ôm quyền hành lễ.

“Bái kiến Lạc huynh, mời hai vị ngồi.”

Tô Thần mời hai người ngồi xuống, còn mình thì ngồi xuống đối diện bọn họ.

“Không biết hai vị đến đây có chuyện gì?”

Tô Thần dò hỏi.

“Tô chương giáo, lần này ta đến đây là muốn liên hợp ngươi và Kim Phong Tế Vũ Lô, đối phó Tứ Phương Hội.”

Bạch Cự Chân mở miệng nói.

“Đối phó Tứ Phương hội?”

Tô Thần khẽ cau mày, thực lực của Tứ Phương Hội và Thiên Quyền Môn không kém nhiều lắm, có căn cơ thâm hậu ở chín quận phương bắc, Tô Thần dự định để Kim Phong Tế Vũ Lô đối phó với Tứ Phương Hội, thay thế Tứ Phương Hội.

Nhảy vọt trở thành thế lực đệ nhất chín quận phương bắc.

Không nghĩ tới Kim Phong Tế Vũ Lô còn chưa động thì Thiên Quyền Môn và Đao Minh đã muốn động thủ trước.

“Thực lực Sơn Hà Môn chúng ta có chút yếu, chỉ sợ không thể ra tay!”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

“Tô chương giáo khiêm tốn, quý phái có cao thủ dùng độc, còn có cao thủ Thiên Nhân tứ nạn, làm sao có thể yếu chứ?”

“Ta nhận được tin tức hội chủ tứ phương muốn ra tay chém giết Thượng Quan Kim Hồng của Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Nếu cung cấp tình báo này cho Kim Phong Tế Vũ Lâu, chúng ta có thể liên hợp với Kim Phong Tế Vũ Lâu bắt lấy hội chủ Tứ Phương Hội.”

“Tứ Phương Hội không còn đáng lo, đến lúc đó chúng ta có thể chia cắt Tứ Phương Hội.”

Sơn Hà Môn các người cũng có thể khuếch trương ra các quận khác!”

Bạch Cự Chân nói.

“Sải chân rộng dễ dàng té ngã, Sơn Hà Môn tạm thời không muốn khuếch trương!”

“Hơn nữa các người tới nơi này hẳn là vì muốn mượn quan hệ của Sơn Hà Môn mà liên thủ tiêu diệt Tứ Phương Hội đi.”

Tô Thần nhìn Bạch Cự Chân nói.

“Đúng là thế này!”

Bạch Cự Chân không phủ nhận lời Tô Thần nói.

“Ta có thể giúp các người hẹn gặp Bạch lâu chủ.”

Tô Thần nói.

“Vậy thì đa tạ Tô chương giáo, bất quá gần đây Tô chương giáo nên cẩn thận, Thiên Hạ Minh bên Tụ Bắc quận mới có thêm hai cao thủ, một tên cao thủ đã biến mất cùng với Thiên Sương đường chủ Tàn Vô Sương!”

“Tàn Vô Sương tương đối âm hiểm, thường xuyên thích làm một ít thủ đoạn khu sơn chấn hổ, bọn hắn tạm thời không

ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lâu nhưng có thể ra tay đối với người!”

Bạch Cự Chân trầm giọng nói.

“Ra tay với ta?”

Tô Thần ngẩn ra.

Lúc trước hắn cũng đoán là sẽ có người ra tay với hắn, nhưng đối tượng chủ yếu là Kim Tiền Bang.

Dù sao Kim Tiền bang sẽ hoài nghi hắn cấu kết với Kim Phong Tế Vũ Lâu mưu hại Kim Ngọc Lăng, đối phó hắn là chuyện bình thường.

Nhưng không ngờ lại là Thiên Hạ Minh.

Đám người Thiên Hạ Minh thật sự muốn chết mà.

“Lần này đa tạ Bạch huynh báo, không biết Bạch huynh, có tin tức về hai người họ hay không, nếu có xin Bạch huynh cấp cho ta một phần, ta tiêu tiền mời 【 Thanh Long hội 】 giết bọn họ!”

Mắt Tô Thần lóe hàn quang, giọng điệu tàn nhẫn tràn ngập sát ý,.

Bạch Cự Chân cảm nhận được sát ý trên người Tô Thần.

Cũng bị ý nghĩ của Tô Thần làm cho kinh ngạc.

Hắn còn định khuyên Tô Thần tránh né một chút, nhưng không nghĩ tới Tô Thần muốn mời sát thủ giết chết hai người kia.

“[Thanh Long Hội] có thực lực giết hai người kia sao?”

Bạch Cự Chân dò hỏi.

“Chuyện này ta cũng không rõ ràng, có thể thử, nếu như bọn họ tiếp nhận yêu cầu thì có nghĩa là có thể giết!”

Tô Thần không thèm để ý nói.

“Ta đây sai người đưa tin tức đến.”

Bạch Cự Chân nói.

“Đa tạ Bạch huynh, ta sẽ phái người đi mời Bạch lâu chủ đến thương lượng chuyện Tứ Phương Hội.”

Tô Thần mở miệng nói.

Sau đó ra lệnh cho đệ tử gác bên ngoài, bảo hần đi mời Bạch Sầu Phi của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nhìn thấy Tô Thần làm như thế.

Bạch Cự Chân và Lạc Thiên Tuyệt nở nụ cười.

Tiêu diệt Tứ Phương Hội thì Đào Minh có thể tiến thêm một bước, thực lực của Thiên Quyền môn cũng gia tăng, phỏng chừng Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ trở thành một trong các thế lực bá chủ ở chín quận phương bắc.

Về phần Tô Thần từ bỏ ý định đề Kim Phong Tế Vũ Lâu một mình diệt Tứ Phương Hội.

Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể mạnh, nhưng cũng không thể một mình mạnh mẽ.

Nếu một mình một núi mà nói, khi Thanh Long Tự phản công sẽ phải một mình đối mặt.

Thanh Long tự chỉ là một bộ phận Mật tông Phật tông Đại Chu vương triều mà thôi.

Hần cần phải thận trọng.

Nước ở giang hồ Đại Chu rất sâu.

Chương 378: Thư từ Mộ Dung Khinh Trần, Sơn Hà Môn muốn lớn mạnh

....

Chưởng giáo!

Lúc này Thôi Vũ Hổ xuất hiện bên ngoài chưởng giáo điện.

Tô Thần gật đầu với Thôi Vũ Hổ.

Thôi Vũ Hổ đi tới nhỏ giọng nói bên tai Tô Thần một câu, Tô Thần khẽ cau mày.

“Hai vị, Bạch lâu chủ nhất thời bận rộn còn chưa tới được, ta an bài hai vị đến hậu viện nghỉ ngơi, ta cũng bận rộn chút chuyện, xong chuyện sẽ tìm hai vị hàn huyên, xin thứ lỗi!”

Tô Thần đứng dậy nói với Bạch Cực Chân và Lạc Thiên Tuyệt.

“Vậy thì không quấy rầy Tô chưởng giáo làm việc!”

Hai người thấy Tô Thần có việc cũng đứng dậy hành lễ.

“Người đâu, mang hai vị khách đi nghỉ ngơi.”

Tô Thần gọi đệ tử bên ngoài chưởng giáo điện vào dẫn hai người rời khỏi đại điện.

“Chưởng giáo, đây là mật thư Mộ Dung cô nương gửi tới, có viết tên ngài.”

Thôi Vũ Hổ lấy một phong thư ra.

Phong thư vẫn được dán kín, trên bìa viết tên Tô Thần.

Tô Thần nhận lấy sau đó mở ra nhìn.

Hắn khẽ nhường mảy bỏ thư xuống.

Trong thư nhắc tới hai chuyện.

Chuyện thứ nhất là chúc mừng Sơn Hà Môn của Tô Thần trở thành thế lực đệ nhất Lĩnh Nam quận.

Nàng muốn hắn đến Kinh sư.

Đến lúc đó Mộ Dung Khinh Trần sẽ an bài hắn gặp Tứ hoàng tử một lần.

Chuyện thứ hai là để cho hắn không nên đi lại quá gần với Kim Phong Tế Vũ Lâu, bên Kinh sư đã chú ý tới Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Không phải thế lực trong tay các vị hoàng tử chú ý mà có thể là thế lực khác, nhất định phải cẩn thận khi tiếp xúc.

Còn nữa, nếu Kim Phong Tế Vũ Lâu phát triển quá nhanh, quá lớn mạnh sẽ có nhiều người xuất hiện áp chế bọn họ.

Vương triều Đại Chu sẽ không để một thế lực không chịu khống chế và không biết rõ lai lịch phát triển lớn mạnh.

“Xem ra ta nghĩ mọi chuyện có chút đơn giản!”

Tô Thần thì thảo nói.

[Kim Phong Tế Vũ Lâu] không giống như [Thanh Long Hội].

Là một thế lực ẩn nấp trong bóng tối, cho dù có lớn mạnh hơn nữa cũng chỉ có thể ẩn nấp.

Thế lực trong bóng tối nhiều lắm là khiến cho người ta chú ý, không biết người mạnh bao nhiêu cho nên sẽ không áp chế.

Nhưng mà [Kim Phong Tế Vũ Lâu] lại là thế lực bên ngoài sáng, phía sau còn có [Thiên Nhai Các] hư vô mờ mịt chưa

từng xuất hiện trên giang hồ Đại Chu.

Thực lực mạnh, còn rất thần bí.

Như vậy sẽ khiến những người cầm quyền cảm thấy uy hiếp, một khi đến một điểm giới hạn nào đó sẽ có người ra tay đối phó.

Loại người này mà ra tay thông thường đều sẽ khiến cho người không có cơ hội xoay người.

“Chương giáo, có chuyện gì sao?”

Thôi Vũ Hồ nói.

Tô Thần đưa thư cho Thôi Vũ Hồ, không có gì không thể cho hắn xem.

Huông hồ Thôi Vũ Hồ rất trung thành, là người hắn có thể tin tưởng.

Thôi Vũ Hồ xem xong sắc mặt không tốt lắm.

“Chương giáo, chúng ta phát triển tới bây giờ không dựa vào Tứ hoàng tử, người đi gặp Tứ hoàng tử không phải đã trở thành người thuộc phe Tứ hoàng tử sao?”

“Còn nói chúng ta không nên qua lại với Kim Phong Tế Vũ Lâu, bây giờ Sơn Hà Môn chúng ta có quan hệ với họ mới có thể vững gót ở Lĩnh Nam quận, một khi không hợp tác nữa sẽ đối mặt rất nhiều kẻ địch đến từ bên ngoài.”

Thôi Vũ Hồ trầm giọng nói.

“Tạm thời ta không đi Kinh sư!”

Phải đợi sau khi phong vân biến hóa ở chín quận phương bắc kết thúc!

“Mục tiêu của Sơn Hà Môn chúng ta là một trong chín thế lực bá chủ phương bắc.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Xem ra Sơn Hà môn cần tham dự vào chuyện Tứ Phương Hội, bước chân cần rải rộng hơn một chút!”

Mộ Dung Kinh Trần bảo hần tiến đến Kinh sư một chuyến.

Như vậy hần không thể chỉ dùng thân phận môn chủ Sơn Hà Môn quận Lĩnh Nam mà tiến đến.

Cần dùng thân phận bá chủ chín quận phương bắc xuất hiện.

Như vậy mới có thể tiếp xúc với nhiều tin tức hơn, có nhiều lựa chọn hơn.

Nghĩ tới đây, khí tức trên người Tô Thần phát sinh biến hóa, phát ra một cỗ khí thế sắc bén bá đạo.

“Ta đi gặp Bạch Cự Chân, Bạch lâu chủ đến cứ dẫn hần tới hậu viện!”

Tô Thần đứng lên nói.

“Tuân lệnh chương giáo!”

Thôi Vũ Hổ nói.

Ở hậu viện, hai người Bạch Cự Chân và Lạc Thiên Tuyết đang ở trong đình nghỉ mát.

“Bạch huynh, với thân phận của ta và người tự mình đi gặp Bạch Sầu Phi, ta tin rằng Bạch Sầu Phi cũng sẽ hợp tác với chúng ta.”

“Cần gì phải mang theo Tô Thần chứ?”

Lạc Thiên Tuyết mở miệng nói.

Lạc Thiên Tuyết cảm giác có Tô Thần cũng được, mà không có cũng chẳng sao.

“Người xem thường Tô chương giáo này rồi!”

“Tô chương giáo này trong một thời gian ngắn để cho Sơn Hà Môn trở thành thế lực đệ nhất Lĩnh Nam quận, hoàn toàn dựa vào chính mình!”

Bạch Cực Chân mở miệng nói.

“Hắn không phải là người của Tứ hoàng tử sao? Chẳng lẽ Tứ hoàng tử không trợ giúp hắn?”

Lạc Thiên Tuyệt mở miệng nói.

“Tứ hoàng tử cũng không có trợ giúp hắn, ngay cả Mộ Dung Khinh Trần cũng trợ giúp rất ít!”

Bạch Cực Chân mở miệng nói.

“Sao có thể, cao thủ dùng độc còn có Thiên Nhân tứ nạn Nguyên Tuy Vân đều không phải là Tứ hoàng tử trợ giúp sao?”

“Nếu như không hỗ trợ, làm sao hắn có được những trợ thủ này?”

Lạc Thiên Tuyệt khó hiểu nói.

Hắn có cái nhìn nhất trí với mọi người, đều cho rằng Nguyên Tuy Vân và Ngũ Độc Đồng Tử là người Tứ hoàng tử phái người.

“Người sai rồi, hai người này thật đúng là không phải Tứ hoàng tử phái tới, bọn họ đều do Tô Thần chiêu mộ, hoàn toàn trung thành với Tô Thần.”

Hắn điều tra thật lâu mới phát hiện ra chuyện này.

Đương nhiên Bạch Cực Chân phát hiện được cũng do Tô Thần cố ý lộ ra.

“Nếu như vậy, Tô Thần thật sự không đơn giản!”

Lạc Thiên Tuyệt tỏ vẻ kính nể.

“Hai vị đang nói chuyện gì vậy?”

Lúc này Tô Thần đẩy cửa sân ra, đi tới trước mặt hai người nói.

“Ta và Lạc huynh vừa mới thương lượng xong, nghĩ nhất định phải thuyết phục Tô chương giáo tham dự vào chuyện đổi phó Tứ Phương hội.”

Bạch Cực Chân nói.

“Hai vị thật sự muốn như vậy, nếu là như vậy thì ta cũng sẽ không phụ ý tốt của hai vị, ta nhất định tham dự!”

“Ta có mang theo một ít rượu và thức ăn, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!”

Tô Thần mở giỏ thức ăn trong tay lấy thức ăn ra, lại lấy thêm ba bầu rượu đặt bên cạnh ba người.

Ở một chỗ khác, phủ đệ của Tả bố chính sử Lý Duy.

Lý Duy có vẻ vui mừng.

“Ta đã nhận được tin tức từ Kinh sư, sau khi Văn đại nhân trở về ta sẽ trở thành quận thủ Lĩnh Nam quận quận!”

Lý Duy nói với Lý Mộ Dĩnh cách đó không xa.

“Phụ thân, ngươi đã làm được chuyện mình muốn, còn nhiệm vụ của Huyện Âm Lâu ta vẫn chưa có một chút tiến triển nào đây!”

Tô Thần bên Sơn Hà Môn đã thu nạp các thế lực ở Lĩnh Nam quận, trở thành thế lực bá chủ duy nhất.

Nhiệm vụ sư tôn giao cho, nàng không thể hoàn thành!

Tâm tình Lý Mộ Dĩnh không tốt chút nào.

Nàng đã gặp Tô Thần, hẳn chẳng thêm ngó tới nhan sắc của nàng.

Nàng không nghĩ ra biện pháp nào để đối phó Tô Thần cả, cho nên lúc trước muốn mượn lực lượng Huyền Âm Lâu thu nạp một ít thể lực, sau đó lại nói chuyện với Tô Thần.

Nhưng nàng không ngờ Sơn Hà Môn lại mạnh mẽ ra tay.

Nàng còn chưa lôi kéo xong thì Sơn Hà Môn đã thu phục các thể lực.

“Dĩnh nhi, chuyện này ngươi cần phải nhắm vào Tô Thần, chỉ cần bắt được Tô Thần thì toàn bộ Lĩnh Nam quận đều thuộc về ngươi!”

Lý Duy nói.

“Phụ thân, Tô Thần không đơn giản, dung nhan của ta trước mặt hắn không có chút tác dụng!”

Lý Mộ Dĩnh nói.

“Dĩnh nhi, có đôi khi dung nhan không phải vũ khí duy nhất, vũ khí duy nhất không thay đổi trên thế gian này chính là lợi ích.”

“Ngươi muốn đưa ra lợi ích khiến hắn động tâm, hẳn tuyệt đối sẽ hợp tác với ngươi!”

Lý Duy uống một ngụm trà rồi nói.

Nghe được lời của Lý Duy, đôi mắt đẹp Lý Mộ Dĩnh lóe sáng.

Nàng phát hiện mình quá để ý chuyện Tô Thần không chú ý đến dung nhan của mình.

Mặc dù có câu anh hùng khó qua ải mỹ nhân nhưng Tô Thần cũng không tính là anh hùng, qua phong cách làm việc,

có thể xem hắ là kiêu hùg, nhậ vậ như vậy, không xuất ra
lợi ích căn bản không thể đả động.

Chương 379: Đại công chùa Huyền Âm Lô, Địch Tư Nghien

...

“Đa tạ phụ thân chỉ điểm, nữ nhi sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

Lý Mộ Dĩnh tiến lên ôm cánh tay Lý Duy đa tạ.

“Bên nhị sư tỷ người thế nào rồi, có động tĩnh gì không?”

Lý Duy hỏi tiếp.

Huyền Âm Lô Lý Sư Dung là kinh địch của nữ nhi hần, vẫn phải chú ý một chút.

“Không có động tĩnh, sau khi tới cũng không có làm chuyện gì?”

Nói tới đây, Lý Mộ Dĩnh khẽ nhướng mày.

Bởi vì nàng không hiểu tác phong hiện tại của Lý Sư Dung, không giống như phong cách làm việc mà nàng từng biết.

Không làm gì cả, chẳng lẽ nàng ta đang có chủ ý với Tô Thần.

Lý Duy khẽ nhướng mày.

“Người của ngươi đều rút về trước, ta sẽ an bài người nhìn chăm chăm nhị sư tỷ của ngươi, nhìn xem rốt cuộc nàng muốn làm gì?”

Lý Duy nói.

Thân là Tả bố chính sử Lĩnh Nam quận, tự nhiên hấn có chút thể lực ngầm.

Hấn sẽ giúp nữ nhi dọn đường.

Lúc Lý Duy nói xong có một bóng nguất hiện ở cửa đại sảnh.

“Xem ra các ngươi rất muốn gặp ta!”

Người tới chính là Lý Sư Dung mà bọn họ vừa nhắc.

“Hừ, mục đích của chúng ta là để các thể lực Lĩnh Nam quận gia nhập Huyền Âm lâu, hoàn thành nhiệm vụ của sư tôn, không phải là cho ngươi tới nghỉ phép!”

Lý Mộ Dĩnh nhìn đối phương nói.

“Hoàn thành nhiệm vụ sư tôn giao sao, ngươi cho rằng chúng ta có thể hoàn thành?”

“Gần đây ta nghiên cứu Tô Thần kia, người này là một kiêu hùng, hấn sẽ không thần phục Huyền Âm Lâu chúng ta!”

“Còn nữa, trên đường tới ta nhận được một tin tức, chính là Thiên Quyền môn Bạch Cực Chân và Dao minh Lạc Thiên Tuyệt đang ở Sơn Hà Môn!”

Lý Sư Dung mở miệng nói.

“Cái gì!”

Nghe được tin tức này, Lý Mộ Dĩnh chấn động.

Bạch Cực Chân không có nổi danh bên ngoài nhưng người biết tình huống Thiên Quyền môn đều biết sự khủng bố của đối phương.

Lạc Thiên Tuyệt là đại đệ tử của minh chủ Dao Minh Quan Thiên Cừ.

Hai người này đại biểu cho Thiên Quyền Môn và Dao Minh.

Huyền Âm Lâu có thực lực kém hơn hai thế lực này.

Lúc này bên nàng không có một chút ưu thế nào.

“Đại sư tử, xem ra lần này chúng ta phải liên thủ rồi!”

“Nếu không thì chúng ta không thể hoàn thành được nhiệm vụ sư tôn giao!”

Lý Mộ Dĩnh nói.

“Người với ta liên thủ cũng khó, ta muốn mời đại sư tử rời núi để cho nàng tự mình đến đối phó Sơn Hà môn Tô Thần!”

“Đại sư tử tu hành Thiên Ma Mị Công, tin rằng nàng có thể thu phục Tô Thần!”

Lý Sư Dung nói.

Lý Sư Dung đã bị Tô Thần thu phục.

Mục đích hiện tại của nàng là khống chế Huyền Âm Lâu.

Trong Huyền Âm Lâu, nàng có một đối thủ chính là Đại sư tử.

Đại công chúa Huyền Âm Lâu Dịch Tư Nghiên.

Cho nên nàng cần thanh trừ đại công chúa Dịch Tư Nghiên.

Chỉ cần Dịch Tư Nghiên đến Lĩnh Nam quận, như vậy nàng ta tuyệt đối không thể rời khỏi Lĩnh Nam quận.

“Đại sư tử, thủ đoạn của người vẫn độc ác như vậy, tính kế vô song nha!”

“Nếu như đại sư tử bắt được Tô Thần người sẽ nhận được một ít công lao, nhưng nếu đại sư tử chết trong tay Tô Thần, người liền ít một đối thủ cạnh tranh!”

Lý Mộ Dĩnh nhìn Lý Sư Dung nói.

“Chẳng lẽ sư muội không có cùng suy nghĩ với ta sao?”

Lý Sư Dung nghe Lý Mộ Dĩnh nói, thần sắc vẫn bình thường.

“Đương nhiên ta cũng nghĩ như nhị sư tỷ, vậy chúng ta lập tức viết thư cho sư tôn.”

“Ta nghĩ sư tôn sẽ phái đại sư tỷ đến đây.”

Lý Mộ Dĩnh cũng đồng ý.

Không mưu mà hợp với Lý Sư Dung.

Nếu chương ngại lớn ở Huyền Âm lâu bị thanh trừ thì nàng chỉ cần đối phó mình Lý Sư Dung là được.

“Được!”

Lý Sư Dung gật gật đầu.

Trong lòng lại âm thầm cười lạnh.

Hai người nhanh chóng liên danh gửi thư cho Huyền Âm Lâu.

Sau đó Lý sư dung rời đi.

“Thủ đoạn này có chút độc ác, ngươi phải cẩn thận nàng!”

Lý Duy mở miệng nói.

“Phụ thân yên tâm, ta sẽ cẩn thận.”

Ở Sơn Hà Môn, Bạch Sâu Phi đến nơi, sau đó bốn người thương lượng một phen.

Ba người lên đường xuống núi.

Tô Thần thì biết được hành tung của người Thiên Hạ Minh từ Bạch Cự Chân, sau đó truyền tin cho Thanh Long hội, để Thanh Long hội phái người chặn giết.

Thu xếp xong hết, Tô Thần thì bắt đầu bế quan.

Hắn muốn mau chóng đột phá đến Thần phách hợp nhất.

Lũng Nam quận, Huyền Âm lâu.

Trong một gian lâu các rộng rãi.

Một nữ tử mặc váy dài màu tím đang đứng bên cửa sổ lầu các, mắt nhìn ra bên ngoài.

“Hai vị sư muội của ta, có động tĩnh gì không?”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo một tia uy nghiêm.

“Khởi bẩm đại công chúa, hiện giờ Lĩnh Nam quận đã bị một thế lực tên là Sơn Hà Môn hoàn toàn khống chế!”

“Nhị công chúa cùng tam công chúa không có cơ hội ra tay.”

Ở phía sau nàng là một nam tử với dáng người gầy gò, mặc cẩm y, sắc mặt như ngọc mở miệng nói.

Từ trong miệng nam tử có thể biết được nữ tử váy tím này chính là đại công chúa Huyền Âm Lâu Địch Tư Nghiên.

“Hai phế vật, chỉ là một thế lực không nổi danh ở Lĩnh Nam quận mà cũng không thu phục được!”

Địch Tư Nghiên hừ lạnh một tiếng nói.

“Đại công chúa, thật ra không trách bọn họ được, chương giáo Sơn Hà môn Tô Thần có thực lực bình thường, nhưng nghe đồn lưng dựa Tứ hoàng tử!”

“Còn nữa, bên trong Sơn Hà Môn có một cao thủ Thiên Nhân tứ nạn.”

Nam tử mở miệng nói.

“Cao thủ Thiên Nhân tứ nạn sao?”

Sao lại có cao thủ bậc này ở Lĩnh Nam quận?”

Địch Tur Nghiên tỏ vẻ kinh ngạc.

“Có thể là thế lực phía sau hấn ủng hộ!”

“Người nói cao thủ Thiên Nhân tứ nạn là Tứ hoàng tử phái tới?”

Địch Tur Nghiên trầm giọng hỏi.

Ngoại giới đều lan truyền như vậy!

Nam tử trả lời.

“Tạm thời không bàn chuyện Lĩnh Nam quận, chuyện không chế các thế lực ở Vong Xuyên quận bên cạnh thế nào rồi?”

Địch Tur Nghiên chuyển đề tài.

“Đao Minh và Thiên Quyền Môn cũng tiến vào Vong Xuyên quận, chúng ta chỉ có thể bắt được một phần ba!”

Nam tử cau mày nói.

“Đao Minh và Thiên Quyền môn phái ai tới?”

Nghe vậy, sắc mặt Địch Tur Nghiên có chút âm trầm.

“Tam đệ tử của mình chủ Đao Minh, Từ Thanh Đằng, Thiên Quyền môn phái ra nhất đẳng quyền sư Đồng Khai Thái.”

“Thuộc hạ chuẩn bị tự mình đến Vong Xuyên quận một chuyến!”

Nam tử trả lời.

“Hai người này có thực lực không tầm thường, Huyền Âm lâu không có mấy người có thể ép bọn họ một đầu, người đi một chuyến cũng tốt!”

Địch Tur Nghiên gật đầu nói.

Lúc này có một bóng người xuất hiện bên ngoài lầu các.

“Đại công chúa, lâu chủ có lệnh!”

Người tới ở bên ngoài lên tiếng.

Nghe vậy, Địch Tư Nghiên và nam tử nhanh chóng ra ngoài hành lễ với người tới:

“Bái kiến Lâm hộ tôn!”

“Đại công chúa, lâu chủ lệnh cho người đi tới Lĩnh Nam quận thu phục chương giáo Sơn Hà môn Tô Thần, chương quản Sơn Hà môn, khống chế Lĩnh Nam quận!”

Người tới nói xong liền quay lưng rời đi, không chân chừ chút nào.

“Để cho ta đi Lĩnh Nam quận!”

“Xem ra là hai nha đầu kia giờ trò quỷ, các nàng muốn làm gì đây?”

Địch Tư Nghiên nói.

“Có thể là bọn họ không hoàn thành nhiệm vụ cho nên mời lâu chủ phái đại công chúa đến đối phó với Tô Thần của Sơn Hà Môn.”

“Cũng có thể bọn họ muốn dùng Tô Thần để tính kế đại công chúa.”

Nam tử bên cạnh mở miệng nói.

“Người tạm thời không cần đi Vong Xuyên quận, theo ta đến Lĩnh Nam quận, trên đường thu thập toàn bộ tin tức về Sơn Hà môn cho ta!”

“Nếu như lần này có thể khống chế Sơn Hà Môn, thế lực của ta sẽ mạnh thêm một phần!”

“Sau khi các thế lực ở chín quận phương bắc chia cắt xong, ta cũng có thể dễ dàng nói chuyện với sư tôn.”

Địch Tư Nghiên trầm giọng nói.

Chương 380: Ngưng luyện ma huyết, Thần phách hợp nhất

....

Ở ngọn núi phía sau Sơn Hà Môn.

Trong một sơn cốc, Tô Thần đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá.

Hắn vận chuyển Bất Động Ma Thần Công tu luyện, bốn tầng đầu của Bất Động Ma Thần Công mượn Kim Cương Liệt Ma Kinh lúc trước hoàn thành quá trình chuyển hóa.

Hiện tại hắn chuẩn bị chạy nước rút tu luyện tầng thứ năm.

Máu trong cơ thể sẽ chuyển hóa thành Ma thần huyết.

Một khi chuyển thành Ma thần huyết, hắn có thể dựa vào lực lượng thân thể mà bước vào Thần phách hợp nhất, hoặc có thể như Bạch Cự Chân kia dựa vào lực lượng thân thể bước vào Thiên Nhân cảnh.

Nuốt một vào một đồng Huyết khí đan để tăng cường khí huyết trong cơ thể.

Khí huyết từ đan dược dưới tác dụng của Bất Động Ma Thần Công không ngừng vận chuyển, tuần hoàn, cô đọng và dung hợp với khí huyết trong cơ thể.

Khí huyết bị thôi động, huyết dịch giống như nước nóng sôi trào, không ngừng tản ra nhiệt lượng.

Máu sôi trào cũng không ngừng thúc đẩy huyết khí mới sản sinh.

Tô Thần cảm nhận được một cỗ lực lượng nóng bỏng khủng bố cuộn trào trong cơ thể khiến hắn không khỏi gào nhẹ.

Toàn thân có một tầng huyết vụ nồng đậm bao phủ.

Huyết vụ va chạm với không khí tạo ra từng gợn sóng, sau đó hóa thành hơi nước tràn ngập trong sơn cốc này.

Khí huyết vẫn chưa đủ!

Tô Thần cảm giác được khí huyết trong cơ thể không ngừng lớn mạnh, nhưng muốn cô đọng máu của mình thành Ma thần huyết thuộc về Bất Động Ma Thần công mà nói còn kém hơn rất nhiều.

Hắn tiếp tục lấy đan dược ra, không ngừng bỏ vào trong miệng.

Cũng nhờ thân thể thể Tô Thần cường đại mới có thể nuốt nhiều đan dược như vậy trong một lần.

Nếu không hắn đã sớm bị bạo thể mà chết.

Dưới sự phụ trợ của đan dược, thân thể Tô Thần giống như một cỗ máy quá tải.

Nhưng trong trạng thái quá tải này, một chút máu trong cơ thể hắn bắt đầu có sự biến hóa.

Bắt đầu trở nên sậm màu hơn xen lẫn một vật chất trong suốt.

Tô Thần luôn trong trạng thái tập trung nên phát giác được.

“Có biến hóa rồi!”

Tô Thần thâm nghĩ, hai mắt tỏa sáng, không dám lơ là, tiếp tục thôn phệ đan dược tăng cường khí huyết trong cơ thể.

Bởi vì một chút máu biến hóa nên tốc độ hấp thu khí huyết từ đan dược bỗng chốc tăng thêm vài phần.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Một chút máu kia hoàn toàn biến thành màu huyết hồng trong suốt...

Bùm!

Khi huyết dịch huyết hồng trong suốt xuất hiện, Tô Thần chỉ cảm giác được một cỗ lực lượng khổng lồ sinh ra từ trong huyết dịch này, lan tràn đến tứ chi bách hài.

Làm cho gân cốt của hắn cường tráng.

Huyết khí biến hóa khiến cho thân thể biến hóa, thân cao cũng trong nháy mắt to hơn một vòng, áo quần trên người bị chần nát.

Tô Thần gầm nhẹ một tiếng rồi đứng lên giậm chân xuống đất.

Ầm!

Tảng đá dưới chân hắn nhanh chóng vỡ ra, Tô Thần bay lên không trung tung một cước về phía tảng đá to lớn cao ba người cách đó không xa.

Bùm!

Tảng đá khổng lồ ở dưới chân hắn nứt toác, sau đó có đá vụn bắn ra.

Mặt đất chung quanh bị đá vụn làm loang lổ.

“Này mà đập vào thân thể người khác, e là cao thủ mới bước vào Thiên Nhân nhất nạn cũng sẽ bị ta chần nát khí kinh, đá vỡ nội tạng.”

Trong lòng Tô Thần rung động.

“Mới chỉ chuyển hóa một chút máu mà lực lượng đã tăng nhiều thế này, một khi chuyển hóa huyết dịch toàn thân hoặc là bản thân trở thành một đời Ma thần thì sẽ thế nào đây?”

Tô Thần nhẹ giọng nói, bàn tay cũng nắm chặt.

Một cỗ khí kinh bùng nổ trong lòng bàn tay hắn.

Đột nhiên khí kinh trong cơ thể hắn cũng có sự biến hóa, thân thể và thần thức nhanh chóng dung hợp.

Một bước đột phá đến Thần phách hợp nhất!

Tô Thần không nghĩ tới vừa mới tu thành Bất Động Ma Thần Công tầng thứ năm mà đã đạt tới Thần phách hợp nhất.

Kế tiếp vẫn phải chạy nước rút đột phá đến Thiên Nhân cảnh.

Tô Thần thầm nghĩ.

Sau đó hắn xem chút đan dược bên trong giới chỉ không gian, phát hiện mình vì chuyển hóa một chút máu mà hao phí hơn phân nửa số đan dược đã chuẩn bị sẵn.

Số lượng tiêu hao thật sự quá lớn, may mà hắn có nội tình, nếu không đơn thuần lợi dụng khí huyết mà bản thân tạo ra tu luyện Ma thần huyết, phỏng chừng không biết phải tu luyện bao lâu mới được!”

Tô Thần thầm thở dài.

Trong lòng cũng hiểu được vì sao nhiều cường giả như vậy muốn trở thành người đứng đầu một phương.

Chỉ có trở thành cường giả đứng đầu một phương mới có thể đáp ứng được tiêu hao ngoại vật trong quá trình tu luyện.

Nếu không, muốn nhanh chóng tăng cường cảnh giới hoặc vững chắc thực lực bản thân rất khó làm.

Bình ổn tâm tình một chút, sau đó Tô Thần đi tới một tảng đá khác ngồi xuống, điều tức khí kinh và khí huyết.

Chuyển hóa được một giọt máu, cũng đã có kinh nghiệm, sau đó tiếp tục tu hành theo phương pháp này được.

Tô Thần không có lập tức ngưng luyện Ma thần huyết nữa mà là tu luyện Sơn Hà Công.

Khí kinh Sơn Hà công lưu chuyển trong cơ thể.

Sơn Hà công dùng sơn hà chi lực uẩn dưỡng khí kinh trong cơ thể, có thể tẩy bỏ thân thể, tẩy rửa tạp chất.

Trợ giúp Tô Thần chữa trị ám thương sinh khi tiêu hao lực lượng thân thể tu luyện Bất Động Ma Thần Công.

Sơn cốc trở về sự tĩnh lặng ban đầu.

Lúc này, ở Kim Tiền Bang Kinh sư, trong một sân nhỏ thuộc hậu viện trang viên.

Bên cạnh bàn đá trong sân.

Có một nam tử trung niên đang vui đùa viết chữ, tay hấn cầm một cây bút lông tinh xảo, bút như du long qua lại trên giấy.

Không xa là một lão giả áo đen đang đứng, giống như chờ đợi nam tử trung niên viết xong.

Nam tử trung niên đặt bút lông lên nghiên mực.

“Điều tra chuyện Ngọc Lăng thế nào rồi?”

Nam tử trung niên trầm giọng hỏi.

“Nhị bang chủ, đã điều tra rõ chuyện tam bang chủ, tam bang chủ liên hợp Thiên Hạ Minh Diêm Huyền đối phó Kim Phong Tế Vũ Lô, lợi dụng Tô Thần Sơn Hà Môn ở Lĩnh Nam quận hẹn gặp Bạch Sâu Phi, trên đường chặn giết Bạch Sâu Phi!”

Lão giả trả lời.

Nam tử trung niên chính là nhị bang chủ của Kim Tiền Bang, Kim Ngọc Đình.

“Thế nhưng Kim Phong Tế Vũ Lâu lại biết trước cho nên phải ra một tên cao thủ chưa từng hiện thân ra tay với tam bang chủ, đối phương có thực lực Thiên Nhân lục nạn, tam bang chủ không phải là đối thủ nên bị giết.

Tên cao thủ kia tên là Hương Ứng Thiên!”

Lão giả khom người nói.

“Xem ra là Tô Thần Sơn Hà Môn bán đứng Ngọc Lăng, nhưng Tô Thần này chỉ là một nhân vật nhỏ, không cần để ý, có thể bóp chết bất kỳ lúc nào.

“Không phải nghe nói Kim Phong Tế Vũ Lâu còn có một cao thủ tên là Quan Thất.

Hắn không ra tay sao?”

Kim Ngọc Đình có chút nghi hoặc hỏi.

“Quan Thất bị Thái Hư chân nhân ngăn cản, nhưng Thái Hư chân nhân không giết đối phương, về phần tại sao không giết đối phương thì thuộc hạ vẫn không tra được.”

Lão giả trả lời.

“Ngay cả Thái Hư chân nhân cũng không thể giết chết đối phương, xem ra Kim Phong Tế Vũ Lâu không đơn giản, chúng ta không thể mạo hiểm ra tay tự biến mình thành quân cờ để người khác thăm dò Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Kim Ngọc Đình nhướng mày nói:

“Giúp ta hẹn An Hầu gia một chút, xem xem hắn nghĩ như thế nào!”

“Tuân lệnh!”

Lão giả gật đầu, khom người lui xuống.

Sau khi lão giả đi rồi, sắc mặt Kim Ngọc Đình trở nên ngưng trọng.

Cái chết của Kim Ngọc Lăng khiến hắn phải chịu áp lực rất lớn.

Phái người ra tay đối phó Kim Phong Tế Vũ Lâu, dù được hay không được đều sẽ trở thành quân cờ.

Đối phương giết tam đệ hắn, nếu không ra tay thì khó bình ổn sự phản nộ trong lòng.

Thù này phải báo.

“Đại ca, không biết khi nào ngươi có thể xuất quan?”

Kim Ngọc Đình trầm giọng nói.

Bang chủ Kim Tiền Bang Kim Phi Hồng đã bế quan nhiều năm, không hỏi chuyện Kim Tiền Bang.

Thật ra Kim Tiền bang đều là do nhị bang chủ Kim Ngọc Đình chưởng quản.

Kim Ngọc Lăng rất ít quan tâm đến công việc trong bang, lần này Kim Ngọc Lăng đi chín quận phương bắc là vì An Hầu gia.

An Hầu gia đang tìm kiếm cơ hội hợp tác với Thất hoàng tử.

Kim Ngọc Lăng muốn trợ giúp An Hầu gia nên mới dẫn dắt người Kim Tiền bang tiến vào chín quận phương bắc.

Chương 381: Chặn giết bên ngoài Phong Thành

....

Phong Thành, một thành trì gần Lĩnh Nam quận thành.

Trên đường lớn, người người nhốn nháo, chật chội không chịu nổi, hai bên cửa hàng san sát, phồn hoa dị thường.

Bởi vì gần quận phủ nên có thể nói Phong Thành là thành trì lớn thứ hai ở Lĩnh Nam quận.

Trong một gian khách điểm.

Thiên Hạ Minh Tầm Vô Sương và tên Vũ trưởng lão dáng người khôi ngô đang ở một gian phòng.

Bọn họ không có đến Lĩnh Nam quận thành trước mà dừng lại ở Phong thành.

Bọn họ muốn tìm hiểu tình huống Sơn Hà Môn.

“Vì sao không trực tiếp đi tới Sơn Hà Môn?”

Vũ trưởng lão nhìn Tầm Vô Sương nói.

“Vũ trưởng lão, Thiên Quyền môn Bạch Cực Chân, Đào Minh Lạc Thiên Tuyệt, còn có Kim Phong Tế Vũ Lô Bạch Sầu Phi, lúc trước bọn họ hội tụ ở Sơn Hà môn, ta đoán chừng bọn họ định hợp đôi phó ai đó?”

“Ta sợ bên bọn họ có mai phục!”

Tầm Vô Sương nói.

“Tạm thời hành tung của chúng ta rất bí mật nên hẳn là không ai biết.”

“Đến Sơn Hà Môn giết chết Tô Thần rồi lập tức xuống núi là được!”

Vũ trưởng lão mở miệng nói.

Trong mắt Vũ trưởng lão, hắn là một cao thủ Thiên Nhân ngũ nạn chỉ cần xuất thủ thì Tô Thần không có khả năng sống sót.

Dễ như trở bàn tay.

“Tô Thần dễ đối phó, nhưng sợ là có người dùng Tô Thần làm mồi nhử dẫn chúng ta mắc câu, Vũ trưởng lão cần phải nhớ kỹ Kim Phong Tế Vũ Lâu có cao thủ Thiên Nhân lục nạn.”

Tần Vô Sương trầm giọng nói.

Tuy rằng bọn họ muốn dùng Sơn Hà Môn để khu sơn chấn hổ, thế nhưng không chừng có cao thủ ẩn nấp bên trong.

Cho nên Tần Vô Sương mới phải ở chỗ này chờ đợi.

Muốn điều tra rõ ràng rồi mới động thủ.

Hôm nay chiến lược của Thiên Hạ Minh biến hóa, cũng không cần nóng lòng chuyện Sơn Hà Môn.

Nghe Tần Vô Sương nói xong, Vũ trưởng lão nhướng mày.

“Nhưng chúng ta kéo dài thời gian càng có khả năng bị phát hiện, không có lợi cho chúng ta.”

Vũ trưởng lão nói tiếp.

Lúc trước khi đi ra từ Tụ Bắc quận hắn không nghĩ nhiều như vậy, cho rằng giết chết Sơn Hà Môn Tô Thần rất dễ dàng.

Nhưng trên đường đi hắn xem hồ sơ tình huống Kim Ngọc Lăng chết, phát hiện Tô Thần có tham dự.

Tô Thần tham dự chuyện này, như vậy có thể trong khoảng thời gian này bên cạnh Tô Thần sẽ có cao thủ Kim Phong Tế Vũ Lâu bảo vệ.

Một khi bọn họ ra tay sẽ rất nguy hiểm.

“Vũ trưởng lão, ta đã liên hệ Thái Hư chân nhân, hẳn là đêm nay bọn họ sẽ phái người gặp chúng ta, đến lúc đó hỏi thăm tình huống một chút!”

Tần Vô Sương nói.

“Thái Hư chân nhân còn chưa rời đi sao?”

Nghe vậy, Vũ trưởng lão khó hiểu hỏi.

“Căn cứ theo tình báo thì hẳn còn chưa rời đi, Thái Hư chân nhân đến Lĩnh Nam quận để làm chuyện gì đó, phỏng chừng còn chưa làm xong.”

Tần Vô Sương nói.

“Biết Thái Hư chân nhân đến Lĩnh Nam quận là vì chuyện gì không?”

Vũ trưởng lão mở miệng hỏi.

Thực lực của Thái Hư chân nhân ở Thiên Nhân cửu nạn.

Có thể nói là cao thủ hàng đầu ở vương triều Đại Chu.

Tuy rằng thực lực của hắn so với đối phương không chênh lệch mấy cảnh giới, nhưng mấy cảnh giới lại như lách trời.

Đến Thiên Nhân cảnh, mỗi lần đột phá một nạn, thực lực đều tăng lên trên diện rộng.

“Ta đang âm thầm điều tra, cũng sai người mời Kim Phong Tế Vũ Lâu điều tra chuyện này!”

Tần Vô Sương nói.

Tuy rằng bọn họ đối địch với Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nhưng hiện giờ ở Lĩnh Nam quận, năng lực thu thập tình báo của Kim Phong Tế Vũ Lâu là mạnh nhất.

Đương nhiên sau khi được Tô Thần đồng ý, Bạch Sầu Phi bắt đầu thu nạp một ít cao thủ ở các quận khác thành lập phân lâu, chèn ép thế lực tình báo của các quận.

Phỏng chừng không bao lâu nữa, Kim Phong Tế Vũ Lâu sẽ trở thành thế lực đứng đầu chín quận phương bắc.

Cho nên Thiên Hạ Minh bắt đầu đối đãi với Kim Phong Tế Vũ Lâu thật cẩn thận.

Thế lực trung tâm của Thiên Hạ Minh không ở chín quận phương bắc.

Không có nhiều cao thủ tới đây, đây là điều hạn chế sự phát triển của Thiên Hạ Minh.

“Vũ trưởng lão, khi nào mình chủ cho tiến vào chín quận phương bắc với quy mô lớn!”

Tần Vô Sương nói.

“Tiến vào với quy mô lớn có chút khó!”

“Trong sự kiện lần này, mình chủ liên lạc với Thất hoàng tử là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu.”

“Thất hoàng tử chỉ là một trong chín vị hoàng tử, hắn cũng có đối thủ, đối thủ kia sẽ không cho chúng ta tiến vào với quy mô lớn!”

“Theo tình huống chín quận phương bắc hiện tại, chúng ta cần lập căn cơ, hơn nữa chiếm cứ hai quận coi như đã thành công!”

Vũ trưởng lão trầm giọng nói.

Tần Vô Sương là người thông minh, hắn hiểu ý Vũ trưởng lão, có người muốn cân bằng Thiên Hạ Minh bọn họ.

Trong sơn cốc hậu sơn Sơn Hà Môn.

Nguyên Tuy Vân xuất hiện bên cạnh Tô Thần.

“Chương giáo, Thanh Long Hội gửi tin tức đến, đã tra được người tới, hiện giờ bọn họ đang ở Phong Thành, Liên Thành Bích và Tiết Tiểu Nhân chuẩn bị đi một chuyến chém giết.”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Liên Thành Bích và Tiết Tiểu Nhân đồng thời xuất thủ sao, người tới là ai?”

Tô Thần thu hồi khí lực trên người, mở miệng hỏi.

Kim Phong Tế Vũ Lô có hai cao thủ Thiên Nhân lục nạn, cho nên Liên Thành Bích được an bài vào Thanh Long hội, trở thành đường chủ thứ tư của Thanh Long hội.

Để cho hắn ra tay thì thực lực đối phương tất nhiên sẽ từ Thiên Nhân tứ nạn trở lên.

“Ngoại trừ Tần Vô Sương còn có một người, một trong năm đại trưởng lão của Thiên Hạ Minh, Vũ Túc, người này có thực Thiên Nhân ngũ nạn, cho nên Liên Thành Bích tự mình xuất thủ.”

Nguyên Tuy Vân trả lời.

“Như vậy sao?”

Tô Thần gật gật đầu, trầm nghĩ.

Phong Thành cách nơi này không quá xa, với thực lực của hắn thì hắn là ban đêm sẽ tới Phong Thành!

Thực lực của Tần Vô Sương ở Thiên Nhân nhị nạn tiếp cận tam nạn.

Có thể dùng tên này để kiểm tra chiến lực của mình.

Khi thực lực tăng trưởng, biện pháp kiểm tra tốt nhất chính là chiến một trận.

“Bây giờ ta rời khỏi Sơn Hà Môn đi tới Phong Thành, nói hai người Liên Thành Bích chờ ta tới sẽ động thủ!”

Tô Thần nói với Nguyên Tuy Vân.

“Thuộc hạ sẽ thông báo ngay!”

Nguyên Tuy Vân khom người nói, sau đó rời khỏi sơn cốc.

Sau khi Nguyên Tuy Vân rời đi, Tô Thần cũng không trì hoãn mà lập tức khởi hành đến Phong Thành.

Trong đêm, Tô Thần tới được Phong Thành, hắn nhìn thấy ký hiệu mà bọn Liên Thành Bích lưu lại ở một góc tường thành.

Dựa theo thông tin ký hiệu truyền đạt, Tô Thần tiến vào Phong Thành.

Trong thành phồn hoa, náo nhiệt.

Tô Thần tiến vào trong một trạch viện và nhẹ nhàng đẩy cửa.

Cửa trạch viện kéo kẹt một tiếng mở ra, người mở cửa chính là Liên Thành Bích một thân cẩm y.

“Tham kiến chủ thượng!”

Liên Thành Bích nhìn thấy Tô Thần lập tức hành lễ rồi còn dẫn Tô Thần vào trong sân.

Vào trong Tô Thần liền hỏi.

“Tình huống của đối phương bây giờ thế nào?”

“Tiết Tiểu Nhân đang nhìn chăm chăm bọn họ, ta đang chờ tin tức của hắn.”

Liên Thành Bích nói.

Trong khi họ đang nói chuyện thì bóng dáng Tiết Tiểu Nhân xuất hiện ở cửa đại sảnh.

“Bái kiến chủ thượng, hai người Tần Vô Sương bắt đầu tiến về phía cửa thành tây, hẳn là muốn ra khỏi thành, cơ hội chúng ta động thủ tới rồi.”

Tiết Tiểu Nhân nói.

“Vậy chúng ta liền lên đường đi!”

Tô Thần thay đổi một thân áo đen, khoác áo choàng lên nói.

Liên Thành Bích ở bên cạnh hắn lại đeo một mặt nạ đen.

So với những người khác ở Thanh Long Hội, Liên Thành Bích không hy vọng thân phận của mình bại lộ.

Hắn còn muốn dùng thân phận mình diện làm một ít chuyện khác.

Hai người đi theo phía sau Tiết Tiểu Nhân, đi hướng về phía tây thành.

Phía tây Phong Thành.

Ở một loạn táng cương.

Tần Vô Sương và Vũ Túc đang đứng ở một chỗ, trước mặt bọn họ là một người đeo mặt nạ.

Chương 382: Đêm khuya giao thủ, khoái kiếm

....

“Sứ giả, bên chân nhân bên trả lời thế nào?”

Vũ Túc mở miệng nói.

Vũ Túc chính là trưởng lão Thiên Hạ Minh, địa vị cao hơn Tần Vô Sương, mọi chuyện đều do hắn ra mặt.

“Thời gian gần đây không liên lạc được với chân nhân?”

Người đeo mặt nạ trầm giọng nói.

Từ sau chuyện Kim Phong Tế Vũ Lâu lần trước, Thái Hư chân nhân đã biến mất.

Nhưng mà theo tin tức nhận được thì Thái Hư chân nhân đã rời khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu, không có chuyện gì cả.

Gần đây hắn một mực điều tra tung tích của Thái Hư chân nhân.

Nhưng lại không thu hoạch được gì, đúng lúc người Thiên Hạ Minh liên lạc với hắn.

Hắn muốn người Thiên Hạ Minh giúp hắn cùng nhau điều tra cho nên mới tới nơi này.

Mấy ngày nay trong lòng hắn có dự cảm không tốt.

“Chân nhân mất tích sao?”

Nghe vậy, hai người Vũ Túc và Tần Vô Sương biến sắc.

Đây cũng không phải là một tin tức tốt.

Bọn họ còn muốn mời Thái Hư chân nhân hỗ trợ, nhưng hiện tại Thái Hư chân nhân lại mất tích.

“Thái Hư chân nhân có việc gì sao?”

Tần Vô Sương nhẹ giọng hỏi.

“Coi như chân nhân có việc muốn làm cũng sẽ nhấn lại cho ta, hưởng hồ thứ chân nhân quan tâm nhất đang ở tại Lĩnh Nam quận!”

Người tới lắc đầu nói.

Nghe vậy, Tần Vô Sương cùng Vũ Túc hai người nhìn nhau, trong mắt xuất hiện sự kinh hãi.

Thái Hư chân nhân đã xảy ra chuyện.

Đây chính là đại sự.

Thực lực của Thái Hư chân nhân ở Thiên Nhân cửu nạn, cao thủ như vậy sao có thể dễ dàng xảy ra chuyện.

“Lần này ta đến đây là muốn vận dụng mật thám Thiên Hạ Minh, muốn bọn họ âm thầm đến Lĩnh Nam quận phủ điều tra chuyện Thái Hư chân nhân mất tích!”

Người áo đen mở miệng nói.

“Ta sẽ thông báo cho Lãnh phó minh chủ.”

Tần Vô Sương mở miệng nói.

“Tốt, vậy ta sẽ chờ tin tức của các ngươi, ngày mai chúng ta gặp mặt ở chỗ này.”

Nói xong, người đeo mặt nạ xoay người rời đi.

Chỉ là hắn chưa đi được vài bước đột nhiên có một đạo kiếm quang chói mắt lóe lên.

Sau đó kiếm quang nổ tung hóa thành một lưới kiếm mang theo sát khí vô tận bao phủ người áo đen, sắc mặt người áo

đen thay đổi nhanh chóng lui về phía sau.

Hắn muốn rời khỏi phạm vi kiếm quang bao phủ.

Hắn lui nhanh nhưng kiếm quang cũng không chậm, tiếng kiếm ma sát với không khí chói tai vang lên.

Âm thanh và kiếm quang kích thích tai và mắt của người áo đen.

Người áo đen lập tức tung quyền muốn đánh nát kiếm quang.

Sau đó có một bóng người xuất hiện phía sau hắn, bóng người từ một chia thanh ba, trường kiếm trong tay nháy mắt đâm ra.

Tốc độ cực nhanh, nhanh hơn cả tốc độ của kiếm quang.

Đồng tử người áo đen co rút, muốn lách mình né tránh nhưng đôi phương phân thành ba bóng dáng, trong lúc nhất thời hắn không biết đâu là chân thân.

Xi!

Kiếm quang đến, thân hình người áo đen di động một chút.

Trường kiếm đâm vào ngực đối phương.

Nhưng không đâm trúng tim.

“Kiếm của ta, đâm trúng chẳng khác nào mất mạng!”

Đang lúc hắn cảm thấy may mắn thì một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai.

Àm!

Kiếm khí bộc phát tràn vào trong cơ thể đối phương, trực tiếp đánh nát tâm mạch.

Thân thể người áo đen ngã nhào ra đất.

Đến chết cũng không biết là ai giết mình.

“Đường chủ Tam Nguyệt Đường Thanh Long Hội!”

Lúc này Tần Vô Sương nhìn thấy khuôn mặt của Tiết Tiểu Nhân, kinh hãi lên tiếng.

“Không nghĩ tới Tần đường chủ có nhãn lực tốt vậy!”

“Không biết có biết ta hay không?”

Lúc này một giọng nói từ phía sau bọn họ truyền đến, sắc mặt hai người thay đổi cảnh giác xoay người, nhìn về phía âm thanh truyền đến.

Tô Thần từ chỗ tối đi ra.

Ở bên cạnh hắn còn có Liên Thành Bích đeo mặt nạ.

“Tô Thần, chương giáo Sơn Hà Môn Tô Thần!”

Nhìn thấy Tô Thần xuất hiện, Tần Vô Sương và Vũ Túc không khỏi nhìn nhau, sắc mặt đều tràn đầy sự kinh ngạc.

“Không phải các người muốn đến Sơn Hà Môn giết ta sao? Cho nên ta cố ý tiêu tiền mời hai vị đường chủ đến giết các người.”

Tô Thần nhìn hai người rồi nói.

Hai người nghe xong ngẩn ra.

Bọn họ không nghĩ tới chuyện thế này.

“Giết!”

Vũ Túc thấy thế, chân đạp mạnh xuống đất, thân hình vọt lên cao, sau đó có ánh đao chợt lóe công kích Liên Thành Bích bên cạnh Tô Thần.

Tô Thần không suy nghĩ nhiều, người này khiến cho hắn kiêng kỵ, cho nên hắn tiên hạ thủ vi cường.

Bàn tay Liên Thành Bích nắm thành quyền.

Keng!

Nắm tay Liên Thành Bích và chạm với trường đao của đối phương, một cỗ lực lượng mệnh mông truyền vào đao, có tia lửa bùng lên.

Tia lửa khiến cho khu vực thoáng chốc trở nên sáng ngời.

Khí kinh cuồng bạo khuếch tán ra bốn phía giống như mũi tên nhọn va chạm với không khí phát ra tiếng rít chói tai.

Bia đá mộ địa chung quanh bị khí kinh chấn nát.

Sau đó hai bên nhanh chóng tách ra.

Ánh mắt Vũ Túc nhìn chăm chăm nắm tay Liên Thành Bích vì đối phương dùng tay không chặn một đao của hắn.

Liên Thành Bích vì học võ công của Tiêu Dao Hầu mà tự chặt hai tay hai chân, bàn tay hiện tại không phải là tay thật.

“Bản tọa Vũ Túc, trưởng lão Thiên Hạ Minh!”

Vũ Túc nhìn Liên Thành Bích nói.

“Đường chủ Tứ Nguyệt Đường Thanh Long Hội!”

Liên Thành Bích không nói ra tên mình.

Thế giới này rất lớn, hắn còn muốn có một thân phận hành tẩu ngoài sáng.

“Đường chủ Tứ Nguyệt đường!”

“Thiên Hạ Minh chúng ta không có thù oán gì với Thanh Long Hội, các hạ nhúng tay vào việc này không tốt đâu!”

Vũ Túc mở miệng nói:

“Lấy tiền giết người, giết các ngươi là xong rồi!”

Liên Thành Bích không nói nhảm, tiếp tục vọt tới công kích Vũ Túc.

Vũ Túc thấy thế cũng hoàn toàn bùng nổ, đối phương không có cho đường thương lượng.

Trường đao trong tay lập tức công kích Liên Thành Bích.

Chưởng phong và đao khí không ngừng bộc phát.

Hai người bắt đầu tung đại chiêu.

Lúc này Tần Vô Sương nhìn về phía Tiết Tiểu Nhân, ánh mắt cảnh giác.

Còn Tô Thần thì hẳn không để tâm.

Hắn cảnh giác vì vừa rồi Tiết Tiểu Nhân xuất kiếm quá nhanh, hẳn cần cẩn thận.

“Không cần nhìn, đối thủ của ngươi là ta!”

Tô Thần đi về phía Tần Vô Sương.

“Ngươi!:

Với thực lực của ngươi mà muốn giao thủ cùng ta, thật sự quá tự đại!”

Tần Vô Sương nhìn Tô Thần, tỏ vẻ châm biếm.

Khí tức trên người Tô Thần chỉ mới tới Thần phách hợp nhất.

Cao hơn một chút so với lúc bọn họ điều tra.

Nhưng vẫn còn chưa vào Thiên Nhân cảnh, vậy mà đã muốn giao thủ với cao thủ tiếp cận Thiên Nhân tam nạn như hắn, hẳn không biết Tô Thần lấy đâu ra lòng tin.

Xi!

Tuy rằng kinh ngạc nhưng Tần Vô Sương vẫn ra tay, không chút lưu tình.

Thân hình nháy mắt biến mất tại chỗ hóa thành tàn ảnh xuất hiện trước mặt Tô Thần, quạt xép trong tay biến mất, một đạo kiếm quang giống như sao băng bắn về phía Tô Thần.

Tốc độ xuất kiếm cực nhanh.

Ánh kiếm che khuất mi tâm, cổ họng và ngực Tô Thần Thiên Linh, mi tâm, yết hầu

Hắn muốn một kiếm đâm thủng chỗ yếu hại của Tô Thần, không cho Tô Thần cơ hội thoát đi.

Tô Thần đã tập trung cao độ, luôn nhìn chăm chăm đối phương, Tàn Vô Sương này tiếp cận Thiên Nhân tạm nên không cho phép hắn có một chút sơ suất nào.

Ầm!

Quanh thân Tô Thần có một cỗ khí kinh xuất hiện, làn da chuyển sang màu xám kim loại, cánh tay phải nâng lên, bàn tay giống như quạt hương bồ quạt qua.

Chương 383: Liều mạng, quý dị chém giết

....

Kình phong sắc bén va chạm với trường kiếm của đối phương.

Ầm!

Hai cổ lực lượng va chạm.

Tần Vô Sương chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay mình có thêm một cổ lực lượng phản chấn.

Để cho trường kiếm của hắn thiếu chút nữa rời tay.

Khí kình lưu chuyển tiêu trừ lực lượng, thân hình cũng không thối lui mà tiếp tục vọt về phía trước.

Trường kiếm trong tay giống như kiếm vổng bao phủ Tô Thần.

Kiểm khí tung hoành.

Vừa giao thủ một chiêu hắn liền biết Tô Thần không hề đơn giản như mọi người nghĩ, cho nên toàn lực bộc phát.

Hai người giao thủ, một bên kiếm khí bay múa, một bên chuông lực như thiên quân.

Keng keng keng!

Bàn tay và kiếm quang đan xen phát ra từng tiếng kim loại va chạm.

Cùng với tiếng kim loại va chạm còn có tiếng khí kình nổ tung.

Khiến cho cả khu loạn táng cương đều chấn động.

Sau một lúc giao thủ, sắc mặt Tần Vô Sương trở nên ngưng trọng.

Tuy rằng hắn là cao thủ Thiên Nhân cảnh nhưng thân thể đối phương vô cùng cường hãn, kiếm khí của hắn va chạm với bàn tay đối phương căn bản không cách nào tạo ra thương tổn.

“Người chỉ có chút năng lực này sao?”

Tô Thần giao thủ với Tần Vô Sương lạnh giọng nói.

Giờ phút này Tô Thần có vẻ rất hưng phấn, lực lượng bản thân không ngừng được điều động.

Hắn có loại cảm giác nếu tiếp tục chiến đấu liền có khả năng đột phá đến Thiên Nhân cảnh.

“Tàn kiếm, Huyết minh!”

Tần Vô Sương lui lại một đoạn, khí huyết cuộn cuộn bắt đầu tràn ngập trên thân kiếm của hắn, tung một kích cuồng bạo nhắm thẳng tới Tô Thần.

“Để ta xem người có thể cản được bao nhiêu kiếm của ta!”

Giọng nói thô bạo, kiếm quang liên miên không dứt công kích Tô Thần.

Huyết khí, sát ý khủng bố và kiếm khí lạnh ập tới.

“Lúc này mới khiến cho ta có chút áp lực!”

Khi đối mặt với công kích liên miên của Tần Vô Sương, trong mắt Tô Thần có chiến ý dâng trào.

Bất Động Ma Thần Công toàn lực vận chuyển, khí kinh Sơn hà công lưu chuyển trong lòng bàn tay, công kích đối phương tới gần hắn liền đánh tan.

Sóng nhiệt cuộn cuộn từ trên người Tô Thần bộc phát ra khiến sắc mặt Tần Vô Sương trầm xuống.

Giao thủ thời gian dài như vậy mà hắn không có chiếm được chút ưu thế nào.

Tô Thần này thật sự là võ giả Thần phách hợp nhất sao?

Khí tức bộc phát ra đang lừa gạt hắn sao?

“Huyền Ảnh Phiến, Thiên Huyền!”

Đột nhiên kiếm quang biến mất, cái quạt trước đó lại xuất hiện trong tay Tần Vô Sương, một đám sương mù từ quạt trào ra bao phủ Tô Thần.

Tô Thần lập tức ngừng lại, quanh thân có thêm một cỗ khí huyết đánh tan sương mù.

“Giết ngươi!”

Lúc này một bóng người đã xuất hiện trước mặt Tô Thần, hai tay vỗ tới.

Kiểm khí không thể đâm qua thân thể đối phương.

Như vậy chỉ có thể dùng khí kinh chấn nát tâm mạch.

Khí kinh của hắn mạnh hơn Tô Thần mấy lần, một chiêu có thể đánh chết Tô Thần.

Tô Thần thấy thế cũng giơ bàn tay lên, hai bàn tay va chạm.

Thời điểm chạm vào bàn tay đối phương, một cỗ khí lực khổng lồ giống như sông ngòi tuôn hướng về cơ thể hắn.

Khí kinh của Tô Thần bị khí kinh của đối phương đánh tan.

Chênh lệch trên phương diện khí kinh có chút lớn!

Ánh mắt Tô Thần ngưng tụ nhưng sắc mặt lại không có chút biến hóa.

Tuy khí kinh của hắn không bằng đối phương nhưng khí huyết của bản thân cũng không bình thường.

Bùm!

Huyết khí quanh thân nhộn nhạo như thủy triều, hai bàn tay ngăn trở khí kinh của đối phương.

Trong lúc nhất thời hai người hình thành cục diện giằng co.

Sắc mặt Tần Vô Sương cực kỳ khó coi, đây cũng không phải là cục diện hắn muốn.

Bởi vì một người của Thanh Long Hội vẫn còn đang rảnh tay.

Hắn liều mạng với Tô Thần thì sau đó người kia có thể tùy ý đâm hắn một kiếm, hắn sẽ chết.

Lúc trước hắn chuẩn bị dùng khí kinh đè ép Tô Thần rồi đánh bại.

Nhưng mà khí huyết của Tô Thần cường hãn vượt quá tưởng tượng.

Hai người cứ giằng co như vậy, khí huyết của Tô Thần tiêu hao rất nhanh nhưng khí kinh của Tần Vô Sương cũng vậy.

Trên trán hai người xuất hiện mồ hôi.

Thân thể Tô Thần có chút run rẩy, tuy rằng công pháp hắn tu luyện cường đại, thân thể cường hãn, nhưng cảnh giới của đối phương đã sắp đạt tới Thiên Nhân tam nạn.

“Khí huyết của ngươi tiêu hao nhanh gấp mấy lần ta, ta thấy khí huyết trong cơ thể ngươi sắp tiêu hao sạch rồi, một khi tiêu hao sạch ta sẽ chấn nát tâm mạch của ngươi!”

Tần Vô Sương nhìn Tô Thần, hung tàn nói.

Đấu với Tô Thần, người của Thanh Long Hội cũng không ra tay.

Hắn đoán là Tô Thần chỉ thuê [Thanh Long hội] giết hai người.

Nếu không người của Thanh Long Hội sẽ không đứng yên mà không động thủ như vậy.

Thời gian trôi qua.

Khí huyết trong cơ thể Tô Thần tiêu hao hết.

Àm!

Tô Thần lui về phía sau còn Tần Vô Sương không lùi mà lập tức công kích Tô Thần.

Xi!

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang từ sau lưng đâm tới trực tiếp xuyên thủng trái tim Tần Vô Sương.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tiết Tiểu Nhân, trong ánh mắt tràn ngập sự khó hiểu, hắn không hiểu vì sao Tiết Tiểu Nhân lại ra tay.

Chỉ là hắn không đợi được đáp án.

Trường kiếm rút ra khỏi cơ thể, Tần Vô Sương ngã xuống đất, máu tươi từ trong miệng vết thương ồ ạt chảy ra, rất nhanh hình thành vũng máu.

Tô Thần móc ra đan dược nuốt vào khôi phục khí huyết.

Vừa rồi khí huyết tiêu hao sạch, không khôi phục thì đi đường cũng khó.

Trong lòng hắn sáng tỏ, chỉ cần lại chiến đấu thêm một trận thì hắn liền có thể bước vào Thiên Nhân nhất nạn.

Àm!

Lúc này Liên Thành Bích và Vũ Túc cũng tách ra.

Ánh mắt hai bên đều khẩn trương nhìn đối phương, hai tay Vũ Túc cầm đao, Liên Thành Bích thì tay nắm thành quyền.

“Rốt cuộc ngươi luyện công pháp gì, tại sao đao của ta không thể chém nát bàn tay ngươi!”

Vũ Túc nhìn Liên Thành Bích nói.

Nhưng Liên Thành Bích không để ý tới hắn mà tiếp tục công kích.

Nắm tay đánh ra, quyền kinh cường đại bạo liệt ập đến đối phương.

Vũ Túc chém ra một đao.

Lần này khi nắm tay va chạm với trường đao, đột nhiên cả người Liên Thành Bích hóa thành một đoàn nước màu bạc, giống như rắn nước cuốn quanh trường đao xuất hiện trước mặt đối phương.

Thân thể lại khôi phục tung một chưởng đánh vào vị trí trái tim của đối phương.

Bùm!

Vũ Túc bị đánh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Trong khoảnh khắc thân hình rơi xuống đất, hắn xoay người muốn thoát đi.

Nhưng có một đạo ngân quang xuất hiện trước mặt hắn sau đó biến mất, lại một chưởng vỗ vào vị trí trái tim.

Bùm!

Lúc này trái tim đang đập của hắn đã bị đánh nát.

Một chưởng trước đó có khí kinh bảo vệ trái tim nên chỉ bị thương, khí kinh đã bị chấn nát nên một chưởng tiếp theo mới có thể giết chết đối phương.

Võ công của Liên Thành Bích rất mạnh và quý dị.

Trong Tiêu thập nhất lang chỉ có đao cắt hươu mới có thể đả thương hắn.

Đáng tiếc đao trong tay Vũ Túc là đao bình thường.

Cho nên thực lực của Liên Thành Bích không thể thật sự định nghĩa ở Thiên Nhân Ngũ Nan.

Tô Thần khôi phục một ít khí huyết đi tới trước người Vũ Túc, lục soát thi thể tìm được một tấm lệnh bài trưởng lão Thiên Hạ Minh vài tờ ngân phiếu, không còn gì khác.

Tần Vô Sương cũng không có gì, chỉ có một ít độc dược, mê dược...

Không chút tác dụng đối với Tô Thần.

Cuối cùng Tô Thần đi tới thi thể người áo đen.

Tên này là thủ hạ của Thái Hư chân nhân, hẳn là trên người có đồ tốt.

Sau khi lục soát một phen chỉ tìm được một phong thư.

Là thư Thất hoàng tử từ Kinh sư gửi tới cho Thái Hư chân nhân.

Tô Thần thu lá thư lại sau đó lấy Hóa thi phần hủy thi thể.

Đúng lúc nơi này là một khu mộ địa, coi như cho bọn họ yên nghỉ.

Chương 384: Thái Hư chân nhân mất tích, Kinh sư phong vân biến hóa

....

Ở Kinh sư.

Trong một phủ đệ, Mộ Dung Khinh Trần đang ngồi tại một gian phòng.

Đối diện nàng là một nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào.

Tuy rằng nam tử trẻ tuổi nhưng đôi mắt giống như một đầm nước sâu không lường được.

Trên người cũng tràn ngập một cỗ khí tức cao quý.

Người này chính là tứ hoàng tử Đại Chu hoàng triều hiện giờ, cùng một mẫu thân với Mộ Dung Khinh Trần.

“Lĩnh Nam quận truyền đến tin tức, Tô Thần vẫn còn tiếp tục liên lạc với Kim Phong Tế Vũ Lâu, không có quan tâm ý tốt của người.”

Tứ hoàng tử mở miệng nói.

“Ta cũng đoán được kết quả sẽ như vậy!”

Mộ Dung Khinh Trần không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

Tuy rằng thời gian nàng tiếp xúc với Tô Thần không lâu.

Nhưng cũng hiểu chút tính tình của Tô Thần, có khí chất của kiêu hùng.

Thích làm theo suy nghĩ của mình.

Bên nào có lợi thì hắn sẽ chọn.

Hiện giờ hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lâu có lợi, sao mà hắn có thể buông tha.

“Xem ra ngươi không cảm thấy ngoài ý muốn, Kim Phong Tế Vũ Lâu đã khiến cho Tam Công Các chú ý.”

“Thái phó chủ trương tiêu diệt Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Lĩnh Nam quận đây.”

“Hai vị kia không đồng ý, đại ca cũng bác bỏ cho nên nếu Kim Phong Tế Vũ Lâu không ra khỏi chín quận phương bắc thì không có vấn đề quá lớn.”

Tứ hoàng tử nói.

“Ý tứ của tứ ca là tiếp tục ủng hộ Tô Thần và Sơn Hà Môn!”

Mộ Dung Khinh Trần không khỏi lên tiếng.

“Tiếp tục, bất kể như thế nào, Sơn Hà Môn trên danh nghĩa là một thế lực phụ thuộc ta.”

Tứ hoàng tử mở miệng nói.

“Điện hạ!”

Đúng lúc này có một giọng nói từ bên ngoài truyền đến.

“Vào đi!”

Tứ hoàng tử thấp giọng nói.

Cửa phòng bị đẩy ra, một nam tử mặc áo đen đeo mặt nạ từ bên ngoài tiến vào.

“Điện hạ, có tin tức từ chín quận phương bắc truyền đến, Thiên Quyền môn và Đào Minh liên hợp với Kim Phong Tế Vũ Lâu, Sơn Hà môn, chuẩn bị đối phó Tứ Phương Hội.”

“Một chuyện khác, đường chủ Thiên Sương đường Thiên Hạ Minh, Tần Vô Sương và trưởng lão Vũ Túc đi Lĩnh Nam quận chuẩn bị đối phó Sơn Hà Môn Tô Thần.

“Nhưng lại bị chương giáo Sơn Hà Môn Tô Thần dùng tiền mời người của Thanh Long Hội chém giết.”

Người tới khom lưng nói.

Nghe người áo đen nói xong, trong mắt Tứ hoàng tử và Mộ Dung Khinh Trần đều có chút dị sắc.

“Còn có tin tức gì khác không?”

Tứ hoàng tử hỏi tiếp.

“Còn có một tin tức nữa, thuộc hạ chưa điều tra rõ ràng nên không dám vọng ngôn!”

Người áo đen mở miệng nói.

Nghe vậy, Tứ hoàng tử cảm thấy khó hiểu.

“Thái Hư chân nhân biến mất, nghi là có thể đã bị người khác chém giết!”

Người áo đen trầm giọng nói.

“Chuyện này...”

Nghe lời này, Mộ Dung Khinh Trần và Tứ hoàng tử đều tỏ vẻ kinh hãi.

Thái Hư chân nhân chính là một trong hai đại ân sư của Thất hoàng tử, còn là một trong ba đại quan chủ của Thanh Hư Quan, thực lực Thiên Nhân cửu nạn.

Nếu như Thái Hư chân nhân thật sự xảy ra chuyện, như vậy thực lực bên phe Thất hoàng tử sẽ bị suy yếu rất nhiều.

Cao thủ Thiên Nhân cửu nạn mà các hoàng tử nắm giữ không nhiều.

“Lập tức điều tra, nhất định phải điều tra rõ ràng!”

Tứ hoàng tử mở miệng nói:

“Thái Hư chân nhân âm thầm đến Lĩnh Nam quận, thế lực mạnh nhất Lĩnh Nam quận là Kim Phong Tế Vũ Lâu, có lẽ bọn họ biết chút tin tức?”

“Nếu như điều tra không ra có thể mua ít tin tức từ bọn họ, tìm hiểu tình huống trước đó của Thái Hư chân nhân!”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Người đeo mặt nạ hành lễ rồi rời đi.

“Thập Tam muội, người nói nếu Thái Hư chân nhân thật sự xảy ra chuyện, sẽ là ai hạ thủ đây? Đại hoàng tử sao?”

Chờ người rời đi, Tứ hoàng tử mở miệng nói.

“Hắn là không phải, cao thủ bên cạnh Đại hoàng tử không có xuất động!”

“Cao thủ Thiên Nhân cửu nạn bên kia cũng tọa trấn Thanh Long Tự, luôn bị giám thị, nếu như ra tay sẽ bị phát hiện!”

“Có lẽ là những người khác âm thầm ra tay, muốn dẫn dắt thất ca và đại ca tranh chấp, bọn họ ngồi làm ngư ông đắc lợi.”

Mộ Dung Khinh Trần cau mày nói.

Mặc dù cũng có chút đạo lý nhưng nàng cảm giác được sự tình không phải như vậy.

“Bất kể như thế nào, cần phải chú ý chuyện này!”

Tứ hoàng tử đứng dậy nói:

“Có thời gian thì thúc giục Tô Thần đến Kinh sư sớm một chút.”

“Ta sợ thế lực của hấn phát triển quá nhanh, đến lúc đó chúng ta không khống chế được hấn.”

Nói xong, Tứ hoàng tử bước ra khỏi phòng.

Mộ Dung Khinh Trần hơi nhíu mày.

Nàng nhìn trúng Tô Thần, muốn hấn trợ giúp tứ ca nàng tranh đoạt đế vị.

Nàng cũng biết mình không khống chế được Tô Thần cho nên cũng không muốn khống chế.

Nàng cho rằng nếu như trong tình huống lợi ích giống nhau, hoặc lợi ích hơi kém hơn một chút thì Tô Thần sẽ lựa chọn đứng sang bên nàng.

Lúc này, Thái Vi một thân áo vàng từ bên ngoài đi vào nói:

“Tiểu thư, Lĩnh Nam quận thủ Văn Dật Phàm trở về Lĩnh Nam quận, lúc trước Thất hoàng tử đạt được vị trí quận thủ Lĩnh Nam quận, hình như Văn Dật Phàm không chấp nhận!”

“Xem ra Văn Dật Phàm cũng nghe được tin tức, hy vọng Thái Hư chân nhân không chết, nếu không thì tình cảnh của thất ca khó khăn đây, lợi ích từ chín quận phương bắc có khả năng bị tam ca và những người khác phân chia!”

Mộ Dung Khinh Trần thì thào.

Thái Vi nghe Mộ Dung Khinh Trần thì thầm mà sắc mặt thay đổi, như nghe được đại sự.

Cũng biết vì sao vị trí quận thủ Lĩnh Nam quận lại thay đổi.

Mộ Dung Khinh Trần nói nhỏ nói với Thái Vi:

“Người truyền tin cho Tô Thần, để cho hấn điều tra tình huống của Thái Hư chân nhân, một khi có tin tức mau chóng trả lời ta!”

“Thuộc hạ làm ngay!”

Thái Vi lĩnh mệnh nói.

Ở An Hầu phủ.

Một nam tử trung niên mặc cẩm bào cầm một phong mật hàm trong tay, mật hàm đã bị mở ra.

Nam tử cầm bào này chính là một trong mười đại hầu gia của vương triều Đại Chu, An Hầu gia.

Đại Chu vương triều có không ít Hầu gia, nhưng nắm giữ quyền thế to lớn chỉ có mười người, An Hầu gia là một trong số đó.

Đối diện với hắn là một nữ tử áo trắng đeo mạng che mặt, nữ tử có làn da trắng nõn, thân thể thuần khiết, ánh mắt sáng ngời, ngồi ở đó tựa như tiên tử trong tranh.

“Huynh trưởng, là tin tức từ Lĩnh Nam quận truyền tới sao?”

Nữ tử nhìn An Hầu gia nói.

“Là từ Lĩnh Nam quận!”

“Nhưng không liên quan gì đến Kim Phong Tế Vũ Lô, ta còn chưa điều tra rõ ràng.”

“Lần này bên thái phó muốn ra tay nhưng lại bị đám người Đại hoàng tử phản đối!”

An Hầu gia nói.

“Huynh trưởng, ta quyết định tự mình đến Lĩnh Nam quận một chuyến, báo thù cho Ngọc Lăng!”

Nữ tử áo trắng mở miệng nói.

Trong đôi mắt có hàn mang lóe lên.

“Người không thể đi, ta nhận được một tin tức, Thái Hư chân nhân có khả năng đã xảy ra chuyện rồi.”

“Bây giờ người mà đi ta không yên tâm!”

An Hầu gia lắc đầu nói.

“Huynh trưởng, người nói Thái Hư chân nhân đã xảy ra chuyện, Thái Hư chân nhân chính là cao thủ Thiên Nhân cửu nạn, làm sao có thể xảy ra chuyện chứ?”

Nữ tử có chút không tin.

Lúc này An Hầu gia đưa mặt hàm trong tay cho nữ tử áo trắng xem.

Chương 385: Động thủ với Tứ Phương Hội, Địch Tư Nghien muốn ra tay

....

“Có phải là Thất hoàng tử cố ý thả tin tức này ra hay không?”

Nữ tử áo trắng hỏi.

“Không có khả năng, Thất hoàng tử làm như vậy cũng không có chỗ tốt, không có ý nghĩa gì, ta đoán có lẽ Thái Hư chân nhân đã xảy ra chuyện thật.”

An Hưu gia trầm giọng nói.

Sắc mặt cũng trở nên không tốt.

Hắn vốn muốn thông qua Kim Tiền Bang ra tay với chín quận phương bắc, kéo quan hệ với Thất hoàng tử.

Nhưng hôm nay lại nhận được tin Thái Hư chân nhân gặp chuyện không may, như vậy kế hoạch của hắn sẽ phải gác lại.

Tồn thất một cao thủ Thiên Nhân cứu nạn đối với Thất hoàng tử mà nói là một sự tồn thất tương đối lớn.

Cũng tương tự như lần này Đại hoàng tử tồn thất nặng nề ở chín quận phương bắc nhưng mà hắn không có vận dụng bát cao thủ Thiên Nhân cứu nạn ra đối cứng.

Bởi vì hắn sợ có tồn thất.

Chỉ cần cao thủ Thiên Nhân cứu nạn không tồn thất thì căn cơ của bọn họ sẽ không bị hao tổn.

“Vậy chẳng lẽ không báo thù cho Ngọc Lăng sao?”

Nữ tử áo trắng không cam lòng nói.

“Ta chuẩn bị để cho Cao Thịnh phối hợp Kim Tiền bang Đông Phương Dạ đến chín quận phương bắc gặp người Thiên Hạ Minh, xem có thể liên thủ đối phó với Kim Phong Tế Vũ Lâu hay không.”

An Hầu gia nói.

“Thiên Hạ Minh cũng thuộc về phe Thất hoàng tử.”

“Hiện giờ bọn họ cũng thù oán với Kim Phong Tế Vũ Lâu, cho nên có thể liên hợp ra tay.”

“Huynh trưởng, Thái Hư chân nhân gặp chuyện không may, hẳn là Thất hoàng tử sẽ phái người đi điều tra việc này, người điều tra nhất định phải có thực lực đạt tới Thiên Nhân cửu nạn, sao chúng ta không hợp tác với Thất hoàng tử chứ?”

Nữ tử có chút khó hiểu nói.

“Thất hoàng tử không nhất định sẽ đối địch với Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu có một thế lực tên là Thiên Nhai Các, từ thực lực bọn họ hiển lộ thì nhất định có cao thủ Thiên Nhân cửu nạn.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu bây giờ không có xung đột chính diện với Thất hoàng tử, cho nên Thất hoàng tử sẽ không kiếm thêm kẻ địch cho mình!”

An Hầu gia nói.

“Chúng ta có thể đẩy chuyện Thái Hư chân nhân cho Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Bây giờ ở chín quận phương bắc, thế lực có thể giết giết Thái Hư chân nhân ngoại trừ Thanh Long tự, e rằng chỉ có

Thiên Nhai các thần bí phía sau Kim Phong Tế Vũ Lô, cho nên có thể đẩy chuyện Thái Hư chân nhân cho Kim Phong Tế Vũ Lô, hoàn toàn hợp tình hợp lý.”

Nghe nữ tử áo trắng nói, con người An Hạo gia chuyển động, bắt đầu trầm tư.

Trong một tử lâu ở Lĩnh Nam quận.

Tô Thần, Bạch Sầu Phi, Lạc Thiên Tuyệt, Bạch Cực Chân đang ngồi chung một bàn.

“Bạch lâu chủ, Tô chương giáo, lần này hẹn các người đến đây chủ yếu là để đối phó với Tứ Phương hội!”

“Chúng ta đã an bài xong, người ra tay là sư tôn của Thiên Tuyệt huynh, minh chủ Đạo Minh Quan Thiên Cừ.”

“Không biết bên Bạch lâu chủ chuẩn bị xuất động cao thủ thế nào?”

Bạch Cực Chân mở miệng nói.

Hắn không hỏi Tô Thần, dù sao cao thủ mạnh nhất Sơn Hà Môn chính là Nguyên Tuy Vân, Thiên Nhân tứ nạn.

Có thể ra tay nhưng Tô Thần sẽ không để cho hắn ra tay, nên Bạch Cực Chân cũng không hỏi.

“Quan Thất tiền bối sẽ ra tay, chỉ là sau này có cần xuất động cao thủ khác hay không, sẽ căn cứ tình huống mà cân nhắc.

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Tô Thần tạm thời cho Ma đạo Đinh Bằng là thành viên Thiên Nhai Các.

Thiên Nhai Các có tứ đại các chủ, đông tây nam tây bắc, hắn muốn cho Đinh Bằng trở thành một trong bốn các chủ,

đương nhiên chỉ mới xác định trong nội bộ, còn chưa công bố, vẫn có thể xuất hiện sự thay đổi.

Quan Thất tạm cũng thời thuộc về Thiên Nhai Các.

Thiên Nhai Các chính là tổng lâu của Kim Phong Tế Vũ Lâu, thống lĩnh tất cả phân lâu Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nghe Bạch Sầu Phi nói, Bạch Cực Chân có chút thất vọng, muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra.

Trong lòng hắn muốn để Kim Phong Tế Vũ Lâu xuất động cao thủ mạnh hơn.

Cho nên lúc trước hắn mới nói ra minh chủ Đào Minh Quan Thiên Cừu.

Thực lực của Quan Thiên Cừu tiếp cận Thiên Nhân bát nạn.

Bạo phát chiến lực có thể liều mạng với võ giả Thiên Nhân bát nạn.

“Cực Chân huynh, bên Thiên Quyền môn các người xuất động cao thủ thế nào?”

Tô Thần lên tiếng hỏi.

“Thiên Quyền Môn chúng ta có Tả Hữu quyền sứ ra tay!”

Bạch Cực Chân mở miệng nói.

Thiên Quyền Môn, Tả Hữu quyền sứ chính là hai đại cao thủ gần với môn chủ Thiên Quyền Môn.

Thực lực của hai người, một người ở Thiên Nhân lục nạn, một người ở Thiên Nhân thất nạn, nhưng nghe đồn hai người liên thủ có thể giao thủ với cường giả Thiên Nhân bát nạn.

Cũng có thể nói lần này hai thế lực lớn xuất động hai tên cao thủ Thiên Nhân bát nạn.

Kim Phong Tế Vũ Lô xuất động Quan Thất quả thật kém Thiên Quyền Môn và Đạo Minh.

Quan Thất không có biểu hiện qua chiến lược thật sự trước mắt người ngoài.

Lần trước Thái Hư chân nhân ra tay đối phó Quan Thất, Quan Thất có triển lộ thực lực nhưng cũng không có bị tiết lộ.

Cho nên Bạch Cực Chân và Lạc Thiên Tuyệt còn không biết rõ.

“Khi nào thì ra tay?”

Bạch Sầu Phi hỏi.

“Ta định hôm nay sẽ xuất phát từ Lĩnh Nam quận phủ, Quan Thất tiền bối có thể cùng chúng ta rời đi, Tô chương giáo bên này xuất động nhân thủ đi tới địa vực của Tứ Phương Hội!”

Bạch Cực Chân nói với Tô Thần.

“Ta bên sẽ an bài!”

Tô Thần gật gật đầu.

“Nếu như không có việc gì ta trở về Sơn Hà Môn trước đây.”

Tô Thần đứng dậy cáo từ.

Hắn tương đối để ý chuyện khuếch trương.

Hắn muốn thừa dịp người bên Kinh sư đang ngờ vực Thái Hư chân nhân gặp chuyện không may mà chiếm cứ càng nhiều địa bàn hơn.

Đến lúc đó hắn lại đi Kinh sư một chuyến, đi gặp Tứ hoàng tử kia, như vậy thì không ai dám động vào địa bàn mà hắn chiếm cứ.

Lợi dụng hợp lý tất cả tài nguyên chính là chuyện Tô Thần phải làm.

Sau khi Tô Thần rời đi không bao lâu, Bạch Sầu Phi cũng rời đi.

“Bọn họ chỉ phái ra mình Quan Thất mà muốn chia đều lợi ích từ Tứ Phương Hội, chúng ta chịu thiệt rồi!”

Lạc Thiên Tuyệt nói.

Nghe Lạc Thiên Tuyệt nói vậy, Bạch Cự Chân cũng khẽ gật đầu.

“Thiếu môn chủ!”

Lúc này có một tên đệ tử Thiên Quyền môn đứng ở ngoài cửa mở miệng nói.

Bạch Cự Chân gật gật đầu, tên đệ tử kia đi vào:

“Thiếu môn chủ, đây là tin tức truyền đến từ Kinh sư.

Tên đệ tử kia đưa mật thư cho Bạch Cự Chân.

Bạch Cự Chân xé mật thư ra nhìn xem, sau đó sắc mặt trở nên ngưng trọng.

“Có chuyện gì?”

Nhìn thấy sắc mặt của Bạch Cự Chân, Lạc Thiên Tuyệt ngẩn ra.

“Người xem đi!”

Bạch Cự Chân đẩy phong thư trên bàn tới trước mặt Lạc Thiên Tuyệt.

Lạc Thiên Tuyệt xem xong liền kinh hãi:

“Không có khả năng đi, sao Thái Hư chân nhân có thể xảy ra chuyện?”

Hắn chính là cao thủ Thiên Nhân cửu nạn.

Lạc Thiên Tuyết không quá tin tưởng mật thư trước mắt.

“Chỉ là suy đoán thôi, còn chưa chứng thực, nhưng sẽ không phải là tin đồn vô căn cứ.”

“Hơn nữa hẳn là chuyện này có liên quan đến Kim Phong Tế Vũ Lô, lúc trước ta nhận được tin tức vào thời điểm Kim Ngọc Lăng ra tay, Thái Hư chân nhân đã ra mặt áp chế Quan Thất!”

Bạch Cự Chân nghiêm túc nói.

“Nếu như vậy, có cao thủ Thiên Nhân cứu nạn của Thiên Nhai các phía sau Kim Phong Tế Vũ Lô đang ở chín quận phương bắc!”

Lúc Lạc Thiên Tuyết nói tới đây càng kinh hãi hơn.

Tuy rằng sư tôn hẳn sắp bước vào Thiên Nhân cứu nạn, nhưng muốn bước vào Thiên Nhân cứu nạn lại cần dựa vào cơ duyên.

Nếu không rất khó đột phá đến Thiên Nhân cứu nạn.

“Cho nên chúng ta hiện tại không cần suy nghĩ nhiều, ra tay với Tứ Phương Hội là được.”

Bạch Cự Chân nói.

Tô Thần ngồi xe ngựa trở về Sơn Hà Môn.

Nhưng là sau khi ra khỏi thành không bao lâu, Huyền Âm Lô Lý Sư Dung liền xuất hiện bên ngoài xe ngựa, cầu kiến Tô Thần.

“Chủ thượng, Huyền Âm Lô đại công chúa Địch Tư Nghiên sẽ đến Lĩnh Nam quận vào đêm nay, nàng đang tìm hiểu hành tung của ngài, có lẽ là muốn ra tay với ngài.”

Lý Sư Dung bẩm báo.

Chương 386: Ba mươi sáu dị tộc, đệ nhất cao thủ

....

Trong phủ đệ của Thất hoàng tử Lưu Dự.

Thất hoàng tử không giống với những thành viên hoàng tộc khác, mẫu thân hắn là dị tộc, cho nên dáng người của Thất hoàng tử khôi ngô, cao hơn người của Đại Chu vương triều vài phần.

Thân hình nhô ngô nhưng tướng mạo tuần mỹ đầy tà ý, làn da như ngọc.

Một đầu tóc dài đen nhánh rủ xuống bả vai rộng lớn, đôi mắt thần thái phi dương.

Ngồi đối diện hắn là một nam tử mặc tử kim hoa phục, thân hình hùng tráng, tuổi chỉ khoảng ba mươi, tướng mạo có chút tương tự với Thất hoàng tử.

“Cửu cửu, có khả năng Thái Hư chân nhân thật sự xảy ra chuyện, một khi Thái Hư chân nhân xảy ra chuyện, e là bên Thanh Hư quan sẽ không còn ủng hộ ta như trước!”

Thất hoàng tử mở miệng nói.

“Bên Thanh Hư Quan điện hạ yên tâm, ta đã gặp mặt hai vị quan chủ khác, bọn họ vẫn ủng hộ điện hạ!”

Một nam tử mở miệng nói.

Nam tử chính là một người ủng hộ Thất hoàng tử.

Cũng là cữu cữu của hấn, đệ nhất cao thủ ba mươi sáu đệ tộc Liệt Chấn Bắc.

“Cữu cữu, người thấy Kim Phong Tế Vũ Lâu như thế nào?”

Thất hoàng tử nhận được câu trả lời của Liệt Chấn Bắc, thở phào nhẹ nhõm.

Hấn thật sợ Thanh Hư Quan thoát ly hấn, một khi thoát ly hấn thì bên hấn liền tổn thất nhiều hơn nữa.

“Mặc kệ như thế, chỉ cần bọn hấn là bên giết Thái Hư chân nhân, như vậy chúng ta liền phải diệt trừ, nếu không Thanh Hư Quan, còn có Đạo môn sẽ bớt đi sự ủng hộ đối với chúng ta.”

“Cho nên chuyện quan trọng cần làm lúc này chính là thu thập tình báo về Kim Phong Tế Vũ Lâu, chỉ cần bọn họ mở rộng ra khỏi chín quận phương bắc, liền lập tức kéo Kim Phong Tế Vũ Lâu vào trong danh sách Thanh Tông.”

“Chỉ cần 【 Kim Phong Tế Vũ Lâu 】 lên 【 danh sách Thanh Tông 】 , như vậy căn cứ theo ước định của hoàng tộc, các thế lực khác sẽ áp chế 【 Kim Phong Tế Vũ Lâu 】 , hủy diệt 【 Kim Phong Tế Vũ Lâu 】

Liệt Chấn Bắc trầm giọng nói.

Không thể làm bằng hữu, vậy thì làm địch nhân.

Nếu là địch nhân, phải dùng hết mọi thủ đoạn để tiêu diệt.

“Chết nhi hiểu rồi, cữu cữu, còn muốn tiếp xúc với bên Kim Tiền bang sao?”

“Kim Ngọc Đình có chút xa lánh ta, hấn là đã nghe được tin tức Thái Hư chân nhân gặp chuyện không may, không muốn tiếp xúc với chúng ta nữa.”

Thất hoàng tử mở miệng nói.

“Không phải do hấn, tiền trang của Kim Tiền bang ở Giang Nam là nhiều nhất, năm đó ba mươi sáu tộc chúng ta từ tái ngoại di chuyển đến Giang Nam, phân bố khắp mười tám quận Giang Nam, chúng ta m2 đoàn kết lại thì còn mạnh hơn các gia tộc lâu đời ở Giang Nam.”

“Nếu như hấn có dị động, ta sẽ để bên Giang Nam cho hấn đầy đủ áp lực, chúng ta nhất định phải bắt được Kim Tiền bang!”

“Năng lực cung cấp tiền tà của bọn họ là thứ mà chúng ta cần!”

Liệt Chấn Bắc mở miệng nói.

“Vậy làm phiền cứu cứu rồi!”

Thất hoàng tử nói.

“Chuyện trên triều đình ngươi xử lý thế nào rồi?”

“Chuyện trên giang hồ ta có thể trợ giúp ngươi, nhưng chuyện trên triều đình cần ngươi tự mình xử lý.”

Liệt Chấn Bắc trầm giọng nói.

“Ta vốn trợ giúp Huyền Âm lâu lấy vị trí quận thủ Lĩnh Nam quận nhưng Văn Dật Phạm bây giờ phản đối, e là khó bắt lấy vị trí quận thủ Lĩnh Nam quận.”

Thất hoàng tử nói.

“Tuy chín quận phương bắc có chút yếu, nhưng bên Lĩnh Nam quận lại có Cửu Ân Long Mạch, chúng ta vẫn phải bắt được.”

“Huống hồ lúc trước đối phó với Thanh Long Tự đã phân chia lợi ích, chẳng lẽ bọn họ còn muốn đổi ý.”

Liệt Chấn Bắc cau mày nói.

“Thái Hư chân nhân gặp chuyện không may, khiến cho chúng ta bây giờ có chút bị động!”

“Bất quá ta sẽ nghĩ biện pháp bắt lấy vị trí Lĩnh Nam quận quân thủ, chỉ là cần phải trả giá một ít đại giới!”

Thất hoàng tử trầm giọng nói.

“Vậy là tốt rồi, ta cũng trở về Giang Nam, cao thủ Mật tông Gia Lỗ bên người Đại hoàng tử đã đến Giang Nam, ta muốn trở về khiến hắn vĩnh viễn lưu lại Giang Nam.”

Trong lúc Liệt Chấn Bắc nói chuyện, mắt lóe sát ý sắc bén.

“Cứu cứu, một khi người rời khỏi kinh sư, người của Đại hoàng tử sẽ biết, Gia Lỗ sẽ có phòng bị.”

“Không sao, ta đã tìm được một thể thân, hắn lưu lại trong phủ đệ, ta nghĩ người khác sẽ không phát hiện!”

Liệt Chấn Bắc nói.

“Được rồi, ta phải đi Giang Nam, người vạn sự cẩn thận!”

Liệt Chấn Bắc nói xong đứng dậy rời khỏi phủ đệ của Thất hoàng tử Lưu Dụ.

Ở một chỗ khác cách Lĩnh Nam quận phủ vài dặm.

Một chiếc xe ngựa đang chạy về phía trước.

Ở chung quanh xe ngựa một đám người mặc trang phục Huyền Âm lâu, đang hộ vệ quanh xe ngựa.

Đánh xe ngựa là một thanh niên có làn da ngăm đen, ánh mắt sắc bén như chim ưng.

Bên trong xe ngựa rộng rãi dị thường.

Địch Tư Nghiên mặc váy dài màu tím nhạt, nửa nằm trong xe ngựa, trong tay cầm một quyển sách, thần sắc có chút lười biếng.

Trong xe ngựa còn có một thị nữ đang khom người ngồi.

“Đại công chúa, còn nửa canh giờ nữa là có thể đến Lĩnh Nam quận phủ.”

Thị nữ nói.

“Nhị công chúa và tam công chúa hiện đang ở đâu, có điều tra được hành tung của Tô Thần hay không?”

Địch Tư Nghiên đặt quyển sách trong tay xuống mở miệng hỏi.

“Nhị công chúa hành tung bất định, chúng ta không tra được, tam công chúa một mực ở trong phủ nhà mình không có đi ra ngoài!”

“Về phần hành tung chương giáo Sơn Hà Môn Tô Thần, tam công chúa truyền tin nói Tô Thần và Thiên Quyền Môn Bạch Cực Chân, Đạo Minh Lạc Thiên Tuyết, Kim Phong Tế Vũ Lâu Bạch Sầu Phi hội tụ xong rồi, đang trên đường trở về Sơn Hà Môn.”

Thị nữ trả lời.

“Bạch Cực Chân, Lạc Thiên Tuyết, Bạch Sầu Phi, Tô Thần lại có thể tụ tập cùng ba người này, e là kẻ này khó đối phó hơn ta nghĩ!”

Địch Tư Nghiên trầm tư một lát rồi nói:

“Đi thẳng tới Sơn Hà Môn, ta muốn gặp chương giáo Sơn Hà Môn Tô Thần một lần.”

Tư liệu về Tô Thần không nhiều lắm.

Cũng không phân tích được gì?

Sau khi nàng gặp mặt Tô Thần rồi mới cân nhắc nên dùng thủ đoạn gì với Tô Thần.

Đương nhiên tin tức vừa rồi khiến nàng không dám xem thường Tô Thần.

Bạch Cực Chân, Lạc Thiên Tuyết, Bạch Sâu Phi, người nào nàng cũng cần kiêng kỵ.

Tô Thần có thể tự một chỗ với ba người làm sao có thể là một kẻ đơn giản chứ.

Cho nên nàng mới quyết định trực tiếp đi gặp Tô Thần.

Sau đó mới quyết định có nên ra tay với Tô Thần hay không.

Được Dịch Tur Nghiên phân phó, xe ngựa bắt đầu đi về phía Sơn Hà Môn.

Lộ tuyến không thay đổi, Sơn Hà Môn nằm ở phía nam Lĩnh Nam quận thành.

Bọn họ chỉ cần dừng ở chân núi Sơn Hà Môn rồi đi bộ lên là được.

Mà lúc này, Lý Sur Dung từ xuống khỏi xe ngựa của Tô Thần, xe ngựa tiếp tục đi hướng về Sơn Hà môn.

Dưới chân núi Sơn Hà Môn có một trấn nhỏ,

Khi Tô Thần đặt xe ngựa ở trạm dịch thì xe ngựa của Dịch Tur Nghiên tiến vào trấn nhỏ.

“Xem ra trên xe ngựa kia hẳn là Dịch Tur Nghiên, nàng muốn làm gì đây?”

Tô Thần khẽ cau mày, hẳn không có ý định tiếp xúc với đối phương nên lập tức trở về sơn môn.

“Phái người thông báo cho Lệ Thiên Hành, để hắn bắt đầu điều động nhân thủ, một khi Bạch Cực Chân động thủ với Tứ Phương hội, Sơn Hà môn bắt đầu chuẩn bị chiếm lấy các thế lực trong phạm vi lãnh địa của Tứ Phương hội.”

Chương 387: Gặp mặt, uy hiếp

....

“Đại công chúa, nơi này chính là Sơn Hà Môn!”

Ở Tô Thần trở về không bao lâu, Dịch Tư Nghiên mang đầu lạp và mạng che mặt cùng thị nữ xuất hiện ở sơn môn Sơn Hà môn.

“Đưa bái thiếp của chúng ta lên!”

Dịch Tư Nghiên nói với thị nữ bên cạnh.

“Các người là ai?”

Một tên đệ tử Sơn Hà Môn tiến lên hỏi.

“Chúng ta đến từ Huyền Âm lâu, muốn bái kiến Tô Thần chương giáo.”

Thị nữ đưa bái thiếp trong tay cho tên đệ tử thủ vệ.

“Huyền Âm Lâu!”

Nhìn thoáng qua bái thiếp, tên thủ vệ kia mở miệng nói:

“Mời hai vị theo ta, ta dẫn các người đến phòng khách trước, A Vũ, người đến chương giáo điện bẩm báo chương giáo.”

Hôm nay Sơn Hà Môn có thanh thế rất lớn, rất nhiều thế lực đến bái phỏng.

Không thể để cho bọn họ dừng lại ở lối vào sơn môn cho nên có nhà khách.

Hai người đi theo tên đệ tử này đến chỗ tiếp khách của Sơn Hà Môn.

Trong chương giáo diện.

Tô Thần đang xem tin tức Kim Phong Tế Vũ Lâu đưa tới, Sơn Hà Môn không làm tình báo nên không thu được nhiều tin tức lắm.

Cũng có một ít tin tức về những nơi khác ở vương triều Đại Chu giúp cho Tô Thần có thể hiểu rõ một ít tình huống.

“Chương giáo, Địch Tư Nghiên tới rồi, còn hạ bái thiếp muốn gặp chương giáo.”

Thôi Vũ Hồ đi tới trước mặt Tô Thần nói.

Địch Tư Nghiên, Huyền Âm Lâu đại công chúa, xuất hiện dưới chân núi Sơn Hà Môn sao người Sơn Hà Môn có thể không theo dõi chứ.

Tô Thần không trả lời ngay.

Theo tình huống trước mắt, hẳn là Địch Tư Nghiên sẽ tạm thời không động thủ với hắn.

“Vậy nên tìm cơ hội gì để giết chết Địch Tư Nghiên đây?”

Trong lúc Tô Thần trầm tư, hắn cầm lấy tư liệu về Địch Tư Nghiên lên xem.

Địch Tư Nghiên chính là đệ tử đầu tiên mà lâu chủ Huyền Âm lâu thu, thiên tư bất phàm, lúc mười lăm tuổi đã bước vào Luyện Phách cảnh.

Lúc lâu chủ Huyền Âm lâu bế quan, nàng là người chương quản Huyền Âm lâu.

Không biết tình huống cụ thể thế nào, từ đó nàng cũng rất ít khi ra khỏi Huyền Âm Lâu.

Sau đó Huyền Âm lâu chủ thu Lý Sư Dung làm đệ tử, gần đây lại thu thêm Lý Mộ Dĩnh làm đệ tử.

Ba người cạnh tranh vị trí lâu chủ Huyền Âm.

Bất quá từ tư liệu mà Lý Sư Dung và Kim Phong Tế Vũ Lâu cung cấp, Địch Tư Nghiên là người cạnh tranh mạnh nhất.

Đây cũng là nguyên nhân mà Lý Sư Dung muốn mời Tô Thần diệt trừ Địch Tư Nghiên.

“Mời nàng đến đình viện của ta!”

Tô Thần trầm tư một lát rồi nói.

Hắn cũng rất muốn gặp đại công chúa Huyền Âm Lâu này.

“Tuân lệnh!”

Thôi Vũ Hồ khom người rời khỏi chuông giáo điện.

Tô Thần cũng đứng dậy đi về phía đình viện của mình.

Động phủ chỉ để tu luyện.

Bình thường cần ở trong phòng ốc.

Thân là chuông giáo Sơn Hà Môn, Tô Thần có viện riêng của mình.

Không có khả năng một mực khổ tu trong động phủ.

Ở phòng khách bên kia.

“Chuông giáo Sơn Hà Môn này thật sự có giá đỡ lớn, lại để cho đại công chúa ngài chờ đợi.

Thị nữ bên cạnh Địch Tư Nghiên có chút tức giận nói.

Huyền Âm Lâu là thế lực gần với ba thế lực lớn ở chín quận phương bắc.

Địch Tư Nghiên thân là đại công chúa Huyền Âm Lâu, địa vị bất phàm, mỗi lần đi tới thế lực khác đều được đối đãi như

thượng khách, chưa từng phải chờ đợi người ta.

Sắc mặt Địch Tư Nghiên không thay đổi, chính mình đột nhiên tới nên hẳn là Tô Thần còn đang suy nghĩ mục đích của nàng.

Lúc này, Thôi Vũ Hổ từ bên ngoài đi vào.

Khi gặp Địch Tư Nghiên, khẽ hành lễ nói:

“Địch cô nương, chương giáo mời người đến đình viện ngồi.”

“Xin mời!”

Thôi Vũ Hổ dẫn đầu bước ra khỏi phòng.

Địch Tư Nghiên đứng dậy đi theo sau Thôi Vũ Hổ, nhìn bóng lưng Thôi Vũ Hổ, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia dị sắc.

Địch Tư Nghiên nàng đã quen với chuyện nam nhân say mê mình, nhưng nàng lại không nhìn thấy được điều này từ trong ánh mắt của Thôi Vũ Hổ.

“Có chút thú vị!”

Địch Tư Nghiên trầm nghĩ.

Địch Tư Nghiên tu luyện mị hoặc chi đạo, cho dù không thi triển ma công, chỉ với thân thể và dung mạo thôi đã mang theo sự hấp dẫn khó cưỡng.

Võ giả giang hồ bình thường khi nhìn thấy nàng chắc chắn sẽ bị nàng hấp dẫn.

Nhưng Thôi Vũ Hổ lại không hề có phản ứng.

Nàng không biết Thôi Vũ Hổ hiện giờ thờ phụng Tô Thần.

Trong mắt hắn, Tô Thần cao hơn hết thảy, dù Địch Tư Nghiên tuyệt mỹ hấp dẫn nhưng chỉ là hồng phấn khô lâu.

Thôi Vũ Hổ mang theo Địch Tur Nghiên đi tới một đình viện.

“Địch cô nương, chuông giáo ở trong đình viện này.”

“Vị cô nương này cùng ta chờ ở ngoài đình viện đi.”

Thôi Vũ Hổ mời Địch Tur Nghiên tiến vào sân, lại ngăn cản thị nữ tiến vào.

Chuông giáo chỉ muốn gặp Địch Tur Nghiên, không nói muốn gặp người khác.

“Đại công chúa!”

Thị nữ thấy vậy tỏ vẻ giận dữ nói với Địch Tur Nghiên.

Địch Tur Nghiên nhìn thoáng qua Thôi Vũ Hổ, thấy sắc mặt Thôi Vũ Hổ rất kiên quyết, nên nàng liền nói với thị nữ:

“Người chờ ở đây, ta đi gặp Tô chuông giáo.”

Nói xong liền một mình tiến vào trong đình viện.

Bên trong có chút trống trải, hiện tại thời tiết vào đông, không có cây xanh nước chảy.

Đại sảnh ngay phía trước, Tô Thần đang đứng ở cửa đại sảnh.

Nhìn Địch Tur Nghiên từ cửa viện đi tới, ánh mắt có chút kinh ngạc.

Địch Tur Nghiên mang theo khăn che mặt, không thấy rõ dung mạo nhưng dáng người yêu kiều, mặc váy màu tím nhạt, đặc biệt là một đôi mắt trong vắt tựa hồ mang theo chút do dự, khiến cho người ta không nhìn không được muốn che chở.

“Đây...”

Lúc này Thiên Ma Thiên Ấn Pháp tự chủ vận chuyển.

“Công kích tinh thần sao?”

Bản thân Tô Thần cũng không bị đối phương mê hoặc.

Chỉ là hấn tu hành Thiên Ma Thiên Ấn Pháp, thời điểm trúng công kích tinh thần sẽ tự chủ vận chuyển.

“Ra mắt Tô chương giáo, lần này ta mạo muội đến bái phỏng, quấy rầy Tô chương giáo rồi.”

Địch Tư Nghiên nhìn thấy Tô Thần, tiến lên hành lễ nói:

“Địch cô nương đến đây chính là vinh hạnh của Sơn Hà Môn, mời vào!”

Tô Thần mời đối phương tiến vào đại sảnh.

Sau đó hai người ngồi xuống.

Một thị nữ bưng trà lên cho Địch Tư Nghiên và Tô Thần.

“Địch cô nương thân là đại công chúa Huyền Âm Lâu, không biết đến Lĩnh Nam quận ta làm gì, chẳng lẽ muốn chiếm lĩnh Lĩnh Nam quận?”

Tô Thần trực tiếp mở miệng nói, muốn thăm dò Địch Tư Nghiên một chút.

“Bây giờ Lĩnh Nam quận chính do Tô chương giáo chấp chương, Huyền Âm lâu chúng ta sẽ không cướp địa bàn của Tô chương giáo.”

“Lần này ta đến đây chủ yếu là muốn hợp tác với Tô chương giáo.”

“Xin Tô Chương Giáo cho phép thế lực Huyền Âm Lâu ta tiến vào Lĩnh Nam quận!”

Địch Tư Nghiên nhẹ giọng nói.

Lúc nàng nói chuyện có mùi hương hoa lan phiêu đẳng.

Nghe được lời của đối phương, Tô Thần thâm cười lạnh.

Đề thế lực Huyền Âm Lâu tiến vào, đây không phải là đang tự làm suy yếu thế lực Sơn Hà Môn sao?

Sao Tô Thần lại có thể dẫn sói vào nhà.

“Chuyện này...Thứ cho tại hạ không thể đáp ứng!”

Tô Thần lắc đầu nói.

“Tô chương giáo, nếu cho phép chuyện này thì ta nghĩ chúng ta có thể kết thành đồng minh.”

“Huyền Âm Lâu ta ở chín quận phương bắc cũng có thực lực nhất định!”

Câu trước là lấy lòng, câu sau mang theo một tia uy hiếp.

Địch Tư Nghiên nói xong liền nhìn Tô Thần, nàng muốn nhìn ra gì đó thông qua vẻ mặt và lời nói của Tô Thần.

“Địch cô nương, ta hảo tâm tiếp đãi ngươi, nếu như ngươi uy hiếp ta, như vậy ba tỷ muội các ngươi khó mà ra khỏi Lĩnh Nam quận!”

Tô Thần cũng sẽ không để ý đối phương, uống một ngụm trà lạnh giọng nói.

Hắn hợp tác với Bạch Cực Chân và Lạc Thiên Tuyệt.

Cả hai bên đều nói rõ sẽ không tiến vào quận Lĩnh Nam.

Huyền Âm Lâu ngược lại có chút can rờ.

Đương nhiên nếu như ở bên ngoài, Địch Tư Nghiên mà lên tiếng uy hiếp, Tô Thần đã sớm cho người giết chết nàng.

Bất quá đối phương tới bãi sơn, hắn ở trong núi giết chết người ta, nếu truyền ra ngoài sẽ làm hỏng thanh danh.

Chương 388: Khởi hành, Tứ Phương Hội

....

Giết thì không thể giết, nhưng nói lời uy hiếp Tô Thần vẫn có thể làm.

Nghe lời uy hiếp của Tô Thần, Địch Tư Nghiên bình tĩnh bất động.

Trong lòng nàng âm thầm suy đoán.

Từ giọng điệu của Tô Thần, nàng có thể cảm nhận được Tô Thần không hề để ý tới Huyền Âm Lâu.

Tô Thần chỉ là chương giáo Sơn Hà Môn Lĩnh Nam quận.

Sơn Hà Môn bây giờ có thanh thế lớn nhưng nội tình lại có chút nông.

Huyền Âm Lâu muốn thôn tóm Sơn Hà Môn chỉ cần kiểm chế Nguyên Tuy Vân, đánh tan các nơi là được.

Có thể nói Sơn Hà Môn trước mặt Huyền Âm Lâu không đáng ngại.

Nhưng hôm nay Tô Thần lại trực tiếp uy hiếp nàng, điều này rất khó tưởng tượng.

Chỉ có thể nói Tô Thần có khả năng làm được.

Vậy lực lượng của hắn phải đến từ nơi nào đó.

Thiên Quyền Môn, Đào Minh hay là Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nghĩ tới đây, Địch Tur Nghiên thu liễm tâm thần, thu liễm sự mị hoặc lại.

Lập tức phát ra một cỗ uy áp nhàn nhạt.

Tô Thần chỉ cảm thấy bầu không khí trong sảnh trở nên nặng nề, hơn nữa còn cảm Địch Tur Nghiên trở nên nguy hiểm.

Hắn không khỏi giật mình.

Hiện giờ tu vi võ đạo của hắn đã bước vào Thần phách hợp nhất, võ giả Thiên Nhân nhất nạn cùng với võ giả vừa bước vào Thiên Nhân nhị nạn sẽ không khiến hắn thấy áp lực.

E là thực lực của Địch Tur Nghiên phải từ Thiên Nhân nhị nạn trở lên.

Hắn muốn cẩn thận dò xét nhưng cỗ uy áp này lại nhanh chóng biến mất không thấy.

Giống như uy áp vừa mới xuất hiện không phải do đối phương phát ra.

“Tô chương giáo, nếu ngươi gia nhập Huyền Âm lâu, ta sẽ tranh thủ cho ngươi một địa vị nhất định.”

“Đến lúc đó ta còn có thể giao Mộ Dĩnh cho Tô chương giáo.”

“Tô chương giáo có thể suy nghĩ thật kỹ, không nên gấp gáp trả lời ta, ta còn lưu lại Lĩnh Nam quận hai ba ngày, tin rằng Tô chương giáo sẽ đưa ra lựa chọn chính xác.”

Địch Tur Nghiên đứng lên, hành lễ với Tô Thần rồi xoay người rời đi.

“Đưa Địch cô nương xuống núi!”

Tô Thần nói với Thôi Vũ Hồ ở ngoài sân.

“Địch cô nương, mời!”

Thôi Vũ Hồ mang theo hai người hướng dưới chân núi mà đi.

“Không chỉ dùng thực lực bản thân uy hiếp mà con lấy Lý Mộ Dĩnh làm giao dịch, xem ra Địch Tư Nghiên ở Huyền Âm Lô có địa vị không đơn giản!”

Tô Thần nhìn Địch Tư Nghiên rời đi, thầm nghĩ.

Lúc này Nguyên Tùy Vân từ trong hậu viện đi ra.

“Chủ thượng, thực lực Địch Tư Nghiên đạt tới Thiên Nhân tam nạn.”

Nguyên Tùy Vân trầm giọng nói.

Trong giọng nói có chút kinh ngạc.

Thực lực và tuổi tác của Địch Tư Nghiên làm cho hắn kinh ngạc.

“Thiên nhân tam nạn, khó trách có thể cho ta áp lực!”

Tô Thần tán thưởng một chút.

Điều tra một chút xem bên cạnh nàng có cao thủ thế nào.

Địch Tư Nghiên có thực lực là không tệ nhưng bây giờ ở Lĩnh Nam quận này, thực lực như vậy vẫn không thể bảo đảm an toàn.

Hắn là bên cạnh nàng hắn còn có cao thủ khác.

Địch Tư Nghiên mang theo thị nữ nhanh chóng xuống núi.

Các nàng nhanh chóng đến trấn nhỏ dưới chân núi, trực tiếp ngồi vào xe ngựa rời đi.

Trong xe ngựa, Địch Tư Nghiên hạ lệnh.

“Điều tra xem Tô Thần, Thiên Quyền môn và Đạo Minh có quan hệ thế nào, ta muốn biết rõ!”

Chuyện ở Lĩnh Nam quận này phức tạp hơn nàng tưởng tượng.

Từ tình huống hiện tại tới xem.

Có thể là do Lý Sư Dung và Lý Mộ Dĩnh sắp đặt.

Để cho nàng đối phó Sơn Hà Môn.

Như vậy Sơn Hà Môn sẽ ra tay với nàng.

Nếu Sơn Hà Môn được ba thế lực khác trợ giúp, e là nàng không thể ra khỏi Lĩnh Nam quận.

“Là ta xem thường hai người các ngươi, dám ở chỗ này gài bẫy ta.”

Địch Tư Nghiên lạnh giọng nói.

“Thông báo cho Lý Sư Dung và Lý Mộ Dĩnh đến chỗ ta đặt chân gặp mặt!”

“Muốn lợi dụng ta, như vậy lần này cũng thuận tiện diệt trừ các ngươi.”

“Diệt trừ các ngươi, ta xem còn có ai dám trở thành công chúa Huyền Âm Lâu nữa không!”

Sắc mặt Địch Tư Nghiên trở nên lạnh lẽo.

Gặp Địch Tư Nghiên xong rồi Tô Thần liền trở về trường giáo điện.

Một đệ tử đưa tới một phong thư khẩn cấp.

Sau khi Tô Thần mở ra liền nhíu mày.

Văn Dật Phàm đã trở về Lĩnh Nam quận, hơn nữa còn hẹn gặp thống lĩnh Lệ Thiết Y đóng quân bên ngoài Lĩnh Nam quận.

Văn Dật Phàm muốn làm gì đây?

Các khu vực Đại Chu vương triều đều có quân trú đóng, Lĩnh Nam quận có chừng hai mươi vạn quân, bình thường sẽ không xuất hiện ở Lĩnh Nam quận phủ, nhưng cũng không thể phủ nhận hai mươi vạn quân phi thường cường đại.

Bất kỳ thế lực môn phái nào gặp phải quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh như vậy đều là tai nạn.

Hai mươi vạn quân tinh nhuệ trùng kích, cho dù Thiên Nhân cảnh bị bao vây cũng khó thoát khỏi cái chết.

Đương nhiên xác suất cao thủ Thiên Nhân cảnh bị bao vây rất nhỏ.

Không có năng lực địch nổi nhưng đội quân cũng không đuổi kịp bọn họ, cũng không làm nên chuyện gì.

Lúc này Văn Dật Phàm tiếp xúc với quân đội bên ngoài Lĩnh Nam quận, có chút ý vị sâu xa.

Hiện giờ Ngũ Độc Đồng Tử hiện thân trong Sơn Hà Môn.

Chắc chắn Văn Dật Phàm biết người lúc ấy uy hiếp hắn là Ngũ Độc Đồng Tử, sẽ không hữu hảo đối với Sơn Hà Môn.

“Là uy hiếp hay là muốn làm gì đó?”

Trong lòng Tô Thần nghĩ.

Hắn là bên Kinh sư bên xuất hiện biến cố!

Tô Thần khẽ cau mày.

Bỗng có một con chim bay tới đậu lên cánh tay Tô Thần, Tô Thần lấy mật thư từ chân chim ra.

Không ngờ vị trí quận thủ Lĩnh Nam quận của Lý Duy lại bị Văn Dật Phàm bác bỏ.

Xem ra chuyện Thái Hư chân nhân gặp nạn có ảnh hưởng rất lớn đối với Thất hoàng tử!

Tô Thần thâm nghĩ trong lòng.

Nhưng hiện tại không phải lúc để ý đến Văn Dật Phàm, hiện tại hắn cần quan tâm tới chuyện đối phó Tứ Phương Hội.

Một khi bắt được Tứ Phương Hội, Sơn Hà Môn sẽ thanh danh đại chấn ở chín quận phương bắc.

Sẽ không còn ai coi Sơn Hà Môn là một thế lực ở một quận nhỏ nữa.

Một ngày sau, Bạch Cực Chân và Lạc Thiên Tuyệt rời khỏi Lĩnh Nam quận.

Hơn nữa còn gửi tin cho Tô Thần và Bạch Sầu Phi, hai ngày sau tụ tập ở Tứ Phương Hội.

Tô Thần cũng không trì hoãn, mang theo Ngũ Độc Đồng Tử và Nguyên Tuy Vân rời khỏi Sơn Hà Môn đi tới Tứ Phương thành.

Lúc Tô Thần rời khỏi Sơn Hà Môn.

Hành tung của hắn liền xuất hiện trước mặt Địch Tư Nghiên.

“Tô Thần không có để tâm lời ta nói, lúc này còn mang theo người rời khỏi Sơn Hà Môn, hắn muốn làm gì đây?”

Địch Tư Nghiên bắt đầu trầm tư.

“Đại công chúa, chỉ cần giết chết Nguyên Tuy Vân, bắt lấy Tô Thần là chúng ta có thể nắm giữ Sơn Hà Môn?”

Hôm nay Tô Thần rời khỏi Sơn Hà Môn ra khỏi Lĩnh Nam quận là cơ hội cho chúng ta.

Chúng ta nên nắm lấy cơ hội này.

Thị nữ bên cạnh Địch Tư Nghiên đề nghị.

“Ta biểu lộ thực lực trước mặt Tô Thần, cũng uy hiếp hắn nhưng mà hắn không để ý.”

“Hắn là có thủ đoạn nên không quan tâm tới lời ta uy hiếp, cho nên lúc này hắn rời Lĩnh Nam quận có thể là vậy, chờ đợi ta tự vào chui đây?”

Bạch Sầu Phi của Kim Phong Tế Vũ Lâu còn ở Kim Phong Tế Vũ Lâu hay không?

Địch Tư Nghiên lập tức hỏi về hành tung của Bạch Sầu Phi.

“Đại công chúa, Bạch Sầu Phi ít khi ra khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu, hơn nữa chuyện trong lâu đều do Nạp Lan Dung Yên quản lý.”

“Cho nên chúng ta bên này không cách nào nắm giữ hành tung của Bạch Sầu Phi!”

Thị nữ lắc đầu nói.

“Vậy cứ nhìn chăm chăm Tô Thần, ta muốn xem xem rốt cuộc hắn muốn đi đâu?”

Địch Tư Nghiên nói.

Ngày hôm qua, sau khi uy hiếp Tô Thần.

Nàng cho rằng Tô Thần sẽ đi tìm nàng thế nhưng Tô Thần không thèm để ý.

Điều này làm cho nàng không nắm bắt được, nên làm việc cẩn thận hơn.

Đương nhiên cũng vì gần đây cao thủ chết ở Lĩnh Nam quận hơi nhiều, nàng cũng không cho rằng mình mạnh hơn những người đã chết kia.

Chương 389: Yên hội, giết chóc

....

Hai ngày sau.

Xe ngựa của Tô Thần xuất hiện trên quan đạo ngoài Tứ Phương thành.

“Dọc đường đi, Địch Tư Nghiên lại không động thủ, thật sự là có chút bất ngờ.”

Tô Thần ra khỏi Sơn Hà môn cũng không có giấu giếm ai, chắc chắn Địch Tư Nghiên biết hành tung của hắn.

Lúc trước còn muốn dẫn Địch Tư Nghiên ra tay phản sát, nhưng dọc đường đi Địch Tư Nghiên lại không động thủ.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu truyền tin tức đến, Địch Tư Nghiên vẫn chú ý hành tung của chúng ta, sau khi chúng ta rời Lĩnh Nam quận không bao lâu thì nàng cũng khởi hành hướng về phía Tứ Phương Hội, phỏng chừng đêm nay có thể đến Tứ Phương thành!”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Xem ra đã dò rõ hành tung của chúng ta, bọn Bạch Cự Chân hiện tại đang ở đâu?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

“Hôm nay Nghê Lưu Vân, một trong tam đại phó hội trưởng Tứ Phương Hội tổ chức đại thọ sáu mươi tuổi ở Thái Hòa lâu, hội trưởng Tứ Phương Hội Âu Dương Long Ứng, có thể sẽ tham dự đại thọ của hắn.”

“Nếu Âu Dương Long Ứng xuất hiện liền ra tay đối phó Âu Dương Long Ứng, nếu Âu Dương Long Ứng không xuất hiện, giết Nghê Lưu Vân và các thành viên khác của Tứ Phương Hội trước.”

Nguyên Tùy Vân nói.

“Nghê Lưu Vân, người có tư lịch lâu đời nhất trong Tứ Phương Hội.”

“Khi Âu Dương Long Ứng còn chưa trở thành hội trưởng Tứ Phương Hội thì Nghê Lưu Vân đã là phó hội trưởng Tứ Phương Hội.”

“Năm đó hẳn gạt bỏ ý kiến của mọi người, đề cử Âu Dương Long Ứng trở thành hội trưởng Tứ Phương Hội.”

Nói đến Âu Dương Long Ứng, trong lòng Tô Thần không khỏi nghi hoặc.

Âu Dương Bạch Hiên chết trong tay Thượng Quan Kim Hồng.

Nhưng Âu Dương Long Ứng trước sau không lộ diện, giống như căn bản không quan tâm đến sống chết của tên nhĩ tử này.

Sự tình có chút nằm ngoài dự liệu.

“Điều tra tin tức về Âu Dương Long Ứng thế nào rồi?”

Tô Thần không khỏi hỏi.

“Sau sự kiện phát sinh ở Thanh Long tự, Âu Dương Long Ứng liền tuyên bố bế quan, không quản chuyện Tứ Phương Hội nữa.”

“Tứ Phương Hội vẫn luôn do Âu Dương Bạch Hiên và tam đại phó hội trưởng quản lý.”

“Sau khi Âu Dương Bạch Hiên chết, cũng không thấy Âu Dương Long Ứng hiện thân.”

Nguyên Tuy Vân cau mày nói.

Hắn cũng cảm giác được sự tình có chút không thích hợp, thế nhưng Kim Phong Tế Vũ Lô vẫn không tra được độn tĩnh của Âu Dương Long Ứng.

“Chúng ta vào thành trước, yên lặng theo dõi kỳ biến.”

Tô Thần nói.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Tứ Phương thành rất là phồn hoa, còn phồn hoa gấp mấy lần Lĩnh Nam quận thành.

Nguyên nhân chủ yếu là vì có Tứ Phương Hội tọa lạc ở chỗ này.

Việc làm ăn của Tứ Phương Hội tập trung vào buôn bán muối ăn.

Bọn họ là đại lý buôn muối lớn nhất khu vực Giang Nam ở Lĩnh Nam quận.

Ở thế giới này tinh luyện muối ăn không như thế giới trước của Tô Thần, tinh luyện muối ăn rất khó khăn, muối lưu thông bình thường chính là muối thô.

Trong tay Tứ Phương Hội nắm giữ phần lớn các đường phân phối muối tinh ở Lĩnh Nam quận.

Có thể nói muối là thứ mà phú thương, tũ lâu này kia rất cần.

Đương nhiên Tứ Phương Hội cũng chỉ là thương nhân trung gian, kiếm chút giá chênh lệch, thu lợi lớn nhất vẫn là thương nhân muối bên Giang Nam.

Ở cửa Tứ Phương thành có xe ngựa nối nhau không dứt, còn có một ít võ giả đeo bội đao.

Đại thọ phó hội trưởng Tứ Phương hội, các thế lực bị Tứ Phương Hội quản hạt, còn có một ít thế lực muốn lấy lòng Tứ Phương Hội đều sẽ phái người đến chúc thọ Nghê Lưu Vân, nịnh bợ Tứ Phương Hội.

Tuy rằng Âu Dương Bạch Hiên bị Kim Phong Tế Vũ Lô Thượng Quan Kim Hồng chém giết, khiến cho danh dự của Tứ Phương Hội bị ảnh hưởng, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất là vì Âu Dương Long Ung có thực lực Thiên Nhân bát nạn.

Thế giới võ giả, cường giả vi tôn, cho nên người tới rất nhiều.

Xe ngựa của Tô Thần đi theo đoàn xe tiến vào thành Tứ Phương thành.

Sau một thời gian, Tô Thần đi tới khách điểm đối diện Thái Hòa lâu.

Tô Thần xuống xe ngựa, không khỏi nhìn thoáng qua Thái Hòa lâu đối diện, Thái Hòa lâu rất lớn, có sáu tầng, hôm nay giăng đèn kết hoa hết sức nhộn nhịp.

Ở bên ngoài tòa lâu có một ít đệ tử Tứ Phương Hội đang duy trì trật tự.

“Đã nhiều năm chưa thấy thanh thế như vậy, hôm nay đại thọ của Nghê lão gia, Tứ Phương thành ta cũng náo nhiệt theo.”

“Đúng vậy, rất nhiều năm không thấy nhiều võ giả như vậy cùng tiến vào Tứ Phương thành.”

Một số người nghị luận.

Tô Thần và Nguyên Tuy Vân tiến vào khách điểm.

Bọn họ vừa vào điểm, chương quỳ liền tự mình tiếp đón.

“Ô công tử, thiếu gia bọn họ đang chờ ngài!”

Nói xong liền dẫn Tô Thần tiến về phía hậu viện khách điểm.

Trong một tiểu viện phía sau.

Bạch Cực Chân và Lạc Thiên Tuyệt đang ngồi trong đình nghỉ mát, không có ai khác.

“Đưa một ít rượu và thức ăn tới đây, ta cần chiêu đãi Tô chương giáo.”

Bạch Cực Chân nói với chương quỳ khách sạn.

“Tuân lệnh thiếu gia!”

Chương quỳ khom người rời khỏi tiểu viện.

“Bạch lâu chủ tới rồi?”

Tô Thần không khỏi hỏi.

“Bạch lâu chủ gửi tin nói bọn họ đã đến nhưng không gặp mặt chúng ta.”

“Lúc cần ra tay sẽ ra tay.”

Bạch Cực Chân nói.

“Bất quá Bạch huynh các người thật đúng là biết lựa chọn địa phương, dĩ nhiên là ở chỗ đối diện Thái Hòa lâu, không sợ người của Tứ Phương Hội biết các người đến.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Ô Thần huynh, chúng ta đều có thiệp mời! Tại sao lại sợ Tứ Phương biết được?”

“Đây là thiệp mời mà chúng ta chuẩn bị cho Ô huynh.”

Bạch Cự Chân lấy thiệp mời ra khỏi ngực đưa cho Tô Thần.

Nhìn thiệp mời trong tay, Tô Thần không khỏi sửng sốt, hẳn còn tưởng rằng trực tiếp đánh vào?

Không nghĩ tới còn có thể trà trộn vào.

Một lát sau, rượu và thức ăn được dọn lên bàn, mấy người tâm sự một phen.

Lúc hoàng hôn.

Đường phố phía trước tòa nhà Thái Hòa bắt đầu bị phong tỏa.

Tứ Phương Hội xuất động một ít đệ tử tinh anh, những đệ tử này có khí tức cường hãn, thể hiện ra tu vi võ đạo không tầm thường.

Một số người cầm thiệp mời tiến vào khu vực, được dẫn vào trong Thái Hòa lâu,

Bầu không khí náo nhiệt, rộn ràng.

Tô Thần dưới sự dẫn dắt của Bạch Cự Chân và Lạc Thiên Tuyết tiến vào Thái Hòa Lâu.

Bởi vì Bạch Cự Chân cùng Lạc Thiên Tuyết có thân phận đặc thù nên được an bài tới một gian nhĩ gian trên lầu.

Nhĩ gian có thể nhìn thấy tình hình trong đại sảnh.

Xem ra Bạch Cự Chân và Lạc Thiên Tuyết có người trong Tứ Phương Hội.

Nhìn đám người phía dưới nối nhau tiến vào, Tô Thần trầm nghĩ:

“Đoán chừng lúc giao thủ sẽ không có ai trợ giúp Tứ Phương hội, chỉ đứng ngoài nhìn.”

Bỗng nhiên có một bóng người từ bên ngoài đi vào, chính là Địch Tư Nghiên của Huyền Âm lâu.

“Tô chương giáo, ngươi phải cẩn thận ứng phó Địch Tư Nghiên, nói thật, người Huyền Âm lâu làm cho người ta kiêng kị nhất không phải lâu chủ Huyền Âm lâu mà chính là Địch Tư Nghiên này.

Bởi vì nàng có quan hệ với một đại nhân vật ở Kinh sư, có lẽ có thể nói nàng thuộc về vị kia.”

“Đây là tin tức mà ta nghe được từ phụ thân, phỏng chừng không có mấy người ở Lĩnh Nam quận biết được, về phần vị kia đại nhân vật, phụ thân ta không có nói rõ!”

Bạch Cực Chân nói.

Phụ thân Bạch Cực Chân, môn chủ Thiên Quyền môn cũng không nói rõ vị đại nhân vật kia là ai, có thể thấy được đối phương cũng kiêng kỵ.

Vị đại nhân vật kia có thân phận không đơn giản.

“Có đôi khi không phải ta muốn làm khó người khác, mà là người khác muốn làm khó ta, Địch Tư Nghiên đến Lĩnh Nam quận để thu phục Sơn Hà môn, để Sơn Hà môn trở thành thế lực phụ thuộc Huyền Âm lâu, nếu nàng mà không từ bỏ ý định, cuối cùng chỉ có thể là cục diện nàng chết ta sống.”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

Đại nhân vật kinh sư không có chút lực uy hiếp đối với Tô Thần.

Hắn cũng không thêm để ý.

Sắc trời âm đạm.

Một vầng trăng sáng bắt đầu nhô cao, trên bầu trời cũng có lấm tấm ánh sao.

Lúc này, trên con đường bên ngoài Thái Hòa Lâu.

Có một chiếc xe ngựa đang chậm rãi lăn bánh, chỗ xe ngựa đi qua chỗ, các đệ tử Tứ Phương Hội đều khom người hành lễ.

Cửa tửu lâu có một ít võ giả đang chờ đợi, nhìn thấy xe ngựa tiến đến liền tập trung quan sát.

Bọn họ đều là một ít võ giả thuộc thế lực bình thường, cường giả chân chính hoặc võ giả sau lưng có thế lực đều không có ở cửa chờ Nghê Lưu Vân thế này.

Chương 390: Người tới không thiện, người thiện không tới

....

“Xem ra Nghê Lưu Vân đến rồi.”

Trong nhĩ gian, Bạch Cự Chân nhìn xuống lầu một, mở miệng nói.

Tô Thần cũng đưa mắt nhìn xuống, Nghê Lưu Vân đang bước vào trong tử lâu.

Nghê Lưu Vân một thân cảm y, trên người mang khí chất nho nhã, ở bên cạnh hắn còn có hai người đi theo, một người có vóc dáng khôi ngô, khuôn mặt góc cạnh, còn một người mặc đồ đen, dáng người gầy gò.

“Người khôi ngô tên là Trần Cố, một trong hai phó hội trưởng còn lại của Tứ Phương Hội, người áo đen là Nhiếp Tín.”

Bạch Cự Chân giới thiệu.

“Nói như vậy, hắn là Âu Dương Long Ứng sẽ xuất hiện!”

Tô Thần nhìn ba người dưới lầu, mở miệng nói.

Ba đại phó hội trưởng đều xuất hiện, Âu Dương Long Ứng làm hội trưởng Tứ Phương Hội sẽ hiện thân đi.

Tư liệu về Trần Cố và Nhiếp Tín đã được bàn trên bàn hắn từ khi Tứ Phương Hội và Kim Phong Tế Vũ Lâu bắt đầu phát sinh xung đột.

Trần Cố tu hành Xích Luyện Mãnh Hổ Kinh, xuất thủ thân hình như hổ, dũng mãnh vô cùng.

Là một vị phó hội trưởng biểu hiện bạo lực nhất của Tứ Phương Hội, thực lực ở Thiên Nhân thất nạm.

Về phần Nhiếp Tín mặc đồ đen kia thì làm người không trương dương, là mưu sĩ quan trọng bên cạnh Âu Dương Bạch Hiên.

Đương nhiên Nhiếp Tín không chỉ bất phàm ở phương diện mưu lược mà thực lực cũng bất phàm.

Căn cứ theo kết luận của Kim Phong Tế Vũ Lâu, thực lực của Nhiếp Tín có thể mạnh hơn Trần Cố và Nghê Lưu Vân.

Đó là người mạnh nhất Tứ Phương Hội ngoại trừ Âu Dương Long Ứng.

Cũng là người mà bọn họ cần chú ý trọng điểm.

“Nghê lão, hôm nay đại thọ của ngài, hai huynh đệ chúng ta cùng ngài uống một chén.”

Trần Cố mở miệng nói.

“Hôm nay không chỉ uống rượu, còn phải cho mọi người thấy uy nghiêm của Tứ Phương Hội chúng ta.”

“Bạch Hiên bị người Kim Phong Tế Vũ Lâu chém giết, làm uy danh Tứ Phương hội hao tổn.”

“Lần này mượn đại thọ của Nghê lão uy hiếp người các thế lực, thuận tiện đẩy nhị công tử ra trở thành thiếu chủ Tứ Phương Hội!”

Nhiếp Tín ở bên mở miệng nói.

Nghê Lưu Vân đi giữa gật gật đầu.

Lúc này có một số người nhao nhao tiến lên chúc mừng.

“Hôm nay đại thọ của Nghê mỗ, cảm tạ chư vị đã đến mừng, xin các vị không say không về!”

Nghê Lưu Vân khoát tay với mọi người trong lầu.

“Nhất định, nhất định không say không về!”

Một đám tân khách nhao nhao gật đầu phụ họa.

Lúc này đại công chúa Dịch Tư Nghiên được an bài ở một chỗ, không có chú ý tới Nghê Lưu Vân mà chú ý tới bọn Tô Thần.

Lúc Tô Thần lên đường, nàng căn cứ theo lộ trình suy đoán Tô Thần tiến đến Tứ Phương Hội.

Đúng lúc bên nàng cũng được mời cho nên cũng khởi hành từ Lĩnh Nam quận đến đây.

“Không có khả năng lắm, Bạch Cự Chân và Lạc Thiên Tuyết đến đây rất bình thường, Tô Thần lại không bình thường!”

Dịch Tư Nghiên trầm nghĩ.

Sơn Hà Môn ở Lĩnh Nam quận, cách Tứ Phương thành rất xa, hai bên không dây dưa lợi ích.

Tô Thần không cần đến chúc thọ Nghê Lưu Vân.

Cho nên Tô Thần không phải đến chúc thọ, nhất định có mục đích khác.

Lúc này, ở trên nóc tửu lầu.

Bạch Sầu Phi và Quan Thất, còn có Lãnh Hối Thiện đang đứng quan sát.

Với tu vi võ đạo của ba người có thể thấy rõ tình hình bên dưới.

“Ba người này là tam đại phó hội trưởng của Tứ Phương Hội, nếu như giết chết bọn họ thì hẳn là Tứ Phương Hội trưởng sẽ chạy tới!”

Bạch Sầu Phi nhìn ba người dưới lầu rồi nói.

Trong lúc hắn nói chuyện, người của một ít thế lực nhao nhao đưa lên hạ lễ, bắt đầu chúc thọ Nghê Lưu Vân.

“Tiệc rượu sắp bắt đầu rồi, vì sao Âu Dương Long Ứng còn chưa xuất hiện, xem ra sẽ không xuất hiện.”

Tô Thần khẽ cau mày.

Theo lý thì Âu Dương Long Ứng mà đến sẽ xuất hiện cuối cùng, nhưng cũng phải trước yến hội bắt đầu.

Tạch tach!

Lúc này bỗng có một cỗ xe ngựa xa hoa xuất hiện bên ngoài tửu lầu.

Một thanh niên mặc cẩm y màu đen, bên hông còn treo một chuỗi trân châu, bộ dạng có chút tuấn lãng bước khỏi xe ngựa.

Trong tay hắn cầm một cái hộp.

“Bái kiến nhị công tử!”

Người Tứ Phương Hội nhìn thấy thanh niên, nhao nhao hành lễ.

Thanh niên khẽ gật đầu đi vào trong tửu lầu.

Tiến vào trong tửu lầu, người của Tứ Phương Hội hành lễ với thanh niên, nhưng những người khác lại có chút mờ mịt, không biết người tiến vào là ai.

“Nghê lão, hôm nay phụ thân không thể đến chúc thọ ngài, cố ý để ta đến thay hắn chúc thọ.”

Sau khi hành lễ với Nghê Lưu Vân, thanh niên đồng thời đưa lễ vật lên.

Đưa xong lại hành lễ với Trần Cố và Nhiếp Tín.

“Các vị, vị này chính là nhị công tử Tứ Phương Hội ta, Âu Dương Phi Hiên ở Giang Nam nhiều năm, hôm nay trở về Tứ Phương Hội, ngày mai sẽ tiếp nhận sự vụ của Tứ Phương Hội ta!”

Lúc này Nghê Lưu Vân mở miệng nói.

“Nhị tử của Âu Dương Long Ứng!”

Tô Thần nhìn Âu Dương Phi Hiên dưới đài không khỏi mở miệng nói: “Hai vị hiểu rõ Âu Dương Phi Hiên này bao nhiêu?”

“Tư liệu về Âu Dương Phi Hiên này thật sự ít, chỉ biết lúc hắn còn rất nhỏ đã bị Âu Dương Long Ứng đưa đến Giang Nam. “

” Nhưng tới nơi nào ở Giang Nam cũng không thể biết.”

“Không ngờ sau khi Âu Dương Bạch Hiên gặp chuyện không may, hắn liền trở về, còn tiếp nhận vị trí của Âu Dương Bạch Hiên.”

Bạch Cự Chân khẽ nhướn mày.

Giống như chuyện này nằm ngoài dự liệu của hắn.

“Xem ra Âu Dương Long Ứng sẽ không xuất hiện, vậy thì giết chết những người này, chỉ cần những người này chết, Âu Dương Long Ứng liền biến thành một đầu cô lang, cuối cùng vây giết cô lang là được!”

Tô Thần nói.

“Đúng là như vậy!”

Bạch Cự Chân gật đầu.

Bùm!

Một âm thanh cuồng bạo từ trên đỉnh tử lâu truyền xuống.

Khách nhân đang nghe Nghê Lưu Vân cảm nhận được nguy hiểm, hao nhao tản sang hai bên.

Có bóng người hạ xuống, trên mặt đất xuất hiện một cái hố to.

Đang lúc mọi người nhìn về phía cái hố thì lại một bóng người cao lớn hạ xuống.

Lần này âm thanh tạo ra còn lớn hơn trước, trên mặt đất có vết nứt kéo dài, bụi đất mù mịt.

“Người nào?”

Sắc mặt Nghê Lưu Vân, Nhiếp Tín, Trần Cố, còn có Âu Dương Phi Hiên đều trở nên âm trầm, nhìn chăm chăm vào chỗ hố to.

Bọn họ rất muốn nhìn xem là kẻ nào tới quấy rối,

Bụi đất tan đi, hai bóng người khôi ngô đứng giữa đại sảnh.

Lúc này lại có thêm một bóng người màu trắng từ không trung hạ xuống đứng trước mặt hai người khôi ngô kia.

“Kim Phong Tế Vũ Lô Bạch Sầu Phi, Quan Thất, Lãnh Hối Thiện!”

Nhìn thấy ba người này, có người trong đại sảnh kinh ngạc hô to, thân hình nhao nhao lui về phía sau, bọn họ sợ bị tai bay vạ gió.

Thượng Quan Kim Hồng của Kim Phong Tế Vũ Lô giết thiếu chủ Tứ Phương Hội Âu Dương Bạch Hiên, còn ra sân như thế, có thể thấy được lai giả bất thiện.

Nhất định sẽ có đại chiến.

Tất cả mọi người cảnh giác nhìn ba người.

Bốn người Nghê Lưu Vân âm trầm nhìn Bạch Sầu Phi.

Bọn họ không nghĩ tới Bạch Sầu Phi lại dẫn người đến đây.

“Không nghĩ tới thọ yển của lão phu mà Kim Phong Tế Vũ Lâu các người dám đến Tứ Phương thành, thật sự là quá cuồng ngạo!”

Hai mắt Nghê Lưu Vân lóe sát ý.

Không chỉ vì Kim Phong Tế Vũ Lâu cùng Tứ Phương Hội có cừu oán, còn vì người Kim Phong Tế Vũ Lâu phá hư tiệc rượu đại thọ của hắn.

Hoàn toàn đang giẫm đạp mặt mũi Tứ Phương Hội, cho nên hôm nay sẽ không để cho người Kim Phong Tế Vũ Lâu ra khỏi Thái Hòa lâu.

“Thiếu chủ, hai vị huynh trưởng, không nên khinh thường, đối phương dám đến chắc chắn có thủ đoạn!”

Nhiếp Tín ở bên cạnh truyền âm nói.

Tục ngữ nói, người đến không thiện, người thiện không đến.

Đối phương lựa chọn hôm nay

Chương 391: Quyền kinh bắn ra bốn phía, bất ngờ

....

Hai mắt Nhiếp Tín lướt qua bốn phía, muốn nhìn xem có ai dị động hay không.

Nhưng lại không có phát hiện gì.

Ánh mắt trở nên âm trầm.

“Ta giết chết bọn họ trước!”

Lúc này, Trần Cố mở miệng nói.

Thời điểm mở miệng, bàn chân Trần Cố đạp mạnh xuống đất, thân hình vọt về phía Bạch Sầu Phi.

Bởi vì tốc độ rất nhanh cho nên chỉ để lại một tàn ảnh, chớp mắt xuất hiện trước mặt Bạch Sầu Phi, Trần Cố đánh ra một quyền.

Quyền chưa tới mà quyền kinh cuồng bạo đã mang theo kinh phong sắc bén giống như mãnh hổ gào thét.

Uy áp không lồ bao phủ ba người Bạch Sầu Phi.

Đối lại là võ giả bình thường mà nói, phỏng chừng trực tiếp bị khí thế của mãnh hổ áp chế, không cách nào nhúc nhích.

Sắc mặt Bạch Sầu Phi không thay đổi chút nào, thân hình cũng không nhúc nhích.

Thực lực của Trần Cố mạnh hơn hẳn, hẳn không đối phó được.

Động và bất động không có khác nhau nhiều.

Hắn không nhúc nhích, Quan Thất ở bên cạnh hắn nhúc nhích.

Quan Thất nâng một bàn tay lên nắm thành quyền, giống như bắt lấy một luồng khí.

Sau đó đánh ra, muốn đối cứng với nắm tay của Trần Cố.

“Quan Thất, ngươi cũng muốn đấu quyền với ta!”

Trần Cố nhìn thấy Quan Thất ra tay, ánh mắt có chút khinh thị.

Tứ Phương hội đã sớm thu thập tư liệu về các nhân vật của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Thực lực của Quan Thất ở Thiên Nhân tứ nạn mà dám đấu với hắn.

Trực tiếp đánh nổ nắm tay thôi.

Thình thịch!

Hai nắm tay va chạm, một tiếng nổ vang lên, có gió lốc tản ra bốn phương tám hướng.

Một số người cách không xa bị khí lãn quét qua mà cả người cuộn cuộn, nhanh chóng lui về phía sau vài bước.

Bùm!

Sau đó bước chân hai người vừa giao thủ hạ xuống đất, trên nền đá cứng rắn xuất hiện từng vết nứt, vết nứt lan tràn, toàn bộ tử lâu cũng bắt đầu lắc lư một chút.

Hả?

Sau khi Trần Cố đối quyền với Quan Thất, sắc mặt đại biến, Quan Thất lại có thể cứng rắn tiếp một quyền của hắn, thực lực tuyệt đối không phải Thiên Nhân tứ nạn.

“Không nghĩ tới các người còn che giấu thực lực, bất quá cho dù che giấu thực lực thì hôm nay các người cũng không thể ra khỏi Thái Hòa lâu.”

Trần Cố không nói nhảm, vắn vắn cổ, phát rat tiếng kéo kẹt kéo kẹt.

Khí tức quanh thân hắn bắt đầu tăng vọt lên, hư ảnh một con mãnh hổ hình thành phía sau hắn.

“Xích hổ cự lực!”

Trần Cố gầm nhẹ một tiếng, nắm tay có khí kinh cuồng bạo tràn ra.

Tuy rằng thân hình Trần Cố khôi ngô, khí huyết dồi dào, nhưng mạnh nhất vẫn là khí kinh.

Nhìn thân hình của đối phương biến hóa, lực lượng trong cơ thể Quan Thất cũng tăng vọt, tiên thiên vô hình kiếm khí gào thét quanh thân hắn.

Tuy rằng cảnh giới của hắn kém hơn đối phương một bậc.

Nhưng tiên thiên vô hình kiếm khí, vô cùng sắc bén, chuyên phá khí kinh.

Căn bản không cần để ý Trần Cố.

Lúc này Bạch Sầu Phi và Lãnh Hối Thiện lui về phía sau.

“Chúng ta đều đã ra tay, các người cũng không cần lưu thủ, giết chết ba người này rồi tiến vào Tứ Phương hội vây giết Âu Dương Phi Ứng.”

Tiếng Bạch Sầu Phi quanh quẩn trong tử lâu.

Bạch Cự Chân và Lạc Thiên trên lầu hai nhìn nhau, đồng thời gật gật đầu.

Địch Tư Nghiên vẫn luôn chú ý tới bọn họ liên biến sắc.

Thời điểm Bạch Sầu Phi xuất hiện, trong lòng nàng đã suy đoán chuyện này, không nghĩ tới đúng là sự thật.

“Bọn họ muốn diệt Tứ Phương hội, thực lực của Âu Dương Long Ứng rất bất phàm, sao bọn họ dám làm như vậy.”

Địch Tư Nghiên cảm thấy khó hiểu.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ.

Để xem người Thiên Quyền Môn và Đào Minh ra tay là ai.

Trước ánh mắt chăm chú của mọi người có hai thân hình xuất hiện giữa đại sảnh.

Hai người mặc trường bào màu xám tro, trang phục đơn giản nhưng lại tản ra một cỗ khí kinh khủng bố.

“Thiên Quyền môn tả hữu quyền sứ, các người cầu kết với Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Nhìn hai người xuất hiện, sắc mặt Nghê Lưu Vân trở nên ngưng trọng, nói.

“Giang hồ phân tranh, Thiên Quyền Môn chúng ta muốn sinh ý và địa bàn của Tứ Phương hội, đương nhiên phải xuất thủ.”

Tả sứ Thiên Quyền môn mở miệng nói.

Lúc nói chuyện hần bước về phía Nghê Lưu Vân.

Hữu sứ bên cạnh thì hướng về phía Nhiếp Tín.

Chỉ là Nhiếp Tín lại xuất hiện ở trước mặt Nghê Lưu Vân đánh ra một quyền, quyền như sóng vỗ công kích hai người.

Khí kinh phun trào va chạm với không khí, tiếng bạo liệt nối liền không dứt.

Tả hữu quyền sứ Thiên Quyền Môn biến đổi sắc, hai người vội vàng ngăn cản.

Bùm!

Ba cổ quyền kinh va chạm.

Tả hữu quyền sứ của Thiên Quyền môn bị chấn lui về phía sau mấy bước, lưu lại dấu chân thật sâu trên nền.

Bọn họ nhìn về phía Nhiếp Tín, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

“Thực lực của ngươi!”

“Các ngươi kinh ngạc với thực lực của ta đúng không?”

“Thiên Quyền môn xuất hiện, như vậy có thể là người Đạo Minh cũng tới, không biết có phải Quan minh chủ Đạo Minh tự mình tới hay không?”

“Ta rất muốn lĩnh giáo thực lực của Đạo Minh Quan minh chủ.”

Tiếng Nhiếp Tín vang vọng khắp tửu lâu nhưng lại không nhận được hồi đáp.

“Hừ, thực lực của ngươi bước vào Thiên Nhân bát nạn nhưng chỉ vừa bước vào, muốn giao thủ với Quan tiên bối vẫn còn kém một chút!”

Tả sứ Thiên Quyền môn trầm giọng nói.

“Xem ra Quan minh chủ vì hội trưởng mà đến, ta đây giải quyết hai người các ngươi trước!”

Nhiếp Tín nhìn Tả hữu sứ Thiên Quyền môn, nói.

Trên tầng hai, sắc mặt Bạch Cực Chân không tốt lắm, Lạc Thiên Tuyệt cũng vậy, bọn họ không nghĩ tới Nhiếp Tín lại bước vào Thiên Nhân bát nạn.

Mặc dù là vừa mới bước vào, nhưng cũng ngoài dự liệu của bọn họ.

“Tứ Phương hội là thế lực gần với Thanh Long Tự ở chín quận phương bắc, quả nhiên không đơn giản!”

Tô Thần nhìn Nhiếp Tín bên dưới mà âm thầm tán thưởng.

Tuy rằng Tứ Phương hội, Thiên Quyền Môn và Thanh Long Tự là ba thế lực lớn ở chín quận phương bắc.

Nhưng Tô Thần vẫn không để ý đến hai thế lực này.

Bất quá hôm nay nhìn thấy, đúng là cảm giác được cái nhìn của mình có chút thiên cận, có thể trở thành ba thế lực lớn ở chín quận làm sao mà đơn giản được.

“Giết bọn họ!”

Đúng lúc này, Nghê Lưu Vân quát.

Trong tửu lâu có năm bóng người máu xám tro xuất hiện.

Hai bóng người bay về phía Lãnh Hối Thiện và Bạch Sầu Phi, còn ba bóng người thì hướng về phía Tô Thần.

“Muốn chết!”

Lạc Thiên Tuyết giơ tay cầm trường đao, thân hình vọt về phía ba người đang tới chém ra một đao.

Đao ra, đao khí lưu chuyển bỏ một bóng người thành hai nửa.

Sau đó thân hình Lạc Thiên Tuyết xoay tròn trên không trung, nháy mắt vung đao chém tới hai người còn lại.

Xoẹt, xoẹt!

Đao khí bắn ra, trong nháy mắt giết chết hai người rồi thân hình hạ xuống đại sảnh bên dưới.

Lúc này Bạch Sầu Phi cũng ra tay, thân hình quỷ mị, ngón tay thò ra chọc vào mi tâm một người.

Lãnh Hối Thiện tung quyền, tung chưởng.

Khí kinh lưu chuyển đánh chết hai người.

“Thiên Nhân cảnh, đều là Thiên Nhân cảnh!”

Âu Dương Phi Hiên của Tứ Phương hội nhìn Bạch Sầu Phi và Lạc Thiên Tuyệt, hai mắt có hàn mang chợt lóe.

Mấy người vừa rồi chỉ là bọn họ phái ra thăm dò.

“Các vị cũng có thể xuống rồi!”

Âu Dương Phi Hiên nhìn Tô Thần và Bạch Cực Chân.

Hai người đồng thời hạ xuống đại sảnh.

Ngũ Độc Đồng Tử và Nguyên Tuy Vân đi theo sau Tô Thần.

Bốn người hạ xuống, bầu không khí nhất thời trở nên yên tĩnh.

“Thiên Quyền Môn, Đạo Minh, còn người kia là ai?”

Có vài người không biết Tô Thần là ai.

“Chương giáo Sơn Hà Môn Lĩnh Nam quận, Tô Thần.”

Lúc này, Địch Tư Nghiên xuất hiện nói ra thân phận của Tô Thần.

Chương 392: Tứ Phương hội, trọng quyền

....

Nghe Địch Tư Nghiên nói.

Rất nhiều người nhìn về phía Tô Thần, bây giờ Lĩnh Nam quận khá sóng gió, võ giả chín quận phương bắc đều biết một ít tin tức.

Ngoại giới đồn đoán Tô Thần là người của Thập tam công chúa, bản thân không có thực lực gì.

Người như vậy cũng dám tham dự chuyện này.

Chẳng lẽ là nhận được chỉ thị của Mộ Dung Khinh Trần.

Tâm tư mọi người bắt đầu chuyển động.

Ánh mắt Âu Dương Phi Hiên đứng bên cạnh Nghê Lưu Vân hơi ngưng tụ.

Hắn từ Kinh sư trở về nên biết tình huống Kinh sư hiện giờ.

Biết được lúc này Tứ hoàng tử không có ý tưởng gì với chín quận phương bắc.

Bất quá Tô Thần này không phải trọng điểm hôm nay.

Trọng điểm vẫn là ba thế lực khác.

Hưu!

Đúng lúc này bên ngoài Thái Hòa lâu có một tín hiệu bắn lên không.

Tứ Phương hội bắt đầu triệu tập nhân thủ.

“Nghê lão, bắt Bạch Cự Chân của Thiên Quyền Môn trước đã!”

Âu Dương Phi Hiên mở miệng nói.

Đao Minh Quan Thiên Cừ là một người rất tự phụ, phụ thân hắn không xuất hiện thì hắn là Quan Thiên Cừ cũng sẽ không ra tay.

Cho nên hắn mới bảo Nghê Lưu Vân ra tay bắt Bạch Cự Chân.

Bạch Cự Chân tuy rằng không hiển sơn lộ thủy, nhưng hắn đã đạt được một phần tư liệu, Bạch Cự Chân không chỉ là thiếu chủ Thiên Quyền môn mà còn là đệ tử của Đao Minh minh chủ Quan Thiên Cừ.

Hắn suy đoán người đứng sau thúc đẩy chuyện hôm nay có thể chính là Bạch Cự Chân.

Cho nên bắt được Bạch Cự Chân, bọn hắn có thể uy hiếp Thiên Quyền Môn và Đao Minh.

Đương nhiên cũng có ý thăm dò, xem rốt cuộc còn cao thủ nào khác đang ẩn nấp hay không.

Khí kinh xung quanh Nghê Lưu Vân tăng vọt, thân hình như quỷ mị công kích bọn Bạch Cự Chân.

Lòng Bạch Cự Chân đột nhiên run lên, cảm giác được nguy hiểm.

Hắn không nghĩ tới Nghê Lưu Vân lại không để ý thân phận mà ra tay với tiểu bối.

“Thiên Đao, Cự Trảm!”

Đúng lúc này, một ánh đao từ trên lầu rơi xuống.

Nghê Lưu Vân vội vàng ra quyền nghênh đón ánh đao rơi xuống, quyền kinh tăng vọt va chạm với ánh đao.

Bùm!

Hai cỗ lực lượng giao thoa, khí kinh nổ tung tạo thành kinh phong.

Kinh phong chấn Nghê Lưu Vân lui về phía sau mấy bước.

“Nghê lão đầu, ngươi càng sống càng thụt lùi, lại ra tay với tiểu bối, thật sự làm cho thế hệ chúng ta mất mặt.”

Lúc này một giọng nói già nua vang lên trong đại sảnh.

Một lão thân hình thô cuồng, trong tay cầm trường đao lão xuất hiện, cười nhạo nhìn chằm chằm Nghê Lưu Vân.

“Hong Điền, không ngờ ngươi cũng tới!”

“Vừa vặn hôm nay giải quyết ân oán giữa chúng ta!”

Nghê Lưu Vân nhìn lão giả này, trong mắt tràn ngập sát ý, xem ra hai người có thù hận rất sâu.

Trong lúc nói chuyện, Nghê Lưu Vân liền bước ra thu nhỏ khoảng cách giữa hai người, sau đó đánh ra một quyền.

Một quyền ngưng tụ quyền kinh tráng kiện, quyền kinh giống như bão táp vô cùng cương mãnh.

Thật sự không có nương tay, hoàn toàn muốn lấy mạng đối phương.

Ầm!

Lão giả cũng chém ra một đao, đao khí ngưng tụ đao cương oanh kích đối phương.

“Năm đó Nghê Lưu Vân giết chết thê tử của Hồng Điền, Hồng Điền giết chết đứa con xuất sắc nhất của Nghê Lưu Vân,

hai bên nhiều năm không gặp mặt, không nghĩ tới vừa gặp mặt chính là sinh tử chiến!”

Một số người nói ra ân oán giữa hai bên.

Àm!

Đao Cương va chạm với nắm đấm, khí kinh tán loạn.

Giao thủ kịch liệt nhưng trong lúc nhất thời không thể phân thắng bại.

“Hai vị thấy Âu Dương Phi Hiên thế nào?”

Bạch Cực Chân nhìn Tô Thần và Lạc Thiên Tuyệt nói.

Tâm tình của người này từ đầu đến cuối đều không có sự biến hóa quá lớn, hẳn có hậu thủ.

Tô Thần trầm giọng nói.

Tô Thần vẫn luôn chú ý Âu Dương Phi Hiên, lúc trước Âu Dương Phi Hiên tỏ vẻ kinh ngạc nhưng tinh thần chẳng dao động bao nhiêu.

Điều này nói rõ hẳn có chỗ ỷ vào.

“Vậy ta thăm dò Âu Dương Phi Hiên một chút.”

Lạc Thiên Tuyệt mở miệng nói.

Nói xong hắn giậm chân một cái, nắm chặt trường đao trong tay, sau đó vọt về phía Âu Dương Phi Hiên chém ra một đao.

Âu Dương Phi Hiên nhìn thấy Lạc Thiên Tuyệt ra tay, thần sắc lạnh lùng.

Nhưng vẫn không nhúc nhích.

“Âu Dương Phi Hiên, ngươi đang xem thường ta sao?”

Lạc Thiên Tuyệt thấy Âu Dương Phi Hiên không động thủ, có chút phẫn nộ.

“Dám ra tay với thiếu chủ, muốn chết!”

Lúc này có một âm thanh như sấm sét vang lên bên tai mọi người, chấn động màng nhĩ.

Một tên đại hán với dáng người trắng kiện xuất hiện, hấn trợn mắt nhìn Lạc Thiên Tuyết.

Nương theo thanh âm, người xuất hiện liền cất bước, cánh tay trắng kiện mang theo lực lượng cường đại đập về phía trường đao của Lạc Thiên Tuyết.

Quyền kinh chưa tới thì một cỗ áp lực nặng nề đã ập tới làm cho trường đao của Lạc Thiên Tuyết trầm xuống.

“Tứ Phương hội, một trong tứ phương sứ giả, Trọng quyền Tào Tứ Hải!”

Khí kinh trên thân Lạc Thiên Tuyết tăng vọt, đao khí va chạm với nắm đấm của đối phương.

Bùm!

Công kích của người bùng nổ, thân hình Lạc Thiên Tuyết bị đánh bay.

Keng keng keng!

Lạc Thiên Tuyết chạm đất lui về sau, dùng trường đao làm tốc độ lui, lưu lại dấu chân trên đất.

Phốc!

Sau đó hấn phun ra một ngụm máu tươi.

Còn Trọng quyền Tào Tứ Hải thì hạ xuống.

Chân hấn đạp ra một cái hố trên nền, một cỗ khí kinh từ dưới bàn chân hấn bộc phát.

Răng rắc!

Đá lát nền tửu lâu vỡ nát.

“Thực lực của Lạc Thiên Tuyết, không bằng đối phương!”

“Tào Tứ Hải này có thực lực ở Thiên Nhân tam nạn hay tứ nạn, Lạc Thiên Tuyết thua kém hơi nhiều, chẳng lẽ Đào Minh chỉ có một người tới sao?”

Tô Thần trầm nghĩ.

“Tô Thần huynh, người chúng ta tới không nhiều, chỉ sợ cần Nguyên huynh ra tay!”

Lúc này Bạch Cự Chân nói với Tô Thần.

Tô Thần nghe vậy, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Nhưng cũng không nói gì, gật đầu với Nguyên Tùy Vân bên cạnh.

Thân hình Nguyên Tùy Vân lóe lên, giống như một con dơi đen xông về phía đối phương.

Trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt đối phương, trực tiếp thi triển Đông doanh đại phách thủ.

“Giao thủ chính diện với ta sao?”

Tào Tứ Hải nhìn thấy bàn tay tràn ngập khí kinh, mắt lóe hàn mang, nâng nắm tay công kích Nguyên Tùy Vân.

Nhưng trong khoảnh khắc nắm tay của hắn đánh ra, thân hình Nguyên Tùy Vân lại hóa thành một đạo huyết ảnh xuất hiện sau lưng hắn.

Hơn nữa còn đánh ra một chưởng.

Bàn tay có khí kinh màu đỏ thẫm bao trùm.

“Chu sa chưởng!”

Tào Tứ Hải đang ra quyền nhất thời cảm thấy lòng phát lạnh.

“Thiên cương khí kinh, khí huyết kim thân!”

Hắn không chút do dự lập tức thi triển hộ khí kinh thân, quanh thân có một tầng khí kinh phòng ngự xuất hiện.

Bùm!

Một chương cường đại khắc ở trên lưng đối phương, Tào Tứ Hải chỉ cảm giác một cỗ nhiệt lưu và lực lượng cường đại ập tới, thân hình không khỏi lão đảo, thiếu chút nữa té úp mặt xuống đất.

Phốc!

Hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Nguyên Tuy Vân chuẩn bị thừa thắng xông lên nhưng lòng đột nhiên run lên.

Thân hình cấp tốc lui về phía sau.

Xi!

Lúc này một mũi tên nhọn màu đen rơi vào chỗ hắn vừa mới đứng.

Bá! Bá! Bá!

Nhưng người ra tay không có dừng lại, lập tức có thêm ba tiếng xé gió vang lên, ba mũi tên sắc nhọn bắn về phía Nguyên Tuy Vân.

Nguyên Tuy Vân nhanh chóng tránh né, hơn nữa còn vung tay áo cuốn lấy ba mũi tên nhọn đảo ngược hướng.

Bùm bùm bùm!

Ba tiếng nổ tung vang lên trên không.

Đối phương lại tiếp tục bắn ra ba mũi tên.

“Tứ Phương hội, tứ phương sứ giả Tiễn nộ Triệu Đào.”

Chương 393: Âu Dương Phi Ứng, Quan Thiên Cừ

....

Một tay tiên pháp, xuất thần nhập hóa.

Ánh mắt Nguyên Tuy Vân âm lãnh nhìn đối phương, vừa rồi giao thủ, tốc độ bắn tên của đối phương quả thật rất nhanh, phải cẩn thận.

Giờ phút này, Tào Tứ Hải vừa bị Nguyên Tuy Vân đả thương nuốt đan dược, ánh mắt tràn đầy sự căm tức nhìn về phía Nguyên Tuy Vân.

“Áp chế hắn, để ta xé nát hắn!”

Tào Tứ Hải mở miệng nói.

Nhưng mà lúc hắn nói chuyện thì lại có máu từ lỗ mũi chảy ra.

Hắn không khỏi sờ mũi mình, máu chảy ra có màu đen.

“Trúng độc rồi!”

Nhìn thấy cảnh này, một số người không nhịn được kinh hô lên,

“Sao Tào Tứ Hải lại trúng độc chứ?”

“Là trúng độc trước đó hay là vừa mới trúng độc?”

“Này...”

Lúc này có thêm hai bóng người xuất hiện bên cạnh Tào Tứ Hải bên cạnh, một tên nam tử trung niên mặc cẩm y và một nữ tử mặc kính trang màu đen.

Trong hai người, nam tử cảm y có cảnh giới Thiên Nhân tứ nạn, nữ tử thì Tiên Nhân nhất nạn.

Nam tử cảm y lập tức vỗ hai chưởng vào người Tào Tứ Hải, một cỗ khí kinh tràn vào trong thân thể đối phương, trợ giúp đối phương chống đỡ độc tố.

Lúc này, Âu Dương Phi Hiên xuất hiện bên cạnh Tào Tứ Hải đưa cho hắn một viên đan dược.

Tào Tứ Hải nuốt đan dược, máu đen ngừng chảy, khí tức bắt đầu ổn định.

“Độc tố chỉ mới bị áp chế, cần tìm ra người hạ độc!”

“Người hạ độc đang ở trong tửu lâu!”

“Các vị giúp ta tìm ra người hạ độc, Âu Dương Phi Hiên nguyện ý xuất ra một thành sinh ý mà Tứ Phương hHi không chế để trao đổi!”

Âu Dương Phi Hiên cảnh giác nhìn quanh một vòng.

“Âu Dương thiếu chủ, người hạ độc hẳn là người bên cạnh Tô Thần!”

“Hắn tên là Ngũ Độc Đồng Tử, chính là một cao thủ dùng độc!”

Lúc này Địch Tư Nghiên lại mở miệng nói.

Ngay lập tức, ánh mắt mọi người đều hướng về phía Tô Thần và Ngũ Độc Đồng Tử bên cạnh hắn.

Trong ánh mắt mang theo sự kinh ngạc.

“Ngũ Độc đồng tử không rời khỏi Tô Thần, sao lại có thể hạ độc Tào Tứ Hải?”

Tô Thần nhìn Địch Tư Nghiên bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Trong lòng hắn đã xuất hiện sát ý.

Hôm nay Địch Tư Nghiên dùng hồng sông sót rời đi.

Tự mình tìm chết, không ai cứu được.

Tô Thần, giao ra giải được, nếu không, hiện tại sẽ giết ngươi!

Âu Dương Phi Hiên nhìn Tô Thần nói.

“Giao ra giải được sao, Âu Dương thiếu chủ, hiện tại chính là tình huống ngươi chết ta sống, sao ta có thể cho ngươi giải được đây?”

Tô Thần lạnh giọng nói.

“Không cho thì chết!”

Ngay khi Tô Thần nói xong, nữ tử đi theo nam tử áo gấm đã vọt tới.

Tốc độ cực nhanh, trong tay nàng có thêm một thanh chủy thủ quét ngang cổ Tô Thần.

Bạch Sâu Phi, Bạch Cự Chân và Lãnh Hối Thiện muốn ra tay.

Lúc này lại có ba mũi tên bắn tới ba người.

Bạch Cự Chân đánh ra một quyền, Bạch Sâu Phi chỉ ngón tay, quanh thân Lãnh Hối Thiện có một cỗ khí kinh xuất hiện, hắn đánh ra một chưởng.

Trong lúc nhất thời cả ba không thể giúp đỡ Tô Thần.

“E là Tô Thần này khó sống!”

Nhìn thấy cảnh này, Địch Tư Nghiên nở nụ cười lạnh.

Chỉ cần Tô Thần chết thì Sơn Hà Môn ở Lĩnh Nam quận sẽ dễ dàng rơi vào tay nàng.

“Muốn giết ta, ngươi làm được sao?”

Tô Thần hừ lạnh một tiếng, khí kinh xung quanh tăng vọt, nhất thời một cỗ khí kinh cuồng bạo tràn ra.

Khí kinh cuồng bạo nhấc lên một trận sóng khí, nữ tử ra tay bị khí kinh làm cho động tác chậm lại.

Giờ khắc này bàn tay Tô Thần hóa thành màu xám, trực tiếp chộp về phía con chủy thủ.

Bàn tay va chạm với chủy thủ phát ra tiếng kim loại đan xen.

Gào!

“Liệt ma, Viên nô!”

Tô Thần khẽ quát một tiếng, trực tiếp đánh ra một quyền.

Ầm ầm!

Khí huyết không lồ rít gào, một con Nô viên xuất hiện trên năm tay hắn, nghiền ép đối phương.

Bùm!

Nữ tử thấy Tô Thần ra tay chớp nhoáng mà thần sắc sửng sốt.

Sau đó tiếng ma viên gào rống khiến nàng bưng tỉnh.

Thân thể bị đánh bay ngược ra ngoài, miệng phun một ngụm máu tươi, trong máu tươi còn lẫn nội tạng.

Nàng rơi xuống đất co quắp vài cái rồi tắt thở.

Một màn này diễn ra quá nhanh khiến cho người ta đều không nghĩ tới.

“Tô Thần này mạnh như vậy!”

Một số người thảm nghĩ.

“Giết!”

Lúc này Bạch Cự Chân, Lạc Thiên Tuyết và Lãnh Hối Thiệm, Bạch Sầu Phi trực tiếp vọt tới vây giết người phóng tiễn.

Có lẽ bị vây trong sự kinh ngạc, động tác của nam tử phóng tiễn chậm đi một phần, bị bốn người vây quanh.

Mặc dù nam tử có thực lực Thiên Nhân tam nạn, nhưng chủ yếu dựa vào cung tiễn trong tay, công phu tay chân kém hơn một chút.

Rơi vào vòng vây của bốn người, tay chân hắn có chút luống cuống.

Tình hình thay đổi khiến nam tử cảm y muốn ra tay hỗ trợ nhưng bị Nguyên Tuy Vân ngăn trở.

Thế công của Bạch Cự Chân đột nhiên biến hóa, lấy tay làm đao trực tiếp xuất hiện sau lưng nam tử cầm cung.

Khí kình của nam tử cầm cung hỗn loạn.

Lúc này Lạc Thiên Tuyết xuất đao, Lãnh Hối Thiệm xuất quyền.

Ầm!

Khí kình phòng ngự của đôi phương bị đánh tan.

Thân hình Bạch Sầu Phi chợt lóe, ngón tay điểm ở mi tâm đối phương, một cỗ khí kình trực tiếp xuyên thấu xương sọ.

Một cỗ thi thể ngã xuống mặt đất.

“Ngươi!”

Nam tử cảm y bị phần, dồn dập công kích Nguyên Tuy Vân.

Nguyên Tuy Vân cũng không liều mạng với đối phương.

Thân hình hai người đan xen.

Ầm!

Ngay lúc này một bóng người nháy mắt xuất hiện bên cạnh Hồng Điền đang giao thủ với Nghê Lưu Vân.

Hắn tung một quyền đánh về phía Hồng Điền.

Hồng Điền biến sắc, cầm đao chuẩn bị ngăn cản nhưng nắm tay đối phương trực tiếp đánh nát trường đao của Hồng Điền, sau đó một quyền đánh vào người Hồng Điền.

Bùm!

Ngực Hồng Điền bị một quyền xuyên thủng, máu tươi cuộn cuộn chảy dọc theo nắm đấm.

“Âu Dương Phi Ứng, mình chủ không ngăn cản ngươi sao?”

Hồng Điền nhìn thấy người ra tay thốt ra một câu như vậy sau đó đầu rũ xuống.

Người ra ra tay chính là hội trưởng Tứ Phương hội Âu Dương Phi Ứng.

Cánh tay hắn vung lên, thi thể Hồng Điền bị quăng ra ngoài, máu tươi chảy thành một vũng.

“Sư tôn không ngăn cản Âu Dương Phi Ứng!”

Thấy tình hình này, Bạch Cực Chân và Lạc Thiên Tuyệt biến sắc.

Bên kia, quyền sứ đang giao thủ cùng Nhiếp Tín chân lui Nhiếp Tín rồi nhanh chóng thối lui đến bên cạnh Bạch Cực Chân.

Quan Thất cũng chân lui Trần Cố rồi quay người đi tới cạnh Bạch Sâu Phi và Tô Thần.

“Kim Phong Tế Vũ Lô, Thiên Quyên Môn, Dao Minh, các ngươi thật sự có can đảm dám đến địa bàn Tứ Phương hội ra

tay với ta.”

“Chẳng lẽ các người cho rằng chỉ bằng Quan Thiên Cừ mà có thể ngăn cản Âu Dương Phi Ưng ta?”

Âu Dương Phi Ưng nhìn đám người Tô Thần, ánh mắt lạnh như băng.

“Âu Dương Phi Ưng, ngươi nếu không có trợ thủ sao có thể làm ta bị thương.”

Lúc này có một bóng người khôi ngô vọt vào Thái Hòa lâu, khoe miệng người tới có vết máu.

Chính là minh chủ Đạo Minh Quan Thiên Cừ.

Ở phía sau hắn còn một lão giả mặc áo bào đen, ánh mắt âm lãnh.

Chương 394: Âu Dương Phi Ứng bá đạo, Địch Tư Nghiên tìm đường chết

....

“Quan Thiên Cừ, chẳng lẽ ngươi cho rằng lão phu không ngăn được ngươi sao?”

Lão giả theo sau Quan Thiên Cừ lên tiếng.

“Lão quỷ, chỉ bằng ngươi, tên vô sỉ như ngươi lão tử có thể một đao chém giết!”

Tuy rằng Quan Thiên Cừ bị thương nhưng khí thế trên người lại không hề giảm, một đao chém về phía lão giả phía sau.

“Thật sự coi là lão phu không dám chính diện giao thủ với ngươi.”

Sắc mặt lão giả áo đen trầm xuống, trên người bộc phát ra một cỗ khí tức âm lãnh tung một chưởng, lòng bàn tay có một cỗ khí kinh âm hàn.

Khí kinh mang theo một âm độc có thể ăn mòn thân thể đối thủ.

Lão giả áo đen lao tới, nhanh chóng tránh được đao khí, bàn tay vỗ hướng tới ngực Quan Thiên Cừ.

Quan Thiên Cừ thu đao.

Bùm!

Bàn tay kia cùng Quan Thiên Cừ trường đao va chạm cùng một chỗ, một cổ âm hàn lực xuyên thấu trường đao, lan về phía cổ tay Quan Thiên Cừ.

Nhưng mà còn chưa tới cánh tay Quan Thiên Cừ đã bị đao khí của hắn đánh nát.

“Cuối cùng cũng tới gần, ở khoảng cách này ngươi tránh không khỏi ba đao của ta!”

Hai mắt Quan Thiên Cừ lóe sát ý.

Lão giả áo đen này vẫn không chính diện va chạm với hắn, luôn giữ khoảng cách quá xa, hắn vừa ra tay đối phương có thể né tránh.

Cho nên vừa rồi nhìn như sót ruột ra tay.

Thật ra là đang dẫn đối phương tới gần, chỉ cần đối phương tiến vào trong phạm vi công kích, hắn tin tưởng có thể chém giết đối phương trong vòng ba đao.

Lão giả áo đen thấy thế, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Hắn biết mình bị lừa, muốn lui về phía sau nhưng lại bị trường đao của Quan Thiên Cừ khóa chặt.

Quan Thiên Cừ được xưng là Đao thần ở chín quận phương bắc, không tính cảnh giới bản thân, ở phương diện dùng đao tuyệt đối đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Đao quang chợt hiện, đao khí bao phủ đối phương, tốc độ nhanh gấp đôi.

Hơn nữa một cổ đao khí hóa thành giao long chém thẳng tới đầu đối phương.

Bùm!

Đúng lúc này hội chủ Tứ Phương hội Âu Dương Phi Ứng ra tay, khí huyết quanh thân giống như hồng lô, bàn tay ngưng

tự một cỗ khí kinh cuộn cuộn.

Chân hấn đạp đất, thân hình bay lên không đánh ra một quyền.

Quyền kinh mãnh liệt ập tới Quan Thiên Cừ.

Nếu Quan Thiên Cừ không thu đao phòng ngự, như vậy một quyền này xuyên thủng thân thể Quan Thiên Cừ.

Quan Thiên Cừ cảm thấy nguy hiểm cực độ liền xoay người chém ra một đao.

Ầm!

Trường đao va chạm với nắm tay, một cỗ khí kinh mạnh mẽ chấn nát đao khí trên trường đao của hắn, sau đó một cỗ lực lượng to lớn bộc phát.

Thân thể Quan Thiên Cừ bị chấn bay ngược ra ngoài và chạm vào cột đá tử lâu.

Răng rắc!

Cột đá trực tiếp vỡ vụn.

Phốc!

Quan Thiên Cừ phun một ngụm máu tươi.

“Sur tôn!”

Bạch Cực Chân và Lạc Thiên Tuyết thấy thế, không nhịn được kinh hô, thân hình đồng thời vọt về phía Quan Thiên Cừ.

Hai người đỡ Quan Thiên Cừ dậy.

“Xem ra độc tố trong cơ thể ngươi đã phát huy tác dụng, vừa rồi đao khí không đủ.”

Âu Dương Phi Ứng nhìn Quan Thiên Cừ nói.

“Đi xem giúp hắn!”

Lúc này Tô Thần mở miệng nói với Ngũ Độc Đồng Tử.

Thân hình Ngũ Độc Đồng Tử xuất hiện bên cạnh Quan Thiên Cừu, bàn tay nâng lên, ánh mắt ngưng tụ, sau đó trong tay xuất hiện một viên đan dược.

“Ăn đan dược này, có thể áp chế độc dược trong cơ thể, chờ sau chuyện này lại bài xuất độc tố ra là được!”

Ngũ Độc Đồng Tử trực tiếp đưa đan dược vào miệng Quan Thiên Cừu.

“A, không nghĩ tới nơi này còn có người có thể giải độc của ngươi!”

Âu Dương Phi Ưng nhìn Ngũ Độc Đồng Tử sau đó nói với người áo đen.

“Ta muốn người này!”

Người áo đen nhìn Ngũ Độc Đồng Tử, nói.

“Lần này Thiên Quyền Môn và Dao Minh hoàn toàn thất bại, chỉ sợ Quan Thiên Cừu cũng phải gãy ở chỗ này.”

Những người đang quan thì thầm nghị luận.

“Tiểu thư, không cần chúng ta ra tay với Tô Thần thì hôm nay không thể rời khỏi đây.”

Thị nữ bên cạnh Dịch Tư Nghiên mở miệng nói.

“Không ngờ sự tình lại phát sinh biến hóa như vậy, chỉ có thể trách Tô Thần không biết tự lượng sức mình, dám tham dự vào cuộc tranh đoạt này.”

“Thật ra ta rất tò mò, vì sao Bạch Cự Chân lại mời Tô Thần.”

Dịch Tư Nghiên nhìn Tô Thần mà có chút khó hiểu.

Chỉ là lúc nàng nhìn Tô Thần, lại phát hiện sắc mặt Tô Thần vẫn bình tĩnh, giống như căn bản không có để ý nguy cơ trước mắt.

Lông mày không khỏi nhướng lên.

“Người ở ngay đó, sau khi kết thúc người có thể mang đi!”

Âu Dương Phi Ứng mở miệng nói.

“Phụ thân, vừa rồi người nọ hạ độc làm trọng thương Tào sứ giả, cần lấy giải dược từ trên người đối phương.”

Âu Dương Phi Hiên đi tới bên cạnh Âu Dương Phi Ứng rồi nói.

Âu Dương Phi Ứng nhìn thoáng qua Tào Tứ Hải, bàn tay nâng lên, một cỗ khí huyết hùng hậu từ bàn tay hất tuôn ra sau đó tràn vào trong thân thể Tào Tứ Hải.

Thân thể Tào Tứ Hải trong nháy mắt trở nên đỏ bừng.

Máu trong cơ thể giống như bị thiêu đốt.

Phốc!

Sau đó hắt phun ra một ngụm máu đen.

“Đa tạ hội trưởng ra tay!”

Tào Tứ Hải khom người tạ ơn.

“Hội trưởng, để ta đi giết bọn họ!”

Tào Tứ Hải móc ra một bình đan dược đổ vào trong miệng, sau đó nhìn Tô Thần, trong mắt tràn ngập sát ý.

Người mặc cẩm bào bên cạnh cũng nhìn về phía bọn Tô Thần.

Ánh mắt Âu Dương Phi Ứng cũng nhìn về phía đám người Tô Thần.

Nhưng ánh mắt của hắn không dừng lại trên người Tô Thần mà dừng lại trên người Bạch Sầu Phi của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu Bạch Sầu Phi, các ngươi giết con ta, còn dám đến Tứ Phương thành đòi phó ta, thật sự là không để Âu Dương Phi Ứng ta vào trong mắt, ta sẽ chém giết các ngươi, treo thi thể các ngươi trên tường Tứ Phương thành.”

“Để cho người của chín quận phương bắc biết được kết cục khi đối nghịch với Âu Dương Phi Ứng ta!”

Âu Dương Phi Ứng lạnh lùng nói.

“Bạch Cự Chân, xem ra phụ thân ngươi không có tới, nếu không thì hắn sẽ không nhìn Quan Thiên Cừ bị thương!”

“Ta rất muốn biết lá bài tẩy cuối cùng của các ngươi là gì?”

Âu Dương Phi Ứng để ý môn chủ Thiên Quyền môn.

Đây cũng là nguyên nhân mà Quan Thiên Cừ có thể tới nơi này.

Vừa rồi hắn đã ra tay thăm dò nhưng môn chủ Thiên Quyền môn không tới.

Nhưng chỉ một mình Quan Thiên Cừ tới đây để giết hắn, không có khả năng.

Cho nên hắn muốn nhìn xem bên cạnh Bạch Cự Chân còn có cao thủ khác hay không.

“Sao cao thủ Kim Phong Tế Vũ Lâu sao không tới? Chẳng lẽ thật sự không có!”

Lúc này Bạch Cự Chân cũng sốt ruột.

Ánh mắt nhìn về phía Bạch Sầu Phi, nhưng Bạch Sầu Phi lại không có biểu thị gì.

“Xem ra các ngươi trông cậy vào Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

“Nhưng hình như cao thủ Kim Phong Tế Vũ Lâu không tới.”

Nhìn thấy cảnh này, Âu Dương Phi Ưng nở nụ cười tàn nhẫn.

Trong khi hắn nói chuyện thì Dịch Tur Nghiên lại mở miệng:

“Âu Dương hội trưởng, không biết có thể cho ta mang Tô Thần đi hay không?”

“Đương nhiên lúc mang đi ta sẽ đánh gãy tứ chi của hắn và phế bỏ võ công.”

Dịch Tur Nghiên vốn muốn chờ Tô Thần bị giết rồi trở về Lĩnh Nam quận tiếp nhận Sơn Hà Môn.

Nhưng vừa rồi nàng trầm tư một hồi.

Tô Thần này có thể trợ giúp Mộ Dung Khinh Trần chấp chưởng Sơn Hà Môn, như vậy chắc chắn biết được vài bí mật của Mộ Dung Khinh Trần.

Nàng muốn từ phía Tô Thần tìm hiểu tình huống.

Cho nên mới đứng ra nói chuyện.

Sợ trễ nữa thì Tô Thần sẽ bị người ta đánh chết.

Chương 395: Hôm nay người phải chết, Thiếu long thủ

....

“Dám vũ nhục chương giáo, đáng chết!”

Lúc này mặt Nguyên Tuy Vân đứng bên cạnh Tô Thần lạnh như sương.

Thân hình hóa thành mị ảnh vọt về phía đối phương.

Nhưng lúc này Tào Tứ Hải và nam tử cầm bào lại giậm chân, hai người đồng thời ra quyền, một cổ quyền kinh giống như sóng biển bao phủ lấy mị ảnh.

“Tốc độ của người nhanh, nhưng khí kinh của ta có phạm vi bao phủ rộng, có thể đánh trúng người.”

Thân hình Nguyên Tuy Vân bị khí kinh bức ra, hấn tung một chương.

Ba cổ khí kinh va chạm, thân hình Nguyên Tuy Vân bị chấn lui về phía sau mấy bước, chân đạp trên mặt đất giẫm ra mấy hố sâu.

Tào Tứ Hải cũng lui về phía sau mấy bước, máu tươi trào lên cổ họng nhưng lại bị hấn đè xuống.

Nam tử cầm y thì không lui.

Ngược lại tiếp tục ra tay, lòng bàn tay toát ra một cổ quyền kinh nóng bỏng.

Nam tử áo gấm này chính là một trong tứ phương sứ giả của Tứ Phương thành tên là Đỗ Kim Hồi.

Tu hành Xích Hỏa Liệt Diễm Chương.

Chương phát ra như hỏa diễm sôi trào.

“Giết người trước!”

Hắn quát to một tiếng giết tới trước mặt Nguyên Tuy Vân, khí thế hung mãnh, hai chương có khí kinh nóng bỏng quần quanh, giống như hai con mãng xà hỏa diễm thiêu đốt không khí.

Nguyên Tuy Vân không chút do dự đánh ra một quyền, quyền chương va chạm, khí kinh lưu chuyển, bụi mù cuộn cuộn.

Tầm mắt của những người xung quanh bị mờ đi.

Lúc này thân hình Nguyên Tuy Vân giống như bị khí kinh chấn lui thoát ra khỏi đám bụi đất mù mịt.

Nhưng phương hướng hắn thoát ra lại là hướng về phía Địch Tư Nghiên.

“Dám vũ nhục chương giáo, phải giết người!”

Nguyên Tuy Vân vỗ một chương về phía Địch Tư Nghiên.

Hành động bất ngờ này làm cho mọi người cả kinh, bọn họ không nghĩ tới Nguyên Tuy Vân tiếp một chương của Đỗ Kim Hối xong lại muốn vì Tô Thần mà giết Địch Tư Nghiên.

“Người trung thành như thế này khó có được!”

Sắc mặt Đỗ Kim Hối trở nên khó coi, hắn không nghĩ tới Nguyên Tuy Vân lại coi thường hắn như thế.

“Giết!”

Gân xanh trên trán nổi lên, hắn lại đánh ra một chương.

Nhưng lúc này hắn đột nhiên cảm giác được mình bị một cổ kiếm khí sắc bén khóa chặt.

Chỉ cần hấn khẽ động thì kiếm khí kia sẽ tập kích.

Đỗ Kim Hồi đưa mắt nhìn về một chỗ.

Có một người đội đầu lạp đang đứng ở nơi đó.

Khi hấn nhìn người này thì bàn tay Nguyên Tuy Vân đã vồ tới trước mặt Địch Tư Nghiên.

Sắc mặt Địch Tư Nghiên chợt thay đổi, nhưng lâm nguy không loạn, nàng nâng bàn tay lên, có vô số ngân châm từ trong tay bắn ra.

Nguyên Tuy Vân thấy thế, bàn tay xuất hiện một cỗ lực hút hút lấy toàn bộ ngân châm rồi nắm chặt.

Sau đó phóng ngược về phía Địch Tư Nghiên.

Thực lực của Địch Tư Nghiên ở Thiên Nhân tam nạn, kém hơn Nguyên Tuy Vân một chút.

Nhưng thân pháp cũng không tệ, lúc ngân châm phóng ngược lại mình thì nàng đã lướt sang một bên.

“Huyền Âm Chưởng!”

Địch Tư Nghiên trở tay vồ một chưởng, thân hình vọt tới Nguyên Tuy Vân.

Nàng thừa dịp Nguyên Tuy Vân rơi xuống đất liền ra tay.

Nguyên Tuy Vân vừa rơi xuống đất, chưa kịp điều động khí kinh.

Hơn nữa vừa rồi Nguyên Tuy Vân cứng rắn tiếp một chưởng của Đỗ Kim Hồi nên khí kinh trong cơ thể không thông.

Một chưởng của nàng tràn ngập âm hàn chi khí, băng sương mỏng manh nhanh chóng xuất hiện oanh kích Nguyên Tuy Vân.

Khỏe miệng Nguyên Tuy Vân nhếch lên nở nụ cười lạnh.

Khoảnh khắc chân hắn chạm đất, thân hình lại hóa thành quỷ mị xuất hiện phía trên Dịch Tur Nghiên, đánh ra một chưởng, hắn muốn đập nát đầu đối phương.

“Dịch Tur Nghiên cũng không thể xảy ra chuyện ở chỗ chúng ta, Nghê lão ra tay chút!”

Âu Dương Phi Ứng mở miệng nói.

Nghê Lưu Vân ở bên cạnh hắn nghe vậy vội tới, đưa bàn tay ra chuẩn bị hút lấy Dịch Tur Nghiên.

Nhưng lúc này bỗng có một bóng đen ở bên cột trụ tập kích hắn.

Nghê Lưu Vân giật mình, lập tức vỗ một chưởng ứng phó.

Bóng người biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

“Thứ gì vậy?”

Nghê Lưu Vân ngẩn ra.

Ánh mắt Âu Dương Phi Ứng nhìn về phía xa nhà.

Mà lúc này bàn tay Nguyên Tuy Vân đã hạ xuống.

Dịch Tur Nghiên xoay người, đầu tránh khỏi nhưng phần lưng lại còn nằm trong phạm vi công kích.

Bàn tay Nguyên Tuy Vân vỗ vào lưng Dịch Tur Nghiên.

Xi!

Bàn tay Nguyên Tuy Vân bỗng chảy máu, giống như bị lưỡi dao sắc bén đâm thủng.

Máu đen ra có màu đen kịt.

Dịch Tur Nghiên bị một chưởng của Nguyên Tuy Vân chấn lui nhưng không bị thương.

“Trên lưng nàng ta có thứ gì đó!”

Sau khi thân hình Nguyên Tuy Vân hạ xuống, sắc mặt hắn trở nên tái nhợt.

Ngũ Độc Đồng Tử đi tới bên cạnh Nguyên Tuy Vân cho hắn ăn một viên giải độc đan.

“Tô Thần, không nghĩ tới ngươi còn có quan hệ với người của Thanh Long Hội!”

Địch Tư Nghiên nhìn người đội đầu lập đứng đó, đang dùng kiếm khí đang khóa chặt Đỗ Kim Hối.

“Người của Thanh Long Hội!”

Ánh mắt mọi người nhìn về phía người áo đen đội đầu lập.

Người này chính là Tiết Tiểu nhân.

“Ta và Thanh Long hội đương nhiên có quan hệ rồi, nếu không ngươi cho rằng ta có thể mời được cao thủ Thanh Long hội sao?”

“Địch Tư Nghiên, người khác thì ta không biết, nhưng hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!”

“Ai dám cứu ngươi ta liền giết người đó.”

Giọng nói lạnh như băng của Tô Thần vang vọng tửu lâu.

Lúc này Bạch Cự Chân và Lạc Thiên Tuyết đưa mắt nhìn về phía Tô Thần, không khỏi sửng sốt.

Đặc biệt là Lạc Thiên Tuyết, hắn nhìn Tô Thần rồi lại nhìn về phía Bạch Cự Chân, muốn từ bên Bạch Cự Chân nhìn ra cái gì đó.

Nhưng nhìn Bạch Cự Chân cũng mờ mịt không thôi.

Bọn họ đã nói thân phận của Địch Tư Nghiên với Tô Thần.

Tô Thần nói như thế, e là không tới mấy ngày nữa sẽ truyền đến tai vị đại nhân vật ở Kinh sư.

Cho dù Thập Tam công chúa tự mình ra mặt bảo vệ hẳn cũng vô dụng.

Trừ phi Tứ hoàng tử ra mặt.

Nhưng Tứ hoàng tử mà ra mặt sẽ phải trả một cái giá quá lớn, Tứ hoàng tử không nhất định vì Tô Thần trả giá.

“Là người giết ta hay là Thanh Long sẽ giết ta, người cho rằng Thanh Long sẽ vì người mà giết ta sao?”

Địch Tư Nghiên lạnh giọng nói.

Nàng tin rằng Thanh Long sẽ biết thân phận của nàng, cũng biết đại nhân vật phía sau nàng.

“Ta muốn giết người, cho dù người là nhân tình của người kia cũng phải chết.”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Nghe được lời nói của Tô Thần, đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh.

Một số người yên tĩnh vì không rõ Tô Thần nói tới ai, kinh ngạc vì đại công chúa Địch Tư Nghiên của Huyền Âm Lô là nhân tình của người khác.

Mà một số người biết Địch Tư Nghiên lại cảm thấy kinh hãi.

Tô Thần này có chút điên cuồng, dám nói ra chuyện này.

“Giết hẳn, giết hẳn cho ta!”

Địch Tư Nghiên nghe vậy, ánh mắt tràn ngập phần nộ quát to.

Lúc này có một bóng người từ phía sau Địch Tư Nghiên vọt về phía Tô Hạo.

Nhưng Quan Thất cũng xuất hiện ngăn chặn người này.

“Kim Phong Tề Vũ Lôu, các ngươi muốn chết sao?”

Người ra tay bị Quan Thất ngăn cản lên tiếng uy hiếp, Quan Thất không thèm để ý, tăng cường lực đạo truyền tới nắm tay đè ép đối phương.

“Hội trưởng, người nọ không phải đối thủ của Quan Thất, Quan Thất có tu vi Thiên Nhân lục nạn nhưng chiến lực lại ở Thiên Nhân thất nạn.

Trần Cố trước đó giao thủ với Quan Thất nói.

“Sự tình có chút quỷ, đợi chờ một chút!”

Âu Dương Phi Ứng cảm giác được có gì đó không đúng, cho nên ngăn cản Trần Cố ra tay.

Bùm!

Lúc này Quan Thất toàn lực ra tay, cuối cùng khí kinh xuyên qua thân thể đối phương, đánh đối phương nổ tung.

“Áp chế tu vi của nàng một chút, ta muốn trực tiếp đánh chết nàng.”

Tô Thần mở miệng nói.

Một bóng người giống như linh xà xuất hiện ở bên cạnh Địch Tư Nghiên.

Sau đó vỗ một chưởng tương tự như Nguyên Tùy Vân lúc trước.

Địch Tư Nghiên nở nụ cười lạnh.

Nhưng khi bàn tay đối phương rơi vào trên người nàng lại có âm thanh kim loại va chạm bén nhọn vang lên.

Sau đó có một cỗ khí kinh tràn vào thân thể Địch Tu Nghiên.

“Thiếu long thủ! Thực lực của nàng bị áp chế xuống Thiên Nhân nhất nạn!”

Người ra tay là Liên Thành Bích, nói xong liền đứng một bên bất động.

“Thiếu long thủ!”

Nghe Liên Thành Bích nói, người trong đại sảnh đều cả kinh.

Long thủ, Thanh Long hội có bảy đại Long thủ, bọn họ gọi Tô Thần là Thiếu long thủ có nghĩa sư tôn của Tô Thần là Long thủ Thanh Long hội.

Tại sao không thể là phụ thân, bởi vì phụ thân Tô Thần đã chết cho nên chỉ có thể là sư tôn hử.

Một vị Long thủ của Thanh Long đã xuất hiện, tên là Yến Nam Thiên, thực lực Thiên Nhân cửu nạn.

Chẳng lẽ Tô Thần là đệ tử của Yến Nam Thiên.

Một số người thầm nghĩ.

Chương 396: Cường thế, bóp nát cổ họng

....

Lạc Thiên Tuyệt nhìn Bạch Cự Chân.

“Ngươi đã biết hắn là đệ tử của Yên Nam Thiên?”

Bạch Cự cũng kinh ngạc không thôi, lắc lắc đầu.

Hắn tiếp xúc với Tô Thần chủ yếu vì coi trọng quan hệ giữa Tô Thần và Kim Phong Tế Vũ Lâu, Mộ Dung Khinh Trần.

Làm sao có thể nghĩ đến Tô Thần sẽ là Thiếu long thủ gì đó.

Tuy rằng kinh ngạc nhưng cũng cảm giác không khó tiếp nhận.

Bạch Sâu phi thân là lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu, sao lại vô duyên vô cớ tiếp xúc với nhân vật như Tô Thần, còn kết minh nữa.

Nếu như nói Tô Thần là Thiếu long thủ, vậy những chuyện khác hoàn toàn có thể nói thông suốt.

Nhưng cho dù Tô Thần là đệ tử Yên Nam Thiên, Thiếu long thủ của Thanh Long Hội cũng không thể giết Địch Tư Nghiên.

Hậu quả khi giết chết Địch Tư Nghiên cực kỳ nghiêm trọng.

“Tô huynh!”

Hắn tiến lên muốn thuyết phục.

“Không cần khuyên bảo, hôm nay Địch Tur Nghiên phải chết, ta sẽ tự tay giết chết nàng, mặc kệ nàng là người của ai!”

Tô Thần khoát tay nói.

“Lần đầu tiên gặp mặt Địch Tur Nghiên hắn cũng cảm thấy nàng không tệ lắm, không nghĩ tới lần thứ hai gặp mặt lại để cho hắn có cảm giác không đánh chết đối phương thì không được.”

Bạch Cực Chân nghe Tô Thần nói cũng không nói gì nữa.

Ánh mắt nhìn về phía Địch Tur Nghiên, Địch Tur Nghiên này tự gây nghiệt, không thể sống.

Lúc này tu vi của Địch Tur Nghiên đã bị hạn chế, nhìn Tô Thần đang sải bước về phía mình mà lòng lạnh toát.

Nàng cảm nhận được sát ý của Tô Thần.

Nhưng cũng cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Thân thể đột nhiên vọt về phía Tô Thần.

“Tu vi Thần phách hợp nhất mà muốn giao thủ với ta, cho dù thực lực của ta bị áp chế ở Thiên Nhân nhất nạn cũng có thể giết chết ngươi!”

Địch Tur Nghiên là một người có thiên phú rất cao.

Tô Thần áp chế thực lực của nàng ở Thiên Nhân nhất nạn chính là sự sỉ nhục đối với nàng.

Xoẹt một cái.

Địch Tur Nghiên thuần di xuất hiện trước mặt Tô Thần, giờ tay chọc về phía mi tâm Tô Thần.

Một ngón tay cực nhanh, còn mang theo âm hàn chí khí.

Tô Thần giờ tay, bàn tay biến thành màu xám đen nắm chặt ngăn chặn đầu ngón tay của đối phương.

Địch Tur Nghiên cảm giác được đầu ngón tay như đâm vào một khối thiết bản, cánh tay như muốn gãy.

Thân hình nhanh chóng lui về phía sau.

“Thực lực chỉ có vậy, ngay cả phòng ngự của ta cũng không phá được!”

Tô Thần lại thô bạo phóng về phía đối phương.

“Liệt ma, chiến phủ!”

Cánh tay hần giờ lên đánh xuống người Địch Tur Nghiên.

Địch Tur Nghiên không dám cứng rắn nghênh đón, thân hình không ngừng lui về phía sau để tránh né một kích của Tô Thần.

Nhưng mà sóng khí cuồng bạo quét qua thân thể làm cho thân thể của nàng lắc lư, trì trệ.

Nàng muốn điều chỉnh thân hình nhưng Tô Thần đã xuất hiện ở trước mặt rồi.

Nắm tay của hần hạ xuống.

Khí lưu chung quanh như bị nắm đấm tay hấp thu.

Lúc này trên gương mặt xinh đẹp của Địch Tur Nghiên xuất hiện sự kinh hãi, đồng tử đột nhiên co rút lại, da đầu tê dại.

Nhưng khi đối mặt với nguy hiểm, con người đều có phản ứng bản năng.

Cho nên nàng tung ra một chiêu.

“Huyền Âm Hàn Băng Trảm!”

Giờ khắc này Địch Tur Nghiên bộc phát toàn bộ thực lực của mình.

Àm!

Hai cổ lực lượng va chạm, thân thể Địch Tư Nghiên bị đánh bay ra ngoài.

Miệng phun máu tươi, khí tức uể oải.

Thị nữ nhanh chóng chạy tới nâng Địch Tư Nghiên dậy.

“Thực lực của ngươi có chút không phù hợp với danh tiếng của ngươi!”

Tô Thần nhìn Địch Tư Nghiên, trong ánh mắt tràn ngập sự thất vọng.

Lúc trước hắn cho rằng Địch Tư Nghiên thiên chi kiêu nữ như vậy, cho dù bị áp chế ở Thiên Nhân nhất nạn cũng có thể bộc phát ra chiến lực cường đại hơn.

Nhưng sau khi giao thủ với Địch Tư Nghiên thì nàng lại không phải đối thủ của hắn.

Khí kinh bản thân có chút phù phiếm, căn cơ còn không ổn định.

Nhìn thấy biểu cảm của Tô Thần, vẻ mặt Địch Tư Nghiên trở nên dữ tợn.

“Ngươi có bản lĩnh thì giết ta, giết ta ngươi cũng phải chết!”

“Âu Dương Phi Ưng, ta nhận được Tứ Phương hội các ngươi mời tới dự tiệc, ta chết ở chỗ này, ta nghĩ ngươi cũng biết hậu quả!”

Địch Tư Nghiên quay đầu nhìn về phía Âu Dương Phi Ưng nói.

Hiện giờ người có thực lực cứu nàng chỉ có Âu Dương Phi Ưng.

Âu Dương Phi Ứng nghe Địch Tư Nghiên nói liền nhủ mày.

Sự tình có chút ngoài dự liệu của hắn.

Hắn vốn đến để định càn khôn, không nghĩ tới lại gặp phải một tình huống hiện tại.

Địch Tư Nghiên quả thật không thể chết ở chỗ hắn.

Nhưng Tô Thần cũng không phải kẻ tầm thường.

Cả hai bên đều không phải thế lực mà hắn có thể phớt lờ.

“Hắn đến diệt Tứ Phương hội các người, ngay cả giết địch cũng do dự, Tứ Phương hội nên trực tiếp giải tán đi.”

Địch Tư Nghiên lạnh giọng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Âu Dương Phi Ứng trầm xuống, lời Địch Tư Nghiên nói là sự thật.

Tô Thần bọn họ đến đây để đối phó với Tứ Phương hội, cho dù Tô Thần là Thiếu long thủ Thanh Long hội thì cũng không thể để cho đối phương rời đi.

Về phần Tô Thần, hắn không để ý Địch Tư Nghiên nói gì.

Hắn chỉ bước từng bước về phía Địch Tư Nghiên.

Nói muốn giết Địch Tư Nghiên, Tô Thần sẽ không để cho nàng sống.

Hắn đưa chuẩn bị nắm lấy cổ họng đối phương.

Đúng lúc này thị nữ bên cạnh Địch Tư Nghiên đột nhiên xuất ra đoản kiếm đâm thẳng tới cổ họng Tô Thần.

Tốc độ cực nhanh, giống như sao băng.

Bởi vì khoảng cách quá gần, tốc độ quá nhanh cho nên trong lúc nhất thời không ai phản ứng kịp.

Chỉ là khi kiếm của nàng sắp đâm trúng cổ họng Tô Thần.

Một bàn tay trực tiếp bắt lấy đoản kiếm.

Tay không nắm lưỡi kiếm.

Đơn giản thô bạo nắm chặt lấy đoản kiếm rồi đột nhiên dùng sức kéo cả thân thể thị nữ tới, tay còn lại tung ra một quyền.

Một quyền mạnh mẽ đánh vào ngực đối phương.

Bùm!

Nắm tay cứng rắn như sắt giống như thiết côn trực tiếp xuyên thủng lồng ngực thị nữ.

Sau đó thân thể thị nữ bị quăng ra ngoài.

Cánh tay Tô Thần run run, máu tươi bị khí kinh hất văng.

Không còn chút máu nào bám lại.

“Tiểu Linh!”

Địch Tư Nghiên nhìn về phía thị nữ nằm trên mặt đất, ngực có lỗ to, thân thể co quắp, hoảng sợ hô to.

“Không cần gọi, kết cục của ngươi sẽ không khác bao nhiêu.”

Tô Thần tiếp tục bước tới gần Địch Tư Nghiên, quanh thân hắn có một cỗ khí huyết mênh mông tràn ra bao phủ Địch Tư Nghiên.

Hắn muốn Địch Tư Nghiên cảm giác được thống khổ, hối hận vì đã nói nhiều như vậy.

“Giết!”

Lúc này, Nghê Lưu Vân bên cạnh Âu Dương Phi Ứng không hề báo trước mà biến mất tại chỗ.

Hắn xuất hiện phía sau Tô Thần, nắm đấm giống như mãnh hổ ập tới.

Âu Dương Phi Ứng truyền âm cho hắn để hắn ra tay thăm dò trước.

Khi nắm tay đến gần Tô Thần nháy mắt thành móng vuốt chộp về phía đầu.

Nhưng đúng lúc này trong tử lâu đèn đuốc sáng trưng đột nhiên có một đạo hắc quang lướt qua, sau đó Nghê Lưu Vân kêu rên thảm thiết.

Toàn bộ cánh tay hắn ra quyền đã rơi xuống mặt đất.

Vết thương còn chưa kịp chảy máu, có thể thấy được người ra tay đã ra tay với tốc độ nhanh cỡ nào.

Mọi người kinh ngạc nhìn, người ra tay chính là Liên Thành Bích.

Hắn vẫn luôn chú ý Nghê Lưu Vân, khi Nghê Lưu Vân ra tay thân hình hóa thành hắc quang di chuyển tới chỗ Tô Thần, bàn tay hóa thành đao chém rụng cánh tay Nghê Lưu Vân.

Trong lúc mọi người kinh hãi.

Tô Thần đã tới sát người Dịch Tư Nghiên, bàn tay nắm lấy cổ họng đối phương.

“Nhớ kỹ kiếp sau, đừng nói quá nhiều, nếu không sẽ chết sớm!”

Bàn tay Tô Thần dùng sức.

Răng rắc!

Trực tiếp bóp nát cổ họng đối phương.

Dịch Tư Nghiên ngọ đầu, không còn hô hấp nữa.

Chương 397: Ma đao Đinh Bằng, một đao phân thắng bại

....

Âm thanh răng rắc khiến tầm mắt mọi người trở lại trên thân Tô Thần.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Tô Thần thật sự giết Dịch Tur Nghiên, không chỉ có lát tòi thủ hoa, không chút cố kỵ.

Lúc này sắc mặt Âu Dương Phi Ứng đầy âm trầm, ánh mắt sắc bén nhìn Tô Thần.

“Nếu bắt được ngươi thì ta có thể công đạo với vị đại nhân kia.”

Vừa rồi hắn có cơ hội ra tay cứu Dịch Tur Nghiên nhưng Dịch Tur Nghiên quá mức càn rỡ, cho nên hắn để Tô Thần giết chết Dịch Tur Nghiên.

Hiện giờ hắn chỉ cần bắt Tô Thần là được.

“Ngươi muốn bắt ta?”

“Nhưng ngươi không có cơ hội, hôm nay ngươi cũng phải chết ở chỗ này.”

Tô Thần nhìn Âu Dương Phi Ứng nói.

Hắn đã lấy thân phận thiếu long thủ xuất hiện, đương nhiên không có khả năng không công mà đến.

“Muốn ta chết ở chỗ này, chẳng lẽ là sư tôn ngươi tới sao?”

Ánh mắt Âu Dương Phi Ứng nhìn chăm chăm Tô Thần, muốn xác định xem Yên Nam Thiên có tới hay không.

“Sư tôn ta cũng không phải là Yên Nam Thiên!”

Tô Thần lắc đầu nói.

Lúc trước Tô Thần chuẩn bị để Ma đao Đinh Bằng tiến vào Thiên Nhai Các, trở thành một trong tứ đại các chủ.

Nhưng Kim Phong Tế Vũ Lâu ở giai đoạn hiện tại bị quá nhiều người chú ý cho nên hẳn phải định ý nghĩ lúc trước.

Chuẩn bị cho Đinh Bằng hiện thân với thân phận Long thủ.

Tăng cường lực lượng của Thanh Long Hội.

Ân!

Nghe được lời nói của Tô Thần, ánh mắt Âu Dương Phi Ứng ngưng tụ, lòng cảnh giác, nhìn quanh một vòng.

Không phải Yên Nam Thiên thì là ai?

Một số người âm thầm nghị luận.

Không ai hoài nghi lời Tô Thần.

Bọn họ chỉ đang tò mò, sư tôn của Tô Thần là ai?

Đột nhiên có một cỗ ma ý dâng lên trong lòng mọi người, cỗ ma ý này khiến tâm thần mọi người muốn điên cuồng.

Một ít người bình thường bị ma ý làm hôn mê ngã trên mặt đất.

Có vài võ giả cường chế trấn định, ánh mắt nhìn quanh một vòng, muốn tìm ra đầu nguồn ma ý.

Ở cửa tửu lâu có một nam tử mặc đồ đen, đội đầu lập bước ra.

Trong tay hắn có một thanh đao.

Cổ ma ý kia dĩ nhiên là từ trên thân đao phát ra.

Âu Dương Phi Ưng nhìn thấy người xuất hiện đồng tử chột co lại, hắn có thể cảm giác được một cỗ lực lượng vô cùng khủng bố từ trên người đối phương.

Đối phương có thực lực mạnh hơn hắn rất nhiều.

Lần trước hắn bị Thái Hư chân nhân Thiên Nhân cứu nạn đả thương, bế quan mượn khí kinh của Thái Hư chân nhân lưu lại trong cơ thể hắn mà lĩnh ngộ một tia khí tức Thiên Nhân cứu nạn.

Nhưng chỉ là lĩnh ngộ, muốn đột phá còn cần một thời gian dài.

Thiên Nhân cứu nạn!

Khí tức trên thân người áo đen này cho hắn cảm giác còn mạnh hơn Thái Hư chân nhân lúc trước.

Không thể nói khí tức mạnh, nói chính xác là sát ý mạnh hơn Thái Hư chân nhân nhiều lắm.

Người này đã giết rất nhiều người.

“Tham kiến Long thủ!”

“Bái kiến sư tôn!”

Tiết Tiểu Nhân, Liên Thành Bích hơi hành lễ với người tới, gọi là Long thủ, còn Tô Thần thì gọi là sư tôn.

“Một Long thủ khác của Thanh Long hội, Thanh Long hội bảy đại Long thủ, chẳng lẽ có bảy tên cao thủ Thiên Nhân cứu nạn!”

Nghe mấy người Tiết Tiểu Nhân xưng hô, một số người âm thầm kinh hãi.

“Thì ra Tô Thần có bối cảnh như thế, trách không được dám giết Địch Tư Nghiên!”

“Nhưng vị đại nhân kia cũng không phải kẻ thiện.”

Lạc Thiên Tuyết lên tiếng.

“Người không nên chú ý người này, người nên chú ý đao ý trên người hắn!”

Bạch Cự Chân mở miệng nói.

Nghe vậy, Lạc Thiên Tuyết sửng sốt, sau đó sắc mặt tái nhợt.

“Không nên tiếp xúc với đao ý của hắn, đao ý của hắn không phải thứ các người có thể cảm ngộ!”

Lúc này Quan Thiên Cừ đã khôi phục một ít khí lực, mở miệng nói.

Lời Quan Thiên Cừ nói khiến Lạc Thiên Tuyết phục hồi tinh thần lại.

“Sur tôn, đao ý trên người hắn nhập ma, vừa rồi ta giống như trầm luân.”

“Suýt chút nữa đã không thể khống chế được đao ý trong cơ thể mình!”

Lạc Thiên Tuyết nói.

“Người này rất mạnh, đao ý càng mạnh, thanh đao trên người càng quý giá, Thanh Long hội Yên Nam Thiên ta chưa từng gặp nhưng nếu như không kém người này nhiều, vậy thì 【 Thanh Long hội 】 có khả năng còn khủng bố hơn Kim Phong Tế Vũ Lô.”

Quan Thiên Cừ trầm giọng nói.

“Sur tôn, thì ra hậu thủ của bọn họ là người này, hắn Kim Phong Tế Vũ Lô đã sớm biết thân phận của Tô Thần cho nên

mới đối đãi với Tô Thần khách sáo như thế!”

Bạch Cự Chân nói.

“Tham kiến Ma đao Long thủ.”

Lúc này Bạch Sâu Phi và Lãnh Hối Thiện hành lễ với Đinh Bằng.

“Hôm nay giúp các người giải quyết Âu Dương Phi Ứng, coi như trả xong nhân tình năm đó nợ các chủ Bắc các!”

Ma đao Đinh Bằng mở miệng nói.

“Được!”

Bạch Sâu Phi khom người nói.

Đã giả vờ tạo mối quan hệ đương nhiên phải giả cho tròn.

Tô Thần tạo ra một ít mối quan hệ, thuận tiện mọi người suy đoán.

Những gì bọn họ suy nghĩ đều do hấn cố ý bày ra.

“Các hạ là?”

Lúc này Âu Dương Long Ứng không nhận được hỏi, tuy rằng trong lòng kinh hãi nhưng lại không thể biểu lộ chút khiếp đảm nào.

“Thanh Long Hội, Ma đao Đinh Bằng.”

Tiếng Đinh Bằng quanh quẩn trong tử lâu.

“Cho người cơ hội ra tay!”

Đinh Bằng nhìn Âu Dương Phi Ứng nói.

“Hội tổng Phi Hiên đi, ta ngăn cản Đinh Bằng!”

Lúc này Âu Dương Phi Ứng truyền âm cho Nhiếp Tín, bảo hấn mang theo Âu Dương Phi Hiên rời đi.

Sau khi truyền âm, thân hình Âu Dương Phi Ứng đột nhiên bắn tới, quát to:

“Giết!”

Thời điểm chữ giết rơi xuống thì thân hình đã xuất hiện trước mặt Đinh Bằng, năm ngón tay nắm chặt, một cỗ khí kinh nóng bỏng lưu chuyển trong lòng bàn tay, sau đó hắn đánh ra một quyền, quyền như liệt nhật bao phủ Đinh Bằng.

Bản thân Âu Dương Phi Ứng hiện giờ đã tiếp xúc tới cảnh giới Thiên Nhân cửu nạn.

Lần trước bị Thái Hư chân nhân đánh trọng thương.

Nhưng mà Thái Hư chân nhân bản thân cũng không muốn giết hắn cho nên hắn vẫn còn sống, nhờ đó hắn cảm nhận được sự cường đại của cao thủ Thiên Nhân cửu nạn.

Sau khi bế quan, thực lực mơ hồ tăng lên.

Hắn cũng muốn nhìn xem mình và cao thủ Thiên Nhân cửu nạn còn chênh lệch bao nhiêu, cho nên mới tiên hạ thủ vi cường.

Quyền kinh cường đại khiến cả tử lâu áp lực.

Nhưng đột nhiên một cỗ năng lượng màu đen lóe lên, ánh sáng rực rỡ đột nhiên biến mất.

Âu Dương Phi Ứng đang vọt lên trực tiếp rơi xuống đất.

Ngực của hắn có thêm một vết đao.

Trên vết đao có một cỗ ma khí tràn vào trong thân thể ăn mòn cơ thể hắn.

Chờ mọi người nhìn về phía Đinh Bằng thì phát hiện Đinh Bằng đã biến mất.

Những người khác đều không đáng để hắn xuất đao, hoàn toàn không cần thiết ở lại.

“Giết, không tha kẻ nào!”

Lúc này Bạch Cự Chân mở miệng nói.

Thiên Quyền môn tả hữu quyền sứ công kích Nhiếp Tín.

Một đao của Đinh Bằng mà Âu Dương Phi Ưng còn không tiếp được, cho nên Nhiếp Tín chưa kịp mang theo Âu Dương Phi Hiên rời đi đã bị Tả hữu quyền sứ của Thiên Quyền Môn ngăn cản.

Thân hình Quan Thất rơi vào trước mặt Trần Cố.

“Chúng ta tiếp tục giao thủ, giết người ta có thể đột phá đến Thiên Nhân thất nạn!”

Trong lúc Quan Thất nói chuyện thì khí kinh trong cơ thể hoàn toàn bộc phát, không giữ lại chút nào, trên người hắn có Kim mai bình, bị thương cũng có thể khôi phục trong thời gian ngắn.

Cho nên hắn muốn mượn tay Trần Cố đột phá.

“Bạch huynh, Lạc huynh!”

“Hắn là các người sẽ giải quyết Âu Dương Phi Hiên!”

Tô Thần nhìn hai người nói.

Trong lúc Tô Thần nói, Tiết Tiểu Nhân ngăn Đỗ Kim Hối, Liên Thành Bích chống lại Nghê Lưu Vân.

Liên Thành Bích có võ công quý dị, rõ ràng đang ở phía trước, sau khi ra tay lại xuất hiện ở phía sau, hơn nữa Nghê Lưu Vân bị Liên Thành Bích chặt đứt một cánh tay nên thực lực giảm mạnh, trúng một chưởng vào lưng.

Phốc!

Phun ra ngụm máu tươi, Nghê Lưu Vân không chút do dự xoay người bỏ chạy.

Âu Dương Phi Ứng của Tứ Phương Hội đã chết, ở lại đây chỉ có chết nên phải nhanh chóng chạy trốn.

Chỉ là hắn không có chạy được bao xa thì Liên Thành Bích đã xuất hiện trước mặt, cả hai tiếp tục triển đấu.

Không lâu sau Nghê Lưu Vân phát ra tiếng kêu thảm thiết, chết trong tay Liên Thành Bích.

Lúc này thân hình Bạch Cự Chân và Lạc Thiên Tuyệt rơi xuống trước mặt Âu Dương Phi Hiên.

“Sur tôn ta chính là người của Thái sư, các ngươi giết ta, chính là đối địch với Thái sư.”

Âu Dương Phi Hiên nhìn Bạch Cự Chân và Lạc Thiên Tuyệt nói.

“Giết!”

Hai người nhìn nhau rồi giết thẳng tới Âu Dương Phi Hiên.

Tô Thần cùng với Bạch Sầu Phi và Lãnh Hối Thiện đứng yên quan sát mọi người giao chiến.

Chương 398: Tu hành đột phá, Thiên Nhân nhất nạn

....

Chuyện xảy ra ở Tứ Phương thành nhanh chóng truyền khắp toàn bộ chín quận phương bắc.

Thiên Quyền Môn, Dao Minh, Kim Phong Tế Vũ Lô, cao thủ Thanh Long Hội đồng thời hội tụ ở Tứ Phương thành tiêu diệt Tứ Phương Hội.

Trong đó, điều làm cho người ta kinh ngạc nhất chính là cường giả Sơn Hà Môn Tô Thần lại là đệ tử của Lục Long thủ Đỉnh Bằng.

Đỉnh Bằng xuất hiện trong trận chiến Tứ Phương Hội.

Chỉ ra một đao mà đã chém giết hội chủ Tứ Phương hội Âu Dương Phi Ứng.

Có thể nói là một đao định càn khôn.

Thể hiện ra thực lực cường đại của Long thủ Thanh Long Hội.

Mà Đỉnh Bằng còn nhắc tới các chủ Bắc các Thiên Nhai Các.

Nhân vật có thể để Đỉnh Bằng thiếu nhân tình, tất nhiên các chủ Bắc các kia cũng là một cao thủ Thiên Nhân cử nạn.

Trong lúc nhất thời, giang hồ bàn tán xôn xao.

Đặc biệt là các thế lực giang hồ ở chín quận phương bắc.

Lúc trước bọn họ cũng không có để Sơn Hà Môn Tô Thần vào mắt.

Chỉ là cho rằng hắn là quân cờ của Mộ Dung Khinh Trần.

Nhưng sau lưng quân cờ này lại có một con cá sấu khổng lồ, một số người không còn dám khinh thường Sơn Hà Môn như lúc trước.

Tô Thần đã trở về Sơn Hà môn.

Trong một sơn cốc, Tô Thần đang khoanhe chân tu luyện.

Ngày đó Đinh Bằng một đao chém giết Âu Dương Phi Ứng.

Sau trận chiến không còn gì khiến hắn phải lo lắng, không để lại một người sống.

Nhi tử còn lại của Âu Dương Phi Ứng là Âu Dương Phi Hiền bị Bạch Cực Chân và Lạc Thiên Tuyệt liên thủ chém giết.

Tứ Phương Hội đã hoàn toàn bị xóa tên.

Sau đó bọn họ bắt đầu chia cắt thế lực của Tứ Phương Hội.

Trong đó Sơn Hà Môn bắt được sinh ý muối ăn tốt nhất của Tứ Phương hội, có thể nói là người thắng lớn nhất.

Đương nhiên bốn nhà cũng âm thầm liên minh.

Chia cắt xong rồi Tô Thần liền trở về Sơn Hà môn, bắt đầu bế quan, hắn muốn nhanh chóng bước vào Thiên Nhân cảnh.

Bước vào Thiên Nhân cảnh mới xem như có có lực lượng tự bảo vệ mình.

“Khí huyết trong cơ thể ta bây giờ cường thịnh hơn khi kinh mấy lần, cần mau chóng gia tăng khí kinh, để hai bên đạt tới trạng thái cân bằng mới có thể đột phá Thần phách hợp

nhất đạt tới Thiên Nhân nhất nạn, phương diện khí kinh vẫn phải dựa vào Sơn Hà Công.”

Tô Thần nghĩ.

“Mấy ngày nay sẽ chuyên tâm tu luyện Sơn Hà Công tầng thứ sáu, đến lúc đó phối hợp khí huyết của ta hẳn là có thể trợ giúp ta bước vào Thiên Nhân cảnh!”

Sơn Hà Môn tầng thứ sáu tập trung tu luyện tâm thần.

Tĩnh tâm, cảm nhận sơn hà chi thế.

Người có ý thế hiệp người, núi có thế núi to lớn đồ sộ, nước có thế nước, xuôi dòng cuộn cuộn.

Mưa gió có thế, bão táp mưa sa.

Sơn Hà Công vận chuyển trong cơ thể hần, tâm thần nhanh chóng tĩnh lặng.

Người ngoài chỉ thấy Tô Thần ngồi yên trên tảng đá.

Theo thời gian dần trôi, chung quanh Tô Thần xuất hiện một luồng khí lưu vô hình.

Luồng khí lưu này lưu động xung quanh hần.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Một ngày, Mai Huyền Sương mặc váy đen xuất hiện ở sơn môn.

Hôm nay sơn môn của Sơn Hà Môn hùng vĩ, bên trên có khắc ba chữ Sơn Hà Môn, bên cạnh còn có một tấm bia đá khổng lồ.

Trên bia đá khắc chữ Sơn Hà Môn.

Đã có chút khí thế của một đại phái rồi.

Một ít võ giả liên tục lựa chọn nương tựa Sơn Hà Môn.

Đặc biệt là sau khi biết Tô Thần là đệ tử của Lục Long thủ Ma đao Đinh Bằng Thanh Long Hội, số người muốn gia nhập nhiều gấp mấy lần.

Chỉ là điều kiện gia nhập trở nên khó khăn hơn.

Không có thực lực hoặc tư chất nhất định thì không cách nào gia nhập Sơn Hà Môn.

“Mai điện chủ!”

Đệ tử thủ sơn môn nhìn thấy Mai Huyền Sương liền tiến lên hành lễ.

“Tô chương giáo còn đang bế quan sao?”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

“Chương giáo bế quan không cho người quấy rầy, chúng ta cũng không biết khi nào chương giáo xuất quan.”

Đệ tử thủ sơn mở miệng nói.

“Dẫn ta đi gặp Thôi Vũ Hổ trước, ta muốn hỏi thăm hần một ít chuyện.”

Mai Huyền Sương nói.

Bây giờ Thôi Vũ Hổ giúp Tô Thần quản lý chương giáo điện cùng với một ít sự vụ hằng ngày.

Cho nên Mai Huyền Sương muốn gặp Thôi Vũ Hổ trước.

“Mai điện chủ, ngài đi theo ta!”

Tên đệ tử thủ sơn dẫn Mai Huyền Sương tiến vào trong một gian cung điện.

“Bái kiến Mai điện chủ!”

Thôi Vũ Hổ nhìn thấy Mai Huyền Sương liền tiến lên hành lễ.

Mai điện chủ phong thái trác tuyệt, dung nhan diễm lệ, rất xứng đôi với chương giáo của bọn họ, nói không chừng ngày nào đó sẽ trở thành chương giáo phụ nhân.

“Thôi chấp sự, có Tô chương giáo các người trốn tránh ta hay không, ta đã tới nhiều lần mà vẫn không nhìn thấy hấn!”

“Chẳng lẽ chương giáo các người không bẻ quan mà là ra ngoài?”

Mai Huyền Sương nhìn Thôi Vũ Hồ nói.

Sau khi tin tức Tô Thần là Thiếu long thủ truyền đến Kinh sư, Mộ Dung Khinh Trần liền truyền tin kêu nàng đến tiếp xúc với Tô Thần.

Hy vọng mang Tô Thần đến Kinh sư gặp Tứ hoàng tử.

Thanh Long hội có bảy vị Long thủ.

Hiện giờ có hai Long thủ đã xuất hiện, đều là cao thủ Thiên Nhân cửu nạn.

Nếu như từ bên Tô Thần xử lý tốt quan hệ với Thanh Long hội, hoặc là lôi kéo được Thanh Long hội, như vậy thế lực phe Tứ hoàng tử trên giang sẽ tăng mạnh.

Cho nên nàng mới vội vàng muốn gặp Tô Thần.

Lúc này không chỉ mỗi bọn họ muốn tiếp xúc với Tô Thần.

“Mai điện chủ, chương giáo vừa trở về liền bắt đầu bẻ quan tu luyện, nếu như hấn không tu luyện, Mai điện chủ mà đến chương giáo nhất định sẽ tự mình tiếp đãi.”

Thôi Vũ Hồ nói.

Vậy ta ở lại đây chờ chương giáo các người xuất quan.

Mai Huyền Sương nói.

“Ta an bài chỗ ở cho Mai điện chủ.”

Thôi Vũ Hồ lập tức nói.

“Mai điện chủ, nghe nói người tìm ta mấy lần, ta vừa xuất quan đây!”

Đang lúc Thôi Vũ Hồ sai người chuẩn bị chỗ cho Mai Huyền Sương thì Tô Thần bỗng từ bên ngoài đi vào.

“Khí tức của người... người bước vào Thiên Nhân cảnh?”

Mai Huyền Sương kinh ngạc nói.

May mắn bước vào Thiên Nhân nhất nạn.

Tô Thần mở miệng nói.

Tuy rằng nội tình của Tô Thần không cạn, nhưng muốn bước vào Thiên Nhân cảnh cũng không dễ dàng.

Mấy ngày nay Thôi Vũ Hồ liên tục cung cấp đan dược cho hắn.

Phần lớn đan dược gia tăng khí kinh của Sơn Hà Môn đều bị một mình hắn nuốt hết, hơn nữa Sơn Hà Công cũng đột phá, trải qua mấy lần trùng kích mới bước vào Thiên Nhân nhất nạn.

Dám nhiều lần ném thử cũng bởi vì Tô Thần tu luyện thân thể thể, nếu không có thân thể cường đại, hắn muốn bước vào Thiên Nhân cảnh trong thời gian ngắn vô cùng khó.

“Người có chút khiêm tốn, nhưng người ở Tứ Phương thành không khiêm tốn như vậy.”

“Lần này tìm người chủ yếu là Khinh Trần muốn ta mang người đến Kinh sư gặp Tứ hoàng tử!”

Mai Huyền Sương nói.

“Mai điện chủ, Kinh sư có cao thủ nhiều như mây, ta đến đó e là không cẩn thận chút sẽ mất mạng!”

Tô Thần lắc đầu nói.

Kinh sư chính là thành trì phồn hoa nhất của vương triều Đại Chu, nơi đó không chỉ có thế lực giang hồ đông đảo mà còn rất nhiều cường giả võ đạo hội tụ.

Quan trọng hơn là quan lớn triều đình không phải thư sinh văn nhược, đều là một đám cường giả.

Hắn không biết những người này cho nên nếu như bây giờ mà bước vào Kinh sư gặp Tứ hoàng tử, tuyệt đối sẽ đối mặt với rất nhiều áp lực.

Mặc dù hắn có danh hiệu Thiếu long thủ Thanh Long Hội che chở.

Nhưng thực lực chỉ có Thiên Nhân nhất nạn, vì Đỉnh Bằng nên người ta mới có thể đề ý hắn.

Nếu như không e ngại Đỉnh Bằng mà ra tay giết hắn thì chết oan uổng.

“Lại nói, đây là ý của Khinh Trần công chúa hay là ý của ai, sao ta cảm giác như muốn ta đi kinh sư chịu chết vậy?”

“Hoặc không phải muốn ta đi, mà là muốn sư tôn ta đi.”

Tô Thần nhìn Mai Huyền Sương nói.

“Người nói ta mới thấy ta đã xem nhẹ điểm này!”

Nghe vậy, Mai Huyền Sương ngẩn ra.

Chương 399: Mưa gió lại tới

....

Điểm mà Tô Thần nói, nàng lại bắt giác bỏ qua.

Ở thời điểm hiện tại, với thực lực hiện tại của Tô Thần, dù như thế nào thì hắn cũng không thích hợp tiến vào Kinh sư.

Huống hồ trận chiến Tứ Phương thành hắn còn giết Dịch Tư Nghiên.

Nếu đại nhân vật phía sau Dịch Tư Nghiên mà biết Tô Thần tiến vào Kinh sư, tuyệt đối sẽ không thả Tô Thần rời đi.

Trừ phi sư tôn của hắn Ma đạo Đinh Bằng có thể theo hắn cùng nhau tiến vào Kinh sư.

Nghĩ tới đây, Mai Huyền Sương nói:

“Xem ra người Tứ hoàng tử muốn gặp chính là sư tôn ngươi, Ma đạo Đinh Bằng!”

“Chuyện này ngươi cũng không cần để ý, trước tiên ở lại chín quận phương bắc phát triển, củng cố thực lực của mình trước.”

“Bất quá ngươi không nên giết Dịch Tư Nghiên, chẳng lẽ ngươi thật sự không sợ người phía sau nàng?”

Lúc này Mai Huyền Sương nói đến Dịch Tư Nghiên.

“Các ngươi đều rất kiêng kỵ người phía sau Dịch Tư Nghiên sao, ta đây thật sự rất muốn biết hắn là ai?”

Tô Thần hứng thú hỏi.

“Ngươi không biết người kia là ai?”

Nghe Tô Thần nói, Mai Huyền Sương tỏ vẻ kinh ngạc.

“Ta không biết, bất quá mặc kệ có biết hay không thì nàng ta đều phải chết!”

“Chít chít méo mó, cho rằng mình là thứ gì chứ?”

“Người nói xem nhân tình của nàng rốt cuộc là ai?”

Tô Thần có chút tò mò hỏi.

“Vị đại nhân vật kia đến từ trong cung, tam đại thái giám tổng quản Lệnh Thành.”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

Vừa mới nghe được Mai Huyền Sương nói đến trong cung.

Tô Thần còn tưởng rằng người phía sau Dịch Tư Nghiên là con cháu hoàng thất chứ.

“Không nghĩ tới lại là một nữ nhân của thái giám.”

“Ta rất tò mò, thái giám cũng thích nữ nhân sao?”

Tô Thần nói đùa.

“Không nghĩ tới người còn có thể nói đùa, ta thấy người không hiểu gì về Lệnh tổng quản rồi.”

Mai Huyền Sương nghe Tô Thần nói mà không khỏi sùng sốt, sau đó trầm giọng nói.

“Đại Chu vương triều để quân thống nhất thiên hạ, đại bộ phận là dựa vào cá nhân quan tuyệt thiên hạ vũ lực, Lệnh Thành có thể trở thành tam đại thái giám tổng quản không chỉ bằng thực lực cường hãn, còn rất được Chu đế tín nhiệm, có thể nó là một kẻ quyền cao chức trọng, cho dù cử đại hoàng tử cũng không dám quá đắc tội hãn.”

“Người giết nữ nhân của hãn, hãn có thể bỏ qua cho người sao?”

“Dù Lệnh Thành là thái giám tổng quản, nhưng trong triều đình có một đảng phái, tên là Lệnh đảng!”

“Đảng phái này thoát ly với chín đại hoàng tử, bị các đại hoàng tử lôi kéo, nói không chừng tên hoàng tử nào đó vì lôi kéo Lệnh đảng mà giết người trước!”

“Về phần Địch Tư Nghiên được Lệnh Thành yêu thích thì hình như có liên quan đến công pháp của Lệnh Thành.”

“Lúc trước ta từng gặp Địch Tư Nghiên kia, căn cơ của nàng bị hao tổn nghiêm trọng, ta hoài nghi là bị Lệnh Thành cắn nuốt căn cơ!”

Mai Huyền Sương nói.

“Như vậy sao? Không nghĩ tới ta vô duyên vô cớ kiếm cho mình một đại địch như vậy.”

“Đúng rồi, hiện giờ Lệnh Thành gần gũi với ai trong chín vị hoàng tử.”

Tô Thần không khỏi hỏi.

Hắn vốn định sau khi xuất quan sẽ để cho Kim Phong Tế Vũ Lâu đi điều tra, hôm nay Mai Huyền Sương biết được thì hắn cũng không cần cho người điều tra nữa.

“Đi lại tương đối gần với Nhị hoàng tử, hắn có một đứa con nuôi là mẫu thân của Nhị hoàng tử, Hoa quý phi.”

Mai Huyền Sương nói.

“Nhị hoàng tử hình như không tham dự vào chuyện ở chín quận phương bắc.”

Tô Thần nhớ lại tình huống của nhị hoàng tử này, nhưng lại không có tin tức gì.

“Nhị hoàng tử rất khiêm tốn, nhưng cũng không thể xem thường.”

“Được rồi, người tạm thời cũng không đi Kinh sư, ta về Kinh sư phục mệnh trước!”

Mai Huyền Sương đứng dậy nói.

“Người chuẩn bị về Kinh sư sao, chẳng lẽ không tiếp tục chuyện ở Lĩnh Nam quận nữa?”

Tô Thần không khỏi hỏi.

“Trường Hận cung đã quyết định buông Lĩnh Nam quận, về phần nguyên nhân, ta sẽ không nói cho người.”

“Còn có phân diện của Trường Hận Cung ở Lĩnh Nam quận, sau khi ta rời đi cũng trực tiếp rút lui.”

Mai Huyền Sương nói.

“Chẳng lẽ Tứ hoàng tử từ bỏ Lĩnh Nam quận này!”

Nghe vậy, Tô Thần lại hỏi.

“Không phải có Sơn Hà Môn người sao? Hiện nay Sơn Hà Môn các người cũng là thế lực nhất đẳng ở chín quận phương bắc.”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

“Sơn Hà Môn chúng ta không phải là thế lực của Tứ hoàng tử, Tứ hoàng tử cũng biết.”

Tô Thần lắc đầu nói.

“Người ngoại giới đã nhận định vậy rồi, một khi người đến Kinh sư ta tin rằng Tứ hoàng tử cũng sẽ cố gắng lôi kéo người.”

“Nói không chừng, người còn có thể trở thành phò mã nha?”

Mai Huyền Sương nhìn Tô Thần nói.

“Mai điện chủ, người nói như vậy ta bắt đầu cảm thấy lằng lằng đây!”

Tô Thần vừa cười vừa nói.

“Đây là lệnh bài của ta, nếu như ra khỏi chín quận phương bắc có thể sẽ cần dùng đến, cũng có thể liên lạc ta!”

“Tuy rằng thực lực của ta không cao, nhưng vẫn có chút địa vị ở Trường Hận cung.”

Mai Huyền Sương đưa lệnh bài trong tay cho Tô Thần.

Trên lệnh bài có khắc một chữ Cầm.

Mai Huyền Sương chính là Cầm ma trong Tứ Ma Trường Hận Cung.

“Vậy đa tạ Mai điện chủ!”

Tô Thần tiếp nhận lệnh bài.

Sau đó liền thấy Mai Huyền Sương nhìn chằm chằm mình.

“Người không cho ta gì đó sao?”

“Ngày nào đó ta gặp nguy hiểm còn có thể nhờ tới người đây?”

Mai Huyền Sương nói.

“Ta đang nghĩ sao người hảo tâm mà đưa lệnh bài cho ta, thì ra đây mới là mục tiêu!”

Tô Thần lấy ra một tấm lệnh.

Lệnh bài có màu bạc, trên lệnh bài khắc một con rồng.

“Lệnh bài này có tác dụng không lớn.”

Tô Thần đưa lệnh bài cho Mai Huyền Sương.

“Hiện giờ bên Kinh sư không có cứ điểm [Thanh Long hội].”

Tô Thần chuẩn bị phái người đi tới khu vực Giang Nam và Kinh sư thành lập một ít cứ điểm.

Do Ngũ long thủ Yến Nam Thiên mang theo Liên Thành Bích, Tiết Tiểu Nhân, A Phi, Kinh Vô Mệnh bốn người phụ trách.

Đình Bằng và Tiêu Thu Thủy, Gia Cát Chính Ngã ở lại chín quận phương bắc.

Mai Huyền Sương cũng không hỏi gì thêm, tiếp nhận lệnh bài.

Tuy rằng Tô Thần nói tác dụng không lớn nhưng chắc chắn lệnh bài không đơn giản.

“Lần này tới Lĩnh Nam quận, thu hoạch lớn nhất của ta chính là tiếp xúc với người.”

“Sau khi ta đi, người có thể phái người tiếp nhận các thế lực của Trường Hận Cung”.

Mai Huyền Sương nói.

Sau đó hai người nói chuyện với nhau một chút rồi Tô Thần tự mình tiễn Mai Huyền Sương xuống núi.

Lúc này ở phủ đệ Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận.

Hách Liên Tiểu Yêu nhận được mật thư từ Kinh sư truyền đến.

“Bảo ta lập tức quay về Kinh sư, không phải để ta tiếp xúc với Tô Thần, xem ra vị kia muốn vị trí thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti này.”

Hách Liên Tiểu Yêu trầm giọng nói.

“Giúp ta âm thầm hẹn gặp Bạch lâu chủ!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói với người hầu bên cạnh.

“Vâng, thiếu gia!”

Người hầu khom người lui ra.

“Ô Thần, lúc trước ta có chút xem thường, quyết đoán ra tay như vậy tuyệt đối là một nhân vật không tầm thường, vốn muốn kết giao một chút...”

“Hiện tại lại không thể kết giao, bất quá trước khi đi có thể cho Bạch Sầu Phi gửi thư, lưu lại chút ân tình!”

Hách Liên Tiểu Yêu thầm nói.

Nửa canh giờ sau, Bạch Sầu Phi tới gặp Hách Liên Tiểu Yêu.

“Hách Liên huynh, sao lại muốn hẹn gặp ta?”

Bạch Sầu Phi nhìn Hách Liên Tiểu Yêu rồi hỏi.

“Bạch huynh, ta muốn rời khỏi Lĩnh Nam quận trở về Kinh sư, kế tiếp sẽ có người tiếp nhận vị trí của ta, hẳn là thành viên Lệnh đảng trong triều.”

“Còn có vị trí quận thủ Lĩnh Nam quận, ta đoán cũng sẽ là người của Lệnh đảng.”

“Nếu Bắc Trấn Phủ Ti và quận thủ đồng thời phát ra mệnh lệnh, có thể điều động hai mươi vạn đại quân bên ngoài Lĩnh Nam quận.”

“Bạch huynh biết là được, chớ truyền ra ngoài!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Nghe được lời Hách Liên Tiểu Yêu nói, Bạch Sầu Phi ngẩn ra.

Hắn biết tới Lệnh đảng.

Tô Thần chưa sai điều tra người phía sau Dịch Tư Nghiên nhưng Bạch Sầu Phi vừa trở về đã lập tức điều tra.

Chương 400: Mưu tính Huyền Âm Lô, Liên Thành Bích động

....

“Vì một Dịch Tư Nghiên mà điều động quân đội, hửn là không đáng đi?”

Bạch Sầu Phi có chút nghi hoặc nói.

“Có thể là có ít người không muốn Sơn Hà Môn phát triển.”

“Nhưng Sơn Hà Môn nổi lên che giấu hào quang của Kim Phong Tế Vũ Lô thật ra cũng là chuyện tốt, như vậy Kim Phong Tế Vũ Lô sẽ ít bị chú ý hơn.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Sơn Hà Môn Tô Thần, đệ tử Long thủ Thanh Long Hội, có thể đưa Sơn Hà Môn từ một môn phái nhỏ nhỏ nhảy lên thành thế lực ở Lĩnh Nam quận khiến người người kiêng kị.

Ai mà không quan tâm chứ?

Như vậy chút phong quang mà Kim Phong Tế Vũ Lô tạo ra ở Lĩnh Nam quận trước đó đều bị Sơn Hà môn che lấp.

Tính ra cũng là chuyện tốt.

“Thân phận Tô Thần không đơn giản, hửn không đơn thuần chỉ là đệ tử của Ma Dao Long thủ.”

Bạch Sầu Phi trầm giọng nói.

Nghe Bạch Sầu Phi nói như thế, Hách Liên Tiểu Yêu chấn động, trong mắt tràn ngập sự kinh ngạc.

Muốn hỏi thêm nhưng lại thấy Bạch Sầu Phi không có ý nói tiếp.

Bạch Sầu Phi nói lời này cũng là muốn âm thầm nhắc nhở Hách Liên Tiểu Yêu, thân phận Tô Thần không đơn giản.

Những người khác sẽ càng kiêng kỵ Tô Thần hơn.

Sau đó hai người tán gẫu một số chuyện khác.

Thẳng đến lúc chạng vạng Bạch Sầu Phi mới rời khỏi chỗ Hách Liên Tiểu yêu.

Tiền Bạch Sầu Phi đi rồi, Hách Liên Tiểu Yêu bắt đầu trầm tư.

“Rốt cuộc Tô Thần này còn có thân phận gì mà có thể khiến cho Bạch Sầu Phi đều kiêng kỵ, xem ra cần chú ý một chút!”

“Về kinh sư trước, bẩm báo với phụ thân xem nên làm thế nào!”

Hách Liên Tiểu Yêu trầm nghĩ.

Ở phủ đệ Lý Duy.

Lý Mộ Dĩnh có vẻ vui mừng, Tô Thần giết chết Dịch Tư Nghiên, có thể nói là xóa bỏ đối thủ cạnh tranh cường đại nhất của nàng và Lý Sư Dung.

Nếu như lúc này giết chết Lý Sư Dung nữa thì Huyền Âm Lô chỉ còn mình nàng có tư cách thừa kế vị trí lâu chủ.

“Tiểu thư, có mật thư từ lâu chủ!”

Lúc này nam tử cầm trục kiếm tiến vào đưa cho Lý Mộ Dĩnh một mật thư.

Lý Mộ Dĩnh mở mật thư ra, khẽ cau mày, đứng dậy đi về phía thư phòng của Lý Duy.

Lúc này đang Lý Duy có chút phiền lòng.

Chuyện trở thành quận thủ Lĩnh Nam quận vốn là ván đã đóng thuyền, nhưng lại xảy ra chuyện, hẳn nhận được tin tức từ Kinh sư.

Văn Dật Phàm phản đối nên vị trí quận thủ của hắn không vững rồi.

Mấy ngày nay trong bụng nén đầy lửa giận.

Lục bút trong tay tăng thêm vài phần, trực tiếp làm thấm ướt giấy.

Lý Mộ Dĩnh đi thẳng vào thư phòng, nhìn thấy đầu bút đã thấm ướt giấy không khỏi mở miệng nói:

“Phụ thân, chuyển cơ của người xuất hiện rồi!”

Nghe Lý Mộ Dĩnh nói vậy, Lý Duy hơi ngẩn ra, đặt bút lông trong tay xuống, nghi hoặc hỏi:

“Chuyển cơ của ta, người nói vị trí quận thủ Lĩnh Nam quận của ta có chuyển cơ.”

Lý Mộ Dĩnh gật đầu, đưa mật thư trong tay cho Lý Duy.

Lý Duy xem xong mật thư liền nhíu mày.

“Chúng ta mà tham dự chuyện này, chỉ sợ không thoát thân được!”

“Mộ Dĩnh, ngươi và ta đều chưa bước vào Thiên Nhân cảnh, chỉ cần Thanh Long Hội điều động người, hai chúng ta không có khả năng sống sót.”

“Chuyện này quá mạo hiểm, chọn người khác đi.”

Tuy rằng Lý Duy rất muốn trở thành quận thủ Lĩnh Nam quận nhưng là hắn cũng không thể dùng tánh mạng mà đánh bạc.

“Phụ thân, người hiểu sai ý của ta rồi.”

“Người khác không biết thực lực của Thanh Long Hội, nữ nhi biết, chúng ta không tham dự chuyện này.”

“Ta muốn nói, nếu có người đến Lĩnh Nam quận làm quận thủ, sự tình xong xuôi tuyệt đối sẽ không lưu lại Lĩnh Nam quận, lưu lại Lĩnh Nam quận chỉ có chết, sau khi người ta rời đi, vị trí quận thủ Lĩnh Nam quận hắn là lại rơi vào phụ thân.”

Lý Mộ Dĩnh nói.

Nàng không dám đắc tội Thanh Long Hội.

Nàng và phụ thân trong mắt Thanh Long Hội là hai kẻ có thể tiện tay chém giết.

Tứ Phương Hội mạnh hơn Huyền Âm Lô nàng rất nhiều, Tứ Phương Hội trưởng Âu Dương Phi Ứng có thực lực cường hãn thế nhưng vẫn bị người ta dùng một đao chém giết.

Cho dù nàng trở thành lâu chủ Huyền Âm Lô, được cao thủ trong lâu quán đỉnh tăng cường thực lực.

Trước mặt Thanh Long Hội vẫn không chịu nổi một kích.

“Sao ta không nghĩ tới điều này chứ?”

Vẻ lo lắng lúc trước trên mặt Lý Duy biến mất không thấy nữa, thay bằng sự vui mừng.

Đã chờ lâu như vậy rồi hắn cũng không ngại chờ thêm một đoạn thời gian.

“Hiện tại Dịch Tư Nghiên đã bị giết, Sơn Hà Môn bị người theo dõi, người cần đối phó Lý Sư Dung.

Nếu có thể khiến nàng lưu lại Lĩnh Nam quận thì vị trí lâu chủ Huyền Âm Lâu chắc chắn sẽ thuộc về ngươi.”

Khúc mắc của mình đã được giải, Lý Duy liền muốn trợ giúp nữ nhi đối phó Lý Sư Dung.

“Bây giờ ta không nắm bắt được tung tích của Lý Sư Dung, nàng thường bỏ lại nha goàn bên cạnh mà ra ngoài, nha hoàn ta lưu lại bên cạnh cũng không biết gần đây nàng đang làm gì.”

Nói đến Lý Sư Dung, Lý Mộ Dĩnh khẽ cau mày.

“Nhanh chóng xác định hành tung của nàng, phải nghĩ biện pháp giải quyết thôi.”

Lý Duy trầm giọng nói.

Lúc này ở phía bên kia.

Lý Sư Dung tiến vào một ngôi miếu đồ nát.

Nàng nhận được tin tức Tô Thần gửi tới, bảo nàng đến phá miếu.

Trong miếu đồ nát tối tăm có một đồng lửa phát ra ánh sáng, chiếu rọi cảnh vật cũ nát.

Một bóng người đen kịt từ trên xà nhà hạ xuống.

Chính là Liên Thành Bích của Thanh Long Hội.

“Lý Sư Dung?”

Liên Thành Bích nhìn Lý Sư Dung, trầm giọng nói.

“Thuộc hạ chính là Lý Sư Dung!”

Lý Sư Dung vội vàng nói.

Nàng biết được người trước mặt mình, người này xuất hiện trong trận chiến tiêu diệt Tứ Phương hội, ra tay vô cùng quỷ

dị, tu vi Thiên Nhân Lục Nan Nghê Lưu Vân chết vào tay người này.

“Không cần khẩn trương, thiếu long thủ để ta giúp người giải quyết một ít phiền toái.”

Liên Thành Bích mở miệng nói.

Trợ giúp Lý Sư Dung giải quyết xong phiền toái xong hẳn liền đi tới Giang Nam quận.

“Ta muốn mời đại nhân hỗ trợ giết chết lâu chủ Huyền Âm Lâu.”

Lý Sư Dung nói.

“Lâu chủ Huyền Âm Lâu sao?”

Trong đầu Liên Thành Bích xuất hiện một ít tin tức về lâu chủ Huyền Âm Lâu.

Lâu chủ Huyền Âm Lâu có thực lực Thiên Nhân thất nạn, tu hành Xích Minh Âm Sát Công, là người rất cẩn thận, ít khi ra khỏi Huyền Âm Lâu.

“Với thực lực của ta, muốn chính diện giết chết Huyền Âm lâu chủ có chút khó!”

Liên Thành Bích trầm giọng nói.

“Đại nhân, nhiều năm trước lâu chủ Huyền Âm Lâu muốn trùng kích Thiên Nhân bát nạn, nhưng tu luyện công pháp Xích Minh Âm Sát Công quá mức âm hàn nên không thể bước vào Thiên Nhân bát nạn, trong cơ thể còn lưu lại một cỗ cực âm hàn độc.”

“Mấy năm nay nàng một mực dùng huyết dịch của võ giả để áp chế và luyện hóa hàn độc, căn cứ theo tình báo mà ta lấy được, có lẽ mấy ngày nữa sẽ luyện hóa hết hàn độc trong cơ thể.”

“Thời điểm lâu chủ luyện hóa hàn độc, khí kinh trong cơ thể sẽ mất cân bằng trong thời gian ngắn ngủi, khi đó nàng không cách nào điều động lực lượng, đại nhân có thể một kích đắc thủ!”

Lý Sư Dung nói.

“Đây quả thật là một cơ hội!”

Liên Thành Bích mở miệng nói.

Huyền Âm lâu chủ có tu vi Thiên Nhân thất nạn, cho dù thực lực toàn thịnh thì Liên Thành Bích hẳn chém giết thất bại muốn rời đi cũng không thành vấn đề.

“Ta và ngươi nhanh chóng tiến về Huyền Âm lâu thôi.”

Liên Thành Bích mở miệng nói.

“Mời đại nhân!”

Lý Sư Dung dẫn Liên Thành Bích rời khỏi Lĩnh Nam quận, trở về Huyền Âm lâu ngay trong đêm.

Chương 401: Không có khả năng lui, tới bao nhiêu, giết bấy nhiêu

....

Lĩnh Nam quận, phủ Quận thủ.

Quận thủ Văn Dật Phàm cầm trong tay một phong điều lệnh, sắc mặt có chút khó coi.

Một khi người Lệnh đảng trở thành quận thủ Lĩnh Nam quận, e rằng Sơn Hà môn sợ sẽ gặp nguy hiểm.

“Một khi Sơn Hà Môn xảy ra chuyện, chín quận phương bắc vừa mới bình ổn sẽ lại biến động, tổng đốc chín quận phương bắc ta đây cũng không giữ chức được lâu.”

Văn Dật Phàm nhìn lệnh điều động trước mặt mình mà trầm giọng nói.

Hiện giờ tuy rằng các quận phương bắc đều có sự biến động, nhưng biến hóa không lớn.

Thế lực lúc trước có thực lực hiện tại vẫn có thực lực.

Cho dù có thế lực ngoại lai tham dự hoặc nâng đỡ cũng nâng đỡ thế lực có thực lực.

Có thể nói, giang hồ chín quận phương bắc sẽ nhanh chóng bình ổn thôi.

Nhưng một khi Sơn Hà Môn Tô Thân bị giết, e là thế lực này sẽ nhấc lên một trận gió tanh mưa máu.

Chức trách tổng đốc của hắn cũng lung lay.

“Đại nhân, Tần thống lĩnh đã tới, đang ở trong phòng khách!”

Lúc này lão quản gia đứng bên ngoài thư phòng nói.

“Được, ta đến phòng khách gặp Tần thống lĩnh!”

Văn Dật Phàm bước ra khỏi thư phòng, đi theo quản gia vào phòng khách.

Trong phòng khách có một nam tử trung niên nam tử mặc giáp bạc đang đứng, trên giáp bạc có khắc từng ngôi sao, bên hông phối treo một thanh trường đao.

Trên người nam tử này tản ra một cỗ huyết sát chi khí.

Người này chính là thống lĩnh quân đội đóng quân bên ngoài Lĩnh Nam quận, Tần Thần.

Các quận của vương triều Đại Chu đều có quan trú đóng, thống lĩnh do quân bộ vương triều Đại Chu bổ nhiệm, không nhận mệnh lệnh của quan viên địa phương.

Nếu các quận muốn điều động quân đồn trú.

Cần quận thủ địa phương cùng với thống lĩnh Bắc Trần Phủ Ti đồng thời gửi yêu cầu lên quân bộ.

Sau khi quân bộ đồng ý mới có thể xuất động quân trú đóng.

Có thể nói thống lĩnh quân trú đóng là trực hệ quân bộ, không phải ai cũng có thể đảm nhiệm, không chỉ cần thực lực mà còn phải có quan hệ.

“Tần thống lĩnh, đêm khuya mà mời người tới thật sự thất lễ.”

Văn Dật Phàm bước vào đại sảnh, vội vàng nói.

“Văn đại nhân khách khí, ta đây còn muốn chúc mừng Văn đại nhân trở thành thống đốc chín quận phương bắc đây, hẳn là

công văn bổ nhiệm Văn đại nhân đã tới đi!”

Tần Thần chúc mừng nói.

“Tin tức của Tần thống lĩnh thật sự linh thông, ta vừa mới nhận được điều lệnh, mấy ngày nữa sẽ tới phủ Tổng đốc!”

“Mời Tần thống lĩnh ngồi!”

Văn Dật Phàm mời Tần Thần ngồi xuống.

“Không biết đêm khuya Văn đại nhân triệu kiến Tần mỗ đến đây là có chuyện gì phân phó sao?”

Sau khi Tần Thần ngồi xuống, không khỏi mở miệng hỏi.

“Thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận đổi thành Ninh Thành, quận thủ hãn là Bối Hưng Xuyên, năm ngày sau sẽ đến Lĩnh Nam quận!”

Văn Dật Phàm nhẹ giọng nói.

“Môn hạ của vị đại nhân kia!”

Nghe được tên của hai người này, sắc mặt Tần Thần thay đổi.

“Bọn họ tới vì Sơn Hà Môn Tô Thần sao?”

Sau khi sắc mặt Tần Thần biến hóa, hãn mở miệng nói.

“Không chỉ như vậy, còn có ý áp chế Tứ hoàng tử.”

“Chương giáo Sơn Hà Môn Tô Thần trước kia có chút thân cận với Thập Tam công chúa, Thập Tam công chúa vẫn hết sức ủng hộ Tứ hoàng tử.”

“Sau lưng Tô Thần hiện giờ có tổ chức sát thủ mới quét khỏi Thanh Long Hội, nghe đồn có bảy đại Long thủ.”

“Nếu Tứ hoàng tử hợp tác với bảy đại Long thủ, thực lực bên phe Tứ hoàng tử sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.”

“Đây là điều không ai muốn nhìn thấy, cho nên có khả năng những người khác muốn mượn vị kia để giết Tô Thần.”

“Một khi Tô Thần chết, Tứ hoàng tử sẽ mất cơ hội!”

“Về phần Thanh Long hội muốn trả thù, vị kia ở đại nội, cho dù Thanh Long hội có mạnh hơn nữa thì còn có thể tiến vào đại nội sao?”

Văn Dật Phàm trầm giọng nói.

“Hình như chuyện này không có quan hệ quá lớn với đại nhân.”

Tần thống lĩnh hiểu rõ lời Văn Dật Phàm, nhưng chuyện này không có bao nhiêu quan hệ với Văn Dật Phàm đi.

“Một khi Tô Thần chết, như vậy 【 Thanh Long hội 】 sẽ phát tiết, lúc đó chín quận phương bắc lại rối loạn, ta vừa nhậm chức tổng đốc chín quận phương bắc không thể yên ổn rồi!”

“Tần thống lĩnh có xuất binh cũng sẽ bất lợi cho chính người đây!”

Văn Dật Phàm mở miệng nói.

Từ chuyện này mà xem xét, đám người kia không chỉ muốn áp chế Tứ hoàng tử, còn có tiết tấu muốn kéo hẳn xuống nước.

Câu nói cuối cùng là hẩn thiện ý nhắc nhở Tần Thần.

“Bọn họ dám!”

Tần thống lĩnh nghe vậy lạnh giọng nói nhưng đã âm thầm suy tính.

Nếu như Thanh Long hội dám ám sát thống lĩnh quân trú đóng như hẳn chính là đối nghịch cùng quân bộ vương triều, quân bộ sẽ nổi lửa giận.

[Thanh Long Hội] nhất định sẽ bị tiêu diệt.

Nhưng khi đó hắn có khả năng chết mất rồi, cho dù [Thanh Long Hội] bị tiêu diệt hắn cũng không thể sống lại.

Trầm tư một lát, Tần Thần mở miệng nói:

“VẬY VĂN ĐẠI NHÂN HI VỌNG TA LÀM NHƯ THẾ NÀO?”

“TA HI VỌNG TẦN THỐNG LĨNH THỂ HIỆN MỘT CHÚT THỰC LỰC CỦA QUÂN TRÚ ĐÓNG!”

Văn Dật Phàm nói.

Nghe được lời Văn Dật Phàm nói, Tần Thần khẽ cau mày, ánh mắt lộ vẻ khó hiểu.

“TA SẼ THẢ TIN TỨC BỐI HUNG XUYÊN BỌN HỌ ĐẾN NHẬM CHÚC RA NGOÀI.”

“TA NGHĨ TÔ THẦN BIẾT ĐỊCH TƯ NGHIÊN LÀ NGƯỜI CỦA AI RỒI, HẮN SẼ BIẾT DỤNG Ý CỦA HAI NGƯỜI SẮP ĐẾN!”

“TẦN THỐNG LĨNH NGƯỜI BÀY RA THỰC LỰC CỦA QUÂN TRÚ ĐÓNG, TA NGHĨ TÔ THẦN TẠI NHÌN THẤY THỰC LỰC CỦA QUÂN TRÚ ĐÓNG XONG HẮN LÀ KHÔNG MUỐN LƯU LẠI LĨNH NAM QUẬN NỮA!”

“CHỈ CẦN TÔ THẦN KHÔNG Ở LĨNH NAM QUẬN THÌ HẮN SẼ KHÔNG CHẾT ĐƯỢC, HẮN KHÔNG CHẾT, THANH LONG HỘI KHÔNG ĐỘNG, HẾT THẢY ĐỀU BÌNH AN VÔ SỰ.”

Văn Dật Phàm nói.

Nghe Văn Dật Phàm nói xong, ánh mắt Tần thống lĩnh sáng ngời.

Đây quả thật là một phương pháp không tồi.

Lúc này, Tô Thần ở Sơn Hà Môn cũng cầm hai phong thư.

Một phong thư là Bạch Sầu Phi bên kia gửi tới, một phong là Mộ Dung Khinh Trần gửi đến từ Kinh sư.

Bạch Sầu Phi nhận được tin tức từ Hách Liên Tiểu Yêu nên truyền tin cho hắn.

Còn Mộ Dung Khinh Trần thì báo cho hắn biết thống lĩnh mới của Bắc Trấn Phủ Ti và quận thủ mới của Lĩnh Nam quận đã khởi hành rời Kinh sư từ mười ngày trước, đề nghị hắn tạm thời tránh mũi nhọn, rời khỏi Lĩnh Nam quận!

Đương nhiên còn có chút thông tin về hai người.

Bối Hưng Xuyên, Thiên Nhân nhất nạn, môn khách mà năm xưa Lệnh Thành thu nhận.

Ninh Thành, một trong mười tám nghĩa tử của Lệnh Thành, tu hành tuyệt học của Lệnh Thành, Thiên Bá Phệ Tâm Tuyệt, hơn nữa còn am hiểu côn pháp, thực lực ở Thiên Nhân ngũ nạn.

“Vì một nữ nhân mà làm tới nước này, thật sự là ngoài dự liệu của ta.”

Tô Thần buông mật thư trong tay xuống, trầm giọng nói.

“Mười ngày trước đã rời Kinh sư, như vậy hiện tại đến địa phương nào rồi?”

Tô Thần rút ra một tấm bản đồ Đại Chu vương triều.

Lần theo tuyến đường, dựa theo cước lực của bọn họ, phỏng chừng khoảng năm ngày nữa có thể tới Lĩnh Nam quận.

“Lúc này ta ẩn nấp cũng dễ dàng, nhưng một khi ẩn nấp, hai người kia nhất định sẽ trút lửa giận lên Sơn Hà Môn trên, Sơn Hà Môn sẽ bị vây quét.”

“Để cho ta hy sinh nhiều người như vậy, ta làm không được!”

Mắt Tô Thần lóe tinh quang.

“Nếu ta không buông Sơn Hà Môn, như vậy thì người tới phải chết.”

Tô Thần phát ra một cỗ sát ý sắc bén.

Sau đó hắn gửi thư cho Bạch Sầu Phi, bảo Bạch Sầu Phi điều tra hành tung của hai người kia, chỉ cần hành tung đại khái.

Tô Thần muốn đích thân dẫn người chém giết bọn họ ở bên ngoài Lĩnh Nam quận.

Đến lúc đó tới bao nhiêu, giết bấy nhiêu, xem xem Lệnh Thành kia còn dám phái người đến hay không.

Chương 402: Đánh lên đại tổng quản, hạ độc, Huyền Âm lâu chủ

....

Huyền Âm Lâu tọa lạc trên Huyền Âm sơn bên ngoài Thiên Phong quận thành thuộc chín quận phương bắc.

Huyền Âm Sơn quanh năm bị hàn khí bao phủ, rất thích hợp cho võ giả tu luyện âm hàn chi khí.

Huyền Âm lâu xây trên một vách núi.

Bên ngoài vách núi là một cây cầu xích sắt khổng lồ, cách ly Huyền Âm Lâu với bên ngoài.

Địa thế khá nguy hiểm làm cho người bên ngoài rất khó lên vào.

Lý Sư Dung một mình đi trên cầu xích, tốc độ cực nhanh.

“Bái kiến nhị công chúa!”

Thủ vệ nhìn thấy Lý Sư Dung chạy như bay trở về liền khom người nói.

Lý Sư Dung không có gật đầu, trực tiếp tiến vào bên trong, xuyên qua vách núi lên đến khu lầu các.

Lý Sư Dung đi tới một cung điện.

Bên trong cung điện có một nam tử mặt trắng mặc áo bào trắng đang ngồi xem một ít tư liệu.

Nhìn thấy Lý Sư Dung trở về, nam tử có chút kinh ngạc.

“Tham kiến Nhị công chúa, sao Nhị công chúa vội vã chạy về thế này, có chuyện gì xảy ra sao?”

Nam tử lên tiếng.

Nam tử này chính là đại tổng quản của Huyền Âm Lâu, Viên Thiết Y.

Trong thời gian Huyền Âm lâu chủ bế quan, bình thường hết thầy sự vụ đều do tên này xử lý.

“Viên tổng quản, đại sư tử bị Sơn Hà Môn Tô Thần giết chết, ta sợ Tô Thần động thủ với ta cho nên âm thầm trở về Huyền Âm Lâu.”

“Tô Thần ngay cả đại sư tử cũng dám giết, nếu hấn mà ra tay với chúng ta, chúng ta căn bản không thể thoát khỏi Sơn Hà Môn.”

Lý Sư Dung giải thích.

Nghe Lý Sư Dung nói như thế, Viên Thiết Y cũng không nói gì mà tiếp tục xem tư liệu.

“Đúng rồi đại tổng quản, người báo chuyện đại sư tử bị giết cho sư tôn chưa?”

“Sư tôn có kế hoạch gì không?”

“Chúng ta còn muốn khuếch trương thế lực ở Lĩnh Nam quận hay không?”

Lý Sư Dung nhìn thấy Viên Thiết Y không nói, tiếp tục hỏi.

“Chuyện của đại công chúa ta đã báo cho lâu chủ biết, lâu chủ nói không cần chúng ta quản, tự có người thu thập Sơn Hà Môn Tô Thần.”

“Bất quá Nhị công chúa trở về hơi sớm.”

“Sơn Hà Môn Tô Thần sẽ có người đối phó, một khi Tô Thần chết Sơn Hà Môn cũng không còn tồn tại, là cơ hội tốt nhất để bắt lấy Lĩnh Nam quận, Nhị công chúa bỏ lỡ cơ hội tốt rồi.”

“Ta nhớ là đã gửi thư cho ngươi, ngươi không nhận được sao?”

Đại tổng quản Viên Thiết Y mở miệng nói.

“Có thể trên đường ta trở về bên kia mới nhận được tin.”

“Đại tổng quản, không biết ta có thể gặp sư tôn hay không, có một số việc ta muốn trực tiếp nói với sư tôn.”

Lý Sư Dung mở miệng nói.

“Lâu chủ đang bế quan, ngươi cũng biết lúc lâu chủ bế quan sẽ không gặp bất kỳ kẻ nào.”

Viên Thiết Y trực tiếp từ chối.

“Như vậy sao?”

“Viên tổng quản, lần này ta đến Lĩnh Nam quận thu được một loại bảo vật, nhưng không biết là thứ gì, ta muốn mời Viên tổng quản hỗ trợ ta xem xét.”

Lý Sư Dung lấy ra một cái hộp gấm từ trong ngực.

Sau đó bước về phía Viên Thiết Y.

Nghe được bảo vật, Viên Thiết Y có chút vui mừng, hân hạnh chóng thả tư liệu trong tay xuống, tiếp nhận hộp gấm và mở ra.

Trong khoảnh khắc mở hộp, một luồng khói mê từ bên trong phụt ra.

Viên Thiết Y hoàn toàn không chú ý hít phải một hơi, đầu óc nhất thời mơ hồ.

“Không tốt!”

Viên Thiết Y cắn lưỡi để cho mình tỉnh táo, đồng thời lập tức ngừng thở, thân hình cấp tốc lui về phía sau

Thế nhưng lúc này có một bóng người màu đen xuất hiện trên xà ngang phía sau rồi hạ xuống đứng sau lưng hắn.

Tay như lưỡi dao sắc bén cắm vào cổ Viên Thiết Y.

Sau khi xuyên thấu cổ đâm thẳng ra trước.

Viên Thiết Y muốn hô to nhưng không thể phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Bên ngoài cung điện.

Thủ vệ hai tên thủ vệ nghe được động tĩnh bên trong lập tức xông vào.

Xuy xuy!

Có bạch quang lóe lên, cả hai người lập tức ôm cổ ngã xuống.

Người ra tay chính là Lý Sư Dung.

Lý Sư Dung nhanh chóng kéo hai thi thể thủ vệ sang một bên.

Sau đó vỗ tay, có mấy bóng người từ bên ngoài tiến vào.

Xử lý những thi thể này đi.

Lý Sư Dung nói với những người này.

Lý Sư Dung âm thầm mua chuộc không ít người ở Huyền Âm lâu.

Nàng có thể trực tiếp tới nơi này chính là vì biết Viên Thiết Y đang ở chỗ này.

“Đại nhân, hiện tại chúng ta có thể đi tới mật động bên kia, Viên Thiết Y một mực từ chối ta, hiện tại hắn là thời điểm tu

luyện máu chốt của Huyền Âm lâu chủ.”

Lý Sư Dung nói.

“Vậy chúng ta nhanh chóng qua đó.”

Liên Thành Bích gật đầu.

Hai người nhanh chóng rời khỏi cung điện, đi hướng tới một chỗ khác.

Trong mật động, dạ minh châu chiếu rọi đường hầm sáng như ban ngày, Lý Sư Dung đi phía trước, Liên Thành Bích giống như cái bóng bám vào nóc đường hầm.

Có lẽ võ công của Liên Thành Bích không phải cao nhất, nhưng một thân năng lực quý dị quả thật có chút cường hãn.

Trên đường đi, một ít thủ vệ nhao nhao hành lễ với Lý Sư Dung.

Lý Sư Dung là nhân vật thứ tư trong Huyền Âm lâu, gần với lâu chủ, đại tổng quản và đại công chúa, địa vị bất phàm.

Không bao lâu Lý Sư Dung liền tới một bí động.

Lý Sư Dung dừng lại ở cửa hang, sắc mặt có chút khẩn trương.

Dù sao trong lòng nàng cũng có chút sợ Huyền Âm lâu chủ, nếu như không phải nàng đã trung thành với Tô Thần thì toàn toàn không có can đảm ra tay với Huyền Âm lâu chủ.

Trong lòng bàn tay trái của nàng có thêm một viên thuốc màu đen.

Viên thuốc này chính là một loại độc dược nàng thu được từ Ngũ Độc Đồng Tử, có thể dùng khí kinh hòa tan, vô thanh vô tức dung nhập vào trong không khí.

Loại độc này có tác dụng với cao thủ Thiên Nhân cảnh.

Tay phải nàng nhấn vào cơ quan trên cửa đá.

Cửa đá chậm rãi mở ra.

Khi cửa đá mở ra, tiếng rầm rầm làm cho tâm thần Lý Sư Dung trở nên yên tĩnh.

Đã ra tay rồi, không có cơ hội lùi bước.

Trong khoảnh khắc cửa mở, một cỗ hàn khí âm lãnh từ trong động tràn ra.

Lý Sư Dung không khỏi rung mình một cái.

“Ta đang bế quan, không cho bất luận kẻ nào đến đây, tại sao lại tiến vào mật thất?”

Một giọng nói trầm thấp từ bên trong truyền ra.

Lý Sư Dung bước vào trong động.

Cửa đá chậm rãi đóng lại.

“Sư tôn, đệ tử đến đây có chuyện quan trọng bẩm báo!”

Lý Sư Dung nói.

Thình thịch!

Ngay thời điểm Lý Sư Dung nói chuyện.

Bỗng có một luồng khí kinh bắn vào ngực nàng.

Lý Sư Dung bay ngược ra ngoài đụng vào cửa đá, phun một ngụm máu tươi.

“Ta không thích người khác không nghe lệnh của ta!”

“Chẳng lẽ ngươi cho rằng Tư Nghiên xảy ra chuyện, ngươi có thể can rờ sao?”

Giọng nói thấp lạnh lẽo vang lên bên tai Lý Sư Dung.

Lý Sư Dung nghe mà sợ hãi, nhưng trong lòng lại âm thầm cao hứng, một chương vừa rồi để cho nàng cảm giác được đối

phương thật sự suy yếu.

“Đệ tử không dám!”

Lý Sư Dung cố nén đau đớn, khom người nói.

“Người không dám, vậy sao người lại đến nơi đây, còn từ bên ngoài mở cửa đá, ta cũng không có nói cho người biết có thể mở cửa đá từ bên ngoài!”

“Là Viên tổng quản báo cho ta biết, bên ta có chuyện khẩn cấp liên quan đến Sơn Hà Môn cần báo cho lâu chủ.”

Lý Sư Dung vội vàng nói.

“Sơn Hà Môn có chuyện gì?”

Huyền Âm lâu chủ dùng ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm nhìn Lý Sư Dung.

“Ô Thần Sơn Hà Môn muốn liên hợp Thiên Quyền Môn và Dao Minh ra tay với Huyền Âm Lâu ta.”

Lý Sư Dung vội vàng nói.

“Cái gì?”

Nghe vậy, lâu chủ Huyền Âm lâu biến sắc.

Nàng muốn tiếp tục hỏi nhưng lại cảm giác được khí kinh trong cơ thể mình bắt đầu không ngừng xói mòn.

Ánh mắt ngưng tụ nhìn về phía Lý Sư Dung.

“Người dám ám toán ta!”

Huyền Âm lâu chủ bắt đầu xuất hiện sự lo lắng, nhanh chóng nâng bàn tay lên, muốn hút Lý Sư Dung vào tay.

Chương 403: Diệt sát, Huyền Âm Lâu đổi chủ

....

Bá!

Lý Sư Dung ra tay, hai đạo hắc quang từ trong tay nàng phóng về phía Huyền Âm lâu chủ.

Huyền Âm lâu chủ phát tay, hai đạo quang mang màu đen bị ông tay áo hất ra ngoài.

“Toái tâm thúy cốt đình!”

“Đồ nhi tốt của ta, ngươi thật sự tốt với vi sư.”

“Bất quá ta rất tò mò, ngươi lấy đâu ra tự tin mà dám ra tay với ta.”

“Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta trúng hàn độc, ngươi có thể dựa vào thực lực mới bước vào Thiên Nhân nhất nạn mà đối phó ta, thật sự si tâm vọng tưởng.”

Lúc này Huyền Âm lâu chủ đứng lên nhìn Lý Sư Dung nói.

Sắc mặt nàng bình tĩnh, thân hình bộc phát ra khí tức âm hàn.

“Chẳng lẽ sư tôn không cảm giác được lực lượng trong cơ thể mình đang xói mòn sao?”

“Lúc ta vừa mới tiến vào đã hạ độc trong không khí.”

“Độc này do ta tìm người cố ý luyện chế, không màu không vị, hòa tan trong không khí!”

“Người vừa mới nói chuyện với ta, còn ra tay nữa, độc đã xâm nhập sâu vào cơ thể người rồi.”

Lý Sư Dung lạnh giọng nói.

Nghe vậy, Huyền Âm lâu chủ lập tức điều động khí kinh trong cơ thể.

Sau đó sắc mặt đột biến.

Khí kinh trong cơ thể nàng đang nhanh chóng biến mất, lập tức tăng cường điều động khí kinh hy vọng ngăn chặn sự xói mòn.

Nhưng khí kinh bình thường lại không có tác dụng gì cả.

Chỉ có thể điều động khí kinh âm hàn trong cơ thể mới có thể chậm rãi ngăn cản.

Nhưng khí kinh âm hàn lưu động kéo theo hàn độc trong cơ thể bộc phát khiến nàng không khỏi ho khan một trận.

Hàn độc bộc phát làm cho khí kinh của lâu chủ hỗn loạn.

“Người!”

“Lý Sư Dung, ta đối với người không tệ, người dám phản bội ta, hôm nay ta muốn người chôn thân trong bí động này.”

Tuy rằng hàn độc bộc phát nhưng Huyền Âm lâu chủ vẫn bảo lưu không ít thực lực.

Giết Thiên Nhân nhất nạn như Lý Sư Dung vẫn được.

Nàng căn bản không có để Lý Sư Dung vào trong mắt.

Tất cả những ai phản bội nàng đều phải chết.

“Đối xử với ta không tệ, đời ta bị người hủy hoại, người vì bám lấy Tổng độc, khi ta mới mười ba tuổi đã bị đưa ra!

“Còn để cho ta tu luyện Thiên Mị Huyền Ảnh, không phải vì muốn ta trở thành công cụ mê hoặc người khác sao?”

Nói tới đây, gương mặt Lý Sư Dung trở nên dữ tợn.

“Đó là vi sư tìm cơ hội cho người, lúc ấy chính người không quý trọng, sau khi sự thành còn khiến Nguyên tổng đốc bị thương, tự đánh mất cơ duyên!”

“Nếu như người trở thành thiếp thất của Nguyên tổng đốc, cần gì phải giúp ta lấy lòng người khác.”

“Ta cũng không cần đầu nhập vào Thất hoàng tử vào lúc này!”

Huyền Âm Lâu lâu chủ âm trầm nói.

Lời còn chưa dứt liền đạp bước vọt tới Lý Sư Dung.

Nàng đưa tay bắt lấy Lý Sư Dung.

Trong lòng bàn tay có một cỗ khí kinh âm hàn bộc phát giống như rắn độc phủ xuống Lý Sư Dung.

Huyền Âm lâu chủ tu hành âm hàn chi lực.

Thế nhưng tu hành âm hàn lực quá mức nồng đậm dẫn đến thân thể không thể gánh vác, không thể tiến thêm một bước.

Đương nhiên nếu như nàng có thể dung hợp toàn bộ hàn khí thì sẽ thuận lợi bước vào Thiên Nhân bát nạn.

Khi bàn tay của Huyền Âm lâu chủ sắp rơi xuống đầu Lý Sư Dung.

Tim nàng đột nhiên co thắt, dự cảm được có nguy hiểm cực hạn tới gần.

Nàng không biết nguy hiểm đến từ nơi nào.

Chỉ có thể lập tức bộc phát hàn khí trong thân thể mình.

“Huyền Băng Giáp!”

Chịu đựng sự đau đớn mà hàn độc mang đến, khí kinh âm hàn từ trong cơ thể lâu chủ lao ra ngưng tụ thành một hộ giáp,

bảo vệ quanh thân.

Xoẹt!

Một cánh tay đột nhiên từ dưới mặt đất vọt lên phá vỡ băng giáp của nàng, sau lưng lướt về phía lưng.

Huyền Âm lâu chủ vội vàng xoay người tránh thoát một kích vào vị trí trái tim từ sau.

Nhưng cánh tay vẫn bị đánh trúng, có thêm một lỗ máu.

“Người nào, mau ra đây!”

Huyền Âm lâu chủ nhìn quanh một vòng.

Thế nhưng bốn phía yên tĩnh không có một chút âm thanh nào.

Thấy không có ai xuất hiện, sắc mặt Huyền Âm lâu chủ âm trầm, mắt nhìn chăm chăm Lý Sư Dung.

“Không nghĩ tới ngươi còn mời trợ thủ, để cho hắn hiện thân đi!”

Huyền Âm lâu chủ nói.

Vừa rồi khí kình của người đánh lên không phải rất mạnh, nhưng công kích quỷ dị làm cho nàng rất kiêng kỵ, biết đối phương ẩn nấp kỹ, bản thân không cách nào công kích chính diện nên mới nói như thế.

Muốn cho đối phương xuất hiện.

“Người tới là sát thủ, ngươi cho rằng sát thủ sẽ hiện thân sao?”

Lý Sư Dung lạnh giọng nói.

“Vậy giết ngươi trước, ta không tin giết ngươi rồi, sát thủ không lấy được thù lao mà còn muốn ra tay với ta.”

Huyền Âm lâu chủ vừa nói vừa hóa thành tàn ảnh lướt tới Lý Sư Dung.

Xi!

Cùng lúc đó có một luồng khí kinh bắn tới.

Khí kinh vô thanh vô tức, nếu như không phải Huyền Âm lâu chủ một mực tu hành trong bí động, quen thuộc khí lưu trong bí động.

E là nàng căn bản không cảm giác được khí kinh bắn từ phía nào.

Nhưng cánh tay của nàng đã bị thương, hàn khí trong cơ thể hơi mất không chế.

Nàng không thể hoàn toàn tránh thoát công kích khí kinh này.

Chân phải của nàng bị khí kinh đánh trúng, một tia máu phun ra.

Cánh tay và đùi đều bị thương khiến cho nàng không cách nào điều động càng nhiều khí kinh hơn để áp chế hàn độc trong cơ thể.

Hàn độc bắt đầu bộc phát.

Hàn độc mang theo hàn khí bộc phát đông cứng vết thương trên thân thể.

Trong bóng tối, Liên Thành Bích nhìn thấy tình huống này, sắc mặt có chút sửng sốt.

Hàn khí bên trong cơ thể Huyền Âm Lâu chủ áp chế thực lực của nàng nhưng cũng cứu nàng vào thời điểm này, giúp nàng không chảy quá nhiều máu.

Liên Thành Bích không ẩn nấp nữa, từ trong bóng tối đi ra.

Huyền Âm lâu chủ căn bản không thấy rõ thân hình và khuôn mặt Liên Thành Bích.

Liên Thành Bích mang mặt nạ màu đen, cả người bọc trong áo đen, khí tức hoàn toàn thu liễm.

Cho dù hấn ở trước mặt, nếu không cẩn thận cũng không thể phát hiện không cách nào dò xét.

“Giết người!”

Huyền Âm lâu chủ không lo lắng được nhiều nữa, hiện tại mục đích duy nhất chính là giết chết sát thủ vừa xuất hiện.

Chỉ có giết người này nàng mới có thể sống sót.

Lâu chủ lập tức bước ra một bước, trong nháy mắt rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

Sau đó hàn khí cuộn cuộn ngưng tụ vào bàn tay còn hoàn hảo rồi đánh ra một chuồng.

Khí kinh âm hàn hóa thành một con độc long phóng thẳng tới Liên Thành Bích.

Chuồng kinh nhắc lên một tầng khí lẫm mang theo hàn khí dồn dập ập đến.

“Sắp chết mà còn giãy giụa!”

Liên Thành Bích hừ lạnh một tiếng.

Thế nhưng hấn cũng không có đối cứng với đối phương, thân hình như cá chạch áp sát mặt đất tránh né né một chuồng, sau đó giống như u hồn xuất hiện trước mặt đối phương.

Hấn nâng tay lên, bàn tay giống như lưỡi dao sắc bén đâm về phía trái tim đối phương với tốc độ cực nhanh.

Bản thân Huyền Âm lâu chủ hoàn toàn không nghĩ tới Liên Thành Bích có thể dễ dàng tránh thoát một kích toàn lực của mình như vậy.

Cũng không nghĩ tới Liên Thành Bích lại xuất hiện trước mặt quý dị như vậy.

Xi!

Bàn tay sắc bén xuyên qua tim.

Một cỗ khí kinh tràn vào trong trái tim.

Bùm!

Trái tim nổ tung.

Huyền Âm lâu chủ không cam lòng ngã xuống mặt đất.

Lúc này Lý Sư Dung tiến lên, bàn tay phóng ra khí kinh cắt đứt cỗ Huyền Âm lâu chủ, nắm lấy đầu của đôi phương.

Sau đó khom người hành lễ với Liên Thành Bích.

“Đa tạ đại nhân hỗ trợ!”

“Hiện tại xử lý chuyện tiếp theo, cần giết kẻ nào cứ nói ta biết, ta giúp ngươi giải quyết hết, ngươi nhanh chóng nắm giữ Huyền Âm lâu, đưa bí tịch Huyền Âm lâu lưu trữ đến Sơn Hà môn cho thiếu long thủ.”

Liên Thành Bích mở miệng nói.

Chương 404: Tô Thần, Đinh Bằng khởi hành, Yên Sơn phủ

....

Trong bí động, Liên Thành Bích cảm nhận được hàn khí dày đặc.

“Có lẽ có thể mượn hàn khí nơi này tu luyện, bước vào Thiên Nhân lục nạn.”

Liên Thành Bích trầm nghĩ.

Liên Thành Bích không giống với Tiêu Thập Nhất Lang, võ học của Tiêu Thập Nhất Lang có cảm giác dương cương, còn võ học của Liên Thành Bích lại có chút âm nhu.

Hàn khí trong bí động này có thể giúp hãn tăng lên.

Đương nhiên tạm thời vẫn không thể tu luyện, hãn cần trợ giúp Lý Sư Dung ổn định Huyền Âm lâu.

Lý Sư Dung mang theo đầu lâu đã dùng vải đen bọc lại rời đi.

“Nhanh lên!”

Một ít trưởng lão Huyền Âm Lâu nhìn thấy đầu lâu chủ Huyền Âm Lâu trong tay Lý Sư Dung và thi thể tổng quản Viên Thiết Y trên mặt đất thì không phản kháng nữa.

Nếu phản kháng chỉ có một đường chết.

“Dùng mệnh lệnh của Viên tổng quản truyền tin cho tam công chúa Lý Mộ Đình, bảo nàng lập tức trở về Huyền Âm

lâu.”

Lý Sư Dung mở miệng nói.

Hiện giờ nàng đã chuông quản Huyền Âm Lâu.

Như vậy tam công chúa Huyền Âm Lâu Lý Mộ Dĩnh cũng không cần tồn tại.

Chỉ cần trở về thì Lý Mộ Dĩnh sẽ không còn sống mà rời khỏi Huyền Âm lâu.

“Tuân lệnh!”

Một lão giả ở phía dưới lập tức mở miệng nói.

Hôm nay là cơ hội trung thành với Huyền Âm lâu chủ mới nhậm chức, có vài người không muốn bỏ qua.

“Vậy phiền toái Ly trưởng lão tới Lĩnh Nam quận một chuyến, cần phải mang tam công chúa về, không mang người về thì mang đầu lâu trở về cũng được!”

Lý Sư Dung mở miệng nói.

“Lâu chủ yên tâm!”

Trong nháy mắt, Ly trưởng lão đã hiểu được ý của Lý Sư Dung.

Câu nói phía trước có lẽ không quan trọng, quan trọng là câu nói phía sau.

“Ly trưởng lão, người nuốt cái này trước!”

Trong tay Lý Sư Dung xuất hiện một đan dược.

Để tiện khống chế Huyền Âm Lâu, nàng cố ý mời Ngũ Độc Đồng Tử phối chế một ít cô độc.

Cần dùng giải dược đúng giờ mới được, tương tự như độc dược trong cơ thể nàng, chỉ là mức độ âm độc cao hơn chút thôi.

Nhìn thấy cảnh này.

Ly trưởng lão biến sắc, muốn nói gì đó.

Nhưng ánh mắt chợt trở nên hung ác trực tiếp tiến lên nhận lấy đan dược và nuốt chửng.

Tình huống rất rõ ràng, nếu như không chịu nuốt đan dược này, e là hắn cũng không thể sống sót rồi đi.

“Lý Sư Dung, ngươi tàn sát lâu chủ, còn muốn không chế chúng ta, ta sẽ không khuất phục ngươi!”

Lúc này một nam tử mặc trường bào màu đen mở miệng nói.

Thần phục Lý Sư Dung thì có thể, nhưng hắn không muốn bị khống chế, cho nên mở miệng nói.

Nghe nam tử nói, mấy người bên cạnh hắn khẽ động, cũng muốn lên tiếng theo.

Ly trưởng lão đã nuốt đan dược thở dài một tiếng.

“Lâu chủ và đại trưởng lão đều bị giết, các ngươi còn muốn cường ngạnh, thật sự không biết sống chết.”

Trong lòng hắn nghĩ.

Một đạo hắc quang lóe lên, phía sau nam tử có thêm một người áo đen quỷ dị giơ bàn tay ra.

Bùm!

Khi người nọ còn chưa kịp phản ứng thì đầu bị đập nát giống như dưa hấu.

“Lâu chủ, chúng ta nguyện ý, sống chết trung thành với lâu chủ!”

Ba người bên cạnh đang chuẩn bị lên tiếng, trên mặt còn máu nóng vừa bắn trúng, lập tức quỳ trước Lý Sư Dung.

Những người khác thấy thế cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nuốt lấy đan dược mà Lý Sư Dung đưa ra.

“Các vị trưởng lão, vị này là hộ tông giả của Huyền Âm lâu ta!”

“Mệnh lệnh của hãn chính là mệnh lệnh của ta!”

Lý Sư Dung là một người rất thông minh, nàng muốn kéo Liên Thành Bích vào Huyền Âm lâu, trở thành người bảo đảm cho nàng.

Liên Thành Bích nhìn thoáng qua Lý Sư Dung, cũng không kklqBDOvỮ gì.

Tu hành võ đạo cần tài nguyên.

Tài nguyên tu luyện mà bọn họ cần không thể cứ dựa vào chủ thượng ban cho, bản thân cần tự kiếm lấy.

Người cầm quyền trong Huyền Âm lâu nhanh chóng bị không chế hết.

Lý Sư Dung và Liên Thành Bích tiến vào trong một tòa tiểu lâu.

“Đại nhân, xin chớ trách, tiểu nữ cũng vì củng cố địa vị ở Huyền Âm lâu, vậy mới có thể trợ giúp thiếu long thủ quản lý Huyền Âm lâu tốt hơn.”

Lý Sư Dung vừa vào phòng liền vội vàng nói, hạ tư thái rất thấp.

“Không sao, ta có thể đảm nhiệm hộ tông giả Huyền Âm Lâu các ngươi, bất quá bình thường sau khi ngươi nộp tài nguyên cho chủ thượng, còn cần cho ta chuẩn bị một phần tài nguyên dùng để tu luyện!”

Liên Thành Bích mở miệng nói.

“Đây là việc nên làm, không biết nên gọi đại nhân như thế nào!”

“Tên của ta tạm thời còn không thể cho người biết, chờ ngày sau người sẽ biết!”

“Người hết lòng làm việc cho thiếu long thủ và ta, ta sẽ thỉnh cầu thiếu long thủ cho người giải được.”

Liên Thành Bích mở miệng nói.

Rời khỏi quận Lĩnh Nam, Liên Thành Bích hẳn sẽ đổi một thân phận khác để hiện thân.

Về phần xin giải được cho Lý Sư Dung chính là cho Lý Sư Dung một niệm tưởng.

Đương nhiên, khi đó Lý Sư Dung cũng sẽ nhận thức được sự khủng bố của Thanh Long hội, căn bản không dám sinh lòng phản bội.

Lý Sư Dung dám phản bội Huyền Âm lâu một là vì nàng có thù oán với Huyền Âm lâu chủ, hai là thực lực của Huyền Âm lâu chủ không mạnh.

“Đa tạ đại nhân!”

Sắc mặt Lý Sư Dung trở nên tốt hơn.

“Người tự xử lý Lý Mộ Đình bên kia, ta muốn lợi dụng bí động tăng cường thực lực, không có tình huống đặc thù đừng quấy rầy ta.”

Liên Thành Bích mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Lý Sư Dung nói.

Một ngày sau Tô Thần bên này nhận được tin từ Huyền Âm Lâu truyền đến.

Không ngờ chuyện Huyền Âm Lâu lại thuận lợi như vậy, Liên Thành Bích muốn muợn nhờ bí động tu luyện đột phá.

“Nếu Liên Thành Bích bước vào Thiên Nhân lục nạn, tiến vào khu vực Giang Nam sẽ thuận lợi hơn một chút.”

Tô Thần thầm nghĩ trong lòng.

“Sao chép điển tịch và bí tịch cần một thời gian, đợi đến lúc đó ta cũng có thể kích phát một ít thể rút thăm trúng thưởng.”

Về phần trong thư nhắc tới chuyện Lý Sư Dung muốn giết Lý Mộ Đình, Tô Thần cũng không ngăn cản.

Hai người chỉ có duyên gặp mặt vài lần mà thôi.

“Cũng không biết hai người từ Kinh sư kia đã tới địa phương nào?”

Tô Thần nghiền nát bức thư trong tay, trầm giọng nói.

Trong lúc hắn nói chuyện bỗng có một con chim bay vào, đậu trên vai.

Tô Thần mở ống trúc nhỏ trên móng vuốt chim, lấy mật thư ra xem.

Sắc mặt khẽ động.

Hai người kia sắp đến Yên Sơn phủ gần Lĩnh Nam quận, nói như vậy ta đây cũng nên lên đường.

Tô Thần nhìn tấm bản đồ đặt trên bàn, ánh mắt dừng ở một khe núi, sau đó hắn đi ra khỏi phòng.

Âm thầm rời khỏi Sơn Hà Môn, xuất hiện trong một ngôi miếu đổ nát dưới chân Sơn Hà Môn.

Đình Bằng một thân áo đen, khoác áo choàng ngồi trong miếu đổ nát.

Khi Tô Thần mặc áo choàng xuất hiện trong miếu, Đinh Bằng liền đứng lên.

“Bái kiến chủ thượng!”

Đinh Bằng hành lễ.

Tuy rằng Tô Thần ở bên ngoài gọi hắn là sư tôn, nhưng hắn không thể vượt cấp mà cho là thật.

“Đinh Bằng, không cần đa lễ, lý giải của ngươi đối với đạo đạo hoàn toàn có thể làm sư phụ của ta!”

“Sau hôm nay, ngươi chính là một trong những sư tôn của ta, Tô Thần bái kiến sư tôn!”

Tô Thần hành lễ với Đinh Bằng.

Đinh Bằng đúng là một đời tông sư đạo đạo, hoàn toàn có thể dạy đạo cho Tô Thần.

“Chủ thượng nâng đỡ, Đinh Bằng sẽ truyền thụ toàn bộ cảm ngộ trên phương diện đạo đạo cho chủ thượng!”

Đinh Bằng nâng Tô Thần dậy.

“Đa tạ sư tôn, bây giờ chúng ta lên đường, trên đường thuận tiện trao đổi đạo pháp.”

Tô Thần mở miệng nói.

Mặc dù có các nhân vật triệu hoán nhưng Tô Thần vẫn không từ bỏ việc tăng cường thực lực của mình.

Để tránh ở thời điểm mình lạc đàn bị người giết chết.

Nếu thật sự như vậy chắc chắn là truyện cười lớn nhất thiên hạ này.

Hai người từ trong miếu đồ nát đi ra, đi hướng về Yên Sơn phủ.

Đương nhiên khi hai người Tô Thần rời khỏi ngôi miếu thì hẳn cũng thông tri Yến Nam Thiên ở Lĩnh Nam quận phủ, để cho Yến Nam Thiên cũng âm thầm khởi hành.

Có khả năng đối phương sẽ an bài thêm người, cho nên để bảo đảm an toàn vẫn hơn.

Chương 405: Dạ Đế và Nhật Hậu

....

Trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Bạch Sầu Phi xem tình báo trong tay.

“Người nói chúng ta nhận được tin tức về hai người kia, có phải quá mức dễ dàng hay không, sao ta cứ cảm giác có người muốn cho chúng ta biết đây?”

Bạch Sầu Phi nhìn Nạp Lan Dung Yên nói.

Nạp Lan Dung Yên rất nhạy bén với tình báo, cho nên Bạch Sầu Phi nói ra nghi hoặc của mình.

“Lâu chủ lo lắng cho sự an toàn của Thiếu các chủ?”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

Nàng đã biết thân phận của Tô Thần, khi nàng biết Tô Thần là thiếu long thủ của Thanh Long Hội càng khiếp sợ hơn.

Bản thân đã là Thiếu các chủ sau lưng bọn họ, lại còn là Thiếu Long thủ của Thanh Long Hội.

Sao lại không khiếp sợ chứ.

Bất quá nàng nghe Bạch Sầu Phi nói Tô Thần không chỉ có một vị sư tôn.

Trong lòng chỉ có thể mặc niệm, người với người không chênh lệch quá lớn.

“Là có chút lo lắng, mạng lưới tình báo của chúng ta ở Kinh sư quá yếu, lần này Thiếu các chủ trở về, ta sẽ đề nghị

Thiếu các chủ thành lập Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Kinh sư!”

“Bất quá chúng ta không nói những thứ này, chúng ta vẫn nói tiếp chuyện đang nói đi, người cho rằng đối phương có ý đồ gì?”

Bạch Sâu Phi hỏi.

Hắn đã có suy đoán nhưng vẫn muốn nghe Nạp Lan Dung Yên nói một chút.

“Một là bọn họ dùng Ninh Thành, Bối Hưng Xuyên làm mồi nhử, dụ dỗ Long thủ Thanh Long Hội tới rồi ra tay đối phó.”

“Nói như vậy, bọn họ ít nhất phải xuất động hai tên cao thủ Thiên Nhân cửu nạn.”

“Thứ hai chính là dùng hai người này làm mục tiêu dẫn Long thủ rời đi rồi lại ra tay với Thiếu các chủ.”

“Rốt cuộc bọn họ sẽ lựa chọn thế nào ta không đoán được.”

“Có thể là phương án thứ nhất!”

Bạch Sâu Phi trầm giọng nói.

“Phương án thứ nhất không có khả năng lắm đi.”

“Đầu tiên, bọn họ không biết Thanh Long sẽ xuất hiện cao thủ dạng gì, nếu như chỉ xuất hiện một ít cao thủ Thiên Nhân lục nạn, cho dù bị vây giết mà nói thì đối với Thanh Long hội cũng không phải là tổn thất lớn, cho nên dụ dỗ như vậy không có ý nghĩa, còn có thể bị Thanh Long hội trả thù.”

“Thứ hai, cho dù Ma đao Long thủ tự mình đến, bọn họ ít nhất phải xuất ra hai tên cao thủ Thiên Nhân cửu nạn mới có thể áp chế Ma đao tiên bối, huống hồ Thanh Long hội có bảy Đại Long Thủ, cho dù là Lệnh đảng cũng cần cân nhắc một chút, vì một Dịch Tư Nghiên không đáng.”

Nạp Lan Dung Yên phân tích.

“Ân oán với Thất hoàng tử nữa, Thái Hư chân nhân chết trong tay Yên Nam Thiên của Thanh Long hội.”

“Ở quận Lĩnh Nam chúng ta, nếu có thêm người của Thất hoàng tử tham dự, người nói xem bọn họ có chọn phương án thứ nhất hay không?”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Cái gì, Thái Hư chân nhân chết trong tay Yên Nam Thiên, Ngũ Long thủ.”

Nghe được lời này, sắc mặt Nạp Lan Dung Yên thay đổi, tràn ngập sự khó tin.

“Nếu vậy, hoàn toàn có khả năng.”

“Truyền tin cho Thiếu các chủ đi!”

Bạch Sầu Phi nói với Nạp Lan Dung Yên:

“Tuân lệnh!”

Nạp Lan Dung Yên không trì hoãn mà nhanh chóng rời đi.

Kim Phong Tế Vũ Lô và Thanh Long Hội nhìn thì cường đại, nhưng vương triều Đại Chu có thực lực mạnh hơn quá nhiều.

Một bước không cẩn thận sẽ xuất hiện rất nhiều phản ứng dây chuyền.

Vài ngày sau, trên đường đến Yên Sơn phủ.

Bên trong một chiếc xe ngựa có hai người đang ngồi.

Một người mặc cẩm bào, một người mặc thanh sam.

Trên thân người mặc cẩm bào tản ra khí tức huyết tinh, có thể thấy được là một kẻ quanh năm tham gia chém giết, nam tử áo xanh ăn mặc như văn sĩ, có khí chất nho nhã.

Hai người chính là Ninh Thành và Bối Hưng Xuyên đang tiến đến Lĩnh Nam quận.

“Người nói Ma đao Đinh Bằng sẽ xuất hiện hay là Yên Nam Thiên sẽ xuất hiện đây?”

Ninh Thành mặc cẩm bào nói với Bối Hưng Xuyên mặc thanh sam.

“Ta không hy vọng bọn họ xuất hiện, một khi xuất hiện thì hai người chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.”

Bối Hưng Xuyên mở miệng nói.

“Bối huynh lo lắng cái gì, lần này đại nhân an bài rất tốt, mặc kệ Thanh Long hội phái ai tới đều không thể sống sót rồi đi.”

Ninh Thành cẩm bào mở miệng nói.

“Không nên nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, với thực lực của chúng ta, ở trước mặt cao thủ Thiên Nhân cứu nạn không có lực tự vệ!”

Bối Hưng Xuyên lắc đầu, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Trong lòng thầm khinh thường Ninh Thành trước mặt.

Một kẻ không có đầu óc.

“Hai vị đại nhân, chúng ta đã đến Yên Sơn phủ, xuyên qua Yên Sơn phủ sẽ đến địa giới Lĩnh Nam quận!”

Người đánh xe mở miệng nói.

“Dừng lại nghỉ ngơi ở Yên Sơn phủ, nghỉ ngơi xong sẽ tiếp tục lên đường, tận lực tiến đến trạm dịch Lĩnh Nam quận trong hôm nay trước khi trời tối.”

Bối Hưng Xuyên mở miệng nói.

“Được rồi!”

Người đánh xe đáp.

Lúc này, trong một khách sạn ở Yên Sơn phủ.

Tô Thần nhận được tin tức.

“Đối phương sắp vào thành, dựa theo lộ trình, hẳn là bọn họ sẽ qua đêm ở nơi đây!”

Tô Thần nói với Đinh Bằng.

Hai ngày nay Tô Thần cùng Đinh Bằng tu hành đao pháp, tu vi đao đạo tiến thêm một bậc.

Hắn cực kỳ tôn kính Đinh Bằng.

“Bất quá, căn cứ theo phỏng đoán của bên Bạch Sâu Phi, đối phương có khả năng cử cao thủ đến, sư tôn phải cẩn thận!”

Lúc Tô Thần nhường mày nói.

“Lâu lắm rồi, đao của ta không được uống máu cường giả!”

“Chủ thượng, thật ra không cần phiền toái như vậy, chỉ cần bọn họ vào thành ta liền ra tay chém giết bọn họ!”

“Về phần có cường giả khác hay không, trước tiên giết chết hai người này là biết!”

Trong mắt Đinh Bằng xuất hiện sự hưng phấn.

Quyết đấu với cường giả hắn mới có thể ma luyện đao đạo, bước ra một bước kia.

Kiếp trước hắn cho rằng đao đạo đã đi tới đỉnh phong, nhưng đến thế giới này, trên Thiên Nhân cảnh vẫn còn cảnh giới.

Mục tiêu hiện tại của Đinh Bằng là bước ra một bước kia.

Giao thủ với cường giả mới có thể lĩnh ngộ một bước kia nhanh hơn.

Đinh Bằng làm việc cũng không nhìn thời điểm.

Nói giết liền trực tiếp ra tay.

Nghe Đinh Bằng nói, lòng Tô Thần khẽ động.

Hình như mình thật sự có chút băn khoăn.

“Vậy sư tôn cứ an bài!”

Tô Thần bị Đinh Bằng lay nhiễm, mở miệng nói.

Sau đó hắn xem xét số thẻ rút thưởng mình đang có.

Đoạn thời gian gần đây hắn tích lũy được hai tấm thẻ rút thưởng màu cam.

Giờ này xem có rút được gì tốt không.

Hắn trực tiếp dùng hai tấm thẻ rút thưởng màu cam.

[Đặt được nhân vật Dạ Đế, nhân vật Nhật Hậu.]

“Cái này!?”

Nhìn thấy hai nhân vật này, đầu óc Tô Thần có chút mơ hồ.

Nhật Hậu và Dạ Đế đều là nhân vật trong tiểu thuyết Cổ Long.

Dạ Đế và Nhật Hậu chính là cao thủ tuyệt thế trong Đại Kỳ Anh Hùng Truyện.

Đại Kỳ Anh Hùng Truyện có một khúc “Bích Lạc Phú”, trong đó giới thiệu lục đại cao thủ trong giang hồ, “Phong vũ lôi điện, võ trung tứ thánh, Dạ Đế Nhật Hậu, xưng tôn giang hồ.”

Có nhắc tới Dạ Đế và Nhật Hậu.

Nhật Hậu chính là đảo chủ hải ngoại tiên đảo, Thường Xuân đảo.

Đầu tiên Tô Thần nhìn thoáng qua thực lực của Dạ Đế, Thiên Nhân cử nạn, nhưng sau lưng có ghi chú ‘phá toái hư không’.

Đây là nói Dạ Đế có tiềm lực đập phá hư không.

Thực lực thế này, hẳn là ở Thiên Nhân cứu nạn không có đối thủ!

Tô Thần nghĩ như vậy.

Sau đó xem thực lực của Nhật Hậu, cũng đồng dạng ở Thiên Nhân Cứu cứu nạn, chỉ là phía sau không có ghi chú.

Chương 406: Thái giám Lệnh Thành, Đại Chu Thất hoàng tử

....

Vương triều Đại Chu.

Ở Kinh sư, trong một tòa phủ đệ màu đỏ thẫm.

Phủ đệ chiếm diện tích chừng hơn ba mươi mẫu, bên ngoài phủ đệ thủ vệ sâm nghiêm.

Từng tên thị vệ dáng người hùng tráng, trung khí mười phần đeo đao đứng gác bên ngoài phủ đệ.

Trong phủ đệ tràn ngập tiếng ca múa.

Giữa đại sảnh là hai cái bàn ngang, có hai người đang ngồi.

Một nam tử tóc bạc trắng trông khoảng chừng năm mươi, nam tử có khuôn mặt trắng nõn làm cho người ta cảm giác như trang điểm đậm.

Sắc mặt âm nhu, làm cho người ta có cảm giác âm lãnh, trên người mặc măng bào thái giám màu tím.

Nam tử này chính là Lệnh Thành, một trong ba đại thái giám tổng quản của Vương triều Đại Chu.

Lúc này ánh mắt hắn đang nhìn chăm chăm nữ tử chân trần thướt tha nhảy múa trước mặt.

Bên cạnh hắn là một thanh niên có gương mặt lạnh lùng, dáng người gầy gò.

Tuy rằng thanh niên cũng khiến cho người ta có cảm giác âm lãnh nhưng trên người lại tản ra uy nghiêm, một loại uy nghiêm hoàng gia.

“Thất hoàng tử điện hạ, người nói xem, người nào bên Thanh Long hội ra tay đây?”

Thái giám Lệnh Thành mở miệng nói.

Qua lời nói của hắn có thể biết được.

Nam tử gầy gò bên cạnh hắn chính là Thất hoàng tử, một trong cửu đại hoàng tử chấp chính.

Nghe Lệnh Thành nói, Thất hoàng tử mở miệng đáp:

“Căn cứ vào quan hệ với Tô Thần thì hắn là Ma đạo Đinh Bằng ra tay, đương nhiên cũng có thể là những người khác.”

“Bất quá ta cũng không hy vọng là Ma đạo Đinh Bằng, ta hy vọng Yến Nam Thiên ra tay.”

Thất hoàng tử nói đến Yến Nam Thiên, mắt lóe sát ý.

Theo tin tức từ Lĩnh Nam quận truyền về, xem ra Thái Hư chân nhân chết trong tay Yến Nam Thiên.

Bởi vì Yến Nam Thiên và Thái Hư chân nhân từng giao thủ bên trong Kim Phong Tế Vũ Lô.

Trong lòng hắn suy đoán Thái Hư chân nhân không phải bị Yến Nam Thiên chính diện chém giết, mà bị đánh lén.

Bởi vì lúc trước Thái Hư chân nhân và Yến Nam Thiên gặp mặt, song phương còn hợp tác.

Yến Nam Thiên có cơ hội ra tay đánh lén.

“Yến Nam Thiên có quyền lực rất mạnh, cũng không biết so với công pháp của bốn tọa thì ai hơn ai!”

Đừng thấy Lệnh Thành này có vẻ âm nhu, thế nhưng hấn am hiểu nhất chính là côn pháp cương mãnh.

“Côn pháp của Lệnh tổng quản là nhất tuyệt trong vương triều Đại Chu, Yến Nam Thiên chắc chắn không phải đối thủ của ngài.”

Thất hoàng tử mở miệng nói.

Tuy rằng Thái Hư chân nhân bị Yến Nam Thiên giết, nhưng hấn cũng phải cảm tạ Yến Nam Thiên.

Bởi vì Thái Hư chân nhân chết trợ giúp hấn bên gia tăng liên hệ với Thanh Hư Quan, hôm nay còn bởi vì Tô Thần mà hấn có thể tiếp xúc với Lệnh Thành.

Khiến cho thực lực của hấn vô hình trung gia tăng không ít.

“Thất hoàng tử quá lời, ai mạnh ai yếu còn phải chiến qua mới biết được.”

“Theo lộ trình thì hai người Ninh Thành đã đến Yên Sơn phủ, hy vọng người của Thanh Long Hội sẽ động thủ vào hôm nay.”

“Chỉ cần bọn họ động thủ, ta nghĩ mối hận trong lòng Thất hoàng tử sẽ tiêu tan không ít.”

Hai mắt Lệnh Thành lóe sáng.

“Hy vọng vậy đi, Thanh Long hội có bảy Đại Long thủ, bây giờ chỉ mới có hai người xuất hiện, vẫn cần chú ý!”

Thất hoàng tử trầm giọng nói.

“Một tổ chức sát thủ mà thôi, phách lối như thế thật sự quá mức cuồng vọng, lần này để cho ta diệt đi sự kiêu ngạo của bọn hấn!”

Lệnh Thành trầm giọng nói.

Địch Tư Nghiên và nữ nhân bình thường có sự khác biệt rất lớn, trong cơ thể nữ nhân khác đều là âm khí.

Nhưng riêng cơ thể Địch Tư Nghiên lại có một khi dương cương chi khí xen lẫn trong âm khí.

Loại nữ nhân này có thể trợ giúp hần gia tăng khí kinh cương mãnh trong cơ thể, cũng là nhu yếu phẩm để hần luyện công.

Nhưng lại bị người của Thanh Long Hội giết chết.

Cũng có thể tìm được người tiếp theo, nhưng mà cũng sẽ không giống như Địch Tư Nghiên đã tu luyện từ nhỏ, có thể trợ giúp hần tu luyện.

Cho nên hần mới muốn ra tay giết người của Thanh Long Hội.

“Thanh Long Hội có chút kiêu ngạo, để xem sau lần này bọn họ còn có tư cách kiêu ngạo hay không.”

Thất hoàng tử bùng chén rượu trong tay lên uống một ngụm.

Sau đó vỗ bàn một cái.

Những nữ tử đang ca múa dài lại hàn lễ rồi nhao nhao rời khỏi.

Trong lúc nhất thời, đại sảnh trở nên yên tĩnh.

Lúc này Thất hoàng tử lại vỗ vỗ tay.

Một tên người hầu cầm một hộp gấm từ bên ngoài tiến vào đặt trên bàn Lệnh Thành.

“Lui ra, đóng cửa lại cho ta!”

Thất hoàng tử phân phó.

Người hầu khom người hành lễ lui về phía sau và đóng cửa lại.

“Lệnh tổng quản, nơi này có một viên Hồn Dương đan ta vô tình lấy được, hôm nay đưa cho Lệnh tổng quản.”

Thất hoàng tử mở tiệc chiêu đãi Lệnh Thành có nguyên nhân.

Hắn cũng không chỉ muốn hợp tác, còn muốn kéo Lệnh Thành vào trong trận doanh của mình.

Lúc nói chuyện, Thất hoàng tử giơ tay lên, hộp gấm đặt trước mặt Lệnh Thành mở ra, một bình đan dược lưu ly xuất hiện.

Nghe Thất hoàng tử nói, nSfRw FGRYqGRaK Thành nhúm mày.

Hồn Dương đan chính là một loại đan dược âm hàn bên trong xen lẫn dương khí.

Hắn tu luyện Hồn Thiên Nhất Khí Công, nếu có Hồn Dương đan trợ giúp, như vậy công pháp có thể đại thành.

Đến lúc đó thực lực của hắn tất nhiên sẽ tiến thêm một bước.

Nhưng đồ của Thất hoàng tử không phải dễ cầm.

Một khi nhận đồ của hắn, Lệnh Thành sẽ trở thành người thuộc trận doanh của Thất hoàng tử.

Với quan hệ hợp tác hiện tại thì khác.

Trong cung có tam đại thái giám tổng quản, bây giờ chỉ có một người ngoài mặt ủng hộ Đại hoàng tử.

Hai người kia đều không lựa chọn đứng về bên nào.

Đang trong trạng thái chờ đợi.

Nhìn bình đan dược trước mặt, Lệnh Thành bắt đầu suy tư.

Đại sảnh trở nên yên tĩnh.

Thất hoàng tử cũng không quấy rầy đôi phương suy tư, bình tĩnh chờ đợi.

Hắn chuẩn bị Hồn Dương Đan này lâu rồi nhưng không tìm được cơ hội đưa ra.

Lần này Thanh Long Hội giết Dịch Tư Nghiên cho hắn cơ hội sử dụng Hồn Dương Đan.

Lệnh Thành không còn lo đỉnh tu luyện tất nhiên cần Hồn Dương Đan, cho nên hắn mới mở tiệc chiêu đãi Lệnh Thành rồi đưa Hồn Dương Đan.

Hy vọng có thể mời Lệnh Thành gia nhập trận doanh của hắn.

Về phần nếu Lệnh Thành lấy đồ mà không gia nhập trận doanh, hắn tin tưởng Lệnh Thành không có can đảm đó.

Hắn là hoàng tử, Lệnh Thành là thái giám.

Nếu Lệnh Thành làm như vậy, như vậy thái giám tổng quản của Lệnh Thành sẽ không còn tồn tại, cho dù hắn có thực lực Thiên Nhân cử nạn cũng sẽ chết trong hoàng cung.

Về phần Lệnh Thành không tiếp nhận thì hắn cũng không có tổn thất gì.

“Vậy xin đa tạ Thất hoàng tử!”

Sau khi trầm tư một lúc, Lệnh Thành cầm lấy cái bình trong hộp gấm mở ra, một cỗ dược khí nóng bỏng từ trong bình tràn ra.

Cảm nhận được dược khí, Lệnh Thành nhanh chóng đóng nắp bình lại.

“Sau hôm nay, Lệnh đảng gia nhập trận doanh của Thất hoàng tử!”

Lệnh Thành mở miệng nói.

“Tốt!”

Thất hoàng tử cười to một tiếng, có vẻ rất cao hứng.

Hôm nay hắn đã đạt được một trong hai mục tiêu lớn, tiếp đến là nhìn xem chiến tích bên Yên Sơn phủ.

Lúc này, bên ngoài Yên Sơn phủ.

Xe ngựa của Ninh Thành và Bối Hưng Xuyên chậm rãi chạy vào thành.

Bùm!

Thời điểm xe ngựa đến cửa thành đột nhiên bị một cỗ khí tức khủng bố khóa chặt.

Người đi đường nhanh chóng tránh xa, sợ bị chiến đấu lan tới.

Hai người bên trong xe ngựa cảm giác được cỗ khí tức khủng bố này liền nhìn nhau.

“Đối phương tới rồi, vậy mà còn quang minh chính đại ngăn cản chúng ta như vậy!”

Bối Hưng Xuyên nhướng mày.

“Tới rồi, không phải rất đúng lúc sao? Bắt bọn họ lại, huynh đệ ta ở Lĩnh Nam quận khoái hoạt một thời gian rồi quay về Kinh sư.”

Ninh Thành nói xong bước ra khỏi xe ngựa.

Bối Hưng Xuyên cũng theo sát phía sau.

Người đánh xe lập tức đánh xe ngựa chạy khỏi nơi đây.

Chương 407: Đình Bằng nhập ma, hai đao chém giết

....

Trên thành lâu có hai bóng người đang đứng.

Hai bóng người, một người mặc đồ đen, trong tay cầm một thanh trường kiếm, ánh mắt lạnh lùng.

Người còn lại có thân hình khôi ngô, mặc kính trang màu xám, cơ bắp toàn thân nổi lên rõ rệt làm cho người ta cảm giác tràn đầy lực lượng.

Hai người đang nhìn đường phố bên dưới, thấy có người xuất hiện, mắt hai người đồng thời lóe hàn quang.

“Chỉ có một người tới, căn bản không cần tìm người trợ giúp!”

Đại hán khôi ngô mở miệng nói, giọng nói trầm thấp.

“Cũng không nhất định, ta đi thăm dò một chút!”

Người đồ đen cầm trường kiếm nói.

“Duyên Phong, chuyện này giao cho ta đi, đã lâu rồi ta không có đánh người thành thịt vụn!”

Đại hán khôi ngô nở nụ cười tàn nhẫn.

“Đây chính là người mà công công muốn giết, không thể phạm sai lầm!”

Người đồ đen được gọi là Duyên Phong mở miệng nói.

Ầm!

Ngay khi hắn còn chưa dứt lời thì đại hán khôi ngô đã đạp bước, thân thể giống như đạn pháo bắn ra rơi xuống trước mặt bọn Ninh Thành.

Mặt đường đá xanh trực tiếp nổ tung, đá vụn bắn tung tóe.

Xoẹt, xoẹt!

Đá vụn va chạm với tường thành tạo ra từng cái lỗ sâu.

Ninh Thành và Bối Hưng Xuyên nhanh chóng lui về phía sau mới có thể tránh thoát đá vụn bắn loạn này.

Lúc này Tô Thần cũng xuất hiện ở đằng xa quan sát tình huống bên tường thành.

“Người này là ai?”

Tô Thần nhớ lại lúc trước nhận được một ít tin tức về thủ hạ Lệnh Thành, nhưng lại không có thông tin về người này.

“Cũng không biết một người tới hay là mấy người đây?”

Tô Thần trầm nghĩ.

“[Thanh Long Hội] Ma đao Đinh Bằng, bốn tọa Tây Vực [Nguyên Tông] Thiết Khai.”

Đại hán khôi ngô nhìn Đinh Bằng, mở miệng nói.

Nguyên Tông, Thiết Khai.

Tô Thần nhớ tới lúc trước từng xem qua phần giới thiệu về một ít môn phái, phía Tây vực có 【 Nguyên Tông 】 này, có thể xếp hạng thứ ba trong các thế lực Tây vực.

“Không nghĩ tới Lệnh Thành có thể để cho cường giả Tây Vực ra tay.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Người Tây Vực bản thân có hình thể cao lớn, lực lượng cũng lớn hơn võ giả bình thường.

Huống hồ đôi phương còn là cường giả Thiên Nhân Cửu Nan.

“Giết!”

Ma đao Đinh Bằng nhìn đôi phương, lạnh giọng nói.

Lúc nói chuyện, Ma đao trong tay hấn ra khỏi vỏ chém một đao, không chút dây dưa dài dòng.

Thiết Khai kia, tại Đinh Bằng xuất đao thời điểm, thân sắc ngân ra, hấn có thể cảm giác được đôi phương đao trên thân tản mát ra giết chóc chi khí.

Bá Thiết, trọng chùy!

Thấy thế, Thiết Khai khẽ quát một tiếng, trên thân thể một cỗ khí kinh lưu chuyển, sau đó xuất hiện một tầng thiết sắc.

Hai tay nhanh chóng khép lại, trực tiếp khép lại, đập về phía Đinh Bằng.

Hai tay giống như gọng kìm.

Tuy rằng Thiết Khai thân thể khôi ngô, nhưng tốc độ cũng không chậm.

Công kích của hai người nhanh chóng va chạm nhau.

Ầm!

Khí kinh cường đại giống như gợn sóng lan ra từ nơi hai người giao thủ.

Bụi bặm bốc lên mù mịt, thân hình hai bên đều lui ra.

“Tốt!”

Thiết Khai tỏ vẻ mừng như điên.

Khí kinh trong cơ thể bắt đầu vận chuyển nhanh chóng khiến làn da hấn đỏ bừng.

Bá!

Thân hình lần nữa bắn tới trước mặt Đinh Bằng.

Lúc này sắc mặt Đinh Bằng vẫn bình tĩnh, Ma đao trong tay liên tục chém ra.

Ma khí màu đen lan tràn trên trường đao.

Theo từng đao chém ra, ma khí trên Ma đao càng thêm nồng đậm.

“Không tốt, cứ tiếp tục như vậy, Thiết Khai không phải là đối thủ!”

Nhìn trường đao trong tay Đinh Bằng tràn ngập ma khí, Duyên Phong đứng trên thành lầu biến sắc.

Thân hình hóa thành một bóng đen lao ra, trường kiếm trong tay đâm thẳng.

Trường kiếm hóa thành một đạo hắc quang hướng tới ngực Ma đao Đinh Bằng, tốc độ cực nhanh.

Người thường chỉ nhìn thấy một bóng đen.

Đinh Bằng đang xuất đao, trái tim đột nhiên khựng lại.

Đây là tín hiệu cảnh báo nguy hiểm cực độ.

Trường đao trong tay nhanh chóng quay lại.

Keng!

Tiếng kim loại va chạm vang lên.

Thiên cân trọng kinh!

Đúng lúc này Thiết Khai quát khê một tiếng, một cỗ khí kình màu đen bộc phát bao phủ lấy Ma đao Đinh Bằng.

Hơn nữa bàn tay hắc còn biến thành màu xám, vỗ một chưởng về phía Đinh Bằng.

Bùm!

Bàn tay hạ xuống, Đinh Bằng nhanh chóng tránh né bàn tay, nhưng lúc tránh né thân thể lại bị khí kinh màu đen áp chế, tốc độ di chuyển chậm lại.

Duyên Phong lập tức nắm lấy cơ hội này.

Thanh kiếm sắc bén trong tay xoay chuyển, nhắm thẳng tới cổ họng Đinh Bằng mà quét.

“Nhập ma!”

Ngay lúc này Đinh Bằng đột nhiên quát khê.

Quanh thân hắn bỗng có khí kinh đen kịt xuất hiện, cổ khí kinh này cuộn cuộn như khói, trong nháy mắt đánh tan khí kinh của Thiết Khai.

Trường đao trong tay xoay chuyển, thân đao chặn một kiếm đâm tới.

Thân thể bị chấn lui về phía sau mấy bước.

Đinh Bằng lui về phía sau, ánh mắt đỏ sậm làm cho người ta cảm thấy ớn lạnh.

Hắn đưa mắt nhìn về phía Thiết Khai.

Thiết Khai không khỏi nhìn vào đôi mắt của Đinh Bằng.

Nhất thời cả người chấn động, hắn nhìn thấy một ma ảnh khủng bố trong đôi mắt đỏ tươi.

Ma ảnh làm cho tâm thần hắn run lên.

Muốn dời mắt đi nhưng có một cỗ lực lượng khủng bố nháy mắt quét qua tâm thần, qua thân thể.

Cỗ lực lượng này chạm tới trái tim, khoảnh khắc này Thiết Khai cảm nhận được trái tim bị trùng kích.

Hắn muốn thay đổi tình huống này.

Nhưng thời điểm hắn muốn giơ tay, thân thể bỗng cứng đờ, không cách nào nhúc nhích.

“Giúp ta!”

Miệng hắn khê hô, muốn Duyên Phong ra tay hỗ trợ.

Giờ phút này Duyên Phong cũng phát giác tình huống của Thiết Khai, lập tức vung một kiếm về phía Đinh Bằng.

“Cút ngay!”

Giọng nói tràn ngập phần nộ của Đinh Bằng vang lên bên tai hắn.

Sau đó Duyên Phong cảm giác được một cỗ khí kinh cường đại chấn văng trường kiếm, đánh thân thể của hắn bay ra ngoài.

Khi hắn ổn định thân thể của mình thì trường đao trong tay Đinh Bằng đã cắt qua cổ họng Thiết Khai.

Máu tươi ồ ạt chảy ra.

Bùm!

Sau đó toàn bộ thân thể ngã xuống đất, một lát sau thân thể bị máu tươi của mình nhuộm đỏ.

“Chuyện này...”

Duyên Phong nhìn thấy thảm trạng của Thiết Khai liền biến sắc.

Thân hình cấp tốc lui về phía sau.

Đối phương nhập ma bộc phát ra lực lượng quá mức mạnh mẽ, hắn không phải là đối thủ.

Đối phương vừa mới giết Thiết Khai tiêu hao lực lượng, lực lượng bản thân đang bị xói mòn.

Hắn cần chờ đối phương suy yếu hoặc thoát khỏi trạng thái nhập ma mới có thể ra tay.

Đinh Bằng không quản những thứ đó.

Thân hình hóa thành một đạo huyết ảnh xuất hiện trước mặt đối phương, chém ra một đao, một đao đơn giản thô bạo.

Nam tử cầm kiếm ngăn cản nhưng lại hoàn toàn bị áp chế, căn bản không cách nào thoát khỏi công kích của Đinh Bằng.

“May mắn không phải vừa mới nhập ma, nếu không ta sẽ có kết cục như Thiết Khai!”

Nam tử cầm kiếm thăm nghĩ.

“Xích Huyết, Kiếm Ảnh!”

Phốc!

Miệng hắn phun một ngụm máu tươi, tốc độ thân thể đột nhiên tăng vọt nhanh chóng thoát khỏi trường đao của Đinh Bằng.

Rồi sau đó xuất kiếm, trường kiếm trong tay hóa thành mấy bóng kiếm bao phủ lấy Đinh Bằng.

Giờ khắc này Đinh Bằng đưa một tay lên điểm trước ngực vài cái.

Nhất thời huyết khí nhanh chóng gia tăng.

Thấy cảnh này, sắc mặt nam tử xuất kiếm đại biến.

Sao Đinh Bằng này lại như không muốn sống mà chiến đấu thế này.

Bản thân nhập ma đã khiến căn cơ bị hao tổn, vậy mà còn muốn bộc phát lần nữa, đây là không muốn sống sao?

Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ đến những điều này.

Thân hình hắn nhanh chóng lui về phía sau, nhưng đao quang lại chợt lóe.

Xi!

Trường đao trong tay Đinh Bằng trực tiếp phá tan bóng kiếm, chia thân thể đối phương thành hai nửa.

Chương 408: Kiêng kỵ, dừng tay

....

Sau khi giết hai người.

Màu đỏ trong mắt Ma Dao Đinh Bằng dần dần nhạt đi.

Người khác nhập ma không thể không chế, Đinh Bằng lại có thể không chế nhập ma.

Thật ra hấn nhập ma chính là lợi dụng đặc tính của Ma đao, đưa mình tiến vào trạng thái ma hóa, bộc phát ra lực lượng mạnh nhất trong cơ thể, gia tăng chiến lực.

Ma đao đã sớm bị hấn không chế cho nên hấn có thể dễ dàng tỉnh táo, thoát khỏi trạng thái nhập ma.

Đương nhiên lúc tỉnh táo hấn cảm giác được huyết khí trong cơ thể mình xói mòn hơn phân nửa, toàn bộ cơ bắp đều đau đớn, như bị xé rách.

Đây là tác dụng phụ của việc nhập ma.

Nhìn thoáng qua Ninh Thành và Bối Hưng Xuyên đang run rẩy bên cạnh xe ngựa.

Loan đao Đinh Bằng bay ra.

Chuẩn xác cắt đứt cổ họng hai người, sau đó bay trở lại trong tay hấn.

Sau đó đi tới bệ đá khoanh chân ngồi xuống.

Loan đao dính máu đặt trên hai đầu gối, tay Đinh Bằng móc ra một viên đan dược trực tiếp nuốt vào, bắt đầu khôi

phục thương thể trên người.

Trên một tòa lầu cao, một bóng người nhìn cảnh tượng chiến đấu ở cửa thành mà cảm thấy kinh hãi.

Ma đao Đinh Bằng điên cuồng như vậy, dùng bản thân làm đại giới chém giết Thiết Kha và Duyên Phong, còn quang minh chính đại ở chỗ này khôi phục thương thể.

“Chẳng lẽ hắn không sợ lại có người ra tay sao?”

“Bất quá lần này làm Lệnh đảng tổn thất thảm trọng, hai tên cao thủ Thiên Nhân cứu nạn ngã xuống, e là lực lượng phe Lệnh Thành phải giảm hơn phân nửa.”

Bóng người thì thảo nói.

Trong lúc nói chuyện.

Trên tay hắn có thêm một cây bút lông và một tờ giấy trắng, nhanh chóng ghi chép tràng cảnh chiến đấu vừa diễn ra.

Hắn là nhân viên điều tra, chỉ cần ghi lại cảnh chiến đấu vừa rồi là được.

Có không ít người giống như hắn cũng đang nhanh chóng ghi lại.

Lúc này trên đường phố yên tĩnh, một ít võ giả kinh hãi một lúc lâu rồi nhanh chóng rời đi.

Bọn họ nhìn Đinh Bằng khoanh chân ngồi khôi phục thương thể, cũng không dám tới gần.

“Người này chính là Lục Long thủ Ma Đao Đinh Bằng, thật sự quá mạnh, hai đao giết hai người.”

Một số người thán phục nói.

Tuy rằng Đinh Bằng đã bị thương nhưng cảnh tượng giết hai người vừa rồi khắc sâu trong đầu những người quan chiến.

Trong một gian phòng trên lầu cao, Tô Thần khoác áo bào đen, đội đầu lạp, nhìn cảnh tượng ở cửa thành mà cũng kinh ngạc không thôi.

Hắn không nghĩ tới Đinh Bằng trực tiếp nhập ma, thi triển Ma đao chém giết luôn hai người kia.

Hai người kia bày ra khí thế rõ ràng là Thiên Nhân cử nạn.

“Cũng không biết hai người là người của Lệnh đảng hay người của Thất hoàng tử!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Ánh mắt quét nhìn một vòng chung quanh, muốn nhìn xem còn có người muốn ra tay Ma đao Đinh Bằng hay không.

Sau một thời gian vẫn không ai xuất hiện.

Đã có người bắt đầu đi lại trên đường phố.

Một người bình thường đánh xe ngựa chậm rãi chạy qua cửa thành.

Đối với những người bình thường, họ cần phải vào thành, không thể chờ đợi bên ngoài nữa.

Một người xuất hiện, rồi hai người ba người, đều là người bình thường không có võ giả.

So với võ giả thì lúc này người bình thường an toàn hơn.

Cường giả sẽ không lựa chọn ra tay với người bình thường.

Một lát sau một bóng người trùm áo đen kín mít xuất hiện trên tường thành.

Nhìn Đinh Bằng khoanh chân ngồi đó, còn có bốn bộ thi thể, người này cau mày.

“Tình huống như thế nào!”

Hắn vừa nói xong thì bên cạnh có một nam tử dáng người thấp bé xuất hiện, thuật lại tràng cảnh vừa rồi.

“Nhập ma giết hai người Duyên Phong, trách không được khí tức không ổn định, Đinh Bằng này là một người tàn nhẫn.”

“Đại nhân, hiện tại người xuất thủ, có lẽ có thể dễ dàng chém giết Đinh Bằng.”

Người thấp bé nói với người áo đen.

“Khí tức trên người hắn suy yếu, khí huyết trong cơ thể cũng có chút hỗn loạn nhưng thần vẫn còn, nếu như ta ra tay đối phương còn có thể nhập ma cùng ta đồng quy vu tận, cho nên ta sẽ không ra tay, người truyền tình huống trở về đi!”

Người áo đen trầm giọng nói.

Sau đó nhìn thoáng qua Đinh Bằng rồi xoay người rời đi.

Không nắm chắc thì hắn sẽ không ra tay.

Hắn cũng rất quý trọng tính mạng của mình.

Đinh Bằng ngồi xếp bằng khôi phục, sau khi người áo đen rời đi hắn mở to mắt nhìn về hướng đối phương rời đi.

Sau đó chậm rãi đứng lên theo đám người đi ra khỏi Yên Sơn phủ thành.

Hắn đã hoàn thành mục tiêu khi tới nơi đây, không cần phải nán lại Yên Sơn phủ.

Tô Thần vốn còn muốn để cho đám người Yên Nam Thiên, Dạ Đế ra tay.

Không nghĩ tới một mình Đinh Bằng đã giải quyết gọn gàng.

Như vậy hắn là có thể bình yên một thời gian.

Từng con bò câu bay từ Yên Sơn phủ, truyền tin tới các nơi.

Ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Lúc Nạp Lan Dung Yên nhận được mật thư trên mặt có vẽ kinh ngạc, nhanh chóng đi tới trước mặt Bạch Sầu Phi.

“Lâu chủ, Ma Dao tiên bối một mình ra tay giải quyết hai tên cao thủ Thiên Nhân cứu nạn, giết chết Ninh Thành cùng Bối Hưng Xuyên!”

Nạp Lan Dung Yên đưa mật thư trong tay cho Bạch Sầu Phi.

Trên mặt Bạch Sầu Phi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tuy rằng hẳn biết thực lực của Ma Dao Đình Bằng, nhưng cũng sẽ không nghĩ đến Đình Bằng có thể liên tục giết chết hai tên cao thủ Thiên Nhân cứu nạn.

“Đình Bằng tiên bối nhập ma!”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Lúc này Bạch Sầu Phi cũng xem nội dung mật thư, biết tình huống Đình Bằng giao chiến với đối phương.

“Điều tra tin tức về Duyên Phong và Thiết Khai.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói:

Kim Phong Vũ Vũ Lâu mở ra chưa được lâu, có tương đối ít tin tức bên ngoài Lĩnh Nam quận.

Bất quá ở các quận khác trong chín quận phương bắc đã có Kim Phong Tế Vũ Lâu nên năng lực tình báo được tăng cường nhiều.

Nhưng bên ngoài chín quận phương bắc còn chưa được bóc lột, cần gia tăng.

“Không biết khi nào bên chủ thượng lúc nào mới có thể điều thêm cao thủ Thiên Nhân cứu nạn cho ta.”

Bạch Sầu Phi trầm nghĩ.

Hôm nay có Yến Nam Thiên và Đinh Bằng là hai cao thủ Thiên Nhân cứu nạn bên Thanh Long Hội, so ra thì Kim Phong Tế Vũ Lâu kém hơn quá nhiều.

Còn không có một cao thủ Thiên Nhân cứu nạn nào.

“Lâu chủ, ngươi đang suy nghĩ gì vậy?”

Sau khi thấy Bạch Sầu Phi suy tư, Nạp Lan Dung Yên không khỏi hỏi.

“Nghĩ đến một số chuyện, ngươi đi làm việc trước đi!”

“Khi thiếu các chủ trở về, truyền toàn bộ tin tức về Thiết Khai và Duyên Phong cho thiếu các chủ!”

Bạch Sầu Phi nói.

“Đã hiểu!”

Nạp Lan Dung Yên đáp lời.

Đối với chuyện tìm hiểu chút tin tức này, thật sự không khó.

Bởi vì lúc trước nàng đã nghe qua tên của hai người này cho nên thu thập tin tức rất nhanh.

Trái ngược với bên Kim Phong Vũ Vũ Lâu.

Lúc này bên trong phủ Quận thủ, Văn Dật Phàm cầm mật thư mà có chút run rẩy.

Hắn một mực chờ đợi đám người Bối Hưng Xuyên đến.

Nhưng lại không ngờ mình nhận được tin tức Đinh Bằng hiện thân, một người chém giết cao thủ Thiết Khai và Duyên Phong bên cạnh Lệnh Thành.

Hắn làm sao cũng không ngờ tới kết quả này.

Sau một chốc yên lặng, sắc mặt hắn trở nên nghiêm nghị.

Thanh Long hội mạnh hơn hắn tưởng tượng, đáng sợ hơn hắn tưởng tượng.

Tuy rằng trong mật tín có ghi là Đinh Bằng nhập ma, căn cơ bị hao tổn, nhưng Đinh Bằng dám làm như thế hắn là vì Thanh Long Hội có đan dược tốt, có thể trợ giúp hắn khôi phục căn cơ, phỏng chừng chỉ cần tu dưỡng một thời gian ngắn thôi.

“Giết người ở Yên Sơn phủ ngoài khu vực chín quận phương bắc, đây là không muốn cho người của Lệnh đảng đến.”

Văn Dật Phàm thì thảo nói.

“Xem ra cần truyền tin cho Tam hoàng tử, thảo luận một chút về Thanh Long hội và Kim Phong Tế Vũ Lô, xem xem phải phản ứng với bọn họ như thế nào?”

“Hai thế lực này có thể sẽ ảnh hưởng đến phương hướng phát triển của chín quận phương bắc về sau!”

Văn Dật Phàm trầm nghĩ.

Nghĩ tới đây hắn liền chuẩn bị đi tới thư phòng viết thư liên lạc với Tam hoàng tử.

Chương 409: Phong ba, Đan Dương quận chúa

....

Lúc này quản gia mang theo Hách Liên Tiểu Yêu đến đại sảnh.

“Văn thúc, hửn là ngài đã nhận được tin tức đi, ta phải sao bây giờ, trở về Kinh sư hay là ở chỗ này chờ đợi.”

Hách Liên Tiểu Yêu mở miệng nói.

Hửn vừa nhận tin Ma đao giết chết Duyên Phong và Thiết Khai thì lập tức đến gặp Văn Dật Phàm.

Trong tình huống bình thường, hửn sẽ ở bên này chờ tin tức, sau đó rời khỏi Lĩnh Nam quận.

Nhưng với tình huống hiện tại, đối phương sẽ không để cho người Lệnh đảng tiến vào Lĩnh Nam quận.

Chuyện này nói lớn khả năng lớn.

Bối Hưng Xuyên và Ninh Thành là quan viên mà Đại Chu vương triều chính thức bổ nhiệm, còn chưa nhậm chức đã bị Đình Bằng chém giết.

Nếu như quan lớn trong triều bên Kinh sư nghiêm túc giải quyết.

Có thể phán là Đình Bằng đang khiêu khích vương triều Đại Chu.

Như vậy sẽ tuyên bố lệnh truy nã, truy nã Đình Bằng.

Cũng có thể ảnh hưởng đến toàn bộ [Thanh Long Hội], bên Kinh sư sẽ phát lệnh truy nã toàn bộ [Thanh Long Hội].

Như vậy cũng có thể ra tay với Sơn Hà Môn của Tô Thần, phái binh trực tiếp tiêu diệt Sơn Hà Môn.

Một khi động thủ với Sơn Hà Môn Tô Thần chính là đang kích thích Thanh Long Hội.

Như vậy bọn họ ở Lĩnh Nam quận sẽ rất nguy hiểm.

Không cẩn thận sẽ bị ám sát.

Thủ đoạn của Thanh Long Hội quá mức lợi hại.

Hắn Hách Liên Tiểu Yêu sợ mình không thể còn sống rời khỏi Lĩnh Nam quận.

Lúc trước hắn báo cho Bạch Sâu Phi biết một ít chuyện thật ra là muốn Tô Thần rời khỏi Lĩnh Nam quận tránh đầu sóng ngọn gió.

Chờ phong ba lần này qua đi hắn trở về Lĩnh Nam quận.

Thế mà bây giờ Đinh Bằng lại ra tay giết chết hai đại cao thủ Thiên Nhân cửu nạn bên Lệnh đẳng.

“Không nên xem thường Tứ hoàng tử, Tứ hoàng tử sẽ không cho người đối phó Tô Thần và Sơn Hà Môn.”

“Ngoài ra bên Kinh sư cũng sẽ không phát lệnh truy nã Thanh Long hội, Thanh Long hội xuất hiện sẽ thay đổi cục diện chín quận phương bắc.”

“Đại hoàng tử ăn một ít thiệt thòi ở chín quận phương bắc, làm sao mà cam tâm để cho Tam hoàng tử cùng Thất hoàng tử vững vàng chiếm cứ phương bắc chín quận đây?”

“Cho nên hắn sẽ lợi dụng [Thanh Long Hội] hoặc Kim Phong Tế Vũ Lâu để áp chế các thế lực khác, để chín quận phương bắc không nằm trong phạm vi khống chế của Tam

hoàng tử và Thất hoàng tử, để hai bên tranh đấu, cuối cùng chờ đợi [Thanh Long Tự] mở lại.”

Văn Dật Phàm mở miệng nói.

Nghe được Văn Dật Phàm nói, Hách Liên Tiểu Yêu hiểu được điểm mấu chốt, buông xuống sự lo lắng trong lòng.

“Bất quá Lĩnh Nam quận vẫn có nguy hiểm, người nhanh chóng gửi cho phụ thân người một phong thư, có thể rời đi thì mau chóng rời đi!”

Văn Dật Phàm nói tiếp.

“Đa tạ Văn thúc, ta sẽ lập tức gửi thư tới Kinh sư.”

Hách Liên Tiểu Yêu gật đầu.

Lĩnh Nam quận có nhiều cường giả xuất hiện, hẳn cảm giác ở đây còn nguy hiểm hơn Kinh sư.

Đương nhiên không phải nói Kinh sư không có cường giả, chủ yếu là vì cường giả ở Kinh sư đều tuân thủ quy tắc, rất ít dùng vũ lực.

Bởi vì không ai có vũ lực có thể thắng được Chu Đế cả.

Trên triều đình mà chơi loạn vũ lực thì đã sớm bị Chu đế đánh chết.

Bên kia, Tô Thần trở về Sơn Hà Môn.

Sau khi trở về Sơn Hà Môn hẳn liền nhận được thư từ Kinh sư, là thư của Mộ Dung Khinh Trần.

Trong thư nhắc tới Tam hoàng tử và Thất hoàng tử muốn dùng danh nghĩa chém giết thành viên triều đình truy nã 【 Thanh Long hội 】 và Ma Dao Đình Bằng.

Nhưng Đại hoàng tử phủ quyết trước, các hoàng tử khác cũng phủ quyết theo cho nên không giải quyết được gì.

Dặn dò Tô Thần mọi sự cẩn thận, Lệnh Thành là hạng người có thù tất báo.

Nhìn thấy Mộ Dung Khinh Trần gửi thư, Tô Thần bỗng chứng lại.

Lúc trước chỉ lo giết người mà quên mất phân đoạn này.

Một khi Thanh Long Hội bị truy nã, muốn phát triển ở vương triều Đại Chu quả thực không dễ.

Chỉ cần thành lập cứ điểm, phòng chừng lập tức sẽ bị Bắc Trấn Phủ Ti hoặc là quan trú đóng quân vây quét.

Lệnh truy nã của Đại Chu vương triều không phải chỉ phát cho có.

“Xem ra ta còn phải cảm ơn Đại hoàng tử rồi.”

Tô Thần thầm nghĩ.

“Sách cổ và bí tịch bên Huyền Âm Lâu đã được đưa đến Sơn Hà môn, đặt trong thư khố của chương giáo, ngài có thể đến xem bất kỳ lúc nào!”

Thôi Vũ Hồ đi tới trước mặt Tô Thần nói.

“Đưa tới nhanh như vậy, hiệu suất làm việc của Lý Sư Dung không tệ.”

Tô Thần gật gật đầu.

Hiện giờ sự tình đã kết thúc.

Hắn cũng không cần bận ba bên ngoài cho nên chuẩn bị tiến vào thư khố xem xét những bí tịch cùng sách cổ, kích phát một ít thẻ rút thưởng.

Lúc Tô Thần đọc sách, ở một nơi khác là Kinh sư.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới phủ đệ Thất hoàng tử.

Trên xe ngựa không có ký hiệu gì, không nhìn ra thân phận người tới.

“Đứng lại. Nơi đây là phủ đệ của Thất điện hạ. Những người không liên quan tránh ra.”

Nhìn cỗ xe ngựa chạy tới phủ đệ Thất hoàng tử, một võ giả lưng hùm vai gấu canh giữ bên ngoài nhướng mày.

Hai ba bước đến trước xe ngựa, trầm giọng quát to.

“Lớn mật, dám ngăn cản bản quận chúa!”

Ngay khi hắn nói xong thì có một giọng nói u lãnh từ trong xe ngựa truyền ra.

Lúc âm thanh truyền ra, võ giả mang còn chưa kịp phản ứng thì lập tức cảm giác được một cỗ uy áp vô hình bao phủ lấy mình.

Tên võ giả chỉ cảm thấy trên vai như có hai ngọn núi lớn.

Thân thể cao lớn đứng thẳng tắp bắt đầu cong xuống.

Quỳ rạp trên mặt đất, mồ hôi lạnh như mưa.

Xi!

Trong nháy khoảnh khắc hắn quỳ xuống có một đạo quang mang màu đen từ trong xe ngựa bắn ra.

Bắn vào vào mi tâm của võ giả đang quỳ.

“Người nào!”

Lúc này võ giả thủ vệ ở ngoài phủ đệ giận tím mặt, nhao nhao rút trường đao.

“Lớn mật, còn không mau buông đao xuống, đây là xe ngựa của Đan Dương quận chúa!”

Một tiếng quát to từ trong cửa truyền ra, một gã đại hán mặc khôi giáp xuất hiện, thân hình nhanh chóng tới trước xe

ngựa, khom người hành lễ nói:

“Mặt tướng Bùi Văn ra mắt quận chúa, quận chúa đã lâu không đến, những binh sĩ này mới tới nên không biết quận chúa, xin quận chúa thứ tội!”

“Hừ! Bùi Văn hôm nay ta nể mặt người, tha cho bọn họ một mạng.”

Có tiếng hừ lạnh từ trong xe ngựa truyền ra.

Sau đó rèm xe được vén lên, một nữ tử mặc váy dài màu xanh bước xuống.

Nữ tử khoảng mười bảy mười tám tuổi nhưng sắc mặt lãnh liệt, làm cho người ta cảm giác sát phạt quyết đoán.

Người này chính là Nhiếp Tình Nhi, nữ nhi của một trong tám vương di tộc của vương triều Đại Chu Liệt Vũ Vương, Chu đế ngự ban Đan Dương quận chúa.

“Dẫn ta đi gặp Thất ca ca!”

Nữ tử nhìn Bùi Văn hành lễ trước mặt nói.

“Quận chúa, tâm tình Thất điện hạ hiện tại có chút không tốt. “

Bùi Văn mở miệng nói.

“Là chuyện [Thanh Long Hội] bên Lĩnh Nam quận?”

Đan Dương quận chúa hỏi.

“Đúng vậy!”

Bùi Văn trả lời.

“Người chết không phải là người của Lệnh đảng sao, có liên quan gì đến Thất ca ca chứ?”

Đan Dương quận chúa cảm thấy khó hiểu nói.

“Mấy ngày trước Lệnh cho bên đảng vừa mới tiến vào trận doanh bên Thất điện hạ.”

Bùi Văn trả lời.

Lúc hai người nói chuyện thì đã đi tới đại môn tiến vào hoa viên hồ nước.

Xuyên qua hoa viên liền đến nội phủ.

Trong đại sảnh nội phủ có một đồng chén vỡ.

Các thị nữ đang cặm cùi dọn dẹp.

Sắc mặt của Thất hoàng tử vô cùng âm trầm.

Thế nhưng khi nhìn thấy Đan Dương quận chúa xuất hiện thì lại khôi phục bình thường.

Chương 410: Mưu tính, tàn nhẫn, mang đều lâu về.

....

“Đan Dương, sao ngươi lại từ Hoa Nguyên tới kinh sư? Đến cũng không báo trước cho ta biết.”

Thất hoàng tử Lưu Dụ nói.

“Thất ca ca, phụ thân nói gần đây ngươi chịu áp lực lớn cho nên ta cố ý để ta đến Kinh sư, không thông báo là muốn cho ngươi bất ngờ, ngươi không thích ta đến sao?”

Thời điểm Đan Dương quận chúa nhìn thấy Lưu Dụ, sự lãnh liệt trên mặt biến mất, thay thế là một nụ cười xinh đẹp.

Nàng tiến lại ôm lấy cánh tay Thất hoàng tử Lưu Dụ, rất nhiệt tình.

Hoàn toàn khác với vẻ lạnh lùng lúc trước.

“Gần đây chuyện bên ta tiến triển không thuận lợi, sợ ngươi đến sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của ngươi.”

Thất hoàng tử Lưu Dụ nói.

“Nhìn thấy Thất ca ca, ta thật cao hứng.”

Đan Dương quận chúa ôm cánh tay Lưu Dụ không buông.

Lúc Đan Dương quận chúa được ban tên cũng được ban một mối hôn sự.

Chính là ban nàng ban cho Thất hoàng tử, làm Hoàng phi.

Cho nên có thể nói Đan Dương quận chúa là thê tử của Thất hoàng tử, chỉ là bây giờ còn chưa cưới.

“Nhạc phụ đại nhân để người tới Kinh sư, có lời gì muốn người truyền cho ta sao?”

Thất hoàng tử Lưu Dự mở miệng nói.

Liệt Vũ Vương thân là một trong tám vị vương đệ tộc của vương triều Đại Chu.

Cũng không phải là nhân vật đơn giản, sẽ không vô duyên vô cớ để Đan Dương quận chúa đến Kinh sư.

Dù sao Đan Dương bây giờ còn chưa chính thức trở thành hoàng phi của hắn.

“Phụ thân bên bảo ta dẫn dò người tâm phải tĩnh, gặp chuyện mới có thể làm ổn.”

Đan Dương quận chúa nói.

“Bất quá Thất ca ca, là ai chọc giận huynh?”

Đan Dương quận chúa mở miệng nói.

“Còn không phải là Thanh Long Hội kia sao, không chỉ giết Thái Hư chân nhân, Lệnh Thành vừa mới gia nhập trận doanh của ta cũng tổn thất hai cao thủ Thiên Nhân cử nạn.”

Nói đến Thanh Long Hội, sắc mặt Lưu Dự liền trở nên không dễ coi.

“Trên đường tới đây ta cũng nhận được một ít tin tức, nếu 【 Thanh Long hội 】 kia chọc thất ca ca tức giận, ta tự mình đến Lĩnh Nam quận một chuyến giúp người tiêu diệt 【 Thanh Long hội 】 .”

“Lĩnh Nam quận Tàn Thần chính là người xuất thân từ Liệt Vũ quân đoàn chúng ta, ta nghĩ nếu như ta ra mặt hẳn là có thể điều động, để hắn xuất binh tiêu diệt 【 Thanh Long hội 】 .”

Mắt Đan Dương quận chúa lóe ánh sáng sắc lạnh.

“Tạm thời còn không cần làm như vậy!”

“Chỉ là có chút đáng tiếc, vừa mới thu phục Lệnh đảng mà thoảng cái đã tổn thất hai cao thủ Thiên Nhân cứu nạn.”

“Bất quá Đinh Bằng cũng tiến vào trạng thái nhập ma, thực lực bản thân bị hao tổn, muốn khôi phục cần một thời gian dài.”

Thất hoàng tử Lưu Dụ mở miệng nói.

Hắn tạm thời còn không muốn dùng phương thức này đến ảnh hưởng địa phương đóng quân.

Hai người ở trong đại sảnh hàn huyên chừng một nén nhang.

“Đan Dương, người cũng mệt nhọc, ta an bài chỗ cho người nghỉ ngơi một chút, sau đó ta sẽ cùng người du ngoạn Kinh sư.”

Vừa lúc người đến ta cũng thả lỏng một chút.”

Lưu Dụ nói.

“Đa tạ Thất ca ca!”

Đan Dương quận chúa cảm tạ.

“Sắp xếp chỗ cho quận chúa nghỉ ngơi.”

Lưu Dụ vỗ tay, một lão quản gia từ ngoài đại sảnh tiến vào dẫn Đan Dương quận chúa và thị nữ của nàng tới hậu viện.

Sau khi tiễn Đan Dương quận chúa đi.

Vẻ ôn nhu trên mặt Lưu Dụ biến mất thay bằng sự lạnh lùng.

“Điện hạ, Liệt Vũ Vương để Đan Dương quận chúa đến Kinh sư, chỉ sợ không chỉ là truyền lời mà thôi.”

Lúc này có một nam tử trung niên đi ra.

Nam tử trung niên có dáng người gầy gò, ánh mắt lạnh lùng, bước đi không tạo ra bất kỳ âm thanh nào, có thể thấy được thân pháp người này không đơn giản.

“Không biết, Khổ tiên sinh thấy chuyện này thế nào?”

Thất hoàng tử mở miệng nói.

“Ta cảm giác đây là biểu hiện Liệt Vũ Vương tỏ vẻ bất mãn với điện hạ ngài.”

Nam tử trung niên được gọi là Khổ tiên sinh mở miệng nói.

“Làm càn, người đang ly gián quan hệ giữa ta và Liệt Vũ Vương sao?”

Nghenam tử nói, Thất hoàng tử lập tức quát to một tiếng, thân thể phát ra sát ý.

Nhất thời cả đại sảnh đều trở nên lạnh lẽo.

“Điện hạ, Khổ mỗ làm mưu sĩ bên cạnh điện hạ, chỉ ăn ngay nói thật mà thôi.”

“Nếu Liệt Vũ Vương thật sự muốn công khai trợ giúp điện hạ, trực tiếp gửi thư cho Tàn Thần ở Lĩnh Nam quận là được!”

“Ta tin tưởng Tàn Thần sẽ lập tức phái binh tiêu diệt Thanh Long Hội, nhưng hắn lại không làm mà để Đan Dương quận chúa đến Kinh sư?”

“Đan Dương quận chúa còn hai năm nữa mới gả vào phủ điện hạ, lúc này không nên đến đây.”

“Người ngoài cũng không biết, có phải điện hạ gọi Đan Dương quận chúa đến đây hay không.”

Tuy rằng khí thế trên người Lưu Dự càng lúc càng mạnh nhưng Khổ tiên sinh vẫn nói hết lời.

“Vậy người nói xem hiện tại ta nên làm gì bây giờ?”

Thất hoàng tử nhìn Khổ tiên sinh nói.

Điện hạ quả thật nên thả lỏng tâm tình một chút, bởi Đan Dương quận chúa du ngoạn, đây cũng là một phương pháp không tồi.

“Chuyện lần này, chúng ta không có tổn thất gì, tổn thất chính là Lệnh đảng, Lệnh Thành sẽ không bỏ qua đâu, để cho hắc đối phó với Thanh Long hội là được.”

“Đan Dương quận chúa đến Kinh sư ở phủ đệ điện hạ, hắc là Lệnh Thành đã biết, ta đoán hắc sẽ báo chuyện này báo cho Tần Thần, đến lúc đó Tần Thần sẽ trợ giúp Lệnh Thành.”

“Còn nữa, chúng ta có thể toàn lực nâng đỡ Thiên Hạ Minh, để Thiên Hạ Minh tăng tốc mở rộng chín quận phương bắc.”

“Thuộc hạ nguyện ý tự mình tới tổng bộ Thiên Hạ Minh gặp mặt minh chủ Thiên Hạ Minh, để Thiên Hạ Minh toàn lực thâm thấu vào chín quận phương bắc.”

Khổ tiên sinh trả lời.

“Thiên Hạ Minh cộng thêm Lệnh Thành, cho dù có bảy Đại Long thủ thì thế nào chứ!”

“Được, chuyện này làm phiền Khổ tiên sinh!”

Sát khí trên người Thất hoàng tử Lưu Dụ nhanh chóng biến mất, nhẹ giọng nói.

“Điện hạ yên tâm, ta nhất định sẽ thuyết phục minh chủ Thiên Hạ Minh.”

Khổ tiên sinh nói xong khom người rời khỏi đại sảnh.

“Không nghĩ tới vất vả lâu như vậy mà không có được gì cả!”

Thất hoàng tử thở dài một tiếng.

Từ trong lời nói có thể thấy được Lưu Dụ chuẩn bị buông tha chín quận phương bắc.

Ở hậu viện, Đan Dương quận chúa được dàn xếp ổn thỏa.

“Đề cho Tiêu Nhược Yến đến Lĩnh Nam quận một chuyến, mang đều Tô Thần về cho ta, đề cho người 【 Thanh Long hội 】 biết được kết cục khi chọc thắt ca ca!”

Đan Dương quận chúa nói với thị nữ bên cạnh.

Đan Dương quận chúa mặc dù là quận chúa nhưng cũng là đại đệ tử môn chủ thế lực giang hồ, có hi vọng tiếp nhận vị trí môn chủ.

Đế quân vương triều Đại Chu cưới không ít nữ chương giáo môn phái.

Tuy rằng những người này đều trở thành phi tử nhưng vẫn nắm giữ đại quyền trong môn phái.

Có thể nói vương triều Đại Chu chính là sự kết hợp giữa vương triều và môn phái giang hồ.

“Thuộc hạ lập tức truyền tin cho Tiểu Nhược Yến.”

“Bất quá quận chúa, gần đây tỉ lệ Tiểu Nhược Yến hoàn thành nhiệm vụ đã giảm xuống, hơi không nghe lời.”

“Bảo người cắt một ngón tay của đệ đệ nàng ta đưa cùng mật thư, nếu nhiệm vụ lần này mà thất bại, không giết được Tô Thần thì cắt cả cánh tay của đệ đệ nàng ta.”

Trên mặt Đan Dương quận chúa tràn ngập sự âm ngoan.

“Tuân lệnh!”

Thị nữ khom người nói.

Sau đó Đan Dương quận chúa ngồi xuống trước gương, bắt đầu chải chuốt điểm trang, lát nữa nàng còn phải cùng Thất hoàng tử du ngoạn Kinh sư đây?

Chương 411: Tái ngoại, thay đổi, Thiên Sơn phái

....

Quận Lĩnh Nam.

Ở Sơn Hà Môn, gần Tô Thần gần đây đều yên lặng xem diễn tịch và bí tịch trong thư phòng.

Không phải đọc sách thì chính là tu luyện củng cố tu vi của mình.

Hoàn toàn không biết có người ở Kinh sư có người muốn mang đầu của hắn về.

Đi ra từ trong thư phòng.

Giữa trời và đất có từng bông tuyết như lông ngỗng rơi xuống, phủ thêm một tầng sương bạc lên phòng ốc Sơn Hà Môn.

Một cỗ hàn khí xâm nhập vào thân thể nhưng lại bị cánh ta Kỳ lên bên tay trái Tô Hạo nhanh chóng hấp thu.

“Chương giáo, Bạch lâu chủ Kim Phong Tế Vũ lâu đến bái kiến, đang ở trong viện của ngài.”

Một tên đệ tử Sơn Hà Môn đi tới trước mặt Tô Thần khom người nói.

“Ta biết rồi!”

Tô Thần khoát tay, giẫm lên tuyết đi về biệt viện của mình đi.

Trong sân, Bạch Sầu Phi đang ngồi trong đại sảnh, nhìn qua có cảm giác quân tử nhẹ nhàng.

Nhìn thấy Tô Thần đi vào hần lập tức đứng dậy, chuẩn bị hành lễ với Tô Thần.

“Theo ta đến mật thất!”

Tô Thần nói với Bạch Sầu Phi.

Trong mật thất, Bạch Sầu Phi hành lễ với Tô Thần.

“Bái kiến chủ thượng.”

“Sao lại rảnh rồi tới chỗ ta.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Chủ thượng, đây là mật tín mà Độc Cô Vô Định từ tái ngoại truyền về, đề ta giao cho chủ thượng.”

“Ta đến đây xin chủ thượng phân phối cho Kim Phong Tế Vũ Lâu hoặc là Thiên Nhai Các một cao thủ Thiên Nhân cửu nạn, ngài đặt Đinh Bằng tiên bối cùng Yến Nam Thiên tiên bối ở Thanh Long Hội, Kim Phong Tế Vũ Lâu ta hoàn toàn không có cao thủ, chịu áp lực rất lớn.”

Bạch Sầu Phi lập tức kể khổ.

“Ta đang ở chín quận phương bắc, bên người tuyệt đối không có vấn đề, có áp lực gì chứ.”

Tô Thần có chút khó hiểu hỏi.

“Chủ thượng, phân lâu Kim Phong Tế Vũ Lâu ở chín quận phương bắc đã đi vào quỹ đạo!”

Bạch Sầu Phi bẩm báo.

Thời gian gần đây Tô Thần không chú ý tới ngoại giới biến hóa nên còn không biết chuyện này.

“Hôm nay ở chín quận phương bắc, chúng ta nắm giữ không ít nguồn tin tình báo, nhưng ở khu vực bên ngoài chín quận phương bắc, đặc biệt là Kinh sư và nơi phồn hoa nhất vương triều Đại Chu là Giang Nam, Kim Phong Tế Vũ Lâu còn chưa có phân lâu.”

“Hai địa phương này mới là đầu mối then chốt của vương triều Đại Chu, nắm giữ tình báo ở hai địa phương này, như vậy chúng ta có thể nắm được nguồn tin báo của vương triều Đại Chu.”

“Thuộc hạ đang bí mật huấn luyện mật thám, một khi chủ thượng an bài, những người này có thể được phái đi để trợ giúp những người khác thành lập Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Bạch Sầu Phi nói.

Nghe Bạch Sầu Phi nói vậy, Tô Thần không khỏi tán thưởng Bạch Sầu Phi làm việc chu đáo.

“Hai nơi này cũng không đơn giản!”

“Kinh sư là trung tâm của vương triều Đại Chu, khu vực Giang Nam chính là khu vực thành thị phồn hoa nhất Đại Chu vương triều, không chỉ tập trung nhiều thế lực mà còn rất mạnh, lực khống chế của Đại Chu vương triều ở đây cũng mạnh nhất.”

Hơn nữa những nơi này còn có thể gia ngàn năm tồn tại. Kim Phong Tế Vũ Lâu ở chỗ này thành lập phân lâu.

Nhưng sẽ gặp phải đối thủ mạnh mẽ.

“Tuy rằng chúng ta có cao thủ, nhưng chỉ sợ không thể chấn nhiếp những thế lực này, đến lúc đó liền có thể bị vây, xám xịt trở về chín quận phương bắc, đây là kết quả mà ta không muốn nhìn thấy.”

Trong khoảng thời gian này, mặc dù Tô Thần luôn xem diễn tịch, khổ luyện nhưng cũng suy nghĩ một vài chuyện.

Lúc trước nhận thức của hắn bị giới hạn.

Cho rằng có Thiên Nhân cứu nạn là có

Lãnh thổ vương triều Đại Chu quá khổng lồ, thế lực giang hồ quá nhiều, có thể trấn áp những thế lực giang hồ này đã thể hiện sự cường đại của vương triều Đại Chu.

Một tên thái giám tổng quản đại nội có thể điều động cao thủ Thiên Nhân cứu nạn, không thể không đề phòng.

Nghe Tô Thần nói, Bạch Sầu Phi rơi vào trầm tư.

Một lát sau nói:

“Chủ thượng, là ta quá mức sốt ruột.”

“Không phải gấp gáp, bất kể như thế nào chúng ta cũng sẽ tiến vào Kinh sư và Giang Nam.”

“Hai ngày nay ta trầm tư, quyết định để cho [Kim Phong Tế Vũ Lô] trở thành thế lực bá chủ ở chín quận phương bắc, để cho người khác tới tìm [Kim Phong Tế Vũ Lô], đến lúc đó mượn lực lượng người khác làm bàn đạp tiến vào khu vực Giang Nam và Kinh sư.”

Tô Thần mở miệng nói.

Nghe vậy, Bạch Sầu Phi khẽ cau mày nói:

“Chủ thượng, không phải để cho Sơn Hà Môn trở thành bá chủ chín quận phương bắc càng tốt hơn sao?”

“Lần này Thanh Long Hội giết cao thủ của Lệnh đảng và Thất hoàng tử, còn giết bọn Ninh Thành do triều đình phái tới, thật ra đã mớ hồ đung vào điểm mấu chốt của đám người ở vương triều Đại Chu.”

“Hiện tại đến Kinh sư e là sẽ bị bao vây tiêu trừ, cho nên tạm thời không cần lo chuyện Kinh Sư, để Yên Nam Thiên đi khu vực Giang Nam trước”

“Còn Sơn Hà Môn ta có nội tình thật sự quá cạn, bước chân không thể quá dài.”

“Ta cũng là mục tiêu chú ý trọng điểm của một số người cho nên chuẩn bị khiêm tốn một thời gian, tập trung tu luyện, chờ phong ba qua đi không ai để ý lại tính tiếp.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Như vậy sao? Vậy cao thủ chủ thượng điều đến cho chúng ta khi nào tới.”

Bạch Sầu Phi vội vàng hỏi Tô Thần.

“Hai cao thủ Thiên Nhân cứu nạn là hai vị các chủ chính phó của Bắc Các.”

Tô Thần mở miệng nói.

Nghe Tô Thần nói vậy, trên mặt Bạch Sầu Phi lộ ra vẻ vui mừng.

“Chủ thượng thật sự xuất lực.”

Lập tức an bài cho hần phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu hai gã cao thủ Thiên Nhân cứu nạn.

“Vậy ta đi về an bài trước, chờ hai vị Các chủ đến đây.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Được!”

Tô Thần gật gật đầu đưa Bạch Sầu Phi ra khỏi mật thất.

“Còn mình thì trở về mật thất, mở mật thư Độc Cô Vô Dịch gửi ra xem.”

Xem mật thư mà Tô Thần có chút kinh ngạc.

Độc Cô Vô Địch ở tái ngoại sáng lập Vô Địch Môn, đưa Vô Địch Môn nhập vào Quỷ vực.

Hiện giờ đã chấp chương một khu vực rồi.

Cường giả chính là cường giả, cho dù thực lực thấp đi một chút nhưng thủ đoạn vẫn còn đó.

Độc Cô Vô Địch bây giờ chỉ là mới Thiên Nhân nhất nạn nhưng đã có thể đứng vững gót chân ở Quỷ vực, có thể thấy được thủ đoạn bất phàm.

Tiếp tục đọc thư, Tô Thần khẽ cau mày.

Trong thư, Độc Cô Vô Địch có nhắc tới một môn phái xuất hiện trên Thiên Sơn, tên là Thiên Sơn phái, đang thu phục một số môn phái tái ngoại.

Nghe đồn Tử Đàn cung mơ hồ bị thu vào Thiên Sơn phái.

“Thiên Sơn Phái! Tử Đàn Cung, Mộc Thanh Tuyết không truyền đến tin tức, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Lần trước Mộc Thanh Tuyết đến Lĩnh Nam quận, Tô Thần bận rộn công việc cũng không gặp Mộc Thanh Tuyết.

Chờ sự tình xong xuôi thì Mộc Thanh Tuyết đã trở về Tử Đàn cung tái ngoại.

“Xem ra cần tìm hiểu tình huống của nàng chút.”

Tô Thần bước ra khỏi mật thất, bảo người gọi Thôi Vũ Hồ tới, phân phó hần sắp xếp người điều tra tình huống hiện tại của Mộc Thanh Tuyết.

Lúc này, ở Tử Đàn cung tái ngoại.

Trong một sân viện.

Trước mặt Mộc Thanh Tuyết là một mỹ phụ trung niên mặc áo tím.

“Nói cho ta biết thân xử nữ của người làm sao mà phá rồi, là ai phá thân thể của người!”

Mỹ phụ trung niên nhìn Mộc Thanh Tuyết, lạnh giọng nói.

“Tiểu di, đây là chuyện của ta, không cần quản.”

Mộc Thanh Tuyết lắc đầu nói.

“Ta không muốn hỏi nhưng lão tổ hứa gả người cho đệ tử Mộ Phong Vân của Nam Sơn chi chủ Tất Kinh Thiên Thiên Sơn Phái.”

“Ta đã gặp qua Tất Kinh Thiên, tuổi còn trẻ mà đột phá đến Thiên Nhân nhất nạn, là người xếp đầu trong Nam Sơn nhất mạch của Thiên Sơn phái.”

“Tính cách cao ngạo, hơn nữa tâm ngoan thủ lạt, một khi biết được người không còn xử nữ, chỉ sợ sẽ trực tiếp giết chết người rửa sạch sỉ nhục, Tử Đàn cung và gia tộc cũng sẽ không vì người mà ra mặt.”

Mỹ phụ trung niên lo lắng nói.

Chương 412: Thiên sơn tuyết liên, Độc Cô Vô Địch

....

Trên một trong mười ngọn núi Quỷ Vực ở tái ngoại, trong một cung điện.

Độc Cô Vô Địch và Quỷ Vực Thập đương đầu Lôi Hung Xuyên đang uống rượu ăn thịt.

Thập đương đầu Lôi Hung Xuyên này chỉ có thực lực Thần phách hợp nhất nhưng lại là đệ đệ của Quỷ vực Đại đương đầu, cho nên có địa vị bất phàm.

Về phần chín người khác, Lôi Hung Xuyên đã từng tiếp xúc nhưng chưa từng thấy qua dáng vẻ thật sự.

Chuyện Quỷ vực đối ngoại đều do Lôi Hung Xuyên phụ trách.

Chín người còn lại rất ít khi ra mặt.

Độc Cô Vô Địch có thể thành lập Vô Địch Môn là nhờ Lôi Hung Xuyên giúp đỡ rất nhiều.

Đương nhiên gần đây biểu hiện của Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Lĩnh Nam quận tương đối cường hãn.

Để cho người Quỷ Vực cũng coi trọng Độc Cô Vô Địch hơn, cho nên Lôi Hung Xuyên mới trợ giúp Độc Cô Vô Địch.

“Lôi đương đầu, chúng ta không cướp mỏ bạc bí mật của Tử Đan Cung nữa sao?”

Độc Cô Vô Địch uống một ngụm rượu rồi nói.

“Hiện tại không thể cướp, Đại đương đầu lên tiếng, nói Thiên Sơn phái muốn thông gia với Tử Đàn cung.”

“Chúng ta không thể xung đột với Thiên Sơn Phái, bọn họ đã phong sơn hai mươi năm, không biết tại sao lại xuất thế vào lúc này.”

Lôi Hưng Xuyên lắc đầu nói.

“Phong sơn hai mươi năm?”

“Đã phong sơn hai mươi năm rồi, còn cần để ý bọn họ sao?”

Độc Cô Vô Dịch lạnh giọng nói.

Lúc nói chuyện, trong mắt có hàn quang lóe lên.

Thiên Sơn phái xuất hiện để cho hắn biết tái ngoại không hề đơn giản.

Nghĩ tới đây trong lòng hắn không khỏi hưng phấn.

Có thể lực cường đại chứng tỏ tài nguyên tái ngoại phong phú.

Nếu như Vô Dịch Môn của hắn chiếm lấy một phương tái ngoại, tin rằng sẽ được chủ thượng trọng dụng.

Đương nhiên cơ sở cần có là thực lực.

Thực lực của hắn nhất định phải tăng lên.

Mặc dù ở tái ngoại nhưng hắn vẫn luôn nhận được tin tức từ Bạch Thiên Vũ.

Chín quận phương bắc có cao thủ Thiên Nhân cử nạn xuất hiện.

Thực lực của hắn còn đang ở Thiên Nhân nhất nạn, chênh lệch quá lớn.

Đối với Độc Cô Vô Dịch kiếp trước thân ở đỉnh phong, muốn độc bá thiên hạ mà nói thì chút thực lực này không thể chấp nhận.

“Không thể không để ý, Thiên Sơn phái chia thành Nam Sơn và Bắc Sơn, người đứng đầu hai mạch đều là cao thủ Thiên Nhân cửu nạn.”

“Về phần phái chủ Hoắc Thiên Tinh, năm đó giao thủ với đế quân vương triều Đại Chu mà có sống sót thoát đi, chắc chắn là cường giả trong Thiên Nhân cửu nạn.”

“Quý Vực chúng ta không thể so sánh với người ta, Độc Cô huynh nên cúi đầu thì cúi đầu.”

Lôi Hưng Xuyên nói.

“Lôi lão đệ nói đúng, nhưng Thiên Sơn phái xuất thế, thực lực của hai người chúng ta hiện tại có chút không đủ dùng.”

Độc Cô Vô Dịch mở miệng nói.

Nghe được lời của Độc Cô Vô Dịch, sắc mặt Lôi Hưng Xuyên cũng trầm xuống.

Thực lực của hắn còn không bằng Độc Cô Vô Dịch đây? Vẫn không thể đột phá đến Thiên Nhân cảnh.

“Độc Cô huynh, ta cũng đã dùng không ít đan dược, nhưng không biết vì sao vẫn không thể nào đột phá.”

“Bây giờ trong thập đại đương đầu chỉ còn một mình ta ở Thần phách hợp nhất.”

Gần đây quý vực phát triển hơn, thu được không ít tài nguyên, tám đại đương đầu đều thu được một ít đan dược.

Bảy người khác đều bước vào Thiên Nhân nhất nạn.

Còn hắn chậm chạp không đột phá.

Nghe Lôi Hưng Xuyên nói xong.

Độc Cô Vô Địch mở miệng nói:

“Thiên Sơn phái có nhiều cao thủ như vậy, có phải xung quanh Thiên Sơn phái có bảo vật gì không, có thể là bảo được trợ giúp đột phá cảnh giới?”

Đơn thuần dựa vào tự thân tu luyện tăng cường thực lực, căn bản không có khả năng.

Bây giờ hẳn không thiếu công pháp, thứ thiếu nhất chính là bảo vật gia tăng công lực.

Thiên Sơn phái có nhiều cao thủ như vậy, chắc chắn xung quanh có tài nguyên.

“Độc Cô huynh, ý của huynh là gì?”

Lôi Hưng Xuyên nhìn Độc Cô Vô Địch, đã biết suy nghĩ của đối phương.

“Lôi lão đệ, nói thật, Độc Cô Vô Địch ta có thể trở thành thành viên của Thiên Nhai các đó là bởi vì ta có chút quan hệ với đại nhân trong Thiên Nhai các. Nếu không, với thực lực của ta căn bản không thể trở thành thập phương sứ giả.”

“Ta vốn muốn ở tái ngoại tạo ra một ít thành tích, đến lúc đó về Thiên Nhai Các đổi một ít bảo được đột phá.”

“Nhưng Lôi lão đệ người nói xem, Thiên Sơn phái xuất thế có phải sẽ dễ tình huống các thế lực ở tái ngoại phát sinh biến hóa hay không?”

“Ta muốn lấy tạo ra một ít thành tích phỏng chừng rất khó khăn, cho nên muốn tăng cường thực lực!”

Độc Cô Vô Địch thở dài nói.

Nghe Độc Cô Vô Địch nói xong, Lôi Hưng Xuyên nhất thời cảm giác đồng mệnh tương liên.

Sau đó nhẹ giọng nói:

“Độc Cô huynh, ta cũng tìm hiểu đôi chút về Thiên Sơn phái, Thiên Sơn phái có một Thiên trì, Thiên trì thai nghén ra tinh hoa Thiên Sơn, Thiên Sơn Tuyết Liên, nghe nói có thể dùng Thiên Sơn Tuyết Liên để luyện chế Thiên Tuyết Đan, Thiên Tuyết Đan có thể làm cho khí kinh trong cơ thể người ta tăng vọt.”

Thiên Sơn Tuyết Liên.

Nghe Lôi Hưng Xuyên nói như vậy, Độc Cô Vô Địch vui mừng.

“Độc Cô huynh, ngươi không cần cao hứng, ngươi nghĩ bảo vật trọng yếu như vậy sao Thiên Sơn phái có thể không phái cao thủ bảo hộ chứ?”

“Với thực lực của ta và ngươi, e là còn chưa tới Thiên Trì thì đã bị người Thiên Sơn phái phát hiện, đến lúc đó muốn đi cũng không đi được.”

Lôi Hưng Xuyên lắc đầu nói.

“Chúng ta không thể lấy được Thiên Sơn Tuyết Liên, nhưng hẳn là có thể lấy được Thiên Tuyết Đan đi?”

Độc Cô Vô Địch mở miệng nói.

“Thiên Tuyết Đan còn quý hơn cả Thiên Sơn Tuyết Liên, chúng ta không có biện pháp lấy được!”

Lôi Hưng Xuyên lắc đầu nói.

“Lôi lão đệ, chẳng lẽ không có những bảo vật khác sao?”

Độc Cô Vô Địch nói.

“Bảo vật thì có, nhưng chúng ta muốn cũng khó, nghe đồn trong núi tuyết phía tây có một gốc tuyết sâm ngàn năm.”

“Nhưng núi tuyết bị băng tuyết bao phủ quanh năm, muốn tìm tuyết sâm chẳng khác nào chui vào đầm rồng hang hổ.”

Lôi Hưng Xuyên uống một ngụm rượu rồi nói.

Lôi Hưng Xuyên đột nhiên dừng nâng chén rượu.

“Có lẽ chúng ta có thể lấy được Thiên Sơn Tuyết Liên.”

Trong hai mắt Lôi Hưng Xuyên xuất hiện chút hưng phấn.

Độc Cô Vô Dịch ở bên cạnh hần ngẩn ra:

“Nói xem.”

“Hôm nay, lúc ta và Đại đương đầu nói chuyện phiếm, biết được một việc.”

“Chính là chuyện liên hôn giữa đệ tử Tử Đan Cung và đệ tử Nam Sơn Tất Kinh Thiên.”

“Người nói chúng ta ra tay từ Tất Kinh Thiên, có phải sẽ có khả năng lấy được Thiên Sơn Tuyết Liên hoặc Thiên Tuyết Đan hay không?”

Lôi Hưng Xuyên nói tới đây, sự hưng phấn càng đậm hơn.

“Thực lực của Tất Kinh Thiên như thế nào?”

Độc Cô Vô Dịch hỏi.

“Nghe nói thực lực ở Thiên Nhân nhất nạn, bất quá ý của ta không phải là động thủ với Tất Kinh Thiên mà là động thủ với đối tượng của hắn, để cho hắn dùng Thiên Sơn Tuyết Liên hoặc Thiên Tuyết Đan trao đổi.”

Lôi Hưng Xuyên đã nghĩ ra phương pháp thu được Thiên Sơn Tuyết Liên và Thiên Tuyết Đan.

Đối tượng của hắn?

Độc Cô Vô Dịch không khỏi hỏi.

“Là Mộc Thanh Tuyết của Mộc gia Tử Đan Cung, thực lực bình thường, ta và người ra tay dễ như trở bàn tay.”

Lôi Hưng Xuyên nói.

Mộc Thanh Tuyết?

Mặt Độc Cô Vô Địch vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng lại kinh ngạc không thôi.

Mộc Thanh Tuyết là người của chủ thượng, sao có thể trở thành đối tượng liên hôn với người khác.

Tử Đàn Cung quá lớn mật.

Trong lòng Độc Cô Vô Địch xuất hiện một cỗ sát ý.

“Mộc Thanh Tuyết đang ở nơi nào?”

Độc Cô Vô Địch trầm giọng hỏi.

“Nàng bị nhốt trong Tử Đàn cung, chúng ta có thể nghĩ biện pháp trà trộn vào Tử Đàn cung rồi mang Mộc Thanh Tuyết đi.”

Nghe Lôi Hưng Xuyên nói xong.

Độc Cô Vô Địch không khỏi nhìn thoáng qua hắn:

“Lôi lão đệ, sao ta cảm giác ngươi đã sớm để mắt tới Mộc Thanh Tuyết này?”

“Độc Cô huynh, Mộc Thanh Tuyết là đệ nhất mỹ nhân của Tử Đàn cung, ta thèm nhỏ dãi lâu rồi!”

Lôi Hưng Xuyên lộ ra biểu tình tất cả mọi người đều hiểu.

Nhìn vẻ mặt của Lôi Hưng Xuyên, trong lòng Độc Cô Vô Địch lại tăng thêm chút sát ý.

“Bất kính với Mộc Thanh Tuyết, chính là bất kính với chủ thượng, nên giết.”

Chương 413: Kiếp nạn của Tất Kình Thiên, nữ sát thủ tối

....

“Thế nào, chúng ta bắt được Mộc Thanh Tuyết, không chỉ có thể hưởng thụ một trận mà còn có thể đạt được Thiên Sơn Tuyết Liên hoặc đan dược, quá có lời.”

Lôi Hưng Xuyên thấy Độc Cô Vô Dịch trầm tư, tiếp tục nói.

“Thật sự muốn một chương đánh chết người.”

Sâu trong con người Độc Cô Vô Dịch có sát khí chợt lóe lên rồi biến mất.

Sắc mặt hắn lại trở nên ngưng trọng.

“Nói như vậy, đến lúc đó chúng ta có thể sẽ bị người Thiên Sơn phái vây giết!”

Độc Cô Vô Dịch ngưng trọng nói.

“Bắt Mộc Thanh Tuyết rồi ta cũng không có ý để cho nàng sống sót rồi đi, Mộc Thanh Tuyết chết rồi thì có ai biết là chúng ta làm đâu?”

Lôi Hưng Xuyên nói.

“Chuyện ra tay với Mộc Thanh Tuyết, ta không đồng tình lắm.”

Độc Cô Vô Dịch lắc đầu nói:

“Độc Cô huynh có chút lòng dạ đàn bà, đây chính là cơ hội tốt, một khi bỏ qua muốn tìm cơ hội thế này rất khó khăn.”

“Ta thấy bây giờ chúng ta có thể lên đường, âm thầm đến Tử Đàn cung, tin tưởng với thực lực của ta và người, vô thanh vô tức mang Mộc Thanh Tuyết đi là chuyện hoàn toàn có thể làm được.”

Lôi Hung Xuyên hưng phấn nói, muốn tới Tử Đàn cung ngay bây giờ.

Không hề có bộ dáng kiêng kỵ Thiên Sơn Phái lúc trước.

Có thể nói có đôi khi rượu là liều thuốc tâm linh tốt nhất, gia tăng sự can đảm.

Bụp!

Lúc này Độc Cô Vô Địch vỗ một chương vào vai Lôi Hung Xuyên.

Một cỗ khí kinh chảy vào trong cơ thể Lôi Hung Xuyên xưa tan men rượu.

Lôi Hung Xuyên nhanh chóng tỉnh táo.

“Uống chút rượu liền xúc động!”

Lôi Hung Xuyên khôi phục tinh thần, không khỏi nói.

“Xúc động mới có thể gia tăng thực lực, tuy ta không đồng ý ra tay với Mộc Thanh Tuyết, nhưng có thể ra tay với Tất Kinh Thiên.”

“Tất Kinh Thiên là đệ tử của Nam Sơn Chi Chủ Thiên Sơn Phái, địa vị không tầm thường, nếu ta và người bắt được hắn, có lẽ có thể thu hoạch được nhiều Thiên Tuyết Đan hơn.”

“Nói thật, mặc dù ta chỉ có tu vi Thiên Nhân nhất nạn nhưng có một loại bí thuật, có thể bộc phát thực lực vượt qua Thiên Nhân nhất nạn, hẳn là bắt Tất Kinh Thiên không khó.”

Độc Cô Vô Địch mở miệng nói.

“Như vậy sao?”

Qua lại với Độc Cô Vô Địch một đoạn thời gian rồi.

Lôi Hung Xuyên cũng hiểu biết đôi chút về Độc Cô Vô Địch, đây là một nhân vật kiêu hùng, có thể tin tưởng.

“Nếu đã như vậy, ta tự mình điều tra hành tung của Tất Kinh Thiên, Độc Cô huynh cứ chờ tin tức của ta.”

Lôi Hung Xuyên nói.

“Được!”

Độc Cô Vô Địch gật đầu, sau đó hai người nói chuyện phiếm vài câu.

Một lát sau Độc Cô Vô Địch trở về nơi ở của mình.

“Phải báo cáo chuyện này cho chủ thượng.”

Độc Cô Vô Địch trầm nghĩ.

Sau đó lập tức dùng phi điều truyền thư cho Tô Thần, báo cáo tin tức vừa mới nhận được cho Tô Thần biết.

Đêm khuya, ở Sơn Hà Môn.

Tô Thần xem tin tức Thôi Vũ Hổ mang đến, có chút lo lắng.

“Mộc Thanh Tuyết bị giam lỏng ở Tử Đàn cung nên không thể phát tin tức cho ta.”

“Thiên Sơn phái Tất Kinh Thiên hẳn là nhắm đến Cửu U Hàn Mạch của Mộc Thanh Tuyết.”

“Cần tìm cơ hội giải quyết hẳn.”

Trong miệng Tô Thần thì thào nói.

Lúc này có một con chim từ ngoài cửa sổ bay vào đáp trên vai hắn.

Tô Thần lấy mật thư buộc ở chân chim ra.

“Mật thư Độc Cô Vô Địch gửi cho ta?”

Thần sắc Tô Thần khẽ động.

Độc Cô Vô Địch vừa mới gửi thư cho hắn, sao bây giờ lại gửi thêm mật thư?

Mở mật thư xem nội dung bên trong, mắt Tô Thần lóe sát ý.

“Hắn vốn đang tìm cách đối phó với Tất Kinh Thiên, không ngờ Lôi Hưng Xuyên lại trực tiếp đứng ra.”

“Nhưng Lôi Hưng Xuyên và Tất Kinh Thiên đều phải chết, hai người này vừa chết thì Thiên Sơn phái và Quỷ Vực sẽ đối đầu nhau, đến lúc đó cũng có thể nhìn một chút thực lực của Thiên Sơn phái.”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

Sau đó đi tới trước bàn viết một chữ có thể, cuộn mật thư đặt vào ống trúc rồi cột lên chân chim.

Lúc này ở ngoài sơn môn Sơn Hà Môn.

Có một bóng người nhẹ nhàng rơi vào trên chạc cây, ánh mắt nhìn về phía Sơn Hà Môn.

“Nơi đó chính là Sơn Hà Môn, không biết sau khi giết Tô Thần, Đan Dương quận chúa có thể thả đệ đệ ta hay không?”

Bóng người trên chạc cây nhẹ giọng nói.

Giọng nói có chút trong trẻo nhưng lại mang cảm giác lạnh lùng.

Dưới ánh trăng chiếu rọi có thể thấy rõ hình dáng của người này.

Một thiếu nữ tuổi tác ước chừng mười chín hai mươi, trong tay cầm một thanh trường kiếm, mặc một bộ trang phục màu đen, hoa dung nguyệt mao.

Không chần chờ bao lâu, nữ tử nhanh chóng lướt về phía Sơn Hà môn.

Rất nhanh đã xuất hiện trước sơn môn.

Nàng ánh trăng mờ ảo trực tiếp lên vào Sơn Hà Môn.

Đệ tử thủ môn căn bản không nhận ra bóng đen này.

Nữ tử dường như biết rõ Tô Thần đang ở đâu nên tới thẳng chỗ Tô Thần.

Thân hình giống như chim yến xuyên qua nóc nhà.

Đi theo lộ tuyến tránh né chỗ Nguyên Tùy Vân ở.

Chốc lát sau nàng đã xuất hiện trước sân biệt viện của Tô Thần.

“Căn cứ theo tin tức mà Đan Dương quận chúa cung cấp, Tô Thần đang ở trong viện này, hi vọng Nguyên Tùy Vân không có ở đây, nếu không thì ta không giết được hắn.”

Nữ tử thầm nói.

Nàng nhanh chóng nhảy vào trong sân.

Sau đó xuyên qua núi giả đi tới trước thư phòng của Tô Thần.

Lúc này Tô Thần đang ở trong thư phòng khẽ cau mày.

“Có người tới, còn mang theo sát ý!”

Bất quá không cho ta cảm giác nguy hiểm, người tới có thực lực không quá Thiên Nhân tam nạn.

Tô Thần thầm nói.

Tinh thần lực của Tô Thần nhạy bén dị thường.

Huống hồ đang là đêm khuya, chỉ có gió nhẹ cùng ánh trăng, cảm quan càng thêm linh mẫn.

Sắc mặt hắn không thay đổi, đứng dậy đi ra khỏi thư phòng.

Nữ tử vừa xuất hiện không lâu, còn chưa tìm được cơ hội ra tay đã nhìn thấy Tô Thần đi ra từ trong thư phòng.

Thấy thế, nữ tử thân sắc ngẩn ra.

Nhanh chóng đuổi theo.

Tốc độ của Tô Thần không nhanh không chậm đi hướng về động phủ bề quan tu luyện.

“Vốn muốn giết chết ngươi, suy nghĩ sau đó nên rời khỏi như thế nào?”

“Nhưng ngươi lại tới nơi này.”

Nữ tử đi theo Tô Thần thầm nghĩ.

Bỗng nhiên có một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai nàng.

“Theo ta lâu như vậy, hắn là nên hiện thân rồi!”

Nghe được giọng nói này, đồng tử nữ tử co rụt lại, trở nên khẩn trương.

“Mình bị phát hiện!”

Nghĩ tới đây, nàng cũng không tránh né nữa mà từ chậm rãi đi ra từ chỗ tối.

Nhìn thấy khuôn mặt nữ tử, Tô Thần hơi ngẩn ra, nhưng lập tức lạnh lùng nói:

“Nói cho ta biết là ai sai người đến, ta lưu người toàn thân!”

Nghe Tô Thần nói, nữ tử giậm chân một cái lao nhanh tới, thân hình đối phương như hòa làm một với ánh trăng, biến mất không thấy.

Bá!

Đột nhiên một đạo kiếm quang xuất hiện trước mặt Tô Thần, đâm thẳng tới cổ họng hắn.

Ra tay cực nhanh.

Tô Thần giật mình, Tề Vũ Dao xuất hiện trong tay, thân đao trực tiếp ngăn trở mũi kiếm của đối phương.

Nhưng lực lượng mũi kiếm truyền đến vẫn khiến Tô Thần lùi lại.

Sau khi lùi mấy bước Tô Thần mới ổn định thân hình.

Trong mắt có chút kinh hãi.

Vừa rồi nếu như không phải tinh thần lực của hắn cường đại, một kiếm mượn ánh trăng thi triển này có khả năng đâm trúng cổ hắn rồi.

Đương nhiên cho dù đâm trúng cũng không thể xuyên thủng cổ họng, bởi vì bây giờ thân thể của hắn như kim thiết.

Chương 414: Kiếm như ánh trắng, khí huyết như cương

....

Một kích không trúng khiến sắc mặt nữ tử thay đổi, nàng không nghĩ tới Tô Thần có thể tiếp được một kiếm của nàng.

Nhưng đã ra tay, nếu bây giờ rút lui thì nàng sẽ không có cơ hội nữa.

Như vậy đệ đệ của nàng sẽ lãnh ít dữ nhiều.

Chân đạp mạnh một cái, thân hình lại vọt về phía Tô Thần, trường kiếm trong tay hóa thành u quang.

Tô Thần lui về phía sau, nhìn u quang kiếm ảnh bao phủ mà ánh mắt ngưng tụ.

Đối phương có tốc độ công kích rất nhanh, hơn nữa u quang phô thiên cái địa, phong tỏa đường lui của hắn.

Lần thứ hai ra tay còn sắc bén hơn lần đầu.

Nếu đối thành võ giả Thiên Nhân nhất nạn bình thường, e là căn bản cũng không thấy rõ bóng kiếm.

Nhưng Tô Thần hiện tại có tinh thần lực cường đại, nhạy bén biết bao.

Hắn thể cảm giác được một kiếm này sẽ xuất hiện ở vị trí nào.

Gần như trong khoảnh khắc u quang hội tụ, Tô Thần liền xuất đao.

Đao quang hóa thành mưa phùn lướt qua u quang.

Keng!

Có tiếng kim loại va chạm trên không trung.

Khoảnh khắc tiếp theo là tia lửa bắn ra rồi lại thêm khí kinh mãnh liệt khuếch tán ra chung quanh.

Đá vỡ, cỏ cây bị xoắn nát.

“Thực lực của hắn...”

Nữ tử biết trường kiếm của mình đã bị ngăn cản, trong lòng thầm cảm thán thực lực của Tô Thần.

Dưới ánh đao như mưa phun, thân hình nàng không khỏi lui về phía sau một bước.

Lúc nàng lui thì ánh mắt Tô Thần chợt lóe lãnh quang, hắn giậm chân một cái, Tề Vũ Đao trong tay giống nhanh như sét đánh tập kích.

Nữ tử chỉ có thể cầm kiếm ngăn cản.

Keng keng keng!

Đao quang và kiếm khí va chạm kịch liệt.

Vô số đá vụn bắn tung tóe, bụi đất cuộn cuộn bốc lên.

“Chương giáo Sơn Hà Môn, thực lực của ngươi không giống trong tư liệu thu được!”

Dưới sự phản kích của Tô Thần, nữ tử cảm giác cổ tay mình đã tê dại, khí kinh trong cơ thể không thể phát ra dẫn đến lực đạo xuất kiếm phát sinh biến hóa.

Nhưng thân pháp của nữ tử không tệ, sau khi tránh được công kích của Tô Thần, nàng nhích người sang một chỗ khác, nhìn chằm chằm Tô Thần rồi nói.

“Tư liệu là chết, người có thể thay đổi bất kỳ lúc nào.”

“Vì cảm tạ ngươi, ta chuẩn bị tự tay đánh chết ngươi.”

Tô Thần thu hồi Tế Vũ Dao vắt sau lưng.

Có người ở trước mặt nên hắn không thể sử dụng không gian giới chỉ, cho nên vắt trường đao phía sau.

Nghe Tô Thần nói, nữ tử ngẩn ra.

Trong lòng không khỏi cảm thấy khủng hoảng.

“Cảnh giới của đối phương so thấp hơn ta, làm sao có thể khiến ta cảm thấy khủng hoảng chứ?”

Nữ tử có chút khó tin.

Bùm!

Đúng lúc này một cỗ khí huyết khổng lồ từ trong cơ thể Tô Thần bộc phát hình thành một cỗ huyết khí áp chế mạnh mẽ.

Bá!

Nữ tử ra tay, không đợi huyết khí trên người Tô Thần bùng nổ đã tập kích Tô Thần trước.

Một khi bị áp chế, nàng sẽ phải liều đấu khí huyết với Tô Thần.

Khí huyết của nàng căn bản không bằng Tô Thần, rơi vào tình huống như vậy chỉ có thể mặc cho người ta xâu xé, bị Tô Thần đánh nổ tung.

Nữ tử này rất tinh táo, có thiên phú sát thủ.

Lúc này Tô Thần nhìn đối phương, trong mắt có chút thưởng thức.

Bất quá thưởng thức thì thưởng thức, đối phương muốn giết hắn, hắn sẽ không để cho đối phương rời đi.

Bùm!

Nắm tay Tô Thần đánh ra, va chạm với trường kiếm của đối phương.

Lần này lực lượng cường hãn từ nắm tay truyền đến khiến trường kiếm rời tay phải nữ tử.

Lập tức tay trái nàng xuất thủ chụp lấy thanh trường kiếm sắp rơi xuống đất.

“Chết!”

Trong khoảnh khắc tiếp được trường kiếm, khí kinh trên người nữ tử tăng vọt, trường kiếm trong tay phát ra từng luồng kiếm khí sắc bén.

“Phân Ảnh Hóa Quang Kiếm!”

Kiếm khí phân tán, mượn nhờ ánh trăng mà biến mất không thấy.

Tập kích vào các điểm yếu hại của Tô Thần.

“Kiếm tay trái!”

Thấy thế, khí huyết trong cơ thể Tô Thần tăng vọt, bàn tay nâng lên, một cỗ khí huyết giống như cương khí lưu chuyển trong bàn tay, hấn đánh ra một chuồng.

Chuồng khí va chạm với kiếm quang sắc bén của đối phương.

Không khí bị đè nén phát ra tiếng nổ, nhắc một từng đợt khí lã.

Thân hình Tô Thần tiến tới, bàn tay đổi thành máu xám trực tiếp bắt lấy trường kiếm của đối phương.

Nữ tử cảm giác được một cỗ lực kéo to lớn kéo lấy cánh tay mình.

Thân hình nàng nghiêng về phía trước.

Nàng lập tức rút kiếm lui nhanh.

Tốc độ của nàng nhanh nhưng Tô Thần lại không chậm, hấn như một cái bóng áp sát.

Sau đó tay trái nắm lấy cổ họng đối phương, nhắc thân thể mảnh khảnh của đối phương lên.

Tay phải nhanh chóng điểm vài cái trên thân thể nữ tử hạn chế khí kinh lưu động.

“Nói cho ta biết là ai phái ngươi tới!”

“Ta có thể cho ngươi một cái chết tử tế!”

Giọng Tô Thần âm trầm lãnh liệt.

Nữ tử bị bắt, nàng ra sức giãy dụa muốn nói gì đó, nhưng bởi vì lực tay của Tô Thần lớn nên khiến nàng không nói ra lời.

Tô Thần thả tay một chút.

“Ta muốn sống!”

Câu nói đầu tiên của nữ tử là muốn sống.

“Sát thủ mà muốn sống?”

Tô Thần nghe vậy, có chút bất ngờ.

“Ta không thể chết! Chỉ cần ngươi đáp ứng lưu ta một mạng, ta nguyện ý làm bất cứ chuyện gì?”

Nữ tử mở miệng nói.

“Nói xem ngươi là ai?”

Tô Thần nhìn đối phương lạnh lùng nói.

“Ta là đệ tử Oán Tình môn Tiểu Nhược Yến, ta nhận mệnh lệnh của Đan Dương quận chúa đến đây mang đầu ngươi trở về.”

“Chỉ có mang theo đầu của ngươi trở về ta mới có thể cứu mạng đệ đệ ta.”

Nữ tử nói.

“Oán Tình Môn, Đan Dương quận chúa sao, hình như không có ân oán với nàng.”

Tô Thần khẽ cau mày.

“Đan Dương quận chúa là thê tử chưa qua cửa của Thất hoàng tử Lưu Dụ, cũng là đại đệ tử của môn chủ Oán Tình Môn.”

Nữ tử tự xưng là Tiểu Nhược Yên nói.

“Thất hoàng tử Lưu Dụ, thê tử chưa qua cửa, nàng muốn giúp Lưu Dụ lấy đầu ta.”

Hai mắt Tô Thần lóe hàn mang.

Nhưng hắn có chút khó hiểu hỏi:

“Người và Đan Dương quận chúa kia đều là đệ tử Oán Tình Môn, sao nàng lại dùng tính mạng của đệ đệ người để uy hiếp người?”

“Đệ đệ ta chính là người hầu của môn chủ, một lần vô tình đắc tội Đan Dương quận chúa, bị nàng bắt.”

“Thật ra nguyên nhân chủ yếu ở ta, bởi vì ta tu luyện Thiên Oán Đại Pháp của Oán Tình Môn, đột phá đến tầng thứ sáu sớm hơn Đan Dương quận chúa, nàng sợ ta uy hiếp đến địa vị của nàng cho nên mới làm khó đệ đệ của ta.”

“Lần này nàng muốn ta giết người, đã sai người ta cắt ngón tay đệ đệ ta, ta không thể không tới.”

Khi Tiểu Nhược Yên nói đến Đan Dương quận chúa, trên khuôn mặt vốn xinh đẹp tràn ngập hận ý.

“Ta sẽ nghiệm chứng lời của người, nếu là thật có lẽ sẽ lưu người một mạng.”

“Nếu như không phải sự thật, ta nghĩ thanh lâu Lĩnh Nam
quận sẽ có thêm một người!”

Tô Thân ném Tiểu Nhược Yên xuống đất.

Chương 415: Thiên Sơn Phái, Côn Lôn phái

....

Thôi Vũ Hồ vội vã xuất hiện trong động phủ của Tô Thần.

“Chương giáo, giao người này cho ta, ta bảo đảm nàng sẽ nói hết mọi chuyện.”

Nhìn Tiểu Nhược Yến ngã trên mặt đất, trong mắt Thôi Vũ Hồ tràn ngập sát ý.

“Không cần!”

“Bây giờ nàng còn có tác dụng, ta gọi người tới có việc an bài.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Nghe Tô Thần nói giữ lại Tiểu Nhược Yến, ánh mắt Thôi Vũ Hồ thu liễm, nhưng sát ý trên người vẫn còn.

“Tiểu Nhược Yến là đệ tử Oán Tình Môn, nàng có một đệ đệ bị Đan Dương quận chúa bắt.”

“Chuyện này người tự mình điều tra.”

Tô Thần phân phó.

“Chương giáo, ngài nói thích khách này nhận mệnh lệnh của Đan Dương quận chúa đến ám sát ngài.”

“Đan Dương quận chúa đáng chết, chương giáo hạ lệnh đi, ta sẽ giết đến Đan Dương quận chúa kia.”

Thôi Vũ Hồ lúc nói chuyện, vẻ mặt có chút điên cuồng.

Nghe Thôi Vũ Hồ nói vậy, Tiểu Nhược Yên bị ném vào trong động phủ không khỏi run rẩy.

Đan Dương quận chúa là ai, chính là nữ nhi của một trong tám vị vương đệ tộc của Đại Chu vương triều, Liệt Vũ Vương, còn là hôn thê của Thất hoàng tử.

Người này thế mà muốn giết Đan Dương quận chúa.

“Đan Dương quận chúa chắc chắn phải chết, có đôi khi lòng dạ nữ nhân càng độc ác hơn nam nhân, lần này nàng không đắc thủ, sẽ còn có thể phái người đến giết ta lần nữa.”

“Nhưng thân phận Đan Dương quận chúa này không tầm thường, giết nàng sẽ gây chấn động lớn.”

“Người đi điều tra tình huống của Tiểu Nhược Yên này trước, mang theo huynh đệ Tào gia, chuyện Đan Dương quận chúa không cần vội.”

Tô Thần phân phó.

“Thuộc hạ đi ngay!”

Nói xong Thôi Vũ Hồ khom người rời khỏi động phủ, cùng song kỳ kiếm khách huynh đệ Tào gia điều tra.

Tô Thần để Thôi Vũ Hồ rời khỏi Sơn Hà Môn cũng vì muốn bồi dưỡng Thôi Vũ Hồ.

Người trung thành với mình cần phải bồi dưỡng và trọng dụng.

“Tô chương giáo có thể để ta gửi cho Đan Dương quận chúa một phong thư hay không, nếu như ta không kịp hồi âm, Đan Dương quận chúa sẽ giết đệ đệ của ta!”

Tiểu Nhược Yên mở miệng nói.

“Được, người có thể trả lời Đan Dương quận chúa là đã khiến ta trọng thương.”

“Dù sao gần đây ta sẽ ở trong Sơn Hà Môn, không rời núi!”

Tô Thần nhìn thoáng qua đối phương, giải huyết nhưng không rút đi khí kinh trong cơ thể nàng.

Hắn giữ lại đối phương vì hữu dụng nhưng cũng không thể không đề phòng đối phương.

“Đa tạ!”

Tiêu Nhược Yên thấy thế vội vàng cảm ơn.

Ở Vô Địch Môn tái ngoại.

Độc Cô Vô Địch đang tu luyện trong sân, bàn tay hắn vung lên, tuyết đọng trên mặt đất không ngừng bay ra.

Lúc này bỗng có con chim hạ xuống, hắn nhanh chóng nhận lấy mật thư.

“Chủ thượng ủng hộ hành động của ta.”

“Xem ra có thể lên kế hoạch rồi.”

Cánh tay Độc Cô Vô Địch run lên, con chim bay đi, mật thư trong tay hóa thành bột mịn.

“Người đâu!”

Độc Cô Vô Địch quát khế một tiếng.

Một gã nam tử mặc áo da ngắn từ ngoài sân tiến vào.

“Môn chủ, có chuyện gì phân phó?”

“Đi mời Lôi Dương Đầu tới đây!”

Độc Cô Vô Địch phân phó.

“Tuân lệnh!”

Người tới nhanh chóng rời khỏi sân.

Độc Cô Vô Địch cũng thu công bước ra bên ngoài tiến về đại sảnh Vô Địch Môn.

Lúc này trong đại sảnh có ba người đang đứng.

Ba người này, một người thân hình nhỏ gầy, khuôn mặt có chút già nua, cầm trong tay một điều thuốc.

Một nữ tử mặc áo màu đỏ, dáng người cao gầy, khuôn mặt màu lúa mì.

Người còn lại có thân hình cao lớn, làn da đen kịt, bên hông cắm một cây búa lớn.

Ba người này chính là ba hộ pháp của Vô Địch Môn.

“Ta bảo các người điều tra tình huống, điều tra thế nào rồi?”

Độc Cô Vô Địch tiến vào trong đại sảnh, ngồi trên ghế chủ vị, mở miệng nói.

“Môn chủ, ta tra được dưới chân ngọn núi thứ chín trong Quỷ Vực có một huyết đàm, hấp thu lực lượng từ trong đó thể gia tăng công lực bản thân.”

“Bất quá huyết đàm này nằm trong tay Cửu đương đầu Quỷ Vực, muốn tiến vào có chút khó khăn.”

Lão giả nhỏ gầy mở miệng nói.

Lão giả tên Công Tôn Tẩu, là Độc Cô Vô Địch tự mình mời gia nhập Vô Địch môn.

Khi không biết thân phận Độc Cô Vô Địch, gia nhập Vô Địch Môn, thực lực ở Thần phách hợp nhất.

Nữ tử mặc váy dài màu đỏ có danh xưng Thiên diện hồ ở tái ngoại.

Về phần tráng hán khác, chính là một người ngoại tộc thuộc Côn Lôn tái ngoại, không có họ tên, được Độc Cô Vô

Địch ban tên Côn Vũ.

“Chúng ta không tìm được tin tức có giá trị.”

Hai người còn lại lắc đầu nói.

“Hắn là Công Tôn Tẩu người hiểu rõ Thiên Sơn Phái.”

Độc Cô Vô Địch nói.

“Môn chủ, hai mươi năm trước Thiên Sơn phái rất cường thịnh, còn mạnh hơn Thanh Long tự ở chín quận phương bắc.”

“Bất quá một ngày đột nhiên ảm thế, không biết tại vì sao?”

“Lúc ấy lão hủ có thực lực bình thường, không biết nhiều lắm.”

Công Tôn Tẩu lắc đầu nói.

“Ở tái ngoại này còn có thế lực nào giống như Thiên Sơn phái không?”

Độc Cô Vô Địch mở miệng nói.

Năm đó thật sự có, chính là phái Côn Luân, thanh thế năm đó không kém Thiên Sơn phái nhiều lắm.

Nhưng phái Côn Luân này còn ảm thế sớm hơn Thiên Sơn phái.

Công Tôn Tẩu nói.

“Phái Côn Luân!”

Ánh mắt Độc Cô Vô Địch ngưng tụ.

“Không thảo luận về phái Côn Luân nữa.”

“Không xuất thế đại biểu cho tạm thời còn không cần đổi mặt.”

“Lần này gọi các người tới là vì muốn các người theo ta ra ngoài làm một việc.”

“Chuyện này chỉ có thể làm không thể tiết ra ngoài, một khi tiết lộ ra ngoài, sinh tử không do mình.”

Độc Cô Vô Dịch mở miệng nói.

Nghe vậy, mấy người ngẩn ra.

Nhưng lại không nói gì.

Bọn họ đã đầu nhập vào Vô Dịch Môn, tất cả đều do Độc Cô Vô Dịch sai đâu đánh đó.

“Ta chuẩn bị cùng Lôi Hung Xuyên bắt cóc đệ tử Tất Kinh Thiên của Nam Sơn chi chủ Thiên Sơn phái, dùng Tất Kinh Thiên đổi lấy Thiên Sơn Tuyết Liên và Thiên Tuyết Đan.”

Độc Cô Vô Dịch mở miệng nói.

Công Tôn Tẩu và Thiên diện hồ nghe xong cả kinh.

Hai người chưa bao giờ dám nghĩ tới chuyện này.

Về phần Côn Vũ thì sắc mặt không thay đổi, bởi vì hắn không có biết nhiều về Thiên Sơn phái.

“Môn chủ, Tất Kinh Thiên là một trong những nhân vật xuất thế của Thiên Sơn phái, e rằng được Thiên Sơn chú ý, chúng ta muốn ra tay cũng không dễ.”

Công Tôn Tẩu mở miệng hỏi.

“Thiên Sơn phái Tất Kinh Thiên muốn kết hôn với Mộc Thanh Tuyết của Tử Đan cung, chính là cơ hội cho chúng ta ra tay.”

Độc Cô Vô Dịch mở miệng nói.

“Liên hôn với Mộc gia Tử Đan Cung? Nói cách khác Tất Kinh Thiên sẽ rời Thiên Sơn, đúng là cơ hội để chúng ta ra tay.”

Công Tôn Tâu nói: “Môn chủ, thực lực của Tất Kinh Thiên ở cảnh giới nào?”

“Thiên nhân nhất nạn, nếu một chọi một, ta có thể áp chế hắn.”

“Nhiệm vụ của các người là điều tra đường xuống núi của Tất Kinh Thiên, xem xem có cao thủ nào khác hộ tống hay không?”

Độc Cô Vô Dịch mở miệng nói.

“Nếu hoàn thành, ta nghĩ thực lực các người có thể tiến thêm một bậc.”

Độc Cô Vô Dịch không chỉ muốn gia tăng thực lực của mình mà còn muốn gia tăng thực lực của thủ hạ.

Nghe Độc Cô Vô Dịch nói vậy, ba người Công Tôn Tâu đều vui mừng.

Bọn họ ở tái ngoại thành danh nhiều năm, nhưng thực lực vẫn không thể đột phá đến Thiên Nhân cảnh.

Hôm nay có cơ hội bước vào Thiên Nhân, sao có thể không tranh thủ chứ.

Bước vào Thiên Nhân cảnh, không chỉ thực lực được gia tăng mà thọ nguyên cũng sẽ tăng theo.

Bọn họ không muốn bỏ qua cơ hội này.

“Thiên Sơn phái xuất thế rồi, ta tin thời điểm Côn Lôn xuất thế cũng không xa, thế cục tái ngoại sẽ biến hóa, chúng ta phải tăng cường thực lực.”

“Đương nhiên Vô Dịch Môn chúng ta cũng không cần quá đề ý tới Thiên Sơn phái!”

“Dù sao ta cũng là một trong thập phương sứ giả của Thiên Nhai Các, có cường giả trợ giúp!”

Độc Cô Vô Địch mở miệng nói.

Đây là cho bọn họ một viên thuốc an thần, để cho bọn họ yên tâm.

Chương 416: Muốn động thủ, Đại đương đầu, Nhị đương đầu

....

Thiên diện hồ và Công Tôn Tẩu vui mừng không thôi.

Nói thật, nếu như Độc Cô Vô Dịch không có thân phận thập phương sứ, chắc chắn bọn họ sẽ khuyên Độc Cô Vô Dịch không nên ra tay.

Thiên Sơn phái có thực lực quá mạnh.

Một [Vô Dịch Môn] mới thành lập căn bản không thể trâu vào.

Hiện tại có [Thiên Nhai Các] ở phía sau chống đỡ, bọn họ có lòng tin.

“Môn chủ, bây giờ chúng ta đi điều tra hành tung của Tất Kinh Thiên.”

Công Tôn Tẩu tiến lên nói.

“Độc Cô Vô Dịch gật đầu, Công Tôn Tẩu và Thiên diện hồ nhanh chóng rời khỏi đại sảnh.”

“Môn chủ, vậy còn ta?”

Côn Vũ mở miệng nói.

“Theo ta ở trong môn chờ Lôi Hưng Xuyên, đúng lúc để ta xem ngươi tu luyện Diệt Tuyệt Ma Công thế nào rồi.”

Độc Cô Vô Dịch nhìn Côn Vũ nói.

Sau khi nhận Côn Vũ, Độc Cô Vô Địch phát hiện Côn Vũ rất thích hợp tu luyện Diệt Tuyệt Ma Công của hắn cho nên liền cho Côn Vũ tu hành Diệt Tuyệt Ma Công.

Hai người đi về phía sơn sau.

Ở Quỷ Vực.

Có mười cung điện được xây dựng trên sườn núi.

Trong một tòa cung điện trên cùng.

Lôi Hưng Xuyên đang đứng trong cung điện, ở trước mặt hắn là một nam tử trung niên dáng người cao lớn, bộ dạng nam tử có điểm tương tự với Lôi Hưng Xuyên, khí thế uy nghiêm.

Người này chính là đại đương đầu Quỷ Vực, cũng là đại ca của Lôi Hưng Xuyên, Lôi Cửu Động.

Chưa bao giờ xuất hiện trước mặt người ngoài.

Chỉ là khi gặp Lôi Hưng Xuyên, hắn không cần đeo mặt nạ.

“Người nói Độc Cô Vô Địch muốn bắt cóc Tất Kinh Thiên, đổi lấy Thiên Sơn Tuyết Liên và Thiên Tuyết Đan?”

Lôi Cửu Động nhìn Lôi Hưng Xuyên nói.

“Thật ra chuyện này do ta nhắc tới, lúc ấy ta uống hơi nhiều rượu.”

“Đại ca, người cũng biết ta dừng ở Thần phách hợp nhất nhiều năm như vậy, không thể bước vào Thiên Nhân cảnh.”

“Không vào Thiên Nhân thì tuổi thọ chỉ có trăm năm, ta không cam lòng.”

Lôi Hưng Xuyên nói.

Nhìn sắc mặt của Lôi Hưng Xuyên, Lôi Cửu khẽ nhướng mày.

“Thiên Sơn Tuyết Liên hay Thiên Tuyết Đan đều có thể trợ giúp ngươi, ta vốn muốn lên Thiên Sơn phái giúp ngươi cầu một viên Thiên Tuyết Đan.”

“Nhưng ta hạ bái thiệp mà Thiên Sơn phái lại không có một chút hồi âm!”

“E là cho dù ta có thể gặp người Thiên Sơn phái thì cũng không lấy được Thiên Tuyết Đan.”

“Lần này ngươi và Độc Cô Vô Dịch ra tay, cho dù Thiên Sơn phái phát hiện thì thế nào?”

Lôi Cửu Động trở nên hung ác.

“Đại ca, ngươi đồng ý sao?”

Lôi Hưng Xuyên nghe Lôi Cửu Động nói mà tỏ vẻ vui mừng.

“Bất quá ta sẽ không ra tay trợ giúp, chỉ có thể dựa vào ngươi và Độc Cô Vô Dịch.”

Lôi Cửu Động gật gật đầu.

“Đại ca yên tâm, ta biết rồi, vậy ta đến Vô Dịch Môn trước!”

Lôi Hưng Xuyên được cho phép nên lập tức cáo từ Lôi Cửu Động, xoay người ra khỏi đại điện.

Nhìn Lôi Hưng Xuyên rời đi, ánh mắt Lôi Cửu Động ngưng tụ, đi ra hậu điện.

Hắn đẩy một cánh cửa đá, bên trong có một phòng đơn.

Một người ngồi xếp bằng, thân mặc cẩm bào, khuôn mặt gầy gò, tuổi chừng bốn mươi, trong đôi mắt không có thần quang, có chỉ là sự bình thản.

Nhìn thấy Lôi Cửu Động tiến vào liền nhắc ấm trà trên bàn đá lên, rót một ly nước trà.

“Làm sao mới ra ngoài một chuyến mà trong lòng đã có thêm vài phần tâm tư rồi, uống một chén trà định tâm đi!”

Nam tử mở miệng nói.

“Từ huynh, hai người Hưng Xuyên và Độc Cô Vô Dịch muốn bắt cóc Tất Kinh Thiên, dùng Tất Kinh Thiên đổi lấy Thiên Sơn Tuyết Liên và Thiên Tuyết Đan, ta có chút lo lắng.”

Lôi Cửu Động ngồi xuống, nói chuyện Lôi Hưng Xuyên tìm hãn cho nam tử nghe.

“Bắt cóc Tất Kinh Thiên sao?”

Nghe Lôi Cửu Động nói xong, nam tử áo gấm khẽ nhướng mày.

“Đây có lẽ là một phương pháp tốt.”

“Thiên Sơn phái xuất thế phái ra bảy tên đệ tử, Tất Kinh Thiên chính là một trong bảy người, nếu như bị bắt cóc, có lẽ chúng ta có thể biết được thái độ của Thiên Sơn phái!”

Nam tử áo gấm nói tiếp.

“Thiên Sơn phái xuất thế có ảnh hưởng lớn đến một ít thế lực tái ngoại.”

Tuy rằng những thế lực như bọn họ phát triển hơn hai mươi năm, nhưng đối mặt với nắm giữ Thiên Sơn phái nắm giữ một khu vực rộng lớn mà nói vẫn không đủ xem.”

Thiên Sơn còn có tên khác là Thiên Thượng Chi Sơn.

Mặc dù bên ngoài bị tuyết lớn bao trùm nhưng trong Thiên Sơn có một chỗ ôn cốc.

Nơi đó bốn mùa thường xanh, ấm áp tường hòa.

Thiên Sơn phái ở nơi đó.

Vì khí hậu nên bảo được trong ôn cốc phong phú.

Hơn nữa trên Thiên Sơn còn có một thiên trì, bên trong có Thiên Sơn Tuyết Liên cực kỳ trân quý sinh trưởng.

Có thể nói tài nguyên của Thiên Sơn phái phi thường phong phú nên thực lực của võ giả rất mạnh.

Không phải những thế lực khác có thể so sánh.

Nếu không, Quỷ vực cũng sẽ không vì Tất Kinh Thiên và Tử Đàn cung liên hôn mà buông tha đối phó Tử Đàn cung.

“Tư huynh, vẫn là người nghĩ xa!”

Lôi Cửu Động bụng chén trà trước mặt lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Cũng không thể khinh thường chuyện này, Độc Cô Vô Dịch một mình đến tái ngoại có thể là do ở Thiên Nhai Các cũng bị người xa lánh, cho nên đừng để tới lúc đó xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Kế hoạch không thành ngược lại để cho Thiên Sơn phái tìm được cớ đối phó chúng ta, cho nên ta muốn tự mình đi nhìn một chút!”

Nam tử áo gấm nói.

Nam tử cầm bào tên là Tư Hùng, Nhị đương đầu Quỷ Vực.

“Vậy làm phiền Tư huynh rồi!”

Lôi Cửu nói.

“Lần sau lại đến tìm người uống trà, hi vọng đừng để cho ta có cơ hội hoạt động gân cốt.”

Tư Hùng đứng lên đi hướng về một cửa đá khác.

Cửa đá mở ra sau đó khép lại.

Trong phòng chỉ còn lại mình Lôi Cửu Động, hắn đặt chén trà trong tay xuống, ngồi bất động.

Nửa ngày sau Lôi Hưng Xuyên đã tới Vô Địch Môn, lập tức được Độc Cô Vô Địch mời vào trong mật thất.

“Lôi huynh, chúng ta có làm hay không?”

Độc Cô Vô Địch khoát tay để Lôi Hưng Xuyên ngồi xuống, mở miệng nói.

“Làm, đây là cơ hội của chúng ta, sao có thể không làm chứ?”

“Trước khi ta tới đã an bài người điều tra hành tung của Tất Kinh Thiên, một khi tìm được bọn họ chúng ta liền động thủ, tránh cho đêm dài lắm mộng, không xuất hiện quá nhiều biến cố.”

Lôi Hưng Xuyên trầm giọng nói.

Hắn sợ mình kéo dài thời gian, đến lúc đó dù có đại ca ủng hộ thì hắn cũng rất khó xuất thủ với Kinh Thiên.

Khi Lôi Hưng Xuyên nói xong, có một con chim bay vào đáp lên cánh tay Độc Cô Vô Địch.

Tất Kinh Thiên đã xuống Thiên Sơn, đang trên đường tới Tử Đàn cung.

Thả con chim bay đi, Độc Cô Vô Địch mở miệng nói.

“Đã lên đường tới Tử Đàn cung rồi, tốc độ nhanh như vậy.”

Lôi Hưng Xuyên không nghĩ tới Tất Kinh Thiên đã lên đường.

“Tất Kinh Thiên khởi hành, như vậy người của Tử Đàn cung chắc hẳn cũng khởi hành nghênh đón, như vậy chúng ta phải bắt được tất Kinh Thiên trước khi bọn họ hội hợp.”

Độc Cô Vô Địch mở miệng nói.

Thực lực của Tử Đàn Cung còn mạnh hơn Quỷ Vực một chút.

Cung chủ Tử Đàn cung là cường giả Thiên Nhân bát nạn từ mười năm trước.

Còn có không ít võ giả Thiên Nhân cảnh.

Một khi hội hợp, phỏng chừng hai người bọn họ còn chưa động thủ thì đã bị người ta phát hiện.

“Không biết, Lôi huynh có kế hoạch gì.”

Độc Cô Vô Địch nhìn Lôi Hưng Xuyên nói.

Ta có một ý tưởng, chính là giả trang thành người trong đội đón dâu, gặp mặt Tất Kinh Thiên.”

“Ta tin rằng khi xuất thủ ở cự ly gần, cho dù Tất Kinh Thiên có tỉnh táo cũng không tránh khỏi Cửu Chuyển Phá Tâm Chương của ta.”

Lôi Hưng Xuyên mở miệng nói:

Chương 417: Người thủ thành, bất quy nhân

....

Sáng sớm tuyết phủ đầy núi.

Hôm qua Kinh sư có tuyết lớn, hôm nay mặt trời mọc mà vẫn còn hơi lạnh quanh quanh.

Trong Tham tâm đình ở phủ đệ của Mộ Dung Khinh Trần.

Mộ Dung Khinh Trần mặc áo trắng ngồi ngay ngắn trên ghế đá.

Trên ghế đá trải một tấm đệm lông cáo mềm.

Khí lạnh xung quanh giống như chẳng hề ảnh hưởng gì đến nàng

“Khinh Trần muội muội, lòng của ngươi thật sự đủ bình tĩnh!”

Một bóng người nhẹ nhàng tiến đến, ngồi trước mặt Mộ Dung Khinh Trần, chính là Cầm ma Mai Huyền Sương trở về từ Lĩnh Nam quận.”

“Đây là bánh ngọt Thanh Tâm Am đưa tới, làm tốt hơn đầu bếp quý phủ nhiều, ngươi mới từ phương bắc trở về cần phải nếm thử.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Bánh ngọt của Thanh Tâm Am không tệ, nhưng ta tới đây không phải để ăn thứ này.”

Mai Huyền Sương ngoài miệng nói không phải tới để ăn nhưng vẫn cầm một khối bánh ngọt bỏ vào trong miệng.

“Lúc này ta không làm được gì, ta thật sự không nghĩ tới Tô Thần lại là đệ tử của Long thủ.”

Mộ Dung Kinh Trần mở miệng nói.

Sau đó nàng kinh ngạc nhìn Mai Huyền Sương.

“Theo lý thì người không nên trở về Kinh sư mà nên về Trường Hận cung Tô thành, dù sao Trường Hận cung Kinh sư chỉ là phân điện.”

“Có một số việc ta muốn đến chứng thực chút, lúc trở về mới có thể ăn nói rõ ràng.”

“Hiện giờ trong Trường Hận cung có rất nhiều tiếng nói!”

Mai Huyền Sương trầm giọng nói.

“Với thủ đoạn của cung chủ, trấn áp những tiếng nói này rất đơn giản, chúng ta không cần lo lắng đi!”

Mộ Dung Kinh Trần mở miệng nói.

Trường Hận Cung do mẫu thân của Mai Huyền Sương Nhiếp Bạch Phượng một tay thành lập.

Về phần vì sao Trường Hận cung ủng hộ Tứ hoàng tử.

Đó là vì Nhiếp Bạch Phượng là sư muội của mẫu thân nàng, hai người tình như thủ túc, có Nhiếp Bạch Phượng ở Trường Hận cung, Trường Hận cung sẽ không đầu nhập vào người khác.

“Người biết không, năm năm trước mẫu thân ta bế quan, đến bây giờ vẫn không xuất quan!”

“Một ít trưởng lão đã có dị động, lần này Mạnh Thần Thông ở Lĩnh Nam quận tính kế ta một lần!”

“Hắn phụ tá mẫu thân cho nên trong lòng ta có chút lo lắng.”

Mai Huyền Sương mở miệng nói:

“Người tới tìm ta nhất định là có ý định gì rồi?”

“Chẳng lẽ người muốn mời Tô Thần, hoặc có thể nói là mời Thanh Long Hội phía sau Tô Thần ra tay trợ giúp.”

Mộ Dung Khinh Trần như đã hiểu được ý đồ của Mai Huyền Sương.

“Đúng vậy, cho nên ta muốn biết thái độ của Tứ hoàng tử đối với Thanh Long Hội.”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

Nàng vội vã đến Kinh sư vì muốn biết những chuyện này.

Nếu như Tứ hoàng tử có kỵ thân cận với Thanh Long Hội sẽ có chút ảnh hưởng.

Như vậy nàng không thể hợp tác với Tô Thần.

“Hoàng huynh quyết định thế nào ta cũng không rõ, đã hơn nửa tháng ta không có gặp Tứ hoàng huynh.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Hơn nửa tháng không gặp Tứ hoàng tử?”

“Đây có nghĩa là Tứ hoàng tử cũng không muốn qua lại nhiều với 【 Thanh Long hội 】 !”

Mai Huyền Sương ngẩn ra.

“Hoàng huynh còn chưa chính thức tỏ thái độ, nhưng phỏng chừng không kéo dài được bao lâu.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“[Thanh Long Hội] là một đại trợ lực, nếu Tứ hoàng tử buông tha thì tổn thất quá lớn.”

Mai Huyền Sương nói.

“Đúng là quá lớn, nội tình của Tứ ca so ra kém mấy người khác.”

“Nhưng nếu liên lạc với Thanh Long Hội, hoàng huynh có khả năng bị bọn họ loại trừ.”

“Đấu tranh ở Kinh sư phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng nhiều, từng bước từng bước như đi trên băng mỏng.”

“Nhưng ta sẽ tiếp tục liên lạc với Tô Thần, người có thể yên tâm.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Xem ra tình cảnh của Tứ hoàng tử không ổn, là ai đang nhắm vào Tứ hoàng tử?”

Mai Huyền Sương mở miệng hỏi.

“Không phải trực tiếp đối phó Tứ ca mà là Dung phi trong cung đang đối phó mẫu thân ta!”

Mộ Dung Khinh Trần nói tới đây, sắc không dễ nhìn lắm.

“Vì sao Dung phi muốn nhắm vào Tĩnh di?”

Mai Huyền Sương nghe mà có chút khó hiểu, Dung phi là một vị phi tử không có con nối dõi trong ba mươi sáu phi của vương triều Đại Chu, theo lý thì nàng không nên ra tay đối phó với hoàng phi có con nối dõi.

“Nguyên nhân cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ nhận được tin tức như vậy từ bên mẫu thân.”

“Người cũng biết, từ sau khi bệ hạ bế quan, nhi tử nữ nhi chúng ta ngoại trừ thời điểm đặc biệt, không thể tiến vào cung.”

“Tuy rằng tứ ca là một trong cửu đại hoàng tử nhưng lại không có tài nguyên trong cung, tạm thời cũng không rõ tình

huống bên trong!”

“Tứ ca suy đoán, có thể là vì Thanh Long hội có bảy Đại Long thủ, theo tình huống hiện tại sẽ là bảy cao thủ Thiên Nhân cứu nạn, không ai muốn Tứ ca có thêm trợ lực cường đại như vậy.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

Đột nhiên Mộ Dung Khinh Trần biến sắc, ánh mắt nhìn về một chỗ.

Cách đình viện không xa có hai người áo đen xuất hiện.

Đình viện vốn có gió nhẹ thổi qua nhất thời tĩnh lặng, không một chút gió.

“Các người là ai, dám tự tiện xông vào phủ công chúa.”

Mai Huyền Sương quát to một tiếng, trong tay xuất hiện một cây sáo ngắn, lần này nàng đến đây không mang theo đàn, cho nên chỉ có thể dùng sáo ngắn tùy thân đối phó với địch.

Sáo ngắn vào tay, chuẩn bị xuất thủ.

“Mai Huyền Sương, ta cũng sẽ không cho người cơ hội xuất thủ.”

Đúng lúc này có một giọng nói âm nhu truyền tới.

Là một nữ tử mặc đồ đen có đeo mặt nạ hồ điệp.

Nữ tử dáng người lồi lõm, dưới trang phục màu đen là đường cong quyến rũ.

“Các người là ai, dám động thủ với Khinh Trần ở Kinh sư, đây chính là phạm đại kỵ.”

Để cho quân thủ thành Kinh sư biết được, các người sẽ bị ngũ mã phanh thây!”

Mai Huyền Sương cảnh giác nhìn người áo đen xuất hiện.

“Bình sinh ca vũ tịch, thù ỨC bất quy nhân, người nghĩ chúng ta sẽ sợ những người thủ thành kia sao?”

Nghe Mai Huyền Sương nói, người áo đen đáp lại.

“Bất quy nhân, không phải các người đã bị tiêu diệt rồi? Sao còn ở đây?”

Mai Huyền Sương biến sắc.

“Giết!”

Sắc mặt Mai Huyền Sương thay đổi, nàng quát to một tiếng, lập tức giết tới đối phương.

“Người cho rằng tiếng quát của người có thể truyền ra ngoài sao?”

“Trong đình viện đã được bố trí Ngũ Vận Tâm Thanh Trận, âm thanh từ nơi đây không thể truyền ra ngoài.”

Nữ tử áo đen vừa nói thân hình vừa vọt tới, một thanh trường đao xuất hiện trong tay, đao khí như mưa phù thiên cái địa bao phủ Mai Huyền Sương.

Về phần Mộ Dung Khinh Trần, nàng bị hai người áo đen nhắm tới, cả hai đều dùng đao.

Đao khí tung hoành.

Sơn hà khí kinh trảo!

Mộ Dung Khinh Trần vội vàng lui về phía sau, khí kinh trong cơ thể như nước tuôn ra tạo thành một tầng lá chắn bao bọc thân thể của nàng.

Nàng muốn tới rìa đình viện để cảm nhận trận pháp này, như vậy mới có thể thoát ly trận pháp mà tìm người cứu viện.

Bùm! Bùm!

Hai đạo đao khí chém vào lá chắn, lá run rẩy xuất hiện từng gợn sóng.

Sau đó lung lay như sắp đổ, xem ra sẽ không chống đỡ được bao lâu.

Thực lực chân thật của Mộ Dung Khinh Trần cũng ở Thiên Nhân nhất nạn.

Hai người ra tay với nàng đều có thực lực Thiên Nhân nhất nạn.

Nàng biết lá chắn khí kinh của mình không chống đỡ được bao lâu.

Thân hình nàng thối lui, nhưng nhìn thấy cũng không phải tường viện mà là một mảnh sương mù.

Xi!

Đúng lúc này.

Trong sương mù có một đạo kiếm quang lóe lên, Mộ Dung Khinh Trần cảm nhận được nguy hiểm, thân hình di động tránh né.

Thế nhưng tốc độ của đối phương quá nhanh, ngực nàng bị kiếm quang đâm trúng.

Chương 418: Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, cảm ứng Thiên môn

....

Ở Lĩnh Nam quận.

Tô Thần xem thư Bạch Sâu Phi gửi tới mà cảm thấy cực kỳ khiếp sợ.

Mộ Dung Khinh Trần bị người ta ám sát bỏ mình, Mai Huyền Sương bị hoài nghi là người ám sát nàng, bị nhốt vào thiên lao Kinh sư.

Đương nhiên đây chỉ là phần mở đầu của tin tức.

Phần tiếp theo, thương thế trên người Mộ Dung Khinh Trần là vết kiếm, một kích mất mạng.

Căn cứ hiện trường giao chiến có khả năng đối phương xuất động bốn người.

“Mai Huyền Sương bị người khác hãm hại, Trường Hận Cung không ra tay sao?”

Tô Thần biết chắc chắn không phải Mai Huyền Sương ra tay nhưng nàng vẫn bị áp giải vào thiên lao Kinh sư.

E là bị người ta vu oan hãm hại.

Chỉ có hai khả năng xảy ra.

Thứ nhất, người giết Mộ Dung Khinh Trần muốn vu hãm Mai Huyền Sương, nhưng Tô Thần lại phủ định khả năng này.

Đối phương có thể giết Mộ Dung Kinh Trần thì cũng có thể giết Mai Huyền Sương, không cần phải làm điều thừa.

Thứ hai, có người mượn cơ hội này đối phó Mai Huyền Sương, nói đúng hơn là áp chế Tứ hoàng tử.

“Xem ra Tứ hoàng tử ở Kinh sư chịu áp lực rất lớn nha!”

“Rốt cuộc là ai giết Mộ Dung Kinh Trần đây?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Nói như thế nào thì Mộ Dung Kinh Trần và hắn có qua lại, có ân tình.

Đương nhiên hiện giờ Tô Thần sẽ không đi Kinh sư, Mộ Dung Kinh Trần là công chúa Đại Chu, thế mà bị giết chết ngay trong phủ đệ của mình, có thể thấy được tình huống Kinh sư hiện tại không tốt.

Hiện giờ mấy thế lực thuộc hạ của hắn đều cần ổn định phát triển, không thể tham gia vũng nước đục.

Sau đó Tô Thần hồi âm để cho Bạch Sâu Phi chú ý động tĩnh ở Kinh sư.

Công chúa bị giết chính là thiên đại sự tình, xử lý không tốt có thể sẽ khiến cho chín đại hoàng tử gay gắt.

Cửu đại hoàng tử tranh đấu trước giờ chỉ là người phía dưới chém giết, thành viên hoàng tộc không có chuyện gì.

Hiện giờ xuất hiện biến hóa, có thể khiến cho càng nhiều thành viên hoàng tộc gặp chuyện không may hay không?

“Chờ ta có thực lực tiến vào Kinh sư, ta sẽ báo thù cho người!”

Tô Thần thở dài một tiếng.

Hồng nhan bạc phận, cuối cùng phải về với đất.

Mộ Dung Khinh Trần chỉ đi trước người khác một bước.

Về phần Mai Huyền Sương bị nhốt vào thiên lao, sinh tử liền xem nàng.

Phỏng chừng tạm thời nàng chỉ có thể tiếp xúc với thành viên hoàng thất.

“Không biết Tứ hoàng tử có thể giữ được Mai Huyền Sương hay không?”

Tô Thần thầm nghĩ.

Sau đó hắn dẹp mấy chuyện này sang một bên, Kinh sư ở quá xa, hắn không theo kịp, không phải máu lạnh vô tình mà do vòng xoáy quá lớn.

Hắn bị cuốn vào trong đó sẽ tổn thất lớn.

Nhân vật hắn triệu hoán ra cũng không phải nhân vật vô địch, gặp phải cường giả cũng sẽ bị giết, cho nên cần làm việc thật cẩn thận.

Bình ổn tâm tình xong, Tô Thần đi tới trước một giá sách, lấy hai quyển sách lật xem.

Mỗi ngày hắn không tu luyện thì là ở trong tàng bảo lâu đọc sách, kích hoạt thẻ rút thăm trúng thưởng.

Mở hai cuốn sách ra.

Quyển sách thứ nhất ghi chép địa lý của vương triều Đại Chu, tên là 【 Đại Chu Thủy Kinh Chú 】

[Phát hiện bản đồ địa lý, nhận được ba tấm thẻ rút thăm màu cam.]

Mở sách địa lý mà nhận được ba tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam, phần thưởng hơi lớn nha.

Quyển thứ hai là một quyển tạp thư, lúc Tô Thần sờ vào cũng không có âm thanh nhắc nhở.

Hắn chuẩn bị từ bỏ nhưng tiện tay lật đến trang cuối cùng xem xét.

[Trong sách ẩn giấu nửa đầu công pháp [Thái Thượng Cảm Ứng Kinh], thưởng hai tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

Hai mắt Tô Thần chợt lóe lóe sáng.

Đây chính là lần mà hắn nhận được nhiều thẻ nhất trong thời gian gần đây.

Trong khoảng thời này, hắn nhận được một tấm thẻ rút thăm màu cam và ba tấm màu xanh, năm tấm màu trắng.

“Chẳng lẽ là hiển tế!”

Tô Thần không khỏi hít sâu một hơi.

Vừa mới nhận được tin tức Mộ Dung Khinh Trần bị giết, chính mình liền nhận được phần thưởng phong phú như vậy.

Sau đó Tô Thần bắt đầu tìm tòi tạp thư.

Cuối cùng phát hiện một khe mỏng ở bìa sau quyển sách, sau đó rút ra được một tờ giấy mỏng như tơ tằm.

Trên tờ giấy có viết nửa đầu Thái Thượng Cảm Ứng Kinh.

Phía dưới chỉ có năm hàng chữ.

Tu hành võ đạo, Thiên chi cửu nạn, sau cửu nạn, cảm ứng Thiên môn, Thiên môn phá chi có thể đăng cửu thiên.

Nhìn thấy năm dòng chữ này.

Tô Thần khẽ cau mày.

Thái Thượng Cảm Ứng Kinh không phải khẩu quyết tu hành sao, sao làm cho cho người ta cảm giác như tổng cương vậy?

Tô Thần cẩn thận cảm ngộ mấy câu nói này.

Võ đạo tu hành chính là võ giả tu hành, thiên chi cửu nạn có phải là đỉnh phong võ đạo hiện tại, Thiên Nhân cửu nạn.

Sau cửu nạn cảm ứng Thiên môn.

Thiên môn phá chi khả đặng cửu thiên, chính là sau khi Thiên nhân cửu nạn cảm ứng được Thiên môn, phá tan Thiên môn sẽ tiến vào cửu thiên.

Chẳng lẽ cửu thiên ám chỉ một thế giới khác?

Tô Thần không nghĩ nhiều nữa, bỏ Thái Thượng Cảm Ứng Kinh vào trong không gian giới chỉ.

Mới chỉ có một nửa, hẳn không hiểu được.

Chờ có thời gian đưa thứ này cho mấy người Yên Nam Thiên cảm ngộ cảm ngộ, xem xem bọn họ có phản ứng gì không.

“Nhận được nhiều thẻ rút thăm trúng thưởng rồi, nên rút thôi.”

“Rút thẻ màu xanh và thẻ màu trắng trước, có lẽ sẽ đạt được một ít đồ tốt.”

[Đạt được một ngàn viên Khí huyết đan, đạt được mười viên Thanh Linh đan.]

“Đây là cái quỷ gì, ba tấm thẻ tám màu xanh và năm thẻ màu trắng, không phải nên nhận được tám loại phần thưởng sao?”

Tô Thần có chút mơ hồ.

Nhìn vào sáu tấm thẻ rút thăm màu cam còn lại.

Hắn rút hai tấm trước.

[Thu hoạch được hai viên Thiên Nhân Đan!]

Rất ngắn gọn rõ ràng, Tô Thần nhúu chặt mảy, hình như vận khí của mình hình không tốt lắm.

Không rút được nhân vật nha!

Hắn quyết tâm rút hết bốn tấm thẻ còn lại.

[Chúc mừng đạt được công pháp 【 Đạn Chỉ Kinh Lôi Quyết 】 , đạt được thủ hạ của Độc Cô Vô Địch, Vạn Độc Tiên Ông.]

[Thu được một quả nhân sâm ngàn năm, thu được một đôi Bạch lam dạ minh châu của Tây Vực Bạch Dạ Đường.]

“Cái này...”

Tô Thần thở dài một tiếng.

Vừa rồi còn tưởng rằng hiển tế có thể thêm vận khí, không nghĩ tới kết quả thế này, chỉ rút được thủ hạ của Độc Cô Vô Địch và một môn chỉ pháp.

Tô Thần không tu hành chỉ pháp, không có hứng thú với công pháp loại này.

Bất quá có thể cho Bạch Sầu Phi.

Tô Thần xem xét tin tức về Vạn Độc Tiên Ông, một trong tứ đại hộ pháp dưới tay Độc Cô Vô Địch, thực lực Thiên Nhân nhất nạn, còn lợi hại hơn Độc Cô Vô Địch lúc xuất hiện một chút.

Vô Địch Môn bên Độc Cô Vô Địch đã có ba đại hộ pháp, còn thiếu một người, hiện tại giúp hắn bổ sung đầy đủ hết.

Nhân sâm ngàn năm cùng với Lam bạch dạ minh châu có giá trị bất phàm.

Nhân sâm ngàn năm có thể bổ sung tinh khí thần, người trọng thương có thể dùng nên Tô Thần muốn giữ lại.

Lam bạch dạ minh châu là hai viên dạ minh châu, một trắng một lam dạ, giá trị xa xỉ, nhưng có nhắc tới Tây Vực Bạch Dạ đường.

Hình như Bạch Dạ Đường là một thế lực, lúc sau điều tra một chút.

“Ngũ Độc Đồng Tử!”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

Một bóng người từ trong chỗ tối đi ra.

“Chủ thượng!”

“Đây là hai viên Thiên Nhân Đan ta vừa lấy được, người có thể dùng để đột phá cảnh giới, nếu như chỉ dùng một viên liền đột phá thì đưa viên còn lại cho Lệ Thiên Hành!”

Tô Thần mở miệng nói.

Thời gian gần đây Lệ Thiên Hành ở bên ngoài chinh chiến, thực lực bản thân đã đến đỉnh Thần phách hợp nhất.

Tuy rằng đối phương không có trung thành như Thôi Vũ Hổ nhưng có công với Sơn Hà Môn, thưởng một viên Thiên Nhân Đan cũng hợp tình hợp lý.

Đương nhiên còn phải xem Ngũ Độc Đồng Tử có thể bước vào Thiên Nhân cảnh hay không.

“Đa tạ chủ thượng!”

Ngũ Độc đồng tử vui vẻ khom người tạ ơn rồi rời khỏi thư phòng.

Chương 419: Thiên hạ minh, Thẩm Quy Ngu, tam hoàng tử mời chào

....

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Tin tức Mộ Dung Khinh Trần bị giết ở Kinh sư truyền khắp vương triều Đại Chu.

Trong lúc nhất thời nhắc lên ngàn tầng sóng.

Từ khi vương triều Đại Chu thành lập tới nay, đây là lần đầu tiên có nhi tử của Chu đế bị ám sát ở Kinh sư.

Kinh sư địa phương nào, là nơi tập trung quyền lực của Vương triều Đại Chu quyền lực tập trung nhất địa phương.

Giết người ở Kinh sư, người bị giết còn là nữ nhi của Chu đế vương triều Đại Chu, đây hoàn toàn là hành vi khiêu khích quyền uy của vương triều Đại Chu.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều đang chú ý động tĩnh ở Kinh sư.

Nhưng Kinh sư lại có vẻ rất bình tĩnh, không có náo động.

Điều này làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng cứ như vậy, mấy ngày trôi qua Kinh sư vẫn trước sau yên tĩnh.

Bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nạp Lan Dung Yên đang đứng trước mặt Bạch Sầu Phi.

Tay nàng cầm mật thư truyền đến từ Kinh sư.

“Lâu chủ, Kinh sư yên tĩnh một cách quỷ dị, bất quá bên ta chém được một ít tin tức!”

“Trong đó có nhắc tới một câu thơ, bình sinh ca vũ tịch, thù ức bất quy nhân, ta căn cứ vào bài thơ này tra được một chút manh mối.”

Người được nhắc tới trong thơ là Hoàng Tuyền Bất Quy Nhân.

“Hoàng Tuyền Bất Quy Nhân là một thế lực do mười hai sát thủ đứng đầu trong thiên hạ liên hợp tạo thành.”

“Thế lực này không nhiệm vụ gì mà không dám nhận, sau khi ra tay tất nhiên diệt môn, không lưu người sống, thủ đoạn tàn nhẫn.”

“Người bị ám sát có người trong giang hồ, cũng có người trong triều đình Đại Sở, có thể nói sự xuất hiện của bọn họ khiến cho vương triều Đại Sở chấn động.”

“Để vương triều Đại Sở vốn đã suy bại nỗ lực phong vân, cuối cùng sụp đổ.”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

“Đây là đang báo trước điều gì sao?”

Nghe vậy, Bạch Sầu Phi khẽ nhướn mày.

“Thời điểm này lan truyền tin tức, không biết là hữu tâm hay vô ý đây?”

“Vậy có tin tức gì về Mai Huyền Sương hay không?”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Mộ Dung Khinh Trần chết như thế nào, chết ở trong tay ai, có khả năng Mai Huyền Sương biết rõ.

“Mai Huyền Sương đã ra khỏi thiên lao, Tứ hoàng tử tự mình đến thiên lao mang Mai Huyền Sương đi, hiện giờ Mai Huyền Sương đang ở phủ đệ Tứ hoàng tử.”

“Chúng ta phải tiếp xúc với Mai Huyền Sương sao?”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

Bạch Sầu Phi lắc đầu nói: “Kinh sư phong vân biến ảo, chúng ta tạm thời không thể cuốn vào trong đó.”

“Dù Kim Phong Tế Vũ Lâu có hai cao thủ Thiên Nhân cửu nạn nhưng cũng không phải vốn liếng để kiêu ngạo.”

Nghe đồn võ giả trong thiên hạ đều kẹt ở Thiên Nhân cửu nạn.

Bước vào Thiên Nhân cảnh, võ giả Thiên Nhân nhất nạn có thể sống một trăm năm, bước vào Thiên Nhân cửu nạn có thể sống hai trăm năm.

Hai trăm năm, đây là khái niệm gì?

Cho nên xét về phương diện tích lũy, trong thiên hạ này tuyệt đối có không ít võ giả Thiên Nhân cửu nạn.

Dù sao tất cả mọi người đều kẹt lại.

Người bị kẹt càng lúc càng nhiều, không chết được cho nên số lượng Thiên Nhân cửu nạn không ít.

Đương nhiên có một số võ giả Thiên Nhân cửu nạn vì bảo trì thọ mệnh mà lựa chọn bế quan, giảm bớt chức năng thân thể tiêu hao, kéo dài thọ mệnh của mình.

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

Nạp Lan Dung Yên gật đầu, sau đó mở miệng nói:

“Bất quá trong khoảng thời gian này Thiên Hạ Minh bắt đầu động, phó minh chủ thứ ba của Thiên Hạ Minh Bất động như sơn Thảm Quy Ngu đến Tụ Bắc quận, bắt đầu chiếm cứ thế lực mà Thất hoàng tử thu nạp lúc trước.”

“Thanh thế đã hoàn toàn áp chế Thiên Quyền Môn, Dao Minh!”

“Phó minh chủ thứ ba, thế lực so với phó minh chủ thứ hai Lãnh Thiên Trì còn mạnh hơn Thảm Quy Ngu tới Tụ Bắc quận.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Đúng vậy!”

Nạp Lan Dung Yên gật đầu.

“Thiên Quyền Môn, Dao Minh có phản ứng gì không?”

Hôm nay có thể nói Thiên Quyền môn cùng Dao Minh là hai thế lực khổng lồ nhất ở chín quận phương bắc, chắc chắn bọn họ không hy vọng thế lực của Thiên Hạ Minh.

“Lúc đầu còn có động tĩnh, nhưng nghe đồn tam minh chủ Thiên Hạ Minh Thảm Quy Ngu có khả năng đã bước vào Thiên Nhân cửu nạn nên liền yên tĩnh trở lại!”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Đôi khi bọn họ yên tĩnh cũng không có nghĩa là người khác yên tĩnh.”

“Cẩn thận chú ý động thái của Thiên Hạ Minh, ta nghĩ chúng ta sẽ nhanh chóng tiếp xúc với đối phương.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Đệ tử minh chủ Thiên Hạ Minh bị giết, thế lực Thiên Hạ Minh khuếch trương, phỏng chừng có thể ra tay với Kim

Phong Tế Vũ Lâu đầu tiên cho nên Bạch Sầu Phi mới để cho Nạp Lan Dung Yên mật thiết chú ý.”

Lúc này có một bóng người từ ngoài cửa sổ lướt vào.

Là một đồng tử dáng người thấp bé, chính là Ngũ Độc đồng tử đi theo Tô Thần.

“Bạch lâu chủ, đây là một bộ chỉ pháp mà [Thiếu các chủ] bảo ta mang đến cho ngươi.”

Ngũ Độc Đồng Tử vừa nói vừa lấy một quyển bí tịch ra đưa cho Bạch Sầu Phi.

“Thiếu các chủ còn phân phó gì không?”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Ta còn muốn đến địa phương khác, sẽ không lưu lại nơi này.”

Ngũ Độc Đồng Tử nói xong liền vọt qua cửa sổ biến mất.

Mấy ngày trước hắn dùng đan dược Tô Thần đưa.

Dùng một viên liền thành công bước vào Thiên Nhân nhất nạn, cho nên hắn muốn mang viên còn lại cho Lệ Thiên Hành.

Trợ giúp Lệ Thiên Hành bước vào Thiên Nhân cảnh.

Bạch Sầu Phi nhận lấy chỉ pháp mà không khỏi mở ra xem.

Trên trang đầu tiên có hai dòng chữ.

[Đạn chỉ khả kinh lôi, nhất kích Hoàng Tuyền Lộ.]

Xuất thủ như kinh lôi, một kích Hoàng Tuyền Lộ, chính là xuất thủ nhanh như kinh lôi, tiến người đến Hoàng Tuyền Lộ.

Bạch Sầu Phi chấn động, bắt đầu lật xem Kinh Lôi Quyết, tâm thần hoàn toàn bị hấp dẫn.

Bạch Sầu Phi mạnh nhất trên phương diện chỉ pháp.

Cho nên nhìn thấy chỉ pháp cao minh hấn lập tức trầm mê trong đó.

Nạp Lan Dung Yên thấy thế, không khỏi lắc đầu xoay người bước ra khỏi phòng, phân phó người bên ngoài tạm thời không quấy rầy Bạch Sầu Phi.

Chỉ là nàng nghĩ rất tốt nhưng hiện thực lại không theo ý.

Lúc nàng xuống lầu, Hách Liên Tiểu Yêu chuẩn bị rời đi trước đó xuất hiện trước mặt nàng.

“Hách Liên thống lĩnh, không phải ngươi rời khỏi Lĩnh Nam quận sao, sao còn chưa đi?”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

“Ta một mực ở Lĩnh Nam quận, chỉ làm giả hành tung thôi, lần này đến đây có chuyện quan trọng nói cùng Bạch huynh.”

Hách Liên Tiểu Yêu đáp lời.

Nghe Hách Liên Tiểu Yêu nói, Nạp Lan Dung Yên nhướng mày, ngẩng đầu nhìn lên lầu.

“Đề Hách Liên thống lĩnh lên đây.”

Âm thanh từ trong phòng Bạch Sầu Phi truyền ra.

Hách Liên Tiểu Yêu vội vàng lên lầu.

Bạch Sầu Phi đặt bí tịch để vào trong ngăn kéo, nhìn Hách Liên Tiểu Yêu đẩy cửa vào không khỏi mở miệng:

“Gấp gáp như vậy, chẳng lẽ là có chuyện gì sao?”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Ta nhận được tin tức, có người ở Kinh sư muốn biến Thanh Long hội thành thế lực thuộc Hoàng Tuyền Bất Quy Nhân, lên danh sách tât diệt của vương triều Đại Chu.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Nghe được Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Bạch Sầu Phi khẽ nhướn mày, sau đó tò mò nhìn về phía Hách Liên Tiểu Yêu.

“Người đến chỗ ta chẳng lẽ chỉ để nói chuyện này, hình như chuyện này không liên quan đến Kim Phong Tế Vũ Lô ta?”

“Không gạt được Bạch huynh, ta muốn mời Bạch huynh giúp ta hẹn gặp chương giáo Sơn Hà Môn Tô Thần.”

“Người phía sau ta, muốn hợp tác với [Thanh Long Hội]!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Người phía sau ngươi? Tam hoàng tử?”

Bạch Sầu Phi nói.

“Bạch huynh, biết cũng không cần nói ra nha, không biết Bạch huynh có giúp không?”

“Không phải ngươi có thể trực tiếp đi gặp Tô Thần sao?”

Bạch Sầu Phi có chút khó hiểu.

“Ta đi gặp Tô Thần nhưng được thông báo là Tô Thần bị ám sát trọng thương, đang tu dưỡng không gặp bất luận kẻ nào, không gặp được người cho nên mới tới tìm ngươi.”

Hách Liên Tiểu Yêu bất đắc dĩ nói.

Chương 420: Dã tâm của Bạch Sầu Phi

....

“Ô Chưởng Giáo bị thương?”

Nghe vậy, Bạch Sầu Phi có chút kinh ngạc.

Đương nhiên trong lòng hắn biết chuyện Tô Thần giả vờ bị thương.

“Chẳng lẽ gần đây ngươi không liên lạc với Tô Thần?”

Nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của Bạch Sầu Phi, Hách Liên Tiểu Yêu có chút kinh ngạc hỏi:

“Chuyện Sơn Hà Môn không nhiều lắm, nếu có chuyện cũng liên hệ với Vân trưởng lão của Sơn Hà Môn.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Nguyên Tuy Vân? Ta đã quên mất người này rồi.”

Nghe Bạch Sầu Phi nói đến Nguyên Tuy Vân, Hách Liên Tiểu Yêu không khỏi vỗ ót, hắn quá mức chú ý tới Tô Thần mà quên mất nhân vật số hai Sơn Hà Môn này.

Tô Thần là đệ tử của Lục Long thủ Thanh Long Hội Ma đao Đinh Bằng, hẳn Nguyên Tuy Vân cũng là người của Thanh Long Hội.

Là người [Thanh Long Hội] phái đến Sơn Hà Môn bảo vệ Tô Thần.

“Hách Liên huynh, tới đúng lúc, ta có một việc muốn hỏi ngươi một chút.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Bạch huynh, có chuyện gì cứ hỏi?”

Hách Liên Tiểu Yêu mở miệng nói.

“Về tình huống bên Kinh sư? Hách Liên huynh có ý kiến gì không?”

Tuy Kim Phong Tế Vũ Lâu bên này dò xét được một ít tin tức bên Kinh sư nhưng chả chắn không nhiều bằng Hách Liên Tiểu Yêu.

“Kinh sư có chút biến động, đây cũng là nguyên nhân mà ta không trở về Kinh sư.”

“Mấy kẻ ra tay hãm thuộc Hoàng Tuyền Bất Quy Nhân, chắc Bạch huynh cũng biết tổ chức này, ta cũng không nói nhiều.”

“Dù sao chuyện Kinh sư không nên dính vào cho thỏa đáng, bất quá người thua lần này chính là Tứ hoàng tử, đoạn thời gian tiếp đến, có lẽ Tứ hoàng tử sẽ có chút khó khăn.”

Hách Liên Tiểu Yêu mở miệng nói.

Tuy rằng không nói nhiều, nhưng đã cung cấp một ít tin tức.

Hắn là ván cờ này nhằm vào Tứ hoàng tử.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta muốn tiến vào Kinh sư.

Không biết Hách Liên huynh có đề nghị gì không?”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu muốn tiến vào Kinh sư lúc này?”

Nghe Bạch Sầu Phi nói, Hách Liên Tiểu Yêu vốn định theo bản năng không đồng ý, nhưng trầm tư một lát lại nói.

“Có lẽ đây là cơ hội tiến vào Kinh sư.”

“Kinh sư phong vân biến ảo, lúc này tiến vào Kinh sư sẽ khiến người ta không rảnh bận tâm.”

“Bất quá phải có cao thủ trấn giữ!”

Lúc Hách Liên Tiểu Yêu nói chuyện nhấn mạnh hai chữ cao thủ.

Ý là không phải cao thủ bình thường.

“Bắc các chủ nhất mạch Thiên Nhai các ta sẽ đích thân đến Kinh sư.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Thiên Nhai các, Bắc các chủ?”

Nghe Bạch Sầu Phi nói, Hách Liên Tiểu Yêu cả kinh.

Danh hiệu Bắc Các chủ từng xuất hiện trong miệng Ma đao Đinh Bằng.

Mọi người đều biết thực lực của Ma đao Đinh Bằng.

Như vậy người có thể khiến cho Đinh Bằng phải thiếu nhân tình, thực lực của Thiên Nhai các Bắc các chủ này tuyệt đối bất phàm.

“Không nghĩ tới Bắc các chủ của quý các tự mình tới, như vậy hẳn là không có bao nhiêu vấn đề.”

Hách Liên Tiểu Yêu mở miệng nói.

Thực lực đối đầu với Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Kinh sư chỉ có Thất hoàng tử.

“Đa tạ Hách Liên huynh.”

Bạch Sầu Phi cảm ơn.

“Ta sẽ không ở lại đây, ta đi gặp Nguyên Tùy Vân của Sơn Hà Môn.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói xong ôm quyền rời khỏi, tiến đến Sơn Hà Môn.

“Lâu chủ, một khi Kim Phong Tế Vũ Lâu xuất hiện ở Kinh sư, chỉ sợ Kim Phong Tế Vũ Lâu ở chín quận phương bắc sẽ bị suy yếu.”

Nạp Lan Dung Yên lo lắng nói.

Kinh sư cần Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nhưng nàng nghĩ lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu của Kinh sư hẳn là Bạch Sầu Phi.

“Thực lực của ta có chút yếu, nhưng Thiếu các chủ đưa tới công pháp Kinh Lôi Quyết, có thể giúp ta tăng thêm mấy tầng chiến lực.”

Bạch Sầu Phi nói.

Hắn có tham vọng.

Nhưng thực lực quá yếu mà lại muốn tới Kinh sư, trở thành lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu Kinh sư thì không làm được.

Căn cứ theo phân tích của hắn, muốn phát triển ở Kinh sư, thực lực của hắn phải đạt tới Thiên Nhân lục nạn.

“Lâu chủ thật ra cũng không phải không có cách nào tăng cường thực lực.”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

Nghe vậy, Bạch Sầu Phi không khỏi nhìn về phía Nạp Lan Dung Yên.

“Gần đây thuộc hạ nhận được một tin tức, người Cực Lạc Cung đã biến mất trên giang hồ mấy chục năm xuất hiện ở Mông Thành khu vực Tây Bắc.”

“Căn cứ theo ta âm thầm điều tra, phát hiện người xuất hiện là Thu Thái Điệp một trong tứ đại tôn nữ hiện tại, tu hành

chính là một trong tứ đại thánh pháp, Phá kén thành bướm, Cực lạc luân hồi.”

“Căn cứ ta dò xét, Thu Thái Điệp đang thôn phệ tinh huyết của thiếu nam thiếu nữ để công pháp mình phá kén thành bướm đại thành.”

“Một khi đại thành thực lực chắc chắn tăng vọt, lâu chủ chỉ cần hấp thu công lực của nữ nhân này tất nhiên có thể tiến thêm một tầng.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Nghe Nạp Lan Dung Yên nói, Bạch Sầu Phi thần sắc ngẩn ra.

“Người nói có người Cực Lạc Cung xuất hiện, không phải năm đó Cực Lạc Cung là thể lực bình thường sao, sao lại xuất hiện vào lúc này?”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Lâu chủ, ngài quan tâm sai chuyện rồi, ngài nên quan tâm Thu Thái Điệp.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Thực lực của Thu Thái Điệp như thế nào?”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Tham vọng của Bạch Sầu Phi vĩnh viễn không mất.

Kiếp trước hắn thí huynh soán vị, một lần nhiều loạn võ lâm, cuối cùng bị Vương Tiểu Thạch và Tô Mộng Châm cầm đầu nhiều thể lực liên hợp diệt trừ.

Một ngày nào đó Tô Thần sẽ rời khỏi chín quận phương bắc tiến vào Kinh sư.

Hắn hy vọng mình vẫn có thể đi theo bên cạnh Tô Thần.

Đi theo bên cạnh Tô Thần mới có ý nghĩa, con đường của hắn mới tiếp tục kéo dài.

Bạch Sầu Phi cũng không che giấu dã tâm của mình.

Chỉ là thực lực của hắn không theo kịp tiết tấu của Tô Thần, muốn xứng đôi với dã tâm này hắn phải tăng cường thực lực.

Nạp Lan Dung Yên biết tài năng của Bạch Sầu Phi, cũng biết dã tâm của Bạch Sầu Phi.

Nàng một mực tìm thứ có thể trợ giúp Bạch Sầu Phi gia tăng thực lực.

Trong lúc vô tình phát hiện người của Cực Lạc Cung xuất hiện, vẫn âm thầm chú ý.

“Hắn là thực lực của nàng ở Thiên Nhân nhất nạn, phỏng chừng qua một đoạn thời gian nữa sẽ đạt tới Thiên Nhân nhị nạn.”

“Lâu chủ muốn bắt được đối phương, e là cần mời Quan tiên sinh hỗ trợ.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Quan Thất không nhất định sẽ giúp ta!”

Bạch Sầu Phi lắc đầu nói.

Thật ra Quan Thất và Bạch Sầu Phi có chút ân oán, nếu như không phải Tô Thần an bài Quan Thất ở chỗ này, e là Quan Thất sẽ không ở chỗ này.

Hơn nữa hiện giờ Quan Thất đang không ngừng tu luyện Tiên thiên vô hình kiếm khí để gia tăng thực lực.

Quan Thất cũng là một người không cam lòng thấp hơn người khác.

Trong lần đầu tiên vây công Quan Thất.

Người ra tay đầu tiên chính là Bạch Sầu Phi, nguyên nhân ra tay rất đơn giản.

Bởi vì hắn nhìn Quan Thất một cái, sau đó bỗng cảm giác trống rỗng mãnh liệt.

Một khắc đó, người có tầm mắt luôn luôn cao hơn đỉnh đầu như Bạch Sầu Phi vậy mà cảm giác mình sắp chết, cho nên hắn cho rằng mình nhất định phải giết người này mới có thể xóa đi cảm giác này, dùng cái chết của người khác để ngăn lại tư ý của mình.

Sau khi xuất thủ, căn bản không dừng lại được, sau ba mươi bảy chiêu mới bị đánh lui.

Có thể nói thù hận giữa hai người rất lớn.

Đương nhiên không thể nói với Nạp Lan Dung Yên mấy chuyện này.

Nghe Bạch Sầu Phi nói, Nạp Lan Dung Yên trầm tư một lát rồi đáp:

“Lâu chủ có thể mời người nào hay không.

Thực lực ít nhất ở Thiên Nhân ngũ nạn.”

Bạch Sầu Phi trầm tư, người chủ thượng đưa đến mà thực lực mạnh đều là người có dã tâm, không có dã tâm thì thực lực không kém hắn nhiều lắm.

Trong lúc nhất thời còn chưa tìm được người thích hợp.

Chương 421: Mai Huyền Sương âm thầm rời Kinh sư, Vạn Độc Tiên Ông tới tái ngoại

....

Trong phủ đệ Tứ hoàng tử ở Kinh sư, ánh mặt trời loang lổ chiếu vào tường viện.

So với sự phồn hoa trước đó, bây giờ trông phủ đệ Tứ hoàng tử có vẻ hơi cô quạnh.

Trong một gian sương phòng.

Mai Huyền Sương đang khoanh chân ngồi trên giường, vận chuyển khí kinh trong cơ thể, muốn điều tức thương thế.

Phốc!

Nhưng còn chưa vận chuyển được một vòng đã phun ra một ngụm máu tươi.

“Diệp Văn Tuyết, ta nhất định sẽ báo thù này, ta muốn ngươi chết!”

Mai Huyền Sương lau vết máu trên khóe miệng, vẻ mặt trở nên dữ tợn.

Nàng muốn tiếp tục tu hành.

“Chết tiệt! Chết tiệt!”

Lúc này cửa sương phòng có tiếng gõ, Mai Huyền Sương chậm rãi đứng lên đi tới.

Ngoài cửa là một nam tử mặc cẩm bào, tướng mạo không tính là anh tuấn nhưng cũng rất dễ nhìn.

Trong ánh mắt nam tử có một tia sâu bi, trong sâu bi lại có sự kiên định.

“Bái kiến điện hạ!”

Mai Huyền Sương vội vàng hành lễ.

Nam tử lập tức nâng nàng dậy:

“Huyền Sương, chúng ta là đồng bạn cùng nhau lớn lên, không cần gặp mặt là hành lễ!”

Người này chính là tứ hoàng tử vương triều Đại Chu Lưu Long, thân ca ca cùng một mẫu với Mộ Dung Khinh Trần.

“Điện hạ, chuyện Khinh Trần điều tra thế nào rồi, là Bất Quy Nhân ra tay sao?”

Mai Huyền Sương nói tới đây, trong ánh mắt tràn ngập hận thù.

Có đôi khi nàng và Mộ Dung Khinh Trần không hợp ý nhau nhưng các nàng là bằng hữu cùng nhau lớn lên.

Tuy rằng đám người kia tự xưng là Bất Quy Nhân, nhưng rốt cuộc có phải hay không thì ai biết đây?

“Ta còn đang điều tra, lần này ta đến đây là muốn đưa ngươi rời khỏi Kinh sư.”

“Ngươi ở Kinh sư có chút nguy hiểm.”

Tứ hoàng tử Lưu Long mở miệng nói.

“Bọn họ đã đoạn mất mấy kinh mạch trong cơ thể ta, chẳng lẽ bọn họ còn muốn giết ta.”

Mai Huyền Sương không khỏi lạnh giọng nói.

“Bọn họ muốn giết ngươi, nếu không Diệp Văn Tuyết không cần phải đoạn kinh mạch ngươi!”

Tứ hoàng tử Lưu Long mở miệng nói.

“Chẳng lẽ bọn họ không sợ mẫu thân ta?”

Mai Huyền Sương trầm giọng nói.

“Có lẽ bọn họ muốn giết ngươi, nhìn xem có thể dẫn Phượng đi ra hay không, nếu như giết ngươi mà Phượng đi còn chưa xuất hiện, như vậy bọn họ sẽ chiếm cứ Trường Hận Cung, nếu như Phượng đi xuất hiện sẽ giá họa cho Hoàng Tuyền Bất Quy Nhân.”

Tứ hoàng tử Lưu Long trầm giọng nói.

“Ngươi ở chỗ của ta vốn không có bất kỳ vấn đề gì, nhưng Thái sư lại an bài ta tiến đến tổng điện Trấn Phủ Tị hỗ trợ điều tra chuyện Hoàng Tuyền Bất Quy Nhân!”

“Một khi ta rời khỏi vương phủ, e là bọn họ sẽ ra tay với ngươi, nhưng ngươi theo ta tiến vào tổng điện Trấn Phủ Tị cũng nguy hiểm không kém, cho nên ta muốn đưa ngươi đến Tam Nguyên cung.”

Tứ hoàng tử Lưu Long nói.

Nói tới đây, trong ánh mắt Lưu Long tràn ngập sự không cam lòng.

Hắn không nghĩ tới mình lại bị ép đến nước này, còn hại chết Mộ Dung Khinh Trần.

Tam Nguyên Cung chính là một trong những thế lực ủng hộ Tứ hoàng tử ở Kinh sư, có không ít cường giả.

Hiện giờ Mai Huyền Sương dưỡng thương ở Tam Nguyên cung là thích hợp nhất.

“Sao Thái sư lại ra tay chứ?”

Mai Huyền Sương có chút khó hiểu.

“Lúc Tô Thần diệt Tứ Phương Hội giết người phủ Thái sư, Thái sư mượn cơ hội này áp chế ta.”

Tứ hoàng tử Lưu Long trầm giọng nói.

“Tô Thần!”

Khi nghe thấy cái tên Tô Thần, hai mắt Mai Huyền Sương đột nhiên sáng ngời.

“Điện hạ, tuy thương thế của ta rất nặng nhưng chỉ cần ta không vận chuyển khí kinh đi đường không ngại, ngày mai cho người cải trang ta đưa đến Tam Nguyên cung.”

“Ta âm thầm đến Lĩnh Nam quận một chuyến gặp Tô Thần, thuận tiện dưỡng thương ở Sơn Hà môn.”

Mai Huyền Sương nói.

“Ở chỗ Tô Thần dưỡng thương?”

Tứ hoàng tử Lưu Long nghe Mai Huyền Sương nói xong trầm tư một lát rồi gật đầu nói:

“Tới chỗ hần cũng tốt, hần có cao thủ 【 Thanh Long hội 】 bảo hộ, hần không có vấn đề gì!”

“Người dưỡng sức, ta đi sắp xếp một chút, ngày mai đưa người rời khỏi.”

Tứ hoàng tử Lưu Long nói.

“Tạ ơn Tứ hoàng tử!”

Mai Huyền Sương mở miệng cảm ơn.

Lưu Long lắc đầu xoay người rời đi.

Đóng cửa lại, Mai Huyền Sương không vận chuyển khí kinh trong cơ thể nữa.

Tiếp tục vận chuyển thì mấy kinh mạch còn lại có thể đứt đoạn.

Nàng nuốt một viên Khí huyết đan khôi phục khí lực.

“Diệp Văn Tuyết, lần này ta về Lĩnh Nam quận, đến lúc đó nhất định sẽ mời người của Thanh Long hội giết chết ngươi.”

Mai Huyền Sương không đi Tam Nguyên cung là vì muốn báo thù.

Hiện giờ người bên Tứ hoàng tử không thể trợ giúp nàng.

Còn có Trường Hận cung nữa.

Nàng bị đưa vào thiên lao Kinh sư thể mà không có một người nào ra mặt giúp nàng, có thể thấy được trong Trường Hận cung đã xuất hiện vấn đề.

Có thể nói là bây giờ nàng không có nhà để về.

Cho nên nàng chuẩn bị về Lĩnh Nam quận nhờ Tô Thần

Hoặc có thể nói là tìm [Thanh Long Hội] hỗ trợ.

Ngày hôm sau, một chiếc xe ngựa đi ra từ trong phủ Tứ hoàng tử, xe ngựa chậm rãi đi về phía Tam Nguyên cung ngoài thành.

Dọc theo đường không có chuyện gì.

Tứ hoàng tử tự mình đưa tiễn cho nên nhiều người không dám động thủ.

Đương nhiên nữ tử trong xe ngựa là giả, Mai Huyền Sương chân chính đã cải trang rồi đi thông qua mật thất trong phủ Tứ hoàng tử, hướng về Lĩnh Nam quận.

...

Ở tái ngoại.

Bên trong Vô Dịch Môn.

Độc Cô Vô Địch và Lôi Hưng Xuyên đang ngồi trong một đình nghỉ mát hâm rượu trò chuyện.

“Ta đã tra được hành tung của Tất Kinh Thiên, Độc Cô huynh, không biết khi nào chúng ta xuất thủ?”

Lúc Lôi Hưng Xuyên nói chuyện, hắn đưa cho Độc Cô Vô Địch một phần tư liệu về Tất Kinh Thiên.

Độc Cô Vô Địch cẩn thận xem tư liệu về Tất Kinh Thiên, sau đó không khỏi nhú mày đặt tư liệu sang một bên, mở miệng nói:

“Căn cứ vào thời gian, ngày mai Tất Kinh Thiên sẽ đến địa vực của Tử Đàn Cung, chúng ta nên động thủ.”

“Đúng vậy!”

Lôi Hưng Xuyên gật đầu:

“Không biết khi nào cao thủ bên Độc Cô huynh đến.”

Độc Cô Vô Địch muốn nói gì đó nhưng lúc này Côn Vũ bỗng từ bên ngoài đi vào.

Hắn nhanh chóng nói nhỏ bên tai Độc Cô Vô Địch.

Nghe Côn Vũ nói xong, Độc Cô Vô Địch tỏ vẻ vui mừng.

“Lôi huynh, người ta mời đã tới, ta đi nghênh đón.”

Độc Cô Vô Địch đứng dậy.

“Vậy ta đi cùng Độc Cô huynh.”

Lôi Hưng Xuyên cũng muốn xem người Độc Cô Vô Địch mời tới.

Lúc này trong đình viện của Vô Địch Môn có hai bóng người đang đứng.

Một người cao lớn nhưng không có cao lớn như Côn Vũ, trên người lại tản ra dao động khí kinh khủng bố.

Người tới chính là Quan Thất từ Kim Phong Tế Vũ Lâu Lĩnh Nam quận.

Bên cạnh hẳn có một lão giả, tóc bạc đồng nhan, chính là thủ hạ đời trước của Độc Cô Vô Địch, một trong tứ đại hộ pháp, Vạn Độc Tiên Ông.

Nhìn thấy Vạn Độc Tiên Ông, Độc Cô Vô Địch không khỏi kích động.

Còn có thể gặp người kiếp trước ở kiếp này là chuyện may mắn đến cỡ nào.

“Độc Cô huynh!”

“Bái kiến môn chủ!”

Quan Thất và Vạn Độc Tiên Ông đồng thời lên tiếng, một người xưng hô Độc Cô huynh, một người xưng hô môn chủ.

“Không nghĩ tới Quan Thất tiền bối tự mình đến, như vậy kế hoạch của chúng ta được đảm bảo rồi, Độc Cô huynh, bây giờ ta trở về chuẩn bị, sáng sớm ngày mai hội tụ ở chỗ đó.”

Lôi Hưng Xuyên nói.

“Được!”

Độc Cô Vô Địch gật gật đầu.

“Quan Thất huynh, Tiên Ông, chúng ta đến hậu viện uống một trận!”

Độc Cô Vô Địch mang theo hai người đi hướng về hậu viện.

Độc Cô Vô Địch được Tô Thần cho phép, cảm giác lực lượng bên mình có hạn cho nên liên hệ với Quan Thất.

Quan Thất có thực lực cường hãn, bản thân còn mang Kim Mai Bình, coi như có cao thủ Thiên Sơn phái theo bảo hộ bọn họ cũng có thể bắt được Tất Kinh Thiên.

Chương 422: Khí huyết giao long, huyết mạch tinh khiết

....

Trong một gian mật thất ở Sơn Hà Môn.

Tô Thần đang ngồi khoanh chân tu luyện.

Mấy ngày hôm trước hắn rút thưởng thu được một số Khí huyết đan, hơn nữa lúc trước Sơn Hà môn cũng thu thập Khí huyết đan, hiện tại Khí huyết đan sung túc.

Hắn chuẩn bị tăng cường lực lượng khí huyết của mình.

Khí kinh và khí huyết đều là căn cơ tu luyện, khí kinh sắc bén nhưng khí huyết bộc phát ra cũng cường đại vô cùng.

Bản thân Tô Thần tu luyện thân thể.

Nếu như khí huyết tăng cường thì chiến lực của hắn cũng sẽ tăng cường.

Đột nhiên khí huyết trong cơ thể hắn không ngừng vận chuyển nhanh làm cho quanh thân hắn tràn ngập sương máu.

Có tiếng giao long gầm nhẹ truyền từ trong cơ thể Tô Thần truyền ra.

Sương mù màu máu tràn ngập chung quanh bắt đầu hội tụ, cuối cùng hình thành một bóng giao long lơ lửng chung quanh Tô Thần.

“Đây là...”

Lúc này, hô hấp của Tô Thần cộng hưởng với hô hấp của huyết sắc giao long.

Mỗi khi hãn hô hấp, giao long lại phun ra một cỗ huyết khí tiến hành tuần hoàn với huyết khí trong cơ thể Tô Thần.

Mỗi lần tuần hoàn thì lượng khí huyết trong cơ thể hãn liên gia tăng một phần.

Đây là công pháp tu hành khí huyết mà Tô Thần lĩnh ngộ được từ Phệ Huyết Giao Long Đồ.

Có thể giúp hãn gia tăng khí huyết trong cơ thể.

Đương nhiên tu hành kiểu này tiêu hao quá nhiều Khí huyết đan, muốn huyết khí hóa giao long sơ hình cần rất nhiều Khí huyết đan.

Võ giả bình thường muốn khí huyết hóa giao căn bản không được.

Không chỉ là khí huyết gia tăng mà máu trong cơ thể cũng có chút biến hóa.

Lúc Tô Thần vận chuyển khí huyết tuần hoàn, cảm giác được máu mình đang biến hóa.

Chẳng lẽ có thể biến huyết khí trong cơ thể biến thành giao long huyết sao?

Trong mắt Tô Thần có chút kinh ngạc.

Máu người liên quan đến huyết mạch, huyết mạch tiến hóa thì lực lượng bản thân sẽ tăng.

Tô Thần sử dụng phương pháp vận chuyển thu được từ Phệ Huyết Giao Long Đồ, có thể tăng cường huyết mạch, như vậy Phệ Huyết Giao Long Đồ chính là bảo vật hiếm có.

Bỏ qua những suy nghĩ đó.

Khí huyết đan xuất hiện trong tay Tô Thần, hãn liên tục nuốt từng ngụm lớn vào trong bụng, bắt đầu luyện hóa.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Lực lượng trên người Tô Thần đang không ngừng tăng lên.

Bên kia, trong biệt viên của Nguyên Tuy Vân.

Hách Liên Tiểu Yêu gặp được Nguyên Tuy Vân, hôm trước hấn đến bãi phỏng Nguyên Tuy Vân thì Nguyên Tuy Vân đang bế quan tu luyện.

Hôm nay đệ tử Sơn Hà Môn đến báo cho hấn có thể gặp.

“Không biết Hách Liên thống lĩnh đến tìm ta là có chuyện gì?”

Nguyên Tuy Vân mời Hách Liên Tiểu Yêu ngồi xuống.

Hách Liên Tiểu Yêu nhìn thấy Nguyên Tuy Vân, hơi có chút kinh ngạc, trong tuổi tác của Nguyên Tuy Vân không kém bọn họ bao nhiêu.

Nhưng thực lực đã đạt tới Thiên Nhân tứ nạn.

“Nguyên trưởng lão, lần này tại hạ đến đại biểu cho Tam hoàng tử, bên Tam hoàng tử muốn hợp tác với Thanh Long hội.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Không có lòng vòng má nói thẳng mục đích của mình.

“Tam hoàng tử muốn hợp tác với Thanh Long Hội, ta cũng không giúp được gì.”

Nguyên Tuy Vân lắc đầu nói:

Hấn không thuộc về Thanh Long Hội mà thuộc dưới trướng Tô Thần, cho nên không giúp được gì.

Đương nhiên hấn cũng biết Hách Liên Tiểu Yêu muốn mời Tô Thần hỗ trợ.

“Nguyên trưởng lão, không biết Tô chương giáo có thể hỗ trợ hay không?”

Hách Liên Tiểu Yêu nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Nguyên Tuy Vân khẽ cau mày, mở miệng nói:

“Sur tôn của chương giáo bị thương, đã bế quan chữa thương, với địa vị của chương giáo không thể chủ đạo chuyện này.”

“Hợp tác như vậy phỏng chừng cần ba đến bốn vị long thủ đồng ý mới có thể tiến hành, hoặc có thể nói là Đại long thủ đồng ý mới được.”

Nguyên Tuy Vân trầm giọng nói.

“Như vậy sao? Nguyên trưởng lão, không biết ta có thể gặp Tô chương giáo một chút hay không?”

“Ta muốn tự mình nói chuyện với Tô chương giáo!”

Hách Liên Tiểu Yêu vẫn muốn tự mình gặp Tô Thần một lần.

“Ta sẽ bẩm báo chương giáo, chỉ là chương giáo thụ thương cần tu dưỡng một thời gian ngắn.”

“Hách Liên thống lĩnh, không biết ngươi có biết Đan Dương quận chúa không, Đan Dương quận chúa ỷ vào mình là quận chúa, làm việc có chút quá giới hạn.”

Nguyên Tuy Vân mở miệng nói.

“Người an bài sát thủ đối phó Tô Thần chính là Đan Dương quận chúa?”

Hách Liên Tiểu Yêu suy nghĩ rất nhanh.

Vốn còn tưởng rằng Tô Thần vì tránh hấn mới bộ nói mình bị thương.

Nhưng nếu Đan Dương quận chúa phái người ra tay, như vậy Tô Thần thật sự bị thương rồi.

Hiện giờ Đan Dương quận chúa đang ở phủ đệ của Thất hoàng tử.

Với tính cách của Đan Dương quận chúa, nếu biết Thất hoàng tử gặp khó khăn sẽ an bài người đối phó với Tô Thần.

“Là Thất hoàng tử không cam lòng, hay là bên Lệnh Thành không cam lòng đây?”

Hách Liên Tiểu Yêu trầm nghĩ.

Sau đó hần cảm tạ Nguyên Tuy Vân:

“Đa tạ Nguyên trưởng lão báo cho, ta sẽ bẩm báo với Tam hoàng tử.”

Nguyên Tuy Vân sẽ không vô tình nhắc tới Đan Dương quận chúa.

Đây là muốn nói cho hần biết nếu như Tam hoàng tử có thể giải quyết Đan Dương quận chúa, có lẽ Tô Thần sẽ trợ giúp Tam hoàng tử hợp tác với Thanh Long hội.

“Chờ mong Hách Liên thống lĩnh lại đến.”

Nguyên Tuy Vân mở miệng nói.

“Nhất định nhất định, hôm nay cáo từ trước, ngày khác lại đến quấy rầy.”

Hách Liên Tiểu Yêu ôm quyền rời đi.

Sau khi Hách Liên Tiểu Yêu rời đi, Nguyên Tuy Vân cũng đứng dậy đi tới mật thất của Tô Thần.

Khi Nguyên Tuy Vân đi vào mật thất thì Tô Thần bên đã tu luyện xong.

“Chủ thượng, Hách Liên Tiểu Yêu đến đây, muốn thông qua người để Tam hoàng tử hợp tác với Thanh Long Hội.”

Nguyên Tuy Vân tiến lên mở miệng nói.

“Tam hoàng tử muốn hợp tác với Thanh Long Hội vào thời điểm này, hắn muốn làm gì?”

Tô Thần khẽ cau mày.

“Bạch Sầu Phi còn chưa đoán ra, bắt quá thuộc hạ ám chỉ ngài bị Đan Dương quận chúa phái người ám sát.”

“Xem bộ dáng của hắn phỏng chừng sẽ trở về bẩm báo Tam hoàng tử, trợ giúp chủ thượng giải quyết chuyện này.”

Nguyên Tuy Vân nói.

Nếu không phải gần đây Kinh sư phong vân biến hóa, hắn đã chuẩn bị lợi dụng Tiểu Nhược Yến giết ngược Đan Dương quận chúa rồi.

Không giết Đan Dương quận chúa cũng là giảm bớt áp lực cho Tứ hoàng tử.

“Tình huống bên Kinh sư thế nào rồi?”

Tô Thần mở miệng nói.

“Kim Phong Tế Vũ Lô truyền đến tin tức, Mai Huyền Sương được Tứ hoàng tử đưa đến Tam Nguyên cung.”

“Tứ hoàng tử được Thái sư an bài tiến vào tổng điện Trấn Phủ Ti hỗ trợ điều tra chuyện Mộ Dung Khinh Trần bị ám sát.”

“Mai Huyền Sương bị đoạn một ít kinh mạch khi ở trong thiên lao Kinh sư, thực lực giảm mạnh.”

Nguyên Tuy Vân biết Tô Thần muốn nghe gì, liền mở miệng trả lời.

Nghe Nguyên Tuy Vân nói xong.

Tô Thần lại cau mày.

Mai Huyền Sương là người Trường Hận cung, cũng là người của Tứ hoàng tử.

Không ngờ bị người ta đoạn kinh mạch.

Tình huống này khiến cho hắn có chút bất ngờ.

“Xem ra Tứ hoàng tử gặp vấn đề lớn, tình huống có chút không ổn.”

“Mai Huyền Sương bị đoạn kinh mạch là bút tích của ai!”

Tô Thần có giao tình với Mai Huyền Sương, rất muốn biết là ai đoạn kinh mạch của nàng.

Võ giả tu hành, kinh mạch quán thông toàn thân, đoạn mất kinh mạch chính là muốn đoạn căn cơ, phá hủy con đường tu hành.

Còn tàn nhẫn hơn là giết chết võ giả.

Chương 423: Lấy thương đổi mạng

....

“Là Diệp Văn Tuyết, một trong tam đại thống lĩnh thiên lao Kinh sư ra tay.”

“Diệp Văn Tuyết và Mai Huyền Sương có chút thù hận.”

“Năm đó khi Mai Huyền Sương theo sư tôn Nhiếp Bạch Phượng tiến vào Kinh sư, nhi tử thứ ba của Diệp Văn Tuyết là Diệp Vô Danh đùa giỡn Mai Huyền Sương bên đường.”

“Bị Mai Huyền Sương đả thương ngã vào trong hồ, sau khi được cứu lên không biết vì sao mà kinh mạch trong cơ thể đứt hết, không cách nào tu hành nữa.”

Nghe được Nguyên Tuy Vân nói.

Tô Thần không khỏi lắc đầu:

“Không nghĩ tới còn có ân oán như vậy, bất quá Tứ hoàng tử đưa Mai Huyền Sương vào Tam Nguyên cung, hẳn là không cần lo lắng an toàn của Mai Huyền Sương.”

“Chủ thượng, Kim Phong Tế Vũ Lôu phát hiện Thu Thái Diệp, một trong tứ đại tôn nữ, xuất hiện ở Mông Thành hấp thu tinh huyết, tu luyện công pháp Phá kén thành bướm.”

Bạch Sâu Phi mời ta cùng ra tay bắt Thu Thái Diệp.

Nguyên Tuy Vân nói:

Bạch Sâu Phi bên kia suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nghĩ tới Nguyên Tuy Vân, cho nên mời Nguyên Tuy Vân hỗ trợ.

“Thu Thái Diệp, một trong tứ đại tôn nữ, sao Bạch Sầu Phi lại muốn đổi phò với nữ nhân này?”

Tô Thần có chút khó hiểu hỏi.

“Chương giáo, Thu Thái Diệp tu hành công pháp tên là Phá kén thành bướm, cực nhạc luân hồi, người khác là lô đỉnh của nàng, nàng cũng là lô đỉnh của người khác.”

“Bạch huynh muốn hấp thu một thân công lực của Thu Thái Diệp.”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Còn có chuyện tốt như vậy?”

Tô Thần nghe xong mà kinh ngạc.

“Đúng vậy, Thu Thái Diệp ẩn giấu hành tung rất khá, nhưng lại bị Nạp Lan Dung Yên hoàn toàn nắm giữ, Nạp Lan Dung Yên đã đề nghị chuyện này với Bạch Sầu Phi!”

Nguyên Tuy Vân nói.

Nạp Lan Dung Yên thật đúng là có thể trợ giúp Bạch Sầu Phi, xem ra Bạch Sầu Phi lần này muốn tiến vào Kinh sư trở thành Kinh sư.

“Nói cho Bạch Sầu Phi biết, chỉ cần thực lực của hắn đạt tới Thiên Nhân ngũ nạn, chức lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu Kinh sư chính là của hắn!”

Tô Thần mở miệng nói.

Bạch Sầu Phi vội vã gia tăng thực lực.

Vị trí lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lâu ở chín quận phương bắc đã nằm trong tay hắn.

Không cần nghĩ Tô Thần cũng biết Bạch Sầu Phi muốn trở thành lâu chủ ở Kinh sư!

Bạch Sầu Phi không hề che giấu dã tâm của mình.

Tô Thần có thể cho Bạch Sầu Phi cơ hội.

“Thuộc hạ sẽ nói cho Bạch Sầu Phi biết.”

Nguyên Tuy Vân mở miệng nói.

So với Bạch Sầu Phi, dã tâm của Nguyên Tuy Vân lại nhỏ hơn.

Kiếp trước hấn mắt mù, trong lòng cũng có dã tâm nhưng cuối cùng nhảy vào trong biển tự sát bỏ mình, nhìn thấu hết thấy.

Đời này hấn tu hành để bảo vệ Tô Thần là được.

“Tình huống bên Độc Cô Vô Địch thế nào?”

Tô Thần hỏi.

“Quan Thất cùng Vạn Độc Tiên Ông đã đến Vô Địch Môn!”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Độc Cô Vô Địch mời Quan Thất đi hỗ trợ, hai người tương đối giống nhau, đều là kiêu hùng.”

“Vừa có tin tức mới lập tức báo cho ta biết!”

Tô Thần nói.

“Chủ thượng, Liên Thành Bích sắp tiến vào khu vực Giang Nam, hấn chuẩn bị kiến tạo Vô Cầu sơn trang, muốn bên này hỗ trợ một ít.”

Nguyên Tuy Vân mở miệng nói.

Cuối cùng tiền tài của Thanh Long Hội đều dồn về phía Tô Thần.

Tạm thời do Nguyên Tuy Vân đi theo Tô Thần xử lý.

“Chuyện này ngươi cứ thương lượng với Liên Thành Bích.”

Tô Thần gật đầu nói.

Hiện giờ hắn không hỗ trợ cao thủ được, nhưng tiền tài không quá thiếu, có thể ủng hộ.

“Tuân lệnh, thuộc hạ đi làm ngay.”

Nguyên Tuy Vân chuẩn bị rời khỏi mật thất.

“Trước đừng vội đi, lần trước ngươi pha trà không tệ, mùa đông uống trà ngắm tuyết quá tốt!”

Tô Thần đứng dậy, đã tu luyện xong nên hắn cần thả lỏng một chút.

“Chủ thượng thích chính là vinh hạnh của ta!”

Nguyên Tuy Vân theo Tô Thần ra khỏi mật thất.

Ở tái ngoại.

Một trấn nhỏ trong sa mạc.

Trong một quán trà.

Độc Cô Vô Địch, Quan Thất, Lôi Hưng Xuyên và Quỷ Vực nhị đương đầu Từ Hùng đang ngồi trong nhĩ gian uống trà.

Lúc này bỗng có một bóng người từ bên ngoài cửa sổ nhảy vào.

Khuôn mặt nhanh chóng biến hóa, chính là Thiên Diện Hồ, thủ hạ của Độc Cô Vô Địch.

“Môn chủ, đội ngũ của Tất Kinh Thiên chỉ còn một nén nhang nữa sẽ đến thị trấn nhỏ.”

Thiên Diện Hồ mở miệng nói.

“Có điều tra ra thực lực mấy người đi theo như thế nào không?”

Độc Cô Vô Dịch mở miệng nói.

“Tổng cộng có mười người theo Tất Kinh Thiên đến đây, trong đó có một trưởng lão Thiên Sơn Phái tên Nguyệt Trung Đình, thực lực Thiên Nhân thất nạn, những người khác thực lực đều chưa tiến vào Thiên Nhân cảnh.”

Thiên Diện Hồ mở miệng nói.

Thiên Diện Hồ được gọi là thiên diện vì thuật dịch dung cao siêu, dịch dung thời gian dài trà trộn vào trong đoàn xe dò xét đoàn người Tất Kinh Thiên.

“Thiên Nhân thất nạn!”

Nhị đương đầu khẽ cau mày.

“Nếu chiến đấu, ta có thể chém giết hẳn!”

Lúc này Quan Thất mở miệng nói.

Trên người hắn có Kim mai bình, trải qua một thời gian uẩn dưỡng, năng lượng trong bình đã khôi phục, có thể tiếp tục sử dụng.

Lấy thương đổi mạng, chuyện giết chết đối phương không thành vấn đề.

Nghe Quan Thất nói vậy, Từ Hùng mở miệng nói:

“Vậy ta lược trận cho Quan Thất huynh.”

Trong lòng hắn lại kinh ngạc vạn phần, kinh ngạc vì sự tự tin của Quan Thất.

“Tách ra trước, chúng ta tập hợp bên ngoài trấn nhỏ.”

Độc Cô Vô Dịch đội đầu lập lên đi ra khỏi nhĩ gian.

“Đương đầu, Quan Thất thật sự có thể đối phó với Nguyệt Trung Đình của Thiên Sơn Phái sao?”

Lôi Hưng Xuyên có chút khó hiểu hỏi.

“Quan Thất có khí kinh hùng hậu, cho ta cảm giác rất nguy hiểm, nhưng có thể giết chết Nguyệt Trung Đình hay không thì không biết.”

“Dù sao chúng ta cũng không rõ Thiên Sơn Phái.”

“Đi thôi!”

Từ Hùng đứng dậy, hai người không rời khỏi qua cửa chính mà vọt qua cửa sổ.

Xa xa bên ngoài trấn nhỏ.

Trên một con đường sa mạc có rất ít người đi.

Một đội ngũ đang đi trong bão cát hướng về phía trấn nhỏ.

Người cầm đầu cưỡi một con ngựa trắng, khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo tuấn tú, trên lưng đeo một thanh trường kiếm, chính là Thiên Sơn phái Tất Kinh Thiên.

Ở bên cạnh hắn là một lão giả râu bạc, lão giả ngồi ngựa, lưng đeo một thanh trường kiếm.

“Nguyệt trưởng lão, cũng không biết sư tôn nghĩ như thế nào mà lại để cho ta liên hôn với Tử Đàn Cung Mộc Thanh Tuyết!”

“Với thực lực của Thiên Sơn Phái chúng ta có thể trực tiếp chiếm lấy Tử Đàn cung, không cần phải thông gia với bọn họ.”

Tất Kinh Thiên lưng đeo trường kiếm mở miệng nói.

“Kinh Thiên, tuy rằng Thiên Sơn phái chúng ta có thực lực chiếm lấy Tử Đàn cung nhưng Thiên Sơn phái phong sơn hai

mười năm, hiện giờ không quá rõ tình huống tái ngoại và các khu vực xung quanh.”

“Sơn chủ cho người kết hôn với người Tử Đàn cung, một mặt là hy vọng người có thể tiếp nhận Tử Đàn cung, mặt khác cũng để giảm bớt sự đề phòng của những môn phái tái ngoại.”

“Bất quá người không nên xem thường Tử Đàn cung này, lúc trước Tử Đàn cung không phải là môn phái tái ngoại, bọn họ bị Thanh Long tự áp chế nên không thể không đến tái ngoại, nhưng bọn họ vẫn muốn trở lại quan nội, cho nên bọn họ an bài không ít người.”

“Người chấp chương Tử Đàn cung, có thể nắm giữ những người trong quan nội, nói như vậy sẽ có lợi cho Thiên Sơn phái chúng ta tiến vào nội địa vương triều Đại Chu.”

Lão giả ở bên cạnh hần mở miệng nói.

Từ cuộc nói chuyện của bọn họ có thể nghe ra Thiên Sơn phái muốn âm thầm chiếm lấy Tử Đàn cung.

Đột nhiên lão giả biến sắc, ghì chặt ngựa tiến về phía trước, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm mấy bóng người xuất hiện trước mặt bọn họ.

Chương 424: Kiếm khởi, bão cát ngừng

....

Tất Kinh Thiên đang nói chuyện với lão giả, nhìn theo tầm mắt của lão giả.

Thấy mấy người mặc áo đen trùm áo choàng, đang từ trong bão cát chậm rãi đi về phía mình, đồng tử đột nhiên co rút lại.

“Xem ra có người không muốn Thiên Sơn phái chúng ta xuất thế!”

Trưởng lão Thiên Sơn phái Nguyệt Trung Đình mở miệng, mắt lóe hàn quang, bàn tay nắm chuôi kiếm trên lưng ngựa.

Hắn tiếp tục cưỡi ngựa tiến về phía đám người Tất Kinh Thiên.

Chỉ trong chốc lát, người của hai phương cách nhau không tới mười thước.

“Hạng người giầu đầu lộ đuôi!”

Trưởng lão Thiên Sơn phái Nguyệt Trung Đình quát to một tiếng, khí kinh trong cơ thể trong nháy mắt như nước lũ cuộn cuộn quét về phía mấy người.

Bão cát vào giờ khắc này như phối hợp với Nguyệt Trung Đình, lập tức đình chỉ.

Uy áp khổng lồ nặng nề đè lên người mấy người.

Vài người dưới cổ uy áp này không khỏi run rẩy vài cái, miễn cưỡng ổn định thân thể.

Thấy thế, Thiên Sơn phái Nguyệt Trung Đình cầm kiếm bay lên trời, trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ chém xuống.

Ầm ầm!

Lúc này có một người áo đen bước ra.

Xương cốt trong cơ thể kêu vang, sau đó một cỗ khí kinh cường đại bộc phát.

Khí kinh như kiếm, chân đạp mạnh, bàn tay nắm chặt đánh ra một quyền.

Nắm tay va chạm với trường kiếm của Nguyệt Trung Đình.

Kiếm khí tàn sát bừa bãi, song phương đều lui về phía sau.

Nguyệt Trung Đình hạ xuống đất, cước bộ không có di động.

Người đeo áo choàng lui về phía sau mấy bước mới ổn định thân thể của mình.

“Thiên Nhân lục nạn, có thể tiếp ta một kiếm, người rất không đơn giản!”

Nguyệt Trung Đình lạnh lùng nhìn người áo đen vừa giao thủ với mình.

Thực lực của hắn ở Thiên Nhân thất nạn, chủ tu kiếm đạo sát phạt, thế mà đối phương có thể tiếp lấy một kích này, thực lực không đơn giản.

“Giết!”

Đúng lúc này một người áo đen khác khẽ quát vọt về phía Tất Kinh Thiên.

Người ra tay có tốc độ cực nhanh, lòng bàn tay có một cỗ khí kinh màu đen lưu chuyển, sắc bén mà bá đạo.

Tất Kinh Thiên ở trên ngựa biến sắc, nhưng cảm nhận được cảnh giới của đối phương, ánh mắt ngưng tụ, trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ, kiếm khí chặn một chương của người này lại.

“Những người khác làm phiền Lôi Dương Đầu rồi!”

Lúc này, trong mấy người áo đen chưa ra một người nói với người bên cạnh.

Người nói chuyện chính là Vạn Độc Tiên Ông dưới tay Độc Cô Vô Địch.

Ra tay giao thủ với Nguyệt Trung Đình là Quan Thất, giao thủ với Tất Kinh Thiên là Độc Cô Vô Địch.

Như vậy những người còn lại nhất định phải giao cho người của Quỷ Vực xử lý.

Nghe Vạn Độc Tiên Ông nói, sắc mặt Lôi Hưng Xuyên trầm xuống, ánh mắt không khỏi nhìn sang nhị đương đầu Từ Hùng.

Từ Hùng gật gật đầu.

Lôi Hưng Xuyên lao ra, bóng người giống như quỷ ảnh, bàn tay thò ra giống như quỷ trảo.

Đi theo Tất Kinh Thiên đều là đệ tử Thiên Sơn phái bình thường.

Thực lực cũng chưa đạt tới Thần phách hợp nhất.

“Chạy đi!”

Những đệ tử bình thường của Thiên Sơn phái chuẩn bị cười ngựa chạy trốn khi thấy Lôi Hưng Xuyên ra tay, nhưng tọa kỵ dưới thân bọn họ lại gào một tiếng sau đó miệng sùi bọt mép, ngã xuống đất.

Một số người trực tiếp ngã ngựa, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Lúc này Lôi Hưng Xuyên đã đến, không dùng mấy chiêu đã chém giết sạch đám người sau đó nhanh chóng lui về.

“Các người...”

Cảm giác được đệ tử Thiên Sơn phái phía sau bị tàn sát, ánh mắt Nguyệt Trung Đình trở nên âm trầm.

Hắn nhìn về phía Quan Thất, ánh mắt lạnh như băng.

Àm!

Lúc này Quan Thất lao ra, khí kinh trong cơ thể lưu chuyển, thân hình bắt đầu to thêm một vòng.

Khí kinh không kiêng nể gì bộc phát.

Hai tay nắm thành quyền đánh tới Nguyệt Trung Đình.

“Giết chết người, sau đó giết bọn họ!”

Khí kinh trên thân Nguyệt Trung Đình lưu chuyển, tay cầm chặt trường kiếm, chân giậm mạnh nhanh chóng xuất hiện trước mặt Quan Thất.

Trường kiếm đâm bỗng hóa thành hơn mười bóng kiếm thành hơn mười thanh trường kiếm hướng về các huyệt khí kinh trên thân Quan Thất mà công kích.

Kiểm khí rét lạnh lướt qua mặt đất, ngân quang lấp lóe ngàn điểm vạn điểm, giống như nước sông cuộn cuộn liên miên không dứt.

Trong lúc nhất thời tiên thiên vô hình kiếm khí hộ thể của Quan Thất bị đánh tan.

Khóe miệng Nguyệt Trung Đình nhếch lên, nở nụ cười lạnh.

Thực lực như vậy cũng dám chống lại hấn.

Bá!

Trường kiếm rút về, kiếm khí trên người toàn bộ lưu chuyển trong trường kiếm, khí thế như muốn một kiếm chém giết Quan Thất.

Quan Thất tập trung nhìn chăm chăm đối phương.

Thiên Sơn phái Nguyệt Trung Đình là người có thực lực mạnh nhất mà hấn trực tiếp đối chiến.

Kiếm khí sắc bén hơn cả tiên thiên vô hình kiếm khí của hấn.

Đột nhiên thân hình Nguyệt Trung Đình khẽ động, nháy mắt đâm kiếm về phía Quỷ Vực nhị đương đầu Từ Hùng cách không xa, trường kiếm giống như tinh quang.

Quỷ vực nhị đương đầu Từ Hùng biến sắc, cấp tốc lui về phía sau, thâm mắng chửi:

“Không phải ngươi nên giải quyết Quan Thất xong rồi mới đến đối phó ta sao, sao đột nhiên ra tay với ta?”

Tuy rằng lui về phía sau nhưng cảm giác nguy hiểm vẫn không có biến mất.

Không trốn được.

Không còn cách nào khác, Từ Hùng giơ bàn tay, một cỗ khí kình xuất hiện trong lòng bàn tay, hấn đánh ra một chưởng va chạm với trường kiếm.

Xi!

Trường kiếm trực tiếp đâm thủng khí kình của hấn, hướng thẳng tới vị trí trái tim hấn.

Gừ!

Đúng lúc này, một tiếng gầm nhẹ phát ra từ miệng Nguyệt Trung Đình.

Sau đó một cỗ kiếm khí cuồng bạo đánh úp về phía hắn khiến cho động tác xuất kiếm của hắn hơi khựng lại.

Kiếm khí lệch hướng bắn vào vai Từ Hùng.

Từ Hùng bạo lui, ánh mắt tràn đầy sợ hãi nhìn chằm chằm Nguyệt Trung Đình.

Nếu như không phải Quan Thất ra tay, e là hắn đã chết dưới kiếm của đối phương.

“Có chút đáng tiếc, vốn tưởng rằng có thể một kiếm chém người, bất quá trúng một kiếm của ta rồi, ta tin tưởng sẽ tìm được người!”

Nguyệt Trung Đình nhìn thoáng qua Từ Hùng sau đó quay lại nhìn Quan Thất.

Trong lúc giao thủ, nói nhiều cũng không tốt!

Chỉ là lúc hắn nhìn về phía Quan Thất.

Khí tức trên người Quan Thất lúc này như tập trung vào một chỗ, kiếm khí lưu chuyển giữa hai chưởng.

Kiếm khí biến thành màu đen mang đến cho người ta cảm giác rất cuồng bạo.

Đây là muốn được ăn cả ngã về không sao?

Nguyệt Trung Đình cười lạnh một tiếng, thân hình chợt lóe vọt tới Quan Thất, trường kiếm trong tay bỏ ra, kiếm khí như sương lạnh.

Bùm!

Kiếm khí trong bàn tay Quan Thất hình thành một vòng xoáy chuyển dời kiếm khí của Nguyệt Trung Đình đến nơi khác.

Có tác dụng không?

Tuy Quan Thất chuyển dời kiếm khí nhưng Nguyệt Trung Đình đã xuất hiện trước mặt hắn.

Kiếm khí quay lại làm cho người ta không rõ lộ tuyến của kiếm khí.

Xi!

Trường kiếm đâm vào ngực Quan Thất.

Vốn định đâm vào tim nhưng không ngờ lại lệch một chút!

Nguyệt Trung Đình có chút ngoài ý muốn.

Hắn muốn rút trường kiếm ra nhưng ngay trong khoảnh khắc này Quan Thất đột nhiên vươn tay nắm chặt trường kiếm.

Răng rắc!

Trường kiếm bị khí kinh trong lòng bàn tay chấn gãy.

Sau đó Quan Thất hung hăng dùng sức kéo đối phương tới.

Thân hình hai bên va chạm, khí kinh quanh thân Quan Thất như kiếm sắc.

Bùm!

Hai BjXUw đồng thời bay ngược ra ngoài.

Phốc!

Cả hai đều hộc máu, nhưng thương thế của Quan Thất nặng hơn Nguyệt Trung Đình nhiều.

Quan Thất không có trì hoãn chút nào, Kim mai bình xuất hiện trong tay, một cỗ năng lượng kỳ diệu nhanh chóng tràn vào thân thể của hắn, bắt đầu khôi phục thương thế.

Thời điểm khôi phục thương thế, hắn cảm giác được khí kinh của mình bắt đầu có xu thế tăng trưởng.

Nguyệt Trung Đình vừa mới nuốt một ngụm đan dược thì nhìn thấy Kim mai bình trong tay Quan Thất, trên mặt có chút kinh ngạc.

“Kim mai bình!”

Nghe giọng điệu có thể thấy được đối phương biết Kim mai bình.

Chương 425: Phong ma, Tam Nguyên Cung

....

“Đi thôi!”

Lúc này, Nguyệt Trung Đình găm nhẹ với Tất Kinh Thiên.

Đối phương có Kim mai bình mà còn sử dụng một cách không kiên nhẫn gì thế này, chỉ cần hấn không thể giải quyết đối phương trong chớp mắt sẽ không có cách nào giết chết đối phương.

Có lẽ trước đó hấn còn có thể, nhưng hiện tại hấn đã bị thương, căn bản không làm được.

Trong lúc nói chuyện, thân hình xoay chuyển, muốn rời đi.

“Quý khóc thần tru chuông!”

Đúng lúc này, Từ Hùng đột nhiên tung một chuông, bàn tay tạo ra từng trận âm phong, có tiếng quý quái gào thét truyền ra.

Xi!

Nguyệt Trung Đình chém ra ra một kiếm bổ đôi chuông phong.

Nhưng Từ Hùng lại vội thoái lui khi tránh một kiếm của đối phương.

“Bị thương, tốc độ xuất kiếm chậm lại!”

Từ Hùng lui về phía sau, mắt lóe tinh quang, hấn phát hiện tốc độ xuất kiếm của đối phương đã chậm lại rồi.

Ầm!

Lúc này Quan Thất đã khôi phục thương thế, thân hình bay lên không, Đại giang nam bắc khí công từ trong cơ thể hần bùng nổ hình thành vòng bảo hộ, sau đó nặng nề phóng về phía đối phương.

Quyền ra mang theo khí thế như san bằng một ngọn núi!

Nguyệt Trung Đình chỉ có thể ngăn cản, nhưng vừa rồi hần sơ suất bị Quan Thất va chạm thân thể, nội tạng lệch đi, khí kinh trong cơ thể không thể lưu chuyển thông suốt.

Đối diện với Quan Thất, hần cảm nhận được một cỗ áp lực trước nay chưa từng có.

Ầm!

Quan Thất nắm chặt tay tiếp tục ra quyền.

Keng!

Bàn tay Nguyệt Trung Đình thò ra va chạm với nắm đấm của Quan Thất, cả người bị chấn lui ra ngoài.

Phốc!

Hần lại phun máu tươi.

Máu tươi chảy xuôi trên nắm tay Quan Thất, kinh mạch trong cánh tay vỡ nát.

Nhưng có một cỗ lực lượng chảy vào trong thân thể, cánh tay nhanh chóng khôi phục.

“Chẳng lẽ ngươi không sợ nhập ma sao?”

Thấy Quan Thất lại sử dụng Kim mai bình, Nguyệt Trung Đình gầm nhẹ.

Hần còn chưa từng thấy qua người dám dùng Kim mai bình không kiêng nể gì như tên này.

“Giết chết người là được!”

Âm thanh trầm thấp từ trong miệng Quan Thất truyền ra, Quan Thất lại lao tới, hoàn toàn dùng lực lượng cuồng bạo chém giết.

Nguyệt Trung Đình lập tức lâm vào khổ chiến.

Nhị đương đầu Từ Hùng nhìn thấy Quan Thất như kẻ điên chiến đấu, trong mắt tràn ngập sự kiêng kỵ.

Không thể đắc tội Quan Thất của Kim Phong Tế Vũ Lâu, thật sự là một tên điên cuồng!

Từ Hùng xác định Quan Thất là đối tượng không thể chọc vào.

Ầm ầm!

Dưới sự tập kích mãnh liệt của Quan Thất, ngực Nguyệt Trung Đình bị đánh trúng.

Rắc!

Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, Nguyệt Trung Đình phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Bên kia, Tất Kinh Thiên giao thủ với Độc Cô Vô Địch vốn đã bị áp chế, lại nghe tiếng Nguyệt Trung Đình kêu thảm thiết liền mất tập trung.

Đây chính là trẻ tuổi, dù cảnh giới tu luyện không nhưng năng lực thực chiến vẫn còn kém xa.

Bụp!

Bàn tay Độc Cô Vô Địch ấn thẳng lên ngực đối phương, thân thể đối phương bị một chưởng đánh bay ngược ra ngoài.

Phốc!

Tất Kinh Thiên phun ra một ngụm máu tươi sau đó trước mắt tối sầm, trực tiếp hôn mê.

Độc Cô Vô Định đưa tay hút lấy thân thể đối phương.

“Thực lực thì có nhưng kinh nghiệm giao thủ với người quá ít.”

Độc Cô Vô Định giơ ngón tay điểm vài cái phong bế kinh mạch của đối phương, sau đó mang theo Tất Kinh Thiên hướng về chỗ Quan Thất.

Hai ngày sau, ở Sơn Hà Môn.

Trong một gian lâu các.

Tô Thần nhìn mật thư trong tay.

“Thiên Sơn phái này lại muốn thông qua liên hôn không chế Tử Đàn cung, tiến vào quan nội, xem ra Thiên Sơn phái có dã tâm không nhỏ nha!”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

Mấy người Độc Cô Vô Định xuất thủ giết chết trưởng lão Thiên Sơn phái Nguyệt Trung Đình, bắt lấy Tất Kinh Thiên, từ trong miệng Tất Kinh Thiên biết được tình huống của Thiên Sơn phái hiện tại.

Thiên Sơn phái chia làm hai ngọn núi Nam Bắc.

Tất Kinh Thiên là đại đệ tử của Nam Sơn chi chủ Mộ Phong Vân.

Thực lực của Mộ Phong Vân ở Thiên Nhân cửu nạn.

Trong Nam Sơn ngoại trừ Mộ Phong Vân là cường giả Thiên Nhân Cửu Nạn còn có hai trưởng lão Thiên Nhân bát nạn cùng với hai trưởng lão Thiên Nhân thất nạn.

Còn có thêm mấy người dưới Thiên Nhân ngũ nạn!

“Về phần Bắc Sơn, Bắc Sơn chi chủ tên là Kim Độc Di, thực lực tương tự như Nam Sơn chi chủ, số lượng các cao thủ khác không thua kém nhiều lắm, về phần thực lực tổng phong thì Tất Kinh Thiên cũng không biết, hắn chỉ biết chương giáo Thiên Sơn phái Hoắc Mộc Phong có thực lực Thiên Nhân cử nạn.”

“Thiên Sơn phái có thực lực rất mạnh, ít nhất có cường giả Thiên Nhân cử nạn.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Đương nhiên hắn sẽ không cho rằng đối phương chỉ có ba cường giả Thiên Nhân cử nạn.

Phong sơn hai mươi năm, với tài nguyên mà Thiên Sơn phái có được, chắc chắn có thể bồi dưỡng ra một đến hai tên cao thủ Thiên Nhân cử nạn nữa.

Dù sao chương giáo Thiên Sơn phái Hoắc Mộc Phong và Bắc Sơn chi chủ đã là cao thủ Thiên Nhân cử nạn từ hai mươi năm trước.

“Còn có phái Côn Luân nữa, không biết xuất thế sẽ như thế nào?”

Tô Thần nắm chặt bàn tay, mặt thư trong tay hóa thành bột mịn.

“Phải chú ý tái ngoại nhiều hơn, cần tăng cường thực lực của Bạch Thiên Vũ.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Bạch Thiên Vũ tọa trấn Khánh thành, hiện giờ lấy thực lực của hắn không cần mình ra mặt cũng có thể trấn áp Khánh thành, nhưng một khi thế lực tái ngoại muốn tiến vào.

Thực lực của Bạch Thiên Vũ sẽ không đủ trấn tràng.

“Cũng không biết Bạch Thiên Vũ tu luyện A Tị Tam Dao như thế nào rồi?”

Nếu như Bạch Thiên Vũ tu luyện A Tị Tam Dao tới một đao cuối cùng, hẳn là vượt qua mấy cảnh giới giết người cũng có thể làm được.

Đao cuối cùng trong A Tị Tam Dao không phải đao pháp mà là ngưng tụ một loại lực lượng tà ác, đã thoát ly đao pháp.

Tạch tach!

Lúc này Ngũ Độc Đồng Tử từ ngoài cửa tiến vào.

“Chủ thượng, Lệ Thiên Hành thành công đột phá đến Thiên Nhân nhất nạn.”

“Căn cơ của Lệ Thiên Hành này còn được nha!”

Tô Thần gật gật đầu.

“Chủ thượng, lúc ta đi gặp Lệ Thiên Hành, có người Kinh sư đến tiếp xúc với Lệ Thiên Hành, tự xưng là người của Cửu hoàng tử.”

“Lệ Thiên Hành cũng coi như trung thành, không dám phản bội chủ thượng!”

Ngũ Độc Đồng Tử nói.

“Người của Cửu hoàng tử, xem ra Thất hoàng tử bên này thất bại, các hoàng tử khác cũng bắt đầu động.”

Tô Thần thì thào nói.

“Bất quá đối phương lại tìm tới Lệ Thiên Hành, hẳn còn tìm những người khác, ngươi điều tra một chút xem!”

“Người nào phản bội, trực tiếp dùng Cực Lạc Trùng không chế.”

Tô Thần lạnh giọng nói.

“Tuân lệnh!”

Ngũ Độc Đồng Tử lĩnh mệnh rời đi.

Lúc này trên đường đến quận Lĩnh Nam.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy, Mai Huyền Sương bên trong xe ngựa đang vận chuyển lực lượng trong cơ thể khôi phục thương thể của mình.

Nhưng lại phun ra một ngụm máu tươi.

Không có bảo dược, căn bản không thể khôi phục kinh mạch của ta, hiện tại ngay cả dùng khí kinh uân dưỡng kinh mạch cũng khó.

Mai Huyền Sương thở dài một tiếng.

Đột nhiên xe ngựa dừng lại.

Xi!

Một đạo hàn mang hiện lên, cổ họng của xa phu đánh xe có thêm một thanh phi đao.

May mắn xe ngựa chạy chậm nên không xuất hiện hiện tượng dừng gấp.

Ngồi trong xe ngựa, Mai Huyền Sương biến sắc.

Lúc này một giọng nói từ bên ngoài xe ngựa truyền vào.

Mai Huyền Sương mở rèm cửa sổ sau đó ra khỏi xe ngựa.

Ở phía trước xe ngựa có một người mặc áo đen, đội đầu lạp không rõ khuôn mặt, trong tay ôm một thanh trường kiếm.

Cả người tản mát ra một cỗ hàn ý sắc bén.

“Mai Huyền Sương, cho ngươi một cách chết có thể diện, tự sát đi!”

Nhân lạnh lùng nói.

“Các người tới có chút chậm, đã nhiều ngày như vậy các người mới tìm tới ta!”

Mai Huyền Sương không đổi sắc, giọng điệu rất bình đạm.

Nhưng đối phương nghe được lời Mai Huyền Sương sắc mặt liền biến đổi, ánh mắt quét một vòng, thân hình xoay chuyển muốn rời đi.

“Bằng hữu đã đến làm sao lại vội đi?”

Một bóng người xuất hiện trước mặt đối phương.

Người tới một thân áo trắng tay dài, trong tay cầm một cây quạt vẽ hoa đào màu trắng, thần thái du dương, trên mặt treo nụ cười.

Nụ cười rất nhạt, làm cho người nhìn thấy hẩn, dù nam hay nữ đều cảm giác như có gió xuân.

“Tam Nguyên Cung, thủ lĩnh Thanh Mạch Viên Chấn Tuyết.”

Người áo đen nhìn thấy người tới, kinh ngạc thốt lên.

Chương 426: Chém giết, Thiên Sát Tu La

....

“VẬY MÀ BIẾT TA, CÁC HẠ CŨNG LỘ RA BỘ MẶT THẬT ĐI.”

Niên tử được gọi là Viên Chấn Tuyết nhìn người áo đen nói.

Người áo đen trầm mặc, tay nắm chặt trường kiếm, từ động tác có thể thấy được hắn rất kiên kỵ Viên Chấn Tuyết.

“XEM RA NGƯỜI TÌNH NGUYỆN CHẾT MỚI LỘ MẶT CŨNG KHÔNG MUỐN LỘ MẶT VÀO LÚC NÀY.”

Viên Chấn Tuyết nhìn động tác của đối phương, đôi mắt vốn bình thản lóe hàn quang.

Cảm nhận được sát ý trên người Viên Chấn Tuyết.

Khí tức trên thân người áo đen cũng bắt đầu biến hóa:

“NGHE ĐỒN TAM NGUYÊN CUNG THANH MẠCH VIÊN CHẤN TUYẾT TU HÀNH MỘT TRONG NGŨ ĐẠI TUYẾT HỌC CỦA TAM NGUYÊN CUNG, THIÊN SÁT TU LA, TA RẤT MUỐN KIẾN THỨC MỘT CHÚT, CÓ THỂ CHẾT BỞI TUYẾT HỌC TAM NGUYÊN CUNG, TẠI HẠ CHẾT CŨNG KHÔNG TIẾC.”

Giọng nói của người áo đen lúc này trở nên bình thản.

Sát khí bắt đầu như thủy triều lấy hắn làm trung tâm ập về phía Viên Chấn Tuyết.

Viên Chấn Tuyết bình thản thong dong nhưng cũng đã tăng khí kinh bản thân lên đến cực hạn.

Người áo đen muốn tung một kích toàn lực.

Một kích như vậy, không động thủ thì thôi, một động thủ tất nhiên uy lực sẽ rất mạnh.

Viên Chấn Tuyết cũng sẽ không để yên cho đối phương uẩn thế, chuẩn bị trạng thái mạnh nhất.

Khí tức trên người Viên Chấn Tuyết bộc phát khiến thân hình người áo đen hơi lay động, nhưng bàn tay cầm kiếm của hắn rất vững.

Trường kiếm trong tay hắn chém ra.

Vị trí chém ra là trước trán của Viên Chấn Tuyết, hắn muốn đồng quy vu tận.

Có lẽ chỉ đồng quy vu tận hắn mới có cơ hội sống sót.

Đây là tìm đường sống trong chỗ chết.

Xuất kiếm rồi thân hình cũng không dừng lại chút nào, hắn dùng một loại tốc độ mắt thường khó có thể theo kịp nhắm về phía Viên Chấn Tuyết.

Nhìn thấy người áo đen ra tay, Viên Chấn Tuyết không chút suy tư, cái quạt trong tay nhẹ nhàng khép lại, sau đó trực tiếp điểm ra.

Quạt xếp trong tay hắn không phải quạt xếp bình thường, là một vũ khí luyện từ Thiên ngoại huyền thiết, nếu như liên tục dùng khí kinh bản thân uẩn dưỡng có thể trở thành vũ khí Khí cấp.

Keng!

Quạt xếp va chạm với trường kiếm của đối phương.

Hai cỗ khí kinh giao thoa.

Thân hình người áo đen khẽ động, có máu từ cổ tay áo tràn ra nhưng mà thân thể hắn cũng không lui ngược lại còn tiến,

nháy mắt vùng kiếm chém ra, tạo thành một đạo kiếm quang bao phủ Viên Chấn Tuyết.

Quạt xếp trong tay Viên Chấn Tuyết giống như chuồn chuồn lướt nước, toàn bộ điểm ở chỗ kiếm khí của đối phương phun trào, chấn nát kiếm khí của đối phương.

Thân thể người áo đen nhoáng lên một cái.

Tay phải cầm kiếm cũng xuất hiện một cổ khí kinh, trường kiếm suýt nữa rời tay.

Thấy thế, tay trái của người áo đen đột nhiên điểm vài cái vào trong tâm mạch của mình, nhất thời một cổ huyết khí không lồ bùng nổ, khí kinh cũng tuôn trào.

Bàn tay đối phương lại nắm chặt trường kiếm.

Lúc này, kiếm pháp của đối phương phát sinh sự biến hóa, kiếm quang sắc bén khiến không khí chung quanh vặn vẹo chấn động.

Sau đó kiếm quang dung hợp với ánh mặt trời, trong nháy mắt biến mất không thấy, nhưng lại có thể nghe được tiếng kiếm vút.

Bởi vì tiếng kiếm vút còn kèm theo cả tiếng quỷ khóc thần gào.

Ánh mắt Viên Chấn Tuyết đổi diện ngưng tụ.

Tuy rằng kiếm của đối phương chưa tới nhưng kiếm khí lại hung ác, hẳn có thể cảm giác rõ ràng.

Tại thời điểm hẳn cảm giác được, kiếm quang chợt hiện giống như bão táp mưa sa tập kích.

...

Tốc độ cực nhanh, chiêu thức còn có chút quỷ dị.

Viên Chấn Tuyết vội vàng ngăn cản.

Keng keng!

Quạt xếp va chạm với trường kiếm của đối phương, có hỏa tinh bắn ra.

Viên Chấn Tuyết cũng cảm giác được có một cỗ lực lượng truyền đến cổ tay mình.

Cỗ lực lượng này để cho hồ khẩu của hắn khẽ chấn động, bàn tay nắm quạt như muốn buông lỏng.

Viên Chấn Tuyết ăn chút thiệt thòi.

Kiếm đạo của đối phương nháy mắt trở nên tàn nhẫn và hung mãnh như vậy.

Cơ hội!

Người áo đen nhận thấy Viên Chấn Tuyết để lộ sơ hở, biết cơ hội tới rồi, lập tức bước về phía trước, trường kiếm trong tay chuyển động theo một cách quỷ dị đâm hướng về phía cổ họng Viên Chấn Tuyết.

Giờ khắc này Viên Chấn Tuyết cảm giác được hàn khí trong kiếm quang của đối phương.

Trong lòng báo động nguy hiểm, cũng không giữ lại thực lực nữa, quạt xếp trong tay xoay chuyển rồi biến mất, sau đó bàn tay hóa thành màu đen đánh ra một chưởng.

Trong chưởng phong mang theo một cỗ huyết sát chi khí oanh kích đối phương.

Nhưng mà đối phương căn bản không có để ý tới bàn tay của Viên Chấn Tuyết, thân hình tiếp tục tiến về phía trước.

“Chuyện này...”

Viên Chấn Tuyết nhượng mảy, thân hình cấp tốc chuyển biến, tránh thoát trường kiếm của đối phương.

Nhưng tại thời điểm hấn tránh né, kiếm khí của đối phương giống như mưa to bao trùm tứ phía.

Sắc mặt Viên Chấn Tuyết phát lạnh, tản ra một cỗ huyết sát chi khí nồng đậm.

Huyết sát chi khí ngưng tụ thành một tôn Tu La.

Ầm!

Tu la ngăn cản kiếm khí sau đó nâng bàn tay xuyên thấu kiếm quang, trực tiếp vỗ một chưởng đánh về phía ngực đối phương!

Bùm!

Thân thể đối phương bị đánh bay ra ngoài ngã trên mặt đất, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Hấn nhìn thoáng qua Viên Chấn Tuyết.

“Toàn lực bộc phát mà vẫn không thể đả thương ngươi, Viên Chấn Tuyết không hổ là Viên Chấn Tuyết.”

Người áo đen nói xong, khí tức liền biến mất.

Viên Chấn Tuyết nhìn thoáng qua đối phương, quạt xệp trong tay lại xuất hiện quạt khăn che mặt của đối phương xuống, một khuôn mặt rất bình thường lộ ra trước mắt.

“Không có ấn tượng, trên người cũng không có dấu hiệu của tổ chức sát thủ!”

“Hấn là tử sĩ do một số người bí mật bồi dưỡng!”

Lúc ný, Mai Huyền Sương tới gần.

“Đối phương thật sự cẩn thận, ra tay với ta mà còn phải tử sĩ, lần này đa tạ Viên công tử.”

Mai Huyền Sương cảm ơn.

“Đây là việc ta phải làm, bất quá qua chuyện này có thể xác định trong phủ đệ của Tứ hoàng tử có gian tặc, cần tra rõ!”

Viên Chân Tuyết mở miệng nói.

Lần này Mai Huyền Sương một mình rời đi, ngoại trừ Tứ hoàng tử không ai khác biết.

Nhưng đôi phương lại tới ngăn Mai Huyền Sương, có thể thấy được người giám thị Mai Huyền Sương đang ở phủ đệ Tứ hoàng tử.

“Xa phu bị giết rồi, để ta làm xa phu của Huyền Sương cô nương.”

Viên Chân Tuyết nói.

“Không cần đâu, Viên huynh làm phu xe quá mức chói mắt, cách trấn nhỏ gần nhất không xa, ta có thể tự mình đi.”

Tuy rằng Mai Huyền Sương bị thương, nhưng so với người bình thường vẫn mạnh hơn nhiều.”

“Nếu đã như vậy ta sẽ âm thầm hộ tống Huyền Sương cô nương một đoạn!”

Viên Chân Tuyết nói.

Mai Huyền Sương lái xe rời đi, Viên Chân Tuyết âm thầm đi theo.

Sau khi hai người rời khỏi một thời gian.

Có một bóng người xuất hiện ở nơi bọn Viên Chân Tuyết giao thủ.

Hắn xuất hiện trước mặt người áo đen bị giết, điều tra vết thương trên người đối phương.

“Ngực trúng một chưởng, sát khí nhập thể, hẳn là công pháp Thiên Sát Tu La của Tam Nguyên Cung!”

“Chưởng lực hùng hậu, sát khí hung mãnh, là người nào bên Tam Nguyên Cung hộ tống Mai Huyền Sương đây?”

“Xem ra đôi phương đang câu cá, phải nhanh chóng bám báo chủ thượng cho thỏa đáng!”

Người xuất hiện dò xét vết thương của người áo đen.

Sau đó nắm lấy thi thể người áo đen tiến vào rừng cây cách đó không xa.

Sát thủ, tử sĩ cuối cùng cũng phải bụi về bụi, đất về đất, không thể phơi thây dã ngoại.

Ở Sơn Hà Môn.

Tô Thần nhận được thư của Mai Huyền Sương, Mai Huyền Sương muốn tới Sơn Hà môn dưỡng thương.

“Sao Mai Huyền Sương này sao lại muốn tới Sơn Hà Môn ta đây, nàng muốn làm gì?”

Tô Thần khẽ cau mày.

Hắn không biết Mai Huyền Sương đến chỗ hắn rốt cuộc có tính toán gì.

Lúc này, Ngũ Độc Đồng Tử đi tới chỗ Tô Thần.

“Chủ thượng, Đan Dương quận chúa bên Kinh sư gửi thư đến mệnh lệnh Tiểu Nhược Yên xuất thủ với ngươi, nhất định phải giết chết ngươi trong vòng ba ngày.”

Chương 427: Mộ Dung Phục

....

Nghe đến đây, hai mắt Tô Thần lóe sát ý.

“Đan Dương quận chúa này thật âm hồn bất tán, đây là muốn buộc ta giết chết nàng.”

“Chủ thượng, để ta đến Kinh sư một chuyến giải quyết Đan Dương quận chúa. “

Ngũ Độc Đồng Tử mở miệng nói.

Tô Thần khoát tay nói:

“Hiện tại không phải thời cơ cuốn vào phong vân Kinh sư, Thôi Vũ Hổ có truyền tin tức gì đến không?”

“Chủ thượng, Thôi Vũ Hổ đã đến Hoa Nguyên, điều tra được một ít tin tức.”

“Hắn đang thu thập cừu nhân của Đan Dương quận chúa ở [Oán Tình Môn], muốn lợi dụng những người này áp chế thế lực của Đan Dương quận chúa ở [Oán Tình môn].”

Ngũ Độc Đồng Tử nói.

“Lúc trước không nhìn ra Thôi Vũ Hổ có tâm tư như vậy, từ sau khi thần phục ta đã hoàn toàn thay đổi, từ mãng phu thẳng hoa đến người biết thủ đoạn, có thể dùng.”

Tô Thần trầm nghĩ.

“Chuyện này giao cho đám người Thôi Vũ Hổ làm, triệu tập một ít tài nguyên cho hắn dùng.”

Tô Thần nói với Ngũ Độc Đồng Tử.

“Tuân lệnh!”

Ngũ Độc Đồng Tử gật gật đầu.

“VẬY CHỦ THƯỢNG, TIỂU NHƯỢC YẾN PHẢI LÀM SAO?”

“TÌNH TRẠNG CỦA NÀNG TA THẾ NÀO?”

Tô Thần hỏi.

“CÓ VẼ HƠI VỘI VÀNG XAO ĐỘNG, RẤT SỢ ĐAN DƯƠNG QUẬN CHÚA RA TAY VỚI ĐỆ ĐỆ CỦA NÀNG.”

Ngũ Độc Đồng Tử nói.

“TÌNH HUỐNG ĐỆ ĐỆ NÀNG THẾ NÀO, THÔI VŨ HỔ KHÔNG CÓ TIN TỨC SAO?”

Tô Thần không khỏi hỏi.

“THÔI VŨ HỔ CHỈ LÀ TRA ĐƯỢC ĐỆ ĐỆ CỦA TIỂU NHƯỢC YẾN LÀ TIỂU MINH VIỄN MẤT TÍCH, KHÔNG CÓ TRA ĐƯỢC GÌ KHÁC NỮA?”

Ngũ Độc Đồng Tử nói.

“NGƯỜI ÂM THẦM ĐẾN KIM PHONG TẾ VŨ LÂU MỘT CHUYẾN, HẸN LÀ BÊN NẠP LAN DUNG YÊN CÓ TIN TỨC.”

Tô Thần mở miệng nói.

Tuy rằng không để cho Kim Phong Tế Vũ Lâu điều tra chuyện hấn bị ám sát, nhưng Kim Phong Tế Vũ Lâu là tổ chức tình báo của hấn, tất nhiên sẽ chủ động điều tra tình báo về Đan Dương quận chúa, Tiểu Nhược Yến.

Với thủ đoạn của Nạp Lan Dung Yên hấn là đã sớm điều tra ra.

Về phần Bạch Sâu Phi, hiện tại đã cùng với Nguyên Tùy Vân ra khỏi Lĩnh Nam quận, tiến đến Tây Bắc Mông thành.

Mông Thành cách nơi đây không xa, nhưng cũng không gần, đi về cần tốn hơn mười ngày.

Hiện giờ Kim Phong Tế Vũ Lâu đều do Nạp Lan Dung Yên quản lý.

“Thuộc hạ lập tức đến chỗ Nạp Lan Dung Yên một chuyến.”

Ngũ Độc Đồng Tử khom người rời khỏi phòng.

Trong phòng, Tô Thần lại nhìn về phía đồng tập thư.

Trong khoảng thời gian này hắn đã xem gần hết số điển tịch và bí tịch thu hoạch được.

Hắn đọc sách chỉ là lật xem, không phải đọc kỹ từng chút, nếu như đọc kỹ, số sách này có thể để cho hắn xem hết một năm.

Một quyển thư tịch cũ xuất hiện trong tay hắn.

[Phú Diệt phái, Vạn Thảo Đường dược thư, thưởng hai tấm thẻ rút thưởng màu lam.]

Nhắc nhở rất đơn giản.

“Không nghĩ tới là một quyển sách thuốc!”

Tô Thần chuyển quyển sách này sang một chỗ khác.

Hắn xem như đang sắp xếp lại đồng thư tịch.

“Bất quá thu hoạch càng ngày càng ít, nhiều như vậy mới gom được một tấm thẻ rút thưởng màu cam!”

“Xem ra cần phải ra ngoài một chút!”

Tô Thần thầm nói.

Trong khoảng thời gian này hắn khiêm tốn, Thanh Long Hội cũng trở nên khiêm tốn.

Bởi vì sự khiêm tốn của Thanh Long Hội nên chuyện làm ăn gần đây của Thanh Long Hội cũng kém hơn.

Đặc biệt là ở khu vực Thiên Hạ Minh quản lý.

Hôm nay Thảm Quy Ngu của Thiên Hạ Minh đến chín quận phương bắc, có thể nói là vô cùng cường thế bá đạo.

Ngày đầu tiên đã tới Đạo Minh, minh chủ Đạo Minh Quan Thiên Cừ bị thương chưa khỏi hẳn bị đao thế của đối phương áp chế, tự nguyện quy thuận Thiên Hạ Minh.

Đương nhiên có thể làm cho minh chủ Đạo Minh Quan Thiên Cừ tự nguyện quy thuận là bởi vì Thảm Quy Ngu áp chế thực lực bản thân, hơn nữa dùng một đao áp chế Quan Thiên Cừ nên Quan Thiên Cừ mới quy thuận.

Người trên giang hồ đều gọi Thảm Quy Ngu là 【Đao kiếm song tuyệt】, có thể thấy được công pháp đao kiếm của hắn mạnh thế nào.

“Đạo Minh Quan Thiên Cừ có danh xưng Đao Thần, như thế nào lại bại bởi Thảm Quy Ngu trên phương diện đao pháp đây chứ?”

Trong lòng Tô Thần vẫn có chút khó hiểu.

Đương nhiên hắn công nhận thực lực chân chính của Thảm Quy Ngu.

Qua tình báo có được có thể biết được thực lực của đối phương ở Thiên Nhân cử nạn.

Sau khi chiếm được Đạo Minh thì Thảm Quy Ngu không động thủ nữa.

Lúc trước Tô Thần còn tưởng rằng đối phương sẽ động thủ với Thiên Quyền Môn.

Nhưng lại không có, sau khi thu phục Đạo Minh liền xuống tay với thế lực ở các quận khác.

Mở rộng rất nhanh chóng.

“Chờ người khuếch trương hết mức rồi trực tiếp bắt lấy người.”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Sau đó Tô Thần xem xét số thẻ rút thăm trúng thưởng, dánh hợp hai tấm màu lam cùng tám tấm màu lam có trước, đổi thành một tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam.”

[Ký chủ nhận được thẻ nhân vật - Mộ Dung Phục.]

“A!”

Nghe được nhắc nhở, Tô Thần ngẩn ra.

Mộ Dung Phục là nhân vật trong Thiên Long Bát Bộ, giai đoạn đầu giới thiệu rất trâu bò, Nam Mộ Dung Bắc Kiều Phong, nhân vật nổi danh cùng với Kiều đại bang chủ.

Nhưng sau đó thấy ai cũng không đánh nổi.

Có thể nói là nhân vật cực kỳ bi thảm.

Bất quá trên người Mộ Dung Phục có hai loại công pháp không tệ, một loại là Đấu chuyển tinh di, một loại là Lấy đạo người trả cho người.

Trong đó Lấy đạo người trả cho người là một loại tuyệt học phi thường thực dụng.

Tô Thần sau đó nhìn thoáng qua thực lực của đối phương.

Thực lực ở Thiên Nhân tam nạn.

Không quá yếu nhưng cũng không mạnh.

Thật ra Mộ Dung Phục có tư chất cao, chỉ là mộng hoàng đế đã trở thành tâm ma của hắn, vậy nên hắn không cách nào trở thành cường giả.

Đến thế giới này nếu dốc lòng tu võ, e là sẽ tiến triển nhanh chóng.

“Có Mộ Dung Phục, có lẽ có thể sớm tiền Đan Dương quân chúa!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Võ học của Mộ Dung Phục là có thể bắt chước công pháp của người khác, có thể giả họa.

Nói như vậy còn có thể gây rung chuyển lớn hơn.

“Kính sư, để ta châm cho các người một ít ngòi nổ.”

Lúc trước hắn không có ý nghĩ này là vì không có phương pháp tốt.

Dù sao suy nghĩ chẳng bao giờ chịu áp chế cả.

Chỉ cần hắn làm cho nước Kinh sư đục hơn, như vậy chuyện thu thập thế lực của Thiên Hạ Minh ở chín quận phương bắc sẽ đơn giản.

“Một tên Thiên Nhân cứu nạn ở chỗ này cũng không đủ dùng!”

“Nhưng phải chú ý biến hóa ở Kinh sư và chín quận phương bắc, Thanh Long tự tuyệt đối sẽ không yên lặng.”

Tô Thần thì thảo tự nói với mình.

Sau đó Tô Thần lại tiếp tục lật xem một ít tạp văn, nhưng mà không có phát động thêm bất kỳ phần thưởng nào.

Sau đó hắn rời khỏi thư phòng âm thầm tiến vào một sơn động bên ngoài Sơn Hà Môn, gọi Mộ Dung Phục ra.

Mộ Dung Phục xuất thân Cô Tô Mộ Dung thế gia, có diện mạo và phong thái của con cháu thế gia.

“Bái kiến chủ thượng!”

Mộ Dung Phục hành lễ với Tô Thần.

“Đây là lệnh bài của ta, người có thể đến Kim Phong Tế Vũ Lâu ở quận thành dưới chân núi tìm hiểu tin tức về thế giới này.”

“Chính mình cũng có thể tự cảm ngộ, một tuần nữa chúng ta gặp nhau ở chỗ này, ta có chuyện trọng yếu muốn người đi làm.”

“Trong khoảng thời gian này, tốt nhất không nên thi triển tuyệt học của mình, tuyệt học của người có tác dụng với ta.”

Tô Thần nói.

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

Mộ Dung Phục lập tức gật đầu.

“Thế giới này rất lớn, lớn hơn thế giới kiếp trước của người rất nhiều, chỉ cần người có thực lực, người có thể làm chúa tể một phương!”

“Ta tin rằng sau khi người hiểu rõ thế giới này thì chấp niệm kiếp trước sẽ thay đổi!”

“Nhớ kỹ thế giới này thực lực vi tôn!”

Tô Thần nói rồi xoay người rời khỏi sơn động.

Lời hăn nói với Mộ Dung Phục thật ra cũng là một cách dẫn đường.

Dù sao cũng là nhân vật có thể nổi danh với Kiều Phong, Mộ Dung Phục có cơ sở trở thành cường giả.

Chương 428: Đan Dương quận chúa đáng chết

....

Quận thành.

Ở Kim Phong Tế Vũ Lâu, Nạp Lan Dung Yên đang sửa sang lại một ít mật thư.

Một bóng người nhỏ nhắn từ ngoài cửa sổ bay vọt vào, đúng là Ngũ Độc Đồng Tử.

“Nạp Lan tỷ, lần này ta đến đây để lấy tin tức về Đan Dương quận chúa và Tiểu Nhược Yên.”

Ngũ Độc Đồng Tử mở miệng nói.

Xem ra không phải lần đầu Ngũ Độc Đồng Tử tiến vào qua cửa sổ.

Hơn nữa nghe cách xưng hô, hẳn và Nạp Lan Dung Yên có quan hệ khá tốt, còn gọi Nạp Lan Dung Yên là tỷ.

“Ta đã sớm chuẩn bị sẵn cho ngươi!”

Nạp Lan Dung Yên đứng dậy rút một xấp bản thảo đưa cho Ngũ Độc Đồng Tử.

Ngũ Độc Đồng Tử tiếp nhận bản thảo lật xem vài trang.

“Đệ đệ Tiểu Nhược Yên đã bị giết vào ba ngày trước? Đan Dương quận chúa thật sự tàn nhẫn nha!”

Nhìn thấy tin này, Ngũ Độc Đồng Tử không khỏi kinh ngạc nói.

Ngũ Độc Đồng Tử hấn ra tay tàn nhẫn đối với địch nhân, đối với người một nhà cũng không tàn nhẫn như vậy.

“Tiểu Nhược Yên đang giúp nàng giết người, vậy mà nàng lại trực tiếp giết đệ đệ người ta.”

“Đan Dương quận chúa thuở nhỏ đã giết người như ngóe, chỉ là người ngoài không biết mà thôi.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Đa tạ, Nạp Lan tử, ta đi nói cho Tiểu Nhược Yên!”

Ngũ Độc Đồng Tử nói.

“Không ở chỗ này lâu lưu lại một lúc sau, buổi tối ta có thể mang người đến một tử lâu mới mở!”

“Nghe đồn tổ tiên của tử lâu này chính là ngự trụ trong hoàng cung.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Gần đây không được rồi, bên cạnh thiếu chủ không có ai, ta muốn ở bên cạnh thiếu chủ, chờ Nguyên trưởng lão trở về Nạp Lan tử lại dẫn ta đi.”

Ngũ Độc Đồng Tử nói xong xoay người bay ra khỏi lầu các.

Nạp Lan Dung Yên tiếp tục xem xét mật thư.

Chỉ là mới ngồi xuống không lâu thì có một tên đệ tử từ bên ngoài tiến vào.

“Phó lâu chủ, bên ngoài có một người cầm [Kim] lệnh nói muốn gặp ngài.”

“[Kim] lệnh? Gặp ta!”

Nạp Lan Dung Yên vội vàng đứng dậy đi theo đệ tử xuống dưới lầu.

Dưới lầu, một nam tử mặc áo đen đội đầu lạp đang đứng trong lầu các, chính là Mộ Dung Phục mà Tô Thần vừa triệu hoán.

“Ra mắt sứ giả!”

Nạp Lan Dung Yên tiến lên nói, hơn nữa còn dẫn Mộ Dung Phục đi lên lầu các.

“Không biết sứ giả đến đây là có chuyện gì?”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Ta muốn vào kho tư liệu Kim Phong Tế Vũ Lâu các người, tìm đọc một vài thứ!

Một tuần sau, ta sẽ rời đi.”

Mộ Dung Phục mở miệng nói.

Nghe Mộ Dung Phục nói, Nạp Lan Dung Yên nói:

“Mời sứ giả mời theo ta.”

Mang theo lệnh bài đến đây, nàng phải phối hợp vô điều kiện.

Bọn họ nhanh chóng đi tới một gian mật thất.

“Nơi này là mật khố của Kim Phong Tế Vũ Lâu, sứ giả có thể tìm đọc tư liệu, có nhu cầu gì có thể trực tiếp tìm ta.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Đa tạ!”

Mộ Dung Phục mở miệng cảm ơn.

Sau đó đi vào mật khố bắt đầu tìm tin tức về hiệu thế giới.

Ba ngày sau Mộ Dung Phục đội đầu lạp đi ra khỏi mật khố.

Hắn đến thẳng phòng Nạp Lan Dung Yên.

“Nạp Lan cô nương, xin người liên lạc với thiếu chủ, nói ta sẽ gặp hắn trong sơn động vào chiều này.”

Mộ Dung Phục mở miệng nói.

“Ta lập tức truyền tin cho thiếu chủ.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Trong lòng có chút nghi hoặc, sao thiếu chủ lại phái người này đến đây, đương nhiên chỉ là thăm nghi hoặc thôi, cũng không dám hỏi thăm nhiều.

Tiếp xúc càng nhiều, nàng càng cảm giác được thân phận Tô Thần không đơn giản.

Ở Sơn Hà Môn.

Trong ba ngày, hắn là Mộ Dung Phục xem được không ít rồi.

Tô Thần xem mật thư, thăm nói.

“Đi, chúng ta đi gặp Tiểu Nhược Yến.”

Tô Thần nói với Ngũ Độc Đồng Tử bên cạnh.

Tiểu Nhược Yến đã biết đệ đệ của nàng bị Đan Dương quận chúa giết chết.

Hiện giờ tâm như tro tàn.

Tuy Mộ Dung Phục đại khái hiểu rõ tình huống của vương triều Đại Chu, nhưng Kinh không giống, nếu có người giúp hắn sẽ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Hắn tin tưởng lúc này Tiểu Nhược Yến hy vọng Đan Dương quận chúa chết, có thể trợ giúp Mộ Dung Phục.

Trong một cái hang đá.

Hai mắt Tiểu Nhược Yến vô thần, nàng muốn ra ngoài báo thù nhưng công lực đã bị phong, căn bản không cách nào ra

ngoài.

Đột nhiên cửa hang đá mở ra.

Một bóng người từ ngoài động đi vào.

Nhìn thấy người này, trong đôi mắt màu xám của Tiểu Nhược Yến xuất hiện một tia sáng, nàng nhanh chóng đi tới trước mặt Tô Thần.

“Tô trưởng giáo, ta nguyện ý trả bất kỳ giá nào, người để ta ra ngoài, ta muốn giết Đan Dương quận chúa.”

Tiểu Nhược Yến dập đầu nói với Tô Thần.

Trán nàng va chạm nền đá đỏ máu nhưng nàng không thém đề ý.

“Ta có thể cho người cơ hội!”

Tô Thần nhìn Tiểu Nhược Yến nói.

Tiểu Nhược Yến đang không ngừng dập đầu nghe Tô Thần nói lập tức ngừng đầu lên.

“Tô trưởng giáo, nguyện ý thả ta rời đi, để cho ta đi báo thù!”

Tiểu Nhược Yến hỏi lại.

“Đan Dương quận chúa muốn giết ta, cho nên nàng đáng chết, không cần người ra tay, nhiệm vụ của người chính là hỗ trợ người đi theo người, hấn động thủ giết Đan Dương quận chúa.”

Tô Thần nhìn Tiểu Nhược Yến nói.

“Tô trưởng giáo, người muốn phái người giết Đan Dương quận chúa, nàng chính là hòn ngọc quý trên tay Liệt Vũ Vương.”

Tiểu Nhược Yến có chút giật mình nhìn Tô Thần.

Đan Dương quận chúa không kiêng nể gì như thế chủ yếu là vì phụ thân của nàng là Liệt Vũ Vương, vương đệ tộc của Đại Chu vương triều.

Là một người thống lĩnh quân đội một phương.

Mười lăm năm trước có một thiếu chương giáo của một thế lực không yếu ở Hoa Nguyên, vô tình đắc tội Liệt Vũ Vương.

Liệt Vũ Vương trực tiếp suất lĩnh quân đội san bằng thế lực kia, không có lưu lại bất kỳ người sống nào.

Chuyện này làm cho các thế lực trong giang hồ biết được sự bá đạo và hung tàn của Liệt Vũ Vương.

Cũng bởi vậy không ai dám tùy ý đắc tội người của Liệt Vũ Vương phủ.

Nàng muốn giết Đan Dương quận chúa là lấy mạng đổi mạng, không có e ngại.

Tô Thần là chương giáo Sơn Hà môn, một khi Đan Dương quận chúa chết, bị người ta tra được là hấn gây nên, như vậy Liệt Vũ Vương tuyệt đối sẽ điều động quân đội đối phó Sơn Hà môn.

“Đây không phải chuyện ngươi nên hỏi, nhiệm vụ của ngươi là nghe theo người nọ!”

Tô Thần nhìn Tiểu Nhược Yên nói.

“Ngũ Độc Đồng Tử, đưa nàng đi sửa sang lại một chút!”

Tô Thần phân phó Ngũ Độc Đồng Tử xong, xoay người rời đi.

Ở Tử Đàn cung tái ngoại.

Bầu không khí có chút áp lực, bởi vì Tất Kinh Thiên từ Thiên Sơn phái tiến đến liên hôn đã biến mất, hơn nữa còn biến mất ba ngày.

Bọn họ nhận được một phong thư.

Nội dung thư rất đơn giản, chính là để cho bọn họ báo cho Thiên Sơn phái chuẩn bị ba đóa Thiên Sơn Tuyết Liên và ba mươi khóa Tuyết Liên Đan để đổi người.

Ba người chấp chương Tử Đàn Cung ngồi ngay ngắn một chỗ.

Trong đó có một lão giả râu bạc trắng, gương mặt hiền lành, mắt hơi híp lại, không ra bất kỳ chỗ nào đặc biệt.

Người này chính là cung chủ Tử Đàn cung Bách Lý Diêm.

Bên trái của hắn là một nam tử dáng người gầy gò, khuôn mặt cũng thon, mũi hơi quặp, đường nét trên mặt rõ ràng, hai mắt thỉnh thoảng lóe tinh quang.

Người này chính là Tử Đàn Cung Hữu hộ pháp Tiền Côn Luân.

Ở bên phải lão giả là một nam tử trung niên lưng hùm vai gấu, dáng người khôi ngô, khuôn mặt anh tuấn, chính là Tả hộ pháp Tử Đàn Cung Thượng Quan Nộ.

Lúc này hai mắt Thượng Quan tràn ngập tức giận, bởi vì trong tay hắn đang cầm thư tổng tiền của Độc Cô Vô Dịch.

Chương 429: Bạch Sầu Phi, lô đỉnh Thu Thái Diệp

....

“Cung chủ, người thấy chuyện này thế nào?”

Thượng Quan Nộ mở miệng hỏi Bách Lý Diêm.

“Chuyện này không phải Mộc gia phụ trách sao? Vậy để đám Mộc trưởng lão đi làm chuyện này.”

Tiền Côn Luân ngồi đối diện trầm giọng nói.

Từ trong giọng nói có thể thấy được Tử Đàn cung Hữu hộ pháp Tiền Côn Luân chúng mắt Mộc gia.

“Có thể để Mộc gia đi, nhưng nếu chúng ta không làm gì, e là chuyện này sẽ liên lụy đến Tử Đàn cung.”

“Ta cũng biết, theo Tất Kinh Thiên đến đây có Thiên Sơn phái Nguyệt Trung Đình, Nguyệt Trung Đình có thực lực ở Thiên Nhân thất nạn, sắp bước vào Thiên Nhân bát nạn.”

“Hắn hộ tổng Tất Kinh Thiên mà người còn bị bắt, vậy thực lực của người ra tay sẽ như thế nào, ta sợ bên trong liên lụy quá nhiều.”

Thượng Quan Nộ nhíu mày nói.

“Tuy Thiên Sơn phái mạnh, nhưng mà người dám đối ra tay với Thiên Sơn phái tuyệt đối không đơn giản.”

“Người nghi ngờ thế lực ma đạo tái ngoại đang lợi dụng Tất Kinh Thiên thăm dò thái độ của Thiên Sơn phái.”

Tiền Côn Luân nói.

“Thiên Sơn phái xuất thế làm cho rất nhiều người cảm thấy nguy cơ, bọn họ ra tay cũng không có gì kỳ quái.”

Thượng Quan Nộ trầm giọng nói.

“Không cần để ý, để người Mộc gia tự mình đưa phong thư này đến Thiên Sơn phái.”

“Côn Luân, người âm thầm điều tra xem rốt cuộc là ai ra tay!”

Dù sao đối phương thăm dò phái Thiên Sơn thế này cũng là đang đánh vào mặt chúng ta!”

Cung chủ Bách Lý Diêm mở miệng nói.

“Tuân lệnh, ta sẽ nhanh chóng điều tra!”

Tiền Côn Luân đáp.

“Vậy ta đưa phong thư này đến Mộc gia, để người của Mộc gia đến Thiên Sơn phái.”

Thượng Quan Nộ cũng đứng dậy hành lễ với Bách Lý Diêm rồi rời khỏi cung điện.

Trong cung điện trở nên yên tĩnh.

Có một lão giả đi ra từ hậu đường.

Nhìn thấy Bách Lý Diêm, lão giả lập tức tiến lên quỳ lạy nói:

“Cung chủ, người phải cứu Mộc gia chúng ta.”

Nếu như hai người kia nhìn thấy lão giả này sẽ kinh ngạc.

Lão giả này chính là lão tổ Mộc gia.

“Ta đã sai người đi xử lý, Mộc gia các người không có việc gì, cứ yên tâm, nhanh chóng phái người đến Thiên Sơn phái đưa phong thư cho Mộ Phong Vân.”

Bách Lý Diêm nhìn lão tổ Mộc gia rồi nói.

Từ trong lời nói của hắn, có thể thấy được chuyện liên hôn với Thiên Sơn phái không phải ý của lão tổ Mộc gia mà là ý của cung chủ Tử Đàn cung Bách Lý Diêm.

“Cung chủ yên tâm! Ta lập tức sẽ phái người đến Thiên Sơn phái.”

Mộc gia lão tổ nói.

“Thời gian này người bắt đầu bế quan đi, chờ gió lặng rồi xuất hiện.”

Bách Lý Diêm nói.

“Tuân lệnh cung chủ!”

Lão tổ Mộc gia quỳ lạy xong nhanh chóng theo đường cũ trở về.

“Là ai phá hỏng kế hoạch của lão phu, lão phu mà biết sẽ tự tay giết chết các ngươi.”

Sau khi Mộc gia lão tổ rời đi.

Về mặt cung chủ Tử Đàn cung vốn hiền lành bỗng trở nên dữ tợn.

Hắn muốn mượn lực lượng của Thiên Sơn phái kiềm chế [Thanh Long tự], để cho người của Tử Đàn cung có cơ hội tiến vào chín quận phương bắc.

Tuy rằng phong tư nhưng cao thủ của Thanh Long Tự vẫn còn đó.

Một khi [Thanh Long Tự] phát hiện Tử Đàn cung xuất hiện, có thể sẽ lấy cớ mà xuất hiện.

Cho nên sau khi Thiên Sơn phái xuất thế, hắn để cho lão tổ Mộc gia đi gặp Nam Sơn chi chủ Mộ Phong Vân, thúc đẩy hôn sự.

Nhưng mà không nghĩ tới đám người Tất Kinh Thiên lại bị bắt mất.

Ở một khách điểm bên trong Mông thành.

Nguyên Tuy Vân khoanh chân ngồi trên giường tu luyện, còn Bạch Sầu Phi thì đang xem tin tức Nạp Lan Dung Yên truyền đến.

“Đêm nay Thu Thái Diệp sẽ ra ngoài Thái phủ thành, ra tay với nhị công tử Thái phủ Thái Nam.

Xem tin tức xong, Bạch Sầu Phi vận khí kinh nghiệm nát tờ giấy.

Nguyên Tuy Vân đang nhắm mắt luyện công mở miệng nói:

“Như vậy chúng ta sẽ ngăn cản Thu Thái Diệp giữa đường sao?”

Nguyên Tuy Vân nhìn Bạch Sầu Phi hỏi.

“Đúng vậy, đến lúc đó cần Nguyên huynh hỗ trợ ứng phó người bên cạnh Thu Thái Diệp.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Đây là việc ta phải làm!”

Nguyên Tuy Vân nói.

Sau khi nghe được lời Nguyên Tuy Vân, Bạch Sầu Phi nở nụ cười.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một.

Lúc chạng vạng tối.

Nguyên Tuy Vân và Bạch Sầu Phi đội đầu lạp lên đi ra khách điểm, hướng tới bên ngoài thành.

Bọn họ phải ở ngoài thành chờ Thu Thái Diệp xuất hiện.

Trên một con đường.

Một bóng người đang dùng thân pháp cực nhanh hướng về phía trang viên Thái gia.

Nhưng bóng người chạy như bay này đột nhiên dừng lại, một cỗ chuông lục mệnh môn xuất hiện trước mặt, không kịp nghĩ nhiều bóng người liền xoay chuyển tránh đi một chuông này, sau đó đưa mắt nhìn.

Lúc này có hai bóng người từ trong chỗ tối đi ra, hai người mặc đồ đen đội đầu lập, chỉ để lộ đôi sắc bén.

“Hai vị, không biết vì sao muốn ngăn cản ta!”

Thu Thái Diệp đeo mạng che mặt nhìn hai người, nói.

Về mặt thì ung dung tự nhiên nhưng trong lòng lại kinh hãi vạn phần.

Nàng không biết hành tung của mình bị đối phương nắm giữ từ lúc nào.

“Một thân công lực của ngươi rất thích hợp với ta!”

Bạch Sầu Phi vừa nói vừa đạp bước tiến tới.

“Muốn một thân công lực của ta!”

Nghe vậy, hai mắt Thu Thái Diệp lóe hàn mang.

Tuy rằng nàng rất thích dùng người khác làm lô đỉnh, nhưng lại không hy vọng mình bị người ta xem là lô đỉnh.

Nàng nâng bàn tay lên, một cỗ khí kinh mệnh môn xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đồng thời quát to một tiếng, thân hình vọt về phía Bạch Sầu.

Thân hình chưa tới nhưng đã có tiếng sấm chớp từ bàn tay truyền tới.

Bạch Sầu Phi nhìn thấy nàng công kích nhưng sắc mặt không hề thay đổi, lúc bàn tay sắp hạ xuống, thân hình hóa thành một tàn ảnh biến mất.

Một kích thất bại, sắc mặt Thu Thái Diệp biến đổi.

Đột nhiên sau lưng nàng có thêm một cổ hàn ý, nàng quay đầu nhìn lại.

Bạch Sầu Phi đang giờ ngón tay mang theo một đạo khí kinh âm hàn cực điểm chỉ tới.

Tốc độ cực nhanh khiến lòng Thu Thái Diệp phát lạnh.

Nàng xoay người đánh ra một chưởng.

Xi!

Ngón tay Bạch Sầu Phi trực tiếp xuyên thấu khí kinh của nàng, điểm vào giữa bàn tay.

Nhất thời một cổ khí kinh giống như thủy triều bộc phát.

Thân hình Thu Thái Diệp bị cổ khí kinh này đánh lui, lòng bàn tay có một lỗ máu, quanh lỗ máu vẫn còn khí kinh cực hàn làm cho nàng nhất thời không thể cầm máu.

Bạch Sầu Phi thấy thế cấp tốc áp sát.

Hắn muốn bắt đối phương rồi hấp thu công lực trên người đối phương.

Đột nhiên Bạch Sầu Phi dừng lại, tóc gáy dựng thẳng.

Có một cổ kiếm khí khóa chặt hắn.

Kiếm khí vô cùng sắc bén, mang đến cho Bạch Sầu Phi cảm giác nguy hiểm cực độ.

Hắn không phải đối thủ của người ra tay.

Nếu đối phương mà chém ra một kiếm thì hắn không ngăn được.

Đúng vào lúc này, Nguyên Tuy Vân đột nhiên nâng bàn tay, nháy mắt phát ra đạo hào quang màu bạc từ trong bàn tay hất bay ra.

Nguyên Tuy Vân không chỉ có nhiều võ học mà còn am hiểu ám khí Đường Môn.

Người trong bóng tối chỉ có thể xuất kiếm ngăn cản ám khí bắn tới.

Bạch Sâu Phi cảm giác được kiếm khí khóa chặt mình biến mất, thân hình nhanh chóng xuất hiện trước mặt Thu Thái Diệp.

Ngón tay chỉ ra.

Trong nháy mắt vô số ngón tay bao phủ thân thể Thu Thái Diệp.

Chương 430: Nguyên Tuy Vân, võ học hay thay đổi, Mộ Dung Phục đến Kinh sư

....

Thu Thái Diệp thấy thế cũng không ngồi chờ chết, hai mắt lóe hàn quang, khí kinh trong cơ thể bộc phát.

Trong lòng bàn tay xuất hiện một cỗ khí kinh màu đỏ tươi rồi vỗ một chương, nàng muốn đánh bật những ngón tay tập kích mình.

Chỉ là công phu ngón tay của Bạch Sầu Phi sắc bén quý dị, tránh được khí kinh của Thu Thái Diệp mà rơi vào trên thân thể đối phương.

Từng huyết vị trên thân thể Thu Thái Diệp bị điểm trúng, khí kinh và khí huyết của nàng nháy mắt đình chỉ lưu chuyển, ngã nhào ra đất.

Tiếng âm leng keng leng keng qua đi.

Một bóng người từ trong tối lao về phía Bạch Sầu Phi, hai tay người này cầm kiếm chém ra.

Chỉ là sau khi hấn xuất kiếm thì có một bóng người ngăn cản, vỗ một chương vào trên thân kiếm, chấn đối phương lui lại.

Một kiếm thất bại.

Người xuất kiếm mặc đồ đen, toàn thân kín mít, ánh mắt khát máu nhìn Nguyên Tuy Vân.

Vừa rồi nếu như không phải Nguyên Tuy Vân ra tay, một kiếm của hấn không thể Bạch Sầu Phi cũng có thể cứu được Thu Thái Điệp.

“Các hạ, ta là một trong tứ đại tôn nữ, các ngươi đối phó với ta chính là đối địch với Cực Lạc Cung, ta nghĩ các ngươi nên biết danh tiếng của ta.”

Thu Thái Điệp bị Bạch Sầu Phi không chế lớn tiếng nói.

Nàng hy vọng mượn sức mạnh của Cực Lạc Cung để Bạch Sầu Phi kiêng kị.

“Chúng ta biết ngươi là ai, nếu không cũng sẽ không ở chỗ này chờ ngươi.”

Bạch Sầu Phi nói rồi điểm huyết cho đối phương yên lặng.

“Ngươi mang nàng rời đi trước, nơi này giao cho ta!”

Nguyên Tuy Vân truyền âm cho Bạch Sầu Phi, còn mình thì nhìn chăm chăm người áo đen cầm kiếm trước mặt.

Người áo đen thấy cảnh này, muốn đuổi kịp Bạch Sầu Phi nhưng hấn bị Nguyên Tuy Vân nhìn chăm chăm, chỉ có thể giải quyết Nguyên Tuy Vân trước rồi cứu Thu Thái Điệp.

Nhất thời ánh mắt người áo đen trở nên sắc bén, trong cơ thể xuất hiện một cỗ khí kinh âm u.

Ong!

Trong phút chốc, khí kinh bao bọc trường kiếm.

Ánh mắt Nguyên Tuy Vân hơi ngưng tụ.

Ngay tại khoảnh khắc ánh mắt hấn ngưng tụ thì người áo đen ra tay.

Hai tay người áo đen cầm kiếm, một đạo kiếm quang màu xám chọt lóe.

Thân hình Nguyên Tuy Vân cũng chợt lóe, huyết quang chớp động.

Kiểm quang và huyết ảnh tiêu tán.

Vị trí hai bên hoán đổi cho nhau.

Vừa rồi hai bên đều dùng tốc độ cực nhanh phát ra một kích.

Một kích chưa đắc thủ, người áo đen xoay người xuất kiếm lần nữa.

Lần này thân thể, lưỡi kiếm, kiếm khí và kiếm quang đều đạt tới trạng thái hoàn mỹ, cực hạn.

Ánh mắt Nguyên Tuy Vân biến đổi, bàn tay nắm thành quyền, khí kinh trong cơ thể tràn ra.

“Hàng Long Phục Hổ La Hán Quyền.”

Đây là một loại công pháp Thiếu Lâm cương mãnh.

Nguyên Tuy Vân tu luyện đa công pháp tới một loại cảnh giới tùy ý thi triển.

Đây chính là thiên phú võ học của một người.

Có ít người trời sinh chính là kỳ tài luyện võ, có ít người cả đời chỉ có thể là võ giả bình thường.

Bùm!

Kiểm khí va chạm với nắm tay.

Thân hình người áo đen chấn động.

Hắn không nghĩ tới Nguyên Tuy Vân đột nhiên biến hóa chiêu thức.

Ngay tại thời điểm hắn chấn động thì nắm tay của Nguyên Tuy Vân đột nhiên biến đổi, quét về phía trường kiếm.

“Lưu Vân Phi Tụ.”

Tốc độ cực nhanh.

Trong khoảnh khắc đối phương không kịp phản ứng cuốn lấy trường kiếm của đối phương.

Sau đó một cỗ khí kinh lưu chuyển quét qua hỏ khẩu của đối phương.

Hỏ khẩu đối phương tê dại, trường kiếm rơi xuống.

Trường kiếm rơi xuống bị Nguyên Tuy Vân nhanh chóng bắt hút vào trong tay.

Nắm chặt trường kiếm, Nguyên Tuy Vân tiếp tục thế công.

“Thanh phong thập tam thức!”

Kiểm khí giống như thanh phong bao phủ đối phương.

Người áo đen không nghĩ tới chỉ trong nháy mắt mà mình đã bị kiếm quang của đối phương bao phủ.

Võ kỹ mà đối phương thi triển thật sự để cho hắn cảm thấy kinh hãi.

Đầu tiên là thân pháp, quyền pháp, ám khí, bây giờ đến kiếm pháp bao phủ, phong tỏa tất cả đường tránh của hắn.

Lúc này hắn chỉ có thể đối cứng.

Bùm!

Khí kinh trong cơ thể lưu chuyển, người áo đen tung một chưởng, muốn đánh nát kiếm khí của Nguyên Tuy Vân.

Nhưng kiếm khí của đối phương liên miên không dứt, chấn nát một chút lại có kiếm khí mới bổ sung vào.

Đột nhiên kiếm pháp của đối phương biến đổi.

Lấy kiếm làm đao, thi triển một loại đao pháp vô cùng sắc bén.

Xi!

Không kịp tránh né, ngực của người áo đen bị vạch ramột vết máu.

“Không tốt, trên kiếm có độc!”

Người áo đen cả kinh, sự tê dại bắt đầu từ vết thương lan tỏa, khiến hắn cảm thấy thân thể đang dần trở nên tê dại.

Vội vàng bộc phát khí huyết muốn ép độc tố ra ngoài.

Nhưng lúc này bàn tay của Nguyên Tuy Vân lại giống như một khối sắt nung đỏ dán lên ngực hắn.

“Ngươi!”

Người áo đen ngã xuống đất.

Mắt trừng to, chết không nhắm mắt, hắn không biết vì sao một người có thể tinh thông nhiều công pháp như vậy.

Nguyên Tuy Vân nhìn thoáng qua thi thể đối phương, dùng ống tay áo lau chuôi kiếm rồi ném xuống mặt đất.

Sau đó nhanh chóng rời đi.

Hắn không xử lý xác chết chủ yếu là để cho người khác hoài nghi, cho rằng có nhiều người ra tay vây giết người này.

Ở trong sơn động thuộc Sơn Hà Môn Lĩnh Nam quận.

Tô Thần mang theo Tiêu Nhược Yến tiến vào trong sơn động.

Mộ Dung Phục một thân áo đen nhìn thấy Tô Thần lập tức tiến lên khom người hành lễ:

“Bái kiến thiếu chủ.”

“Mộ Dung Phục, hắn là mấy ngày nay ngươi đã hiểu đại khái tình huống thế giới này đi, lần này ta muốn ngươi đến Kinh sư giết chết Đan Dương quận chúa kia.”

Hơn nữa Đan Dương quận chúa phải chết bởi Cực Đạo Liệt Dương Quyền, võ công gia truyền từ đối thủ của Liệt Vũ Vương, Trần Quốc Công.

Tô Thần mở miệng nói.

Liệt Vũ Vương chính là một trong những vị vương dị tộc ở Đại Chu.

Đối thủ một mất một còn của hắn chính là Trần Quốc Công Tây Môn Liệt Dương.

Năm đó khi tranh đoạt chức vị, cuộc chiến cuối cùng chính là cuộc chiến giữa Tây Môn Liệt Dương và Liệt Vũ Vương.

Vốn Tây Môn Liệt Dương có cơ hội trở thành một trong tám vị vương dị tộc, nhưng lại bị Liệt Vũ Vương tính kế ngu với nữ nhi của Đông Bình Vương, một trong tám vị vương dị tộc lúc ấy.

Một nhà không thể xuất hiện hai vị vương dị tộc cho nên Liệt Vũ Vương mới trở thành một trong tám vị vương dị tộc, Tây Môn Liệt Dương cuối cùng trở thành Trần Quốc Công.

Có thể nói hai bên là kẻ thù truyền kiếp.

Đương nhiên lựa chọn Tây Môn Liệt Dương không chỉ vì hắn có cừ oán với Liệt Vũ Vương mà còn bởi vì Tây Môn Liệt Dương và Thái Sư phủ có hợp tác.

Lúc trước ở Tứ Phương hội, Tô Thần hắn giết người phủ Thái sư đã kết thù.

Nếu đã kết thù, chỉ cần có cơ hội Tô Thần sẽ tận dụng để làm suy yếu thực lực của đối phương.

Cho nên để Mộ Dung Phục dùng võ học của Tây Môn Liệt Dương giết chết Đan Dương quận chúa thì mâu thuẫn giữa hai bên sẽ thăng cấp.

Song phương va chạm, Kinh sư càng loạn hơn.

Như vậy cũng có thể gián tiếp trợ giúp Tứ hoàng tử một chút, coi như là báo đáp Mộ Dung Kinh Trần.

“Thuộc hạ nhất định sẽ không phụ lòng tín nhiệm của thiếu chủ, lập tức khởi hành đi Kinh sư, mau chóng hoàn thành nhiệm vụ thiếu chủ giao phó.”

Mộ Dung Phục mở miệng nói.

“Đúng rồi, nàng tên Tiểu Nhược Yên, có thể giúp người hiểu rõ tình huống Kinh sư, thuận tiện giúp người sắp xếp lại các tin tức liên quan.”

Tô Thần nhìn Tiểu Nhược Yên nói.

Lúc này Mộ Dung Phục nhìn thoáng qua Tiểu Nhược Yên, gật đầu.

Chấp nhận Tiểu Nhược Yên đi theo hắn đến Kinh sư.

Sau khi Mộ Dung Phục ra khỏi sơn động.

Tô Thần cũng nhanh chóng trở về Sơn Hà Môn.

Chương 431: Mai Huyền Sương tới, tin tức về Hoàng Tuyền Bất Quy Nhân

....

Ở Vô Địch Môn tái ngoại.

Độc Cô Vô Địch nhìn bức thư trong tay, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Tử Đàn cung bên kia đã hồi âm.

Thiên Sơn phái đồng ý dùng Thiên Sơn Tuyết Liên và Tuyết Liên Đan chuộc người.

Không nghĩ tới Thiên Sơn phái thống khoái như vậy, xem ra trong Thiên Sơn phái có không ít Thiên Sơn Tuyết Liên cùng Tuyết Liên Đan, lần này có chút thua thiệt.

Độc Cô Vô Địch thở dài, ôm quyền nói với Quan Thất:

“Lần này đa tạ Quan Thất huynh.”

“Tiện tay mà thôi, hướng hồ lần này ta cũng không đến không công!”

Quan Thất khoát tay nói.

Độc Cô Vô Địch mời hấn, cũng không phải miễn phí mời.

Trả giá không ít thứ.

Đương nhiên chủ yếu là Quan Thất hấn cũng không muốn ở mãi Lĩnh Nam quận, hấn cần tiếp tục tăng cường thực lực của mình.

Thực lực tăng cường mới có thể chấp chưởng một phương.

Làm Thất thánh chủ Mê Thiên Minh, Quan Thất không chỉ si mê võ học mà còn hy vọng trở thành bá chủ giang hồ.

Người giang hồ, không có tâm này không phải là người giang hồ.

“Quan huynh, ta cho rằng tái ngoại có tiềm lực hơn chín quận phương bắc, chỉ cần chúng ta chuẩn bị tốt, tất nhiên sẽ đạt được vô số tài nguyên, thực lực của ta và người sẽ tăng trưởng nhanh hơn.”

Độc Cô Vô Dịch nói.

“Thật ra có thể không chế Quỷ Vực!”

Quan Thất trầm giọng nói.

Quỷ Vực đại đương đầu rất ít lộ diện, căn cứ theo quan sát của ta thì thực lực của Quỷ Vực đại đương đầu hẳn là ở Thiên Nhân bát nạn.

Muốn giải quyết hẳn cần ít nhất hai cao thủ Thiên Nhân bát nạn.

“Thực lực như vậy trừ phi chủ thượng trợ giúp, nếu không với thực lực của ta, còn không cách nào khống chế Quỷ Vực!”

“Bất quá ta đã âm thầm ăn mòn Quỷ vực, tin rằng sẽ nhanh chóng có thành quả thôi, một khi tra được tin tức và hành tung của đại đương đầu.”

“Ta có thể mời chủ thượng phái một gã cao thủ đến giết chết đối phương, chỉ cần giết đối phương, chúng ta có thể khống chế Quỷ vực.”

Độc Cô Vô Dịch mở miệng nói.

“Vậy chúc Độc Cô huynh mã đáo thành công!”

Quan Thất nói.

Hắn sẽ không đoạt địa vực tái ngoại với Độc Cô Vô Địch.

Chuyện hắn cần phải làm chính là tăng cường thực lực của mình.

Chỉ cần thực lực tăng lên thì hắn sẽ chiếm cứ một khu vực, khu vực đó chính là của hắn.

Ở Quỷ Vực.

Từ Hùng, Lôi Cửu Động, còn có Lôi Hưng Xuyên tụ tập trong một gian mật thất.

Thiên Sơn phái lại đáp ứng yêu cầu của Độc Cô Vô Địch, đại đương đầu người thấy thế nào?

Người nói chuyện chính là nhị đương đầu Từ Hùng.

“Không có ý kiến gì, yên lặng theo dõi kỳ biến là được, ta cảm giác gần đây người đang lo lắng gì đó, là lo lắng về Vô Địch Môn hay Độc Cô Vô Địch.”

Lôi Cửu Động nhìn Từ Hùng nói.

“Ta lo lắng Vô Địch Môn, lo lắng Quan Thất, Quan Thất ánh mắt như sói, đối với địch nhân ác, đối với chính mình cũng ác!”

“Quan Thất này có thể nhắm tới Quỷ Vực chúng ta, chúng ta không thể không đề phòng!”

Từ Hùng trầm giọng nói.

“Quan Thất chỉ là trợ thủ Độc Cô Vô Địch mời tới, hắn là sẽ không ở lại tái ngoại thời gian dài.”

“Nhưng chúng ta không thể không đề phòng, ta đã sai người giám thị động tĩnh của Vô Địch Môn.”

Lôi Cửu Động mở miệng nói.

Hậu trường Thiên Nhai Các của Độc Cô Vô Dịch tuy mạnh, nhưng nếu có ai đoạt địa bàn của hắn, hắn chỉ có thể tìm người liều mạng.

Lúc này ở trung tâm Thiên Sơn.

Trong một sơn cốc ẩm áp.

Có ba tòa tháp cao sừng sững, tháp cao nhất ở chính giữa.

Phía dưới có rất nhiều biệt viện.

Trong đó có một biệt viện hơi cũ.

Một nam tử mặc trường bào màu xanh đang đặt tay trên một mảnh chén trà vỡ nhìn tên đệ tử trước mặt, trầm giọng nói:

“Chẳng lẽ không có một chút manh mối nào sao?”

Nam tử áo xanh này chính là Mộ Phong Vân, Nam Sơn chi chủ Thiên Sơn phái.

Sau khi biết được tình huống của đám người Tất Kinh Thiên hắn lập tức phái người điều tra.

“Sơn chủ, nơi giao thủ đã bị bão cát bao phủ, không thể điều tra được gì.

Đệ tử phía dưới hắn trả lời.

“Không tra được sao, lần này để cho huynh đệ Phương trưởng lão đi giao dịch cùng đối phương, giao dịch xong không cần lưu thủ.”

Trong mắt Mộ Phong Vân lóe sát ý.

“Thuộc hạ sẽ truyền mệnh lệnh của Sơn chủ cho hai vị trưởng lão.

Nói xong tên đệ tử này nhanh chóng rời khỏi đại sảnh.

Trong đại sảnh, Mộ Phong Vân cau mày.

Thiên Sơn phái vừa xuất thế liền gặp phải tình huống thế này, tổn hại uy nghiêm một cách nghiêm trọng.

Nhất định phải chém giết mấy tên kia.

Để cho thế lực tái ngoại nhìn xem kết cục khi đắc tội Thiên Sơn phái.

“Chuyện liên hôn do Tử Đan Cung đề xuất, cho bọn họ thời gian ba ngày đi điều tra.”

“Nếu như bọn họ điều tra không ra, như vậy Tử Đan cung cũng không cần tồn tại nữa.”

Sắc mặt Mộ Phong Vân trở nên lạnh lùng.

Nói xong những lời này, hắn cũng bước ra khỏi đại sảnh tiến về phía tháp cao chính giữa.

Đó là nơi ở của chương giáo Thiên Sơn phái.

Ở Bắc Trấn Phủ Ti Lĩnh Nam quận, Hách Liên Tiểu Yêu nhận được thư gửi từ Kinh sư.

Tam hoàng tử từ bỏ ý định hợp tác với Thanh Long hội?

Hách Liên Tiểu Yêu như rụng mảy.

Tuy rằng lần trước hắn không gặp Tô Thần nhưng cũng gặp Nguyên Tùy Vân.

Nguyên Tùy Vân tỏ ý rất rõ ràng.

Bọn họ sẵn sàng hợp tác miễn là trả đủ tiền.

Nhưng Tam hoàng tử lại đột nhiên thay đổi ý định tiếp xúc với Thanh Long hội, không định hợp tác với Thanh Long hội nữa.

“Mấy người Tam hoàng tử đang làm cái gì vậy?”

Hách Liên Tiểu Yêu nhíu mày.

Sau đó hắn đi tới thư phòng, lập tức viết thư cho phụ thân mình.

Hắn muốn biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ở Kinh sư.

Viết thư xong, hắn ra khỏi phủ, tiến về phía Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nguyên Tuy Vân đã trở về Sơn Hà Môn, về phần Bạch Sầu Phi thì đang hấp thu công lực của Thu Thái Điệp, đã bế quan.

Căn cứ theo quan sát của Nguyên Tuy Vân, Bạch Sầu Phi có thể một bước bước vào Thiên Nhân ngũ nạn.

Chủ yếu là lực lượng trên người Thu Thái Điệp quá mức nồng đậm.

Thu Thái Điệp hấp thu lực lượng xong cũng không có lập tức tăng cường thực lực của mình mà nàng muốn tự thân bước vào cảnh giới cao hơn rồi mới hấp thu.

Đáng tiếc tất cả đều thuộc về Bạch Sầu Phi.

“Thực lực Thiên Nhân ngũ nạn phối hợp với Dạ Đế và Nhật Hậu, có thể mở Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Kinh sư rồi.”

Tô Thần thầm nghĩ.

Kinh sư chính là trung tâm của vương triều Đại Chu.

Rất nhiều tin tức đều là từ Kinh sư bên này truyền ra, chuyện biết trước tình huống ở kinh sư vô cùng trọng yếu.

Cho nên hắn mới vội vã thành lập Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Kinh sư.

Lúc này có một tên đệ tử tiến vào chuông giáo điện.

“Chuông giáo, Mai Huyền Sương Mai điện chủ đến bái kiến.”

“Mời nàng vào!”

Đệ tử lập tức khom người rời khỏi đại điện.

Chốc lát sau hần liền dẫn theo Mai Huyền Sương đã bị thương tiến vào trong đại điện.

“Tô chương giáo không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt!”

Nhìn thấy Tô Thần, Mai Huyền Sương liền lên tiếng.

“Mai điện chủ, ta cũng không nghĩ tới chúng ta sẽ gặp lại nhanh như vậy, bất quá sao Kinh mạch trong cơ thể người còn chưa được chữa trị, nếu quá muộn sẽ ảnh hưởng tới thân thể.”

Tô Thần nhìn Mai Huyền Sương, cảm nhận được mấy chỗ kinh mạch đứt đoạn trên người nàng, mở miệng nói.

“Không có chỗ an ổn, cho nên tạm thời chưa có khôi phục thương thế!”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

“Nhưng thương thế của ta không phải trọng điểm, lần này ta đến đây là muốn mời người trợ giúp Mộ Dung Khinh Trần báo thù.”

“Nàng chết trong tay người của Hoàng Tuyền Bất Quy Nhân, hơn nữa ta biết những người đó giấu ở đâu trong Kinh sư.”

Mai Huyền Sương đột nhiên nói ra bí mật này.

Chương 432: Kinh sư mưa gió, Tứ hoàng tử động

....

“Người biết những người đó ở đâu?”

Tô Thần tỏ vẻ kinh ngạc.

“Người không báo cho Tứ hoàng tử biết sao?”

Mặc dù Mộ Dung Khinh Trần có tài hoa cùng năng lực, nhưng người khác ám sát nàng, ngoại trừ suy yếu thực lực phe Tứ hoàng tử thì không còn tác dụng nào khác.

Cho nên khẳng định lần này Hoàng Tuyền Bất Quy tới vì Tứ hoàng tử Lưu Long.

Có lẽ cái chết của Mộ Dung Khinh Trần chỉ là mở màn cho trận mưa gió này.

“Tứ hoàng tử không có năng lực báo thù này, nhưng người có!”

Mai Huyền Sương nhìn Tô Thần nói.

“Mai điện chủ, Tứ hoàng tử đều không có năng lực, ta làm sao có năng lực như vậy.”

Tô Thần nhìn Mai Huyền Sương, không khỏi kinh ngạc hơn.

Hắn không biết Mai Huyền Sương từ nơi nào nhìn ra hắn có năng lực giúp Mộ Dung Khinh Trần báo thù.

“Người không giống như Tứ hoàng tử, Tứ hoàng tử lo lắng và băn khoăn quá nhiều thứ, phía sau hắn có vô số người?”

“Mặc dù với thân phận và địa vị của người, sự trợ giúp của Mộ Dung Kinh Trần trước đó không có cũng không sao, nhưng bất kể như thế nào nàng cũng đã trợ giúp người, cho nên ta hi vọng người có thể trợ giúp Mộ Dung Kinh Trần báo thù.”

“Huống hồ giữa chúng ta có thể coi như bằng hữu, người giúp Mộ Dung Kinh Trần báo thù, thật ra cũng là giúp ta báo thù!”

Mai Huyền Sương trầm giọng nói.

“Ta rất tò mò, vì sao Trường Hận cung các người không ra tay, bên trong Trường Hận cung có không ít cao thủ, người bị người ta đả thương mà người Trường Hận cung vẫn nhìn sao?”

Tô Thần không trả lời Mai Huyền Sương mà hỏi ngược lại.

Hắn có chút tò mò, vì sao Mai Huyền Sương không có điều động người Trường Hận cung.

“Mẫu thân ta bế quan trong thời gian quá dài, trong cung có chút dị động, nếu không người cho rằng ta sẽ tới tìm người hỗ trợ.”

Mai Huyền Sương nhìn Tô Thần nói.

“Như vậy sao? Xem ra tình cảnh của người cũng không tốt.”

Tô Thần mở miệng nói.

Mộ Dung Kinh Trần quả thật từng trợ giúp hắn, nếu như có thể giúp Mộ Dung Kinh Trần báo thù, hắn đương nhiên nguyện ý, nhưng hắn hoàn toàn không biết rõ tình huống Kinh sư, mù quáng ra tay chỉ có thể khiến cho chính hắn rơi vào thế bị động.

Đúng là không tốt cho nên lần này mời người hỗ trợ giết Hoàng Tuyền Bất Quy.

Mai Huyền Sương nhìn Tô Thần nói.

“Mộ Dung Khinh Trần chết, chuyện này liên lụy rất nhiều, một khi không cẩn thận có thể sẽ hãm sâu trong đó!”

Tô Thần trầm giọng nói.

“Xem ra ngươi khiếp đảm, ta còn tưởng rằng ngươi sát phạt quyết đoán đây, uống cho ta không ngại xa xôi ngàn dặm tới tìm ngươi!”

Mai Huyền Sương nhìn Tô Thần, có chút thất vọng.

Tô Thần chẳng thèm để ý Mai Huyền Sương có thất vọng hay không.

Tuy rằng hắn và Mai Huyền Sương có chút giao tình nhưng giao tình cũng không sâu, không cần để ý đến cảm nhận của nàng.

Đương nhiên chủ yếu là vì Mai Huyền Sương hay Mộ Dung Khinh Trần đều không có đạt tới mức để cho Tô Thần toàn lực trợ giúp các nàng.

“Đối phó với Hoàng Tuyền Bất Quy Nhân, ta phải dùng đến lực lượng của Thanh Long Hội, mặc dù ta là thiếu long thủ Thanh Long Hội nhưng Thanh Long Hội cũng không chỉ có mình ta.”

“Đương nhiên nếu ta chỉ là thiếu long thủ thì ra tay cũng được, nhưng ta còn là chủ giáo Sơn Hà Môn, hiện giờ bên dưới mấy vạn đệ tử, chỉ cần không cẩn thận chút thôi, những đệ tử này sẽ gặp chuyện không may, ngươi nói ta có nên cẩn thận hay không, tự dung chen vào trong vòng tranh đấu của Kinh sư.”

Tô Thần trầm giọng nói.

Hắn cho rằng nguyên nhân Mộ Dung Khinh Trần gặp chuyện không may là bắt nguồn từ tranh đấu giữa các hoàng

tử.

Nghe Tô Thần nói, Mai Huyền Sương không khỏi ngẩn ra, nàng quên mất thân phận chương giáo Sơn Hà Môn của Tô Thần.

Chỉ chú trọng thân phận thiếu long thủ của hần.

“Là ta suy nghĩ không chu toàn, trách lầm người!”

Mai Huyền Sương không khỏi nói.

“Thật ra người hơi xem thường Tứ hoàng tử rồi!”

“Lần này mà Tứ hoàng tử không ra tay, như vậy hần cũng đừng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế làm gì!”

Tô Thần mở miệng nói.

“Người ta đã giết tới cửa mà còn do dự.

Lòng dạ như thế không thể làm đế vương.”

“Mấy ngày tới hần là sẽ có tin tức từ Kinh sư truyền đến, người điều dưỡng thân thể trước, nhanh chóng khôi phục kinh mạch trong cơ thể.”

“Ta nghĩ người có đan dược khôi phục kinh mạch rồi đi!”

Tô Thần nhìn Mai Huyền Sương nói.

“Tứ hoàng tử đã giúp ta chuẩn bị đan dược khôi phục kinh mạch, hai ngày nữa sẽ đưa đến Sơn Hà Môn.”

Mai Huyền Sương nói.

“Vậy ở Sơn Hà Môn dưỡng thương cho tốt, người ở Sơn Hà Môn này không cần lo lắng gì hết!”

Tô Thần phân phó đệ tử bên ngoài:

“An bài cho Mai điện chủ một tiểu viện độc lập!”

Một tên đệ tiến vào, tới trước mặt Mai Huyền Sương nói:

“Xin mời Mai điện chủ!”

Mai Huyền Sương nhìn Tô Thần một cái rồi theo tên đệ tử này ra khỏi đại điện.

Sau khi Mai Huyền Sương rời khỏi, Tô Thần bắt đầu trầm tư.

“Trường Hận cung bị áp chế, Mộ Dung Khinh Trần bị giết, không biết Tứ hoàng tử người có thể vượt qua cửa ải này hay không!”

Tuy rằng Tô Thần không rõ tình hình tranh đấu ở Kinh sư nhưng lại biết được tình huống hiện tại của Tứ hoàng tử.

Ở Trấn Phủ Ti Kinh sư.

Tứ hoàng tử chấp tay đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, cảnh tượng yên tĩnh tiêu điều.

“Điện hạ, bên kia vẫn không có động tĩnh, ta cảm giác chờ đợi cũng không có manh mối.”

Một nam tử mặc trường bào màu xanh mở miệng nói.

“Xem ra đám người kia đã bị bỏ rơi, vậy thì động thủ đi, không cần lưu người sống.”

Lúc Tứ hoàng tử nói chuyện, mắt lóe sát ý.

Mộ Dung Khinh Trần chính là muội muội cùng một mẫu với hắn, nàng bị người ta ám sát hắn làm sao có thể buông tha.

Ngày hôm sau hắn liền tra được tung tích của những người đó.

Nơi này là Kinh sư, là Kinh sư của vương triều Đại Chu.

Là địa bàn của Lưu gia hắn.

Chỉ cần muốn tìm, nhất định có thể tìm ra người.

Hắn không vội ra tay là vì hắn đang đợi.

Hy vọng thu hoạch được gì khác.

Thế nhưng sau khi những người đó giết Mộ Dung Khinh Trần xong vẫn luôn ở trong viện không đi ra ngoài, cũng không có tiếp xúc với ai, đã trở thành tử kỳ, bị bỏ rơi.

“Tuân lệnh!”

Nam tử áo xanh hành lễ rồi nhanh chóng tụ tập nhân mã tiến về phía Đế thành.

Khi nhân mã di chuyển, Trần Phủ Ti cũng bắt đầu vận chuyển.

Bên hắn vừa động, hắn tin tưởng hắn có thể dẫn ra một ít người?

“Nhân mã Trần Phủ Ti xuất động, đây là tình huống gì?”

Một ít người bên trong các khách điểm tửu lâu nhìn thấy nhân mã Trần Phủ Ti nối đuôi nhau không khỏi mở miệng nói.

“Hắn là vì chuyện của Thập Tam công chúa, có phát hiện gì rồi, hiện tại bắt đầu vây quét.”

Có người nói như vậy.

Tuy rằng Mộ Dung Khinh Trần chết được một thời gian nhưng có người vẫn chưa quên chuyện này.

Chuyện này quá lớn.

Lúc này, trên một lầu các.

Một người đeo mặt nạ Diêm Vương dữ tợn đang đứng nhìn nhân mã Trần Phủ Ti chạy nhanh trên đường, mở miệng nói:

“Qua thời gian dài như vậy mới động thủ, Lưu Long, ngươi đang chờ cái gì?”

“Thủ lĩnh, chúng ta có nên thông báo cho bên kia hay không?”

Có một nam tử áo xanh lưng đeo trường thương đứng phía sau nói.

“Bên kia đã có đầy mật thám của Trấn Phủ Ti và Tứ hoàng tử, ai tiếp xúc hoặc liên hệ với bọn họ sẽ bị tìm đến.”

Người đeo mặt nạ Diêm Vương mở miệng nói.

“Thủ lĩnh, chẳng lẽ cứ vậy mà bỏ qua bọn họ?”

Nam tử lưng đeo trường thương mở miệng nói.

“Chỉ có thể buông tha!”

Người đeo mặt nạ Diêm Vương đáp, giọng nói lạnh như băng, không một chút tình cảm.

Nam tử đeo trường thương nghe xong sắc mặt có chút ảm đạm.

Chương 433: Thủ lĩnh Hoàng Tuyên Bất Quy, ủy thác giết Tứ hoàng tử

....

“Muốn thành đại sự, khó tránh khỏi phải bỏ qua một ít thứ.”

Người đeo mặt nạ như cảm giác được sắc mặt âm đạm của nam tử đeo trường thương, mở miệng nói.

“Thuộc hạ muốn đi xem?”

Nam tử lưng đeo trường thương nói.

“Mật thám của Trấn Phủ Ti ẩn nấp đây ở đó, với trình độ nhạy như mũi câu của bọn họ, chỉ cần người tới gần, bọn họ sẽ tìm được người!”

“Người cùng ta ở chỗ này chờ tin tức là được.”

Người đeo mặt nạ nói xong xoay người đi vào trong phòng.

“Làm việc cẩn thận, mới có thể giảm thiểu nguy hiểm của bản thân đến mức tối thiểu.”

Nam tử đeo trường thương không cam lòng, nhưng lại không dám vi phạm mệnh lệnh của người đeo mặt nạ.

“Thật ra có một việc thuộc hạ không hiểu?”

Nam tử lưng đeo trường thương nói.

“Nói xem, bốn tọa giúp người giải đáp.”

Người đeo mặt nạ ngồi xuống, mở miệng nói.

“Những người đó muốn đối phó Tứ hoàng tử, trực tiếp ủy thác chúng ta giết Tứ hoàng tử không phải được rồi, tại sao muốn chúng ta giết Mộ Dung Khinh Trần!”

“Lưu Long là một trong chín hoàng tử giám quốc Đại Chu, giết chết hắn tuyệt đối sẽ khiến cho thế cục vương triều Đại Chu thay đổi, những người đó không muốn Kinh sư náo động cho nên chỉ giết Mộ Dung Khinh Trần, không trực tiếp giết Lưu Long.”

“Về phần lúc sau bọn họ muốn làm như thế nào, ta cũng không rõ ràng lắm.”

“Bất quá điều này đối với sự trở về của Hoàng Tuyền chúng ta mà nói, có ý nghĩa trọng đại!”

Người đeo mặt nạ trầm giọng nói.

Hoàng Tuyền Bất Quy Nhân ra tay giết Mộ Dung Khinh Trần.

Tuy rằng bên Đại Chu vương triều không có công bố là ai ra tay, nhưng một ít người có tâm đã biết được do người của Hoàng Tuyền Bất Quy làm.

Hiện giờ danh hiệu của bọn họ đã truyền khắp Đại Chu.

Tin rằng không bao lâu nữa Hoàng Tuyền Bất Quy sẽ uy chấn vương triều Đại Chu lần nữa.

Đó cũng là lý do bọn họ tái hiện.

Đúng lúc này trước một biệt viện bình thường ở Kinh sư.

Nam tử cầm đầu đám người Trần Phủ Ti một quyền đánh mở cửa viện.

“Giết! Không lưu người sống!”

Người phía sau hắn, nhanh chóng vọt vào trong sân.

Xi!

Lúc này một đạo kiếm quang lóe lên, một nữ tử mang theo vài nam tử áo đen cầm kiếm xuất hiện.

“Giết!”

Trường kiếm trong tay nữ tử giống như sấm sét giết về phía nam tử cầm đầu.

“Hoàng Tuyền Bất Quy, một đám người đã bị chôn ở trong bùn đất mà cũng dám giết người ở Kinh sư!”

Nam tử cầm đầu hừ lạnh một tiếng nâng hai bàn tay lên.

Trong khoảnh khắc này trên hai tay nam tử xuất hiện một đôi quyền sáo màu vàng.

Hàn mang lấp lóe, hần trực tiếp chộp tới trường kiếm của đôi phương.

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã bắt được.

Keng keng!

Quyền sáo va chạm với trường kiếm tóe lửa.

Nữ tử xuất kiếm thấy trường kiếm của mình bị bắt, ánh mắt biến đổi muốn rút trường kiếm về.

Nhưng bản thân nàng lại bị một cỗ lực lượng cực lớn kéo đi.

Khi thân thể nàng bị kéo về phía đối phương, đột nhiên có ba luồng hàn mang từ trong miệng vọt ra bắn tới mặt nam tử.

Bàn tay còn lại của nam tử chộp lấy ba luồng hàn này.

Sau đó bàn tay đảo ngược, ba luồng hàn mang bắn vào trên mặt nữ tử.

Nữ tử phát ra một tiếng kêu thảm thiết sau đó tắt thở.

Tứ hoàng tử Lưu Long không muốn người sống, hần cũng không cần lo lắng mình quá tay.

Trong sân, những người áo đen khác đều bị mấy người Trần Phủ Ti vây giết, không bao lâu, toàn bộ người áo đen đã bị chém chết.

Đương nhiên bên Trần Phủ Ti cũng có thương vong nhất định.

“Lục soát, nhìn xem có manh mối gì không!”

Nam tử cầm đầu mở miệng nói với vài người không ra tay phía sau.

Mấy người này nhanh chóng tiến vào bên trong.

Thời điểm người Trần Phủ Ti kéo thi thể ra bên ngoài.

Có một người mặc đồ đen, mặt được che bằng vải đen, đội nón lá chậm rãi bước lên lầu các.

A!

Cảm nhận được động tĩnh.

Người đeo mặt nạ cùng với nam tử đeo trường thương đồng thời đứng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa lầu các.

“Hai vị không cần khẩn trương?”

Người đội nón lá mở miệng nói, thanh quản bị đè thấp, không rõ giọng thật.

“Các hạ lại có nhiệm vụ gì muốn giao cho chúng ta sao?”

Người đeo mặt nạ mở miệng nói.

“Lần này muốn các người giết Tứ hoàng tử, bất quá không thể giết ở Kinh sư, cần giết ở bên ngoài!”

Người tới mở miệng nói.

Nghe lời này, hai mắt người đeo mặt nạ có hàn mang chột lóe, gương mặt dưới mặt nạ thay đổi.

Lúc này nói đến chuyện giết Tứ hoàng tử, bên hần còn phủ định.

Hiện tại đối phương vừa đến đã nói muốn giết Tứ hoàng tử.

Để cho hần biết suy đoán của mình sai rồi.

Đối phương giết Mộ Dung Khinh Trần làm cho người bên ngoài nghĩ rằng có người đang suy yếu thế lực của Tứ hoàng tử Lưu Long, làm cho người ta nghĩ nội bộ hoàng tử tranh đấu.

Nhưng bây giờ lại muốn giết Tứ hoàng tử, lật đổ mọi suy đoán trước đó.

Có thể đối phương không phải là người trong hoàng thất.

“Giá cả giết Tứ hoàng tử không giống cái giá để giết một vị công chúa!”

Người đeo mặt nạ Diêm Vương trầm giọng nói.

Tuy rằng suy đoán sai lầm nhưng chuyện này không phải là chuyện mà bọn họ cần quan, bọn họ chỉ thu tiền giết người.

“Năm vạn lượng hoàng kim, trong đó đặt cọc một vạn hai sẽ đưa đến ngoài thành, các người xác định địa phương đi!”

Người tới mở miệng nói.

“Gấp đôi, lần này tiền đặt cọc cần tăng tám phần.

Còn nữa, chúng ta chỉ ra tay ba lần, sau ba lần không giết được Tứ hoàng tử chúng ta cũng sẽ không ra tay nữa, không trả tiền đặt cọc.”

Người đeo mặt nạ mở miệng nói.

“Có thể!”

Người tới không cò kè mặc cả mà lập tức gật đầu.

“Ngày mai các người có thể ra khỏi thành!”

Nói xong, người đội nón lá nhanh chóng rời đi.

Nhìn người đội nón lá rời đi, người mang mặt nạ rơi vào trầm tư.

Hắn muốn biết mục đích của đôi phương khi muốn giết Tứ hoàng tử?

“Thủ lĩnh, bên cạnh Tứ hoàng tử có cao thủ bảo vệ, chúng ta muốn ám sát hắn rất khó.”

Nam tử đeo trường thương trầm giọng nói.

Tiếng của hắn cắt đứt dòng suy nghĩ của người đeo mặt nạ.

“Mặc kệ những chuyện này, ngày mai ngươi tự mình dẫn người ra ngoài thành vận chuyển hoàng kim, sau khi vận chuyển đi rồi nhanh chóng sai người ta phân tán!”

“Hơn nữa ngươi cũng không cần trở về, lần này ám sát Tứ hoàng tử do ta tự mình xuất thủ, chỉ cần giết chết Tứ hoàng tử, Hoàng Tuyền Bất Quy chúng ta có thể trở thành tổ chức sát thủ đệ nhất vương triều Đại Chu.”

Nói tới đây, ánh mắt người đeo mặt nạ trở nên nóng bỏng.

“Thủ lĩnh, ngươi không thể tự mình xuất thủ, chúng ta không rõ thực lực của cao thủ bên cạnh Tứ hoàng tử, nếu không ta giúp thủ lĩnh thăm dò trước.”

Nam tử lưng đeo trường thương nói.

“Thăm dò chính là tự sát, nếu như ta không thể thành công ngươi cứ tùy tiện tìm hai người ám sát là xong.”

Người đeo mặt nạ lắc đầu nói.

“Thủ lĩnh, nếu không chúng ta truyền tin để đại trưởng lão đến đây.”

Nam tử đeo trường thương vẫn có chút lo lắng.

“Điệp Ảnh Tam Trọng Công của ta đã luyện tới đại thành, không giết được đối phương thì thoát đi cũng không có vấn đề gì.”

Người đeo mặt nạ tự tin nói.

“Thủ lĩnh, người luyện Điệp Ảnh Tam Trọng Công đến đại thành, như vậy cho dù bên cạnh đối phương có cao thủ Thiên Nhân cửu nạn cũng có thể rời đi.”

Nam tử đeo trường thương cảm thấy kinh ngạc, sau đó là vui vẻ.

Chương 434: Một thân là mỗi, ngân lượng bị cướp

....

Trong Trấn Phủ Ti Kinh sư.

Tứ hoàng tử ngồi ngay ngắn trong một gian phòng có phong cách cổ xưa.

Đối diện hắn là một nam tử có dáng người khôi ngô hùng tráng.

Nam tử chừng bốn mươi, mặc võ bào, khuôn mặt thô kệch nhưng trên người tràn ngập khí chất của thượng vị giả, hai mắt lóe tinh quang, chỉ đứng nơi đó thôi mà đã làm cho người ta cói cảm giác áp bách rất mạnh.

Người này tên là Nhạc Sơn, một trong năm đại phó điện chủ tổng điện Trấn Phủ Ti.

“Điện hạ, bên ta không có tra được manh mối, những người này bị giết, tất cả manh mối đều đứt đoạn!”

Nhạc Sơn trầm giọng nói.

“Cũng sẽ không đứt đoạn, ngươi biết vì sao ta muốn chém giết tất cả bọn họ sao?”

Tứ hoàng tử Lưu Long mở miệng nói.

“Thuộc hạ không rõ, xin điện hạ chỉ rõ!”

Nhạc Sơn không rõ ý định của Tứ hoàng tử.

“Hoàng Tuyền Bất Quy là tổ chức sát thủ, bọn họ chỉ lấy tiền giết người mà thôi, coi như bắt người sống cũng có ích gì

chứ?”

“Huống hồ mục đích của bọn họ hẳn không phải Khinh Trần, mà là ta!”

“Hiện tại manh mối đã đứt đoạn rồi, không thể điều tra nữa, người nói kế tiếp bọn họ nên làm gì?”

Tứ hoàng tử Lưu Long vừa nói vừa đứng lên, hai mắt lóe sáng.

“Kế tiếp, bọn họ muốn ra tay với điện hạ!”

Nhạc Sơn không khỏi mở miệng nói.

Hắn nói xong, sắc mặt chợt biến đổi.

“Điện hạ,

“Chẳng lẽ bọn họ không sợ bị hạ trách tội.”

Nhạc Sơn không dám tưởng tượng.

“Có lẽ không phải thủ đoạn của người trong hoàng tộc ta.”

Tứ hoàng tử Lưu Long trầm giọng nói.

“Điện hạ, ý người là có người ngoài ra tay!”

Nghe vậy, Nhạc Sơn khẽ nhướng mày.

Giữa các hoàng tử có thể tranh đấu nhưng mà thành viên hạch tâm hoàng tộc không thể tàn sát lẫn nhau.

Đây là quy củ do Đại Chu đế quân định ra, bất kỳ hoàng tử nào dám vi phạm sẽ bị tước đoạt thân phận.

“Điện hạ, như vậy thì người nên ở lại Trấn Phủ Ti.”

“Chỉ cần ở trong Trấn Phủ Ti, người tuyệt đối an toàn!”

Nhạc Sơn mở miệng nói.

“Ta không thể ở lại Trấn Phủ Ti, ta ở lại Trấn Phủ Ti làm sao đối phương có cơ hội ra tay, đây cũng là nguyên nhân mà

ta không lưu người sống.”

“Không có người sống, chuyện này chấm dứt, ta có thể rời Trấn Phủ Ti.”

“Chỉ cần bọn họ xuất thủ, như vậy ta sẽ để cho bọn họ có tới mà không có về.”

Tứ hoàng tử Lưu Long lạnh giọng nói.

“Điện hạ, ngươi làm như vậy sẽ...”

“Ta không có khả năng vĩnh viễn co đầu rút cổ ở Trấn Phủ Ti, ta rất muốn nhìn xem rốt cuộc là ai muốn giết ta!”

Giọng Tứ hoàng tử Lưu Long trở nên trầm thấp, lạnh lẽo.

“Nhưng mà...”

Nhạc Sơn còn muốn khuyên nhưng lại bị Tứ hoàng tử cắt lời.

“Sau khi người trở về ngươi kết án đi, ta sẽ nhanh chóng trở về phủ đệ!”

Tứ hoàng tử khoát tay nói.

“Tuân lệnh!”

Nhạc Sơn khom người nói sau đó rời khỏi phòng.

“Khinh Trần, thù của ngươi ta sẽ báo, ta muốn bắt từng tên từng tên một!”

Tứ hoàng tử thì thào nói.

Chín vị hoàng tử giám quốc cũng không phải được tùy ý lựa chọn

Có thể trở thành hoàng tử giám quốc thì võ đạo và năng lực đều xuất chúng, không thể thiếu một phương diện nào.

“Người đâu!”

Có một nam tử áo đen từ trong bóng tối đi ra.

“Đưa phong thư này đến tay Tô Thần Sơn Hà Môn.”

Tứ hoàng tử Lưu Long nói.

Ở Sơn Hà môn Lĩnh Nam quận.

Tô Thần tới chỗ Mai Huyền Sương ở.

“Đây là tin tức từ Kinh sư truyền đến, Tứ hoàng tử động thủ, tiêu diệt đám người ra tay với Khinh Trần!”

Tô Thần đưa mật thư mình nhận được cho Mai Huyền Sương.

“Tứ hoàng tử ra tay, còn diệt đám người ra tay với Khinh Trần?”

Mai Huyền Sương tỏ vẻ kinh ngạc, nàng không nghĩ tới chuyện này.

“Là người xem thường Tứ hoàng tử rồi!”

“Có thể trở thành một trong chín vị hoàng tử giám quốc của vương triều Đại Chu, sao có thể là người đơn giản chứ?”

Tô Thần mở miệng nói.

Mai Huyền Sương mở mật thư ra xem.

Sau khi xem xong, nàng không khỏi nhú mày.

“Đều giết sạch, không lưu người sống, Tứ hoàng tử muốn làm gì đây?”

Mai Huyền Sương cảm thấy khó hiểu.

Không nên để lại vài người sống sao?

“Người sống có ý nghĩa không lớn, Hoàng Tuyền Bất Quy là tổ chức sát thủ, những người đó chỉ là sát thủ mà thôi, có thể biết gì?”

Tô Thần mở miệng nói.

“Nhưng không phải làm vậy thì manh mối sẽ đứt đoạn sao?”

Mai Huyền Sương nói.

“Có lẽ Tứ hoàng tử có tin tức khác, hoặc thủ đoạn nào khác!”

“Người nên tập trung tu dưỡng kinh mạch, nhanh chóng khôi phục thực lực bản thân rồi trở về Trường Hận cung nha!”

Tô Thần nói.

Tô Thần cũng không một mực ở Sơn Hà Môn, cho nên hẳn không hy vọng Mai Huyền Sương một mực ở Sơn Hà Môn.

“Người đang muốn đuổi ta đi sao?”

Nghe được lời Tô Thần, Mai Huyền Sương nhìn chăm chăm Tô Thần.

Nhìn thấy bộ dạng của Mai Huyền Sương, Tô Thần cảm giác được qua chuyện lần này, tính cách của Mai Huyền Sương có chút thay đổi.

Lúc trước nàng đến quận Lĩnh Nam rất lãnh khốc.

“Ta sẽ không ở Sơn Hà Môn lâu, đúng rồi, người có muốn tiếp xúc với Tử Hàn Nguyệt của Hàn Nguyệt giáo không, ta biết nàng ở nơi nào?”

Mai Huyền Sương nói.

“Chẳng lẽ Tử Hàn Nguyệt còn chưa rời Lĩnh Nam quận!”

Tô Thần có ấn tượng sâu sắc với Tử Hàn Nguyệt.

Dù sao Tử Hàn Nguyệt từng giả làm kẻ mẫu của hắn một thời gian.

“Hàn Nguyệt Giáo còn chưa tìm được bí tàng, làm sao có thể rời khỏi Lĩnh Nam quận chứ!”

Mai Huyền Sương nói.

“Không phải nghe đồn bí tàng ở Khánh Thành sao?”

“Đó là một ngoại động bí tàng mà thôi!”

Mai Huyền Sương nói một chút.

“Bây giờ Sơn Hà Môn người một nhà độc đại Lĩnh Nam quận, hoàn toàn có thể hợp tác với Hàn Nguyệt giáo, có lẽ sẽ lấy được bảo vật.”

Mai Huyền Sương nói.

“Thực lực của Hàn Nguyệt giáo thế nào chứ?”

Lúc Tô Thần vừa nói vừa lắc đầu.

“Người không cho rằng Hàn Nguyệt Giáo chỉ có chút thực lực này đi?”

Mai Huyền Sương nhìn thấy biểu tình của Tô Thần, không khỏi nói.

“Hàn Nguyệt Giáo pháp vương, hộ pháp, trưởng lão đều có thực lực quá yếu, không cần hợp tác!”

Tô Thần cũng không rõ Hàn Nguyệt giáo chỉ có chút thực lực này làm sao có thể sinh tồn ở vương triều Đại Chu lâu như vậy.

Vương triều Đại Chu vẫn luôn buông thả sao.

“Người đây là xem thường Hàn Nguyệt giáo, Hàn Nguyệt giáo chia làm nội ngoại giáo, những người mà người nhìn thấy đều là thành viên Hàn Nguyệt giáo ngoại giáo, thành viên nội giáo không có đơn giản như vậy.”

“Nếu không thì người cho rằng vì sao Hàn Nguyệt Giáo có thể tồn tại ở vương triều Đại Chu lâu như vậy!”

Mai Huyền Sương nhìn về phía Tô Thần, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc.

“Nội giáo không đơn giản sao?”

Tô Thần cũng chỉ có cho là thế này thôi.

“Người có thể suy nghĩ một chút, nếu như có được một ít bảo vật trong bí tàng, ta tin tưởng địa vị của người ở Thanh Long hội sẽ được nâng cao hơn một chút.”

Mai Huyền Sương nói.

“Ta vẫn nên củng cố Sơn Hà Môn của ta trước đi!”

Tô Thần lắc đầu nói, tạm thời hắn còn không muốn hợp tác với Hàn Nguyệt Giáo.

Tô Thần nói xong liền có tiếng thở dốc truyền tới.

Là tiểu đệ mập mạp.

“Chúng ta vận chuyển 50 vạn lượng bạc từ tiền trang Bắc Địa quận về, nửa đường bị cướp đi, không có một người sống sót!”

Mập mạp thở xong lập tức nói.

“Có người cướp ngân lượng của chúng ta sao, có biết là bên nào ra tay không?”

Nghe vậy, Tô Thần nhướn mày, mở miệng hỏi.

“Có thể là người của Thiên Hạ Minh!”

Mập mạp trầm tư một lát rồi nói.

Chương 435: Dạ Đế và Nhật Hậu động

....

“Thiên Hạ Minh ra tay?”

Tô Thần khẽ cau mày.

Hắn không có động thủ với Thiên Hạ Minh thế mà Thiên Hạ Minh lại động thủ với bọn hắn trước.

Đây là tự gây nghiệt, không thể sống.

Nếu muốn chết sớm một chút thì Tô Thần sẽ thành toàn cho bọn họ.

“Nếu bọn họ động thủ, không thể chỉ động thủ với một tiền trang của chúng ta, e là sẽ mai phục trên tuyến đường vận chuyển ngân lượng từ các tiền trang khác.”

Tô Thần trầm giọng nói.

“Chương giáo, ta đã thông báo cho các tiền trang khác tạm thời đình chỉ vận chuyển ngân lượng!”

Mập mạp nói.

“Nếu như người làm như vậy liền trúng kế rồi, sau khi trở về lập tức thông tri chương quỹ các tiền trang, để cho bọn họ giấu kỹ ngân lượng, bất quá không biết có đủ thời gian hay không.”

Tô Thần phân phó.

Tô Thần cho rằng Thiên Hạ Minh sẽ không chỉ vì 50 vạn lượng bạc mà ra tay.

Còn có thể ra tay với các tiền trang ở nơi khác.

“Đây là bút tích của vị Thảm Quy Ngu kia, người này không đơn giản, ngươi phải cẩn thận ứng phó!”

Mai Huyền Sương ở bên cạnh nói.

“Chương giáo, vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

Nghe đến đây, mập mạp có chút hoảng, nhất thời không biết làm sao?

“Cứ theo phân phó của ta mà làm là được, ngươi thuận tiện đến chỗ Nguyên trưởng lão một chuyến, bảo hắn đến Kim Phong Tế Vũ Lô với ngươi.”

“Đề người của Kim Phong Tế Vũ Lô dò xét xem Thiên Hạ Minh Thảm Quy Ngu ở chỗ nào?”

Tô Thần mở miệng nói.

Chỉ cần ngân lượng còn ở chín quận phương bắc thì không thoát đâu được.

Hắn có thể lấy lại bất cứ lúc nào.

“Tuân lệnh!”

Mập mạp khom người rời khỏi.

Trong sân, sắc mặt Mai Huyền Sương có chút ngưng trọng.

“Ngươi không mời người của [Thanh Long Hội] ra tay hỗ trợ sao?”

Trong mắt nàng, Thiên Hạ Minh ra tay, với thực lực của Sơn Hà Môn căn bản không thể ngăn chặn.

Trừ phi Tô Thần vận dụng lực lượng từ Thanh Long Hội.

“Su tôn ta bị thương, bình thường không thể làm phiền 【 Thanh Long hội 】 , nếu như muốn ra tay nhất định phải một kích tất sát!”

Tô Thần mở miệng nói.

Một kích tất sát!

Mai Huyền Sương hiểu ý Tô Thần.

Nếu hấn điều động nhân thủ, như vậy phải một kích tiêu diệt Thiên Hạ Minh.

“Xem ra hấn ở trong Thanh Long Hội cũng không dễ chịu, sư tôn Ma đạo tiền bối của hấn bộc phát tiềm năng thân thể, e là rất khó khôi phục, mất đi sự phụ trợ lực hấn liền ít được ủng hộ hơn.”

Mai Huyền Sương trầm nghĩ.

Thật ra nàng không biết là thân thể Đinh Bằng đã sớm khôi phục.

Người khác sử dụng Kim mai bình có thể nhập ma nhưng Tô Thần và Quan Thất thì không.

Tuy rằng sau khi Đinh Bằng bộc phát tiềm năng đã hoàn toàn khôi phục, nhưng cũng không tìm được phương hướng đột phá.

Giống như sau Thiên Nhân cửu nạn không còn cảnh giới.

“Ta đi xử lý công việc trước!”

Tô Thần nói với Mai Huyền Sương.

“Người không cần để ý ta, thương thế của ta cứ tu dưỡng bình thường là được!”

Mai Huyền Sương khoát tay nói, nàng biết Tô Thần có chút bận rộn.

Tô Thần rời đi.

Hấn không có trở về trường giáo điện mà đi tới lầu các Sơn Hà môn.

Giờ phút này gió bắc nổi lên, bông tuyết rồi rít rơi xuống.

“Thiên Hạ Minh, ta nên đối phó các người như thế nào đây, để Yến Nam Thiên ra tay sao?”

Tô Thần thì thào nói.

Tô Thần đã sớm điều tra thực lực của Thẩm Quy Ngu, người này ở Thiên Nhân cử nạn, còn am hiểu công pháp công phòng nhất thể 【 Bạch Hổ Huyền Quy Công 】 .

Bạch hổ chủ sát phạt, huyền quy thiện phòng ngự, hơn nữa người này còn giỏi ẩn nấp.

Mặc dù ở Tụ Bắc quận nhưng không có mấy người gặp qua hắn.

Muốn đối phó với một người, đầu tiên người phải biết hắn là ai, hắn ở nơi nào.

Tình huống hiện tại đã biết là ai nhưng không biết người ở nơi nào.

Muốn giết Thẩm Quy Ngu có chút khó khăn.

“Thích ẩn giấu sao, vậy dẫn dụ người ra ngoài trước sau đó mới giết.”

Ánh mắt Tô Thần trở nên hung ác.

Hiện tại hắn có tứ đại cao thủ Thiên Nhân cử nạn, muốn giết Thẩm Quy Ngu cũng không khó.

Chỉ cần xóa sạch dấu vết Dạ Đế và Nhật Hậu ra tay là được.

Nghĩ tới đây, Tô Thần mở miệng nói:

“Liên lạc với hai người Dạ Đế, bảo bọn họ đến mật quật chờ ta.”

Lần này hắn muốn cho Dạ Đế và Nhật Hậu ra tay.

Ngũ Độc Đồng Tử luôn theo phía sau hấn khom người hành lễ nhanh chóng rời đi.

Sau khi hai người Dạ Đế và Nhật Hậu bị Tô Thần triệu hồi ra liền nhanh chóng dò tìm hiểu tình huống thế giới này.

Ở Lĩnh Nam quận.

Dạ Đế một thân cảm y đang ở nơi có khách nhân văn nhã tụ tập, Dạ Đế tài hoa hơn người, cầm kỳ thư họa đều tốt, là một người biết hưởng thụ cuộc sống.

Hấn mặc cảm ý, ngoại trừ khí chất thư sinh còn mang theo một cỗ quý khí làm cho người ta cảm thấy người này tài trí hơn người.

Dạ Đế đối nhân xử thế cũng khoan hậu, nhanh chóng hòa hợp với những người.

Đánh đàn xong, lúc đang chuẩn bị uống rượu với người khác thì có người hầu từ bên ngoài tiến vào nói nhỏ bên tai Dạ Đế.

Nghe người hầu nói, Dạ Đế đứng lên ôm quyền nói:

“Hôm nay trong nhà có chuyện, ngày khác chúng ta gặp lại.”

“Chu huynh, ngày khác gặp lại!”

Những người khác nhao nhao hành lễ với Dạ Đế.

Dạ Đế đáp lễ xong theo người hầu rời khỏi tụ hội.

Ở biệt viện, Nhật Hậu áo xanh đang đứng trong sảnh.

Lúc này Nhật Hậu mặc trang phục phụ nhân, dáng người vừa phải, hình thể cũng không đầy đặn, quần áo rất bình thường, không có chỗ bắt mắt.

Nhưng trên người nàng lại có sự hấp dẫn lạ kỳ, làm cho ánh mắt người ta bất giác phải chú ý tới nàng.

“Người đã trở lại?”

Nhật Hậu thấy Dạ Đế bước vào liền nói.

“Chủ thượng bảo chúng ta đến mật quật gặp hắc!”

Môi nàng khẽ động không phát ra âm thanh nhưng trong đầu Dạ Đế lại có âm thanh vang lên.

“Biết có chuyện gì không?”

Dạ Đế truyền âm hỏi.

“Cụ thể không rõ, hắc là liên quan đến Thiên Hạ Minh, Thiên Hạ Minh đoạt không ít ngân lượng từ tiền trang của Sơn Hà Môn!”

Nhật Hậu trầm giọng nói.

“Thiên Hạ Minh ra tay với Sơn Hà Môn, hắc là do phó minh chủ Thiên Hạ Minh Thẩm Quy Ngụ chỉ đạo, người này có thực lực Thiên Nhân cửu nạn, chủ thượng gọi chúng ta trở về, xem ra đã muốn giết Thẩm Quy Ngụ!”

Dạ Đế mở miệng nói.

“Về mật quật trước, xem chủ thượng an bài thế nào!”

Nhật Hậu đáp lời.

Dạ Đế gật đầu.

Sau đó hai người rời khỏi biệt viện, đội đầu lập lên hướng về một mật quật dưới Sơn Hà môn.

Trong hang động tối đen ở Sơn Hà môn.

Tô Thần đang ngồi trên bệ đá khoanh chân vận chuyển khí kinh tu luyện tăng cường thực lực.

Không lâu sau, Dạ Đế và Nhật Hậu xuất hiện trong sơn động.

“Bái kiến chủ thượng!”

Hai người hành lễ với Tô Thần.

“Không cần đa lễ!”

Tô Thần xua tay.

“Lần này tìm hai vị chủ yếu là để đối phó với Thiên Hạ Minh!”

“Nói chính xác là đối phó với Thảm Quy Ngu của Thiên Hạ Minh.”

Tô Thần mở miệng nói

“Chủ thượng, chuyện đối phó Thảm Quy Ngu ta cảm thấy một mình ta ra tay là được!”

Dạ Đế mở miệng nói.

Đây là hấn tự tin tuyệt đối vào thực lực của bản thân.

“Ta vừa xem qua tư liệu về Thảm Quy Ngu, một khi hấn mà phát giác động tĩnh, e là sẽ ẩn nấp, sau đó rất khó tìm ra hấn.”

“Một tên võ giả Thiên Nhân cử nạn ẩn nấp trong bóng tối rất nguy hiểm.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Thuộc hạ đã hiểu! Vậy chúng ta liền khởi hành đi tới Tụ Bắc quận!”

Nhật Hậu mở miệng nói.

“Che giấu thân phận của các người rồi hấn động thủ!”

Tô Thần suy nghĩ một lúc rồi nói.

Chương 436: Tâm tính thay đổi, Thần chấn sát Thần, Phật chấn giết Phật

....

Dạ Đế và Nhật Hậu là một trong các các chủ mà Tô Thần an bài cho [Kim Phong Tế Vũ Lâu].

Hôm nay tiến đến giết Thảm Quy Ngu, nếu như bại lộ chân thân thì sau này không dễ an bài thân phận Thiên Nhai Các cho hai người xuất hiện ở Kinh sư.

Dạ Đế và Nhật Hậu cúi người lĩnh mệnh, rời khỏi mật quật.

“Xem ra cần phải nhanh chóng không chế chín quận phương bắc, lần này giết chết Thảm Quy Ngu, hẳn là Sơn Hà Môn có thể trở thành bá chủ chín quận phương bắc!”

Trong miệng Tô Thần thì trào nói.

Mộ Dung Khinh Trần bị giết, phong vân ở Kinh sư bắt đầu nổi lên.

Sau khi bắt đầu nhất định sẽ có phong ba lớn hơn nữa, cho nên cũng là thời điểm thích hợp để Sơn Hà Môn trở thành bá chủ của chín quận phương bắc.

Chỉ cần chấp chương chín quận phương bắc thì địa vị của Tô Thần hẳn sẽ phát sinh biến hóa.

Tin rằng trong mắt các thế lực lớn, Tô Thần không chỉ là đệ tử của Lục Long Thủ Ma đạo Đình Bằng.

Nhưng mà thực lực của hắn tăng lên hơi chậm!

Tô Thần thở dài một tiếng.

Tuy rằng thực lực của hắn đã bước vào Thiên Nhân cảnh nhưng cách Thiên Nhân cứu nạn còn xa, con đường trở thành cự đầu còn dài.

Trở thành bá chủ của chín quận phương bắc sẽ thu thập được nhiều tài nguyên hơn.

Tới lúc đó hắn có thể tăng cường thực lực bên mình một cách triệt để.

Chỉ cần rút được cường giả, số lượng cường giả tăng mạnh thì hắn còn sợ ai.

Cường giả nhiều như vậy, đến lúc đó Thần chấn sát Thần, Phật cắn sát Phật, hắn căn bản không cần cẩn thận như bây giờ.

Lúc này, tâm thái của Tô Thần đã xảy ra biến hóa cực lớn, tràn ngập sự bá đạo.

Ở Tụ Bắc quận.

Phó minh chủ Thiên Hạ Minh Lãnh Thiên Trì đang ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa, trước mắt hắn là một người đang đứng.

Người này gầy gò, mặc trường sam màu nâu, bàn tay thon dài giống như ưng thảo, có thể thấy được công pháp dùng tay rất cao minh.

“Phó minh chủ, chúng ta thành công cướp sạch tổng tiền trang sáu quận của Sơn Hà môn, thu được khoảng ba ngàn vạn lượng!”

Nam tử áo nâu mở miệng nói.

“Tốt, tốt, tốt!”

Lãnh Thiên Trì ngồi trên ghế chủ tọa nghe được tin tức này, mắt lóe dị sắc, hần bỗng nhiên đứng dậy liên tục nói ba chữ tốt.

“Ba ngàn vạn lượng hiện ngân đối phó Thiên Hạ Minh mà nói không tính là nhiều nhưng cũng không ít.”

Thế giới này là thế giới võ giả, nhưng lại cần dùng tiền tài để đạt được tài nguyên,

“Không nghĩ tới tiền trang của Sơn Hà Môn có nhiều hiện ngân như vậy, cứ tiếp tục ra tay, cần phải cướp sạch tiền trang của Sơn Hà Môn ở bên ngoài Lĩnh Nam quận.”

Lãnh Thiên Trì nói.

Thật ra tiền trang của Sơn Hà Môn ở chín quận phương bắc đều dựa vào tiền trang lúc trước Kim Tiền Bang xây dựng, nhưng phần lớn hiện ngân bên trong đều do Sơn Hà Môn tự kiếm.

Có thể nói tiền trang của Sơn Hà Môn đã chịu tổn thất thảm trọng.

Hơn nữa một khi tin tức này truyền ra, tiền trang Sơn Hà Môn sẽ bị chèn ép.

Có thể nói các tiền trang của Sơn Hà Môn ở bên ngoài Lĩnh Nam quận có thể phá sản bất kỳ lúc nào.

“Thuộc hạ đã ở an bài, bất quá chúng ta xuất thủ trong khoảng thời gian này, Sơn Hà Môn đã phòng ngự, chỉ sợ không chiếm được bao nhiêu ngân lượng!”

“Còn nữa, chúng ta có nên lan truyền tin tức tiền trang của Sơn Hà Môn bị cướp truyền ra ngoài hay không?”

Nam tử áo nâu nói.

“Tạm thời không cần, nếu Thiên Hạ Minh ta chiếm cứ chín quận phương bắc, những tiền trang còn có tác dụng, người vận chuyển toàn bộ hiện ngân thu được đến tổng bộ Thiên Hạ Minh!”

Lãnh Thiên Trì lắc đầu phân phó.

Tiền trang của Sơn Hà Môn có thể bị hủy diệt chỉ trong một đêm, nhưng muốn xây dựng lại sẽ có chút khó khăn.

Cho nên trước hết để Sơn Hà Môn điều ngân lượng từ bên ngoài đến các tiền trang, duy trì hoạt động của các tiền trang.

Như vậy sau khi Thiên Hạ Minh chấp chương chín quận phương bắc có thể tiếp quản những tiền trang này.

Đến lúc đó còn có thể tiếp tục sử dụng các tiền trang này mà hợp tác với Kim Tiền bang.

“Phó môn chủ, hiện ngân từ tiền trang của Sơn

Nam tử áo nâu nói.

Hiện tại ngân quá nhiều, một lần vận chuyển có thể sẽ xuất hiện biến cố.

“Chia làm ba đợt từ ba địa phương khác nhau vận chuyển đi!”

Lãnh Thiên Trì trầm tư một lát rồi nói.

“Tuân lệnh!”

Nam tử khom người rời khỏi đại sảnh.

Sau khi nam tử rời đi, Lãnh Thiên Trì xoay người tiến về phía hậu đường.

Hắn tới bên cạnh ngọn núi giả, kích hoạt cơ quan, một thông đạo đen kịt xuất hiện trước mặt hắn.

Lãnh Thiên Trì tiến vào trong đó, không biết đi mất bao lâu thì tới một cửa đá, hấn đẩy cửa đá.

Trước mặt là một tiểu viện, trong tiểu viện có một cái đình.

Một nam tử dáng người cao ngất, tướng mạo nho nhã, hai mắt lấp lánh hữu thần ngồi trong đình.

Trông dáng vẻ là một người thường xuyên đọc sách, bằng không dưỡng không ra khí chất phong nhã thế này.

Đương nhiên không thể nhìn đôi phương giống thư sinh mà nhận định đôi phương là thư sinh.

Người này chính là phó minh chủ của Thiên Hạ Minh, Thẩm Quy Ngu.

Nghe đồn thực lực còn mạnh hơn Lãnh Thiên Trì.

“Nhị ca! Chuyện thế nào rồi?”

Thấy Lãnh Thiên Trì xuất hiện, Thẩm Quy Ngu phát tay ý bảo Lãnh Thiên Trì ngồi xuống, hơn nữa còn hâm cho hấn một bầu rượu nóng.

“Thu hoạch được ba ngàn vạn hiện ngân, cộng thêm ngân lượng chúng ta thu hoạch lúc trước thì được khoảng bốn ngàn vạn lượng, ta đã để Hà Thông phân làm ba phần theo ba con đường khác nhau vận chuyển về Thiên Hạ Minh.”

Lãnh Thiên Trì nói.

“Ba ngàn vạn hiện ngân ít hơn dự đoán của ta.”

Thẩm Quy Ngu khẽ cau mày nhưng cũng không tiếp tục đề tài này nữa.

“Ngân lượng là chuyện nhỏ, kế tiếp chính là lúc chúng ta đối mặt với Sơn Hà Môn, hoặc có thể nói là Thanh Long Hội.”

“Tuy rằng Lục long thủ Ma đao Đinh Bằng bị thương, phỏng chừng rất khó khôi phục nhưng Ngũ long thủ Yến Nam

Thiên vẫn còn ở chín quận phương bắc!”

“Từ sau khi Ma đao Đinh Bằng bị thương, 【 Thanh Long Hội 】 có vẻ hơi khiêm tốn, ta cũng không dò xét được hành tung của Yên Nam Thiên.”

“Bất quá theo ta phân tích, hẳn là Yên Nam Thiên vẫn còn ở Lĩnh Nam quận.”

“Lần này ra tay với tiền trang Sơn Hà Môn, thật ra cũng muốn dẫn Yên Nam Thiên hiện thân!”

“Chỉ cần Yên Nam Thiên hiện thân, có thể khẳng định Ma đao Đinh Bằng cũng ở Lĩnh Nam quận, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn đang dưỡng thương bên trong Sơn Hà môn.”

“Chúng ta liên hợp những người khác, xuất thủ vây quét Sơn Hà Môn Lĩnh Nam quận, đến lúc đó nhất cử giết chết Yên Nam Thiên và Đinh Bằng, tiếp nhận Sơn Hà môn.”

“Như vậy thì Thiên Hạ Minh chúng ta có thể một đêm trở thành bá chủ chín quận phương bắc!”

“Có thể từ từ tiêu trừ dấu vết của Thanh Long Tự.”

Nói tới đây, vẻ phong nhã thư sinh của Thẩm Quy Ngu hoàn toàn biến mất không thấy.

Trong ánh mắt tràn ngập sát ý.

Từ trong lời nói của Thẩm Quy Ngu có thể thấy được thủ đoạn của người này rất sắc bén.

Mặc kệ hắn tính toán thế nào, lần này Tô Thần chuẩn bị đối cứng.

“Mấy ngày nay ngươi phải cẩn thận, phát hiện có gì không ổn lập tức trốn xa, không thể chính diện giao thủ với người của Thanh Long Hội.”

Thẩm Quy Ngu thu lại hơi thở trên người, mở miệng nói.

“Trừ phi Yến Nam Thiên đến đây, nếu không không ai có thể giết được ta.”

Lãnh Thiên Trì mở miệng nói.

Người bên ngoài biết Lãnh Thiên Trì có thực lực Thiên Nhân lục nạn nhưng thực lực chân thật của hắn ở Thiên Nhân bát nạn.

“Ta chỉ bảo nhắc người cẩn thận thôi, hơn nữa nếu quả thật là Yến Nam Thiên tìm tới, người không chạy thì chờ bị giết sao.”

Thẩm Quy Ngu rót cho Lãnh Thiên Trì một ly rượu, vừa cười vừa nói.

Chương 437: Thiên Hạ Minh, đại quân tiến vào Lĩnh Nam quận

....

“Lão tam, người đây đang ghét bỏ thực lực của ta sao, ta không có thiên phú như các người nhưng không thể nói vậy đi!”

Lãnh Thiên Trì uống một ngụm rượu, buồn bực nói.

Tuy rằng hắn không hiểu Thẩm Quy Ngu bảo hắn không giao thủ mà trốn, nhưng quả thật có lý.

Thiên Hạ Minh có một minh chủ và phó minh chủ.

Bốn người đều là huynh đệ kết nghĩa, Lãnh Thiên Trì là nhị minh chủ nhưng thực lực lại yếu nhất trong mấy người.

Thực lực của ba người còn lại đều ở Thiên Nhân cử nạn.

Lãnh Thiên Trì dựa vào đan dược mới đột phá đến Thiên Nhân bát nạn, bằng không chỉ có thể bồi hồi ở Thiên Nhân lục nạn.

Không phải tư của hắn chất kém mà vì lúc còn trẻ kinh mạch trong cơ thể tổn thương, lúc ấy không có chữa trị, về sau muốn chữa trị đã làm không thể.

“Nhị ca, bốn người chúng ta tình như thủ túc, năm đó nếu như không nhờ nhị ca thì Thẩm Quy Ngu ta đã bị giết rồi!”

Thẩm Quy Ngu vội vàng nói.

“Được rồi, lòng dạ của ta không có hẹp hòi.

Đúng rồi, cao thủ bên Thất hoàng tử, Thái sư và Lệnh tổng quản khi nào tới.”

Lãnh Thiên Trì hỏi.

“Một hai ngày nữa!”

Thảm Quy Ngu mở miệng nói:

“Thật ra chúng ta đã nhìn thấu 【 Thanh Long Hội 】 bên này, nhưng còn 【 Kim Phong Tế Vũ Lâu 】 vẫn không cách nào nhìn thấu!”

Lãnh Thiên Trì trầm giọng nói:

Nghe Lãnh Thiên Trì nói, sắc mặt Thảm Quy Ngu không hề thay đổi.

“Ta đã điều tra [Kim Phong Tế Vũ Lâu] này, phát hiện thành viên của bọn họ đến từ một tổ chức tình báo nhỏ ở Lĩnh Nam quận tên là [Thiên Sách Đường], về sau dùng thực lực bắt được thêm hai thế lực khác từ đó khuếch trương.”

“Căn cơ có chút cạn, mặc dù sau lưng có Thiên Nhai Các ủng hộ nhưng muốn phát triển còn cần thời gian rất dài!”

“Bắt được chín quận phương bắc, chúng ta có thể dò xét đối phương, có lẽ còn có thể hợp tác.”

Thảm Quy Ngu mở miệng nói.

“Nhưng nghe đồn Bắc các chủ Thiên Nhai Các có chút giao tình với Ma đạo Đình Bằng!”

Lãnh Thiên Trì nói.

“Đến lúc đó Ma đạo Đình Bằng đã chết, bọn họ không còn giao tình nữa, liên hệ giữa các thế lực trong thiên hạ cũng không dựa vào giao tình mà là dựa vào lợi ích.”

“Hợp tác với chúng ta, Kim Phong Tế Vũ Lâu của Thiên Nhai Các có thể phát triển, chẳng lẽ bọn họ có thể vì một

người chết mà gây khó dễ cho chúng ta sao!”

Thẩm Quy Ngu nhẹ giọng nói.

“Vẫn là người nhìn rõ!”

Lãnh Thiên Trì đáp lời.

“Người đoán xem lúc nào bên kia sẽ phản ứng?”

Lãnh Thiên Trì hỏi sau đó.

“Ta không rõ, bất quá nếu như Yến Nam Thiên ở Lĩnh Nam quận thì trong vòng ba ngày có động tĩnh!”

“Nếu như không có động tĩnh, Thiên Hạ Minh chúng ta sẽ bắt đầu phái người tiến vào Lĩnh Nam quận, chiếm cứ địa bàn của Sơn Hà Môn.”

Thẩm Quy Ngu trầm giọng nói.

“Hiểu rồi!”

Lãnh Thiên Trì gật đầu.

“Đúng rồi, bên Thiên Quyền môn phải làm thế nào?”

Lãnh Thiên Trì nghĩ tới điều gì đó, mở miệng nói.

“Thiên Quyền môn chủ Bạch Đông Thăng chính là người Bạch gia ở Kinh sư, mặc dù chỉ là chi thứ nhưng nói như thế nào cũng là người Bạch gia!”

“Chúng ta không thể vì một Thiên Quyền môn nho nhỏ mà đắc tội Bạch gia, chờ chấp chương chín quận phương bắc sẽ đưa cho bọn hắn một thành trì, coi như cho Bạch gia mặt mũi!”

Thẩm Quy Ngu nói.

“Bạch gia không phải là thế lực bên Tứ hoàng tử sao? Hiện giờ tình cảnh của Tứ hoàng tử không tốt lắm!”

Lãnh Thiên Trì không khỏi nói.

“Bạch gia là Bạch gia, Tứ hoàng tử là Tứ hoàng tử, tuy rằng gần đây Tứ hoàng tử gặp chút phiền toái, nhưng không ảnh hưởng tới Bạch gia, bản lĩnh ngả theo theo chiều gió của những thế gia này chúng ta không so nổi!”

Lúc Thẩm Quy Ngu nói tới đây, khóe miệng nhếch lên tỏ vẻ khinh thường.

“Đúng rồi, ta nhận được thư từ nhị bang chủ Kim Tiền Bang Kim Ngọc Đình, hắn sẽ phái một ít chương quỹ tiền trang từ Kinh sư đến đây, một khi chúng ta bắt được chín quận phương bắc hắn có thể tiếp nhận những tiền trang lúc trước!”

Thẩm Quy Ngu nói tiếp.

“VẬY Kim Ngọc Đình không tự mình đến chín quận phương bắc!”

“Kim Ngọc Đình có lá gan quá nhỏ, phải chờ chúng ta bình định mới đến, đến lúc đó sẽ giúp chúng ta gặp mặt An Hưu gia ở Kinh sư.”

Thẩm Quy Ngu nói.

“Lão tam, bây giờ Kinh sư phong vân biến hóa, Thiên Hạ Minh chúng ta tham dự vào có phải không thích hợp hay không?”

Lãnh Thiên Trì lo lắng nói.

“Đúng là có chút, nhưng mà chuyện này do đại ca định ra, người cũng biết ý đồ của đại ca rồi, Thiên Hạ Minh muốn tiến vào Kinh sư.”

Thẩm Quy Ngu nói.

Ở vương triều Đại Chu có rất nhiều thế lực giang hồ, nếu như muốn được thiên hạ tán thành chỉ có một cách chính là tiến vào Kinh sư.

Kinh sư là địa phương nào, chính là trung tâm vương triều Đại Chu.

Nơi những cường giả, cao thủ hàng đầu hội tụ.

Trên triều đình Đại Chu, những triều thần cũng không phải nho sinh mà là cường giả.

Mỗi một người đều là cao thủ khiến thiên hạ phải kinh động.

Thế lực có thể vào Kinh sư sẽ có thể vang danh vương triều Đại Chu.

Thiên Hạ Minh ở mãi một góc, thanh danh vang dội nhưng lại không có lực uy hiếp quá lớn.

Bởi vì lãnh thổ vương triều Đại Chu quá lớn.

Lãnh thổ rộng lớn có nhiều thế lực như vậy.

Ai còn quan tâm đến một thế lực địa phương chứ?

“Quả thật nếu như lần này chúng ta bắt được chín quận phương bắc, hẳn sẽ rảo một bước trên đường tiến vào Kinh sư!”

Lãnh Thiên Trì nghe xong không khỏi gật đầu.

Kinh sư chính là giấc mộng của cường giả võ đạo.

Đương nhiên hắn cũng đang suy nghĩ.

Kinh sư chính là trung tâm vương triều Đại Chu, có lẽ có thể lấy được bảo được giúp hắn khôi phục kinh mạch.

Chỉ cần có thể khôi phục kinh mạch, hắn có thể tiến thêm một bước, bước vào Thiên Nhân cửu nạn.

Sau đó hai người tiếp tục hàn huyên.

Thoáng cái đã hai ngày trôi qua.

Trong vòng hai ngày, ở các tiền trang của Sơn Hà Môn, Thiên Hạ Minh và Thanh Long Hội xung đột chính diện.

Bên này ra tay giết không ít cao thủ Thiên Hạ Minh.

Còn cướp đi hai lô ngân lượng mà Thiên Hạ Minh vận chuyển đến tổng bộ, hơn hai ngàn vạn lượng, khiến Thiên Hạ Minh nổi giận.

Nhưng lại không tìm thấy sát thủ Thanh Long Hội nên có thể tiếp tục nghiền nát các tiền trang.

Tình hình chín quận phía bắc biến loạn.

Chỉ cần loạn sẽ nổi lên tranh đoạt lợi ích.

Bất quá vào ngày thứ ba Thiên Hạ Minh bắt đầu cường thế trấn áp, hơn nữa còn ra lệnh cho các thế lực bắt đầu vây Lĩnh Nam quận.

Đêm đã khuya, trong thư phòng.

Lãnh Thiên Trì đang xem tư liệu.

Ma sát với [Thanh Long Hội] một thời gian nhưng bên hắn không có chiếm được chút tiện nghi nào.

Sơn Hà Môn giống như ý thức được Thiên Hạ Minh không có ý để cho tiền trang đóng cửa cho nên bên Sơn Hà Môn bắt đầu định mức ngân lượng bán cho các tiền trang mỗi ngày.

Những ngân lượng này chỉ có thể duy trì tiền trang hoạt động bình thường, căn bản không lấy ra được.

Cho nên Thiên Hạ Minh cứ vậy mà hao tổn.

“Bên Lĩnh Nam quận, người Sơn Hà môn có hoảng loạn hay không?”

Lãnh Thiên Trì hỏi một người áo đen đứng trước mặt hắn.

“Không có, có chút bình tĩnh khiến cho người ta phải kinh ngạc!”

Người áo đen cau mày nói.

“Biết chúng ta muốn ra tay với Lĩnh Nam quận nhưng bọn họ vẫn bình tĩnh như vậy, xem ra có chỗ dựa, bất quá mặc kệ có chỗ dựa thế nào, thực lực đệ tử Sơn Hà môn rất bình thường, chỉ cần người của chúng ta tiến vào Lĩnh Nam quận, có thể trực tiếp khống chế địa bàn Sơn Hà môn.”

“Sáng sớm ngày mai phát ra mệnh lệnh, tiến vào Lĩnh Nam quận!”

Lãnh Thiên Trì mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Người áo đen hành lễ, sau đó rời khỏi thư phòng.

Nhưng thời điểm người áo đen rời khỏi thư phòng lại phát hiện trước mặt mình có một người áo đen.

Hắn muốn ra tay thì đã thấy đối phương vươn bàn tay trắng nõn ra, ánh mắt của hắn bị hấp dẫn.

Khi ánh mắt bị hấp dẫn...

Răng rắc!

Tiếng xương cổ bị vặn gãy vang lên.

Chương 438: Ra tay, dẫn ra, tuyệt sát

....

Trong thư phòng.

Sắc mặt Lãnh Thiên Trì đột nhiên biến đổi, hắn nghe được tiếng răng rắc.

Hắn biết có người vị vạn cổ đôi khi hắn cũng vạn cổ kẻ khác.

Thân hình chuẩn bị động thì có một bóng người lướt nhanh vào, một cổ khí kinh vô hình khóa chặt thân hình Lãnh Thiên Trì.

Lòng Lãnh Thiên Trì run lên, hắn không dám dịch chuyển, chỉ cần hắn dịch chuyển thì đối phương sẽ lập tức ra tay.

“Các hạ là ai? Vì sao giết đệ tử Thiên Hạ Minh ta!”

Lãnh Thiên Trì cố gắng bình tĩnh, trầm giọng hỏi.

“Chuyện Thiên Hạ Minh làm gần đây, còn cần phải hỏi sao?”

Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên bên tai Lãnh Thiên Trì.

“Thanh Long Hội, các hạ là người Thanh Long Hội.”

Lãnh Thiên Trì kinh hãi.

Yến Nam Thiên không xuất hiện lại dẫn ra một tên Long thủ khác.

“Không cần phải đoán, thực lực Thiên Nhân cứu nạn nên chắc chắn là một trong bảy Đại Long thủ của Thanh Long Hội.”

Từ giọng nói và thân hình, có thể biết đối phương là nữ nhân.

Thanh Long Hội có nữ Long thủ.

Nhưng người đối diện không có trả lời hấn mà nâng bàn tay lên vỗ tới.

Bàn tay trắng nõn, tinh tế giống như ngọc thạch đập vào ngực Lãnh Thiên Trì.

Lãnh Thiên Trì không nghĩ tới đối phương nói động thủ liền động thủ, hấn chuẩn bị giơ tay lên đỡ nhưng có chuông kinh khủng bố từ lòng bàn tay đối phương tuôn ra.

Chuông kinh bá đạo hoàn toàn tỉ lệ nghịch với bàn tay mảnh khảnh kia.

Gào!

Lãnh Thiên Trì gầm nhẹ một tiếng, khí kinh trong cơ thể bộc phát rồi hội tụ trong lòng bàn tay, bàn tay thành đao chém ra.

Hấn muốn ngăn cản bàn tay đối phương.

Nhưng chuông kinh của đối phương nghiền nát khí kinh của hấn.

Bùm!

Lúc này Lãnh Thiên Trì giậm chân xuống đất.

Ầm!

Thân thể hấn trực tiếp lún xuống.

Dưới chân hấn là một mật đạo, đây cũng là nguyên nhân hấn dám một mình ở đây.

Thân hình rơi xuống mật đạo, hấn nhanh chóng bỏ chạy.

Người ra tay không vội nhảy vào trong mật đạo, đôi mắt lóe tinh mang.

“Thú vị, bản thân ta cũng không muốn giết người!”

Người ra tay thì thảo nói rồi biến mất.

Trong mật đạo.

Lãnh Thiên Trì lòng còn sợ hãi.

Vừa rồi nếu không nhờ mật đạo mà Thảm Quy Ngu an bài cho hấn, hấn không tránh được một chương vừa rồi.

Kết quả không chết cũng phải trọng thương.

Hấn nhanh chóng di chuyển đi tới một cửa đá, sau đó tung một chương đánh sụp mật đạo phía sau rồi đi tới phủ đệ của Thảm Quy Ngu.

Cảm nhận được động tĩnh, Thảm Quy Ngu liền xuất hiện trong sân, nhìn thấy Lãnh Thiên Trì đang rất chật vật.

“Nhị ca, có chuyện gì?”

Thảm Quy Ngu mở miệng nói.

“Người của Thanh Long Hội ra tay, là một nữ nhân có thực lực Thiên Nhân cử nạn, chương lực bá đạo, nếu như không nhờ mật đạo mà người chuẩn bị cho ta, e là không tránh được một chương của đối phương!”

Lãnh Thiên Trì hít sâu một hơi nói.

“Bọn họ ra tay vào hôm nay thật sự nằm ngoài dự liệu của ta!”

Thảm Quy Ngu mở miệng nói.

Hiện giờ các thế lực phụ thuộc Thiên Hạ Minh bắt đầu áp sát Lĩnh Nam quận, chuẩn bị động thủ với Sơn Hà Môn.

Hắn còn tưởng rằng đối phương muốn đánh một trận với bọn họ ở Sơn Hà Môn chứ.

Không nghĩ tới đối phương đã ra tay.

Đột nhiên sắc mặt Thẩm Quy Ngu biến đổi, hắn đưa mắt nhìn quanh.

Đối phương lựa chọn ra tay vào hôm nay, như vậy có thể là vì muốn lợi dụng Lãnh Thiên Trì để tìm ra hắn hay không.

“Xem ra người chính là Thẩm Quy Ngu của Thiên Hạ Minh!”

Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên bên tai bọn họ, sau đó một bóng người xuất hiện trong sân.

Bóng người vừa xuất hiện liền có hương hoa quanh quần.

Mùi thơm!

Đối phương để lại mùi thơm trên người Lãnh Thiên Trì, lợi dụng mùi thơm tìm tới đây.

“Chính mình có chút sơ suất, cho rằng mật đạo mình làm ra khiến đối phương không ngờ tới, nhưng mà đối phương không hề muốn giết Lãnh Thiên Trì!”

Thẩm Quy Ngu trầm nghĩ.

“Người rất cẩn thận, ngay cả những cao thủ tới từ Kinh sư người đều không tiếp xúc, tránh bại lộ hành tung của mình!”

“Nhưng vì không tiếp xúc với bọn họ nên hôm nay người sẽ chết.”

Người tới mở miệng nói.

Đúng là Nhật Hậu đã cùng Dạ Đế tới Tụ Bắc quận vào hôm trước nhưng vẫn không tìm được bóng dáng của Thảm Quy Ngu.

Nếu như ngày hôm qua ra tay với Lãnh Thiên Trì, Lãnh Thiên Trì thoát đi cũng không hẳn sẽ đến gặp Thảm Quy Ngu.

Nhưng ngày mai chính là ngày Thiên Hạ Minh ra tay với Sơn Hà Môn.

Lãnh Thiên Trì bị người ám sát nhất định sẽ đến gặp Thảm Quy Ngu trước tiên.

Quả thật đúng như nàng dự đoán, Lãnh Thiên Trì tới chỗ Thảm Quy Ngu.

“Cho dù ngươi tìm được ta, nhưng ngươi cho rằng một mình ngươi có thể đối phó hai người chúng ta sao?”

Lúc Thảm Quy Ngu nói chuyện, trong tay đột nhiên có thêm đạn tín hiệu, hẳn muốn gọi người, dường như đã sớm nghĩ tới tình huống này.

Khi bàn tay đối phương khẽ nhúc nhích thì Nhật Hậu cũng động.

Khí kinh cường đại trực tiếp dập tắt ngọn lửa.

Ánh mắt Thảm Quy Ngu ngưng tụ.

Trong tay lại có thêm một thanh nhuyễn kiếm, nhuyễn kiếm giống như gió mạnh thổi tới, ma sát với không khí phát ra tiếng rít chói tai, kiếm quang cực tốc.

Kiếm của hắn nhanh nhưng thân pháp của Nhật Hậu nhanh hơn.

Một kiếm của Thảm Quy Ngu đã thất bại.

Bàn tay còn lại tung một chưởng, trong lòng bàn tay có một cỗ khí kinh âm nhu, khí kinh giống như tơ tằm bắn tới.

Lúc này trong tay Lãnh Thiên Trì cũng có đạn tín hiệu, Thẩm Quy Ngu ngăn cản đối phương còn hấn thì thông tri những người khác.

Nhưng khi hấn lấy đạn tín hiệu ra thì lại có một bóng người xuất hiện trước mặt hấn.

“Có đôi khi làm thừa một động tác sẽ khiến mình mất mạng!”

Giọng nói trầm thấp phát ra từ miệng đối phương.

A!

Lãnh Thiên Trì giật mình muốn di chuyển thân hình nhưng bàn tay đối phương đã hạ xuống, thân thể hấn giống như bị vấy trong một xoáy nước lớn, không thể di chuyển.

Àm!

Hấn bộc phát toàn bộ khí kinh, muốn vùng vẫy thoát khỏi trói buộc.

Nhưng khí kinh hấn đều bị nghiền nát.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay đối phương rơi xuống.

Bùm!

Đầu Lãnh Thiên Trì nổ tung.

Đến chết hấn cũng không rõ vì sao đối phương mạnh như thế, cho dù đối mặt với cường giả Thiên Nhân cửu nạn hấn cũng có thể giao thủ mấy chiêu.

Chứ không phải không hề có lực đánh trả như thế này.

Ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra.

Thẩm Quy Ngu đang chiến đấu cảm giác được tình huống bên này, quay đầu nhìn thì thể Lãnh Thiên Trì mất đầu.

“Nhị ca!”

Thẩm Quy Ngu quát to, khí kinh hoàn toàn bộc phát, một chưởng chấn Nhật Hậu lui ra, đạp bước công kích Dạ Đế.

Khí thế căng tràn nhưng lúc lao ra thân hình hắn đột nhiên chuyển hướng đâm thủng vách tường, tìm đường bỏ chạy.

Nhìn thấy Thẩm Quy Ngu bỏ chạy, khóe miệng Nhật Hậu có chút co giật.

Nhưng khi Thẩm Quy Ngu xoay người thì Dạ Đế cũng nhanh chóng vọt tới.

Chương 439: Một lệnh ra, ai dám không theo

....

Lúc trước Dạ Đế đã xem qua tư liệu về Thẩm Quy Ngu, tên này là một người có tâm tư sâu nặng.

Chuyện giết chết Lãnh Thiên Trì tuyệt đối sẽ không khiến cho hắn nổi giận.

Cho nên vừa rồi Thẩm Quy Ngu nổi giận nhằm về phía hắn, hắn liền chú ý, quả nhiên nổi giận ra tay là biểu hiện giả dối, chạy trốn mới là mục đích thật sự.

Hừ!

Đúng lúc đạn tín hiệu từ trên người hắn bắn lên bầu trời, muốn gọi những người khác đến.

“Người không đi được đâu!”

Dạ Đế thoát cái xuất hiện sau lưng hắn đánh ra một chưởng.

Chưởng kinh giống như núi đè về phía Thẩm Quy Ngu, áp chế thân hình Thẩm Quy Ngu.

Giờ khắc này Thẩm Quy Ngu thân hình dừng lại, khí kinh trong cơ thể tràn vào trong trường kiếm, sau đó chém một kiếm ngược lại.

Kiếm khí cường đại va chạm với chưởng kinh, muốn bỏ đôi chưởng kinh.

Ầm!

Hai cổ lực lượng va chạm.

Thẩm Quy Ngu bị khí kinh cường đại của Dạ Đế chấn bay ngược ra ngoài, bàn chân ma xát trên mặt đất tạo ra một vết dài mới ổn định được thân hình.

Khóe miệng có máu tươi tràn ra.

Trong lòng hấn kinh hoảng.

Khí tức trên người đối phương cũng ở Thiên Nhân cửu nạn nhưng khí kinh vô cùng cường hãn, mạnh hơn hấn mấy lần, hấn hoàn toàn không phải đối thủ của người ta.

“Ngươi là cường giả Thiên Nhân cửu nạn lâu năm!”

Thẩm Quy Ngu nhìn Dạ Đế, kinh hãi thốt lên.

Khi hấn nói xong, Dạ Đế lại ra tay công kích.

Bàn tay nắm thành quyền, một cổ khí kinh giống như biển giận tuôn ra.

Ầm!

Nắm tay đánh ra, không khí chung quanh bị hút vào trong quyền kinh, hình thành một vòng xoáy cường đại.

Thiên địa dường như nổ vang vào thời khắc này.

Dạ Đế cũng không có ý định kéo dài thời gian với đối phương, hấn muốn một kích chém giết.

Tuy Dạ Đế là cường giả Thiên Nhân cửu nạn nhưng khí kinh trong cơ thể hấn lại hùng hậu gấp mấy lần cường giả Thiên Nhân cửu nạn khác.

“Cái gì!”

Lúc này đồng tử Thẩm Quy Ngu co rút kịch liệt, tâm thần trực tiếp bị một quyền này hấp dẫn, bên tai không còn bất kỳ thanh âm nào.

Ý thức dần dần mê muội trước quyền ảnh.

Hắn cắn lưỡi, cảm giác đau đớn dữ dội khiến cho ý thức của hắn trở về, sau đó vội vàng đánh ra một quyền đón đỡ.

Khi nắm đấm va chạm với nắm đấm.

Có tiếng nổ lốp bốp vang lên, trong tiếng nổ còn có tiếng xương cốt vỡ vụn giòn rụm.

Răng rắc!

Cánh tay Thẩm Quy Ngu ra quyền nổ nát, máu tươi tung tóe.

Hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng nắm tay của Dạ Đế tiếp tục xuyên thấu qua ngực hắn trong lúc hắn kêu la.

“Đi thôi!”

Sau đó nói với Nhật Hậu một tiếng rồi xoay người rời đi.

Thẩm Quy Ngu nhìn xuống ngực mình, trong ánh mắt tràn ngập sự mê mang, miệng muốn nói gì đó nhưng lại không thể phát ra âm thanh.

Hắn ngã xuống đất tắt thở.

Một trận cuồng phong thổi lên khiến nơi này trở nên yên tĩnh.

Không lâu sau có hai bóng người xuất hiện ở đây.

Là một người đeo mặt nạ đồng thau và một nam tử trẻ tuổi mặc trường bào màu đỏ trông khá yêu dị.

Bọn họ đến bên cạnh thi thể Thẩm Quy Ngu, nam tử yêu dị mở miệng nói:

“Đồng tử phóng đại, xem ra kinh hãi vì thực lực của đối thủ, cũng có chút khó tin và không cam lòng!”

Đối phương ra tay với quyền kinh thô bạo, một quyền đánh nát cánh tay Thẩm Quy Ngu, sau đó xuyên thủng ngực hắn.

Thực lực rất mạnh, ra tay cũng rất hung tàn.

Lúc nói chuyện hắn vuốt mắt Thẩm Quy Ngu, tiếp tục tiến đến thi thể Lãnh Thiên Trì.

“Bị một chiêu đánh nát đầu, không hề có sức phản kháng.”

“Chết trong tay một người.”

Nam tử yêu dị điều tra hoàn cảnh xung quanh.

“Hắn là có hai người ra tay, thực lực đều ở Thiên Nhân cửu nạn, lúc đầu một người khác ra tay, người giết bọn họ là người ra tay lúc sau.”

“Chung huynh, thực lực của đối phương rất mạnh!”

Nam tử yêu dị mở miệng nói.

“Đúng là rất mạnh!”

“Vị trí của chúng ta cách Thẩm Quy Ngu không xa, sau khi Thẩm Quy Ngu phóng đạn tín hiệu chúng ta liền chạy tới, thời gian đi chuyển rất ngắn.”

“Thực lực của Thẩm Quy Ngu ở Thiên Nhân cửu nạn, mặc dù vừa mới bước vào không lâu nhưng cũng là cao thủ Thiên Nhân cửu nạn.”

“Đối phương chém giết hắn trong thời gian ngắn như vậy, hẳn là một cao thủ Thiên Nhân cửu nạn lâu năm.”

“Chỉ có cao thủ Thiên Nhân cửu nạn lâu năm mới có khí kinh hùng hậu như vậy, dùng lực lượng cuồng bạo giết chết Thẩm Quy Ngu.”

“Sau Thiên Nhân cửu nạn, không thể bước vào ra một bước kia, chỉ có thể rèn luyện và gia tăng khí kinh, cho nên cao thủ

Thiên Nhân cứu nạn càng lâu năm thì khí kinh trong cơ thể càng hùng hậu.”

“Có thể lấy lực áp người.”

“[Thanh Long Hội] không đơn giản, ta và người tạm thời nên lui cho thỏa đáng!”

Nam tử đeo mặt nạ thanh đồng nói.

“Chúng ta?”

“Với thực lực của ta và người chẳng lẽ còn bị chế ước sao?”

“Nếu như người muốn lưu lại, ta cũng không ngăn cản người!”

Nam tử đeo mặt nạ nói xong xoay người rời đi.

Cũng không nhặt xác cho Thẩm Quy Ngu.

Nam tử yêu dị nhìn hai thi thể trên mặt đất.

Trong tay xuất hiện một thỏi vàng, trực tiếp ném vào trong sân cách đó không xa.

“Đưa thi thể đến Thiên Hạ Minh, vàng này chính là của các người!”

“Nếu như không làm, diệt sát các người!”

Nam tử yêu dị nói xong cũng xoay người rời đi.

Lúc này trên nóc nhà cách đó không xa, Nhật Hậu và Dạ Đế đang nhìn hai người này.

“Cần giết hai người này sao?”

Nhật Hậu mở miệng nói.

Đêm nay nàng còn chưa ra tay đây.

“Chủ thượng đề cho chúng ta ẩn nấp thân phận, hẩn là không muốn bại lộ, cho nên lưu bọn hẩn một mạng!”

“Nhưng bên bọn họ có không ít cường giả Thiên Nhân cử nạn lâu năm, ta có thể giao thủ với những người đó.”

Dạ Đế mở miệng nói.

Giết Thảm Quy Ngu không có chút khó khăn nào khiến hẩn không quá hứng thú.

“Lần này Sơn Hà Môn có thể chấp chương chín quận phương bắc, chủ thượng sẽ cho ta và người đi Kinh sư.”

“Bạch Sầu Phi đã lên kế hoạch chuyện này rồi!”

Thực lực của Bạch Sầu Phi gia tăng, được Tô Thần hứa hẹn nên hẩn đã an bài Nạp Lan Dung Yên bắt tay thực hiện chuyện thành lập 【Kim Phong Tế Vũ Lô】 ở Kinh sư.

“Nghe đồn Kinh sư là nơi tập trung cường giả hàng đầu vương triều Đại Chu!”

Thời điểm nói đến Kinh sư, hai mắt Dạ Đế có ánh sáng lóe lên, Nhật Hậu bên cạnh vẫn bình tĩnh như cũ.

Kiếp trước, nàng và Dạ Đế đều là nhân vật xung tôn võ lâm.

Chỉ là nàng có chút tò mò, đời trước Dạ Đế trầm tĩnh, chỉ bo bo giữ mình, làm sao bây giờ có chút hiếu chiến rồi.

Còn nàng năm đó hăng hái, chuyên quản chuyện bất bình trong thiên hạ thế nhưng bây giờ lại tĩnh lặng.

“Thông tri mấy người Tiết Tiểu Nhân để bọn họ chém giết một ít cao tầng Thiên Hạ Minh ở chín quận phương bắc!”

Lãnh Thiên Trì và Thảm Quy Ngu đã chết nhưng Thiên Hạ Minh vẫn còn có một ít trưởng lão, đường chủ, những người này đều phải chết.

Chỉ cần vừa chết thì Thiên Hạ Minh ở chín quận phương bắc liền rối loạn.

Về phần những thế lực ở bên ngoài Lĩnh Nam quận bị Thiên Hạ Minh thu phục, khi biết tin Lãnh Thiên Trì và Thảm Quy Ngu chết, e là đều đứng ngồi không yên.

Khi đó Yên Nam Thiên ra mặt, trực tiếp trấn áp thu phục là được.

Phỏng chừng Thanh Long Tự cũng sẽ chấn động vì hai người Dạ Đế ra tay giết Thảm Quy Ngu, lựa chọn tiếp tục co đầu rút cổ trong chùa không ra.

Đến lúc đó Sơn Hà Môn thống nhất chín quận phương bắc.

Hẳn là có thể một lệnh ra, không ai dám từ chối.

Chương 440: Võ lâm minh chủ

....

Tin tức Lãnh Thiên Trì và Thẩm Quy Ngu bị giết nhanh chóng lan truyền khắp chín quận phương bắc.

Những thế lực phụ thuộc Thiên Hạ Minh ở bên ngoài Lĩnh Nam quận vốn đang chờ đợi mệnh lệnh tiến công Lĩnh Nam quận.

Nhưng bỗng nghe được tin tức này, nhất thời trên dưới hoảng hốt, lòng người dao động.

Một số người đã sẵn sàng sơ tán.

Lúc này Yên Nam Thiên xuất hiện, dùng thực lực cường đại trấn áp toàn bộ thủ lĩnh của những thế lực này.

Hơn nữa còn để cho bọn họ nuốt một loại cỏ trùng do Ngũ Độc Đồng Tử chế tạo.

Một loại cỏ trùng có thể đưa người vào chỗ chết bất cứ lúc nào.

Ngũ Độc Đồng Tử là đồng tử bên cạnh chương giáo Sơn Hà Môn Tô Thần.

Nói cách khác, sinh tử của những người này nằm trong tay chương giáo Tô Thần.

Ở Sơn Hà Môn

Tô Thần xem thư mà khẽ cau mày.

Đây là thư do Tứ hoàng tử Lưu Long gửi tới.

Ý đại khái chính là hy vọng hấn đến Kinh sư một chuyến.

“Để cho ta tới Kinh sư vào thời gian này, Tứ hoàng tử, rốt cuộc ngươi có ý gì đây?”

“Hấn là Mộ Dung Phục đã đến Kinh sư rồi!”

Tô Thần thầm nghĩ.

Chờ Đan Dương quận chúa chết, ta sẽ khởi hành.

Bất quá bên Kim Phong Tế Vũ Lâu cũng phải động.

Bạch Sầu Phi cắn nuốt công lực của Thu Thái Diệp, bước vào Thiên Nhân ngũ nạn.

Nhật Hậu và Dạ Đế hai người cũng từ Tụ Bắc quận tiến thẳng đến Kinh sư.

Về phần Sơn Hà Môn, Ma đạo Đinh Bằng được hấn an bài trấn giữ môn phái.

Có thể nói Sơn Hà Môn cực kỳ an toàn.

Đương nhiên thực lực bản thân hấn đã đạt tới Thiên Nhân nhất nạn, cũng có chút năng lực tự vệ.

“Chương giáo!”

Lúc này Nguyên Tuy Vân xuất hiện ngoài cửa.

“Vào đi!”

Tô Thần gật đầu nói.

Nguyên Tuy Vân tiến vào nói:

“Chương giáo, Ngũ Độc Đồng Tử sẽ đưa thủ lĩnh các thế lực lớn đến bái kiến ngài.”

“Mang theo bọn họ đến bái kiến ta?”

Tô Thần có chút khó hiểu.

Hắn không hiểu vì sao Ngũ Độc Đồng Tử lại làm chuyện này.

E là hiện tại thủ lĩnh của những thế lực kia rất sợ gặp hắn.

“Đây là ý của thuộc hạ!”

“Chủ thượng, người đã khống chế chín quận phương bắc, như vậy cần chính thức tuyên bố với bên ngoài, ta muốn bọn họ đồng thời đề cử ngài làm võ lâm minh chủ của chín quận phương bắc.”

Nguyên Tuy Vân mở miệng nói.

Nghe Nguyên Tuy Vân nói xong, trong lòng Tô Thần khẽ động.

Danh hiệu minh chủ võ lâm chín quận phương bắc đối với Tô Thần mà nói quả thật có chút tác dụng.

Nếu như hắn dùng thân phận minh chủ võ lâm chín quận phương bắc đi tới Kinh sư.

Hắn là dù Kinh sư có nhiều cường giả hội tụ thì hắn vẫn có cân lượng.

“Người cứ làm!”

Tô Thần gật gật đầu.

Sau đó hình như nghĩ tới chuyện gì khác.

“Tại sao Thiên Hạ Minh không ra tay với Thiên Quyền Môn?”

Thiên Hạ Minh gần như thu gom hết tất cả các thế lực ở chín quận phương bắc nhưng lại không có ra tay với Thiên Quyền môn, còn đưa cho Thiên Quyền môn một tòa thành.

Chắc chắn có chuyện mà hắn không biết.

“Chủ thượng, môn chủ Thiên Quyền môn Bạch Đông Thăng xuất thân từ Bạch gia Kinh sư!”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Như vậy sao? Người tự mình đến Thiên Quyền môn một chuyến, cho bọn họ hai lựa chọn, một là rời khỏi chín quận phương bắc, hai là tuyên bố thần phục ta.”

Tô Thần mở miệng nói.

Hiện giờ chín quận phương bắc còn có đá lớn cản đường là Thanh Long Tự.

Hắn cũng không muốn lại tốn sức vào một Thiên Quyền Môn.

Thanh Long Tự chỉ phong tự thôi, cũng không phải biến mất.

Hắn muốn hoàn toàn nắm giữ chín quận phương bắc.

Như vậy mới có thể toàn lực đối phó Thanh Long Tự.

Áp chế Thanh Long tự, để cho Thanh Long Tự rời khỏi chín quận phương bắc, thật sự trở thành bá chủ giang hồ chín quận phương bắc, nhất ngôn định sinh tử.

“Thuộc hạ lập tức tới Thiên Quyền môn.”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Người để Ngũ Độc Đồng Tử thả thủ lĩnh các thế lực lớn trở về, ước định thời gian đến chúc mừng ta trở thành võ lâm minh chủ!”

Tô Thần phân phó.

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

Nguyên Tuy Vân hành lễ rồi rời khỏi phòng.

Sau khi Nguyên Tuy Vân rời đi, Tô Thần có chút kích động.

Mỗi người đều có một giấc mộng khi bước vào giang hồ.

Bước vào giang hồ là vì trở thành bá chủ.

Tô Thần sắp trở thành võ lâm minh chủ ở chín quận phương bắc!

Sao hắn có thể không hưng phấn chứ!

Tô Thần ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thào nói.

“Đan Dương quận chúa vừa chết, Kinh sư sẽ nổi bão, chính là thời điểm Tô Thần ta lên đường tới Kinh sư.”

Ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Ta đã thành công bước vào Thiên Nhân ngũ nạn, chuẩn bị mấy ngày sau tới Kinh sư, đến lúc đó người theo ta!”

Bạch Sầu Phi nói với Nạp Lan Dung Yên.

“Theo người cùng đi Kinh sư, vậy bên Lĩnh Nam quận này thế nào?”

Nạp Lan Dung Yên không khỏi nói.

“Ta chuẩn bị đề nghị với thiếu chủ, Kim Phong Tế Vũ Lâu chỉ nên tồn tại ở Kinh sư, các địa phương khác không thiết lập phân lâu, chỉ lưu lại người âm thầm dò xét, như vậy có thể tập trung tình báo!”

Bạch Sầu Phi nói.

Nghe Bạch Sầu Phi nói, sắc mặt Nạp Lan Dung Yên khẽ đổi.

Chỉ có Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Kinh sư.

Vậy có nghĩa Bạch Sầu Phi là lâu chủ duy nhất của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Nhưng thiếu chủ là chương giáo Sơn Hà Môn, hấn sẽ không rời khỏi Lĩnh Nam quận!”

Nạp Lan Dung Yên nói:

“Lĩnh Nam quận và chín quận phương bắc sao có thể chứa được thiếu chủ!”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Nhưng mà ta sợ thiếu chủ sẽ nghi kỵ ngươi.”

Nạp Lan Dung Yên có chút lo lắng.

“Ngươi yên tâm, thiếu chủ sẽ không nghi kỵ ta!”

Bạch Sầu Phi nói.

“Kỳ thật ta sợ ngươi có dã tâm, đến lúc đó không chịu thiếu chủ không chế.”

“Ngươi hoàn toàn không cần lo lắng, ta sẽ không phản bội thiếu chủ, hướng hồ phía sau thiếu chủ có lực lượng mà ngươi không cách nào tưởng tượng, một câu của hấn có thể quyết định sinh tử của ta.”

Bạch Sầu Phi không nói tiếp.

Hấn luôn thần thoại hóa Tô Thần khiến cho Nạp Lan Dung Yên phải sợ hãi.

Hấn sẽ không phản bội Tô Thần, nhưng Nạp Lan Dung Yên thì không nhất định.

Dã tâm, và phản bội sẽ sinh ra trên cơ sở nhất định.

Hấn muốn cho nàng không dám có lòng phản loạn.

“Vậy ta yên tâm rồi!”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Lúc này, có một đệ tử Kim Phong Tế Vũ Lô từ bên ngoài tiến vào bẩm báo.

“Lâu chủ, đây là tin tức chúng ta vừa nhận được.”

Tên đệ tử đưa tin cho Bạch Sầu Phi.

Bạch Sầu Phi chỉ nhìn thoáng qua liền giao cho Nạp Lan Dung Yên.

Nạp Lan Dung Yên nhìn thoáng qua, ngăn ra.

Sau đó xua tay để cho đệ tử rời đi.

“Mười ngày sau thiếu chủ ngồi lên vị trí minh chủ võ lâm ở chín quận phương bắc.”

Nạp Lan Dung Yên không chắc chắn lắm.

“Yên Nam Thiên tiên bối trấn áp những thế lực kia, Ngũ Độc Đồng Tử khống chế thủ lĩnh của những thế lực kia, thiếu chủ trở thành minh chủ võ lâm Lĩnh Nam quận là chuyện bình thường.”

“Nhiệm vụ của chúng ta chính là chú ý [Thanh Long Tự]!”

“Ta sẽ đi gặp thiếu chủ một chút, nói ra kế hoạch của ta!”

Đúng lúc này bỗng có đệ tử thông báo.

“Lâu chủ, Hách Liên thống lĩnh đến đây.”

“Hách Liên Tiểu Yêu tới làm gì?”

Bạch Sầu Phi và Nạp Lan Dung Yên đồng thời nhíu mày.

“Cho hắn vào!”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Họ sẽ đến Kinh sư để thành lập Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hách Liên Tiểu Yêu cũng có địa vị ở Kinh sư, còn dùng được.

Chương 441: Mục tiêu, bá chủ giang hồ

....

Chốc lát sau Hách Liên Tiểu Yêu liền tiến vào trong phòng, hắn không khách sáo mà nói thẳng vào vấn đề:

“Bạch lâu chủ, người biết Sơn Hà Môn Tô Thần muốn trở thành võ lâm minh chủ ở chín quận phương bắc sao!”

“Ta biết!”

Bạch Sầu Phi gật gật đầu.

Kim Phong Tế Vũ Lâu các người thừa nhận địa vị của hắn ở chín quận phương bắc.

Hách Liên Tiểu Yêu không khỏi hỏi.

“Đúng vậy, Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta chuẩn bị rút khỏi Lĩnh Nam quận! Máy ngày nữa ta sẽ tới Kinh sư.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Cái gì?”

Nghe Bạch Sầu Phi nói, Hách Liên Tiểu Yêu thay đổi.

Hắn không nghĩ tới mình tới sẽ nghe được tin tức này.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu các người cam tâm buông tha chín quận phương bắc!”

Bạch Sầu Phi đi tới Kinh sư không phải là buông tha chín quận phương bắc sao?

“Đây là quyết định của thượng tầng Thiên Nhai Các, chúng ta không muốn phát sinh xung đột chính diện với Thanh Long Hội.”

Bạch Sầu Phi nói.

Lúc này Bạch Sầu Phi đẩy hết cho cao tầng Thiên Nhai Các.

“Như vậy sao? Vậy xem ra ta phải cùng người trở về Kinh sư rồi!”

Lần này Hách Liên Tiểu Yêu đến đây chủ yếu muốn bên này quấy nhiễu Tô Thần trở thành minh chủ ở chín quận phương bắc.

Nhưng Bạch Sầu Phi bên này đã sớm đưa ra quyết định rồi.

“Bạch huynh, Kinh sư không thể so với chín quận phương bắc, ta sợ người đến Kinh sư nửa bước khó đi!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Không sao, hai vị các chủ của Bắc các chúng ta sắp đến Kinh sư rồi!”

Bạch Sầu Phi nói.

Hắn đang tiết lộ chút tin tức cho Hách Liên Tiểu Yêu

Thông qua Hách Liên Tiểu Yêu nhìn xem phản ứng của một số thế lực ở Kinh sư.

“Hai vị các chủ Bắc các?”

Lúc trước Hách Liên Tiểu Yêu đã nghe tới các chủ Bắc các, không nghe nói Bắc các có hai vị các chủ.

“Bắc các ta có chính phó các chủ.

“Chính các chủ tên là Dạ Đế, phó các chủ là Nhật Hậu.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Lúc này hấn cũng tiết lộ thân phận của hai người.

“Dạ Đế, Nhật Hậu.”

Nghe Bạch Sầu Phi nói xong, Hách Liên Tiểu Yêu không khỏi nhăm lại, tìm tòi trong trí nhớ mình xem có cường giả với danh xưng thế này không, nhưng lại không có.

“Phong vân biến động, xem ra một ít cường giả đã không chịu nổi tịch mịch!”

Hách Liên Tiểu Yêu âm thầm thở dài.

“Bạch huynh, khi nào đi nhớ thông báo cho ta.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Có thể là trước khi Tô Thần trở thành minh chủ võ lâm.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Tốt, vậy ta về trước chuẩn bị, thuận tiện giúp ngươi dò xét tình huống ở Kinh sư!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Bạch Sầu Phi ở trước mặt hấn nói ra lời như vậy thật ra cũng có ý để cho hấn dò đường.

Mọi người đều là người thông minh.

“Được, đến lúc đó thông báo cho ngươi!”

Bạch Sầu Phi nói.

Hách Liên Tiểu Yêu đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

“Ta đi gặp thiếu chủ một chút!”

Sau khi tiễn Hách Liên Tiểu Yêu, Bạch Sầu Phi nói.

“Được!”

Nạp Lan Dung Yên gật đầu.

Bên ngoài Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hách Liên Tiểu Yêu rời khỏi không có trở về phủ thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti mà đi tới chỗ của Văn Dật Phàm.

Văn Dật Phàm trở thành tổng đốc chín quận phương bắc nhưng lại không rời khỏi Lĩnh Nam quận.

Hắn biết Lĩnh Nam quận là trọng điểm biến động ở chín quận phương bắc.

Trong đại sảnh.

Văn Dật Phàm mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Chương giáo Tô Thần Sơn Hà Môn sẽ trở thành minh chủ võ lâm chín quận phương bắc vào mười ngày sau.

Lúc trước Yến Nam Thiên áp chế các thế lực do Thiên Hạ Minh không chế, hắn biết Thanh Long Hội đã trở thành bá chủ giang hồ ở chín quận phương bắc.

Nhưng trong lòng cho rằng đối phương sẽ ẩn trong bóng tối, nhưng hiện tại lại muốn ra ngoài sáng.

Điều này đối với hắn mà nói sự uy hiếp cực lớn.

“Đại nhân, Hách Liên tiểu hầu gia từ Kim Phong Tế Vũ Lâu tới!”

Một lão giả bộ dáng quân gia đi vào đại sảnh bẩm báo.

“Cho hắn vào!”

Văn Dật Phàm mở miệng nói.

Hách Liên Tiểu Yêu nhanh chóng được dẫn vào phòng khách.

“Kim Phong Tế Vũ Lâu chuẩn bị để [Thanh Long Hội] không chế chín quận phương bắc!”

“Tô Thần là thiếu long thủ của Thanh Long Hội, hắn chính là đại biểu cho Thanh Long Hội.”

“Kim Phong Tế Vũ Lô chuẩn bị rút khỏi chín quận phía bắc, là quyết định của cao tăng Thiên Nhai Các phía sau Kim Phong Tế Vũ Lô.”

“Hẳn là Thiên Nhai Các đã tiếp xúc với [Thanh Long Hội] nên bọn họ nhượng bộ.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Rút khỏi chín quận phương bắc, vậy bọn họ đi đâu?”

Văn Dật Phàm khẽ nhướn mày.

“Đi Kinh sư, hai vị các chủ của Bắc các là Dạ Đế và Nhật Hậu sắp đến Kinh sư, vài ngày nữa Bạch Sầu Phi cũng sẽ lên đường đến Kinh sư.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Bọn họ muốn thông qua người dò xét thái độ của Kinh sư.”

Văn Dật Phàm mở miệng nói.

“Bọn họ buông tha chín quận phương bắc, muốn tiến vào Kinh sư sao?”

“Nhất định không thể để cho bọn họ tiến vào Kinh sư, nếu không không ai ở chín quận phương bắc có thể ước thúc 【 Thanh Long hội 】 , chức tổng đốc của ta cũng khó làm.”

Văn Dật Phàm lên tiếng.

“Nhưng chúng ta không ngăn được!”

“Dám đến Kinh sư, e là Dạ Đế và Nhật Hậu không phải võ giả Thiên Nhân cửu nạn bình thường.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Đúng là không bình thường, nhưng Kinh sư đơn giản như vậy sao?”

“Ta gửi thư cho Tam hoàng tử, người gửi thư cho phụ thân người!”

Mặt trời lặn.

Trong một mật quật dưới chân núi Sơn Hà Môn.

Bạch Sầu Phi một thân áo đen xuất hiện ở chỗ này.

Hắn khoanh chân mà ngồi xuống củng cố tu vi của mình.

Một thời gian sau có một bóng người tiến vào.

“Chúc mừng chủ thượng trở thành minh chủ võ lâm chín quận phương bắc!”

Bạch Sầu Phi lập tức đứng dậy chúc mừng.

“Chín quận phương bắc ở Đại Chu vương triều cũng chỉ là một địa phương bình thường, người chuẩn bị khi nào đi Kinh sư.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Trước khi chủ thượng trở thành võ lâm minh chủ chín quận phương bắc, thuộc hạ có một kiến nghị, mời ngài xem!”

Bạch Sầu Phi vừa nói vừa lấy ra kế hoạch mình đã nói với Nạp Lan Dung Yên.

Tô Thần nhìn kế hoạch Bạch Sầu Phi đưa ra.

Vừa nhìn hai mắt lập tức sáng lên.

Bạch Sầu Phi đề nghị Kim Phong Tế Vũ Lôu và các thế lực khác là thế lực phụ thuộc cùng nhau phụ thuộc Thiên Nhai Các, Kim Phong Tế Vũ Lôu chỉ thiết lập ở một nơi, chính là Kinh sư.

Kinh sư là nơi tập trung quyền lực của vương triều Đại Chu, cũng là nơi cường giả hội tụ, tình báo nhiều nhất.

Về phần các thể lực khác là thể lực mà nhân vật hắc triệu hoán ra thành lập.

Như Độc Cô Vô Địch thành lập Vô Địch Môn ở tái ngoại, thể lực mà Hướng Ứng Thiên đang thành lập.

Người hắc triệu hoán ra có những người bản thân chính là chủ một phương.

Bọn họ không cam lòng ở dưới người khác.

Có năng lực thì cứ để cho bọn họ trở thành bá chủ phương.

Một số người chỉ không ở đây thì có thể gia nhập hoặc tiến vào Thiên Nhai các.

“Cứ dựa theo phương pháp này.”

Tô Thần mở miệng nói.

Thế giới này rất lớn, Tô Thần sẽ không hạn chế sự phát triển của bọn họ.

Cường giả phải có quy luật sinh tồn của cường giả.

Thay đổi phương thức sinh tồn của bọn họ chính là hạn chế sự phát triển.

Một khi phương pháp này được thực hiện, như vậy các thể lực của hắc sẽ trải rộng khắp giang hồ.

Tô Thần hắc chính là bá chủ giang hồ thiên hạ.

Chương 442: Tứ hoàng tử động, Mộ Dung Phục lên kế hoạch

....

Đại Chu, Kinh sư.

Mặt trời âm áp vừa mọc, trên cành cây xuất hiện một chồi non.

Trong phủ đệ Tứ hoàng tử.

Lưu Long mặc cẩm y đang đứng trong đình nghỉ mát, đưa mắt nhìn hồ nước trước mặt.

“Người nói Sơn Hà Môn Tô Thần muốn trở thành võ lâm minh chủ ở chín quận phương bắc?”

Tứ hoàng tử Lưu Long nghe được tin tức liền kinh ngạc, trong sự kinh ngạc còn xen lẫn chút khó hiểu.

Tô Thần chỉ là trưởng giáo Sơn Hà Môn, đệ tử của Ma Dao Đình Bằng mà thôi.

Người như vậy làm sao có thể được Thanh Long hội tuyển chọn làm võ lâm minh chủ ở chín quận phương bắc.

“Khôỉ lỗi!”

Lưu Long không khỏi nghĩ như vậy.

Từ các phương diện mà suy xét thì không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ sợ người trên giang hồ Đại Chu nhận được tin tức này đều sẽ khó hiểu, cũng sẽ có suy nghĩ giống như hần.

“Đã xác định.”

Thủ hạ mở miệng nói.

“Như vậy e là Tô Thần không tới được Kinh sư!”

Tứ hoàng tử Lưu Long nhíu mày.

Mặc kệ Tô Thần có phải khôi lỗi được [Thanh Long Hội] nâng lên hay không.

Hần đều là minh chủ võ lâm của chín quận phương bắc trên danh nghĩa, có quyền lực nhất định.

Hần muốn Tô Thần đến Kinh sư, chắc chắn Tô Thần sẽ không tới rồi.

“Điện hạ, còn có tin tức [Kim Phong Tế Vũ Lâu] rút khỏi chín quận phía bắc, lâu chủ Bạch Sâu Phi sẽ đến Kinh sư.”

“Hần nói muốn thành lập 【 Kim Phong Tế Vũ Lâu 】 ở Kinh sư, nghe đồn hai vị chủ của Bắc các 【 Thiên Nhai Các 】 là Dạ Đế và Nhật Hậu đang trên đường đến Kinh sư!”

Thủ hạ tiếp tục nói.

Kinh sư không phải ai cũng có thể tới!

“Chuyện này, đối với chúng ta ảnh hưởng không lớn, ta cho người tra sự tình, có tiến triển sao?”

Tứ hoàng tử Lưu Long nói.

“Thuộc hạ đã tra được thủ lĩnh Hoàng Tuyền Bất Quy đang ở Kinh sư bên trong, nhưng vị trí cụ thể còn đang cần xác nhận, cho thuộc hạ thêm một ít thời gian,nhất định sẽ tìm ra bọn họ.”

“Bọn họ giết người còn ở lại trong Kinh sư, suy đoán của ta là đúng, bọn họ đến vì ta.”

“Qua thời gian dài như vậy mà chưa động thủ, là không muốn động thủ ở Kinh sư sao?”

“Xem ra ta phải ra khỏi thành một chuyến!”

Tứ hoàng tử Lưu Long mở miệng nói.

“Điện hạ, tuyệt đối không thể!”

Nghe vậy nam tử thủ hạ lập tức khuyên nhủ.

“Bỏn hoàng tử có chút chờ không kịp, huống hồ cũng không thể đợi thêm nữa, Khinh Trần chính là công chúa hoàng tộc Đại Chu thế mà bị người ám sát tại Kinh sư, mặc dù đã kết vụ án nhưng trên thực tế vẫn chưa.”

“Một khi đối phương động thủ lần nữa, chuyện này sẽ lên men, e là rất nhiều thế lực sẽ hoài nghi lực lượng của hoàng thất, cho nên nên động thủ!”

Lưu Long trầm giọng nói.

“Thuộc hạ sẽ an bài.”

Người xuống khom người rời khỏi đình nghỉ mát.

“Hy vọng thủ lĩnh Hoàng Tuyền Bất Quy có thể cung cấp một ít tin tức hữu dụng.”

Trong đình nghỉ mát, Lưu Long trầm giọng nói.

Vào lúc này, trong một gian khách điểm.

Mộ Dung Phục một thân cẩm bào đang nhìn cửa sổ, nhìn về phía một tòa nhà lớn không xa.

Đó chính là phủ đệ của Thất hoàng tử.

Hiện giờ Đan Dương quận chúa đang ở nơi đó.

Hắn ở đây quan sát thời gian Đan Dương quận chúa xuất hành, tìm thời điểm xuất thủ tốt nhất.

“Công tử, có muốn ta dẫn Đan Dương quận chúa ra ngoài không?”

Tiêu Nhược Yến ở bên cạnh hắn mở miệng nói.

Ánh mắt nàng đỏ bừng, lóe sát ý.

Nàng hận không thể xông vào phủ đệ Thất hoàng tử chém giết Đan Dương quận chúa.

“Giết người, phải có kiên nhẫn!”

Mộ Dung Phục cũng không quá nóng vội.

Nơi này là Kinh sư, vừa rồi Mộ Dung Khinh Trần bị giết, có thể nói là khiến cho rất nhiều người cảnh giác.

Hắn vẫn không tìm được cơ hội ra tay thích hợp.

Mạnh mẽ ra tay giết người, chỉ sợ cho dù giết người xong, cũng không thoát thân được.

Đây cũng không phải là lựa chọn của Mộ Dung Phục.

Huống hồ hắn còn muốn giết Đan Dương quận chúa vu oan cho người khác.

“Bố cục, cần tốn thời gian.”

Đúng giờ ra ngoài.

Nhìn Đan Dương quận chúa từ trong phủ đệ Thất hoàng tử đi ra, Mộ Dung Phục đóng cửa sổ lại.

Ở trong phòng, trên bàn có tư liệu về ba người.

Người thứ nhất, Dương Tiêu, một võ giả trong phủ đệ Thất hoàng tử, am hiểu quyền pháp, tu hành chính là Mật Tông Phật Viện, Kim Quang Phật Đà Quyền.

Dưới tin tức là từng hình vẽ mô tả cảnh ra tay.

Người thứ hai, Viên Mộc, một võ giả trong phủ Thái Sư, tu luyện Thái Ất Ngũ Hành Chương của Thần Ý Môn, kiếm pháp Thu Thủy Y Nhân, bên dưới cũng là hình ảnh mô tả cảnh động thủ.

Người thứ ba là Vũ Hàm, một trong ba người phát ngôn của thái giám tổng quản Lệnh Thành ở ngoài hoàng cung, võ học khá tạp, công pháp thành danh là Tam Hận Quyền, Bát Phương Tàng Dao Thuật. Thiên Cửu Chuyển Tâm Quyết.

Phía dưới cũng là một ít hình ảnh.

Ba người này là đối tượng mà Mộ Dung Phục lựa chọn.

Hắn chuẩn bị dùng công pháp của một người để ra tay giết Đan Dương quận chúa.

Thất hoàng tử, Lệnh Thành, Thái sư.

Ba người này đều có thù oán với nhau, để cho mấy người này phân cao thấp nghi kỵ nhau cũng là phương pháp không tồi.

Tất nhiên Mộ Dung Phục muốn bắt chước thủ pháp của sát thủ Hoàng Tuyền Bất Quy khi ám sát Mộ Dung Kinh Trần nhất.

Như vậy Kinh sư sẽ loạn hơn, có lẽ còn có thể dẫn người Hoàng Tuyền Bất Quy lộ diện.

Hắn đã truyền tin cho Bạch Sầu Phi, tin rằng Bạch Sầu Phi sẽ nhanh chóng tìm được một ít tròng cảnh người Hoàng Tuyền Bất Quy xuất thủ giết người.

“Một hai ngày nay, người cũng vất vả rồi!”

“Nghỉ ngơi dưỡng sức, thiếu chủ sắp trở thành võ lâm minh chủ chín quận phương bắc, ta sẽ giết chết Đan Dương quận chủ trước khi thiếu chủ trở thành võ lâm minh chủ, xem như hạ lễ dâng cho thiếu chủ.”

Mộ Dung Phục mở miệng nói.

Nghe Mộ Dung Phục nói xong, Tiêu Nhược Yến lộ vẻ vui mừng.

Nàng lo lắng Mộ Dung Phục kéo thời gian quá dài.

Nhưng hiện tại đã xác định thời điểm, nàng có thể chờ.

“Ta muốn trở lại bên người Đan Dương quận chúa, như vậy có thể nắm giữ hành tung của Đan Dương quận chúa, thuận tiện cho người động thủ.”

Tiêu Nhược Yến nói.

“Không cần, trong khoảng thời gian này ta sẽ tự mình quan sát hành tung của nàng!”

Mộ Dung Phục nói.

“Đúng rồi, có thời gian người đến Nha Hành thuê một tiểu trạch viện, tiểu viện yêu cần đây, còn phải yên tĩnh một chút!”

“Khách điểm khá bất tiện cho chúng ta!”

Mộ Dung Phục phân phó.

“Tuân lệnh đại nhân!”

Tiêu Nhược Yến đội đầu lạp lên khom người rời khỏi phòng.

Sau khi Tiêu Nhược Yến rời đi.

Mộ Dung Phục nhìn lại mấy bức họa vẽ cảnh ba người giao thủ.

Nhất thời trong đầu hắn xuất hiện cảnh tượng giao thủ, hai tay bất giác vung lên.

Động tác giống hết động tác trên bức họa.

Mộ Dung Phục chỉ cần xem qua liền có thể lợi dụng công pháp “Lấy đạo của người, trả lại cho người” thì triển ra chiêu

thức của đôi phương, rất lợi hại.

Ở Thiên Quyền Môn.

Môn chủ Thiên Quyền môn Bạch Đông Thăng và Bạch Cự Chân đang đứng trong đại sảnh.

“Cự Chân, người nói Nguyên Tuy Vân đến Thiên Quyền môn ta có chuyện gì?”

Bạch Đông Thăng mở miệng nói.

“Ta thật sự không đoán được, nhưng là liên quan đến chuyện Tô Thần trở thành võ lâm minh chủ.”

Lúc Bạch Cự Chân nói tới đây thì khẽ nhíu mày.

Nếu như mời bọn họ đến tham gia đại điển, chỉ cần phát thiệp mời là được, Nguyên Tuy Vân không cần phải tự mình đến Thiên Quyền môn.

Chương 443: Thức thời, ám sát

....

“Phụ thân, e là ý đồ của Nguyên Tuy Vân không đơn giản!”

Bạch Cự Chân nói.

“Đối với Tô Thần, người từng tiếp xúc với hắn, người thấy hắn như thế nào?”

Bạch Đông Thăng nói.

“Thời gian tiếp xúc không dài nhưng ta thấy đây là một người rất nhẫn nại, bình thường không lộ sơn không lộ thủy, nhưng làm việc bá đạo.”

Bạch Cự Chân nói.

“Như vậy sao? Căn cứ theo quan sát của người, thái độ của những người đó đối với Tô Thần như thế nào? Hắn có phải là khô lỗi hay không?”

Bạch Đông Thăng nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Khô lỗi sao, Tô Thần tuyệt đối không phải khô lỗi của Thanh Long Hội!”

Bạch Cự Chân lập tức lắc đầu nói:

“Tô Thần làm việc bá đạo, tràn ngập tự tin rất mạnh, người như vậy tuyệt đối sẽ không trở thành khô lỗi.”

“Nói như vậy xem ra ta phải đưa ra quyết định rồi!”

Bạch Đông Thăng nói tới đây không khỏi nhú mày.

“Phụ thân, ý của ngươi là lần này Nguyên Tùy Vân đến đây để cho cho chúng ta lựa chọn?”

Bạch Cực Chân nói.

“Đúng vậy, hẳn là có hai lựa chọn, một là ở lại, hai là rời đi.”

Bạch Đông Thăng trầm giọng nói.

Nghe Bạch Đông Thăng nói, Bạch Cực Chân bắt đầu trầm tư.

“Theo tình hình hiện tại, quả thật chỉ có hai lựa chọn này.”

“Lựa chọn của ngươi là gì?”

Bạch Đông Thăng mở miệng nói.

“Lưu lại thì chúng ta phải thần phục Tô Thần, tuyệt đối không được, chúng ta nguyện ý nhưng Bạch gia bên kia sẽ không nguyện ý, cho nên chỉ có thể lựa chọn rời khỏi chín quận phương bắc!”

“Nhưng di chuyển môn phái không phải chuyện dễ dàng, chúng ta cần chọn địa phương tốt trước mới được.”

Bạch Cực Chân nói.

“Không cần lo lắng, thời gian trước ta đã liên hệ với Bạch gia liên lạc, bọn họ bảo ta chuyển Thiên Quyền môn đến một ngọn núi nhỏ bên ngoài Kinh sư.”

“Ngọn núi nhỏ kia đã được Bạch gia mua lại cho chúng ta, làm nơi tọa lạc mới cho Thiên Quyền Môn.”

Bạch Đông Thăng mở miệng nói.

“Phụ thân, sao Bạch gia có thể bỏ vốn gốc cho người trở về Kinh sư?”

Bạch Cực Chân không khỏi hỏi.

“Có lẽ do thực lực của ta sắp bước vào Thiên Nhân cửu nạn nên Bạch gia mới làm như vậy.”

Võ giả Thiên Nhân cửu nạn nhất định được Bạch gia tìm mọi cách thu vào.

“Phụ thân, người sắp đột phá đến Thiên Nhân cửu nạn?”

Bạch Cực Chân nói.

“Trong vòng một tháng ta có thể bước vào Thiên Nhân cửu nạn.”

Bạch Đông Thăng mở miệng nói.

Trong lúc hai người nói chuyện.

Một tên đệ tử đến báo cáo, nói Nguyên Tuy Vân đã đến.

“Đi, chúng ta đi gặp Nguyên Tuy Vân!”

Bạch Đông Thăng sải bước đi ra, tự mình đi nghênh đón Nguyên Tuy Vân.

Bạch Cực Chân đi theo phía sau.

Hướng đại sảnh mà đi.

“Bạch môn chủ, thiếu môn chủ, đây là thiệp mời tham dự đại điển chương giáo trở thành võ lâm minh chủ!”

Sau khi tiến vào đại sảnh, Nguyên Tuy Vân đưa ra một phần thiệp mời.

“Đa tạ Nguyên trưởng lão, bất quá chỉ sợ chúng ta không thể tự mình chúc mừng Tô chương giáo trở thành võ lâm minh chủ chín quận phương bắc được!”

Nghe Bạch Đông Thăng nói vậy, Nguyên Tuy Vân không khỏi ngẩn ra.

Hắn không hiểu ý Bạch Đông Thăng.

“Chúng ta chuẩn bị rời khỏi chín quận phương bắc đi tới Kinh sư, sẽ xây dựng môn phái trên một ngọn núi nhỏ ngoài thành, nếu như Nguyên trưởng lão và Tô chương giáo tới Kinh sư có thể ghé thăm một chút.”

Bạch Cực Chân mở miệng nói.

Nghe Bạch Cực Chân nói xong.

Sắc mặt Nguyên Tùy Vân khôi phục bình thường, thâm nghĩ phụ tử Bạch Đông Thăng và Bạch Cực Chân không đơn giản.

Lần này hẳn đến đây để buộc Thiên Quyền Môn đưa ra lựa chọn.

Miệng còn chưa mở mà đối phương đã biết hẳn tính toán thế nào.

Dẫn đầu nói ra chuyện Thiên Quyền môn di chuyển.

Bất quá nghe được Thiên Quyền Môn sắp di chuyển đến Kinh sư, hẳn vẫn có chút kinh ngạc.

Lấy được một ngọn núi nhỏ bên ngoài thành, có thể thấy được lực lượng của Bạch gia ở Kinh sư rất cường đại.

Sau đó ba người hàn huyên thêm vài câu.

Nguyên Tùy Vân không nán lại lâu, nhanh chóng trở về Sơn Hà Môn.

Ở Kinh sư.

Trước cửa phủ đệ Tứ hoàng tử, Tứ hoàng tử một thân cảm y từ trong phủ đi ra tiến vào xe ngựa đã chờ sẵn.

Xe ngựa chậm rãi lăn bánh, chung quanh không có ai theo hầu, chỉ xuất hành đơn giản xuyên qua dòng người, hướng về phía cửa thành đông.

Ngoài cửa thành phía đông có một khu lăng mộ hoàng gia, Mộ Dung Khinh Trần được an táng ở đó.

Trong một gian khách điểm trên đường.

Một người đeo mặt nạ Diêm Vương, sau lưng có một người đeo trường thương.

Chính là thủ lĩnh Hoàng Tuyền Bất Quy, hai người bọn họ đưa mắt nhìn chằm chằm xe ngựa của Lưu Long.

“Cuối cùng Lưu Long cũng ra khỏi thành, là cơ hội cho chúng ta sao?”

Nam tử đeo mặt nạ thì thảo nói.

“Đi thôi!”

Nói xong xoay người ra khỏi khách điểm.

Ở một chỗ khác.

Trong một tiểu viện không lớn.

Bàn tay Mộ Dung Phục chuyển động, giống như đang thi triển tuyệt học gì đó.

Lúc này cửa tiểu viện bị đẩy ra, Tiểu Nhược Yến bước vào.

“Đại nhân, hôm nay Đan Dương quận chúa và Thất hoàng tử xuất phát đi Tiểu Tướng tự ở thành tây!”

Tiểu Nhược Yến nói.

Lúc Tiểu Nhược Yến nói chuyện, nàng lấy ra một tấm bản đồ.

Bản đồ này chính là bản đồ kiến trúc Tiểu Tướng tự.

“Theo lệ cũ, Đan Dương quận chúa sẽ đi thẳng vào thiền phòng.”

“Thất hoàng tử sẽ ngồi thiền trao đổi với thiền sư Thiên Tuệ của Tiểu Tướng tự.”

“Đan Dương quận chúa vào trong thiền phòng chính là cơ hội cho chúng ta!”

Mộ Dung Phục thu công nói với Tiểu Nhược Yên:

“Đúng là cơ hội, ta mang bản đồ đi, người ở trong tiểu viện chờ ta!”

“Đại nhân, ta muốn nhìn Đan Dương quận chúa chết.”

Mộ Dung Phục trầm tư một lát, cuối cùng gật đầu:

“Người thay quần áo đi, giả làm thị nữ của ta, bây giờ chúng ta đi tới Tiểu Tướng tự.”

Tiểu Tướng tự, chính là một trong tam đại tự có hương khói cường thịnh ở Kinh sư.

Hôm nay thích hợp cầu phúc, cho nên người dâng hương không ít.

Mộ Dung Phục bộ dáng công tử nho nhã mang theo Tiểu Nhược Yên đi tới bên ngoài chùa, theo đám người nối nhau không dứt tiến vào trong.

“Từ bên nà chúng ta có thể đi đến phía sau chùa!”

Tiểu Nhược Yên mang theo Mộ Dung Phục tiến đến hậu viện.

Hậu viện rất yên tĩnh.

Đan Dương quận chúa đang ngồi trong một thiền phòng.

Nàng không thích đến nơi đây lắm nhưng Thất hoàng tử thích lễ Phật.

Có lẽ không thể nói là thích.

Bởi vì Thất hoàng tử đến đây có mục đích, hắn muốn lôi kéo cao tăng Tiểu Tướng tự trở thành trợ lực của hắn.

“Tiểu Nhược Yến thật sự là phế vật, giết một tên cường giáo Sơn Hà môn cũng không làm được, còn để cho đối phương trở thành minh chủ võ lâm ở chín quận phương bắc!”

“Hiện tại ta hoài nghi nàng nói làm Tô Thần bị thương là tin giả, tiện nhân dám gạt ta!”

Đan Dương quận chúa nói tới đây, trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ.

Nàng vẫn luôn chú ý tình huống chín quận phương bắc.

Hôm qua nàng nhận được tin tức Tô Thần sắp trở thành minh chủ của chín quận phương bắc.

Nếu như Tô Thần bị thương, đang dưỡng thương, làm sao có thể trở thành minh chủ võ lâm gì chứ.

Cho nên nàng cho rằng Tiểu Nhược Yến lừa nàng.

“Người thông báo cho Tiểu Nhược Yến, bảo nàng trở về!”

“Sau khi trở về ta muốn tự tay giết nàng!”

Trong mắt Đan Dương quận chúa tràn ngập sát ý.

Chương 444: Đan Dương quận chúa chết, giá họa

....

Thiền phòng của Đan Dương quận chúa nằm trong thiền viện nữ quyền.

Không có tăng nhân mà chỉ có một ít thị vệ đi theo Thất hoàng tử.

Xi! Xi!

Trên cổ người người hầu ở cửa thiền viện xuất hiện một vết máu, thân hình cũng ngã xuống đất.

Sau đó có hai bóng người tiến vào.

Hai người đều dùng vải đen che khuất khuôn mặt của mình.

Đúng là Mộ Dung Phục và Tiểu Nhược Yến, người ra tay chính là Tiểu Nhược Yến.

Trong thiền viện, mấy tên thị vệ nhìn thấy hai người tiến vào lập tức rút đao, cảnh giác nhìn chăm chăm hai người Mộ Dung Phục.

Những hộ vệ này thực lực bình thường, kiếm quang của Tiểu Nhược Yến chợt lóe là tê liệt ngã xuống rồi.

Không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng tiếng thân thể ngã xuống đất cũng đưa tới sự chú ý của Đan Dương quận chúa bên trong thiền phòng.

“Bên ngoài có chuyện gì?”

Đan Dương quận chúa nói với một thị nữ bên cạnh.

“Thuộc hạ đi điều tra một chút!”

Thị nữ vội vàng ra ngoài thiên phòng, khoảnh khắc nàng mở cửa phòng thì bị một đạo kiếm quang xuyên qua cửa phòng đâm vào cổ họng.

Thân hình thị nữ cứng ngắc, động tác dừng lại ở tư thế mở cửa.

“Đứng đó làm gì?”

Đan Dương quận chúa nhìn thấy thị nữ đứng bất động ở cửa, lạnh giọng nói.

Lời của nàng cũng không có khiến thị nữ kia nhúc nhích, nhất thời ánh mắt Đan Dương quận chúa trở nên lạnh, bàn tay hút lấy trường tiên trên bàn.

Sau đó vung trường tiên về phía thị nữ.

Bốp!

Trường tiên đánh vào trên người thị nữ, thị nữ trực tiếp ngã lăn.

Cổ họng có một vết kiếm, máu tươi đang chảy xuôi.

Đan Dương quận chúa biến sắc, nháy mắt vung trường tiên hướng về cửa sổ thiên phòng.

Ầm!

Cửa sổ vỡ tung, Đan Dương quận chúa nhảy ra ngoài.

Thân là đời sau của vương hầu, bản thân hưởng thụ nhiều tài nguyên, hơn nữa tư chất còn không tệ nên thực lực của Đan Dương quận chúa đã tiếp cận Thần phách hợp nhất.

Lúc nàng lao ra thì nhìn thấy một bóng người đang đưa lưng về phía nàng, thân hình thon dài, chính là Mộ Dung Phục

che mặt.

“Người là ai, dám tập kích bốn quận chúa!”

Đan Dương quận chúa quát lớn.

Trường tiên trong tay giống như linh xà đâm thẳng vào hậu tâm đối phương.

Chỉ là roi của nàng nhanh nhưng người đưa lưng về phía nàng như có con mắt trên lưng, thân hình linh hoạt tránh thoát.

Đan Dương quận chúa giậm chân một cái, nhanh chóng thu hồi trường tiên, sau đó quát trường tiên theo tư thế bỏ đao, trường tiên giống như lưỡi đao sắc bén bổ tới.

Bốp!

Trong khoảnh khắc trường tiên rơi xuống, một bàn tay tựa như bạch ngọc xuyên qua tiên ảnh bắt lấy trường tiên của Đan Dương quận chúa.

Thấy vậy, khóe miệng Đan Dương quận chúa nhếch lên nở nụ cười lạnh, lập tức buông trường tiên.

Lại giậm chân thật mạnh, thân thể như đạn pháo bắn nhanh về phía Mộ Dung Phục.

Thời điểm bắn nhanh tới, hai mắt Đan Dương quận chúa lóe lên hàn mang.

Tay phải sờ vào hông.

Bá

Một đạo kiếm quang lóe lên, nhanh như chớp đâm vào hậu tâm Mộ Dung Phục.

A!

Cảm nhận được thanh kiếm này.

Mộ Dung Phục có chút kinh ngạc, bước chân thay đổi, kiếm như chớp cũng không chạm vào góc áo của hắn.

A!

Ánh mắt Đan Dương quận chúa ngưng tụ khí kinh trong cơ thể quán chú vào nhuyễn kiếm trong tay.

Ngay sau đó trên nhuyễn kiếm có kiếm khí lưu động.

Nhuyễn kiếm cắt ngang qua đầu Mộ Dung Phục.

Nhưng mà...

Ngay khi trường kiếm của nàng cắt tới thì Mộ Dung Phục lại giơ tay lên.

Một cỗ hấp lực xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, trong lòng bàn tay có năm cỗ khí kinh khác nhau lưu chuyển.

Hắn vỗ một chưởng đánh nát kiếm khí của Đan Dương quận chúa.

“Thái Ất Ngũ Hành Chưởng, ngươi là ai?”

Đan Dương quận chúa nhìn Mộ Dung Phục lạnh giọng hỏi.

Mộ Dung Phục không trả lời nàng mà xoay người.

Trong nháy mắt bàn tay xuất hiện ở chỗ cầm kiếm, nhẹ nhàng nắm lấy, trường kiếm vốn đang trong tay Đan Dương quận chúa bỗng chuyển sang tay Mộ Dung Phục.

Đang!

Khí kinh trong cơ thể Mộ Dung Phục truyền đến trường kiếm, sau đó cầm kiếm công kích Đan Dương quận chúa.

Kiếm quang lưu chuyển giống như làn nước, mờ lung mơ hồ.

“Thu Thủy Y Nhân Kiếm, ngươi là Viên Mộc!”

Dùng Thái Ất Ngũ Hành Chưởng thì nàng còn không có biện pháp xác định, nhưng đối phương thì triển Thu Thủy Y Nhân Kiếm liền biết rõ.

Khi nàng vừa lên tiếng thì khí kinh trên thân Mộ Dung Phục âm âm bộc phát.

Người hấn chọn lần này là Viên Mộc, môn khách xếp hạng cao nhất trong phủ đệ Bàng thái sư.

Xi!

Kiểm quang qua đi, trường kiếm đâm vào thân thể Đan Dương quận chúa.

Đan Dương quận chúa muốn phát ra tiếng kêu thảm thiết nhưng có một cỗ khí kinh bao phủ đè ép cổ họng nàng.

Khí kinh va chạm với không khí sinh ra một luồng khí lưu xốc vãi đen trên mặt Mộ Dung Phục lên.

“Ngươi!”

Đan Dương quận chúa nhìn thấy khuôn mặt Mộ Dung Phục mà có chút kinh ngạc.

Người này không phải Viên Mộc.

Thời điểm nàng suy nghĩ chuyện này thì sinh cơ trong cơ thể đã biến mất.

Thân thể rơi xuống đất.

“Giết ngươi vốn rất đơn giản, nhưng muốn bắt chước người khác nên phải cho ngươi sống lâu thêm một chút!”

Mộ Dung Phục mở miệng nói.

Lúc này thân hình Tiểu Nhược Yến xuất hiện trước mặt Mộ Dung Phục.

“Ta đã xử lý những người khác xong rồi!”

Tiểu Nhược Yên nhìn thoáng qua Đan Dương quận chủ ngã trên mặt đất rồi nói.

“Vậy chúng ta đi thôi!”

Mộ Dung Phục gật đầu, hai người nhanh chóng rời đi.

Tình huống bên này sẽ nhanh chóng bị phát giác.

Sau khi hai người Mộ Dung Phục rời đi không bao lâu.

Một tên tiểu sa di tiến đến nhìn thấy người hầu ngã trên mặt đất cùng với máu tươi chảy đầy thì sợ hãi hô to.

Lập tức có vài tên tăng nhân tiến đến, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt nhất thời đột biến.

“Mau đi mời chủ trì và Thất hoàng tử!”

Tăng nhân cầm đầu lập tức nói.

Hắn nhanh chóng đi vào bên trong.

Nhìn thấy mấy thi thể trên mặt đất, còn có thi thể Đan Dương quận chúa, sắc mặt hắn trắng bệch.

Mấy ngày trước Kinh Trần công chúa bị giết, hôm nay Đan Dương quận chúa bị giết, Đan Dương quận chúa không chỉ là con gái của Liệt Vũ Vương mà còn là hoàng phi của Thất hoàng tử, hiện giờ lại bị giết ở Tiểu Tướng tự.

Sự tình quá lớn!

Tăng nhân này không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Thất hoàng tử và chủ trì Tiểu tướng tự Thiên Tuệ thiền sư nhanh chóng xuất hiện trước cửa thiền phòng.

Nhìn thi thể trên mặt đất, sắc mặt Thất hoàng tử đại biến, nhanh chóng vọt vào, khi thấy thi thể Đan Dương quận chúa, mặt hắn tái nhợt.

Đan Dương quận chúa chính là cầu nối giữa hần và Liệt Vũ Vương.

Đan Dương quận chúa chết rồi, e là Liệt Vũ Vương vốn đã có chút bất mãn với hần sẽ nổi giận, không còn ủng hộ nữa.

“Ai! Là ai!!!”

Thất hoàng tử như muốn phát điên.

Một nam tử gầy gò bên cạnh hần nhanh chóng đi tới thi thể Đan Dương quận chúa, điều tra vết thương trên người Đan Dương quận chúa và khí kình sót lại.

Lúc này Thất hoàng tử Lưu Dụ đã tỉnh táo lại.

“Tra được cái gì?”

Thất hoàng tử Lưu Dụ lạnh lùng nói.

“Điện hạ, Đan Dương quận chúa chết dưới kiếm pháp Thu Thủy Y Nhân, trên người còn lưu lại chương kình của Thái Ất Ngũ Hành chương, khí kình cấp độ Thiên Nhân cảnh.

Trong Kinh sư, người có năng lực này chỉ có môn khách phủ Thái sư, Viên Mộc.

Nam tử gầy gò trầm giọng nói.

“Viên Mộc, phủ Thái sư? Vậy vết kiếm thì sao?”

Thất hoàng tử Lưu Dụ trầm giọng nói.

“Đều là một kích mất mạng, có thể thấy được là do một gã sát thủ kiếm đạo gây nên.”

Tăng nhân trung niên ở bên mở miệng nói.

Chương 445: Tứ hoàng tử mai phục, thành công

....

Nghe vậy, Thất hoàng tử Lưu Dụ trầm giọng nói:

“Hắn là đối phương chưa rời khỏi bao lâu, người nhanh chóng phái người phong tỏa Tiểu Tướng tự, nhìn xem không thể tra được gì hay không?”

“Còn nữa, thông báo cho Trấn Phủ Ti, bảo bọn họ tới điều tra, phải cho ta kết quả trong vòng ba ngày.”

“Điện hạ, khách hành hương đông đảo, phong tự chỉ sợ không ổn, ta đề nghị tra rõ, người không có hiềm nghi cứ cho rời khỏi trước!”

Thiên Tuệ thiên sư tiến lên nói.

“Vậy dựa theo ý của đại sư!”

Bùi thống lĩnh người làm đi.

Thất hoàng tử mở miệng nói.

Thiên Tuệ thiên sư thấy thế gật đầu với tăng nhân bên cạnh:

“Trợ giúp Bùi thống lĩnh, kiểm tra khách hành hương trong chùa!”

“Tuân lệnh!:

Tăng nhân lập tức lĩnh mệnh cùng Bùi Văn bên cạnh Thất hoàng tử dẫn người kiểm tra khách hành hương.

Chẳng qua lúc này Mộ Dung Phục và Tiểu Nhược Yên đã xuống núi.

“Công tử, bây giờ chúng ta làm gì?”

Giết chết Đan Dương quận chúa rồi, thù đã được báo, Tiểu Nhược Yên có chút mê mang.

“Ồ lại Kinh sư, chúng ta có thể ngắm cảnh Kinh sư và thưởng thức một số món ngon!”

Mộ Dung Phục mở miệng nói.

Kiếp trước hắn một lòng theo đuổi phục quốc, đánh mất quá nhiều thứ.

Đời này hắn muốn thả lỏng một đoạn thời gian, tìm hiểu tình huống cụ thể của vương triều Đại Chu.

Trong sách cũng chỉ là trong sách, vẫn có chút khác biệt do với hiện thực.

Hồng hồ hắn cũng nhìn ra tâm niệm của Tiểu Nhược Yên quá nặng.

Có khả năng sinh ra tâm ma, gây ảnh hưởng xấu đến tu hành võ đạo.

Trên một con đường đi tới khu lăng mộ hoàng gia.

Xe ngựa của Tứ hoàng tử Lưu Long dừng lại.

Mã phu đánh xe cùng với mấy tên hộ vệ đã ngã xuống.

Có hai người xuất hiện trước xe ngựa.

Hai người đều đeo mặt nạ, trong đó người đeo trường thương đứng phía sau một người.

“Tứ hoàng tử, đợi người thời gian dài như vậy, cuối cùng cũng ra khỏi hoàng thành.”

“Hôm nay để cho ta lấy đầu của Tứ hoàng tử.”

Giọng nói lạnh lẽo của người cầm đầu vang vọng.

“Hừ! Người chính là thủ lĩnh Hoàng Tuyền Bất Quy, chờ người đã lâu!”

Lúc này có một giọng nói trầm thấp từ trong xe ngựa truyền ra, sau đó rèm xe ngựa bị vén lên, chỉ là bàn tay vén rèm thô to, căn bản không giống tay hoàng tử.

Nhìn thấy bàn tay vươn ra, đồng tử trong mắt nam tử đeo mặt nạ đột nhiên co rút lại.

Một trong năm phó điện chủ của Trấn Phủ Ti, Nhạc Sơn, người này ra khỏi xe ngựa, ánh mắt cảnh giác nhìn hai người đeo mặt nạ.

“Nhạc Sơn, không nghĩ tới trong xe ngựa lại là người.

Xem ra lần này ta bị Tứ hoàng tử tính kế, Tứ hoàng tử đâu?”

Người đeo mặt nạ trầm giọng nói.

“Muốn gặp Tứ hoàng tử, chờ ta bắt được người, người có thể gặp.”

Nhạc Sơn hừ lạnh một tiếng.

“Thủ lĩnh, ta ngăn hãm lại, người đi trước!”

Nam tử lưng đeo trường thương mở miệng nói.

“Các người không đi được.”

Nhạc Sơn vừa nói vừa nhắc chân giậm mạnh xuống đất, thân thể bắn về phía người đeo mặt nạ, bàn tay nắm chặt, nắm tay bộc phát ra sát khí mãnh liệt, quyền ảnh bao phủ đôi phương.

Cường phong nổi lên.

Ầm!

Lúc này nam tử đeo trường thương xoay người, xuất hiện dưới quyền ảnh của Nhạc Sơn.

Trường thương đâm ra.

Đinh, đinh, đinh!

Trong khoảnh khắc quyền ảnh va chạm với trường thương, phát ra âm thanh kim loại va chạm.

Bùm!

Sau đó những quyền ảnh cùng trường thương này đều hội tụ tại một điểm.

Ầm!

Thân hình hai người nhanh chóng tác, bất quá nam tử lưng đeo trường thương lui nhiều bước hơn, tay cầm trường thương run rẩy.

Có thể thấy được hẳn không phải là đối thủ của Nhạc Sơn.

Trên bàn tay của Nhạc Sơn có một bộ quyền sáo kim loại phát ra hàn quang.

Đây cũng là nguyên vì sao nắm tay của hắn có thể va chạm với trường thương của đối phương.

“Giết!”

Thế nhưng nam tử lưng đeo trường thương cũng không có e ngại mà quát to một tiếng.

Tiếp tục cầm thương đạp bước, trường thương trong tay giống như lôi đình công kích Nhạc Sơn.

Hừ!

Nhạc Sơn hừ lạnh một tiếng, bàn tay nắm thành quyền, thân hình của hắn đột nhiên hóa thành một đạo tàn ảnh, đầu

tiên tránh né trường thương của đối phương sau đó âm âm ra quyền.

“Thiên Lục Thần Quyền!”

Quyền ảnh nháy mắt biến ảo thành mấy đạo, quyền ảnh bao phủ thân thể nam tử xuất thương.

Nam tử muốn thu hồi trường thương ngăn cản công kích của Nhạc Sơn nhưng tốc độ của Nhạc Sơn nhanh hơn hẳn.

Quyền ảnh rơi vào trên thân thể đối phương.

Bùm!

Nam tử trường thương bị quyền ảnh của Nhạc Sơn đánh bay ngược ra ngoài phun một ngụm máu tươi, dùng trường thương trong tay chống đỡ mới có thể ổn định thân hình.

Một kích đắc thủ.

Khí tức xung quanh Nhạc Sơn tăng vọt, giơ tay vỗ vào đầu nam tử cầm trường thương.

Tên thủ lĩnh đeo mặt nạ thấy thế hóa thành ba ảo ảnh xuất hiện trước người nam tử cầm trường thương, vỗ một chương.

Ầm!

Quyền chương va chạm, có không khí bạo liệt vang lên.

Thân thể Nhạc Sơn bị chấn lui.

Tại thời điểm hắn lui thì cánh tay nổ tung, lộ ra xương trắng.

Phốc!

Hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Sau khi phun máu, lồng ngực cũng xuất hiện chỗ lõm hình bàn tay.

Nhất kích tam trọng kinh.

Giờ phút này thương thế của hắn còn nặng hơn cả nam tử cầm trường thương.

Tứ hoàng tử Lưu Long đang ở một chỗ không xa quan chiến.

Bên cạnh hắn có hai người, một lão giả mặc trường bào màu nâu, khuôn mặt bình thường, ánh mắt lão giả vẫn luôn chú ý tới thủ lĩnh Hoàng Tuyền Bất Quy.

“Hoàng Tuyền Tam Trọng Kinh, Điệp Ảnh Tam Trọng, thực lực tại Thiên Nhân cửu nạn!”

Thấy đối thân hình đối phương biến ảo ba lần, lão giả không khỏi mở miệng nói.

Cạnh lão giả là một đại hán lưng đeo song chùy, thân hình cao lớn, thân hình cao lớn phối hợp cự chùy làm cho người ta có cảm giác áp bách rất mạnh.

Nhưng mắt hắn không lớn.

Điều này nói đại hán là một người có tâm tư kín đáo.

Không có tỷ lệ nghịch với thân hình hắn.

“Ta không theo kịp tốc độ của hắn, hắn là Mị Ảnh Vô Tướng Bộ của Chung lão có thể đuổi kịp.”

Đại hán mở miệng nói.

“Trong thời gian ngắn có thể đuổi kịp, nhưng muốn ngăn cản đối phương thì phải xem khí kinh trong cơ thể còn đủ hay không!”

Lão giả được gọi là Chung lão mở miệng nói.

“Vậy ta sẽ giao thủ với hắn trước!”

Bùm!

Đại hán giậm chân, mặt đất vỡ vụn, thân hình hần phóng lên không giống như đại bàng tung cánh.

Trên không trung, hai tay đại hán cầm lấy cự chùy oanh kích thủ lĩnh Hoàng Tuyền Bất Quy.

Thân thể và vũ khí ma sát với không khí phát ra tiếng nổ lốp bốp.

Khiến tâm thần người ta không khỏi rung động.

“Cái gì!”

Tên đeo mặt nạ vẫn luôn đề phòng chung quanh.

Tứ hoàng tử không có ở trong xe ngựa, nói rõ đối phương bố cục chờ hần mắc câu, cho nên ngoại trừ Nhạc Sơn ra chắc chắn còn cao thủ khác.

Lực lượng cuồng bạo quét tới.

Đồng tử trong mắt thủ lĩnh Hoàng Tuyền Bất Quy đột nhiên co rút lại, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt lan tràn.

Không có khả năng đón đỡ!

Ầm!

Song chùy rơi xuống, mặt đất bị đập ra một cái hố to, bụi đất mù mịt, thủ lĩnh Hoàng Tuyền Bất Quy đứng trước hố to, mắt nhìn hố to mà khóe miệng không khỏi co rút.

Nếu hần bị đập trúng, cho dù có khí kinh, không chết cũng trọng thương.

“Hoàng Tuyền U Minh Chi!”

Tránh né một kích xong, thủ lĩnh Hoàng Tuyền Bất Quy lập tức xuất thủ, khí kinh từ ngón tay bắn về phía cổ họng đại hán.

Đang!

Nhưng lúc này có một thanh thiết chùy ngăn chặn một kích.

“Song chùy, vòng xoáy!”

Sau khi ngăn trở một kích, song chùy trong tay đại hán vũ động, một cỗ khí kinh cuồng bạo từ song chùy lan ra, bao phủ thủ lĩnh.

Hắn muốn dùng lực lượng cường đại áp chế thân thể đối phương.

Đúng lúc này có một bóng người màu xám đột nhiên lao ra, bàn tay giống như cây khô vỗ về phía lưng thủ lĩnh Hoàng Tuyền Bất Quy.

“Thủ lĩnh cẩn thận!”

Nam tử cảm trường thương thấy thể thân hình đột nhiên lao tới.

Bùm!

Bàn tay lão giả ẩn trên người nam tử cảm trường thương.

Thân hình nam tử cảm trường thương bị đánh bay, miệng phun ra máu tươi, sau đó ngã xuống, hình như không còn hơi thở.

“Hóa Ảnh Điệp Ảnh!”

Nhìn thấy cảnh bày, thủ lĩnh Hoàng Tuyền Bất Quy quát khê một tiếng, ngăn trở khí kinh chung quanh, thân thể hóa thành ba ảo ảnh, nháy mắt biến mất trước mặt bọn họ.

“Trốn! Thật đúng là có thể trốn!”

Đại hán lạnh giọng nói.

Lúc này Chung lão đi tới trước mặt nam tử bị hắn một chưởng đập chết.

Ngón tay điểm tới!

Khụ khụ!

Nam tử cầm trường thương ho khan một trận, khí cơ khô phục, nhưng hai tay lão giả khẽ động phong tỏa toàn bộ huyết đạo trên thân hắn, sau đó mang đối phương tới trước mặt Tứ hoàng tử.

“Điện hạ, kế hoạch hoàn thành!”

Lão giả nói.

Mục đích lần này của bọn họ là bắt người bên cạnh thủ lĩnh Hoàng Tuyền Bất Quy.

Có thể trở thành thủ lĩnh Hoàng Tuyền Bất Quy, tất nhiên người kia có nhiều thủ đoạn, không nhất định có thể bắt được, huống hồ nếu đối phương liều mạng còn có thể khiến bọn họ tổn thất.

Cho nên bắt người bên cạnh hắn là hữu dụng nhất, có lợi nhất.

Chương 446: Kinh sư phong vân, Tiết Tiểu Nhân chết

....

Lúc này có một lão giả đứng ở bên khác.

Lão giả râu dài buông xuống trước ngực, lão giả đang nhẹ nhàng nắm râu, ánh mắt đang nhìn về phía trước.

Trong đôi mắt lóe hàn quang.

“Tứ hoàng tử Lưu Long có chút thủ đoạn!”

Lão giả thì thào nói.

Khi hắn vừa nói xong, một con quạ đen đậu hạ xuống trên vai hắn.

Lão giả rút một tờ giấy từ trên bàn chân quạ đen ra, nhìn thấy nội dung bên trong, đồng tử đột nhiên co rút lại, xoay người rời đi, giống như gặp phải đại sự gì.

Sau khi lão giả rời đi.

Chung lão thần bên cạnh Tứ hoàng tử nhìn thoáng về hướng lão giả.

“Chung lão, có người sao?”

Tứ hoàng tử Lưu Long nói.

“Có khí tức dao động, nhưng hắn là đi rồi!”

Chung lão mở miệng nói.

Lúc này, phó thống lĩnh Trần Phủ Ti Nhạc Sơn nuốt một viên đan dược khôi phục thương thế.

Vừa mới đánh một trận, hấn bị thương không nhẹ.

Bất quá bản thân có khí huyết hùng hậu, sau khi nuốt một ít đan dược, thương thể dần dần ổn định lại.

Lúc này có một con chim hạ xuống đậu trên vai hấn, trên đầu con chim này có một sợi tơ vàng.

“Kim Ti Chuân, Kinh sư có đại sự!”

Nhìn thấy chim này, đám người Tứ hoàng tử đều ngẩn ra, biết có đại sự phát sinh.

Nhạc Sơn mở tờ giấy ra, cả kinh nói:

“Đan Dương quận chúa bị giết ở Tiểu Tướng tự, Thất hoàng tử nghiêm lệnh Trấn Phủ Ti tìm ra hung thủ trong vòng ba ngày!”

“Đan Dương quận chúa bị hại?”

Nghe vậy, Tứ hoàng tử Lưu Long cau mày.

“Xem ra có người hi vọng kinh sư không yên tĩnh, thông báo cho Trấn Phủ Ti chuyện ta bị tập kích ngoài thành, người tạm thời trước theo ta đi bái tế Khinh Trần, bái tế xong cùng nhau trở về Hoàng thành.”

Tứ hoàng tử Lưu Long nói.

Tên thủ lĩnh Hoàng Tuyên Bất Quy kia đã chạy trốn, có khả năng ra tay với Nhạc Sơn lạc đàn cho nên cùng nhau trở về tương đối an toàn hơn.

Chờ Tứ hoàng tử Lưu Long bọn họ trở về trong thành.

Kinh sư đã nổi phong vân.

Đầu tiên là công chúa chết, sau đó là Đan Dương quận chúa chết.

Kinh sư tràn ngập lo âu.

Ở Lĩnh Nam quận.

Bởi vì Kinh sư biến hóa cho nên Tô Thần không một chút
gợn sóng trở thành võ lâm minh chủ chín quận phương bắc.

Sau khi trở thành võ lâm minh chủ chín quận phương bắc.

Tô Thần bắt đầu yêu cầu các thế lực mà hắn không chế đưa
bí tịch và sách cổ đến Sơn Hà Môn.

Chỉ cho phép những thế lực này lưu lại bản sao.

Bên trong Sơn Hà Môn có một tòa tàng thư lâu khổng lồ.

Bất quá tàng thư lâu không có mở cửa với mọi người.

Tô Thần sa vào trong đó một thời gian.

Sau khi ra khỏi tàng thư lâu, Tô Thần nở nụ cười, mấy
ngày nay hắn ở bên trong xem sách đạt được ba tấm thẻ rút
thưởng màu cam, năm tấm thẻ màu lam và bốn tấm thẻ màu
trắng.

Thu hoạch đầy bồn nha.

Hắn chỉ mới xem một phần nhỏ thôi.

Hắn tin rằng sau khi mình xem hết toàn bộ sẽ nhận được
nhiều phần thưởng hơn nữa.

Đương nhiên xem tới một ít công pháp đặc thù thì Tô Thần
đặt nó riêng ra, sau này sẽ truyền cho người có công hiến.

Hít vào một hơi thật sâu, không khí đã không còn rét lạnh
như trước.

“Mùa xuân đang đến!”

Tô Thần đi tới một gác mái.

Gác mái này là nơi ở của Ngũ Độc Đồng Tử, không có đệ
tử Sơn Hà Môn nào khác.

Bên trong gác mái là Yên Nam Thiên, Đinh Bằng, Thượng Quan Kim Hồng, Bạch Thiên Vũ, Gia Cát Chính Ngã, Kinh Vô Mệnh, A Phi, Lãnh Hối Thiện, Tiêu Thu Thủy.

Nguyên Tuy Vân thì đứng ở một bên.

Về phần Bạch Sâu Phi thì là đã lên đường tới Kinh sư.

Quan Thất và Độc Cô Vô Dịch ở Vô Dịch Môn tái ngoại, chưa từng trở về.

Tiết Tiểu Nhân đang chấp hành nhiệm vụ hạng nhất, không thể đến.

Tô Thần bước vào trong phòng.

Những người này nhanh chóng đứng dậy, khom người hành lễ với Tô Thần.

Tô Thần ngồi xuống chủ vị.

Ngồi hai bên hắn theo thứ tự là Yên Nam Thiên và Đinh Bằng.

Nhìn những người này, trong lòng Tô Thần có chút kích động.

Những người này là thành viên tổ chức hiện giờ của Tô Thần, cũng là lực lượng của hắn.

“Thế giới này rất lớn, các vị có thể thực hiện hoài bão trong lòng.”

Tô Thần tập trung những người này lại là muốn cho bọn họ cơ hội ra ngoài.

“Chủ thượng, thuộc hạ chuẩn bị cùng Kinh Vô Mệnh đi tới Kinh sư, tiến vào Kim Tiền bang!”

Lúc Tô Thần ngồi xuống, Thượng Quan Kim Hồng mở miệng nói.

Sau khi Tô Thần quyết định để Bạch Sầu Phi chương quản Kim Phong Tế Vũ Lâu liền truyền đạt ý muốn của mình xuống.

Kiếp trước Thượng Quan Kim Hồng chấp chương Kim Tiền Bang.

Đối với Kim Tiền Bang, hắn có một phần chấp nhất.

Thế giới này cũng xuất hiện Kim Tiền bang, đây là số mệnh, Thượng Quan Kim Hồng hắn đương nhiên muốn tranh đoạt một chút.

Kinh Vô Mệnh chính là thủ hạ của Thượng Quan Kim Hồng.

Kiếp trước trung thành với Thượng Quan Kim Hồng, cho nên hắn muốn cùng Thượng Quan Kim Hồng đi tới Kinh sư thu hoạch Kim Tiền Bang.

“Tốt, phương diện tiền tài các người có thể liên lạc với Nguyên Tuy Vân, hắn sẽ toàn lực ủng hộ các người.”

Tô Thần mở miệng nói.

Lúc trước hắn đã có ý nghĩ như vậy.

Nhưng chín quận phương bắc rung chuyển, lực lượng không thể phân tán.

Hiện giờ chín quận phương bắc đã bình định, Thượng Quan Kim Hồng có thể mưu tính Kim Tiền bang.

Đương nhiên Kim Tiền Bang có thể đặt chân ở Kinh sư, thực lực không tầm thường.

Tuy rằng thực lực của Thượng Quan Kim Hồng và Kinh Vô Mệnh không tệ, nhưng đối mặt với Kim Tiền bang vẫn không đủ nhìn.

Cho nên bọn họ chuẩn bị nghĩ biện pháp gia nhập Kim Tiền bang trước, sau đó mưu đồ từng bước một.

Bất quá dù tới nơi nào thì cũng không thể thiếu một thứ, đó chính là tiền tài.

Tô Thần chuẩn bị ủng hộ tiền tài đầy đủ cho bọn họ.

“Đa tạ chủ thượng!”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Các người có ý kiến gì không?”

Tô Thần nhìn mấy người nói.

“Chủ thượng, mấy người chúng ta tạm thời không có ý định rời khỏi chín quận phương bắc, ở lại chỗ này trợ giúp chủ thượng hoàn thành thống trị chín quận, thuận tiện củng cố và tăng cường thực lực bản thân.”

Lãnh Hối Thiện mở miệng nói.

Lãnh Hối Thiện tiên thân là minh chủ đại liên minh, có thể trở thành minh chủ đại liên minh, thực lực của hắn rất mạnh, nhưng đến thế giới này, thực lực của lại có chút yếu, hắn chuẩn bị tăng cường thực lực một chút rồi mới rời khỏi chín quận phương bắc.

Hơn nữa Tô Thần vừa mới ổn định chín quận phương bắc, cũng cần một ít nhân thủ.

Tuy rằng hắn không thể chính diện ra tay, nhưng có thể âm thầm ra tay.

Những người khác có cùng suy nghĩ của hắn.

Trước khi Tô Thần đến bọn họ đã thống nhất ý kiến.

“Được!”

Tô Thần gật gật đầu.

Hắn cho rằng ngoại trừ Thượng Quan Kim Hồng ra, sẽ có thêm người muốn ra ngoài tự mình lang bạt.

Không nghĩ tới không có ai khác.

Bất quá ngẫm lại thì những người này cũng không phải loại người có dã tâm lớn mạnh.

Tạm thời ở lại chín quận phía bắc đối với bọn họ mà nói cũng là chuyện tốt.

Lúc này Ngũ Độc Đồng Tử đột nhiên tiến vào, sắc mặt rất khó coi.

“Chủ thượng, bên Kim Phong Tế Vũ Lâu truyền đến tin tức, Tiết Tiêu Nhân bị hai người thần bí đuổi giết đến chết, bên Kim Phong Tế Vũ Lâu đang điều tra hành tung của người thần bí!”

Ngũ Độc Đồng Tử cầm mật tín trong tay, trực tiếp trình lên.

Tô Thần ngẩn ra.

Hắn không phải không nghĩ tới chuyện nhân vật mình triệu hoán ra sẽ chết, nhưng không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Dù sao giang hồ này to lớn, ngay cả bản thân hắn cũng có thể chết mà.

Cầm lấy mật tín từ tay Ngũ Độc Đồng Tử, Tô Thần xem qua rồi đưa cho Yến Nam Thiên phía dưới, sau đó mở miệng nói:

“Xem ra là có người bất mãn với Thanh Long hội nha?”

Hắn vừa mới trở thành võ lâm minh chủ chín quận phương bắc.

Đối phương giết đường chủ của bọn họ, đây chính là đang thị uy và khiêu khích.

Lúc này sắc mặt Yên Nam Thiên cũng không dễ coi lắm, Thanh Long Hội chín quận phương bắc do hấn chương quân, đối phương giết Tiết Tiểu Nhân chính là đang tuyên chiến với hấn.

Lúc này Gia Cát Chính Ngã lên tiếng:

“Chủ thượng, nhiệm vụ lần này của Tiết Tiểu Nhân là giết gia chủ Điền gia Điền Mục ở Tụ Bắc quận.”

Gia Cát Chính Ngã trợ giúp Yên Nam Thiên xử lý một ít việc nên biết đối tượng Tiết Tiểu Nhân muốn giết là ai.

Chương 447: Mật Tông Xá Lợi, Sinh Tử Đại Tàng Kinh, dẫn 【 Thanh Long Tự 】

....

“Điền gia Tụ Bắc quận sao?”

Tô Thần khẽ cau mày.

“Chủ thượng, Điền gia Tụ Bắc quận là chi nhánh của Điền gia Giang Nam, đã ở Tụ Bắc quận rất nhiều năm nhưng bình thường không tham dự chuyện giang hồ, bọn họ chỉ là tham gia vận chuyển quặng sắt, đưa quặng sắt từ chín quận phương bắc đến Giang Nam.”

Gia Cát Chính Ngã nói.

Tình báo của Kim Phong Tế Vũ Lâu và tình báo của Thanh Long Hội tương thông.

Hiện giờ Gia Cát Chính Ngã đang phụ trách phương diện này.

Giang Nam Điền gia, là đại sĩ tộc khu vực Giang Nam, có uy vọng rất thịnh.

Tô Thần thì thảo nói.

“Đi điều tra người hạ nhiệm vụ đi!”

Tô Thần phân phó.

Theo tin tức phản hồi thì Điền Mục đã bị Tiết Tiểu Nhân giết.

Sau khi Tiết Tiểu Nhân giết chết Điền Mục mới bị truy sát đến chết.

“Thuộc hạ đã an bài người điều tra!”

Gia Cát Chính Ngã nói.

Tô Thần trở thành võ lâm minh chủ của chín quận phương bắc liền thông cáo.

Thế lực và người hạ bái thiếp cho hắn ở chín quận phương bắc sẽ không bị ám sát.

Về phần những tổ chức sát thủ khác ra tay giết người trong phạm vi quản hạt của hắn sẽ bị liên hợp giao sát.

Đương nhiên võ lâm chín quận phương bắc phân tranh hay phân phối lợi ích gì đó đều cần thông qua võ lâm minh chủ an bài.

Tô Thần chuẩn bị để Gia Cát Chính Ngã và Tiêu Thu Thủy phụ trách chuyện này.

Hai người này, một người là đại hiệp giang hồ, một người là Gia Cát Thần Hào danh chấn giang hồ.

Hắn không có khả năng và thời gian quản lý chuyện võ lâm ở chín quận phương bắc.

Tiêu Thu Thủy và Gia Cát Chính Ngã từng hiện thân với thân phận đường chủ Thanh Long Hội.

Xuất hiện ở chín quận phương bắc rất bình thường.

“Nhanh chóng điều tra rõ tình huống, còn có Thanh Long Tự nữa, chúng ta cần tiến thêm một bước chèn ép bọn họ.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Chủ thượng, Thanh Long Tự đang phong tự, chúng ta không rõ thực lực cụ thể, Kim Phong Tế Vũ Lâu cũng không điều tra được!”

“Thanh Long tự đã đóng phong tự, dựa theo một ít quy tắc ngầm ở vương triều Đại Chu thì không thể ra tay với bọn họ, một khi ra tay, Phật môn ở Đại Chu sẽ quần công!”

Gia Cát Chính Ngã nói.

“Ta có một viên xá lợi cùng một bộ 【 Sinh Tử Đại Tàng Kinh 】 , lan truyền tin tức này ra ngoài, nhìn xem có thể dẫn bọn họ đi ra hay không, chỉ cần dẫn ra thì bọn họ không thể nói là phong tự rồi, chúng ta đã có lý do ép bọn họ rời đi.”

“Đương nhiên ta hy vọng chuyện Tiết Tiểu Nhân chết không có liên quan gì đến Thanh Long Tự, nếu như có, cho dù bọn hắn phong tự cũng phải diệt.”

Lúc Tô Thần nói chuyện.

Trong tay có thêm một quyển bí tịch và một hộp gấm, giao cho Yến Nam Thiên.

Mật Tông Xá Lợi và Sinh Tử Đại Tàng Kinh là Tô Thần phát hiện trong hàn đàm phía sau Sơn Hà Môn.

Hắn đã nhớ kỹ nội dung của Sinh Tử Đại Tạng Kinh.

Về phần Mật Tông xá lợi, Tô Thần không dám tùy ý tiếp xúc, vẫn luôn cất kỹ, lần này có thể lợi dụng Mật Tông Xá Lợi, dẫn người Thanh Long Tự ra.

“Yến tiên sinh và Đinh sư tôn có thể nghiên cứu một chút, có lẽ sẽ có ích cho các người!”

Tô Thần mở miệng nói.

Sinh Tử Đại Tàng Kinh chính là công pháp tu luyện tinh thần.

Yến Nam Thiên và Đinh Bằng đã tu luyện khí kinh tới Thiên Nhân cửu nạn, chỉ có thể tích lũy và tinh lọc, không thể đột phá thêm.

Giống như một cái bát, kích thước của nó cố định, người muốn đựng nhiều chỉ có thể tăng cường mật độ vật phẩm thôi.

Tu luyện tinh thần thì không giống vậy, tinh thần vô cùng vô tận.

Có lẽ đột phá Thiên Nhân cửu nạn chính là biến hóa về tinh thần.

“Đa tạ chủ thượng!”

Hai người đồng thời khom người tạ ơn.

“Bạch Thiên Vũ và Lãnh Hối Thiện đóng giữ Tàng Thư Lô bên trong Sơn Hà Môn, các người có thể tìm hiểu công pháp bên trong, Nguyên Tuy Vân sao chép một bản Sinh Tử Đại Tàng Kinh để vào Tàng Thư Lô, mấy người các người có thể tùy ý tiến vào quan sát!”

Tô Thần lại phân phó.

Bạch Thiên Vũ và Lãnh Hối Thiện là người của Kim Phong Tế Vũ Lô.

Không tiện ra tay chính diện cho nên Tô Thần tạm thời để bọn họ tọa trấn tàng thư lô trong Sơn Hà môn.

“Mau chóng điều tra rõ xem Tiết Tiểu Nhân chết trong tay ai?”

Tô Thần nói.

“Tuân lệnh!”

Yến Nam Thiên, Gia Cát Chính Ngã, Tiêu Thu Thủy, A Phi đồng thời tiến về phía lầu các.

Trong lầu các có một chỗ thông đạo ngầm thông tới một chỗ bên ngoài Sơn Hà Môn.

Về phần Bạch Thiên Vũ và Lãnh Hối Thiện thì đi theo Nguyên Tuy Vân.

Trong gác mái chỉ còn lại Tô Thần và Đinh Bằng.

Tô Thần đứng dậy nói:

“Đinh sư tôn, gần đây ta tu hành gặp phải một ít nan đề, mời Đinh sư tôn giải thích nghi hoặc.”

Sau khi Tô Thần bước vào Thiên Nhân nhất nạn, thực lực tăng lên hơi chậm, cho nên muốn thỉnh giáo Đinh Bằng một chút.

“Chúng ta đến diễn võ trường!”

Đinh Bằng nói.

Nguyên Tuy Vân chương quản sơn môn, cho xây dựng một cái diễn võ trường, không có sự cho phép thì đệ tử Sơn Hà môn không được tiến vào nơi đây.

Ở một chỗ khác.

Có ba cỗ xe ngựa đang lăn bánh tiến về phía trước.

Bên trong chiếc xa ngựa đi trước nhất rất rộng rãi.

Trên bàn đặt lư hương, còn có một ít hoa quả.

Hách Liên Tiểu Yêu đang nửa nằm trên giường.

Tay cầm mật thư mình mới vừa nhận được.

Xem nội dung bên trên hẳn không khỏi ngồi dậy.

“Khinh Trần công chúa vừa mới chết, Đan Dương quận chúa lại bị giết, rốt cuộc là người nào lớn mật như vậy, dám ở Kinh sư giết người?”

“Hai người này chết, Kinh sư phong vân biến động, hình như về Kinh sư cũng không an toàn lắm.”

Hách Liên Tiểu Yêu trầm nghĩ.

“Thiếu gia, có chuyện gì sao?”

Quản gia bên cạnh hấn mở miệng nói.

“Người xem đi!”

Hách Liên Tiểu Yêu đưa mật thư cho quản gia bên cạnh.

“Chuyện này...”

Quản gia vừa thấy nội dung trên thư, con người đột nhiên co rụt lại.

“Đi, ta đi gặp Bạch huynh, ta nghĩ hấn cũng nhận được tin tức từ Kinh sư rồi.”

Hách Liên Tiểu Yêu sửa sang lại quần áo một chút, nhảy ra khỏi xe ngựa.

Lúc này, trong một chiếc xe ngựa phía sau, Bạch Sầu Phi đang cau mày, sắc mặt Nạp Lan Dung Yên bên cạnh hấn cũng không tốt.

Sắc mặt bọn họ không tốt chủ yếu là vì nhận được tin tức Tiết Tiểu Nhân chết.

Không nghĩ tới bọn họ vừa mới rời đi đã có người ra tay với Thanh Long Hội, hơn nữa hấn còn không thể nhanh chóng tra được người ra tay là ai?

Về phần tình huống bên Kinh sư, bọn họ nhận được tin tức nhưng cũng không kinh ngạc.

Đan Dương quận chúa đã sớm ở trên danh sách phải chết.

Cái chết của nàng ta đại biểu Mộ Dung Phục thành công rồi.

“Bạch huynh, ta có thể tiến vào ngôi một chút hay không?”

Lúc này thanh âm của Hách Liên Tiểu Yêu vang lên bên ngoài xe ngựa của hấn.

“Hách Liên huynh, vào đi!”

Bạch Sầu Phi để cho xe ngựa chậm lại.

Hách Liên Tiểu Yêu nhảy vào trong.

Hắn khẽ gật đầu với Nạp Lan Dung Yên.

“Hắn là Bạch huynh đã biết chuyện ở Kinh sư rồi?”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

“Đúng vậy, ta biết, Đan Dương quận chúa bị giết, Tứ hoàng tử gặp phải người Hoàng Tuyên Bất Quy tập kích!”

“Kinh sư có khả năng biến động, ngư quĩ xà thần đều xuất hiện, rất bất lợi đối với việc thành lập 【 Kim Phong Tế Vũ Lâu 】 ở Kinh sư!”

Hách Liên Tiểu Yêu trầm giọng nói.

“Kinh sư phong vân biến động, sinh ý của Kim Phong Tế Vũ Lâu chúng ta mới tốt chứ!”

Trong tình huống càng loạn thì càng có nhiều người nguyện ý tiêu tiền điều tra tin tức.

Cho nên Kinh sư phong vân biến hóa cho hắn cơ hội đặt chân.

Huống hồ 【 Kim Phong Tế Vũ Lâu 】 đã bố trí mật thám ở Kinh sư từ sớm, thu nạp và đào tạo thêm không ít.

Đây cũng là nguyên nhân mà Bạch Sầu Phi dám tiến vào Kinh sư.

Chương 448: Cô đọng sinh tử ma bàn, Tiết Y Nhân, Liễu Sinh Nhất Kiếm

....

“Người không sợ chết ở nơi đó sao?”

Hách Liên Tiểu Yêu trầm giọng nói.

Hách Liên Tiểu Yêu hấn vẫn luôn khiêm tốn, tuyệt đối không để cho mình rơi vào cảnh nguy hiểm.

Đương nhiên đây cũng là nguyên nhân vì sao hấn có thể sống đến bây giờ.

“Hách Liên huynh, đại trượng phu sống một đời, tranh là cái gì, tranh chính là mệnh, tranh chính là oai phong một cõi, phong vân tể hội.”

Kiếp trước Bạch Sầu Phi có hoài bão có dã tâm, bản thân thừa nhận nhiều đau khổ.

Nữ nhân của đại ca, cái chết của Chu Tiểu Yêu, bất đồng ý kiến với Vương Tiểu Thạch, huynh đệ sinh ra ngăn cách.

Bị người mình yêu giam cầm, tìm mọi cách làm nhục.

Kiếp trước nhân sinh của hấn có chút bi thảm, kiếp này hấn muốn một quang cảnh khác.

Chết đối với loại người đã chết một lần như bọn họ mà nói không có đáng sợ, không có xa lạ.

Nhìn Bạch Sầu Phi bình thản phát ra khí thế, Hách Liên Tiểu Yêu cũng có cảm giác nhiệt huyết dâng trào.

“Nghe Bạch huynh nói, sự lo lắng của ta như bị xua tan, Kinh sư phong vân cũng là cơ hội cho chúng ta giương danh.”

Hách Liên Tiểu Yêu nói.

Hắn chuẩn bị trở về Kinh sư bế quan đột phá cảnh giới.

Nếu không hắn sẽ bị bỏ lại.

“Ta sẽ không quấy rầy hai vị!”

Hách Liên Tiểu Yêu nói xong liền nhảy ra khỏi xe ngựa.

Sau khi Hách Liên Tiểu Yêu rời đi, Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói:

“Hách Liên công tử bị lời lâu chủ kích thích!”

“Không phải bị ta kích thích mà là khôi phục bản tính, Hách Liên Tiểu Yêu không đơn giản.”

Bạch Sâu Phi nói.

“Hai người ra tay giết Tiết Tiểu Nhân, thi triển võ công gì?”

“Hiện tại tìm ra hai người giết Tiết Tiểu Nhân mới là trọng điểm.”

“Trời quá tối, thời gian ra tay rất ngắn, chỉ biết một người dùng kiếm, một người dùng quyền!”

“Căn cứ theo tin tức truyền về, trước khi chết Tiết đường chủ trở tay một kích đâm thủng ngực đối phương, nhưng không thể một kích lấy mạng!”

“Ta đang bám vào điểm này mà điều tra!”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

“Vừa có tin tức, lập tức thông báo cho thiếu chủ!”

Bạch Sâu Phi phân phó.

Đối phương ra tay với Tiết Tiểu Nhân, chính là vì áp chế, chèn ép địa vị của Tô Thần ở chín quận phương bắc.

Chuyện này không thể không thận trọng.

“Lâu chủ yên tâm, ta đã an bài người điều tra, tin tưởng sẽ nhanh chóng có kết quả!”

“Nhưng lâu chủ, chúng ta tới Kinh sư thành lập Kim Phong Tế Vũ Lâu, e rằng sẽ không đơn giản.”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

Bất kỳ thế lực nào muốn dừng chân ở Kinh sư đều cần đăng ký lập sách ở Trấn Phủ Ti.

Trấn Phủ Ti Kinh sư chính là tổng điện của Nam Bắc Trấn Phủ Ti.

Nhưng một thế lực muốn có cơ hội đăng ký lập sách ở Trấn Phủ Ti không phải dễ dàng.

Huống hồ Kim Phong Tế Vũ Lâu đang được chú ý, càng khó khăn hơn.

Đây cũng là lý do vì sao Bạch Sâu Phi lại để Hách Liên Tiểu Yêu biết chút chuyện.

“Không cần lo lắng, nếu như Trấn Phủ Ti không cho chúng ta đăng ký lập sách, ta sẽ tự mình mời Dạ Đế cùng Nhật Hậu đích thân tới Trấn Phủ Ti!”

Bạch Sâu Phi nói.

Kim Phong Mai Vũ Lâu dựa theo quy củ giang hồ tới cửa đăng ký lập sách.

Nếu như Trấn Phủ Ti kéo dài không cho đó chính là phá hỏng quy củ giang hồ, người có thực lực tự nhiên có thể tự mình đến Trấn Phủ Ti

Lấy danh ngạch từ trong tay Trấn Phủ Ti.

Đây là ý chỉ của Chu đế vương triều Đại Chu năm đó.

Chỉ là qua nhiều năm như vậy chưa từng có thế lực nào có thể uy hiếp Trấn Phủ Ti.

Nghe Bạch Sầu Phi nói vậy, Nạp Lan Dung Yên gật gật đầu.

“Tiếp tục an bài mật thám, ta muốn mạng lưới tình báo của chúng ta ở Kinh sư không kém hơn những tổ chức khác!”

Bạch Sầu Phi nói.

Nạp Lan Dung Yên lĩnh mệnh, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt lóe sáng.

Kinh sư là trung tâm của vương triều Đại Chu.

Nạp Lan Dung Yên nàng có thể đặt chân đến, đây là chuyện mà nàng chưa từng nghĩ tới.

Thời gian trôi nhanh, ba ngày đã qua.

Chuyện xảy ra ở Kinh sư vương triều Đại Chu đã truyền khắp vương triều, về phần cái chết của đường chủ Thanh Long Hội Tiết Tiếu Nhân chỉ truyền khắp chín quận phương bắc.

Đương nhiên thời điểm tin tức này truyền ra, một ít người thuộc các thế lực ở chín quận phương bắc không khỏi kinh ngạc.

Không nghĩ tới Tô Thần vừa mới không chế chín quận phương bắc thì đường chủ Thanh Long hội đã bị giết.

Bọn họ nhận được một phần mật lệnh từ minh chủ Tô Thần, để cho bọn họ tìm kiếm sát thủ có thể ra tay giết Tiết Tiếu Nhân trong khu vực của mình.

Kim Phong Tế Vũ Lâu thì âm thầm điều tra.

Còn Tô Thần phát minh chủ lệnh chính diện điều tra, huy động nhân số càng nhiều.

Điều tra cả sáng lẫn tối, hẳn tin rằng sẽ nhanh chóng tìm được người ra tay.

Khi tin tức này truyền ra, còn có một tin tức khác kèm theo.

Chính là phát hiện tung tích Mật Tông Xá Lợi ở Lâm thành, nghi là xá lợi của Đại Tuệ Pháp Vương.

Tin tức cũng nhanh chóng lan truyền.

Xá lợi chính là tinh hoa cả đời của một vị cao tăng Mật Tông.

Đại Tuệ Pháp Vương là cao thủ Thiên Nhân cứu nạn, một thân tinh hoa của hắn trân quý cỡ nào.

Nếu như cao tăng Mật Tông Phật Viện đạt được, chắc chắn có thể trở thành cao thủ Thiên Nhân cứu nạn.

Coi như không phải cao tăng Mật Tông Phật viện, người bình thường đạt được xá lợi cũng có thể bước vào Thiên Nhân cảnh.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người cũng bắt đầu tiến về Lâm Thành.

Ở Sơn Hà Môn.

Tô Thần khoan chân ngồi trên bồ đoàn, khí kinh quanh thân lưu chuyển, từng luồng khí huyết đang rèn luyện thân thể hắn.

“Tốc độ gia tăng thể lực không tệ, chờ thể lực tăng lên một đoạn, nuốt càng nhiều Khí kinh đan hơn thì khí kinh cũng sẽ gia tăng nhanh chóng.”

Lúc Tô Thần rèn luyện thân thể, hắn thầm nghĩ.

Tu luyện khí kinh dựa vào bản thân cùng với một ít đan dược phụ trợ.

Thân thể không mạnh mà nuốt đan dược có được lực mạnh có thể làm cho kinh mạch hư hỏng.

Cho nên gần đây Tô Thần đang cường hóa thân thể, rèn luyện thân thể đến trình độ nhất định, sau đó nuốt một lượng đan dược to lớn để gia tăng khí kinh.

Một lúc sau khí huyết biến mất.

Tô Thần chậm rãi mở mắt, nhưng lại không có đứng lên.

Hai tay hẩn kết ấn, kết ấn thể này là một loại phương thức tu hành trong Sinh Tử Đại Tàng Kinh, Tô Thần dự định tu luyện Sinh Tử Đại Tàng Kinh.

Miệng bắt đầu mặc niệm khẩu quyết tu hành.

Trong đầu hẩn xuất hiện một hình ảnh mơ hồ, lần trước Tô Thần kích hoạt Sinh Tử Đại Tàng Kinh đã ngưng tụ được Sinh Tử Ma Bàn, nhưng rồi thất bại.

Chỉ có cô đọng ra Tử Ma Bàn mới có thể chuyển đổi sinh khí và tử khí, luyện thành sinh tử cửu chuyển.

Tô Thần tập trung tinh thần bắt đầu vận chuyển Sinh Tử Đại Tàng Kinh, nhìn xem có thể cô đọng Tử Ma Bàn hay không.

Hẩn cực lực dựa theo phương pháp vận chuyển Sinh Tử Đại Tàng Kinh bắt đầu cảm ứng, theo cảm ứng, trong đầu xuất hiện từng điểm sáng, những điểm sáng này hướng về Sinh Tử Ma Bàn.

Khi điểm sáng này xuất hiện.

Tinh thần Tô Thần cảm giác được lực lượng thân thể đang không ngừng tiêu hao.

Lấy lực lượng thân thể uản dưỡng tinh thần ngưng tụ Sinh Tử Ma Bàn.

Lòng Tô Thần sáng tỏ.

Thời gian trôi qua, sinh tử ma bàn trong đầu Tô Thần bắt đầu trở nên rõ hơn, nhưng Tô Thần lại đình chỉ tu hành.

Bởi vì khí huyết của hắn đã tiêu hao hơn phân nửa.

Hắn mở không gian giới chỉ ra lấy một ít đan dược bổ sung khí huyết để khôi phục.

Sau đó chậm rãi đứng lên, hắn không có ý định tiếp tục tu luyện nữa.

Thời điểm tu luyện Sinh Tử Đại Tàng Kinh, không chỉ lực lượng thân thể và khí huyết tiêu hao, ngay cả tinh thần cũng tiêu hao cao độ.

Khí huyết có thể bổ sung nhưng tinh thần không phải dễ dàng bổ sung như vậy.

Huống hồ bây giờ hắn đã cô đọng ra hình thức ban đầu của ma bàn, từ từ tu luyện là được.

Điều tức zNsní chút.

Tô Thần nhìn thoáng qua vòng quay rút thưởng trong đầu mình.

Ba ngày nay hắn cảm thấy tinh thần không tệ.

Dưới sự chỉ đạo của Ma Dao Đình Bằng, tuy rằng cảnh giới không tăng lên nhưng chiến lực lại tăng lên không ít.

Hắn không kích hoạt nhiều thẻ lắm, hiện tại hắn có 5 tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam, 3 tấm màu xanh lam, 2 tấm màu trắng.

Tô Thần không để ý màu lam cùng với màu trắng.

Đến thời điểm hiện tại thì hai loại thẻ này cho ra đồ vật khá bình thường, không có ý nghĩ gì với hắn cho nên đều tích lũy để đổi thành thẻ rút thưởng màu cam.

Tô Thần sử dụng năm tấm thẻ màu cam.

【 Thu được nhân vật Tiết Y Nhân, thu được nhân vật Liễu Sinh Nhất Kiếm, thu được mười bình Thiên Nguyên Đan (mười viên một bình)】

“Hai nhân vật, mười bình đan dược, năm tấm thẻ rút thưởng màu cam mà chỉ có thẻ này, hơi thua lỗ nha!”

“Cũng không biết hệ thống cho Tiết Y Nhân và Liễu Sinh Nhất Kiếm có thực lực thế nào.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Lúc trước hắn đạt được thẻ trải nghiệm hai nhân vật.

Một người là Tiết Y Nhân, một người là Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Lúc ấy hắn dùng thẻ rút thưởng màu lam, hôm nay dùng thẻ rút thưởng màu cam.

Theo lý thì thực lực sẽ không yếu.

Trong lòng Tô Thần ôm hy vọng, sau đó xem xét tin tức về hai người.

Sau khi xem, sắc mặt Tô Thần đột nhiên biến đổi, thực lực của hai người để cho Tô Thần có chút tiếc hận và kinh ngạc.

Cao thủ Thiên Nhân bát nạn, không có đạt tới Thiên Nhân cửu nạn.

Xem như bù đắp cảnh giới đứt gãy.

Bên hắn có bốn cao thủ Thiên Nhân Cửu Nan, nhưng sau Thiên Nhân Cửu Nan lại không có bát nạn, hiện tại Thiên Nhân bát nạn xuất hiện xem như bỏ khuyết chỗ trống.

Hơn nữa Tiết Y Nhân và Liễu Sinh Nhất Kiếm đều từng xuất hiện với danh nghĩa người Thanh Long Hội.

Lúc trước Tiết Y Nhân tự báo danh là đặc sứ Long thủ Thanh Long Hội, Liễu Sinh Nhất Kiếm là đường chủ của Chính Nguyệt Đường.

Cho nên hai người xuất hiện ở chín quận phương bắc rất là bình thường.

Tiết Y Nhân tiếp nhận vị trí đường chủ Tiết Tiểu Nhân.

Nghĩ xong, Tô Thần chậm rãi đứng lên đi ra khỏi mật thất.

Ngũ Độc Đồng Tử đang đợi bên ngoài mật thất, thấy Tô Thần từ trong mật thất đi ra liền theo sau.

“Chuyện của Tiết Tiểu Nhân, điều tra thế nào rồi?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

“Tạm thời còn chưa tra ra, nhưng Kim Phong Tế Vũ Lô bên kia và Nguyên trưởng lão suy đoán chuyện này có khả năng liên quan đến Thanh Long Tự.”

Ngũ Độc Đồng Tử mở miệng nói.

Nghe vậy, mắt Tô Thần lóe hàn quang.

Bạch Sầu Phi và Nguyên Tùy Vân sẽ không vô duyên vô cớ phỏng đoán, nhất định có một ít căn cứ.

“Không kiểm chế được sao?”

Tô Thần thì thảo nói.

Hai người đi qua một số lầu các tới một đại sảnh.

Bên trong sảnh, Nguyên Tùy Vân, Tiêu Thu Thủy, còn có Gia Cát Chính Ngã đều đang nói chuyện.

Gia Cát Chính Ngã và Tiêu Thu Thủy tiến VCPNrdjT Sơn Hà Môn, trở thành trưởng lão giống như Nguyên Tùy Vân, phụ trách chuyện võ lâm ở chín quận phương bắc.

“Có thể xác nhận là do người của [Thanh Long Tự] ra tay không?”

“Vì sao bọn họ ra tay?”

Tô Thần ngồi ngay ngắn trên ghế dài mở miệng nói.

“Chương giáo, căn cứ vào manh mối truyền về lúc đó, Tiết đường chủ bị giết liên liền chết phản kích làm cho một người trọng thương.”

“Nói cách khác, lúc ấy đối phương đã bị thương, từ khi Tiết đường chủ bị giết, Kim Phong Tế Vũ Lâu luôn chú ý động thái Tụ Bắc quận, không phát hiện có người rời đi.”

“Đối phương bị thương, còn không có rời khỏi Tụ Bắc quận, như vậy chỉ còn một nơi có thể đi chính là 【 Thanh Long Tự 】

Dù sao các thế lực lớn nhỏ ở Tụ Bắc quận thần phục Sơn Hà Môn chúng ta, thừa nhận địa vị minh chủ của chương giáo.

“Hơn nữa chúng ta cũng bí mật điều tra những thế lực này, không phát hiện gì khả nghi, cho nên hai người chỉ có thể tiến vào Thanh Long Tự, bất kể thế nào chuyện này đều có liên quan đến Thanh Long Tự.”

Gia Cát Chính Ngã mở miệng nói.

“Sau khi tin tức Mật Tông Xá Lợi và Sinh Tử Đại Tàng Kinh được phát tán, bên phía Thanh Long Tự có động tĩnh gì không?”

Tô Thần hỏi tiếp.

Đây là tin tức Tô Thần muốn thả ra để hấp dẫn người Thanh Long Tự.

Lúc trước hẳn chỉ định bức bách Thanh Long Tự rời khỏi, nhưng nếu cái chết của Tiết Tiểu Nhân có liên quan đến Thanh

Long Tự, như vậy Tô Thần cũng không ngại Mật Tông tứ đại tổ đình gì đó.

Nếu Thanh Long tự có thể bị người ép phong tự, như vậy cũng có thể bị người tiêu diệt.

“Bạch Sầu Phi đã đến Kinh sư chưa?”

“Tình huống bên Kinh sư thế nào?”

Tô Thần biết Mộ Dung Phục giết chết Đan Dương quận chúa, bắt quá Mộ Dung Khinh Trần cùng Đan Dương quận chúa lần lượt bị giết, Tứ hoàng tử còn gặp phải tập kích ngoài thành.

Kinh sư chắc chắn phong vân biến động.

“Thất hoàng tử hạ lệnh cho Trấn Phủ Ti đưa ra kết quả trong vòng ba ngày, nhưng Trấn Phủ Ti không tra được manh mối gì, dẫn đến hai trong năm phó điện chủ Trấn Phủ Ti bị cách chức, một người còn là thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti.”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Thuộc hạ Trấn Phủ Ti có Nam Bắc Trấn Phủ Ti, trong năm đại phó điện chủ, có hai người là thống lĩnh Nam Bắc Trấn Phủ Ti.”

“Trấn Phủ Ti phó điện chủ, chức vị cũng không nhỏ, thực lực ít nhất phải đạt tới Thiên Nhân thất nạn mới được.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Xem xem ai tiếp nhận chức vụ, có lẽ có thể thấy rõ một số thứ.”

“Là người mẫu tộc Cửu hoàng tử, Giang Bắc Lý Tự Xuân, trở thành Trấn Phủ Ti phó điện chủ và thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti, người còn lại là môn khách thủ hạ của Thập Nhị hoàng tử, Độc Tí Dao Khách Diêm Tây Sơn.”

Nghe Gia Cát Chính Ngã trả lời, Tô Thần hơi sững sốt.

Trong suy nghĩ của hắn, tình huống như vậy, người thu lợi không phải là Tứ hoàng tử và Thất hoàng tử sao?

Tại sao lại là Thập Nhị hoàng tử và Cửu hoàng tử?

“Xem ra Kinh sư cũng là một vùng bùn!”

Tô Thần thì thào nói.

Bất quá ngày mai Bạch Sầu bay đến Kinh sư, không biết sẽ là quang cảnh gì!

Kim Phong Tế Vũ Lôu không có dễ dàng mở ở Kinh sư như vậy, Bạch Sầu Phi sẽ gặp phải áp lực rất lớn.

“Đây là mật hàm Bạch Sầu Phi gửi tới, cần chủ thượng thân khai.”

Nguyên Tuy Vân lấy ra một mật thư.

Tô Thần mở phong thư ra, ánh mắt hơi ngưng tụ.

Trong thư chỉ có một dòng chữ.

Nếu gặp trở ngại, xin mời Dạ Đế và Nhật Hậu uy lâm Trấn Phủ Ti.

Xem ra Bạch Sầu Phi đã biết được gì đó rồi.

Dạ Đế và Nhật Hậu uy lâm Trấn Phủ Ti, tuy rằng có thể lớn mạnh uy danh Thiên Nhai Các nhưng lại sẽ làm cho Đại Chu vương triều cảm giác kiệt ngạo bất tuân, vừa có lợi vừa có hại.

Chương 449: Thập Nhị hoàng tử, 【 Âm Ảnh Môn 】

....

Ở Kinh sư.

Một chỗ biệt viện tường cao vờn quanh.

Một nữ tử mặc áo mỏng đang dựa sát vào ngực một nam tử trẻ tuổi.

Khuôn mặt nam tử tuấn mỹ, hai đầu lông mày lộ vẻ âm ngoan.

Lúc này nam tử đẩy nữ tử trong ngực ra, nữ tử không tức giận mà trợ giúp nam tử mặc áo khoác vào.

Áo khoác màu vàng kim thêu tứ thảo, có thể thấy được nam tử này là một vị hoàng tử của vương triều Đại Chu.

“Điện hạ, lần này chúng ta bắt lấy chức vị phó điện chủ Trần Phủ Ti, e rằng sẽ thu hút sự chú ý của chín hoàng tử giám quốc.”

Nữ tử nhẹ giọng nói.

“Năm đó tranh đoạt hoàng tử giám quốc hoàng tử thất bại nhưng cũng không có nghĩa là ta từ bỏ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.”

“Nếu ta không tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, các người cũng sẽ không ủng hộ ta.”

“Hôm nay ta chính diện ra tay cũng là nhắc nhở bọn họ, không nên bỏ qua chúng ta.”

“Huống hồ ta ra tay mới có thể làm cho những hoàng tử năm đó bị thua, hoặc có thể nói là không có cơ hội tranh đoạt vào năm đó có cơ hội xuất đầu.”

“Giờ phút này bọn họ đều ủng hộ ta, chỉ có ủng hộ ta, để cho ta ra mặt thì bọn họ mới có cơ hội tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.”

Cửu đại hoàng tử ủng hộ ta cũng là chuyện tốt.

Nam tử lạnh giọng nói.

Nam tử này chính là hoàng tử thứ mười hai của vương triều Đại Chu Lưu Hạ, không phải là một trong chín hoàng tử giám quốc.

“Mộ Dung Khinh Trần và Đan Dương quận chúa không phải do các ngươi an bài người giết chứ!”

Thập Nhị hoàng tử Lưu Hạ nhìn nữ tử trước mặt, mắt lóe hàn mang.

“Tuyệt đối không liên quan gì đến chúng ta!”

Nữ tử mặc giơ tay, áo choàng màu đỏ nằm ở gần rơi vào trên người nàng, bao lấy dáng người uyển chuyển của nàng.

Nàng thông thả tới trước mặt Thập Nhị hoàng tử Lưu Hạ nói.

“Hy vọng không liên quan gì đến các ngươi, nếu không ta sẽ giao các ngươi cho Thiên Giám Ti, ta nghĩ các ngươi cũng biết sự khủng bố của Thiên Giám Ti!”

Thập Nhị hoàng tử Lưu Hạ thu hồi ánh mắt của mình, nhẹ giọng nói.

Nữ tử trước mặt khi nghe tới Thiên Giám Ti liền đổi sắc.

Có thể thấy được nàng sợ hãi khi nghe tới.

“Đúng rồi, các người điều tra chi tiết của Kim Phong Tế Vũ Lâu như thế nào rồi?”

Lưu Hạ nhẹ giọng hỏi.

“Chúng ta không tra được chi tiết của Thiên Nhai Các phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu, một chút manh mối cũng không có, giống như thế lực này chưa từng tồn tại, điện hạ muốn tiếp xúc với bọn họ vẫn nên cẩn thận một chút.”

Nói đến Kim Phong Tế Vũ Lâu và Thiên Nhai Các, nữ tử cau mày.

“Chưa từng tồn tại?”

“Vậy chỉ có thể nói các người không tra được.”

“Nhưng mà càng thần bí thì càng có khả năng trợ giúp ta đạt được ngôi vị hoàng đế, không phải sao?”

Khóe miệng Thập Nhị hoàng tử Lưu Hạ nhếch lên.

Tại sao hắn phải tranh đoạt một trong năm vị trí phó điện chủ Trần Phủ Ti, chủ yếu chính là vì 【 Kim Phong Tế Vũ Lâu 】.

Nghĩ đến chuyện tiếp xúc với 【 Kim Phong Tế Vũ Lâu 】, gia tăng lực lượng bên mình.

“Vậy khi nào Bạch Sầu Phi đến Kinh sư?”

Lưu Hạ lại hỏi.

“Căn cứ tình báo phản hồi, ngày mai sẽ đến Kinh sư.”

Nữ tử mặc áo đỏ mở miệng nói.

“Tra không được quan hệ giữa Thiên Nhai các và Kim Phong Tế Vũ Lâu. Như vậy chúng ta cứ nhìn chăm chăm Bạch Sầu Phi, người này có thể được Thiên Nhai Các bổ nhiệm làm

lâu chủ Kinh sư, hẳn là thân phận trong Thiên Nhai Các không đơn giản!”

Lưu Hạ mở miệng nói.

Rút lui khỏi chín quận phương bắc, muốn đặt chân vào Kinh sư, Kinh sư là nơi nào chứ?

Đô thành vương triều Đại Chu, nơi quyền lực tập trung.

Bạch Sầu Phi muốn ngồi lên vị trí lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô mà không có chút bối cảnh và năng lực, làm sao có thể ngồi lên.

“Điện hạ yên tâm, lúc trước ta đến Lĩnh Nam quận một chuyến, có chút giao tình với Nạp Lan Dung Yên bên cạnh Bạch Sầu Phi.”

“Thông qua nàng ta nghĩ có thể dễ dàng tiếp xúc với Bạch Sầu Phi hơn!”

Nữ tử áo đỏ nhẹ giọng nói.

“Được, ta bên này liền chờ tin từ ngươi!”

Thập Nhị hoàng tử Lưu Hạ gật đầu, sau đó đẩy cửa bước ra khỏi phòng.

Trong phòng, nữ tử áo đỏ giơ tay đóng cửa phòng lại.

Lúc này có một bóng người dưới giường lăn ra.

Người này thấp bé, là một người lùn, trên mặt lộ ra vẻ âm ngoan.

“Hong La đại nhân, Thập Nhị hoàng tử cũng quá càn rỡ, hẳn có thể có được như hôm nay đều nhờ công lao của đại nhân, hôm nay lại dám uy hiếp ngài.”

Chu Nho nhìn cửa về phía cửa, u ám nói.

Ba!

Đúng lúc này nữ tử áo đỏ bỗng tát Chu Nho một cái.

Lực đạo rất lớn, khoe miệng Chu Nho tóe máu tươi.

Nhưng trên mặt lại không có chút bất mãn nào, mơ hồ còn có sự điên cuồng, hấn vươn đầu lưỡi liếm sạch sẽ máu tươi bên khoe miệng, dùng ánh mắt si mê nhìn nữ tử áo đỏ.

“Thập Nhị điện hạ không phải là người người có thể nghị luận, lần sau để cho ta nghe người nghị luận về Thập Nhị hoàng tử, ta sẽ nhò đầu lưỡi người.”

“Ta bảo người điều tra chuyện Đan Dương quận chúa, người điều tra đến đâu rồi?”

Nữ tử áo đỏ mở miệng nói.

“Đại nhân, từ dấu vết xuất thủ mà xem, quả thật là thủ pháp của môn khách phủ Thái sư Viên Mộc.”

“Về phần hành tung gần nhất của Đan Dương quận chúa, từ sau khi tiến vào Kinh sư, mỗi ngày đều sẽ ra vào Dự quận vương phủ, không đặc tội người nào trong Kinh sư, về phần ở vương phủ thì đặc tội không ít người nhưng là đều mấy kẻ không có can đảm ra tay!”

Nghe nữ tử áo đỏ hỏi, sắc mặt Chu Nho khôi phục bình thường.

“Nói cách khác không tra được một chút manh mối nào từ bên Đan Dương quận chúa!”

“Vết thương trên thân những người hầu kia thì sao?”

Nữ tử áo đỏ sau đó hỏi.

Chính là dấu vết do trường kiếm bình thường tạo thành, chỉ là tốc độ ra tay rất nhanh, hẳn là người ra tay đã từng giết không ít người.

Chu Nho trầm giọng nói.

“Nói cách khác chính là sát thủ chuyên nghiệp?”

Nữ tử áo đỏ nói.

“Hắn không phải sát thủ chuyên nghiệp, chỉ là giết không ít người mà thôi.”

“Tại sao?”

Lệ khí từ vết kiếm rất thịnh, đây không phải thứ mà sát thủ nên có, trên người sát thủ chỉ có sát khí, không có lệ khí, từ điểm này thuộc hạ mới suy đoán người xuất kiếm có thù oán với Đan Dương quận chúa.

“Bất quá manh mối này cũng không có tác dụng quá lớn, Đan Dương quận chúa có tính cách mạnh mẽ, yêu thích giết người, cho nên không thể điều tra.”

Chu Nho trầm giọng nói.

“Như vậy sao? Vậy chuyện Đan Dương quận chúa không cần điều tra nữa.”

“Dù sao chuyện này liên quan đến phủ Thái sư, có người còn sốt ruột hơn cả hoàng tộc.”

“Ngày mai người ở cửa thành chờ đợi Bạch Sâu Phi tới, nghĩ biện pháp đưa phong thư này đến tay Nạp Lan Dung Yên!”

Nữ tử áo đỏ giơ tay chộp lấy một phong thư trên bàn đưa cho Chu Nho trước mặt.

“Đại nhân, yên tâm!”

“Được rồi, người ra ngoài đi!”

Nữ tử áo đỏ xua tay.

Người lùn không có đi cửa chính mà phá vỡ cửa sổ rời đi.

Gió thổi vào phòng ốc, áo đỏ mong manh theo gió phiêu
đăng bày ra dáng người uyển chuyển của nữ.

“Bạch Sầu Phi, ta rất muốn xem các ngươi làm sao qua
được cửa Trấn Phủ Ti, hi vọng các ngươi thức thời.”

Nữ tử thì thào nói.

Chương 450: Bạch Sầu Phi vào Kinh sư, thẳng hướng Trần Phủ Ti

....

Kinh sư không chỉ có mấy người này đang nói về Bạch Sầu Phi và 【 Kim Phong Tế Vũ Lâu 】 .

Rất nhiều người cũng đang thảo luận.

Trong đó đặc biệt là Thất hoàng tử và Thanh Long hội có thù oán, cho nên hẳn không thoải mái lắm!

“Khỏ tiên sinh, bên tam ca ta có động tĩnh sao? Hẳn là hẳn cũng không muốn đến kinh sư, có ý định động thủ sao?”

Thất hoàng tử Lưu Dụ mở miệng nói.

Khỏ tiên sinh bên cạnh hẳn lắc đầu đáp:

“Không có tin tức gì về bên Tam hoàng tử, phỏng chừng đến ngày mai Bạch Sầu Phi tới Trần Phủ Ti mới có thể nhìn ra thái độ của hẳn.”

“Không cần đề ý những người khác, nói cho Tư Long, trước kệp lấy 【 Kim Phong Tế Vũ Lâu 】 đăng ký lập sách, ta muốn nhìn một chút xem bọn họ không cảm được lập sách, làm sao thành lập Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Còn nữa Khỏ tiên sinh, Trần Phủ Ti có tin tức về thích khách sao? Nếu như không có tin tức, tam tử của Liệt Vũ Vương Nhiếp Trùng sẽ tới Kinh sư.”

Thất hoàng tử Lưu Dụ trầm giọng nói.

“Trần Phủ Ti bên kia xác định Đan Dương quận chúa bị giết vì có người muốn báo thù, chỉ là hung thủ thật sự có phải môn khách Viên Thuật của phủ Thái sư hay không, không có chắc chắn!”

“Bởi vì ngày đó Viên Thuật đang ở Thúy Hoa Lâu cùng với hoa khôi, hoa khôi Thúy Hoa Lâu có thể làm chứng.”

Khô tiên sinh mở miệng trả lời.

Lời của hoa khôi kia có đáng tin không?

Thất hoàng tử Lưu Dụ hỏi.

“Lúc ấy chỉ có hai người bọn họ, không có những người khác, cho nên chỉ có thể tin một nửa, bất quá ta thấy Viên Thuật này không có gan giết Đan Dương quận chúa, cũng không có động cơ giết Đan Dương quận chúa.”

Khô tiên sinh lắc đầu nói.

“Nhưng không tìm thấy manh mối có đôi khi cũng cần hy sinh, ta tin tưởng Thái sư sẽ vì đại cục cân nhắc!”

Thất hoàng tử Lưu Dụ nói tiếp.

Qua những lời này có thể thấy được Viên Thuật phải làm người chịu tội thay.

Khô tiên sinh không nói gì.

Hắn chỉ là mưu sĩ bên cạnh Thất hoàng tử, có đôi khi không thể quyết định suy nghĩ của chủ tử, hướng hồ chuyện này thật sự không thể tùy ý quyết định.

“Điện hạ, Tứ hoàng tử bắt được một tên bên cạnh thủ lĩnh Hoàng Tuyên Bất Quy, có lẽ chúng ta có thể tiếp xúc với Tứ hoàng tử!”

Khô tiên sinh đề nghị.

“Lấy Viên Mộc làm người chịu tội thay, cũng chỉ có thể là biện pháp cuối cùng.”

“Tứ huynh của ta có thủ đoạn rất tốt, một mình ra khỏi thành dẫn dụ người Hoàng Tuyền Bất Quy, bắt quá bọn sát thủ kia dám công khai ám sát hoàng tộc, nên bị tiêu diệt.”

“Sáng sớm ngày mai ta sẽ đến bái kiến Tứ hoàng huynh!”

Thất hoàng tử khoát tay nói.

Ngày hôm sau, ở cửa thành.

Xe ngựa của Bạch Sầu Phi dừng lại bên ngoài.

Về phần xe ngựa của Hách Liên Tiểu Yêu, vào thời điểm tới gần Kinh sư đã tách ra khỏi bọn họ, sớm tiến vào trong thành rồi.

Bạch Sầu Phi đang bị chú ý, Hách Liên Tiểu Yêu không muốn bị chú ý.

“Lâu chủ, phía trước chính là Kinh sư!”

Nạp Lan Dung Yên nhìn tường thành to lớn ngoài cửa sổ, mở miệng nói.

“Vào thành!”

Bạch Sầu Phi không có ý định xuống xe ngựa, trực tiếp cho người đánh xe ngựa tiến vào.

Lúc này trên cổng thành có một nam tử mặc nhụy giáp nhìn thấy xe ngựa Bạch Sầu Phi, mắt lóe hàn quang, phát tay.

Một tên thủ vệ của thành đi tới trước mặt nam tử.

“Tuyên bố nghiêm tra một chút, đuổi người trong chiếc xe ngựa kia ra, ta muốn bọn họ đi bộ vào Kinh sư!”

Nam tử mở miệng nói với người tới.

“Tuân lệnh!”

Người tới không dám có chút chậm trễ, cầm lấy chiêng đồng nhanh chóng xuống phía dưới.

Sau đó là một tiếng chiêng vang dội.

“Xe ngựa qua lại cần trái qua kiểm tra!”

Thị vệ thủ thành nhanh chóng ngăn người.

“Xuống xe kiểm tra!”

Đúng lúc ngăn cản xe ngựa của Bạch Sầu Phi.

“Lâu chủ, chúng ta...”

Nạp Lan Dung Yên thấy vậy, sắc mặt trở nên lạnh lùng.

“Đi bộ vào Kinh sư cũng chưa không phải không thể!”

Bạch Sầu Phi bình tĩnh xuống khỏi xe ngựa.

Lúc này hắn mặc áo trắng, khoác áo lông chồn chống lạnh, khí chất rất nho nhã.

Nạp Lan Dung Yên duyên dáng yêu kiều, đeo khăn che mặt che đi dung nhan diễm lệ.

Hai người đứng cùng một chỗ, cảm giác như đất trời tạo tác.

“Người này chính là Bạch Sầu Phi, rất có thể nhận, nhưng không biết có thể nhận đến khi nào?”

Trên thành lâu, nam tử mặc nhụyễn giáp nhìn thấy Bạch Sầu Phi, ánh mắt khẽ động.

Thủ vệ cửa thành cũng không làm khó Bạch Sầu Phi.

Bọn họ nhận được mệnh lệnh là bắt người xuống ngựa điều tra, đối phương xuống ngựa, bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ.

Người có thể khiến cấp trên chú ý đều không phải nhân vật đơn giản.

Bọn họ cũng không muốn vì lấy lòng mà chôn vùi tính mạng của mình.

Xe ngựa đi theo sau Bạch Sầu Phi chậm rãi tiến vào trong thành.

“Lâu chủ, hôm nay chúng ta có nghỉ ngơi hay không, ngày mai tới Trấn Phủ Ti.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Trực tiếp đi tới Lập Sách đường của Trấn Phủ Ti, đăng ký lập sách!

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Hắn rất muốn nhìn xem đôi phương còn muốn làm gì? Hắn đã được Tô Thần bày mưu đặt kế, Nhật Hậu và Dạ Đế có thể đích thân tới Trấn Phủ Ti.

Nghe Bạch Sầu Phi nói vậy, Nạp Lan Dung Yên gật gật đầu.

Nàng đỡ Bạch Sầu Phi tiến vào xe ngựa trước, thời điểm nàng muốn bước vào xe ngựa bỗng có một bóng người lướt qua.

Trong tay nàng có thêm một bức thư.

Nạp Lan Dung Yên im lặng cầm thư bước lên xe ngựa.

“Người vừa rồi?”

Sau khi tiến vào xe ngựa, Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Hiện giờ thực lực của hắn đã bước vào Thiên Nhân ngũ nạn, thần thức nhạy bén nên phát giác được có người lướt qua Nạp Lan Dung Yên.

“Hắn cho ta một phong thư!”

Nạp Lan Dung Yên mở thư trong tay ra nói.

Trên phong thư có một mảnh lá đỏ, viết một hàng chữ.

“Nếu muốn thuận lợi khai lâu, có thể tới Vọng Nguyệt Lâu trong thành vào ngày mai, tự lưu: Hồng La!”

“Nhiều năm trước ta gặp một người không tề ở Lĩnh Nam quận, nói chuyện hợp nhau, gọi nhau tử muội.”

“Lâu chủ, xem ra có người muốn thông qua ta tiếp xúc với người!”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Kinh sư có nhiều thế lực của các hoàng tử, có thể tiếp xúc với chúng ta nhưng chúng ta sẽ không dựa vào ai.”

Hai mắt Bạch Sầu Phi lóe hàn quang.

Xe ngựa tiếp tục tiến về phía trước, phương hướng chính là Trấn Phủ Ti.

“Bạch Sầu Phi chạy thẳng tới Trấn Phủ Ti, hắn muốn làm gì?”

Một số người nhìn thấy xe ngựa Bạch Sầu Phi, không khỏi nghi hoặc.

Hắn trực tiếp tới Trấn Phủ Ti, chẳng lẽ không sợ bị nhục nhã sao?

Một số người mở miệng nói.

Mặc dù có người hy vọng [Kim Phong Tế Vũ Lâu] khai lâu ở Kinh sư, nhưng không có khả năng cho hắn đăng ký lập sách hôm nay.

Đi như vậy, quả thực chính là tự tìm khổ, tự chuốc nhục nhã.

Hành động này khiến cho nhiều người cảm thấy khó hiểu.

Lúc này, trong một lầu các.

Có một nam tử trung niên đang đứng, nam tử trung niên dáng người khôi ngô, lưng hùm eo gấu, một đôi mắt hổ nhìn chăm chăm xe ngựa Bạch Sầu Phi đang tiến đến Trấn Phủ Ti.

“Bạch Sầu Phi, nhi tử của ta rất tôn sùng ngươi, ngươi đi tới Trấn Phủ Ti thế này có dụng ý gì đây?”

Nam tử trung niên thì thào nói.

Người này chính là phụ thân của Hách Liên Tiểu Yêu, Hách Liên Nhạc Ngô, một trong những người cầm quyền phía sau Trấn Phủ Ti.

Hách Liên Tiểu Yêu sớm vào thành, hy vọng Hách Liên Nhạc Ngô ra mặt để Trấn Phủ Ti không làm khó Bạch Sầu Phi.

Cho nên Hách Liên Nhạc Ngô cố ý đến xem người này.

Chương 451: Trấn Phủ Ti, Mục Trung Đường, Hắc Tước Các

....

“Đây chính là người mà nhi tử bảo bối của người nhìn trúng.”

Một giọng nói quyen rũ từ phía sau Hách Liên Nhạc Ngô truyền đến.

Sau đó có một nữ tử khoảng ba mươi đi ra.

Nữ tử tản ra phong tình mê người, búi tóc cao, trên tóc cắm ba cây trâm màu vàng, nàng có một đôi mắt quyen rũ sáng ngời, môi ửng đỏ, làn da như ngọc, ngực mông rất vảnh.

“Trực tiếp tiến đến Trấn Phủ Ti, có chút xúc động!”

Nữ tử nhìn xe ngựa Bạch Sầu Phi, mở miệng nói.

Nữ tử tên là Lục Liên Tích, là lâu chủ Bách Hoa Lâu, chỗ bọn họ đang ở.

“Từ tư liệu thu được, Bạch Sầu Phi không phải là người xúc động, trước khi hấn đến Kinh sư đã chương quản Kim Phong Tế Vũ Lâu ở chín quận phương bắc, làm việc trầm ổn lão luyện, không nên coi thường Bạch Sầu Phi này.”

“Huống hồ nghe đồn hai vị các chủ Bắc Các là Dạ Đế và Nhật Hậu đã đến Kinh sư rồi!

Hách Liên Nhạc Ngô nói.

“Chẳng lẽ không thể là [Kim Phong Tế Vũ Lâu] phát ra tin tức giả.”

Lục Liên Tích nhẹ giọng nói.

“Không có giả, nếu Dạ Đế và Nhật Hậu không có ở đây, Bạch Sầu Phi vào Kinh sư chỉ có một con đường chết.”

Hách Liên Nhạc Ngô mở miệng nói:

Lúc này xe ngựa đã lướt qua tầm mắt của bọn họ.

Xe ngựa đi tốc độ không nhanh không chậm, dần dần xuyên qua đám người tới một con đường tương đối rộng rãi.

Trần Phủ Ti là cơ cấu quyền lực của Kinh sư.

Bất quá người đến nơi này đều là người trong giang hồ, cho nên trên đường rất ít người thường.

Ở Trần Phủ Ti, vừa vào đại môn sẽ thấy bên phải có một đình viện.

Trước đình viện treo một tấm biển, biểu hiện Lập Sách Đường.

Bất kỳ thế lực giang hồ nào đến Kinh sư đều phải đăng ký ở chỗ này, bình thường tới đây đăng ký chỉ là tượng trưng và thông báo thôi.

Dù sao Đại Chu vương triều cũng không quá hạn chế các thế lực giang hồ.

Chỉ cần người tuân thủ quy củ, làm việc trong phạm vi quy củ thì Vương triều Đại Chu sẽ mắt nhắm mắt mở.

Về phần người có thể tiếp tục lẫn lộn ở Kinh sư hay không phải xem bản lĩnh của người.

Lúc này trong Lập Sách Đường có một lão giả đang ngủ gật.

Địa bàn Kinh sư lớn như vậy, trải qua bao nhiêu năm phát triển, hiện giờ thế lực địa bàn trong Kinh sư phân chia rất rõ ràng.

Thế lực ngoại lai muốn chen chân vào Kinh sư phải có thực lực rất mạnh hoặc là có hậu thuẫn mạnh mẽ.

Cho nên Lập Sách Đường bên này tương đối thanh nhàn.

Một người hầu trẻ tuổi từ bên ngoài đi vào nhìn thấy lão giả đang ngủ gật, ghé vào tai hắn nói một câu.

Lão giả vốn đang ngủ gật lập tức tỉnh táo.

“Liễu lão đầu, đây chính là Mục phó điện chủ đặc biệt an bài, làm tốt thì ta và ngươi đều có thưởng.”

Người hầu trẻ tuổi vừa cười vừa nói.

“Tiền này cũng không dễ kiếm, không cẩn thận, xui xẻo là chuyện nhỏ, chỉ sợ gặp họa sát thân.”

Liễu lão đầu cau mày nói.

“Liễu lão đầu ngươi cũng quá nhát gan đi, chẳng lẽ hắn còn dám động thủ với chúng ta, dám cường đoạt sao.”

Người hầu trẻ tuổi nói.

“Ta không biết bọn họ có can đảm cường đoạt hay không, nhưng có thể khiến phó điện chủ hạ lệnh chặn đối phương lại, chứng tỏ thế lực đối phương rất mạnh, không đơn giản.”

“Nếu như chúng ta cố ý làm khó dễ, ta và ngươi có khả năng không sống không qua ngày mai!”

Liễu lão nói.

“Liễu lão đầu ngươi nói chuyện giật gân đi, bọn họ còn dám ra tay với chúng ta, chúng ta tốt xấu gì cũng là người của Trấn Phủ Ti.”

Người hầu trẻ tuổi không khỏi phản bác.

Từ sau khi hấn tiến vào Trấn Phủ Ti, thế lực giang hồ trong Kinh sư và thế lực giang hồ đến bên ngoài Kinh sư đều tất cung tất kính với bọn họ.

Hấn cực kỳ tự tin vào lực lượng của Trấn Phủ Ti.

“Người còn trải qua ít chuyện lắm, hưởng hồ gần đây người không có nghe nói sao?”

Hai vị các chủ của Bắc các đã đến Kinh sư, qua tin tức thu được, chắc chắn sẽ có hai cường giả Thiên Nhân cứu nạn xuất hiện.”

“Thế lực có cường giả Thiên Nhân cứu nạn muốn bóp chết ta và người đơn giản như bóp chết hai con kiến.”

Liễu lão đầu nói tới đây, không khỏi thở dài một tiếng.

Nghe Liễu lão đầu nói xong, nhớ tới vài tin tức về Kim Phong Tế Vũ Lô.

Trong lòng người trẻ tuổi cũng có chút run rẩy.

“Liễu lão, chúng ta làm sao bây giờ? Người nọ đang trên đường tới rồi.”

“Cũng không chịu nghỉ ngơi một chút mà tới thẳng chỗ chúng ta.”

Người trẻ tuổi oán giận nói.

“Người nói đối phương trực tiếp tới chỗ chúng ta!”

Nghe người trẻ tuổi nói như thế, Liễu lão đầu kinh hãi.

“Không được, ta phải nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này.”

Nói xong xoay người đập đầu vào vách tường, trán lập tức tóe máu tươi.

“Ta bị thương, ta đến chỗ Tàn Chủ Bạc xin nghỉ, tiểu tử ngươi tự nghĩ biện pháp rồi đi đi.”

Liễu lão đầu nói xong ôm đầu ra khỏi phòng.

Một lát sau.

“Liễu lão đầu ngươi! Ngươi cắt cho ta, một chút chuyện nhỏ cũng không làm được, lão tử tự mình tọa trấn!”

Sau đó một đạo tiếng chửi bậy truyền đến.

Liễu lão đầu lập tức từ trong phòng chạy ra.

Sau đó là một nam tử mặc quan bào từ xuất hiện, nam tử đi vào Tọa Sách Đường ngồi ở vị trí của Liễu lão đầu.

Hắn đưa mắt nhìn người hầu trẻ tuổi bên cạnh.

Người hầu trẻ tuổi không dám nói bất cứ lời nào, chỉ cung kính đứng đó.

Hiện giờ đường chủ Lập Sách Đường Trấn Phủ Ti tự mình tọa trấn, hắn chỉ là tiểu binh, trời sập xuống có người trên chống đỡ.

Tàn chủ ngồi trên ghế, trên người tản mát ra một cỗ khí tức như có như không.

Chủ Bạc tuy rằng chỉ là một tiểu quan nhưng vẫn là quan, thực lực nhất định phải đạt được cảnh giới Thần phách hợp nhất mới có thể đảm nhiệm.

“Còn bao lâu nữa Bạc Sầu Phi mới tới?”

Tàn Chủ Bạc nói với người hầu trẻ tuổi bên cạnh.

“Khoảng nửa nén nhang nữa.”

Người hầu trẻ tuổi trả lời.

“Nửa nén nhang sao, một thế lực ngoại lai vậy mà để bản quan chờ, hừ!”

Tần Chủ Bạc hừ lạnh một tiếng.

Người sau lưng hắn chính là Mục phó điện chủ.

Phía sau Mục phó điện chủ chính là Thất hoàng tử, biết Kim Phong Tế Vũ Lô là đối tượng mà Thất hoàng tử cố ý hạ lệnh gây khó dễ cho nên hắn mới đích thân đến đây.

Nếu không cho dù trên đầu Liễu lão chảy nhiều máu hơn nữa hắn cũng sẽ không đến.

Chuyện xảy ra ở Lập Sách Đường nhanh chóng truyền khắp Trấn Phủ Ti.

Trong một tòa tháp, một nam tử mặc quan phục phó điện chủ Trấn Phủ Ti đang nhìn về phía Lập Sách Đường.

Nam tử khoảng bốn mươi tuổi, để lại hai chòm râu chỉnh tề, trên người tỏa ra một cỗ khí thế không giận tự uy.

Người này chính là Mục Trung Đường, một trong năm đại phó điện chủ Trấn Phủ Ti, còn kiêm chức thống lĩnh Nam Trấn Phủ Ti.

Thực lực Nam Trấn Phủ Ti mạnh hơn Bắc Trấn Phủ Ti không ít.

Cho nên trong Trấn Phủ Ti, chức vị của Mục Trung Đường chỉ đứng sau điện chủ tổng điện Trấn Phủ Ti.

“Một Kim Phong Tế Vũ Lô Bạch Sầu Phi làm cho không ít người ở Kinh sư chú ý, ta rất muốn xem người sẽ như thế nào.”

Mục Trung Đường lạnh giọng nói.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút.

Xe ngựa Bạch Sầu Phi dừng lại cách đại môn Trấn Phủ Ti không xa.

Trần Phủ Ti không cho phép xe ngựa trực tiếp đến cửa, ở xa xa thiết lập vị trí đỗ xe ngựa.

Bạch Sầu Phi và Nạp Lan Dung Yên xuống xe.

Đưa mắt nhìn về Trần Phủ Tư phía trước, hai mắt Bạch Sầu Phi lóe tinh mang.

“Bạch Sầu Phi có bộ dạng rất tuần tú nha, mày kiếm mắt sáng, có thể làm trai lơ cho ta.”

Trong bóng tối, một nữ tử mặc váy dài màu đen nhìn Bạch Sầu Phi đi ra khỏi xe ngựa, mở miệng nói.

Nữ tử này chính là một trong những thống lĩnh của Hắc Tước Các Kinh sư.

Hắc Tước Các là một trong năm cơ quan tình báo ở Kinh sư, có thể nói là đối thủ của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Chương 452: Dạ Đế, hô hấp chấn lui địch nhân

....

Bạch Sầu Phi có làn da trắng nõn, nét mặt tuấn tú, bộ dạng ngọc thụ lâm phong xuất trần, khí tức cao ngạo hấp dẫn người khác, quả thật có năng lực làm trai lơ.

“Không nghĩ tới Hắc Tước Tước còn muốn người ta làm trai lơ cho người, chẳng lẽ không sợ vị kia xé xác người.”

Một giọng nói lạnh lùng truyền tới.

Nữ tử váy đen nhìn về một phía.

“Không phải người ở cùng Hách Liên Nhạc Ngô sao? Sao lại rảnh rồi tới nơi này!”

Người tới chính là Bách Hoa lâu chủ Lục Liên Tích.

Bách Hoa Lâu cũng làm sinh ý tình báo, cho nên hai người không hòa hợp.

“Vào Trấn Phủ Ti rồi!”

Lúc này Bạch Sầu Phi và Nạp Lan Dung Yên đã bước vào Trấn Phủ Ti.

Hai người nhìn nhau rồi nhanh chóng đi theo.

“Lâu chủ, bên kia là Lập Sách Đường.”

Trước khi Nạp Lan Dung Yên đến đã ghi nhớ bố trí của Trấn Phủ Ti.

Lúc này bên trong Lập Sách Đường, Tàn Chủ Bạc đã chuyển án đến trước cửa.

Hắn ngồi trên ghế dài lạnh lùng nhìn Bạch Sầu Phi bước vào, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười lạnh.

Hắn biết có người đang chú ý tình huống bên này.

Cho nên đưa án ra trước cửa, như vậy mới có thể biểu hiện bản thân.

Để cho phó điện chủ và Thất hoàng tử nhìn thấy lòng trung thành của hắn.

“Các người là người phương nào? Vì sao tới Lập Sách Đường ta?”

Khi hai người Bạch Sầu Phi tới gần, Tần chủ mở miệng nói.

“Chúng ta đến từ [Kim Phong Tế Vũ Lâu] chuẩn bị khai lâu ở Kinh sư, đến đây đăng ký.”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

“Đăng ký rất đơn giản, báo danh đăng ký, sau đó nhận sách liền hoàn thành.”

“Kim Phong Tế Vũ Lâu các người chuẩn bị khai lâu ở địa phương nào? Chủ yếu làm gì?”

Tần Chủ Bạc mở miệng hỏi.

“Căn cứ vào quy định của vương triều Đại Chu, thế lực giang hồ không cần khai báo nhiều như vậy.”

Nạp Lan Dung Yên lạnh giọng nói.

“Bây giờ là ta đang hỏi người, người chỉ cần trả lời là được.”

Tần Chủ Bạc trực tiếp cắt ngang.

“Tần Mộc, nguyên quán Tây Lăng quận, định cư ở thành nam Kinh sư mười lăm năm, trong nhà có mười lăm người,

dưới gối có hai nhĩ tử, lớn mười tám, nhỏ ba tuổi.”

“Ta nói ra những lời này, hẳn là hiểu được ý của ta đi.”

“Lập sách cho chúng ta, chúng ta sẽ nhanh chóng rời đi.”

Lúc này Bạch Sầu Phi lạnh giọng nói.

Giọng điệu tràn ngập uy hiếp.

“Bạch Sầu Phi thật sự to gan, dám trực tiếp uy hiếp người Trấn Phủ Ti!”

“Đây là đánh vào mặt Trấn Phủ Ti, xem Trấn Phủ Ti làm như thế nào.”

Một ít người quan sát nhau, không khỏi nói thầm.

“Người trực tiếp uy hiếp Trấn Phủ Ti chỉ có ở những năm Đại Chu vương triều mới thành lập, có người như vậy nhưng những người đó đều đã biến mất.”

“Xem ra, trai lơ của ngươi muốn chơi lớn rồi!”

Lục Liên Tích nói với nữ tử váy đen.

“Ngươi xem thường người Kim Phong Tế Vũ Lâu như vậy!”

Nữ tử váy đen lạnh giọng nói một câu, ánh mắt nhìn về phía Trấn Phủ Ti.

Lúc này, ở trên lầu các, ánh mắt phó thống lĩnh Trấn Phủ Ti Mục Trung Đường lóe hàn mang.

Hắn không nghĩ tới Bạch Sầu Phi dám uy hiếp Trấn Phủ Ti.

Hắn cần phải ra mặt rồi.

Liên quan đến uy nghiêm của Trấn Phủ Ti, một tên Chủ bạc không gánh nổi.

Thân hình hắn giống như ảo ảnh từ trong lầu các vọt ra.

“Bạch Sầu Phi người thật to gan, dám uy hiếp Trấn Phủ Ti.”

Thân hình Mục Trung Đường hạ xuống, lớn tiếng nói.

“Mục Trung Đường, một trong năm đại phó điện chủ Trấn Phủ Ti, lưng dựa Thất hoàng tử Lưu Dụ.”

Nạp Lan Dung Yên ở bên cạnh Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Xem ra Thất hoàng tử kéo nguyên nhân thất bại ở chín quận phương bắc lên người chúng ta, bố cục của Thất điện hạ có chút nhỏ.”

Bạch Sầu Phi nhìn Mục Trung Đường nói.

Hôm nay Kim Phong Tế Vũ Lâu cần tạo thanh thế.

Gây động tĩnh càng lớn sẽ càng dễ dàng phát triển ở Kinh sư.

Đây cũng là nguyên nhân Bạch Sầu Phi cường thế như thế.

“Hừ, người uy hiếp người Trấn Phủ Ti ta, nếu như không cho một lời giải thích, e là người không thể ra khỏi Trấn Phủ Ti này.”

Mục Trung Đường đáp lời.

“Uy hiếp, đây không gọi là uy hiếp, chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, là Trấn Phủ Ti các người làm khó chúng ta.

Ta dựa theo quy định đến Trấn Phủ Ti đăng ký lập sách.”

“Hiện tại Trấn Phủ Ti phó điện chủ hiện thân, vậy dựa theo quy định đăng ký cho chúng ta đi.”

“Nếu như phó điện chủ người không làm theo quy củ, ta nghĩ hai vị Các chủ chúng ta sẽ đích thân nói chuyện với Trấn Phủ Ti các người.”

Bạch Sầu Phi bình thản nói tiếp.

Trong giọng nói bình thản vẫn tràn ngập sự uy hiếp.

Mục Trung Đường lạnh lùng nhìn Bạch Sầu Phi, hắn không nghĩ tới chính mình ra mặt mà Bạch Sầu Phi còn dám cường thế.

Căn bản là không để hắn vào mắt.

Cũng không để Trần Phủ Ti vào mắt.

“Mục Trung Đường rơi vào thế khó rồi!”

Sắc mặt Lục Liên Tích trở nên ngưng trọng.

“Hiện tại phải xem Trần Phủ Ti, hoặc có thể nói là Mục Trung Đường sẽ làm như thế nào!”

“Người nói có phải Bạch Sầu Phi đã sớm tính toán trước rồi không?”

Nữ tử váy đen trầm giọng nói.

“Có khả năng, bất quá Trần Phủ Ti thủy chung là cơ cấu quản lý giang hồ của vương triều Đại Chu, Bạch Sầu Phi uy hiếp một tên phó điện chủ Trần Phủ Ti, bọn họ thật muốn chiến một trận sao?”

Lục Liên Tích trả lời.

“Thật can đảm, Trần Phủ Ti ta thành lập nhiều năm như vậy, Bạch Sầu Phi người là kẻ thứ nhất dám uy hiếp Trần Phủ Ti thế này, hôm nay giết người ở Trần Phủ Ti.”

Sát khí trong mắt Mục Trung Đường tăng vọt, khí tức Thiên Nhân thất nạng bộc phát.

Một luồng khí lưu khổng lồ lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía.

Tần Chủ Bạc phía sau hấn bị khí lưu chấn bay ra xa, án trước cửa cũng lật tung lên rồi vỡ vụn.

Giấy vụn bay múa đầy trời.

“Bạo Lôi Âm Sát Chương.”

Trong khoảnh khắc giấy vụn bay múa che khuất tầm mắt, Mục Trung Đường quát to, lao tới vỗ một chương về phía Bạch Sầu Phi.

Chương xuất có lôi đình xen lẫn âm sát chi lực.

Bạch Sầu Phi không nhúc nhích.

Bởi vì thực lực của hấn không bằng người này.

Động thủ cũng không ngăn được, không bằng không ngăn!

Đương nhiên cho dù hấn không ngăn cản cũng sẽ không có chuyện gì.

Đúng lúc này có hai bóng người xuất hiện ở Trấn Phủ Ti, những người khác căn bản không thấy rõ hai người xuất hiện như thế nào.

Một nam một nữ, nam tử mặc cẩm y hoa phục, khí chất cao quý, nữ tử mang khăn che mặt, dáng người uyển chuyển, khí chất bất phàm.

Hai người xuất hiện nháy mắt khiến cho tất cả các ánh mắt đều đổ dồn về.

Dạ Đế há to miệng hút một cái, nhất thời cơ thể hấn phát ra tiếng sấm, sau đó hấn thở ra một hơi.

Khí lưu khổng lồ hình thành một con cự tượng, cự tượng gầm nhẹ va chạm với quyền kinh của Mục Trung Đường.

Quyền kinh bị đánh tan, sau đó Mục Trung Đường bị cự tượng khí lưu đánh bay ra ngoài va chạm vào vách tường.

Bầu không khí lập tức trở nên yên tĩnh yên tĩnh.

Tất cả người đang âm thầm quan sát đều kinh hãi không
thôi.

Chương 453: Trấn Phủ Ti, Âu Dương Hùng, Thiên Chuy bộ chúng

....

Thực lực của Mục Trung Đường là Thiên Nhân thất nạn lại bị người ta thổi một hơi đánh bay.

Người ra tay có thực lực vô cùng cường hãn.

“Người này hẳn là các chủ của Bắc Các đi!”

Một số người trong bóng tối thầm nghĩ.

Rất nhiều người không nghĩ tới Dạ Đế lại hiện thân ở Trấn Phủ Ti, còn ra tay.

Phốc!

Trong lúc mọi người kinh hãi thì Mục Trung Đường phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn gian nan đứng lên, mắt nhìn chăm chăm Dạ Đế, trong mắt tràn ngập sự hoảng sợ, thực lực của hắn trước mặt đối phương thật sự không chịu nổi một kích.

Mặc dù nói đối phương có thực lực mạnh nhưng hành vi thể này chính là sỉ nhục hắn, sau hôm nay, e là chức vị phó điện chủ Trấn Phủ Ti của hắn sẽ mất.

Cắt đứt tiền đồ giống như giết phụ mẫu.

Nghĩ tới đây, trong lòng Mục Trung Đường có hận ý bùng lên.

Nhiều khi hận ý có thể lấn át đi sự sợ hãi trong lòng.

“Nơi này là Trấn Phủ Ti, người cũng dám ra tay, nếu hôm nay để cho người rời đi thì mặt mũi Trấn Phủ Ti sẽ mất hết!”

“Trấn Phủ Ti Thiên Chuy Bộ hiện thân!”

Mục Trung Đường gầm nhẹ.

“Mục Trung Đường muốn làm gì, hấn muốn vận dụng Thiên Chuy Bộ sao?!”

Nghe được Mục Trung Đường gầm nhẹ.

Đám người đang quan chiến cả kinh.

Lúc này ở lầu các cao nhất trong Trấn Phủ Ti có năm người đang đứng, người cầm đầu thân mặc tử kim trường bào, dáng người khôi ngô giống như hùng sư, khuôn mặt góc cạnh, không giận tự uy.

Đúng là điện chủ Trấn Phủ Ti Âu Dương Hùng.

Lúc này sắc mặt Âu Dương Hùng có chút khó coi.

Thiên Chuy Bộ chính là một trong ba đại bộ chúng của Trấn Phủ Ti.

Thiên Chuy Bộ là một đám võ giả luyện thể dùng binh khí hạng nặng của Trấn Phủ Ti.

Nhân số quanh năm bảo trì ở ba mươi người.

Một khi ai mà có khí huyết suy yếu sẽ nhanh chóng bị thay thế.

Cùng nhau tu luyện, cùng nhau sinh hoạt, cùng nhau xuất động, có thể đồng thời tiến công, đồng thời hạ chùy, một kích kinh thiên động địa.

Cường giả Thiên Nhân cửu nạn bình thường dụng phải ba mươi người công kích dưới cũng không có năng lực địch nổi,

chỉ có thể trốn hoặc bị nện chết.

Trần Phủ Ti cũng không chỉ dựa vào cự đầu cường đại, cự đầu cường đại thôi thì không đủ trợ giúp Chu Đế xử lý chuyện giang hồ.

Mục Trung Đường chính là phó điện chủ Trần Phủ Ti, có quyền điều động Thiên Chuy Bộ.

“Điện chủ, muốn ra mặt ngăn cản sao?”

Một thanh niên mặc áo trắng mở miệng nói.

Thanh niên vừa mới trở thành một trong năm phó điện chủ Trần Phủ Ti, thuộc mẫu tộc Cửu hoàng tử, Lý Tụ Xuân của Lý gia Giang Bắc.

“Dạ Đế này ngông cuồng như thế, không để Trần Phủ Ti ta vào trong mắt, để cho Thiên Chuy Bộ ra tay thử xem hắn có vốn liếng ngông cuồng hay không!”

Một người chỉ có một cánh tay mở miệng nói.

Người này chính là môn khách của Thập Nhị hoàng tử, đao khách một tay Diêm Tây Sơn.

Thân hình Diêm Tây Sơn không quá khôi ngô nhưng huyết sát chi khí nồng đậm.

Về phần hai người còn lại đều không nói gì.

Hiện tại hết thảy đều phải xem điện chủ Âu Dương Hùng quyết định thế nào.

Âu Dương Hùng chính là điện chủ tổng điện Trần Phủ Ti, thực lực ở Thiên Nhân cửu nạn, cũng là cự đầu trong Trần Phủ Ti.

Có thể ngồi ngang hàng với người phía sau Trần Phủ Ti.

“Không cần, ta cũng rất muốn xem thực lực của Dạ Đế.”

Âu Dương Hùng trầm giọng nói.

Dạ Đế ngông cuồng như thế, quả thật muốn đánh hấn một cái.

Nếu như bị đánh chết vậy chỉ có thể nói Dạ Đế không có thực lực ngông cuồng, tự mình tìm đường chết.

Kim Phong Tế Vũ Lâu phải ngoan ngoãn kẹp miệng cút khỏi kinh sư.

Trần Phủ Ti hiện giờ đang trong giai đoạn bị động,

Mộ Dung Khinh Trần bị giết, Đan Dương quận chúa bị giết, chuyện Mộ Dung Khinh Trần đã do Tứ hoàng tử xử lý, nhưng còn chuyện Đan Dương quận chúa thì Thất hoàng tử lại muốn Trần Phủ Ti bọn họ trả lời thuyết phục.

Hiện tại không có manh mối nào, đang trong giai đoạn đầu đầu.

Lúc này Bạch Sầu Phi đến Kinh sư là muốn làm gì, gây phiền toái cho hấn sao?

Sau khi Mục Trung Đường gằm lên không lâu.

Từng tiếng bước chân dồn dập nhanh chóng hướng về bên này.

Có huyết sát chi khí nồng đậm đập phả tới, ba mươi người trên người mặc trang phục thêu kim chùy xuất hiện.

Trong tay bọn họ đều cầm một thanh ngân chùy,

Trên ngân chùy có vết máu loang lổ, trông có vẻ là đã giết không ít người.

Những người này dáng người cao lớn, cơ bắp giống như rễ cây già.

“Thật sự xuất động Thiên Chuy Bộ, đây là muốn nện chết Dạ Đế!”

“Xem ra hôm nay có trò hay để xem!”

Lục Liên Tích nhìn ba mươi người xuất hiện trong Trấn Phủ Ti, không khỏi nói.

“Bây giờ phải xem Dạ Đế phá ba mươi người này như thế nào, Thiên Nhân cứu nạn bình thường gặp phải những người này, muốn rời khỏi không thành vấn đề.”

“Nhưng Dạ Đế đang khiêu chiến Trấn Phủ Ti, hắn không thể rút lui, một khi rút lui 【 Kim Phong mưa phùn lâu 】 cũng không cần đặt chân ở Kinh sư nữa!”

Nữ tử váy đen ở bên cạnh nàng nói.

“Người nói xem Dạ Đế có thể ngăn cản Thiên Chuy Bộ sao?”

“Ai mà biết!”

“Bất quá Dạ Đế này thật cuồng ngạo, nếu nhẫn chịu một chút hắn là có thể lấy được lập sách.”

“Đoán chừng là ở bên ngoài cuồng ngạo quen rồi, đến Kinh sư cũng không biết thu liễm!”

Một số người lạnh giọng nói.

“Cũng không phải, người xem sắc mặt Dạ Đế không có chút biến hóa nào kìa, hắn rất tự tin với thực lực của bản thân!”

Một số người quan sát vẻ mặt Dạ Đế, phát hiện Dạ Đế rất lạnh nhạt, không hề dao động.

Lúc này Dạ Đế nhìn về phía Nhật Hậu, không khỏi mở miệng nói:

“Năm đó ở Thường Xuân đảo, người bố trí 【 Đại Chu Thiên Tuyệt Thần Trận 】 khiến ta kéo suốt ba canh giờ cũng

không thể công phá, người xem ba mươi người Thiên Chuy Bộ này khiến ta mất bao lâu?”

Năm đó Dạ Đế theo đuổi Nhật Hậu, được Nhật Hậu thử thách trên Thường xuân đảo.

Bên Nhật Hậu không dám độc đấu, tập hợp hơn trăm cao thủ toàn đảo bày ra Đại Chu Thiên Tuyệt Thần Trận.

Chỉ cần Dạ Đế có thể phá Tuyệt Thần Trận nàng liền mặc cho Dạ Đế xử trí, nếu trong ba canh giờ không phá được trận này thì để cho nàng xử lý.

Lúc Dạ Đế vượt biển đã mệt mỏi không chịu nổi, hơn nữa tự biết ba canh giờ quá ít.

Mặc dù biết rõ chuyện này không công bằng, nhưng vẫn không buông được, không cách nào cự tuyệt, cuối cùng đánh cuộc thất bại, phải giữ lời hứa, mất đi tự do, bị nhốt ở Thường xuân đảo.

“Thực lực của ba mươi người này không bằng trăm cường giả của ta, nhanh chóng giải quyết đi, chúng ta không đến để làm khổ cho người ta xem!”

Nhật Hậu mở miệng nói.

Tuy rằng ba mươi người này mạnh nhưng trong mắt Nhật Hậu không là gì cả.

Ánh mắt nàng nhìn về phía lầu các cao nhất trong Trấn Phủ Ti.

Một người trên đó có thực lực không yếu, đáng giá bọn họ ra tay.

“Được!”

Nghe Nhật Hậu nói xong, Dạ Đế bước tới một bước, khí kình khùng bố bộc phát.

Tuy Dạ Đế thích yên tĩnh nhưng một thân công lực quả thật bá đạo vô cùng.

Khí kinh cường đại bộc phát giống như gió lốc nổi lên, sau đó khí kinh bá đạo như biển rộng mênh mông ép về phía ba mươi tên Thiên Chuy Bộ.

Chương 454: Một chương bại Thiên Chuy, Nhật Hậu đánh bại Âu Dương Hùng

....

Khí kinh cuồng bạo lan tràn.

Những người quan chiến bị khí kinh quét qua mà lão đảo.

Sao khí kinh của hắn lại hùng hậu như vậy, mạnh hơn Thiên Nhân cử nạn mấy lần, trách không được dám đến Trấn Phủ Ti.

Cảm nhận được khí kinh mà Dạ Đế bộc phát, Lục Liên Tích mở to mắt, sắc mặt tràn ngập khó tin.

Trong lúc nàng kinh ngạc thì Dạ Đế bay lên không, nâng bàn tay lên đánh ra một chương đánh ra.

Nhất thời thiên địa giống như biến sắc theo hắn xuất chương.

Sau đó mọi người liền thấy khí kinh trong tay Dạ Đế giống như một dòng sông dài mênh mông vỗ về phía trước.

Ba mươi người Thiên Chuy Bộ bị khí kinh áp chế, hai mắt đỏ bừng.

Bọn họ đồng thời gào lên.

Sau đó ba mươi người đồng thời nâng ngân chùy trong tay lên, khí huyết điên cuồng thiêu đốt, khí huyết nồng đậm hình thành huyết cương đánh ra một chùy.

Khí huyết như rồng cuộn cuộn phóng về phía Dạ Đế.

Ầm!

Hai cổ lực lượng va chạm, thân hình Dạ Đế hạ xuống đất

Ba mươi người Thiên Chuy bộ thì bay ngược ra ngoài, ngân chùy trong tay rơi ra, mạch máu trên cánh tay bạo liệt, máu tươi giàn giụa.

Phốc!

Ba mươi người đồng thời phun ra một ngụm máu tươi.

Thiên Chuy Bộ thành danh của Trấn Phủ Ti thành danh đã lâu thế mà chiến bại.

“Chuyện này...”

Lúc này không chỉ có người trong cuộc, những người đang quan chiến cũng kinh hoảng không thôi.

Sau phút chốc kinh ngạc, mọi người không khỏi trầm nghĩ.

“Dạ Đế này thật sự quá mạnh mẽ.”

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía lầu các cao nhất trong Trấn Phủ Ti.

“Trấn Phủ Ti Thiên Chuy Bộ thất bại, chẳng lẽ sẽ điều động hai bộ khác.”

“Hay là điện chủ tổng điện Trấn Phủ Ti sẽ ra tay, hoặc cự đầu phía sau Trấn Phủ Ti ra tay.”

“Nhưng cho dù cự đầu ra tay cũng không nhất định là đối thủ của Dạ Đế.”

“Khí kình trong cơ thể hần tiêu hao không ít, lúc này Trấn Phủ Tư Âm Dương Hùng ra tay hần là có phần thắng.”

Lúc này Lục Liên Tích mở miệng nói.

“Ngươi đừng quên còn có một người nữa, người kia hần là Nhật Hậu.

Dạ Đế Nhật Hậu, hai danh hiệu song song thế này, hẳn là thực lực hai người ngang bằng nhau, cho dù không bằng cũng không kém hơn bao nhiêu!

“Thông qua Dạ Đế xuất thủ có thể thấy được hẳn là một cường giả bước vào Thiên Nhân cửu nạn đã lâu, sao bây giờ lại xuất thế?”

Nữ tử váy đen cau mày nói.

So với Lục Liên Tích, tình báo của nữ tử váy đen tỉ mỉ hơn.

Cho nên giờ phút này nàng suy nghĩ tương đối nhiều.

“Nếu như không còn người khác, như vậy liền lấy lập sách ra đi.”

Dạ Đế nhìn Tần chủ bạc đang run rẩy rồi nói.

Nghe được lời Dạ Đế, Tần chủ bạc run rẩy nhiều hơn, muốn di chuyển thân thể nhưng lại không di chuyển nổi.

“Thời điểm này mà muốn chết cứng sao, nhanh lấy lập sách ra đi!”

Thấy cảnh này, một số người thầm nghĩ trong lòng.

Thế nhưng hai chân Tần chủ bạc giống như bị rút chì, hẳn căn bản không nhắc lên nổi, làm sao mà đi lấy lập sách chứ.

“Tần chủ bạc thật sự có cốt khí, tới nước này mà vẫn không muốn lấy lập sách ra!”

Một số người nhất thời có chút bội phục Tần chủ bạc.

Ở trước mặt người cường đại như Dạ Đế mà còn có thể cứng rắn, thật sự không thể không bội phục.”

“Ta muốn cử động, nhưng không cử động được!”

Tần chủ bạc hò hét trong lòng nhưng không dám lên tiếng.

Trên lầu các, hai mắt Âu Dương Hùng lóe hung quang.

Nếu bây giờ hấn còn không ra tay, mặt mũi của Trần Phủ Ti thật sự mất hết.

Àm!

Âu Dương Dừng từ trên lầu cao nhảy xuống, giẫm lên nóc nhà, cuối cùng rơi vào trong sân.

“Người đâu, đưa người bị thương vào trong tu dưỡng!”

Trong khoảnh khắc hạ xuống, Âu Dương Hùng mở miệng nói, giọng nói vang dội mang theo một cỗ khí kinh để cho người đang khản trương nhất thời thả lỏng xuống.

Có một ít người đi ra mang người bị thương đi.

“Bồn tọa điện chủ tổng điện Trần Phủ Ti Dương Hùng, hai vị chính là hai vị các chủ của Bắc Các.”

“Hôm nay mục đích hai vị đến Trần Phủ Ti, bồn tọa đã biết, chúng ta đánh một trận, mặc kệ thắng bại, ta sẽ tự mình dâng lập sách tới nơi!”

Âu Dương Hùng mở miệng nói.

Lúc nói chuyện hấn nhìn về phía Dạ Đế.

“Được, nếu bên ta chiến bại, không cần lập sách, lập tức xoay người rời đi.”

Dạ Đế không nói chuyện, Nhật Hậu ở bên cạnh Dạ Đế mở miệng nói.

Nhật Hậu là một nhân vật không thua kém Dạ Đế.

Nàng và Dạ Đế một tĩnh một động xưng tôn vô lâm.

Tuy rằng nàng là người bình thường nhưng cũng có sự tự tin của cường giả.

Nghe nàng nói như thế, hai mắt Âu Dương Hùng híp lại.

Hắn cho hai người mặt mũi, đã nói mặc kệ thắng bại đều lập sách.

Chính là muốn ngang tay với các người.

Như vậy Trần Phủ Ti cũng có bậc thang để xuống đài.

Nhưng Nhật Hậu này lại muốn phân thắng bại rõ ràng, đây là muốn giẫm lên mặt mũi Trần Phủ Ti bọn họ để đặt chân ở Kinh sư.

“Vậy cho ta thấy thực lực của ngươi đi!”

Âu Dương Hùng lạnh giọng nói.

Àm!

Trong lúc hắn nói chuyện, chân giậm mạnh xuống đất, thân hình giống như bạo long vọt tới, nắm tay có huyết sát chi khí bao bọc.

Khí tức cuồng bạo bao phủ Nhật Hậu.

“Tuy rằng Nhật Hậu có thể rất mạnh, nhưng dù sao cũng là hạng nữ lưu, sao có thể ngăn cản khí kinh cuồng bạo của hắn.”

“Lúc Âu Dương huynh ra tay, khí kinh trong cơ thể giống như nước sôi, không ngừng nổ vang.”

Khí huyết bị thôi động hóa thành hỏa diễm huyết sắc mang theo khí thể như muốn đốt sạch mọi thứ trong phạm vi.

Ánh mắt Nhật Hậu hơi ngưng tụ, nàng thu liễm khí kinh, khí kinh ập đến như bị tách ra thành hai lượt qua hai bên người nàng.

Sau đó nàng nâng bàn tay, cả người cũng vọt tới.

Nàng không có né tránh mà cứng rắn nghênh đón.

Àm!

Bàn tay Nhật hậu va chạm với nắm tay.

Khí kình của Âu Dương Hùng như ngọn lửa, còn khí kình của Nhật Hậu như làn nước nhưng vẫn vô cùng mãnh liệt.

Khí kình cũng giống như tính tình của nàng.

Trong nháy mắt, Nhật Hậu và Âu Dương Hùng bắt đầu so đấu khí kình!

Một số người nhìn ra tình huống, không khỏi kinh ngạc.

Bọn họ thật sự là không nghĩ tới lại dùng phương thức này.

Bùm!

Theo thời gian dần trôi, người đầu tiên không duy trì được lại là Âu Dương Hùng, hắn muốn rút khí kình về nhưng khí kình đối phương lại liên miên không dứt, không cho hắn cơ hội rút về.

Ầm!

Cuối cùng Âu Dương Hùng bị chấn lùi lại mấy bước.

Sắc mặt Âu Dương Hùng không dễ coi, hắn muốn ra tay lần nữa nhưng bỗng dừng bước.

Sau đó giơ tay hút lập sách trên án tới ném cho Nhật Hậu.

“Hôm nay cờ kém một chút, ngày sau lại lĩnh giáo!”

Nói xong xoay người tiến vào trong Trấn Phủ Ti.

Nhìn Âu Dương Hùng biến mất, giờ phút này những người đang âm thầm xem kịch hoàn toàn yên tĩnh.

“Âu Dương Hùng bại trận, chắc chắn ngày mai chuyện này sẽ truyền khắp Kinh sư.”

“Sau khi mở [Kim Phong Tế Vũ Lâu] thì liên lạc với chúng ta.”

Nhật Hậu nói xong giao lập sách cho Bạch Sầu Phi rồi cùng Dạ Đế xoay người rời khỏi.

Hôm nay bọn họ bại Trấn Phủ Ti, nhưng Trấn Phủ Ti có âm thầm ra tay đối với bọn họ hay không bọn họ không biết được, cho nên sẽ rời Kinh sư.

Không thể xem thường thực lực của vương triều Đại Chu.

Chương 455: Xuyên Thục Đường gia, Trấn Phủ Ti năm cự đầu

Kinh sư, bên trong phủ đệ Long quận vương, cũng chính là phủ đệ Tứ hoàng tử.

Sau khi chín hoàng tử giám quốc vương triều Đại Chu khai phủ, liền được trao tặng danh xưng quận vương.

Coi như là tán thành địa vị của bọn họ.

Trong đại sảnh rộng rãi.

“Dạ Đế cùng Nhật Hậu uy áp Trấn Phủ Ti, từ trong tay Âu Dương Hùng lấy đi lập sách.”

Trong lời nói của Tứ hoàng tử Lưu Long mang theo sự kinh ngạc.

Hắn không kinh ngạc vì chuyện khai lâu ở Kinh sư bị làm khó dễ, vì rất nhiều người không hy vọng thế lực không rõ lai lịch này xuất hiện.

Hôm nay Thiên Nhai Các uy áp Trấn Phủ Ti, có thể nói là thanh danh vang khắp Kinh sư.

“Lão sư, người nói Trấn Phủ Ti người sẽ đối đãi Dạ Đế và Nhật Hậu thế nào?”

Tứ hoàng tử Lưu Long nhìn một lão giả mặc áo lụa màu xanh, thần thái uy mãnh, lên tiếng hỏi.

Lão giả đang ngồi trên ghế thái sư, hai mắt khép hờ, như ngủ mà không phải ngủ.

Nghe Tứ hoàng tử Lưu Long nói, lão giả mở mắt.

Hắn nói với người báo cáo trước mặt Tứ hoàng tử:

“VẬY DẠ ĐẾ VÀ NHẬT HẬU ĐANG Ở ĐÂU?”

“HỒi bẩm Đường lão, Dạ Đế và Nhật Hậu ra khỏi thành, sau khi ra khỏi thành hành tung vô định.”

Người tới vội vàng trả lời.

“VỪA BÁ ĐẠO VỪA CẨN THẬN, BẮT QUÁ LẦN NÀY ĐÁNH MẶT THẤT HOÀNG TỬ, TA NGHĨ THẤT HOÀNG TỬ SẼ KHÔNG DỄ DÀNG ĐỂ CHO HAI NGƯỜI NÀY RỜI ĐI.”

“Còn nữa, Kim Phong Tế Vũ Lô có thù oán với Kim Tiền Bang, gần đây Kim Tiền Bang tiếp xúc với Thất hoàng tử, cũng tiếp xúc với phủ Thái Sư, cho nên lần này bọn họ sẽ ra tay với Dạ Đế và Nhật Hậu.”

“Chuyện này không liên quan đến chúng ta, trọng điểm của chúng ta là tra ra người phía sau Hoàng Tuyền Bất Quy, nếu không tra được liền không chế Hoàng Tuyền Bất Quy.”

Lúc Đường lão nói chuyện, ánh mắt hắn sáng ngời.

“Chuyện này lão phụ tự mình làm.”

Lão giả vừa nói vừa đứng lên.

Khi lão giả đứng thẳng, dáng người còn cao lớn hơn Thất hoàng tử, khí tức trên người giống như thủy triều.

Đường lão chính là lão sư võ học của Tứ hoàng tử.

Thực lực bản thân đã đạt tới Thiên Nhân Cửu nạn từ lâu, có thể nói là cường giả Thiên Nhân Cửu nạn cường giả lâu năm.

Đương nhiên lão giả này còn không phải người bình thường, hắn chính là lão tổ Đường gia Đường Tĩnh, đệ nhất thế gia Xuyên Thục.

“Lão sư muốn ra tay, như vậy có thể báo thù cho Khinh Trần rồi!”

Tứ hoàng tử Lưu Long lộ ra vẻ vui mừng.

“Cái chết của Đan Dương quận chúa chết có tin tức gì mới sao?”

“Chỉ là hoài nghi có quan hệ với người của phủ Thái sư, nhưng sau đó không có tin tức gì.”

Người tới trả lời.

“Đan Dương quận chúa chết rất kỳ quặc, ta cảm giác không giống người phía sau Hoàng Tuyền Bất Quy ra tay, như có người muốn vu oan hãm hại.”

Lão giả trầm giọng nói.

“Tiếp tục nhìn chăm chăm!”

Lão giả nói với người bẩm báo.

“Tuân lệnh!”

Người bẩm báo đáp lại sau đó khom người rời khỏi đại sảnh.

Sau khi người này rời đi.

Tứ hoàng tử Lưu Long tới gần nói:

“Lão sư, người nói là ai vu oan cho phủ Thái sư? Muốn Thái sư đấu với lão Thất sao?”

“Nhưng lão Thất trông có vẻ lỗ mãng nhưng trên thực tế tâm tư kín đáo, hẳn sẽ không cho rằng Đan Dương quận chúa bị người của phủ Thái sư giết.”

Tứ hoàng tử Lưu Long nói.

“Điều này không trọng yếu, chỉ cần người giết Đan Dương quận chúa không bị bắt, như vậy chuyện này phải do môn

khách của phủ Thái sư gánh lấy.”

Đường lão lại nói:

“Không phải nha đầu Mai Huyền Sương đến Lĩnh Nam quận sao, nàng có truyền tin tức gì về không?”

“Huyền Sương truyền đến tin tức, thương thế của nàng đang khôi phục.

Chỉ là chuyện tiếp xúc với Tô Thần không tiến triển tốt.”

Tứ hoàng tử Lưu Long nói.

“Bất kỳ kẻ nào cũng sẽ không thể tùy tiện trở thành bá chủ một phương, Tô Thần lại được Thanh Long Hội chọn trúng, tuyệt đối không đơn giản.”

“Bên người phải duy trì quan hệ tốt với đối phương.”

Đường lão nói.

Nói tới đây, hấn bỗng tức giận:

“Rốt cuộc là ai giết Khinh Trần, thật sự là đáng chết.”

Nếu Mộ Dung Khinh Trần không chết.

Như vậy sau khi Tô Thần trở thành minh chủ võ lâm của chín quận phương bắc, bọn họ hoàn toàn có thể hợp tác với Tô Thần.

Không cần giống như bây giờ lo lắng nhiều điều.

“Truyền tin cho Mai Huyền Sương, tiếp tục thăm dò Tô Thần, xem hấn có thể hợp tác với chúng ta không.”

Đường lão nói tiếp.

“Ta sẽ liên lạc Huyền Sương, bất quá còn chuyện Trường Hận Cung bên kia, chúng ta không cần áp chế sao?”

“Có vài người đã nhảy ra, chuẩn bị hợp tác với các hoàng tử khác.”

Tứ hoàng tử Lưu Long nói.

“Những người này đều không đáng lo. Chờ đến thời điểm bọn họ sẽ bị thanh trừ.”

Đường lão lạnh giọng nói.

Sau khi nói xong, hắn tiếp tục ngồi xuống ghế thái sư.

Ở Trấn Phủ Ti, sâu trong lầu các.

Có năm người ngồi ngay ngắn trên ghế, một bên hai người, một bên ba người.

Năm người này chính là năm đại cự đầu sau lưng Trấn Phủ Ti, Âu Dương Hùng và Hách Liên Nhạc Ngô cũng trong đó.

“Không thể để cho Dạ Đế và Nhật Hậu rời khỏi phạm vi Kinh sư.”

“Nếu để cho bọn họ rời khỏi, uy danh của Trấn Phủ Ti sẽ mất hết.”

Âu Dương Hùng trầm giọng nói.

“Ta đồng ý với đề nghị của Âu Dương huynh, tuy rằng Dạ Đế có thực lực mạnh, nhưng Thiên Chuy Bộ rat tay cũng làm cho khí tức trên người hắn có sự dao động.

Hắn là hai người chúng ta liên thủ có thể giết hắn, Âu Dương huynh mang theo Thiên Kiếm Bộ cũng có thể vây giết Nhật Hậu.”

Một nam tử trẻ tuổi khoác lông chồn trắng như tuyết nói.

Nam tử có khuôn mặt trắng nõn, giống như ngọc, nhưng đôi mắt lại không giống người trẻ tuổi bình thường.

Người này chính là một trong năm đại cự đầu của Trấn Phủ Ti, Liễu Mục Phong, đệ tử của Thái sư đương triều, tướng mạo trẻ tuổi nhưng đã qua sáu mươi tuổi, thực lực tại Thiên Nhân cửu nạn.

Năm đại cự đầu Trấn Phủ Ti đều là cường giả Thiên Nhân Cửu nạn, không đến Cửu nạn căn bản là không thể trở thành cự đầu.

“Liễu huynh, Dạ Đế và Nhật Hậu của Thiên Nhai các chính diện thắng Trấn Phủ Ti ta, nếu chúng ta ra tay giết chết Dạ Đế và Nhật Hậu, người phía sau bọn họ có thể sẽ không chết không thôi với Trấn Phủ Ti chúng ta!”

“Hôm nay Kinh sư phong vân biến động, ta cho rằng Trấn Phủ Ti không nên tạo thêm cường địch!”

Lúc này Hách Liên Nhạc Ngô mở miệng nói.

Hách Liên Tiểu Yêu qua lại nhiều với Bạch Sầu Phi nên Hách Liên Nhạc Ngô cũng thông qua Hách Liên Tiểu Yêu tìm hiểu Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hắn biết Thiên Nhai Các có ít nhất có tám cường giả Thiên Nhân cửu nạn.

Đây là một thế lực rất cường đại.

“Ta cũng tán thành ý của Hách Liên huynh, hiện tại Kinh Trần công chúa và Đan Dương quận chúa liên tục gặp chuyện không may, có người muốn Kinh sư rung chuyển, lúc này Trấn Phủ Ti gây thêm địch nhân chỉ sợ bị người tìm cơ hội lợi dụng.”

Một nam tử mặc cẩm bào đen bên cạnh Hách Liên Nhạc Ngô lên tiếng.

“Quách huynh, người thấy thế nào!”

Âu Dương Hùng nhìn về phía một người vẫn chưa nói chuyện.

Người một thân quan bào cẩm y, chính là một tên chỉ huy sứ Điện Tiền Ti Đại Chu vương triều, dù chức quan không cao bằng Hách Liên Nhạc Ngô.

Nhưng người này lại là ngoại thích hoàng thất.

Chương 456: Long Huyết Đan, Huyết Dịch Ngưng Long Dẫn

....

Trần Phủ Ti đại biểu vương triều Đại Chu, không thể vũ nhục.

Người mặc quan bào kia mở miệng nói.

Lời của hắn là đồng ý với đề nghị của Âu Dương Hùng và Liễu Mục Phong.

Hách Liên Nhạc Ngô ngẩn ra nhìn nam tử áo đen bên cạnh, muốn lên tiếng.

Hách Liên Hào gia, người thân là Hào gia của vương triều Đại Chu, hắn phải biết uy nghiêm của vương triều không thể bị vũ nhục.

Khi hắn muốn lên tiếng, người mặc quan bào lại mở miệng nói.

“Trong chuyện này, Hách Liên Nhạc ta vẫn giữ ý kiến phản đối, nếu như mấy vị muốn ra tay, Hách Liên Nhạc ta không ngăn cản, bất quá ta cũng sẽ không ra tay.”

Hách Liên Nhạc Ngô mở miệng nói.

“Chuyện này ta cũng không tham dự. Chuyện tiếp theo, ba vị tự mình thương thảo, nhưng hai bộ còn lại của Trần Phủ Ti không cho phép điều động, dù sao Thiên Nhai Các hiện giờ còn chưa lên danh sách truy nã của Trần Phủ Ti ta.”

Nam tử áo đen bên cạnh Hách Liên Nhạc Ngô nói.

Nói xong xoay người nói với Hách Liên Nhạc Ngô:

“Hách Liên huynh, chúng ta đi thôi!”

Hách Liên Nhạc Ngô gật đầu, hai người xoay người rời đi.

“Hách Liên Nhạc Ngô, Nhâm Xuân Phong có tư tâm, xem ra ta phải bẩm báo với Hoàng hậu, nói bọn họ không thích hợp với Trấn Phủ Ti.”

Nhìn hai người rời đi, người mặc quan bào kia nói.

“Quách huynh, Trấn Phủ Ti không nên cho hoàng hậu bên kia thêm phiền toái, chúng ta cùng người đang tìm kiếm thêm hai trợ thủ, tập hợp lực lượng năm người, giết bọn họ không khó.”

“Âu Dương huynh, người cần phải tra ra hành tung của Dạ Đế và Nhật Hậu!”

Liễu Mục Phong mở miệng nói.

“Ta đã an bài người tìm kiếm, chỉ cần bọn họ ở gần Kinh sư, ba ngày sau tất nhiên sẽ tìm ra bọn họ.”

Âu Dương Hùng rất tự tin nói.

“Được! Vậy chúng ta đều tự làm tốt chuyện của mình.”

Ba người cũng xoay người rời đi.

Ở Lĩnh Nam quận.

Một vầng trăng sáng treo cao trên bầu trời.

Tô Thần nhìn mật thư Nguyên Tùy Vân đưa tới, thần sắc khẽ động.

Hôm nay Kim Phong Tế Vũ Lâu đã khai lâu ở Kinh sư, hơn nữa thanh thế không nhỏ.

Tô Thần nghiêng nát mặt thư, đi tới bên cửa sổ, ánh trăng lạnh lẽo xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trên thân thể của hắn, làm cho hắn cảm thấy hơi mát lạnh.

“Kinh sư mới là trung tâm của vương triều Đại Chu, nhưng mà Dạ Đế và Nhật Hậu uy áp Trấn Phủ Ti như thế, chỉ sợ Trấn Phủ Ti sẽ không bỏ qua.”

“Không biết Dạ Đế và Nhật Hậu có thể chống đỡ được cơn bão kế tiếp hay không?”

Tô Thần thì thảo nói.

Đóng cửa sổ lại, Tô Thần xoay người đi vào trong phòng ngồi lên giường.

Trong tay hắn có thêm một viên đan dược, viên đan này có màu huyết sắc, một sương máu lưu chuyển quanh đan dược hình thành một con Huyết Long.

Huyết long xuất hiện kèm theo một cỗ huyết sát chi khí không ngừng tản ra tràn ngập cả gian phòng.

Đây là một viên đan dược đặc thù mà Nguyên Tùy Vân thu được bên ngoài tên là Long Huyết Đan, có thể trợ giúp người tu luyện gia tăng khí huyết trong cơ thể.

Là đan dược do Long Huyết Cốc luyện chế.

Đương nhiên đan dược này thật sự không dùng long huyết luyện chế, mà là dùng một loại bảo dược có hình dạng tương tự long trong Long Huyết Cốc luyện chế thành.

Nghe đồn cách mười năm Long Huyết Cốc mới có thể luyện chế ra một lò Long Huyết đan, mỗi lần ra lò nhiều nhất mười viên, đều cung cấp cho người trong cốc sử dụng.

Rất ít lưu truyền ra bên ngoài.

Nguyên Tuy Vân đưa Long Huyết Đan cho Tô Thần là bởi vì Tô Thần thu được một môn công pháp ngưng luyện huyết dịch trong cơ thể thành Giao long từ Phệ huyết giao long đồ.

Nhưng huyết dịch không hề dễ dàng ngưng luyện.

Long Huyết đan có thể trợ giúp Tô Thần làm được điểm này.

Tô Thần nuốt Long Huyết đan vào trong bụng, Long Huyết đan vừa vào miệng liền hóa thành khí lưu huyết sắc cuộn cuộn, tràn vào trong thân thể Tô Thần.

Khí huyết bên trong đan được cực kỳ hùng hậu nhưng rất kỳ ôn hòa và tinh thuần, lưu động trong kinh mạch.

Tô Thần lập tức vận chuyển pháp quyết tu luyện lấy được từ Phệ Huyết Giao Long Đồ, bắt đầu tu luyện.

Số lượng mạch máu trong cơ thể con người cực kỳ lớn.

Tô Thần không có khả năng một chút đem trong mạch máu toàn bộ huyết dịch đều ngưng tụ thành Giao Long huyết dịch, hần trước tu luyện chính là cánh tay.

Huyết khí trong cánh tay cùng huyết khí từ đan được bắt đầu dung luyện, thời điểm dung luyện, máu trong cơ thể bắt đầu sôi trào, trong máu có hư ảnh Giao long huyết sắc hiện lên.

Theo hư ảnh Giao long huyết sắc xuất hiện, trên cánh tay hần có một đồ án giao long huyết sắc ẩn ẩn hiện hiện.

Tô Thần không có chú ý tới điểm này.

Lúc này hần tập trung toàn bộ tâm thần vào hư ảnh Giao long bên trong cánh tay.

Giao long bắt đầu phun ra nuốt vào, trợ giúp hần tinh lọc máu.

Theo máu không ngừng được giao long phun ra nuốt vào, hần cảm giác máu của mình phát sinh một ít biến hóa.

Nếu như lúc trước máu của hần nhỏ xuống đất, mặt đất không có một chút biến hóa nào thì máu do giao long phun ra nuốt vào mà nhỏ xuống mặt đất, tuyệt đối có thể tạo ra một lỗ thủng.

Đương nhiên máu luôn lưu động, máu được tinh lọc nhanh chóng bị pha loãng, không còn cảm giác được sự biến hóa.

Nhưng nếu qua một thời gian dài, số lượng hư ảnh giao long nhiều hơn thì sự biến hóa của máu trong cơ thể sẽ trở nên rõ ràng.

Tô Thần lộ vẻ vui mừng.

Hần tiếp tục cô đọng, tranh thủ cô đọng thêm hư ảnh giao long.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Sáng sớm hôm sau, Tô Thần chậm rãi mở hai mắt.

Mượn Long Huyết Đan, tốn thời gian một đêm tu luyện hần mới ngưng tụ ra ba hư ảnh giao long huyết sắc.

“Xem ra phải tìm cách lấy thêm Long Huyết Đan từ Long Huyết Cốc hoặc là đan dược có công hiệu tương tự.”

Trong lòng Tô Thần nghĩ.

Đột nhiên hần tỏ vẻ vui mừng.

Bởi vì bát tri bát giác khí kinh trong cơ thể hần đã tăng trưởng một phần.

Đưa cảnh giới của hần tăng lên tới Thiên Nhân nhị nạn.

Không tệ!

Tô Thần đứng dậy, rửa mặt chải đầu một chút rồi ăn điểm tâm, sau đó đến Chương giáo điện,

Gia Cát Chính Ngã, Tiêu Thu Thủy và Nguyên Tùy Vân đều ở bên trong.

“Bên Thanh Long Tự có động tĩnh gì không?”

Tô Thần mở miệng hỏi:

Thả ra tin tức về xá lợi một đoạn thời gian rồi, hẳn muốn biết Thanh Long tự có động tĩnh hay không.

Chương giáo, Thanh Long tự không có động tĩnh gì.

Gia Cát Chính Ngã mở miệng nói.

“Không có động tĩnh, bọn họ đối với Xá Lợi không có hứng thú sao?”

Tô Thần khẽ cau mày.

“Hẳn bọn họ suy đoán có thể là Thanh Long Hội âm thầm lan truyền chuyện này.”

Gia Cát Chính Ngã nói.

“Nếu đã như vậy thì thả xá lợi ra, xem xem bọn họ có động tâm hay không, chuyện này ngươi và Tiêu Thu Thủy cùng đi làm.”

“Chúng ta phải nhanh chóng giải quyết Thanh Long Tự.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Thuộc hạ lập tức sắp xếp.”

Gia Cát Chính Ngã gật đầu cùng Tiêu Thu Thủy rời khỏi đại điện.

“Chương giáo, Vô Định Môn truyền đến tin tức, nói Quỷ Vực có ý đồ với họ sau khi Kim Phong Tế Vũ Lâu rút đi, Độc

Cô Vô Địch chuẩn bị ra tay trước, bắt lấy Quỷ Vực, muốn mời Liễu Sinh Nhất Kiếm đến tái ngoại hỗ trợ.”

Lúc này Nguyên Tuy Vân bầm báo.

“Có thể, ngươi đi thông tri Liễu Sinh Nhất Kiếm một chút!”

Tô Thân gật gật đầu.

Sau khi Liễu Sinh Nhất Kiếm xuất hiện vẫn luôn tu luyện ở ngọn núi sau Sơn Hà Môn.

Chương 457: Thẻ trải nghiệm Thiết Trung Đường, ý đồ của Dạ Đế

....

Sau khi phân phó xong, Tô Thần đột nhiên cảm giác nhân thủ bên mình vẫn còn thiếu.

Nhân viên không tập trung một chỗ, thật sự rất là nguy hiểm.

Nhìn thoáng qua năm tấm thẻ rút thưởng màu cam mới nhận được gần đây.

Tô Thần không do dự sử dụng hết.

[Chúc mừng ký chủ thu được bốn bình Long Huyết Đan, (ghi chú: mỗi bình bốn viên), một tấm thẻ trải nghiệm nhân vật Thiết Trung Đường.]

Nhìn thấy phần thưởng, Tô Thần ngẩn ra.

Không nghĩ tới lần này chỉ thu hoạch bốn bình Long Huyết Đan cùng với một tấm thẻ trải nghiệm nhân vật Thiết Trung Đường.

Tô Thần xem xét tin tức về Thiết Trung Đường, thực lực của Thiết Trung Đường được hệ thống chỉ định ở Thiên Nhân Cửu nạn.

Tuy rằng thẻ trải nghiệm và Long Huyết Đan có tác dụng với hắn.

Nhưng lại không ảnh hưởng tới với đại cục hiện giờ.

Lúc này, Mai Huyền Sương được một đệ tử dẫn vào trong đại điện.

“Chúc mừng thương thể khôi phục.”

Tô Thần cảm nhận được hơi thở trên người Mai Huyền Sương, lên tiếng chúc mừng.

“May mắn có đan dược mà Tứ hoàng tử đưa tới, lần này ta đến là do Tứ hoàng tử gửi thư, hẳn hi vọng chọn tác với Thanh Long hội.”

Mai Huyền Sương mở miệng nói.

“Hôm nay Kinh sư phong vân biến hóa, ta nhận được tin tức hai vị Các chủ uy áp Trần Phủ Ti.”

“Thanh Long Hội chúng ta sẽ không đến Kinh sư vào thời điểm này.”

Tô Thần mở miệng nói.

Hiện tại mục tiêu chủ yếu đang là ép Thanh Long Tự rời khỏi chín quận phương bắc.

Thật ra chèn ép đối phương, để đối phương phải di chuyển là chuyện không có khả năng, cuối cùng có thể sẽ vận dụng vũ lực.

Dù Thanh Long Tự phong tự nhưng nội tình và thực lực vẫn còn đó, không phải dễ đối phó như vậy.

“Tứ hoàng tử cũng không có ý để các người đi Kinh sư, chỉ xác định hợp tác mà thôi.”

Mai Huyền Sương nói.

“Như vậy sao? Chẳng qua chúng ta hợp tác với Tứ hoàng tử thì có ích lợi gì.”

Tô Thần mở miệng nói.

Thiên hạ nhộn nhạo đều vì lợi ích.

Chuyện không có lợi ích, sao hấn phải làm đây chứ?

“Tiền tài, bảo được, ...

Tứ hoàng tử đều có thể cung cấp, đương nhiên cũng có thể giao dịch với Thanh Long Hội, trợ giúp các người nhanh chóng biến tiền tài thành thứ khác.”

Mai Huyền Sương nói.

“Thật Tứ hoàng tử hợp tác với Thanh Long vì coi trọng hai phương diện.”

“Một là trong Thanh Long Hội có không ít cao thủ Thiên Nhân Cửu nạn.”

“Như vậy trong tình huống bất ngờ hấn có thể nhờ [Thanh Long Hội] hỗ trợ.”

“Thứ hai chính là coi trọng thù lao mà 【 Thanh Long hội 】 thu được khi giết người, thù lao của 【 Thanh Long hội 】 đều là bạc, hấn đổi lấy nhiều bạc, như vậy thực lực bên phe hấn sẽ được tăng cường.”

“Tứ hoàng tử thật sự là người thông minh, ta sẽ báo cáo lên trên.”

Tô Thần hiểu ý Mai Huyền Sương.

Thù lao Thanh Long Hội và Kim Phong Tế Vũ Lâu nhận được đều chuyển vào tiền trang do Sơn Hà Môn xây dựng, dùng để mở rộng tiền trang.

“Vậy đa tạ, đúng rồi, người quen thuộc với bên Kim Phong Tế Vũ Lâu, nói cho bọn hấn biết Kinh sư không dễ dàng xông như vậy, lần này Dạ Đế và Nhật Hậu uy áp Trấn Phủ Ti.

Nhưng là không nhất định có thể an toàn ra khỏi địa giới Kinh sư.”

Mai Huyền Sương nói.

“Chuyện của Kim Phong Tế Vũ Lâu, người ngoài như chúng ta tốt nhất đừng tham dự, cũng không phải chúng ta có thể tham dự.”

Tô Thần lắc đầu nói.

Bây giờ hẳn cũng không muốn biểu hiện quá mức thân thiết với Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Như vậy sao? Ta đây sẽ chờ tin tức của ngươi, bất quá ta phải rời khỏi nơi này!”

Mai Huyền Sương nói.

“Trở về Trường Hận cung hay về Kinh sư.”

Tô Thần không khỏi hỏi.

“Về Trường Hận cung, đến thời điểm nên xử lý những người có tâm tư khác rồi.”

Mai Huyền Sương âm thầm nhận được tin tức của mẫu thân nàng.

Cung chủ Trường Hận Cung luôn bề quan đã âm thầm xuất quan, muốn thanh lý Trường Hận cung, cho nên nàng cũng phải nhanh chóng trở về Trường Hận Cung.

“Thật ra ta có một số chuyện không rõ? Không biết Mai điện chủ bên có thể hỗ trợ giải thích nghi hoặc hay không?”

Lúc này Tô Thần mở miệng nói.

“Ngươi cứ nói đi?”

Mai Huyền Sương không biết Tô Thần muốn hỏi cái gì? Nhưng biết chuyện Tô Thần muốn hỏi sẽ không đơn giản.

“Đại Chu vương triều Chu đế bề quan chừng mười năm, vẫn không xuất hiện, có chút tin đồn có thể là Chu đế đã...”

Tô Thần mở miệng hỏi.

“Ta có thể chắc chắn với ngươi, Chu Đế vô sự, mười năm trước Chu Đế bế quan chủ yếu để tìm phương pháp đột phá Thiên Nhân Cửu nạn, đạt tới cảnh giới cao hơn.”

Mai Huyền Sương nói.

“Phương pháp đột phá cảnh giới phía trên Thiên Nhân Cửu nạn!”

Nghe vậy, Tô Thần lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng trong lòng cũng bình tĩnh, Chu Đế xuất thân là võ giả, dựa vào thực lực cường đại của bản thân trở thành một đời đế vương.

Vì đột phá Thiên Nhân Cửu nạn, bước vào cảnh giới cao hơn, bế quan cũng rất bình thường.

“Đúng vậy, về phần phương pháp gì thì ngươi đừng hỏi, ta cũng không biết.”

“Ta phải gấp rút trở về Trường Hận Cung, sẽ không nán lại nữa, ngươi nhận được hồi âm liền truyền thư cho ta.”

Nói xong, Mai Huyền Sương cáo từ Tô Thần, xoay người rời đi.

Tô Thần và Mai Huyền Sương trở về nơi nàng ở sau đó tiễn nàng ra khỏi Sơn Hà Môn.

“Cung chủ Trường Hận Cung xuất quan? Tứ hoàng tử có động tác gì sao?”

Nhìn bóng lưng Mai Huyền Sương rời đi, Tô Thần thầm nghĩ.

Bất quá những chuyện này không liên quan gì tới hắn, hắn còn phải chú ý Thanh Long Tự.

Trong suy nghĩ của hắn, nếu xá lợi được thả ra mà bên Thanh Long Tự còn chưa có động tác, như vậy hắn sẽ lên vào xem xem có thể khống chế một ít tăng nhân hay không.

Đến lúc đó để cho những tăng nhân này ra khỏi Thanh Long Tự làm vài chuyện, sau đó hắn có thể coi đây là có, an bài chút chuyện.

Đương nhiên thời điểm đối phó Thanh Long Tự, Tô Thần cũng không thể bỏ qua một ít đối thủ.

Chính là Thiên Hạ Minh đang khống chế mười qua quận Lăng Giang.

Lăng Giang nhiều hơn chín quận phương bắc bốn quận, nếu không có Thanh Long tự thì Thiên Hạ Minh đã sớm bắt được chín quận phương bắc.

Tuy rằng Thiên Hạ Minh tổn thất hai gã phó minh chủ, nhưng là Thiên Hạ Minh Minh chủ vẫn còn, liên vẫn như cũ có thể nắm giữ Lăng Giang mười ba quận.

Một khi Thiên Hạ Minh Minh chủ động dùng Minh chủ lệnh, có thể hiệu lệnh mười ba quận Lăng Giang.

Tuy rằng bọn họ không có thu được động tĩnh từ Thiên Hạ Minh nhưng không có nghĩa là Thiên Hạ Minh không có hành động gì.

Đương nhiên cũng có thể là Thiên Hạ Minh đang nhìn bọn họ đấu với Thanh Long Tự, muốn đợi đến lúc hai bên lưỡng bại câu thương mới ra tay.

Cho nên phải chú ý chặt chẽ.

Lúc này, trong một tiểu viện bên ngoài Kinh sư.

“Dạ Đế, người thật sự cho rằng thế lực phía sau Hoàng Tuyền Bất Quy sẽ liên lạc với chúng ta sao?”

Nhật Hậu nhìn Dạ Đế nói.

Bọn họ uy hiếp Trấn Phủ Tư.

Tuy rằng lúc ấy Trấn Phủ Ti không phát tác nhưng không có nghĩa là sẽ không động thủ.

Nước ở vương triều Đại Chu rất sâu, hướng hồ lúc nàng rời khỏi Trấn Phủ Ti còn cảm giác được bên trong Trấn Phủ Ti có ba cỗ khí tức Thiên Nhân cửu nạn.

Trong ba cỗ khí tức này có một cỗ khí tức thâm hậu hơn cả Âu Dương Hùng, cho nên trong lòng nàng vẫn kiên kỵ Trấn Phủ Ti.

Kinh sư có nhiều cao thủ, nếu người ta tìm thêm chút trợ thủ.

E là bọn họ khó mà có thể rời khỏi địa giới Kinh sư.

Đương nhiên bọn họ ở lại chỗ này cũng vì Dạ Đế cho rằng người phía sau Hoàng Tuyền Bất Quy sẽ tiếp xúc với bọn họ.

Như vậy bọn họ có thể liên thủ Hoàng Tuyền Bất Quy.

Chương 458: Tà Minh xuất hiện, đề nghị hợp tác

....

Hoàng Tuyền Bất Quy xuất hiện ở Kinh sư.

Hiện giờ hai người bọn họ uy áp Trần Phủ Ti nên đã trở thành kẻ địch của Trần Phủ Ti.

Nếu người Trần Phủ Ti không thể diệt sát hoặc là trấn áp hai người thì mặt mũi để ở đâu.

Nói như thế nào thì Trần Phủ Ti đều đại biểu cho vương triều Đại Chu.

“Có người tới, không cảm giác được sát ý, hẳn là người chúng ta đang đợi.”

Khi Nhật Hậu nói xong, Dạ Đế lên tiếng.

Lúc này Nhật Hậu cũng cảm giác được hai cỗ khí tức.

Ánh mắt nhìn về một hướng.

Có hai bóng người hạ xuống trước mặt bọn họ.

Có một lão giả, chính là lão giả lúc trước xuất hiện khi Hoàng Tuyền Bất Quy phục kích Tứ hoàng tử.

Một người khác là một nữ tử mặc váy trắng, dung mạo tuyệt trần.

Lông mày như tranh vẽ, hai tròng mắt giống như ngôi sao, môi đỏ mọng giống như bảo thạch, ngực hơi phẳng mà không nhỏ, hai chân thon dài thẳng tắp, chỉ là khóe miệng có chút âm nhu làm cho trên người đối phương tràn ngập tà tính.

“Hai vị, nơi này cũng không phải là nơi các ngươi nên tới.”

Dạ Đế nhìn hai người, mắt hàn mang.

Tuy rằng hai người này là người hắc phải đợi, nhưng hắc cũng không thể biểu hiện mình đang chờ.

“Dạ Đế, Nhật Hậu, hai người chúng ta đến từ Tà Minh, tại hạ Lỗ Nguyên, vị này là Huyết Hồng tiên tử.”

Lão giả mở miệng giới thiệu.

“Tà Minh!”

Nghe lão giả nói, Dạ Đế khẽ cau mày, hắc đã tới thể giới này một thời gian dài.

Một mực tìm hiểu tin tức về các thế lực giang hồ môn phái trong vương triều Đại Chu.

Nhưng chưa từng nghe qua thế lực nào tên là Tà Minh.

“Dạ Đế các hạ, không cần suy nghĩ, chúng ta giống như Thiên Nhai Các, vừa mới hiện thế.”

Lão giả mở miệng nói.

“Không biết hai người các ngươi đến đây có chuyện gì?”

Dạ Đế cau mày nói.

“Hợp tác, lần này hai vị uy hiếp Trần Phủ Ti, Trần Phủ Ti sẽ không để mặc hai vị rời khỏi Kinh sư.”

“Chúng ta có thể hợp tác phục kích người Trần Phủ Ti.”

Lão giả tiếp tục nói.

“Xem ra phong vân ở Kinh sư chính là do các ngươi tạo ra, ta muốn biết mục đích của các ngươi.”

Dạ Đế nhìn lão giả nói.

Kinh sư biến thành một vòng xoáy nhưng cũng để lộ ra sự tình không đơn giản, Tô Thần nhất định phải tiến vào Kinh sư cho nên Dạ Đế phải biết đối phương muốn làm gì.

“Nói cho các hạ cũng không sao, mục đích của chúng ta chính là Chu đế của Đại Chu vương triều.

Chu đế bế quan mười năm, lợi dụng khí vận của Đại Chu vương triều trợ giúp hắn bước ra khỏi Thiên Nhân cảnh.”

“Một khi hắn bước ra khỏi Thiên Nhân cảnh, cường giả như chúng ta sợ sẽ bị áp chế hết.”

Nghe lão giả nói, Dạ Đế khẽ nhướng mày.

Chuyện lợi dụng khí vận vương triều để đột phá thì hắn tin tưởng.

Nhưng sau đó Dạ Đế lại trầm giọng nói:

“Ở Đại Chu vương triều có rất nhiều cường giả, tuy rằng ta uy áp Trần Phủ Ti nhưng một khi giết chết người Trần Phủ Ti, e là sẽ phải đối mặt với rất nhiều cường giả khác nữa.”

“Chẳng lẽ các hạ sợ rồi, nếu đã đối địch vì còn sợ?”

Lúc này, Huyết Hồng tiên tử mở miệng nói.

“Sợ, ta chưa từng sợ, nhưng giết chết người Trần Phủ Ti thì Thiên Nhai Các ta rất khó đặt chân ở Kinh sư.”

Dạ Đế hừ lạnh một tiếng nói.

“Hiện giờ thế lực trong triều đình rắc rối phức tạp!”

“Trần Phủ Ti có năm đại cự đầu, trong đó ba đại cự đầu muốn ra tay với các ngươi, trong ba người này có hai người không thể giết, nhưng có thể giết Âu Dương Hùng.”

“Âu Dương Hùng chính là người năm đó Chu Đế bỏ nhiệm, phía sau không có thế lực gì, chỉ cần hắn chết, vị trí phó điện chủ Trần Phủ Ti sẽ do người khác ngồi, đến lúc đó

Trần Phủ Ti còn muốn làm khó Kim Phong Tế Vũ Lâu nữa sao?”

Lão giả mở miệng nói.

“Thì ra các ngươi vì vị trí phó điện chủ Trần Phủ Ti, dựa vào năng lực của Tà Minh các ngươi hẳn là có thể giải quyết Âu Dương Hùng, vì sao còn muốn liên thủ với chúng ta?”

Dạ Đế trầm giọng hỏi.

“Vẫn là muốn hợp tác, chúng ta cho rằng các ngươi có thể trở thành đồng bọn của Tà Minh.”

Lão giả mở miệng nói.

Nghe được lời của lão giả, Dạ Đế giả vờ trầm tư.

Hắn chờ những người này đến chính là vì hiểu rõ đối phương, nếu như có thể cùng đối phương hợp tác, như vậy tất nhiên hiểu rõ càng nhiều.

“Dạ Đế các hạ, ngươi suy nghĩ thời gian, cũng không nhiều lắm, chúng ta trước khi tới, đã đem ngươi ở chỗ này tin tức báo cho Âu Dương Hùng, phỏng chừng qua một đoạn thời gian ngắn, Âu Dương Hùng bọn họ sẽ tới.”

Lão giả Lỗ Nguyên trầm giọng nói.

Cho dù ba người bọn họ đều đến đây cũng không làm khó được chúng ta.

Dạ Đế tự tin nói.

“Cũng không phải ba người mà là năm người, ta nghĩ năm tên Thiên Nhân Cử nạn xuất thủ, các ngươi rất khó thoát khỏi vây giết.”

Lão giả Lỗ Nguyên nói.

“Các ngươi thật biết tính toán, ta bên này chỉ có thể đại biểu Bắc các Thiên Nhai Các hợp tác với Tà Minh các ngươi.”

Dạ Đế trầm tư một lát rồi nói.

“Bắc các Thiên Nhai Các sao, rất tốt! Chúc chúng ta hợp tác thuận lợi.”

Nghe Dạ Đế nói vậy, lão giả Lỗ Nguyên khẽ cau mày nhưng cũng gật đầu.

“Bất quá chúng ta cộng thêm các người mới bốn tên Thiên Nhân cảnh Cửu nạn, chỉ sợ không đối phó được năm người kia đi!”

Dạ Đế nhìn hai người đối diện một cái rồi nói.

“Dạ Đế, điểm này người có thể yên tâm, chúng ta giúp các người ngăn cản bốn người, hai người các người chỉ cần giết chết Âu Dương Hùng là được!”

Lão giả Lỗ Nguyên mở miệng nói.

Ánh mắt Dạ Đế ngưng tụ, thần thức khuếch tán ra xung quanh nhưng lại không có phát hiện người nào khác.

“Dạ Đế không cần tra xét, hai người kia đang trên đường tới, khi người Trấn Phủ Ti đến bọn họ cũng sẽ đến.”

Lão giả Lỗ Nguyên nói.

“Được!”

Dạ Đế gật đầu.

“Mời hai vị vào trong!”

Lúc này Dạ Đế mời hai người vào trong phòng.

Lão giả kia cùng nữ tử áo trắng bước vào trong phòng, ngồi ngay ngắn trên ghế ngồi trong phòng, chờ đợi người Trấn Phủ Ti đến.

Lúc này, một thị nữ lập tức bưng lên một ít bánh ngọt cùng trà mới pha.

Dạ Đế cùng lão giả bắt đầu nói chuyện phiếm.

Thời gian trôi qua, đột nhiên có năm tiếng xé gió vang lên ngoài sân.

Theo đó năm bóng người trực tiếp rơi vào sân viện.

Dẫn đầu chính là Âu Dương Hùng.

Bên cạnh hắn là Liễu Mục Phong và nam tử mặc quan bào Quách Tái Hưng.

Bên cạnh hai người này còn có hai người đang đứng, một người nhìn qua chừng bốn mươi, mặc trường bào màu nâu, trong tay ôm một thanh trường kiếm, trường kiếm chưa từng ra khỏi vỏ nhưng lại ngưng tụ sát khí nồng đậm.

Một người khác có dáng người khôi ngô, bàn tay màu xanh biếc.

Thực lực của hai người này đều ở cảnh giới Thiên Nhân Cửu nạn.

“Hừ, thì ra các ngươi uy áp Trần Phủ Ti ta mà không rời đi là bởi vì có trợ thủ sao? Nhưng vẫn vô dụng như cũ.”

Trong lúc nói chuyện, Âu Dương Hùng đã vọt tới.

Thân hình giống như quỷ mị xuất hiện trước mặt Nhật Hậu.

Hắn nâng bàn tay lên, bàn tay biến thành màu xanh còn mọc đầy lân phiến, giống như vuốt của quái vật chộp về phía Nhật Hậu.

Lúc Âu Dương Hùng ra tay.

Dạ Đế và Nhật Hậu đồng thời ra tay tấn công Âu Dương Hùng.

Âu Dương Hùng ngẩn ra, đưa mắt nhìn về phía sau.

Lúc này bốn người phía sau hắn cũng bị bốn người khác
ngăn lại.

Hôm nay hắn một mình đối mặt Dạ Đế cùng Nhật Hậu

Cái này cùng muốn chết không có gì khác nhau.

Chương 459: Âu Dương Hùng, tại sao người chết là ta

....

“Các ngươi là ai?”

Liễu Mục Phong dừng lại nhìn bốn người trước mặt, trầm giọng nói.

Ba người phía sau hắn cũng dừng bước.

Ánh mắt cảnh giác nhìn bốn người ngăn cản bọn họ.

“Chỉ muốn ngăn cản mấy vị, để Dạ Đế và Nhật Hậu giải quyết một chút, bọn họ có ân oán cá nhân với Âu Dương Hùng.”

Lão giả tên Lỗ Nguyên mở miệng nói.

“Ân oán cá nhân?”

Ánh mắt Liễu Mục Phong hơi trợn, lóe hàn quang sắc bén.

Trong bàn tay xuất hiện một luồng khí kinh màu xanh, trong nháy mắt giơ tay chụp tới mặt lão giả, tốc độ cực nhanh.

Động thủ trong nháy mắt.

Phía sau hắn có một người cầm trường côn, khí kinh trên người giống như nước lũ tuôn trào, có từng tiếng sấm trầm thấp phát ra từ cơ thể hắn.

“Hỗn nguyên, lôi côn!”

Người nọ quát khê một tiếng, thân hình vượt qua Liễu Mục Phong.

Một cơn nện xuống, khí kinh cường đại giống như cơn lốc, nhấc lên một trận cuồng phong, trường côn giống như lôi điện oanh kích về phía lão giả.

Một chiêu chiếm tiên cơ, lão giả liền biến sắc.

“Cổ pháp, Chuy Sơn Cương!”

Lão giả khẽ quát một tiếng, khí huyết quanh thân lưu chuyển, toàn bộ thân thể giống như biến lớn gấp đôi, khí huyết nháy mắt bộc phát ra, hóa thành cương khí huyết sắc.

Bùm!

Lôi côn cuồng bạo chạm vào cương khí huyết sắc tạo ra từng gợn sóng.

Một kích không đắc thủ, cao thủ côn pháp kia rút côn về, trường côn giống như một thanh trường thương trực tiếp đâm tới.

“Phá cho ta!”

Lực lượng khổng lồ tập trung vào một điểm, hung hăng đâm vào vòng bảo hộ.

Rồi sau đó cương khí huyết sắc liền phát ra tiếng bạo liệt, đầu côn nhanh như chớp đâm tới đầu lão giả kia.

Đối mặt với công kích mãnh liệt như vậy, lão giả giậm chân thật mạnh, mặt đất rạn nứt, sau đó đánh ra một quyền.

Khí kinh trên năm tay tăng vọt.

Ầm!

Năm tay va chạm với trường côn.

Thân hình hai người đồng thời thoái lui, nhưng không lui nhiều lắm.

Nhưng từ điểm này có thể thấy thực lực của lão giả mạnh hơn người xuất côn một ít, dù sao một người dùng vũ khí, một người dùng nắm tay công kích.

“Thiên Lôi Đường Lôi Trận Phong, Càn Khôn Lôi Kích Côn Pháp quả nhiên không tầm thường.”

Lão giả nhìn người ra tay nói.

“Các hạ là ai? Hẳn không phải người của Thiên Nhai Các.”

Lúc này Liễu Mục Phong nhìn lão giả nói.

Vừa mới ra tay thăm dò, thực lực của đối phương rất mạnh, khí huyết và khí kinh đã bày ra một lần, rõ ràng là cảnh cáo bọn hắn.

“Dạ Đế là bằng hữu của chúng ta, ra tay trợ giúp bằng hữu mà thôi.”

Lão giả không có báo ra danh hiệu của mình mà chỉ nói như vậy.

Nghe được lời của lão giả, ánh mắt Liễu Mục Phong ngưng tụ, mắt nhìn sang Quách Tái Hưng bên cạnh muốn xem suy nghĩ của hắn.

Lúc này Quách Tái Hưng lại nhìn về phía Âu Dương Hùng.

Đúng lúc nhìn thấy Âu Dương Hùng bị Dạ Đế vô trúng, khí kinh quanh thân tan rã.

Thân hình Nhật Hậu chợt lóe, nhân cơ hội vô một chương vào ngực đối phương.

Ầm!

Trên thân thể Âu Dương Hùng xuất hiện một tầng khí kinh huyết sắc, ngăn chặn một kích này.

Khỏe miệng tràn máu tươi muốn xoay người chạy trốn.

Nhưng Dạ Đế ngăn cản đôi phương, lại đánh ra một chưởng, Âu Dương Hùng nâng bàn tay đón đỡ!

“Nát!”

Dạ Đế khẽ quát một tiếng.

Khí kinh trong lòng bàn tay Âu Dương Hùng nổ tung, mạch máu trên cánh tay nổ tung, hấn phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

“Cứu Âu Dương Hùng trước!”

Quách Tái Hưng âm thầm truyền âm.

Bọn họ đến đây giết người khác, nhưng cuối cùng lại bị người khác giết ngược lại một người, càng sỉ nhục hơn.

“Các ngươi là bằng hữu, vậy có thể cùng chết.”

Quách Tái Hưng giậm chân xuống, thân hình nháy mắt vọt ra, tay nắm trường đao sau đó chém về phía lão giả.

Thân hình Liễu Mục Phong chuyển hướng lướt về phía Dạ Đế.

Đao khí hóa thành một đạo đao mang trong chớp mắt tới trước mặt lão giả.

Bất quá một đao này vẫn bị lão giả ngăn cản.

“Ngươi cho rằng hấn có thể cứu người sao?”

Lão giả cười lạnh một tiếng.

Lúc Liễu Mục Phong động thì có một bóng người màu trắng theo sát phía sau, đưa tay vỗ về phía sau Liễu Mục Phong.

Chưởng lực mang theo một cỗ khí kinh nóng bỏng, Liễu Mục Phong cả kinh xoay người tung một chưởng.

Hai người còn lại cũng bị ngăn chặn.

Trong lúc nhất thời, Liễu Mục Phong căn bản không thể trợ giúp Âu Dương Hùng.

Mà sắc mặt Âu Dương Hùng cực kỳ khó coi.

Chưởng pháp của Dạ Đế bá đạo, có chút tượng tự với công pháp của hắn, một mình hắn đã không thể ứng phó với Dạ Đế, bây giờ còn có thêm Nhật Hậu đột ngột xuất thủ khiến khí kình của hắn nhanh chóng tiêu hao.

Nếu như không phải hắn có khí huyết cường hãn thì căn bản không thể kiên trì đến bây giờ.

Ánh mắt nhìn về phía bốn người đi cùng bọn họ.

Âu Dương Hùng lộ vẻ bi thảm, hắn có chút không rõ vì sao chỉ có mình bị hai người vây công, bản thân hắn cũng không phải người mạnh nhất trong năm người.

Àm!

Trong khoảnh khắc hắn phân tâm thì đã trúng một chưởng của Dạ Đế.

Phốc!

Hắn phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi hóa thành huyết tiễn bắn tới Nhật Hậu ở trước mặt.

Nhật Hậu lách mình biến mất trước mặt hắn.

Công kích bằng huyết tiễn thất bại, người lại xuất hiện trước mặt hắn.

Bàn tay Nhật Hậu thò ra vỗ một chưởng vào vị trí trái tim Âu Dương Hùng.

Bùm!

Khí kình muốn đánh nát tâm mạch của Âu Dương Hùng.

Các người cũng quá coi thường Âu Dương Hùng ta, cho dù chết ta cũng phải kéo một cái đệm lưng.

“Khí hải thôn thiên kinh.”

Âu Dương Hùng khẽ quát một tiếng há mồm hút, khí kinh lưu chung quanh giống như gió lốc tràn vào trong cơ thể hắn.

Khí kinh mà Nhật Hậu vừa mới đánh vào ngực hắn bị cỗ hấp lực này kéo tới đan điền.

Không chỉ có khí kinh chung quanh mà ngay cả kinh mạch, gân cốt, máu thịt trong cơ thể hắn đều đang tụ tập năng lượng.

Gào!

Sau đó Âu Dương Hùng gầm nhẹ một tiếng.

Khí kinh cuồng bạo từ trong miệng hắn bắn ra.

Cỗ khí kinh này giống như sóng biển trùng kích ma sát với không khí phát ra tiếng nổ lộp bộp.

Sắc mặt Nhật Hậu đổi diện hắn lại biến đổi, khí kinh quanh thân nhanh chóng bảo vệ thân thể, hình thành khí cương.

Nhưng lực phòng ngự khí cương hình thành khẩn cấp hơi kém nên nhanh chóng xuất hiện vết rách.

Mắt thấy Nhật Hậu sắp không chịu nổi.

Ầm!

Lúc này Dạ Đế ở phía sau ra tay.

Lực lượng cuồng bạo giống như đất đá chảy vào trong cơ thể Âu Dương Hùng, va chạm với khí kinh trong cơ thể hắn.

Ầm!

Có tiếng trầm đục từ trong cơ thể vang lên, khí kinh phun trào đột nhiên dừng.

Phốc!

Âu Dương Hùng hộc máu, ánh mắt nhìn về phía Dạ Đế đằng sau rồi lại nhìn về phía Nhật Hậu trước mặt.

Lúc này khỏe miệng Nhật Hậu có máu tươi, đối phương dồn hết lực lượng tung một kích, nàng sơ suất nên đã bị thương.

Nếu như không phải Dạ Đế kịp thời ra tay ngăn cản thì thương thế của nàng sẽ càng nặng hơn.

Âu Dương Hùng quỳ một gối xuống, một tay chống mặt đất.

Trong lòng hắn tràn ngập bi ai.

Hắn không nghĩ tới một cự đầu Trấn Phủ Ti như mình, một võ giả Thiên Nhân Cứu Nan lại phải chết ở chỗ này.

Hắn có chút không cam lòng.

Tại sao chỉ có một mình hắn bị giết?

Hắn khó hiểu nhưng không ai trả lời hắn.

Bùm!

Thân thể ngã nhào ra đất, sau đó khí tức biến mất.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Lúc này Liễu Mục Phong giơ tay hút lấy thi thể Âu Dương Hùng rồi quát khẽ một tiếng:

“Đi!”

Nói xong lập tức chạy mất.

Ba người còn lại cũng nhanh chóng theo sau.

Chương 460: Đại Chu Tả tướng Thái Kinh, Thiên Tầm Hóa huyết Công

....

Nhìn mấy người lui, đám người lão giả cũng không ngăn cản.

Bọn họ tới nơi này, mục đích chính là vì Âu Dương Hùng, hiện tại Âu Dương Hùng đã chết, bọn họ cũng hoàn thành nhiệm vụ.

“Dạ Đế, đây là lệnh bài của Tà Minh chúng ta, cầm thứ này có thể tiến vào trong Kinh sư, đến Thiên Tuyên tửu lâu phố Cảnh Phong có thể liên lạc với chúng ta, chúng ta rất mong Dạ Đế ngời đến.”

“Đi!”

Nói xong liền mang theo người xoay người rời đi.

“Thương thế của ngươi thế nào?”

Dạ Đế hỏi Nhật Hậu.

“Thương thế không có gì đáng ngại, điều tức chừng một ngày là có thể khôi phục, bất quá vừa rồi trong bốn người kia hẳn là có người quen thuộc với lão giả này.”

“Hình như ta và ngươi tham dự vào tranh đấu giữa bọn họ rồi.”

Ngật Hậu trầm giọng nói.

Hẳn là Lỗ Nguyên kia quen biết Liễu Mục Phong.

Dạ Đế mở miệng nói.

“Sao ngươi biết?”

Nhật Hậu không khỏi hỏi.

Tuy rằng bọn họ chỉ nhìn nhau một cái, nhưng vẫn không gạt được ta.

“Hoặc có thể nói nếu như chúng ta không hợp tác với những người kia thì hôm nay chúng ta sẽ bị bao vây tiêu trừ, cho dù chạy khỏi nơi này cũng sẽ phải tổn thất một người.”

Dạ Đế trầm giọng nói.

“Thật sự muốn biết người sau lưng Tà Minh này rốt cuộc là ai?”

Mắt Dạ Đế lấp lóe.

Sau đó mang theo Nhật Hậu nhanh chóng rời đi.

Chạng vạng tối, Kinh sư sắp bước vào đầu xuân, tiết trời mang theo hơi lạnh.

Trên đường phố, người đi đường bọc kín thân vội vàng bước vào nhà, một ít quán nhỏ ban đêm bắt đầu nhộn nhịp, giăng đèn.

Quán rượu, thanh lâu vẫn náo nhiệt như cũ.

Ở hậu viện Thâm Viên Phường.

Lão giả Lỗ Nguyên xuất hiện, đẩy cửa một sương phòng.

Hắn trực tiếp tiến tới chỗ giường, chạm vào một cơ quan, dưới giường có thông đạo mở ra liền nhảy vào.

Bên trong thông đạo tối đen nhưng lão giả như đã quen đường.

Không biết đã đi mất bao lâu.

Lão giả đẩy cửa đá trước mặt ra bước vào một mật thất.

Trong mật thất, một nam tử mặc cẩm bào trông khoảng năm mươi tuổi, thân hình cao ngất, tản ra một cỗ uy áp, khuôn mặt nghiêm nghị làm cho người ta có một loại cảm giác thượng vị lâu năm.

“Bái kiến Thái tướng!”

Lỗ Nguyên khom người hành lễ với nam tử trước mặt.

Thái tướng, trong vương triều Đại Chu chỉ có Tả tướng đương nhiệm Thái Kinh mới được người khác xưng hô là Thái tướng.

Không nghĩ tới người đứng sau Tà Minh lại là Tả tướng vương triều Đại Chu.

Vương triều Đại Chu có Tả Hữu tướng.

Thái Kinh là Tả tướng, Phó Tông Thư là Hữu tướng.

Thái Kinh hướng về phía người tới gật gật đầu.

“Thái tướng, Âu Dương Hùng đã chết, Nhật Hậu bị thương.”

Lão giả Lỗ Nguyên mở miệng nói.

“Âu Dương Hùng liều chết cũng chỉ làm cho Nhật Hậu bị thương, ta vẫn còn có chút coi trọng hắn!”

“Người thấy Dạ Đế như thế nào? Thực lực của hắn ở cảnh giới gì?”

Thái Kinh mở miệng hỏi.

“Chỉ là hơi ngạc nhiên khi nghe tới Tà Minh, còn lại không có bất kỳ biến hóa nào, rất cường đại.”

“Căn cứ theo khí kinh mà hắn bộc phát khi động thủ, khí kinh trong cơ thể hắn đã sắp hóa hải, một khi hóa hải chính là nhóm cường giả Thiên Nhân cảnh hàng đầu.”

Lão giả Lỗ Nguyên nói ra những gì mình quan sát được cho Thái Kinh.

“Như vậy sao? Vậy tiếp xúc với Dạ Đế nhiều hơn, biết rõ mục đích bọn họ khi tiến vào Kinh sư.”

Đối với chuyện lão giả nói Dạ Đế sắp khí kinh hóa hải, Thái Kinh không có kinh ngạc, bởi vì hắn cũng ở giai đoạn này.

“Còn nữa, tra được ai động thủ giết Đan Dương quận chúa hay không?”

Thái Kinh trầm giọng nói.

“Tạm thời không có manh mối gì, Đan Dương quận chúa chết có chút đột ngột, bất quá thuộc hạ cho rằng có thể là báo thù.”

Lão giả Lỗ Nguyên nói.

“Báo thù? Như vậy tại sao phải giá họa cho môn khách phủ Thái sư?”

“Nhất định phải tìm ra người này, ta muốn xem người phá hỏng đại sự của chúng ta là ai.”

“Vốn Mộ Dung Khinh Trần gặp chuyện không may, phải đè ép nhiều phương diện, nhưng bây giờ thêm Đan Dương quận chúa chết, muốn đè cũng không đè được nữa!”

“Ta hoài nghi có người có thể biết kế hoạch của chúng ta nên ra tay cản trở.”

“Thủ lĩnh Hoàng Tuyên Bất Quy không thể sống sót, nghĩ biện pháp xử lý đi, không nên lưu lại dấu vết.”

Mắt Thái Kinh chợt lóe hàn mang.

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

Lão giả Lỗ Nguyên nói.

“Thủ lĩnh Hoàng Tuyền Bất Quy có thực lực Thiên Nhân cứu nạn, nếu Dạ Đế đến người có thể mời hắn cùng ra tay.”

“Sau khi giết chết thủ lĩnh Hoàng Tuyền Bất Quy, sắp xếp cho ta gặp mặt Dạ Đế.”

Sau đó Thái Kinh lại nói: “Tiếp tục chuẩn bị cho ta ba mươi xử nữ tư chất không tệ.”

“Tướng gia, có khả năng bên Thiên Giám Ti đã phát hiện điều gì rồi, gần đây đã phái mật thám điều tra, không thể tìm kiếm quanh Kinh sư được nữa, cần thêm một ít thời gian.”

Lão giả Lỗ Nguyên nói.

“Huyết dịch ba mươi xử nữ có thể trợ giúp ta luyện thành Thiên Tầm Hóa Huyết Công, sau khi luyện thành phòng chừng sẽ không cần dùng đến huyết dịch của xử nữ trong một thời gian, đến lúc đó để cho bọn hắn yên lặng, dù Thiên Giám Ti có năng lực lớn hơn nữa cũng không cách nào tra được manh mối.”

Thái Kinh trả lời.

“Thuộc hạ đã hiểu, ta lập tức an bài người!”

Lỗ Nguyên khom người rời khỏi mật thất.

Trong mật thất.

Thái Kinh đi về phía một cánh cửa đá khác.

Cửa đá bị mở ra, một cỗ huyết tinh từ trong cửa đá ập tới.

Bên trong là một mật thất có hơn mười nữ tử đang hôn mê.

Thái Kinh bước vào bên trong đi tới trụ đá ở giữa khoanh chân ngồi xuống, sau đó giơ tay hút lấy một nữ tử.

A!

Nữ tử hôn mê rên rỉ một tiếng, sau đó máu tươi trong thân thể nàng bị hút ra ngoài tràn vào trong lòng bàn tay Thái Kinh.

Thời điểm máu tươi tràn vào lòng bàn tay, trong cơ thể Thái Kinh có từng đạo khí lưu xuất hiện, những khí lưu này theo kinh mạch lưu chuyển dẫn máu từ bàn tay vào trong thân thể hắn.

Theo tình huống thân thể Thái Kinh biến hóa, thân thể nữ tử dần khô quắt, không còn hơi thở, bị Thái Kinh tiện tay ném sang một bên.

Hắn tiếp tục hấp thụ máu của nữ tử thứ hai.

Lấy máu luyện công, Tả tướng vương triều Đại Chu lại đang luyện tà công như thế.

Ở Bách Hoa Lâu Kinh Sư.

Hách Liên Nhạc Ngô và nam tử áo đen đang ngồi ngay ngắn, sắc mặt hai người đều không tốt.

“Âu Dương Hùng đã chết, Liễu Mục Phong cùng Quách Tái Hưng bình yên vô sự trở về, chuyện này ngươi thấy thế nào!”

Nam tử áo đen nói chuyện chính là Nhâm Xuân Phong, một trong năm đại cự đầu Trấn Phủ Ti.

“Ta cảm giác có một bàn tay đang âm thầm thúc đẩy chuyện này, đây cũng là nguyên nhân vì sao ta không đồng ý bọn Âu Dương Hùng ra tay với Dạ Đế.”

“Nhâm huynh, chuyện lần trước ta bảo ngươi điều tra, điều tra thế nào rồi?”

Hách Liên Nhạc Ngô mở miệng nói.

“Tà Minh, bên ta tra được đầu mối của một người, đang tập trung hành tung của người này, trong vòng hai ngày có thể lấy

được bức họa của người này, bắt quá Thiên Giám Ti cũng đang tra xét, nếu như chúng ta tiếp tục, e là phải nói chuyện với người của Thiên Giám Ti một chút.”

Nhâm Xuân Phong cau mày nói.

“Bên Thiên Giám Ti để ta tới xử lý, người nhanh chóng lấy được bức họa người nọ, ta có cảm giác chuyện gần đây phát sinh ở Kinh sư có liên quan đến Tà Minh.”

“Còn có Tứ hoàng tử, không phải hấn bắt được người bên cạnh thủ lĩnh Hoàng Tuyền Bất Quy sao? Hấn là có chút manh mối, có thể để hấn cung cấp cho chúng ta một ít, thời điểm thích hợp có thể tiết lộ chuyện Tà Minh cho đối phương.”

Hách Liên Nhạc Ngô trầm giọng nói.

Chương 461: Thiên kiếp

....

Lĩnh Nam quận.

Đầu xuân, trên trời xuất hiện từng tia sấm sét.

Không nghĩ tới phương bắc bên này lại xuất hiện xuân lôi sớm như vậy.

Tô Thần đứng trên lầu các Sơn Hà Môn nhìn từng tia sấm sét ẩn hiện.

Thanh âm vang vọng thiên địa.

Hắn xoay người trở vào trong lầu các.

Trong lầu các, Gia Cát Chính Ngã và Nguyên Tuy Vân đang ngồi trên ghế gỗ.

Gần đây Tiêu Thu Thủy đang không ngừng cảm ngộ tu hành, thu thập một ít bảo dược, bế quan tăng cường thực lực.

“Các người thấy Tà Minh này thế nào?”

“Bên kia gửi thư đến người của Tà Minh tìm tới bọn họ, đồng thời trợ giúp bọn họ chặn người của Trần Phủ Ti để hai người Dạ Đế có cơ hội giải quyết Trần Phủ Ti Âu Dương Hùng.”

“Theo tình hình phán đoán, lực lượng Tà Minh ở Kinh sư rất mạnh, tiếp xúc với bọn họ cũng có thể thuận tiện cho chúng ta hiểu rõ bọn họ.”

“Chỉ là mục đích bọn họ nói làm cho người ta nghi hoặc!”

Nguyên Tuy Vân nói.

Bọn họ nói muốn ngăn cản Chu đế lợi dụng long mạch đột phá, nhưng Dạ Đế cảm giác không phải.

Theo lý thì muốn phá hư long mạch của vương triều Đại Chu.

Muốn động thủ cũng phải động thủ với chín hoàng tử, động thủ với Mộ Dung Khinh Trần có ích lợi gì đâu.

Huống hồ cái chết của Mộ Dung Khinh Trần đã bị đè xuống.

Đè xuống, nói rõ điều gì, nói rõ điểm này căn bản không cách nào khiến cho Kinh sư rung chuyển.

Người Tà Minh nói với bọn họ là muốn ngăn cản Chu đế lợi dụng long mạch đột phá Thiên Nhân không liên quan lắm.

Đương nhiên ý của Dạ Đế vẫn là muốn tiếp xúc với bọn họ.

Chỉ có tiếp xúc mới biết bọn họ muốn làm gì?

“Bây giờ không rõ, bất quá chờ tiếp xúc nhiều sẽ biết thêm một vài thứ, chuyện này để Dạ Đế bên kia tự sắp xếp.”

“Nói cho Dạ Đế, tạm thời bên này không có quá nhiều lực lượng chuyển đến Kinh sư, hết thảy đều phải dựa vào hai người họ.”

Tô Thần bung chén trà bên cạnh bàn, chuẩn bị uống một ngụm.

Gần đây hẳn không rút được nhân vật, bất quá cho dù rút được nhân vật cũng cần ở lại chín quận phương bắc đối phó 【 Thanh Long tự 】 .

[Thôi Vũ Hồ thành công bắt được phó môn chủ Oán Tình Môn Liễu Ly Tình, hơn nữa thu phục Liễu Ly Tình gia nhập Sơn Hà Môn, đạt được hai tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

A!

Bàn tay bung chén trà không khỏi dừng lại.

Thôi Vũ Hổ thành công bắt được phó môn chủ Oán Tình Môn Liễu Ly Tình, còn thu phục đối phương gì nhập Sơn Hà Môn?

Tô Thân có chút kinh ngạc.

Đây thật sự là điều mà hắn không nghĩ tới.

Đan Dương quận chúa đã chết, hắn muốn để Thôi Vũ Hổ trở về Sơn Hà Môn.

Dù sao Thôi Vũ Hổ vô cùng trung thành với hắn, người trung thành như vậy cần dùng nhiều.

Hiện giờ Sơn Hà Môn nắm chín quận phương bắc trong tay, có thể dùng rất nhiều người nhưng mà lòng trung thành lại không có bao nhiêu.

Không nghĩ tới tiểu tử này thành công nạy góc tường bắt lấy phó môn chủ Oán Tình Môn.

Về phần làm sao bắt được thì không biết.

Nhưng đây là một thao tác tuyệt đối bất ngờ.

Theo tư liệu thu được trước đó thì phó môn chủ Liễu Ly Tình có thực lực Thiên Nhân lục nạn.

Bây giờ thực lực của Thôi Vũ Hổ nhiều nhất đến thần phách hợp nhất, hơn nữa bên cạnh hắn cũng không có cao thủ khác, lại có thể bắt được người này.

Có thể thấy được chỗ lợi hại của Thôi Vũ Hổ.

Là một môn phái khá mạnh trong khu vực Hoa Nguyên,

Nếu không, Liệt Vũ Vương cũng sẽ không để Đan Dương quận chúa tiến vào Oán Tình Môn.

Đương nhiên khu vực Hoa Nguyên không giống như những khu vực khác, Hoa Nguyên chính là khu vực đất phong của Liệt Vũ Vương, hẳn có lực không chế rất mạnh.

Gần như tất cả thế lực giang hồ ở Hoa Nguyên đều phải thần phục hẳn.

“Ta giết Đan Dương quận, nếu như Thôi Vũ Hổ có thể chôn xuống mộ cây đình ở Oán Tình Môn, như vậy chính là thả một quân cờ ở Hoa Nguyên, nói không chừng sau này còn có thể dùng!”

Tô Thần trầm nghĩ trong lòng.

Sau đó nhìn thoáng qua thẻ rút thăm mình tích góp được, sau tám thẻ rút thăm màu cam, hai tám màu lam.

Nhưng mà hẳn không rút thưởng.

Lúc trước vận khí không tốt cho nên không dám rút.

“Không biết Thôi Vũ Hổ có thể cho ta chút vận khí hay không?”

Tô Thần nghĩ, sau đó trực tiếp rút sáu tám thẻ màu cam.

[Đạt được một thẻ quán thâm thương pháp đại thành Kinh điểm nhất thương, một thẻ quán thâm tuyệt học của Gia Cát Chính Ngã, ba bình Thiên Nhân Đan (ghi chú năm viên một bình), thẻ nhân vật Lý Trầm Chu.]

Không sai không sai, Thôi Vũ Hổ quả nhiên mang đến vận may cho ta.

Nghĩ tới đây Tô Thần không khỏi nghĩ tới Tiểu Mập.

Tiểu mập mập cũng cực kỳ may mắn, chỉ là bây giờ phụ trách toàn bộ tiền trang của Sơn Hà Môn ở chín quận phương bắc, hẳn căn bản không nhìn thấy người.

Về phần mấy người trước mặt.

Nguyên Tuy Vân, Gia Cát Chính Ngã, còn có Ngũ Độc Đồng Tử bên cạnh và cả bản thân hẳn đều có khí vận không mạnh bằng đám mập mạp.

Tô Thần không nhìn mấy phần thưởng trước.

Hắn chú ý tới phần thưởng cuối cùng.

Lý Trầm Chu là ai, là nhân vật bên trong Thần Châu kỳ hiệp, ban chủ của thiên hạ đệ nhất đại bang Quyền Lực Bang, xưng hào ‘Quân Lâm Thiên Hạ’, kinh tài tuyệt đỉnh, con trai duy nhất của Yến Cuồng Đồ.

Hắn tin ngưỡng cái gì.

Quyền là quyền.

Nắm tay chính là nắm quyền.

Ra quyền lực chính là quyền lực.

Hắn chỉ tin vào nắm tay của mình.

Đây là tín điều của hắn, có thể nói Lý Trầm Chu là nhân vật kiêu hùng, hơn nữa thực lực tuyệt đối mạnh.

Nhưng Tô Thần cũng có chút lo lắng.

Dù sao lúc trước Tiêu Thu Thủy chỉ được định nghĩa ở Thần phách hợp nhất.

Tiêu Thu Thủy và Lý Trầm Chu là nhân vật cùng thời kỳ.

Tiêu Thu Thủy, Lý Trầm Chu còn có Chu Hiệp Vũ, ba người là ba cường giả cùng một thời kỳ.

Đương nhiên lúc Tiêu Thu Thủy xuất hiện, thẻ rút thăm là màu lam.

Hôm nay Lý Trầm Chu xuất hiện thông qua thẻ màu cam, hẳn là thực lực không tệ.

Sau khi xem xét thông tin nhân vật, ánh mắt Tô Thần chớp động.

Lý Trầm Chu có thực lực Thiên Nhân cử nạn, phía sau có ghi chú ‘phá toái hư không’.

Tuy rằng bây giờ Tô Thần còn không biết ghi chú này rốt cuộc có ích gì.

Nhưng hẳn là không đơn giản.

Dù sao chỉ có Dạ Đế và Lý Trầm Chu có.

Lần sau lại rút thưởng nên đi tìm mập mạp cùng với Thôi Vũ Hổ.

“Thực lực của Thôi Vũ Hổ còn có chút yếu, đưa thẻ quán thầu cho Thôi Vũ Hổ, thuận tiện cho hắn hai viên Thiên Nhân Đan, hẳn là hắn có thể bước vào Thiên Nhân cảnh.”

Lần này Thôi Vũ Hổ lập công, hẳn không thể không khen thưởng.

Trong tay Tô Thần có thêm một cái hộp gấm, hắn bỏ hai tấm thẻ quán thầu và đan dược vào hộp!

“Đưa vật này đến tận tay Thôi Vũ Hổ, nói ta cho hắn!”

Tô Thần đưa đồ cho Ngũ Độc Đồng Tử.

Thôi Vũ Hổ không phải nhân vật hắn tự mình triệu hoán, không thể cách không quán thầu, chỉ có thể để cho chính tên kia lĩnh hội nên cần an bài Ngũ Độc Đồng Tử tự mình đưa tới.

Tuy rằng Thôi Vũ Hổ còn không có truyền tin tức về nhưng bên này đã chứng thực, tuyệt đối không sai.

Cho nên đưa phần thưởng qua trước còn có thể khiến cho Thôi Vũ Hổ cảm động.

“Tuân lệnh!”

Ngũ Độc Đồng Tử tiếp nhận hộp gấm rồi nhanh chóng rời khỏi Sơn Hà Môn, đi tới Hoa Nguyên.

Dù sao cần thời gian không ngắn để tới được Hoa Nguyên.

Từng ngày từng ngày trôi qua, Kinh sư trở nên yên tĩnh, chín quận phương bắc cũng yên tĩnh không kém.

Ở khu vực Hoa Nguyên.

Trong một gian nhà, có một nữ tử dáng người rất tốt đang hầu hạ Thôi Vũ Hồ mặc quần áo.

“Vũ Hồ, tuy rằng mượn công pháp song tu trợ giúp thực lực của ngươi tăng lên một ít nhưng muốn đột phá Thiên Nhân vẫn có chút khó khăn, nếu như hiện tại ngươi có Thiên Nhân Đan, song tu thêm vài lần nữa là có thể đột phá.”

“Ồ Oán Tình Môn ta bị xa lánh, muốn lấy được Thiên Nhân Đan có chút khó khăn.”

Nữ tử nhẹ giọng nói.

Chương 462: Phó môn chủ Liễu Ly Tình

....

Nữ tử nói chuyện chừng ba mươi tuổi, mặc trường bào trắng như tuyết, sắc mặt hơi lạnh nhưng khi nhìn về phía Thôi Vũ Hồ lại có chút ôn nhu.

Nữ tử này chính là Liễu Ly Tình, một trong ba đại phó môn chủ Oán Tình Môn.

“Thiên tư của ta có chút kém, chỉ có thể từ từ tăng lên, thật ra so với những người khác thì thực lực của đã tăng trưởng khá nhanh rồi.”

Thôi Vũ Hồ không thêm đề ý, hắn thấy tốc độ gia tăng thực lực của mình đã rất nhanh.

“Ngươi có muốn nói với Tô chương giáo hay không, hắn là thiếu long thủ của Thanh Long hội, hiện giờ lại là minh chủ chín quận phương bắc.”

“Hắn là dễ dàng có được Thiên Nhân Đan.”

Liễu Ly Tình ở bên cạnh nói.

“Chương giáo tự có an bài, hiện tại trọng điểm chúng ta cần làm chính là giúp ngươi nâng cao địa vị trong Oán Tình Môn.”

“Tuy rằng ngươi là tam đại phó môn chủ nhưng ngươi vẫn bị xa lánh, quyền lực rất nhỏ, nhưng mặc kệ như thế nào thì thân phận phó môn chủ vẫn hữu dụng.”

“Ta chuẩn bị liên hệ Ngũ Độc công tử để hắn giúp ta phối chút dược, nhìn xem có thể khống chế toàn bộ cao tầng của các người hay không.”

Thôi Vũ Hồ mở miệng nói.

Nếu có người nghe được lời của Thôi Vũ Hồ, tuyệt đối kinh hãi.

Chuyện này cũng quá tàn nhẫn, muốn khống chế toàn bộ cao tầng của người ta.

“Thực lực môn chủ sắp bước vào Thiên Nhân bát nạn, muốn dùng độc khống chế nàng e là rất khó.”

“Huống hồ nàng còn là nhân tình của Liệt Vũ Vương, nếu trúng độc, Liệt Vũ Vương nhất định sẽ ra tay.”

Liễu Ly Tình mở miệng nói.

“Cho dù nàng là Thiên Nhân bát nạn, trúng độc của Ngũ Độc công tử, nàng cũng sẽ muốn sống không được, muốn chết không xong!”

“Bất quá chuyện môn chủ tạm thời thả lỏng, chúng ta đối phó hai tên phó môn chủ trước, gần đây người giúp ta thu thập chút thông tin về nhà hoàn và người hầu của hai người kia, nhìn xem có cơ hội ám toán các nàng không.”

Thôi Vũ Hồ nói.

“Được, ngày mai sẽ đưa tư liệu về những người đó tới.”

“Đúng rồi, Kinh sư bên kia truyền đến tin tức nói nữ nhi của Liệt Vũ Vương bị giết chết, nhi tử thứ ba của Liệt Vũ Vương muốn đến Kinh sư.”

“Ta muốn ra tay lần nữa.”

Liễu Ly Tình mở miệng nói.

Thôi Vũ Hồ có thể cùng Liễu Ly Tình cùng một chỗ nguyên nhân chủ yếu là vì thời điểm Liễu Ly Tình ám sát nhi tử thứ ba của Liệt Vũ Vương Nhiếp Xung bị thương, còn bị hạ tình độc.

Đan Dương quận chúa ra tay với Tô Thần.

Liệt Vũ Vương phủ chính là kẻ thù của Tô Thần cho nên gần đây hẳn bí mật giám thị Liệt Vũ Vương phủ.

Nhìn thấy Liễu Ly Tình bị thương liền cứu Liễu Ly Tình đi.

Còn bị Liễu Ly Tình cưỡng chế giao hoan để giải tình độc.

Hơn nữa hẳn biết vì sao Liễu Ly Tình lại ra tay với nhi tử thứ ba của Liệt Vũ Vương phủ.

Năm xưa Liệt Vũ Vương giết cả nhà Liễu Ly Tình, chỉ có Liễu Ly Tình chín tuổi trốn trong địa đạo may mắn thoát khỏi.

Về sau nàng tiến vào Oán Tình Môn tu hành, những năm qua vẫn luôn muốn báo thù Liệt Vũ Vương, nhưng thực lực bản thân so với Liệt Vũ Vương có sự chênh lệch quá lớn, cho nên sau khi đột phá đến Thiên Nhân cảnh vẫn bế quan, chờ cơ hội giết chết Liệt Vũ Vương.

Nhưng sau khi bước vào Thiên Nhân lục nạn, thực lực của nàng lại không cách nào tịnh tiến nữa.

Cho nên nàng muốn giết nhi tử của Liệt Vũ Vương, nhưng không nghĩ tới bên cạnh Nhiếp Trùng có cao thủ hộ vệ, đối phương nhận ra nàng là nữ tử cho nàng hạ tình độc.

“Lần trước ra tay, phỏng chừng bây giờ Nhiếp Trùng đã có phòng bị, ngày mai ta viết thư cho chương giáo xem xem có thể mời sát thủ Thanh Long hội ra tay hay không.”

Thôi Vũ Hồ nói.

“Không, ta muốn tự tay giết bọn họ, như vậy mới có thể giải tỏa cừu hận dồn nén suốt nhiều năm như vậy.”

Liều Ly Tình nói.

“Vậy chúng ta phải không chế Oán Tình Môn trước, chờ thể lực lớn mạnh sẽ ra tay với Liệt Vũ Vương.”

“Còn có báo thù, giết người là hành vi cuối cùng, chúng ta có thể làm một số việc nhằm vào Liệt Vũ Vương phủ.”

Thôi Vũ Hồ nói.

“Tất cả nghe theo sự sắp xếp của ngươi.”

Liều Ly Tình nói.

“Ngươi yên tâm, ba ngày sau không phải là sinh thần Thất Vương phi sao? Ta đã chuẩn bị cho hắn một phần lễ vật đặc thù.”

Thôi Vũ Hồ nói tiếp.

“Vậy ta về Oán Tình Môn trước.”

Liều Ly Tình nói với Thôi Vũ Hồ một tiếng, xoay người rời đi.

Sau khi Liều Ly Tình rời đi.

Thôi Vũ Hồ bước ra khỏi phòng, sắc trời đã chạng vạng tối.

Nhìn thấy Thôi Vũ Hồ đi ra, lão đại Tào gia, một trong Song Kỳ kiếm khách xuất hiện bên cạnh Thôi Vũ Hồ.

“Thôi lão đại, quỷ đánh bạc kia đã bị chúng ta lập kết khiến hắn thiếu nợ, chúng ta có nên ra tay hay không?”

Lão đại Tào gia mở miệng nói.

Hiện tại hắn xưng hô Thôi Vũ Hồ là lão đại, chủ yếu vì Thôi Vũ Hồ quá ác, quá điên cuồng, quá trung thành với Tô

Thần.

Đương nhiên bọn họ cũng vô cùng bội phục người này.

Bây giờ Tô Thần không chỉ là chương giáo Sơn Hà môn mà còn là minh chủ võ lâm chín quận phương bắc, phía sau có hậu trường cường đại Thanh Long hội làm chỗ dựa, bản thân là thiếu long thủ.”

Sao lại không nịnh bợ Thôi Vũ Hổ này chứ?

Bọn hắn không nịnh bợ Tô Thần được cho nên chỉ có thể nịnh bợ Thôi Vũ Hổ.

“Bọn họ nói tên kia chính là nhân tình của nha hoàn bên người tam vương phi Liệt Vũ vương phủ.”

“Các người phải cẩn thận, Đan Dương quận chúa đến Kinh sư đã bị giết, Nhiếp Xung bị người ta ám sát, e là Liệt Vũ Vương phủ sẽ cảnh giác!”

Thôi Vũ Hổ nói.

“Thôi lão đại yên tâm!”

Lão đại Tào gia vội vàng nói.

“Đưa tên kia tới cứ điểm của chúng ta, ta muốn cho hắn tiền, hắn sẽ giúp chúng ta mang những thứ đó vào Liệt Vũ Vương phủ.”

Thôi Vũ Hổ nói.

Tên quỷ đánh bạc chính là thủ đoạn mà Thôi Vũ Hổ chuẩn bị dùng vào sinh thần của Thất Vương phi.

“Được rồi!”

Nói xong, lão đại Tào gia rời đi.

Trong viện chỉ còn mình Thôi Vũ Hổ trầm tư, bắt được Liễu Ly Tình, nhiệm vụ của hắn ở khu vực Hoa Nguyên xem

như tạm thời ổn định.

Nhưng nếu muốn nhắm vào Liệt Vũ Vương phủ mà nói...

Thực lực bên hần còn thiếu rất nhiều, cho nên hần quyết định truyền tin cho Tô Thần.

“Lão Thôi, người điếm phúc nhỏ a!”

Ngay khi hần chuẩn bị tiến vào trong phòng viết thư thì có một giọng trẻ con vang lên bên tai.

“Ngũ Độc công tử!”

Thôi Vũ Hồ vui mừng.

Hần không giống với người khác, hần thích gọi Ngũ Độc Đồng Tử là Ngũ Độc công tử.

“Lão Thôi, ta thích nhất là lời này của người.”

Ngũ Độc Đồng Tử xuất hiện trong sân.

“Ngũ Độc công tử, sao người lại đến Hoa Nguyên!”

Thôi Vũ Hồ có chút khó hiểu hỏi.

“Chủ thượng đề ta đến người chút đồ cho người, ta nói cho người biết lão Thôi, lần này mang cho người đồ cực tốt!”

Ngũ Độc Đồng Tử nhẹ giọng nói.

“Chương giáo bảo người đưa đồ cho ta.”

Thôi Vũ Hồ nghe xong có chút kinh ngạc, sau đó kích động.

“Nơi này có mật thất đi, chúng ta tiến vào trong mật thất nói chuyện!”

Ngũ Độc Đồng Tử nói.

“Được!”

Thôi Vũ Hổ kích động mang theo Ngũ Độc Đồng Tử tiến vào mật thất.

Trong mật thất, Ngũ Độc Đồng Tử lấy hộp gấm ra.

“Trong hộp gấm này có hai viên Thiên Nhân Đan, còn có thẻ quán thâm võ đạo có thể trợ giúp người cảm ngộ võ đạo.”

Ngũ Độc Đồng Tử mở hộp gấm tiếp tục nói:

“Ta đề nghị người dùng thẻ tuyệt học trước, sau đó dùng Thiên Nhân đan, nếu như bước vào Thiên Nhân cảnh thì dùng tới thẻ thương pháp.”

Ngũ Độc Đồng Tử nói.

Cầm hộp gấm, Thôi Vũ Hổ kích động vạn phần, lúc trước Liễu Ly Tình còn nói với hắn nếu có Thiên Nhân Đan thì hắn có thể bước vào Thiên Nhân cảnh đây, không ngờ chương giáo lại đưa tới.

Đồng thời còn cho hắn hai tấm thẻ quán thâm.

Trong lòng âm thầm thẻ sống chết trung thành với Tô Thần.

“Ta ở chỗ này giúp người thủ vệ, người nhanh chóng đột phá đi!”

Ngũ Độc Đồng Tử nhìn Thôi Vũ Hổ nói.

Thôi Vũ Hổ vội vàng khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu cảm ngộ.

Khi hắn cầm lấy tấm thẻ quán thâm, một cỗ võ đạo ý cảnh bao vây lấy hắn.

“Thiên Nhân Đan!”

Lúc này Ngũ Độc Đồng Tử giơ tay lấy ra một viên Thiên Nhân Đan bắn vào trong miệng Thôi Vũ Hổ.

Chương 463: Quỷ Vực, thủ đoạn của Lôi Cửu Động

....

Gần Tụ Bắc quận, trong mật thất ở một trang viên.

Tô Thần khoanh tay đứng, ở phía sau hắn có ba người, Yên Nam Thiên, Đinh Bằng, còn có Lý Trầm Chu vừa xuất hiện.

Ba người thu liễm khí thế, vẻ mặt nghiêm túc.

Về phần A Phi, Tiêu Thu Thủy và Gia Cát Chính Ngã chưa từng đến.

A Phi thì có nhiệm vụ, đi chấp hành nhiệm vụ.

Mấy ngày trước, Tô Thần giao xá lợi cho Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy bế quan luyện hóa xá lợi.

Gia Cát Chính Ngã trợ giúp Tô Thần xử lý chuyện võ lâm chín quận phương bắc.

Lần này Tô Thần tự mình dẫn đội âm thầm đến Tụ Bắc quận.

“Xá lợi cũng không thể dụ người của Thanh Long Tự ra, xem ra cái chết của Tiết Tiểu Nhân lần trước nhất định có liên quan đến Thanh Long Tự.”

“Bọn họ là đang sợ chúng ta tìm được cơ xuất thủ.”

Tô Thần trầm giọng nói.

Sau khi xá lợi được thả ra, hắn an bài người tranh đoạt xá lợi, hơn nữa còn để Tiêu Thu Thủy hấp thu lực lượng xá lợi,

những chuyện này đều không thể buộc người Thanh Long Tự xuất động.

Cho nên Tô Thần hiện tại đã xác định cái chết của Tiết Tiểu Nhân chắc chắn có quan hệ với Thanh Long Tự.

“Giết người, lại không có động tĩnh, rốt cuộc Thanh Long Tự này muốn làm gì đây?”

Tô Thần trầm giọng nói.

Đến bây giờ Tô Thần cũng không hiểu rõ.

[Thanh Long Tự] đã ra tay, như vậy không nên dừng tay.

Hiện giờ giang hồ chín quận phương bắc đã không còn thế lực của hoàng tử nào.

Người Kinh sư lúc trước ép Thanh Long Tự phong tự bây giờ đang hy vọng Thanh Long Tự mở cửa lần nữa đây.

Với địa vị của Thanh Long Tự trong Mật Tông, bọn họ hoàn toàn có thể mời cao thủ Phật môn khác đến.

Cộng thêm nội tình của bản thân hẳn là có vốn liếng đối kháng với Thanh Long Hội.

Nhưng bây giờ lại không hề có một chút động tĩnh nào, tình huống này khiến Tô Thần cảm thấy khó hiểu

“Chết tiệt! Chết tiệt!”

Lúc này, có âm thanh dồn dập từ bên ngoài mật thất truyền đến.

Sau đó cửa đá mật thất mở ra, Tiết Y Nhân tiến vào.

Tiết Y Nhân đã đến Tự Bắc quận trước, đang một mực tại điều tra cái chết của Tiết Tiểu Nhân xem có liên quan đến Thanh Long Tự hay không.

Tiết Y Nhân nghiêm túc cảm trường kiếm đi tới trước mặt Tô Thần.

“Chủ thượng, ta đã tìm được người giết đệ đệ ta, ngay tại Thanh Long Tự.”

Tiết Y Nhân trầm giọng nói:

“Bất quá thuộc hạ có chút nghi hoặc, người giết đệ đệ ta cũng không phải hòa thượng.”

“Không phải hòa thượng?”

Nghe được Tiết Y Nhân nói, Tô Thần khẽ cau mày.

“Vậy tại sao người này lại ở trong Thanh Long Tự?”

Tô Thần không khỏi hỏi.

Vừa rồi Tiết Y Nhân đã nói, đối phương đang ở trong Thanh Long Tự.

“Ta không tra được thân phận của đối phương.”

Tiết Y Nhân lắc đầu nói.

“Như vậy sao? Trong Thanh Long Tự có mấy cao thủ Thiên Nhân cử nạn.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Có bốn người Thiên Nhân cử nạn, một Thiên Nhân bát nạn, hai Thiên Nhân thất nạn, từ Thiên Nhân lục nạn đến Thiên Nhân nhất nạn ước chừng mười người.”

Tiết Y Nhân trả lời.

“Thực lực của Thanh Long Tự quả nhiên không yếu.”

Nghe được Tiết Y Nhân nói, Tô Thần không khỏi tán thưởng.

“Trước hết toàn lực điều tra thân phận người nọ, điều tra thân phận người này rồi mới xem xét nên đối phó Thanh Long

Tự như thế nào.”

Thanh Long Tự là một thế lực mạnh, Tô Thần không thể gấp gáp.

Chính diện xung đột hẳn không có tuyệt đối nắm chắc.

Trừ phi điều Dạ Đế và Nhật Hậu từ Kinh sư trở về.

Nhưng hiện tại Dạ Đế đang tiếp xúc với người Kinh sư, muốn thu được một ít tin tức về Tà Minh.

Tạm thời còn không trở về chín quận phương bắc.

Bản thân Thanh Long Hội không có thành lập cơ quan tình báo, vẫn luôn dựa vào Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hiện tại Kim Phong Tế Vũ Lâu đã đặt chân vào Kinh sư.

Thông tin tình báo sẽ đầy đủ hơn.

Tin rằng sẽ sớm có được thông tin về người đó.

Lúc này ở Vô Địch Môn tái ngoại.

Sắc mặt Độc Cô Vô Địch không dễ coi lắm.

Trong khoảng thời gian này hẳn vẫn không tìm được cơ hội ra tay với đại đương đầu Quỷ Vực Lôi Cử Động.

Sau khi đạt được tài nguyên từ Thiên Sơn Phái, Lôi Cử Động như biến mất, Lôi Hưng Xuyên vẫn nói Lôi Cử Động đang bế quan.

Nhưng trong lòng Độc Cô Vô Địch lại không cho là như vậy.

“Bên Thiên Diện Hồ có truyền đến tin tức gì sao?”

Độc Cô Vô Địch nhìn Vạn Độc Tiên Ông bên cạnh, hỏi.

“Không có tin tức gì!”

Vạn Độc Tiên Ông lắc đầu nói.

Thời gian trước, Thiên Diện Hồ bị hấn phái tới Quỷ Vực điều tra hành tung của Lôi Cửu Động, nhưng đến bây giờ không có chút tin tức nào.

Liễu Sinh Nhất Kiếm đã tới Vô Địch Môn.

Hắn không thể để Liễu Sinh Nhất Kiếm ở chỗ này chờ đợi quá lâu.

Dù sao chủ thượng đang chuẩn bị đối phó Thanh Long Tự, cần cao thủ, cho nên hắn cần nhanh chóng tìm được tung tích của Lôi Cửu Động.

Để Liễu Sinh Nhất Kiếm ra tay.

Chỉ cần giết chết Lôi Cửu Động, đến lúc đó mấy đương đầu của Quỷ Vực sẽ bắt đầu tranh đoạt.

Khi đó hắn liền có cơ hội tiến vào cao tầng Quỷ Vực.

“Lập tức liên lạc với Thiên Diện Hồ, bảo nàng mau chóng tìm ra hành tung của Lôi Cửu Động.”

Độc Cô Vô Địch mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Vạn Độc Tiên Ông khom người rời khỏi đại điện.

Một nơi khác ở Quỷ Vực.

Thiên Diện Hồ đang quỳ trước mặt Lôi Cửu Động.

“Độc Cô Vô Địch một mực đề cho người tìm hành tung của ta, biết là vì sao không?”

Lôi Cửu Động nhẹ giọng nói.

“Thuộc hạ bên này thật đúng là không biết, từ khi Vạn Độc Tiên Ông kia xuất hiện ở Vô Địch Môn, Độc Cô Vô Địch đều là thông qua Vạn Độc Tiên Ông cho chúng ta chỉ thị!”

Thiên Diện Hồ nói.

“Quan Thất còn ở Vô Dịch Môn các ngươi sao?”

Lôi Cửu Động mở miệng nói.

“Đúng vậy, không có rời đi.”

Thiên Diện Hồ nói.

“Không rời đi cũng tốt, coi như là lễ vật ta tặng cho Thiên Sơn Phái.”

Lôi Cửu Động trầm giọng nói.

“Chủ thượng, đây là muốn động thủ với Độc Cô Vô Dịch?”

Thiên Diện Hồ nghe vậy ngẩn ra nói.

“Dã tâm của Độc Cô Vô Dịch rất lớn, nếu để mặc hắn phát triển thì Quỷ Vực sẽ bị uy hiếp!”

“Ta cố kỵ Thiên Nhai các phía sau hắn nên không cách nào xuất thủ, nhưng là Độc Cô Vô Dịch giết người Thiên Sơn phái, người Thiên Sơn phái tìm hắn báo thù không phải chuyện rất bình thường sao?”

Lôi Cửu Động mặt mang theo ý cười nói.

“Nhưng nếu là như vậy, không phải Quỷ Vực chúng ta cũng liên lụy trong đó sao?”

Thiên Diện Hồ có chút khó hiểu nói.

“Chuyện của Thiên Sơn Phái hoàn toàn không liên quan đến Quỷ Vực, là do Độc Cô Vô Dịch tự mình ra tay.”

“Chuyện này, ta đã nói rõ với Phong trưởng lão Nam Sơn Thiên Sơn Phái rồi.”

Lôi Cửu Động nhẹ giọng nói.

“Nghe nói Phong trưởng lão Nam Sơn Thiên Sơn eBvMeTkEUđ cJpYQokFXX Phong Bi Họa đã từng tranh đoạt vị trí sơn chủ với Mộ Phong Vân.”

Thiên Diện Hồ không khỏi lên tiếng.

“Đúng, Phong Bi Họa trưởng lão và ta là bằng hữu nhiều năm, lần này phụ trách xử lý chuyện của Tất Kinh Thiên chính là Phong Bi Họa.”

Lôi Cửu Động mở miệng nói.

“Nếu Độc Cô Vô Địch muốn hành tung của ta, vậy ngươi báo hành tung của ta cho hắn, ta xem hắn muốn làm gì?”

Trong mắt Lôi Cửu Động lóe hàn quang.

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

Thiên Diện Hồ khom người rời khỏi phòng, vừa ra khỏi phòng mắt liền lấp lóe.

Sau khi Thiên Diện Hồ rời đi.

Một bóng người từ chỗ tối đi ra, chính là nhị đương đầu Từ Hùng.

“Đại đương đầu, Thiên Diện Hồ có thể phản bội Độc Cô Vô Địch, có lẽ cũng sẽ phản bội chúng ta, cần phòng bị một chút sao?”

“Thiên Diện Hồ này là người thông minh, hướng hồ nàng là người mà ta an bài bên cạnh Độc Cô Vô Địch.”

Lôi Cửu Động mở miệng nói.

Chương 464: Thiên Sơn Phái tới cửa, Vô Địch Môn nguy nan

....

Nghe được Lôi Cửu động nói

Từ Hùng ngẩn ra, hắn không nghĩ tới Thiên Diện Hồ lại là người Lôi Cửu Động an bài bên cạnh Độc Cô Vô Địch.

Trong lòng thầm bội phục thủ đoạn của Lôi Cửu Động.

“Đại đương đầu, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào đây?”

Từ Hùng mở miệng nói.

“Người Thiên Sơn Phái đã đến, kế tiếp chúng ta cứ xem kịch là được.”

Lôi Cửu Động trầm giọng nói.

“Người của Thiên Sơn Phái tới rồi?”

Từ Hùng kinh ngạc không thôi, hắn không nghĩ tới người Thiên Sơn Phái đến nhanh như vậy.

“Đúng vậy, đây cũng là nguyên nhân vì sao ta cho Thiên Diện Hồ trở về Vô Địch Môn.”

“Độc Cô Vô Địch tìm kiếm hành tung của ta, mục đích rất đơn giản, chính là muốn âm thầm ra tay với ta, chỉ cần giết ta hắn có thể không ngừng xâm chiếm Quỷ Vực!”

“Bất quá ta cũng sẽ không cho hắn cơ hội, hiện tại người Thiên Sơn phái đã theo sau Thiên Diện Hồ trở về Vô Địch

Môn.”

Lôi Cửu Động lạnh giọng nói.

Lôi Cửu Động có thể chấp chương Quỷ Vực, sao lại là một người đơn giản chứ?

Độc Cô Vô Dịch phái Thiên Diện Hồ đến điều tra hành tung của hắn, hắn biết Độc Cô Vô Dịch muốn ra tay với hắn.

Cho nên hắn liên lạc với Thiên Sơn phái.

Chuẩn bị dùng Thiên Sơn phái tiêu diệt Độc Cô Vô Dịch.

“Đại đương đầu, bên Kinh sư truyền đến tin tức, hai vị các chủ Bắc các uy áp điện chủ Trấn Phủ Ti Đại Chu, thể hiện ra thực lực rất mạnh.”

“Nếu chúng ta giết Độc Cô Vô Dịch, chỉ sợ sẽ bị Thiên Nhai Các theo dõi.”

Từ Hùng trầm giọng nói.

“Đám người Độc Cô Vô Dịch không chết trong tay ta mà chết trong tay Thiên Sơn Phái, có liên quan gì tới chúng ta đâu?”

“Đi thôi, hiện tại chúng ta chạy tới xem kịch hay, ta rất muốn nhìn xem Độc Cô Vô Dịch làm sao muốn mạng của ta, dựa vào Quan Thất kia?”

Hai mắt Lôi Cửu Động lóe ra hàn quang, hắn rất muốn xem Độc Cô Vô Dịch giết hắn như thế nào.

Nói xong mang theo Từ Hùng đi về phía Vô Dịch Môn.

Trong đại điện Vô Dịch Môn.

“Môn chủ, ta đã tra rõ hành tung của Lôi Cửu Động.”

“Đây là bản đồ nội bộ Quỷ Vực, nơi Lôi Cửu Động bề quan.”

Thiên Diện Hồ lấy ra một bản đồ, trên bản đồ còn đánh dấu nơi Lôi Cửu Động bế quan.

Tiếp nhận bản đồ trong tay Thiên Diện Hồ, Độc Cô Vô Dịch tỏ vẻ hưng phấn.

Chỉ cần tìm được hành tung của Lôi Cửu Động, Liễu Sinh Nhất Kiếm nhất định có thể chém giết đối phương.

“Lôi Cửu Động, ngày mai ngươi phải chết!”

Độc Cô Vô Dịch trong miệng thì thảo nói.

Hắn chuẩn bị mời Liễu Sinh Nhất Kiếm ngày mai chém giết Lôi Cửu Động.

“Lôi Cửu động có chết hay không, chúng ta không biết, nhưng đêm nay ngươi phải chết, dám giết người của Thiên Sơn phái ta, không có cơ hội sống.”

Đúng lúc này có tiếng nói trầm thấp từ bên ngoài đại điện truyền vào.

Đồng tử Độc Cô Vô Dịch đột nhiên co rụt lại.

Ba bóng người từ ngoài đại điện đi vào.

Ba người này mặc áo bào trắng, trên góc áo thêu một đoá sen màu vàng kim.

Người của Thiên Sơn Phái!

Nhìn thấy ba người xuất hiện, Độc Cô Vô Dịch giật mình.

Hắn không nghĩ tới người của Thiên Sơn Phái sẽ xuất hiện, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Thiên Diện Hồ.

Lúc này Thiên Diện Hồ cũng ngẩn ra, ngay sau đó liền hiểu rõ chuyện gì.

Nàng đã hiểu dụng ý khi Lôi Cửu Động muốn nàng trở về, chính là dẫn đường cho người của Thiên Sơn Phái.

Nghĩ tới đây, thân hình nàng bạo lui.

“Người phản bội ta!”

Nhìn thấy Thiên Diện Hồ vội lui, sắc mặt Độc Cô Vô Địch trở nên âm trầm.

Hắn thật sự không nghĩ tới Thiên Diện Hồ sẽ phản bội hắn.

Hắn đã cứu mạng Thiên Diện Hồ.

“Ai vì chủ này, ta là người đại đương đầu phái tới Vô Địch Môn!”

Thiên Diện Hồ nói.

Mặc dù Độc Cô Vô Địch làm người có chút bá đạo nhưng đối đãi với nàng cũng không tệ lắm.

Thế nhưng nàng là người của Lôi Cửu Động.

“Lôi Cửu Động, không hổ là đại đương đầu Quỷ Vực, tính toán rất sâu.”

Độc Cô Vô Địch yên lặng một hồi, mở miệng nói.

Sau đó hắn ánh mắt nhìn về phía ba người Thiên Sơn Phái, nói:

“Không biết ba vị xưng hô như thế nào?”

“Bản tọa Thiên Sơn phái Nam Sơn Phong Bì Họa, hai vị này là sư đệ ta Mai Ảnh Hoành và Tiêu Tác.”

“Thực lực của ngươi quá yếu, gọi Quan Thất ra đây, ta đưa các ngươi lên đường, hoặc ngươi có hậu thủ gì ta cũng cho ngươi cơ hội gọi ra hết.”

Người đứng ở phía trước mở miệng nói.

Trước khi đến bọn họ cũng tìm hiểu rõ Vô Địch Môn.

Biết Độc Cô Vô Địch đến từ Thiên Nhai Các tương đối nổi danh ở Đại Chu, cho nên Thiên Sơn Phái xuất động hai tên

Thiên Nhân bát nạn, một Thiên Nhân thất nạn.

Sợ còn có cao thủ ẩn giấu.

Nghe được tên của ba người, sắc mặt Độc Cô Vô Địch thay đổi.

Tuy rằng hắn không biết người nhưng đã từng nghe tên.

Phong Bi Họa và Mai Ảnh là cường giả Thiên Nhân bát nạn, Tiêu Tác Thiên Nhân thất nạn.

Trong đó đặc biệt là Phong Bi Họa, người này có thực lực tiếp cận Thiên Nhân cửu nạn, là người mạnh nhất trong ba người.

Khi Độc Cô Vô Địch suy nghĩ thì Tiêu Tác đứng ở cuối đã đạp bước tiến lên, quanh thân xuất hiện một cỗ khí kinh cuộn cuộn ép tới Độc Cô Vô Địch.

Răng rắc!

Dưới khí kinh áp chế, gạch đá dưới chân Độc Cô Vô Địch vỡ vụn, mắt miệng mũi của hắn có chút máu tươi chảy ra.

Chênh lệch giữa hắn và Tiêu Tác có chút lớn.

“Thiên ma giải thể!”

Độc Cô Vô Địch không chút do dự, khí huyết trong cơ thể bắt đầu điên cuồng thiêu đốt đổi lấy cơ hội hành động.

“Tiên Ông, thông báo Quan Thất rời đi, ta tới ngăn cản bọn họ một lúc.”

Độc Cô Vô Địch nhìn Vạn Độc Tiên Ông bên cạnh quát to.

“Rời đi sao, vậy có nghĩa là Quan Thất đang ở chỗ này!”

Nghe được lời Độc Cô Vô Địch, hai mắt Tiêu Điều có hàn quang chột lóe, thân hình khẽ động, trường kiếm trong tay chém tới Độc Cô Vô Địch.

Cho Độc Cô Vô Địch cơ hội gọi người nhưng chỉ nói chuyện mà thôi.

Hắn sẽ không lưu thủ.

Độc Cô Vô Địch thấy thế, Diệt Tuyệt Ma Công và Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp tương hỗ, một tầng khí kinh thật dày ngưng tụ trước mặt ngăn cản kiếm quang.

Nhưng bình phong khí kinh này cũng chỉ ngăn được kiếm quang trong chớp mắt.

Giây tiếp theo bình phong khí kinh tan tác.

Kiếm quang xuất hiện trước ngực hắn.

Xi!

Kiếm quang qua, ngực Độc Cô Vô Địch có thêm một vết máu thật lớn, máu tươi ồ ạt chảy ra.

Thực lực chênh lệch quá lớn.

“Môn chủ, đi mau.”

Vạn Độc Tiên Ông thấy thế lập tức công kích Tiêu Tác, cho Độc Cô Vô Địch cơ hội chạy trốn.

“Ngươi muốn chết, vậy tiến ngươi lên đường trước.”

Trường kiếm của Tiêu Tác lại chém ra, kiếm quang giống như ngân mang quét thẳng tới Vạn Độc Tiên Ông.

Vạn Độc Tiên Ông ra quyền muốn ngăn trở kiếm quang.

Thế nhưng hắn lập tức kêu thảm một tiếng, nắm tay và cả cánh tay bị kiếm quang xoắn nát.

Xi!

Tiếng kêu thảm thiết lập tức đình chỉ, cổ họng Vạn Độc Tiên Ông xuất hiện một vết kiếm.

“Quan Thất còn chưa hiện thân sao?”

Tiêu Tác chậm rãi đi tới gần Độc Cô Vô Địch.

Hống!

Đúng lúc này bên ngoài điện xuất hiện một tiếng hô, Côn Vũ dáng người khôi ngô xuất hiện, hấn đánh ra một quyền, khí kình cường đại bộc phát ra va chạm với không khí tạo ra tiếng nổ đau tai.

“Muốn chết!”

Nhưng lúc này Mai Ảnh ở bên cạnh Phong Bi Họa giờ ngón tay, một đạo ngân mang bắn ra.

Xi!

Trực tiếp đâm vào mi tâm của Côn Vũ.

Bùm!

Thân thể cao lớn ngã xuống phát ra tiếng trầm đục.

Thời điểm này trong một gian mật thất ở hậu điện của Vô Địch môn.

Quan Thất và Liễu Sinh Nhất Kiếm đồng thời mở mắt.

“Không tốt!”

Hai người nói xong đồng thời ra khỏi mật thất.

Chương 465: Liễu Sinh Nhất Kiếm, không hồi hận

....

Bên trong đại điện.

Vết thương trên ngực Độc Cô Vô Địch chảy máu, sinh cơ trên người không ngừng trôi qua.

Vừa rồi một kiếm của Thiên Sơn Phái Tiêu Tác không chỉ lưu lại vết thương mà kiếm khí còn xâm nhập vào trong cơ thể hắn, khiến khí kinh và huyết khí đều không thể lưu chuyển bình thường.

Khí kinh và huyết khí không cách nào lưu chuyển nên hắn không cách nào khôi phục thương thế.

Cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ từ từ chảy

“Chút thương thế này, có lẽ còn kém một chút!”

Tiêu Tác nhìn thoáng qua Độc Cô Vô Địch, thì thào nói.

Khi nói chuyện hắn giơ tay đánh ra một chưởng, một cổ khí kinh rơi vào trên người Độc Cô Vô Địch.

Phốc!

Phun một ngụm máu, sắc mặt Độc Cô Vô Địch càng trắng hơn, ánh mắt trở nên tàn nhẫn nhìn chằm chằm Tiêu Tác.

Một chưởng của đối phương đã khiến toàn bộ lực phủ ngũ tạng của hắn lệch vị.

“Ngươi đây là muốn làm gì? Muốn giết thì cứ giết.”

Độc Cô Vô Địch kiệt lực nói.

Hắn muốn biết ý đồ của Tiêu Tác này là gì.

“Nghe đồn Quan Thất đạt được Kim mai bình, rất thích dùng vào thời điểm chiến đấu, ta rất muốn nhìn xem hiệu quả của nó!”

Thiên Sơn Phái Tiêu Tác mở miệng nói.

Sử dụng Kim mai bình nhiều có thể làm cho người ta phát điên, theo tư liệu bọn hắn có được thì lúc trước Quan Thất đã sử dụng mấy lần.

Giữ lại Độc Cô Vô Địch chính là muốn cho Quan Thất sử dụng Kim mai bình chữa thương cho Độc Cô Vô Địch.

Huống hồ bọn họ cũng cảm thấy hứng thú với Kim mai bình, nếu như mang về Thiên Sơn Phái, đối với Thiên Sơn Phái phi thường có lợi.

Nghe được lời của đối phương, trong ánh mắt Độc Cô Vô Địch toát ra một tia bi thương.

Kiếp trước hắn tu luyện Diệt Tuyệt Thần Công tới mười ba tầng, bại bởi Vân Phi Dương tu luyện Thiên Tâm Thần Công tới đại thành.

Đời này hắn còn thảm hại hơn.

Bị người ta một kiếm phá khí kinh trọng thương, chỉ có thể nhìn sinh mệnh của mình bắt đầu trôi đi.

Còn bị người ta dùng để thăm dò Quan Thất.

“Các ngươi nên giết ta, bằng không các ngươi sẽ hối hận.”

Độc Cô Vô Địch nhìn Tiêu Tác, trầm giọng nói.

Đối với việc Quan Thất sử dụng Kim mai bình, người ngoài không biết tình huống thế nào, nhưng bọn họ biết rõ là không có bất kỳ tác dụng phụ nào, chỉ tiêu hao lực lượng bên trong bình mà thôi.

Một khi Quan Thất đến, thương thế trên người hắn sẽ khôi phục.

“Có thể giết người bất cứ lúc nào.”

Trong mắt Tiêu Tác mang theo khinh thường, Độc Cô Vô Dịch có thực lực quá yếu, chỉ có Thiên Nhân tam nạn.

Thực lực như vậy trong mắt người bình thường xem như mạnh, nhưng đối với người đã bước vào Thiên Nhân thất nạn như hắn thì chuyện giết Độc Cô Vô Dịch chỉ cần một kiếm.

Thật ra nếu hắn biết mấy tháng trước Độc Cô Vô Dịch chỉ có tu vi Luyện Phách cảnh, không biết hắn sẽ nghĩ như thế nào?

Sau khi Độc Cô Vô Dịch có được tài nguyên của Thiên Sơn Phái, thực lực đã từ Thiên Nhân nhất nạn tăng lên tới Thiên Nhân tam nạn.

Tốc độ đủ khiến cho người ta phải sợ hãi.

Lôi Cửu Động của Quỷ Vực cũng nhận ra điểm này cho nên mới lợi dụng Thiên Sơn Phái diệt trừ Độc Cô Vô Dịch.

Hắn không có khả năng để cho một người có khả năng uy hiếp Quỷ Vực tồn tại.

Ầym!

Khi Tiêu Tác nói xong, có một bóng người trực tiếp xông vào đại điện.

Thân hình khôi ngô, khí tức quanh thân mênh mông giống như cự kình ngoài biển.

Đúng là Quan Thất.

Sau khi hắn vọt vào đại điện liền thấy Độc Cô Vô Dịch trọng thương, thân hình rơi vào trước mặt Độc Cô Vô Dịch.

Lúc này sắc mặt Độc Cô Vô Địch tái nhợt như tờ giấy, hô hấp yếu ớt nhưng ánh mắt lại sáng ngời dị thường.

Cho dù Độc Cô Vô Địch hẳn có thua thì tinh khí thần vĩnh viễn đều như cũ.

Khí kinh từ bàn tay Quan Thất lưu chuyển khắp người Độc Cô Vô Địch một lần, nhận ra thương thế của đối phương rất nặng, chỉ có thể sử dụng Kim mai bình.

Quan Thất không một chút do dự lấy Kim mai bình ra, một cỗ lực hút cực lớn xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, năng lượng sinh mệnh kỳ lạ từ trong bình chảy vào lòng bàn tay rồi từ bàn tay còn lại chảy vào người Độc Cô Vô Địch.

Lúc cỗ lực lượng này chảy vào người Độc Cô Vô Địch.

Vết kiếm trên ngực Độc Cô Vô Địch bắt đầu khôi phục, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể trở lại vị trí, còn có kiếm khí lưu lại trong kinh mạch cũng bị thanh trừ.

“Đây chính là Kim mai bình kia, thật sự làm cho người ta thán phục!”

Phong Bi Họa mở miệng nói.

“Động thủ giết bọn họ!”

Đã dẫn Quan Thất ra, cũng thấy được sự lợi hại của Kim mai bình, như vậy nên động thủ giải quyết đối thủ.

Bất quá khi Tiêu Tác muốn ra tay, thân thể đột nhiên run lên.

Tóc gáy trong nháy mắt dựng thẳng lên, cảm giác nguy hiểm trí mạng gần kề.

Lúc cảm giác nguy hiểm xuất hiện, một bóng người giống như quỷ mị xuất hiện bên cạnh hắn.

Không có bất kỳ do dự, Tiêu Tác lập tức vung trường kiếm trong tay, nhưng kiếm quang của hắn chỉ chém trúng một đạo tàn ảnh.

Còn trước mặt hắn lại có một đạo kiếm quang lóe lên.

Xi!

Trên mi tâm của hắn có thêm một vết kiếm.

Trường kiếm vung ra vẫn chưa được thu hồi, cả người đứng cứng ngắc ở đó, không có động tác tiếp theo.

Không xa có một người đeo mặt nạ xuất hiện.

Đúng là Liễu Sinh Nhất Kiếm đi theo Quan Thất.

Đối phương có hai Thiên Nhân bát nạn, một Thiên Nhân nhất nạn.

Gần đây thực lực của Quan Thất tăng lên đến Thiên Nhân thất nạn cộng thêm Kim mai bình, còn có khí kinh mệnh môn của bản thân, muốn giao thủ với Thiên Nhân bát nạn cũng không thành vấn đề.

Chính hắn đối phó một người, chỉ còn lại một tên Thiên Nhân thất nạn.

Thời điểm Quan Thất hấp dẫn ánh mắt của mọi người thì Liễu Sinh Nhất Kiếm giết một người trước, cho nên Tiêu Tác này ngay cả cơ hội hồi hận cũng không có.

“Người là ai?”

Nhìn thấy Liễu Sinh Nhất Kiếm xuất hiện, con người Phong Bi Họa đột nhiên co rụt lại.

Từ khi đối phương xuất hiện đến khi ra tay, tốc độ cực nhanh, thần thức của hắn không theo kịp.

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía Tiêu Tác.

Thân hình Mai Ảnh chợt lóe xuất hiện trước mặt Tiêu Tác, muốn tiến lên xem xét tình huống.

Bùm!

Trong ánh mắt của hắn, thân thể Tiêu Tác trực tiếp ngã nhào.

“Cái gì?”

Nhìn thấy tình huống này, Mai Ảnh vung tay, thân thể Tiêu Tác bị hắn bắt lấy.

Mi tâm có một vết kiếm.

Một kích mất mạng.

Đưa tay sờ soạng vết kiếm thì có một tia kiếm khí từ vết thương bắn ra, khí kinh trong ngón tay Mai Ảnh nhanh chóng bộc phát đánh nát kiếm khí.

“Ngươi!”

Ánh mắt Mai Ảnh phát lạnh, thân hình giống như ve sầu thoát xác lưu lại một tàn ảnh, chân thân đã tới trước mặt Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Bàn tay thành trảo trực tiếp chộp về phía ngực Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Chỉ là Liễu Sinh Nhất Kiếm không muốn giao thủ cùng hắn.

Thân hình chợt lóe lui về phía sau mấy bước.

Giờ khắc này Quan Thất đã chữa khỏi cho Độc Cô Vô Địch.

Thân hình đột nhiên vọt về phía Mai Ảnh, khí kinh trong cơ thể giống như sóng biển cuộn cuộn, giờ tay đánh ra một chương.

“Đôi thủ của ngươi là ta!”

Quan Thất quát to.

Ầm!

Một chưởng vừa ra, chưởng kinh ma sát với không khí tạo ra tiếng nổ như sấm.

Mai Ảnh xuất thủ tập kích Liễu Sinh Nhất Kiếm nhất thời cảm giác được một cỗ khí kinh giống như núi cao tập kích về phía mình.

Đồng tử kịch liệt co rút, trở bàn tay từ trào biến thành quyền đánh ra.

Bùm!

Nắm tay va chạm với khí kinh cuộn cuộn của Quan Thất phát ra tiếng nổ, thân hình hai người đồng thời lui về phía sau.

“Quan Thất, sao khí kinh của ngươi sao lại hùng hậu như thế!”

Mai Ảnh nhìn ngang Quan Thất, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chương 466: Kịch liệt tiếp nhận, cuồng bạo chém giết

....

Thiên Nhân thất nạn không ngờ có thể so đấu khí kinh với cường giả Thiên Nhân bát nạn.

Không hề yếu thế hơn chút nào.

“Đó là bởi vì khí kinh trong cơ thể ngươi quá yếu! Đây cũng là nguyên nhân vì sao đối thủ của ngươi là ta, mà không phải hắn, ngươi là hắn để lại cho ta.”

“Thiên Nhân bát nạn, để ta xem ngươi có thể tiếp được công kích của ta hay không.”

Lúc Quan Thất nói chuyện, gân cốt cả người rung động, khí kinh trong cơ thể lao nhanh như thủy triều.

Khí kinh đang lưu chuyển, khí huyết cũng sôi trào.

Ánh mắt nhìn Mai Ảnh giống như đang nhìn con mồi.

“Quan Thất, muốn chết, ngươi muốn chết!”

Mai Ảnh nhìn thấy ánh mắt đối phương, tiếng rít gào từ trong cổ họng bộc phát.

Hắn là cường giả Thiên Nhân bát nạn lại bị một tên Thiên Nhân thất nạn khinh bỉ.

Không thể chấp nhận được.

Không thể dễ dàng tha thứ cho bộ dáng ngạo thị của Quan Thất.

Ầm!

Dưới cơn giận dữ, khí tức quanh thân Mai Ảnh tăng vọt, một cỗ khí tức băng hàn tràn ngập trong điện, từng đóa bông tuyết theo khí kình xuất hiện trong cung điện.

“Thiên Sơn Hàn Ảnh Quyền!”

Mai Ảnh quát khẽ một tiếng vung bàn tay, hàn khí vô tận lưu chuyển trong lòng bàn tay hóa thành một vòng xoáy hàn khí.

Bùm!

Bàn tay va chạm với quyền kình của Quan Thất.

“Tiên thiên phá thể vô hình kiếm khí!”

Sau khi nắm tay va chạm, Quan Thất thi triển khí kình Tiên Thiên Vô Cực, kiếm khí sắc bén, hàn khí bá đạo.

Song phương nhất thời bị vây trong trạng thái giao phong kịch liệt.

Ầm ầm!

Khí kình bộc phát, cung điện như muốn sụp đổ.

Lúc này Thiên Điện Hồ vẫn ở chỗ này quan chiến, sắc mặt thay đổi chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng lúc nàng xoay người thì Độc Cô Vô Địch đã xuất hiện trước mặt.

Hắn giơ tay lên nắm lấy cổ Thiên Điện Hồ.

“Ta rất muốn biết Lôi Cửu động ở địa phương nào?”

Độc Cô Vô Địch mở miệng nói.

“Môn chủ, tha cho ta một mạng, ta sẽ nói cho ngươi biết Lôi Cửu Động ở địa phương nào?”

Thiên Điện Hồ vội vàng nói.

“Ngươi không có tư cách cò kè mặc cả với ta!”

Bàn tay Độc Cô Vô Địch bắt đầu dùng sức.

Mặt Thiên Diện Hồ trở nên tím tái, hai tay dùng sức muốn tách bàn tay của Độc Cô Vô Địch ra nhưng lại bị một cỗ khí kình ngăn cản.

“Lôi Cửu Động hẳn là sẽ ở đây, hẳn đang trên đường tới.”

Thiên Diện Hồ lấp bắp nói.

Lực bàn tay Độc Cô Vô Địch hơi buông lỏng:

“Người nói Lôi Cửu Động đang trên đường tới?”

“Ta đoán người của Thiên Sơn Phái là do hắn dẫn tới, với tính cách của hắn, nhất định phải tới lúc kết thúc, thuận tiện tiếp nhận Vô Địch Môn của người.”

Thiên Diện Hồ nói.

“Nói cách khác người không còn tác dụng!”

Lúc Độc Cô Vô Địch nói, bàn tay dùng lực.

Răng rắc!

Cổ Thiên Diện Hồ bị vặn gãy.

Hiện trường yên tĩnh nhất là Liễu Sinh Nhất Kiếm và Phong Bi Họa.

Hai người cứ giằng co như vậy.

“Người là ai?”

Phong Bi Họa âm lãnh nhìn Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Liễu Sinh Nhất Kiếm cho hắn một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

“Người không cần biết ta là ai, hôm nay ta và người chỉ có một người có thể đi ra khỏi đại điện này!”

Liễu Sinh Nhất Kiếm trầm giọng nói.

Phong Bi Họa thực lực tiếp cận Thiên Nhân cứu nạn nhưng lại không có đột phá.

Liễu Sinh Nhất Kiếm gần đây cũng bước vào giai đoạn này.

Hai người ai thắng ai thua, đánh qua mới biết được.

“Vậy sao?”

Ánh mắt Phong Bi Họa lạnh đi, chân bước một bước xông về phía Liễu Sinh Nhất Kiếm, bàn tay đánh ra một chưởng, một chưởng rất đơn giản.

Nhưng một chưởng đơn giản này lại phát ra tiếng ầm ầm, bàn tay như lôi đình rơi xuống làm cho người cảm giác khủng bố.

“Thiên Sơn Phái, Thiên Lôi Phong Tuyệt Chưởng.”

Trước mắt Liễu Sinh Nhất Kiếm, một chưởng này tràn ngập sự hủy diệt.

Trường kiếm trong tay hắn nhanh chóng chém ra.

Tốc độ cực nhanh, không ngờ vượt qua cả lôi đình.

Ầm!

Hai cổ lực lượng va chạm phát ra tiếng rên rỉ, thân hình hai người tách ra.

Trong nháy mắt trường kiếm trong tay Liễu Sinh Nhất Kiếm lại bổ ra, thân hình cũng lướt ra theo kiếm.

Chưởng kinh trong bàn tay Phong Bi Họa mang theo tiếng sấm.

“Để ta xem ngươi có thể chém phá phong lôi kinh của ta hay không!”

Phong Bi Họa hung ác nói, khí kinh quanh thân bắt đầu không ngừng tăng lên, toàn bộ tràn vào trong lòng bàn tay.

Hắn muốn Liễu Sinh Nhất Kiếm cứng đối cứng với hắn.

Chưởng kinh rơi vào trên thân kiếm đối phương.

Khí kinh mênh mông tràn vào trong kiếm lan đến cánh tay đối phương.

Bàn tay Liễu Sinh Nhất Kiếm xoay chuyển, thân kiếm chuyển động hóa thành một bóng kiếm, kiếm khí bắn ra.

Phong Bi Họa lui về phía sau tránh thoát khỏi kiếm khí.

Ầm ầm!

Kiếm khí oanh kích mặt điện, nham thạch vỡ vụn bắn ra.

Mà phương hướng bắn tới chính là chỗ Phong Bi Họa lui về.

Phong Bi Họa vung tay đánh nát đá vụn.

Nhưng khi hắn đánh nát đá vụn thì Liễu Sinh Nhất Kiếm Phóng lên cao chém ra một kiếm.

Kiếm quang cực nhanh, uy lực cực mạnh.

“Không tốt!”

Sắc mặt Phong Bi Họa thay đổi, hắn không nghĩ tới thời điểm Liễu Sinh Nhất Kiếm xuất thủ đã bố trí hậu thủ.

Hắn đưa tay lên.

“Phong lôi khí cương!”

Phong lôi khí kinh lưu chuyển trong lòng bàn tay hắn hình thành khí cương, cứng rắn tiếp nhận một kiếm của Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Ầm!

Kiểm khí chém xuống, Phong Bi Họa bị lực lượng cường đại áp chế nên mặt sàn dưới chân hắn nổ tung, đá vụn bắn lên va chạm với khí kinh.

Trong khoảnh khắc bị chấn nát, hóa thành tro bụi.

Bụi mù nổi lên, cảnh tượng trước mặt Phong Bi Họa trở nên mơ hồ.

Giờ khắc này Liễu Sinh Nhất Kiếm tiếp tục chém ra một kiếm.

Cảnh tượng lúc trước lại xuất hiện, bụi mù trở nên dày đặc hơn.

Liên tục trúng hai kiếm, Phong Bi Họa cực kỳ phẫn nộ.

Chân đạp mạnh xuống đất, thân hình đột nhiên bắn ra, hắn muốn đán tan kiếm mang của Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Lúc hắn ra tay, thân hình Liễu Sinh Nhất Kiếm hóa thành một tàn ảnh hạ xuống, tay phải nâng lên, khí kinh trong lòng bàn tay tăng vọt, trường kiếm xoay tròn trong lòng bàn tay hắn, sau đó bắn thẳng tới Phong Bi Họa.

Phong Bi Họa giờ tay ngăn cản một kiếm này.

Tại thời điểm hắn ngăn cản kiếm này, Liễu Sinh Nhất Kiếm đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Thanh kiếm thứ hai nháy mắt xuất hiện.

Xi!

Mũi kiếm trực tiếp đâm xuyên qua ngực đối phương.

Động tác của Phong Bi Họa nhất thời dừng lại, lúc này thân hình của Liễu Sinh Nhất Kiếm lui về phía sau, trường kiếm bắn ra lại rơi vào trong tay.

Kiểm quang chột lóe.

Trường kiếm đâm vào cổ họng Phong Bi Họa.

Phong Bi Họa chỉ tay vào Liễu Sinh Nhất Kiếm.

“Ngươi!”

Muốn nói gì đó nhưng chỉ có thể phát ra một chữ “Ngươi”.

Liễu Sinh Nhất Kiếm không để ý tới Phong Bi Họa mà rút trường kiếm về, tay còn lại cũng hút trường kiếm cắm trên ngực Phong Bi Họa.

“Trận chiến này ta thắng, ngươi chết!”

Sau đó đưa mắt nhìn về phía chiến trường Quan Thất.

Có lẽ nhận ra tình huống của Phong Bi Họa.

Động tác của Mai Ảnh không còn lưu loát nữa.

Nhưng cao thủ giao chiến chỉ cần tróc một chút sẽ để đối thủ bắt lấy cơ hội.

Quan Thất tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội.

Khí kinh toàn thân tụ tập vào nắm tay sau đó hung hăng nện tới.

Mai Ảnh chỉ có thể bắt chéo hai tay ngăn cản.

Bùm!

Nắm tay rơi vào hai tay Mai Ảnh, khí kinh nổ tung, lực lượng khủng bố truyền tới cơ thể.

Mai Ảnh nhất thời cảm giác được hai cánh tay mình sắp gãy.

Trên mặt lộ vẻ thống khổ.

Hơn nữa có một cỗ khí kinh tràn vào trong cơ thể hắn, thân thể giống như núi lớn đập trúng.

Trong nháy mắt mặt sà trong phạm vi mấy trượng quanh chân Mai Ảnh đột nhiên nổ tung, đá vụn giống như đạn pháo bắn ra xung quanh.

Khí huyết toàn thân hắn bị khí kinh chấn tan.

Bụp!

Hai chân quỳ trên mặt đất.

Phốc!

Hắn phun ra một ngụm máu tươi, thất khiếu chảy máu.

Một kích đắc thủ, Quan Thất không hề dừng tay mà tiếp tục vung quyền.

Ầm ầm!

Sau vài quyền, Mai Ảnh tươi sống bị Quan Thất nện chết.

Thân thể nằm dài trên mặt đất, kinh mạch trong cơ thể nổ tung, máu tươi lan tràn.

Chương 467: Dẫn ra, giết người

....

Trong điện tràn ngập huyết tinh, Quan Thất thu liễm khí tức trên người, lau chùi vết máu trên nắm tay.

Có vẻ vẫn chưa đánh sáng khoái.

“Lôi Cử Động đã ra tay, lần này thuận tiện giải quyết hẳn, bắt lấy Quỷ Vực!”

Quan Thất trầm giọng nói.

Từ miệng Thiên Diện Hồ có thể biết được có thể Lôi Cử Động đã ở bên ngoài Vô Địch Môn.

“Chúng ta dẫn hẳn ra rồi chém giết.”

“Công Tôn Tẩu, ngươi còn muốn trốn tới khi nào?”

Lúc nói chuyện, Độc Cô Vô Địch nhìn ra ngoài cửa điện, trầm giọng nói.

Côn Vũ chạy tới, ra tay bị giết.

Công Tôn Tẩu theo sau nhưng không ra tay, trốn ở một bên.

Nghe Độc Cô Vô Địch nói vậy, Công Tôn Tẩu trốn nhanh chóng nhảy vào trong đại điện.

“Ra mắt môn chủ, ta...”

Hắn muốn biện giải nhưng lại không biết nên nói như thế nào, dù sao chính mình vừa rồi sợ chết không có ra tay.

Thịch!

Hắn chưa nói xong thì Độc Cô Vô Địch đã vỗ một chưởng vào ngực.

Phù!

Hắn phun ra một ngụm máu tươi.

“Môn chủ tha mạng! Môn chủ tha mạng!”

Công Tôn Tẩu lập tức cầu xin tha thứ.

“Ta không giết ngươi, Thiên Diện Hồ nói Lôi Cửu Động theo đuôi nàng mà đến, nhưng hắn không xuất hiện, hắn là đang ở ngoài Vô Địch Môn, ngươi ra ngoài dẫn hắn xuất hiện đi.”

Độc Cô Vô Địch lạnh giọng nói.

“Thuộc hạ nhất định sẽ dẫn Lôi Cửu Động ra tay!”

Công Tôn Tẩu nói.

“Hy vọng ngươi có thể làm tốt, nếu không thì chưởng lực ta lưu lại trong cơ thể ngươi sẽ tiến vào nội tạng, để nội tạng của ngươi bạo liệt mà chết!”

Độc Cô Vô Địch nói.

“Đa tạ môn chủ!”

Công Tôn Tẩu ôm ngực, đi ra ngoài điện.

Hiện tại trong lòng hắn hi vọng Thiên Diện Hồ nói thật.

Cũng hy vọng Lôi Cửu Động ở ngoài Vô Địch Môn.

Lúc này, ở một chỗ bên ngoài Vô Địch Môn.

Lôi Cửu Động và Từ Hùng đang đứng quan sát.

“Đại đương đầu, bây giờ hắn là bên trong đang giao thủ, chúng ta không vào xem sao?”

“Ta vốn muốn đi xem nhưng sợ Thiên Sơn Phái hiểu lầm, cho nên chúng ta cứ ở chỗ này chờ, chờ người Thiên Sơn Phái người đi ra rồi lại vào!”

Lúc Lôi Cửu Động nói chuyện, khẽ cau mày.

“Người của Thiên Sơn Phái vào một lúc rồi, theo lý thì đã xử lý xong, nhưng bây giờ còn chưa đi ra?”

Trong lòng hẩn trầm tư, bỗng nhiên thấy một bóng người từ trong chạy nhanh ra ngoài.

Bóng người chạy như bay, trong miệng còn phun một ngụm máu tươi.

“Đại đương đầu, đó là Công Tôn Tẩu, xem ra Độc Cô Vô Dịch và Quan Thất đã chết!”

Từ Hùng thấy Công Tôn Tẩu chạy ra mở miệng nói.

“Bất quá không thể thả Công Tôn Tẩu rời đi, trước đó tìm hiểu tình huống từ trong miệng hẩn trước rồi lại ra tay giải quyết!”

Lôi Cửu Động nói.

Thân hình hai người hướng về phía Công Tôn Tẩu thoát đi.

Trong một khu rừng.

Công Tôn Tẩu càng chạy càng lo lắng, hẩn sợ Lôi Cửu Động không ở bên ngoài.

“Công Tôn tiên sinh, có chuyện gì mà gấp như vậy?”

Trong lúc hẩn đang lo lắng, một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai Công Tôn Tẩu.

Công Tôn Tẩu đang chạy nghe tiếng liền âm thầm vui vẻ, nhưng sắc mặt lại thay đổi, bước chân không dừng lại một chút nào.

Nhưng trước mặt hắn có một bóng người xuất hiện, chính là Từ Hùng.

“Từ đương đầu, sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Bước chân dừng lại, Công Tôn Tẩu cảnh giác nhìn Từ Hùng.

“Công Tôn tiên sinh, xem ra thương thế của ngươi không nhẹ, Vô Địch Môn các ngươi đã xảy ra chuyện gì? Nói cho ta biết, có lẽ ta có thể trợ giúp Công Tôn tiên sinh.”

Từ Hùng nhìn Công Tôn Tẩu nói.

“Từ đương đầu, môn chủ và Quan Thất tiên sinh bị người của Thiên Sơn Phái giết chết, hiện tại người của Thiên Sơn Phái đang ở trong bảo khố của Vô Địch Môn!”

“Bên ta có mật thư của môn chủ lưu lại trước khi chết, đưa tới Khánh Thành.”

Công Tôn Tẩu nói.

“Ngươi không đưa được rồi!”

Lúc này Lôi Cửu Động ở trong chỗ tối đi ra.

“Lôi đương đầu, ngươi có ý gì!”

Công Tôn Tẩu nhìn thấy Lôi Cửu Động, sắc mặt thay đổi.

“Ý của ta rất đơn giản, đó chính là tiễn ngươi lên đường!”

Lúc này Từ Hùng hí mắt lại, chân đạp đất, thân hình vọt thẳng tới Công Tôn Tẩu.

“Ngươi!”

Công Tôn Tẩu nhanh chóng lui về phía sau.

Nhưng đối phương có tốc độ cực nhanh, mắt thấy bàn tay đối phương sắp bắt được đầu hắn.

“Môn chủ cứu ta!”

Công Tôn Tẩu hô to lên.

Hắn hô làm cho Từ Hùng ngẩn ra, tốc độ chậm lại một chút, tuy rằng chậm lại một chút nhưng không dừng.

Ngay khi bàn tay hắn muốn tới gần Công Tôn Tẩu.

Thân thể Công Tôn Tẩu bị một cổ hấp lực khổng lồ trực tiếp hút đi.

Từ Hùng cấp tốc lui về phía sau, ánh mắt nhìn Độc Cô Vô Dịch xuất hiện sau lưng Công Tôn Tẩu, trán toát mồ hôi lạnh, không khỏi nhìn về phía Lôi Cửu Động.

“Đi thôi!”

Lôi Cửu Động xoay người rời đi.

“Lôi đương đầu đã đến làm sao có thể rời đi được?”

Thân hình Quan Thát xuất hiện trước mặt Lôi Cửu Động.

“Quan Thát, Độc Cô Vô Dịch, các ngươi không có chuyện gì sao?”

“Chết tiệt!”

Lúc Lôi Cửu Động nói chuyện, trong lòng thầm nghĩ.

Quan Thát và Độc Cô Vô Dịch đều không có việc gì, vậy nói rõ người của Thiên Sơn Phái đã xảy ra chuyện.

Nhưng trong lòng hắn cảm thấy khó hiểu, bên Phong Bi Họa có hai cao thủ Thiên Nhân bát nạn, đặc biệt là thực lực của Phong Bi Họa sắp bước vào Thiên Nhân cửu nạn.

“Chẳng lẽ Lôi đương đầu hi vọng chúng ta có việc gì?”

Độc Cô Vô Dịch nhìn Lôi Cửu Động nói.

“Đương nhiên không hy vọng, bất quá Độc Cô huynh, các ngươi ngăn cản ta là có ý gì?”

Lôi Cửu Động xoay người nhìn Độc Cô Vô Dịch nói.

“Giết người!”

Lúc này Quan Thất mở miệng nói.

“Giết ta!”

Lôi Cửu Động tỏ vẻ kinh ngạc nhưng lại lập tức giơ tay vỗ một chưởng về phía Quan Thất.

Tuy rằng hắn không biết trong Vô Dịch Môn đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết chỉ có qua cửa ải Quan Thất mới có cơ hội rời đi.

Lôi Cửu Động vừa ra tay, lôi quang lóe lên trong lòng bàn tay, có tiếng nổ vang rền.

Thân hình hắn hóa thành tàn ảnh.

Vừa ra tay biểu hiện thực lực rất mạnh.

Hắn có thể trở thành bằng hữu với Phong Bi Họa, sao thực lực có thể kém được chứ.

Phong Bi Họa có thực lực tại Thiên Nhân bát nạn, Lôi Cửu Động hẳn tự nhiên cũng tương tự.

Nếu không hắn cũng không thể trở thành đại đương đầu Quỷ Vực.

Quan Thất nhìn thấy thực lực của Lôi Cửu Động, trong mắt tràn ngập sự hưng phấn.

Lúc trước Mai Ảnh kia giao thủ, vốn đánh rất sảng khoái nhưng sau đó vì Phong Bi Họa chết mà tâm thần dao động xuất hiện sơ hở, bị hắn nắm lấy cơ hội đánh chết.

Như vậy xem ra cũng có chút thắng mà không võ.

Hôm nay Lôi Cửu Động làm cho hắn nổi lên hứng thú.

Quan Thất tung quyền.

Nắm tay như bão táp mưa sa không ngừng vung ra, quyền kinh hóa thành tiên thiên phá thể kiếm khí dày đặc.

Trong nháy mắt tạo thành bão táp cuộn cuộn va chạm với bàn tay có lôi đình của đối phương.

Ầm ầm ầm ầm!

Một loạt tiếng nổ vang kịch liệt xuất hiện từ lúc bọn họ giao thủ.

Trong lúc nhất thời, lôi quang lấp lóe khí kinh tung hoành.

Mắt thường có thể thấy được khí kinh khủng bố như thủy triều lan ra bốn phía, bụi đất tàn sát bừa bãi.

Chương 468: Lôi Cửu Động chết, Quỷ Vực đổi chủ

....

Nhìn song phương giao thủ, sắc mặt Từ Hùng trở nên khó coi.

Không nghĩ tới Quan Thất lại có thể ngăn cản Lôi Cửu Động.

Ánh mắt nhìn về phía Độc Cô Vô Địch.

Khí tức trên người Độc Cô Vô Địch chỉ ở Thiên Nhân tam nạn, kém hơn hẳn rất nhiều, Từ Hùng hẳn có thể trở thành nhị đương đầu Quỷ vực, thực lực chân chính đã bước vào Thiên Nhân lục nạn.

Hắn có thể áp chế Độc Cô Vô Địch.

Thân hình muốn động nhưng là lúc này đột nhiên có một cỗ khí tức tập trung hẳn.

Cỗ khí tức này làm cho hắn cảm thấy mình gặp phải người cực kỳ nguy hiểm.

“Thực lực áp chế tại Thiên Nhân nhân tam nạn, giết được ta ngươi có thể an toàn rời đi!”

Độc Cô Vô Địch nhìn Từ Hùng nói.

Nghe được lời Độc Cô Vô Địch, Từ Hùng vui vẻ.

Hắn biết mình không phải đối thủ của người trong chỗi tới, đối phương muốn giết hắn hẳn cũng trốn không thoát.

Áp chế cùng cảnh giới với Độc Cô Vô Địch, giết Độc Cô Vô Địch hẳn liền có thể rời đi.

Đây là cơ hội của hắn.

Cho dù Từ Hùng hẳn áp chế thực lực xuống Thiên Nhân tam nạn cũng tin rằng mình có thể đánh thắng Độc Cô Vô Địch.

“Giết!”

Từ Hùng quát to, một cỗ khí lưu nén vào trong âm thanh giống như thủy triều tràn về phía Độc Cô Vô Địch.

Áp chế thực lực nhưng Từ Hùng là võ giả bước vào Thiên Nhân lục nạn nhiều năm, hắn muốn đoạt lấy tiên cơ, không cho Độc Cô Vô Địch bất kỳ cơ hội nào.

Sau đó thân hình Từ Hùng vọt tới Độc Cô Vô Địch.

Lúc xông về phía Độc Cô Vô Địch, hắn đưa tay chạm vào bên hông, một thanh nhuyễn kiếm xuất hiện trong tay.

Kiếm xuất, khí kinh màu đen từ lòng bàn tay hắn tràn vào trong trường kiếm, trường kiếm giống như rắn độc đâm về phía ngực Độc Cô Vô Địch.

Tốc độ cực nhanh hóa thành một đạo hắc mang, trên hắc mang còn có kiếm khí đen kịt phun ra nuốt vào.

Từ Hùng đã dùng ra mười hai phần khí lực.

Không thể vận dụng khí kinh của Thiên Nhân lục nạn nhưng cũng phát huy thực lực của Thiên Nhân tam nạn đến cực hạn.

Hắn không tin Độc Cô Vô Địch có thể tránh thoát một kiếm này.

Tuy rằng Từ Hùng công kích cực kỳ hung mãnh nhưng ánh mắt Độc Cô Vô Địch lại bình tĩnh dị thường, tại thời điểm

trường kiếm sắp đâm tới người, bàn tay hấn nắm thành quyền đánh ra.

Khí kinh Diệt Tuyệt Ma Công tăng thứ mười ba bộc phát.

Quyền kinh va chạm với mũi kiếm phát ra tiếng rít chói tai.

Àm!

Nắm tay va chạm với mũi kiếm.

Thân hình hai người đồng thời bạo lui.

Ở thời điểm bạo lui, Từ Hùng chân đạp mặt đất, trường kiếm trong tay trong nháy mắt biến chiêu, kiếm khí liên miên bắn ra giống như mưa rào, tốc độ và uy lực nháy mắt gia tăng.

Độc Cô Vô Địch nhìn Từ Hùng bùng nổ, ánh mắt hơi ngưng tụ.

Kiếm khí của Từ Hùng cực kỳ sắc bén, muốn xé nát hết thảy, hơn nữa bóng kiếm đều công kích các vị trí yếu hại trên thân thể.

Kiếm khí đánh vào trên lá chắn khí khiến hấn cảm giác khí kinh muốn bị xé rách.

Gào!

Độc Cô Vô Địch gầm nhẹ, chân giậm mạnh xuống đất, thi triển Diệt Tuyệt Ma Công, nắm chặt bàn tay bộc phát ra lực lượng cuồng bạo.

Bùm!

Một quyền đánh ra va chạm với trường kiếm phát ra tiếng leng keng.

Lúc va chạm đột nhiên trở tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một cổ khí kinh áp thẳng vào trường kiếm.

Mũi kiếm run rẩy!

Khiến khí kinh trên rường kiếm trong nháy mắt tán loạn.

Khoảnh khắc tán loạn trường kiếm trở nên hư ảo, ngón tay Độc Cô Vô Địch đột nhiên bung ra, mũi kiếm chuyển hướng đâm về phía Từ Hùng, Từ Hùng cả kinh xoay chuyển trường kiếm trong tay mình.

Thân hình Độc Cô Vô Địch hóa thành một đạo tàn ảnh xuất hiện trước mặt đối phương tiếp tục đánh ra một quyền.

Thấy thế, Từ Hùng buông trường kiếm vung tay đánh ra một quyền.

Nắm tay của hai người va chạm.

“Độc Cô Vô Địch, cho dù ở cùng cảnh giới với người thì khí kinh của người cũng không hùng hậu hơn ta!”

Từ Hùng lạnh lùng nói.

“Thiên ma giải thể đại pháp!”

Độc Cô Vô Địch quát khế một tiếng, khí kinh trên nắm tay lập tức tăng vọt.

Ầm!

Dưới lực lượng cuồng bạo trùng kích, kinh mạch trên cánh tay Từ Hùng bỗng nổ tung, máu tươi phun ra, thân thể cũng bị chấn lui.

“Ngươi!”

Hắn muốn nói gì đó nhưng Độc Cô Vô Địch không cho hắn cơ hội nói chuyện, thừa thắng xông lên, nắm tay giống như núi cao ập xuống.

Quyền ra ma sát với không khí, tiếng nổ liên tục vang lên.

Từ Hùng gầm nhẹ một tiếng, khí kinh Thiên Nhân lục nạn nháy mắt bộc phát.

Nhưng có một cỗ hàn ý tập trung tâm mạch của hắn, làm cho hắn không cách nào bộc phát, chỉ có thể trơ mắt nhìn nắm tay Độc Cô Vô Dịch hạ xuống.

Trong ánh mắt tràn ngập kinh hãi, không cam lòng, muốn gào thét.

Nhưng nắm tay của Độc Cô Vô Dịch đã đập vào đầu.

Máu tươi và óc bắn tung tóe, thân thể ngã xuống đất.

Bên kia, hình như Lôi Cửu Động phát giác được tình huống bên này.

Quan Thất chính là một người điên, căn bản không hề phòng ngự, một mực cứng đối cứng với hắn.

“Ỗ vào người có Kim mai bình mà không kiêng nể gì sao?”

“Quan Thất, dùng Kim mai bình nhiều lần người sẽ nhập ma, đến lúc đó không nhận ra ai, chỉ biết giết chóc thôi!”

Lôi Cửu Động gầm nhẹ.

Nhưng đáp lại hắn là nắm đấm của Quan Thất.

“Người!”

Bị phương pháp chiến đấu cuồng bạo của Quan Thất gây khó khăn, Lôi Cửu Động cũng nổi giận.

Lực lượng lôi đình trong cơ thể không ngừng tụ tập sau đó bộc phát, hắn cũng đối quyền với Quan Thất.

Bùm! Bùm!

Hai người không ngừng va chạm thân thể, sau tiếng bùm bùm là từng tiếng nổ ầm ầm nặng nề, cát bay đá loạn bị khí kình nhắc lên hình thành một bức tường.

Ầm!

Thân hình hai người tách ra.

Ngực của cả hai đều có chỗ lún xuống, xem ra gãy không ít xương, khoe miệng cả hai đều có máu tươi.

“Khí lực của ngươi rất hùng hậu, thật sự để ra bất ngờ, nhưng ngươi vẫn kém hơn một chút!”

Thân hình Lô Cửu Động đột nhiên hóa thành một đạo lôi quang, nhanh như chớp xuất hiện trước mặt Quan Thất.

“Lôi động cửu kinh!”

Nắm tay của hắn trong nháy mắt rơi vào vị trí trái tim Quan Thất, chín đạo khí kinh xoay chuyển trên nắm tay phóng về phía trái tim Quan Thất.

“Tới gần ta, là sự bi ai của ngươi!”

Quan Thất hừ lạnh một tiếng, Đại giang nam bắc khí công nháy mắt bộc phát, một bức tường khí kinh nhanh chóng ngưng tụ.

Có thể lấy tên là Đại giang nam bắc, khí công này cực kỳ cường hãn, đây cũng là nguyên nhân Quan Thất có thể dùng tu vi Thiên Nhân thất nạn đối kháng Thiên Nhân bát nạn.

Bùm!

Quyền kinh của đối phương đánh vào tường khí của Quan Thất, tường khí xuất hiện dao động, muốn vỡ vụn.

Nhưng cũng đã ngăn cản một chút thời gian.

Chút thời gian này để cho Quan Thất di động, quyền kinh của đối phương không có oanh kích vào vị trí trái tim hắn.

Lúc này Quan Thất cũng tung quyền đáp trả.

Tiên thiên phá thể vô hình kiếm khí hội tụ trên nắm tay hắn nhanh chóng đánh vào vị trí trái tim đối phương.

Khí kinh cường đại giống như phi kiếm bắn xuyên qua trái tim.

Thân hình hai người bạo lui.

“Ta thua rồi?”

Lôi Cửu Động nhìn Quan Thất, ánh mắt có chút không cam lòng, nhưng hắn biết mình thua, dù trái tim Quan Thất nổ tung thì cũng có Kim mai bình khôi phục.

Bùm!

Thân thể Lôi Động ngã xuống.

Thương thế trên người Quan Thất đang nhanh chóng khôi phục.

“Các ngươi thu thập một chút rồi tới Quỷ Vực, ta đưa những tên đương đầu có giá trị tới đại điện của đại đương đầu Quỷ Vực, kẻ không có giá trị xử lý hết!”

Tiếng của Liễu Sinh Nhất Kiếm vang lên bên tai hai người.

Âm thanh dần dần mơ hồ, có thể thấy được người đã đi xa.

Đêm nay, Quỷ Vực đổi chủ.

Chương 469: Suy đoán, hoàng quyền, Thiên Nhân cửu nạn đột phá

....

Kinh sư vương triều Đại Chu.

Bầu trời âm u, mưa phùn lất phất, Kinh sư đầu xuân có thời tiết như vậy rất bình thường.

Trên lầu cao của một gian khách điểm.

Mộ Dung Phục đang nhìn người mặc áo tơ hoặc cầm ô qua lại trên đường.

Kéo kẹt!

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Tiểu Nhược Yên từ ngoài cửa tiến vào, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đi tới trước mặt Mộ Dung Phục.

Lúc này Tiểu Nhược Yên mặc một thân váy trắng, trên người đã không còn hung lệ chi khí lúc trước, trong đôi mắt cũng không có sát ý, giống như nữ tử bình thường.

“Thù hận đã được báo, thực lực cũng tiến thêm một bước, xem ra trong khoảng thời gian này ngươi cảm ngộ không tệ.”

Mộ Dung Phục mở miệng nói.

“Đa tạ công tử!”

Tiểu Nhược Yên khom người hành lễ với Mộ Dung Phục.

Nếu như không có Mộ Dung Phục trợ giúp, nàng không chắc mình có thể giải quyết khúc mắc.

Bây giờ nàng cam tâm tình nguyện hầu hạ Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục có tướng mạo, tài hoa, học thức đều cao hơn người bình thường, khiến nữ nhân ái mộ là lẽ đương nhiên.

Huống hồ còn là nữ nhân được hấn giúp đỡ.

“Không cần cảm ơn ta, chuyện ta bảo người hỏi thăm, hỏi thăm thế nào rồi?”

Mộ Dung Phục mở miệng nói.

Vốn hấn muốn đến Giang Nam nhưng Kim Phong Tế Vũ Lôu thành lập ở Kinh sư để cho hấn cảm giác được mình ở lại Kinh sư sẽ tốt hơn.

Kinh sư rất lớn, thế lực rắc rối phức tạp, hấn cho rằng mình sẽ có cơ hội.

Hấn không tính tự mình thành lập thế lực.

Hấn muốn gia nhập vào một thế lực nào đó ở Kinh sư.

Thế lực ở Kinh sư đều có quan hệ với triều thần vương triều Đại Chu.

Một khi mình tiến vào thế lực Kinh sư sẽ có cơ hội tiếp xúc với triều thần hoặc quyền thần của vương triều Đại Chu.

Điều này có trợ giúp rất lớn đối với chuyện chủ thượng đến Kinh sư phía sau.

Hấn bảo Tiểu Nhược Yên điều tra một thế lực tên là Trảm Kinh Đường, thế lực này có chút quan hệ với đại hoàng tử của vương triều Đại Chu hiện nay.

Hoặc có thể nói là có chút quan hệ với gia tộc mẫu hệ đại hoàng tử.

Sư tôn của Đường chủ Dịch Đoạn Vân chính là đệ tử của Tiêu gia tam lão gia Tiêu Tây Lâu, mẫu hệ đại hoàng tử.

Chỉ cần mình tiến vào trong mắt Dịch Đoạn Vân, như vậy sau này có thể leo lên mạch Đại hoàng tử.

Kiếp này Mộ Dung Phục không còn dã tâm trở thành hoàng đế, nhưng trong lòng hắn lại có tâm tư để Tô Thần trở thành người đứng đầu thiên hạ.

Đây là một thế giới võ giả.

Kẻ mạnh phải thống trị một quốc.

Tuy rằng Tô Thần bây giờ còn không có tâm tư nhưng theo thể lực và thực lực của hắn không ngừng lớn mạnh, cuối cùng sẽ đối đầu với vương triều Đại Chu.

Đại Chu vương triều Chu đế chính là hạng người kinh tài tuyệt đỉnh, thiên phú võ học rất mạnh, nghe nói Chu đế chính là võ sĩ.

Theo lý thì người như vậy sẽ không cảm thấy hứng thú đối với hoàng quyền.

Nhưng Mộ Dung Phục xem lại truyện ký của Chu đế lại phát hiện từ lúc Chu đế vào giang hồ thì hắn đã xác định mục đích rất rõ ràng, chính là vì hoàng quyền.

Mặc dù nói lúc ấy chư hầu đang trong thời kỳ hỗn loạn cát cứ, chư hầu các nơi và thế lực giang hồ đều vì hoàng quyền mà động.

Hành vi của Chu đế cũng không có gì đáng trách.

Nhưng sau khi trở thành đế quân thì thời gian hắn quản lý triều chính rất ít.

Một mục lợi dụng tài nguyên vương triều Đại Chu cung cấp để tu luyện, sau đó giao triều chính cho đại thần quản lý,

theo các hoàng tử lớn lên, Chu đế trực tiếp sàng lọc ra chín vị hoàng tử chấp chương quốc sự vương triều Đại Chu, chính mình thì bắt đầu bế quan, không hỏi chuyện nữa.

Nhưng trước khi đạt được đế vị, thực lực của Chu Đế chính là Thiên Nhân cử nạn.

Chuyện quan trọng nhất đối với một võ giả Thiên Nhân cử nạn chính là bước ra một bước kia.

Có thể thấy được hoàng quyền có ích đối với chuyện bước ra một bước kia.

“Công tử, ba ngày sau Trảm Kinh Đường Dịch Đoạn Vân sẽ xuất hiện ở Tử Hồ Viên Trà Thương Hội, hội trưởng Trà Thương Hội chính là một trong những nữ nhân của hắc.”

“Chúng ta tới Trà Thương Hội, hắc là có thể nhìn thấy Dịch Đoạn Vân.”

“Nhưng công tử, thân phận của chúng ta không ổn, đến lúc đó đối phương mà điều tra thì chúng ta không thể theo được.”

Tiểu Nhược Yến lo lắng nói.

“Sao chúng ta không thể theo chứ, ta và người đến từ đảo Yến Tử, quận Lâm Giang, mười ba quận Lăng Giang, ta và người chỉ là không qua lại với thế giới bên ngoài mà thôi.”

Mộ Dung Phục nói.

“Trong khoảng thời gian này, hắc để Bạch Sầu Phi giúp hắc tạo ra một thân phận.”

Trong khu vực Lăng Giang do Thiên Hạ Minh quản lý có một nơi tên là đảo Yến Tử.

Lần này đến Kinh sư vì tự nhận thực lực đã đại thành, muốn đi lang bạt.

“Đây là tư liệu của chúng ta, người xem một chút!”

Mộ Dung Phục lấy ra một ít tư liệu đưa cho Tiểu Nhược Yên.

“Vâng!”

Tiểu Nhược Yên lập tức điều tra.

“Bên ngoài còn đang điều tra chuyện Đan Dương quận chúa và chuyện Mộ Dung Khinh Trần sao?”

Một lát sau, Mộ Dung Phục mở miệng nói.

“Lại tra, bắt quá sự tình Mộ Dung Khinh Trần không ai tra, chủ yếu là tra sự tình Đan Dương quận chúa, nghe đồn nhi tử thứ ba của Liệt Vũ Vương Nhiếp Xung muốn từ Hoa Nguyên đến Kinh sư!”

Tiểu Nhược Yên nói.

“Đây là tới bức Kinh sư mau chóng tra ra hung thủ giết chết Đan Dương quận chúa sao?”

Mộ Dung Phục khẽ nhướng mày.

Hắn cũng không muốn chuyện này bị nhắc tới.

“Thực lực Nhiếp Xung như thế nào?”

Mộ Dung Phục nói.

“Nhiếp Xung chính là dòng dõi Liệt Vũ Vương, có thiên phú võ học nổi bật, thực lực đã bước vào Thiên Nhân tứ nạn.”

Tiểu Nhược Yên nói:

Nói đến Nhiếp Xung, Tiểu Nhược Yên vẫn có một chút cảm xúc.

Nếu như không phải do Liệt Vũ Vương cung chiêu thì Đan Dương quận chúa cũng sẽ không bá đạo như vậy.

Đệ đệ nàng cũng sẽ không chết.

“Chú ý hành tung của hắn một chút, nếu quả thật đến đây, ta ra sẽ tay giết chết hắn.”

Mộ Dung Phục nói.

“Chỉ sợ lần này bên cạnh Nhiếp Xung có cao thủ?”

Tiêu Nhược Yến nói.

“Chúng ta không ra tay, không phải trong Kinh sư có mấy tổ chức sát thủ sao? Không phải bọn họ n1oi chỉ cần xuất tiền, ai cũng có thể giết sao?”

“Đến lúc đó xuất tiền cho bọn họ giết!”

“Đương nhiên bọn họ có dám giết hay không cũng không quan trọng, bọn họ không giết, ta sẽ mời người của Thanh Long Hội tới giết.”

Mộ Dung Phục nói.

Đối với việc có thể giết Nhiếp Xung, Tiêu Nhược Yến sẽ không hoài nghi.

“Ta sẽ đi điều tra!”

Tiêu Nhược Yến nói.

Hết thấy phải cẩn thận, không nên xem thường Trần Phủ Ti và những người khác ở Kinh sư.”

Mộ Dung Phục nói.

“Ta hiểu rồi!”

Tiêu Nhược Yến khom người hành lễ rồi rời đi.

Mộ Dung Phục tiếp tục nhìn mưa phùn lất phất bên ngoài.

“Hy vọng mưa kéo dài, mùa xuân Giang Nam mưa không dứt!”

Mộ Dung Phục thì thào nói.

Ở Kim Phong Tế Vũ Lô Kinh sư.

Bạch Sầu Phi chậm rãi mở mắt, từ trong phòng tu luyện đi ra.

Bên ngoài phòng, Nạp Lan Dung Yên đang ngồi xem xét một ít tư liệu.

Nhìn thấy Bạch Sầu Phi liền gom tư liệu trong tay lại nói:

“Hách Liên Tiểu Yêu có tới, hi vọng người đến Hầu phủ một chuyến!”

“Đề ta tới Hầu phủ một chuyến, xem ra Hách Liên Nhạc Ngô muốn gặp ta.”

“Người đoán xem Hách Liên Nhạc Ngô tìm ta vì chuyện gì?”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Gần đây Trấn Phủ Ti xuất hiện một ít biến động, hình như Hách Liên Nhạc Ngô tiếp nhận vị trí của Âu Dương Hùng, trở thành điện chủ tổng điện Trấn Phủ Ti.”

“Chuyện khiến hấn đau đầu, chỉ có chuyện Mộ Dung Khinh Trần và Đan Dương quận chúa.”

“Bất quá hình như chuyện Mộ Dung Khinh Trần bị đề xuống, như vậy chỉ còn lại chuyện Đan Dương quận chúa, nghe đồn nhi tử thứ ba của Liệt Vũ Vương muốn đến Kinh sư.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Biết vì sao chuyện Mộ Dung Khinh Trần bị đề xuống không?”

Bạch Sầu Phi nói.

“Hình như chuyện này có liên quan đến hoàng cung, nhưng cụ thể thế nào ta còn đang điều tra!”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Chương 470: Mộ Dung Khinh Trần chưa chết, Đại tướng quân vương, Độc Cô Vi Ngã

....

“Chuyện này có chút kỳ quặc, Đan Dương quận chúa chỉ là nữ nhi của Liệt Vũ Vương mà Liệt Vũ Vương đã không buông tha, buộc Trần Phủ Ti phải điều tra.

Còn Mộ Dung Khinh Trần thân là công chúa, chuyện của nàng không chỉ bị đề xuống, còn xử lý rất khiêm tốn, có chút nói không thông.”

“Nhưng chuyện này liên quan quá nhiều, âm thầm điều tra là được.”

“Nếu điều tra ra tin tức liền truyền tin cho thiếu chủ.”

Bạch Sầu Phi cau mày nói.

“Lâu chủ yên tâm, ta sẽ cẩn thận điều tra, bất quá nhân thủ chúng ta bố trí ở Kinh sư cần tiêu hao rất nhiều tiền tài để duy trì, cần lâu chủ xin chỉ thị cho chúng ta vận chuyển tài chính.”

Nạp Lan Dung Yên nói:

“Ta sẽ liên hệ cùng thiếu chủ, đúng rồi, ta sẽ đi gặp Hách Liên Nhạc Ngô sau đó có thể phải ra khỏi thành một chuyến, gặp Dạ Đế đại nhân, người cẩn thận!”

Bạch Sầu Phi nói.

“Đúng rồi, Tứ hoàng tử cũng ra hiệu, hy vọng gặp mặt người!”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Tứ hoàng tử ở Kinh sư điều tra tình huống cụ thể, thân là một trong chín vị hoàng tử nhưng cảm giác tồn tại của hắn có chút thấp.”

Bạch Sầu Phi nói.

Mộ Dung Khinh Trần chính là muối muối của Tứ hoàng tử.

Chuyện tra án này nên điều tra ngoài sáng chứ không phải âm thầm điều tra.

Cảm giác trong chuyện này, Tứ hoàng tử có vẻ rất bị động.

“Nghe đồn mẫu phi của Tứ hoàng tử ở cung xảy ra chút chuyện, có thể đã ảnh hưởng tới Tứ hoàng tử.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Như vậy sao? Hôm nay ta đến phủ Hách Liên Hầu gia xong ra khỏi thành, người thông tri Tứ hoàng tử, ngày mai ta sẽ đi gặp hắn.”

Bạch Sầu Phi nói.

Hắn muốn dùng thân phận bằng hữu của Tô Thần hỏi thăm Tứ hoàng tử một số chuyện.

“Đúng rồi, chú ý động tĩnh của Nhiếp Xung một chút, chuyện của Đan Dương quận chúa cần phải kết thúc, nếu Nhiếp Xung đến Kinh sư chúng ta phải hoàn toàn nắm giữ hành tung của hắn.”

Bạch Sầu Phi phân phó.

“Được rồi!”

“Nạp Lan Dung Yên, thực lực của người có chút yếu, xem ra ta phải xin Thiên Nhân đan cho người, trợ giúp người bước vào Thiên Nhân cảnh.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Thiên Nhân Đan!”

Nạp Lan Dung Yên nghe mà ngẩn ra.

Thiên Nhân Đan chính là đan dược trợ giúp võ giả bước vào Thiên Nhân cảnh.

“Gần đây người nên thả lỏng chút chuyện, chuyên chú tu luyện gia tăng thực lực, Kinh sư không giống như địa phương khác, thực lực vẫn rất trọng yếu, hiện tại không ai ra tay với chúng ta là bởi vì có Dạ Đế và Nhật Hậu uy hiếp.”

“Nhưng khi chúng ta xung đột lợi ích với các thế lực khác càng nhiều, uy hiếp từ hai vị đại nhân sẽ dần dần suy yếu, thực lực bản thân vẫn quan trọng hơn.”

Bạch Sầu Phi nói xong liền xoay người ra khỏi phòng.

Bên ngoài Kim Phong Tế Vũ Lâu có xe ngựa dừng sẵn, Bạch Sầu Phi cầm bụng ô bước lên xe.

Xe ngựa lăn bánh tiến về phía phủ Hách Liên Hầu trong mưa phùn.

Người chú ý động thái của Kim Phong Tế Vũ Lâu lập tức phát tán tin tức ra ngoài.

Trong một gian mật thất ở phủ đệ Tứ hoàng tử.

Có một người ngồi đối diện Tứ hoàng tử.

Nếu Tô Thần ở đây sẽ biết người này chính là Thái Vi luôn đi theo Mộ Dung Khinh Trần.

“Đằng sau Tà Minh là ai, điều tra rõ ràng chưa?”

Tứ hoàng tử mở miệng nói.

“Không có điều tra ra, bắt quá có thể khẳng định người này có quyền thế lớn trong triều, bằng không sẽ không dám không kiêng nể gì mà lấy máu tươi xử nữ tu luyện như thế!”

Thái Vi mở miệng nói.

“Chỉ dựa vào suy đoán là vô dụng, những người trong triều đều có quyền thế và thực lực không tầm thường!”

“Cho dù có chứng cứ, chúng ta cũng không nhất định có thể bắt được đối phương, huống hồ hiện tại còn không có chứng cứ?”

Tứ hoàng tử trầm giọng nói.

“Điện hạ, người kia có thể sẽ gặp Dạ Đế của Thiên Nhai Các, chúng ta có thể hợp tác với Dạ Đế tìm ra người nọ.”

Thái Vi nói.

“Gần đây ta có hẹn Bạch Sầu Phi, nhưng Bạch Sầu Phi vẫn không trả lời!”

Tứ hoàng tử trầm giọng nói.

“Cần tiểu thư hiện thân gặp mặt Bạch Sầu Phi một lần hay không, Bạch Sầu Phi và Tô Thần có quan hệ không tầm thường, tiểu thư có trợ giúp Tô Thần, có lẽ Bạch Sầu Phi sẽ nể mặt trợ giúp chúng ta hẹn gặp Dạ Đế.”

Thái Vi nói.

Từ lúc hai người nói chuyện, Thái Vi nhắc tới tiểu thư, tiểu thư trong miệng Thái Vi chính là Mộ Dung Khinh Trần.

Còn nói muốn Mộ Dung Khinh Trần đi gặp Bạch Sầu Phi.

Chẳng lẽ Mộ Dung Khinh Trần không chết.

“Nói đến Tô Thần này, ta hẹn hấn đến Kinh sư mà hấn cũng không có tới, còn trở thành minh chủ võ lâm chín quận phương bắc, nghiêm nhiên trở thành bá chủ một phương.”

Tứ hoàng tử nhẹ giọng nói.

“Tiểu thư nói chờ xử lý xong chuyện Kinh sư, nàng chuẩn bị tự mình tới chín quận phương bắc gặp Tô Thần.”

Thái Vi nói.

Những lời này đã khẳng định Mộ Dung Khinh Trần còn chưa chết.

“Mấy ngày nay ủy khuất Khinh Trần, nàng không thể hiện thân, còn để cho nàng tổn thất một bộ thể thân, bất quá hiện tại sự tình dần dần lắng xuống, Khinh Trần có thể về phủ đệ của ta trước.”

Tứ hoàng tử nói.

“Đây là việc tiểu thư phải làm.”

“Dù sao tiểu thư cũng phải mượn chuyện này tiến vào Thiên Giám Ti.”

“Điện hạ, không còn gì phân phó ta về chỗ tiểu thư!”

Lúc Thái Vi nói rồi che mặt, khom người hành lễ.

Tứ hoàng tử gật đầu.

Lúc này ở một trang viên gần Lĩnh Nam quận.

Tô Thần nhìn Liễu Sinh Nhất Kiếm từ tái ngoại trở về, ánh mắt có chút kinh ngạc, lúc này Liễu Sinh Nhất Kiếm vậy mà bước vào Thiên Nhân cửu nạn.

Hắn bình phục tâm tình nói: “Thiên Sơn Phái ra tay, còn xuất ra hai tên Thiên Nhân bát nạn và một tên Thiên Nhân thất nạn.”

“Đúng vậy, bất quá sau khi Quỷ Vực đổi chủ thì Thiên Sơn Phái không có động tĩnh, âm thầm điều tra lấy được tin tức hai mạch nam bắc Thiên Sơn Phái xảy ra tranh chấp!”

“Chờ bọn họ tranh chấp xong, phỏng chừng Quan Thất có thể bước vào Thiên Nhân bát nạn, đến lúc đó với khí kinh hùng hậu của bản thân hắn và Kim mai bình, cho dù Thiên Nhân cử nạn cũng có thể chiến!”

Liễu Sinh Nhất Kiếm mở miệng nói.

“Chủ thượng, tình huống bên này thế nào?”

“Người giết chết Tiết Tiểu Nhân đang ở trong Thanh Long tự, đã tra ra thân phận của người này, là đệ tử tục gia Lăng Triết, ngoại tôn của đại tướng quân Đại Chu vương triều Độc Cô Vi Ngã.”

Tô Thần trầm giọng nói.

Có thể được xưng là đại tướng quân, chắc chắn không phải nhân vật đơn giản.

Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã tọa trấn vùng biển Đông Nam, quanh năm đối chiến với các thế lực hải ngoại.

Chu đế thành tựu bá chủ, trấn áp anh hùng thiên hạ, năm đó một ít cường giả cùng Chu đế tranh đoạt thiên hạ cũng không có chết sạch, rất nhiều người trốn ra hải ngoại, trên các đảo hải ngoại thành lập thế lực của mình.

Hơn nữa bản thân hải ngoại đã có rất nhiều thế lực.

Sau khi vương triều Đại Chu thành lập, Chu đế liền phái đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã trấn thủ hải vực Đông Nam, giảng co những thế lực này.

Trong chuyện này, rõ ràng là Thanh Long Tự đang tính toán hắn.

Cho nên Tô Thần chuẩn bị giết Lăng Triết, đồng thời tiêu diệt cả Thanh Long Tự.

Dám tính toán hăn.

Như vậy cũng đừng trách hăn tay độc ác.

Bản thân hăn vốn chỉ muốn ép Thanh Long Tự rời đi.

Nhưng hiện tại hăn quyết định muốn hủy diệt Thanh Long tự, để cho Thanh Long tự máu chảy thành sông.

Như vậy mới có thể làm cho người ta sợ hãi không dám tính kế hăn.

Về phần có đắc tội đại tướng quân hay không Tô Thần không thêm cân nhắc.

Hoàng tử, thái sư, thái giám tổng quản hăn đều đắc tội hết rồi, còn ngại đắc tội thêm một tên đại tướng quân sao?

Chương 471: Liễu Sinh Nhất Kiếm, Tiết Y Nhân, muốn đích thân tới Thanh Long Tự

....

Người muốn giết hắn đã kết tử thù, như vậy hắn còn cần để ý cái gì.

“Chủ thượng, nếu đã là địch, ta muốn đến Thanh Long Tự!”

Liễu Sinh Nhất Kiếm cả đời theo đuổi đệ nhất thiên hạ, một người khiêu chiến toàn bộ võ lâm Trung Nguyên, theo đuổi mạnh nhất.

Hôm nay hắn muốn dùng phương thức này đến Thanh Long Tự, để cho thực lực của mình tiến thêm một bước.

Đối với hắn mà nói, chỉ có chiến thắng cường giả mới có thể tăng cường thực lực mới.

Tô Thần trầm tư, hắn không nghĩ tới Liễu Sinh Nhất Kiếm lại đưa ra phương pháp như vậy.

Một lát sau Tô Thần gật gật đầu, để Liễu Sinh Nhất Kiếm thăm dò Thanh Long Tự quả thật cũng là phương pháp không tồi.

Thành danh chủ yếu là Yên Nam Thiên và Đinh Bằng, nhưng nói đến giết người thuần túy, Liễu Sinh Nhất Kiếm thích hợp nhất.

Liễu Sinh Nhất Kiếm đi theo tuyệt tình diệt tình chi đạo.

Trong lòng vô tình, kiếm cũng vô tình.

“Thuộc hạ trở về uẩn kiếm, ngày mai đến Thanh Long Tự!”

Liễu Sinh Nhất Kiếm nói.

Tô Thần gật gật đầu.

Lúc Liễu Sinh Nhất Kiếm muốn đi, Tiết Y Nhân từ bên ngoài đi vào.

“Chủ thượng, ta muốn cùng Liễu Sinh các hạ đi Thanh Long Tự.”

“Không biết Liễu Sinh các hạ có nguyện ý hay không?”

Kiếm đạo của Tiết Y Nhân là sát phạt kiếm đạo, ngoại hiệu Huyết y nhân, có tên gọi sai nhưng không có ngoại hiệu gọi sai.

Ba chữ Huyết y nhân có thể cho thấy hắn đã giết biết bao nhiêu người.

Ở trong tiểu thuyết Sở Lưu Hương, hắn được xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, cảm ngộ trên kiếm đạo có thể nói là không ai sánh bằng, là nhân vật giống như Liễu Sinh Nhất Kiếm.

“Tiết huynh, đây là vinh hạnh của ta!”

Lúc này, Liễu Sinh Nhất Kiếm nói.

Hắn tán thành kiếm đạo của Tiết Y Nhân, nếu như không phải thuộc về cùng một trận doanh thì hắn đã đánh cùng Tiết Y Nhân một trận rồi.

Tuy rằng hiện giờ hắn bước vào Thiên Nhân Cửu nạn nhưng không hề xem thường Tiết Y Nhân.

Tin rằng sau trận chiến kế tiếp, Tiết Y Nhân có thể bước vào Thiên Nhân Cửu nạn.

“Đa tạ!”

Tiết Y Nhân nói.

Liễu Sinh Nhất Kiếm đồng ý, Tô Thần cũng không có lý do cự tuyệt.

Huống hồ bọn họ đi Thanh Long Tự cũng phải có lý do, Tiết Y Nhân chính là lý do.

Người giết Tiết Tiểu Nhân đang ở trong Thanh Long Tự, Tiết Y Nhân là ca ca của Tiết Tiểu Nhân, báo thù cho đệ đệ, không thể.

“Đa tạ chủ thượng!”

Sau khi hành lễ, Tiết Y Nhân và Liễu Sinh Nhất Kiếm rời đi.

Nhìn bóng dáng hai người rời đi.

“Trực tiếp tới cửa không có lực uy hiếp gì, trước tiên chính thức thông tri một chút, ngày mai Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân lên núi, yêu cầu Thanh Long Tự giao ra hung thủ sát hại Tiết Tiểu Nhân.”

Trong lòng Tô Thần nghĩ.

“Nếu như giao Lăng Triết ra, cứ chính diện chém giết.”

“Để xem Thanh Long Tự sẽ đối mặt với Độc Cô Vi Ngã như thế nào.”

“Nếu không giao, như vậy Thanh Long Hội ra tay với Thanh Long Tự có lý do rõ ràng.”

Tô Thần cũng không muốn người khác tính kế hắn, hắn cũng phải tính kế người khác.

“Ai đi thông báo chuyện này đây?”

Tô Thần trầm nghĩ, cuối cùng chọn Yến Nam Thiên.

Hắn đi tới chỗ mấy người Yên Nam Thiên.

Đinh Bằng, Yên Nam Thiên và Lý Trầm Chu đang ở trong một tiểu viện.

Cảm nhận được hơi thở của Tô Thần.

Ba người đồng thời mở mắt từ trong phòng mình đi ra.

“Ngày mai Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân chuẩn bị đến Thanh Long Tự, nhưng chúng ta cần tiên lễ hậu binh, Yên tiên sinh, phiền ngài đến Thanh Long Tự thông báo ngày mai Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân lên núi đòi người, dùng danh nghĩa của Tiết Y Nhân, ngài không cần lộ diện.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Được!”

Yên Nam Thiên gật đầu.

Người trong giang hồ, đối với một bộ này hắn rất quen thuộc.

“Chủ thượng muốn ra tay sao?”

Lý Trầm Chu ở bên cạnh nói.

Trong mắt hắn lóe ra quang mang sắc bén.

Lý Trầm Chu hắn cả đời thờ phụng chính là năm đấm.

Quyền là quyền.

Kiếp trước bởi vì mình nghi kỵ huynh đệ Liễu Tùy Phong dẫn đến huynh đệ bất hòa, về sau trì hoãn cứu viện phu nhân Triệu Sư Dung khiến cho Triệu Sư Dung chết thảm.

Chán nản thoái chí cuối cùng cứng rắn tiếp nhận một kích của Chu Hiệp Vũ mà chết.

Kiếp trước hắn đã thất bại.

Tuy rằng thất bại nhưng khí tức trên người hắn lại không suy bại.

Vương triều Đại Chu lấy võ vi tôn, cường giả võ đạo chính là bá chủ nhân gian, đối với hắn mà nói, giang hồ này thích hợp nhất.

Thiên hạ chính là giang hồ, giang hồ chính là thiên hạ.

Mặc dù thời gian xuất thế có chút muộn nhưng hắn có sân khấu của mình.

Tô Thần còn chưa an bài vị trí cho hắn.

Hiện tại hắn cũng chưa chọn.

Bởi vì trong lòng hắn còn có một cỗ khí.

Một cỗ hơi hận chi khí, một cỗ ghen khuất kiếp trước cần phải phát tiết.

Chỉ có phát tiết mới bù đắp được nhược điểm, thiếu hụt trên phương diện tinh thần, tu vi võ đạo của hắn mới có thể tiến thêm một bước.

Tuy rằng thực lực của hắn bây giờ là Thiên Nhân Cửu nạn nhưng vương triều Đại Chu có vô số cường giả, hắn sẽ không xem thường võ giả ở thế giới này.

“Để xem Thanh Long Tự sẽ ứng đối như thế nào?”

Tô Thần trầm giọng nói.

Trong lúc bọn họ nói chuyện thì Yến Nam Thiên đã rời đi, tới Thanh Long Tự.

Bên ngoài Thanh Long Tự hoàn toàn yên tĩnh.

Phật Tự to lớn có vẻ hơi tiêu điều, cửa lớn đóng chặt.

Trong đại môn có hai tiểu sa di đang cầm chổi quét dọn sân.

Chín quận phương bắc bên này không giống như Kinh sư, vạn vật còn chưa khôi phục như ban đầu.

Đột nhiên có một bóng người đội đầu lạp màu đen xuất hiện, chính là Yến Nam Thiên.

Hắn nhảy lên cao, đứng trên nóc lầu các Thanh Long Tự.

“Trưa ngày mai, Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân sẽ đến Thanh Long Tự, xin Thanh Long Tự giao ra kẻ sát hại đường chủ Tiết Tiểu Nhân.”

Âm thanh vang dội truyền khắp Thanh Long Tự.

“Kẻ nào dám can rở như thế!”

Một giọng nói trầm thấp từ sâu trong Thanh Long Tự truyền ra.

Giọng nói này giống như chuông hồng, tạo thành một cỗ khí lăng quét về phía Yến Nam Thiên.

Cao thủ bên trong Thanh Long Tự ra tay.

Chỉ là khi cỗ khí lăng này nhằm về phía Yến Nam Thiên, trên người Yến Nam Thiên xuất hiện một cỗ khí kinh trực tiếp ngăn trở, hơn nữa còn mượn lực trùng kích lui xa, không dừng lại chút nào.

Hắn tới nơi này chỉ vì truyền lời, không phải vì giao thủ cho nên không cần va chạm với đối phương.

Thân hình rơi xuống đất, Yến Nam Thiên xoay người rời đi.

Sau khi Yến Nam Thiên rời đi có một bóng người xuất hiện bên ngoài Thanh Long Tự, là một hòa thượng dáng người khôi ngô mập mạp.

Nhìn thân pháp của hòa thượng này có thể thấy được dù người này mập mạp nhưng khinh công tuyệt đối cao minh.

Ánh mắt hắn sắc bén nhìn về phía Yên Nam Thiên rồi đi, sau đó nhú mào xoay người tiến trở vào Thanh Long Tự.

Trong một đại điện có bốn người đang ngồi, cầm đầu là một lão tăng mặc cà sa vàng, dáng người gầy gò, trông giống như hòa thượng bình thường, hòa thượng này chính là phương trượng Phục Đức đại sư.

Ở bên cạnh hắn có ba người mặc áo bào Pháp vương, chính là tam đại Pháp vương của Thanh Long Tự.

Cả ba đều như phương trượng Phục Đức, đều là cường giả Thiên Nhân Cửu nạn.

Chương 472: Không biết kiếm của ta hôm nay có thể uống máu không?

... .

“Đến rồi, ba vị Pháp Vương thấy thế nào?”

Phục Đức hòa thượng cầm đầu nói.

“Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân có chút ngông cuồng, nếu ngày mai bọn họ tới, bên ta sẽ xuất thủ ngăn cản bọn họ.”

Một trong tam đại Pháp Vương mở miệng nói.

“Đại Trí Pháp Vương, e là Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân không đơn giản, căn cứ vào tin tức lúc trước chúng ta có được, Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân chính là người của tổng bộ Thanh Long Hội, không phải dễ đối phó như vậy, huống hồ chúng ta còn đang phong tự, trực tiếp giao thủ chỉ sợ không tốt.”

Một lão tăng trong đó mở miệng nói.

“Đại Thừa Pháp Vương, hôm nay cường giả do các hoàng tử khác phái tới đều đã rút khỏi chín quận phương bắc, chúng ta cũng không cần phong tự nữa!”

Pháp vương lúc trước lên tiếng mở miệng nói.

Từ cách xưng hô có thể biết được lúc trước người nói chuyện là Đại Trí Pháp Vương, tiếp lời hẳn là Đại Thừa Pháp Vương, cao tăng còn lại là Bảo Chí Pháp Vương.

Tam Đại Pháp Vương của Thanh Long Tự.

Cộng thêm phương trượng Phục Đức cầm đầu chính là bốn người mạnh nhất Thanh Long Tự.

“Nói thì nói như vậy, nhưng dù sao lúc trước là chúng ta tự mình tuyên bố phong tự mà lại ra khỏi tự, đối với thanh danh sẽ có tổn hại.”

Đại Thừa Pháp Vương trầm giọng nói.

“Chẳng lẽ ngươi muốn giao Lăng Triết ra sao?”

“Giao Lăng Triết ra, không chỉ sỉ nhục Thanh Long Tự mà còn đắc tội với Độc Cô Vi Ngã.”

Đại Trí Pháp Vương lạnh giọng nói.

“Hai vị, thật ra chuyện này rất đơn giản, chúng ta có thể lợi dụng Thanh Long hội để tuyên bố kết thúc phong tự, dù sao người ta đã đánh tới cửa, chúng ta đánh trả rất bình thường.”

Bảo Chí Pháp Vương nói.

Nghe được lời của Bảo Chí Pháp Vương, ánh mắt ba người khác đều sáng ngời.

Quả thật bọn họ có thể lợi dụng chuyện này tuyên bố Thanh Long Tự xuất sơn.

“E là không đơn giản như chúng ta tưởng tượng, phải cẩn thận Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân, dù sao cũng không phải mãnh long bất quá giang, bọn họ dám đến đây chứng tỏ tự tin vào thực lực bản thân.”

“Ngày mai Đại Trí Pháp Vương, ngươi và Bảo Chí Pháp Vương sẽ gặp Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân.”

Phương trượng Phục Đức mở miệng nói.

Khi hắn mở miệng, hòa thượng mập mạp lúc trước xuất thủ sai bước đi vào trong đại sảnh.

“Huyền Khôn, có biết người tới là ai không?”

Phượng trượng Phục Đức mở miệng nói.

“Phượng trượng, ba vị Pháp Vương, người tới thực lực rất mạnh, ta không có giáp mặt hẳn.”

Hòa thượng đến mở miệng nói.

“Như vậy sao? Người lui xuống trước đi, thông báo cho chúng tăng trong chùa, ngày mai không nên tùy ý đi lại.”

Phượng trượng Phục Đức mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Huyền Khôn hòa thượng khom người rời khỏi đại điện.

Lúc này tin tức Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân sẽ đến Thanh Long Tự truyền khắp toàn bộ Tự Bắc quận, đồng thời nhanh chóng truyền ra bên ngoài.

Nhất thời rất nhiều mật thám, còn có một ít võ giả xung quanh nhao nhao hướng về phía bắc Tự Bắc quận.

Thanh Long Tự vốn từng là thế lực lớn nhất chín quận phương bắc.

Thanh Long Hội hiện là thế lực lớn nhất chín quận phương bắc hiện nay.

Hai thế lực lớn va chạm tuyệt đối làm cho người ta chờ mong.

Ngày hôm sau bên ngoài Thanh Long Tự đã có không ít võ giả, đều là người suốt đêm tới xem cuộc chiến.

“Người nói sao Thanh Long Hội lại tới Thanh Long Tự, chẳng lẽ muốn hủy diệt Thanh Long Tự?”

“Tuy rằng Thanh Long Tự bị ép phong tự nhưng thực lực vẫn còn, Thanh Long Hội có thực lực diệt Thanh Long Tự

sao?”

“Ai mà biết được, bắt quá một núi làm sao có thể chứa hai hồ, chỉ sợ hôm nay sẽ có một trận huyết chiến.”

Rất nhiều người đang bàn tán.

Đề tài nghị luận là một núi không thể có hai hồ.

Dần dần tiếp cận buổi trưa, lòng võ giả quan chiến đều căng thẳng.

Bọn họ đều biết Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân.

Dù sao Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân cũng từng hiện thân, chỉ là không biết diện mạo ra làm sao.

Không biết lần này có thể nhìn thấy chân dung hay không.

Trong sự mong đợi của mọi người, đã tới buổi trưa.

Trên con đường đá ở sơn khẩu có hai bóng người xuất hiện.

Chính là Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân.

Liễu Sinh một lớn một nhỏ hai thanh trường đao cầm ở bên hông.

Trong tay Tiết Y Nhân cầm một thanh trường kiếm rất rộng.

Sau khi hai người xuất hiện, thân ảnh giống như quỷ mị không ngừng biến hóa vị trí xuất hiện ở trước cửa lớn Thanh Long Tự.

“Đến rồi, Liễu Sinh Nhất Kiếm của Thanh Long Hội và Tiết Y Nhân đến rồi.”

“Kiếm khí trên người bọn họ quá khủng bố, cảm giác tiếp cận sẽ chết.”

Một số người cảm nhận được kiếm khí phát ra từ thân Tiết Y Nhân và Liễu Sinh Nhất Kiếm không khỏi lui về phía sau.

Kéo kẹt!

Khi hai người xuất hiện, cửa lớn của Thanh Long Tự chậm rãi mở ra.

Một bóng người từ bên trong đi ra.

Chính là Huyền Khôn hòa thượng.

“Hai vị, bốn tự không có thù oán với các người, tại sao lại tới khiêu chiến ta?”

Huyền Khôn nhìn hai người nói.

“Bốp!”

Lúc này trường kiếm trong tay Tiết Y Nhân trực tiếp cắm trên mặt đất, hai tay đề chuôi kiếm, ánh mắt sắc bén nhìn Huyền Khôn hòa thượng.

“Lăng Triết giết đệ đệ ta Tiết Tiểu Nhân, hiện giờ hắn ở trong Thanh Long Tự, các người nên giao người ra. Chỉ cần giao ra, chúng ta liền xoay người rời đi.”

“Đường chủ Thanh Long hội Tiết Tiểu Nhân là Lăng Triết của Thanh Long Tự ra tay giết?”

“Xem ra Thanh Long Tự hạ thủ trước, bây giờ người ta tới đòi người, các người nói xem Thanh Long Tự có giao Lăng Triết ra không?”

“Khẳng định sẽ không, nếu như giao ra Lăng Triết, đối với Thanh Long Tự mà nói chính là sự đả kích rất lớn!”

Một số người bắt đầu nhỏ giọng nghị luận.

Lúc này Tô Thần cũng ở trong đám người, hai mắt híp lại.

Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân hai người đến đây cũng không phải chuyện nhỏ.

Nhưng Thanh Long Tự lại không để cường giả Thiên Nhân Cứu nạn hiện thân.

Mà là phái Huyền Khôn hòa thượng đến gặp Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân.

“Lăng Triết, là đệ tử Thanh Long Tự của ta, sao lại giao cho các người, hai vị từ đâu tới thì trở về đó đi.”

Huyền Khôn hòa thượng trầm giọng nói.

Bên này đã chuẩn bị mượn chuyện Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân đến để tuyên bố kết thúc phong tự Thanh Long Tự.

“Nghe ý của người là không muốn giao người rồi!”

Ánh mắt Tiết Y Nhân âm trầm nhìn Huyền Khôn hòa thượng kia, trầm giọng nói:

“Nếu hôm nay chúng ta nhất định phải mang Lăng Triết đi thì sao?”

“Vậy phải xem hai vị có bản lĩnh đó hay không?”

Nghe được Tiết Y Nhân nói, Huyền Khôn lạnh giọng nói.

Tiếng vừa dứt, Tiết Y Nhân đã rút kiếm chém về phía Huyền Khôn hòa thượng.

Ánh mắt Huyền Khôn hòa thượng ngưng tụ.

Hắn không nghĩ tới Tiết Y Nhân nói ra tay liền ra tay, bàn tay nắm thành quyền, trên nắm tay xuất hiện một tầng kim quang, muốn dùng nắm đấm ngăn trở kiếm của Tiết Y Nhân.

Nhưng khi nắm tay sắp chạm vào trường kiếm, bàn tay Tiết Y Nhân xoay chuyển, trong phút chốc một đạo kiếm quang u ám lóe lên trước mặt Huyền Khôn.

Rệt!

Trường kiếm trong tay Tiết Y Nhân trở về vỏ, lạnh lùng nhìn Huyền Khôn hòa thượng nói:

“Kiếm xuất, thấy máu, không biết kiếm của ta hôm nay còn có thể uống máu hay không.”

Chương 473: Uy áp Thanh Long Tự, hai đại Pháp vương hiện thân

....

Huyền Khôn hòa thượng muốn nói chuyện, nhưng lại không phát ra âm thanh.

Ở trong mi tâm hắn xuất hiện một đạo vết máu.

Àm!

Thân thể trực tiếp ngã trên mặt đất.

Một kiếm miểu sát, Huyền Khôn bị Tiết Y Nhân một kiếm miểu sát, Tiết Y Nhân lúc trước xuất hiện không mạnh thế này!”

Sắc mặt người quan chiến đều thay đổi.

Đầu tiên bọn họ không nghĩ tới Tiết Y có nhân thực lực mạnh mẽ như thế, mặt khác chính là một lời không hợp liên giết.

“Đây là muốn giao thủ với Thanh Long Tự sao? Xem ra Thanh Long Hội không phải tới đòi người.”

Rất nhiều người cảm giác được sự tình không tầm thường.

Thân hình nhao nhao lui về phía sau bảo trì khoảng cách, để tránh song phương giao thủ ngộ thương đến bọn họ.

Trong bóng tối có bốn người đội đầu lập chăm chú quan sát, chính là bốn người Tô Thần.

“Không biết sẽ có nhân vật nào của Thanh Long Tự xuất hiện đây!”

Yến Nam Thiên mở miệng nói.

Giọng điệu bình thản, không cảm thấy bất ngờ vì Tiết Y Nhân đột ngột xuất thủ.

Kỳ thật bất kể như thế nào, Lăng Triệt là đệ tử Thanh Long Tự, cái chết của Tiết Tiểu Nhân chắc chắn có liên quan đến Thanh Long Tự.

Là một trong những tổ địa của Mật Tông, ở Tụ Bắc quận cả ngàn năm rồi sao có thể bị Thanh Long Hội ép rời đi chứ?

Tiêu diệt Thanh Long Tự chính là lựa chọn tốt nhất.

Đã đối địch nên phải tận lực làm suy yếu thực lực của đối phương.

Đương nhiên Thanh Long Tự chính là tổ địa Mật Tông truyền thừa lâu dài, nội tình rất sâu.

Cho nên không thể sơ suất.

Bất quá lần này tính cả hấn có năm võ giả Thiên Nhân cử nạn.

Cho dù không diệt được Thanh Long Tự cũng có thể để cho Thanh Long Tự lộ ra một ít át chủ bài.

Làm cho Thanh Long Tự không dám xem thường Thanh Long Hội.

Như vậy bọn họ sẽ có thời gian phát triển.

Lúc này, phản ứng của võ giả quan chiến không giống nhau.

Một ít mật thám, nhanh chóng truyền tình huống ra ngoài.

Ở xa có hai người mặc cẩm bào đội đầu lạp nhìn xem tình huống trước mặt, không khỏi nhìn nhau.

“Mộc Phong, bọn họ thật sự bá đạo, vừa ra tay liền giết người, còn giết trước cửa Thanh Long Tự, chẳng lẽ bọn họ thật sự cho rằng Thanh Long Tự dễ đối phó như vậy sao.”

Người nói chuyện tỏ vẻ kinh ngạc.

Ở bên cạnh hắn là một nam tử trung niên.

Nếu như người khác nhìn thấy nam tử trung niên sẽ nhận ra người này chính là quận thủ Tụ Bắc quận Tây Mộc Phong, người bên vừa nói là môn hạ khách khanh Lâm Đông Nhân.

Cũng là bạn tốt của quận thủ Tây Mộc Phong.

“Đông Nhân, không nên xem thường Thanh Long hội, đây là thế lực thật sự thắng cuộc ở chín quận phương bắc, lấy Lĩnh Nam quận, Sơn Hà môn làm căn cơ mà khuếch trương, mặt khác Thanh Long Hội còn âm thầm bắt lấy hai tổ chức sát thủ trong khi các hoàng tử tranh đấu, nhảy lên trở thành tổ chức sát thủ đệ nhất.”

“Cuối cùng thành công để cho Sơn Hà Môn môn chủ Tô Thần trở thành võ lâm minh chủ chín quận, thủ đoạn và thực lực đều không tầm thường, lần này mượn chuyện Tiết Tiểu Nhân, ẽ là muốn thăm dò Thanh Long Tự.”

“Ngươi ngẫm lại, ngươi trở thành võ lâm minh chủ chín quận phương bắc rồi sẽ để một lão hồ nằm ở địa bàn của ngươi sao?”

Hơn nữa con hồ này không chỉ có thực lực mạnh mà còn có thể cắn ngươi bất kỳ lúc nào.

“Tiên hạ thủ vi cường, chỉ cần lần này Thanh Long hội áp chế được Thanh Long Tự, như vậy giang hồ chín quận phương bắc thật sự trở thành giang hồ của Thanh Long Hội.”

Tỷ Mộc Phong, quận thủ Tỷ Bắc quận trầm giọng nói.

“Mộc Phong, nếu Thanh Long Hội mạnh như vậy sẽ bất lợi cho chúng ta thống trị Tỷ Bắc quận.”

Lâm Đông Nhân ở bên cạnh hắn trầm giọng nói.

“Không có gì bất lợi, có Thanh Long Hội đè ép, Tỷ Bắc quận sẽ thái bình không có chuyện gì, chúng ta cần.”

Huống hồ cho dù trời sập xuống cũng có người cao to chống đỡ.

“Cũng không biết Sơn Hà Môn Tô Thần có hiện thân hay không, ta rất muốn tiếp xúc với vị này, nếu hôm nay Tô Thần hiện thân, như vậy chứng tỏ địa vị của hắn ở Thanh Long Hội không tầm thường, có lẽ là cơ hội của ta.”

Tỷ Mộc Phong nói tới đây, trong đôi mắt lộ ra ánh sáng.

“Mộc Phong, ngươi muốn mượn lực lượng của Tô Thần?”

Lâm Đông Nhân nghe Tỷ Mộc Phong nói liền mở miệng hỏi.

“Phải xem Tô Thần có xuất hiện hay không, nếu Tô Thần xuất hiện chứng tỏ địa vị của Tô Thần ở Thanh Long Hội không tầm thường, có thể giúp ta báo thù!”

Tỷ Mộc Phong trầm giọng nói.

“Chuyện này...”

Nghe vậy, Lâm Đông Nhân thở dài một tiếng, không nói gì nữa, ánh mắt nhìn về phía trước.

Lúc này có mười hai tên tăng nhân Thanh Long Tự xuất hiện, những tăng nhân này cầm trường côn màu vàng, đứng thành một hàng.

Trường côn chỉ về phía Tiết Y Nhân, khí tức trên người những tăng nhân này rất hùng hậu. Cảnh giới đều ở Thiên

Nhân nhất nạn.

Thanh Long Tự bày ra thực lực của mình.

Chỉ là khí tức trên người những người này không giống Phật tu bình thường, sát khí rất nặng, hoàn toàn khác với đám cao tăng mà lúc trước mấy người Tô Thần tiếp xúc.

Thanh Long Tự là nơi của Phật gia, Phật pháp và võ đạo cũng quan trọng như nhau.

Chỉ là mười hai tăng nhân này tu hành Phật pháp yếu hơn võ đạo.

“Thập Nhi Côn Tăng, không biết ai sẽ đi ra?”

Tây Mộc Phong nhìn mười hai tăng nhân, nhẹ giọng nói.

Hắn vừa nói xong thì có hai bóng người từ bên trong chùa đi ra.

Hai người vừa xuất hiện, một cỗ khí kinh mênh mông giống như sóng biển ập tới Tiết Y Nhân và Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Ánh mắt Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân đồng thời ngưng tụ, khí kinh trên người trong nháy mắt tăng vọt, ngăn cản khí lăng trùng kích.

“Đại Trí Pháp Vương và Bảo Chí Pháp Vương!”

Nhìn thấy người tới, người quan chiến kinh hãi không thôi.

Hai người xuất hiện là hai trong ba đại pháp vương.

Cũng là hai người đứng sau phương trượng trong tam đại chủ trì Thanh Long Tự.

“Trận chiến này đáng xem rồi.”

Nhìn thấy cảnh tượng này, người xem vừa kinh hãi vừa hưng phấn.

Nếu mà hai bên giao thủ, có thể nói là một trận chiến kinh thiên.

Lúc này ở đại điện trong Thanh Long Tự.

Phượng trưởng Phục Đức và Đại Thừa Pháp Vương đang đứng.

“Sư huynh, thật sự muốn khơi mào trận tranh đấu này sao? Thanh Long Hội dám tới đây, e rằng có không ít cao thủ, một khi chúng ta liều mạng với Thanh Long Hội, đối với chúng ta cũng không phải là chuyện tốt.”

Đại Thừa Pháp Vương bên cạnh Phục Đức mở miệng nói.

“Ta cũng không có lo lắng đối phương điều bao nhiêu cao thủ tới, ta lo lắng làm sao để đắc thủ, người biết vì sao ta để cho Đại Trí và Bảo Chí ra tay không?”

Phục Đức phượng trưởng mở miệng nói.

“Kính xin sư huynh nói rõ!”

Đại Thừa Pháp Vương mở miệng nói.

“Hai người Đại Trí và Bảo Chí tính cách cương liệt, tu hành Thiên Địa Diệt Thần Chưởng và Trí Hành Bí Tàng Tâm Kinh của ta, tuy rằng thực lực đang tinh tiến nhưng vẫn không cảm ngộ được khí kinh hóa hải như thế nào.”

“Để cho bọn họ giao thủ với người của Thanh Long Hội, có lẽ có thể giúp bọn họ lĩnh ngộ một tia ý cảnh khí kinh hóa hải, có lợi đối với chuyện tu hành sau đó.”

“Huông hồ ta muốn xem át chủ bài của Thanh Long Hội, chỉ có khi bọn họ lấy ra át chủ bài ta mới biết chúng ta có nên va chạm với bọn họ hay không.”

Phượng trưởng Phục Đức trầm giọng nói.

Qua lời nói của phương trượng Phục Đức có thể thấy được hấn đang thăm dò Thanh Long Hội.

Chương 474: Tâm tư kín đáo, không cho người cơ hội đột phá

....

“Chủ thượng, hai trong ba đại Pháp vương xuất hiện, xem ra bọn họ muốn thử chúng ta.”

Lý Trầm Chu ở bên cạnh Tô Thần nói.

“Song phương đều đang thăm dò lẫn nhau xem ai lấy ra nhiều át chủ bài hơn.”

Tô Thần mở miệng nói.

Thanh Long Tự là cổ tự ngàn năm, một trong những tổ địa của Mật Tông, tuy rằng Tiết Y Nhân tra được bọn họ chỉ có bốn cường giả Thiên Nhân Cửu nạn.

Nhưng Tô Thần tin tưởng Thanh Long Tự tuyệt đối không chỉ có bốn cường giả Thiên Nhân Cửu nạn.

Tiếp theo phải xem hai đại Pháp vương làm như thế nào.

“Liễu Sinh Nhất Kiếm, Tiết Y Nhân, các người ở trước mặt ta giết viện thủ Thanh Long Tự, chẳng lẽ không nên cho chúng ta một lời giải thích sao?”

Đại Trí Pháp Vương nhìn hai người Liễu Sinh Nhất Kiếm, lạnh giọng nói.

“Thanh Long Hội chúng ta không có xung đột với các người, nhưng Thanh Long Tự lại phái người giết đường chủ chúng ta, là các người nên giải thích.”

Tiết Y Nhân lạnh giọng nói.

“”Giải thích, vậy bốn tọa trước hết cho ngươi một lời giải thích.”

Đại Trí Pháp Vương đột nhiên vọt về phía Tiết Y Nhân, hần nâng bàn tay lên, một cỗ khí kinh màu đỏ sậm bộc phát, bàn tay nắm thành quyền.

Sau đó nện một quyền tới Tiết Y Nhân.

Trong nháy mắt hần xuất thủ, Tiết Y Nhân cũng động, thân hình bắn ra, trường kiếm trong tay chuyển động, kiếm quang như sấm quét về phía nắm tay.

Keng keng keng!

Kiếm quang như sấm cùng nắm tay màu đỏ va chạm kịch liệt tạo ra từng tiếng nổ vang, gạch đá lát nền chung quanh bị khí kinh lật ên, sau đó vỡ nát.

“Thực lực của ngươi ta đã biết rõ, tiến ngươi một đoạn đường!”

Đại Trí Pháp Vương đang giao thủ với Tiết Y Nhân bỗng nói.

Ầm!

Lập tức có tiếng kêu rên vang lên.

Thân hình Tiết Y Nhân bị chấn lui lại mấy bước, cổ tay cầm kiếm có máu tươi chảy ra.

Nhưng Tiết Y Nhân không để ý đến cổ tay, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Đại Trí Pháp Vương, không hề e ngại, chân giậm mạnh xuống đất bắn nhanh tới lần nữa, lợi kiếm trong tay chém ra, hàn quang bạo xạ.

Hần muốn mượn áp lực từ Đại Trí Pháp Vương để bước ra một bước kia.

Ngay tại thời điểm hấn vọt tới trước.

Đột nhiên ba bóng người từ trong bắn ra, ba người vừa xuất hiện đồng thời công kích Tiết Y Nhân.

Một người trong đó ra quyền mang theo khí kinh nóng bỏng.

Một người ra chỉ đánh về phía ngực Tiết Y Nhân.

Một người dùng tư thế điều hâu vô thỏ, bàn tay giống như móng vuốt sắc bén chộp về phía đầu Tiết Y Nhân, xem ra công pháp bàn tay rất cao minh.

Ba người ra tay, khí kinh mệnh môn khóa chặt Tiết Y Nhân.

Tiết Y Nhân lập tức chuyển trường kiếm trong tay, trước mặt hấn có lá chắn kiếm vũ.

Ầm!

Ba cỗ khí kinh va chạm với kiếm vũ.

Tiết Y Nhân bị chấn lui về phía sau, vết thương trên hồ khẩu mở rộng, máu tươi dọc theo chuôi kiếm chảy xuống.

Một kích đặc thủ, ba người dừng lại trước mặt Tiết Y Nhân.

Lập tức xuất hiện ba vị cao tăng đối phó Tiết Y Nhân.

Nhìn thấy cảnh này, người xem cuộc chiến đều bất ngờ.

“Tiết Y Nhân, ngươi muốn lợi dụng ta rèn luyện kiếm ý, trợ giúp ngươi bước vào Thiên Nhân Cửu nạn, đúng là ý nghĩ kỳ lạ.”

Đại Trí Pháp Vương lạnh giọng nói.

“Không nghĩ tới Đại Trí Pháp Vương lại nhìn ra ý đồ của Tiết Y Nhân, thật sự không đơn giản!”

Tô Thần đang xem cuộc chiến nói.

“Ba người này không nằm trong tư liệu điều tra của chúng ta, từ khí tức xem ra thực lực của ba người này đều ở Thiên Nhân lục nạn tiếp cận Thiên Nhân thất nạn, ba người liên thủ có chiến lực không yếu hơn Tiết Y Nhân.”

Yến Nam Thiên ở bên cạnh Tô Thần trầm giọng nói.

“Giết!”

Đúng lúc này Tiết Y Nhân quát khê một tiếng, khí kinh trên người bộc phát, trường kiếm trong tay trong nháy mắt chém ra, kiếm khí chia thành ba phần công kích ba người.

“Kiếm khí này không thể thương tổn chúng ta.”

Ba người đồng thời quát khê ra quyền, ba quyền với tốc độ, lực đạo cùng với thời cơ nhất trí.

Đang!

Khí kinh cuồng bạo hội tụ cùng một chỗ hình thành khí cương ngăn chặn một kiếm của Tiết Y Nhân.

Kiếm quang qua đi, khí cương biến mất.

Đòn này không phân thắng bại.

Tiết Y Nhân híp mắt lại, chân đạp đất, một khắc sau xuất hiện trước mặt ba người, trường kiếm trong tay chém ra lần nữa.

Giờ khắc này ba người cũng ra quyền ngăn chặn kiếm khí sắc bén của Tiết Y Nhân.

Song phương không ngừng va chạm, bộc phát ra khí kinh mãnh liệt, khí kinh và tiếng nổ lan ra bốn phương tám hướng, chấn đến màng nhĩ người ta đau nhức.

Chiến đấu tiến vào giai đoạn gay cấn.

Kiểm khí của Tiết Y Nhân sắc bén nhưng ba người đối diện hẳn phối hợp nhuần nhuyễn, khí kinh ngưng tụ cùng một chỗ ngăn cản công kích của Tiết Y Nhân.

Hơn nữa đối phương không có muốn thắng, chỉ muốn ngăn cản Tiết Y Nhân.

Đây cũng là nguyên nhân mà Đại Trí Pháp Vương phái ba người này ra tay đối phó Tiết Y Nhân, chính là không muốn cho Tiết Y Nhân cơ hội đột phá.

Từ điểm này mà xem, Đại Trí Pháp Vương có tâm tư rất kín đáo.

“Liễu Sinh Nhất Kiếm, ta rất muốn biết các người lấy đâu ra lòng tin mà dám đến đây.”

Đại Trí Pháp Vương xoay người nhìn về phía Liễu Sinh Nhất Kiếm, hơn nữa tung ra một quyền.

Nhìn thấy đối phương ra tay, ánh mắt Liễu Sinh Nhất Kiếm ngưng tụ, nhưng quanh thân lại có một cỗ kiếm khí vô cùng sắc bén bao bọc, kiếm khí hội tụ vào bàn tay.

Trường kiếm ra khỏi vỏ, hóa thành một đạo kiếm quang chém về phía Đại Trí Pháp Vương.

Kiểm đạo của Liễu Sinh không giống với kiếm đạo của Tiết Y Nhân.

Kiểm đạo của Liễu Sinh Nhất Kiếm không chỉ sắc bén, còn có lực lượng cường đại.

Trường kiếm lấy bản thân làm điểm tựa, từng kiếm chém ra, lực đạo kiếm trước cường đại hơn kiếm sau.

Thời điểm hấn xuất kiếm, mặt đất dưới chân bị giẫm lún xuống, khiếm khí lạnh lẽo thô bạo khuếch tán ra xung quanh.

Tâm thần người quan chiến đều bị kiếm khí làm cho hoảng sợ, đồng tử phóng đại, tóc gáy dựng đứng.

Kiếm đạo thật hung mãnh!

Bị kiếm khí của Liễu Sinh Nhất Kiếm bao phủ dưới, Đại Trí Pháp Vương cảm giác được một cỗ hàn ý, khí kinh trong cơ thể hần nhanh chóng lưu chuyển, bàn tay và cổ tay biến thành màu vàng.

Sau đó nắm tay và kiếm khí va chạm, trong lúc nhất thời phân không thắng bại.

“Thanh Long Hội chỉ có hai người các người sao?”

Lúc này, Bảo Chí Pháp Vương mở miệng nói.

Thanh âm vang dội còn mang theo công kích tinh thần làm cho đầu óc người xem cuộc chiến ong ong.

“Người của Thanh Long Hội bị áp chế, không biết kế tiếp là ai xuất hiện, ta hy vọng là Tô Thần.”

Lúc này Tẩy Mộc Phong đang quan chiến nói.

“Ta cảm giác sẽ không, bây giờ Thanh Long Hội đang ở thế hạ phong, Tô Thần đến cũng không có tác dụng gì, chẳng lẽ lấy hần danh hiệu võ lâm minh chủ áp chế Thanh Long Tự.”

Lâm Đông Nhân ở một bên mở miệng nói.

“Tiếp tục xem đi!”

“Chủ thượng, để ta ra tay bắt lấy Bảo Chí hòa thượng này.”

Yến Nam Thiên mở miệng nói.

Liễu Sinh Nhất Kiếm vừa mới bước vào Thiên Nhân Cửu nạn còn Yến Nam Thiên hần không phải.

Hần có thể áp chế và chém giết Bảo Chí Pháp Vương kia.

“Thanh Long Tự ép chúng ta hiện thân, như vậy chúng ta liền cùng nhau hiện thân.”

Tô Thân mở miệng nói.

Chương 475: Hiện thân

....

Theo tình hiện tại không phải dễ đối phó như vậy, bên cũng không cần phải che giấu.

Nên quang minh chính đại liều mạng với Thanh Long Tự.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Ba người giao thủ với Tiết Y Nhân cũng dừng lại, phòng bị Tiết Y Nhân.

Về phần Liễu Sinh Nhất Kiếm và Đại Trí Pháp Vương thì giao phong kịch liệt, hai người đan xen một lúc cũng tách ra, khí cơ tập trung đối phương.

Giao thủ lần nữa sẽ càng kịch liệt hơn.

Bầu khí yên tĩnh nhưng tràn ngập áp lực.

Đột nhiên có bốn người đi ra từ trong đám đông quan chiến.

Tô Thần cảm đầu tháo đầu lạp trên đầu xuống từng bước một hướng tới cửa Thanh Long Tự.

Lý Trầm Chu ở phía sau hắn cũng tháo đầu lạp đi theo.

“Xuất hiện rồi!”

Tỷ Mộc Phong đứng sau đám người nhìn thấy Tô Thần dẫn đầu, trong đôi mắt lóe ra hào quang.

“Đinh Bằng, Yến Nam Thiên, còn có một người chưa từng xuất hiện, bất quá hắn cũng là Long thủ của Thanh Long Hội.”

Lâm Đông Nhân bên cạnh Tỷ Mộc Phong trầm giọng nói.

“Trọng điểm không phải chuyện này, người xem Tô Thần vậy mà đi phía trước nhất, nói rõ địa vị của hắn ở Thanh Long Hội tuyệt đối không đơn giản!”

Tỷ Mộc Phong nói.

“Không phải là đệ tử của Đinh Bằng sao?”

Lâm Đông Nhân nhướng mày nói.

“Hắn là đệ tử của Đinh Bằng không sai, nhưng ai quy định là đệ tử của Đinh Bằng thì sẽ không còn thân phận khác trong Thanh Long Hội chứ?”

Tỷ Mộc Phong nói.

Lúc này tâm trạng của hắn rất tốt.

Thân phận Tô Thần có thể cao hơn so với dự đoán của hắn.

Nói như vậy nếu tiếp xúc với Tô Thần hoặc hiệu trung với Tô Thần, hắn là hắn có thể báo thù.

“Đó là Tô Thần, phía sau hắn là Yên Nam Thiên, Đinh Bằng, còn người kia thì không biết?”

Đinh Bằng không phải bị thương sao? Như thế nào khí thế trên người rất mạnh, chẳng lẽ thương thế trên người khôi phục?

Một số người bắt đầu nhỏ giọng nghị luận.

“Bảo Chí Pháp Vương, tự giới thiệu một chút, văn bối môn chủ Sơn Hà Môn, minh chủ võ lâm chín quận phương bắc Tô Thần!”

“Ba vị này là ta Ngũ Long Thủ Yên Nam Thiên, Lục Long Thủ Đinh Bằng, Tam Long Thủ Lý Trầm Chu.”

“Lần này chúng ta đến đây, chính là muốn quý tự cho chúng ta một lời giải thích.”

Tô Thần bình tĩnh nói, trong ánh mắt không có chút khăn trương.

Nghe Tô Thần nói, ánh mắt Bảo Chí Pháp Vương ngưng tụ, sau đó lóe lên.

Ngoại giới đều đồn Tô Thần là khôi lỗi của Thanh Long Hội mà thôi, hôm nay gặp mặt có vẻ không phải vậy.

Bảo Chí Pháp Vương nhìn Tô Thần nói.

Giọng nói vang dội chấn động màng nhĩ.

Chỉ là lúc sóng âm tới gần Tô Thần.

Khí tức trên người Tô Thần đột nhiên tăng lên, xương cốt leng keng rung động, một cỗ khí huyết lao ra đánh tan sóng âm.

Không dùng khí kinh, chỉ điều động lực lượng thân thể và huyết khí.

“Bảo Chí Pháp Vương, vẫn bồi không đáng để ngươi thăm dò, lần này chúng ta đến đây để đòi lại công đạo.”

“Lúc trước quý tự tuyên bố phong tự, theo quy củ giang hồ phong tự là không thể ra tay nữa, hiện tại người của quý tự ra tay giết đường chủ chúng ta, chúng ta yêu cầu quý tự thứ nhất giao người cho chúng ta mang đi, thứ hai chính là phát thông cáo tự nhận quản thúc không nghiêm, thứ ba bồi thường cho ta mười miếng Kim Cương Bất Diệt Đan mà các ngươi luyện chế!”

Tô Thần nhìn Bảo Chí Pháp Vương, mở miệng nói.

Lúc này, bên trong đại điện Thanh Long Tự.

Phượng trọng Phục Đức và Đại Thừa Pháp Vương đã biết Tô Thần xuất hiện, hơn nữa còn đưa ra yêu cầu.

“Ô Thần thật sự không đơn giản! Vừa ra liền đè ép khí thế của Thanh Long Tự ta.”

Phục Đức phương trượng trầm giọng nói.

“Phương trượng sư huynh, hiện tại chúng ta phải làm như thế nào, có nên ra tay trợ giúp mấy người sư huynh hay không?”

Đại Thừa Pháp Vương nói.

Nghe được lời của Đại Thừa Pháp Vương, Phục Đức phương trượng khẽ cau mày.

Ba người mới xuất hiện đều là cao thủ Thiên Nhân cửu nạn.

Một mình Bảo Chí Pháp Vương không ứng phó được.

Vào lúc này bọn họ không thể thua trận, cho nên phải xuất động cao thủ ngăn cản ba người.

“Người đi mời hai vị tọa tăng Phật viện Phục Minh, Phục Không ra trợ giúp Bảo Chí Pháp Vương!”

Phục Đức phương trượng mở miệng nói.

Tọa tăng Thanh Long Tự là người tọa trấn.

Có thể tọa trấn cổ tự Mật Tông, thực lực của hai người tất nhiên không thấp.

Hơn nữa từ pháp hiệu, hai người cùng phối phận với Phục Đức phương trượng.

“Được!”

Đại Thừa Pháp Vương lập tức ra khỏi đại điện.

Trong đại điện, Phục Đức phương trượng nhíu mày.

Thanh Long Hội bày ra thực lực làm cho hấn kinh ngạc.

Bản thân hắn cho rằng cường giả Thiên Nhân cứu nạn chính là Long thủ, nhưng hiện tại hắn đã gạt đi ý nghĩ này.

Bởi vì Liễu Sinh Nhất Kiếm là võ giả Thiên Nhân Cứu nạn, nhưng Liễu Sinh Nhất Kiếm lại không phải Long thủ.

Nói rõ Thanh Long Hội không chỉ có bảy cường giả Thiên Nhân Cứu nạn.

“Rốt cuộc từ đâu toát ra một thế lực như vậy, chiếm cứ chín quận phương bắc vào thời gian này!”

Phục Đức phương trượng thì thảo nói.

“Không!”

Sau đó Phục Đức phương trượng hướng về cửa điện gọi.

Ngoài cửa điện, một tăng nhân trẻ tuổi bước vào:

“Sur tôn, có gì cần phân phó?”

“Xem kỹ Lăng Triết, không chừng sau đó phải giao ra.”

Phục Đức trầm giọng nói.

“Sur tôn, Lăng Triết là đệ tử tục gia của chúng ta, nếu giao ra ngoài sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh vọng của tự!”

Hòa thượng Không mở miệng nói.

“Bây giờ còn danh vọng gì sao? Bị người ta ép phong tự, còn bị tìm tới tận cửa.”

“Hiện giờ thanh danh đã không còn, huống hồ lúc trước đã thông báo không cho bất kỳ kẻ nào ra ngoài xuất thủ, nhưng Lăng Triết lại ra tay ám sát Tiết Tiểu Nhân của Thanh Long Hội.”

“Đây là để cho Thanh Long Tự đấu đá với Thanh Long Hội, cũng cho Thanh Long Hội lý do ra tay với chúng ta.”

“Có người muốn dùng Thanh Long Tự chúng ta để thăm dò thực lực Thanh Long Hội.”

Phục Đức phương trượng nói tới đây, trên mặt có chút u sầu.

Hắn là phương trượng của Thanh Long Tự, để tình huống phát triển thế này, hắn không thoát khỏi liên can.

“Su tôn, với nội tình của chúng ta có thể ứng phó với người bên ngoài.”

“Có thể ứng phó nhưng sau khi ứng phó chúng ta sẽ phải liều mạng với Thanh Long Hội.”

“Một khi đánh tiếp Thanh Long Tự chúng ta có thể sẽ biến mất khỏi chín quận phương bắc.”

“Người phải biết rằng Thanh Long Hội bây giờ chính là minh chủ võ lâm chín quận phương bắc, có thể điều động toàn bộ thế lực võ lâm phương bắc đến đối phó Thanh Long Tự chúng ta.”

Phục Đức phương trượng mở miệng nói.

Nghe vậy, hòa thượng Không mở miệng nói:

“Những thế lực này dám ra tay với chúng ta, không sợ chúng ta tiêu diệt bọn họ.”

“Đây chính là lời ta đã nói, sau khi Thanh Long Hội đích thân tới cửa thì uy danh của Thanh Long Tự không còn nữa.”

“Bọn họ cũng sẽ không e ngại.”

Phục Đức phương trượng trầm giọng nói.

“Chuyện này...”

Nghe xong hòa thượng Không không biết nên nói gì nữa.

“Còn có một chuyện rất quan trọng cần người làm, tuổi của người giống như Tô Thần kia, ta muốn người khiêu chiến Tô Thần và đánh bại hắn, nếu thành công coi như vẫn hồi được chút thanh danh.”

Phục Đức phương trượng nhìn hòa thượng Không, nói tiếp.

Chương 476: Kiểm đạo ý chí, công kích tinh thần

....

“Su tôn yên tâm, đệ tử nhất định sẽ thắng Tô Thần.”

Hòa thượng Không nói.

Hắn đã xem qua tư liệu về Tô Thần, người này có thực lực bình thường, không phải đối thủ của hắn.

Hắn rất tự tin ở điểm này.

Bởi vì hắn là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ.

Không nên xem thường Tô Thần, hắn không hiển sơn lộ thủy nhiều năm như vậy, chắc chắn thực lực không như bề ngoài, người phải toàn lực ứng phó.

“Ngươi là người có tư chất tốt nhất trong thế hệ trẻ của Thanh Long Tự, thân thể, tinh thần và thiên pháp tam vị đồng tu, toàn lực ứng phó Tô Thần hắn là không có vấn đề.”

Phục Đức phương trượng mở miệng nói.

“Vậy khi nào ta ra tay khiêu chiến Tô Thần?”

Hòa thượng Không mở miệng nói.

“Đại Thừa Pháp Vương mời hai vị sư thúc của ngươi ra mặt, ngươi theo hai vị sư thúc ra ngoài xem tình thế trước, nếu như bọn họ không cách nào áp chế đối phương ngươi liền khiêu chiến Tô Thần, lấy thắng bại của hai người các ngươi chấm dứt chuyện này.”

Phục Đức phương trượng mở miệng nói.

“Đệ tử tuân lệnh!”

Hòa thượng Không lĩnh mệnh rời đi.

Sau khi hấn rời đi, có một người từ phía sau đại điện đi ra.

Người này mặc áo đen, đeo mang mặt nạ, chỉ để lộ một đôi mắt.

“Không nghĩ tới Phục Đức phương trượng chưa đánh đã sợ trước.”

Người tới trầm giọng nói.

“Không phải sợ mà là ta không muốn Thanh Long Tự bị hủy hoại.”

Phục Đức phương trượng mở miệng nói.

“Thất bại không phải là hủy diệt sao?”

Người tới tiếp tục nói.

“Chỉ cần lực lượng của ta vẫn còn thì có thể đứng lên lại, một khi lực lượng không còn, Thanh Long tự không chỉ không thể khôi phục mà không còn năng lực đứng lên.”

Phục Đức phương trượng bình thản nói.

“Điện hạ bên bảo ta mang Lăng Triết rời đi, không biết phương trượng có đồng ý hay không?”

“Lăng Triết không thể rời đi, ta cũng sẽ không để hấn rời đi.”

“Hấn cần gánh vác sai phạm do mình gây ra.”

Phục Đức lạnh giọng nói.

“Nếu như vậy thì đại hoàng tử và Đại tướng quân đều sẽ không cao hứng?”

Người tới trầm giọng nói.

“Đừng lấy Đại hoàng tử và Đại tướng quân ra uy hiếp bổn tọa!”

Hai mắt Phục Đức phương trượng lóe sáng.

Nhất thời có một cỗ uy áp cường đại bao phủ người áo đen.

Người áo đen kinh hãi, hắn không nghĩ tới Phục Đức phương trượng lại ra tay với hắn.

Lập tức bộc phát khí tức ngăn cản, chỉ là khí tức của hắn bị ép sụp, sau đó một cỗ lực lượng to lớn rơi vào trên thân thể.

Hắn không chỉ cảm thấy thân thể bị đè nặng mà tinh thần của hắn cũng không tốt hơn là bao, trông mắt muốn lòi ra ngoài.

“Phương trượng!”

Hắn cố gắng nặn ra hai chữ.

“Nơi này là Thanh Long Tự, không phải nơi ngươi có thể càn rỡ.”

Lúc Phục Đức phương nói chuyện, khí thế cùng với tinh thần áp chế giống như thủy triều rút đi.

Sắc mặt người áo đen khôi phục bình thường nhìn Phục Đức phương trượng mà kinh hãi không thôi.

“Đa tạ, phương trượng hạ thủ lưu tình!”

Nói xong xoay người rời đi không nhắc lại chuyện Lăng Triết nữa.

Mạng Lăng Triết hắn không giữ được cho nên rời đi cho thỏa đáng.

Chỉ là lúc bước ra khỏi đại điện, trong mắt người áo đen lóe thù hận.

“Trúng Thiên Phật Mật Tàng Kinh của ta mà không kịp thời phát hiện sẽ bị ta độ hóa, đến lúc đó không ai có thể cứu được ngươi!”

Phục Đức phương trượng nhìn người áo đen rời đi, lạnh giọng nói.

Lúc này tất cả người quan chiến đều đang chờ đợi phản ứng của Thanh Long Tự.

“Đến rồi!”

Tô Thần vẫn luôn chú ý động thái bên trong Thanh Long Tự, cảm giác được hai cỗ khí tức cường đại liền đưa mắt nhìn tới.

Có ba bóng người từ bên trong đi ra.

Trong đó có hai lão tăng đi phía trước, phía sau còn có một tăng nhân trẻ tuổi.

“Ba người này là?”

Một số người không biết thân phận của ba người nên nhẹ giọng hỏi.

“Hai vị cao tăng ta thì ta không biết, nhưng ta biết hòa thượng trẻ tuổi kia, hắn là đệ tử của phương trượng Phục Đức đại sư, hòa thượng Không, thực lực đã đạt tới Thiên Nhân tam nạn, nghe đồn vẫn còn là tam vị đồng tu, mạnh hơn Thiên Nhân tam nạn bình thường nhiều.

Một số người giải thích.

Hai tên Thiên Nhân cứu nạn, một tên Thiên Nhân tam nạn.

Giọng Yến Nam Thiên vang lên bên tai Tô Thần.

“Như vậy sao? Xem ra Thanh Long Tự muốn đối cứng với chúng ta!”

Nghe Yến Nam Thiên truyền âm, Tô Thần nhẹ giọng nói.

Hai trong ba người này cộng thêm Đại Trí Pháp Vương và Bảo Chí Pháp Vương chính là bốn tên Thiên Nhân cứu nạn.

Đối ứng với võ giả Thiên Nhân Cứu nạn bên hắn.

Vậy tăng nhân trẻ tuổi hắn là hướng về hắn rồi.

“Thanh Long Tự tính toán thật sâu!”

Tô Thần thầm nghĩ.

“Tô chương giáo, muốn giao thủ thì giao thủ trước.”

Bảo Chí Pháp Vương lạnh giọng nói.

Àm!

Ngay khi hắn vừa dứt lời thì Liễu Sinh Nhất Kiếm động, vừa rồi hắn giao thủ với Đại Trí Pháp Vương còn chưa tận hứng.

Bàn tay nâng trường kiếm lên.

Nhất thời có một cỗ kiếm khí cường đại bộc phát.

Ánh mắt Đại Trí Pháp Vương đứng đối diện ngưng tụ, một kiếm này để hắn cảm thấy áp lực.

Hơn nữa hắn còn biết mình không thể né tránh, nếu như né tránh thì Liễu Sinh Nhất Kiếm sẽ tăng kiếm tốc, cho hắn một kích trí mạng.

“Kim Cương Bá Diệt Quyền.”

Cho dù bị áp chế nhưng Đại Trí Pháp Vương vẫn đánh ra một quyền.

Quyền kinh mênh mông, có ánh sáng màu vàng như sóng biển công kích Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Liễu Sinh Nhất Kiếm chém ra một kiếm.

Giờ khắc này hai người một bên khí thế không thể đỡ, một bên kiếm khí tung hoành, khai sơn bổ thạch.

Keng!

Quyền kiếm va chạm nhau.

Có tiếng nổ vang lên, sóng khí khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Sau một đòn hai người đều không có lui về phía sau mà tiếp tục giao thủ.

Chỉ là lần này Đại Trí Pháp Vương ra quyền nhanh như chớp, khí kinh màu vàng phô thiên cái địa ập tới Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Liễu Sinh Nhất Kiếm cũng không dừng chút nào, chém ra một kiếm.

Lúc trước chỉ là thăm dò, bây giờ mới thật sự chiến đấu, muốn phân ra thắng bại.

Bùm! Bùm! Bùm!

Sau mấy chiêu, hai người bị khí kinh chấn lùi lại mấy bước.

Giờ phút này cổ tay Đại Trí Pháp Vương chảy máu, tay cầm kiếm của Liễu Sinh Nhất Kiếm run rẩy, hai người đều đã bị thương.

Cả hai đều không để ý tới điểm này, đôi mắt đều nhìn chăm chăm đối phương.

Đặc biệt là Liễu Sinh Nhất Kiếm, chiến ý trên người hắn đang dâng cao.

Đại Trí Pháp Vương cho hắn áp lực rất lớn, chỉ có dưới áp lực như vậy kiếm đạo của hắn mới có thể tiến thêm một bước.

Hắn bước lên phía trước.

Ngay khi hắn bước lên, trên người Đại Trí Pháp Vương bỗng phát ra một cỗ lực lượng tinh thần.

Cỗ lực lượng này nháy mắt vọt vào không gian tinh thần của Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Lực lượng tinh thần!

Cảm nhận được điểm này, ánh mắt Tô Thần ngưng tụ, sau đó trầm tĩnh lại.

Ý chí kiếm đạo của Liễu Sinh không phải dễ dàng đánh tan như vậy.

Đây chính là một nhân vật sát thủ chứng kiếm đạo.

Thân hình Liễu Sinh Nhất Kiếm dừng lại, không gian tinh thần của hắn giống như bị một tầng lưới khổng lồ bao phủ, không cách nào xuyên thấu.

Áp chế tinh thần khiến trái tim Liễu Sinh Nhất Kiếm bị đè nặng, cảm giác như muốn ngừng đập, máu tươi từ khóe miệng tràn ra.

Ngay tại thời điểm mọi người cho rằng Liễu Sinh Nhất Kiếm đã trọng thương.

Trên người Liễu Sinh Nhất Kiếm bỗng có một cỗ ý chí kiếm đạo bùng lên, ý chí này vô kiên bất tồi, trực tiếp chấn nát tám lưới trong không gian tinh thần.

“Giết!”

Sau đó hắn quát một tiếng, trường kiếm trong tay chém ra, kiếm quang đánh nát công kích tinh thần của Đại Trí Pháp Vương.

Khi tinh thần công kích bị đánh nát, Đại Trí Pháp Vương giống như bị cự chùy nện trúng, hai mắt tối sầm.

Bất quá kiếm quang của Liễu Sinh Nhất Kiếm tiếp tục hướng về Đại Trí Pháp Vương.

Trần Ma Ngũ Hành Chương!

Đúng lúc này Bảo Chí Pháp Vương ra tay, bàn tay giống như năm ngọn núi ngăn cản một kiếm của Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Chương 477: Toàn diện áp chế, hòa thượng Không xuất chiến

....

Một cổ đao khí âm hàn xuất hiện như trăng rằm, trực tiếp chém về phía bàn tay của Bảo Chí Pháp Vương.

Bảo Chí Pháp Vương ra tay biến sắc, đao khí quá mức sắc bén, nếu như hắn không trở tay ngăn cản, bàn tay của hắn sẽ bị một đao chém xuống.

Phản ứng theo bản năng, bàn tay chuyển hướng vồ về phía đao khí.

Xi!

Đại Trí Pháp Vương cuống quýt cũng cảm giác được kiếm khí của Liễu Sinh Nhất Kiếm, thân thể né tránh chậm hơn một chút, cánh tay trái bị kiếm khí của Liễu Sinh Nhất Kiếm chém xuống.

“Không!”

Đại Trí Pháp Vương phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tinh thần khôi phục trong đau đớn, thân hình cấp tốc lui về phía sau.

Hắn muốn lui về phía sau nhưng Liễu Sinh Nhất Kiếm thì không, Liễu Sinh Nhất Kiếm vọt tới, trường kiếm trong kiếm trong tay lại chém ra, hắn muốn một kiếm chém giết Đại Trí Pháp Vương.

“Phổ độ chúng sinh!”

Đúng lúc này, Phục Minh và Phục Không đang quan chiến đột nhiên đồng thời xuất thủ, trong lòng bàn tay có khí kinh màu vàng bộc phát hình thành sóng khí va chạm với công kích của Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Sở dĩ hai người đồng thời xuất thủ, chính là vì đề phòng có thêm người Thanh Long Hội xuất thủ.

Bùm!

Đúng lúc này, một cỗ khí lực khổng lồ khóa chặt lấy hai người.

Lý Trầm Chu ở phía sau Tô Thần bước ra, gương mặt Lý Trầm Chu như đao gọt, đôi mắt sáng ngời, biệt là khí phách của hấn.

Khí phách tạo thành thế ngăn chặn hai người.

Thanh Long Hội Tam long thủ Lý Trầm Chu.

Vừa rồi Tô Thần đã giới thiệu qua thân phận của Lý Trầm Chu, Tam long thủ của Thanh Long Hội, từ danh hiệu thì Lý Trầm Chu xếp hạng thứ ba trong Thanh Long Hội, có thể thấy được thân phận không đơn giản.

Phục Minh và Phục Không bị khí tức đối phương áp chế, trong mắt có chút kinh hãi.

“Hai người giao thủ, sinh tử tự định, các người dự định lấy nhiều thắng ít sao?”

Giọng Lý Trầm Chu vang lên bên tai hai người.

“Người!”

Phục Minh muốn lên tiếng, nhưng lại không biết nên nói cái gì?

Hai vị đã ra tay, bốn tọa sẽ so chiêu cùng các người.

Nếu Lý Trầm Chu đã ra tay, tuyệt đối không có khả năng chỉ hời hợt thế này, hẳn muốn một mình áp chế hai đại cao tăng.

“Người muốn giao thủ với chúng ta.”

Nhìn Lý Trầm Chu bước tới, ánh mắt Phục Không và Phục Minh ngưng tụ.

Bất quá Lý Trầm Chu không cho bọn họ cơ hội suy tư, khí thế trên người tăng vọt hình thành một cỗ khí tràng bao phủ hai người.

Lý Trầm Chu tu luyện quyền đạo.

Quyền thế chính là quyền thế.

Không chế khí thế, không chế khí thế là có thể không chế hết thảy.

Trong lúc không chế hết thảy, ra quyền trấn áp hết thảy.

Đi chính là bá đạo, chính là quyền thế chi đạo.

“Thật mạnh!”

Khi Lý Trầm Chu bộc phát khí thế bá đạo, tất cả các võ giả đều có cảm nhận được sự mạnh mẽ của Lý Trầm Chu.

Ầm!

Bản thân bị áp chế nên Phục Không cùng Phục Minh phải nhanh chóng bộc phát khí thế ngăn cản khí thế của Lý Trầm Chu.

Thanh Long Tự thuộc về Mật tông.

Bọn họ tu luyện thân thể, cũng tu luyện tinh thần và Phật pháp.

Cho nên khí thế hai người bộc phát có thêm một ít lực lượng tinh thần gia trì, muốn áp đảo Lý Trầm Chu.

“Chút công kích tinh thần này vô dụng với ta!”

Lý Trầm Chu giơ tay, bàn tay nắm thành quyền.

Bùm!

Nắm tay trực tiếp nện về phía hai người, quyền kinh cường đại nháy mắt chấn nát khí thể và lực lượng tinh thần của hai người.

Sau đó lấy thế Thái Sơn áp đỉnh hạ xuống hai người.

Một người đánh hai người.

“Kim Cương Bất Diệt Quyền!”

Cảm giác được quyền kinh mãnh liệt của Lý Trầm Chu, hai người gầm nhẹ một tiếng đồng thời ra quyền, quyền ra kim quang lóe, thế công dung mãnh như có thể phá hủy hết thảy.

Quyền kinh của hai người va chạm với quyền kinh của Lý Trầm Chu.

Không khí chung quanh bị đè ép mà trở nên mơ hồ.

Ầm!

Mặt đất dưới chân hai người bởi vì tiếp nhận lực lượng cực lớn mà vỡ vụn.

Sau một kích, Lý Trầm Chu không dừng tay.

Thân hình bay lên cao, nháy mắt tung ra hai quyền.

Quyền kinh cường đại ma sát với không khí phát ra âm thanh chói tai.

Quyền kinh bá đạo, căn bản cũng không có để hai tên cao tăng Thanh Long Tự vào trong mắt, khí thể bề ngỗ thiên hạ.

Lý Trầm Chu chính là người như vậy.

Quyền của hắn có thể đánh nát tất cả.

Phục Không và Phục Minh cũng không dừng lại, đồng thời ra quyền ngênh đón.

Quyền ra, cương khí màu vàng mênh mông cuộn cuộn bộc phát va chạm với quyền kinh của Lý Trầm Chu.

Bùm! Bùm!

Hai loại quyền kinh va chạm phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Một ít võ giả cấp thấp quan chiến bị thùng màng nhĩ, có máu từ trong lỗ tai chảy ra.

Không!”

Đúng lúc này.

Xi!

Một đạo kiếm quang chói mắt xuất hiện, sau khi kiếm quang tán đi, trước mặt Tiết Y Nhân là hai nửa thân thể.

Kiếm khí bá đạo, sắc bén.

Tiết Y Nhân ra tay.

Tuy rằng đã chém giết nhưng đối phương cũng cho hắn một chưởng, trên ngực phía in một chưởng ấn hỏa diễm nóng cháy.

Nhưng Tiết Y Nhân như không có cảm giác gì, căn bản không thèm để ý đến chưởng ấn trên ngực mình.

Tiếp tục giết về phía hai người kia.

Ba người liên thủ mới có thể áp chế Tiết Y Nhân, hiện tại Tiết Y Nhân liều mạng bị thương chém giết một người, hai người còn lại đã không phải là đối thủ của Tiết Y Nhân.

Tiết Y Nhân hóa thành một tàn ảnh giết tới.

Kiếm quang lóe lên, lại thêm hai người ngã xuống.

Phốc!

Lúc này Tiết Y Nhân cũng phun ra một ngụm máu tươi, trường kiếm chổng đất.

Lúc trước vì tập sát một người, cường lực đối phương đã xâm nhập vào trong cơ thể hắn, sau đó không chữa thương mà vận dụng toàn lực chém giết hai người còn lại.

Hắn kéo lê thân thể chậm rãi đi ra phía sau Tô Thần.

“Tiết Y Nhân này thật là độc ác, liệu mình bị thương cũng muốn giết chết ba người Thanh Long Tự.”

Người xem cuộc chiến nhìn thấy cảnh tượng này mà âm thầm thán phục.

Trong khi bọn họ thở dài, lại có một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Đại Trí Pháp Phương giao thủ với Liễu Sinh Nhất Kiếm đã bị một chém thành hai nửa, ngã nhào trên đất.

Máu tươi chảy lênh láng tạo thành một vũng lớn.

“Thanh Long Hội ra tay thật sự không lưu tình, sao bọn hắn dám chứ!”

Thấy tình hình này, Lâm Đông Nhân bên cạnh Tây Mộc Phong trầm giọng nói.

“Ra tay không thấy máu làm sao uy áp Thanh Long Tự, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra sao? Thanh Long Tự căn bản không có ý định đối cứng!”

“Lý Trầm Chu một người dùng quyền thế ngăn chặn Phục Minh và Phục Không, xem ra còn chưa dùng toàn lực, thật sự khiến cho người ta kiêng kỵ.”

“Yến Nam Thiên phía sau Tô Thần còn chưa ra tay, hơn nữa giết Đại Trí Pháp Vương đã bị Liễu Sinh Nhất Kiếm giết,

Thanh Long Tự phải xuất ra ít nhất hai tên võ giả Thiên Nhân Cửu nạn mới được.”

Tây Mộc Phong nói.

“Hòa thượng Không xuất hiện hẳn là vì muốn khiêu chiến Tô Thần.”

Thân là quận thủ Tự Bắc quận, Tây Mộc Phong hiểu Thanh Long Tự rất rõ.

Lúc này, sắc mặt hòa thượng Không ngưng trọng, lúc trước hẳn còn tưởng rằng Thanh Long Tự có thể áp chế đám người Tô Thần.

Nhưng mà không ngờ tới không phải áp chế đối phương mà đối phương áp chế bọn họ.

Tới lúc hẳn ra tay khiêu chiến Tô Thần rồi.

“Tô chương giáo, tuổi tác của ta và ngươi không thua kém nhiều lắm, hôm nay ta đại biểu Thanh Long Tự khiêu chiến ngươi, ngươi thắng, ta đại biểu Thanh Long Tự thỏa mãn yêu cầu của ngươi.”

Chương 478: Tô Thần ra tay

....

Nhìn hòa thượng Không bước ra, sắc mặt Tô Thần bình thản như cũ.

Thời điểm hòa thượng Không vừa xuất hiện hắn đã biết tên này tới để giao thủ với hắn.

“Không đại sư thật sự muốn giao thủ với ta?”

Tô Thần nhìn hòa thượng Không, hỏi.

“Người xuất gia không nói dối!”

Không nhìn Tô Thần nói.

“Được!”

Tô Thần nói xong bước ra một bước.

Khoảnh khắc này, bầu không khí trở nên yên tĩnh, người xem cuộc chiến có chút kinh ngạc, cũng có vài người tỏ vẻ hiểu ra.

Kinh ngạc chính là Thanh Long Hội đang chiếm ưu thế, không biết vì sao lại buông tha ưu thế của mình.

Người hiểu ra đã thấy được bên Thanh Long Hội cũng không muốn tiếp tục chiến đấu, tạo thành cục diện lớn hơn.

Thanh Long Tự truyền thừa ngàn năm, là tổ địa của Mật Tông, làm sao không có át chủ bài nào khác chứ.

Hôm nay Thanh Long Tự lui một bước, Tô Thần cũng lui một bước.

Tỷ Mộc Phong vẫn luôn chú ý tới Tô Thần, thấy cảnh này, hai mắt hắn lóe sáng.

Tô Thần đáp ứng mà không hề có chút do dự.

Cũng không hỏi đám người Lý Trầm Chu, Yến Nam Thiên.

Có thể nói rõ hắn toàn quyền làm chủ việc này.

“Tiểu tăng pháp danh Không, sư thừa Phục Đức phương trượng!”

Hòa thượng Không nhìn Tô Thần nói.

Tô Thần nhìn hắn, trong đầu xuất hiện tin tức về tên này.

Hòa thượng Không bái sư phương trượng Phục Đức, chính là đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ tuổi, thân thể, tinh thần, Phật pháp, tam vị đồng tu.

Là người nổi nghiệp mà phương trượng Phục Đức tuyển chọn.

“Bốn tọa chương giáo Sơn Hà môn, mình chủ võ lâm chín quận phương bắc.”

Tô Thần chậm rãi nói.

Vừa nói xong, trên người Tô Thần có từng luồng hung sát chi khí bộc phát, cỗ này hung sát chi khí khiến người quan chiến cảm giác hắn như biến thành mãnh thú.

Khiến cho những người trước đó khinh thường Tô Thần phải biến sắc.

“Ra tay đi!”

Khí tức hung sát trên người Tô Thần quét về phía hòa thượng Không.

Ánh mắt hòa thượng Không ngưng tụ, khí kinh màu vàng lưu chuyển, sau đó thân thể biến thành màu vang kim.

“Kim Cương bất hoại!”

Phương pháp tu luyện thân thể, tu luyện đến mức tận cùng, vận chuyển công pháp toàn thân sẽ hóa thành màu vàng, lực lượng bình thường căn bản không thể gây tổn thương.

Àm!

Giờ khắc này, khí kinh Kim cương liệt ma lưu chuyển trong cơ thể Tô Thần, khí thể như biển lớn, chân đạp mạnh xuống đất.

Mặt đất rung chuyển, Tô Thần như cự nhân vọt về phía hòa thượng Không.

Àm!

Hòa thượng Không đánh ra một quyền.

Lúc hấn ra quyền Tô Thần cũng ra quyền.

Đang!

Nắm tay của hai người va chạm với nhau phát ra tiếng như kim thiết va chạm.

Không khí dưới nắm tay của hai người gợn sóng, khuếch tán ra bốn phía.

Một kích không thành công, ánh mắt hòa thượng Không ngưng tụ,

Lực lượng thân thể Tô Thần không thua hấn, hấn muốn thắng trên phương diện thân thể có chút khó khăn.

Vậy để ta xem ngươi tu luyện tinh thần như người thế nào?

“Sư Tử Hồng!”

Không hòa thượng lui về phía sau, khẽ quát một tiếng, âm thanh như chuông đồng dội về phía Tô Thần.

Sắc mặt Tô Thần không thay đổi, ánh mắt lấp lóe, khí kinh trong cơ thể ngưng tụ thành một tấm màn chắn trước mặt, ngăn cản công kích sóng âm.

Bùm!

Lúc Tô Thần ngăn cản lực lượng sóng âm.

Đột nhiên có một cỗ lực lượng tinh thần từ trên người hòa thượng Không bộc phát, lực lượng tinh thần lực lượng ngưng tụ thành đao chém tới.

Có gió nổi lên thổi về phía Tô Thần.

Tuy rằng Tô Thần tu luyện lực lượng tinh thần nhưng ít khi vận dụng.

Nhìn tinh thần chi đao tới gần.

Khí huyết của Tô Thần đột nhiên tăng vọt, hắn muốn dùng khí huyết áp chế công kích tinh thần.

So sánh với Lý Trầm Chu, Yến Nam Thiên và Đinh Bằng.

Trên người Tô Thần thiếu một loại thể.

Đương nhiên theo thời gian chậm rãi trôi qua, khí thể trên người hắn sẽ càng ngày càng mạnh.

Tô Thần quát khẽ một tiếng, khí huyết bao phủ năm đấm sau đó đánh ra từng quyền từng quyền, nháy mắt đã ra mười tám quyền.

Nắm tay hình thành lò nung khí huyết trực tiếp bao phủ tinh thần chi đao.

Bụp!

Dưới khí huyết không lồ trùng kích, tinh thần chi đao vỡ tan.

Thời điểm tinh thần chi đao vỡ tan, khóe miệng hòa thượng Không có máu tươi tràn ra, nhưng ánh mắt của hắn lại trở nên thanh minh hơn, thân thể đột nhiên lóe lên vọt về phía Tô Thần.

Hắn nâng bàn tay nắm chặt hung hăng công kích Tô Thần.

Mắt Tô Thần lóe hàn quang, thân hình cũng vọt tới tung ra một quyền.

Bất quá lúc nắm tay hòa thượng Không sắp đụng vào nắm tay Tô Thần thì bàn tay lại mở ra, hóa thành trảo ấn chộp vào cổ tay Tô Thần.

Tốc độ cực nhanh, cổ tay Tô Thần bị nắm lấy, nhất thời có một cỗ khí kinh từ ngón tay hòa thượng Không tràn vào trong cổ tay.

Nhưng cỗ khí kinh này tràn vào cổ tay Tô Thần lại nhanh chóng bị huyết khí nồng đậm đánh tan.

“Chút khí kinh này không thể tạo thành thương tổn đối với ta!”

Tô Thần lạnh giọng nói, bàn tay xoay chuyển chộp về phía cổ tay đối phương.

Một kích không thành, hòa thượng Không cấp tốc lui về phía sau.

Gào!

Nhưng lúc này Tô Thần lại gầm nhẹ.

Hòa thượng Không nhất thời cảm giác được tai mình ong ong, giống như tạm thời mất đi thính lực.

Tô Thần nhanh chóng tung ra một quyền.

Thiên Sương Quyền.

Hàn khí cuồn cuộn tuôn trào.

Hòa thượng Không không thể nghe thấy nhưng lại có thể cảm giác được, trong lòng bàn tay hần lập tức có khí kinh nóng bỏng ngưng tụ và chạm với nắm đấm của Tô Thần.

Thân hình hai người đồng thời lui về phía sau.

“Ta đã dò xét thực lực của ngươi xong, hiện tại đến lúc giết ngươi rồi!”

Lúc nói chuyện, tay trái Tô Thần ra quyền, vẫn dùng Thiên Sương Quyền.

Thấy thế Không hòa thượng cũng đánh ra một quyền.

Khi hai nắm tay sắp va chạm, nắm tay Tô Thần bỗng biến thành chuông.

Nhất thời có từng luồng hàn khí khủng bố từ trong tay hần tuôn ra, cánh tay hòa thượng Không xuất hiện lớp băng mỏng.

Tô Thần phát động Kim Cương Ma Viên, thân thể biến hóa, khí huyết ngưng tụ thành cự viên đánh tới đối phương.

“Kim Phật Ảo Cảnh!”

Cảm giác được nguy hiểm, hòa thượng Không quát to.

Trước mặt Tô Thần có thêm một hư ảnh Kim Phật to lớn khiến hần không thể không dừng lại.

Cánh tay trái lại có hàn khí phun trào, hàn xuất xông thẳng đầu.

Ảo cảnh bị đánh tan.

Ánh mắt Tô Thần trở nên hung ác, thân thể đập tới.

Răng rắc!

Bùm!

Sau đó là tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên.

Kim Phật trước mắt biến mất.

Hỏa thượng Không bị đánh bay ngược ra ngoài nên chạm vào vách tường Thanh Long Tự.

Miệng phun ra máu tươi, nếu như không kịp cứu chữa, e là không sống không quá một canh giờ.

Lúc này có một bóng người từ trong Thanh Long Tự vọt ra.

Trong tay bóng người còn mang theo một người, trực tiếp ném tới trước mặt Tô Thần, trên thân thể người bị ném còn có một bình đan dược.

“Người này là Lăng Triết, trong bình có mười viên Kim Cương Bất Diệt Đan, về phần thông cáo ta sẽ phát ra vào hôm nay.”

Người tới chính là Đại Thừa Pháp Vương bên cạnh Phục Đức phương trượng.

Nói xong hắn tới trước mặt hỏa thượng Không xách lấy tên này rồi xoay người trở vào.

Những người hỏa thượng còn lại cũng mang theo thi thể đồng môn nhanh chóng lui vào trong chùa.

Lát sau, bên ngoài Thanh Long Tự trở nên yên tĩnh.

Chương 479: Nguyên do, Tây Mộc Phong bá kiến

....

Bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Không nghĩ tới sự tình lại kết thúc như vậy.

Trong tình huống tử thương năm người, Thanh Long Tự lại tự nhận thua trước.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Thanh Long Tự có chuyện gì rồi? Cứ nhận thua như vậy sao?”

Lâm Đông Nhân đang xem cuộc chiến nhìn Tây Mộc Phong nói.

Lúc này đồng tử Tây Mộc Phong run rẩy, tuy rằng hắn dự cảm sau khi Tô Thần và hòa thượng Không giao thủ sẽ đình chiến, nhưng không nghĩ tới Thanh Long Tự quyết đoán nhận thua như vậy.

“Không nhận thua thì sao, hiện giờ chín quận phương bắc chính là thiên hạ của Thanh Long Hội.”

Tây Mộc Phong trầm giọng nói.

Hiện tại trong lòng hắn chỉ có thể cho là như vậy.

Tô Thần nhìn về phía Thanh Long Tự, khẽ cau mày, Thanh Long Tự quyết đoán thế này để cho hắn không hiểu lắm.

Thân là cổ tự ngàn năm, tổ địa Mật Tông.

Làm sao có thể cho phép người khác tới cửa chèn ép giết người, cho dù trước đó các thế lực Kinh sư uy hiếp Thanh Long Tự cũng chỉ ẩn nấp trong chỗ tối, không có va chạm chính diện, bên hấn đã giết người mà Thanh Long Tự vẫn nhìn, thật sự khó hiểu.

“Phục Đức phương trượng, xem ra ta phải nghiên cứu người một chút!”

Tô Thần trầm nghĩ.

“Mang theo người, chúng ta rời đi!”

Tô Thần nhìn Tiết Y nói.

Tô Thần vẫn phải mang Lăng Triết đi.

Thanh Long Tự sáng khoái giao đôi phương ra như vậy.

Chính là muốn nói cho hấn biết chuyện của Lăng Triết thật ra không liên quan đến bọn họ.

Nếu không có quan hệ gì với Thanh Long Tự, chỉ có thể nói là có quan hệ với những người khác.

Tô Thần rất muốn biết có quan hệ với ai đây.

“Tuân lệnh!”

Tiết Y Nhân tiến lên, tuy rằng hấn bị thương nhưng mang theo một người không thành vấn đề.

Hấn đưa bàn tay hút lấy thân thể đối phương.

Lúc mấy người Tô Thần xoay người rời đi.

Đột nhiên có một đạo hàn mang bắn về phía Tiết Y Nhân, đồng tử Tiết Y Nhân co lại giờ tay chém một kiếm về phía hàn mang.

Lúc trường kiếm sắp va chạm với hàn mang, hàn mang bỗng chia làm hai.

Xi!

Một đạo hàn mang bắn vào Lăng Triết.

Đang!

Một đạo hàn mang thì va chạm với kiếm quang rồi bị đánh rơi, là một cây hàn châm to bằng bàn tay.

Ánh mắt Tiết Y Nhân ngưng tụ nhìn về phía hàn mang bắn tới nhưng nơi đó đã không có người.

Mấy người Tô Thần dừng lại, ánh mắt cũng nhìn về phía đó.

“Đi thôi!”

Tô Thần chỉ nói một câu như vậy.

Tiết Y Nhân mang theo thi thể Lăng Triết rời đi, cũng không có lưu lại thi thể, từ trên thi thể có thể biết được kẻ giết người là ai.

“Làm nhiều chuyện vô nghĩa!”

Tây Mộc Phong nhìn thấy cảnh này, lạnh giọng nói.

Lúc Lăng Triết ra tay, hẳn là đã ôm tử ý rồi.

Thanh Long Hội có mang người đi cũng sẽ không moi được tin tức gì.

“Người không tiến lại gặp mặt Tô Thần sao?”

Lâm Đông Nhân mở miệng nói.

“Không vội, ta sẽ đưa bá thiếp trước, đi thôi!”

Tây Mộc Phong mang theo Lâm Đông Nhân rời đi.

Võ giả bên ngoài Thanh Long Tự cũng nói nhau rời đi.

Ngày hôm nay, Thanh Long Hội đã hoàn toàn xác định được địa vị ở chín quận phương bắc.

Trong đại điện Thanh Long Tự.

Bầu không khí có vẻ hơi áp lực.

“Phương trượng, chúng ta tổn thất nặng như vậy, hẳn là nên lưu bọn họ lại.”

Bảo Chí Pháp Vương nhìn Phục Đức phương trượng, mở miệng nói.

“Lưu lại đôi phương rồi cùng đôi phương chiến đấu không ngừng nghỉ sao?”

“Đôi phương không chế tất cả thế lực võ lâm ở chín quận phương bắc, một khi đánh xuống, e là cổ tự ngàn năm của chúng ta sẽ bị hủy trong một sớm một chiều.”

“Chỉ cần chúng ta lưu toàn bộ bọn họ lại, những thế lực kia dám xuất thủ với chúng ta sao?”

Bảo Chí hòa thượng nói.

“Sẽ càng điên cuồng, bởi vì bọn họ không chế các thế lực chín quận phương bắc, dùng chính là cổ độc, rất hung tàn!”

“Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta không giao thủ với bọn họ!”

Phục Đức phương trượng thở dài nói.

“Cho dù có những thế lực kia hỗ trợ, chúng ta có thể để hai phái khác của Mật Tông tiến đến hỗ trợ, những thế lực võ lâm này không đáng lo?”

“Hai phái khác của Mật Tông sao, Tàng Sơn bên kia nói sẽ không ra tay, Mật Tông Kinh sư muốn Thanh Long Tự chúng ta thuộc về Mật Tông Kinh sư mới nguyện ý trợ giúp.”

Phục Đức phương trượng mở miệng nói.

“Cái gì!”

Nghe Phục Đức phương trượng nói, ánh mắt Bảo Chí Pháp Vương ngưng tụ, nhưng sau đó không nói thêm nữa.

“Vốn ta cho rằng cùng lắm thì các người chỉ bị áp chế, đợi Không giao thủ với đối phương xong các người có thể rút lui, nhưng không ngờ đối phương lại có thủ đoạn tàn nhẫn như vậy.”

“Bất quá hiện giờ chúng ta ở thế yếu, chỉ có thể thừa nhận kết quả này.”

Phục Đức phương trượng trầm giọng nói.

“Vậy kế tiếp chúng ta phải làm thế nào?”

“Phong tự, lần này hoàn toàn phong tự, một năm sau lại khai tự!”

Phục Đức phương trượng trầm giọng nói.

“Giao thủ với Liễu Sinh Nhất Kiếm có cảm ngộ được ý cảnh khí kinh hóa hải hay không?”

Phục Đức nhìn Bảo Chí hòa thượng nói.

“Không có, kiếm đạo của Liễu Sinh Nhất Kiếm quá sắc bén, vô tình, chúng ta không có biện pháp lĩnh hội, bất quá nếu như tiềm tu một năm, hẳn là có thể.”

Bảo Chí Pháp Vương mở miệng nói.

“Vậy là tốt rồi! Thời gian một năm trôi qua rất nhanh.”

Phục Đức phương trượng mở miệng nói.

Chôn Đại Trí Pháp Vương ở Phật tháp sau núi, phân phó xong hết hần mới đi tới chỗ hòa thượng Không.

“Sur huynh, xương cốt bị chấn nát, nội tạng cũng bị chấn nát không ít, muốn sống sót cần vận dụng xá lợi, bất quá cho dù hấp thu xá lợi cũng không nhất định có thể sống sót.”

Đại Thừa Pháp Vương nói.

“Xá lợi sao?”

Nghe vậy Phục Đức phương trượng nhú mày, cuối cùng vẫn gật đầu.

“Đưa Kim Thiền xá lợi cho hấn ăn, hy vọng hấn có thể vượt qua cửa ải này.”

“Nếu như vượt qua, thực lực của hấn sẽ tăng mạnh.”

“Vậy thực lực của Tô Thần như thế nào?”

Phục Đức phương trượng mở miệng nói.

“Thân thể rất mạnh, khí kinh cũng rất mạnh, chỉ là phương diện tinh thần yếu hơn một chút, nhưng khí huyết tràn đầy công thêm ý chí mạnh mẽ, muốn đối phó hấn cần xuất động cường giả Thiên Nhân Ngũ Nan trở lên, nếu giết không chết.”

Đại Thừa Pháp Vương mở miệng nói.

“Trách không được, Thanh Long Hội để hấn trở thành minh chủ võ lâm của chín quận phương bắc.”

“Hấn là Tô Thần này còn thân phận khác ở Thanh Long Hội, không chỉ là đệ tử Đinh Bằng thôi.”

“Truyền tin tức này cho Đại hoàng tử, hy vọng Đại hoàng tử có thể lợi dụng tốt!”

“Coi như bàn giao vì chúng ta không thể giữ được Lăng Triết.”

Phục Đức phương trượng mở miệng nói.

“Được!”

Đại Thừa Pháp Vương đáp.

Sau đó nhanh mang theo hòa thượng Không rời khỏi đại điện.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Ở quận thành Tụ Bắc quận, chuyện của Thanh Long Tụ đã lắng xuống.

Trong một gian viện.

Tô Thần nhìn một nam tử trung niên mặc cẩm bào trước mặt, là quận thủ Tụ Bắc quận Tây Mộc Phong.

Tô Thần cảm thấy kinh ngạc trước sự xuất hiện của Tây Mộc Phong.

Người đứng đầu một quận có địa vị rất bất phàm, hưởng hồ Tụ Bắc quận đặt ở thế giới kiếp trước của Tô Thần chính là thành thị lớn.

Có thể thấy được cân lượng của chức vị quận thủ này.

“Không biết quận thủ đại nhân đến đây có chuyện gì?”

Tô Thần nhìn Tây Mộc Phong nói.

“Tô chương giáo, Tây mỗi lần này đến đây để làm một cuộc giao dịch với Tô chương giáo.”

“Ta muốn lấy bản thân làm đại giới, mời Tô Chương giáo giúp ta giết một người, chỉ cần Tô Chương giáo giúp ta giết người này, dù làm trâu làm ngựa ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Tây Mộc Phong thản nhiên nói ra mục đích của mình.

Chương 480: Thu phục, bố cục trong triều

....

Nghe được lời của Tây Mộc Phong, Tô Thần khẽ chau mày
Tô Thần có tư liệu về quận thủ của chín quận phương bắc.

Tây Mộc Phong là người của Tây thị nhất tộc Kinh sư, nếu không thì Tây Mộc Phong không thể ngồi vào vị trí quận thủ Tụ Bắc quận.

Người có thể khiến hãn lấy bản thân làm đại giới thuê giết, tuyệt đối không đơn giản.

Tô Thần bắt đầu trầm tư.

Tây Mộc Phong bình tĩnh đứng đó, hãn đang chờ Tô Thần quyết định.

“Tây gia các người chính là thị tộc ở Kinh sư, chuyện có thể khiến Tây đại nhân lấy bản thân làm đại giới nhất định không nhỏ, e là ta bất lực!”

Tô Thần nhìn Tây Mộc Phong nói.

Tuy rằng bên Tô Thần có thực lực nhưng hãn sẽ không coi thường võ giả trên thế giới này.

Đặc biệt là võ giả tầng lớp thống trị.

“Tô chương giáo, nghe ta nói tình huống trước rồi lại cân nhắc xem có thể trợ giúp ta hay không.”

“Tây gia ta là đại tộc Kinh sư, thế nhưng bây giờ dòng chính Tây gia trên danh nghĩa chỉ còn hai người, là ta và tộc

trưởng Tây thị nhất tộc bây giờ, huynh trưởng ta, Tây Băng.”

“Ta tới Tụ Bắc quận trở thành quận thủ đã hơn mười mấy năm, ít hỏi Kinh sư, nhưng ba năm trước, thời điểm ta hỏi Kinh sư nhận được một tin tức khiến ta không thể tin được, tẩu tử của ta nói cho ta biết tộc trưởng Tây gia tộc, huynh trưởng Tây Băng hiện tại là kẻ giả mạo.”

“Nghe được tin tức này, lúc ấy liền cảm thấy rất là hoang đường, tuy rằng nhiều năm không gặp huynh trưởng nhưng vẫn nhớ kỹ thần thái và dáng vẻ của huynh trưởng, có thể phân biệt thật giả!”

“Nhưng tẩu tử lại chắc chắn, khiến cho ta cảm thấy khó hiểu, dù sao tẩu tử đã gả cho đại ca hơn ba mươi năm, vì nàng cảm giác có vấn đề nên ta đã âm thầm điều tra.”

“Cuối cùng thật sự tìm được một ít sơ hở, phát hiện quả nhiên là có người giả mạo đại ca ta.”

“Mấy năm nay ta vẫn luôn âm thầm điều tra, phát hiện người giả mạo đại ca ta này đến từ Tà Minh, nhưng không thể điều tra rõ ràng, chỉ biết Tà Minh do ba người khống chế, không ai thấy qua bộ mặt thật của ba người này.”

“Ta muốn mời Tô chương giáo giúp ta giết chết tộc trưởng Tây gia hiện giờ, kẻ giả mạo đại ca Tây Băng của ta!”

“Ta không muốn con của đại ca nhận giặc làm cha!”

Tây Mộc Phong nói.

Nghe được lời Tây Mộc Phong nói.

Tô Thần ngẩn ra, hẳn không nghĩ tới lại gặp phải chuyện thế này.

Trong lòng cũng âm thầm cảm thán, kẻ giả mạo Tây Băng kia không chỉ có giả mạo người ta mà còn thu lấy cả nhà.

Đương nhiên Tô Thần cũng không hoàn toàn tin tưởng Tẩy Mộc Phong.

Vừa rồi Tẩy Mộc Phong cũng nói hiện giờ dòng chính Tẩy gia cũng chỉ có Tẩy Mộc Phong hấn và Tẩy Băng.

Nếu như Tẩy Băng đột nhiên chết, như vậy Tẩy Mộc Phong có thể là người được lợi.

“Tô chương giáo hoài nghi lời ta sao?”

Tẩy Mộc Phong nhìn Tô Thần nói.

“Tẩy đại nhân, ta hoài nghi cũng là chuyện bình thường, dù sao dòng chính Tẩy gia chỉ có ngươi và Tẩy Băng, diệt trừ Tẩy Băng xong thì ngươi sẽ trở thành người chấp chương đại quyền ở Tẩy gia.”

Tô Thần nhìn Tẩy Mộc Phong, bình thản nói.

Nghe được lý do Tô Thần hoài nghi, Tẩy Mộc Phong mở miệng nói:

“Tô chương giáo, cho dù đại ca ta chết, ta cũng không thể thành tộc trưởng, cũng không thể chấp chương Tẩy gia!”

“Gia chủ kế tiếp chỉ có thể là trưởng tử của đại ca ta thôi, năm hấn mười tuổi, trưởng lão gia tộc sẽ chọn làm Thiếu gia chủ.”

“Gia tộc chúng ta có ít nội tình, ứng cử vị trí gia chủ vô cùng nghiêm khắc, không phải ai cũng có thể ngồi.”

Tẩy Mộc Phong mở miệng nói.

“Nếu đã như vậy ngươi có thể vạch trần mà không cần giết người.”

Tô Thần khó hiểu hỏi.

Tẩy gia là đại tộc, chắc chắn có cường giả có thể trấn áp Tẩy Băng.

“Ta vốn định vạch trần hắn, nhưng người này có thực lực quá mạnh, không ai ở Tây gia là đối thủ của hắn.”

Tây Mộc Phong thở dài nói.

“A!”

Tô Thần khẽ cau mày.

Hắn không nghĩ tới Tây Mộc Phong lại nói Tây gia không người có thể trấn áp Tây Băng giả mạo kia.

Hắn là một vị cường giả Thiên Nhân cửu nạn đã cảm ngộ khí kinh hóa hải.

Tây Mộc Phong thấy Tô Thần không tin liền nói tiếp.

Thiên Nhân cửu nạn, cường giả cảm ngộ khí kinh hóa hải rồi?

Tô Thần khẽ cau mày.

“Đúng vậy, người giả mạo đại ca ta quả thật sắp Hóa hải, ta nghĩ Tô chương giáo cũng biết được sự cường đại của người sắp Hóa hải đi.”

Tây Mộc Phong nói.

“Thật sự không biết!”

Tô Thần vẫn rất bình tĩnh.

“Chẳng lẽ Tây gia các ngươi không có cường giả như vậy?”

Tô Thần nhìn đối phương nói.

“Thật đúng là không có, từ sau khi lão tổ Tây gia lão tọa hóa mười năm trước, không một người nào có thể cảm ngộ khí kinh hóa hải nữa.”

“Nếu có, ta cũng không cần cầu Tô chương giáo giúp đỡ!”

Tây Mộc Phong nói.

“Kinh sư có nhiều cường giả, người mời người bắt hấn cũng không khó.”

“Chuyện này không thể truyền ra ngoài, một khi truyền ra ngoài e là tẩu tử của ta không còn mặt mũi, mà danh dự của Tây gia sẽ mất hết, trở thành trò cười cho các thế gia ở Kinh sư.”

“Còn nữa, ta lo lắng phần lớn người trong tộc đã bị đối phương khống chế.”

Tây Mộc Phong trầm giọng nói.

“Tây đại nhân, vị trí quận thủ Tụ Bắc quận không có ý nghĩa gì với Thanh Long hội chúng ta, hoặc có thể nói là không có ý nghĩa gì với ta.”

Tô Thần nhìn đối phương nói.

Ý rất rõ ràng, chính là giá trị của Tây Mộc Phong không đủ.

“Tô chương giáo, hai tháng sau ta sẽ trở về Kinh sư trở thành một trong ba hữu đô đốc của Giám Sát Viện.”

Tây Mộc Phong mở miệng nói.

Ở vương triều Đại Chu, chủ quản hình sự có ba cơ cấu quyền lực lớn, Hình bộ, Giám sát viện, còn có Đại Lý tự.

Hữu đô đốc Giám Sát Viện chính là nhân vật số hai ở Giám Sát Viện.

Có thể nói là người quyền cao chức trọng ở vương triều Đại Chu.

“Ta nghĩ Tô chương giáo cũng sẽ không ở yên tại chín quận phương bắc đi. ta nghĩ bản thân sẽ có ích với Tô chương giáo, không chỉ ở Kinh sư mà còn có thể trợ giúp người đề cao thanh thế ở Thanh Long Hội.”

Tây Mộc Phong nhìn về phía Tô Thần.

Hắn muốn xem phản ứng của Tô Thần.

Dù sao hắn lần này nói là trợ giúp Tô Thần mà không phải là trợ giúp Thanh Long Hội.

Tô Thần đương nhiên nghe hiểu lời của hắn.

Tô Thần vẫn chưa đụng tới triều đình Đại Chu, không phải vì hắn không muốn đụng mà là chưa tìm thấy cơ hội.

“Ta biết Tô chương giáo có một thủ hạ có thể dùng cổ độc không chế người, Tây Mộc Phong ta nguyện ý bị trồng cổ độc.”

Tây Mộc Phong mở miệng nói.

“Cho dù ta đáp ứng ngươi cũng không có khả năng nhanh chóng giết chết Tây Băng, cần một thời gian, thời gian cụ thể ta cũng không thể nói rõ cho ngươi!”

Tô Thần nhìn Tây Mộc Phong nói.

Nghe Tô Thần nói vậy, Tây Mộc Phong có vẻ vui mừng.

Nếu như Tô Thần nói có thể giúp hắn lập tức giết chết Tây Băng, hắn sẽ cho rằng Tô Thần đang mạnh miệng, nhưng Tô Thần nói không xác định, hắn lại tin tưởng lời của Tô Thần.

“Tham kiến chủ thượng.”

Nghe Tô Thần nói vậy, Tây Mộc Phong trực tiếp quỳ lạy Tô Thần.

“A!”

Tô Thần không nghĩ tới Tây Mộc Phong lại nhận hắn làm chủ sớm thế này.

“Nếu chủ thượng hoài nghi thành ý của ta, có thể hạ cổ độc ngay bây giờ.”

Tây Mộc Phong khom người nói.

Hắn sắp phải rời khỏi Tụ Bắc quận, một khi đến Kinh sư mà gặp mặt Tô Thần nhiều e là sẽ bị người hữu tâm chú ý.

Cho nên hắn phải khiến cho Tô Thần nhanh chóng tin tưởng hắn.

Nhìn thao tác của Tây Mộc Phong, ánh mắt Tô Thần ngưng tụ, trong lòng cũng có dự định thăm dò đối phương.

Giữa bàn tay xuất hiện một con cổ trùng màu vàng, đây là một loại cổ trùng đặc thù mà Ngũ Độc Đồng Tử phối cho hắn.

Nhìn cổ trùng trong tay Tô Thần, Tây Mộc Phong không chút do dự trực tiếp nuốt lấy.

[Chúc mừng ký chủ thu phục quận thủ Tụ Bắc quận Đại Chu Tây Mộc Phong, thưởng ba tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam]

Chương 481: Cái Bang Kiều Phong, một đám bang chúng

....

Nhìn Tẩy Mộc Phong không chút do dự nuốt cổ trùng, ánh mắt Tô Thần khẽ động.

Đã làm tới thế này rồi, Tô Thần không cần phải hoài nghi mục đích của đối phương nữa.

“Chuyện Tẩy Bã là kẻ giả mạo còn có ai biết không?”

Nếu đã thu phục Tẩy Mộc Phong, như vậy hẳn cần phải biết rõ tất cả mọi chuyện.

“Chuyện này chỉ có hảo hữu của ta Lâm Đông Nhân biết, chủ thượng, ta đã cứu mạng Lâm Đông Nhân, Lâm Đông Nhân cũng đã cứu mạng ta, hẳn sẽ không bán đứng ta.”

Tẩy Mộc Phong nói chắc nịch.

Đương nhiên không phải hẳn chỉ dựa vào tình cảm mà khẳng định.

Còn vì Lâm Đông Nhân biết chuyện này nhiều năm rồi.

Nếu Lâm Đông Nhân hẳn có vấn đề thì Tẩy Mộc Phong hẳn cũng không sống được đến bây giờ.

“Như vậy sao? Ngươi đưa tư liệu về Tẩy Bã tới, ta sẽ an bài người điều tra.”

“Ngươi cứ tới Kinh sư, đến lúc đó ta sẽ an bài người gặp mặt ngươi.”

Trước khi Tẩy Mộc Phong trở lại Kinh sư, hắn sẽ không động thủ, cần toàn diện điều xong mới quyết định động thủ như thế nào.

“Thuộc hạ sẽ mau chóng đưa tới.”

Tẩy Mộc Phong vội vàng nói.

“Đây là lệnh bài của ta!”

Tô Thần lấy ra một tấm lệnh bài.

Trên lệnh bài chỉ có một chữ, đại biểu cho Tô Thần.

Tẩy Mộc Phong vội vàng tiếp nhận lệnh bài:

“Thuộc hạ không nán lại thêm nữa.”

Tô Thần gật gật đầu.

Tẩy Mộc Phong cáo từ rời đi.

Trong sân, Tô Thần lộ vẻ vui mừng, không nghĩ tới lần này không chỉ áp chế được Thanh Long Tự mà còn thu phục Tẩy Mộc Phong, như vậy hắn có thể an bài người tiến vào triều đình Đại Chu.

Chỉ cần có người tiến vào triều đình Đại Chu, hắn sẽ có cơ hội cạy mở triều đình.

“Bất quá tên giả mạo Tẩy Băng đến từ Tà Minh, cũng không biết Dạ Đế đã tiếp xúc với Tà Minh hay chưa?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Hắn vẫn rất cảnh giác với thế lực Tà Minh này.

Sau đó Tô Thần xem xét số thẻ rút thăm trúng thưởng đang có.

Trong khoảng thời gian này hắn chỉ nhận được ba tấm thẻ rút thăm màu cam.

Hiện tại hắn đang có năm tấm thẻ rút thăm màu cam.

“Hiện tại có năm tấm thẻ rút thưởng, trực tiếp rút hay là...”

Do dự một lát, Tô Thần quyết định dùng hết.

Hắn hy vọng mình có thể rút trúng nhân vật.

Đương nhiên không có nhân vật thì có chút vật phẩm cao cấp cũng được.

[Ký chủ nhận được thẻ nhân vật bang chủ Cái Bang Kiều Phong, một trưởng lão chín túi, hai trưởng lão tám túi, một ngàn bang chúng.]

A!

Nhìn thu hoạch lần này, con người Tô Thần đột nhiên co lại.

Hắn không nghĩ tới lại rút trúng bang chủ Cái Bang Kiều Phong, còn trưởng lão và một ngàn bang chúng.

Đây là cung cấp một thế lực cho Kiều Phong.

Thiên hạ đệ nhất đại bang, bang chủ Cái Bang Kiều Phong, một người trí dũng song toàn, đảm lược hơn người, phóng khoáng hiên ngang, không giận tự uy, có võ công tuyệt luân.

Trong Thiên Long có Nam Mộ Dung, Bắc Kiều Phong.

Nhưng trên thực tế Mộ Dung Phục kém hơn Kiều Phong rất nhiều.

Là nhân vật mà Tô Thần ưa thích trong Thiên Long Bát Bộ, chỉ là kết cục có chút bi tráng.

Tô Thần lập tức xem xét tu vi của Kiều Phong, ánh mắt khê động, thực lực của Kiều Phong ở Thiên Nhân cửu nạn, phía sau còn có ghi chú giống như Lý Trầm Chu.

Tô Thần đại khái suy đoán ghi chú này chỉ tiềm chất võ đạo của bọn họ.

Xem xét tu vi trưởng lão chín túi và hai trưởng lão tám túi.

Thực lực của trưởng lão chín túi ở Thiên Nhân bát nạn, thực lực của trưởng lão tám túi ở Thiên Nhân thất nạn.

Về phần một ngàn bang chúng, thực lực đều ở Tiên Thiên hậu kỳ.

Tuy rằng chỉ là Tiên Thiên hậu kỳ nhưng số lượng không ít, tất cả đều là ăn mày.

Tuy rằng vương triều Đại Chu đã nhất thống, nhưng thời nào mà chẳng có ăn mày, vương triều Đại Chu địa vực bao la, ăn mày vô số, ăn mày chính là tồn tại tầng dưới chót.

Một khi thả một ngàn tên bang chúng Tiên Thiên hậu kỳ ra, với thực lực của bọn họ sẽ có thể nhanh chóng thu nạp càng nhiều bang chúng hơn, trở thành đại bang đệ nhất vương triều Đại Chu.

Đến lúc đó cho Cái Bang hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Bất cứ tin tức nào, ở bất cứ nơi đâu trong vương triều Đại Chu hẳn đều có thể biết trước.

Có thể nói lần này vận khí của Tô Thần tương đối nghịch thiên.

“Vẫn nên ra ngoài một chuyến.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Lúc này, trong một trang viên tựa núi bên ngoài Kinh sư.

Hôm nay thời tiết Kinh sư đã ấm lên, không khí trở nên có chút ôn hòa.

Cây cối trong trang viên đã khoác lên một màu xanh biếc.

Trong một đình nghỉ mát.

Mộ Dung Khinh Trần một thân áo trắng, hai tay đang múa trên dây đàn, tiếng đàn làm cho người ta nhập thần, Thái Vi và Thu Linh Nhi đi theo hầu hạ cũng nhẹ giọng nhập thần theo.

Đột nhiên, có một nam tử sắc mặt lạnh lùng mặc thanh bào từ xa đi tới.

Ánh mắt nam tử nhìn Mộ Dung Khinh Trần, có thêm chút ái mộ.

Giống như cảm nhận được người đến, Mộ Dung Khinh Trần dừng tay, chậm rãi đứng lên nói:

“Nhị sư huynh, sao lại rảnh rồi đến đây chỗ ta đây?”

Lúc Mộ Dung Khinh Trần nói chuyện, Thái Vi lập tức tiến đến ôm lấy đàn, Thu Linh Nhi nhanh chóng đưa lên một bộ trà cụ, một bình trà xanh đã chuẩn bị sẵn.

“Ta đến thăm ngươi một chút, thuận tiện nói cho ngươi biết tình huống!”

Nhị sư huynh kia mở miệng nói.

Trang viên này tên là Phong gia trang, thanh niên trước mắt chính là đại thiếu gia Phong gia, Phong Vân Thương, cũng là nhị sư huynh của Mộ Dung Khinh Trần.

Sau khi thể thân của Mộ Dung Khinh Trần chết, nàng vẫn an cư ở Phong gia trang.

“Không biết sư huynh muốn cho ta biết tin tức gì, chẳng lẽ đã tra được hang ổ Tà Minh!”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Tin tức về Tà Minh ta cũng không nắm giữ bao nhiêu, lần này tới nói cho ngươi biết chuyện vừa mới xảy ra ở chín quận phương bắc?”

Phong Vân Thương mở miệng nói.

“Không phải chín quận phương bắc đã ổn định rồi sao? Sao lại có chuyện? Chẳng lẽ Thanh Long Tự chuẩn bị khai tự?”

Mộ Dung Kinh Trần khẽ nhướn mày nói:

“Có liên quan đến Thanh Long Tự, nhưng lần này Thanh Long Tự tôn thất thảm trọng.

Tô Thần của Sơn Hà Môn mang theo ba tên Long thủ uy áp Thanh Long Tự, đánh chết Đại Trí Pháp Vương và bốn tên đệ tử Thanh Long Tự.”

Phong Vân Thương mở miệng nói.

“Sơn Hà Môn Tô Thần và ba tên Long thủ uy áp Thanh Long Tự, còn giết người Thanh Long Tự, sao có thể chứ?”

Mộ Dung Kinh Trần cảm thấy khó tin.

“Đúng vậy, sau khi giết người còn ung dung rời đi, đặc biệt là Tô Thần đã đánh bại đệ tử của phương trượng.”

Phong Vân Thương mở miệng nói.

Nghe được lời Phong Vân Thương nói, Mộ Dung Kinh Trần chấn động.

Khó tin nói:

“Hòa thượng Không có thực lực không tầm thường, thế mà bị Tô Thần đánh bại?”

Nàng biết rõ thực lực của Tô Thần, làm sao hắn có thể đánh bại hòa thượng Không.

“Người đã xem thường Tô Thần rồi, hắn luôn giấu giếm, hắn giao thủ với Không, Không hoàn toàn không phải đối thủ.”

“Căn cứ vào tin tức mật thám truyền về, phỏng đoán chiến lực thật sự của Tô Thần tiếp cận Thiên Nhân ngũ nạn.”

Phong Vân Thương mở miệng nói.

“Mạnh như vậy?”

Trên mặt Mộ Dung Khinh Trần lộ vẻ kinh ngạc.

Trong khoảng thời gian này Tô Thần mang đến cho nàng quá nhiều sự kinh ngạc quá lớn, hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của cô.

Chương 482: Phong gia trang, Mộ Dung Khinh Trần hiện thân

....

“Xem ra hoàng huynh của ta muốn thu hồi thế lực giang hồ ở chín quận phương bắc có chút khó khăn rồi.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói:

“Nhị sư huynh, hẳn là ngươi đến đây không chỉ để nói với ta chuyện của Tô Thần đi, còn có chuyện gì sao?”

Lúc nói chuyện, Mộ Dung Khinh Trần pha cho Phong Vân Thương một chén trà.

“Đúng là có chuyện khác, cũng có chút liên quan đến Tô Thần.”

Phong Vân Thương nhìn Mộ Dung Khinh Trần nói:

“Có chút liên quan đến Tô Thần sao? Phong sư huynh, ngươi cứ nói thẳng đi!”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Vậy sư huynh nói thẳng, lần này Phong gia muốn chiếm lấy sinh ý muối ăn ở chín quận phương bắc.”

“Phong gia chúng ta mở một ít ruộng muối ở hải vực Đông Nam, bây giờ sản lượng muối ăn tăng vọt, muốn bán phá giá đến chín quận phương bắc.”

“Tin rằng với địa vị của Tô Thần ở chín quận phương bắc, các thương nhân buôn muối sẽ nghe lời hẳn.”

Phong Vân Thương mở miệng nói.

“Chuyện này ta ngược lại có thể giúp sư huynh hỏi Tô Thần, nhưng bây giờ ta còn không thể hiện thân, chờ thời điểm có thể hiện thân sẽ hỏi giúp sư huynh.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Vậy làm phiền Khinh Trần sư muội rồi!”

Phong Vân Thương vội vàng nói.

Sư huynh, chuyện Đan Dương quận chúa điều tra thế nào rồi, có liên quan gì tới Tà Minh không?

Mộ Dung Khinh Trần nói sang chuyện khác.

“Hắn là không có liên lạc, Tà Minh giết Đan Dương quận chúa sẽ không giá họa cho môn khách của Bàng thái sư, án kiện không có bao nhiêu đầu mối, Trấn Phủ Ti chuẩn bị tiêu giảm nhân thủ điều tra chuyện này.”

“Nhưng nhi tử thứ ba của Liệt Vũ Vương sắp tới Kinh sư, đến lúc đó Trấn Phủ Ti còn có thể tiếp tục điều tra.”

Phong Vân Thương nói.

“Như vậy sao?”

Mộ Dung Khinh Trần nhún mày.

“Khinh Trần sư muội, Lan Vũ Hoa phía sau núi đã nở rộ, sư muội hôm nay vô sự, chúng ta có thể cùng đi ngắm một chút!”

Phong Vân Thương nói tiếp.

“Sư huynh, ta vẫn nên tránh lộ diện, không thể cùng người đi ngắm Lan Vũ Hoa.”

Mộ Dung Khinh Trần lắc đầu nói.

“Như vậy sao?”

Trên mặt Phong Vân Thương lộ vẻ mắt mát, thở dài một hơi.

Sau đó hai người nói chuyện với nhau thêm một lát rồi Phong Vân Thương cáo từ rồi đi.

Tiến bước Phong Vân Thương xong, Thái Vi tới bên cạnh Mộ Dung Khinh Trần nói:

“Tiểu thư, Phong Vân Thương muốn sinh ý muối ăn ở chín quận phương bắc, là ý của hắn hay là của gia chủ Phong gia đây?”

Thái Vi mở miệng nói.

“Bất kể là ý của ai thì ta cũng sẽ không giúp bọn hắn, vừa rồi nhị sư huynh của ta bỏ sót một người?”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Tiểu thư, ý người là đã bỏ sót Lăng Triết bị giết bên ngoài Thanh Long Tự?”

“Đúng vậy, Lăng Triết chính là ngoại tôn của đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã, hắn chết bên ngoài Thanh Long tự, đại tướng quân nhất định sẽ tức giận.

“Bây giờ đại bộ phận muối ở hải vực Đông Nam đều bị đại tướng quân khống chế, ruộng muối của Phong gia cũng không ngoại lệ.”

“Nếu bọn họ vận chuyển muối ăn từ Đông Hải đến chín quận phía bắc, đại tướng quân sẽ biết, nhất định sẽ không cho bọn họ xuất ra muối ăn.”

“Nhưng ta không nhìn ra điểm này từ sắc mặt của Phong Vân Thương.”

“Có thể là Phong Vân Thương đã đầu nhập vào đại tướng quân, cũng có thể là hợp tác với đại tướng quân.”

“Người phái người điều tra một chút!”

Mộ Dung Khinh Trần phân phó.

“Tuân lệnh!”

Thái Vi gật đầu nói.

Sau khi Thái Vi rời đi, Mộ Dung Khinh Trần và Thu Linh Nhi trở về phòng.

“Tiểu thư, chúng ta không liên lạc với Tô Thần sao, với thực lực hiện tại của Tô Thần hoàn toàn có thể giúp được tiểu thư.”

Thu Linh Nhi nói.

“Nếu như hấn vẫn là chương giáo Sơn Hà Môn, ta mời hấn hỗ trợ, thậm chí thuyết phục hấn gia nhập dưới trướng Hoàng huynh thì có thể, nhưng bây giờ hấn là Thiếu long thủ, là minh chủ võ lâm chín quận phương bắc, mỗi lời nói cử chỉ đại biểu rất nhiều, không thể dễ dàng đưa ra quyết định.”

“Khi người làm một điều gì đó, người sẽ gán vào phe đối địch.”

“Tuy Thanh Long Hội rất mạnh, nhưng ở vương triều Đại Chu có rất nhiều cường giả, không cẩn thận sẽ vạn kiếp bất phục.”

Mộ Dung Khinh Trần thở dài nói.

“Vẫn là tiểu thư suy nghĩ chu đáo, đúng rồi tiểu thư, Phong gia điều tra lâu như vậy làm sao còn không tra ra được chút manh mối nào đây?”

Thu Linh Nhi nói:

“Có khả năng là bọn họ tra được mà không nói với chúng ta thôi!”

Mộ Dung Khinh Trần nhẹ giọng nói.

“Như vậy sao? Phong gia quá đáng giận, tiểu thư, chúng ta còn ở lại đây làm gì nữa?”

Thu Linh Nhi nói.

“Ở lại đây làm gì? Hôm nay người sẽ biết.”

Lúc Mộ Dung Khinh Trần nói chuyện, ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

Ở phòng khách Phong gia trang.

Phong Vân Thương từ bên ngoài tiến vào hành lễ với một nam tử trung niên áo đen có dáng người khôi ngô.

Nam tử trung niên chính là trang chủ Phong gia trang hiện giờ, Phong Thượng An.

Nhìn thấy Phong Vân Thương tiến vào, Phong Thượng An dò hỏi:

“Mộ Dung Khinh Trần có đáp ứng giúp người thuyết phục Tô Thần hay không?”

“Cũng không nói không đáp ứng, nàng nói phải đợi xong việc mới trợ giúp chúng ta!”

“Như vậy sao?”

Nghe Phong Vân Thương nói, Phong Thượng An khẽ cau mày nói:

“Chuyện này tạm dừng, đúng rồi, để cho người tìm hiểu lực lượng bên người Mộ Dung Khinh Trần.”

“Gần đây người tìm hiểu rõ ràng chưa, bên Tam minh chủ đang thúc giục!”

“Khí tức rất khó nắm bắt, là một cường giả, phụ thân, chẳng lẽ Tam Minh chủ muốn ra tay với Mộ Dung Khinh Trần?”

“Tam minh chủ không muốn ra tay với Mộ Dung Khinh Trần, mà muốn biết lực lượng bên cạnh Mộ Dung Khinh Trần có phải đến từ Thiên Giám Ti hay không.”

Phong Thượng An trầm giọng nói.

“Dù Mộ Dung Khinh Trần là công chúa cũng không cần điều người Thiên Giám Ti đến bảo hộ đi!”

Phong Vân Thương không khỏi hỏi.

“Tam minh chủ lo lắng thân phận của chúng ta đã bại lộ, hấn cho rằng Mộ Dung Khinh Trần đến vì chúng ta, để cho chúng ta đề phòng.”

Phong Thượng An nói.

“Điều này có khả năng không cao.”

Phong Vân Thương nhăn mày nói.

“Không sợ vạn nhất, chỉ sợ vạn nhất, thật ra đối với chuyện Mộ Dung Khinh Trần đến đây ta cũng nghi ngờ.”

“Tuy rằng người và Mộ Dung Khinh Trần là sư huynh muội, tình cảm coi như không tệ, nhưng nàng không nên đến Phong gia trang sau khi thoát khỏi ám sát không lâu, quan hệ của các người không đạt tới mức tin tưởng thế này đi!”

Phong Thượng An nhìn Phong Vân Thương nói.

“Phụ thân đã hoài nghi, vì sao còn muốn để Mộ Dung Khinh Trần lưu lại?”

Phong Vân Thương không rõ.

“Mộ Dung Khinh Trần chính là công chúa, nàng muốn lưu lại ta cũng không có lý do cự tuyệt, hơn nữa ta còn muốn nhìn xem Mộ Dung Khinh Trần muốn làm trò gì.”

Phong Thượng An nói.

Trong khi bọn họ nói chuyện.

Lộc cộc! Lộc cộc!

Trong sân có tiếng bước chân truyền đến, hai người ngừng nói.

Một lão giả bộ dáng quân gia xuất hiện ở ngoài cửa, Phong Thượng An gật đầu với đôi phương.

“An Hầu gia cho người đưa thư tới, muốn mời thiếu gia đến An Khánh hầu phủ một chuyến!”

“An Khánh Hầu tìm ta?”

Phong Vân Thương nhíu mày, tỏ vẻ khó hiểu, hắn và An Khánh hầu không có quan hệ gì.

Không khỏi đưa mắt nhìn về phía Phong An Thượng.

Phong Thượng An cũng nhíu mày.

“Người đến An Khánh hầu phủ một chuyến, xem An Khánh hầu tìm người làm gì?”

Phong Thượng An nói.

“Vậy hài nhi đến An Khánh hầu phủ trước!”

Phong Vân Thương hành lễ với Phong Thượng An rồi ra khỏi phòng khách.

Chương 483: Vũ khí Khí cấp đỉnh, An Khánh Hầu

....

Sau khi Phong Vân Thương rời đi.

Sắc mặt Phong Thượng An trong phòng khách trở nên ngưng trọng.

Trầm tư một lát, Phong Thượng An rời khỏi phòng khách.

Một lúc sau hắn đi tới một không gian trong lòng đất, nơi này có một lò lửa cao chừng một trượng.

Ở trên lò lửa có một phôi đao màu vàng sậm đang bị ngọn lửa mãnh liệt thiêu đốt.

“Hôm nay rèn luyện lần cuối cùng, vũ khí Khí cấp đỉnh có thể thành hình, nhiệm vụ của ta xem như hoàn thành.”

Phong Thượng An nhìn trường đao trong lò lửa mà thì thào nói.

Lúc nói chuyện, hắn cởi áo trên người lộ ra da thịt màu đồng cổ.

Ầm ầm ầm!

Lục phủ ngũ tạng trong cơ thể hắn bắt đầu vận chuyển, máu toàn thân lưu động phát ra tiếng nổ vang, theo huyết khí từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, cả người giống như nham thạch.

Hắn giơ tay hút lấy một thiết chùy cách đó không xa, huyết khí không hề lưu chuyển trong lòng bàn tay truyền vào thiết

chùy, sau đó trực tiếp đánh tới phôi đao.

Dùng huyết khí rèn luyện vũ khí.

Từng chùy từng chùy nối tiếp nhau.

Theo thời gian trôi qua, trường đao dần dần thành hình, mờ hồ lộ ra sự sắc nhọn.

Ầm!

Một búa cuối cùng rơi xuống.

Bàn tay Phong Thượng An giơ lên cắt vào tau còn lại, một luồng máu tươi trào ra tưới vào trên trường đao.

Trường đao hấp thu máu tươi của Phong Thượng An.

Một tia sáng màu đỏ sậm từ thân đao lóe lên, ánh sáng từ hỏa diễm đều bị át đi.

Phong Thượng An đưa tay nắm lấy thanh đao, khí kinh trong tay tràn vào trong đó.

Trường đao phát ra tiếng ong ong chấn động linh hồn, toàn lực quán chú khí kinh, trường đao phát ra ánh sáng màu đỏ sậm, trường đao phát ra một cỗ khí tức khủng bố.

Không chỉ có khí tức sắc bén mà còn có một dao động làm cho người ta sợ hãi.

Thu hồi khí kinh, màu đỏ sậm trên thân trường đao nhanh chóng biến mất.

Phong Thượng An móc ra một bình đan dược nhanh chóng đổ vào trong miệng, huyết khí bản thân bắt đầu khôi phục, gương mặt tái nhợt cũng hồng hào đôi chút.

Hắn đi tới bàn đá bên cạnh, trên bàn đá có một vỏ đao màu vàng sậm, bề mặt khắc một ít văn tự kỳ dị, nhìn qua không hoa lệ nhưng phối hợp với văn tự phía trên lại trở nên thần bí.

“Có thanh vũ khí này, có đủ khí huyết hoặc khí kinh, Thiên Nhân thất nạn như ta cũng có thể chém giết võ giả mới vào Thiên Nhân cửu nạn.”

“Đáng tiếc tài liệu quá trân quý, chỉ có thể chế tạo một thanh!”

Phong Thượng An thở dài nói.

Người rèn đao cũng yêu đao, nhưng thanh đao này không thuộc về hắn.

Cắm đao vào trong vỏ đao, sau đó Phong Thượng An dùng vải bố bên cạnh bọc lại.

“Trước khi tiễn người rời đi, có lẽ có thể thấy uy lực của người một lần.”

Phong Thượng An nhẹ giọng nói.

Hắn giống như dự cảm được gì đó?

Ở hậu viện, có một bóng người xuất hiện bên cạnh Mộ Dung Khinh Trần.

“Phong Vân Thương rời khỏi Phong gia trang đi tới An Khánh Hầu phủ.”

“Còn có Phong Thượng An hắn là đi rèn đao, tính toán thời gian thì hôm nay sẽ rèn xong.”

“Chúng ta có nên vào mật thất dưới lòng đất điều tra một chút hay không?”

Người tới nhẹ giọng nói.

“Điều tra rõ ràng bên Phong Vân Thương, ta muốn biết vì sao Phong Vân Thương lại tiếp xúc với An Khánh Hầu.”

“Không cần điều tra không gian mật thất kia, miễn cho lộ ra sơ hở, trọng điểm của chúng ta là tam minh chủ kia, ta rất muốn nhìn xem tam minh chủ kia rốt cuộc là ai?”

Mộ Dung Khinh Trần trầm giọng nói.

Mục đích nàng đến Phong gia trang chính là vì Tà Minh, lúc trước nàng tra được Phong gia trang có quan hệ với Tà Minh, gia chủ Phong gia Phong Thượng An đang luyện đao cho tam minh chủ.”

Hơn nữa Phong gia có thể là một trong những thành viên của Tà Minh.

Cho nên nàng mới tới nơi này, ngoài mặt tránh né một số chuyện nhưng trên thực tế chính là muốn điều tra tam minh chủ.

“Các người phải theo dõi chặt chẽ, có động tĩnh chúng ta liền động thủ, tóm lấy Phong gia trang.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Tuân lệnh!”

Người áo đen nhanh chóng thối lui.

Sau khi người áo đen rời đi, Mộ Dung Khinh Trần khẽ cau mày.

“Lúc này, An Khánh hầu tìm Phong Vân Thương vì chuyện gì?”

Mộ Dung Khinh Trần trầm nghĩ.

Ở An Khánh Hầu phủ.

Bên trong một gian thư phòng.

Đàn hương lượn lờ thấm đẫm lòng người, An Khánh Hầu ngồi ngay ngắn trước án, xem một ít tin tức về Kim Phong Tế Vũ Lâu.

An Khánh Hầu còn rất trẻ, tuổi chừng ba mươi, hẳn là An Khánh Hầu đời thứ hai.

Ở phía dưới hắt một nữ tử mặc áo tím đang cung kính đứng.

“Không có một chút tin tức về Dạ Đế và Nhật Hậu?”

An Khánh Hào nhìn nữ tử áo tím trước mặt nói.

Trong lời nói của An Khánh Hào mang theo một tia âm nhu.

“Hồi bẩm Hào gia, tin tức về Dạ Đế quá ít, nhưng căn cứ theo thuộc hạ điều tra, Dạ Đế và Nhật Hậu không ở trong thành.”

Nữ tử áo tím nói.

“Đây là sợ có người động thủ với bọn họ sao?”

An Khánh Hào hừ lạnh một tiếng.

“Vậy có thể lôi kéo Bạch Sầu Phi của Kim Phong Tế Vũ Lâu hay không?”

An Khánh Hào rút ra một phần tư liệu, chính là tư liệu về Bạch Sầu Phi.

“Bạch Sầu Phi là đến từ Thiên Nhai Các, muốn lôi kéo rất khó, ta đang tiếp cận trợ thủ của hắn là Nạp Lan Dung Yên, nhìn xem có thể lôi kéo hay không.”

Nữ tử áo tím nói.

“Nạp Lan Dung Yên!”

An Khánh Hào lại rút ra một phần tư liệu, xem tin tức về Nạp Lan Dung Yên, lông mày khẽ động.

“Trước mắt cứ tiếp xúc trước, không nên lôi kéo tránh cho xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ta bảo người thông báo cho Phong Vân Thương, hắn đã tới chưa?”

An Khánh Hầu thả tư liệu xuống rồi nói.

“Đã an bài người đi mời, phỏng chừng một canh giờ nữa sẽ đến.”

“Chỉ là hình như chúng ta và Phong Vân Thương không có qua lại gì, sao Hầu gia lại muốn gặp hấn?”

Nữ tử áo tím nghi hoặc nói.

“Chỉ muốn hợp tác với hấn ta chút thôi. Chờ hấn đến thì báo cho ta, ta muốn ở một mình.”

An Khánh Hầu khoát tay nói:

“Tuân lệnh!”

Nữ tử áo tím khom người rời khỏi thư phòng.

An Khánh Hầu, đứng dậy đi ra ngoài cửa sổ.

Một cơn gió lạnh yếu ớt thổi vào từ bên ngoài.

“Kim Phong Tế Vũ Lô, các người cắt đứt tài lộ của ta, để cho mưu kế của ta xuất hiện sai lầm, các người nói xem ta nên thu thập các người thế nào đây?”

An Khánh Hầu trầm giọng nói.

Kim Ngọc Lăng dùng danh nghĩa Kim Tiên Bang mở tiền trang ở chín quận phương bắc thật ra đều do hấn sai sử.

Kim Ngọc Lăng là một trong những túi tiền của An Khánh Hầu.

Nhưng người của Kim Phong Tế Vũ Lô lại giết Kim Ngọc Lăng, dẫn đến hấn không chỉ không thể bố trí tiền trang ở chín quận phương bắc mà còn tổn thất một nguồn tiền tài quan trọng.”

Hôm nay Kim Tiên Bang đã không còn ủng hộ, hấn tổn thất rất lớn.

An Khánh hầu là một hầu gia có thực quyền, trong tay có đất phong, trong đất phong có tư binh.

Tư binh tiêu hao, Kim Phong Tế Vũ Lâu chặt đứt tài lộ, hắn làm sao có thể buông tha Kim Phong Tế Vũ Lâu?

Xoay người ngồi trở lại ghế, An Khánh Hầu lấy ra một phong thư.

Nội dung trên bì thư chỉ có một hàng chữ.

“Phong gia trang có vũ khí của ta, nếu có thể mang tới, có thể tiến hành hợp tác.”

“Không biết vũ khí này rốt cuộc là cái gì? Tại sao muốn ta đi lấy?”

An Khánh Hầu thì thào nói.

Đây cũng là mục đích hắn tìm Phong Vân Thương, hắn muốn biết chút chuyện, hắn luôn cảm giác chuyện này có chút kỳ quặc.

Nhưng hợp tác với đối phương cũng là điều mà hiện tại hắn bức thiết cần.

Chương 484: Các phương hội tụ, âm mưu của Thái Kinh

....

Phong gia trang.

Khí huyết Phong Thượng An khôi phục một ít, xem mật thư mà quân gia đưa tới, khẽ nhướng mày.

Hắn nói với quân gia lão bên cạnh:

“Thiếu gia còn chưa trở về sao?”

Còn chưa về sao?

Lão giả quân gia trả lời.

“Ngay khi hắn trở về bảo hắn đến gặp ta.”

Phong Thượng An mở miệng nói.

Khi hắn nói xong, Phong Vân Thương đã từ bên ngoài tiến vào.

“Tần bá, người ra ngoài trông chừng, ta có mấy lời muốn nói với phụ thân.”

Phong Vân Thương vào nhà nói.

Lão quân gia rời khỏi phòng khách, đứng canh ngoài cửa.

“An Khánh Hầu tìm người là có chuyện gì?”

Phong Thượng An trầm giọng hỏi.

“Phụ thân, An Khánh Hầu tìm hài nhi vì thanh đao kia, hần muốn thanh đao kia, phụ thân, chẳng lẽ An Khánh Hầu cũng là người của Tà Minh.”

Phong Vân Thương mở miệng nói.

“Ngươi xem cái này một chút!”

Phong Thượng An đưa mật thư trong tay cho Phong Vân Thương.

Phong Vân Thương nhìn thoáng qua nội dung trên thư, ánh mắt ngưng tụ.

“Giao đao cho An Khánh Hầu sao, bên Tam minh chủ có ý gì đây?”

Phong Vân Thương trầm giọng nói.

“Hần là An Khánh Hầu còn chưa gia nhập Tà Minh, bắt quá An Khánh Hầu này có tiếp xúc với Tà Minh.

“Cũng có thể là Tam minh chủ muốn mượn cơ hội thăm dò Mộ Dung Khinh Trần.”

Phong Thượng An trầm tư một lát rồi nói.

“Như vậy chúng ta liên hệ An Khánh Hầu nói đao đã rèn xong, để hần tới lấy!”

“Chờ An Khánh hầu tự mình đến!”

Phong Thượng An khoát tay nói:

“Bất quá chúng ta cũng phải chuẩn bị rời khỏi nơi này.”

Lúc phụ tử Phong gia nói chuyện, Thái Vi và một nữ tử áo đen đang đứng trước mặt Mộ Dung Khinh Trần.

“Đao đã rèn xong được Phong Thượng An đưa ra ngoài, xem ra bọn họ sắp bàn giao rồi.”

Nữ tử áo đen nói.

“Phong Vân Thương đi gặp An Khánh Hầu, biết bọn họ nói chuyện gì không?”

Mộ Dung Khinh Trần hỏi.

“An Khánh hầu ở trong thư phòng trò chuyện với Phong Vân Thương, người của chúng ta không cách nào tới gần thư phòng của An Khánh Hầu cho nên không biết bọn họ nói là cái gì?”

“Bắt quá từ lúc Phong Vân Thương tiến vào Hầu phủ đến lúc đi ra khỏi Hầu phủ, trong mắt đều có sự kinh ngạc.”

“Hắn là hắn gặp phải chuyện gì đó đáng kinh ngạc và kinh hãi.”

“Chẳng lẽ An Khánh hầu chính là tam minh chủ mà chúng ta muốn tìm.”

Nữ tử áo đen nói.

“Nếu An Khánh Hầu là Tam minh chủ thì phải xử lý cẩn thận, mặc dù hắn là Hầu gia đời thứ hai nhưng lại nắm thực quyền.”

Nghe vậy, Thái Vi trầm giọng nói.

Trước mặt các nàng, Mộ Dung Khinh Trần lại không lên tiếng.

“Chẳng lẽ là chúng ta lộ ra sơ hở sao?”

Mộ Dung Khinh Trần trầm nghĩ.

Đối với chuyện An Khánh Hầu là người các nàng muốn tìm, nàng không quá tin tưởng.

“Xem hướng đi của bọn họ, nếu bọn họ giao dịch trực tiếp xuất thủ đoạt trường đao, nếu An Khánh Hầu xuất hiện bảo Nhâm lão thả hắn rời đi, đến lúc đó ta tự mình tới gặp An Khánh Hầu.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Tuân lệnh!”

Hai người khom người lĩnh mệnh lui xuống.

Ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Bạch Sầu Phi xem mật thư trong tay mà nhú mày.

“Lâu chủ, có chuyện gì sao?”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

“Người của Tà Minh nói tam minh chủ của bọn họ muốn gặp Dạ Đế và Nhật Hậu vào chạng vạng hôm nay, địa điểm gặp mặt ở một nơi tên là Bích Thúy Đình ngoài Phong gia trang.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Lúc trước người của Tà Minh trực tiếp liên lạc với Dạ Đế và Nhật Hậu, sao lần này lại đưa đến Kim Phong Tế Vũ Lâu của chúng ta?”

Nạp Lan Dung Yên khó hiểu hỏi.

“Đây cũng là chỗ ta nghi hoặc, hai vị các chủ vẫn muốn gặp mặt người của Tà Minh, nhưng từ lần trước gặp mặt không còn xuất hiện nữa.”

“Hiện tại đột nhiên để cho Nhật Hậu và Dạ Đế đến Bích Thúy Đình gặp mặt, không khỏi khiến người ta nghi ngờ.”

Bạch Sầu Phi trầm giọng nói.

“Ta gửi tin tức cho Dạ Đế và Nhật Hậu, xem hai người an bài như thế nào.”

Bạch Sầu Phi ngồi vào bàn viết một phong mật thư cho bồ câu truyền ra ngoài thành.

Truyền tin tức xong, Bạch Sầu Phi mở miệng nói:

“Thiếu chủ bên kia uy áp Thanh Long Tự, để cho chúng ta chú ý động tĩnh ở Kinh sư, đặc biệt là Đại hoàng tử và Mật Tông”

“Không nghĩ tới thiếu chủ trực tiếp ra tay với Thanh Long Tự, bây giờ chín quận phương bắc đã hoàn toàn nằm trong tay hắn.”

Nạp Lan Dung Yên cảm thán.

Tốc độ Tô Thần thâm tóm chín quận phương bắc thật sự quá nhanh.

“Hôm nay An Khánh hầu gặp Phong Vân Thương, chúng ta tra tư liệu lúc trước phát hiện An Khánh hầu cùng Phong gia trang không có liên hệ gì, cũng không biết vì sao hai người lại đột nhiên gặp mặt.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

An Khánh Hầu chính là đối thủ của Kim Phong Tế Vũ, nàng luôn phải chú ý.

“Tư liệu về Phong Vân Thương?”

Bạch Sầu Phi không khỏi hỏi.

Phong Vân Thương chính là nhi tử của trang chủ Phong gia trang ngoài thành, cũng là nhị sư huynh của Mộ Dung Khinh Trần. Mười năm trước bọn họ đã bái Đại Chu Thiên Long chân nhân làm sư phụ.”

“Có quan hệ với Mộ Dung Khinh Trần?”

Nghe tới Mộ Dung Khinh Trần, Bạch Sầu Phi khẽ nhướn mày.

Rất nhiều dấu hiệu cho thấy Mộ Dung Khinh Trần có thể chưa chết, nhưng Bạch Sầu Phi không tìm được chứng cứ xác thực.

Chẳng lẽ Mộ Dung Khinh Trần đang ở Phong gia trang.

Trong đầu hắn có quang mang chợt lóe.

“Âm thầm phái người điều tra Phong gia trang, xem Mộ Dung Khinh Trần có ở Phong gia trang hay không.”

Bạch Sầu Phi trầm giọng nói.

“Ta lập tức an bài người.”

Nạp Lan Dung Yên nhanh chóng rời đi.

...

An Khánh Hào nhận được tin tức, trường đao đã rèn xong, để cho hắn tới Bích Thúy Đình bên ngoài Phong gia trang lấy đao vào chạng vạng hôm nay.

Thấy tin tức này, An Khánh Hào khẽ cau mày, nhưng sau đó lòng lại hung ác.

“Mời Thái lão đến đây, theo ta ra ngoài một chuyến!”

An Khánh Hào nói với nữ tử áo tím bên cạnh.

“Hào gia, ta cảm giác chuyện này, có chút kỳ quặc, vẫn phải cẩn thận.”

Nữ tử áo tím nói.

“Trong tay những người đó có thứ ta cần, thứ kia có thể giúp ta đột phá đến tầng tiếp theo.”

An Khánh Hào nói.

“Vậy nô tỳ đi cùng Hào gia.”

Nữ tử áo tím nói.

“Tự bảo vệ mình thì ta còn có chút năng lực, người có thể yên tâm, hắn là những người đó sẽ không động tới ta, dù sao thân phận của ta có khả năng hữu dụng với bọn họ.”

An Khánh Hầu trầm giọng nói.

“Vậy ta đi mời Thái lão!”

Nữ tử áo tím lui ra nói.

Chỉ chốc lát sau, An Khánh Hầu cùng một lão giả mặc cẩm bào rời khỏi Hầu phủ bước vào một cỗ xe ngựa xa hoa chạy hướng ra ngoài thành.

Không xa, trên một tòa lầu các.

Tả tướng Thái Kinh một thân tố bào nhìn xe ngựa An Khánh Hầu rời đi, mắt híp lại.

Kế hoạch bắt đầu, hy vọng lần này có thể mượn Thiên Giám Ti để cho An Khánh Hầu và Kim Phong Tế Vũ Lâu buộc vào Tà Minh ta.

“Đúng rồi, thanh đao kia hữu dụng với ta, bất kể như thế nào cũng cần phải mang về.”

Thái Kinh nói với Lỗ Nguyên đang đứng bên cạnh.

“Thuộc hạ nhất định sẽ mang trường đao mà Tướng gia muốn trở về!”

Lỗ Nguyên khom người nói.

Từ trong lời nói của Thái Kinh có thể biết được lần này hẳn muốn lợi dụng Thiên Giám Ti để An Khánh Hầu và Kim Phong Tế Vũ Lâu tiến vào phe Tà Minh.

Chương 485: Đại đạo tranh lưu, Thái Kinh chỉ tranh

....

Sau khi Lỗ Nguyên rời đi

Một người đeo mặt nạ xuất hiện trong phòng của Thái Kinh.

“Người làm như vậy, sẽ không sợ đồng thời đắc tội An Khánh Hầu phủ và Kim Phong Tế Vũ Lâu sao?”

Người tới mở miệng nói.

Thanh âm trầm thấp khàn khàn do cố ý đè thấp.

“Bọn họ muốn hợp tác cần xuất ra chút thành ý, huống hồ ta cũng rất muốn nhìn xem rốt cuộc thái độ của Thiên Giám Ti đối với Tà Minh chúng ta như thế nào.”

Thái Kinh trầm giọng nói.

“Thiên Giám Ti không đơn giản như người nghĩ, nơi đó Chu Đế cố ý chế tạo ra, tuy rằng những năm này Chu Đế bề quan nhưng người biết vì sao thiên hạ còn có thể yên bình như thế sao?”

Người tới trầm giọng nói.

“Ta đương nhiên biết, bất quá người nói tình huống của Chu Đế hiện tại là gì?”

Thái Kinh mở miệng nói.

“Ta cũng không rõ lắm, lần này đến đây chủ yếu là vì thấy động tĩnh của người hơi lớn.”

“Đang ở Kinh sư, điểm ấy phong ba chỉ lớn ở bên ngoài, còn nơi đây không dậy nổi sóng gió, cho ta thêm một chút thời gian, Thiên Tầm Hóa Huyết Công sắp đại thành rồi.

“Sau khi đại thành hẳn là có thể khí kinh hóa hải.”

Thái Kinh nói.

“Thật ra ta ủng hộ người bộc lộ trong thời gian này.”

Người tới trầm giọng nói.

“Giấu đầu lộ đuôi làm sao có thể thành thế lực lớn, thiên hạ này chỉ có loạn chúng ta mới có thể đạt được hỗn loạn chi nguyên, đến lúc đó có hi vọng bước ra một bước kia.”

Thái Kinh trả lời.

“Ta một mực điều tra phương pháp bước ra khỏi Thiên Nhân cảnh bắt nguồn từ đâu nhưng lại không có đầu mối.”

“Ta sợ đến lúc đó chúng ta sẽ làm áo cưới cho người khác.”

Người tới trầm giọng nói.

“Võ đạo tranh phong, người mạnh hẳn liền yếu, người yếu hẳn liền mạnh, kẻ yếu chết trong tay cường giả là chuyện rất bình thường, dù cuối cùng chúng ta thất bại làm áo cưới cho người khác thì cũng xác định được con đường võ đạo này có thể đi.”

Thái Kinh lạnh giọng nói.

“Nếu đã như vậy, người cứ dựa theo kế hoạch của mình mà làm.”

Người tới nghe Thái Kinh nói xong, trầm tư một lát rồi đáp.

“Lần này ta sẽ kéo An Khánh Hầu và Kim Phong Tế Vũ Lâu vào trận doanh của chúng ta, đất phong của An Khánh

Hầu ở biên túc, nơi đó cần cỗi, có thể làm nơi thí nghiệm của chúng ta.”

Bên ngoài biên túc còn có một ít tán tộc năm đó bị bệ hạ đuổi ra, chúng ta có thể lợi dụng bọn họ.

Thái Kinh mở miệng nói.

“Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ xuống tay từ bên Đông Hải, thì ra ngươi cũng cẩn thận, như vậy ta liền yên tâm!”

“Ta sẽ không ở lại đây nữa.”

Người đeo mặt nạ nói xong hóa thành một tàn ảnh rời đi từ cửa sổ.

“Đại đạo tranh lưu, không tranh làm sao đạt được đây?”

Nhìn bóng người rời đi, Thái Kinh thì thào nói.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía hoàng cung.

“Bế quan nhiều năm như vậy vì sao vẫn không ra?”

Nói xong hắn rời khỏi lầu các.

Chạng vạng, ở Bích Thúy Đình ngoài thành.

Phong Thượng An đang đợi người, sắc mặt có vẻ vội vàng.

“Phụ thân, An Khánh Hầu sẽ đến chứ?”

Phong Vân Thương mở miệng nói.

“Chờ, chúng ta ở chỗ này chờ là được”.

Ở đằng xa, Mộ Dung Khinh Trần và Thái Vi đang chăm chú theo dõi người trong đình.

“Tiểu thư, ngươi nghĩ ai sẽ đến nhận trường đao này đây?”

Thái Vi trầm giọng nói.

“Căn cứ theo ta suy tính, có thể là An Khánh Hầu.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Tiểu thư nhận định tam minh chủ của Tà Minh là An Khánh Hào sao?”

Thái Vi không khỏi nói.

“An Khánh Hào không phải là tam minh chủ Tà Minh, bất quá có quan hệ với tên đó, tuy rằng lần này không động thủ với An Khánh Hào, nhưng cũng có thể làm cho hắn kinh sợ mà nói ra chuyện mình biết.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

Đây là nguyên nhân nàng quyết định ra tay.

Đương nhiên cũng mang hai người Phong Thượng An về, tin rằng bọn họ cũng có thể cung cấp một ít tin tức.

“Phong gia trang buôn bán vũ khí, lần này còn hỗ trợ luyện chế vũ khí Khí cấp đỉnh, có thể thấy được quan hệ với đối phương rất bất phàm, có lẽ sẽ biết được một ít tin tức trọng yếu.”

“Còn có thanh vũ khí kia, bất kể như thế nào cũng phải lưu lại, cho dù trong Hoàng tộc cũng không nhiều vũ khí cùng cấp.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

Thái Vi trả lời.

Lúc này trong ánh chiều tà có một chiếc xe ngựa chậm rãi đi về phía Bích Thúy Đình.

Trên xe ngựa có huy hiệu của An Khánh Hào phủ.

“Tiểu thư, thật sự là An Khánh Hào tới!”

Nhìn thấy chiếc xe ngựa này, Thái Vi nhẹ giọng nói.

“Hi vọng tam minh chủ Tà Minh cũng xuất hiện, dám lấy người sống tu luyện, tội đáng chết vạn lần.”

Trong đôi mắt Mộ Dung Kinh Trần có hàn mang chột lóe.

Bình thường môn phái võ đạo bất kể chính đạo hay tà đạo chém giết tranh đấu, chỉ cần không liên quan đến sự ổn định của Đại Chu vương triều thì Thiên Giám Ti sẽ không hỏi đến.

Nhưng người của Tà Minh lại bắt cóc người sống tu luyện, hoàn toàn là hành vi khiêu khích vương triều Đại Chu.

Sao Thiên Giám Ti có thể mặc kệ chứ?

Điều tra tam minh chủ cũng là một khảo nghiệm để Mộ Dung Kinh Trần gia nhập Thiên Giám ti.

Thật ra Mộ Dung Kinh Trần có một nghi hoặc rất lớn.

Đó chính là sao người của Tà Minh dám gây án ở Kinh sư vương triều Đại Chu.

Xe ngựa của An Khánh Hầu đã đến trước Bích Thúy Đình.

An Khánh Hầu từ trên xe ngựa chậm rãi đi xuống.

Lão giả đánh xe ngựa thì không xuống xe, trong tay hắn có thêm một bầu rượu, hắn uống một ngụm sau đó khép hờ mắt dựa vào giá xe.

“Thiên quyền thủ Thượng Quan Đôn, như vậy ngồi ở trong xe hắn là cao thủ đệ nhất An Khánh Hầu, Thái Kinh Đào.

Xa xa, Mộ Dung Kinh Trần nhìn thấy lão giả uống rượu trầm giọng nói.

Xem ra An Khánh Hầu cũng không quá yên tâm.

“Chúng ta phải động thủ sao tiểu thư?”

Thái Vi ở bên cạnh nói.

“Phải mang Phong Thượng An và thanh đao kia về, bất quá ta cảm giác được sự tình có chút không đơn giản, e là không thuận lợi như chúng ta nghĩ.”

Mộ Dung Khinh Trần cau mày nói.

Từ lúc An Khánh Hào đến đây nàng đã biết bên mình bị nhìn thấu.

Có người biết mục đích nàng đến Phong gia.

Trong đình các, Phong Thượng An nhìn thấy An Khánh Hào liền nói.

“Đây là trường đao kia, xin An Khánh Hào cất kỹ.”

Phong Thượng An đưa gói đồ trong tay cho An Khánh Hào.

An Khánh Hào tiếp nhận trường đao, nhìn thoáng qua vỏ đao, tâm thần mê muội, vội vàng ổn định tâm thần.

Trong lòng hấn âm thầm kinh hãi, vỏ đao đã có năng lực như thế, như vậy trường đao trong vỏ sẽ có uy lực thế nào.

Hấn có xúc động muốn rút trường đao ra xem nhưng lại áp chế dục vọng trong lòng.

Cho dù hấn muốn xem cũng sẽ không xem ở chỗ này.

“Hào gia, đồ vật đã giao cho người, chúng ta cáo từ trước.”

Phong Thượng An cũng không muốn ở lại đây thêm.

Hấn luôn cảm giác bầu không khí nơi này có chút không đúng.

“Muốn đi, người không đi được!”

Đúng lúc này một lão giả có dáng người như hùng sư từ trong chỗ tối đi ra.

Ở phía sau hắn còn có vài nam tử mặc đồ án sư tử vàng đi theo.

Trong vương triều Đại Chu, rồng là biểu tượng tượng trưng cho đế vương.

Còn sư tử này là biểu tượng của Thiên Giám Ti, cơ cấu mạnh nhất ở vương triều Đại Chu.

“Thiên Giám Ti, Tam tỉnh hùng sư Nhậm Vi An.”

Nhìn thấy người xuất hiện, Phong Thượng An và An Khánh Hào đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Làm sao, không hy vọng nhìn thấy lão phu?”

Thấy sắc mặt của hai người, Nhậm Vi An nói với An Khánh Hào:

“An Khánh Hào, giao đồ trong tay cho ta, ngươi có thể rời đi.”

Chương 486: Hội tụ, người Thiên Giám Ti hiện thân

....

An Khánh Hào khẽ nhướng mày.

Thiên Giám Ti Nhâm Vi An ở chỗ này, muốn đồ vật trong tay hắn, hắn nên cho, nhưng chuyện này liên quan đến một số chuyện của hắn.

Hắn không muốn buông tha.

“Đây chỉ là một thanh vũ khí, ta cùng với Phong trang chủ giao dịch vũ khí, hắn là không nằm trong phạm vi quản lý của Thiên Giám Ti đi!”

An Khánh Hào trầm giọng nói.

“An Khánh hào, ta xem trên phân thượng ngươi là Hào gia nên đã nhượng bộ, nếu như ngươi muốn tham dự việc này, lão phu cũng chỉ có thể đưa cả ngươi về Thiên Giám Ti.”

Nhâm Vi An nhìn An Khánh Hào, giọng nói trở nên lạnh lẽo.

Trong suy nghĩ của hắn, ngay cả An Khánh Hào cũng cần bắt, chỉ là Mộ Dung công chúa không muốn mở rộng tình thế cho nên không muốn mang An Khánh Hào đi.

Đương nhiên nếu An Khánh Hào muốn chết, hắn cũng không ngại mang An Khánh hào đi.

“Nhâm Vi An, lời ngươi nói có chút càn rỡ, ngươi đối mặt với An Khánh Hào của vương triều Đại Chu, Hào gia xếp hạng thứ trong triều.”

Lúc này có tiếng quát khê từ trong xe ngựa của An Khánh Hầu truyền ra.

“Thái Kinh Đào, ngươi muốn ngăn cản chúng ta phá án, muốn cho thống lĩnh đến An Khánh hầu phủ một chuyến sao?”

Nghe người trong xe ngựa nói, Nhâm Vi An lạnh lùng đáp lại.

“Nhâm Vi An, chỉ bằng ngươi và những người ngươi mang theo, có thể ngăn cản chúng ta sao?”

Người bên trong xe ngựa cũng không có bởi vì Nhâm Vi An uy hiếp mà tức giận, bình tĩnh nói tiếp.

“Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta thật sự đến một mình sao? Tả lão đầu, ngươi cũng nên hiện thân.”

Nhâm Vi An mở miệng nói.

Một bóng người từ xa vọt tới, thời điểm xuất hiện có hàn ý tràn ngập khu vực.

“Tả Vân Lãnh, không nghĩ tới ngươi cũng tới, xem ra lần này các ngươi muốn đối phó người không đơn giản, có thể cho ta biết các ngươi muốn đối phó người nào không?”

Cảm giác người đến, người trong xe ngựa có vẻ kinh ngạc.

“Muốn biết thì từ trong xe ngựa lăn xuống cho lão tử.”

Trong lúc nói chuyện, lão giả Tả Vân Lãnh hừ lạnh một tiếng.

Hắn đưa tay đánh ra một chưởng, một cỗ hàn khí nồng đậm quét về phía xe ngựa.

Lão giả dựa vào giá xe ngăn ra, lộn một vòng tránh một kích này.

Có một bóng người lao ra khỏi xe ngựa vung tay vỗ một chưởng.

Bàn tay đánh ra một cỗ khí kinh màu vàng ngưng tụ thành cự hồ rít gào ngăn chặn hàn khí.

Ầm!

Hai cỗ khí kinh va chạm nhắc lên khí lãng, hàn khí phát tán khiến cây cỏ xung quanh phủ sương lạnh.

Khí kinh hình hồ cũng nhanh chóng tiêu tán.

“Tả Vân Lãnh, người dám ra tay.”

Thái Kinh Đào ra khỏi xe ngựa, ánh mắt âm lãnh nhìn lão giả xuất hiện.

“Có gì mà không dám, bất quá ta không nghĩ tới người lại luyện Thiên Nguyên Liệt Hồ Công đến trình độ khí kinh hóa hình, xem ra sắp đại thành!”

“Bất quá dưới sự liên thủ của hai ta, người chắc chắn bại, hơn nữa còn bại rất thảm.”

Tả Vân Lãnh nhìn Thái Kinh Đào nói.

“Thiên Giám Ti các người thật sự bá đạo! Hầu gia, đưa đồ cho bọn họ, chúng ta rời đi.”

Thái Kinh Đào nhìn thoáng qua Tả Vân Lãnh rồi nói với An Khánh Hầu.

Đúng lúc này một lão giả từ xa chạy tới, tốc độ cực nhanh xuất hiện ở đình viện.

Lão giả chính là Lỗ Nguyên.

“Hầu gia đã giúp chúng ta lấy được đồ vật, thật sự cảm tạ Hầu gia, Hầu gia có thể mang theo vũ khí đi gặp mặt tam minh chủ một lần, đến lúc đó chúng ta sẽ đưa đồ Hầu gia muốn tới Hầu phủ.”

Sau khi Lỗ Nguyên xuất hiện liền nói với An Khánh Hầu.

“Người không trực tiếp mang đi đi.”

An Khánh Hầu nhìn Lỗ Nguyên, trầm giọng nói.

“Ta đương nhiên không thích hợp mang đi, ta chỉ tới hiệp trợ Hầu gia!”

Lúc Lỗ Nguyên nói chuyện, mũi chân điểm một cái, thân hình đột nhiên hóa thành bóng đen, dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi xuất hiện phía sau Tam Tinh Hùng Sư Nhậm Vi An.

Bàn tay mở ra, vài đạo hàn quang bắn tới.

Mấy người đi theo sau Nhậm Vi An thấy thế lập tức rút đao, thế nhưng một cỗ tinh thần lực vô hình bao phủ mấy người làm cho thân hình bọn họ cứng lại.

Võ giả giao thủ mà trì hoãn nửa khắc thôi cũng đã đủ mất mạng.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Hàn mang đâm vào mi tâm mấy người.

“Người dám!”

Lúc này Nhậm Vi An cũng phục hồi tinh thần, nâng bàn tay vỗ một chưởng về phía Lỗ Nguyên, khí kinh màu vàng rực rỡ bùng nổ trong lòng bàn tay hắn.

Lỗ Nguyên không có ý định giao thủ chính diện với Nhậm Vi An.

Thân hình xoay chuyển một cách quỷ dị tránh thoát công kích của đối phương.

Nhưng lúc này Tả Vân Lãnh lại ra tay, bàn tay giống như biết Lỗ Nguyên muốn dịch về hướng nào, hơn nữa còn có một cỗ hàn khí cực kỳ sắc bén từ bàn tay hắn bộc phát quét thẳng tới ngực đối phương.

Lỗ Nguyên biến sắc nâng bàn tay, khí kinh trong cơ thể ngưng tụ trong lòng bàn tay rồi vỡ ra một chưởng va chạm với chưởng của Tả Vân Lãnh.

Bàn tay hai người va chạm, âm thanh răng rắc vang lên, Tả Vân Lãnh không nhúc nhích chút nào, còn Lỗ Nguyên bị chấn bay ngược ra ngoài.

Lòng bàn tay phủ kín hàn sương, cánh tay không ngừng phát run.

“Lá gan của ngươi rất lớn, dám giết người của Thiên Giám Ti ta, hôm nay lão phu muốn chém ngươi.”

Tả Vân Lãnh nhìn chằm chằm Lỗ Nguyên, mắt lóe hàn mang.

“Giết ta sao, e rằng các ngươi không làm được.”

Lúc Lỗ Nguyên nói chuyện, khí kinh lưu chuyển khắp cánh tay xua tan hàn khí, nhưng cánh tay vẫn còn run rẩy.

“Ngươi muốn nói hấn sẽ bảo vệ ngươi!”

Tả Vân Lãnh nhìn về phía Thái Kinh Đào, lạnh giọng nói.

Lúc này ánh mắt Thái Kinh Đào ngưng tụ, tình thế vượt qua dự đoán của hấn.

Dựa theo ý định trước đó bọn hấn chỉ mang đồ đi thôi, không động thủ giết người.

Nhưng bây giờ đối phương đã giết người của Thiên Giám Ti.

Đám người Thiên Giám Ti giống như người điên, sẽ đuổi theo không bỏ.

Hướng hồ người chưởng khống Thiên Giám Ti là hoàng tộc, sau chuyện này An Khánh hầu sẽ chịu áp lực lớn.

Sự tình trở nên có chút phiền toái.

“Thái huynh, chúng ta liên thủ giết chết những người này, sẽ không có người nào biết!”

Lúc này Lỗ Nguyên mở miệng nói.

Nghe được lời Lỗ Nguyên nói, bầu không khí trở nên khẩn trương.

Trong bóng tối, sắc mặt Mộ Dung Khinh Trần cũng trở nên khó coi.

“Tiểu thư, chúng ta muốn phát tín hiệu cứu viện sao?”

Một nữ tử áo đen phía sau Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Không thể, một khi phát ra tín hiệu cứu viện, vị trí của chúng ta sẽ bại lộ, đến lúc đó công chúa có thể gặp nguy hiểm.”

“Công chúa ở trong mắt người ngoài đã chết, nếu như lại chết cũng sẽ không có người để ý, cũng không nhắc nhở bất kỳ gợn sóng nào.”

Thái Vi lập tức lắc đầu nói.

Người chết rồi lại chết thêm một lần đương nhiên sẽ không gây ra sóng gió gì.

“Chúng ta không cần lo lắng cho sự an toàn của Nhâm lão và Tả lão, với thực lực của bọn họ phát ra tín hiệu trợ giúp không thành vấn đề.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm đình viện.

Cho dù Lỗ Nguyên và Thái Kinh Đào liên thủ cũng không có khả năng áp chế hai người Nhâm Vi An, nàng không biết đối phương lấy đâu ra lòng tin.

“Chẳng lẽ chung quanh còn có cao thủ.”

Mộ Dung Khinh Trần nhú mày.

“Giết chúng ta, hai người các người liên thủ có thể làm được sao?”

Tả Vân lạnh lùng nói.

“Là làm không được, ta cũng chỉ nói như vậy, bắt quá hai vị cũng không bắt được ta, sao không tới đây là ngừng?”

Lỗ Nguyên nói với Tả Vân Lãnh.

“Nhâm huynh, người ngăn Thái Kinh Đào, ta tới tháo đầu hấn xuống.”

Tả Vân Lãnh nói chuyện, thân hình đột nhiên bắn ra, bàn tay hóa trảo hung hăng chụp tới đầu Lỗ Nguyên.

“Dạ Đế các hạ sẽ không nhìn ta bị bắt đi!”

Lỗ Nguyên đứng bất động, miệng nói một câu.

Chương 487: Khí kinh hóa hải, trong biển ngưng thần, phá toái hư không (1)

... .

Lỗ Nguyên vừa nói ra, hiện trường trở nên yên tĩnh.

Tuy rằng chuyện Dạ Đế và Nhật Hậu uy áp Trần Phủ Ti đã qua một đoạn thời gian nhưng uy danh vẫn còn.

Cho nên lời của hắn làm cho động tác Tả Vân Lãnh hơi khựng lại.

Trong khoảnh khắc khựng lại, Lỗ Nguyên xoay người tránh thoát một chiêu nhưng ở ngực hắn vẫn xuất hiện một tầng sương lạnh.

Hàn khí khiến khí kinh trong cơ thể hắn lưu chuyển chậm lại.

Đây chính là đặc tính của công pháp thuộc tính hàn.

“Dạ Đế chưa xuất hiện, xem ra người ta cũng không có ý giúp người!”

Tả Vân Lãnh lạnh lùng ỏi.

Lúc này sắc mặt Lỗ Nguyên trở nên vô cùng ngưng trọng.

Nhất định đã đến nhưng hắn không biết tại sao Dạ Đế không ra tay trợ giúp hắn.

Nếu vừa rồi không phải lúc Tả Vân Lãnh nghe được tên Dạ Đế động tác hơi khựng, e là ngực hắn đã bị đối phương vô trúng.

Dạ Đế không ra tay chứng tỏ hắn không có ý định tham dự chuyện này.

Lỗ Nguyên nhìn chăm chăm Tả Vân Lãnh.

Tả Vân Lãnh tu hành Thiên Hàn Địa Triệt Công, dưới sự ảnh hưởng của hàn khí, động tác và khí kinh của Lỗ Nguyên đều trì trệ, cho nên hắn mới bị động như thế.

Muốn giao thủ với đối phương trước hết phải nghĩ biện pháp đối phó hàn khí.

Ánh mắt Lỗ Nguyên không khỏi nhìn về phía An Khánh Hầu.

Thân hình đột nhiên hóa thành một tàn ảnh xuất hiện bên cạnh An Khánh Hầu, đưa tay chụp về phía trường đao.

An Khánh Hầu không có ngăn trở, tùy ý để trường đao bị lấy đi.

“Tả Vân Lãnh, người tu luyện băng hàn chi đạo, thanh trường đao này là vũ khí thuộc tính hỏa, vừa vặn có thể khắc chế hàn khí của người, cho dù Dạ Đế không ra tay thì hôm nay ta cũng có thể chém giết người.”

Lúc nói chuyện, trường đao trong tay bị hắn rút khỏi vỏ.

Trong khoảnh khắc đao ra khỏi vỏ, một tiếng ong ong vang lên kèm theo một cỗ khí tức sắc bén nhu7 muốn chém chém đứt hết thủy bộc phát.

Đây là trong tình huống không có khí kinh gia trì.

Sau một khắc, huyết khí cuộn cuộn từ bàn tay Lỗ Nguyên tràn vào trường đao, trường đao chợt phát ra ánh sáng màu đỏ mang theo sự nóng cháy.

Hàn khí trên cánh tay và trên ngực nhanh chóng bị sự nóng cháy xua tan.

“Tả Vân Lãnh, hàn khí của người không áp chế được ta, xem ta giết người.”

Gượng mặt Lỗ Nguyên trở nên dữ tợn.

Trường đao trong tay cho hắn niềm tin mãnh liệt.

Nhìn trường đao trong tay Lỗ Nguyên, sắc mặt Tả Vân cũng trở nên ngưng trọng.

Hắn có thể cảm giác được lực lượng hỏa diễm cường đại ẩn chứa trong thanh trường đao đang mơ hồ áp chế hàn ý trong cơ thể hắn.

“Thái huynh, ta tới giải quyết Tả Vân Lãnh, người giúp ta kiềm chế Nhậm Vi An chút.”

Lỗ Nguyên mở miệng nói.

Hiện giờ Dạ Đế không chịu xuất hiện nên hắn chỉ có thể liên hợp với Thái Kinh Đào.

Trong lòng có chút tức giận đối với Dạ Đế.

Lần trước nhờ hắn hỗ trợ Dạ Đế mới có thể thuận lợi chém giết Trần Phủ Ti Âu Dương Hùng.

Hiện tại hắn gặp phải địch thủ Dạ Đế lại không ra tay.

“Thái Kinh Đào, người muốn đối địch với Thiên Giám Ti chúng ta sao, cần phải suy nghĩ cho kỹ.”

Sắc mặt Nhậm Vi An trở nên khó coi, trầm giọng nói.

“Ta chỉ muốn luận bàn với Nhậm huynh một chút!”

Thái Kinh Đào di chuyển thân hình, mơ hồ ngăn cản lộ tuyến Nhậm Vi An ra tay.

“Tiểu thư, An Khánh Hầu dám cầu kết với người của Tà Minh đối phó với Thiên Giám Ti, tiểu thư còn muốn cho hắn mất mũi, thật sự quá đề cao hắn rồi.”

Thái Vi ở bên cạnh Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Xem ra đồ vật An Khánh Hầu muốn lấy từ Tà Minh không tầm thường.”

“Điều này cũng chứng minh sau khi phụ hoàng bế quan, các triều thần đã bắt đầu không để hoàng gia vào mắt.”

Giọng Mộ Dung Khinh Trần có chút lạnh.

“Tiểu thư, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Trường đao kia mơ hồ hạn chế Tả lão, khiến Tả lão không phát huy được ưu thế của bản thân, Nhậm lão lại bị Thái Kinh Đào kiểm chế, tình cảnh của bọn họ cực kỳ bất lợi.”

Thái Vi nhướn mày nói.

“Hiện tại không chỉ có bọn họ, còn có Dạ Đế và Nhật Hậu có khả năng đang quan chiến, một khi bọn họ liên thủ, e là hai người Nhậm lão lành ít dữ nhiều.”

Nữ tử áo đen cũng mở miệng nói.

Lúc nàng nói xong, Lỗ Nguyên cầm trường đao trong vọt tới, trường đao trong tay nhanh như tia chớp bổ ra.

Tiếng đao ma sát với không khí trùng kích màng nhĩ Tả Vân Lãnh.

Không chỉ có tiếng đao mà còn có một cỗ khí tức nóng bỏng truyền đến.

Cảm giác nóng rực trong nháy mắt quét qua toàn thân Tả Vân Lãnh, như có một bóng ma bao phủ tâm thần.

Ánh mắt Tả Vân Lãnh ngưng tụ, hàn khí trong cơ thể nhanh chóng trào ra giúp hắn ổn định tâm thần, thân hình chuyển động đánh ra chuông.

Hàn khí trong tay va chạm với trường đao.

Xi!

Hàn khí và hỏa khí va chạm phát ra tiếng xèo xèo, sương trắng bốc lên ở nơi bọn họ giao thủ nhưng nhanh chóng bị hỏa diễm xua tan.

“Tả Vân Lãnh, hiện tại ngươi còn có thể càn rỡ sao?”

Sau lần giao thủ đầu tiên, khóe miệng Lỗ Nguyên nhếch lên, nở nụ cười dữ tợn.

Khí huyết được trường đao tăng phúc mơ hồ áp chế hàn khí trong tay đối phương.

Điều này làm cho hắn xuất thủ không chút cố kỵ.

Giao thủ với hắn vài chiêu, sắc mặt Tả Vân lạnh lùng âm trầm, đối phương mượn khí tức nóng bỏng từ trường đao ngăn cản hàn khí.

Giờ phút này ưu thế của hắn hoàn toàn mất đi.

Tiếp tục kéo dài đối với hắn cực kỳ bất lợi.

Nghĩ tới đây, thân hình Tả Vân Lãnh lại trực tiếp vọt về phía Lỗ Nguyên, nội kinh bị áp chế vậy thì hắn sẽ dùng chiêu thức áp chế đối phương.

Còn có khí kinh thuộc tính hàn của hắn cũng khắc chế thuộc tính hỏa, hai thuộc tính tương khắc.

Hàn khí của hắn không thể tạo thành thương tổn cho đối phương, trường đao trong tay đối phương bộc phát ra khí tức nóng rực cũng không thương tổn được hắn.

Trong tình huống như vậy hắn cần tiên hạ thủ vi cường, áp chế đối thủ.

Bàn tay nâng lên hóa thành trảo Chop về phía ngực đối phương.

Chiêu thức sắc bén.

Bất quá Lỗ Nguyên luôn cảnh giác, cho nên thuận lợi tránh né công kích của Tả Vân Lãnh.

Một kích không thành công, Tả Vân Lãnh không có dừng tay, bàn tay nắm thành quyền, một cổ hàn khí lạnh như băng nhanh chóng ngưng tụ trên nắm tay hắn, xem ra dự định lấy lực chém giết.

Nhìn thấy như vậy, ánh mắt Lỗ Nguyên trở nên lạnh lẽo, bàn tay cầm trường đao xoay chuyển bỏ đao vào cánh tay đối phương.

Thanh trường đao này không chỉ nóng rực, độ sắc bén cũng khiến người ta phải kinh hãi.

Thấy thế Tả Vân Lãnh lập tức thu tay về tránh né.

Sau khi tránh né trường đao, tốc độ bước chân Tả Vân Lãnh tăng vọt, nháy mắt xuất hiện trước mặt Lỗ Nguyên, nắm đấm đột nhiên mở ra.

Xi! Xi!

Hai đạo hàn quang nháy mắt bắn ra, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt bắn vào trong mắt đối phương.

“Không!”

Lỗ Nguyên phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Chương 488: Khí kinh hóa hải, trong biển ngưng thần, phá toái hư không (2)

....

Khí huyết bộc phát quán chú vào trường đao, trường đao vung vẩy lung tung.

Tả Vân Lãnh một kích đắc thủ nhanh chóng lui về phía sau, tránh cho bị loạn đao chém trúng.

“Phi châm do hàn băng ngưng tụ thành bắn mù mắt đối phương, người của Thiên Giám Ti quả nhiên không đơn giản, nắm bắt thời cơ rất chuẩn.”

“Lần này ngươi không định ra tay sao?”

“Nếu như hấn bị giết, chỉ sợ chúng ta không gặp được người phía sau Tà Minh.”

Một người trong bóng tối mở miệng nói.

Tại Minh dẫn Thiên Giám Ti ra, e rằng có ý áp chế chúng ta và An Khánh Hầu, buộc chúng ta và Tà Minh cùng một chỗ..

“Tuy rằng không biết Tà Minh muốn làm cái gì nhưng chắc chắn mục đích đơn giản, bọn họ có thể nhắc lên náo loạn ở vương triều Đại Chu.”

“Chúng ta không thể tùy tiện tham dự, hưởng hồ chỉ cần bọn họ động thì chúng ta có thể tìm được bọn họ, ta nghĩ bọn họ sẽ không từ bỏ cơ hội hợp tác với chúng ta.”

Dạ Đế mở miệng nói.

Chuyện liên quan đến vương triều Đại Chu không thể nào là chuyện nhỏ.

Bọn họ đắc tội Trấn Phủ Ti, nếu như phát sinh xung đột với Thiên Giám Ti phát sinh xung đột, như vậy đối với bọn họ phát triển không tốt.

Đương nhiên nếu như chém toàn bộ người nơi này thì không có người nào biết.

Nhưng có vài người không thể giết cho nên không thể ra tay.

Ánh mắt không khỏi nhìn về chỗ Mộ Dung Khinh Trần.

Nhật Hậu nhìn về phía Mộ Dung Khinh Trần giống như hiểu được tâm tư của Dạ Đế

Mộ Dung Khinh Trần không chết, như vậy ở trước mặt bọn họ cũng không thể chết.

Nếu đối phương ra tay với Mộ Dung Khinh Trần bọn họ còn phải cứu nàng.

Ở hiện trường, Lỗ Nguyên vung đao tán loạn đã dừng lại, tuy rằng mắt hắn không thấy rõ nữa nhưng thần thức vẫn còn.

“Tả Vân Lãnh, ngươi thật dê tiện!”

Lỗ Nguyên lạnh giọng nói.

“Dê tiện sao, chỉ có kẻ yếu mới nói như vậy.”

Hiện tại ta không biết ngươi còn thủ đoạn gì giao thủ với ta, bắt lấy ngươi chúng ta có thể biết càng nhiều tin tức về Tà Minh.

Nguyên nhân Tả Vân Lãnh không thừa thắng xông lên chính là vì muốn bắt sống.

Hắn tin Lỗ Nguyên biết nhiều thứ.

“Thái Kinh Đào, bảo vệ ta rời đi.”

Lúc này Lỗ Nguyên nói với Thái Kinh Đào.

Ánh mắt Thái Kinh Đào ngưng tụ, hắn không nghĩ tới Lỗ Nguyên vừa rời khí thể rất thịnh lại bị đâm thủng hai mắt.

Thân hình nhanh chóng vọt về phía Lỗ Nguyên.

“Thái Kinh Đào, xem ra ngươi phân không rõ tình thế.”

Nhậm Vi An trầm giọng nói.

“Ta cũng không có không phân rõ tình thế.”

Thái Kinh Đào xuất hiện bên cạnh Lỗ Nguyên, lúc nói xong đột nhiên xoay người.

Tay trái nắm thành quyền, bộc phát ra một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh về phía ngực đối phương, còn tay phải lại đảo lấy trường đao trong tay đối phương.

Ầm!

Một quyền nhanh như chớp đánh vào ngực Lỗ Nguyên.

Lỗ Nguyên hoàn toàn không ngờ tới Thái Kinh Đào sẽ ra tay với mình, không hề có chút phòng bị, chỉ cảm giác được một cỗ khí kinh giống như núi lửa truyền vào ngực, thân thể bay ngược ra ngoài.

Trong quá trình này trường đao trong tay cũng đã bị cướp mất.

Phốc!

Lỗ Nguyên phun một ngụm máu tươi, tê liệt ngã trên mặt đất, xương sườn và kinh mạch trong cơ thể đứt đoạn

Thái Kinh Đào không hề nương tay, muốn một quyền đánh chết Lỗ Nguyên.

Khụ! Khụ!

Hai mắt đã mù, máu tươi không ngừng từ trong miệng chảy ra, mắt thấy là sống không nổi rồi.

“Người, người thật ác độc!”

Nói xong câu này tắt thở chết tươi.

“Thái Kinh Đào, người...”

Nhậm Vi An thấy cảnh này gằm nhẹ, thân hình đã vọt tới bên cạnh Lỗ Nguyên, muốn nhìn xem có thể cứu Lỗ Nguyên hay không.

Và ngay lúc này, mắt An Khánh Hào đứng bên cạnh Phong Thượng An lấp lóe, bàn tay chạm vào bên hông, có hàn quang lóe lên.

Xì xì!

Phong Thượng An kinh ngạc, trên cổ xuất hiện một vết máu.

“An Khánh Hào, người...”

Hắn chỉ tay vào An Khánh Hào.

“Muốn trách thì trách Lỗ Nguyên quá tự tin, hắn bắt bại nên người cũng không cần sống.”

Hàn quang trong tay An Khánh Hào biến mất, là một thanh nhuyễn kiếm cực nhỏ.

An Khánh Hào có thể trở thành An Khánh Hào đời thứ hai sao có thể yếu được.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Không ai tưởng tượng được sự tình sẽ biến thành như vậy.

“Tiểu thư, An Khánh Hào giết hắn.”

Thải Vi kinh ngạc nói.

“Ta đánh giá thấp An Khánh Hầu, trách không được hấn có thể trở thành An Khánh Hầu đời thứ hai.”

Mộ Dung Khinh Trần nhìn An Khánh Hầu trong đình, thì thào nói.

An Khánh Hầu bài danh thứ ba trong thập đại hầu gia, địa vị như vậy không phải ai cũng có thể giữ.

Nàng phạm sai lầm, xem thường An Khánh Hầu.

Cái giá xem thường An Khánh Hầu chính là như thế.

Bên trong đình, An Khánh Hầu bình tĩnh lướt qua thi thể Phong Thượng An, chậm rãi tiến về phía xe ngựa.

Thái Kinh Đào cầm trường đao đi theo bên cạnh An Khánh Hầu.

Khi đến gần xe ngựa, Nhậm Vi An và Tả Vân Lãnh cũng tới gần.

“Chẳng lẽ Hầu gia cứ vậy mà rời đi sao?”

Nhậm Vi An nhìn An Khánh Hầu, lạnh lùng nói.

“Chẳng lẽ hai vị muốn ngăn cản chúng ta, ta là An Khánh Hầu Đại Chu, các người có lý do gì để ngăn cản ta?”

“Đương nhiên các người cũng không mang được ta đi, trường đao chính là vũ khí ta nhờ người luyện chế, chẳng lẽ hai vị muốn cướp?”

An Khánh Hầu nhìn hai người, bình thản nói.

Hiện tại người nên chết đều đã chết, Thiên Giám Ti căn bản không cách nào mang hấn rời đi.

Chỉ cần hấn cầm trường đao, tin rằng người của Tà Minh sẽ lại tiếp xúc với hấn, dù sao mục đích hấn tới nơi này chính là để lấy trường đao.

Nghe An Khánh Hầu nói xong, trong mắt Nhậm Vi An tràn ngập lửa giận, muốn động thủ.

“An Khánh Hầu, người đi không thành vấn đề, nhưng ta khuyên người giao trường đao cho chúng ta.”

Tả Vân Lãnh trầm giọng nói.

“Nếu các người không động thủ với ta, như vậy ta liền đi!”

An Khánh Hầu không có trả lời hần mà cùng Thái Kinh Đào bước lên xe ngựa đã bị hủy diệt một nửa, có chút tàn tạ.

“Chuyện này...”

Nhậm Vi An nhìn An Khánh hầu rời đi mà hai tay nắm chặt, muốn một quyền đánh về phía An Khánh hầu.

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi tầm mắt bọn họ.

Lúc này ba người Mộ Dung Khinh Trần từ trong bóng tối chạy như bay đến.

“Tham kiến công chúa, chúng thuộc hạ làm việc bất lợi, xin công chúa trách phạt!”

“Tả lão, Nhâm lão đây không phải lỗi của các người, là ta xem thường An Khánh Hầu, đưa thi thể người nọ mang về, xem có thể lấy được manh mối từ thi thể hay không.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Được!”

Nhậm Vi An giơ tay chớp lấy thi thể Lỗ Nguyên.

Nhưng khi hần bắt được thi thể đối phương thì ngực thi thể bỗng nổ tung, thi thể trở nát bét.

An Khánh Hầu không cho bọn họ tìm kiếm chút manh mối nào.

Không cần xử lý thi thể Phong Thượng An, để người Phong gia trang tới xử lý, thi thể hắc không có giá trị gì.

Mộ Dung Khinh Trần lắc đầu nói.

Chương 489: Khí kinh hóa hải, trong biển ngưng thần, phá toái hư không (3)

....

Từ tình hình vừa rồi mà xem, e là Phong Thượng An cũng chưa từng gặp qua cao tầng của Tà Minh, cho nên hẳn không có giá trị, mang thi thể về cũng vô dụng.

Sau đó Mộ Dung Khinh Trần mang theo người rời đi.

“Đều đi rồi, chúng ta cũng đi thôi!”

Trong bóng tối, Nhật Hậu nhìn Dạ Đế nói.

“Đi, nhưng trước khi đi chúng ta phải lấy một thứ.”

Dạ Đế đưa mắt nhìn về hướng An Khánh Hân rời đi.

“Người muốn thanh trường đao trên người An Khánh Hân.”

Nhật Hậu như hiểu được suy nghĩ của Dạ Đế.

“Đi thôi!”

Thân hình hai người cấp tốc hướng về phía An Khánh Hân rời đi.

Lúc này trên thông đạo xuống núi.

“Lần này Tà Minh tổn thất hơi lớn, không biết bọn họ có động thủ với Thiên Giám Ti hay không.”

Thái Kinh Đào ở bên cạnh An Khánh Hân nói.

Xe ngựa đã tàn, có thể nhìn thấy bóng dáng hai người.

“Hắn là Tà Minh tạm thời sẽ không động thủ với Thiên Giám Ti, bất quá ta có chút tò mò về chuyện Thiên Giám Ti động thủ với Tà Minh.”

“Tà Minh vẫn chưa gây ra động tĩnh gì lớn, sao lại đưa tới Thiên Giám Ti chứ?”

An Khánh Hầu trầm giọng nói.

“Gần đây Kinh sư bên này có chuyện gì đặc biệt phát sinh sao?”

An Khánh Hầu hỏi lão giả đánh xe ngựa.

“Hầu gia, muốn nói chuyện đặc biệt, đó chính là Kinh sư cùng với khu vực chung quanh có không ít xử nữ mất tích.”

Nghe lão giả nói như vậy.

Ánh mắt An Khánh Hầu ngưng tụ.

“Tà Minh muốn làm gì? Bọn họ lấy xử nữ tu luyện, trách không được bị Thiên Giám Ti theo dõi.”

“Vậy Hầu gia, chúng ta còn muốn tiếp xúc với đôi phương không?”

Thái Kinh Đào ngưng trọng nói.

“Giao dịch là giao dịch. Hiện tại những người xuất hiện còn không quản được bản hầu!”

An Khánh Hầu mở miệng nói.

Khi hắn nói thì xe ngựa đột nhiên dừng lại, bởi vì trước xe ngựa của bọn họ có hai người đang đứng.

“Dạ Đế và Nhật Hậu!”

An Khánh Hầu nhìn thấy hai người, ánh mắt ngẩn ra.

“Giao vũ khí trong tay các người ra, có thể rời đi, nếu không ta động thủ thì các người sẽ phải tổn thất.”

Dạ Đế nhìn An Khánh Hâu nói.

“Dạ Đế, để ta cân nhắc thực lực của người.”

Thái Kinh Đào vọt về phía Dạ Đế, khoảnh khắc vọt tới cũng rút trường đao trong tay ra.

Một cỗ huyết khí khổng lồ tràn vào trường đao, khí tức nóng bỏng từ trường đao bộc phát.

Người này đã giết Âu Dương Hùng, thực lực sâu không lường được, hẳn phải dốc hết toàn lực.

“Cân nhắc thực lực của ta, người cũng xứng!”

Dạ Đế hừ lạnh một tiếng, trên người xuất hiện một cỗ khí kinh cuồng bạo đánh ra một quyền, quyền kinh khiến không khí chung quanh như bị áp súc rồi đập về phía trường đao.

Trường đao phát ra ngọn lửa nóng rực bị khí áp súc dập tắt.

Sau đó năm đấm phủ khí kinh rơi vào trên trường đao của đối phương.

Khí kinh cuộn cuộn dọc theo năm qua trường đao truyền đến thân thể Thái Kinh Đào.

Dạ Đế muốn dùng khí kinh cường đại của mình áp chế đối phương.

Thấy thế, Thái Kinh Đào cũng chỉ có thể toàn lực ứng phó, dùng khí kinh giằng co.

Ầm!

Đúng lúc này, đan điền trong cơ thể Dạ Đế biến hóa, có một hải dương vô tận xuất hiện.

Đồng thời lực lượng mệnh môn trong nháy mắt vọt mà ra.

Bùm!

Thái Kinh Đào bị khí kinh cường đại đột ngột tăng vọt đánh bay ra ngoài, trường đao rơi khỏi tay.

Dạ Đế giờ tay hút lấy trường đao.

“Đan điền khí kinh hóa hải, thực lực của người làm sao đạt tới cảnh giới này.”

Thái Kinh Đào nằm trên mặt đất nhìn Dạ Đế, trên mặt lộ vẻ khó tin.

An Khánh Hào ngồi trên xe ngựa nghe Thái Kinh Đào nói mà biến sắc.

Thiên Nhân cử nạn thông thường sẽ có ba giai đoạn.

Sau khi đạt tới cử nạn, khí kinh trong cơ thể hùng hậu, một số cường giả bắt đầu muốn hóa khí kinh trong đan điền của mình thành biển, nghe thôi đã biết muốn hóa biển cần ngưng tụ bao nhiêu khí kinh.

Đương nhiên không chỉ cần khí kinh hùng hậu mà bản thân còn phải cảm ngộ hóa hải mới được.

Bởi vì như vậy mới có thể trong biển ngưng thần.

Nếu như hóa hải lung tung, không thể ngưng thần trong biển thì không thể đạt tới giai đoạn thứ ba, lấy thần phá toái hư không.

Đương nhiên giai đoạn thứ ba còn chưa ai có thể đạt tới.

Từ lúc xuất hiện liên thể hiện ra thực lực cường đại, người như vậy tuyệt đối sẽ không hóa hải lung tung, cho nên An Khánh Hào không thể không kinh ngạc.

Xi!

Trong lúc hấn kinh ngạc thì Dạ Đế đã vung trường đao, một cổ đao khí chém thẳng vào cổ Thái Kinh Đào.

Đầu lâu tràn đầy máu tươi lẫn trên mặt đất.

“Hầu gia, người đi trước!”

Lão giả ngồi trên xe ngựa thấy thế lập tức bảo vệ An Khánh Hầu.

“Dạ Đế ta là An Khánh Hầu Đại Chu, người dám giết ta?”

An Khánh Hầu nhìn Dạ Đế lạnh lùng nói.

“Vì sao không dám giết, Kim Ngọc Lăng chết trong tay người của chúng ta, hẳn là chúng ta đã kết thù, người nói cơ hội tốt như thế này sao ta có thể bỏ qua đây?”

Dạ Đế lạnh giọng nói.

Hô hô!

Đúng lúc này có thêm hai bóng người xuất hiện.

Đúng là Nhậm Vi An và Tả Vân Lãnh, bọn họ cũng xuống núi nghe thấy động tĩnh bên này lập tức tăng tốc chạy tới.

Nhìn thấy hai người xuất hiện, Dạ Đế nói với Nhật Hậu:

“Chúng ta đi.”

Hai người lập tức rời khỏi nơi đây.

Chương 490: Hàn Nguyệt giáo, Thiên Sơn Phái, thất kiếm hạ sơn (1)

....

Bên trong Sơn Hà Môn.

Tô Thần khoanh chân ngồi trên bờ đoàn nghe Nguyên Tuy Vân bẩm báo, trong ánh mắt có chút kinh ngạc.

Mộ Dung Kinh Trần không chết, trách không được bên hoàng tộc bên giống như cố ý áp chế, không có động tác gì.

Không biết Mai Huyền Sương biết chuyện này sẽ nghĩ như thế nào, dù sao người xui xẻo nhất chính là nàng.

Nghĩ tới đây, Tô Thần không khỏi vì Mai Huyền Sương mà thở dài một hơi.

“Cũng không biết Mai Huyền Sương trở về Trường Hận cung, tình huống ra làm sao?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Vẫn chưa khống chế được tình báo khu vực Giang Nam cho nên hắn không biết tình hình bên Trường Hận Cung.

Huống hồ bây giờ mục tiêu chủ yếu vẫn là kinh sư, những khu vực khác tạm thời không gia tăng lực lượng.

“Tà Minh khiến cho Thiên Giám Ti chú ý, để Kim Phong Tế Vũ Lô bên kia nhanh chóng điều tra xem là chuyện gì?”

Tô Thần phân phó nói:

Vừa rồi Nguyên Tuy Vân báo tin tức Kim Phong Tế Vũ Lâu gửi tới cho Tô Thần nghe.

Có hai nội dung chính, thứ nhất là Mộ Dung Khinh Trần không chết, có thể sẽ gia nhập Thiên Giám Ti.

Thứ hai là chuyện liên quan tới Tà Minh.

Hôm nay Dạ Đế đã lấy được một thanh vũ khí Khí cấp đỉnh, tin tưởng bằng vào vũ khí này, đối phương sẽ chủ động gặp mặt bọn họ.

“Bên Bạch Sầu Phi đã điều tra, phỏng chừng không bao lâu nữa có thể tra ra chuyện này.”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Thật ra cũng không cần phiền toái như vậy, không phải Mộ Dung Khinh Trần hiện thân sao?

Có thể để Bạch Sầu Phi và Mộ Dung Khinh Trần tiếp xúc một chút, nàng có khả năng gia nhập Thiên Giám Ti, chắc chắn biết chuyện gì.”

Tô Thần đột nhiên nghĩ đến.

Phát triển ở Kinh sư, nếu tiếp xúc cùng người hoàng tộc vương triều Đại Chu như Mộ Dung Khinh Trần chắc chắn có ích.

“Ngũ Độc Đồng Tử còn chưa trở về sao?”

Tô Thần xoay người hỏi Nguyên Tuy Vân.

Ngũ Độc Đồng Tử bị hấn phái đi đưa đan dược cho Thôi Vũ Hồ, đi một thời gian rồi.

Chuyện bên này đều đã xong xuôi mà Ngũ Độc Đồng Tử còn chưa có trở về nên không khỏi hỏi tới.

Ngũ Độc đồng tử hồi âm nói hấn ở lại trợ giúp Thôi Vũ Hồ một thời gian.

Nguyên Tuy Vân nói.

“VẬY HÃY ĐỂ HẮN Ở ĐÓ GIÚP THÔI VŨ HỔ MỘT THỜI GIAN.”

Tô Thần mở miệng nói.

Ngũ Độc Đồng Tử gọi là Ngũ Độc Đồng Tử nhưng tuổi tác thật sự đã rất lớn rồi.

“Chủ thượng!”

Lúc này, Kiều Phong tiến đến nói.

“Kiều Phong có thân hình cao lớn, khí vũ hiên ngang làm cho người ta có cảm giác hiệp nghĩa.

“Kiều Phong, tìm hiểu về thế giới này thế nào rồi?”

Tô Thần mở miệng nói.

Sau khi Kiều Phong và ba tên trưởng lão được Tô Thần triệu hồi ra, vẫn luôn tìm hiểu tình hình thế giới và vương triều Đại Chu.

Không giống những người khác.

Kiều bang chủ mang theo bang chúng cùng xuất hiện.

Hơn nữa Tô Thần còn muốn Cái Bang trở thành bang phái đệ nhất vương triều Đại Chu.

Về phần một ngàn bang chúng kia thì được Tô Thần chia thành từng nhóm cho rời đi, chờ đợi Kiều Phong triệu hoán, đến lúc đó sẽ hội tụ cùng một chỗ.

“Đã biết nhưng không nhiều lắm, chúng ta chuẩn bị đi tới khu vực Giang Nam khu vực, nơi đó tương đối giàu có, nhưng chênh lệch giàu nghèo rất lớn, thích hợp cho Cái Bang phát triển.”

Kiều Phong mở miệng nói.

Khu vực Giang Nam?

Tô Thần bắt đầu liên tưởng tới khu vực Giang Nam.

Hiện giờ Liên Thành Bích đã tới khu vực Giang Nam một thời gian, gần đây đang chuẩn bị xây dựng Vô Cầu sơn trang.

Kiều Phong sang bên đó, song phương cũng có thể trợ giúp lẫn nhau.

“Hy vọng các người lấy khu vực Giang Nam làm cơ sở, khuếch trương bốn phía, trở thành đại phái đệ nhất vương triều Đại Chu.”

Tô Thần nói.

“Đa tạ chủ thượng, thuộc hạ sẽ dẫn ba vị trưởng lão và bang chúng tới khu vực Giang Nam.”

Kiều Phong nói.

“Có nhu cầu gì cũng có thể liên lạc với Nguyên Tùy Vân, nếu Liên Thành Bích gặp nguy hiểm cũng có thể ra tay trợ giúp.”

Tô Thần nói.

Khu vực Giang Nam không tầm thường.

Khu vực Giang Nam không chỉ có rừng lớn mà sản vật còn phong phú, thể lực giang hồ càng nhiều, một vài thể lực muốn sinh tồn ở khu vực Giang Nam rất khó.

“Chủ thượng yên tâm, thuộc hạ tới Giang Nam sẽ đến gặp Liên Thành Bích huynh đệ trước.”

“Hắn ở khu vực Giang Nam một đoạn thời gian rồi, chắc chắn biết nhiều hơn ta.”

Kiều Phong nói.

“Được!”

Tô Thần gật gật đầu

Sau đó hai người nói chuyện phiếm chút, Kiều Phong liền xoay người rời đi.

Sau khi Kiều Phong rời đi.

Nguyên Tuy Vân cũng đi theo ra khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại một mình Tô Thần.

“Hết thấy đều đi vào quỹ đạo, chỉ là thực lực bản thân tăng lên có chút chậm.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Lúc này ở sơn môn Sơn Hà môn, có một nữ tử đeo khăn che mặt đi tới.

“Người nào?”

Nữ tử bị đệ tử thủ vệ ngăn lại, bây giờ môn chủ Sơn Hà môn Tô Thần là võ lâm minh chủ chín quận phương bắc, Sơn Hà môn có địa vị cao hơn trước rất nhiều.

“Ta chính là cố nhân chương giáo các ngươi, đây là bài thiếp của ta, tin rằng chương giáo các ngươi nhìn thấy bài thiếp sẽ gặp ta.”

Nữ tử mang khăn che mặt đưa bài thiếp trong tay cho thủ vệ.

“Xin chờ một chút!”

Đệ tử thủ vệ vội vàng nói.

Đôi phương gặp những người khác còn dễ nói, nhưng đôi phương trực tiếp nói muốn gặp chương giáo, cũng không phải người bình thường.

Trong chốc lát nữ tử đeo khăn che mặt được dẫn vào một gian phòng khách.

“Không phải Tử cô nương đã trở về giáo sao? Sao lại xuất hiện ở chín quận phương bắc ta?”

Lúc Tô Thần nói chuyện, khoát tay mời nữ tử ngồi xuống.

Nhìn Tô Thần đứng ở trước mặt, Tử Hàn Nguyệt thầm thở dài, lúc trước còn tưởng rằng đối phương là một tiểu nhân vật, hiện tại mới phát hiện đối phương tuyệt đối là một con cự ngạc.

Ngẫm lại chuyện xảy ra ở Khánh Thành lúc đó, không cần đoán cũng biết nhất định là một tay Tô Thần bày ra.

“Tô Chương Giáo, lần này ta đến chủ yếu là muốn hợp tác với ngươi?”

Tử Hàn Nguyệt ngồi xuống, mở miệng nói.

“Hợp tác, chẳng lẽ lại điều tra bí tàng kia, không có biện pháp hợp tác nha.”

Tô Thần đối với việc tìm kiếm bí tàng không có quá nhiều hứng thú.

Thật ra trong lòng hắn cũng không muốn bí tàng bị tra ra vào thời gian này.

Chín quận phương bắc vừa mới bình tĩnh, đang trong thời gian hấn gia tăng cường độ thống trị, không hy vọng có người đến làm loạn.

Nếu như lúc này bí quật xuất hiện, tất nhiên sẽ hấp dẫn các võ giả giang hồ tới.

Đây không phải điều hắn muốn.

“Lần này chuyện hợp tác không phải ở quan nội mà quan ngoại, chúng ta chuẩn bị xuất thế.”

“Muốn chiếm cứ một chỗ và đã chọn xong địa phương rồi, chính là Thiên Sơn Phái tái ngoại.”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

Nghe Tử Hàn Nguyệt nói, Tô Thần ngẩn ra, ngay cả Nguyên Tuy Vân đi theo Tô Thần cũng kinh ngạc.

Thiên Sơn Phái không đơn giản, thực lực có chút sâu.

Không nghĩ tới Hàn Nguyệt Giáo lại muốn ra tay với Thiên Sơn Phái.

“Tử cô nương, ta cảm thấy có chút kỳ quái, các người muốn đối phó Thiên Sơn Phái liên quan gì đến bên chúng ta, hình như không có gì để hợp tác.”

Tô Thần có chút khó hiểu hỏi.

Muốn đối phó với Thiên Sơn Phái, đây là chuyện của bọn họ, không cần phải tới đây để nói cho hắn biết.

“Tô Chương giáo, nghe đồn chương giáo Thiên Sơn Phái đã chuẩn bị lựa chọn bảy tên đệ tử để kế thừa bảy thanh thần kiếm của Thiên Sơn Phái.”

Thiên Sơn Phái cho những đệ tử này xuống núi, trạm thứ nhất đặt chân chắc chắn là chín quận phương bắc, sẽ uy hiếp tới người.

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

Chương 491: Hàn Nguyệt giáo, Thiên Sơn Phái, thất kiếm hạ sơn (2)

...

“Thất kiếm hạ Thiên Sơn?”

“Xem ra quý giáo có người trong Thiên Sơn Phái, không biết Tử cô nương có biết bảy thanh thần kiếm kia có đặc tính như thế nào không?”

Tô Thần thì thảo nói.

“Thất kiếm hạ Thiên Sơn, Tô chương giáo hình dung rất chuẩn xác, về phần bảy thanh thần kiếm này thế nào ta cũng không rõ lắm.”

“Bởi vì bảy thanh thần kiếm này do chương giáo Hoắc Mộc Phong lấy ra, nghe đồn bảy thanh kiếm đều có đặc tính riêng, hẳn đều là vũ khí Khí cấp, còn là Khí cấp đỉnh.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Vũ khí Khí cấp đỉnh sao?”

“Bọn họ chọn người thừa kế trong số những người nào?”

Tô Thần không khỏi hỏi.

“Lần này chọn trong thế hệ trẻ, người đạt được trường kiếm sẽ trở thành đệ tử quan môn của Hoắc Mộc Phong, từ điểm này xem ra bảy thanh trường kiếm có uy lực rất bất phàm.”

Tử Hàn Nguyệt trầm giọng nói.

“Thế hệ trẻ, cho dù mạnh hơn nữa thì có thể mạnh tới mức nào, không lật nổi sóng gió.”

Tô Thần tỏ vẻ không thêm để ý nói.

Đương nhiên chỉ là ngoài miệng nói, hẳn biết uy lực của vũ khí Khí cấp, không thể không đề phòng.

Trong khoảng thời gian này, Tô Thần khá nhàn nhã nhưng vẫn tìm hiểu rõ đẳng cấp vũ khí mà vương triều Đại Chu định nghĩa.

Vũ khí bình thường, vũ khí Khí cấp.

Vũ khí bình thường không có phân chia gì cả, còn vũ khí Khí cấp chia thành cấp thấp, trung cấp, cao cấp và đỉnh cấp.

Về phần phía trên vũ khí Khí cấp, nghe nói là Linh Bảo, nhưng chưa từng được ghi chép.

Nghe Tô Thần nói, sắc mặt Tử Hàn Nguyệt hơi đổi, mở miệng nói:

“Tô chương giáo có thể không để ý bảy người này, nhưng bảy người xuống núi đại biểu điều gì? Đại biểu Thiên Sơn Phái có tâm tư tiến vào quan nội.

Tô chương giáo, có một số việc không thể không đề phòng!”

“Lần này chúng ta muốn liên thủ với ngươi, cùng nhau bắt lấy Thiên Sơn Phái, đến lúc đó Tô chương giáo có thể lấy đi hai phần ba tài nguyên của Thiên Sơn Phái, còn Thiên Sơn Phái thuộc về chúng ta.”

“Ta nghĩ điểm này cực kỳ có lợi cho Tô chương giáo.”

Nghe Tử Hàn Nguyệt nói, Tô Thần lại không lập tức trả lời mà gõ ngón tay trên mặt bàn.

Từ trong lời nói của Tử Hàn Nguyệt, ra tay với Thiên Sơn Phái có lợi cho hắn.

Nhưng có một điểm dễ dàng bỏ qua.

Đó chính là nếu hắn hợp tác với Hàn Nguyệt mGJZnS tiêu diệt Thiên Sơn Phái, sẽ làm cho người ta cảm giác Hàn Nguyệt Giáo kết minh với Thanh Long hội.

Như vậy mọi người sẽ càng thêm kiêng kỵ Hàn Nguyệt Giáo.

“Tử cô nương, chuyện này đối với chúng ta là có lợi, có thể giúp chúng ta thanh trừ đối thủ, nhưng đối với các người càng có lợi hơn nha.”

“Liên thủ với Thanh Long Hội chúng ta có thể đề cao uy danh của các người.”

“Huống hồ còn có một điểm, tại sao ta phải cùng các người diệt trừ Thiên Sơn Phái.”

“Dù sao các người thay thế Thiên Sơn Phái thì sau này chúng ta sẽ phải đối mặt với Hàn Nguyệt Giáo.”

Ánh mắt Tô Thần nửa mở nửa khép, chậm rãi nói.

Nhưng thời điểm hắn nói chuyện, Tử Hàn Nguyệt cảm giác được áp lực nặng nề rơi vào trên người của nàng, làm nàng có chút không thở nổi.

Tô Thần trở thành cường giả Sơn Hà Môn và mình chủ võ lâm chín quận phương bắc.

Có thể nói là ở địa vị cao một thời gian, tự thân đã hình thành khí thế.

Dù sao mỗi lời nói cử chỉ của hắn đều đại biểu cho võ lâm chín quận phương bắc.

Cho nên giờ phút này cho dù hấn không có phát ra khí tức cũng có thể áp chế Tử Hàn Nguyệt.

Tử Hàn Nguyệt hít sâu một hơi, trong lòng kinh hãi.

Lúc đầu nàng còn có thái độ khinh thường Tô Thần, nhưng bây giờ lại không còn chút nào.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trở nên trầm mặc.

Một lát sau Tử Hàn Nguyệt dẫn đầu đánh vỡ sự trầm mặc.

“Vậy không biết Tô chương giáo có muốn hợp tác hay không, muốn cái giá hợp tác là gì?”

“Hợp tác đương nhiên có thể, bất quá tài nguyên có thể mang đi ở Thiên Sơn Phái nhất định phải thuộc về chúng ta, về phần nơi đóng quân của Thiên Sơn Phái và tài nguyên cố định thì chúng ta thì không cần.”

“Tô chương giáo, sao có thể chứ?”

Nghe Tô Thần nói, Tử Hàn Nguyệt lập tức mở miệng.

“Không nên vội phản bác, nơi quan trọng nhất của Thiên Sơn Phái chính là Thiên Trì, chúng ta không thể mang Thiên Trì đi, nên Thiên Trì sẽ thuộc về các ngươi, ta muốn toàn bộ tài nguyên có vấn đề sao?”

“Nếu như các ngươi không thể đáp ứng, vậy chúng ta không có khả năng liên thủ.”

Tô Thần mở miệng nói.

Tử Hàn Nguyệt nghe được sự kiên quyết của Tô Thần, trầm tư một lát rồi nói:

“Được, ta đáp ứng Tô chương giáo.”

“Đây sẽ là lựa chọn chính xác của ngươi, nhưng ta biết người của Kim Phong Tế Vũ Lô ở tái ngoại có ý muốn thống nhất Quỷ Vực, theo lý thì ngươi nên tiếp xúc với bọn họ.”

Sau khi Tử Hàn Nguyệt đáp ứng điều kiện, Tô Thần mở miệng hỏi.

“Chúng ta sẽ không ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lâu, cũng có thể kết minh với kẻ thù, nhưng bọn họ muốn chiếm cứ Quỷ Vực, hẳn là có ý nghĩ với tái ngoại, e là về sau sẽ trở thành đối thủ của chúng ta.”

Tử Hàn Nguyệt trầm giọng nói.

Gần đây nàng biết được Quỷ Vực đổi chủ, Độc Cô Vô Dịch của Thiên Nhai Các trở thành vực chủ Quỷ Vực, bọn họ cũng không sốt ruột.

“Như vậy sao? Vậy chúc chúng ta hợp tác vui vẻ, về phần đối phó với Thiên Sơn Phái như thế nào, bên người an bài như thế nào chúng ta phối hợp thế ấy.

“Đương nhiên nếu để người của chúng ta chết thay, vậy đừng trách ta lật thủ tội hoa.”

Tô Thần nhìn Tử Hàn Nguyệt, mắt lóe hàn quang.

Tử Hàn Nguyệt đối diện với ánh mắt của Tô Thần mà lòng phát lạnh, vội vàng nói: “Tô chương giáo yên tâm, chúng ta còn muốn hợp tác lâu dài.”

“Ta đã đáp ứng nhưng còn phải thuyết phục một ít trưởng lão trong giáo, mấy ngày nữa sẽ đến bái kiến Tô chương giáo.”

Tử Hàn Nguyệt đứng dậy cáo từ rời đi.

“Tiễn Tử cô nương một chút!”

Tô Thần nói với Nguyên Tùy Vân.

Sau khi tiễn Tử Hàn Nguyệt rời đi, Tô Thần lại nhíu mày.

Trước đây ý nghĩ trong lòng hắn là dần dần lớn mạnh thế lực Quỷ Vực, sau đó áp chế Thiên Sơn Phái, nhưng không ngờ Hàn Nguyệt Giáo lại có tâm tư với Thiên Sơn Phái.

Hơn nữa từ trong lời nói của Tử Hàn Nguyệt có thể nghe ra Hàn Nguyệt giáo không phải mới mưu tính chuyện này.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Tô Thần đồng ý hợp tác với đối phương.

Đương nhiên hiện giờ Tô Thần cảm thấy hứng thú nhất vẫn là bảy thanh thần kiếm của Thiên Sơn Phái.

Tử Hàn Nguyệt rời khỏi Sơn Hà Môn liền tiến vào trong núi rừng.

Nàng dừng lại bên một dòng suối nhỏ.

Một lúc sau có tiếng xé gió dồn dập truyền đến, có hai người xuất hiện phía sau Tử Hàn Nguyệt.

Là hai lão giả, một xanh một xám, bọn họ nhìn thấy Tử Hàn Nguyệt tiến lên hành lễ nói:

“Thánh nữ!”

“Hai vị trưởng lão, Tô Thần đã đáp ứng liên thủ với chúng ta nhưng hắn muốn tất cả tài nguyên của Thiên Sơn Phái.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

“Tất cả tài nguyên?”

Nghe vậy, hai lão giả khẽ cau mày nói:

“Hai phần ba bọn họ đều chê ít, còn muốn toàn bộ, khẩu vị của Tô Thần không khỏi quá lớn, e là giáo chủ sẽ không đáp ứng.”

“Ta đã đáp ứng rồi!”

Hai người muốn nói gì đó nhưng Tử Hàn Nguyệt lại bình tĩnh nói:

“Có thể cho người của chúng ta ở trong Thiên Sơn Phái dời đi trước. Nói như vậy Tô Thần cũng không biết.”

Nghe Tử Hàn Nguyệt nói, ánh mắt hai lão giả lóe sáng.

Phương pháp này không tệ.

“Vậy chúng ta cứ dựa theo kế hoạch mà bấm báo.”

Lão giả áo xanh mở miệng nói.

“Tốt, nhanh chóng bấm báo, chờ nhận hồi âm ta liền đàm phán với Tô Thần xem xuất động bao nhiêu cao thủ đối phó Thiên Sơn Phái.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

Lúc Tô Thần bên này đang chuẩn bị đối phó Thiên Sơn Phái.

Ở tái ngoại, Thiên Sơn Phái.

Trong trường giáo điện có không ít người hội tụ.

Một nam tử áo đen đứng ở trung ương đại điện chấp tay sau lưng, chính là trường giáo Hoắc Mộc Phong.

Hai bên đại điện là mấy người ngồi, khí tức những người này phát ra rất hùng hậu.

Trong đó hai người ngồi vị trí đầu hai bên có khí tức đặc biệt mãnh liệt.

Một người mặc áo xanh, bộ dạng nam tử trung niên, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt, giống như bệnh nặng mới khỏi, lúc này đang nhíu mày, tràn ngập uy nghiêm.

Đôi môi mỏng manh mím lại, mang đến cho người ta cảm giác đây không phải hạng người nhân từ.

Người này chính là Nam Sơn chi chủ Mộ Phong Vân.

Người còn lại là một lão giả áo trắng, khuôn mặt khô gầy, hai mắt khép hờ như đang ngủ, nhưng khí tức tản ra không

kém Mộ Phong Vân chút nào, chính là Bắc Sơn chi chủ Kim Độc Di.

Những người còn lại đều là trưởng lão hai mạch Nam Bắc.

Giữa bọn họ có bảy người trẻ tuổi đang quỳ, chính là bảy người chọn ra từ luận võ.

Bảy người này chuẩn bị tiếp nhận bảy thanh thần kiếm mà chương giáo Hoắc Mộc Phong ban thưởng.

Sau khi có được thần kiếm, họ sẽ bước ra khỏi Thiên Sơn Phái, có nhiệm vụ giương danh Thiên Sơn Phái.

Chương 492: Ban kiếm, xuống núi, Tử Đàn Cung Mạc Vấn Dao, một đao bay đầu (1)

....

“Chưởng giáo! Giờ lành đến, có thể tiến hành thụ kiếm rồi.”

Lúc này Mộ Phong Vân đứng lên khom người nói.

Hoắc Mộc Phong gật đầu.

Lúc hấn gật đầu các trưởng lão khác đều đứng dậy, đưa mắt nhìn ra ngoài điện.

Có bảy người nối nhau đi vào, trong tay bảy người đều cầm một hộp gấm dài.

Bảy người bung hộp gấm đứng trước mặt bảy người đang quỳ rồi mở hộp gấm ra.

Lập tức bảy thanh trường kiếm xuất hiện trước mặt mọi người, bảy cổ kiếm khí bất đồng từ trong vỏ kiếm lộ ra, chưa ra khỏi vỏ đã có kiếm khí như thế, có thể thấy được bảy thanh trường kiếm này không tầm thường.

“Bảy thanh trường kiếm này chính là thứ mà bốn tọa đốc lòng luyện chế trong thời gian Thiên Sơn Phái phong sơn, bảy thanh trường kiếm xuất thế chính là thời điểm giương danh Thiên Sơn Phái ta.”

“Sỉ nhục vì phong sơn phải được rửa sạch khi trường kiếm ra khỏi vỏ.”

“Hôm nay bảy người các ngươi tiếp bảy thanh thần kiếm, trở thành đệ tử quan môn của Hoắc Mộc Phong ta, tuân thủ nghiêm ngặt một tín niệm, đó chính là kiếm còn người còn, kiếm gãy người mất.”

“Việc đầu tiên các ngươi phải làm khi xuống núi chính là tiêu diệt Quỷ Vực ở tái ngoại.”

Hoắc Mộc Phong bình tĩnh nói nhưng trong giọng nói tràn ngập sát phạt.

“Chúng ta chắc chắn không phụ chương giáo trọng vọng!”

Bảy người lập tức khom người đồng thanh đáp.

Đồng thời đứng lên tiếp nhận trường kiếm trong hộp gấm.

“Xuống núi!”

Sau khi bảy người nhận lấy trường kiếm, Hoắc Mộc Phong khoát tay nói.

Bảy người không chút do dự xoay người ra khỏi đại điện.

“Hai vị sơn chủ lưu lại, những người khác lui ra trước.”

Hoắc Mộc Phong mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Trưởng lão trong điện nhao nhao hành lễ rồi rời đi.

Trong điện chỉ còn lại có ba người.

“Chương giáo, dùng bảy người bọn họ và bảy thanh thần kiếm dẫn dụ đối thủ của chúng ta, có phải cái giá quá lớn hay không?”

Nam Sơn Chi Chủ Mộ Phong Vân mở miệng nói.

“Không lớn chút nào, người ngấm lại xem chúng ta mới khai sơn bao lâu liền phát hiện có người trà trộn vào Thiên Sơn Phái, trong những người này có người cùng theo Thiên Sơn Phái phong sơn, cũng có người gia nhập trong quá trình phong sơn, chuyện nói rõ cái gì, nói rõ đôi phương đã sớm theo dõi Thiên Sơn Phái từ lâu!”

“Bây giờ chúng ta khai sơn, e là đôi phương sẽ nhanh chóng động thủ, không dẫn ra chúng ta ăn ngủ khó yên!”

Bắc Sơn Chi Chủ Kim Độc Dị ở bên cạnh trầm giọng nói.

Nghe được Bắc Sơn Chi Chủ nói, Mộ Phong Vân không nói gì nữa, hắn cũng biết sự tình nghiêm trọng, chỉ là sợ bảy thanh trường kiếm sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Phong Vân, địch nhân trong chỗ tối mới là địch nhân đáng sợ nhất, dẫn bọn họ xuất hiện chúng ta mới có thể yên tâm, huống hồ bảy người bọn họ không chỉ là mỗi nhữ, còn là thợ săn, ta tin tưởng bảy người này sẽ thể hiện uy danh của chúng ta.”

Hoắc Mộc Phong mở miệng nói.

Từ trong lời nói của bọn họ có thể biết được chuyện bài bảy người mang theo bảy thanh trường kiếm xuống núi là để dẫn dụ địch nhân xuất hiện.

“Chưởng giáo, Quỷ Vực bị Độc Cô Vô Địch chiếm cứ, hắn là người của Thiên Nhai các, có tin tức từ Kinh sư truyền đến, chuyện này không đơn giản.”

Nam Sơn Chi Chủ Mộ Phong Vân nói.

“Không đơn giản thì như thế nào, tin tức Kinh sư truyền đến có nói các chủ bắc các Thiên Nhai Các là võ giả Thiên Nhân cửu nạn và hóa hải, thực lực như vậy còn không đáng để ta kiêng kỵ.”

Hoắc Mộc Phong lạnh giọng nói.

Trong lúc nói chuyện, khí tức của Hoắc Mộc Phong vốn bình thản đột nhiên tăng vọt, một cỗ khí tức kinh người bộc phát.

Chỉ là cỗ khí tức này xuất hiện rất nhanh, biến mất cũng rất nhanh.

Sau đó Hoắc Mộc Phong xoay người nhìn ra ngoài điện:

“Chu đế, người bế quan nhiều năm như vậy có đạt tới phải toái hư không hay không?”

Hiện nay chỉ có một người có khả năng khiến cho hấn kiêng kị, đó chính là Đại Chu vương triều Chu Đế.

Nhưng Chu Đế bế quan không ra, Hoắc Mộc Phong hấn không e ngại bất luận kẻ nào.

Năm đó hấn bại trong tay Chu Đế, thần niệm ngưng tụ ra bị Chu Đế đánh tan, đan điền chi hải bị đánh nổ, bắt buộc dĩ phải phong sơn.

Hiện giờ thực lực của hấn đã tiến thêm một bước, vốn định rời núi đánh với Chu Đế một trận.

Nhưng Chu đế bế quan nên hấn không có khởi hành tiến đến Kinh sư.

Đương nhiên trong lòng hấn cũng biết mình còn không phải đối thủ của Chu Đế cho nên trong khoảng thời gian này hấn đang ngưng thế, khi thế đạt tới trình độ nhất định hấn sẽ khởi hành tới Kinh sư.

Cảm nhận được khí tức mênh mông từ chuông giáo, Mộ Phong Vân và Kim Độc Dị đều cảm thấy kích động.

Cẩn thận theo dõi động tĩnh của bảy người bọn họ, chỉ cần đối thủ vừa xuất hiện liền tiêu diệt.

Hoắc Mộc Phong mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Hai người khom lưng rời khỏi đại điện.

Ở Sơn Hà Môn.

Nguyên Tuy Vân xuất hiện trước mặt Tô Thần:

“Chủ thượng, Tử cô nương gửi tin tức tới, người chấp chương thất kiếm của Thiên Sơn Phái đã xuống núi, trạm thứ nhất, tiêu diệt Quỷ Vực.”

“Tiêu diệt Quỷ Vực, đã thông báo tin tức này cho Độc Cô Vô Địch chưa?”

Tô Thần khẽ cau mày nói.

“Thuộc hạ đã báo tin cho Độc Cô Vô Địch, ta nghĩ Độc Cô Vô Địch cũng đã có phòng bị, bất quá đối phương mang theo bảy thanh vũ khí Khí cấp, chúng ta có nên an bài thêm nhân thủ đến Quỷ Vực hay không.”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Biết thực lực bảy người kia như thế nào không?”

Tô Thần mở miệng nói.

“Thực lực cụ thể thì Tử cô nương không nói cho chúng ta biết, ta nghĩ Độc Cô Vô Địch nhận được tin tức xong sẽ phái người thăm dò thực lực của mấy người này.”

Nguyên Tuy Vân nói.

Có tin tức liền báo cho ta biết, tạm thời không cần phái người qua, để Độc Cô Vô Địch tự ứng phó.

“Bất quá trạm thứ nhất của người Thiên Sơn phá là Quỷ Vực, nói cách khác trạm thứ hai có thể là Khánh Thành, điểm

này chúng ta phải chú ý, nhắc Bạch Thiên Vũ cẩn thận một chút.”

Tô Thần trầm tư nói.

Hiện giờ Quỷ Vực và Khánh Thành đều thuộc về Thiên Nhai Các.

Độc Cô Vô Địch ở tái ngoại, Bạch Thiên Vũ ở Khánh thành.

Đối phương hạ thủ với Quỷ Vực như vậy cũng có thể hạ thủ với Khánh Thành.

Khánh Thành là một trong những con đường nối liền quan nội với tái ngoại.

“Bảo Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân đến Khánh Thành một chuyến.”

Tô Thần phân phó.

“Tuân lệnh, thuộc hạ sẽ đi sắp xếp.”

Nguyên Tuy Vân khom người rời khỏi phòng.

“Với bảy người muốn cạy tái ngoại và biên thù, không có khả năng lắm, hẳn là Thiên Sơn Phái các người còn có hậu thủ!”

Tô Thần thâm nghĩ.

Trong một sơn động rộng lớn, đèn đuốc thiêu đốt chiếu sáng như ban ngày ở Quỷ Vực.

Độc Cô Vô Địch ngồi ngay ngắn trên ghế chính.

Phía dưới hắn, có mấy người đang đứng.

Trong mấy người này, có mấy người là đương đầu của Quỷ Vực lúc trước, chỉ là bây giờ đã trở thành trưởng lão của Quỷ Vực, dốc sức làm việc cho Độc Cô Vô Địch.

Độc Cô Vô Dịch ở kiếp trước là nhân vật hùng bá một phương, thống lĩnh Quỷ Vực căn bản không thành vấn đề.

“Thất kiếm hạ Thiên Sơn, nghe đồn mục đích bọn họ xuống Thiên Sơn là để diệt Quỷ Vực ta, bây giờ Quỷ Vực trở thành đá mài đao cho người ta hạ sơn rồi.”

Độc Cô Vô Dịch nhìn mọi người nói.

“Vực chủ, quả thật lộ tuyến của bọn họ đang hướng về Quỷ Vực, chúng ta nên phái người chặn đối phương lại.”

Một người mở miệng nói.

Người nói chuyện mặc hắc bào, cổ tay áo còn thêu một cái đầu lâu.

Chính là tam đương đầu Quỷ Vực lúc trước tên là Ngô Đào.

“Chuyện này do Ngô trưởng lão đi làm, tìm hiểu thực lực của mấy người này và bảy thanh kiếm trên người bọn họ.”

Độc Cô Vô Dịch phân phó.

“Điều tra thực lực là một mặt, còn có tin tức về đặc tính của bảy thanh vũ khí Khí cấp cũng phải nắm giữ.”

“Thuộc hạ lập tức đi an bài.”

Ngô Đào lĩnh mệnh.

Chương 493: Ban kiếm, xuống núi, Tử Đàn Cung Mạc Vần Dao, một đao bay đầu (2)

....

Lúc này tái ngoại gió nổi mây phun.

Ngày đầu tiên thất kiếm bị mấy chục người Quỷ Vực vây giết.

Một người trong đó rút kiếm, là một thanh kiếm hai mũi, có thể công có thể thủ, thời điểm ra chiêu thân kiếm phát ra hàn khí, chỉ cần cắt ra vết thương thì hàn khí sẽ xâm nhập vào cơ thể đóng băng máu huyết, để cho đối phương chết vì máu không thể lưu chuyển.

Người sử dụng thanh trường kiếm này tên là Lục Nguyên, thực lực Thiên Nhân tam nạn phối hợp với trường kiếm đã giết hơn mười người Quỷ Vực trong phút chốc.

Ngày hôm sau là một người khác rút kiếm, một thanh Âm Dương kiếm, lúc ra tay một mặt kim quang sáng chói, một mặt sương mù đen kịt, vừa ra tay chỉ có thể nhìn thấy kim quang, theo sau chính là hắc ám.

Người sử dụng tên Lăng Mộc, sau khi xuất kiếm, nhóm người Quỷ Vực bị làm mù mắt, bị đối phương thoải mái cắt mở yết hầu, thực lực Lăng Mộc cũng ở Thiên Nhân tam nạn.

Ngày thứ ba Quỷ Vực tiếp tục phái người chặn giết nhưng lần này người ra tay lại là một lão giả.

Trong tay lão giả có vô số mảnh sắt thật nhỏ, khí kinh vận chuyển nháy mắt phóng hết ra ngoài, mảnh sắt thật nhỏ giống như mưa kiếm, vừa bị tới gần đã bị đâm thành tổ ong.

Ba ngày, ba ngày liên tục.

Ba người trong thất kiếm dùng thể sét đánh không kịp bưng tai nghiền nát người Quỷ Vực phái đi.

Với tốc độ di chuyển của bảy người, ngày thứ năm sẽ xuất hiện bên ngoài Quỷ Vực.

Ở Quỷ Vực.

“Vực chủ, chúng ta dò xét được thực lực của bảy người này đều ở Thiên Nhân tam nạn, bất quá vũ khí trong tay bọn họ quả thật không tầm thường.”

Ngô Đào khom người đứng ở trước mặt Độc Cô Vô Địch.

Thiên Nhân tam nạn, vũ khí Khí cấp?

“Để cho những người thăm dò đều trở về, không cần hy sinh vô ích.”

“Triệu tập tất cả trưởng lão cùng với mấy trăm đệ tử tinh anh, ngày mai vây giết thất kiếm kia!”

Độc Cô Vô Địch lạnh giọng nói.

“Thuộc hạ đi triệu tập ngay.”

Mấy ngày qua Ngô Đào cũng rất tức giận, trong thời gian ba ngày mà bên hắn tổn thất gần năm mươi người, chỉ có ba người trong nhóm đối phương ra tay, còn lông tóc không tổn hao gì cho nên hắn không cam lòng.

Hôm nay Độc Cô Vô Địch chuẩn bị mang theo mấy trăm người tiến đến vây giết đối phương, hắn không tin bị mấy trăm

người vây giết mà còn có thể sống sót.

Lúc này, trong một tử lâu ở Khánh Thành.

Tử Hàn Nguyệt đang đứng trên lầu các, ánh mắt nhìn về phía Kim Phong Tế Vũ Lâu đối diện.

“Thánh nữ, chúng ta tới nơi này làm gì?”

Một lão giả mặc trường bào màu xanh bên cạnh Tử Hàn Nguyệt nói.

“Xem kịch, Thiên Sơn Phái phái ra thất kiếm tiên công Quỷ Vực, muốn tiêu diệt Quỷ Vực mà Độc Cô Vô Địch đang chấp chương, như vậy bọn họ chắc chắn biết Kim Phong Tế Vũ Lâu Khánh Thành cùng một mạch với Độc Cô Vô Địch cho nên hẳn là sẽ có người động thủ với bên này.”

Tử Hàn Nguyệt trầm giọng nói.

Người của chúng ta ở Thiên Sơn Phái cũng không truyền tin tức về, từ đâu mà thánh nữ có được tin tức này chứ?”

Lão giả áo xám không khỏi nghi hoặc nói.

“Thiên Sơn Phái không tới, nhưng Thiên Sơn Phái lại có thể phái những người khác tới.”

Nghe Tử Hàn Nguyệt nói, lão giả áo xanh và lão giả áo xám nhìn nhau, đồng thời nói:

“Thánh nữ, người suy đoán Tử Đàn Cung sẽ ra tay với bên này.”

“Đúng vậy!”

Tử Hàn Nguyệt chắc chắn.

Lúc nàng nói chuyện, từ trong đám người tập nập, có một người hướng về phía Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Đến rồi!”

Tử Hàn Nguyệt nhìn bóng người đang hướng về phía Kim Phong Tế Vũ Lô, mở miệng nói.

“Tử Đàn Cung Mạc Vấn Dao, không ngờ lại là hắn.”

Ánh mắt lão giả áo xám khẽ động.

Mạc Vấn Dao, nghe tên liền đoán được người này tu luyện đao pháp.

“Cũng chỉ có hắn xuất thủ là thích hợp nhất, dù sao thực lực của hắn không kém Bạch Thiên Vũ nhiều lắm, còn đều là người luyện đao, hai tên cao thủ đao đao giao thủ rất bình thường.”

“Tử Đàn Cung này muốn lưu cho mình một đường lui, nhưng ta cảm giác bọn họ làm điều thừa, đã đối địch với Kim Phong Tế Vũ Lô mà còn nghĩ tới mấy chuyện này.”

Lão đầu áo xám lắc đầu nói.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, từ trong Kim Phong Tế Vũ Lô có hai cỗ đao ý sắc bén bộc phát.

Hai cỗ đao ý này rất sắc bén, rất bá đạo.

“Đao ý thật mạnh, bọn họ đang giao thủ sao?”

Lão giả áo xanh nhìn chằm chằm Kim Phong Tế Vũ Lô, giống như có thể nhìn thấy đồ vật bên trong.

Lúc này đám người trên đường phố cũng cảm giác được đao ý kinh khủng, vội vàng bước nhanh.

Về phần các hàng quán ven đường cũng nhao nhao đóng cửa sổ.

“Chúng ta đi xem một chút, có lẽ còn có thể hợp tác với bọn họ.”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng rồi nhảy xuống đi về phía Kim Phong Tế Vũ Lô.

Bên ngoài đại sảnh trong lâu.

Mạc Vần Dao đang đứng nhìn Bạch Thiên Vũ ánh mắt trở nên nóng rực.

Hắn có thể nhìn thấy bóng dáng một đao khách từ trên người Bạch Thiên Vũ.

“Hôm nay ta và ngươi đánh một trận, sinh tử tùy mệnh.”

Mạc Vần Dao nhìn về phía Bạch Thiên Vũ rồi nói.

“Đao ý ngưng thân, khí tức như sát, thực lực của ngươi đủ để ta toàn lực xuất thủ.”

Lúc Bạch Thiên Vũ nói chuyện, tay nâng trường đao lên.

Trong khoảnh khắc trường đao được nâng lên, một cỗ sát khí khủng bố từ trên người hắn bộc phát.

Cỗ sát khí này vô cùng nồng đậm xen lẫn hơi thở tử vong.

Bạch Thiên Vũ tu luyện A Tì Tam Dao mà Tô Thần đưa cho hắn.

Mạc Vần đao cảm giác được khí tức Bạch Thiên Vũ bộc phát, đồng tử đột nhiên ngưng tụ, chân giậm mạnh, trường đao nháy mắt bỏ ra.

Đao ý mà đối phương ngưng tụ có chút khủng bố, hắn không thể để cho đối phương hoàn thành ngưng tụ nên phải ra tay trước.

Nhất thời chung quanh bọn họ xuất hiện đao mang khủng bố.

Đao mang khủng bố quét thẳng tới hướng về Bạch Thiên Vũ.

Bạch Thiên Vũ đứng đối diện cũng xuất đao.

Hắn chém ra một đao, trong thiên địa giống như có thêm một dòng Hoàng tuyền.

Ầm!

Hai cổ đao khí va chạm khuếch tán ra bốn phía, ma sát với không khí phát ra tiếng rít bén nhọn.

“Tiếp ta một đao!”

Trường đao của Bạch Thiên Vũ nháy mắt chuyển sang huyết sắc rồi chém ra, một đao đao mang màu đỏ máu bắn về phía Mạc Vấn Thiên.

Ánh mắt Mạc Vấn Đao ngưng tụ, khí kinh trong cơ thể bùng nổ tràn vào trường đao trong tay.

Đao xuất, khí kinh vây quanh trường đao tạo thành một cơn gió lốc ập về phía đao mang huyết sắc của Bạch Thiên Vũ.

Ầm!

Hai cổ lực lượng va chạm.

Trường đao trong tay Thiên Thiên Vũ cắt đôi cơn lốc mà Mạc Vấn Đao tạo ra, tiếp tục chém thẳng tới Mạc Vấn Đao.

Thấy thế Mạc Vấn Đao nhanh chóng xuất đao lần nữa, tốc độ không chậm, liên tục xuất đao chém nát đao khí của Bạch Thiên Vũ.

Chân Bạch Thiên Vũ đập mạnh xuống đất, thân hình bay lên hóa thành một đạo hắc quang xuất hiện bên cạnh Mạc Vấn Đao.

Trường đao trong tay cấp tốc chém ra.

Mạc Vấn Đao chỉ có thể vội vàng nâng đao ngăn cản.

Lực lượng khổng lồ ép lên thân thể hắn khiến mặt đất dưới chân vỡ vụn.

Một kích đặc thủ, trường đao của Bạch Thiên Vũ lại tạo ra vô số ánh đao bao phủ Mạc Vấn Dao.

Dưới ánh đao, tâm thần Mạc Vấn Dao bị ảnh hưởng nặng nề, cảm nhận được hơi thở của tử vong.

Nhưng Mạc Vấn Thiên là đao tu, tâm tính cũng rất mạnh.

Dưới áp lực từ chiêu thức hung mãnh của Bạch Thiên Vũ, hắn nhanh chóng điều chỉnh thân thể và tư thế.

Phốc!

Đột nhiên cổ tay cầm đao của hắn không chịu nổi lực lượng từ đao của Bạch Thiên Vũ mà nứt ra, máu tươi phun trào.

Cảm giác đau đớn từ cổ tay truyền đến khiến động tác xuất đao phòng ngự chậm một nhịp.

Ánh đao của Bạch Thiên Vũ nhân cơ hội xuyên thấu phòng ngự của đối phương chém vào trên cổ.

Đầu Mạc Vấn Dao bay lên bầu trời, sau đó rơi xuống mặt đất.

Ánh mắt vẫn còn duy trì sự khiếp sợ xen lẫn khó tin.

“Cứ bị giết như vậy!”

Tử Hàn Nguyệt đang xem cuộc chiến khẽ nhướng mày, Mạc Vấn Dao xuất hiện lại không gây ra chút phiền toái gì cho Bạch Thiên Vũ.

Chương 494: Lôi kéo, dò xét, phỏng đoán

....

“Không phải Tử Đan Cung nên để lại đường lui, nên phải cường giả đến đây, như vậy mới không thất thủ chứ?”

Tử Hàn Nguyệt thở dài trong lòng, trong giọng nói mang theo một tia cảm khái.

Nếu như là nàng, tuyệt đối sẽ phải đối thủ mạnh hơn Bạch Thiên Vũ tới.

“Mạnh hơn chỉ sợ cũng không được, bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu còn có hai cỗ khí tức khủng bố, tuy rằng vừa rồi khí tức chỉ lóe lên nhưng cũng khiến người ta kinh hãi, xem ra Thiên Nhai Các rất coi trọng nơi này.”

Lão giả áo xám bên cạnh Tử Hàn Nguyệt nhìn về phía nội viện Kim Phong Tế Vũ Lâu, trong mắt tràn ngập kiêng kỵ.

Bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu có cao thủ?

Đôi mắt đẹp của Tử Hàn Nguyệt khẽ động.

Lão giả áo xám gật đầu.

“Vậy chúng ta đi xuống bái kiến Bạch lâu chủ một chút.”

Tử Hàn Nguyệt tươi cười, thân hình trực tiếp rơi vào trong sân.

Nhìn thấy Tử Hàn Nguyệt xuất hiện, sắc mặt Thiên Vũ không chút biến hóa, chỉ nhìn thoáng qua Tử Hàn Nguyệt.

Khi mấy người Tử Hàn Nguyệt xuất hiện quan chiến hẳn đã cảm giác được.

“Bạch lâu chủ, Mạc Vấn Dao nhận được chỉ thị từ Thiên Sơn Phái tới đối phó với ngươi.”

“Vậy thì sao?”

Bạch Thiên Vũ bình thản đáp.

Giống như không để ý sự xuất hiện của Thiên Sơn Phái.

“Hiện giờ người chấp chương Quỷ Vực tái ngoại là Độc Cô Vô Địch, đang đối mặt với sự uy hiếp của Thiên Sơn Phái, các người đều thuộc về Thiên Nhai Các, đối phương đối phó với Độc Cô Vô Địch cũng sẽ đối phó với ngươi, cho nên ta muốn hợp tác với Bạch lâu chủ đối phó Thiên Sơn Phái.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Bạch Thiên Vũ, chậm rãi nói.

“Không hợp tác được, bởi vì Kim Phong Tế Vũ Lâu Khánh Thành sẽ rút lui, ta phải rời đi!”

Bạch Thiên Vũ nói.

“Rút lui, vậy Khánh Thành sẽ giao cho ai?”

Tử Hàn Nguyệt có chút kinh ngạc, mở miệng tìm hiểu.

“Đã bàn bạc với Tô chương giáo, Sơn Hà Môn tiếp nhận Khánh Thành.”

Bạch Thiên Vũ thành thật nói.

“Giao Khánh Thành cho Tô Thần, ta cũng hiểu, nhưng vì sao các người rút lui, chẳng lẽ các người muốn từ bỏ Độc Cô Vô Địch ở Quỷ Vực.”

Tử Hàn Nguyệt có chút khó hiểu hỏi.

“Thiên Nhai Các mỗi các không giống nhau, chỗ ta cũng không có gì có thể chiêu đãi Tử cô nương, mời Tử cô nương

trở về!”

Bạch Thiên Vũ nói xong xoay người tiến vào trong lầu các.

“Doãn trưởng lão, lời này của hần là có ý gì?”

Tử Hàn Nguyệt nhìn lão giả áo xám bên cạnh hỏi.

“Hình như đang báo cho chúng ta biết, Độc Cô Vô Địch không có liên quan nhiều đến bọn họ, Độc Cô Vô Địch không thuộc về Bắc Các, xem ra bên trong Thiên Nhai Các cũng không đồng lòng.”

Lão giả áo xám nói.

“Hàn Nguyệt Giáo chúng ta cũng như thế thôi, nếu Bạch Thiên Vũ phải rời đi, vậy không cần phải tiếp xúc nữa, chúng ta trở về Lĩnh Nam quận thương lượng với Tô Thần xem nên đối phó với Thiên Sơn Phái như thế nào.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

Nàng vốn muốn mượn chuyện Tử Đàn Cung động thủ với Bạch Thiên Vũ để nhìn xem lực lượng bên này.

Sau khi biết được bên Bạch Thiên Vũ có cao thủ liên nghĩ đến chuyện liên thủ 【 Kim Phong Tế Vũ Lâu 】 , nhưng là không ngờ đối phương lại muốn rút đi.

“Hiện tại Thiên Sơn Phái va chạm với Quỷ Vực, mấy hôm nay biểu hiện ra thực lực chỉ sợ không cần chúng ta động thủ, Độc Cô Vô Địch cũng có thể áp chế bảy người này.”

“Chúng ta có thể chờ bọn họ tiêu hao chút hoặc dẫn ra một ít cao thủ Thiên Sơn Phái, sau đó sẽ ra tay với Thiên Sơn Phái.”

Lão giả áo xám không khỏi nói.

“Đi thăm dò tình hình bên Tô Thần một chút, xem hần có thể điều động mấy tên cao thủ.”

“Hoắc Mộc Phong cũng không phải dễ dàng giải quyết như vậy, thực lực của hắn đã hoàn toàn khôi phục, muốn giết hắn e là cần tổn thất một ít người, phải nói trước cho Tô Thần, tránh cho đến lúc đó bên Tô Thần trách chúng ta.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

Nói xong nàng mang theo hai người hướng về Lĩnh Nam quận.

Ở Sơn Hà Môn

Tô Thần đang đọc sách, đọc sách có thể nhận được một ít thẻ rút thăm trúng thưởng, đây là công việc hàng đầu của hắn.

Chủ yếu là phần thưởng được kích hoạt bởi những thứ khác không xác định.

Sau khi chiếm cứ chín quận phương bắc, Tô Thần cố ý cho người thả ra một ít tin tức, nói hắn thích xem một ít dã sử hoặc cổ tịch đặc thù sách, công pháp tàn khuyết vân vân...

Một ít thẻ lực vì lấy lòng Tô Thần mà đưa tới không ít cổ tịch, đồ cổ, một ít bí tịch tàn khuyết cũng có.

Những thứ này đã đủ cho Tô Thần xem một thời gian rồi.

“Chương giáo, Bạch Thiên Vũ vừa truyền tin tới, Mạc Vãn Dao của Tử Đàn Cung ra tay với hắn, đã bị hắn chém giết!”

Nguyên Tuy Vân ở bên cạnh Tô Thần khom người nói.

“Tử Đàn Cung hoàn toàn đầu nhập vào Thiên Sơn Phái, trở thành con tốt của người ta!”

“Vậy điều tra thất kiếm thế nào rồi?”

Tô Thần mở miệng nói.

Thân phận của thất kiếm đã được điều tra rõ ràng, thực lực ước chừng đều ở Thiên Nhân tam nạn.”

“Về phần đặc tính của bảy thanh trường kiếm, hiện tại Độc Cô Vô Dịch chỉ khiến cho ba người bên đối phương ra tay, đây là tin tức Độc Cô Vô Dịch truyền từ tái ngoại về.”

“Hắn đã chuẩn bị tự mình dẫn người bắt đầu vây giết thất kiếm.”

Nguyên Tuy Vân đưa một quyển tư liệu vào trong tay Tô Thần.

Tô Thần xem xong, khẽ cau mày:

“Người nói xem, Hoắc Mộc Phong phái thất kiếm xuống Thiên Sơn có mục đích gì?”

“Thất kiếm muốn khiêu chiến Độc Cô Vô Dịch và Quan Thất, chuyện này không có khả năng lắm.”

“Thực lực của Độc Cô Vô Dịch tăng lên người bên ngoài không biết, nhưng chiến tích của Quan Thất người người đều biết, Quan Thất xuất thủ có thể nghiền ép bảy người kia.”

Tô Thần buông tư liệu trong tay, mở miệng nói.

“Chương giáo, thuộc hạ có một loại suy đoán, Thiên Sơn Phái làm như vậy có khả năng liên quan tới Hàn Nguyệt giáo?”

“Bảy thanh kiếm đã được chuẩn bị trước rồi mới có thất kiếm xuống núi, đám người Tử Hàn Nguyệt nhận được tin tức này mới tới tìm chúng ta hợp tác, ngài thấy có phải ý đồ của Hàn Nguyệt Giáo đã bị Thiên Sơn Phái nhận ra hay không.”

“Thuộc hạ cẩn thận điều tra tình huống của Thiên Sơn Phái, chương giáo Hoắc Mộc Phong tuyệt đối là nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh, năm đó đánh một trận với Chu đế, cảnh giới bị đánh rơi, Thiên Sơn Phái phải phong sơn, bây giờ lại xuất thế, chắc chắn thực lực của Hoắc Mộc Phong đã khôi phục hoặc tiến thêm một bước.”

Nguyên Tuy Vân nói ra suy nghĩ của mình.

Nghe Nguyên Tuy Vân nói xong, Tô Thần cầm lấy một quyển sách nhìn thoáng qua, vừa mở trang đầu tiên đã nghe.

[Phát hiện cổ đồ tái ngoại Khánh Thành, thưởng một tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam.]

Cổ đồ tái ngoại Khánh Thành!

Tô Thần thầm nghĩ hôm nay vận khí không tệ.

“Có thể tra được năm đó Hoắc Mộc Phong đạt tới cảnh giới gì hay không?”

Ánh mắt Tô Thần lướt qua quyển sách, mở miệng nói.

“Căn cứ vào tin tức Kim Phong Tế Vũ Lâu truyền đến, thực lực Hoắc Mộc Phong năm đó có thể đã đạt tới giai đoạn Hóa Hải ngưng thần.”

“Nếu không hẳn cũng không thể là người đầu tiên được Chu Đế chọn trúng, trở thành đối thủ chuẩn bị lấy võ phá thiên.”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Hóa Hải ngưng thần? Vậy từ tình huống bên chúng ta mà xem, thực lực còn kém hơn bên đối phương một chút.”

Nói tới đây, Tô Thần khẽ cau mày.

Hiện giờ người mạnh nhất bên hắn là Dạ Đế và Lý Trầm Chu, hai người đã đan điền hóa hải, đang vào giai đoạn ngưng thần.

Chương 495: Cổ Tam Thông, Tương Tây Tứ Quỷ, Thiên Ma Viên Hầu Tâm Huyết

....

Chương giáo Hoắc Mộc Phong của Thiên Sơn phái đã đến giai đoạn ngưng thần sau khí kinh hóa hải.

Lý Trầm Chu và Dạ Đế hiện tại còn không phải là đối thủ của người ta.

Xem ra phải gặp Tử Hàn Nguyệt trước, các nàng quyết định động thủ hẳn là đã nắm chắc.

“Trong thời gian này các nàng không có hồi âm sao?”

Mắt Tô Thần tiếp tục xem sách còn miệng thì lại hỏi như vậy.

“Không có hồi âm!”

“Chương giáo, người xem, chúng ta có nên rút mấy người Độc Cô Vô Định về trước hay không, nếu đánh thì ngư ông có thể chính là Hàn Nguyệt Giáo mà không phải chúng ta.”

Nguyên Tùy Vân nói.

Tô Thần khẽ cau mày, đúng như Nguyên Tùy Vân lo lắng, ngư ông có thể chính là Hàn Nguyệt Giáo.

“Trước tiên để cho Bạch Thiên Vũ rời khỏi Khánh thành, an bài Lê Thiên Hành dẫn người đến Khánh thành trấn thủ một đoạn thời gian, báo cho hẳn biết chờ sau khi chuyện tái ngoại và Quỷ Vực kết thúc hẳn trở về.”

“Còn nữa, truyền tin tức cho Tử Hàn Nguyệt, nếu như trong vòng hai ngày mà không thấy nàng đến đây trao đổi, chúng ta hủy bỏ hợp tác.”

Tô Thần phân phó.

“Hiểu rồi, ta sẽ phái Lệ Thiên Hành tới Khánh Thành, giao tiếp với Bạch Thiên Vũ.”

Nguyên Tuy Vân rời khỏi phòng.

“Hoắc Mộc Phong mạnh như vậy, như vậy nếu Hàn Nguyệt Giáo không người có thể đối kháng Hoắc Mộc Phong, đến lúc đó cứng rắn động thủ tổn thất sẽ rất lớn.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Sau đó nhìn thoáng qua thẻ rút thưởng mình đang có.

Nhiều ngày như vậy mà hắn mới đạt được có ba tấm thẻ rút thưởng màu cam.

Nhìn xem có thể hút được nhân vật hay không?

Nói thật bên hắn nói thiếu nhân vật cũng không thiếu, nói đủ thật ra cũng không đủ.

Hiện tại bên người hắn thiếu loại cao thủ có thể làm cho người khác đặc biệt kiêng kỵ, làm cho hắn có thể không kiêng nể gì.

[Đạt được nhân vật Cổ Tam Thông, đạt được nhân vật Tương Tây Tứ Quý, một giọt tâm huyết của Thiên Ma Viên Hầu.]

Cái này!

Thấy vậy, Tô Thần biến sắc.

Hắn không nghĩ tới lần này lại rút được Cổ Tam Thông và Tương Tây Tứ Quý.

Cổ Tam Thông ở trong thiên hạ đệ nhất có truyền thuyết ngoan đồng bất bại, sư tòng Thiên Trì quái hiệp, tu hành Hấp công đại pháp, Kim cương bất hoại thần công, tuyệt đối là cường nhân.

Điều tra thực lực của đôi phương xong, ánh mắt Tô Thần ngưng tụ, thực lực của Cổ Tam Thông ở Thiên Nhân cử nạn, có hai dòng ghi chú, một là hóa hải ngưng thân, hai là phá toái hư không.

Tương Tây Tứ Quỷ cũng là nhân vật đệ nhất trong thiên hạ, tu hành Mị Ảnh thần công, có thể áp chế Tào Chính Thuần vẫn tu luyện Đồng Tử Công, còn có thể giao thủ cùng Chu Bất, bốn người liên thủ rất mạnh.

Xem xét thì thực lực của Tương Tây Tứ Quỷ đều ở Thiên Nhân ngũ nạn, nhưng thêm ghi chú bốn người liên thủ lại có thể chiến với Thiên Nhân cử nạn.

“Nhưng hình như không thể đối kháng cường giả đan điền hóa hải.”

Tô Thần thì thảo nói.

Gần đây Tô Thần xem qua một ít cổ tịch biết được đan điền hóa hải chính là khí kinh trong đan điền giống như biển rộng, nói rõ khí kinh cực kỳ hùng hậu.

Tương Tây Tứ Quỷ đơn độc có thực lực không tính là mạnh, chỉ là khi bốn người liên thủ có thể dung nạp khí kinh.

Hơn nữa Mị Ảnh thần công quỷ dị khó lường mới khiến bốn người liên thủ có khả năng đối kháng Thiên Nhân cử nạn.

Thế giới này có võ đạo không tầm thường.

Giống như công kích tinh thần lúc trước, Tương Tây Tứ Quỷ muốn ngăn cản cũng có chút khó khăn.

“Bốn người này có thể làm hộ vệ của ta!”

Bên cạnh Tô Thần vẫn không có cao thủ hộ vệ.

Dù sao để Đinh Bằng, Yến Nam Thiên, Lý Trầm Chu bảo vệ hẳn thì không ổn lắm.

Đây đều là những nhân vật độc tôn.

Bản thân Tương Tây Tứ Quỷ chính là bảo tiêu phú khả địch quốc, thích hợp làm bảo tiêu cho hắn.

Về phần một giọt tâm huyết của Thiên Ma Viên Hầu chính là máu từ tim của Thiên Ma Viên Hầu, có thể dùng rèn luyện thân thể.

“Nếu như không đàm phán được với Hàn Nguyệt Giáo, ta có thể lấy thân phận Thiên Nhai Các hiện thân bên Quỷ Vực, trợ giúp Quỷ Vực đối kháng Thiên Sơn Phái.”

“Chỉ hai người Quan Thất và Độc Cô Vô Địch không thể làm cho Thiên Sơn phái kiêng kỵ, nhất định phải phái thêm cường giả.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Lúc này, ở Kinh sư.

Phong gia trang Phong Vân Thương bị người của Thiên Giám Ti mang đi, nơi này chỉ còn lại Mộ Dung Khinh Trần.

Mộ Dung Khinh Trần không muốn rời đi cho nên định trở thành chủ nhân mới của Phong gia trang, bất quá cũng không có đổi tên Phong gia trang.

Trong lầu các hậu viện.

“Người nói Bạch Sầu Phi ở ngoài sơn trang, nói muốn gặp ta.”

Mộ Dung Khinh Trần nhìn Thu Linh Nhi nói.

Đoán chừng là do thời gian trước tiểu thư hiện thân bị Dạ Đế và Nhật Hậu thấy được nên hấn mới biết!”

Thu Linh Nhi nói.

“Còn muốn ẩn nấp thêm một thời gian, nhưng không ngờ lại bị phát hiện, đúng lúc ta cũng rất muốn gặp Bạch Sầu Phi, muốn thăm dò xem mục đích bọn họ tiến vào Kinh sư là gì.”

“Mời hấn đến phòng khách!”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Tuân lệnh!”

Thu Linh Nhi đứng dậy an bài.

Mộ Dung Khinh Trần chải chuốt một chút rồi đi tới phòng khách.

Thời điểm nhìn thấy Bạch Sầu Phi, Mộ Dung Khinh Trần hơi kinh ngạc.

Thời điểm ở Lĩnh Nam quận, thực lực của Bạch Sầu Phi chỉ mới tới giai đoạn Thần phách hợp nhất, thế mà bây giờ đã là cường giả Thiên Nhân ngũ nạn.

Tốc độ tu luyện này khiến cho nàng khó mà tưởng tượng.

“Tham kiến Mộ Dung cô nương!”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Hấn không có xưng hô Mộ Dung Khinh Trần là công chúa, mà dùng xưng hô lúc còn ở Lĩnh Nam quận để chào hỏi Mộ Dung Khinh Trần, làm cho hai bên không quá xa lạ.

“Bạch lâu chủ, không nghĩ tới sau khi từ biệt ở Lĩnh Nam quận, chúng ta lại gặp ở Kinh sư.”

Mộ Dung Khinh Trần không quá quen thuộc Bạch Sầu Phi, thời điểm ở Lĩnh Nam quận cũng chỉ gặp qua một hai lần mà

thôi.

Nhưng nàng cũng không dám bỏ qua Bạch Sầu Phi này.

Bởi vì nàng còn muốn từ Bạch Sầu Phi tìm hiểu về Dạ Đế và Nhật Hậu, muốn lấy trường đao Khí cấp đỉnh từ trong tay Dạ Đế về.

Tam minh chủ không thể vô duyên vô cớ muốn Phong Thượng An luyện chế trường đao như vậy cho hắn, chắc chắn còn có tác dụng khác.

“Lần này Bạch mỗ đến bái kiến, kỳ thật muốn hợp tác với Mộ Dung cô nương.”

“Ta mới tới Kinh sư, căn cơ chưa vững, cần hợp tác với Mộ Dung cô nương.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Nghe Bạch Sầu Phi nói, Mộ Dung Khinh Trần không khỏi cảm thấy ngưng trọng.

“Bạch lâu chủ, có Dạ Đế và Nhật Hậu, e là quý lâu không cần thiết phải hợp tác với ta đi!”

Mộ Dung Khinh Trần nhìn Bạch Sầu Phi nói:

Bạch Sầu Phi đột nhiên tới nói chuyện hợp tác làm cho nàng khó hiểu.

“Dạ Đế và Nhật Hậu chờ bên ta ổn định sẽ rời khỏi Kinh sư, cho nên ta mới đến bái kiến Mộ Dung cô nương.”

“Đương nhiên không chỉ có nguyên nhân này, còn có Tô Chương Giáo của Sơn Hà Môn, hắn đề nghị ta hợp tác với người.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Tô Thần đề nghị sao? Bạch lâu chủ sẽ nghe đề nghị của hắn?”

Mộ Dung Khinh Trần tỏ vẻ khó hiểu nhìn Bạch Sầu Phi.

“Nói thật, đôi khi ta vẫn phải nghe đề nghị của Tô Thần, Tô Thần cũng không chỉ là Thiếu long thủ mà thôi, ta cũng không nói nhiều, ngày sau Mộ Dung cô nương sẽ biết!”

Bạch Sầu Phi trả lời.

“Xem ra thân phận Tô Thần không đơn giản, bên ta rất sẵn lòng hợp tác với các người, hy vọng chúng ta hợp tác thuận lợi.”

Mộ Dung Khinh Trần cũng không hỏi nhiều.

Về phần tại sao lại đáp ứng nhanh như vậy, chủ yếu là vì bọn họ có thực lực.

Đương nhiên nàng cũng muốn hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lâu, từ Dạ Đế và Nhật biết thêm một chút chuyện về Tà Minh.

Chương 496: Trường Sinh Hội

....

“Nếu chúng ta đã hợp tác, không biết Bạch lâu chủ có thể sắp xếp cho ta gặp mặt hai vị tiền bối Dạ Đế và Nhật Hậu hay không?”

Sau khi ta trở về liên liên lạc với hai vị các chủ, ta nghĩ hai vị các chủ sẽ gặp Mộ Dung cô nương.”

Đối với đề nghị của Mộ Dung Khinh Trần, Bạch Sầu Phi cũng không cự tuyệt.

Với thân phận công chúa hoàng tộc của Mộ Dung Khinh Trần, nàng có tư cách gặp Dạ Đế và Nhật Hậu.

“Vậy làm phiền Bạch lâu chủ, hẳn là lần này Bạch lâu chủ tới đây không chỉ bàn chuyện hợp tác với ta.”

Những lời phía trước đều đã nói xong, hiện tại nên vào chủ đề chính.

Nghe Mộ Dung Khinh Trần nói vậy, mắt Bạch Sầu Phi lóe sáng.

Lần này hẳn đến đúng là không chỉ nói chuyện hợp tác, còn có một việc muốn nhờ Mộ Dung Khinh Trần hỗ trợ.

Đương nhiên nếu như bọn họ không có đàm phán hợp tác thành công, như vậy hẳn cũng sẽ không nói ra chuyện này.

“Mộ Dung cô nương, người điều tra Tà Minh một thời gian dài rồi, bên ta muốn một ít tư liệu về Tà Minh.”

“Đương nhiên cũng muốn biết ở Kinh sư có thể lực nào tương tự như Tà Minh hay không.”

Thời gian tới Kinh Sư quá ngắn, bọn họ không biết rất nhiều thể lực bí ẩn ở Kinh sư.

Lúc trước Bạch Sầu Phi thử thu tin tức từ các thể lực tình báo khác nhưng không ai nguyện ý bán ra.

Bọn họ không dám bán tin tức.

“Không phải các người hợp tác với Tà Minh sao? Hẳn là hiểu rõ bọn họ hơn chúng ta.”

Mộ Dung Khinh Trần nhìn Bạch Sầu Phi, hai mắt híp lại.

Nàng cũng không tin lời Bạch Sầu Phi nói.

Không biết lai lịch của đối phương mà dám hợp tác, lúc trước thống lĩnh Trấn Phủ Ti chết, một phần nguyên nhân là do người của Tà Minh xuất hiện.

“Mộ Dung cô nương, chúng ta mới đến, quả thật không rõ các thể lực trong bóng tối ở Kinh sư.”

“Chuyện hợp tác với Tà Minh là do hai vị các chủ Dạ Đế và Nhật Hậu quyết định, bọn họ còn chưa gặp được cao tầng Tà Minh.”

“Cho nên ta mới nóng lòng muốn có tư liệu về Tà Minh.”

“Còn nữa, vì để sau này biết thể lực nào có thể đụng vào thể lực nào không thể, chúng ta cũng muốn biết các thể lực tương tự như Tà Minh!”

Bạch Sầu Phi thành khẩn nói.

Nghe Bạch Sầu Phi nói xong, Mộ Dung Khinh Trần nhướn mày đáp.

“Trong kinh sư, có ba thể lực tương tự như Tà Minh. Thứ nhất là Trường Sinh Hội, thứ hai là Bất Lão Đường, thứ ba là

Chân Vũ Uyển.”

“Trong bốn thế lực, thời gian Tà Minh xuất hiện thời gian tương đối ngắn, ước chừng chỉ có năm năm thời gian, ba thế lực còn lại thì Trường Sinh Hội thần bí nhất, Bất Lão Đường cũng có chút thần bí, hoạt động sôi nổi nhất chính là Chân Vũ Uyển.”

“Tư liệu liên quan đến mấy thế lực cũng không nhiều lắm, đến lúc đó ta sẽ cho người âm thầm đưa cho các người một phần.”

Nghe Mộ Dung Khinh Trần nói vậy, đồng tử Bạch Sầu Phi hơi co lại.

Bên hắn chỉ tra được Chân Vũ Uyển, về phần Trường Sinh Hội và Bất Lão Đường thật sự không tra ra được.

“Không biết tại sao Thiên Giám Ti lại đối phó Tà Minh?”

Bạch Sầu Phi hỏi.

“Bọn họ đang dùng máu xử nữ tu luyện tà công, gần đây án thiếu nữ mất tích trong và ngoài Kinh sư có liên quan đến Tà Minh.”

Mộ Dung Khinh Trần trầm giọng nói.

Nghe Mộ Dung Khinh Trần nói xong, tâm thần Bạch Sầu Phi khẽ động, nhưng sắc mặt không chút biến hóa.

Lúc trước hắn không nghĩ tới chuyện các nữ tử mất tích liên quan đến Tà Minh.

Lấy máu xử nữ tu luyện, công pháp của kẻ này quá tàn ác.

“Đa tạ Mộ Dung cô nương giải thích nghi hoặc.”

Bạch Sầu Phi vội vàng chấp tay tạ ơn.

“Chúng ta đã hợp tác, chia sẻ một ít thông tin cũng là việc nên làm.”

Mộ Dung Khinh Trần nhẹ giọng nói.

Sau đó hai người nói chuyện phiếm vài câu rồi Bạch Sầu Phi mới cáo từ rời đi.

“Thải Nhi, tiễn Bạch lâu chủ!”

Mộ Dung Khinh Trần nói với Thu Linh Nhi bên cạnh.

Thu Linh Nhi tiến lên mang theo Bạch Sầu Phi rời đi.

Một lát sau Thu Linh Nhi trở về phòng khách.

“Tiểu thư, người nói Bạch Sầu Phi thật sự không biết tình huống của những thế lực này.”

Thu Linh Nhi trầm giọng nói.

“Mặc kệ có biết hay không, Bạch Sầu Phi đã tới tìm chúng ta hợp tác, như vậy đã buộc chung với chúng ta.”

“Nếu ta có thể gặp Dạ Đế và Nhật Hậu, có nghĩa là Kim Phong Tế Vũ Lâu rất coi trọng chuyện hợp tác giữa chúng ta.”

Có lẽ đến lúc đó có thể liên hợp với Dạ Đế và Nhật Hậu cùng đối phó với Tam minh chủ chưa từng gặp mặt kia.

“Người cho người đưa tư liệu về Tà Minh, Trường Sinh Hội, Bất Lão Đường, Chân Vũ Uyển cho Bạch Sầu Phi, để sau khi hắn trở lại Kim Phong Tế Vũ Lâu là có thể xem.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Thuộc hạ lập tức an bài.”

Thu Linh Nhi khom người lui ra.

Khi Bạch Sầu Phi về tới Kim Phong Tế Vũ Lâu, Nạp Lan Dung Yên đã xem tư liệu.

“Hiệu suất làm việc của Mộ Dung Khinh Trần thật sự cao, như thế nào rồi?”

Bạch Sầu Phi nói.

“Còn chưa xem hết, nhưng bốn thế lực này thật sự rất mạnh.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Sau khi người xem xong, ta sẽ xem lại!”

“Đúng rồi, tình huống của Thượng Quan Kim Hồng và Kinh Vô Mệnh thế nào?”

“Thượng Quan Kim Hồng và Kinh Vô Mệnh cũng đến Kinh sư, mục tiêu của bọn họ là Kim Tiền Bang.”

“Hai người đã được Nhị bang chủ Kim Ngọc Đình thưởng thức, trở thành hộ pháp của Kim Tiền Bang, đi theo bên cạnh Kim Ngọc Đình.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Hiện giờ bang chủ Kim Tiền Bang Kim Phi Hồng bế quan không ra, Kim Ngọc Đình chính là người nắm giữ Kim Tiền Bang.

Thượng Quan Kim Hồng và Kinh Vô Mệnh có thể đi theo bên cạnh đối phương, có thể thấy được bọn họ đã có được tín nhiệm của đối phương.

“Thật sự là khó lường!”

Bạch Sầu Phi có chút tán thưởng thủ đoạn của Thượng Quan Kim Hồng.

“Đúng rồi, còn có một việc, chính là nhi tử thứ ba của Liệt Vũ Vương Nhiếp Trùng đã lên đường từ Hoa Nguyên đến đây.”

“Có cần báo cho Mộ Dung công tử hay không?”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Không cần nói cho Mộ Dung Phục, hẳn là Nhiếp Trùng không tới được Kinh sư, Mộ Dung Phục đang làm cái gì?”

Bạch Sầu Phi hỏi.

Hiện nay Thôi Vũ Hổ và Ngũ Độc Đồng Tử đang ở khu vực Hoa Nguyên.

Với tính cách của Thôi Vũ Hổ, nhất định sẽ nghĩ biện pháp giết chết Nhiếp Trùng.

“Hắn đang tiếp cận thập nhị hoàng tử Lưu Hạ, đã bước đầu thu được tin tức về đối phương, tin rằng qua một thời gian nữa có thể hoàn toàn đạt được sự tín nhiệm của đối phương.”

Nạp Lan Dung Yên đáp.

Sau sự kiện Trấn Phủ Ti lần trước thập nhị hoàng tử mới xuất hiện, trở thành hoàng tử duy nhất có thể tiến vào triều đình.

Hôm nay thập nhị hoàng tử không ngừng mở rộng thế lực, mơ hồ hình thành thế lực mới, có thể cùng đối kháng với chín đại hoàng tử chấp chính.

Đương nhiên bởi vì động tác của thập nhị hoàng tử mà các hoàng tử khác cũng âm thầm động đậy.

Hoàng quyền, đế vị, ai mà không muốn chứ?

Lúc trước không có cơ hội nhưng bây giờ nhìn thấy cơ hội xuất hiện, bọn họ nhất định phải tranh giành.

“Người tận lực thỏa mãn yêu cầu của Mộ Dung Phục giúp hắn lấy được tín nhiệm, ta nghĩ Mộ Dung Phục sẽ mưu đồ một chức quan, chuyện này đối với chúng ta cực kỳ có lợi, nếu thành công chúng ta sẽ nhanh chóng biết được chuyện xảy ra trong triều đình.”

Bạch Sầu Phi phân phó.

Chương 497: Quỷ Vực, vây giết thất kiếm

...

Chín quận phương bắc thế nào rồi?

“Chín quận phương bắc có vẻ đã bình tĩnh trở lại sau khi thiếu chủ đích thân tới Thanh Long Tự, không có chuyện gì.”

“Nhưng tái ngoại Thiên Sơn Phái động, thất kiếm xuống núi chuẩn bị tiêu diệt Quỷ Vực do Độc Cô Vô Địch tiên bối chấp chương.”

“Tử Đàn Cung Mạc Vân Dao đến Khánh Thành khiêu chiến Bạch Thiên Vũ, bị Bạch Thiên Vũ chém giết.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Kim Phong Tế Vũ Lâu có căn cơ vững chắc tại chín quận phương bắc, cho nên có thể sớm biết được tin tức từ chín quận phương bắc.

“Hôm nay liền phát tin tức ra ngoài.”

Bạch Sầu Phi trầm tư một lát rồi nói.

Tuy rằng Dạ Đế và Nhật Hậu đánh ra thanh danh, nhưng thanh danh thôi thì chưa đủ.

Phải có người đến ủy thác cho họ điều tra hoặc mua tin tức mới được.

“Đại hoàng tử và người của Tam hoàng tử tới đây, muốn biết tin tức về chín quận và tái ngoại phương bắc.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Đại hoàng tử và Tam hoàng tử còn chú ý tin tức về chín quận phương bắc sao, tin tức vừa truyền đến liền báo cho bọn họ biết.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Làm tình báo bên ngoài, đôi khi chỉ cần chú ý một chữ nhanh.

Còn có một chuyện phiền toái, Tam hoàng tử ủy thác chúng ta điều tra xem Đan Dương quận chúa chết trong tay ai.

“Chuyện này bị ta từ chối, ta nói chúng ta mới tới Kinh sư, không muốn gây phiền toái quá lớn.”

“Hình như hắc tì Hồng Lô bên kia điều tra rồi.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Hồng Lô là một thế lực đã tồn tại lâu dài, người thông báo Mộ Dung Phục bảo hắc tì cẩn thận một chút.”

“Chờ đến khi Nhiếp Trùng chết, ta nghĩ bọn họ sẽ dè dặt trọng tâm chú ý.”

Bạch Sầu Phi nói.

Ở Quỷ Vực tái ngoại.

Trong một trấn nhỏ có bảy bóng người đang cười ngửa chậm rãi đi tới.

Trung tâm trấn nhỏ.

Trong một gian phòng tối tăm ánh đuốc lay động, Độc Cô Vô Địch cầm đầu, có bảy bóng người tụ ở phía sau hắn.

Mà các nơi trong trấn nhỏ có đông đảo đệ tử Quỷ Vực mai phục.

“Các vị, con mời chúng ta chờ đã tiến vào khu vực săn bắn, hôm nay bất kể như thế nào cũng phải lưu mấy người bọn họ

lại, nếu không Quý Vực tái ngoại không còn uy danh gì nữa.”

Độc Cô Vô Địch trầm giọng nói.

“Vực chủ, mấy người này dễ giải quyết, ta sợ bên cạnh bọn họ còn có cao thủ mạnh hơn.”

Một đại hán dáng người khôi ngô, trong tay cầm lưu tinh chùy mở miệng nói.

Người này tên là Liễu Xuyên, lúc trước chính là Quý Vực lục đương đầu, Độc Cô Vô Địch không giết hắn, để hắn trở thành trưởng lão Quý Vực.

“Các ngươi không cần lo lắng!”

“Cho dù võ giả Thiên Nhân cửu nạn tới chúng ta cũng có thể chống lại!”

Độc Cô Vô Địch mở miệng nói.

Đương nhiên nguyên nhân hắn dám nói như vậy là vì Cổ Tam Thông đã ở trong bóng tối.

“Lưu Xuyên, ngươi cũng quá cẩn thận, trong phạm vi mười dặm quanh đây không có bất kỳ chỗ nào che chắn, đều là cát vàng, cho dù bọn họ có cao thủ theo bảo hộ thì chúng ta cũng có thể điều tra được.”

Ở bên cạnh Lưu Xuyên, một gã thân hình gầy gò giống như cương thi mở miệng nói.

Nam tử cương thi là tán tu tái ngoại do Độc Cô Vô Địch tự mình thu phục, tên Lộ Danh, tu luyện 【 Thiết Thi Công 】 nên thân thể như cương thi là vì luyện 【 Thiết Thi Công 】 .

“Được rồi! Các ngươi theo kế hoạch ra tay đi!”

Độc Cô Vô Địch phân phó.

“Tuân lệnh!”

Bảy người nhanh chóng rời đi.

Sau khi bảy người rời đi, có giọng nói từ trong góc truyền đến.

“Người không sợ trong bọn họ có người của Thiên Sơn phái sao?”

Một người khoanh chân ngồi trong góc, chính là Quan Thất.

“Đây cũng là cơ hội tốt để thăm dò. Đi, ta và ngươi nên đi xem bọn họ giao thủ.”

Độc Cô Vô Dịch nói.

Bên kia, bảy con ngựa đang tiếp tục tiến về phía trước, tuy rằng cảm giác được không khí không bình thường nhưng người cưỡi ngựa vẫn rất bình tĩnh.

“Các người nói xem lần này Quỷ Vực sẽ phái người nào ra?”

Một nam tử mặc áo xanh, trên người đeo một thanh trường kiếm màu đỏ sậm mở miệng nói.

“Nếu không phải vì uẩn kiếm thì chúng ta đã sớm giết tới Quỷ Vực rồi.”

Một nam tử áo xám có dáng người khôi ngô mở miệng nói.

Bảy thanh trường kiếm Khí cấp bọn họ vừa mới lấy tới tay, còn chưa thể để cho kiếm phối hợp hoàn mỹ với bản thân, cho nên đi chậm như vậy là vì muốn dùng người của Quỷ Vực để uẩn dưỡng kiếm.

“Đến rồi!”

Ngay khi người áo xám vừa nói xong thì có bảy bóng người xuất hiện phía trước.

“Bảy đại trưởng lão của Quỷ Vực sao, lần này không phải tiêu lâu la đến nữa, nhưng bảy người các người có chút yếu, mạnh nhất cũng chỉ mới Thiên Nhân nhị nạn.”

“Chẳng lẽ Độc Cô Vô Địch phải các người tới chịu chết sao?”

Nam tử áo xanh nhìn bảy người, lạnh giọng nói.

Mặc dù nếu bảy người này liên thủ thì hẳn không phải là đối thủ.

Nhưng bên hắn cũng có bảy người, bảy người đấu bảy người, hoặc có thể nói chỉ cần bốn người ra tay là có thể chém giết bảy người này rồi.

“Ha ha, nếu Độc Cô Vô Địch có hảo ý như vậy, chúng ta liền vui vẻ nhận!”

Đại hán áo xám cười to nói.

Thân hình đại hán xuất hiện trước mặt bảy người, sau đó có ba người khác cũng đồng thời xuất hiện.

Ầm!

Bốn cỗ khí kinh hùng hậu từ trong thân thể bốn bộc phát.

Khí kinh tựa như cuồng phong quét sạch cát vàng xung quanh.

“Giết!”

Bên Quỷ Vực, một tên trưởng lão áo xanh bước ra, trong tay xuất hiện một cây roi, roi như linh xà xuyên thấu không khí quất về phía đại hán áo xám.

Thấy vậy đại hán áo xám hừ lạnh một tiếng, nháy mắt rút trường kiếm phía sau ra.

Trường kiếm so với trường kiếm bình thường rộng hơn, nặng hơn, nhưng ở trong tay đại hán lại tựa như một thanh

kiếm bình thường, kiếm khí giống như thác nước chém về phía sợi roi.

Khi!

Trường kiếm đập vào trên sợi roi giống như linh xà kia.

Không phải roi không đủ linh động mà do phạm vi kiếm khí bao trùm lớn, hơn nữa tốc độ lại nhanh, cho nên hoàn toàn áp chế chuyển động của roi dài.

Người mặc áo xanh lập tức cảm giác được một cỗ lực lượng truyền vào roi dài, thiếu chút nữa để roi rời tay rồi.

Nhưng hắn lại hung hăng nắm chặt tay thu hồi roi dài, thân thể lướt sang một bên.

“Muốn đi, không dễ dàng như vậy!”

Đại hán áo xám giậm chân một cái bay lên không trung, trường kiếm nháy mắt đập xuống.

“Tam trùng điệp kiếm!”

Trường kiếm trên không trung tạo ra ba bóng kiếm trùng điệp, cuối cùng hóa thành một bóng kiếm đánh về phía người áo xanh.

Cảm giác được áp lực ập tới, người áo xanh lách mình tránh được một kiếm, tốc độ di chuyển tăng lên.

Thấy thế, đại hán áo xám lập tức đuổi theo.

“Nhạc Dạ cẩn thận!”

Một lão giả trong thất kiếm mở miệng nói.

Nhưng hắn nói hơi muộn rồi.

Khoảnh khắc đại hán áo xám đuổi theo thì hai bên đường phố có hơn mười thành viên Quỷ Vực xuất hiện, bọn họ đồng

thời bay lên, trường đao trong tay đồng loạt chém về phía đại hán áo xám.

Người áo xanh phía trước đại hán áo xám bỗng quay đầu vùng roi, đầu roi như độc xà đâm thẳng vào ngực đại hán.

Tốc độ cực nhanh, nhanh gấp đôi so với trước đó.

Đại hán áo xám vội vàng ứng phó với mấy chục thanh trường đao không chú ý tới roi dài giống như rắn độc.

Nói đúng hơn là hắn không nghĩ tới tốc độ vùng roi của đối phương nhanh gấp đôi so với lúc trước.

Nhưng phản ứng bản năng khi cảm giác nguy cơ vẫn giúp cho hắn tránh được một kích trí mạng vào ngực.

Cánh tay trái của hắn thay ngực bị roi dài đâm thủng, máu tươi phun ra.

“Muốn chết!”

Cảm giác đau đớn từ cánh tay truyền tới làm cho đại hán nổi giận, khí kinh quanh thân lưu chuyển hình thành khí cương, trực tiếp đánh tan trường đao chém tới.

Trường kiếm trong tay chém ra.

Xi! Xi!

Ba bóng người bị hắn cắt ngang thân.

“Tránh ra!”

Lúc này người áo xanh quát khê một tiếng, mấy người vây công nhanh chóng rút lui.

Khi người vây công rút lui, đại hán áo xám giậm chân xuống đất, dùng mặt đất làm bệ phóng xông về phía người áo xanh, hai tay cầm chặt trường kiếm, trường kiếm hóa thành năm bóng kiếm giống như tia sét hướng về phía người áo đen.

Nhìn thấy đối phương nổi giận ra tay toàn lực, trong mắt người áo đen hiện lên lãnh ý.

Bước chân xoay chuyển hóa thành một tàn ảnh thoát ly phạm vi kiếm quang bao phủ.

Ầm!

Trường kiếm bổ vào trên mặt đất, đá vụn bắn tung tóe.

Xi! Xi!

Một ít thành viên Quỷ Vực rút lui chậm trực tiếp bị xuyên thủng thân thể, ngã trên mặt đất.

Nhưng sau một kích, đại hán áo xám vẫn duy trì tư thế hai tay cầm kiếm bất động.

Bởi vì cánh tay trái bị thương lúc trước của hắn đã biến thành màu đen.

“Trong roi của ngươi có độc!”

Đại hán quay đầu nhìn người áo xanh nói.

Chương 498: Giao thủ, chém giết kịch liệt

....

“Giang hồ chém giết, dùng độc không phải rất bình thường sao?”

Nghe đại hán nói vậy, nam tử áo xanh hừ lạnh một tiếng, tiếp tục vung roi dài trong tay.

Xi!

Roi dài trực tiếp xuyên qua cổ họng đối phương.

Tuy rằng hán không ra tay đối phương cũng sẽ chết nhưng để phòng ngừa vạn nhất, trực tiếp giết là tốt nhất.

Những người khác chỉ nhìn thấy đại hán áo xám xuất thủ một kích kinh thiên động địa, sau một kích không còn động tĩnh, nhưng lại không ai liên tưởng đến chuyện trúng độc.

Cho đến khi người áo xanh xuyên vung roi dài đâm qua cổ họng hán thì những người khác trong thất kiếm mới biết chuyện gì xảy ra.

“Giết!”

Lập tức những người còn lại trong thất kiếm nhao nhao nhảy xuống ngựa vọt về phía các trưởng lão Quỷ Vực.

Dẫn đầu xuất thủ giết chết một người, bên phe Quỷ Vực phản chấn, sáu tên trưởng lão còn lại nhanh chóng hướng về một phía, dụ dỗ đối phương truy kích, chia ra giết.

“Cẩn thận, không được phân tán!”

Nhìn thấy mọi người muốn lao ra, lão giả cầm đầu thất kiếm lập tức nói.

Năm người khác nhah chóng dừng lại.

“Trước giết một người, bọn họ dám tới liền cùng nhau giải quyết, giết hần trước!”

Lão giả cầm đầu nhìn về phía lão giả áo xanh rồi cầm kiếm vọt tới, năm người khác cũng không chần theo sát.

“Chuyện này...”

Trưởng lão áo xanh đang hưng phấn chứng kiến nhiều người xông về phía mình thì sắc mặt đại biến, nhanh chóng bỏ chạy.

Hắn giết đại hán áo xám dựa vào ám toán, hiện tại sáu người chính diện đánh tới.

Bị vây công chắc chắn sẽ chết cho nên chỉ có thể chạy trốn.

“Quan Thất huynh, giúp ta áp chế năm người phía sau lão giả, ta đi giải quyết lão giả cầm đầu.”

Lúc này Độc Cô Vô Địch nói.

Độc Cô Vô Địch không có khả năng nhìn đối phương giết chết trưởng lão thủ hạ của mình.

“Tốt!”

Hai người bay lên không.

Quan Thất nâng bàn tay lên, tiên thiên vô hình kiếm khí tràn ngập trong lòng bàn tay hắn, sau đó nắm thành quyền đánh ra, kiếm khí cường đại nghiền ép không khí tạo thành gió lốc mãnh liệt quét qua đám người phía sau lão giả cầm đầu.

Còn Độc Cô Vô Địch thì hạ xuống, bàn chân đạp đất bắn nhanh về phía lão giả.

Tốc độ cực nhanh, không khí ma sát với thân thể hắn phát ra tiếng nổ lốp bốp.

Ánh mắt lão giả ngưng tụ, nhưng hình như đã sớm biết Độc Cô Vô Địch sẽ xuất hiện, trường kiếm trong tay hắn chuyển động hóa thành mấy đạo kiếm quang công kích Độc Cô Vô Địch.

Kiểm quang va chạm với khí kinh của Độc Cô Vô Địch, trực tiếp đâm thủng khí kinh hướng tới nắm đấm của Độc Cô Vô Địch.

Đây chính là đặc tính của thanh trường kiếm này, có thể đâm thủng khí kinh.

Đương nhiên nếu như khí kinh thâm hậu hơn, muốn phá khí kinh của đối phương hắn cần phải quán chú khí kinh của mình vào trong trường kiếm mới được.

Vũ khí Khí cấp ngoại trừ độ sắc bén không lệ thuộc vào khí kinh trong cơ thể thì những phương diện khác vẫn cần khí kinh phụ trợ.

Độc Cô Vô Địch thấy thế nhanh chóng thu đổi nắm tay thành bàn tay chộp tới cổ tay đối phương.

Hắn cũng sẽ không dùng bàn tay của mình để thăm dò vũ khí của đối phương mạnh hay yếu.

Bạch Thiên Vũ cũng có một thanh vũ khí Khí cấp, hắn biết vũ khí cấp bậc này sắc bén tới mức nào.

Nhìn thấy Độc Cô Vô Địch công kích cổ tay mình, lão giả xuất trở tay, khiếm quang quét một vòng tạo thành một vòng xoáy kiếm khí, không cho Độc Cô Vô Địch bất kỳ cơ hội nào.

Độc Cô Vô Địch thi triển Diệt Tuyệt Ma Công, khí kinh trong cơ thể tăng vọt, đánh ra một quyền.

Quyền kinh cường đại tạo ra khí lưu mãnh liệt áp tới đối phương.

“Trường kiếm của ngươi có thể đâm thủng khí kinh, nhưng ta không va chạm với ngươi, ngươi có thể làm gì?”

Àm!

Tại thời điểm hần nghĩ như vậy, lão giả bộc phát ra một cỗ khí kinh cường đại thể hiện thực lực Thiên Nhân tam nạn.

Thực lực của Độc Cô Vô Địch cũng ở Thiên Nhân tam nạn.

Hai bên không chênh lệch nhiều lắm.

Tuy rằng Độc Cô Vô Địch thi triển Diệt Tuyệt Ma Công, nhưng thất kiếm xuống núi tu hành công pháp cũng không kém, một kiếm bổ đôi quyền kinh của Độc Cô Vô Địch.

“Độc Cô Vô Địch, tuy rằng ngươi có khí kinh Thiên Nhân tam nạn nhưng vẫn phải chết dưới kiếm của ta.”

“Kẻ giết ngươi, Ngụy Hải Bình.”

Trong khoảnh khắc lão giả nói chuyện, thân thể hần áp sát Độc Cô Vô Địch và rút trường kiếm trong tay về, sau đó lại xuất một kiếm, từng luồng kiếm khí sắc bén bắn thẳng tới những vị trí yếu hại trên người Độc Cô Vô Địch.

Công kích dồn dập, sắc bén.

Hần muốn một kiếm chém giết đối phương, chỉ cần giết chết Độc Cô Vô Địch, nhiệm vụ của bọn họ xem như tạm thời hoàn thành.

Như vậy có thể trở thành đệ tử thật sự của trường giáo.

Đối mặt với công kích sắc bén của lão giả, Độc Cô Vô Địch nhíu mày, đột nhiên bước ra một bước quát to: “Thiên ma giải thể.”

Lực lượng trên người hắn lại tăng vọt, một cỗ khí tức hủy diệt khủng bố tràn ra, thực lực cũng từ Thiên Nhân tam nạn tăng vọt tới Thiên Nhân ngũ nạn.

“Đây là...”

Không chỉ là thực lực, tốc độ của hắn cũng tăng vọt, trong lúc Ngụy Hải Bình kinh hãi thì Độc Cô Vô Địch đã như quỷ ảnh xuất hiện bên cạnh đối

“Tháo cánh tay ngươi xuống xem ngươi còn dùng kiếm như thế nào.”

Độc Cô Vô Địch lạnh lùng nói.

Nhất thời, Ngụy Hải Bình cảm thấy bả vai mình trầm xuống.

Răng rắc!

Toàn bộ bả vai bị đối phương bóp nát, Ngụy Hải Bình lộ vẻ thống khổ.

Trường kiếm tuột khỏi tay rơi xuống đất.

“Kiếp sau lựa chọn môn phái tốt một chút.”

Một kích đắc thủ, bàn tay còn lại của Độc Cô Vô Địch ngưng tụ ra ma khí vỗ vào ngực Ngụy Hải Bình.

Ầm!

Thân thể Ngụy Hải Bình bị đánh bay ngược ra xa va chạm vào một vách tường.

Vách tường sụp đổ, người bị chôn vùi trong phế tích.

Rào!

Ngụy Hải Bình lao ra khỏi đống đổ nát nhưng lại phun một ngụm máu tươi, trong máu tươi còn mang theo một ít nội tạng.

“Ngươi cũng phải chết!”

Ngụy Hải Bình không để ý đau đớn trên người mình, nhìn Độc Cô Vô Địch lạnh giọng nói.

Hừ!

Khi hắn nói xong, Độc Cô Vô Địch nhảy lên cao, nhắc chân giậm thẳng tới đầu đối phương.

Xi!

Đầu đối phương bị hắn giẫm nổ, máu tươi trộn lẫn với não trắng bắn tung tóe.

“Ngụy lão!”

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt năm người còn lại thay đổi muốn xông lên báo thù cho lão giả nhưng lại bị Quan Thất dùng khí kinh áp chế.

Tiên thiên vô hình kiếm khí giống như thủy triều áp chế đối phương, làm cho năm người không cách nào phát huy ưu thế của trường kiếm trong tay.

Lúc này trong một góc có hai bóng người đang quan sát tình hình.

“Không nghĩ tới thực lực của Độc Cô Vô Địch lại ở Thiên Nhân tam nạn, tư liệu chúng ta thu được chỉ là Thiên Nhân nhất nạn.

Xem ra tài nguyên lúc trước chúng ta đưa ra đã giúp đối phương gia tăng thực lực.”

Một nam tử mặc áo xanh mở miệng nói.

“Độc Cô Vô Địch còn dễ nói, chủ yếu là Quan Thất, qua khí kinh thể hiện thì Quan Thất đã bước vào Thiên Nhân bát nạn, thực lực tăng lên rất nhanh, nếu chúng ta không ra tay e là hắn sẽ giết hết.”

Bên cạnh nam tử áo xanh là một đại hán thân hình khôi ngô
mình trần.

“Không có dẫn ra người mà chúng ta muốn, có chút đáng
tiếc, động thủ đi!”

Nam tử áo xanh mở miệng nói.

Chương 499: Dưới bàn tay

....

Trong lúc hắn nói chuyện, đại hán mình trần bên cạnh lao ra.

“Quan Thất, để ta lĩnh giáo thực lực của ngươi.”

Một tiếng quát vang lên, theo sau là một bóng người lao tới tung một quyền công kích Quan Thất.

“Thiên Sơn Tuyết Băng Quyền.”

Nắm tay đánh ra, một cỗ hàn khí khủng bố bộc phát.

Cỗ hàn khí này không chỉ lạnh thấu xương mà còn tạo thành một luồng hàn triều giống như tuyết sơn sụp đổ, vô cùng bá đạo.

Quan Thất bị quyền ảnh bao phủ, ánh mắt ngưng tụ, giờ phút này bốn phía đều có hàn lưu ập tới.

Hắn cảm giác được kiếm khí của mình bị hàn khí đóng băng, hơn nữa tứ chi của bản thân cũng bắt đầu tê dại.

“Gặp được cao thủ chân chính rồi!”

Quan Thất trầm nghĩ.

Lập tức trong mắt có tia sáng lóe lên.

giao thủ với cường giả mới có thể tiến thêm một bước.

Ánh mắt Quan Thất nhìn chăm chăm quyền kinh bao phủ mình.

Tuy rằng quyền kinh cường hãn nhưng cũng không phải trí mạng.

Trí mạng chính là nắm tay của đôi phương, nó mang theo lực lượng mạnh nhất, cũng là sát chiêu thật sự.

Chỉ cần tìm được nắm tay của đôi phương, như vậy có thể ngăn trở một quyền này.

Hàn khí hình thành gió lốc, trong gió lốc có từng bông tuyết.

“Chính là lúc này!”

Ngay khi bông tuyết sắp rơi xuống mặt đất, ánh mắt Quan Thất chợt lóe, tiên thiên vô hình kiếm khí trong cơ thể nháy mắt bộc phát dung nhập vào bàn tay, bàn tay nắm chặt thành quyền đánh ra.

Quyền kinh giống như kiếm khí xé rách gió lốc, cuối cùng xuất hiện ở một điểm.

Ầm!

Hai cổ quyền kinh va chạm, gió lốc bao phủ chung quanh lập tức tiêu tán.

Ngay sau đó một cổ khí kinh cường đại bộc phát, tựa như cuồng phong tản ra bốn phương tám hướng.

Lộc cộc lộc cộc!

Hai người đồng thời lùi lại mấy bước mới ổn định được thân hình.

“Các ngươi đi trước đi!”

Đại hán mình trần ổn định thân thể sau đó nói với năm người phía sau.

Năm người thấy thế nhanh chóng nhảy lên lưng ngựa xoay người rời đi.

Tồn thất hai người làm cho bọn họ bị đả kích, biết ở lại chỗ này cũng không có tác dụng, có thể còn có thể gặp nguy hiểm.

Quan Thất và Độc Cô Vô Định không nhúc nhích, cũng không nhìn năm người rời đi.

Sau khi Độc Cô Vô Định thi triển Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp, huyết khí còn chưa biến mất nhưng cũng không kéo dài được bao lâu, thực lực có thể rơi xuống bất kỳ lúc nào nên không thể đuổi theo.

Về phần Quan Thất thì bị đại hán mình trần ngăn trở, cũng không có cơ hội ra tay.

Hơn nữa trong bóng tối còn có một người.

“Thiên Sơn Phái sao? Người là kẻ nào?”

Quan Thất nhìn đối phương, lạnh giọng hỏi.

“Thiên Sơn Phái chủ phong Nguyễn Xích Huyết.”

Đại hán mình trần mở miệng nói.

“Chủ phong? Nguyễn Xích Huyết.”

Quan Thất nhớ lại tư liệu đã xem nhưng lại không có bất cứ tin tức gì về người này, xem ra có không ít cao thủ ẩn nấp.

“Không hồ là môn phái có chương giáo từng giao thủ với Chu Đế!”

Chương giáo của một môn phái mạnh yếu có thể nhìn ra được thực lực tổng thể của môn phái, năm đó chương giáo Hoắc Mộc Phong uy áp toàn bộ tái ngoại, tài nguyên tái ngoại đều bắt nguồn từ Thiên Sơn Phái.

Lúc ấy mạnh thế nào, có cường giả ẩn dấu cũng là chuyện bình thường.

“Không cần nói nhảm, để cho ta kiến thức thực lực của Quan Thất người đi!”

Trong lúc nói chuyện, Nguyễn Xích Huyết nâng bàn tay lên, có một cỗ hàn khí lưu chuyển trong lòng bàn tay, sau đó

hắn vọt tới Quan Thất.

Ánh mắt Quan Thất ngưng tụ, nắm tay đánh thẳng vào người đối phương.

Nhìn như hai bên công kích tương tự nhưng Nguyễn Xích Huyết bỗng biến nắm tay thành trảo chộp về phía bả vai Quan Thất, bàn tay Quan Thất cũng mở ra, kiếm khí bắn vào mặt đối phương.

Hai người đều không có ý định chính diện đối cứng.

Chủ yếu là qua chiêu trước đó đã biết đại khái biết khí kinh trong cơ thể đối phương mạnh yếu thế nào.

Quan Thất xoay người tránh thoát một trảo, thân thể Nguyễn Xích Huyết ngửa ra sau một cách quỷ dị tránh thoát kiếm khí.

“Không nên kéo dài, hai người cùng nhau ra tay!”

Nguyễn Xích Huyết một kích không trúng liền gầm nhẹ.

Nam tử áo xanh trong bóng tối nghe thấy lập tức xuất hiện bên cạnh đại hán.

Nhất thời liền có một cỗ khí tức sắc bén từ trên người hắn phát ra.

Thực lực của người này không dưới Nguyễn Xích Huyết.

“Thiên Sơn Phái chủ phong Dương Thiên Thanh.”

Nam tử áo xanh mở miệng giới thiệu.

Nói xong, Dương Thiên Thanh đột nhiên bước ra một bước.

Xì xì!

Phía sau hắn xuất hiện một bóng dáng mơ hồ, thời điểm bóng dáng xuất hiện, khí kinh trên người Dương Thiên Thanh

tăng vọt.

Trong nháy mắt liên tục bước ra chín bước, chín bóng dáng xuất hiện trước mắt Quan Thất.

Lúc Quan Thất nhìn thấy chín bóng dáng thì Dương Thiên Thanh đã tới trước mặt hắn.

Quan Thất ngẩn ra, cảm giác được nguy hiểm mãnh liệt.

“Huyền Ảnh Cửu Bộ, Thiên Huyền Quyền.”

Khi Quan Thất kịp phản ứng thì Dương Thiên Thanh đã tung ra một quyền, quyền kinh màu đen mạnh mẽ bộc phát công kích ngực Quan Thất.

Khí công Đại giang nam bắc trong nháy mắt bộc phát, hình thành một cỗ khí cương bảo vệ bản thân.

Ầm!

Nắm tay đánh vào khí cương của Quan Thất, khí cương dao động.

Một kích không thể đánh nát khí cương của Quan Thất, sắc mặt Dương Thiên Thanh không chút biến hóa nào.

Hắn thu hồi bàn tay sau đó bàn tay lại hóa thành chín ảo ảnh tiếp tục công kích.

Lần này khí cương trước mặt Quan Thất bị chấn nát.

“Giết!”

Nắm đấm của đại hán cũng xuất hiện trước mặt Quan Thất.

Có sMTpô thấy được khi nam tử áo xanh ra quyền phá vỡ khí cương thì đại hán đã ra quyền mới có thể tới sát như vậy

Quan Thất chịu một cỗ áp lực to lớn.

Hắn không do dự mà đánh ra một quyền đón lấy nắm tay của đại hán.

Dương Thiên Thanh thò ra, lần này như lưỡi đao sắc bén vạch về phía ngực Quan Thất.

Chỉ là Quan Thất bị đánh bay ngược ra xa khi nắm tay va chạm với nắm tay của đại hán.

Một kích của Dương Thiên Thanh liền thất bại, ánh mắt hấn ngưng trọng nhìn Quan Thất.

Quan Thất này rất lợi hại, thế mà cảm giác được thời cơ hấn xuất thủ mượn quyền lực của Nguyễn Xích Huyết thoát ly khỏi thế công của hai người.

“Quan Thất, ngươi có thể trốn nhưng Độc Cô Vô Địch lại không trốn được!”

Khóe miệng Dương Thiên Thanh nhếch lên nở nụ cười lạnh, đưa mắt nhìn về phía Độc Cô Vô Địch.

“Ngươi muốn giết hấn? Vậy ngươi cứ giết!”

Quan Thất còn chưa nói xong, Dương Thiên Thanh đã phóng về phía Độc Cô Vô Địch, bàn tay thành trảo chộp vào đầu Độc Cô Vô Địch, tốc độ cực nhanh.

Độc Cô Vô Địch mới chỉ nhìn thấy vài tàn ảnh thì bàn tay đối phương đã xuất hiện trên đầu hấn.

Nhưng hấn đứng yên không nhúc nhích.

Giống như căn bản không thấy rõ động tác của đối phương, chỉ có thể để bàn tay đối phương rơi xuống.

Ầm!

Bàn tay Dương Thiên Thanh hạ xuống, sắc mặt trở nên dữ tợn chuẩn bị tháo đầu Độc Cô Vô Địch.

Nhưng lại đột nhiên phát hiện mình cái đầu mình chộp được giống như kim thiết, không cách nào vặn xuống.

Con mắt không khỏi nhìn về phía bàn tay, phát hiện mình đang nắm một cái đầu màu vàng, người cũng không phải Độc Cô Vô Địch, là một người khác.

Chương 500: Hấp công đại pháp

....

“Người cảm thấy đầu của ta có cứng hay không, người có thể tháo xuống hay không?”

Khi hấn chuẩn bị tiếp tục dùng sức, thì đối phương lên tiếng.

Nghe được giọng nói của đối phương, Dương Thiển Thanh biến sắc, trong nháy mắt năm ngón tay phát ra một cỗ khí kinh cường đại muốn xuyên thủng đầu đối phương.

Nhưng khi khí kinh của hấn chạm vào da đầu đối phương lại có tiếng kim loại va chạm vang lên.

Căn bản không thể tạo thành một chút thương tổn nào.

Có thể nói, không làm mất được một cọng tóc của đối phương.

Bàn tay còn chịu một cỗ lực phản chấn, chấn đến đau đớn.

Biết gặp được cao thủ nên Dương Thiển Thanh lập tức rút tay về, thân hình nhanh chóng lùi lại.

Tốc độ so với lúc ra tay còn nhanh hơn một phần.

Dương Thiển Thanh nhìn ngón tay mình một chút, thấy ngón tay đang run rẩy, hấn kinh hãi nhìn về phía người xuất hiện trước mặt Độc Cô Vô Địch.

Là một nam tử trung niên, không hề có khí thế cường giả gì cả, chỉ là đầu và tóc đều màu vàng, trông rất quái dị.

“Lục ngón tay của ngươi ngón quá nhỏ, chưa đủ gãi ngứa cho ta nữa.”

“Thật sự thất vọng.”

Khóe miệng nam tử trung niên nhếch lên, cười nói.

“Ngươi là ai?”

Dương Thiên Thanh nhìn người tới, sắc mặt ngưng trọng.

Không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là người của Thiên Nhai Các, nhưng hắn muốn biết người này là ai.

“Đây là các chủ Đông các Cổ Tam Thông đại nhân của chúng ta.”

Độc Cô Vô Địch lạnh giọng nói.

“Các chủ Đông các Cổ Tam Thông?”

Ánh mắt Dương Thiên Thanh ngưng tụ, sau đó nhìn về phía đại hán mình trần.

“Lúc ngươi ra tay hắn đột nhiên xuất hiện, cái đầu nháy mắt biến thành màu vàng, ta nghĩ là một loại công pháp luyện thể, tốc độ cực nhanh trên cả ta và ngươi, đối phương có thể hoàn hảo dưới trảo của ngươi, e là hai chúng ta không phá được phòng ngự của đối phương.”

“Chúng ta phải nghĩ biện pháp rời đi hoặc là gọi cứu viện!”

Đại hán mình trần như hiểu ý của Dương Thiên Thanh, lập tức truyền âm.

Nghe thấy đại hán nói, sắc mặt Dương Thiên Thanh hơi đổi.

“E là chúng ta trốn không thoát, tuy rằng ta tùy tiện ra tay với Độc Cô Vô Địch, nhưng đối phương xuất hiện mà ta không phát giác được, còn thay thế Độc Cô Vô Địch, tốc độ khó mà tưởng tượng.”

“Chúng ta chỉ có thể phát tín hiệu cứu viện, chờ bên chương giáo trợ giúp.”

Dương Thiên Thanh truyền âm nói.

“Đối phương sẽ không cho chúng ta cơ hội.”

Nguyễn Xích Huyết trả lời.

“Hai vị truyền âm nói gì đây? Nói ta nghe một chút, ta cũng rất tò mò.”

Nhìn hai người Cổ Tam Thông cười nói.

Hừ!

Đúng lúc này có pháo tín hiệu phóng lên trời.

“Thì ra các người đang cầu viện, vậy xem ra phải giải quyết các người trước!”

Cổ Tam Thông nhìn pháo tín hiệu, cười nói.

Trong lúc nói chuyện hần bước ra một bước, một cỗ khí kình cường hần từ trong cơ thể hần bộc phát, ngay sau đó thân hình Cổ Tam Thông khẽ động hóa thành một đạo hồng mang sắc bén lướt về phía Dương Thiên Thanh.

Nhìn thấy Cổ Tam Thông động, đại hán mình trần lại lập tức ra tay, lòng bàn tay trần ngập khí kình âm hàn.

Tốc độ của Cổ Tam Thông quá nhanh nên hần nhất định phải áp chế, nếu không căn bản không ngăn được đối phương.

Hơn nữa một khi để cho đối phương cận thân, dựa vào bằng vào phòng ngự kim thân khủng bố kia, hần chống đỡ không nổi.

Nguyễn Xích Huyết nâng bàn tay đánh về phía Cổ Tam Thông.

Nhưng mà đối mặt với cỗ hàn khí, Cổ Tam Thông không đổi sắc, thân hình tiếp tục lướt về phía trước, một cỗ lực lượng đáng sợ từ trong cơ thể hần tràn ra xua tan hết hàn khí.

“Lưu ly chân kinh!”

Dương Thiên Thanh quát khê một tiếng, quanh thân xuất hiện một cỗ lực lượng ngũ sắc, bàn tay như ung trào chộp về phía đầu Cổ Tam Thông.

Hắn còn muốn lần nữa kiểm tra xem kim thân của Cổ Tam Thông là toàn thân hay chỉ ở một số bộ phận.

Cổ Tam Thông nâng bàn tay lên nắm lại, nắm tay màu vàng nện về phía đối phương.

Nắm tay màu vàng không hề mang theo khí kinh.

Đình đình!

Khi hai bàn tay Dương Thiên Thanh hạ xuống va chạm với nắm tay của Cổ Tam Thông liền có tiếng leng keng phát ra, hơn nữa còn có thêm tia lửa.

Công kích vừa rồi của hắn cũng không để lại bất cứ vết thương nào trên nắm tay Cổ Tam Thông.

“Lực đạo vẫn kém một chút, bất quá nếu như ngươi chỉ có chút bản lĩnh thế này ta đây liền tiễn ngươi lên đường!”

Nụ cười trên mặt Cổ Tam Thông đã biến mất, nắm tay đột nhiên mở ra, một cỗ hấp lực đáng sợ từ lòng bàn tay hần bộc phát.

Thân thể Dương Thiên Thanh vừa mới hạ xuống bị cỗ hấp lực này lôi kéo.

Ầm!

Khí kinh trong cơ thể hần bộc phát, muốn ngăn cản cỗ hấp lực này.

Không biết vì sao mà hắn cảm giác nếu như mình bị hút tới gần Cổ Tam Thông thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Nhìn thấy cảnh này, đại hán mình trần nhấc chân đạp mạnh xuống đất xuất hiện trước mặt Cổ Tam Thông.

“Xuyên Tâm Hàn Âm Chưởng!”

Nhìn thấy Cổ Tam Thông không chút phòng bị, đại hán Nguyễn Xích Huyết dùng tốc độ cực nhanh vỗ về phía trái tim Cổ Tam Thông.

Ầm!

Bàn tay của hắn ấn vào ngực Cổ Tam Thông nhưng lại giống như ấn vào tường kim thiết, không chút tác dụng.

“Đứng cho các người đánh mà các người đều không thể đả thương ta?”

“Vốn còn muốn chờ thu thập người sau nhưng chính người tự mình đưa tới cửa, vậy thì giải quyết luôn.”

Cổ Tam Thông lạnh lùng nói, bàn tay khác thò ra, khí kinh lưu chuyển trong lòng bàn tay, bàn tay chộp lấy cánh tay của đại hán.

Hô!

Trực tiếp thi triển Hấp công đại pháp.

Một cỗ hấp lực khủng bố từ trong lòng bàn tay hắn tràn ra.

Nguyễn Xích Huyết chỉ cảm giác được khí kinh trong thân thể mình đang điên cuồng hướng vào thân thể đối phương.

“Người!”

Nguyễn Xích Huyết kinh hãi muốn nói gì đó nhưng cỗ hấp lực kia quá lớn, hắn căn bản cũng không có cơ hội nói chuyện.

Trong nháy mắt, toàn bộ khí kinh trong cơ thể hắn bị hấp thu, sau đó lại một tiếng “bùm” vang lên, toàn bộ thân thể hóa thành sương máu, không còn gì cả.

Dương Thiên Thanh cũng bị Cổ Tam Thông bắt lấy.

Cảnh tượng tương tự diễn ra, khí kinh trong cơ thể Dương Thiên Thanh bị hấp thu hết, sau đó thân thể nổ tung thành sương máu.

Xuất thủ bá đạo dị thường, không hề giống với Cổ Tam Thông treo nụ cười trên mặt trước đó.

“Võ giả Thiên Nhân bát nạn ở thế này yếu vậy!”

Cổ Tam Thông khẽ nhướn mày.

“Không phải bọn họ yếu, mà là Các chủ người mạnh!”

Quan Thất tiến lên nói.

Thực lực của hai người này một chọi một hắn không nhất định có thể thắng.

Nhưng hai người ở trước mặt Cổ Tam Thông giống như con kiến hôi, cho nên chỉ có thể nói Cổ Tam Thông quá mạnh mẽ.

“Bọn hắn phát tín hiệu, cũng không biết sẽ có cao thủ dạng gì tới, nếu là cao thủ Thiên Nhân cửu nạn bình thường sẽ khiến ta không có hứng thú.”

Cổ Tam Thông nhìn pháo tín hiệu vẫn còn le lói trên bầu trời, trầm giọng nói.

Chương 501: Một mình xông Thiên Sơn Phái

....

“Thật khó để đoán được người tới.”

Độc Cô Vô Dịch trầm giọng trả lời.

“Thực lực hôm nay bọn họ bày ra cho thấy Thiên Sơn Phái ẩn giấu không ít cường giả, cho nên rất khó đoán là ai đến.”

“Như vậy sao?”

“Người nói cho ta biết phương vị, ta trực tiếp tới Thiên Sơn Phái một chuyến xem thực lực của chương giáo của Thiên Sơn Phái như thế nào?”

“Nói như vậy cũng có thể làm cho đối phương kiêng kỵ mà không dám ra tay với Quỷ Vực.”

Cổ Tam Thông nói.

Tuy rằng vừa mới nhẹ nhàng giết chết hai tên Thiên Nhân bát nạn nhưng Cổ Tam Thông không dám nói mình nhất định có thể thắng chương giáo Thiên Sơn Phái.

“Các chủ, vậy chúng ta cùng đi với người sao?”

Quan Thất và Độc Cô Vô Dịch cùng nói.

“Không cần, một mình ta đi cho dù bị vây công cũng có thể giết ra.”

Cổ Tam Thông mở miệng nói.

“Vậy hai chúng ta ở Quỷ Vực chờ các chủ, đây là lộ tuyến đi tới Thiên Sơn phái.”

Độc Cô Vô Địch nói.

Cổ Tam Thông tiếp nhận bản đồ, nhìn thoáng qua rồi bỏ vào trong ngực, sau đó lên đường.

Nhìn bóng lưng Cổ Tam Thông rời đi, Độc Cô Vô Địch thở dài nói:

“Thực lực của ta vẫn còn quá yếu!”

“Thực lực của ta cũng vậy!”

“Chúng ta nên tìm cách của thế giới này để tăng cường thực lực của mình.”

Quan Thất nói.

Lúc trước bọn họ dựa theo phương thức cũ để gia tăng thực lực nhưng tốc độ tăng trưởng có chút chậm.

Ở thế giới này, võ đạo hưng thịnh hơn thế giới trước kia rất nhiều, có lẽ có phương pháp đặc thù để tăng cường thực lực.

Nghe Quan Thất nói, hai mắt Độc Cô Vô Địch sáng ngời.

“Người nói đến chuyện này, ta có biết, những ngày qua ta xem một ít sách cổ, trên sách cổ có ghi chép một phương pháp giúp nhanh chóng tăng cường thực lực.”

“Hình như là bố trí một tòa đại trận, sau đó có thể hấp thu lực lượng thiên địa dung nhập vào thân thể, gia tăng lực lượng thân thể.”

“Bất quá ta không biết tên trận pháp vì không để ý, sau khi trở về sẽ lật xem lại chút!”

Độc Cô Vô Địch nói.

A!

Ngay khi hai người nói chuyện.

Có tiếng kêu thảm thiết từ xa xa truyền đến, tiếng kêu thảm biến mất rất nhanh.

“Đoán chừng là người đến đây trợ giúp bị Cổ các chủ chém giết!”

Độc Cô Vô Địch nói.

Hắn vừa nói vừa nâng cánh tay lên, một tia pháo tín hiệu bắn lên không trung.

Đệ tử Quỷ Vực nhanh chóng hội tụ tới nơi này, Độc Cô Vô Địch dẫn người nhanh chóng rời đi.

Về phần Cổ Tam Thông thì đang trên đường tiến đến Thiên Sơn Phái.

Ở Sơn Hà Môn Lĩnh Nam quận.

Tử Hàn Nguyệt xuất hiện trước mặt Tô Thần.

“Tô chương giáo, ta lần này đến đây chủ yếu là muốn hỏi ý kiến người, thời điểm đối phó Thiên Sơn Phái, các người có thể xuất động được mấy cường giả Thiên Nhân.”

“Một tên cường giả Thiên Nhân cứu nạn.”

Tô Thần mở miệng nói.

Một cường giả Thiên Nhân cứu nạn sao?

Nghe Tô Thần nói vậy, đôi mắt đẹp của Tử Hàn Nguyệt có vẻ kinh ngạc.

“Các người chỉ có thể xuất động một cường giả Thiên Nhân cứu nạn sao?”

Lần này Tô chương giáo muốn thu hoạch nhiều tài nguyên, vì sao chỉ phái ra một cường giả Thiên Nhân cứu nạn, giao dịch cũng không phải là giao dịch như vậy.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần nói.

“Ta xuất động là cường giả Thiên Nhân cứu nạn đan điền hóa hải, ngươi nói một cường giả như vậy còn chưa đủ?”

Tô Thần nhìn Tử Hàn Nguyệt nói.

“Cường giả đan điền hóa hải?”

Tử Hàn Nguyệt khẽ động, có chút kinh hãi nhìn Tô Thần.

Cường giả đan điền hóa hải cũng không phải cường giả Thiên Nhân cứu nạn bình thường.

Nàng không nghĩ tới Tô Thần lại xuất động cường giả như vậy.

Đúng vào lúc này có một bóng người từ bên ngoài tiến vào, là lão giả áo xám đi theo Tử Hàn Nguyệt.

Lão giả hành lễ với Tô Thần, nói nhỏ vài câu bên tai Tử Hàn Nguyệt.

Nghe lão giả áo xám nói, sắc mặt Tử Hàn Nguyệt trở nên ngưng trọng.

“Tô chương giáo, tái ngoại xảy ra chuyện, các chủ Đông các Thiên Nhai Các Cổ Tam Thông xuất hiện, ra tay chém giết hai tên Thiên Nhân bát nạn và một tên Thiên Nhân cứu nạn của Thiên Sơn Phái, hơn nữa hiện tại đang trên đường đi tới Thiên Sơn Phái.”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“A!”

Nghe vậy Tô Thần nhướng mày.

Nhưng trong lòng lại không chút dao động, với thực lực của Cổ Tam Thông, chém giết những người đó hết sức đơn giản, tự thân đi tới Thiên Sơn Phái cũng rất bình thường.

Bản thân hắn tu hành chính là Kim cương bất hoại thân công cùng Hấp công đại pháp, thật sự có chút nghịch thiên.

Một môn đao thương bất nhập, một môn có thể hút công lực của người khác.

Cộng thêm thực lực của Cổ Tam Thông, quả thực có thể đấu đá lung tung.

“Một người một mình xông vào Thiên Sơn Phái, người này rất ngông cuồng, chương giáo Thiên Sơn Phái Hoắc Mộc Phong có một nhân vật có thể giao thủ cùng với Chu Đế, thực lực bất phàm, hơn nữa Thiên Sơn Phái có nhiều cao thủ như vậy, e là có thể vây giết!”

Tô Thần nói.

“Người nọ biểu hiện ra thực lực rất mạnh, e là một cường giả đan điền hóa hải, cường giả như vậy không hẳn là người ngông cuồng, hấn dám đi tới Thiên Sơn Phái tất nhiên có thực lực đó.”

“Đây cũng có thể là cơ hội cho chúng ta!”

“Chúng ta có thể liên thủ ra tay chống lại Thiên Sơn Phái.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Cao thủ bên ta còn chưa tới, muốn ra tay cũng không có cơ hội, bất quá ta cảm giác tình huống không tầm thường, điều tra chút chuyện liên quan tới Thiên Sơn Phái, lập tức báo cho chúng ta biết!”

Tử Hàn Nguyệt nhìn về phía lão giả áo xám, phân phó.

Lão giả áo xám rời khỏi đại điện.

Lúc này Nguyên Tuy Vân xuất hiện trong đại điện.

“Chương giáo, có tin tức từ tái ngoại truyền về, các chủ Đông các Thiên Nhai Các Cổ Tam Thông hiện thân chém giết hai cao thủ Thiên Nhân bát nạn, một cao thủ Thiên Nhân cử

nạn, ba người này đều không nằm trong danh sách mà chúng ta tra được trước đó.”

“Còn nữa, sau khi Cổ Tam Thông giết chết những người này liền lên đường tới Thiên Sơn Phái, căn cứ theo tin tức nhận được, ngày mai Cổ Tam Thông sẽ tới Thiên Sơn Phái.”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Chuyện Cổ Tam Thông giết về phía Thiên Sơn phái, hẳn là bên Thiên Sơn Phái đã sớm biết, bọn họ có động tĩnh gì không?

Tô Thần cau mày hỏi.

“Tạm thời không có tin tức hữu dụng truyền về!”

Nguyên Tuy Vân trả lời.

Sau khi Cổ Tam Thông giết chết tên tên Thiên Nhân cửu nạn kia.

Thiên Sơn Phái thật sự yên tĩnh, giống như không hề hay biết.

“Xem ra chỉ có thể theo dõi tiếp, vừa có tin tức khác lập tức báo cho ta biết!”

Tô Thần khoát tay nói.

“Tô chương giáo, ta cũng không lưu lại nơi này, cần báo cáo tình huống, vừa có tin tức ta sẽ đến tìm Tô chương giáo.”

Ở một nơi khác.

Trong đại điện chủ phong Thiên Sơn Phái.

Hoắc Mộc Phong và hai vị sơn chủ đang tụ họp.

“Không nghĩ tới Cổ Tam Thông lại mạnh như vậy, hai chiêu giết hai người, thực lực không đơn giản!”

“Hiện tại còn đang trên đường tiến về Thiên Sơn Phái chúng ta, cũng không biết hã muốn làm gì?”

Kim Độc Dị mở miệng nói.

Muốn làm gì? Hã là tới khiêu chiến, muốn thăm dò thực lực của ta.”

“Ta sẽ cho hã biết thực lực của ta.”

Lúc Hoắc Mộc Phong nói chuyện, ánh mắt lóe hàn mang sắc bén.

Chương 502: Hoắc Mộc Phong xuống núi

....

“Chương giáo, Cổ Tam Thông ngông cuồng như vậy, nếu để cho hắn đến Thiên Sơn Phái, đối với Thiên Sơn Phái mà nói chính là một sự sỉ nhục.”

“Từ khi chương giáo người chấp chương Thiên Sơn Phái, còn chưa có ai dám xông tới như vậy.”

Kim Độc Dị mở miệng nói.

Thực lực của Thiên Sơn Phái yếu hơn so với Phái Côn Luân thời kỳ cường thịnh ở tái ngoại lúc bảy giờ, hơn nữa cùng cấp với Thiên Sơn Phái, ở tái ngoại còn có ba thế lực khác.

Năm thứ ba Hoắc Mộc Phong trở thành chương giáo, hắn liền phát động đại chiến, trong thời gian Phái Côn Luân không kịp phản ứng đã thu phục và giải quyết xong ba thế lực lớn khác, nhảy lên trở thành thế lực sánh vai Côn Luân.

Cho dù là Chu Đế năm đó cũng ước chiến với Hoắc Mộc Phong chứ không phải đánh tới.

“Chương giáo, để ta đi gặp Cổ Tam Thông trước!”

Kim Độc Dị mở miệng nói.

Bắc Sơn chi chủ, từ bồi phạt mà nói là sư thúc của Hoắc Mộc Phong, cao thủ đệ nhất dưới tay Hoắc Mộc Phong.

“Kim sư thúc, người vừa mới đan điền hóa hải còn cần củng cố, tạm thời không nên xuất thủ cho thỏa đáng.”

“Đối phương đến đây, chắc hẳn đã biết về ta, để cho ta tự mình gặp đi!”

Hoắc Mộc Phong khoát tay nói.

“Chương giáo, không thể, nếu như người xuất thủ, ngoại giới còn tưởng rằng Thiên Sơn Phái không người đây?”

“Chuyện này bởi vì Nam Sơn ta mà ra, ta mời sư tôn rời núi đánh một trận với Cổ Tam Thông!”

Nghe vậy, Nam Sơn chỉ chủ Mộ Phong Vân nói.

“Càng không thể, một ít át chủ bài của ta tạm thời không thể lộ ra, ta tự mình gặp Cổ Tam Thông, các người lưu thủ tại đây.”

Hoắc Mộc Phong khoát tay nói.

Sau đó hắn hóa thành một đạo hắc quang rời khỏi Thiên Sơn phái, tiến đến chặn đường Cổ Tam Thông.

Một ngày sau có tin tức lan truyền.

Hai người Cổ Tam Thông và chương giáo Hoắc Mộc Phong đánh nhau dưới chân Thiên Sơn.

Trận chiến kéo dài một ngày một đêm, núi tuyết xung quanh sụp đổ hết.

Hai người bất phân thắng bại tự mình rời đi.

Bất quá làm chuyện làm cho người ta kinh hãi nhất chính là trên người Cổ Tam Thông và Hoắc Mộc Phong đều xuất hiện hư tượng.

Hư tượng giao thủ, kinh thiên động địa, hư tượng được giải thích.

Giai đoạn thứ hai sau khi đột phá đến Thiên Nhân cửu nạn chính là trong biển ngưng thần, hư tượng đó chính là thần ảnh mà bọn họ ngưng tụ ra.

Tô Thần nhìn tin tức từ tái ngoại truyền về mà ánh mắt hơi ngưng tụ.

Hắn lúc trước còn tưởng rằng Cổ Tam Thông sẽ thắng, không nghĩ tới lại đánh ngang tay, thực lực của đối phương dĩ nhiên giống như Cổ Tam Thông, đều đạt tới trong biển ngưng thần.

Quả nhiên không hổ là nhân vật có thể giao thủ với Chu Đế.

“Bất quá Hoắc Mộc Phong thật lợi hại, năm đó giao thủ với Chu Đế bị trọng thương, cảnh giới ngã xuống, thế mà trong hai mươi năm ngắn ngủi lại đạt tới cảnh giới này.”

Tô Thần đã có chút hiểu biết đối với Hoắc Mộc Phong hai mươi năm trước.

Biết thực lực của Hoắc Mộc Phong năm đó ở giai đoạn nào.

“Hoắc Mộc Phong có thực lực mạnh như vậy, rốt cuộc Chu Đế đã tới giai đoạn nào đây?”

Tô Thần không khỏi suy nghĩ.

Hoắc Mộc Phong có thể đánh ngang tay với Cổ Tam Thông, nói cách khác Cổ Tam Thông không phải đối thủ của Chu Đế.

Trong lòng Tô Thần sinh ra vài phần kiêng kỵ đối với Chu Đế.

“Không hổ là người dùng vũ lực trấn áp toàn bộ thiên hạ!”

Tô Thần thầm nghĩ.

“Sau lần giao chiến này, Quỷ Vực sẽ phát triển, sẽ không lại ước chế nữa, hẳn là có thể cấp tốc khuếch trương!”

Tô Thần thì thào nói.

“Chủ thượng, người nghĩ sai rồi, bên kia truyền đến tin tức Quỷ Vực đang bị áp chế gắt gao!”

Nam Sơn chỉ chủ Mộ Phong Vân tự mình xuống núi, thống lĩnh một phương áp chế Quỷ Vực, hơn nữa Thiên Sơn Phái còn mở ra ba dãy núi, trong ba dãy núi này có ba môn phái mà Hoắc Mộc Phong thu phục năm đó.

Nguyên Tuy Vân từ ngoài cửa đi vào.

“Xem ra còn rất mạnh?”

Tô Thần khẽ cau mày, hắn còn tưởng rằng bởi vì trận chiến này mà nói lỏng áp chế đối với Quỷ Vực chứ?

Không ngờ Quỷ Vực lại chịu áp lực lớn hơn.

“Người cho rằng vì sao Thiên Sơn Phái lại làm như vậy?”

Tô Thần trầm giọng hỏi.

Hắn đoán không ra nguyên nhân Thiên Sơn Phái làm như vậy.

Theo lý thì Thiên Sơn Phái sẽ không áp chế Quỷ Vực, chiến lực đỉnh của hai bên ngang nhau, nên bình ổn tranh đấu.

“Có thể Thiên Sơn Phái còn có át chủ bài, nhưng bọn họ cũng không làm quá mức, chỉ áp chế thôi, không có xâm nhập địa bàn Quỷ Vực hiện có.”

Nguyên Tuy Vân trầm giọng nói.

“Cổ Tam Thông dự tính lúc nào trở về!”

Tô Thần hỏi.

Hắn rất muốn biết chi tiết chiến đấu lúc đó, tin tức truyền ra chỉ là cảm nhận của người xem, hắn muốn biết Cổ Tam Thông đánh giá Hoắc Mộc Phong như thế nào.

“Ba ngày nữa sẽ trở về!”

“Chủ thượng, Thiên Nhai Các và Thanh Long Hội đều cần một nơi đóng quân thật sự, nếu không Cổ tiên sinh sẽ gặp chút vấn đề.”

Nguyên Tuy Vân trầm giọng nói.

“Ngươi có chỗ nào thích hợp không?”

Tô Thần cau mày nói.

Chuyện Nguyên Tuy Vân nói cũng là chuyện mà hắn đang suy nghĩ, Cổ Tam Thông còn có mấy người Thanh Long Hội Đinh Bằng, bọn họ không thể cứ ở Sơn Hà Môn, cần có nơi đóng quân thật sự.”

Trong suy nghĩ của hắn, những cao thủ này đều hội tụ cùng một chỗ!

“Chủ thượng, gần đây ta xem xét các sơn mạch khắp chín quận phương bắc.”

“Phát hiện ở chín quận phương bắc không có nơi đóng quân thích hợp nhưng Lăng Giang mười ba quận lại có một chỗ thích hợp, chính là Quế Vân quận gần Lĩnh Nam quận nhất, có một sơn mạch cổ xưa sơn mạch tên là Thất Tinh sơn mạch, nơi đó chướng khí quanh năm, hiếm thấy dấu chân người.”

“Ta chuẩn bị chờ Ngũ Độc Đồng Tử trở về sẽ gọi hắn theo ta dò xét trước, nhìn xem bên trong có địa phương thích hợp thành lập nơi đóng quân!”

Nguyên Tuy Vân mở miệng nói.

“Vậy mau chóng triệu hồi Ngũ Độc Đồng Tử! “Tô Thần mở miệng nói.

“Chưởng giáo yên tâm, bọn họ giết chết nhi tử thứ ba của Liệt Vũ Vương xong sẽ trở về!”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Nhi tử thứ ba của Liệt Vũ Vương Nhiếp Trùng, hắn đang trên đường đến Kinh sư, đúng là không thể để hắn đến Kinh sư, nếu không Mộ Dung Phục sẽ có áp lực!”

Tô Thần mở miệng nói.

Hiện giờ Mộ Dung Phục đang tiếp xúc với Thập nhị hoàng tử, không thể bị theo dõi.

Tuy rằng Mộ Dung Phục thi triển công pháp giá họa cho môn khách phủ Quốc sư nhưng cường giả Kinh sư lớp lớp, một khi Nhiếp Trùng tới Kinh sư gây áp lực, phải ra một ít người tài ba, nói không chừng có thể tìm đến Mộ Dung Phục!

Cho nên Nhiếp Trùng không thể xuất hiện ở Kinh sư.

Hắn chết trên đường tới Kinh sư, trọng điểm chú ý của đám người Kinh sư sẽ chuyển dời đến khu vực Hoa Nguyên, chuyển dời đến trên người Liệt Vũ Vương.

Chỉ có thể nói là có người nhắm vào Liệt Vũ Vương mà không phải có ý đồ khác.

Như vậy sẽ hóa giải áp lực cho Mộ Dung Phục.

Chương 503: Nhi tử thứ ba của Liệt Vũ Vương, Ngũ Độc Đồng Tử hạ độc

....

Ngoài khu vực Hoa Nguyên, trên một con đường rộng rãi.

Tí tách, tí tách.

Hơn hai mươi tên võ giả lưng hùm eo gấu đeo bội đao, thân tràn ngập sát khí cuời trên lưng ngựa đi về phía trước.

Cầm đầu là một gã đại hán mặc Ô Kim Tỏa Giáp, sắc mặt màu đồng làm cho người ta có cảm giác cường hãn dị thường, chính là Tào Mãng, một trong tam đại phó thống lĩnh của Liệt Vũ Vương phủ.

Ở giữa đoàn người ngựa là một chiếc xe ngựa rộng lớn.

Trong xe ngựa, một nam tử trẻ tuổi đang nửa nằm.

Nam tử có khí tức trầm ổn, sống mũi cao thẳng, ánh mắt sắc bén làm cho người ta có cảm giác rất biết mưu đồ.

Người này chính là nhi tử thứ ba Liệt Vũ Vương Nhiếp Xung.

Trong các tôn tử của Liệt Vũ Vương, người có tài tình mưu lược xuất sắc nhất, phương diện võ học xếp hạng thứ ba trong các tôn tử của Liệt Vũ Vương, thứ hai là trưởng tử và trưởng nữ.

Ở bên cạnh hắn có hai thị nữ nửa quỳ, một người bóp vai, một người gõ chân.

Cách đó không xa là một nam tử gầy gò mặc áo bào xám, nam tử nhắm mắt bất động ngồi một bên.

“Khi chúng ta ra khỏi khu vực Hoa Nguyên, người nói xem, sẽ có người ra tay với chúng ta sao?”

Nhiếp Xung duỗi lưng một cái ngồi thẳng người, nói với người áo bào xám kia.

“Thế tử, có khả năng ra khỏi Hoa Nguyên sẽ là thời điểm nguy hiểm nhất, dù sao cũng không phải địa bàn của vương gia, có lẽ đối phương sẽ lựa chọn động thủ.”

Nam tử áo xám mở mắt ra, mắt lóe hàn quang, trầm giọng nói.

“Phải cẩn thận, thật ra cái chết của tiểu muội không liên quan gì đến tranh đấu giữa cửu đại hoàng tử, hẳn là cừ nhân của tiểu muội hoặc cừ nhân của Liệt Vũ Vương phủ chúng ta, hy vọng lần này ta có thể dẫn đối phương ra ngoài.”

“Địch nhân trong tối làm cho chúng ta có cảm giác như nghẹn ở cổ họng, nhất định phải thanh trừ!”

Nhiếp Trùng trầm giọng nói.

Lần này hẳn tới Kinh sư, trước đó còn áp bức Thất hoàng tử thật ra đều là làm cho người khác xem, chỉ muốn dẫn địch nhân ra.

Vốn muốn câu địch nhân ở khu vực Hoa Nguyên ra nhưng đối phương vẫn không động thủ.

Hôm nay ra khỏi khu vực Hoa Nguyên, không ở lãnh địa của mình nữa.

Cho đối phương cơ hội, chắc chắn đối phương sẽ không bỏ qua, nhưng bản thân sẽ nguy hiểm.

“Không cần như vậy lạc quan, nếu như đối phương muốn động thủ, nhất định đã thăm dò thực lực bên chúng ta!”

Người áo xám nói.

“Có người cùng Tào tướng quân hộ vệ, hẳn là không có vấn đề.”

Nhiếp Trùng mở miệng nói.

“Thế tử, lần này ta luôn có dự cảm không tốt, dự cảm rất mãnh liệt.”

Người áo xám cau mày nói.

Nghe được lời của người áo xám, sắc mặt Nhiếp Trùng cũng ngưng trọng hẳn lên.

Đoàn xe ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này Tào Mãng đi tới trước xe ngựa.

“Thế tử, chúng ta đi thêm hai canh giờ nữa sẽ đến trấn nhỏ gần nhất, có nên nghỉ ngơi ở trấn nhỏ hay không, đến ngày mai lại khởi hành.”

Tào Mãng ở ngoài cửa sổ xe ngựa nói.

“Vậy thì qua đêm ở trấn nhỏ phía trước.”

Nhiếp Trùng gật gật đầu.

Đoàn xe tiếp tục đi về phía trước, lúc này có hai nam tử đội nón lá gánh sọt xuất hiện trước mặt bọn họ.

Hình như nghe được tiếng đoàn xe nên hai người lách qua một bên cúi đầu nhường đường cho đoàn xe đi qua.

Sau khi đoàn xe qua khỏi, hai người chậm rãi tháo nón lá xuống, hơn nữa mở cái sọt ra, trong sọt có một tên hài đồng, chính là Ngũ Độc Đồng Tử.

Người đội nón chính là Thôi Vũ Hồ, hai người bọn họ tới giết nhi tử Liệt Vũ Vương Nhiếp Xung, hoặc có thể nói là bắt lấy Nhiếp Xung để Liễu Ly Tình xuất thủ.

“Ngũ Độc công tử, lúc nào độc phát!”

Thôi Vũ Hồ nói.

“Qua một lát nữa, một ít người thực lực yếu sẽ chết vì thất khiếu chảy máu, ước chừng khoảng năm người, năm người này vừa chết, ta tin rằng bọn họ sẽ khủng hoảng.”

“Năm người chết, nhất định phải có người xử lý thi thể, người xử lý những thi thể đó cũng sẽ chết khi đến thị trấn nhỏ.”

Ngũ Độc Đồng Tử cười lạnh.

“Căn cứ theo thời gian mà ta suy tính, lúc chạng vạng tối bọn họ sẽ đến Tổng Nguyên trấn!”

“Hy vọng đêm nay có thể làm bọn họ hoàn toàn khủng hoảng, để cho chúng ta có cơ hội mang Nhiếp Trùng kia đi!”

Thôi Vũ Hồ nói.

Đại hán đầu lĩnh mặc Tỏa Giáp thực lực mạnh hơn chúng ta rất nhiều, trong xe ngựa cũng có cường giả, chúng ta không nên ra tay chính diện cho thỏa đáng.”

Ngũ Độc Đồng Tử mở miệng nói.

“Dùng độc cũng tốt, nhưng ta sợ lưu lại dấu vết, đến lúc đó tra ra hoài nghi đến trên người ngươi!”

Thôi Vũ Hồ nói.

“Để huynh đệ Tào gia xử lý những thi thể bị lưu lại, xóa hết dấu vết được!”

Ngũ Độc Đồng Tử trầm giọng nói.

Giờ phút này hẳn có chút hưng phấn, người dùng độc giết người có thực lực mạnh hơn mình, để cho những người này cảm thấy hoảng loạn, sợ hãi mà tử vong.

Thật sự là một chuyện thú vị.

“Đi thôi!”

Ngũ Độc Đồng Tử nói với Thôi Vũ Hồ.

Thôi Vũ Hồ gánh vác trọng trách trực tiếp nhảy vào rừng rậm bên cạnh quan đạo, tiếp tục theo phía sau đoàn xe.

Đoàn xe vẫn đi về phía trước.

Sau một thời gian, đột nhiên có mấy tên thủ vệ ôm lấy cổ của mình phát ra tiếng kêu thảm thiết, từ trên lưng ngựa ngã xuống, miệng không ngừng sùi bọt mép.

Con người lòi lên, thân thể co quắp vài cái rồi tắt thở.

Tình huống này khiến đoàn xe phải dừng lại.

Thủ vệ tới gần những người này nhao nhao tiến lên xem xét.

“Thông lĩnh, bọn họ trúng độc!”

Một người kinh hãi nói:

Tào Mãng nghe vậy nhảy xuống khỏi lưng ngựa đi tới một tên thủ vệ đã chết, nhìn vẻ mặt người chết mà ánh mắt không khỏi ngưng tụ.

Nhanh chóng đi tới trước mặt mấy người khác, sau khi điều tra, mày nhíu lại.

“Các người lập tức điều tra xem mình có trúng độc hay không?”

Tào Mãng lập tức phân phó.

Một đám thủ vệ nhao nhao vận chuyển khí kinh trong cơ thể tra xem mình có trúng độc hay không, nhưng lại không có phát hiện gì.

“Các người ở chỗ này chờ đợi, ta bẩm báo một chút!”

Tào Mãng nhanh chóng tới trước xe ngựa của Nhiếp Trùng.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Trong xe ngựa, Nhiếp Trùng mở miệng nói.

“Năm hộ vệ đột nhiên bị đầu độc và chết, ta đã cho người điều tra, những người khác không phát hiện ra mình bị đầu độc.”

Tào Mãng hồi bẩm.

Nghe được Tào Mãng nói.

Trong xe ngựa lập tức trở nên yên tĩnh.

Nhiếp Xung mở miệng hỏi thăm con người đột nhiên co rút lại, bọn họ vừa mới đi ra Hoa Nguyên khu vực, bên này liền xảy ra chuyện.

“Xem ra địch nhân của chúng ta đến, xử lý những thi thể kia xong chúng ta mau chóng chạy tới trấn nhỏ phía trước.”

Trong xe ngựa, Nhiếp Trùng mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Tào Mãng lĩnh mệnh an bài ba người lưu lại xử lý năm cỗ thi thể, bản thân thì vọt lên ngựa dẫn đội ngũ tiếp tục tiến về phía trước.

Đoàn xe tiếp tục tiến về phía trước, nhưng bầu không khí lại trở nên quỷ dị, đặc biệt là thủ vệ bên ngoài xe ngựa.

Năm người chết kia vẫn ở cùng một chỗ với bọn họ, chưa từng rời đi.

Hiện tại năm người trúng độc chết, như vậy bọn họ cũng có khả năng trúng độc, chỉ là không kiểm tra ra mà thôi.

Nghĩ như vậy, đám người bắt đầu khẩn trương, khẩn trương thì bầu không khí sẽ trở nên áp lực.

Bên trong xe ngựa.

“Kẻ tới là một cao thủ dùng độc, chúng ta phải cẩn thận!”

Nhiếp Trùng trầm giọng nói.

Lúc trước hắn cho rằng có người sẽ trực tiếp động thủ với hắn nhưng không nghĩ tới lại là cao thủ dùng độc.

Giết người vô hình, giết người không thấy máu.

Người như vậy thật đáng sợ.

“Thế tử, ngươi đang sợ sao?”

Nam tử áo xám nhìn Nhiếp Trùng, nói.

“Ta ngược lại không sợ, đối phương không có trực tiếp ra tay với ta hẳn là vì không có cơ hội.”

“Hơn nữa ta tin rằng chỉ cần ra tay với ta, ta có thể tìm được hắn!”

“Có lẽ đêm nay có thể gặp mặt đối phương!”

Khóe miệng Nhiếp Trùng nhếch lên, nở nụ cười lạnh.

Chương 504: Dùng độc một cách quỷ dị, lại chết một nửa

....

Đoàn xe tiếp tục đi về phía trước.

Những thủ vệ chôn thi thể cũng nhanh chóng theo sau, chạng vạng tối, đoàn người tới trước một trấn nhỏ.

Trấn nhỏ tên Tống Nguyên Trấn, cũng có không ít người xe ra vào, người qua lại ăn mặc cũng không tệ, có thể thấy được trấn nhỏ này cũng tương đối giàu có.

“Thế tử, chúng ta đến trấn nhỏ rồi, muốn tiến vào sao?”

Tào Mãng tới trước xe ngựa Nhiếp Trùng, nói.

“Vào trong, làm sao mà không vào chứ, ta muốn xem xem những người đó có ra tay với ta vào buổi tối hay không!”

Nhiếp Trùng trầm giọng nói.

“Tuân lệnh!”

Tào Mãng nhận được mệnh lệnh dẫn đoàn xe hướng vào trong trấn nhỏ.

Bên cạnh cổng trấn, Thôi Vũ Hổ và Ngũ Độc Đồng Tử đứng một chỗ, đi theo đám người sau đoàn xe tiến vào.

Lộc cộc! Lộc cộc!

Khi đoàn xe qua cổng trấn, còn chưa chạy được mấy thước.

Bỗng có ba tiếng kêu thảm thiết vang lên, bàn tay ba người mai táng năm cỗ thi thể trước đó bắt đầu thối rữa, tốc độ thối

rửa rất nhanh, trong nháy mắt đã làn ra toàn thân, cả ba từ trên lưng ngựa ngã xuống.

Bọn họ đau đớn lăn lộn trên mặt đất không liên tắt thở, hơn nữa thân thể bắt đầu sinh mủ, trong thời gian ngắn ngủi, thi thể ba người chỉ còn lại một đồng xương trắng.

Người đi đường hoảng sợ khi nhìn thấy cảnh tượng này, nhao nhao tránh xa.

Một ít người to gan thì ở lại ven đường quan sát, một ít người nhát gan nhanh chóng rời đi, chuyện thế này vẫn không nên nhìn mới thỏa đáng.

Bên trong xe ngựa.

Sắc mặt vốn nhẹ nhàng của Nhiếp Trùng trở nên âm trầm.

“Tiếp tục đi!”

Hắn phát lệnh lùng phát ra mệnh lệnh.

Đầu lĩnh Tào Mãng nghe vậy tiếp tục tiến về phía trước, về phần ba bộ xương trắng thì không có người thu dọn.

Người phụ trách quét dọn đường phố nhìn ba bộ xương trắng, căn bản cũng không dám tiến lại gần.

“Đi xử lý đi, nếu không chặt đầu ngươi!”

Một tên thủ vệ lớn tiếng nói với một lão giả quét dọn.

Bọn họ không muốn chết, cho nên chỉ có thể bắt người khác đi dọn.

Lão giả chỉ có thể kéo xe nhỏ, lòng run sợ dùng xẻng xúc ba bộ xương trắng vào xe đựng rác.

Bọn họ không biết năng lực dùng độc của Ngũ Độc Đồng Tử đã đến trình độ lô hỏa thuần thanh, ăn cùng một loại bánh bao, hắn muốn người nào chết thì người đó sẽ chết, không ảnh hưởng tới kẻ khác.

Cho nên tiếp xúc với ba bộ xương trắng này cũng không có việc gì.

Xe ngựa nhanh chóng đi vào trong một khách điểm xa hoa nhất trấn nhỏ.

“Đến đại sảnh ăn chút gì đó!”

Nhiếp Trùng mang theo nha hoàn cùng người áo xám xuống khỏi xe ngựa.

Đối phương liên tục để cho hắn tổn thất nhân thủ, đến bây giờ còn chưa tra ra thủ đoạn hạ độc, biết được người hạ độc có thủ đoạn không tầm thường cho nên hắn muốn ở đại sảnh khách điểm ăn cơm.

Lúc này, trong một gian phòng phía trên đại sảnh, Thôi Vũ Hổ và Ngũ Độc Đồng Tử nhìn mấy người tiến đến ăn cơm.

“Lần này dự định để cho hết mấy người!”

Thôi Vũ Hổ nhìn Ngũ Độc Đồng Tử nói.

“Lần này ta muốn chết thêm một nửa, ta nghĩ làm như vậy bọn họ sẽ càng thêm khủng hoảng!”

Ngũ Độc Đồng Tử lạnh giọng nói.

“Chết một nửa tốt, bất quá chúng ta không thể kéo dài thời gian, căn cứ theo ta dò xét thì trong khách điểm còn có người, có khả năng bọn họ cũng đến vì Nhiếp Trùng.”

Thôi Vũ Hổ nói.

“Phải chú ý bọn họ một chút, đừng để cho bọn họ phá hỏng kế hoạch của chúng ta, năm tầng độc của ta mới tới tầng thứ ba, thêm hai tầng nữa là thể mang Nhiếp Trùng đi, không thể xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.”

Ngũ Độc Đồng Tử trầm giọng nói.

“Tuy rằng thực lực huynh đệ Tào gia không được tốt lắm, nhưng năng lực che dấu để theo dõi người khác cũng không tệ lắm!”

Thôi Vũ Hổ nói.

Trong đại sảnh, Nhiếp Trùng và người áo xám ngồi ngay ngắn trên một cái bàn, một ít thủ vệ liên tục ngồi xuống.

Tiểu nhị lập tức cầm thực đơn đi tới bên này.

“Thế tử, có muốn ăn gì không?”

“Tiểu nhị, lên một phần đồ ăn chiêu bài của các người và chút rượu, mỗi bàn đều giống nhau!”

Nhiếp Trùng mở miệng nói.

Hôm nay bị người theo dõi, còn là cao thủ dùng độc, hẳn không có tâm trạng ăn uống lắm.

“Được rồi!”

Tiểu nhị vừa nghe liền nhanh chóng lui về phía sau.

Chỉ trong chốc lát.

Trên bàn bọn họ bày đầy thức ăn và rượu.

Hai thị nữ đứng cạnh Nhiếp Trùng bắt đầu nghiệm độc, sau khi lần lượt nghiệm độc xong hai người còn ăn mỗi món một miếng sau đó đứng sau lưng Nhiếp Trùng.

“Thế tử, không có vấn đề!”

Một lúc sau hai thị nữ đồng thời nói.

Bọn họ còn để cho tiểu nhị ăn thử, tiểu nhị ăn vào cũng không thành vấn đề.

Xong hết mấy người mới thả lỏng mà ăn uống.

Lúc này trong một gian phòng.

Có hai nam một nữ đang ngồi nhìn về phía trong đại sảnh, vẻ mặt nghiêm túc, đặc biệt là thiếu nữ áo xanh chừng mười lăm mười sáu tuổi, dáng người tinh tế, đôi mắt sáng ngời giống như ngôi sao nhưng khi nhìn về phía Nhiếp Trùng lại tràn ngập hận ý.

Trong tay nàng có một thanh trường kiếm, bàn tay nắm chặt chuôi kiếm giống như muốn lao ra chém chết đối phương.

Chỉ là hình như nàng đang kiềm chết sát ý, tránh để lộ ra.

“Khinh Linh biểu muội, hiện tại không phải lúc động thủ, cần phải khắc chế, động chút sẽ có thể bị đối phương phát hiện.”

“Người áo xám bên cạnh hắc Hồn huyết thủ Thành Võ, công pháp bàn tay cực cao, tu hành Hồn Nguyên công, một thân nội lực cực kỳ cường hãn, nghe đồn sắp bước vào Thiên Nhân thất nạn!”

“Còn có Tào Mãng, một trong ba đại thống lĩnh của Liệt Vũ Vương phủ, thực lực ở Thiên Nhân ngũ nạn. Ba người chúng ta không phải đối thủ.”

Một thanh niên áo trắng bên cạnh nữ tử mở miệng nói.

“Biểu muội, hình như không phải mình chúng ta muốn mạng của bọn họ, vừa có tin tức truyền đến nói bọn họ gặp phải cao thủ dùng độc, nhóm thứ nhất chết năm người, nhóm thứ hai chết ba người!”

“Là một cao thủ rất mạnh, ta phỏng chừng bọn họ còn muốn giết tiếp!”

Một người khác mở miệng nói.

Trong lúc hắc nói thì mấy tên thủ vệ đang há to miệng uống rượu đột nhiên ôm lấy cổ mình, bắt đầu sùi bọt mép ngã

trên mặt đất, thống khổ rên rỉ, giống như mấy người lúc trước ngã trên lưng ngựa xuống.

Thấy cảnh này, mọi người kinh hãi nhanh chóng rời xa bàn ăn.

Mắt nhìn chằm chằm mấy người ngã trên mặt đất, tràn ngập hoảng sợ.

Trên mỗi bàn đều có một hai người gặp tình huống như vậy, những người khác không có vấn đề gì.

Nhiếp Trùng ngồi ngay ngắn, sắc mặt có chút trắng bệch, sự tình hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Ôi!

Đúng vào giờ khắc này, một thị nữ bên cạnh hắn cũng ôm cổ rồi ngã xuống, tương tự như những người khác, không bao lâu sau tắt thở.

Bầu không khí trong đại sảnh trở nên ngưng trọng.

Nhìn thị nữ ngã xuống đất.

Nhiếp Trùng kinh hãi không thôi, ngay cả người áo xám luôn bình thản bên cạnh hắn cũng bắt đầu tỏ vẻ ngưng trọng.

Vừa rồi thị nữ không làm gì, chỉ ăn đồ ăn trên bàn thôi.

Hắn giơ tay bắt lấy thị nữ còn lại rút khí kinh vào trong cơ thể đối phương điều tra.

“Không có dấu hiệu trúng độc!”

“Thế tử, đối thủ rất mạnh, chúng ta cần trợ giúp!”

Hắn trầm giọng nói.

Thủ đoạn dùng độc của đối phương quá lợi hại, bọn họ không ngăn được.

Trên lầu, ba người nhìn thấy cảnh này liền nhìn nhau, trong mắt tràn ngập kinh hãi.

Chương 505: Tướng mạo, lành ít dữ nhiều

....

Bọn họ hoàn toàn không hiểu đối phương hạ độc như thế nào.

Cùng ăn chung với nhau, có người chết có người không chết.

Thật đáng sợ làm sao.

“Hình...Hình như không cần chúng ta động thủ thì Nhiếp Trùng cũng không sống nổi.”

Thanh niên áo trắng miệng có chút lấp bắp nói.

Tuy rằng đối phương không nhằm vào bọn họ nhưng cũng làm cho trái tim hắn băng giá, nghĩ đến nếu như mình gặp phải cao thủ hạ độc như vậy, e là bản thân chết như thế nào cũng không biết.

“Tốt nhất là không nên lộn xộn, nếu không có thể quấy rầy tiết tấu của đối phương, đối phương sẽ xuống tay với chúng ta.”

Nam tử còn lại khác nói.

Về phần thiếu nữ thì có chút kinh hãi, sau đó trên mặt xuất hiện ý cười.

“Sẽ không, ta sẽ không xúc động, người xem Nhiếp Trùng kia sợ hãi thế nào kìa, ta còn muốn nhìn bộ dáng lo lắng hãi hùng của hắn, nhìn hắn như vậy trong lòng ta càng cao hứng!”

Thiếu nữ mở miệng nói.

Trong đại sảnh, sắc mặt Nhiếp Trùng dần dần trở nên rất bình thản.

“Tào thống lĩnh, để cho lão bản khách điểm trực xuất người ra đây, ta nghĩ người hạ độc đang ở trong khách điểm này.”

“Ngược lại muốn nhìn xem rốt cuộc là ai ra tay với bản thể tử.”

Nhiếp Trùng lạnh lùng nói.

Trên tầng hai, Ngũ Độc Đồng Tử nhìn Nhiếp Trùng mà nói:

“Đúng là có chút đầu óc, nhưng đáng tiếc với chút nhân thủ của hãn căn bản không thể bao vây khách điểm, làm sao có thể bắt được chúng ta đây?”

“Đi thôi!”

Ngũ Độc Đồng Tử nói với Thôi Vũ Hổ.

“Chúng ta cũng không cần rời đi, rời đi có thể trúng kế của Nhiếp Trùng.”

Thôi Vũ Hổ nói.

Lúc nói chuyện, trong tay của hãn xuất hiện hai cái mặt nạ da người, đưa một bộ khuôn mặt trẻ con cho Ngũ Độc Đồng Tử, một bộ thì tự đeo lên, là gương mặt nam tử trung niên.

Ngũ Độc Đồng Tử nhìn thoáng qua mặt nạ da người rồi đeo lên.

Lúc bọn họ tiến vào gian phòng đều đội nón lá, tiểu nhị trong khách sạn cũng không biết tướng mạo hai người.

Đây chính là thứ mà trước khi tới Hoa Nguyên ta đã cố ý xin chương giáo hỗ trợ làm.

“Sau khi đeo nó, chỉ cần chúng ta không tiết lộ thì người khác không thể phát hiện ra khuôn mặt thật của chúng ta.”

“Chúng ta tiếp tục ăn!”

Thôi Vũ Hổ nói.

Thời điểm Thôi Vũ Hổ nói chuyện, trong một gian phòng cách bọn hắn không xa, có ba bóng người rời đi từ cửa sổ.

“Có người rời đi!”

Trong đại sảnh khách sạn, Nhiếp Trùng mở miệng nói với Thành Võ bên cạnh.

Lúc Nhiếp Trùng nói chuyện, Thành Võ đang ngưng tụ tinh lực điều tra tình huống trong từng phòng.

Cảm giác được ba người kia chạy trốn, Thành Võ mở miệng nói.

“Thực lực ba người như thế nào?”

Nhiếp Trùng trầm giọng nói.

“Dựa theo âm thanh mà bọn hắn vừa mới phát ra, thực lực không phải quá mạnh, ta ra tay có thể bắt toàn bộ bắt trở về.”

Thành Võ mở miệng nói.

“Có người nhìn chăm chăm bọn họ, bọn họ không đi được!”

Nhiếp Trùng trả lời, sau đó mở miệng nói với Tào Mãng:

“Điều tra từng phòng, mang mọi người xuống cho ta.”

Tào Mãng dẫn đội nghe vậy lập tức dẫn người lên lầu khách điếm.

“Vị đại nhân này, xin giơ cao đánh khẽ, tiểu điếm chịu không nổi tổn thất như vậy!”

Lúc này người chủ quán khách sạn cẩn thận đi tới trước mặt Nhiếp Trùng, thỉnh cầu.

“Bản thể tử là nhi tử của Liệt Vũ Vương, tồn thất trong khách điểm đều do bản thể tử gánh vác!”

Người chủ quán nghe Nhiếp Trùng mình là nhi tử của Liệt Vũ Vương lập tức khom người nói:

“Hết thầy dựa theo thể tử điện hạ an bài.”

Võ giả hoặc thân phận khác hẳn còn có thể dùng người phía sau mình đè ép, có thể ở trần nhô phồn hoa mở tử lâu khách điểm lớn thế này, như vậy, chắc chắn phải có thể lực chống lưng.

Nhưng Nhiếp Trùng báo ra thân phận thể tử, người phía sau hẳn căn bản không thể so, cho nên hiện tại Nhiếp Trùng muốn làm gì thì cứ làm.

“Con trai Liệt Vũ Vương thật là uy phong, nơi này không phải đất phong của Liệt Vũ Vương.”

Ở lầu hai, một cánh cửa sổ mở ra, một nữ tử nhìn xuống dưới đại sảnh, chính là nàng vừa lên tiếng.

Nhiếp Trùng đưa mắt nhìn về phía nữ tử.

Nữ tử mỉm cười, trông rất vũ mị.

“Thiên Huyền Tông, Vân Tịch tiên tử!”

Nhìn thấy bộ dạng nữ tử, thị nữ còn lại bên cạnh Nhiếp Trùng mở miệng nói.

“Thiên Huyền Tông!”

Là một trong mười ba tông khu vực Đình Châu cạnh Hoa Nguyên.

Đình Châu có mười ba quận, mười ba tông, mỗi tông quản lý một quận, bọn họ đang ở Đồng Xuyên, phạm vi quản hạt

của một trong mười ba tông.

Vân Tịch tiên tử chính là đệ tử thứ ba của tông chủ, nghe đồn trời sinh mị cốt, có thiên phú tu hành công pháp Thiên Huyền tông nhất.

“Không nghĩ tới Vân Tịch tiên tử lại ở chỗ này, thật sự là thất kính, Vân Tịch tiên tử, đối phương ở trên địa bàn của các ngươi ra tay với ta, chính là không cho các ngươi mặt mũi, ta nghĩ Vân Tịch tiên tử cũng hy vọng tìm ra đi!”

Nhiếp Trùng mở miệng nói:

“Người của ngươi bắt lấy những người đó là được, ngươi cho rằng đuổi hết người ra khỏi phòng là có thể tìm thấy phương sao?”

“Đối phương là cao thủ dùng độc, sẽ không dễ bị tra ra như vậy!”

“Còn nữa, Nhiếp thế tử, ngươi cũng không cần đội mũ cao cho ta, đối phương tới giết người của Vương phủ ngươi, không động vào những người khác.”

“Xem như đã cho Thiên Huyền Tông chúng ta mặt mũi, cho nên mời Nhiếp thế tử không nên kéo ân oán giữa các ngươi lên thân người khác.”

“Ta muốn Nhiếp Thế Tử có thể như đối phương, không nên quấy rầy người khác, ngươi muốn tìm đối phương thì dùng năng lực mà tìm!”

Nghe Vân Tịch tiên tử nói, Nhiếp Trùng thần sắc khẽ động:

“Vậy thì nể mặt tiên tử, việc này thôi!”

“Chưởng quỹ, an bài cho chúng ta một hậu viện!”

Là khách điểm tửu lâu lớn nhất trong trấn nhỏ, nơi đây có cung cấp các viện riêng.

“Thế tử, mời!”

Chương quỹ tử vội vàng tiến đến mang theo đám người Nhiếp Trùng đi về phía hậu viện.

Lúc đi còn dặn dò tiểu nhị, bảo bọn họ nhanh chóng dọn dẹp thi thể.

Thế giới này võ đạo hưng thịnh, người giang hồ chém giết là chuyện thường thấy, tiểu nhị nhanh chóng bắt đầu thanh lý thi thể.

Sau khi mọi người đi rồi, Vân Tịch tiên tử đóng cửa sổ lại lui vào phòng.

“Chúng ta chỉ đến đây để chú ý hành tung của Nhiếp thế tử, sao người lại tiếp xúc với hắn?”

Ở trong phòng còn có một nữ tử váy trắng.

Nữ tử dáng người ngạo nhân, có chút lãnh diễm.

“Nếu ta không ra mặt, không phải ngươi và ta cũng sẽ bị đuổi đi sao?”

“Một khi ngươi và ta bị đuổi sẽ khiến Thiên Huyền Tông mất mặt, huống hồ ta thật sự cho rằng Nhiếp Trùng làm như vậy là vì không tìm được đối phương.”

“Tuy rằng cao thủ dùng độc thường thích ở hiện trường quan sát kiệt tác của mình, nhưng đối phương dùng độc mạnh như vậy, vô thanh vô tức rời đi cũng không khó.”

“Đương nhiên có khả năng bị phát hiện, đến lúc đó song phương đánh nhau, cao thủ dùng độc kia không kiêng nể gì mà hạ độc, chỉ sợ trong khách điểm này không người nào sống nổi, ta và ngươi không ngoại lệ.”

“Ta cũng vì tốt cho chúng ta!”

Vân Tịch tiên tử nói.

“Quả thật đúng như lời người nói, ta nhìn thoáng qua tướng mạo Nhiếp Trùng, hẳn lành ít dữ nhiều rồi.”

Nữ tử váy trắng nhẹ giọng nói.

“Vậy người tính xem ba người rời đi là cát hay hung.”

Vân Tịch tiên tử nhìn nữ tử váy trắng nói.

Chương 506: Nguy hiểm tới gần

....

Hai người kia ta không biết, nhưng tiểu cô nương có vận đạo không tệ, hẳn là không chết được.

Nữ tử váy trắng mở miệng nói.

A! A! A!

Ngay tại thời điểm các nàng nói chuyện với nhau, bỗng có tiếng kêu thảm thiết từ đoàn người Nhiếp Trùng vừa tiến về hậu viện truyền tới.

“Bên bọn họ lại có người chết, người nói xem lần này còn lại mấy người đây.”

Vân Tịch tiên tử nói.

“Chúng ta đi xem liền biết nha.”

Nữ tử váy trắng mở miệng nói.

Nói xong đứng dậy đẩy cửa phòng ra tiến về phía hậu viện.

Khi các nàng tới hậu viện, trên mặt đất có hơn mười bộ thi thể, đoàn người Nhiếp Trùng chỉ còn lại có ba người.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Vân Tịch cùng với nữ tử váy trắng đều biến đổi.

“Chỉ còn lại ba người!”

Trong lòng các nàng trầm nghĩ.

“Thế tử, nơi này không nên nơi ở lâu, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi!”

Tào Mãng mở miệng nói.

Đối phương bốn lần giết chết tất cả mọi người bên cạnh Nhiếp Trùng, chỉ để lại ba người bọn họ.

Lần tiếp theo sẽ tới ba người.

Lúc này sắc mặt Nhiếp Trùng tái nhợt, sự trấn định vừa mới khôi phục không còn sót lại chút nào.

“Đi, chúng ta nhanh chóng ra khỏi thành, tìm chỗ trốn tránh chờ đối phương, phát ra thông báo cứu viện!”

Lúc nói chuyện, Thành Vô đã che chở hẩn rời đi.

Tới xe ngựa dừng lại bên ngoài tửu lâu, ba người không chần chờ nhanh chóng lên xe đi ra ngoài thành, muốn tìm một chỗ tương đối trốn tránh để chờ kẻ địch.

“Nghe đồn tam thế tử này chính là nhi tử của Liệt Võ Vương, biết mưu biết tính, không nghĩ tới cũng sẽ có lúc chạy trốn chết.”

“Chỉ là không biết bọn họ có thể tránh thoát một kiếp này hay không.”

Vân Tịch tiên tử nói.

“Nếu người gặp phải tình huống tương tự, người cũng sẽ giống như hẩn!”

“Đối phương hạ độc một cách quỷ dị làm cho người ta phải kinh hãi, Nhiếp Trùng có thể chống đỡ đến bây giờ, nghị lực không tệ rồi!”

“Chỉ là trong lòng ta có chút nghi hoặc, lúc trước ta từng gặp qua Nhiếp Trùng, hẩn không phải kẻ đoán mệnh, không biết vì sao lại như thế này?”

“Quẻ tượng biến hóa, làm cho người ta cảm thấy kỳ quái!”

Nữ tử váy trắng khẽ cau mày.

“Đi, chúng ta đi xem một chút, nhìn xem thế tử này có thể sống qua đêm nay hay không.”

Vân Tịch tiên tử nói.

“Không, chúng ta hiện tại nên điều tra người nào rời khỏi tửu lâu, trong số những người rời khỏi có thể có vị cao thủ dùng độc kia.”

Nữ tử váy trắng mở miệng nói.

“Ta đi điều tra, người ở trong phòng chờ ta.”

Vân Tịch tiên tử nói.

Ba người Nhiếp Trùng vừa rời đi, người hạ độc sẽ đi theo, nàng tin tưởng mình có thể tìm ra người hạ độc.

Trong phòng riêng, Thôi Vũ Hổ và Ngũ Độc Đồng Tử đứng dậy, Ngũ Độc Đồng Tử rời đi từ cửa sổ còn Thôi Vũ Hổ thì đi từ cửa chính

Thân hình Ngũ Độc Đồng Tử rất có tính biểu tượng cho nên không dễ lộ diện.

Sau khi hai người ra khỏi khách điểm liền hội họp trong một hẻm nhỏ, sau đó ngoài thành mà đi, bất quá tốc độ của bọn họ không phải rất nhanh.

Ngũ Độc Đồng Tử hạ năm tầng độc trên người Nhiếp Trùng.

Tầng độc thứ năm tạm thời sẽ không phát tác, cần thuốc dẫn.

Một thời gian sau.

Vân Tịch tiên tử xuất hiện bên cạnh nữ tử váy trắng.

“Rất nhiều người rời đi nhưng không có phát hiện kẻ khả nghi, nếu người ở cửa hắc là có thể nhận ra.”

“Nếu làm như vậy chúng ta liền gặp nguy hiểm, đến lúc đó chúng ta cũng bị thu thập.”

“Chúng ta chỉ ở đây để xem mọi thứ diễn ra như thế nào rồi truyền tin tức về, tham dự quá nhiều sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

“Đi, chúng ta ra ngoài trấn nhìn xem thủ đoạn kế tiếp của đối phương.”

Nữ tử váy trắng nói.

Lúc này trên một khu đất trống ngoài trấn.

Xe ngựa của Nhiếp Trùng dừng lại ở giữa đất trống, Tào Mãng đứng ở bên cạnh xe ngựa, Thành Võ cùng Nhiếp Trùng ở trong xe ngựa.

Hô!

Một bóng người từ xa chạy nhanh tới.

Nhìn thấy người này, Tào Mãng lập tức tiến lên:

“Bái kiến Thanh lão.”

Người tới là một lão giả tuổi chừng sáu mươi, chòm râu đen kịt, trên người tản mát ra một cỗ khí tức sắc bén.

Nghe thấy giọng nói của Tào Mãng.

Nhiếp Trùng và Thành Võ ra khỏi xe ngựa.

“Bái kiến sư tôn, bái kiến Thanh lão!”

Lão giả áo xanh này chính là sư tôn của Nhiếp Trùng, cũng là cao thủ bảo vệ Nhiếp Trùng tới Kinh sư lần này, thực lực ở Thiên Nhân bát nạn.

“Sao chỉ còn lại ba người các người?”

Thanh lão trầm giọng nói.

“Sur tôn, đối phương chỉ lưu lại ba người chúng ta, những người khác đã bỏ mình.”

Nhiếp Trùng nói.

Nghe được Nhiếp Trùng nói, sắc mặt Thanh lão ngưng trọng, người ra tay dùng độc quá mức lợi hại, bốn lần để toàn bộ thủ vệ tử vong.

Thủ pháp không chỉ độc ác mà còn gây áp lực tâm lý, khiến họ rơi vào trạng thái sợ hãi.

Người đến thật sự không đơn giản.

Ba người kia có hai người bị ta đánh chết, còn một người chạy trốn.

Lúc Thanh lão nói chuyện, trong lòng cũng có chút khó nỡ.

Lúc hắn giết hai người khác, nữ tử há to miệng phun ra một quả đạn khói độc.

Hắn nhất thời khản trương lui về phía sau nên nữ tử mới nhân cơ hội thoát đi.

Sau đó hắn mới phát hiện đó chỉ là bom khói bình thường.

“Sur tôn, chúng ta ở chỗ này chờ hay là lập tức rời đi!”

Nhiếp Trùng hỏi Thanh lão.

“Rời đi, chỉ sợ chúng ta không đi được bao xa đã bị đối phương đuổi kịp, hướng hồ đường tới Kinh sư còn xa như vậy, chúng ta không có khả năng vĩnh viễn đề phòng đối phương!”

“Nhất định phải tìm ra người hạ độc, chỉ có tìm ra kẻ đó chúng ta mới an toàn!”

“Chúng ta vào xe ngựa chờ đối phương đến!”

Thanh lão nói xong trực tiếp tiến vào trong xe ngựa.

Nhiếp Trùng và Thành Võ cũng tiến vào theo, chỉ có Tào Mãng ở ngoài xe ngựa.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Xe ngựa dừng ở chỗ này chờ đợi, đêm tối dần dần buông xuống, không khí có vẻ trong trẻo nhưng lại hơi lạnh.

Trên tường thành, Vân Tịch tiên tử và nữ tử váy trắng nhìn xe ngựa Nhiếp Trùng không xa.

“Người nói người kia sẽ xuất hiện sao?”

Vân Tịch nói.

“Hắn là sẽ xuất hiện, đối phương giết nhiều người bên Nhiếp Trùng, hắn sẽ không buông tha.”

Nữ tử váy trắng nói.

Thời điểm các nàng nói chuyện, đôi mắt Vân Tịch tiên tử đột nhiên biến đổi nhìn về phía đại đạo rộng lớn ngoài cửa trấn, một bóng dáng mặc áo bào đen đang chậm rãi di chuyển.

“Chính diện xuất hiện?”

Vân Tịch tiên tử thì thào nói.

Nữ tử váy trắng nhìn bóng người vừa xuất hiện, người này khoác áo đen đi đầu lập, khiến người ta cảm giác rất mờ lung.

“Thế tử, Thanh lão, có người đến!”

Bên ngoài xe ngựa, Tào Mãng mở miệng nói:

“Áp chế khí huyết, nhịp tim rất thấp, cả người giống như tượng đá nhưng ta có thể cảm giác được thực lực của đối phương, ở Thiên Nhân nhất nạn.”

Thanh lão ngồi trên xe ngựa cau mày nói.

Thành Võ ở bên cạnh hấn cũng nhíu mày,

“Thanh lão, thế tử, có nên giải quyết người này hay không.”

Tào Mãng lên tiếng hỏi.

“Bất kể là người nào, tiến vào phạm vi năm trượng quanh xe ngựa liền giết.”

Tiếng Thanh lão vang lên bên tai Tào Mãng.

Tào Mãng híp mắt nhìn bóng người áo đen đang tiến về bên này, huyết khí tràn ra, sát khí nồng đậm.

Hấn không thể cho đối phương tới gần xe ngựa.

Bởi vì nếu như vậy thì ngay cả hấn cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Chương 507: Kịch độc áp chế, cuồng bạo nghiền ép

....

Tốc độ của đối phương không nhanh nhưng cũng không chậm, nhanh chóng tiếp cận phạm vi năm trượng nhưng không có ý dừng lại.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt Tào Mãng tinh mang nội liễm, sát khí ngưng tụ, chỉ cần đối phương tiến vào phạm vi năm trượng hẳn liền phát ra một kích lôi đình.

Tuy nhiên khi đối phương lao đột ngột dừng chân.

“Tào Mãng thống lĩnh, người không cần ngưng tụ sát khí nồng đậm như vậy!”

Giọng nói trầm thấp từ người áo đen truyền ra.

Nghe âm thanh này, ánh mắt Tào Mãng thay đổi, lực lượng ngưng tụ trên người nháy mắt đạt tới đỉnh điểm, người tới chính là người bọn hắn muốn chờ, cần phải tiên hạ thủ vi cường.

Chân Tào Mãng đạp mạnh, thân hình trong nháy mắt lướt ra.

Ầm!

Mặt đất chấn động, thân hình hắn như lôi đình mang theo khí kinh cuộn cuộn công kích người áo đen.

Cương khí nổ tung, không khí ma sát với nắm tay Tào Mãng phát ra tiếng rít chói tai.

Àm!

Nắm tay Tào Mãng trực tiếp đánh vào trên thân thể đối phương nhưng đối phương lại tiêu tán, bóng dáng xuất hiện ở một chỗ khác, Tào Mãng lập tức công kích tiếp, chuyện tương tự lại phát sinh.

Trên công trấn, hai nữ tử đang tập trung quan sát.

“Hắn đang xuất thủ với không khí, còn dùng hết toàn lực!”

Vân Tịch nhìn cảnh tượng xa xa, có chút khó hiểu.

Lúc này người áo đen đang đứng ở vị trí rất xa, tiếp tục cất bước về phía xe ngựa.

Tào Mãng lại ở một chỗ khác không ngừng đánh không khí.

“Có thể là hắn trúng ảo thuật hoặc trúng độc mất trí.”

Theo các tình huống trước đây, hẳn là Tào Mãng đã trúng độc dẫn đến tâm thần lung lạc.”

Lúc này màn xe ngựa trước mặt Nhiếp Trùng bởi vì quyền kinh của Tào Mãng quét loạn mà lật lên, bọn họ thấy được Tào Mãng đang không ngừng ra quyền.

Sắc mặt ba người trong xe ngựa đều trở nên ngưng trọng.

“Tào Mãng!”

Thanh lão ra khỏi xe ngựa gầm nhẹ một tiếng, một cỗ khí kinh vọt thẳng tới Tào Mãng.

Tào Mãng nghe được tiếng gầm liền dừng lại.

Nhưng sau đó lại công kích Thanh lão.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Thanh lão ngưng tụ, thân hình khẽ động nháy mắt xuất hiện trước mặt Tào Mãng, bàn tay thò ra chụp lấy cánh tay đối phương.

“Rắc!”

Trực tiếp phé bỏ một cánh tay, sau đó là cánh tay còn lại.

Cuối cùng hai chân nhanh như chớp công kích khớp xương chân Tào Mãng, răng rắc, răng rắc, hai chân bị đánh gãy.

A!

Tào Mãng phát ra tiếng kêu thảm thiết rồi tê liệt ngã xuống đất rên rĩ.

Nhưng tứ chi bị gãy, hắc chỉ có thể lăn lộn trên mặt đất, căn bản không thể làm được gì.

“Thật là mạnh tay!”

Người áo đen cách đó không xa mở miệng nói.

“Ngươi là ai, tại sao phải ra tay với thể tử Liệt Vũ Vương phủ?”

Sau khi phé bỏ tứ chi của Tào Mãng, Thanh lão đá Tào Mãng sang một bên, lạnh lùng nhìn người mặc áo đen.

Người áo đen này chính là Thôi Vũ Hồ giả trang.

“Liệt Vũ Vương phủ các ngươi giết quá nhiều người, cũng không cần biết ta là ai, hôm nay ta tới tiễn các ngươi một đoạn đường.”

Giọng Thôi Vũ Hồ trầm thấp làm cho người ta có cảm giác u ám.

“Vậy phải xem ngươi có thực lực hay không!”

Lúc này Thành Võ trên xe ngựa ra tay, thân hình hóa thành một đạo hắc quang xuất hiện trước mặt Thôi Vũ Hồ.

Giơ tay vỗ một chương, bàn tay mang theo khí kinh khủng bổ khí ập tới Thôi Vũ Hồ.

Bởi vì kiêng kỵ trên người Thôi Vũ Hổ có độc cho nên Thành Vũ này trực tiếp hóa chương kinh thành đao mang chém giết Thôi Vũ Hổ.

Hắn tin tưởng với khí kinh mà mình ngưng tụ, nhất định có thể chém Thôi Vũ Hổ thành hai nửa.

“Còn chưa tới thời điểm ngưng tụ, hết lần này tới lần khác muốn chết sớm!”

Thôi Vũ Hổ không khỏi lắc đầu thở dài nói.

Hắn còn chưa nói xong thì Thành Vũ đột nhiên cảm giác được khí kinh trong cơ thể giống như bị rút sạch, không còn chút nào cả.

Khí kinh ngưng tụ trên bàn tay tan rã.

Thời điểm này Thôi Vũ Hổ bộc phát một cỗ khí huyết khổng lồ, cỗ khí huyết này phối hợp với khí kinh trên người tạo thành thể.

Bùm!

Sau đó hắn tung ra một quyền, khí kinh sắc bén bao bọc nắm tay, nắm tay trực tiếp nện vào người Thành Vũ đã cạn khí kinh.

Ầm!

Thành Vũ bay ngược ra ngoài, miệng phun máu tươi, trong máu tươi có lẫn nội tạng, liên tục thở ra.

Một kích đắc thủ, Thôi Vũ Hổ cũng không có ngừng lại, không kiêng nể gì áp sát Thành Vũ, giờ tay chip65 tới đầu đối phương.

Răng rắc!

Hắn vận đầu đối phương xuống.

Một cột máu tươi từ cái cổ đứt phun ra.

“Có chút hung tàn, không kiêng nể gì cả, sao Đàm Thanh kia lại không ra tay?”

Vân Tịch tiên tử xem mà kinh hãi, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Thanh lão.

“Vì hấn cho rằng người xuất hiện không phải người hạ độc, hấn đang đề phòng người hạ độc cho nên chỉ có thể nhìn Thành Võ bị giết.”

“Chỉ là ta rất tò mò, rốt cuộc đối phương hạ độc như thế nào, Thành Võ và Tào Mãng trước đó không hề có dấu hiệu trúng độc.”

Nữ tử váy trắng cau mày suy nghĩ.

“Rốt cuộc các người là ai, bọn họ làm sao mà trúng độc, các người hạ độc từ lúc nào!”

Lão giả áo xanh nhìn Thôi Vũ Hổ trầm giọng hỏi, lúc nói chuyện đã bộc phát khí kinh bao phủ quanh thân, sợ bị hạ độc.

Thực lực của Thành Vũ và Tào Mãng yếu hơn nhiều nhưng đối phương có thể hạ độc bọn họ cũng có thể hạ độc hấn.

Suy nghĩ một chút, trong tay Thanh lão có thêm một viên đan dược, hấn nhanh chóng nuốt vào.

Đây là một viên Giải độc đan, hy vọng có tác dụng.

“Giải độc đan không có hiệu quả với độc này.”

“Cho người chết được minh bạch, độc của các người được hạ trên xe ngựa, chỉ cần các người chạm vào xe ngựa sẽ trúng độc, đương nhiên đó chỉ là tầng thứ nhất trong năm tầng độc.”

“Tầng thứ hai chính là năm người chết đầu tiên, tầng độc thứ ba là ba người chết ở cổng trấn, tầng thứ tư là đồ ăn trong tửu lâu, về phần tầng thứ năm, ta không nói cho người đâu.”

Thôi Vũ Hổ không nói tăng độc cuối cùng, cũng không nói được hạ như thế nào.

“Người không phải là người hạ độc, để cho người hạ độc kia ra đi!”

Lão giả áo xanh nhìn Thôi Vũ Hổ nói.

Lúc nói chuyện, lão giả áo xanh bước một bước vọt về phía Thôi Vũ Hổ, tốc độ cực nhanh, hắn muốn bắt lấy Thôi Vũ Hổ trước khi tăng độc thứ năm được kích phát, dùng Thôi Vũ Hổ làm điều kiện đổi giải được.

Nhìn thấy đối phương ra tay, trên mặt Thôi Vũ Hổ lộ ra ý cười, bàn tay nắm thành quyền đánh ra, nắm tay giống như xuân lôi phát ra tiếng nổ thật lớn.

Lão giả áo xanh ngẩn ra, động tác hơi khựng lại.

Trong nháy mắt khựng lại, hắn cảm giác được trái tim mình đột nhiên nhảy lên, sau đó bụp bụp bụp bụp.

Trái tim càng lúc càng đập kịch liệt, giống như có thể nổ tung bất kỳ lúc nào.

Thân hình hắn cấp tốc lui về phía sau, tránh được một quyền của Thôi Vũ Hổ rồi dừng bên cạnh xe ngựa, lập tức vận chuyển khí kinh tới trái tim của mình, muốn áp chế trái tim đập mạnh.

Thôi Vũ Hổ một kích không trúng, thân hình xoay chuyển tiếp tục ra quyền, quyền như lôi đình ầm ầm hạ xuống.

“Không tốt!”

Lão giả áo xanh thầm than, vận một luồng khí kinh đến hai tay, sau đó lấy thế nâng cao giang sơn mạnh mẽ nghênh đón một quyền như sấm của Thôi Vũ Hổ.

Ầm!

Quyền ảnh phát ra tiếng nổ vang lên.

Lão giả áo xanh phun một ngụm máu tươi, cánh tay rũ xuống.

Hắn không có tiếp tục chiến đấu mà lập tức xoay người bỏ chạy, tốc độ cực nhanh.

Thôi Vũ Hồ nhìn thấy lão giả áo xanh chạy trốn mà cười lạnh một tiếng, sau đó vỗ một chuông về phía xe ngựa.

Xe ngựa bị bật tung, Nhiếp Trùng sắc mặt tái nhợt xuất hiện, hắn muốn nói gì đó nhưng tầm mắt tối sầm, ngã khỏi xe ngựa.

Thôi Vũ Hồ bắt lấy thân thể Nhiếp Trùng rồi nhanh chóng rời đi.

Chương 508: Mộ Dung Phục, Mông Thành

....

Thôi Vũ Hồ muốn mang Nhiếp Trùng về cho Oán Tình Môn Liễu Ly Tình, để Liễu Ly Tình chém giết.

Đương nhiên Liệt Vũ Vương không tìm thấy thi thể Nhiếp Trùng, sẽ cho rằng Nhiếp Trùng không chết, cũng sẽ kiêng kỵ đôi chút làm cho sự tình trở nên khó bề phân biệt.

“Chúng ta cần theo sau không?”

Vân Tịch tiên tử nhìn Thôi Vũ Hồ mang theo Nhiếp Trùng rời đi, nói.

“Mặc dù cảnh giới của người này chỉ ở Thiên Nhân nhất nạn nhưng có cao thủ dùng độc tương trợ, ta và người theo sau sẽ có kết cục không tốt.”

“Ta không muốn đặt mình vào nguy hiểm.”

“Bất quá ta không rõ, vì sao tướng mạo của Nhiếp Trùng đã là tử tướng mà người nọ lại không trực tiếp giết hẳn.”

Nói đến đây, nữ tử váy trắng khẽ nhướng mày.

“Đã như vậy, như vậy mặc kệ Nhiếp Trùng có chết hay không đều không liên quan gì đến chúng ta, truyền tin tức này về môn phái là được, chúng ta đi thôi!”

Vân Tịch tiên tử nhìn thoáng qua phương hướng Thôi Vũ Hồ rời đi.

Ở xa xa.

Sắc mặt Thôi Vũ Hồ khẽ động, hắn còn tưởng rằng hai người đang xem cuộc chiến sẽ ra tay chứ?

Nhưng không ngờ hai người kia không nhúc nhích.

Hắn nhanh chóng mang theo Nhiếp Trùng biến mất.

Chuyện của Nhiếp Trùng trong thời gian một ngày đã lan truyền rộng rãi.

Ở Kinh sư, trong một gian phòng thuộc một trang viên nhỏ.

Mộ Dung thu khí kinh vận chuyển trong cơ thể, đứng lên bước ra khỏi phòng.

Tiểu Nhược Yên đang đứng ở ngoài cửa.

Thấy Mộ Dung Phục, Tiểu Nhược Yên khom người hầu hạ, hiện giờ nàng chính là thị nữ thiếp thân của hắn.

Trên đường Nhiếp Trùng đến Kinh sư bị người ta bắt, không rõ sinh tử.

“Chỉ có một người ra tay, thực lực ở Thiên Nhân nhất nạn nhưng có cao thủ dùng độc tương trợ, lão sư của Nhiếp Trùng là võ giả Thiên Nhân bát nạn, sau khi trúng độc đã bị giết.”

Tiểu Nhược Yên sẽ nhận được báo cáo tình hình biết Mộ Dung Phục.

“Trúng độc sao, hắn là do Ngũ Độc Đồng Tử ra tay, Nhiếp Trùng kia chết chắc rồi, đối với chúng ta mà nói là chuyện tốt.”

Mộ Dung Phục nhẹ giọng nói.

“Là chuyện tốt, bất quá công tử, Thập nhị hoàng tử muốn cho ngươi đến Mông thành một chuyến, thu phục Thiết Chương Bang.”

Tiểu Nhược Yên nói.

“Thiết Chương Bang, Thập Nhị hoàng tử muốn chiếm lấy lợi ích ở Mông Thành.”

“Nghe đồn Thiết Chương do một trong tam ti Giám Sát Viện, hữu đô đốc Dương Chiến âm thầm khống chế, Thập nhị hoàng tử muốn cướp sinh ý từ trong tay Dương Chiến, có chút nóng vội đi!”

Mộ Dung Phục khẽ cau mày nói.

“Công tử, bên ngoài có tin đồn Dương Chiến sắp từ chức Hữu đô đốc.”

Tiêu Nhược Yến nói.

“Nói vậy Thiết Chương Bang Mông Thành không chỉ là thế lực mà Thập nhị hoàng tử coi trọng, mấy đại hoàng tử khác cũng sẽ coi trọng.”

Mộ Dung Phục khẽ cau mày nói.

“Đúng vậy, ta đang thu thập tư liệu về phương diện này, tin rằng sẽ nhanh sẽ biết thế lực nào có hứng thú với Thiết Chương Bang.”

“Bất quá Thiết Chương Bang chính là bang phái đệ nhất Mông thành, chương quân Thập Tam Liên Hoàn Ổ ở thủy vực bên ngoài Mông thành, thế lực cường đại, lúc trước Dương Chiến cũng chỉ hợp tác với bọn hắn, muốn bọn hắn làm việc cho Thập nhị hoàng tử, e là có chút khó khăn.”

Tiêu Nhược Yến nói.

“Người theo ta đến vương phủ một chuyến, tìm hiểu tin tức cụ thể về Thiết Chương bang, sau đó chúng ta sẽ nghĩ biện pháp ra tay!”

Mộ Dung Phục nói.

Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Hai người nhanh chóng ra khỏi viện, chốc lát sau đã tới phủ đệ của Thập nhị hoàng tử.

Trước phủ có bốn tên thủ vệ, thủ vệ mặc hắc y, bên hông đeo một thanh trường đao màu đen.

Trên trường đao phát ra khí tức sắc lạnh, có thể thấy được thực lực của bốn người này không đơn giản.

Bọn họ nhìn thấy Mộ Dung Phục, một người tiến lên nói:

“Bái kiến Mộ Dung tiên sinh!”

Mộ Dung Phục hướng người tới gật gật đầu, dẫn Tiêu Nhược Yến vào vương phủ.

Bây giờ hẳn là khách khanh vương phủ, hơn nữa còn được Thập Nhị hoàng tử coi trọng, ban thưởng lệnh bài có thể đi lại trong vương phủ, cho nên những người hầu này không ngăn cản hắn.

Trong phòng khách, Thập nhị hoàng tử Lưu Hạ đang bung trà.

“Điện hạ, Mộ Dung Phục cầu kiến!”

Mộ Dung Phục tới bên ngoài phòng nhưng không có bước vào mà ở bên ngoài khom người nói.

Là hậu duệ của hoàng tộc Đại Yến nên Mộ Dung Phục rất chú trọng lễ nghi.

Cũng bởi vì như vậy cho nên Thập nhị hoàng tử rất thương thức Mộ Dung Phục, hơn nữa Mộ Dung Phục không có sự kiêu ngạo bất tuân như người giang hồ.

“Vào đi!”

Lưu Hạ mở miệng nói.

Mộ Dung Phục bước vào phòng khách, hành lễ với Thập Nhị hoàng tử:

“Bái kiến điện hạ!”

“Mộ Dung, người tới vì chuyện Thiết Chương Bang Mông Thành đi!”

Lúc Lưu Hạ vừa nói vừa phát tay bảo Mộ Dung Phục ngồi xuống.

Nhưng Mộ Dung Phục vẫn đứng, hần mở miệng nói:

“Đúng vậy điện hạ, Thiết Chương Bang là bang phái đệ nhất Mông thành, e là rất nhiều người đều đang nhìn chăm chăm.”

“Ta tới gặp điện hạ chủ yếu là muốn hỏi, lúc ra tay có phải cần lưu thủ hay không.”

Mộ Dung Phục nhẹ giọng nói.

“Tranh đoạt lợi ích, người chết ta sống, không cần lưu thủ, hưởng hờ người lưu thủ nhưng người khác không nhất định sẽ lưu thủ, đến lúc đó người chết chính là người.”

Thập nhị hoàng tử Lưu Hạ nói.

“Thuộc hạ đã hiểu, điện hạ yên tâm, ta sẽ kết nối với Thiết Chương Bang, trợ giúp điện hạ nhận được sự trợ giúp từ Thiết Chương Bang.”

Mộ Dung Phục nói.

“Tốt, chỉ cần người giúp ta hoàn thành chuyện này, ta sẽ đưa người một chuyện tốt mà không tưởng được.”

Thập nhị hoàng tử Lưu Hạ nói.

“Vậy ta đây chờ chuyện tốt từ điện hạ, ta đến mặt khó bên triệu tập tất cả tư liệu sau đó khởi hành đi Mông thành.”

Mộ Dung Phục nói tiếp.

“Lần này người tiến đến Mông thành đại biểu cho ta, đây là vương lệnh của ta, người mang theo!”

“Đúng rồi, hôm nay môn khách phủ Thất hoàng tử Vân Hạc Tử sẽ khởi hành đi Mông Thành.”

Thập nhị hoàng tử đưa lệnh bài bên hông cho Mộ Dung Phục, hơn nữa còn nói thêm một câu như vậy.

“Điện hạ yên tâm, Vân Hạc Tử kia không đến Mông Thành được.”

Mộ Dung Phục tiếp nhận vương lệnh, nói chắc nịch.

“Tốt, vẫn là Mộ Dung Phục người hiểu tâm tư của ta.”

Thập nhị hoàng tử cười nói.

“Vậy thuộc hạ cáo từ trước, điện hạ cứ ngồi chờ tin tức tốt.”

Mộ Dung Phục nói xong hành lễ rồi đi.

“Người tin tưởng hấn như vậy!”

Một nữ tử mặc áo đỏ từ trong hậu đường đi ra, tới trước mặt Lưu Hạ ngồi vào trong lòng hấn.

“Tin tưởng, tại sao lại không tin tưởng hấn, ta đã điều tra rõ lai lịch của hấn, đương nhiên chuyện này không quan trọng, quan trọng là từ trong mắt hấn, ta thấy được dự vọng đối với quyền lực.”

“Những thứ khác ta không thể cho hấn, còn quyền lực, chỉ cần ta thành công thì ta có thể cho hấn.”

“Trên thế giới không có gì đáng tin cậy, có thể làm cho đối phương không phản bội, lợi thế tốt nhất chính là lợi ích, đáp ứng theo nhu cầu.”

Thập Nhị hoàng tử lạnh giọng nói.

“Chuyện Nhiếp Trưng, có ảnh hưởng gì tới Thất ca ta?”

Chương 509: Thái Kinh cải trang, gặp An Khánh Hầu

....

Nghe Thập nhị hoàng tử hỏi.

Hồng La đáp lời:

“Sau khi Nhiếp Trùng gặp chuyện không may, bên Thất hoàng tử có vẻ hơi bình tĩnh.”

Nhiếp Trùng gặp chuyện không may đối với Thất hoàng tử mà nói là chuyện tốt.

“Lúc trước rất nhiều người cho rằng Đan Dương quận chúa chết là vấn đề bên hắc.”

“Nghe đồn Thất hoàng tử còn nhận thư mắng chửi từ Liệt Vũ Vương, hôm nay Nhiếp Trùng xảy ra chuyện, rõ ràng là người ta nhắm vào Liệt Vũ Vương phủ, không liên quan gì đến hắc, cho nên hắc hoàn toàn tách khỏi chuyện Đan Dương quận chúa.”

Hồng La trầm giọng nói.

“Quả thật như thế, ta còn cho rằng chuyện Đan Dương quận chúa sẽ kéo hắc một thời gian đây?”

Thập nhị hoàng tử Lưu Hạ khẽ cau mày.

“Chức Hữu đô đốc Giám Sát Viện sẽ do Tẩy gia Tẩy Mộc Phong tiếp lấy, người tiếp xúc với Tẩy Mộc Phong này chút”

“Xem có thể kéo đến bên chúng ta không.”

“Tây gia tạm thời không hợp tác với bất kỳ hoàng tử nào, e là Tây Mộc Phong này khó hợp tác với chúng ta.”

Nữ tử tên Hồng La trầm giọng nói.

“Trước cứ tiếp xúc xem có thu hoạch hay không, bất quá người thấy Tà Minh xuất hiện gần đây như thế nào?”

Lưu Hạ nhú mày nói.

“Chúng ta đang điều tra, nhưng không dám điều tra sâu, phía sau có nhân vật khổng lồ, bên kia đề nghị chúng ta không nên điều tra, cũng không nên tiếp xúc với bọn họ.”

Hồng La cau mày nói.

“Không phải ta muốn tiếp xúc với họ, bọn họ đã gửi bài thiếp rồi.”

Trong tay Thập nhị hoàng tử Lưu Hạ có một tấm bài thiếp, sắc mặt không dễ coi lắm.

Thiên Giám Ti đã chính thức truy nã Tà Minh .

Nhưng lúc này Tà Minh lại hạ bài thiếp cho hắn, điều này khiến Lưu Hạ rất tức giận.

Tà Minh không để Thập nhị hoàng tử như hắn vào trong mắt.

“Tà Minh hạ bài thiếp cho ngươi, có phải là có người mượn Tà Minh để thăm dò chúng ta không, có cần hướng phía trên xin một ít cao thủ đến trấn giữ phủ đệ không?”

Hồng La nhìn bài thiếp, thân thể cũng rời khỏi lòng Thập Nhị hoàng tử, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

“Đã đến lúc điều một ít cao thủ đến đây, để cho người bên ngoài cũng biết chút nội tình của Thập nhị hoàng tử ta.”

Lưu Hạ gật đầu.

Lúc này, ở phủ đệ Tả tướng Thái Kinh.

Trong thư phòng, một thanh niên áo trắng đang khom người đứng trước mặt Thái Kinh.

Thái Kinh đang viết từng nét từng nét trên giấy.

“Thanh đao kia đã đến Thiên Giám Ti sao, ở trong tay ai?”

Thái Kinh không có ngừng tay, trầm giọng hỏi.

“Hồi bẩm đại nhân, thanh đao kia còn về Thiên Giám Ti, hiện tại đang ở trong tay Khinh Trần công chúa.”

Thanh niên áo trắng trầm giọng nói.

“Không nghĩ tới tổn hao tài lực kếp xù chế tạo ra trường đao, cuối cùng trường đao lại rơi vào trong tay Khinh Trần công chúa.”

“Xem ra nàng đã hoàn toàn chấp chương Thiên Giám Ti rồi.”

Trên mặt Thái Kinh lộ vẻ ngưng trọng.

Lúc trước hẳn không có để Mộ Dung Khinh Trần trong mắt, nhưng lần này sau biến cố Phong gia hẳn phải coi trọng Mộ Dung Khinh Trần.

Hôm nay, tin tức Mộ Dung Khinh Trần chưa chết và chấp chương Thiên Giám Ti cũng dần dần truyền ra.

Mộ Dung Khinh Trần và Tứ hoàng tử cùng một mẫu.

Nàng chấp chương Thiên Giám Ti, đối với Tứ hoàng tử mà nói chính là có thêm trợ lực trong triều.

Điều này làm cho thực lực của Tứ hoàng tử gia tăng trở lại.

Một số người đang tiếp xúc với Tứ hoàng tử sẽ thắt chặt quan hệ hơn.

“Vì sao Dạ Đế và Nhật Hậu của Kim Phong Tế Vũ Lâu không ra tay?”

“Người đã tìm hiểu chưa?”

“Thuộc hạ âm thầm tiếp xúc với Bạch Sầu Phi, Bạch Sầu Phi nói cần hỏi, khi nào có kết quả sẽ báo cho ta biết.”

Thanh niên cau mày nói.

“Tạm thời người không cần tiếp xúc với Bạch Sầu Phi nữa, tránh cho xuất hiện vấn đề, phái người khác gặp mặt Bạch Sầu Phi, nói đêm nay ta sẽ gặp bọn họ ở Thúy Vi tiểu lâu.”

“Ta tự mình đến thăm dò Dạ Đế và Nhật Hậu.”

Lúc trước cùng Dạ Đế tiếp xúc người bị giết, hắn hiện tại muốn tự mình cùng Dạ Đế cùng ngày sau gặp mặt.

Đương nhiên bây giờ hắn cũng có thực lực gặp mặt người khác.

Bởi vì hắn đã hấp thu đủ máu xử nữ, thành công đạt tới giai đoạn khí kinh hóa hải, khí kinh trong đan điền giống như biển rộng, vô cùng vô tận.

Cũng có thể chiếm một chỗ đứng trong hàng ngũ võ giả.

Thuộc hạ, bây giờ đi gặp Bạch Sầu Phi.

Thanh niên áo bào trắng nói xong, thân hình đi hướng về góc phải thư phòng, cũng không có đi cửa chính.

Hắn xoay quanh giá sách bên cạnh trên một tương điêu khắc hình hổ, một cánh cửa mở ra, hắn nhắc chân tiến vào bên trong.

Sau khi thanh niên áo bào trắng rời đi không bao lâu, thân thể Thái Kinh bắt đầu biến hóa kịch liệt, thân thể vốn có vẻ hơi gầy gò bắt đầu dần dần trở nên khôi ngô.

Khuôn mặt cũng xuất hiện biến hóa, từ thon dài trở nên tròn đầy.

Chiều cao cũng dần dần biến hóa, cuối cùng hình dạng Thái Kinh hoàn toàn thay đổi biến thành một nam tử trung niên cao lớn.

“Dạ Đế, hy vọng khi chúng ta gặp mặt người có thể cho ta một lời giải thích hợp lý, nếu không.....”

Trong miệng Thái Kinh phát ra âm thanh thô cuồng, hoàn toàn không giống lúc trước.

Cũng không biết đây là chân thân của hắn hay bộ dạng trước đó.

Nếu như đây là chân thân, như vậy đại biểu trong vương triều Đại Chu đã xảy ra đại sự.

Thái Kinh nói xong cũng đi vào trong bóng tối.

Chỉ trong chốc lát, Thái Kinh đi ra từ một tiểu viện cách chỗ cũ không xa.

Phương hướng hắn đi không phải tiến về Thúy Vi tiểu lâu mà là hướng An Khánh Hầu phủ mà đi.

Chuyện Phong gia trang.

Chỉ có An Khánh Hầu và người hầu xe ngựa còn sống trở về.

Vừa trở về liền trực tiếp đóng cửa, không gặp bất luận kẻ nào.

Thái Kinh vốn còn chờ An Khánh Hầu đến tiếp xúc với hắn, không nghĩ tới đợi nhiều ngày như vậy mà An Khánh Hầu vẫn không có động tĩnh.

Như vậy chỉ có hắn đến tìm An Khánh Hầu.

Lúc tới gần An Khánh Hầu phủ, Thái Kinh liền cảm giác được mình bị ba ánh mắt nhìn chăm chăm.

“Người Thiên Giám Ti còn nhìn chăm chăm An Khánh Hầu phủ, trách không được An Khánh Hầu này trốn trong phủ không ra.”

Thái Kinh thầm nói.

Trước cửa Hầu phủ, hai tên thủ vệ lưng đeo Trảm Mã Dao đứng bất động.

An Khánh Hầu chính là hầu gia thực quyền nắm giữ binh quyền, thủ vệ Hầu phủ chính là từ hãn chấp chương trong quân đội chọn lựa ra.

“Người tới là ai, xin dừng lại!”

Một gã thủ vệ nhìn thấy Thái Kinh tiến lên nói.

“Xin giao bài thiếp cho An Khánh Hầu, thuận tiện nói đơn được hãn cần bên kia đã luyện chế xong, có thể thu hoạch!”

Thái Kinh đưa một tấm bài thiếp rồi nói như vậy.

Tên thủ vệ kia nhìn thoáng qua Thái Kinh, xoay người tiến vào trong phủ.

Chỉ trong chốc lát sau thủ vệ đã trở ra.

“Mời theo ta, Hầu gia đang chờ ở đại sảnh!”

Nói xong dẫn theo Thái Kinh tiến vào trong phủ.

Lúc Thái Kinh tiến vào Hầu phủ, trong bóng tối, một con bồ câu bay lên.

Tiệc trong phòng khách

An Khánh Hầu nhìn đến Thái Kinh, sắc mặt lạnh lùng nói:

“Chuyện Phong gia trang, các ngươi không nên cho ta một lời giải thích sao?”

Chuyện Phong gia trang An Khánh Hâu cũng tổn thất rất lớn, cao thủ đệ nhất Hâu phủ Thái Kinh Đào bị Dạ Đế giết chết.

Tuy rằng trách Dạ Đế, cũng muốn giết Dạ Đế, nhưng nếu không phải Tà Minh hện hấn thì cũng sẽ không xuất hiện tình huống như vậy.

“Có thể nói cho ta biết tình huống lúc đó không?”

Thái Kinh tới đây, mục đích chính là vì muốn biết tình huống lúc đó.

Tin tức bên ngoài khiến cho hấn cảm thấy mơ hồ.

Hấn cần đích thân chứng thực với An Khánh Hâu.

Chương 510: Kiều Phong xuất hiện ở Lạc Thành (1)

....

Yên tĩnh!

Sau khi Thái Kinh nghe An Khánh Hầu thuật lại chuyện đã xảy ra liền trầm mặc.

Một lúc lâu sau mới mở miệng nói:

“Người nói thực lực của Dạ Đế đã đến cấp độ khí kinh hóa hải?”

Vấn đề võ giả quan tâm nhất chính là thực lực, những chuyện khác đều có thể xếp ở cuối cùng.

“Nếu không thì sao cao thủ đệ nhất An Khánh Hầu phủ ta có thể chết trong tay đối phương.”

Nghe Thái Kinh hỏi lại, An Khánh Hầu không khỏi lạnh lùng nói.

“Ta cũng không có ý hạ thấp cao thủ đệ nhất quý phủ, chỉ có chút giật mình với thực lực của Dạ Đế thôi.”

Qua phút chốc kinh ngạc ngẩn ngui, sắc mặt Thái Kinh khôi phục bình thường.

“Vừa rồi thủ vệ ngoài phủ ta nói người đã mang thứ ta muốn đến.”

Lúc này An Khánh Hầu mở miệng nói.

“Đương nhiên, đây là thành ý hợp tác của chúng ta.”

Thái Kinh lấy một cái bình ngọc từ trong ngực ra rồi nói.

“Trong bình này có hai viên Tam Chuyển Long Văn Đan, hẳn là có thể trợ giúp Thiên Vũ Chân Long Kinh của ngươi đột phá đến tầng tiếp theo.”

An Khánh Hầu cũng không chần chờ, sau khi nhận lấy bình ngọc liền đáp:

“An Khánh hầu phủ ta đã kết thù với Kim Phong Tế Vũ Lô, cho nên kế tiếp ta sẽ đối phó với Kim Phong Tế Vũ Lô!”

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau hẳn đã biết đôi phương đang tiếp xúc với Kim Phong Tế Vũ Lô cho nên làm rõ trước.

“Đêm nay ta sẽ gặp mặt Dạ Đế, hi vọng sau khi ta xem xét thái độ của Kim Phong Tế Vũ Lô rồi bên Hầu gia hẳn xuất thủ, như thế nào?”

Thái Kinh trầm giọng nói.

Kim Phong Tế Vũ Lô và An Khánh Hầu đều có tác dụng đối với hẳn, cho nên hẳn hi vọng hai nhà không xung đột.

Đương nhiên đối với Kim Phong Tế Vũ Lô, hẳn cần phải gặp mặt một lần mới có thể xác định thái độ.

“Ta có thể chờ một ngày!”

An Khánh Hầu mở miệng nói.

“Đa tạ Hầu gia, tại hạ cáo từ trước.”

Nói xong, Thái Kinh cũng không chần chờ mà xoay người rời đi.

Sau khi hẳn rời khỏi, một nữ tử mặc váy tím từ chỗ tối đi tới bên cạnh An Khánh Hầu.

“Ngươi nói người này có thể là tam minh chủ Tà Minh kia không?”

An Khánh Hầu nhìn nữ tử váy tím đi ra nói:

“Người này có khí tức hùng hậu, mang đến cho người ta cảm giác sâu không lường được, quả thật có khả năng này, nếu không dễ thuộc hạ theo dõi một chút!”

Nữ tử váy tím nói.

“Sẽ bị phát hiện, đưa hai viên đan dược này đi kiểm tra một chút, nếu như không thành vấn đề thì lưu lại một viên kiểm tra xem có thể luyện chế đan dược tương tự không, còn một viên đưa về cho ta, ta muốn dùng nó đột phá.”

Tuy rằng An Khánh Hầu còn trẻ nhưng làm việc rất cẩn thận.

Hắn biết tạm thời Tà Minh còn cần một đồng minh như hắn nên sẽ không ra tay với hắn.

Nhưng bất kể thế nào cũng phải đề phòng,

“Tuân lệnh!”

Nữ tử váy tím nhận lấy đan dược.

“Cần tìm dược sư mạnh hơn, nếu không thì không thể luyện chế đan dược đột phá những tầng tiếp theo, ta không có khả năng dựa vào Tà Minh để tu luyện Thiên Vũ Chân Long Kinh đến tầng cuối cùng.”

An Khánh Hầu nói.

“Thuộc hạ đã tập trung ba người, hiện tại đang quan sát, sau khi xác nhận sẽ bỏ ra số tiền lớn mời.”

Nữ tử váy tím nói:

“Được rồi!”

An Khánh Hầu gật gù đầu nói:

“Mộ Dung Khinh Trần còn ở Phong gia trang chưa rời đi sao?”

“Mộ Dung Khinh Trần vẫn còn ở Phong gia trang, nhưng bên Thiên Giám Ti truyền tin đến, Thiên Giám Ti tam lão đã hoàn toàn thừa nhận địa vị của Mộ Dung Khinh Trần.”

“Phỏng chừng qua một đoạn thời gian nữa, Mộ Dung Khinh Trần sẽ trở thành Ti chủ mới của Thiên Giám Ti.”

Nữ tử váy tím nói.

“Như vậy sao?”

An Khánh Hào khẽ cau mày, sau chuyện Phong gia trang, Mộ Dung Khinh Trần đã chú ý tới hắn.

Một khi Mộ Dung Khinh Trần ngồi vững vị trí Ti chủ, e là hắn sẽ bị nhìn chằm chằm.

“Người lui xuống trước đi!”

An Khánh Hào xua tay.

Nữ tử váy tím khom người rời khỏi đại sảnh, lúc này có một người từ ngoài sảnh bước vào.

“Tham kiến phu nhân.”

Nữ tử váy tím nhìn thấy người tới khom người hành lễ, bước ra khỏi phòng khách.

Người tới quần áo hoa quý, tuổi ước chừng ba mươi, phong thái yếu điệu, mặc váy dài màu trắng, trên ống tay áo thêu hoa sen màu lam nhạt, viền tơ vàng bạc, trước ngực lồi lõm rõ ràng.

Bước đi thướt tha mềm mại có vẻ quý phái, cho người ta một loại cảm giác diễm lệ.

Phu nhân An Khánh hầu, một trong số ít mỹ nữ nổi danh ở Kinh sư.

Nàng có biểu hiện của quý tộc tu dưỡng, không giống võ giả.

An Khánh Hầu nhìn thấy phu nhân đến, tiến lên dìu lấy cánh tay nữ tử.

“Phu nhân, sao nàng lại đến đây?”

An Khánh Hầu nhẹ giọng hỏi.

“Người ở trong nhà thời gian dài như vậy, ta phải tới hỏi một chút chứ!”

Nữ tử mở miệng, giọng nói mềm mại như U Lan trong cốc, còn mang theo một chút quyến rũ.

“Phu nhân, ta sẽ xử lý tốt chuyện này!”

An Khánh Hầu nhẹ giọng nói.

“Phu quân, ta và người một thể, có một số việc ta vẫn cần biết.”

Giọng nói của nữ tử từ nhẹ nhàng trở nên có chút nghiêm khắc.

Đất phong của An Khánh hầu ở khu vực biên túc, khu vực biên túc có năm quận, thế lực mạnh nhất trong năm quận tên là Kỳ Liên Thập Nhị Động.

An Khánh hầu phu nhân Miêu Nhược Phượng chính là nữ nhi của động chủ Kỳ Liên Thập Nhị Động Miêu Bá Thiên.

Bất quá An Khánh Hầu vẫn cảm giác Miêu Nhược Phượng này không phải nữ nhi của Miêu Bá Thiên.

Bởi vì Miêu Bá Thiên có dáng vẻ thô kệch, Miêu Nhược Phượng đẹp như Thiên Tiên, căn bản không phù hợp.

Bất quá hoài nghi thì hoài nghi, có thể lấy mỹ nhân như thế, còn có thể liên minh với Kỳ Liên Thập Nhị Động để cho hấn hoàn toàn khống chế khu vực biên túc, sao hấn lại từ chối chứ?

“Gần đây ta tiếp xúc với Tà Minh nên bị Mộ Dung Khinh Trần theo dõi, Mộ Dung Khinh Trần chấp chương Thiên Giám Ti, e là sẽ không hữu hảo lắm!”

An Khánh Hầu nói.

“Người đang tiếp xúc với Tà Minh xuất hiện mấy năm gần đây sao, bọn họ làm việc rất cực đoan, giống như có mục đích gì đó, người nên có chừng mực.”

An Khánh phu nhân nghe vậy, trầm giọng nói.

“Bọn họ có Long Văn Đan ta cần, còn là Tam Chuyển, ta muốn đột phá Thiên Vũ Chân Long Kinh cần phải có đan dược như vậy.”

An Khánh Hầu nói.

An phu nhân tuy rằng đẹp như thiên tiên, nhưng không phải chuyện gì An Khánh hầu cũng nói cho nàng biết.

Hôm nay đối phương hỏi, hẳn không giấu diếm.

“Tam Chuyển Long Văn Đan, Tà Minh lại có thể luyện chế ra đan dược như vậy?”

Phu nhân An Khánh Hầu có chút ngạc nhiên.

“Phu nhân đến đây không chỉ để hỏi thăm những chuyện này đi, hẳn là còn chuyện khác?”

An Khánh Hầu chuyển chủ đề.

“Ba ngày sau sẽ tổ chức Kỳ Trân đại hội ở Kinh sư, đến lúc đó người đi cùng ta.”

An Khánh Hầu phu nhân mở miệng nói.

“Nam Hải thương hội muốn tổ chức Kỳ Trân đại hội?”

An Khánh Hầu nghe vậy, thần sắc khẽ động.

“Phu nhân, người với hội trưởng Nam Hải thương là khuê mật, không biết chúng ta có thể tham dự Kỳ Trân đại hội lần này hay không.”

An Khánh Hào nói.

“Hào gia, chẳng lẽ tài lực của người xảy ra vấn đề, có Kim Tiền Bang ủng hộ người, người không thiếu tiền mà.”

An Khánh Hào phu nhân nhìn An Khánh Hào nói.

Chương 511: Kiều Phong xuất hiện ở Lạc Thành (2)

....

“Kim Ngọc Lăng đã chết, Kim Tiền Bang bên kia không còn ủng hộ tiền tài cho ta, nói cần chờ Kim Tiền bang chủ xuất quan mới tiếp tục hợp tác.”

An Khánh Hầu trầm giọng nói.

Vùng đất biên túc bản thân đã cần cỗi, thu thuế rất ít, miễn cưỡng cung cấp cho quân đội dưới tay hắn.

Nhưng võ giả muốn gia tăng thực lực cần đan dược, nhiều đan dược hao tổn quá nhiều tài nguyên để luyện chế, lúc trước có Kim Tiền Bang ủng hộ nên hắn không cảm giác được áp lực.

Hiện tại Kim Tài Bang đã cắt đứt nguồn cung cho hắn, hắn cần tìm những con đường tài đạo khác.

Nam Hải thương hội.

Ba năm trước tiến vào Kinh sư, trong Kinh sư mở một thương hành lớn, thương hành rất xa hoa.

Đồ vật bên trong đều là kỳ trân bảo vật thu hoạch từ khu vực Nam Hải, khu nội địa không có đồ vật, đặc biệt là trân châu trắng nõn, rất được các phu nhân Kinh sư hoan nghênh.

Đương nhiên cũng sẽ có một ít bảo vật xuất hiện không theo định kỳ để bán đấu giá, gia tăng danh tiếng của Nam Hải thương hội.

Nếu như có thể chiếm một chân trong Nam Hải thương hội, nói vậy hẳn có thể giảm bớt áp lực hiện tại.

Nghe An Khánh Hầu nói vậy, An Khánh Hầu phu nhân khẽ cau mày:

“Người muốn đánh chủ ý tới Nam Hải thương hội sao, ta khuyên người đừng, nước thương hội này rất sâu.”

“Người giúp ta trước hẹn gặp Như Ý phu nhân, nghe ý của nàng xem sao?”

An Khánh Hầu không có đề ý Nam Hải thương hội nước sâu hay không sâu, hẳn chỉ biết mình cần thoát khỏi khốn cảnh, cho dù chỉ là giải quyết một điểm trước mắt.

“Được, vậy ta giúp người liên lạc, buổi chiều ta đi gặp nàng ấy.”

An Khánh Hầu phu nhân nhú mày nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Ở Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nạp Lan Dung Yên cầm một tấm thiệp mời đặt trước mặt Bạch Sầu Phi.

“Ba ngày sau, Nam Hải thương hội tổ chức Kỳ Trân đại hội, mời người và ta tham gia.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Kỳ Trân đại hội của Nam Hải thương hội, mời người và ta tham gia?”

Bạch Sầu Phi ngần ra.

Hắn biết thông thường người tham gia Kỳ Trân đại hội đều là một ít phu nhân quý tộc, thiên kim tiểu thư này kia, chủ yếu là nữ nhân thích mua bán làm đẹp.

“Lần này ở Kỳ Trân đại hội còn có bảo vật khác, cho nên bọn họ đều mời hai người.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Vậy thì đi xem một chút, đúng lúc cũng gặp một ít quý nhân ở Kinh sư.”

Bạch Sầu Phi nói.

“An Khánh Hầu phủ có động tĩnh gì không?”

Bạch Sầu Phi mở miệng hỏi.

“Không có động tĩnh gì, bất quá cuộc sống của hắn không tốt lắm, Kiêm Tiền Bang không còn ủng hộ tiền tài, mặc dù những sản nghiệp khác của hắn vẫn có lợi nhuận nhưng lại không đủ cho hắn tiêu.”

“Bất quá hôm nay có người đến gặp An Khánh Hầu, ta đã sai người vẽ lại chân dung.”

Nạp Lan Dung Yên rút ra một bức họa, đặt trước mặt Bạch Sầu Phi, đệ nhất cao thủ An Khánh Hầu phủ chết trong tay Dạ Đế, Bạch Sầu Phi không thể không chú ý tới An Khánh Hầu.

“Thời gian người này tiến vào An Khánh hầu phủ rất ngắn, người ta an bài không thể theo dõi đôi phương!”

Nạp Lan Dung Yên trầm giọng nói.

“Có thể là người của Tà Minh!”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Nghe Bạch Sầu Phi nói đôi phương là người của Tà Minh, Nạp Lan Dung Yên nhú mày, mở miệng nói:

“Không phải Tam minh chủ Tà Minh muốn gặp Dạ Đế đại nhân vào đêm nay sao? Tại sao còn phái người đến gặp An Khánh Hầu chứ?”

“Có lẽ là muốn tìm hiểu chuyện mấy ngày trước.”

Bạch Sầu Phi nói.

Nói như vậy tam minh chủ sẽ biết trường đao từ trong tay chúng ta đến trong tay Mộ Dung Khinh Trần.

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Chúng ta và Tà Minh chỉ có quan hệ hợp tác, không có gì ràng buộc, huống hồ sau hôm nay có hợp tác hay không còn là hai chuyện khác nhau.”

“Nhưng chuyện An Khánh Hầu và Tà Minh đều do Dạ Đế đại nhân quyết định, không cần chúng ta quan tâm, chúng ta làm tốt chuyện chúng ta cần làm là được.”

“Người có thời gian thì tìm hiểu một chút xem lần này sẽ có vật phẩm đặc biệt nào xuất hiện trên Kỳ Trân đại hội, thiếu chủ rất thích mấy đồ vật như vậy, nếu như có thể thì đưa qua cho hắn vài món.”

Bạch Sầu Phi biết tác dụng của kỳ trân dị bảo đối với Tô Thần.

Giang Nam là khu vực giàu có nhất của vương triều Đại Chu.

Toàn

Có thể nói Giang Nam mười tám quận tương đương với ba mươi sáu quận bên ngoài.

Đây là khu vực lớn nhất vương triều Đại Chu.

Đương nhiên bởi vì khu vực lớn, cho nên thế lực rắc rối phức tạp.

Ở một bến tàu thuộc Lạc Thành, Trường Hà quận.

Kiều Phong và ba đại trưởng lão đi ra từ một chiếc thuyền, ba người đều đội nón lá.

Bên ngoài mưa phùn lất phất nhưng rơi vào trên quần áo cũng có thể làm ướt, đội nón lá rộng rãi có thể tránh được mưa phùn.

“Bang chủ, tại sao phải lựa chọn Lạc Thành bên Trường Hà quận, Trường Hà quận chỉ là một quận trung đẳng trong Giang Nam mười tám quận, Lạc Thành càng bình thường hơn, ở chỗ này phát triển sẽ có chút trì trệ.”

Một lão giả tay cầm gậy trúc mở miệng nói.

Lão giả đeo chín cái túi bên hông.

Bên cạnh cạnh còn có hai người cũng tay cầm trúc trượng, bên hông có tám cái túi.

“Trường Hà quận quản hạt hai mươi bốn thành, trong đó tám thành thuộc hạ lưu sông, Lạc Thành ở vị trí trung gian.”

“Hàng năm vào mùa mưa tám thành hạ lưu đều gặp lũ lụt, sẽ có rất nhiều người lưu lạc đến Lạc Hà thành, nói như vậy Lạc Thành sẽ xuất hiện nhiều ăn mày, là thời điểm Cái Bang chúng ta thu nạp nhân thủ.”

Kiều Phong mở miệng nói.

“Bang chủ, thu nạp những tên khát cái này không thành vấn đề, nhưng lũ lụt sẽ kéo theo ôn dịch, nếu chúng ta thu nạp những người này cần phải đề phòng ôn dịch, phải chuẩn bị rất nhiều dược vật.”

Trưởng lão chín túi ở bên cạnh hấn mở miệng nói:

“Đúng vậy, ôn dịch đối với chúng ta vô dụng, nhưng người dưới Tiên Thiên gặp phải vẫn rất nguy hiểm, chúng ta mới đến không nhất định có thể chuẩn bị nhiều dược vật như vậy.”

Một gã trưởng lão tám túi nói.

“Còn nữa, trước khi tới ta đã tìm đọc ít tư liệu về Trường Hà quận, Lạc Thành có ba thế lực lớn, trong đó Lạc Hà bang làm sinh ý thủy bộ nhưng lại âm thầm buôn bán người, nếu như chúng ta làm như vậy sợ sẽ động chạm đến lợi ích của bọn họ.”

Một tên trưởng lão tám túi khác nói.

“Động chạm đến lợi ích thì có làm sao, Cái Bang chúng ta lúc trước là thiên hạ đệ nhất đại bang, như vậy tới trên thế giới này vẫn phải trở thành thiên hạ đệ nhất đại bang, Lạc Hà bang không động tới chúng ta thì tốt, nhưng nếu có tâm tư với chúng ta, ta không ngại tự mình đến Lạc Hà bang một chuyến!”

Kiều Phong phóng khoáng mở miệng nói.

“Nhưng thế lực phía sau Lạc Hà bang là mẫu tộc của Thất hoàng tử Liệt thị, như vậy chúng ta sẽ đối địch với Liệt thị!”

Trưởng lão chín túi trầm giọng nói.

“Không cần lo lắng, thời gian gần đây Đại hoàng tử đang ra tay với thế lực mẫu tộc của Thất hoàng tử.”

“Tuy rằng cữu cữu của Thất hoàng tử, đệ nhất cao thủ Liệt gia Liệt Chân Bắc trở về Giang Nam tọa trấn thay đổi một ít tình thế, nhưng vẫn không hoàn toàn thay đổi.”

“Cho dù chúng ta tiêu diệt Lạc Hà bang cũng sẽ không khiến cho Liệt gia chú ý, ở chỗ này đứng vững gót chân, Cái Bang chúng ta mới có thể bắt đầu thâm tóm Trường Hà quận.”

“Sau khi nắm lấy Trường Hà quận sẽ bắt đầu khuếch trương toàn bộ khu vực Giang Nam.”

Kiều Phong nói.

“Đi, chúng ta vào trong thành trước, đến phường thị đan dược trong thành.”

Muốn chuẩn bị một lượng lớn dược vật cần tìm kiếm nhà cung cấp, chế tác đại lượng Thanh Linh Đan phòng ngừa ôn dịch.

Chương 512: Chế tạo ôn dịch, bạo loạn

....

Ở Sơn Hà Môn.

Gia Cát Chính Ngã và Nguyên Tùy Vân đứng trước mặt Tô Thần.

“Chủ thượng, chín quận phương bắc đã ổn định, ta đã lên danh sách các thế lực cần nộp tài nguyên.”

Gia Cát Chính Ngã đang trợ giúp Tô Thần quản lý toàn bộ chín quận phương bắc.

Trở thành bá chủ chín quận phương bắc không có khả năng không cho các thế lực bên dưới cung phụng tài nguyên, nếu không chức vị võ lâm minh chủ chỉ là hư danh.

“Chủ thượng, chuyện này cần phải nhanh chóng thực hiện, gần đây chúng ta tiêu phí quá nhiều, việc làm ăn của Thanh Long Hội bên kia tiếp tục suy thoái.”

“Chỉ sợ không cách nào tiếp tục nhận được sinh ý lớn ở chín quận phương bắc, dù sao các thế lực lớn đều biết ngài là thiếu chủ của Thanh Long hội.”

“Thanh Long Hội là bá chủ của chín quận phương bắc, không ai dám gây chuyện trên địa bàn.”

“Còn nữa, ủng hộ Kim Phong Tế Vũ Lâu khuếch trương tiêu hao nhiều tài nguyên, sắp hao hết tài nguyên lúc trước thu được, cho nên trưng thu chủ thượng cần mau chóng tiến hành bổ sung!”

Nguyên Tuy Vân ở bên cạnh nói.

“Như vậy sao?”

Nghe được lời Nguyên Tuy Vân, Tô Thần có chút hối hận vì đã lấy thân phận thiếu chủ chấp chương chín quận phương bắc.

Danh tiếng thì thêm nhưng tiền tài không nhiều hơn.

“Chuyện này làm phiền Gia Cát tiên sinh rồi!”

Kiếp trước Gia Cát Chính Ngã không chỉ là chủ nhân của Thần Hầu phủ mà còn là thái phó, người ngồi ghế thứ nhất trong Lục môn, chương quản chín quận phía bắc không có vấn đề gì.

“Vậy thuộc hạ liền bắt đầu hạ thiế để cho bọn họ đưa một phần tài nguyên năm nay tới trước.”

Cách cục võ lâm ở chín quận phương bắc thay đổi nhiều, có thể nói là tổn thất rất lớn, có thể lực cũ ngã xuống, có thể lực mới thượng vị, bọn họ không nhất định có thể gom đủ tài nguyên trong thời gian ngắn, cho nên Gia Cát Chính Ngã chuẩn bị thu một bộ phận trước.

Tô Thần gật gật đầu.

Sau khi ta rời khỏi Sơn Hà Môn...

Tô Thần nhìn Nguyên Tuy Vân rồi nói tiếp:

“Sơn Hà Môn không thể thiếu tài nguyên, nếu thiếu sẽ xảy ra vấn đề, Kim Phong Tế Vũ Lâu mới vừa nhập Kinh sư cũng cần ủng hộ nhiều, Quỷ Vực có Cổ Tam Thông tự mình tọa trấn, Độc Cô Vô Địch và Thiên Sơn phái phân cao thấp nên cũng cần tiêu hao nhiều tài nguyên.”

Rất nhiều lúc không phải chỉ liệu lực lượng cá nhân, cao thủ không có khả năng động một chút là ra tay.

Vì vậy cần có thêm người.

“Tùy Vân, người nói có phải chúng ta bày sập hơi lớn rồi không, cho nên mới dẫn đến tình huống thiếu thôn hiện tại!”

Tô Thần đứng lên, vắt hai tay sau lưng.

“Chủ thượng, cần nhanh chóng khôi phục nhiệm vụ cho sát thủ Thanh Long Hội, hẳn là Kiều Phong đã đến Giang Nam Trường Hà quận, e là bên hắn cũng cần không ít tài nguyên.”

“Liên Thành Bích và Mộ Dung Phục tạm thời không cần tài nguyên ủng hộ, Liên Thành Bích ở khu vực trung tâm Giang Nam, thành lập Vô Cầu sơn trang bên cạnh Bích Hồ ngoài Tô thành thành, người bỏ vốn xây dựng sơn trang chính là thiên kim Lý gia phú thương Giang Nam Lý Nhất Mai.”

Nguyên Tùy Vân nói.

Nghe được tin tức này, ánh mắt Tô Thần khẽ động:

“Người nói Liên Thành Bích thành lập Vô Cầu sơn trang, người bỏ vốn lại là thiên kim phú thương Lý gia Lý Nhất Mai, sao Liên Thành Bích có quan hệ với Lý Nhất Mai vậy?”

Tô Thần khó hiểu hỏi.

“Thời điểm Liên Thành Bích tiến vào Giang Nam vô tình cứu được Lý Nhất Mai từ trong tay Thái Hoa Đạo Nhất Điểm Hồng, hơn nữa Lý gia chỉ là thương nhân, trong gia tộc không có nhân tài tu võ cho nên Lý gia mới trợ giúp Liên Thành Bích, xem như đầu tư.”

Nguyên Tùy Vân đáp.

“Ánh mắt của Lý gia này không tệ, có thể nhìn ra Liên Thành Bích bất phàm, như vậy giai đoạn đầu Liên Thành Bích sẽ không cần chúng ta trợ giúp!”

Tô Thần mở miệng nói.

“Chủ thượng, Dạ Đế gặp mặt Tam minh chủ Tà Minh, có nhắc tới một việc liên quan đến Lạc Thành mà Kiều Phong đang trú ngụ.”

Nguyên Tùy Vân thần sắc ngưng trọng nói.

“Liên quan đến Lạc Thành chỗ Kiều Phong?”

Thấy thần sắc Nguyên Tùy Vân ngưng trọng, Tô Thần hỏi.

“Tà Minh muốn mượn năng lực tình báo của Kim Phong Tế Vũ Lôu khuếch tán bạo loạn ở Lạc Thành ra ngoài.”

Nguyên Tùy Vân mở miệng nói.

“Trên báo cáo của Kiều Phong đâu nói Lạc Thành có ôn dịch?”

Tô Thần cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng lập tức hiểu ra:

“Ý người là người Tà Minh muốn tạo ra ôn dịch và bạo loạn ở Lạc Thành sao?”

“Đúng vậy, hơn nữa hẳn là bọn họ đã bắt đầu bố cục, hoặc có thể nói là đã hoàn thành, chỉ ngồi chờ hạ lưu Trường Hà quận xuất hiện lũ lụt, theo thuộc hạ điều tra được, mùa mưa ở Trường Hà quận bắt đầu rồi, lượng nước năm nay còn cao hơn những năm trước một chút.”

“Chế tạo ôn dịch và bạo loạn để đối kháng triều đình sao, Dạ Đế thăm dò được gì không?”

Tô Thần không nghĩ ra mục đích của đối phương.

Hôm nay Đại Chu vương triều còn ở thời kỳ cường thịnh, ôn dịch và bạo loạn chỉ là đốm lửa, có thể tiện tay dập tắt.

Mục đích của đối phương khi làm như vậy là gì?

“Dạ Đế cũng không thăm dò, Dạ Đế đại nhân gặp được tam minh chủ Tà Minh nhưng căn cứ theo khí tức và các

phương diện khác, hấn đoán đôi phương không dùng bộ mặt thật để gặp hấn.”

Nguyên Tuy Vân nói.

“VẬY người thông báo cho Kiều Phong chú ý tình huống, chuyện liên quan đến Lạc Thành, vừa có tin tức mới liền báo cho ta, ta luôn cảm giác phía sau chuyện này ẩn giấu gì đó.”

Tô Thần ở Lĩnh Nam quận, cách Giang Nam khá xa, cho dù không muốn thì hấn cũng không thể ngăn cản được, hơn nữa hấn là đối phương đã bố cục xong xuôi.

Hiện tại hấn chỉ có thể nhìn xem rốt cuộc đối phương muốn làm gì?

“Thuộc hạ bên này sẽ lập tức gửi thư cho Kiều Phong.”

Nguyên Tuy Vân đáp.

“KHÔNG phải bên Tử Hàn Nguyệt muốn đối phó Thiên Sơn Phái sao, sao không có chút động tĩnh nào vậy?”

“TỪ sau trận chiến giữa Cổ Tam Thông và chương giáo Hoắc Mộc Phong, Tử Hàn Nguyệt của Hàn Nguyệt giáo giống như biến mất.”

“GẦN đây thuộc hạ cũng không liên lạc được với Hàn Nguyệt cô nương, hấn là sau khi nhìn thấy thực lực của Hoắc Mộc Phong, có điều cố kỵ, không dám ra tay với Thiên Sơn Phái?”

Nguyên Tuy Vân trầm giọng nói.

“BẮT quá Thiên Sơn Phái cần bị loại bỏ!”

Tô Thần mở miệng nói.

Tuy rằng hiện tại đang phát sinh xung đột với Thiên Sơn Phái ở tái ngoại, thương vong cũng đang không ngừng gia tăng, nhưng cao thủ Thiên Nhân cảnh trở lên rất ít giao thủ.

Ở phương diện này, Quỷ Vực chiếm ưu thế trên nhân số nhưng chiến quả lại không chiếm được bao nhiêu ưu thế.

Theo tình hình hiện tại, Thiên Sơn Phái cố ý dùng phương thức này để ngăn cản bọn họ phát triển.

“Chúng ta có mật thám thâm nhập sao?”

Tô Thần hỏi.

“Ngoại trừ trà trộn vào đệ tử Nam Sơn do Mộ Phong Vân dẫn dắt và nhân thủ của ba phong xuất hiện lúc sau, không còn nữa.”

“Hơn nữa Thiên Sơn Phái đã hoàn toàn phong bế, chỉ vào không ra, người của chúng ta căn bản không thể dò xét, cho dù tiến vào cũng không ra được.”

Nguyên Tuy Vân nói sơ tình huống hiện tại của Thiên Sơn Phái một lần.

“Ngghiêm khắc như vậy, xem ra bên trong Thiên Sơn Phái phát sinh chuyện gì đó rồi, ta đoán Tử Hàn Nguyệt biết chuyện gì, liên lạc với nàng, ta muốn biết rốt cuộc có chuyện gì?”

“Còn nữa, nói với Tử Hàn Nguyệt liên hệ Thanh Long Hội, mời sát thủ Thanh Long Hội phó Thiên Sơn phái.”

“Thuộc hạ liền liên lạc với Tử Hàn Nguyệt.”

Nói xong, Nguyên Tuy Vân khom người rời khỏi phòng.

[Thuộc hạ của ký chủ Hường Ứng Thiên dùng tên giả Mã Không Quần trở thành võ lâm minh chủ Tượng quận Tây Lăng, ban thưởng hai tấm thẻ rút thưởng thẻ màu cam.]

Lúc này nhắc nhở vang lên trong đầu Tô Thần.

Hường Ứng Thiên dùng tên giả Mã Không Quần, trở thành võ lâm minh chủ của Tượng quận Tây Lăng.

Tô Thần nhớ tới tin tức về Tượng quận.

Tượng quận gần với chín quận phương bắc, là khu vực nhỏ nhất trong mười một quận Lăng Tây, cũng là khu vực hỗn loạn nhất.

Hắn không nghĩ tới Hưởng Ứng Thiên có thể trở thành võ lâm minh chủ Tượng quận trong thời gian ngắn như vậy.

Chương 513: Động, động

....

“Cường giả kiêu hùng, ở địa phương nào cũng là kiêu hùng!”

Tô Thần chỉ có thể đánh giá như vậy.

Lúc Hường Ứng Thiên giết Kim Ngọc Lăng đã từng xuất hiện nhưng chỉ để lộ tên, không ai nhìn thấy khuôn mặt của hắn, cho nên hắn dùng tên giả Mã Không Quân xuất hiện ở Tượng quận sẽ không ai biết hắn đến từ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Hiện tại liền chờ xem bên Tử Hàn Nguyệt hồi âm thế nào.

Thiên Sơn Phái các người mang đến sự uy hiếp, như vậy cần loại bỏ các người.

Tô Thần quyết định để cho Thanh Long Hội và Quỷ Vực hợp tác một lần.

Hắn muốn Quỷ Vực ban bố nhiệm vụ cho Thanh Long Hội, như vậy Thanh Long Hội ra tay ai có thể nói gì đây?

Nếu như có thể mượn chuyện này tiêu diệt Thiên Sơn Phái, như vậy thanh danh của Thanh Long hội sẽ tăng thêm một bậc.

Sau này xuất hiện ở khu vực khác cũng có thể nhanh chóng nhận được nhiệm vụ.

“Hiện tại chờ xem Tử Hàn Nguyệt có thể cung cấp tin tức hữu ích hay không!”

Tô Thần thì thào nói.

Sau đó ý thức tập trung vào thẻ rút thưởng, sáu tấm màu cam, ba tấm màu xanh lam/

“Nếu như không tính hai tấm thẻ màu cam đạt được từ Hương Ứng Thiên, nhiều ngày trôi qua mà ta chỉ đạt được bốn tấm thẻ rút thưởng màu cam thôi, số lượng hơi ít!”

Tô Thần không khỏi thở dài.

Đoạn thời gian gần đây hẳn tiếp tục xem một ít thư tịch nhưng ít kích phát phần thưởng.

Bất quá thực lực bản thân lại tăng lên không ít.

Dưới sự phối hợp của tài nguyên, bây giờ cảnh giới đã bắt đầu tiếp cận Thiên Nhân tam nạn, tin rằng không bao lâu nữa có thể bước vào Thiên Nhân tam nạn.

“Chờ chuyện Thiên Sơn Phái kết thúc, ta nên đến Kinh sư một chuyến.”

Tô Thần trầm nghĩ, sau đó dùng hết sáu thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam.

[Ký chủ nhận được ba bình Thiên Nhân Đan, ba bình Tăng Nguyên Đan, mỗi bình mười viên]

Vận khí của Tô Thần không tốt lắm, chỉ rút trúng đan dược, không còn thứ nào khác.

“Còn tưởng rằng sẽ cho ra vài nhân vật, không nghĩ tới chỉ cho đan dược thôi.”

Tô Thần thở dài nói:

Thiên Nhân Đan thì không cần phải nói, có thể trợ giúp võ giả Thần Phách Hợp Nhất bước vào Thiên Nhân cảnh, Tăng Nguyên Đan là đan dược mà võ giả Thiên Nhân cảnh sử dụng, có thể gia tăng tu vi.

Cho dù đan dược không tồi nhưng cũng không có thơm như rút trứng nhân vật.

Không nhận được điều mình muốn, Tô Thần liền sử dụng đan dược tiếp tục tăng cường thực lực.

Hắn đang tính toán làm sao đối phó Thiên Sơn Phái.

Ở một nơi khác.

Sắc mặt Tử Hàn Nguyệt không dễ coi lắm.

“Không nghĩ tới Hoắc Mộc Phong đã sớm phát hiện người của chúng ta ẩn núp bên trong Thiên Sơn Phái, lần câu cá này vốn câu người của chúng ta, chỉ là hắn không nghĩ tới Thiên Nhai Các phái ra cường giả như Cổ Tam Thông.”

“Bên chúng ta tổn thất thế nào?”

Tử Hàn Nguyệt trầm giọng hỏi.

“Những người ẩn núp bên trong Thiên Sơn Phái đã bị giải quyết, chỉ còn lại một ít người hầu, những người hầu không có tác dụng.”

Ở bên cạnh nàng, Doãn trưởng lão mặc áo bào xám mở miệng nói.

“Nghĩa là những người của chúng ta bên trong Thiên Sơn Phái đã bị tiêu diệt hoàn toàn.”

Tử Hàn Nguyệt trầm giọng nói.

“Đại khái là như vậy, còn có người cuối cùng phát ra một tin tức liên quan đến Quỷ Vực.”

“Sau khi Thiên Sơn Phái xử lý xong chuyện trong phái sẽ ra tay đối phó Quỷ Vực.”

Doãn trưởng lão nói.

“Ra tay với [Quý Vực], Quý Vực có cao thủ như Cổ Tam Thông không dễ bắt, huống hồ bọn họ không nhất định có thể tìm được đám người Độc Cô Vô Địch, bên Quý Vực quanh năm bị sương đen bao phủ, nếu không có người chỉ dẫn rất khó đi vào.”

Thiên Sơn Phái có thể dùng mạng đệ tử để bù, nhưng như vậy tổn thất sẽ rất lớn, Thiên Sơn Phái sẽ không phạm sai lầm như vậy.”

Tử Hàn Nguyệt lắc đầu nói.

“Tin tức này lấy được từ người bên cạnh Hoắc Mộc Phong, hẳn là không sai được, hình như có liên quan đến hai thanh trường kiếm mà Quý Vực lấy được.”

Doãn trưởng lão nói.

“Như vậy sao?”

Nghe Doãn trưởng lão nói tới đây, Tử Hàn Nguyệt đã có chút tin tưởng.

Lúc này, một lão giả khác tiến vào nói:

“Thánh nữ, Nguyên Tuy Vân của Sơn Hà Môn truyền tin tức đến, bọn họ muốn biết bên Thiên Sơn Phái có chuyện gì, nói rằng bên Độc Cô Vô Địch liên lạc với Thanh Long hội, mời cao thủ Thanh Long Hội đối phó với Thiên Sơn Phái.”

“Thiên Sơn Phái đang muốn đối phó Quý Vực, Quý Vực cũng mời Thanh Long Hội ra tay, xem ra cơ hội của chúng ta tới rồi!”

“Người nói cho Nguyên Tuy Vân tình huống hiện tại của Thiên Sơn Phái, nói Hoắc Mộc Phong có thể dựa vào hai thanh trường kiếm để tìm được căn cứ của Quý Vực.”

Tử Hàn Nguyệt nói.

Ngày hôm sau, Tô Thần theo sinh hoạt bình thường rời giường ăn uống này kia sau đi tới chuông giáo điện.

Nguyên Tuy Vân đã ở trong đại điện chờ sẵn.

“Chuông giáo, Tử Hàn Nguyệt truyền tin nói Thiên Sơn Phái phong bế là để xử lý người mà Hàn Nguyệt Giáo an bài nằm vùng.”

“Còn nữa, Hoắc Mộc Phong có thể dựa vào hai thanh trường kiếm mà Thất Kiếm mang theo để tìm ra đám người Độc Cô Vô Dịch!”

Nguyên Tuy Vân báo tin tức nhận được từ Tử Hàn Nguyệt báo cho Tô Thần biết.

Chẳng lẽ lúc ấy Hoắc Mộc Phong cố ý lưu lại trường kiếm, xem ra ta phải đến Quỷ Vực một chuyến!”

Tô Thần trầm giọng nói.

Thực lực của Cổ Tam Thông không kém Hoắc Mộc Phong nhiều.

Một khi Cổ Tam Thông bị giữ chân có thể sẽ không cứu được Quan Thất và Độc Cô Vô Dịch.

Như vậy cho dù Cổ Tam Thông không chết, Độc Cô Vô Dịch và Quan Thất cũng không sống nổi.

“Vừa lúc nhân cơ hội này tiêu diệt cao thủ Thiên Sơn Phái.”

Tô Thần trong miệng nói.

Hắn có thể trải nghiệm nhân vật Thiết Trung Đường, hai người liên thủ áp chế hoặc chém giết Hoắc Mộc Phong cũng không thành vấn đề.

Tô Thần mang theo năm đại cao thủ Thanh Long Hội tiến tới cũng có thể tiêu diệt những người còn lại.

Có lẽ đây là chuyện tốt, có thể bắt ba ba trong hũ.

“Người thông báo cho Đinh Bằng, Yên Nam Thiên, Lý Trâm Chu, Tiết Y Nhân, Liễu Sinh Nhất Kiếm theo ta đến Quỷ Vực tái ngoại một chuyến.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Về phần bên Tử Hàn Nguyệt, cũng cần chú ý nhất cử nhất động của các nàng, ta sợ Hàn Nguyệt Giáo muốn xem trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.”

Tô Thần phân phó.

“Tuân lệnh, thuộc hạ sẽ tìm ra bọn họ, cẩn thận chú ý!”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Trong khoảng thời gian ta đi tái ngoại, hẳn là Ngũ Độc Đồng Tử sẽ trở về, chuyện chọn nơi đóng quân cho Thanh Long Hội cũng cần tiến hành bước tiếp theo!”

Tô Thần phân phó.

“Tuân lệnh!”

Nguyên Tuy Vân lập tức thông báo cho đám người Đinh Bằng.

Không lâu sau có sáu người đội đầu lạp rời khỏi núi đi tái ngoại.

Ở khu vực sông Vong Tình, tái ngoại.

Đây là nơi tập trung nhiều đệ tử nhất bên dưới chân Thiên Sơn.

Trong một cung điện nhỏ.

Nam Sơn chỉ chủ Mộ Phong Vân xem thư tín trong tay, trên mặt lộ vẻ vui mừng, nói với ba người đứng bên cạnh:

“Chương giáo đã hoàn thành thanh tẩy phản đồ, ngày mai sẽ âm thầm dẫn cao thủ xuống núi đến đây hội hợp với chúng ta.”

“Chương giáo âm thầm đến hội hợp với chúng ta, chẳng lẽ muốn tiêu diệt Quỷ Vực?”

Một nữ tử trung niên mặc áo đỏ nói.

Nữ tử trung niên là cao thủ vừa mới xuất thế, tông chủ Thiên Mang Tông Nguyễn Hồng Y.

“Cụ thể thế nào chờ chương giáo đến mới biết được, các người tạm thời ở cứ điếm, không nên ra ngoài, chờ chương giáo đến ta sẽ thông báo cho các người!”

Mộ Phong Vân không có nhiều lời, chỉ là nói chờ chương giáo Hoắc Mộc Phong đến.

Nữ tử áo đỏ nghe xong cũng không hỏi gì thêm, cùng hai người khác ra khỏi cung điện.

Chương 514: Hoắc Mộc Phong lại xuống núi, không cam lòng phụ thuộc

....

Ba người đi ra khỏi đại điện.

“Hai vị đến chỗ ta tụ họp!”

Một nam tử khôi ngô mặc áo bào xám, trên cổ đeo vòng răng hổ mở miệng nói.

“Được rồi!”

Nữ tử áo đỏ và nam tử trung niên mặc áo trắng đồng thời gật đầu.

Ba người đi vào trong một sân viện.

“Bên trong Thiên Sơn Phái có chuyện gì, các người biết không?”

Nữ tử áo đỏ ngồi xuống nói.

“Hồng Y muội tử, chuyện xảy ra bên trong Thiên Sơn Phái chúng ta không cần phải biết, ta hẹn các người đến đây là muốn hỏi các người cảm thấy chuyện ra tay lần này thế nào?”

“Trác huynh có ý tưởng gì sao?”

Nam tử trung niên áo trắng không khỏi mở miệng nói.

“Đúng là có ý tưởng, Thiên Nhai Các trước mắt chỉ có một vị các chủ Cổ Tam Thông đã ngăn chặn được Hoắc Mộc Phong, có thể thấy thực lực bọn họ mạnh mẽ.”

“Tuy rằng chúng ta dựa vào Thiên Sơn Phái, nhưng hiện tại không phải hai mươi năm trước, phong vân biến hóa, thế lực thay đổi.

Cho dù thực lực Hoắc Mộc Phong khôi phục, nhưng qua hai mươi năm sẽ có bao nhiêu cường giả xuất hiện bao nhiêu đây?”

“Thành thật mà nói, ta không coi trọng Thiên Sơn Phái lắm.”

Nam tử được gọi là Trác huynh mở miệng nói.

“Trác huynh, lời này của huynh ta coi như không nghe thấy, nếu Mộ Phong Vân nghe được, Hồ Khiếu Bảo các người sợ gặp nạn.”

Nam tử áo trắng trầm giọng nói.

Được gọi là Trác huynh chính là bảo chủ Hồ Khiếu Bảo, Trác Nhất Hồ.

Về phần nam tử áo trắng là cốc chủ Thiên Tuyết Cốc Bạch Tương Thủ, cộng thêm Nguyễn Hồng Y của Thiên Mang Tông.

Ba người là ba thế lực trước kia bị Thiên Sơn Phái thu phục, đã trở thành thế lực phụ thuộc.

“Ta cũng chỉ nói với hai vị, chiến đấu thời gian dài như vậy nhân thủ ba thế lực chúng ta tiêu hao quá nhiều, còn tiêu hao như vậy nữa sẽ không còn bao nhiêu, tài nguyên Thiên Sơn Phái cho cũng không đúng chỗ, thực lực đệ tử tăng lên rất chậm.”

Trác Nhất Hồ trầm giọng nói.

“Không phải nói Hoắc Mộc Phong sẽ dẫn người xuống núi sao?”

“Bọn họ quyết định ra tay, ta nghĩ đã nắm chắc bắt được Quỷ Vực, hơn nữa hẳn là trực tiếp tới chém giết cao tăng Quỷ Vực.”

Nữ tử áo đỏ Nguyễn Hồng Y mở miệng nói.

“Có thể là như vậy, nhưng sau lưng Quỷ Vực là Thiên Nhai Các, thực lực của Cổ Tam Thông không kém Hoắc Mộc Phong, ai thắng ai thua còn chưa chắc đây?”

“Huông hồ nói không chừng Thiên Nhai Các đã điều thêm cao thủ tới.”

Trác Nhất Hổ nói.

“Trác huynh, người có ý gì cứ nói thẳng ra đi, đừng để cho chúng ta đoán già đoán non!”

Bạch Tương Thủ nhìn Trác Nhất Hổ nói.

Trải đệm nhiều như vậy, nhất định có chuyện.

“Bạch huynh, ăn ngay nói thật, ta muốn phản Thiên Sơn Phái, không trở thành thế lực phụ thuộc của bọn họ nữa.”

Trác Nhất Hổ mở miệng nói.

Nghe Trác Nhất Hổ nói, Bạch Tương Thủ và Nguyễn Hồng Y ngẩn ra, trong mắt có sự kinh ngạc, bọn họ không nghĩ tới Trác Nhất Hổ lại muốn phản Thiên Sơn Phái.

“Trác huynh, người của Quỷ Vực tiếp xúc với huynh, huynh muốn đầu nhập vào Quỷ Vực, nhưng đầu nhập vào Quỷ Vực hay phụ thuộc Thiên Sơn Phái đều không khác gì nhau.”

Bạch Tương Thủ nói.

Nguyễn Hồng Y cũng chăm chú nhìn Trác Nhất Hổ, muốn biết nguyên do.

“Người của Quỷ Vực không tiếp xúc với ta, nhưng mà thế lực khác tiếp xúc với ta?”

“Ta nghĩ Hồng Y muội tử đã biết thế lực nào tiếp xúc với ta, nếu không người cũng sẽ không hỏi quá nhiều chuyện nội bộ Thiên Sơn Phái.”

Trác Nhất Hồ đưa mắt nhìn về phía Nguyễn Hồng Y.

“Xem ra Hàn Nguyệt Giáo cũng liên lạc với người.”

Nguyễn Hồng Y cũng không phủ nhận, trầm giọng nói.

Năm đó ba thế lực lớn bại dưới tay Hoắc Mộc Phong nên phải phụ thuộc vào Thiên Sơn Phái, nhưng đã qua hai mươi năm rồi.

Thời gian hai mươi năm cũng không phải ngắn.

Thăng trầm đến rồi đi, đặc biệt trong thời gian phong sơn, suy nghĩ của nhiều người có sự thay đổi.

Khi Hàn Nguyệt Giáo âm thầm liên lạc với bọn họ.

Các nàng liền đổ về phía Hàn Nguyệt Giáo, hơn nữa Hàn Nguyệt Giáo đáp ứng chỉ cần Hàn Nguyệt Giáo chiếm cứ Thiên Sơn Phái, Thiên Mang Tông có thể độc lập trở lại.

Lúc nói chuyện, ánh mắt Nguyễn Hồng Y nhìn về phía Bạch Tương Thủ, Trác Nhất Hồ cũng vậy.

Bạch Tương Thủ nhìn thấy ánh mắt hai người liền cảnh giác, lập tức mở miệng nói:

“Lúc bế cốc, ta mở ra đại trận, cấm bất luận kẻ nào xâm nhập Thiên Tuyệt Cốc cho nên người Hàn Nguyệt Giáo không xuất hiện ở Thiên Tuyệt Cốc, ta cũng không gặp người của Hàn Nguyệt Giáo.”

“Vậy ý Bạch huynh thế nào? Hợp tác với Hàn Nguyệt Giáo, chúng ta có thể độc lập, khôi phục vinh quang trước kia.”

Trác Nhất Hồ mở miệng nói.

“Tạm thời ta không có ý tưởng gì?”

Bạch Tương Thủ lắc đầu nói:

Thật ra hẳn không nói cho hai người này biết.

Tuy rằng hẳn không tiếp xúc với Hàn Nguyệt Giáo nhưng gần đây hẳn lại tiếp xúc với người của Quỷ Vực.

Hắn còn là tự mình gặp Độc Cô Vô Địch, hơn nữa bị Độc Cô Vô Địch đả động mang theo Thiên Tuyết Cốc gia nhập Quỷ Vực.

“Xem ra Bạch huynh vẫn muốn chờ, nhưng có đôi khi chân chờ sẽ mất đi cơ hội, đến lúc đó sẽ bị vứt bỏ.”

“Hơn nữa ngày mai Hoắc Mộc Phong xuống núi, đại chiến sắp bùng nổ, ta nghĩ Bạch huynh nên mau chóng đưa ra lựa chọn cho thỏa đáng.”

Trác Nhất Hồ nhìn Bạch Tương Thủ nói.

“Ta sẽ suy nghĩ thật kỹ, sau khi nghĩ kỹ sẽ báo cho hai vị, chuyện của hai vị ta xem như chưa biết, các người có thể yên tâm.”

Nói xong, Bạch Tương Thủ đứng lên hành lễ với hai người rồi rời đi.

Đã biết chuyện cần biết, không phải ở lại thêm nữa.

Nguyễn Hồng Y và Trác Nhất Hồ không ngăn cản Bạch Tương Thủ, lặng lẽ nhìn hẳn khuất bóng.

“Người yên tâm với hẳn như vậy!”

Nguyễn Hồng Y nhìn Trác Nhất Hồ nói.

“Không phải yên tâm, mà là hẳn không dám nói ra, Thiên Sơn Phái có ba đại thế lực phụ thuộc, nếu như hai thế lực biến mất chỉ còn thế lực của hẳn, người nói hẳn làm sao tồn tại đây?”

“Hắn cần chúng ta duy trì cân bằng, hướng hồ nếu như Thiên Sơn Phái bại, đối với hắn mà nói cũng là chuyện tốt, hắn có thể nhân cơ hội mang theo đệ tử Thiên Tuyết Cốc tách ra, hắn là người thông minh sẽ không tự đoạn đường lui của mình.”

Trác Nhất Hổ nhìn bóng dáng biến mất ở cửa viện, mở miệng nói.

“Hàn Nguyệt Giáo Tử Hàn Nguyệt đã đến, ta và ngươi đi gặp nàng.”

Trác Nhất Hổ nói tiếp.

“Tử Hàn Nguyệt tới vào lúc này, chẳng lẽ nàng không sợ chết sao? Chỉ mình Mộ Phong Vân cũng có thể giết chết nàng.”

Nguyễn Hồng Y nghe Trác Nhất Hổ nói có chút kinh ngạc.

“Nàng không phải đến một mình, cao thủ của Hàn Nguyệt Giáo đã đến.”

“Vốn muốn nội ứng ngoại hợp vô thanh vô tức bắt lấy Thiên Sơn Phái, nhưng Hoắc Mộc Phong tính toán cao hơn một bậc, đã sớm phát hiện ra người của Hàn Nguyệt Giáo mà không nhúc nhích, cho tới bây giờ mới động khiến nàng trở tay không kịp.”

“Bất quá Quỷ Vực xuất hiện khiến nàng lựa chọn đánh cược một lần, Tử Hàn Nguyệt nói cho ta biết người Quỷ Vực bỏ ra số tiền lớn mời sát thủ Thanh Long Hội ra tay.”

“Người của Thanh Long Hội ra tay, đến lúc đó Thiên Sơn Phái và Quỷ Vực có thể lưỡng bại câu thương, Hàn Nguyệt Giáo hiện thân làm ngư ông đắc lợi, bắt lấy Thiên Sơn Phái.”

Trác Nhất Hổ nói.

“Tốt, vậy ta cùng ngươi đi gặp Tử Hàn Nguyệt một chút.”

Nguyễn Hồng Y nói.

“Ta đây có ám đạo, chúng ta nhanh đi về nhanh!”

Trác Nhất Hổ mang theo Nguyễn Hồng Y tiến vào trong một căn phòng, theo ám đạo rời đi.

Chương 515: Câu cá, mưu tính, đêm nay Mộ Phong Vân phải chết

....

Sau khi Bạch Tương Thủ ra khỏi tiểu viện, hắn không dừng lại mà trở về nơi ở của mình.

Lúc hắn đẩy cửa, bỗng nhiên ngăn ra.

Trong tiểu viện có một người đang đứng chờ sẵn.

“Quan Thất tiên sinh, sao lại tới chỗ ta?”

Bạch Tương Thủ đóng cửa lại tiến tới gần, còn mời người vào trong phòng.

Người xuất hiện đúng là Quan Thất.

Bạch Tương Thủ đã được Độc Cô Vô Địch thuyết phục gia nhập Quỷ Vực, lần này Quan Thất đến đây, chủ yếu là muốn biết kế hoạch của Thiên Sơn Phái từ miệng Bạch Tương Thủ.

Trong phòng chỉ có một ngọn đèn dầu, một cái giường, hai cái ghế, bài trí rất đơn giản.

“Thiên Nhai Các và Thanh Long Hội giao dịch với nhau, bọn họ sẽ phái người đến trợ giúp Quỷ Vực đối phó Thiên Sơn Phái, lần này ta đến đây để tìm hiểu chút tình huống của Thiên Sơn Phái.”

Quan Thất tiến vào trong phòng, chưa ngồi xuống đã mở miệng nói.

Nghe được tin này, Bạch Tương Thủ trầm tư một lát rồi nói:

“Tình huống nội bộ của Thiên Sơn Phái bên ta cũng không biết, bất quá vừa rồi Mộ Phong Vân nói ngày mai Hoắc Mộc Phong sẽ dẫn người xuống núi, đến nơi này hội hợp.”

“Về phần cụ thể thế nào ta không rõ, bất quá theo ta suy đoán, hẳn là vì đối phó Quỷ Vực, kính xin Độc Cô môn chủ bên kia chuẩn bị cho tốt.”

Bạch Tương Thủ không giấu diếm nói ra những gì mình biết.

“Chuyện Hoắc Mộc Phong xuống núi thật sự là một tin tức tốt, e là hẳn thật sự không về núi được.”

Quan Thất mở miệng nói.

“Ta vừa mới gặp Trác Nhất Hồ và Nguyễn Hồng Y, hai người bọn họ đã đầu nhập vào Hàn Nguyệt Giáo.”

Bạch Tương Thủ nói cả chuyện bên Trác Nhất Hồ cho Quan Thất biết.

“Hàn Nguyệt Giáo biết chuyện Thanh Long Hội, bọn họ bố cục cũng bình thường thôi.”

“Có điều Hàn Nguyệt Giáo bố cục ở Thiên Sơn Phái lâu như vậy, nhiều người như vậy, e là không chỉ vì tìm nơi đóng quân lập giáo, hẳn là bên trong Thiên Sơn Phái có thứ bọn họ muốn, cũng không biết là vật gì.”

Quan Thất trầm giọng nói.

“Chuyện này chắc chắn thuộc về cơ mật, ngay cả Tử Hàn Nguyệt cũng không nhất định biết.”

Bạch Tương Thủ nói.

“Bí mật gì đều không quan trọng, chờ chúng ta bắt được Thiên Sơn Phái thì bí mật sẽ bại lộ thôi!”

Quan Thất không dẫn đo.

“Ta tới nói cho người biết, đêm nay người của Thanh Long Hội sẽ ra tay với Mộ Phong Vân, Mộ Phong Vân chết chắc, người cứ ở trong tiểu viện của mình, không có việc gì đừng đi ra ngoài, nếu như ra ngoài mà bị ngộ sát thì coi như xui xẻo!”

Quan Thất nói xong xoay người rời đi, nhanh biến mất khỏi tầm mắt.

“Đêm nay Mộ Phong Vân sẽ chết?”

Nhìn Quan Thất rời đi, Bạch Tương Thủ rung động.

“Đây là muốn đánh đòn phủ đầu, giết chết Mộ Phong Vân dẫn Hoắc Mộc Phong đến đây, dùng nơi này phục kích Hoắc Mộc Phong sao?”

“Nếu như vậy, một khi Hoắc Mộc Phong chết, e rằng toàn bộ tái ngoại sẽ biến động.”

“Cũng không biết biến động kéo dài bao lâu, thật sự là trước có Hàn Nguyệt Giáo nhìn chăm chăm, sau có Thiên Nhai Các, còn có phái Côn Luân khiến người ta chưa từng quên, chỉ sợ tái ngoại sẽ rơi vào hỗn loạn.”

Bạch Tương Thủ thờ dài một tiếng, cũng không nói gì nữa.

Thực lực của hắn không đủ nhìn khi đối mặt với các thế lực này.

Lúc này, trong một gian phòng trong cung điện.

Mộ Phong Vân đứng bên cửa sổ, phía sau hắn có một người áo đen đang đứng.

“Nguyễn Hồng Y và Trác Nhất Hồ vẫn cùng một chỗ, còn Bạch Tương Thủ thì trở về viện của mình.”

“Về phần bọn họ nói chuyện gì, thuộc hạ không dám lên vào tiểu viện cho nên không rõ lắm.”

Người áo đen bấm báo.

“Chẳng lẽ Nguyễn Hồng Y và Trác Nhất Hổ có vấn đề?”

Mộ Phong Vân thì thảo nói, sau đó xua tay bảo hần rời đi.

Người áo đen cúi người rời khỏi phòng.

“Các người đã biết chương giáo sẽ đến, như vậy đêm nay các người sẽ có động tác đi, ta rất muốn nhìn xem các người có động tác gì?”

“Nếu không phải còn chưa tìm được người thay thế các người, ta thà rằng giết lầm cũng sẽ không buông tha.”

Khóe miệng Mộ Phong Vân nhếch lên, nở nụ cười lạnh.

Nội bộ Thiên Sơn Phái bị thâm thấu, như vậy ba đại thế lực phụ thuộc cũng bị thâm thấu, hôm nay hần báo cho ba người biết ngày mai Hoắc Mộc Phong đến chính là để xem phản ứng của ba người này.

Hần đang câu cá, ai sẽ cắn câu đây?

Trong một lầu các cách cung điện không xa.

Tử Hàn Nguyệt đang ngồi ở nơi đây, trong tay thưởng thức một chén trà.

Ở phía sau nàng là hai lão giả cung kính đứng.

“Bên kia có tin tức gì không?”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Căn cứ vào thời gian Nguyên Tùy Vân báo cho chúng ta, hần là người của Thanh Long Hội đã đến Quỷ Vực rồi.”

Doãn trưởng lão áo xám nói.

“Nói cách khác, chúng ta có thể tiễn Mộ Phong Vân một đoạn đường! Chỉ cần Mộ Phong Vân chết, đại chiến giữa Thiên Sơn Phái và Quỷ Vực sẽ trở nên kịch liệt.”

“Vậy cần tiết lộ truyền chuyện Thanh Long Hội tham gia sao?”

Một trưởng lão khác mở miệng nói.

“Không nên đắc tội Thanh Long Hội, tránh phá hư quan hệ hiện tại.”

Tử Hàn Nguyệt lắc đầu nói.

Theo lý thì phát tán tin tức Thanh Long Hội tham dự ra ngoài đối với bọn họ mà nói sẽ mang đến lợi ích lớn nhất.

Nhưng Nguyên Tuy Vân báo cho nàng tin tức, nàng liền tản ra ngoài.

Chỉ sợ Tô Thần sẽ có ý kiến, sau này muốn hợp tác với Thanh Long Hội không dễ, mất nhiều hơn được.

“Thánh nữ, Trác Nhất Hổ và Nguyễn Hồng Y đến rồi!”

Lúc này lão giả áo xám bỗng nói.

Dưới lầu các có hai bóng người khoác áo choàng che khuất thân thể, lúc lên lầu hai người cởi bỏ áo choàng, chính là Nguyễn Hồng Y và Trác Nhất Hổ.

“Hai vị ngồi xuống đi!”

Tử Hàn Nguyệt đứng lên chào hỏi.

“Thánh nữ, vừa rồi chúng ta nhận được tin tức ngày mai Hoắc Mộc Phong sẽ tới nơi đây tụ họp, hẳn là muốn động thủ với Quỷ Vực, cơ hội của chúng ta tới rồi!”

Trác Nhất Hổ nói.

“Hoắc Mộc Phong muốn xuống núi, xem ra thật sự muốn động thủ, bọn họ muốn động thủ, bên Quỷ Vực cũng muốn động thủ, đối với chúng ta mà nói là chuyện tốt.”

Tử Hàn Nguyệt cười nói.

Người của Thanh Long Hội đã đến tái ngoại?

Trác Nhất Hồ có chút nghi hoặc hỏi.

“Hắn là đã đến, thế nhưng bên ta không biết kế hoạch chi tiết của bọn họ, bất quá không quan trọng, hôm nay Mộ Phong Vân phải chết.”

Tử Hàn Nguyệt lạnh giọng nói.

Nghe Tử Hàn Nguyệt nói, Trác Nhất Hồ hiểu được ý của nàng.

Đêm khuya.

Thời tiết trong trẻo nhưng hơi lạnh, không có một ngọn gió, một vầng trăng cong treo trên không trung tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Ba bóng người xuất hiện bên ngoài cung điện.

“Làm phiền hai vị trưởng lão, xin hãy giải quyết Mộ Phong Vân rồi lập tức rời đi.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn cung điện trước mặt nói.

“Hiểu rồi!”

Hai bóng người giống như quỷ mị vọt về phía cung điện, tốc độ rất nhanh, tiến tới chỗ Mộ Phong Vân nghỉ ngơi.

Trong lúc hai bóng người tiến về phía trước.

Nguyễn Hồng Y, Trác Nhất Hồ và Bạch Tương Thủ đều không ngủ, bọn họ đang chờ tin tức.

Chương 516: Giao phong, kịch chiến, ai là người được lợi

....

Mộ Phong Vân đang nhắm mắt trong viện bỗng mở mắt.

Hắn đang đợi, không nghĩ tới thật sự bị đợi được.

Một người từ trong góc tối bước ra trầm giọng nói.

“Sơn chủ, có hai người, thực lực bất phàm, khả năng ở Thiên Nhân cứu nạn.”

“Thiên Nhân cứu nạn, là người của Hàn Nguyệt Giáo sao? Đêm nay thu chút lợi tức với bọn họ trước.”

Hai mắt Mộ Phong Vân bỗng lóe sát ý.

Tin tức từ Thiên Sơn Phái truyền đến, kẻ mưu tính bọn họ chính là Hàn Nguyệt Giáo.

“Đi, chúng ta đi gặp hai người này, ta rất muốn nhìn xem là nhân vật nào bên Hàn Nguyệt Giáo đây?”

Mộ Phong Vân nói xong đứng lên đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Lúc này hai bóng người vừa hạ xuống, đối mặt với Mộ Phong Vân vừa đẩy cửa phòng ra.

Hai người nhìn thấy Mộ Phong Vân đi ra, ánh mắt ngưng tụ, thần sắc biến đổi.

“Doãn Mộc nhị sứ, không ngờ là các người, Hàn Nguyệt Giáo thật sự để mắt tới ta.”

Mộ Phong Vân nhìn hai người nói.

“Xem ra Mộ Sơn chủ biết có người muốn tới, đã ở chỗ này chờ chúng ta?”

Doãn trưởng lão áo xám mở miệng nói.

“Người cho rằng mấy người Trác Nhất Hồ có thể gạt được ánh mắt của ta, các người thật sự quá để mắt bọn họ.”

“Ta vốn còn đang nghĩ có thể câu được cá gì đây, câu được hai các người cũng không tồi, bắt được các người coi như thu chút lợi tức.”

Mộ Phong Vân lạnh giọng nói.

Hô!

Ngay khi hắn nói xong.

Có tiếng xé gió vang lên, có một bóng đen từ trong chỗ tối phía sau vọt thẳng tới lão giả áo xám.

“Cẩn thận!”

Lão giả bên cạnh lão giả áo xám quát to chuẩn bị xuất thủ giải quyết bóng đen kia.

Nhưng phía sau hắn cũng xuất hiện một đạo hàn mang cấp tốc đâm tới.

“Hừ! Chỉ thế này mà muốn đối phó chúng ta!”

Hai người đều là cao thủ, tuy rằng nhìn thấy Mộ Phong Vân có hơi kinh ngạc nhưng không hề lơ là cảnh giác.

Bàn tay lão giả áo xám giống như linh xà chộp về phía cánh tay của người vọt tới.

Lão giả còn lại giờ nắm tay có khí kinh phủ kín đánh ra, chính diện nghênh đón trường kiếm.

Chỉ là khi bọn họ ra tay.

Người phía sau Mộ Phong Vân cũng ra tay, dùng tư thế điều hâu vô thỗ ập tới hai lão giả.

Khí thế hung ác sắc bén.

So với hai người ra tay trước, người ra tay sau mới có uy hiếp trí mạng nhất.

Nếu như không ngăn cản, đầu có thể bị vô nứt.

Thân hình hai lão giả di chuyển tránh thoát một trảo của đối phương, bất quá bởi vì tránh né một trảo mà để cho kiếm của người đánh lên cắt qua ngực.

Một vết máu xuất hiện.

Chỉ là máu chảy ra không phải là màu đỏ mà lại là màu đen.

“Trong kiếm có độc!”

Lão giả áo xám biến sắc, lập tức vỗ một chưởng vào chỗ vết thương, một cỗ khí kinh nóng rực trực tiếp phả vào vết thương.

Xì xì!

Khí kinh nóng rực đốt cháy vết thương không cho chất độc lan ra.

Bất quá sự đau làm cho sắc mặt lão giả áo xám trở nên dữ tợn, lòng bàn tay ngưng tụ một cỗ khí kinh, đưa tay chộp tới bóng đen đang xuất kiếm.

Một cỗ hấp lực kéo người áo đen tới, sau đó năm ngón tay giống như vuốt thép trực tiếp cắm vào đầu đối phương, quăng qua đối phương sang một bên.

Sau đó dùng ánh mắt cảnh giác nhìn chăm chăm người xuất thủ từ phía Mộ Phong Vân.

Người đánh lén có thực lực bình thường, nhưng người bên cạnh Mộ Phong Vân cho hắn cảm giác rất nguy hiểm.

Tiếng đánh nhau nhanh khiến cho những người khác chú ý.

Thân hình Tử Hàn Nguyệt chợt lóe xuất hiện trên một nóc nhà, nàng quan sát tình hình chiến đấu trong tiểu viện.

Nhìn thấy tình hình chiến đấu, sắc mặt Tử Hàn Nguyệt ngưng trọng.

Nàng cũng không nghĩ tới sẽ là tình huống như vậy, ánh mắt chuyển động, nghĩ xem có nên tìm kiếm trợ giúp hay không.

Nhân thủ nàng mang đến không chỉ có hai người bên cạnh.

Nhưng rõ ràng đây là mưu kế của Mộ Phong Vân, e rằng hắn còn an bài phía sau.

Cho nên nàng phải cẩn thận.

Không thể muốn làm ngư ông nhưng cuối cùng biến thành ngao cò tranh chấp với Thiên Sơn Phái để cho Quỷ Vực làm ngư ông đắc lợi được.

Lúc này một lão giả tung quyền đánh lui đối thủ.

Người ra tay phun một ngụm máu tươi, trực tiếp xoay người rời đi.

“Mộc Thông, để ta tiếp ngươi!”

Mộ Phong Vân bước ra một bước.

Thấy thế, ánh mắt Mộc Thông ngưng tụ nâng bàn tay, trong lòng bàn tay có một cỗ khí kinh màu đen, khí kinh mơ hồ có khả năng ăn mòn.

Thân hình hắn vọt tới, bàn tay chop về phía cổ họng Mộ Phong Vân.

Bùm!

Một cỗ khí kinh lạnh lẽo cuồng bạo từ thân thể Mộ Phong Vân bộc phát, hắn đánh ra một chưởng nghênh đón.

Hàn khí khủng bố va chạm với bàn tay màu đen, lực lượng phản chấn khiến thân hình Mộc Thông bị chấn lui một bước.

Từ lần giao thủ đầu tiên, có thể thấy thực lực của Mộc Thông yếu hơn Mộ Phong Vân.

Bá!

Sau khi giao thủ một chiêu, Mộ Phong Vân xoay người xuất hiện phía sau Mộc Thông, hàn khí từ lòng bàn tay tuôn ra hung hăng oanh kích Mộc Thông.

Khí kinh quanh thân Mộc Thông lưu chuyển, trở tay đón lấy công kích của đối phương.

Bùm! Bùm! Bùm!

Hai bên va chạm trực diện với nhau.

Trong lúc nhất thời hàn khí và hắc khí tràn ngập khu vực, khí kinh cuồng bạo khuếch tán ra xung quanh, khí kinh ma sát với không khí tạo ra tiếng rít bén nhọn.

Mỗi lần va chạm Mộc Thông liền lùi lại một bước, hiển nhiên Mộ Phong Vân hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Trong lúc hai người giao tranh.

Người áo đen kia và Doãn trưởng lão áo xám chiến đấu tương đối hiểm hóc hơn.

Doãn trưởng lão bị thương ở ngực, tuy rằng đã dùng hỏa diễm khí kinh thiêu đốt vết thương ngăn cản độc tố lan tràn,

nhưng người áo đen toàn ra những chiêu trí mạng hướng về ngực đối phương.

Cho nên Doãn trưởng lão nhất thời rơi vào thế hạ phong.

“Tiếp tục như vậy không được!”

Tử Hàn Nguyệt trầm nghĩ.

Đột nhiên nàng nhìn thấy Nguyễn Hồng Y và Trác Nhất Hổ đang xem cuộc chiến.

Trác Nhất Hổ và Nguyễn Hồng Y đã chạy tới nơi mấy người giao chiến.

Bọn họ là những người muốn nhìn thấy kết quả cuộc chiến nhất.

“Thân phận của các người đã bại lộ, chỉ có giết chết Mộ Phong Vân các người mới có thể kéo dài một chút thời gian.”

Tử Hàn Nguyệt truyền âm cho hai người.

Nguyễn Hồng Y và Trác Nhất Hổ nghe vậy không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Thân hình đồng thời bắn ra, hướng về phía người áo đen.

Giết chết người áo đen trước rồi bốn người lại vây giết Mộ Phong Vân.

“Lý Long thủ, người nói xem bên nào sẽ thắng đây?”

Trên một nóc nhà khác, Lý Trầm Chu và Quan Thất đang đứng quan chiến.

“Mộ Phong Vân thắng, bất quá có thể lưu lại mấy người thì không rõ!”

Lý Trầm Chu bình tĩnh nói.

Người đột kích giết Mộ Phong Vân lần này chính là Lý Trầm Chu.

Hắn vốn định ra tay giết Mộ Phong Vân nhưng lại có người còn nhanh hơn hắn một bước.

Vậy hắn sẽ chờ xong kịch mới ra tay.

Chương 517: Thiên Hồ Biến, Thiên Sơn Phái Viên Mộ Quy.

....

Khi Trác Nhất Hồ và Nguyễn Hồng Y ra tay.

Đột nhiên có một tiếng vượn gầm nhẹ từ góc tối truyền ra.

Theo tiếng vượn gầm không khí chung quanh xuất hiện từng gợn sóng.

Một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm tràn ngập.

Thân hình hai người xuất thủ hơi dừng lại trên không, bọn họ cảm giác được nguy hiểm hướng về phía mình.

Sắc mặt Tử Hàn Nguyệt lập tức kịch biến.

Ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào góc tối kia.

Theo ba động có một cỗ hàn khí giống như thủy triều xuất hiện, hai người ra tay dừng lại, chỉ cảm thấy hàn khí khiến lòng mình lạnh lẽo.

Lập tức vận chuyển khí kinh trong cơ thể ngăn cản.

Nhưng đột nhiên có một bàn tay thô to xuyên thấu hàn khí, vỡ chưởng vỡ về phía đỉnh đầu Trác Nhất Hồ.

Bàn tay này rộng như bàn tay của vượn.

Nhìn thấy một chưởng này, sắc mặt Trác Nhất Hồ đại biến gầm nhẹ một tiếng “Hồ Khiếu Bá Quyền!”

Cơ thể phát ra tiếng hồ gầm, sau đó tung một quyền.

Khí kình trên nắm tay hóa thành hồ ảnh oanh kích bàn tay.

Àm!

Nhưng một quyền của hắn lại bị đánh tan, bàn tay to rơi vào trên người Trác Nhất Hồ.

Trác Nhất Hồ bị một chưởng đánh bay ngược ra ngoài, miệng phun máu tươi, ánh mắt kinh hãi nhìn về phía nơi xuất chưởng.

Hoàn toàn quên đi cơn đau ở ngực.

Trác Nhất Hồ hắn khổ tu hai mươi năm, thực lực đạt tới Thiên Nhân cửu nạn nhưng lại bị một chưởng đánh bại.

Hơn nữa đối phương còn chưa lộ mặt.

Điều này làm cho hắn cực kỳ không cam lòng.

Trong tầm mắt của hắn, một bóng dáng trắng kiêu hạ xuống mặt đất.

“Tiếp một chưởng của ta không chết, ngươi đã tu luyện Hồ Khiếu Bảo Thiên Tâm Kinh tới cảnh giới đại thành, ngưng tụ ra một tia hồ ý, cho ngươi thêm thời gian hắn là có thể lợi dụng cổ ý cảnh này tiến vào giai đoạn khí kình hóa hải, đáng tiếc ngươi không có cơ hội!”

Người tới thờ dài nhìn Trác Nhất Hồ nói.

Về phần Nguyễn Hồng Y bên cạnh hắn không thêm đề ý.

“Năm đó sư tỷ ngươi ủy thân cho ta Bắc Sơn chi chủ, đổi lấy một đường sống cho Thiên Mang Tông, không tự giữ thân phận, dám cầu kết ngoại nhân, giết người mang theo đầu của người tới tiêu diệt Thiên Mang Tông.”

Giọng nói lạnh như băng mang theo một cỗ sát ý sắc bén.

“Hừ, năm đó Kim Độc Dị bức bách sư tỷ ta, thù này ta vẫn nhớ, hôm nay phản bội các ngươi, các ngươi có bản lĩnh thì

giết đi!”

Nguyễn Hồng Y lớn tiếng nói.

“Người là ai!”

Lúc này Trác Nhất Hồ đứng lên nhìn đối phương.

“Hắn là Viên Mộ Quy, một trong tam đại thái thượng trưởng lão của Thiên Sơn Phái.”

Lúc này, Tử Hàn Nguyệt thân hình từ chỗ tối đi ra.

Hiện tại không cần thiết trốn tránh, vừa rồi đứng ở chỗ Nguyễn Hồng Y và Trác Nhất Hồ xuất động nên nàng dứt khoát hiện thân.

“Thánh nữ Tử Hàn Nguyệt, không nghĩ tới Hàn Nguyệt Giáo khinh thường chúng ta như vậy, lại phái nha đầu chưa dứt sữa đối phó ta, hôm nay bổn tọa liền tháo đầu người xuống, để cho Hàn Nguyệt Giáo một bài học sâu sắc.”

Viên Mộ Quy lạnh giọng nói.

Lúc hắn nói chuyện, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười dữ tợn, bàn chân đạp mạnh xuống mặt đất, thân hình hóa thành một đạo hắc quang nháy mắt xuất hiện trước mặt Nguyễn Hồng Y.

Bàn tay giống như viên hầu phá sơn vỡ mạnh xuống.

Nguyễn Hồng Y biến sắc nâng hai tay ngăn cản, nhưng dưới quyền kinh thô bạo, hai tay nàng gãy nát lộ cả xương trắng, cả người bay ngược ra ngoài phun một ngụm máu tươi.

Một kích khiến Nguyễn Hồng Y trọng thương không còn khả năng xuất thủ.

Hung ác tàn bạo, làm việc quả quyết tàn nhẫn, không cho đối phương cơ hội.

Đây là muốn giải quyết bọn họ rồi mới ra tay trợ giúp Mộ Phong Vân.

“Thú vị, người này nhìn như nông cuồng nhưng ra tay lại rất quả quyết, Thiên Sơn Phái khó đối phó hơn chúng ta tưởng tượng một chút.”

Trong bóng tối, Lý Trầm Chu mở miệng nói.

“Nếu ta đối cứng với đối phương, phỏng chừng một chiêu là trọng thương, đối phương vừa mới nói đến khí kinh hóa hải, Tam Long Thủ có biết đối phương đã hóa hải hay chưa.”

Quan Thất trầm giọng nói.

Bây giờ thực lực Quan Thất còn chưa có đạt tới Thiên Nhân cửu nạn, không rõ khí kinh hóa hải cho lắm nên hỏi Lý Trầm Chu.

“Hóa hải cũng bình thường, không qua nổi ba mươi chiêu trong tay ta.”

Lý Trầm Chu trầm giọng nói.

“Không qua nổi ba mươi chiêu!”

Quan Thất giật mình, âm thầm tán phục thực lực của Lý Trầm Chu.

Nói thật, thực lực của Quan Thất và Tiêu Thu Thủy trong Ôn Thư đều hơn Lý Trầm Chu, nhưng thực lực khi được rút ra không giống nhau.

Tốc độ tu luyện của Quan Thất đã rất nhanh rồi, trong thời gian ngắn mà đã muốn trùng kích Thiên Nhân cửu nạn, Thiên Nhân cửu nạn bình thường giao chiến với Quan Thất không nhất định có thể thắng.”

Hơn nữa Quan Thất có Kim mai bình Tô Thần ban cho, chỉ cần không chết thì có thể chiến liên tục.

Bây giờ là cường giả đánh không chết.

Cho dù cường giả Hóa Hải cảnh muốn một kích hạ gục Quan Thất cũng không làm được.

Viên Mộ Quy một kích đả trọng thương Nguyễn Hồng Y, sau đó đưa mắt nhìn về phía Tử Hàn Nguyệt, ta còn tưởng rằng người bên cạnh người sẽ ra tay chứ?

“Nếu không ra tay, vậy ta sẽ giết Trác Nhất Hổ này.”

Nguyễn Hồng Y được giữ lại tính mạng bởi vì Kim Độc Dị.

Nhưng Trác Nhất Hổ thì không.

Trác Nhất Hổ đang thở dốc nghe xong sắc mặt thay đổi, ánh mắt nhìn về phía Tử Hàn Nguyệt, nhưng Tử Hàn Nguyệt lại không nhúc nhích.

Không phải nàng bất động mà vì nàng không thể ra lệnh cho cường giả bên cạnh.

“Thật đáng tiếc, bị người ta vứt bỏ như rác rưởi!”

Viên Mộ Quy nhìn Trác Nhất Hổ mà lộ ra biểu tình tiếc hận, cũng mang theo chút trào phúng.

“Muốn giết ta, cho dù ta chết, cũng muốn kéo theo một cái đệm lưng!”

Trác Nhất Hổ ngẩng đầu, trong hai mắt xuất hiện một cỗ khí tức màu đỏ sậm, sau đó khí kinh bốc lên như hỏa diễm màu đỏ sậm.

Ầm! Ầm!

Cỗ khí kinh như ngọn lửa điên cuồng chữa trị vết thương trên người hắn, hơn nữa còn mang đến cho người ta cảm giác hung mãnh.

Chân Trác Nhất Hồ đập mạnh xuống đất, cả người giống như con hổ đánh về phía Viên Mộ Quy.

“Hỗ Khiếu Bảo Thiên Tâm Kinh sao?”

“Thời điểm tu luyện Thiên Hồ Tâm Kinh đến đại thành thời điểm, tự nhiên diễn sinh ra một loại năng lực, bất quá giống như đang tiêu hao tự thân sinh cơ, không biết người bộ thân thể này có thể kiên trì bao lâu.”

Viên Mộ Quy lạnh giọng nói.

Lúc nói chuyện, khí tức trên người hắn bộc phát, xuất hiện một tầng băng vụ trắng xóa, hơn nữa trong băng vụ, thân thể hắn bắt đầu bành trướng, cộng thêm thân hình khôi ngô lúc trước, bây giờ trông hắn giống như một con vượn tuyết.

“Trước mặt thực lực tuyệt đối, người biến hóa không có tác dụng!”

Ầm!

Viên Mộ Quy nhìn Trác Nhất Hồ nhào tới nâng bàn tay lên đánh ra một chưởng, chưởng kinh cường đại giống như núi nhỏ va chạm với hổ trảo của đối phương.

Thân hình Trác Nhất Hồ bị chấn lui.

Trong khoảnh khắc chấn lui, Viên Mộ Quy vọt thẳng tới, bàn tay nắm thành quyền âm âm hạ xuống.

Ra quyền với tốc độ cực nhanh!

Ầm!

Khí kinh của Trác Nhất Hồ không ngừng bị quyền kinh chấn vỡ, miệng không ngừng phun máu tươi.

Căn bản cũng không phải đối thủ của đối phương.

“Không nghĩ tới Trác Nhất Hồ ta lại chết thế này”

Nhìn một quyền trước mắt, lòng hắt tràn ngập bi thương.

Chương 518: Quyền ý trùng thiên, ba mươi chiêu chém giết

....

Ầm!

Đúng lúc này một cỗ quyền ý trùng thiên xuất hiện phía sau Viên Mộ Quy.

Sắc mặt Viên Mộ Quy biến đổi trở tay ra quyền.

Trác Nhất Hồ theo bản năng dùng chút khí lực cuối cùng lăn sang một bên chạy trốn.

Lúc này thân hình Viên Mộ Quy bị quyền kinh chấn lui về phía sau mấy bước, ánh mắt hung ác nhìn người vừa xuất hiện.

Dáng dấp người này không tính là khôi ngô lắm nhưng đứng ở đó lại làm cho người ta không thể không coi trọng.

Bởi vì trên người hắn tản ra một loại khí thế.

Khí thế cực kỳ hung ác.

Bất quá bên trong khí thế còn xen lẫn chút bi thương, bi thương làm cho người ta hoài niệm.

Lý Trầm Chu xuất hiện ở thế giới này lại có thêm một loại hoài niệm về phu nhân của mình.

Kiếp trước hắn dung thể vào quyền, kiếp này hắn không chỉ dung thể vào quyền mà còn dung nhập cả bi thương cùng tưởng niệm.

Có thể nói Lý Trầm Chu hiện tại đã hoàn toàn khác biệt so với lúc xuất hiện ở Thanh Long Tự.

Khi đó mới vừa xuất thế, hắn chỉ ở giai đoạn sờ soạng dung nhập.

Thời gian qua đi hắn đã tiến thêm một bước.

Một khi hắn hoàn mỹ dung hợp tình và thế, hắn tin tưởng mình có thể ngưng tụ ra thần.

Về phần vì sao ra tay vào lúc này, đó là vì Lý Trầm Chu coi trọng Trác Nhất Hồ.

Mặc dù là tổ chức sát thủ.

Nhưng thế giới này rất lớn, Lý Trầm Chu hắn vẫn có thể thu phục một số người làm việc cho mình.

Biểu hiện của Trác Nhất Hồ khiến hắn hài lòng, thích hợp trở thành thủ hạ của hắn.

Còn về tham vọng thì kẻ mạnh phải có tham vọng; kẻ mạnh không có tham vọng thì không được gọi là kẻ mạnh.

Có tham vọng mới có thể nổi giận.

“Thanh Long Hội Tam Long Thủ Lý Trầm Chu.”

Thấy Lý Trầm Chu xuất hiện, Tử Hàn Nguyệt kinh ngạc nói.

Nàng không nghĩ tới Lý Trầm Chu đã đến nơi này.

Nàng đưa mắt nhìn quanh một vòng xem xem Tô Thần có xuất hiện hay không.

“Không nghĩ tới Tử Hàn Nguyệt cô nương nghĩ như chúng ta, giết chết Mộ Phong Vân trước.”

Lý Trầm Chu bình thản nhìn Tử Hàn Nguyệt đáp lời.

Tử Hàn Nguyệt nghe Lý Trầm Chu nói, mặt ửng đỏ xấu hổ vì bị nhìn thấu, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường.

“Ta tin rằng Lý Long Thủ cũng biết Hàn Nguyệt Giáo chúng ta hứng thú với Thiên Sơn Phái, cho nên ra tay là chuyện rất bình thường!”

Đương nhiên nàng không thể nói, các nàng ra tay là vì muốn giả họa cho Thanh Long Hội, muốn để cho Thiên Sơn Phái và Quỷ Vực lưỡng bại câu thương.

Ngay lúc này, đám người Mộ Phong Vân đang giao thủ cũng dừng lại, nhưng hai bên đều cảnh giác nhìn đối phương.

“Thanh Long hội, hình như Thiên Sơn Phái chúng ta không có thù oán với Thanh Long Hội các người.”

Viên Mộ Quy nhìn Lý Trầm Chu nói.

Lý Trầm Chu khiến hắn cảm thấy áp bách, cảm giác còn rất mãnh liệt, hắn biết mình không phải đối thủ của người này.

Tuy rằng theo khí tức thì thực lực hai bên không chênh lệch nhiều lắm.

“Thanh Long Hội nhận ủy thác đến đây giết người, cho nên không tồn tại thù oán không thù oán, chúng ta chỉ lấy tiền làm việc mà thôi.”

Giọng Lý Trầm Chu rất bình thản nhìn đối phương.

Nghe đối phương nói vậy, lòng Viên Mộ Quy lạnh lẽo, nhớ lại tư liệu về Thanh Long Hội.

Đây là một tổ chức sát thủ, không có chỗ thương lượng.

Hiện tại chỉ có thể chiến một trận.

“Ta ngăn cản bọn họ, các người nhân cơ hội rời đi!”

Viên Mộ Quy truyền âm cho Mộ Phong Vân cùng người áo đen.

Sau đó lạnh giọng nói với Lý Trầm Chu.

“Vậy phải xem người có bản lĩnh hay không!”

Trong khi nói chuyện, bàn tay của hắn vung ra, một cỗ hàn khí cuồng bạo bộc phát ra vọt thẳng về phía Lý Trầm Chu.

Hàn khí cường đại tiếp xúc với không khí tạo ra vô số băng sương.

Hai con người Viên Mộ Quy đỏ lên, có thể thấy được một tia điên cuồng thuộc về dã thú.

Ầm!

Hai bàn tay nắm thành quyền.

“Băng Sương Ma Viên Quyền.”

Trong cổ họng Viên Mộ Quy phát ra một tiếng gào thét như vượn, vọt tới Lý Trầm Chu.

Song quyền xuất động, nắm đấm giống như thiết chùy khổng lồ mang theo hàn khí đáng sợ công kích.

Nhìn nắm tay trước mắt, sắc mặt Lý Trầm Chu hơi ngưng tụ, trong ánh mắt cũng xuất hiện sự hung ác.

Quyền của Lý Trầm Chu hắn không chỉ có bá đạo mà còn hung ác, danh tiếng bạo ngược không thua bất kỳ kẻ nào.

Phiên Thiên Tam Thập Lộ Kỳ công vận chuyển trong cơ thể hắn.

Đây là một trong tứ đại tuyệt học trong Ôn Thư, là một môn nội gia tâm pháp quán tuyệt cổ kim, ‘Khí vi thần, ý vi thể, hình vi dụng.’

Liệt dương khí kinh hùng hậu bộc phát ra, nắm tay được khí kinh nóng bỏng bao phủ đánh ra một quyền,

Nắm tay va chạm với băng sương quyền lực không lồ của đối phương, khí kinh hàn băng không kiên trì được bao lâu trực tiếp sụp đổ, nhưng nắm tay Viên Mộ Quy vẫn va chạm với nắm tay của Lý Trầm Chu.

Lần này nắm tay của Viên Mộ Quy không chỉ mang theo băng hàn khí kinh mà còn thêm một cỗ lực lượng cuồng bạo.

Viên hầu đại biểu cái gì, đại biểu chính là sức mạnh.

Ầm!

Chỉ là lực lượng của hấn dưới quyền thế của Lý Trầm Chu không ngừng tan rã, cuối cùng thân hình bị chấn đến tiếp tục lùi lại mấy bước.

Một kích đắc thủ, Lý Trầm Chu cũng không do dự phóng lên cao.

Thế như sét đánh, lấy đơn giản phá phức tạp, quyền ảnh như núi ô ạt ập tới đối phương.

Căn bản không cho Viên Mộ Quy cơ hội phản ứng.

Quyền ảnh gào thét khiến người xem cuộc chiến kinh hãi không thôi.

Kinh hãi vì quyền kinh của Lý Trầm Chu quá mức cuồng bạo và hung ác.

Dáng người của Lý Trầm Chu không cao lớn như Viên Mộ Quy nhưng quyền kinh cường hãn hơn nhiều.

Viên Mộ Quy bị áp chế găm nhẹ, muốn xoay chuyển thế cục.

Nhưng đối phương công kích quá cường hãn và mãnh liệt, hấn căn bản không có cơ hội thở dốc.

Khí kinh và khí huyết trong cơ thể Viên Mộ Quy đều đang quay cuồng, có chút mất khống chế.

“Chín quyền cuối cùng!”

Sau một trận công kích, Lý Trầm Chu lại bay lên không khễ quát.

Viên Mộ Quy cho rằng được thở dốc, nghe được tiếng quát bỗng ngẩn ra sau đó phẫn nộ.

Lý Trầm Chu thi triển Cửu Cửu Hữu Tận Kỳ Chính Thác.

Một chiêu chín cú đâm, có chín luồng cương nhu tiềm ẩn, kỳ chính giao thoa, không đâu không có, dù có thần công hộ thể cũng vô ích.

Dường như cảm nhận được nguy hiểm.

Viên Mộ Quy gầm nhẹ, quanh thân xuất hiện một tầng huyết khí nồng đậm, hơn nữa khí kinh trong cơ thể giống như thủy

Tuy rằng lúc trước khí kinh trong cơ thể bị tiêu hao không ít nhưng hắn đã tới khí kinh hóa hải, khí kinh khôi phục rất nhanh.

Bùm!

Nắm tay Lý Trầm Chu hạ xuống va chạm với nắm tay của Viên Mộ Quy phát ra tiếng nổ.

Một quyền, hai quyền, ba quyền, quyền thế của Lý Trầm Chu không ngừng tăng lên.

Tới quyền thứ tư, Lý Trầm Chu đã đánh nát khí kinh trên nắm tay đối phương.

Quyền thứ năm đánh nát cánh tay đối phương, cánh tay hóa thành thịt nát, Viên Mộ Quy kêu thảm.

Quyền thứ sáu đánh vào tầng huyết khí bao quanh thân thể đối phương, huyết khí bị đánh thủng.

Quyền thứ bảy tầng phòng ngự khiến huyết khí tan tác.

Quyền thứ tám nội kinh Cách Sơn Đả Ngưu tiến vào nội tạng đối phương, chấn nát nội tạng đối phương.

Quyền thứ chín đánh nát tâm mạch đối phương.

Sau chín quyền, Viên Mộ Quy ngã nhoài trên mặt đất, ánh mắt tràn ngập sự không cam lòng nhìn chằm chằm Lý Trầm Chu.

Chương 519: Quan Thất điên cuồng, Huyết Tôn uy hiếp, âm dương cổ trùng (1)

....

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Mộ Phong Vân và người áo đen đại biến.

Nhanh chóng xoay người muốn chạy trốn, nhưng Lý Trầm Chu đã ra tay rồi, không có khả năng để cho hắn chạy trốn.

Thân hình Lý Trầm Chu bắn nhanh xuất hiện trước mặt Mộ Phong Vân trong nháy mắt.

Về phần người áo đen hắc bị một bóng người cao lớn chặn lại, chính là Quan Thất.

Hai người Hàn Nguyệt Giao không động thủ nữa, bọn họ che chở Tử Hàn Nguyệt, có xu thế rút lui.

Cho nên Quan Thất ra tay.

Không ngừng chiến đấu mới có thể làm cho thực lực của hắn tăng lên.

Hắn muốn ở trong chiến đấu mà tăng cường.

Ầm!

Lúc Quan Thất ngăn cản người áo đen, Mộ Phong Vân cũng ra tay, nhưng khi hắn va chạm với Lý Trầm Chu thì bị chán bay.

Miệng phun một ngụm máu tươi, chạt vật ngã xuống mặt đất.

Tuy rằng khí tức uể oải nhưng đôi mắt lại lộ vẻ hung ác, hần chậm rãi bò dậy, có huyết khí nồng đậm từ trong thân thể hần bộc phát, huyết khí sền sệt tựa như máu.

“Lý Trầm Chu, các người muốn cùng chúng ta không chết không thôi sao?”

Giọng nói trầm khàn, như cổ gào lên.

Ngay cả thái thượng trưởng lão Viên Mộ Quy cũng không phải đối thủ của đối phương, kẻ còn chưa hóa hải như hần chắc chắn không được.

Nhưng hần phải làm mọi cách để có thể sống sót.

Chỉ có sống sót mới có cơ hội báo thù, mới có thể rửa sạch sỉ nhục hôm nay.

“Đến lúc này mà còn lấy Thiên Sơn Phái ra uy hiếp ta, người phải thất vọng rồi, ta đã ra tay, sẽ không có ý dừng lại.”

“Nếu như người chỉ có chút năng lực này, thật sự khiến ta rất thất vọng, Nam Sơn chi chủ không chỉ vậy đi!”

Lý Trầm Chu nhìn Mộ Phong Vân nói.

“Thứ huyết hóa khí!”

Mộ Phong Vân quát khẽ một tiếng, hai ngón tay giơ lên điểm vào vài huyết lớn trên người.

Huyết khí quang cơ thể càng nồng đậm hơn nữa.

Sau đó ngưng tụ thành một tầng áo giáp thật dày bao bọc hần.

Mấy huyết bị hần điểm trúng xuất hiện khí lưu cường đại hướng về phía đan điền, đan điền bắt đầu xoay tròn, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Đương nhiên khí huyết khí tiêu hao cũng càng lúc càng nhiều, sắc mặt Mộ Phong Vân trở nên trắng bệch.

Hắn lấy đan dược ra nuốt vào bổ sung khí huyết.

Khí huyết tiếp tục thúc đẩy khí kinh tiến vào đan điền.

“Hắn muốn trùng kích đan điền hóa hải, bất quá tiêu hao tinh huyết thân thể bước vào Hóa Hải cảnh, e là thực lực rất bình thường.”

Tử Hàn Nguyệt vốn định rời đi, nhìn thấy cảnh này lập tức dừng lại.

“Không nghĩ tới Mộ Phong Vân lại dùng công pháp tàn nhẫn như thế, lấy tinh huyết của bản thân thôi động khí kinh trong cơ thể, nhưng công pháp này sẽ mang đến di chứng cực lớn, hẳn là cần thời gian dài để khôi phục.”

“Hắn tiêu hao như thế rất khó khôi phục, sau khi bước vào Hóa Hải cảnh cũng chỉ có thể là võ giả Hóa Hải cảnh yếu ớt!”

Lúc này có một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai bọn họ.

Có một bóng người xuất hiện trước mặt ba người.

“Tham kiến Huyết Tôn Giả!”

Ba người Tử Hàn Nguyệt khom người hành lễ với người xuất hiện.

Người tới chỉ khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía hai người Lý Trầm Chu.

Đương nhiên hắn không chú ý tới Mộ Phong Vân mà là chú ý Lý Trầm Chu.

Hắn vốn không có ý định hiện thân, Trác Nhất Hổ đã không có giá trị lợi dụng, nhưng Lý Trầm Chu lại ra tay.

Thực lực của Lý Trầm Chu hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn.

Quyền thế vô cùng bá đạo, hơn nữa trong quyền thế còn có tình.

Đây là một người dùng tình, hơn nữa mơ hồ đã hình thành thần thế.

Nhân vật sắp bước vào trong biển ngưng thần.

Tam Long thủ này đáng giá hấn hiện thân tiếp xúc một chút.

Lý Trầm Chu không có nhìn sang bên này dù đã cảm giác được có cường giả hiện thân, hấn rất tôn trọng đối thủ.

“Nếu bạo phát toàn lực, như vậy ta liền dùng một quyền toàn lực để giết ngươi!”

Lý Trầm Chu mở miệng nói.

Bàn tay hấn nâng lên rồi nắm chặt, là một người thích dùng quyền, hấn cũng thích dùng quyền giải quyết đối thủ.

Chân đạp mạnh xuống đất, cả người vọt tới, nắm tay mang theo khí kinh cuồng bạo giống như cơn lốc đập xuống.

Mộ Phong Vân gầm nhẹ.

“Huyết ảnh quy long!”

Hấn gầm nhẹ một tiếng, khí kinh trong đan điền hóa thành một huyết quang màu đỏ vây quanh nắm tay, hình thành một long ảnh huyết sắc.

Sau đó cũng tung ra một quyền.

Ầm!

Nắm tay hai người chạm nhau, có âm thanh trầm thấp truyền ra.

Long ảnh huyết sắc trên nắm tay Mộ Phong Vân vỡ tan, một cỗ quyền kinh qua cánh tay xông vào trong cơ thể hấn,

sau đó ngay sau đó quần áo nháy mắt này bạo liệt để lộ thân thể đầy vết nứt.

Bùm!

Máu tươi từ những vết nứt tràn ra.

“Người sẽ chết, chương giáo sẽ báo thù cho chúng ta!”

Mộ Phong Vân nhìn Lý Trầm Chu nói ra lời cuối cùng, sau đó ngã xuống.

Bên kia, Quan Thất đang giằng co với đối thủ, tiên thiên vô hình kiếm khí cuộn cuộn tung hoành, giống như cùng vô tận.

Người áo đen có cảnh giới cao hơn Quan Thất, thực lực cũng cao hơn Quan Thất, nhưng lại bị sự tàn nhẫn của Quan Thất trấn trụ.

Hắn thất thủ một chiêu, bị Quan Thất dùng tiên thiên vô hình kiếm khí cuộn cuộn áp chế.

Hắn vốn muốn chờ Quan Thất hao hết kiếm khí trong cơ thể rồi thi triển đại chiêu.

Nhưng Quan Thất có Kim Mai Bình trợ giúp, khí kinh còn hùng hậu hơn hắn, dẫn đến người bị tiêu hao nhiều hơn là hắn.

Công kích của Quan Thất vẫn còn tiếp tục không dứt.

Chương 520: Quan Thất điên cuồng, Huyết Tôn uy hiếp, âm dương cổ trùng (2)

....

Trong đầu người áo đen đột nhiên nhớ tới tin tức liên quan đến Quan Thất, Kim Mai Bình của Thanh Long Tự đang ở trên người Quan Thất.

Quan Thất đang lợi dụng Kim Mai Bình khôi phục.

“Người dám sử dụng Kim Mai Bình như vậy!”

Hắn gầm nhẹ một tiếng.

Nhưng Quan Thất vẫn không có định chỉ công kích, ngược lại quanh thân có thêm một cỗ khí kinh màu đỏ tươi, đôi mắt cũng chuyển sang màu đỏ.

Khiến cho người ta cảm giác hắn đã nhập ma.

Ma nguyên trên Kim Mai Bình đã sớm bị Tô Thần hấp thu sạch.

Quan Thất có thể sử dụng Kim Mai Bình không giới hạn, nhưng không thể để cho người ngoài biết được.

Vậy nên gần đây Quan Thất đã tu luyện một loại ma công để cho biểu hiện như nhập ma, che mắt người khác.

Thấy Quan Thất có dấu hiệu nhập ma.

Người áo đen âm thầm mắng chửi, ta còn chưa nói xong người đã bắt đầu nhập ma, đây không phải là hồ ta sao?

Hắn cố gắng chống cự nhưng ngực vẫn bị một đạo kiếm khí đâm thủng.

Tiên thiên vô hình kiếm khí của Quan Thất tập trung công kích vết thương khiến cho người áo đen không thể chữa trị vết thương.

Hắn nhanh chóng điều động lực lượng trong cơ thể cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng tốc độ của Quan Thất lại nhanh hơn, Quan Thất nâng bàn tay lên, tiên thiên vô hình kiếm khí ngưng tụ trong lòng bàn tay sau đó đánh ra một chưởng.

Một chưởng ấn thẳng vào ngực đối phương.

Xì xì! Xì!

Tiên thiên vô hình kiếm khí thô bạo tiến vào thân thể đối phương, phát nát tất cả.

“Ngươi!”

Người áo đen muốn nói gì đó nhưng bàn tay còn lại của Quan Thất đã đập tới.

Ầm!

Bàn tay rơi vào trên đầu đối phương, kiếm khí cắt nát cái đầu, tương chết cực kỳ tàn nhẫn khó coi.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Mộ Phong Vân vì giảm thiểu thương vong đã hạ mệnh lệnh cho thủ vệ lui đi, cho nên thủ vệ cũng không biết tình huống hiện tại, cho dù có biết cũng không dám tiến đến.

Dư ba từ cuộc chiến giữa các cường giả cấp độ này bọn họ căn bản không cách nào thừa nhận.

Có đến cũng sẽ trở thành vong hồn vô tội.

Lý Trầm Chu không có nhìn thi thể Mộ Phong Vân mà cùng Quan Thất đi tới trước mặt Tử Hàn Nguyệt.

Hắn nhìn chăm chăm Huyết Tôn Giả.

Lúc này Huyết Tôn Giả tiến lên, vòng qua Lý Trầm Chu nhìn về phía Quan Thất.

“Kim Phong Tế Vũ Lô hay là người Thiên Nhai Các?”

Ánh mắt Huyết Tôn Giả trở nên sắc bén nhìn chăm chăm Quan Thất, lạnh lùng hỏi.

Kim Phong Tế Vũ Lô đã giết Pháp Vương của Hàn Nguyệt Giáo.

“Trách không được Hàn Nguyệt Giáo có thể tồn tại trong khi bị vương triều Đại Chu truy nã, thì ra thực lực không như chúng ta nhìn thấy.”

Quan Thất không để ý, trầm giọng nói.

Hàn Nguyệt giáo chia thành nội giáo và ngoại giáo, lúc đầu xuất thế đều là thành viên ngoại giáo, thực lực không quá mạnh, kết cấu ngoại giáo và nội giáo không khác biệt nhiều, chỉ là ngoại giáo có phó giáo chủ, còn nội giáo thì không.

Tử Hàn Nguyệt nhờ một ít công tích trở thành thánh nữ nội giáo.

Lần này Hàn Nguyệt Giáo phái ra hai tên tôn giả, hiện tại một tên đang ở trước mặt bọn họ.

Tại sao lại phái ít như vậy, là vì đã liên hợp với Thanh Long Hội.

Hơn nữa có an bài người bên trong Thiên Sơn Phái để đánh lên ám toán, tự nhận có thể hoàn toàn bắt được Thiên Sơn Phái.

Chỉ là bọn họ không nghĩ tới Hoắc Mộc Phong lợi hại hơn tưởng tượng, hiểu rõ kế hoạch của bọn họ, khiến bọn họ tổn thất nặng nề.

Bất quá Thiên Sơn Phái và Quỷ Vực va chạm tạo ra cơ hội cho bọn họ xuất thủ.

Nghe Quan Thất nói, ánh mắt Huyết Tôn nhìn về phía Quan Thất tràn ngập sát ý.

Nhưng nhìn thoáng qua Lý Trầm Chu bên cạnh Quan Thất.

Tuy rằng Lý Trầm Chu không nhúc nhích nhưng khí tức trên người vẫn khóa chặt lấy hắn, nên hắn không có động thủ.

“Hôm nay nể mặt Lý Long Thủ không giết ngươi, nhưng hi vọng lần sau gặp mặt ngươi còn chung một chỗ với Lý Long Thủ.”

“Doãn trưởng lão mang theo Nguyễn Hồng Y, chúng ta rời đi!”

Huyết Tôn Giả nói với Doãn trưởng lão.

Thân hình Doãn trưởng lão lóe lên xuất hiện trước mặt Nguyễn Hồng Y, một tay bắt lấy Nguyễn Hồng Y rồi theo sau Huyết Tôn Giả nhanh chóng rời đi.

Lý Trầm Chu nhìn thoáng qua Trác Nhất Hổ trọng thương, trầm giọng nói:

“Cứu ngươi một mạng, có thể dùng mạng để hoàn lại không?”

Trác Nhất Hổ nén thương thế, ngẩng đầu nhìn về phía Lý Trầm Chu:

“Nếu có thể sống, thề chết trung thành, nhưng chỉ giới hạn trong bản thân.”

Lý Trầm Chu cứu hấn, hấn có thể trung thành với Lý Trầm Chu, nhưng Hồ Khiếu Bảo cần sự tự do.

“Được rồi!”

Lý Trầm Chu gật đầu nói.

Thứ hấn muốn không phải Hồ Khiếu Bảo, hấn muốn Trác Nhất Hồ này.

Nói xong trong tay có thêm một viên đan dược.

“Viên đan dược này có thể trợ giúp người khôi phục thương thế, về phần nội thương thì người cần tự mình xử lý.”

Lý Trầm Chu nói.

Trác Nhất Hồ không chần chờ trực tiếp nuốt xuống, bắt đầu khôi phục thương thế.

“Chúng ta cũng nên đi rồi!”

Lý Trầm Chu nói với Quan Thất, sau đó nhìn Trác Nhất Hồ đang khôi phục thương thế.

“Sau khi thương thế khôi phục đi tìm Độc Cô Vô Dịch, bọn họ có thể liên lạc với ta.”

Lý Trầm Chu nói xong cùng Quan Thất biến mất trong bóng đêm.

Giờ phút này, nơi đây trở nên yên tĩnh, một lúc sau Trác Nhất Hồ mới kéo thân thể bị thương rời đi.

Bạch Tương Thủ một mực ở trong phòng không ra cảm thấy kinh hãi.

Tuy rằng hấn không có ra ngoài nhưng âm thanh chiến đấu đấu kịch liệt vẫn truyền vào tai hấn một cách rõ ràng.

Chiến đấu có chút kịch liệt.

Bây giờ bình tĩnh lại, hấn cũng không ra ngoài.

Hắn không đi ra ngoài không có nghĩa là không có người đi, một ít Nam Sơn đệ tử xuất hiện, nhìn thấy giờ phút này thảm trạng tình hình, lập tức ôm Mộ Phong Vân thi thể gào thét.

Có người nhanh chóng đem tình hình bên này, truyền tống ra ngoài.

Về phần Bạch Tương Thủ hắn không có đi ra ngoài.

Chương 521: Quan Thất điên cuồng, Huyết Tôn uy hiếp, âm dương cổ trùng (3)

....

Mặc dù các đệ tử Thiên Sơn Phái không hiện thân nhưng chắc chắn có người thấy được cảnh tượng bên này.

Tuy rằng hắn không có làm phản nhưng vẫn sẽ bị Thiên Sơn Phái đối đãi không hữu hảo.

Đương nhiên với thực lực của hắn, những người bên ngoài đều không phải đối thủ, nhưng hắn còn muốn tiếp tục ẩn núp ở Thiên Sơn Phái.

Chim bồ câu nhanh chóng bay ra.

Sáng hôm sau.

Một cỗ xe ngựa rộng rãi chạy trên quan đạo.

Trên bãi cỏ hai bên xanh rì, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy phía chân trời.

Xe ngựa rộng trở nên nhỏ bé khi đi trên quan đạo.

“Khí hậu tái ngoại vẫn còn có chút lạnh!”

Bên trong xe ngựa, đàn hương lượn lờ.

Một bóng người ngồi ngay ngắn trong xe ngựa, trường sam cảm y phong độ nhẹ nhàng.

Người lái xe là một lão giả, xe ngựa do Tô Thần thuê ở Khánh Thành.

Về phần Đinh Bằng, Yên Nam Thiên, Tiết Y Nhân, Liễu Sinh Nhất Kiếm, bốn người ngày ngày đêm lên đường nên đã sớm tới tái ngoại.

Hắn không đi cùng mấy người.

Tuy rằng tái ngoại mùa xuân không có cảnh đẹp gì nhưng Tô Thần lần đầu đến tái ngoại, cũng muốn nhìn xem phong cảnh đôi chút.

Mấy ngày nay, Tô Thần cũng hiểu đại khái về tái ngoại.

Hắn đi ngang qua mấy điểm dừng rất là phồn hoa náo nhiệt.

Đột nhiên có con bò câu bay qua cửa sổ tiến vào trong xe ngựa.

“Mộ Phong Vân, Viên Mộ Quy, một trong tam đại trưởng lão cùng với một cường giả Thiên Nhân cứu nạn khác đã chết.”

Tô Thần thì thảo nói.

Hắn tiếp tục xem thì thấy tin tức Tử Hàn Nguyệt hiện thân, bên cạnh có một gã cường giả đan điền Hóa Hải, điều này khiến Tô Thần ý thức được nội giáo Tử Nguyệt Giáo cường đại thế nào.

Đương nhiên điều khiến Tô Thần chú ý nhất chính là hôm nay Hoắc Mộc Phong sẽ xuất hiện.

“Xem ra ta phải nhanh chân!”

Tô Thần nhảy ra khỏi xe ngựa, ném hai thỏi bạc vào trong tay lão giả lái xe.

“Tiếp đến ta tự mình tiến về phía trước, lão hán có thể trở về!”

Nói xong, Tô Thần lập tức biến mất.

Lão giả dừng xe lại nhét bạc vào trong ngực rồi quay xe ngựa trở về.

Người lái xe như hắc thường xuyên gặp phải khách nhân thế này.

Sau khi lão giả rời đi xa, Tô Thần cũng dừng lại, có bốn bóng người xuất hiện bên cạnh Tô Thần, chính là Tương Tây Tứ Quỷ âm thầm đi theo hộ vệ.

“Đưa ta đến nơi tập trung của Thiên Sơn Phái!”

Tô Thần mở miệng nói.

Bốn người nâng Tô Thần lên, sau đó hóa thành bóng mờ lướt nhanh trên quan đạo.

Ở Thiên Sơn Phái, bên trong đại điện, có tám người đang hội họp.

Hoắc Mộc Phong âm trầm ngồi ở chủ vị, phía dưới hắc là hai lão giả, một người mặc áo xanh, một người mặc hắc bào.

Chính là hai thái thượng trưởng lão còn lại, lão giả áo xanh tên Hồ Mệnh Năng, lão giả áo đen tên Lư Khánh Sinh.

Trong đó, Hồ Mệnh Năng là sư tôn của Nam Sơn chi chủ Mộ Phong Vân.

Khuôn mặt hắc tràn ngập u buồn.

Sau bọn họ là Bắc Sơn chi chủ Kim Độc Di.

Năm người còn lại là năm cao thủ Thiên Nhân cứu nạn từ ba sơn.

Lúc này, bầu không khí trong đại điện tương đối ngưng trọng.

“Hồ Khiếu Bảo, Thiên Mang Tông phản bội, người của Hàn Nguyệt Giáo hiện thân.”

“Bút tích thật sự không phải lớn bình thường!”

Kim Độc Dị mở miệng, giọng điệu âm trầm.

“Chương giáo, Quỷ Vực ra tay nhanh hơn chúng ta một chút!”

Lão giả áo xanh trầm giọng nói.

“Không phải chúng ta chậm, mà là ta sơ suất, xem thường Thiên Nhai Các.”

Hoắc Mộc Phong trầm giọng nói.

Lúc trước chiến một trận với Cổ Tam Thông ngang tay, song phương rút đi.

Khi Mộ Phong Vân xuống núi hấn đã dẫn dò Mộ Phong Vân chú ý Cổ Tam Thông, nhưng lại không suy nghĩ chuyện khác.

“Chương giáo, hôm nay bên Quỷ Vực mời Thanh Long Hội ra tay, cộng thêm Hàn Nguyệt Giáo trong bóng tối, tình thế cực kỳ bất lợi cho chúng ta.”

Kim Độc Dị lại nói.

“Chúng ta xuống núi, dùng đầu của Cổ Tam Thông, Thanh Long Hội Lý Trầm Chu, Tử Hàn Nguyệt báo thù cho Phong Vân.”

“Thuận tiện mang thi thể Phong Vân trở về Thiên Sơn Phái.”

Hoắc Mộc Phong thấp giọng nói.

Trong giọng nói tràn ngập sát ý.

Hoắc Mộc Phong hấn thống lĩnh Thiên Sơn Phái chưa từng chịu sỉ nhục như vậy.

Năm đó cho dù hấn bại trong tay Chu Đế vẫn bảo toàn tất cả lực lượng.

Hai mươi năm trôi qua, thực lực khôi phục, giang hồ tái ngoại kích biến, hấn muốn trọng chính uy nghiêm, muốn tiến vào quan nội khiêu chiến Chu Đế rửa mối nhục năm đó.

Nhưng còn chưa khiêu chiến Chu Đế đã gặp phải Quỷ Vực do Thiên Nhai Các thống lĩnh.

Còn có Hàn Nguyệt Giáo muốn mưu đồ xâm chiếm.

Hoắc Mộc Phong đứng lên bước ra khỏi đại điện.

Ngoài điện, qua một đêm tuyết đã điểm tuyết dãy núi, gió lạnh mang theo một cỗ xuân ý.

“Đi thôi!”

Hoắc Mộc Phong mang theo tám người rời khỏi Thiên Sơn Phái.

Trong một hang động.

Một lão giả râu bạc trắng ngồi ngay ngắn trước một bàn cờ chưa xong, trầm tư một hồi rồi ra khỏi hang động.

Hấn nhìn hướng về phía đại điện Thiên Sơn Phái.

“Phong vân tái khởi, giang hồ biến thiên, thời đại đang thay đổi, người cần gì tranh khẩu khí nhất thời.”

“Thánh nữ gieo vào cơ thể ngươi Âm Dương Cổ Trùng, chỉ cần ngươi có thể lĩnh ngộ sẽ tiến thêm một bước, chỉ cần ngươi tiến thêm một bước, Thánh nữ có thể cảm giác được, đến lúc đó gõ động Thiên Môn dẫn dắt ngươi rời đi, lão phu cũng có thể cùng ngươi trở về mà không cần bị phương thiên địa này áp chế, thực lực không ngừng suy giảm.”

Lão giả thở dài một tiếng sau đó trở vào hang động.

Thực lực của Hoắc Mộc Phong đã khôi phục, người có thể một mình giết hãn người thì có, nhưng người giết hãn sẽ phát động Âm Dương Cổ Trùng, nhận thấy cổ trùng sẽ không hạ sát thủ với hãn.

Bởi vì hạ sát thủ sẽ đắc tội với người bạn hãn không dám đắc tội người, cho nên hãn không cần thiết đi theo.

Chương 522: Kinh sư, Thiên Giám Ti và Tà Minh

....

Bên ngoài Kinh sư, trong một đình thủy tạ ở Phong gia trang.

Mộ Dung Khinh Trần ngồi ngay ngắn trong đình, nhìn mặt nước trước mặt mà suy tư.

Gió nhẹ từ từ thổi qua, một bóng người xuất hiện phía sau Mộ Dung Khinh Trần, cung kính hành lễ:

“Tiểu thư, tin tức đã bị cắt đứt.”

Nghe vậy, Mộ Dung Khinh Trần cũng không quay đầu, khẽ cau mày nói:

“Không phải mấy ngày hôm trước An Khánh Hầu đã gặp qua một đại hán, nghi là người của Tà Minh sao?”

“Chẳng lẽ không tra được một chút tin tức từ người đó?”

“Tiểu thư, chúng ta tra xét hình dạng khắp toàn bộ Kinh sư cũng không phát hiện, hẳn là dịch dung, muốn tìm ra người này rất khó, những người khác của Tà Minh cũng tạm thời ẩn nấp cho nên chúng ta không cách nào có thêm tin tức.”

Thái Vi lập tức hồi bẩm.

“Chẳng lẽ bọn họ thật sự nguyện ý buông tha thanh trường đao Phong gia luyện chế?”

Mộ Dung Khinh Trần trầm giọng nói.

Trường đao Khí cấp do Mộ Dung Khinh Trần tốn một ít đại giới đôi lấy từ trong tay Dạ Đế. Chủ yếu là muốn dẫn tam minh chủ của Tà Minh tới cướp đoạt.

Nhưng đối phương vẫn không có động tĩnh.

“Bên An Khánh Hầu thế nào?”

Mộ Dung Khinh Trần sau đó hỏi.

“Gần đây An Khánh Hầu gần và phu nhân tham gia một đấu giá hội, có ít liên hệ với Nam Hải thương hội, còn gặp mặt Nạp Lan Dung Yên và Bạch Sâu Phi.”

Thái Vi nói.

“An Khánh Hầu vừa mới cắt đứt liên lạc với Kim Tiền Bang lại liên lạc với Nam Hải thương hội. Sau lưng Nam Hải thương hội có bóng dáng của đại tướng quân, chẳng lẽ An Khánh Hầu này muốn liên lạc với Độc Cô Vi Ngã.”

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Khinh Trần nhíu mày.

“Điều tra kỹ!”

Mộ Dung Khinh Trần phân phó.

An Khánh Hầu còn trẻ nhưng không thua mấy lão cáo già, làm việc đều làm ở bên ngoài, tỏ ra tương đối công cuồng, thân phận không tầm thường, Chu Đế tự mình ban thưởng phong hào An Khánh Hầu nên không phải là kẻ người bình thường có thể so sánh.

Những năm qua Chu Đế bế quan không ra.

Bất kể là đại thần trong triều hay quyền thần bên ngoài đều bắt đầu có tư tâm.

Khiến người ta cảm giác hỗn loạn sắp tới.

Thật ra chuyện nàng chấp chương Thiên Giám Ti cũng là ý chỉ của Chu Đế trong lúc bế quan.

Ti chủ Thiên Giám Ti đương nhiệm đang ở chỗ Chu Đế bế quan hầu hạ Chu đế.

“Còn tin tức gì nữa không?”

Mộ Dung Khinh Trần hỏi tiếp.

“Liệt Vũ Vương biết được nhi tử thứ ba bị giết, đã tự mình triệu kiến người đứng đầu mười thế lực lớn ở khu vực Hoa Nguyên, để bọn họ điều động tinh anh liên hợp với Hắc Sát Vệ của Liệt Vũ Vương cùng nhau truy bắt hung thủ, hơn nữa mở thưởng mười vạn lượng hoàng kim, chỉ cần có người cung cấp manh mối liên cho, bất quá qua một thời gian vẫn không có bất kỳ tin tức gì.”

“Tứ đại thị tộc Dương Thành, mẫu tộc của Thất hoàng tử, Liệt gia ở khu vực Giang Nam, chuẩn bị liên hôn.”

“Lúc mình chủ chín quận phương bắc Tô Thần dẫn dắt tam đại long thủ Thanh Long Hội ép Thanh Long Tự phong tự, tam long thủ Lý Trầm Chu hiện thân, chưa từng triển lộ toàn bộ thực lực!”

“Quỷ Vực tái ngoại tranh đấu với Thiên Sơn Phái, các chủ Đông các Cổ Tam Thông đại chiến Hoắc Mộc Phong không phân thắng bại. Thực lực của hai người được xác định là trong biển ngưng thần, đã ngưng tụ thần ý.”

Thải Vi lần lượt nói ra.

“Như vậy hiện giờ Tô Thần là bá chủ thật sự của chín quận phương bắc, thân phận thật sự của hắn là Thiếu long thủ, không phải chỉ là đệ tử của Đinh Bằng mà thôi.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Hắn là như vậy, bất quá thời điểm bọn họ đối phó Thanh Long Tự giết người của đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã, chỉ sợ

Độc Cô Vi Ngã sẽ đối phó bọn họ, chúng ta có nên nhắc nhở để cho hắn không?”

“Không cần, hắn nếu dám giết người nọ, tự nhiên đã cần nhắc tới, Tẩy Mộc Phong ở chín quận phương bắc sắp phải về Kinh sư nhậm chức, chú ý một chút.”

Mộ Dung Khinh Trần phân phó.

“Tiểu thư, còn có người của Bất Lão Đường, có thể đã xuất thế.”

Thải Vi đột nhiên nghĩ đến một tin tức, mở miệng nói.

“Người của Bất Lão Đường xuất thế, biết là ai đi ra không?”

Mộ Dung Khinh Trần có chút kinh ngạc hỏi.

“Thuộc hạ còn không có tìm được chân nhân, nhưng nghe đồn là một người trẻ tuổi họ Vân!”

“Họ Vân, lập tức tìm hiểu manh mối của người này, lúc này có người xuất hiện không phải là chuyện tốt!”

Mộ Dung Khinh Trần trầm giọng nói.

Ngay khi nàng nói xong, đột nhiên có tiếng quát vang lên.

“Tiểu thư, có người xông vào sơn trang!”

Thải Vi ở bên cạnh Mộ Dung Khinh Trần biến sắc nói.

“Xem ra người chúng ta chờ đã đến, chúng ta đi gặp thôi!”

Mộ Dung Khinh Trần giơ tay bắt lấy một thanh trường đao treo cách nàng không xa.

Hai người bay vọt về phía tiền viện.

Trong tiền viện có ba người đang đứng.

Đứng đầu là đại hán khôi ngô mà Thái Kinh dịch dung thành, phía sau hắn còn có hai nam tử đeo mặt nạ quý.

Ba người không che giấu dấu vết của mình.

Ở trước mặt bọn họ là một lão giả mặc cẩm bào, lão giả hơn năm mươi tuổi, thể nhưng chòm râu và lông mày đều màu đen, ánh mắt sắc bén dị thường.

Thiên Giám Ti tam lão Ngụy Thông.

Nhìn lão giả xuất hiện, Thái Kinh cười lạnh.

“Không nghĩ tới còn có người nhận ra lão phu, bất quá nếu nhận ra lão phu, còn ngông cuồng như thế, xem ra có vài phần thực lực.”

Nghe được giọng điệu ngông cuồng của Thái Kinh, trong ánh mắt lão giả được gọi là Ngụy Thông xuất hiện huyết quang.

Thân là tam lão hấn, năm đó hấn cùng Chu Đế giết chóc vô số người, là kẻ mà ai gặp cũng sợ.

“Hai mươi năm rồi, không phải năm đó, các ngươi chưa từng tiến bộ nhưng những người khác đều tiến bộ, tu võ không chỉ xem tuổi tác!”

Thái Kinh lạnh giọng nói.

Hai mươi năm trước hấn sợ người trước mắt.

Nhưng hai mươi năm sau hấn không sợ.

Huống hồ hấn vừa mới bước vào Hóa Hải cảnh.

Cũng đang muốn xem xem cường giả Hóa Hải thế hệ trước có thực lực thế nào.

Nghe được lời của Thái Kinh, ánh mắt Ngụy Thông trở nên sắc bén nhưng lại không có lập tức ra tay.

Bởi vì phía sau Thái Kinh còn hai người, hai người tản ra khí tức tương tự, hấn là tu luyện cùng một loại công pháp.

“Mộ Dung Khinh Trần đâu? Không phải nàng muốn dẫn ta đến đây sao? Sao không hiện thân?”

“Ta tới để lấy bảo đao của ta!”

Thái Kinh nhìn thấy đối phương không động thủ liền nói.

Lần này mục đích của hắn là thanh trường đao Khí cấp kia.

“Nếu như chỉ có một mình ngươi, không ngăn được chúng ta đi?”

Àm!

Thời điểm Thái Kinh nói chuyện, ánh mắt trở nên âm trầm, bước chân đột nhiên bước ra, khí huyết hùng hậu từ trong cơ thể bạo dũng, một cỗ khí thế mạnh mẽ xen lẫn sát khí bộc phát.

“Cỗ huyết khí và sát khí này, xem ra kẻ dùng máu xử nữ tu luyện chính là ngươi!”

Cảm giác được huyết khí và sát khí trên người Thái Kinh, Ngụy Thông biến sắc, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Chương 523: Kinh sư, Thiên Giám Ti và Tà Minh

....

Bên ngoài Kinh sư, trong một đình thủy tạ ở Phong gia trang.

Mộ Dung Khinh Trần ngồi ngay ngắn trong đình, nhìn mặt nước trước mặt mà suy tư.

Gió nhẹ từ từ thổi qua, một bóng người xuất hiện phía sau Mộ Dung Khinh Trần, cung kính hành lễ:

“Tiểu thư, tin tức đã bị cắt đứt.”

Nghe vậy, Mộ Dung Khinh Trần cũng không quay đầu, khẽ cau mày nói:

“Không phải mấy ngày hôm trước An Khánh Hầu đã gặp qua một đại hán, nghi là người của Tà Minh sao?”

“Chẳng lẽ không tra được một chút tin tức từ người đó?”

“Tiểu thư, chúng ta tra xét hình dạng khắp toàn bộ Kinh sư cũng không phát hiện, hẳn là dịch dung, muốn tìm ra người này rất khó, những người khác của Tà Minh cũng tạm thời ẩn nấp cho nên chúng ta không cách nào có thêm tin tức.”

Thái Vi lập tức hồi bẩm.

“Chẳng lẽ bọn họ thật sự nguyện ý buông tha thanh trường đao Phong gia luyện chế?”

Mộ Dung Khinh Trần trầm giọng nói.

Trường đao Khí cấp do Mộ Dung Khinh Trần tốn một ít đại giới đôi lấy từ trong tay Dạ Đế. Chủ yếu là muốn dẫn tam minh chủ của Tà Minh tới cướp đoạt.

Nhưng đối phương vẫn không có động tĩnh.

“Bên An Khánh Hầu thế nào?”

Mộ Dung Khinh Trần sau đó hỏi.

“Gần đây An Khánh Hầu gần và phu nhân tham gia một đấu giá hội, có ít liên hệ với Nam Hải thương hội, còn gặp mặt Nạp Lan Dung Yên và Bạch Sâu Phi.”

Thái Vi nói.

“An Khánh Hầu vừa mới cắt đứt liên lạc với Kim Tiền Bang lại liên lạc với Nam Hải thương hội. Sau lưng Nam Hải thương hội có bóng dáng của đại tướng quân, chẳng lẽ An Khánh Hầu này muốn liên lạc với Độc Cô Vi Ngã.”

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Khinh Trần nhíu mày.

“Điều tra kỹ!”

Mộ Dung Khinh Trần phân phó.

An Khánh Hầu còn trẻ nhưng không thua mấy lão cáo già, làm việc đều làm ở bên ngoài, tỏ ra tương đối công cuồng, thân phận không tầm thường, Chu Đế tự mình ban thưởng phong hào An Khánh Hầu nên không phải là kẻ người bình thường có thể so sánh.

Những năm qua Chu Đế bế quan không ra.

Bất kể là đại thần trong triều hay quyền thần bên ngoài đều bắt đầu có tư tâm.

Khiến người ta cảm giác hỗn loạn sắp tới.

Thật ra chuyện nàng chấp chương Thiên Giám Ti cũng là ý chỉ của Chu Đế trong lúc bế quan.

Ti chủ Thiên Giám Ti đương nhiệm đang ở chỗ Chu Đế bế quan hầu hạ Chu đế.

“Còn tin tức gì nữa không?”

Mộ Dung Khinh Trần hỏi tiếp.

“Liệt Vũ Vương biết được nhi tử thứ ba bị giết, đã tự mình triệu kiến người đứng đầu mười thế lực lớn ở khu vực Hoa Nguyên, để bọn họ điều động tinh anh liên hợp với Hắc Sát Vệ của Liệt Vũ Vương cùng nhau truy bắt hung thủ, hơn nữa mở thưởng mười vạn lượng hoàng kim, chỉ cần có người cung cấp manh mối liên cho, bất quá qua một thời gian vẫn không có bất kỳ tin tức gì.”

“Tứ đại thị tộc Dương Thành, mẫu tộc của Thất hoàng tử, Liệt gia ở khu vực Giang Nam, chuẩn bị liên hôn.”

“Lúc mình chủ chín quận phương bắc Tô Thần dẫn dắt tam đại long thủ Thanh Long Hội ép Thanh Long Tự phong tự, tam long thủ Lý Trầm Chu hiện thân, chưa từng triển lộ toàn bộ thực lực!”

“Quỷ Vực tái ngoại tranh đấu với Thiên Sơn Phái, các chủ Đông các Cổ Tam Thông đại chiến Hoắc Mộc Phong không phân thắng bại. Thực lực của hai người được xác định là trong biển ngưng thần, đã ngưng tụ thần ý.”

Thải Vi lần lượt nói ra.

“Như vậy hiện giờ Tô Thần là bá chủ thật sự của chín quận phương bắc, thân phận thật sự của hắn là Thiếu long thủ, không phải chỉ là đệ tử của Đinh Bằng mà thôi.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Hắn là như vậy, bất quá thời điểm bọn họ đối phó Thanh Long Tự giết người của đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã, chỉ sợ

Độc Cô Vi Ngã sẽ đối phó bọn họ, chúng ta có nên nhắc nhở để cho hắn không?”

“Không cần, hắn nếu dám giết người nọ, tự nhiên đã cần nhắc tới, Tẩy Mộc Phong ở chín quận phương bắc sắp phải về Kinh sư nhậm chức, chú ý một chút.”

Mộ Dung Khinh Trần phân phó.

“Tiểu thư, còn có người của Bất Lão Đường, có thể đã xuất thế.”

Thải Vi đột nhiên nghĩ đến một tin tức, mở miệng nói.

“Người của Bất Lão Đường xuất thế, biết là ai đi ra không?”

Mộ Dung Khinh Trần có chút kinh ngạc hỏi.

“Thuộc hạ còn không có tìm được chân nhân, nhưng nghe đồn là một người trẻ tuổi họ Vân!”

“Họ Vân, lập tức tìm hiểu manh mối của người này, lúc này có người xuất hiện không phải là chuyện tốt!”

Mộ Dung Khinh Trần trầm giọng nói.

Ngay khi nàng nói xong, đột nhiên có tiếng quát vang lên.

“Tiểu thư, có người xông vào sơn trang!”

Thải Vi ở bên cạnh Mộ Dung Khinh Trần biến sắc nói.

“Xem ra người chúng ta chờ đã đến, chúng ta đi gặp thôi!”

Mộ Dung Khinh Trần giơ tay bắt lấy một thanh trường đao treo cách nàng không xa.

Hai người bay vọt về phía tiền viện.

Trong tiền viện có ba người đang đứng.

Đứng đầu là đại hán khôi ngô mà Thái Kinh dịch dung thành, phía sau hắn còn có hai nam tử đeo mặt nạ quý.

Ba người không che giấu dấu vết của mình.

Ở trước mặt bọn họ là một lão giả mặc cẩm bào, lão giả hơn năm mươi tuổi, thể nhưng chòm râu và lông mày đều màu đen, ánh mắt sắc bén dị thường.

Thiên Giám Ti tam lão Ngụy Thông.

Nhìn lão giả xuất hiện, Thái Kinh cười lạnh.

“Không nghĩ tới còn có người nhận ra lão phu, bất quá nếu nhận ra lão phu, còn ngông cuồng như thế, xem ra có vài phần thực lực.”

Nghe được giọng điệu ngông cuồng của Thái Kinh, trong ánh mắt lão giả được gọi là Ngụy Thông xuất hiện huyết quang.

Thân là tam lão hấn, năm đó hấn cùng Chu Đế giết chóc vô số người, là kẻ mà ai gặp cũng sợ.

“Hai mươi năm rồi, không phải năm đó, các ngươi chưa từng tiến bộ nhưng những người khác đều tiến bộ, tu võ không chỉ xem tuổi tác!”

Thái Kinh lạnh giọng nói.

Hai mươi năm trước hấn sợ người trước mắt.

Nhưng hai mươi năm sau hấn không sợ.

Huống hồ hấn vừa mới bước vào Hóa Hải cảnh.

Cũng đang muốn xem xem cường giả Hóa Hải thế hệ trước có thực lực thế nào.

Nghe được lời của Thái Kinh, ánh mắt Ngụy Thông trở nên sắc bén nhưng lại không có lập tức ra tay.

Bởi vì phía sau Thái Kinh còn hai người, hai người tản ra khí tức tương tự, hấn là tu luyện cùng một loại công pháp.

“Mộ Dung Khinh Trần đâu? Không phải nàng muốn dẫn ta đến đây sao? Sao không hiện thân?”

“Ta tới để lấy bảo đao của ta!”

Thái Kinh nhìn thấy đối phương không động thủ liền nói.

Lần này mục đích của hắn là thanh trường đao Khí cấp kia.

“Nếu như chỉ có một mình ngươi, không ngăn được chúng ta đi?”

Àm!

Thời điểm Thái Kinh nói chuyện, ánh mắt trở nên âm trầm, bước chân đột nhiên bước ra, khí huyết hùng hậu từ trong cơ thể bạo dũng, một cỗ khí thế mạnh mẽ xen lẫn sát khí bộc phát.

“Cỗ huyết khí và sát khí này, xem ra kẻ dùng máu xử nữ tu luyện chính là ngươi!”

Cảm giác được huyết khí và sát khí trên người Thái Kinh, Ngụy Thông biến sắc, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Chương 524: Kịch liệt giao phong, thắng bại khó liệu

....

“Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu.”

“Ta lấy máu xử nữ tu luyện có gì không được, đây sự tiến thủ của võ giả.”

Thái Kinh lạnh giọng nói.

Hắn trực tiếp thừa nhận mình dùng máu xử nữ tu luyện.

Nếu như trước đó hắn còn có thể thu liễm một ít, sẽ không ngoài miệng thừa nhận, nhưng hắn mượn máu xử nữ thành công đan điền hóa hải, để cho hắn có đầy đủ lực lượng.

“Táng tận lương tâm!”

Một tiếng quát khê vang lên.

Mộ Dung Khinh Trần và Thái Vi dừng ở tiền sảnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thái Kinh.

Lấy máu xử nữ tu luyện, tàn nhẫn đáng sợ, không phải chuyện nàng có thể dễ dàng tha thứ.

Đối với ánh mắt lạnh lùng của nàng, Thái Kinh căn bản cũng không coi ra gì, hắn nhìn chăm chăm thanh trường đao trong tay Mộ Dung Khinh Trần.

“Bảo đao thật sự ở trong tay ngươi, xem ra ngươi tồn một cái giá lớn đòi lấy từ trong tay Dạ Đế.”

“Thật ra còn phải cảm tạ ngươi, nếu không nhờ ngươi lấy từ trong tay Dạ Đế, có lẽ ta không cách nào lấy được.”

Thái Kinh nhìn Mộ Dung Khinh Trần, lạnh giọng nói.

Ý trong lời nói là hôm nay hắn có thể mang thanh đao này đi, hoàn toàn không để Mộ Dung Khinh Trần và Thiên Giám Tì vào trong mắt.

Nhưng hắn nói rất đúng.

Nếu ở trong tay Dạ Đế, hắn muốn lấy cần phải trả giá thật lớn.

Nhưng bây giờ bảo đao trong tay Mộ Dung Khinh Trần thì hắn chỉ cần đoạt là được.

“Làm cần, dám nói chuyện vô lễ với công chúa, hôm nay lão phu nhất định phải bóp chết ngươi!”

Xì xì!

Trong lúc nói chuyện, bàn tay Ngụy Thông giơ lên chộp về phía Thái Kinh, tốc độ nhanh như chớp.

Trảo phong sắc bén dị thường ma sát với không khí phát ra tiếng rít.

“Hừ!”

Thái Kinh hừ lạnh một tiếng đưa tay ra, khí kình kinh khủng khí ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Sau đó một trảo va chạm với bàn tay Ngụy Thông.

Hai cổ kình khí giao nhau phát ra âm thanh như kim thiết.

Sau đó chỉ thấy hai đạo trảo ảnh không ngừng đan xen trên không trung.

Giờ phút này hai người bắt đầu liều đấu khí kình.

Từng gợn sóng khí kình từ chỗ bọn họ giao thủ khuếch tán.

Khí kình xẹt qua mặt đất để lại xuất hiện vô số vết nứt.

Bùm!

Sau khi hai người đối chưởng, thân hình đều lui về phía sau mấy bước.

Ngụy Thông âm trầm nhìn Thái Kinh.

Hắn hoàn toàn không thể chiếm thế thượng phong.

Mặc dù đối phương mới đan điền hóa hải nhưng khí kinh và khí huyết lại không thua kém hắn chút nào.

“Các ngươi đi lấy bảo đao kia, Ngụy Thông để ta đối phó.”

“Ngụy Thông, chúng ta tiếp tục!”

Thái Kinh bị chấn lui, trên mặt tràn ngập chiến ý, trầm giọng nói.

Trong lúc nói chuyện ánh mắt trở nên hung ác, thân hình giống như đạn pháo bắn tới. Bàn tay nắm thành quyền, trên nắm tay có huyết sát chi khí nồng đậm bao trùm tạo thành khí cương công kích Ngụy Thông.

Phương thức tấn công có chút thô bạo.

Ngụy Thông ra quyền ngăn cản.

Bùm!

Hai cổ lực lượng va chạm, khí kinh lại khếch tán ra bốn phía.

“Lam cực thủ!”

Ngụy Thông quát khê một tiếng, bàn tay hóa thành màu xanh, trong lòng bàn tay cũng xuất hiện một cổ khí kinh màu xanh chấn Thái Kinh lui ra.

Trong khoảnh khắc chấn lui đối thủ, thân hình Ngụy Thông chia thành ba, đồng thời nâng bàn tay chộp về phía Thái Kinh.

Ba bóng dáng đồng thời công kích Thái Kinh.

Thái Kinh cấp tốc lui về phía sau vì ba bóng dáng này ra tay quá nhanh, trong lúc nhất thời hắn không cách nào phân biệt được đâu là chân thân, cho nên chỉ có thể lui về phía sau.

Thông qua lui về phía sau tranh thủ thời gian tìm kiếm chân thân.

Bá!

Tuy rằng hắn lui về phía sau nhưng tốc độ của Ngụy Thông vẫn quá nhanh, trực tiếp vẽ ra một vết cào ở ngực hắn, từng giọt máu tươi từ vết cào chảy ra.

Nhưng máu không chảy được bao lâu, chớp mắt một cổ huyết khí từ trong cơ thể hắn tuôn ra khiến vết cào kết vảy.

Thái Kinh có tu luyện một môn công pháp tên là Thiên Tầm Hóa Huyết Công, có thể dùng khí huyết khôi phục thương thế, hắn dùng công pháp này bước vào Hóa Hải cảnh.

“Chút thương thế này đối với ta không có tác dụng gì, Ngụy Thông, người già rồi!”

Thái Kinh điên cuồng cười rộ lên, khí huyết quanh thân bắt đầu sôi trào, toàn bộ hội tụ đến nắm tay của hắn, nhanh chóng ngưng tụ thành một tầng cương khí.

Ầm!

Hắn nện bước thật mạnh, trên mặt treo nụ cười dữ tợn công kích Ngụy Thông.

Nhìn Thái Kinh đánh tới, sắc mặt Ngụy Thông càng âm trầm hơn, khí kinh trong cơ thể lưu chuyển, một cỗ kinh phong vô hình bao bọc quanh thân.

Kinh phong va chạm với không khí xung quanh tạo ra âm thanh như tiếng nước chảy.

“Càn rỡ! Thanh Sát Ma Thủ!”

Ngụy Thông quát khẽ một tiếng, bàn tay vốn màu xanh đột nhiên có thêm một sát khí màu đen.

Hắn tung ra một chiêu, khí kinh khủng bố giống như thủy triều bộc phát, Thái Kinh xông tới cũng đánh ra một quyền nghênh đón.

Quyền kinh ngưng tụ muốn tách khí kinh của Ngụy Thông ra.

Nhưng lại quyền kinh lại bị khí kinh như sóng phân tán, cuối cùng bàn tay Ngụy Thông rơi vào trên nắm đấm của hắn.

Bùm!

Thái Kinh bị chấn bay ngược ra ngoài, trên cánh tay xuất hiện một tầng sát khí màu đen.

“Lão phu già rồi, nhưng thực lực của lão phu vẫn còn, sẽ không dễ cho ngươi càn rỡ như thế!”

Khí kinh trong cơ thể Ngụy Thông chen chúc mà ra, ma sát với không khí chung quanh tạo ra tiếng nổ lốp bốp, hắn từng bước từng bước tiến tới gần Thái Kinh.

Bị một chiêu đánh lui, trên cánh tay còn lưu lại sát khí nhưng Thái Kinh đã lộ vẻ hưng phấn.

Khí huyết bắt đầu sôi trào hóa giải sát khí trên cánh tay.

“Thiên Sát Chân Giải, Thiên Sát Hoang Mãng Quyền!”

Hắn quát khẽ một tiếng, thân hình vọt về phía Ngụy Thông, khí tức trên người trở nên cuồng bạo, hắn nâng bàn tay lên, một cỗ huyết sát chi khí màu đỏ xuất hiện.

Bàn tay hung hăng vồ tới người Ngụy Thông.

Bên kia, hai người theo Thái Kinh đã vọt về phía Mộ Dung Khinh Trần.

Bước chân hai người nhất trí giống như chỉ là một người.

Mỗi bước đạp tới đều mang theo một cỗ áp lực, trái tim Mộ Dung Khinh Trần và Thái Vi lại đập nhanh hơn một phần.

Theo bước chân tăng nhanh, trái tim của các nàng đập càng lúc càng nhanh, mơ hồ khiến cho hô hấp của các nàng trở nên dồn dập.

“Cút!”

Ngay tại thời điểm các nàng gần không được nữa thì có một tiếng quát khê từ trong viện truyền ra.

Hưu!

Sau tiếng quát khê là một đạo kiếm khí vô cùng sắc bén chém về phía hai người.

Hai người kia lập tức dừng bước, đồng thời ra quyền, động tác đồng bộ một cách quỷ dị.

Trên nắm tay bọn họ xuất hiện khí cương kim sắc.

Nắm tay va chạm với kiếm khí phát ra tiếng kim loại giao nhau!

Bất quá tuy rằng bọn họ ngăn chặn kiếm khí nhưng chân lại lui về phía sau một bước.

Có thể thấy được người xuất kiếm có thực lực mạnh hơn bọn họ một chút.

“Công pháp loại hình Kim Cương, các ngươi là người trong Phật môn sao?”

Một lão giả mặc áo xanh cầm trường kiếm sải bước đi tới, nhìn hai người bị một kiếm của hắn chấn lui nói.

Chương 525: Một chương liệt hầu, một kiếm xuyên tâm (1)

....

“Thanh sam kiếm khách, Nhiếp Kiếm Sát!”

“Không nghĩ tới lại có hai người trong tam lão tới đây.”

Một giọng nói trầm thấp, khàn khàn phát ra từ miệng một người.

“Xem ra các ngươi nhận biết lão phu, để lão phu vạch mặt nạ của các ngươi xem các ngươi là người phương nào?”

Lão giả được gọi là Nhiếp Kiếm Sát nhìn chằm chằm hai người đeo mặt nạ, từ lời đối phương có thể thấy được đối phương nhận thức chính mình.

Chỉ cần mở mặt nạ ra, hẳn tin rằng có thể biết gương mặt phía sau.

“Vậy thì phải xem bản lĩnh của ngươi, nhưng nếu hai lão già các ngươi chết ở đây, không biết Thiên Giám Ti có loạn hay không?”

Người còn lại cũng khàn khàn nói.

Mộ Dung Khinh Trần đang chờ đợi đối phương, đối phương cũng muốn lợi dụng cơ hội lần này đối phó Thiên Giám Ti.

Giờ phút này, sắc mặt Mộ Dung Khinh Trần trở nên ngưng trọng.

Từ trong lời nói của đôi phương nàng nghe được rất nhiều thứ.

“Các người thật sự can đảm, dám miệt thị Thiên Giám Tì ta, nhìn xem các người có thể đứng vững trước kiếm của lão phu hay không đã!”

Trong lúc lão giả áo xanh nói chuyện, trường kiếm đã ra khỏi vỏ, thân hình lão hóa thành một đạo lưu quang công kích hai người.

Kiếm quang lóe lên, thời điểm khiếm khí tới gần hai người liền nổ tung, phân hóa và hóa thành mấy chục thanh trường kiếm đâm thẳng tới các yếu huyệt trên thân hai người.

Đôi mắt với chiêu này.

Hai người đeo mặt nạ ngưng trọng, bọn họ có thể cảm giác rõ uy lực của một kiếm này.

Lúc này một người ra tay, bàn tay chuyển sang màu xám đen cứng rắn va chạm với kiếm khí từ lão giả áo đen, có tia lửa tóe lên.

Khí kình và khiếm khí ma sát với không khí chung quanh tạo ra tiếng rít bén nhọn.

Mặt đất dưới chân người này chịu dư ba va chạm giữa bàn tay cùng kiếm khí nên vỡ vụn, thân hình người này không ngừng lui về phía sau, mỗi bước chân đều để lại vết nứt.

Người đeo mặt nạ còn lạnh đánh ra một quyền.

Một quyền này thật sự không có gì đặc biệt, nhưng nắm tay có khí kình sắc bén bao phủ, mang lực phá hoại rất mạnh.

Ầm!

Quyền phong lướt nhanh ma sát với không khí tạo ra tiếng ù ù.

Lão giả áo xanh xuất kiếm giao thủ với một người khác, cảm nhận được sự uy hiếp từ một quyền này.

Lòng lão giả khê động trở tay chuyển kiếm, một đạo kiếm khí như lôi đình từ trường kiếm bắn về phía cánh tay ra quyền kia.

Người ra quyền lập tức nghiêng người tránh né.

Thiên Sát Âm Hàn Chương!

Đúng vào lúc này, bàn tay người đang chiến đấu với lão giả không còn màu xám nữa, nháy mắt có hàn khí âm sát bao bọc, ánh mắt dữ tợn, vỗ hai tay công kích.

Trong lúc nhất thời chương ảnh đầy trời bao phủ lấy lão giả áo xanh.

Lão giả áo xanh thấy thế sắc mặt ngưng trọng, vùng trường kiếm thật mạnh, kiếm khí thô bạo trực tiếp đối cứng.

Kiểm khí ngăn trở chương ảnh phủ xuống, hơn nữa chấn nát sát khí đang hướng tới các vị trí trọng yếu.

Hô!

Lão giả đột nhiên cảm giác được tim đập nhanh, giống như mình bị độc xà giấu trong chỗ tối nhắm đến.

Xì xì!

Ba cỗ khí kinh đen nhánh xuất hiện sau chương ảnh, ập tới.

Thấy thế, lão giả áo xanh muốn rút kiếm ngăn cản, nhưng lực lượng từ chương ảnh đột nhiên tăng vọt áp chế lão giả hồi kiếm trong khoảnh khắc ngăn ngừa.

Xì! Xì! Xì!

Ba cỗ khí kinh màu đen bắn vào thân thể lão giả, lão giả bị chấn lui về phía sau.

“Ha ha ha, trúng phải ba cây Ô Hàn Thấu Cốt Đinh của ta, khí huyết trong cơ thể sẽ bị đóng băng!”

“Nhiếp Kiếm Sát, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!”

Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Ngụy Thông đang giao thủ với Thái Kinh nghe được lời này liền biến sắc, muốn tách khỏi Thái Kinh để trợ giúp lão giả áo xanh.

Nhưng lúc này khí kinh từ trong người Thái Kinh bộc phát như cuồng phong.

Hắn sẽ không để cho Ngụy Thông có cơ hội tách ra cứu viện, lập tức tung một quyền.

Ngụy Thông tức giận nhưng cũng không có biện pháp, chỉ có thể cứng rắn tiếp lấy một quyền.

Nắm hai người va chạm phát ra tiếng bang bang.

Nhưng lúc này Thái Kinh không có lập tức thu quyền mà thu lại tất cả lực lượng, nháy mắt ngưng tụ ra một cỗ lực lượng khổng lồ dung nhập vào nắm tay của mình.

Đây là muốn liều mạng với Ngụy Thông.

Từng luồng khí kinh đổ về nắm tay, quyền kinh tầng tầng lớp lớp, muốn chấn nát tay Ngụy Thông.

Nhìn thấy cảnh này, Ngụy Thông kinh ngạc muốn thu hồi nắm đấm nhưng quyền kinh của đối phương quá hung mãnh.

Một khi hắn rút lại tay hắn có thể bị thương.

Nếu cánh tay bị chấn thương sẽ lập tức rơi vào thế yếu.

Tình huống hiện tại không cho phép hắn rơi vào thế yếu.

Cho nên hắn chỉ có vận chuyển khí kinh lưu chuyển đến cánh tay ngăn cản công kích của Thái Kinh.

Đương nhiên với tư cách là một cường giả lâu năm, hắn có nhiều kinh nghiệm, thời điểm liều đấu với Thái Kinh, tay còn lại đột nhiên ngưng tụ một tia khí kinh bắn thẳng tới mắt đối phương, tốc độ cực nhanh.

Thái Kinh theo bản năng nghiêng đầu tránh.

Nhưng thời điểm hắn né tránh thì khí kinh xuất hiện dao động.

Ngụy Thông bắt lấy cơ hội, nắm tay biến chiêu chớp lấy cổ tay đối phương, nhưng Thái Kinh phản ứng cũng không kém, cổ tay xoay vòng tránh thoát.

Ngụy Thông thấy thế, sắc mặt không có chút biến hóa.

Hắn xoay người, khí kinh trong cơ thể bộc phát, dùng phần lưng hung hăng húc vào đối phương

Ầm!

Tiếng va chạm trầm đục vang lên, thân thể Thái Kinh bị húc bay ngược.

Trong lúc bay ngược, Thái Kinh vung tay, một đạo hàn quang từ tay hắn bắn thẳng về phía cổ họng Ngụy Thông.

Ngụy Thông vốn chuẩn bị thừa cơ truy kích Thái Kinh chỉ có thể từ bỏ mà ngăn trở hàn quang.

Lúc này lão giả áo xanh bị trúng ba cây Thấu Cốt Đinh tay phải ôm ngực, thân thể khòm xuống, dùng trường kiếm chống đỡ thân thể, ánh mắt không nhìn hai người người đeo mặt nạ.

Bất quá người xuất thủ một kích đắc thủ tiếp tục phóng tới còn kích lão giả áo xanh.

Bàn tay như ung trào mang theo sát khí nồng đậm chớp đầu lão giả.

Hắn muốn vụn đầu lão giả áo xanh xuống.

Nhưng ngay khi hần tới gần lão giả, hai mắt lão giả lóe hàn quang, thân thể đột nhiên hóa thành tàn ảnh.

Xì xì!

Cổ họng người đeo mặt nạ bị đâm thủng.

Từ thân thể lão giả áo xanh có ba cây đinh rơi xuống phát ra tiếng vang trong trẻo.

Người đeo mặt nạ bị đâm thủng cổ họng khó tin nhìn trường kiếm, bàn tay chỉ vào thanh sam lão giả, hần không rõ vì sao đã trúng Thấu Cốt Đinh mà đối phương lại không có gì cả.

“Ngươi quá xem thường nội tình của chúng ta rồi!”

Lão giả áo xanh rút trường kiếm về, trên thân kiếm có máu đang chậm rãi nhỏ xuống.

Người đeo mặt nạ che cổ họng của mình, bước từng bước lui lại.

Ánh mắt nhìn về phía ngực lão giả áo xanh.

Áo ngoài bị thủng lỗ, bên trong có ô quang xen lẫn kim sắc lóe lên.

“Kim Ô Tỏa Giáp!”

Người đeo mặt nạ nói xong câu này liền ngã xuống.

Người đeo mặt nạ còn lại xuất hiện trước thi thể tên vừa ngã xuống, trong hai trăn ngập phần nộ và bi thương.

“Ngươi giết huynh đệ của ta!”

Tiếng quát trầm thấp vang lên, hai mắt của hần đỏ tươi trông cực kỳ dữ tợn.

“Chẳng lẽ ngươi cho rằng lão phu đang chơi đùa với các ngươi sao?”

Lão giả áo xanh lạnh lùng nói, không hề để ý đến ánh mắt đỏ tươi của người đeo mặt nạ.

Thái Kinh và Ngụy Thông đã dừng tay, hẩn nhìn về phía bên này mà sửng sốt.

“Ta không mong đợi chuyện lật thuyền trong mương.”

Ngụy Thông nở nụ cười dữ tợn: “Hôm nay các người đều không đi được!”

Lúc nói chuyện, Ngụy Thông lấy ra một đôi găng tay trông rất bình thường, nhưng vật có thể xuất hiện vào lúc này tuyệt đối không đơn giản.

“Thiên Sát Kim Ti Thủ Sáo!”

Chương 526: Một chương liệt hầu, một kiếm xuyên tâm (2)

....

Thái Kinh nhìn thấy Ngụy Thông đeo găng tay sắc mặt biến đổi.

Trong tình huống thực lực hay công pháp chênh lệch không nhiều, vũ khí sẽ quyết định kết quả trận chiến.

Thiên Sát Kim Ti Thủ Sáo này có thể tăng phúc độ sắc bén của khí kình lên hai phần.

Đừng xem thường hai phần này.

Ánh mắt Thái Kinh không khỏi nhìn về phía thanh đao trong tay Mộ Dung Khinh Trần, nếu có bảo đao này thì thực lực của hắn cũng có thể tăng một hai phần.

Bùm!

Lúc này quanh thân người đeo mặt nạ xuất hiện một cỗ khí kình âm hàn, khí thể không ngừng mà kéo cao, trong tay hắn có thêm một đôi huyết sắc song luân.

Nhìn thấy huyết sắc song luân, ánh mắt lão giả áo xanh ngưng tụ:

“Xích huyết song luân, các ngươi là Xích huyết song ma!”

Mộ Dung Khinh Trần nghe tới Xích huyết song ma ánh mắt khẽ động.

Xích huyết song ma là nhân vật từ hai mươi năm trước, người cùng thế hệ với phụ hoàng Chu Đế của nàng, người ở thời kỳ phụ thân nàng uy chấn thiên hạ mà có thanh danh đều không tầm thường.

Năm đó Xích huyết song ma bị cao tăng Lăng Vân Thạch Quật Miếu Phật môn đuổi giết, sau đó biến mất trên giang hồ, rất nhiều người đều cho rằng bọn họ đã chết.

Thế mà không chết, còn gia nhập Tà Minh.

“Hôm nay ta sẽ lấy máu của ngươi báo thù cho huynh đệ ta!”

Người đeo mặt nạ bị nói ra thân phận liền tháo mặt nạ, cởi áo choàng, để lộ một gương mặt bình thường, chỉ là gương mặt lúc này có chút vặn vẹo.

Àm!

Chân đạp mạnh xuống đất, thân hình hấn vọt về phía lão giả áo xanh, huyết sắc song luân trong tay hóa thành hai đạo huyết sắc quang mang công kích lão giả.

Song luân được khí kinh của hấn thôi động tạo ra một cỗ lực lượng xoắn ốc, xoắn ốc xoay tròn với tốc độ cao xoay tạo ra tiếng rít chói tai trong không khí.

Sắc mặt lão giả áo xanh ngưng trọng vì biết đối phương muốn liều mạng.

Kiểm khí bộc phát lưu chuyển quanh thân thể, sau đó ánh mắt nhìn chăm chăm huyết sắc song luân đang từ hai bên công tới, lão giả vung kiếm hai lần.

Kiểm khí bộc phát, muốn va chạm song luân.

Nhưng tốc độ chúng xoay tròn quá nhanh, lập tức chấn nát kiếm khí tiếp tục vọt tới.

Nhưng kiếm khí cũng giảm bớt tốc độ của song luân.

Lão giả áo xanh thấy thế không lùi mà tiến lên, trường kiếm hung hăng chém ra, một cỗ kiếm khí khổng lồ giống như thủy triều quét về phía song luân.

Bùm!

Song luân va chạm với kiếm khí tạo ra một luồng khí lưu.

Bất quá lúc này một bóng người đưa hay tay bắt lấy song luân mang theo huyết khí vô tận huyết khí hướng về phía áo xanh lão nhân đập tới.

Tốc độ cực nhanh, hung mãnh dị thường.

Lão giả áo xanh hồi kiếm ngăn cản.

Đình!

Trường kiếm va chạm với song luân vẽ ra một tia lửa rực rỡ.

Sau đó tên còn lại trong Xích huyết song ma này tiếp tục

Khí kinh cuồng bạo tung hoành trong phạm vi vài thước chung quanh bọn họ, người bình thường căn bản không cách nào tới gần, một khi tới gần sẽ bị khí kinh cuồng bạo làm tổn thương.

Mộ Dung Khinh Trần và Thái Vi cũng nhanh chóng lui về phía sau, ánh mắt chăm chú quan sát trận chiến.

Tuy rằng song luân bộc phát uy lực cường hãn nhưng kiếm của lão giả áo xanh hung mãnh thô bạo không kém, trong lúc nhất thời căn bản không thể phân ra thắng bại.

“Tiểu thư, cứ tiếp tục như vậy không phải biện pháp, có nên điều động Tử Vệ hay không?”

Thái Vi mở miệng nói.

Lúc trước người mạnh nhất Thiên Giám Ti chính là Ti chủ, nhưng bây giờ hắn đang hầu hạ Chu Đế, xếp sau hắn là tam lão.

Người mạnh nhất trong tam lão không xuất hiện vì phải tọa trấn tại Thiên Giám Ti.

Dưới nữa chính là Tử Vệ, Tử Vệ là khôi lỗi hình người đặc thù, từ nhỏ hấp thu dược vật, không sợ hãi sinh tử, không biết đau đớn, chính là một đại sát khí của Thiên Giám Ti.

Mộ Dung Khinh Trần thân là Ti chủ mới của Thiên Giám Ti đương nhiên có Tử Vệ bảo hộ.

Đang lúc nàng chuẩn bị điều động Tử Vệ.

Tên Xích huyết song ma đang giao thủ với lão giả áo xanh đột nhiên lui về phía sau, tay phải cầm lấy một luân công kích, tốc độ xoay tròn rất nhanh.

Luân trên tay trái của hắn cũng công kích lão giả áo xanh.

Lão giả áo xanh một kiếm đánh bay luân thứ nhất rồi thu hồi ngăn cản luân từ tay trái.

Giờ khắc này, tên Xích huyết song ma không thu hồi luân bị đánh bay mà tung một quyền đánh vào ngực lão giả.

Khí kình cường đại bộc phát khiến lão giả áo xanh phải lui về phía sau.

Nhưng lúc này luân bị đánh bay đột nhiên cấp tốc quay lại xuất hiện sau lưng lão giả.

Ầm!

Răng cưa hung hăng cắt vào lưng lão giả áo xanh.

Mặc dù có Kim Ô Tỏa Giáp ngăn cản nhưng vẫn có một cỗ khí kình xông vào trong cơ thể.

Khí kinh vận chuyển trong cơ thể lão giả áo xanh bị trì trệ trong khoảnh khắc.

Tên Xích huyết song ma bắt lấy một luân khóa chặt trường kiếm, nắm đấm hóa thành trảo chộp về phía cổ họng lão giả.

Xì xì!

Khí kinh sắc bén trực tiếp rạch đứt cổ họng.

Một luồng máu tươi phun ra.

Giờ khắc này trường kiếm trong tay lão giả cũng thoát ly, hóa thành một đạo hàn mang đâm thẳng vào tim đối phương.

Khí kinh tan rã, thân hình hai người đan xen vào nhau.

Một người xé cổ họng đối thủ, một người dùng trường kiếm đâm thủng trái tim đối thủ.

Đồng quy vu tận!

Bầu không khí trở nên tĩnh lặng.

Mà lúc này Thái Kinh đang giao thủ với Ngụy Thông cũng bị Ngụy Thông đánh bay, nhưng lại bay về phía Mộ Dung Khinh Trần.

Hắn giơ tay trảo một cái, hấp lực từ bàn tay bắt lấy bảo đao trog tay Mộ Dung Khinh Trần trực tiếp bắt đi, sau đó xoay người bỏ trốn trước mắt đám người Mộ Dung Khinh Trần.

“Tiểu thư, chúng ta cứ thả hãn như vậy!”

Thải Vi lên tiếng.

Mộ Dung Khinh Trần nhìn thi thể của lão giả áo xanh mà có chút u sầu.

“Thanh trường đao kia đã bị ta thêm chút đồ vật đặc thù, có thể tìm được vị trí của nó. Ta muốn Tà Minh phải trả một cái giá thảm trọng.”

Mộ Dung Khinh Trần tàn nhẫn nói.

Ngụy Thông đi tới trước mặt lão giả áo xanh, ánh mắt đầy bi thương.

Bọn họ đã làm việc cho Thiên Giám Ti nhiều năm, hẳn mang theo thi thể lão giả áo xanh rời đi.

Lúc này, ở tái ngoại.

Bốn đạo lưu quang xuất hiện bên ngoài nơi đóng quân của Thiên Sơn Phái.

Tây tương tứ quỷ mang theo Tô Thần hạ xuống sau đó biến mất.

Tô Thần nhìn quanh một vòng rồi đi hướng về nơi tụ tập.

Nơi tụ tập có không ít người.

Tô Thần nhìn thấy ký hiệu trên phòng ốc, tiếp tục đi.

Chốc lát sau hẳn tới trước một tiểu lâu hai tầng đơn giản.

Đám người Độc Cô Vô Dịch, Quan Thất, Lý Trầm Chu nhìn thấy Tô Thần đều nhao nhao đứng lên hành lễ.

“Hoắc Mộc Phong của Thiên Sơn Phái vẫn chưa tới sao?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

“Căn cứ theo manh mối có lẽ sẽ đến vào lúc hoàng hôn, Hoắc Mộc Phong, Bắc Sơn chỉ chủ Kim Độc Dịch, còn có hai tên thái thượng trưởng lão và năm trưởng lão khác xuống núi.”

Độc Cô Vô Dịch trả lời.

Nghe Độc Cô Vô Dịch nói, Tô Thần khẽ cau mày.

“Đối phương điều động không ít người? Hàn Nguyệt Giáo có bao nhiêu cao thủ?”

Tô Thần mở miệng nói.

Nếu như người Hàn Nguyệt Giáo quá ít, như vậy hẳn sẽ không đối cứng.

Thanh Long Hội là tổ chức sát thủ, ám sát mới là thủ đoạn hàng đầu.

“Tử Hàn Nguyệt trả lời chúng ta có hai vị cường giả Hóa Hải, ba tên Thiên Nhân cứu nạn bình thường, nàng nguyên ý cùng chúng ta ra tay với Hoắc Mộc Phong.”

“Tương tây tứ quý điều tra tình huống bên Tử Hàn Nguyệt chút!”

Tương tây tứ quý được Tô Thần chồng chất tài nguyên, thực lực tăng lên không ít, bốn người bọn họ dùng Mị Ảnh Vô Hình thích hợp đi điều tra bên Tử Hàn Nguyệt.

“Họ đang ở vị trí này!”

Độc Cô Vô Địch chỉ vào một chỗ trên bản đồ trong phòng.

Trong bóng tối có bốn bóng người biến mất.

Một lát sau bốn bóng người trở về.

“Chủ thượng, chung quanh không có cao thủ nào khác, chỉ có Tử Hàn Nguyệt và hai cao thủ Thiên Nhân cứu nạn.”

Tương tây tứ quý nói xong liền biến mất.

Tô Thần nghe xong nhướn mày, ánh mắt những người khác ngưng tụ.

“Chủ thượng, chẳng lẽ bọn họ muốn làm ngư ông?”

Sắc mặt Độc Cô Vô Địch trở nên âm trầm.

“Ta đi gặp Tử Hàn Nguyệt này, xem nàng giải thích thế nào? Các người ra bên ngoài trước.”

Tô Thần mở miệng nói.

Hắn quyết định gặp mặt Tử Hàn Nguyệt.

Nếu như Tử Hàn Nguyệt không có lời giải thích hợp lý, như vậy bọn họ sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi đây đổi thành ám sát.

Đương nhiên vì phòng ngừa vạn nhất, hắn vẫn để mọi người rời đi trước.

Chương 527: Thiên Sơn Phái đến, dụ dỗ ra tay

Nàng cũng không có giấu giếm Tô Thần, nói ra tình huống bên mình.

Ánh mắt chăm chú nhìn Tô Thần, muốn biết phản ứng của Tô Thần khi nghe được chuyện này.

Tô Thần bình thản, đối với việc Hàn Nguyệt Giáo không ra tay hắn đã đoán trước, chỉ muốn đến chứng thực một phen cho nên sẽ không có dao động cảm xúc.

“Thật ra các người không tham dự cũng tốt, như vậy chúng ta có thể lấy được Quỷ Vực, hoặc có thể nói là Thiên Nhai Các lấy được nhiều đồ hơn.”

Tô Thần bình tĩnh đáp lời.

Trên đường tới đây hắn đã có kế hoạch.

Một mình ra tay là chính.

Hắn không tin đám người Hoắc Mộc Phong sẽ ở cùng một chỗ.

Chỉ cần tìm được cơ hội tập sát một ít người, hoặc dẫn một ít người rời đi như vậy bọn họ sẽ có cơ hội đối phó Hoắc Mộc Phong.

Đương nhiên đến lúc đó bên hắn có thể đơn độc chiếm cứ Thiên Sơn Phái.

Nếu như Hàn Nguyệt Giáo nhảy ra tranh đoạt, như vậy không cần lưu thủ, dám hái quả của hắn thì không cần lưu thủ.

“Vậy chúc Tô chương giáo có thể thuận lợi bắt được Hoắc Mộc Phong, bắt quá ta bên này có thể phái hai vị trưởng lão trợ giúp Tô chương giáo.”

Đương nhiên không phải Tử Hàn Nguyệt hảo tâm hỗ trợ, mà chỉ cần có hai vị trưởng lão này tham dự.

Sau đó nàng có thể quang minh chính đại quan chiến trong bóng tối.

Thực lực của hai trưởng lão này ở Thiên Nhân cử nạn, coi như là cường giả.

Đến lúc đó còn có thể hỗ trợ dẫn đi hai gã Thiên Nhân cử nạn, không cần thì uổng phí.

“Vậy đa tạ Hàn Nguyệt cô nương, bắt quá hai vị trưởng lão này cần nghe theo ta an bài, đến lúc đó sẽ nói cho bọn hắc biết nên làm như thế nào.”

“Nếu Hàn Nguyệt cô nương đã báo cho ta biết chuyện bên này, ta đây cáo từ trước.”

Tô Thần không nán lại thêm, cáo từ rời đi.

“Đây là Tô Thần?”

“Thánh nữ, trên người Tô Thần này có một cỗ khí thế, một cỗ khí thế không tầm thường!”

Sau khi Tô Thần rời đi, Doãn trưởng lão ở trong phòng mở miệng nói.

“Có thể được Thanh Long Hội đề cử, trở thành minh chủ chín quận phương bắc, sao có thể là người bình thường đây?”

“Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta không muốn đứng ở mặt đối lập với hắc, kế tiếp có thể sẽ làm phiền hai vị trưởng lão.”

“Ta rất muốn nhìn xem bọn họ làm sao đối phó Hoắc Mộc Phong!”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

Thật ra trong lòng nàng có chút bất đắc dĩ, nàng vốn muốn cùng Tô Thần đối phó đám người Hoắc Mộc Phong, nhưng không nghĩ tới Huyết Tôn Giả đột nhiên rời đi, làm rối loạn kế hoạch của nàng.

Nàng hiểu ý đồ của Huyết Tôn Giả.

Bản thân không thể ngăn cản cho nên nàng chỉ có thể tự mình lưu lại.

Những chuyện này tự nhiên không thể nói cùng Tô Thần.

Lúc này, có chín bóng người xuất hiện bên ngoài nơi tụ tập, chính là đám người Hoắc Mộc Phong từ trong Thiên Sơn Phái đến, bọn họ đưa mắt nhìn nơi tụ tập.

“Chương giáo, cần ta đi thăm trước hay không?”

Kim Độc Dị ở bên cạnh Hoắc Mộc Phong mở miệng nói.

“Đây là địa bàn của Thiên Sơn Phái ta, chúng ta không cần kiêng kị bất kỳ kẻ nào.”

Hoắc Mộc Phong lạnh lùng sai bước về phía nơi tụ tập.

Lúc này, đệ tử Thiên Sơn Phái bên ngoài nhìn thấy Hoắc Mộc Phong liền kích động, khom người hành lễ.

“Dẫn chúng ta về phía trước!”

Kim Độc Dị mở miệng nói.

Đệ tử phái Thiên Sơn mang theo bọn họ tiến vào trong nơi tụ tập, hướng về phía cung điện.

Bên đường, Tô Thần ẩnấp trong đám người, nhìn đoàn người đi về phía trước, Hoắc Mộc Phong có khí tức cường

thịnh khiến người ta chịu áp bách rất mạnh.

“Phải lên kế hoạch buổi tối!”

Tô Thần đã có ý tưởng đại khái nhưng vẫn cần kế hoạch tỉ mỉ.

“Chương giáo, dọc theo đường đi không có cảm giác được khí tức của cường giả.”

Kim Độc Dị truyền âm cho Hoắc Mộc Phong.T

Trên đường đi hắn cảm nhận tình huống xung quanh.

Không hề có thứ gì có thể khiến cho hắn cảm thấy áp lực.

“Trước xem nguyên nhân Mộ Phong Vân và thái thượng trưởng lão chết rồi lại nói!”

Bên trong cung điện có ba thi thể đang nằm.

Đầu của người áo đen vỡ vụn, tử trạng cực kỳ khó coi, thân thể Mộ Phong Vân và Viên Mộ Quy xem như hoàn chỉnh.

Lão giả áo xanh tên Hồ Mệnh Năng tới trước thi thể Mộ Phong Vân, Mộ Phong Vân là đệ tử của hắn.

Hắn điều tra vết thương một phen.

“Bị khí kình đánh vào cơ thể mà chết!”

“Người ra tay có thực lực rất mạnh, phỏng chừng sắp

Hồ Mệnh Năng nói tới đây khẽ cau mày.

“Xuất thủ là Tam Long Thủ Lý Trầm Chu! Viên trưởng lão cũng chết trong tay hắn!”

Lúc Kim Độc Dị nói chuyện đã tới bên cạnh thi thể Viên Mộ Quy điều tra.

“Bị một quyền chấn nát tâm mạch mà chết, quyền kình của Lý Trầm Chu bá đạo vô song!”

Sắc mặt Kim Độc Dị trở nên ngưng trọng.

Cuối cùng đi tới bên cạnh thi thể người áo đen, nhìn thăm trạng của đối phương, Kim Độc Dị có chút phần nộ.

“Trưởng lão chết trong tay Quan Thất, lúc ấy Quan Thất hấp thu Kim Mai Bình tiến vào trạng thái nhập ma, kiếm khí tung hoành, cực kỳ cuồng bạo!”

Một người áo đen trong điện mở miệng nói.

“Quan Thất nhập ma vì hấp thu Kim Mai Bình nhiều lần sao?”

Nghe được chuyện này, Kim Độc Dị lạnh giọng lắm bầm.

“Kim Mai Bình là bảo vật không tể, nhưng dùng nhiều sẽ nhập ma, thời điểm nhập ma cuồng bạo dị thường, ra tay tương đối hung tàn.”

“Hôm nay đưa thi thể của Mộ sơn chủ về Thiên Sơn Phái, sau khi tiễn thi thể đi các người theo ta đến Quỷ Vực, hôm nay dùng người Quỷ Vực tế bái Mộ sơn chủ trước.”

Giọng nói trầm thấp của Hoắc Mộc Phong vang lên trong điện.

“Tuân lệnh!”

Trong điện, một ít đệ tử Thiên Sơn Phái bắt đầu bao lấy ba cỗ thi thể, nhanh chóng chuyển vào trong ba cỗ quan tài.

Xe ngựa đã chuẩn bị xong, quan tài nhanh chóng được đưa ra ngoài.

Một đám đệ tử Thiên Sơn Phái hộ vệ.

Trên đường lớn của nơi tụ tập, trong một lầu các nhỏ, Tô Thần đưa mắt nhìn đoàn xe rời đi.

Hắn trầm tư một lát rồi nói với một người trong Tứ quý:

“Đi thông báo cho Tử Hàn Nguyệt một chút, để hai đại trưởng lão bên cạnh nàng ra tay ra vó với đoàn xe, dẫn ra một ít cao thủ Thiên Nhân cứu nạn vừa theo Hoắc Mộc Phong đến rồi khỏi.”

“Tuân lệnh!”

Một bóng người màu xanh nhanh chóng rời đi.

Hai mắt Tô Thần nhìn về phía cung điện.

Để cho bên Tử Hàn Nguyệt xuất thủ có hai mục đích, một là dẫn hai cao thủ bên Tử Hàn Nguyệt ra để thăm dò xem bên Tử Hàn Nguyệt còn cao thủ nào khác hay không.

Nếu như Hoắc Mộc Phong phái người đuổi theo đoàn xe.

Như vậy vòng công kích thứ nhất của hắn được triển khai, dùng lực lượng cường đại làm suy yếu lực lượng của đối phương trước.

Cuối cùng lại tập trung lực lượng giết chết Hoắc Mộc Phong.

Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ của hắn, tình huống thế nào phải xem thực tế.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Đột nhiên ở cách nơi tụ tập khoảng mười dặm xuất hiện pháo tín hiệu.

Đó là pháo tín hiệu cầu viện của Thiên Sơn Phái.

Nhìn tín hiệu xa xa, Tô Thần đưa mắt nhìn sang cung điện, hắn muốn xem Hoắc Mộc Phong sắp xếp như thế nào.

Đoàn người Hoắc Mộc Phong đi ra khỏi cung điện.

Nhìn thấy tín hiệu, hai mắt chợt lóe hàn quang.

“Chương giáo, đôi phương muốn chúng ta phân ra một ít người?”

Kim Độc Dị nhìn tín hiệu cầu viện rồi nói.

“Chương giáo, ta tự mình đi, ta muốn nhìn xem bọn họ đang chơi trò gì?”

Thái thượng trưởng lão Hồ Mệnh Năng đứng bên cạnh Hoắc Mộc Phong mở miệng nói.

Đệ tử của hắn bị giết, hắn nuốt không trôi cơn giận này, hắn cần phải lấy mạng người của Thanh Long Hội hoặc Quỷ Vực để tiêu trừ.

Hoắc Mộc Phong bình tĩnh gạt đầu.

Thực lực của Hồ Mệnh Năng còn mạnh hơn Viên Mộ Quy một chút, là cường giả Hóa Hải cảnh lâu năm, cho dù gặp Cổ Tam Thông cũng có thể ngăn cản một lúc, đủ thời gian cho hắn tới cứu viện.

Chương 528: Không nói một lời, kịch liệt giao thủ

Thái thượng trưởng lão Hồ Mệnh Năng cùng hai trưởng lão rời đi, như vậy trong điện chỉ còn lại thái thượng trưởng lão Lư Khánh Sinh, Bắc Sơn chi chủ Kim Độc Dị và ba tên trưởng lão Thiên Nhân cứu nạn.

“Nói như vậy, chúng ta hoàn toàn có thể ra tay đối phó Hoắc Mộc Phong!”

Nhìn ba bóng người từ trong cung điện đi ra, Tô Thần thì thào nói.

Hắn không nghĩ tới lập tức liền dẫn đi ba người, trong đó còn có một tên thái thượng trưởng lão.

“Vậy thì đi gặp chương giáo Hoắc Mộc Phong này thôi!”

Tô Thần mở miệng nói.

Ở phía sau hắn, một người trong Tương tây tứ quỷ nhanh chóng rời đi.

Lúc này, bên trong cung điện có vẻ rất yên tĩnh, Hoắc Mộc Phong bình thản, Kim Độc Dị bên thì nhíu mày, có vẻ lo lắng.

Hắn luôn cảm giác được sự tình có chỗ nào không đúng.

Đột nhiên Hoắc Mộc Phong trừng mắt, thái thượng trưởng lão Lư Khánh Sinh nhìn ra ngoài điện.

“Không ngờ thật sự tới!”

Kim Độc Dị trầm nghĩ.

“Cổ Tam Thông, lần trước giao thủ không phân thắng bại, lần này ngươi lại xuất hiện.”

Trên người Hoắc Mộc Phong bộc phát ra một cỗ khí kinh không lồ.

Thân hình dẫn đầu bước ra, năm người khác cũng đi theo.

Trên quảng trường ngoài đại điện.

Cổ Tam Thông vắt hai tay sau lưng, khi Hoắc Mộc Phong xuất hiện liền xoay người.

“Hoắc Mộc Phong, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt, trận chiến lần trước ta và ngươi bất phân thắng bại, vốn còn muốn hòa thuận phát triển, nhưng là không nghĩ tới các ngươi vậy mà đuổi không tha!”

“Các ngươi đã đuổi không tha, như vậy cũng chỉ có thể khiến cho Thiên Sơn Phái các ngươi biến mất.”

Cổ Tam Thông nhìn Hoắc Mộc Phong nói.

“Khẩu khí thật lớn, lại muốn diệt Thiên Sơn Phái ta, hôm nay vừa vặn lưu ngươi lại!”

Hoắc Mộc Phong vừa nói vừa phóng thích khí kinh hùng hậu, khí kinh tạo thành khí lưu khổng lồ ép về phía Cổ Tam Thông.

“Lư trưởng lão, ta và ngươi liên thủ giết chết Cổ Tam Thông!”

Khi khí tức của Hoắc Mộc Phong áp về phía Cổ Tam Thông, hần truyền âm cho lão giả áo đen bên cạnh.

Lão giả sắc mặt bất động nhưng lòng bàn tay đã ngưng tụ ra một cỗ khí kinh huyết sắc, khí kinh huyết sắc không ngừng áp súc.

Ánh mắt chăm chú nhìn Cổ Tam Thông.

Chỉ cần Hoắc Mộc Phong động thủ hắn sẽ tìm cơ hội ra tay, chỉ cần quấy nhiễu Cổ Tam Thông một thời gian ngắn, hắn tin tưởng Hoắc Mộc Phong có thể tìm được thời cơ tung một kích trí mạng.

“Thần thể, Thiên Khung Kiếm!”

Lúc này Hoắc Mộc Phong quát khẽ, khí kinh lưu chuyển trên thân hắn nhanh chóng hòa thành từng luồng kiếm khí, hơn nữa ở phía sau hắn xuất hiện một thanh trường kiếm từ kiếm khí.

“Giết!”

Hoắc Mộc Phong quát to,, sát khí ngút trời, trường kiếm do kiếm khí tạo thành nháy mắt chém về phía Cổ Tam Thông.

Trực tiếp ra tay, không nói nhiều.

Cổ Tam Thông thấy thế, thân thể phát ra ánh sáng màu vàng, cả người giống như hóa vàng ròng giờ tay đánh ra một quyền.

Nắm đấm màu vàng nện thẳng về phía trường kiếm.

Bùm!

Nắm tay va chạm với trường kiếm, nhất thời có lực lượng cuồng bạo khuếch tán.

Lực lượng khuếch tán khiến cho người chung quanh không khỏi lui về phía sau vài bước.

Đúng lúc này thái thượng trưởng lão Lư Khánh Sinh áo đen động dậy, khí kinh trong lòng bàn tay hóa thành một thanh băng chùy thật lớn tập kích Cổ Tam Thông từ phía sau.

Băng chùy mang theo một cỗ hàn khí khổng lồ, khiến nhiệt độ chung quanh giảm nhanh.

Thế nhưng lúc này có một đạo quyền ảnh âm âm xuất hiện nện thẳng vào băng chùy, sau đó là một người hạ xuống công kích Lư Khánh Sinh, nắm tay mang theo khí tức bá đạo hung hãn.

Lư Khánh Sinh thấy thế ánh mắt ngưng tụ, khí kinh trong cơ thể bộc phát, bàn tay tràn ngập hàn khí vỗ một chương.

Bàn tay chạm với nắm đấm.

Bùm!

Tiếng nổ trầm đục vang lên, sau đó hai người thối lui mấy bước.

“Thanh Long Hội Tam Long Thủ, Lý Trầm Chu!”

“Thanh Long Hội các người muốn tham dự vào chuyện của chúng ta và Thiên Nhai Các sao?”

Lư Khánh Sinh lạnh lùng nhìn Lý Trầm Chu, giọng nói trầm thấp.

“Lấy tiền tài thay người làm việc, bên Thiên Nhai Các trả đủ, tự nhiên chúng ta phải ra tay.”

Lý Trầm Chu nhìn Lư Khánh Sinh nói.

Khí kinh lưu chuyển đến cánh tay, băng sương bao trùm trên cánh tay hần lập tức bị chấn nát.

“Thanh Long Hội các người lại muốn nhúng tay, như vậy hiện thân đi, ta biết các người còn có cường giả trong bóng tối.

Khi Lý Trầm Chu nói xong, Kim Độc Dị trầm giọng nói.

Đối phương tính kế bọn họ như vậy, chắc hẳn sẽ không chỉ có những người này.

“Hô!”

Khi hần nói xong, năm bóng người từ xa bay tới.

Nương theo năm bóng người là năm cỗ khí tức cường hãn áp đến khiến cho sắc mặt Kim Độc Dị biến đổi.

Yến Nam Thiên, Đinh Bằng, Liễu Sinh Nhất Kiếm, Tiết Y Nhân, Quan Thất.

Khi năm bóng người hạ xuống, đồng tử Kim Độc Dị co lại.

Hắn không nghĩ tới có nhiều cao thủ tiến đến như vậy.

Trong này ngoại trừ Quan Thất, tất cả đều là nhân vật đã xuất hiện.

“Thanh Long Hội các người muốn toàn diện gia thủ với Thiên Sơn Phái chúng ta!”

Kim Độc Dị nhìn đám người Yến Nam Thiên, lên tiếng nói.

“Đối phương ra giá cao, chúng ta đương nhiên phải tới đủ!”

Yến Nam Thiên mở miệng nói.

Lúc này có người phát giác được động tĩnh nơi đây nên nhanh chóng tiến đến, thấy cảnh tượng bên ngoài cung điện, tiếng xì xào bàn tán giống như thủy triều khuếch tán.

“Thiên Sơn Phái, Quỷ Vực, Thanh Long Hội, chuyện này...”

Một số người cảm thấy kinh hãi.

Rất nhiều người chậm rãi hồi tưởng lại sự cường đại của Thiên Sơn Phái năm đó, cũng biết thực lực Quỷ Vực ra sao.

Nhưng bọn họ không ngờ lần này lại Quỷ Vực lại mời Thanh Long Hội đến đối phó Thiên Sơn Phái.

Theo tình hình hiện tại, nhân số bên Quỷ Vực và Thanh Long Hội chiếm thượng phong.

“Đã như vậy, hãy để ta xem thực lực của các ngươi!”

Lúc Kim Độc Dị nói chuyện, trên người xuất hiện một tầng huyết quang, tóc cũng bắt đầu trở nên đỏ như máu, thân thể phát ra hàn ý lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm đám người Yên Nam Thiên.

“Trước tiên giết chết mấy người các ngươi!”

Kim Độc Dị giơ cánh tay lên, giờ phút này trên cánh tay của hắn xuất hiện một tầng khí kinh huyết sắc thật dày.

Tô Thần ở xa quan chiến, ánh mắt ngưng tụ:

“Kim Độc Dị quả nhiên là cường giả đan điền hóa hải.”

Ánh mắt hắn chớp động, đang suy nghĩ xem có nên tự mình ra tay ngăn cản người này không.

Nhưng nhìn thoáng qua Hoắc Mộc Phong đang giao thủ với Cổ Tam Thông thì nghĩ lại.

Mục tiêu của hắn là Hoắc Mộc Phong.

Trong lúc hắn suy nghĩ thì Yên Nam Thiên và Đinh Bằng đã lao ra, hai người bọn họ một trước một sau, Ma đao xuất hiện trong tay Đinh Bằng, một cỗ khí tức sắc bén khủng bố từ Ma đao phun trào.

Yên Nam Thiên ngưng tụ quyền ý, muốn bộc phát ra một cỗ quyền ý ngút trời.

Chương 529: Huyết Tôn, Kim Độc Di thô bạo

Tử Hàn Nguyệt ở một nơi quan chiến, ánh mắt lấp lóe.

Nàng cũng không nghĩ tới Thanh Long Hội sẽ xuất động nhiều cường giả như vậy.

Ba tên Long thủ cộng thêm hai tên cao thủ Thiên Nhân cửu nạn, có thể nói chiến lực mạnh nhất của Thanh Long Hội ở chín quận phương bắc đều xuất hiện.

Đột nhiên có lực lượng dao động xung quanh nàng.

Một bóng người đỏ tươi xuất hiện phía sau, chính là Huyết Tôn đã rời khỏi.

Tử Hàn Nguyệt thấy Huyết Tôn xuất hiện mà sửng sốt.

“Huyết Tôn, sao ngài lại tới đây!”

Tử Hàn Nguyệt kinh ngạc hỏi.

Nàng không nghĩ tới Huyết Tôn đã rời đi lại xuất hiện vào lúc này.

Theo lý thì hiện tại đám người Huyết Tôn đã ở bên Thiên Sơn Phái, hoặc là đã ra tay với Thiên Sơn Phái rồi chứ.

“Ngươi cho rằng chúng ta sẽ động thủ với Thiên Sơn Phái, đó không phải là một lựa chọn sáng suốt, bên này không phân thắng bại, chúng ta sẽ không động thủ?”

Huyết Tôn nhìn Tử Hàn Nguyệt, mở miệng nói.

“Vậy mời Huyết Tôn động thủ, nếu như mấy tên kia trở về e là bên này sẽ bị vây công.”

Tử Hàn Nguyệt không khỏi nói.

“Hồ Mệnh Năng không về được, không cần lo lắng, bên này thắng bại chính là mấu chốt!”

Huyết Tôn nhìn về phía đám người đang chiến đấu, ánh mắt trở nên thâm thúy.

“E là Cổ Tam Thông không giết được Hoắc Mộc Phong.”

Tử Hàn Nguyệt cau mày nói.

Từ tình hình chiến đấu giữa Hoắc Mộc Phong và Cổ Tam Thông, tuy rằng hiện tại hai người còn chưa xuất toàn lực nhưng có thể phán đoán khó mà phân thắng bại.

Khi ánh mắt nàng nhìn về phía Cổ Tam Thông và Hoắc Mộc Phong.

Khí tức dao động từ trên thân hai người càng lúc càng lớn, bất quá thân hình bọn họ lại theo khí tức biến động hướng ra bên ngoài khu tu tập.

Nhìn hai người dờn chiến trường, Tử Hàn Nguyệt nhìn về phía Huyết Tôn, phát hiện Huyết Tôn không chú ý Cổ Tam Thông và Hoắc Mộc Phong, không khỏi có chút nghi hoặc:

“Huyết Tôn không đi xem hai người đó chiến đấu!”

“Hai người bọn họ có phân thắng bại thì Cổ Tam Thông cũng không dám giết Hoắc Mộc Phong, cho nên không cần chú ý.”

Huyết Tôn mở miệng nói.

“Không dám giết Hoắc Mộc Phong?”

Tử Hàn Nguyệt kinh ngạc, nàng thật sự không rõ ý của Huyết Tôn.

“Sau này ngươi sẽ biết!”

Lúc Huyết Tôn nói chuyện, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Kim Độc Dị.

“Kim Độc Dị, hai mươi năm qua đi thực lực của ngươi tăng trưởng không ít, sắp ngưng thần rồi.”

“Đáng tiếc hôm nay sẽ ngã xuống ở chỗ này, ta tới tiễn ngươi một đoạn đường.”

Huyết Tôn vừa nói xong, thân hình khẽ động.

Hắn xuất hiện nơi đây chính là vì Kim Độc Dị, hắn muốn ra tay với Kim Độc Dị.

Chỉ cần Kim Độc Dị chết, bên này chỉ còn Lư Khánh Sinh là cao thủ Hóa Hải.

Như vậy liên hợp vây giết, Lư Khánh Sinh cũng không thoát được.

Tô Thần cảm giác được một cỗ khí tức cường đại xuất hiện, ánh mắt hướng tới.

Thấy được bóng người xuất hiện ở chỗ Tử Hàn Nguyệt thì kinh ngạc.

Huyết Tôn!

Lúc trước hắn từ Lý Trầm Chu biết được, cao thủ xuất hiện bên cạnh Tử Hàn Nguyệt chính là Huyết Tôn.

Sao lại xuất hiện vào lúc này, còn có ý định động thủ.

Tô Thần híp mắt, lúc trước Tử Hàn Nguyệt nói Huyết Tôn sẽ không ra tay, nhưng bây giờ lại xuất hiện, còn chuẩn bị động thủ.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của Tô Thần.

Huyết Tôn nhìn thoáng qua Tô Thần, một cỗ khí tức áp bách ập tới.

Nhưng khi đến gần Tô Thần thì có bốn bóng người xuất hiện trước mặt Tô Thần, khí tức của Huyết Tôn giống như xâm nhập vào vũng lầy, biến mất không thấy.

Huyết Tôn thấy thế, ánh mắt ngưng tụ nhưng cũng không nhìn Tô Thần thêm.

Kim Độc Dị đang giao thủ với Yến Nam Thiên và Đinh Bằng.

Kim Độc Dị có thực lực cao hơn Yến Nam Thiên và Đinh Bằng, huyết quang trên người hắn bắt đầu sôi trào, tựa như một vị Ma Thần, sắc mặt lạnh lùng, lúc ra tay huyết khí cuộn hình thành cơn sóng.

Đinh Bằng cầm Ma đao bộc phát toàn bộ lực lượng, phối hợp với nắm tay của Yến Nam Thiên miễn cưỡng ngăn cản được công kích của Kim Độc Dị.

“Kim Độc Dị, vẫn tốt đó!”

Ngay tại thời điểm Kim Độc Dị tiếp tục áp chế hai người Đinh Bằng thì một giọng nói trầm thấp vang lên.

Theo sau là một bàn tay sắc bén vồ về phía lưng hắn.

Bàn tay đỏ như máu có tốc độ cực nhanh.

Kim Độc Dị một chương đánh lui Đinh Bằng và Yến Nam Thiên liền xoay người đánh ra một chương nghênh đón bàn tay đỏ.

Sau khi hai bên va chạm, thân hình Kim Độc Dị hạ xuống, lui về phía sau một bước.

Huyết Tôn cũng rơi xuống đất, lui về phía sau mấy bước mới dừng lại.

Một kích giao thủ có thể thấy được thực lực của Huyết Tôn không bằng Kim Độc Dị.

“Huyết Tôn, không nghĩ tới ngươi lại dám xuất hiện trước mặt ta, hôm nay ta muốn thay sư tôn đã chết thanh lý môn hộ.”

Kim Độc Dị nhìn thấy Huyết Tôn xuất hiện, trong mắt tràn ngập phần nộ, trở nên thô bạo.

Không ngờ Kim Độc Dị là sư huynh đệ với Huyết Tôn.

Nói xong, Kim Độc Dị không đối phó Đinh Bằng và Yên Nam Thiên mà giậm chân vọt về phía Huyết Tôn.

“Hai vị, chúng ta cùng nhau vây giết hắn!”

Huyết Tôn nói với Đinh Bằng và Yên Nam Thiên.

Nói xong trong ánh mắt hắn trở nên hung ác, đột nhiên bước ra, khí kinh huyết sắc quanh thân giống như núi lửa phun trào.

“Xích Huyết Ngưng Huyết Thủ!”

Huyết Tôn quát khê một tiếng, bàn tay có huyết khí cuồng bạo bộc phát đánh ra.

“Để ta xem, hai mươi năm qua sư đệ ngươi có tiến bộ hay không!”

Áo bào của Kim Độc Dị bay phàn phật, mái tóc đỏ điên cuồng bay múa.

Huyết khí ngưng tụ trong lòng bàn tay, sau đó đánh ra một quyền.

Bùm!

Một quyền của Kim Độc Dị giống như oanh tạc không khí phát ra tiếng ầm ầm ầm.

Cuối cùng khi tới gần bàn tay của Huyết Tôn thì có một con móng xà huyết sắc hung hăng va chạm với bàn tay.

Hô!

Lúc này Yên Nam Thiên và Đinh Bằng cũng không có liên hợp đối phó Kim Độc Dị mà xoay người hướng về phía Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân.

Hai tên trưởng lão đang giao thủ với Tiết Y Nhân và Liễu Sinh Nhất Kiếm đã kiềm chế, căn bản thể nào phản ứng.

Một người bị nắm đấm của Yên Nam Thiên đánh trúng, một người bị Ma đao Đinh Bằng xẹt qua thân thể.

Xì xì! Xì!

Sau đó bị kiếm khí của Tiết Y Nhân và Liễu Sinh Nhất Kiếm xuyên thấu thân thể.

“Các ngươi...”

Nhìn thấy cảnh này, Kim Độc Dị đang giao thủ với Huyết Tôn gầm lên, lực lượng năm tay bộc phát càng cường đại hơn.

Bùm!

Huyết Tôn bị chấn bay ngược ra ngoài mấy chục thước mới dừng lại, khóe miệng tràn máu tươi, cảm thấy tức giận.

Hắn không nghĩ tới Đinh Bằng và Yên Nam Thiên không ra tay vây công Kim Độc Dị mà lại liên hợp những người khác giết người.

“Không cần lo lắng bên này, hiện tại cần đi thu thập Hoắc Mộc Phong!”

Tô Thần nhẹ giọng nói: “Dẫn ta qua!”

Tương tây tứ quỷ xuất hiện bên cạnh Tô Thần, trực tiếp nâng Tô Thần lên hóa thành một đạo thanh quang hướng về chiến trường của Cổ Tam Thông.

Chương 530: Huyết Tôn phần hận, Lý Trầm Chu bạo quyền

Tô Thần đến đây vì Hoắc Mộc Phong, chắc chắn sẽ không để cho Hoắc Mộc Phong còn sống rời đi.

“Tô Thần muốn tới chỗ Cổ Tam Thông và Hoắc Mộc Phong giao thủ, chẳng lẽ bên kia xuất hiện biến số gì!”

Thấy Tô Thần rời khỏi, Tử Hàn Nguyệt khẽ nhướn mày.

Đương nhiên trong lòng nàng cũng kinh ngạc vạn phần.

Vừa rời bốn bóng người mang Tô Thần rời đi có tốc độ quá nhanh.

“Trách không được hấn dám tiến đến, thì ra có cao thủ bảo hộ!”

Tử Hàn Nguyệt rất muốn đi theo xem nhưng lại không thể, nàng còn phải nhìn chăm chăm bên này.

Lúc này, Huyết Tôn đang gặp phiền toái.

Người của Thanh Long Hội không chịu liên hợp với Huyết Tôn vây giết Kim Độc Dị.

Chỉ để mình Huyết Tôn đối mặt.

Lúc này Kim Độc Dị chuyển hóa tất cả phần nộ thành công kích đối với Huyết Tôn, huyết quang trong tay càng nồng đậm hơn, không ngừng công kích, công kích mãnh liệt cuồng bạo khiến Huyết Tôn không có cơ hội thở dốc.

Huyết khí hai người bộc phát hình thành sóng khí ma sát với không khí phát ra âm thanh như sóng biển vỗ vào đá.

Sắc mặt Huyết Tôn trở nên âm trầm.

Hắn không nghĩ tới mình vừa ra tay thì người của Thanh Long Hội lại thu tay.

Trong đôi mắt hắn tràn ngập sát ý.

“Có cơ hội, ta nhất định phải giết các ngươi!”

Trong lòng gào thét nhưng cũng chỉ có thể toàn lực ứng phó Kim Độc Dị.

Bùm! Bùm! Bùm!

Huyết Tôn không ngừng lui về phía sau, thực lực của hắn vẫn kém hơn Kim Độc Dị một chút.

“Huyết Tôn, ngươi phản bội sư môn, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi!”

Kim Độc Dị lạnh lùng nói, liên tục áp sát, hai tay hóa thành trảo, khí kinh huyết sắc ngưng tụ trên các ngón tay, giống như lưỡi đao sắc bén cắt tới những vị trí yếu hại của Huyết Tôn.

Đối mặt với công kích sắc bén của Kim Độc Dị, Huyết Tôn không ngừng chuyển hóa khí kinh gia tăng phòng ngự.

Dựa vào khí kinh phòng ngự, hắn có thể chống đỡ được công kích mãnh liệt của Kim Độc Dị.

Bên Lý Trầm Chu có vẻ rất kịch liệt, tên thái thượng trưởng lão áo đen Lư Khánh Sinh sử dụng kiếm.

Kiểm pháp tên là Nhất Tự Hàn Sương Kiếm!

Kiểm xuất như hàn sương, nhanh mà băng hàn đến cực điểm.

Công kích của hai người không có kinh thiên động địa nhưng lại sắc bén dị thường.

“Lý Trầm Chu, ta không tin quyền thế của ngươi có thể mãnh liệt trong thời gian dài như vậy, để ta xem quyền thế của ngươi còn kiên trì được bao lâu!”

Lư Khánh Sinh tránh né một quyền của Lý Trầm Chu, thân hình xoay chuyển, dùng ánh mắt dữ tợn nhìn Lý Trầm Chu.

Hắn lên tiếng nhưng Lý Trầm Chu không lên tiếng, tiếp tục ra quyền.

Dưới nắm đấm của Lý Trầm Chu, Lư Khánh Sinh không ngừng di chuyển thân hình, bắt giắc toát ra chút mồ hôi.

Quyền thế của Lý Trầm Chu quá mạnh, cho dù thân pháp của hắn không tệ nhưng cũng không dám có chút sơ suất.

Huống hắn muốn tìm ra sơ hở trong quyền kinh của Lý Trầm Chu để tung một kích sắc bén nhất.

Hắn đã đối cứng với Lý Trầm Chu vài chiêu nhưng cảm giác được khí kinh trong cơ thể đối phương hùng hậu, hơn nữa quyền thế bá đạo hung mãnh.

Cứng rắn va chạm với đối phương vài lần khiến hắn tiêu hao quá nhiều khí kinh, hơn nữa một cỗ lực lượng phản chấn cường đại để cho lực lượng trong cơ thể hắn dao động.

Cho nên hắn thay đổi phương thức công kích.

Lợi dụng khoảng cách xuất kiếm, trong kiếm mang theo hàn khí, dùng hàn khí ảnh hưởng hành động của Lý Trầm Chu.

Nhìn thấy Lý Trầm Chu không nói gì mà tiếp tục ra quyền.

Lòng Lư Khánh Sinh khẽ động.

Hắn tránh né một trận, kiếm quang từ bên phải lóe lên, bàn tay trái mang theo một cơn lốc hàn khí đánh tới.

“Thiên Sơn Băng Phách Chuông!”

Kiểm quang chợt tắt, tay trái tung chuông.

Bàn tay va chạm với nắm đấm của Lý Trầm Chu.

Một cổ hàn khí cường đại tuôn về phía nắm đấm của Lý Trầm Chu.

Bùm!

Thân hình Lư Khánh Sinh bị chấn lui về phía sau, tay trái không ngừng run rẩy nhưng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lý Trầm Chu.

Lúc này trên cánh tay ra quyền của Lý Trầm Chu xuất hiện một tầng hàn băng.

“Là lúc này!”

Lư Khánh Sinh bị chấn lui, hai mắt lóe hàn quang nở nụ cười tàn nhẫn.

Trường kiếm trong tay phát ra tiếng ong ong nhỏ, hần bay lên không vung một kiếm.

Kiểm quang hóa thành bạch quang bao phủ Lý Trầm Chu.

“Cơ hội người chờ cũng là cơ hội mà ta muốn tìm!”

Khi thân hình Lư Khánh Sinh bay lên không trung.

Quyền kinh trên cánh tay Lý Trầm Chu tăng vọt đánh vỡ hàn băng.

Chân hần đạp đất thật mạnh, mặt đất lún xuống, vô số đá vụn bắn lên nghênh đón kiếm quang.

Bùm! Bùm! Bùm!

Kiểm quang va chạm kịch liệt với đá vụn.

Lý Trầm Chu khom người cất bước, quanh thân xuất hiện một cổ khí lưu.

Khí lưu quanh thân hắn va chạm với không khí tạo ra từng tiếng nổ to.

Tiếng nổ kích thích thính giác của Lư Khánh Sinh.

Để cho đầu hắn ong ong trong một khắc, kiếm quang và đá vụn va chạm lại để cho hắn không thể thấy rõ động tác của Lý Trầm Chu.

Chờ hắn thấy rõ tình hình thì đã cảm giác hơi thở tử vong cận kề.

Nắm đấm của Lý Trầm Chu đã đến.

Đồng tử Lư Khánh Sinh phóng đại, lông tơ cả người dựng thẳng lên.

“Không tốt!”

Quyền kinh hung mãnh bao phủ, một luồng khí lưu bộc lấy thân thể hắn.

Hắn theo bản năng thu trường kiếm lại muốn ngăn cản một quyền của Lý Trầm Chu.

Bùm!

Trường kiếm rút về va chạm với nắm đấm, hắn cảm giác được lực lượng cực lớn từ trường kiếm truyền lại tay mình.

Trường kiếm bị chấn dội vào ngực hắn.

Quyền lực mạnh mẽ thông qua thân kiếm tiến vào trong cơ thể.

Ầm!

Thân thể Lư Khánh Sinh bị chấn bay ra ngoài.

Xì xì!

Hắn phun ra một ngụm máu tươi.

“Người thua, kẻ thua phải chết!”

Tiếng Lý Trầm Chu xuất hiện bên tai hắn.

Sau đó trong con người hắn là bóng dáng Lý Trầm Chu.

Lý Trầm Chu lại nâng tay lên, lần này nắm đấm của Trầm Chu không còn mảnh liệt như trước, chỉ có sự thư thái.

Quyền thế khổng lồ ngưng tụ, quyền thế không chỉ áp lên thân thể Lư Khánh Sinh mà còn áp lên cả tâm thần của hắn.

Lư Khánh Sinh vừa mới bị thương, đã không thể ngăn cản quyền thế của Lý Trầm Chu.

Nắm đấm rơi xuống trực tiếp nện vào lồng ngực, lực lượng cường đại xuyên thấu qua làn da đánh thẳng nội tạng, kinh mạch, tâm mạch và nội tạng đều bị chấn nát.

Bề ngoài thân thể Lư Khánh Sinh không có chút biến hóa, ánh mắt tràn ngập sự kinh hãi nhìn chằm chằm Lý Trầm Chu.

Ngoại trừ kinh hãi còn có cả hoảng hốt và khó tin.

Lý Trầm Chu là cao thủ sắp ngưng thần, hắn cũng vậy, thế nhưng hắn lại chết dưới nắm đấm của Lý Trầm Chu.

Bùm!

Thân thể Lư Khánh Sinh ngã trên mặt đất.

Lư Khánh Sinh ngã xuống làm cho đám người quan chiến cả kinh.

“Cho dù ta và người cùng cảnh giới thì dưới quyền của ta người cũng phải chết!”

Lý Trầm Chu bá đạo nói.

Cảnh này để cho lòng Kim Độc Dị đang giao thủ cùng với Huyết Tôn run lên.

Tốc độ ra tay của Kim Độc Dị cũng chậm lại một chút.

Huyết Tôn phát giác được tình hình chiến đấu bên Lý Trầm Chu cũng kinh ngạc không kém, dẫn đến bỏ qua cơ hội phản công Kim Độc Dị.

Chương 531: Vây giết hầu như không còn, thể trải nghiệm Thiết Trung Đường

Kim Độc Dị xoay người bỏ chạy.

Hôm nay cho dù hắn giết huyết tôn, e là cũng không đi được, cho nên muốn xoay người thoát đi.

“Người không đi được!”

Huyết tôn thấy thể một cổ khí kinh từ bàn tay hóa thành đao, bỏ ra một đao, đao mang huyết sắc gào thét chém về phía lưng Kim Độc Dị.

Đây là cơ hội giết chết Kim Độc Dị, huyết tôn hắn sẽ không bỏ qua.

Kim Độc Dị thoát khỏi cản trở, mắt lóe hàn mang xoay người nhảy lên, tránh né công kích của huyết tôn.

Sau đó vọt tới trước mặt huyết tôn vỗ ra một chưởng.

Huyết tôn hoàn toàn không ngờ tới Kim Độc Dị sẽ xoay người, hắn muốn ngăn cản Kim Độc Dị chạy trốn, nhưng bây giờ một chưởng gào thét mà đến trong khoảng cách quá gần, hắn chỉ có thể nghênh đón.

Ầm!

Hai bàn tay của hai người chạm vào nhau.

Sau đó một cỗ lực lượng ba động để cho hắn khó có thể tin ầm ầm truyền vào thân thể hắn.

Bùm!

Thân thể Huyết Tôn bị chấn đến bay ngược ra ngoài, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Chết tiệt!”

Sau khi Huyết Tôn rơi xuống đất liền xoay người rời đi, không dừng lại chút nào.

Kim Độc Dị muốn truy kích nhưng lúc này Ma đao Đinh Bằng ra tay, chân đạp mặt đất, thân hình xoay chuyển cấp tốc xuất hiện trước mặt đối phương, ánh đao màu trắng chiếu rọi Kim Độc Dị.

Hô!

Lúc này Yên Nam Thiên ra quyền, quyền kinh hùng hậu bộc phát hướng về phía Kim Độc Dị.

Nắm tay mang theo huyết khí như bão táp.

Kim Độc Dị xoay người, bàn tay phát chớp về phía Ma đao của Đinh Bằng, sau đó đánh ra một quyền, quyền kinh cuồng bạo ngăn chặn nắm tay của Yên Nam Thiên.

Cảnh giới của Kim Độc Dị cao hơn Đinh Bằng và Yên Nam Thiên một phần, hai người ra tay cũng không tạo quá nhiều áp lực cho đối phương.

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang chói mắt giống như gió lốc xuất hiện trước mặt đối phương.

Người xuất thủ là Tiết Y Nhân, sau trận chiến Tiết Y Nhân mượn đan dược bước vào Thiên Nhân cửu nạn.

Kiếm đạo của Tiết Y Nhân sắc bén khủng bố.

Thân hình Kim Độc Dị không khỏi lui về phía sau.

Ma đao trong tay Đinh Bằng xoay chuyển lại bỏ ra lần nữa, ánh đao xuất hiện để cho không khí chấn động, Ma đao hung

ác che chắn tầm mắt, gào thét đến giống như quỷ khóc thần gào chém xuống.

Xì xì!

Khí kình trên người Kim Độc Dị bị cắt mở dưới một đao này, trong ngực xuất hiện một vết đao, máu tươi phun ra.

“Nam Thiên Thần Quyền!”

Lúc này Yến Nam Thiên ra tay, nắm tay mang theo khí kình cuồng bạo oanh kích vết mới xuất hiện.

Bùm! Bùm!

Kim Độc Dị lui về phía sau mấy bước, vết đao trên ngực rách ra, máu chảy nhiều hơn.

Kim Độc Dị cảm giác như bị trọng chùy ngàn cân đập trúng, khòe miệng tràn máu tươi.

Trong mắt có sự khó khó tin.

Thế nhưng công kích vẫn không có đình chỉ, Tiết Y Nhân lại giậm chân, miệng rộng to, trường kiếm trong tay như sấm sét đánh tới.

Kim Độc Dị trong vòng vây của ba người rơi vào hoàn cảnh xấu.

Ma đao lại xuất hiện.

Kim Độc Dị cảm thấy đao quang lưu chuyển trong đầu, trong lúc nhất thời hành động bỗng chậm chạp khiến cho nắm tay của Yến Nam Thiên và kiếm quang của Tiết Y Nhân chạm vào ngực.

Lực lượng phá hoại nháy mắt xông vào thân thể khiến khí kình nháy mắt đứt quãng.

Giờ khắc này Ma đao trong tay Đinh Bằng lại xoay chuyển.

“Nguy hiểm!”

Kim Độc Dị cảm nhận tử vong đang bao phủ lấy mình, nếu như không tránh thoát hẳn chắc chắn phải chết.

“Các người!”

Kim Độc Dị gồng nhẹ bộc phát toàn bộ lực lượng bản thân, khí kinh vô tận tuôn trào.

Nhưng lúc này lực lượng của hắn đã bị suy yếu.

Hắn chỉ có thể nhìn thấy kiếm quang, đao quang còn có quyền ảnh bao phủ lấy mình.

Cuối cùng khí kinh bao phủ cổ họng bị đao quang xé rách, máu tươi từ vị trí cổ họng phun ra.

Kim Độc Dị đưa tay ôm lấy cổ, ánh mắt tràn ngập sự khó tin nhìn ba người trước mặt.

Hắn không nghĩ tới kết quả sẽ như thế này.

Hai mươi năm sau xuất thế, còn chưa giương danh lần nữa mà đã bị người ta chém giết ở đây.

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu hắn liền ngã xuống.

Tử vong nối tiếp làm cho cao thủ Thiên Nhân cứu nạn đang chiến đấu với Quan Thất chấn kinh thất thần, bị tiên thiên vô hình kiếm khí của Quan Thất đâm vào trong cơ thể.

Trận chiến mau chóng kết thúc.

“Lực lượng thật mạnh, nếu bọn họ ám sát, chỉ sợ còn mạnh hơn thế này.”

Tử Hàn Nguyệt quan chiến cảm thấy kinh hãi.

“Không biết thương thế của Huyết Tôn như thế nào?”

Thật ra có rất nhiều người đang chú ý trận chiến này, không chú ý tới Liễu Sinh Nhất Kiếm đã rời đi.

Lúc Huyết Tôn thoát đi Liễu Sinh Nhất Kiếm cũng biến mất.

Bọn họ hãm hại Huyết Tôn.

Chắc chắn Huyết Tôn sẽ ghi hận trong lòng cho nên Liễu Sinh Nhất Kiếm sẽ không để Huyết Tôn sống sót.

Dù sao Huyết Tôn đã bị thương, thương thế quá nặng dẫn đến tử vong là chuyện bình thường.

Ở một nơi khác, Hoắc Mộc Phong và Cổ Tam Thông giăng co dưới chân một ngọn núi tuyết.

“Hừ, chẳng lẽ ngươi không sợ người của Thanh Long Hội chết sạch!”

Hoắc Mộc Phong nhìn Cổ Tam Thông Đạo.

Hắn dám rời xa nơi tu tập chiến đấu với Cổ Tam Thông là vì bên hắn có hai tên cường giả Hóa Hải cảnh, bên Thanh Long Hội chỉ có một mình Lý Trầm Chu.

Hắn tin tưởng người mình có thể giải quyết được Thanh Long Hội.

“Ngươi tự tin như vậy, chẳng lẽ ngươi không nghĩ người của Thiên Sơn Phái bị Thanh Long hội giải quyết sao?”

Cổ Tam Thông đáp lời.

“Ngươi cho rằng có thể sao? Cho dù các ngươi dẫn một thái thượng trưởng lão rời đi thì chiến lực vẫn mạnh hơn Thanh Long Hội.”

Hoắc Mộc Phong lạnh giọng nói.

“Hoắc chương giáo phải thất vọng rồi!”

Đúng vào lúc này, Tương Tây Tứ Quỷ mang theo Tô Thần xuất hiện cách hai người không xa.

“Hừ, nơi này cũng không có phần người nói chuyện.”

Hoắc Mộc Phong nhìn Tô Thần, ánh mắt tràn ngập sự khinh thường.

Tô Thần trong mắt hắn giống như con kiến hôi.

Về phần Tương Tây Tứ Quỷ bên cạnh có lực lượng bình thường.

Tuy rằng thân pháp rất quý dị nhưng thân pháp có mạnh hơn nữa mà không đủ thực lực, bị hắn hạn chế cũng dễ dàng chém giết.

“Tô thiếu chủ đến đây, vậy chuyện bên kia đã kết thúc rồi sao?”

Cổ Tam Thông hành lễ nói.

“Kết cục đã định, sẽ không có người sống rời đi, Cổ các chủ cứ tin tưởng thực lực của chúng ta, hiện tại ta tới trợ giúp Cổ các chủ giải quyết Hoắc Mộc Phong này.”

Lúc Tô Thần nói chuyện, mắt nhìn chăm chăm Hoắc Mộc Phong.

Nghe Tô Thần nói, Hoắc Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười to, hắn không nghĩ tới Tô Thần lại đến trợ giúp Cổ Tam Thông giết hắn.

Đây là trò khôi hài lớn.

Nhưng khi tiếng cười của hắn còn chưa dứt.

Tô Thần đã trực tiếp dùng thể trải nghiệm nhân vật Thiết Trung Đường, một cỗ lực lượng khủng bố từ trong cơ thể hắn bộc phát.

Thực lực của Thiết Trung Đường không kém Dạ Đế.

Dùng lực lượng của Thiết Trung Đường phối hợp với Cổ Tam Thông, tuyệt đối có thể giết chết Hoắc Mộc Phong.

Chương 532: Chiến Hoắc Mộc Phong, thần khởi

Cảm nhận được khí tức trên người Tô Thần dao động.

Sắc mặt Hoắc Mộc Phong biến đổi, trong ánh mắt tràn ngập sự khó tin.

Cảnh giới trước đó của Tô Thần chỉ ở Thiên Nhân nhị nạn, nhưng hiện tại bộc phát ra lực lượng không thua kém hẳn bao nhiêu.

“Làm sao có thể, người còn trẻ như vậy làm sao có được lực lượng thế này chứ?!”

Tô Thần không nói gì, hần bước ra một bước, uy áp bao phủ lấy Hoắc Mộc Phong, ánh mắt trở nên nóng bỏng.

Thân là võ giả, Tô Thần tự nhiên hi vọng mình có thể có được lực lượng cường đại.

Tuy rằng lực lượng của Thiết Trung Đường không phải của hần, nhưng bây giờ đã hoàn mỹ dung hợp với thân thể của hần.

Có cỗ lực lượng này, hần đương nhiên muốn phân cao thấp với cường giả như Hoắc Mộc Phong rồi.

Cảm nhận được chiến ý trên người Tô Thần.

Hoắc Mộc Phong không nói gì nữa, lực lượng đối phương đã không kém hần, hần không còn dám khinh thường nữa.

Huống hồ còn có một Cổ Tam Thông.

Tuy rằng hắn không quá lo lắng cho tính mạng của mình nhưng không muốn cảnh giới lại bị đánh rơi lần nữa.

Hắn không có nhiều thời gian.

Hoắc Mộc Phong nhìn chăm chăm Tô Thần, một cỗ khí tức cường hãn dị thường chậm rãi từ trong cơ thể hắn khuếch tán.

Cỗ khí tức này vừa băng hàn vừa dày nặng giống như núi cao.

Trên người hắn mơ hồ xuất hiện thần vận.

Tuy rằng không nhìn thấy nhưng Tô Thần có thể cảm giác được.

Trong biển ngưng thần, thần của Hoắc Mộc Phong có hình băng sơn!

Àm!

Trước ánh mắt chăm chú của Tô Thần, nháy mắt khí tức tựa như phong vân bắt đầu khởi động.

Hoắc Mộc Phong động thủ, chân đạp mạnh xuống đất, cả người như đạn pháo bắn về phía Tô Thần.

Trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một cỗ hàn khí, hắn vỗ ra một chưởng.

Chỉ là Tô Thần đối diện hắn vẫn bình tĩnh đưa tay trái có cánh tay Kỳ lân lên, hàn khí lưu chuyển xung quanh bị cánh tay trái hấp thu sạch.

Hướng hồ bên Tô Thần còn tu luyện Thiên Sương Quyển.

Bất quá hắn không biểu hiện ra ngoài, đây là đòn sát thủ của hắn, muốn ở lại thời điểm đặc thù bộc phát.

Bàn tay vuốt hông, Tế Vũ Dao xuất hiện trong tay hắn.

Tuy rằng Tô Thần sử dụng thẻ trải nghiệm của Thiết Trung Đường nhưng hắn lại không dùng võ đạo của Thiết Trung Đường, chỉ mượn lực lượng của Thiết Trung Đường thôi.

Hắn muốn thi triển võ đạo của mình.

Đương nhiên cuối cùng có thể dùng đến thần thức của Thiết Trung Đường.

Trong đầu Tô Thần xuất hiện một tin tức.

Đó là về thần thức.

Cũng chính là chiêu thức bộc phát lực lượng mạnh nhất của cường giả ngưng thần.

Cảm giác thăng hoa cực hạn.

Đương nhiên hiện tại hắn không cần bùng nổ.

Tế Vũ Dao vừa ra, thân hình Tô Thần hóa thành một đạo tàn ảnh tránh né công kích của Hoắc Mộc Phong, Tế Vũ Dao bỏ thẳng về phía đối phương.

Dao mang vô cùng sắc bén!

Hoắc Mộc Phong xoay bàn tay vỗ lên đao mang, hàn khí cuồng bạo trực tiếp đánh nát đao mang.

“Có chút bản lĩnh!”

Một kích thăm dò xong, bước chân Hoắc Mộc Phong thay đổi, thân hình hóa thành một đạo hồng quang.

Hắn đưa tay phải ra, giờ khắc này bàn tay hóa thành trảo, một cỗ hàn khí nồng đậm lưu chuyển trên các ngón tay.

“Thiên Sơn Toái Long Trảo!”

Tiếng quát trầm thấp từ trong miệng Hoắc Mộc Phong truyền ra, sau đó Tô Thần nhìn thấy tay Hoắc Mộc Phong hóa thành long trảo mang thể công cường hãn chộp tới mình.

“Hoắc Mộc Phong giao thủ với ta không ít chiêu, thế mà chiêu thức vẫn còn sắc bén như thế, lực lượng không tầm thường!”

Cổ Tam Thông quan chiến thâm nghĩ.

Hắn định cùng Tô Thần liên thủ giết Hoắc Mộc Phong, nhưng Tô Thần muốn một mình cảm nhận thực lực của cường giả trong ngưng thần cho nên không muốn hắn động thủ.

Đối mặt với công kích hung hãn như thế, Tô Thần không hề lùi bước nào.

Ánh mắt vẫn nóng bỏng như cũ.

Té Vũ Dao trong tay xoay chuyển rồi biến mất, quanh thân hắn có cỗ khí kinh màu đen xuất hiện.

“Kim Cương Liệt Ma!”

Hắn quát khẽ một tiếng, hung sát chi khí điên cuồng tuôn trào, thân thể bắt đầu biến lớn, có điểm giống ma viên.

Bùm!

Sau đó hắn giơ nắm đấm va chạm với long trảo.

Nhất thời có tiếng vang giòn nhẹ phát ra, hàn băng long trảo xuất hiện vết nứt khi va chạm với nắm tay thô bạo của Tô Thần.

Ầm!

Cuối cùng long trảo cũng vỡ vụn.

Nhìn thấy cảnh này, Hoắc Mộc Phong hơi sửng sốt.

Trong lúc hắn sửng sốt thì Tô Thần đạp đất, thân hình bay lên không, hai tay hợp lại sau đó cả người hung hăng nện về phía Hoắc Mộc Phong.

Cảm nhận được lực lượng cuồng nộ ập xuống, Hoắc Mộc Phong lập tức hoàn hồn xoay người tránh né cú đập của Tô Thần.

Chỗ mặt đất hắn vừa đứng bị Tô Thần đập ra một cái hố lớn.

Vô số đá vụn giống như đạn pháo bắn ra bắn lên người Hoắc Mộc Phong nhưng bị khí kinh của hắn chấn nát.

“Chiêu này...”

Sắc mặt Hoắc Mộc Phong biến đổi.

Lúc trước thân thể Cổ Tam Thông biến thành màu vàng nhưng lực lượng cũng không có thô bạo như Tô Thần.

Một kích không trúng, Tô Thần tiếp tục công kích Hoắc Mộc Phong.

Nắm tay ra quyền, quyền như núi lớn.

Đỉnh đỉnh!

Hoắc Mộc Phong bị ép phải cứng đối cứng với Tô Thần, khí kinh cuồng bạo giống như sóng biển khuếch tán ra xung quanh.

Hai người giao thủ với tốc độ cực nhanh, trong thời gian mấy hơi thở ngắn ngủi mà bọn họ đã đánh hơn mười hiệp.

Hai người vận chuyển khí kinh trong cơ thể đến cực hạn.

Hoắc Mộc Phong vừa ra tay, hàn khí liền đóng băng, nhưng khí kinh của Tô Thần cuồng bạo trực tiếp chấn nát hết.

Nếu như Hoắc Mộc Phong không thể đóng băng Tô Thần trong nháy mắt, như vậy hàn khí của hắn không chiếm được ưu thế và chạm với hung sát chi khí của Tô Thần.

Đương nhiên nếu hắn đóng băng Tô Thần, Tô Thần sẽ dùng cánh tay Kỳ lân hấp thu hàn khí.

Lúc này sắc mặt Hoắc Mộc Phong cực kỳ khó coi.

Tô Thần này còn khó chơi hơn so với Cổ Tam Thông.

Khí tức quá cuồng bạo, tuy rằng Cổ Tam Thông cũng mạnh nhưng đấu pháp không tàn bạo như Tô Thần.

Chiến đấu càng lúc càng mãnh liệt, hơn nữa khí thế trên người cũng đang không ngừng tăng lên.

Cứ tiếp tục như vậy, e rằng hắn sẽ bị áp chế.

Đến lúc đó Cổ Tam Thông nhân cơ hội xuất thủ, hắn nhất định sẽ trọng thương.

Sau khi trọng thương có thể đánh rơi cảnh giới của hắn.

Cảnh giới của hắn bị đánh rơi, bên Thiên Sơn Phái sẽ không còn ai có thể ngăn cản bọn họ.

Trong ánh mắt Hoắc Mộc Phong xuất hiện một tia ngưng trọng.

Hắn phải tìm cách thoát khỏi tình huống bất lợi này.

Sau đó, mắt hắn bỗng lóe tinh quang.

Khi Tô Thần một quyền chấn hắn lui về phía sau hai bước, thân hình hắn bay lên không, giờ khắc này hắn phát huy hàn khí trong cơ thể đến cực hạn.

“Thiên Tinh Băng Phách Chương!”

Hoắc Mộc Phong quát khê một tiếng đánh ra một chương, hàn khí cuồng bạo giống như cuồng triều thổi quét, nơi đi qua đều bị đóng băng.

Sau một chương này, phía sau Hoắc Mộc Phong xuất hiện một bóng người màu trắng.

Bóng người vừa ra, hàn khí trong thiên diện cuồng vọt tới.

Chương 533: Thiết huyết thần thức, liên thủ đánh chết, Dương cổ

Hoắc Mộc Phong không muốn kéo dài nữa.

Trực tiếp thi triển thần thức của cường giả ngưng thần.

Thân ảnh màu trắng đang hấp thu hàn khí phía sau là thần mà hấn ngưng tụ ra.

Có thể ngưng tụ bên ngoài nói rõ Hoắc Mộc Phong sắp đạt tới Phá Toái Hư Không.

Người vừa đạt tới trong biển ngưng thần không cách nào ngưng tụ thần ảnh thế này.

Tô Thần đánh ra một quyền tập trung toàn bộ khí huyết va chạm với một chuông đang vỗ tới.

Sau khi hấn đánh nát một chuông của đối phương, thân hình bị chấn lui về phía sau mấy bước.

Giờ khắc này khí lưu chung quanh đều hướng về phía Hoắc Mộc Phong.

Tô Thần ngẩng đầu nhìn thấy hư ảnh màu trắng, cảm thấy ngưng trọng.

“Không nghĩ tới Hoắc Mộc Phong lại vận dụng thần thức vào lúc này.”

Tô Thần cũng không dám xem thường chiêu thức tiếp theo của đối phương.

“Thiên độ hàn sương, băng phong thiên hạ!”

Hoắc Mộc Phong quát to, bàn tay nâng lên, hư ảnh màu trắng phía sau hắn cũng nâng tay lên, bàn tay hư ảnh và bàn tay hắn trùng điệp.

Sau đó vỗ một chưởng về phía Tô Thần.

Phong sương vô tận xuất hiện, hàn băng nhanh chóng lan tràn đến chỗ Tô Thần.

Nhìn hàn khí cuốn tới, cánh tay Kỳ Lân ở tay trái Tô Thần bắt đầu rung động, muốn hấp thu hết thủy.

Nhưng Tô Thần lại muốn cảm nhận một kích của cường giả Thiên Nhân cửu nạn đã ngưng thần.

Cũng muốn cảm nhận lực lượng thiết huyết thần thức của Thiết Trung Đường.

Thiết Trung Đường sinh ra ở Thiết Huyết Đại Kỳ Môn.

Bản thân tu hành Đại Kỳ Phong Vân Chưởng, Thiết Huyết Thập Tam Thức, Giá Y Thần Công cùng với lực lượng tượng tự Dạ Đế.

Có lẽ Thiết Trung Đường chính là bản kết hợp giữa Dạ Đế và Yến Nam Thiên.

Nhưng Thiết Trung Đường sinh ra ở Thiết Huyết Đại Kỳ Môn, kế thừa ý chí của Thiết Huyết Đại Kỳ Môn, cho nên thần thể của hắn chính là Thiết Huyết.

Tô Thần thi triển Kim Cương Liệt Ma cộng thêm thiết huyết huyết thần thức của Thiết Trung Đường.

Hắn muốn nhìn xem có thể bộc phát ra lực lượng thế nào.

Ầm!

Khi Tô Thần thi triển thần thức của Thiết Trung Đường, một cỗ huyết khí nồng đậm xuất hiện.

Thiết huyết chi khí cùng với hung sát chi khí tràn ngập quanh thân hắn.

Hắn tung ra một quyền, nắm tay va chạm với bàn tay đang vỗ tới.

Bụp!

Khoảnh khắc va chạm, hai cổ lực lượng kinh khủng nổ tung, mặt đất bị sụp xuống.

Hai người đang đối kháng đều bị chấn lui về phía sau nhiều bước.

Hàn khí và huyết khí ngang nhau.

Tô Thần không có chiếm được thượng phong.

Hoắc Mộc Phong là võ giả một thể hệ, thực lực tất nhiên không kém.

Tô Thần áp chế khí huyết quay cuồng trong cơ thể, Hoắc Mộc Phong cũng vậy.

Tô Thần này rốt cuộc là ai.

Làm sao có thể có lực lượng liều mạng với hắn.

Hai mươi năm hắn bế quan không ra.

Trong thiên địa này biến hóa lớn như vậy, có không ít cường giả xuất hiện.

Hoắc Mộc Phong khó mà tưởng tượng được.

Nhìn hàn khí biến mất, còn có huyết khí, hắn cảm giác lần này mình tính sai, muốn rút đi.

Đúng lúc này một bóng người màu vàng xuất hiện ở phía sau hắn đánh ra một quyền.

Khí kinh vàng rực bùng nổ, chính là Cổ Tam Thông ra tay.

Vừa rồi Tô Thần và Hoắc Mộc Phong giao thủ tạo ra thiên địa dị tượng.

Chắc chắn sẽ có nhiều người kéo đến.

Cho nên bây giờ là lúc hấn cần ra tay.

Nắm tay mang theo khí kinh mãnh liệt công kích Hoắc Mộc Phong.

Cảm nhận được công kích cường đại, Hoắc Mộc Phong chỉ có thể đón đỡ.

Khí kinh trong cơ thể Hoắc Mộc Phong vận chuyển rất nhanh.

Hàn khí tràn vào bàn tay, bàn tay hóa thành màu băng đánh ra một quyền va chạm với nắm tay của Cổ Tam Thông.

Từ nắm tay của Cổ Tam Thông có một lực hút, có thể hút cạn lực lượng của đối thủ.

Hấn giao thủ với Cổ Tam Thông mấy lần, biết được đặc tính công pháp của Cổ Tam Thông cho nên lúc ra tay cực kỳ chú ý.

Bùm!

Nắm tay hai bên va chạm với nhau.

Lúc này không có vừa chạm liền tách, Cổ Tam Thông gia tăng khí kinh trong cơ thể.

Hoắc Mộc Phong không ngừng lui về phía sau.

Bất đắc dĩ chỉ có thể liều mạng ngăn cản.

Tô Thần cũng nhanh chóng vọt tới, bàn tay trái hóa thành trảo Chop về phía Hoắc Mộc Phong, hấn muốn phong bế thân thể Hoắc Mộc Phong.

Khí kinh từ bàn tay Tô Thần tuôn ra mang theo lực lượng đáng sợ khiến Hoắc Mộc Phong cả kinh.

Hắn thò tay còn lại phóng ra một cỗ hàn khí tạo thành chưởng lực đánh về phía bàn tay Tô Thần.

Bàn tay Tô Thần va chạm với bàn tay đối phương.

Trong khoảnh khắc va chạm, Tô Thần kích hoạt cánh tay Kỳ lân.

Hàn khí tiến vào bàn tay nhanh chóng vọt về phía cánh tay.

Hoắc Mộc Phong cảm thấy hàn khí của mình bị hút, sắc mặt đại biến.

Hắn không nghĩ tới Tô Thần lại hấp thu hàn băng khí kinh trong cơ thể hắn.

Cho dù Cổ Tam Thông cũng không dám tùy ý hút như thế này.

Hắn nhìn về phía Tô Thần nhưng lại phát hiện hàn khí của mình không có tràn vào thân thể Tô Thần.

Bùm!

Lúc này ống tay áo trái của Tô Thần nổ tung, cánh tay Kỳ Lân hiện ra trước mắt Hoắc Mộc Phong.

Cánh tay Kỳ lân phát sáng khi được hàn khí mãnh liệt tắm bổ.

“Cái này...”

Hoắc Mộc Phong hoảng hốt.

Hắn nhanh chóng khống chế hàn khí của mình.

Nhưng giờ khắc này Cổ Tam Thông lại tăng cường khí kinh khiến cho hắn căn bản không thể khống chế khí kinh

trong cơ thể, chỉ có thể trơ mắt nhìn khí kinh mình tu luyện mấy chục năm lao về phía cánh tay Tô Thần.

Theo thời gian trôi qua, khí kinh giống như đại dương trong cơ thể Hoắc Mộc Phong dần dần cạn, cảnh giới bản thân bắt đầu rơi xuống.

“Các ngươi!!!”

Hoắc Mộc Phong gằm nhẹ, nhưng không ai quan tâm đến tiếng gằm của hắn.

Biến khí kinh trong cơ thể Hoắc Mộc Phong biến mất, khí tức giảm mạnh, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt trở nên âm đạm.

Tô Thần rút cánh tay về.

Ngón tay giờ lên chỉ về phía mi tâm Hoắc Mộc Phong.

Sắc mặt Hoắc Mộc Phong âm đạm, nhìn thấy ngón tay điểm tới liên kinh hãi.

Tô Thần muốn giết hắn.

“Ngươi dám giết ta, ngươi dám giết ta, ngươi làm sao dám giết ta!”

Hắn gằm nhẹ, mi tâm bỗng xuất hiện một ấn ký hình cổ trùng.

Nhìn thấy ấn ký cổ trùng xuất hiện.

Tô Thần nhướng mày nhưng ngón tay không dừng lại, trực tiếp xuyên thủng ấn ký.

“Đến đây là để giết ngươi, làm sao có thể để cho ngươi sống sót!”

Tô Thần lạnh giọng nói.

“Ngươi giết ta, ngươi cũng sống không được, Chu Đế cũng không dám giết ta, haha!”

Hoắc Mộc Phong điên cuồng cười to rồi ngã xuống.

Khi thân thể Hoắc Mộc Phong ngã xuống đất, có một con cổ trùng màu trắng từ trong cơ thể hắn lao ra đánh vào thân thể Tô Thần.

Bàn tay Tô Thần xuất hiện một tầng băng sương bắt lấy cổ trùng.

Cổ trùng màu trắng lại xuyên thấu tầng băng tiếp tục áp sát.

[Phát hiện Âm Dương Cổ Trùng, Dương Cổ, thưởng ba tấm thẻ rút thưởng màu cam, có thể dùng sơ cấp Nô thú phù không chế.]

Lúc này, trong đầu Tô Thần xuất hiện một tin tức.

Tô Thần lập tức lấy một tấm sơ cấp Nô thú phù ra dán lên Dương Cổ.

Nô thú phù nháy mắt dung nhập vào trong thân thể Dương Cổ.

Nhất thời Tô Thần có cảm giác như khống chế Băng Tằm trên người Mộc Thanh Tuyết.

Thời gian sử dụng thẻ trải nghiệm Thiết Trung Đường cũng hết, Tô Thần cảm giác có chút suy yếu.

“Đi thôi!”

Tuy rằng không biết thứ này có tác dụng gì nhưng không nên ở đây lâu.

Tương Tây Tứ Quỷ xuất hiện ở bên cạnh Tô Thần mang theo hắn và Cổ Tam Thông nhanh chóng rời đi.

Chương 534: Hoắc Mộc Phong chết, Hàn Nguyệt Giáo phản ứng

Thiên Sơn Phái

Lão giả đang đứng trước sơn động nhìn dị tượng thiên địa biến mất.

“Dị tượng huyết sắc không giống với dị tượng người trước đó tạo ra!”

Lão giả thì thào nói.

Phốc!

Đột nhiên hắc phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt đại biến.

“Hoắc Mộc Phong xảy ra chuyện rồi!”

Chưa kịp lau máu tươi bên khóe miệng, lão giả đã hóa thành một đạo lưu quang quang cấp tốc hướng ra ngoài.

Không chỉ có lão giả này, còn có những người khác tiến tới địa phương mà thiên địa dị tượng vừa biến mất.

Khi đến nơi, nhiều người kinh hãi nhìn Hoắc Mộc Phong nằm trên mặt đất.

Chương giáo Thiên Sơn Phái Hoắc Mộc Phong bị giết rồi?

Bọn họ không thể tin vào cảnh tượng trước mắt, hiện tại Hoắc Mộc Phong quả thật đã nằm trên mặt đất, không còn hơi thở.

Tái ngoại biến thiên!

Những người này đều biết Hoắc Mộc Phong giao thủ với Cổ Tam Thông.

Hiện tại Hoắc Mộc Phong chết, như vậy hung thủ nhất định là Cổ Tam Thông.

“E là tái ngoại sẽ do bên kia định đoạt!”

Một số người nhỏ giọng nói thầm.

Người ở nơi tụ tập của Thiên Sơn Phái tổn thất nặng nề, Hoắc Mộc Phong cũng bị giết, điều này sẽ dẫn tới sự sụp đổ của Thiên Sơn Phái.

Trong đám đông, Tử Hàn Nguyệt kinh hãi không thôi.

Người khác cho rằng cái chết của Hoắc Mộc Phong có liên quan đến Cổ Tam Thông, nhưng nàng biết chuyện này liên quan đến Thanh Long Hội.

Bởi vì Tô Thần tới nơi này.

Hoắc Mộc Phong vừa chết, Thiên Sơn Phái như quần long không đầu, là cơ hội cho Hàn Nguyệt Giáo ra tay.

Nhưng bây giờ ra tay e sẽ phát sinh xung đột với bên Quỷ Vực.

Lòng Tử Hàn Nguyệt khẽ động.

Thanh Long Hội do bên kia mời tới, tạm thời hai bên còn có quan hệ hợp tác.

Nếu như bên này ra tay, e là Quỷ Vực sẽ mời Thanh Long Hội.

Thực lực của Thanh Long Hội có chút mạnh.

Một khi xuất thủ bên các nàng sẽ tổn thất thảm trọng, cần bàn bạc kỹ hơn.

Tử Hàn Nguyệt rời khỏi nơi đây, nàng muốn tìm Huyết Tôn Giả thương lượng.

Sau khi nàng rời đi, rất nhiều người cũng nối nhau rời đi.

Bọn họ chỉ đến xem một chút, không muốn dẫn lửa thiêu thân.

Tử Hàn Nguyệt xuất hiện trong một mật thất dưới lòng đất ở nơi tụ tập.

Hai người Doãn trưởng lão nàng phải đi trước đó đã trở về, hơn nữa còn có thêm một nam tử áo đen.

Lúc này, sắc mặt ba người đều ngưng trọng.

Thấy Tử Hàn Nguyệt xuất hiện, nam tử áo đen lên tiếng.

“Ngươi có thấy Huyết Tôn Giả không?”

“Huyết Tôn Giả sao, Lâm Hộ Tôn, chẳng lẽ Huyết Tôn Giả không trở về?”

Nghe hỏi, Tử Hàn Nguyệt ngần ra.

“Không có, chúng ta liên lạc với hắn nhưng không có hồi đáp, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Lâm Hộ Tôn trầm giọng hỏi:

Tử Hàn Nguyệt nói rõ tình huống lúc đó.

“Huyết Tôn bị thương không quá nặng, làm sao mà không liên lạc được đây?”

“Chẳng lẽ Huyết Tôn Giả xảy ra chuyện rồi!”

Doãn trưởng lão mở miệng nói.

Bình thường thì dù Huyết Tôn bị thương cũng sẽ tới hội họp với bọn hắn ở chỗ này.

Một là người ở đây có thể giúp hắn trị liệu thương thế, hai là thương lượng làm sao đối phó với Thiên Sơn Phái.

Hiện giờ không tìm được Huyết Tôn Giả, có thể là hắn đã gặp chuyện ngoài ý muốn.

“Toàn lực điều tra, nhất định phải tìm được Huyết Tôn Giả, cho dù hắn chết cũng phải tìm ra thi thể!”

Nam tử áo đen trầm giọng nói.

“Lúc trước ta đã cho người đi tìm, sẽ nhanh chóng có tin tức!”

Tử Hàn Nguyệt nói.

Nàng vừa nói xong có hai người áo đen từ ngoài mật thất đi vào.

“Tham kiến Thánh nữ, Huyết Tôn Giả đã chết, thi thể bị hóa thành nước đặc, không cách nào điều tra ra người giết.”

“Nhưng địa phương Huyết Tôn Giả bị hại không có dấu vết đánh nhau, hắn là một kích mất mạng!”

Người tới khom người nói.

Nghe được tin tức này, trong mật thất hoàn toàn yên tĩnh.

Rất nhiều người sắc mặt đều âm trầm xuống.

“Các người nói có phải là người của Thanh Long Hội ra tay không?”

Nam tử áo đen mở miệng nói.

“Ra tay giết người cũng không cần phải hủy thi diệt tích, bọn họ là tổ chức sát thủ, giết người là chuyện bình thường!”

“Cho nên ta có chút hoài nghi có thể là người của Thiên Nhai Các ra tay.”

“Lần này bên Thiên Nhai Các chỉ có Cổ Tam Thông và Quan Thất xuất hiện, những người khác đều không hiện thân, ta không tin bên bọn họ chỉ có hai người tới.”

“Có người không hiện thân, bọn họ nhìn thấy Huyết Tôn bị thương liền tiến hành đánh lén Huyết Tôn, sợ chúng ta tra được manh mối gì cho nên mới hủy thi diệt tích.”

“Hơn nữa hôm nay Hoắc Mộc Phong tái ngoại bị giết, tổn thất nặng nề, đối thủ chỉ còn lại chúng ta, giết chết Huyết Tôn cũng là suy yếu lực lượng của chúng ta!”

Tử Hàn Nguyệt phân tích.

“Vừa rồi người nói Hoắc Mộc Phong bị giết!”

Người áo đen không khỏi hỏi Tử Hàn Nguyệt.

“Đúng vậy, Hoắc Mộc Phong đã bị giết, ta vừa mới xem qua thi thể, bị một ngón tay xuyên thấu mi tâm!”

Tử Hàn Nguyệt mở miệng nói.

“Sao có thể, sao có thể có người dám giết Hoắc Mộc Phong?”

Nghe Tử Hàn Nguyệt nói, nam tử áo đen biến sắc, vẻ mặt khó tin.

“Căn cứ theo tình hình thì hẳn là có người liên hợp với Cổ Tam Thông giết Hoắc Mộc Phong!”

“Không biết Lâm Hộ Tôn nói sao có người dám giết Hoắc Mộc Phong là có ý gì?”

Tử Hàn Nguyệt không khỏi nhìn người áo đen, muốn biết ý trong lời đối phương.

Bởi vì trước đó Huyết Tôn cũng đã nói qua lời thế này.

“Hôm nay Hoắc Mộc Phong chết, nói cho các người cũng không sao!”

Trong cơ thể Hoắc Mộc Phong có một cổ trùng tên là Dương Cổ.

“Thiên địa có dương tất có âm, ở ngoài Thiên Môn có một vị đại nhân vật mang Âm Cổ kia!”

“Đây cũng là nguyên nhân vì sao năm đó Chu Đế đánh bại Hoắc Mộc Phong mà chỉ đánh rơi cảnh giới của hắn, không có trực tiếp phế bỏ tu vi hay giết chết!”

“Về phần đạo nhân vật kia là ai ta cũng không biết, giáo chủ chỉ nói như vậy, dặn dò chúng ta cho dù nhìn thấy Hoắc Mộc Phong trọng thương cũng không thể lấy mạng.”

Nam tử áo đen trầm giọng nói.

“Vậy sao người của Thiên Nhai Các dám giết Hoắc Mộc Phong?”

Doãn trưởng lão không khỏi mở miệng nói.

“Tin tức Hoắc Mộc Phong và Huyết Tôn Giả chết sẽ nhanh chóng truyền tới chỗ giáo chủ, chờ xem giáo chủ an bài như thế nào!”

Người áo đen lập tức nói.

Một nơi khác gần nơi tụ tập này,

Đám người Tô Thần không có lập tức tới Quỷ Vực mà lựa chọn tập trung ở chỗ này.

Tô Thần và Cổ Tam Thông bước vào một sân viện.

Trong sân, bọn Lý Trầm Chu đang đợi Tô Thần.

“Chủ thượng, hôm nay Hoắc Mộc Phong bị giết, Nam Bắc sơn chủ, thái thượng trưởng lão đều chết, là cơ hội để chúng ta bắt lấy Thiên Sơn Phái, không thể để cho Hàn Nguyệt Giáo nhanh chân đến trước!”

Độc Cô Vô Địch hưng phấn nói.

Tuy rằng hắn không tham gia chiến đấu nhưng là hắn là chủ nhân Quỷ Vực.

Một khi Quỷ Vực chiếm cứ Thiên Sơn Phái thì bên chủ thượng sẽ phái cao thủ tọa trấn bên này.

Hắn sẽ là người chủ sự khu vực tái ngoại.

Chương 535: Chu Vô Thị, tứ đại mật thám, thẻ trái nghịch nhân vật Yến Cuồng Đồ

Nghe Độc Cô Vô Dịch nói xong.

Tô Thần trầm tư.

Hiện tại đúng là cơ hội giết về phía Thiên Sơn Phái.

“Chuyện này do Cổ Tam Thông thống lĩnh, dẫn người đến chiếm cứ Thiên Sơn Phái trước.”

Tô Thần phân phó.

“Được rồi!”

“Vậy làm phiền các vị!”

Cổ Tam Thông ôm quyền nói với đám người Lý Trầm Chu.

Đoàn người đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Tô Thần một mình ở lại xem xét ba tấm thẻ rút thưởng màu cam.

Lúc giết chết Hoắc Mộc Phong, trên người Hoắc Mộc Phong có Dương Cổ phát động ba tấm thẻ rút thưởng màu cam.

Tô Thần trực tiếp sử dụng.

[Đạt được thẻ nhân vật Thiết Đảm Thần Hầu Chu Vô Thị, đạt được thủ hạ của Thiết Đảm Thần Hầu tứ đại mật thám

Thiên Địa Huyền Hoàng, đạt được thể trải nghiệm nhân vật Yến Cuồng Đồ]

“Chuyện này!”

Tô Thần nhìn kết quả rút thưởng mà khiếp sợ.

Rút được tứ đại mật thám, còn có thể trải nghiệm nhân vật Yến Cuồng Đồ.

Hắn là thực lực của Chu Vô Thị không kém Cổ Tam Thông, có khả năng cao hơn, cũng có khả năng thấp hơn.

Dù sao trong Thiên hạ đệ nhất Chu Vô thị hấp thu công lực của nhiều người, thực lực vô cùng cường hãn.

Còn Yến Cuồng Đồ là nhân vật đệ nhất trong Ôn Thư, phụ thân của Lý Trầm Chu, thực lực tuyệt đối cường hãn.

Hắn nhận được thể trải nghiệm tuyệt đối là kiếm lớn.

Tô Thần bắt đầu xem xét tin tức của mấy nhân vật.

Chu Vô Thị có thực lực đạt tới trong biển ngưng thần như Cổ Tam Thông, cũng ghi chú Phá Toái Hư Không.

Về phần tứ đại mật thám Thiên Địa Huyền Hoàng.

Thực lực của Đoạn Thiên Nhai và Quy Hải Nhất Dao đạt tới Thiên Nhân cửu nạn nhưng không tới giai đoạn đan điền hóa hải.

Thành Thị Phi có thực lực ở Thiên Nhân lục nạn, có chút thấp.

Thấp nhất chính là Thượng Quan Hải Đường, thực lực chỉ có Thiên Nhân nhất nạn.

Còn Yến Cuồng Đồ...

Hô hấp của Tô Thần có chút dồn dập, lại là Thiên Nhân cửu nạn giai đoạn thứ ba Phá Toái Hư Không.

“Nếu như ta sử dụng thẻ trải nghiệm nhân vật có thể trực tiếp phá vỡ Thiên Môn rồi khỏi hay không?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Lúc trước hắn từ một ít công pháp biết được nhân vật đến giai đoạn Phá Toái Hư Không hẳn là có thể trực tiếp phá vỡ Thiên Môn.

Cho nên Tô Thần mới có ý nghĩ như vậy.

“Chu Vô Thị và Cổ Tam Thông đều là nhân vật bên trong Thiên hạ đệ nhất, đặt ở Đông các, Chu Vô Thị có thể trở thành phó các chủ!”

Nghĩ tới đây Tô Thần đột nhiên lại nghĩ có nên để người Thanh Long Hội rời đi hay không.

Đề Đông các Thiên Nhai Các chiếm cứ Thiên Sơn Phái.

Vừa nghĩ như vậy, Tô Thần lập tức triệu hoán năm người bọn họ ra.

Chu Vô Thị trông có uy nghiêm hơn Cổ Tam Thông, giống Các chủ hơn.

Bất quá ai bảo Chu Vô Thị xuất hiện muộn, cho nên chỉ có thể làm phó các chủ.

Đoạn Thiên Nhai trầm tĩnh, Quy Hải Nhất Dao tản ra đao khí khủng bố.

Thượng Quan Hải Đường xinh đẹp như hoa, về phần Thành Thị Phi thì như lưu manh.

“Tham kiến chủ thượng!”

Năm người đồng thời hành lễ.

“Đây là lệnh bài của ta, các người có thể tới bên kia hội hợp với Cổ Tam Thông thay thế thành viên Thanh Long Hội, sau này người là phó các chủ Đông các!”

“Tình huống nơi này thế nào ta tin tưởng các người có thể tự mình tìm hiểu, ta sẽ không nói nhiều!”

Tô Thần nói với Chu Vô Thị.

Chu Vô Thị có thủ nhân thủ, Tô Thần tin tưởng bọn họ sẽ nhanh chóng biết được tình huống thế giới này.

“Tuân lệnh!”

Năm người nhanh chóng rời đi.

Bọn họ còn cần hiểu rõ tình huống cho nên cũng không ở chỗ Tô Thần lâu.

Với tốc độ của bọn họ, hẳn là có thể đuổi kịp nhóm người Cổ Tam Thông vừa rời khỏi không lâu.

“Chuyến đi tái ngoại lần này rất thuận lợi!”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

Làm xong hết thấy Tô Thần cũng đi ra sân, hắn còn muốn dạo một vòng khu chợ.

Hiện tại đang đầu xuân.

Chợ tập trung bắt đầu trở nên náo nhiệt, một số thương nhân từ quan nội đến đây mua bán.

Tô Thần tiến vào trong một gian tửu lâu, gọi một ít rượu và thức ăn.

Một mình ngồi ăn bên cửa sổ và lắng nghe những người khác nói chuyện.

“Các người biết không?”

“Thiên Sơn Phái sắp xong rồi!”

Một đại hán trên mặt có râu quai nón mở miệng nói:

“Làm sao có thể xong được, người nghe được tin tức này từ đâu?”

Một người ở bên cạnh hần mở miệng nói.

“Là thật, dị tượng thiên địa trước đó các ngươi có thấy không? Đó chính là do chương giáo Hoắc Mộc Phong giao thủ với người khác tạo nên.”

“Không phải lần trước cũng xuất hiện dị tượng? Hoắc chương giáo cũng không sao mà!”

“Lần trước không có việc gì nhưng lần này lại có việc, Hoắc chương giáo bị giết rồi, thi thể còn lưu ở nơi đó kia!”

Đại hán râu quai nón nói.

“Không chỉ như thế, thái thượng trưởng lão của Thiên Sơn Phái và sơn chủ cũng bị người của Thanh Long Hội giết!”

“Thanh Long Hội chiếm cứ chín quận phương bắc kia không có thù oán gì với Thiên Sơn Phái mới đúng!”

Có người không khỏi nói.

“Nghe nói do người của Quỷ Vực bỏ ra một cái giá lớn mời Thanh Long Hội ra tay.”

Thanh Long Hội này thật mạnh.

Một người khác nói.

“Không ngờ tin tức đã truyền đến nơi này?”

Tô Thần đang ăn uống nghe mấy người nói chuyện với nhau, trong lòng không khỏi thờ dài.

“Tô chương giáo rời đi thật nhanh, nếu không phải ta có nhiều người, e là không tìm thấy Tô chương giáo người.”

Lúc này có một bóng người màu tím xuất hiện trước mặt Tô Thần.

Chính là Tử Hàn Nguyệt, nàng đội đầu lạp, lúc ngồi xuống có một mùi thơm ngát đập vào mặt Tô Thần.

“Thánh nữ tìm ta làm gì?”

Tô Thần nhìn thấy Tử Hàn Nguyệt xuất hiện, khẽ nhướng mày.

Tử Hàn Nguyệt tìm được hắc thật nhanh.

“Ta muốn biết, rốt cuộc là ai giết Hoắc Mộc Phong!”

Tử Hàn Nguyệt truyền âm cho Tô Thần.

“Đừng nói người không biết, ta biết người thấy rõ tình huống lúc đó!”

“Nhưng tại sao ta phải nói cho người biết?”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

“Nếu như người nói cho ta biết, ta sẽ nói cho người một bí mật liên quan đến cổ trùng trên người Hoắc Mộc Phong!”

“Ta nghĩ lúc Hoắc Mộc Phong chết có một con cổ trùng xuất hiện!”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần, trên mặt lộ ra ý cười.

Cổ trùng!

Giờ phút này Dương Cổ bị hắc nô dịch đang ở trên người hắc đây.

Dựa theo đạo lý có âm tất có dương, có Dương cổ, vậy tất nhiên sẽ có Âm cổ.

Dương cổ trên người Hoắc Mộc Phong, như vậy Âm cổ sẽ ở trên người một nữ nhân.

Còn có lời Hoắc Mộc Phong nói trước khi chết, hắc là lai lịch của nữ nhân kia không đơn giản.

“Người nói tới Dương cổ trên người Hoắc Mộc Phong cùng với Âm cổ trên thân một người khác sao, nếu là chuyện này thì gười cũng không cần nói.”

Lúc Tô Thần nói, hắn đưa mắt nhìn Tử Hàn Nguyệt.

Hắn muốn xem phản ứng của Tử Hàn Nguyệt thế nào.

“Ngươi cũng biết chuyện này?”

Nghe Tô Thần nói, Tử Hàn Nguyệt không khỏi ngẩn ra.

Bất quá nàng đã xác định Tô Thần thấy qua Dương cổ rồi, hắn biết là ai giết Hoắc Mộc Phong.

“Vậy ngươi nhất định nhìn thấy người giết Hoắc Mộc Phong, bán tin tức này cho ta, giá cả ngươi cứ định.”

Tử Hàn Nguyệt nhìn Tô Thần nói.

“Chúng ta quan trọng uy tín, ta sẽ không nói cho ngươi biết!”

“Còn nữa, ta có thể nói cho ngươi biết người của Thiên Nhai Các đã đi tới Thiên Sơn Phái trước, ngoại trừ Cổ Các chủ, còn có một tên phó các chủ và bốn trưởng lão!”

Khi Chu Vô Thị chiếm lấy Thiên Sơn Phái chắc chắn cần động thủ, thân phận sẽ bại lộ.

Tô Thần nói cho Tử Hàn Nguyệt biết cũng để nàng thiếu mình nhân tình.

Tiện thể xem ý định của Hàn Nguyệt Giáo thế nào.

Chương 536: Thiên Nhai các, Đông Tây Nam Bắc Các

“Người nói Đông các còn có một phó các chủ và bốn trưởng lão tới.”

Nghe Tô Thần nói vậy, Tử Hàn Nguyệt ngẩn ra.

“Tô Chương giáo rất hiểu Thiên Nhai Các sao? Không biết có thể cho ta biết sơ lược hay không?”

Tử Hàn Nguyệt muốn lấy một ít tin tức từ bên Tô Thần.

“Thanh Long Hội chúng ta làm việc chú ý trao đổi ngang giá, Thánh nữ xuất ra thù lao tương ứng ta có thể cho người một ít tin tức.”

Tô Thần nhìn Tử Hàn Nguyệt nói.

Tử Hàn Nguyệt muốn biết miễn phí, không có khả năng, nhất định phải để trả giá gì đó mới được.

“Tô chương giáo, Thiên Nhai Các xuất thế, có khả năng sẽ liên tục có thêm các tin tức mới về bọn họ, bất quá chúng ta có khả năng phát sinh xung đột với Thiên Nhai Các cho nên tin tức này rất trọng yếu, không biết Tô chương giáo muốn ta trả cái gì.”

Lúc nói chuyện, Tử Hàn Nguyệt tự rót cho mình một chén rượu.

Rượu rất thơm ngon, có chút hương vị hoa quế, không phải loại rượu mạnh mà tái ngoại sản xuất.

Mắt nàng chăm chú nhìn Tô Thần.

Tuy rằng nàng và Tô Thần không tiếp xúc một thời gian ngắn nhưng hiện giờ cảm giác sự non nớt trên người Tô Thần đã biến mất, thay vào đó là một loại khí chất thâm sâu hơn.

Trong cổ khí chất này mơ hồ mang theo một sự bá đạo và quyền uy.

Cho nên nàng mới bảo Tô Thần đưa ra yêu cầu.

Trong lòng không khỏi nhớ tới lần đầu tiên thấy Tô Thần, không tính hoàn hảo nhưng cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, căn bản không đáng chú ý.

Chỉ là sau đó phát sinh một số chuyện khiến nàng cảm giác Tô Thần có chút năng lực, muốn đưa Tô Thần tiến vào Hàn Nguyệt Giáo, nhưng đối phương lại trở thành Thiếu long thủ, còn chấp chương chín quận phương bắc trở thành võ lâm minh chủ.

“Tin tức của ta có trị giá một vạn lượng!”

Tô Thần buông chén rượu trong tay xuống, mở miệng nói.

Tuy miệng hai người đều mấp máy nhưng người ngoài lại không nghe được âm thanh.

Từ Hàn Nguyệt móc ra một tấm ngân phiếu.

“Đây là Thông bảo ngân phiếu có thể đổi ở tất cả tiền trang trong phạm vi vương triều Đại Chu.”

Nàng đặt ngân phiếu trên bàn rồi đẩy tới trước mặt Tô Thần.

Tô Thần bỏ ngân phiếu vào trong ngực.

Thiên Nhai Các chia thành Đông Tây Nam Bắc Các, mỗi các đều có một Các chủ và hai Phó các chủ, phía dưới có trưởng lão, tôn giả, thập phương sứ giả, trong đó Đông các có thực lực mạnh nhất! Bắc các yếu nhất.”

“Đông các chủ chiến lực, Nam các chủ tài lực, Tây các thần bí nhất, Bắc các chủ yếu cung cấp tin tức tình báo.”

“Lần này ngoại trừ Các chủ Đông các Cổ Tam Thông ra còn có phó các chủ Chu Vô Thị, bốn tên trưởng lão, trong đó có hai tên trưởng lão thực lực Thiên Nhân cửu nạn, Quan Thất người nhìn thấy là một trưởng lão của Đông các, còn Độc Cô Vô Dịch là thập phương sứ giả!”

“Ta nghe đồn Chu Vô Thị vẫn luôn cạnh tranh vị trí Các chủ với Cổ Tam Thông, mặc dù là phó các chủ nhưng thực lực và thủ đoạn không hề kém hơn Cổ Tam Thông.”

Tô Thần mở miệng nói.

Quá mức thần bí cũng không tốt, liên tục để người lộ diện cũng là một lựa chọn không tồi.

Đương nhiên đây cũng là một phần kế hoạch trong lòng Tô Thần đối với Thiên Nhai Các.

“Thiên Nhai Các này mạnh như vậy, nhưng có vẻ khá phân tán, bọn họ làm sao có thể hòa hợp phát triển chứ?”

“Tuy rằng Đông Các có chiến lực mạnh nhất, nhưng ba các còn lại đều có thực lực không tầm thường, chắc chắn sẽ có tranh đấu.”

“Còn phải nói sao? Tứ các đều thuộc Thiên Nhai Các, đương nhiên phải có tổng các chủ Thiên Nhai Các rồi!”

“Bất quá Các chủ rất thần bí, người không nên hỏi ta, ta cũng không biết gì, có lẽ chỉ có Đại long thủ của Thanh Long Hội từng gặp qua!”

“Tổng các chủ, Đại long thủ!”

Sắc mặt Tử Hàn Nguyệt biến hóa.

Nàng không nghĩ tới ngoài tứ phương các chủ còn có một các chủ Thiên Nhai Các nữa.

Chắc chắn thực lực của các chủ Thiên Nhai Các cực kỳ bất phàm, nếu không làm sao có thể thống lĩnh bốn tên các chủ bên dưới.

Về phần Đại long thủ thì Tử Hàn Nguyệt không hỏi tới.

Nàng không tin Tô Thần sẽ cho nàng biết tin tức của Thanh Long Hội.

“Lần này đa tạ Tô chương giáo, ta sẽ không lưu lại thêm, ta muốn trở về báo cáo chuyện này!”

Nếu không Hàn Nguyệt Giáo có thể phát sinh xung đột với Thiên Nhai Các.

Tử Hàn Nguyệt đứng lên hành lễ với Tô Thần rồi xoay người rời đi.

“Nữ nhân này rất thông minh, biết chuyện gì nên hỏi, chuyện gì không nên hỏi!”

Nhìn Tử Hàn Nguyệt rời đi, Tô Thần trầm nghĩ.

Sau đó lại rót cho mình một chén rượu.

Tô Thần tin rằng sau khi hắn nói ra những lời này, Hàn Nguyệt Giáo sẽ không muốn phát sinh xung đột với đám người Cổ Tam Thông.

Đã nói cho biết thực lực của đối phương hùng hậu, nếu như vẫn còn muốn va chạm với Thiên Nhai Các.

Như vậy chỉ có thể nói thực lực của Hàn Nguyệt giáo đủ mạnh, hoặc bên trong Thiên Sơn Phái có giấu thứ mà bọn họ nhất định phải đạt được bằng mọi giá.

“Để xem các ngươi lựa chọn như thế nào!”

Một ngày sau có tin tức lan truyền.

Thiên Nhai Các chiếm cứ Thiên Sơn Phái, thời đại của Thiên Sơn Phái đến đây kết thúc, tái ngoại nghênh đón một bá chủ mới.

Trong phòng, Tô Thần nghe được tin tức này tỏ vẻ vui mừng.

[Chúc mừng thủ hạ của ký chủ thủ hạ bắt được đại phái tái ngoại kích hoạt phần thưởng, hai tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam.]

“Không nghĩ tới còn có thể kích hoạt khen thưởng!”

“Bất quá Cổ Tam Thông chiếm cứ Thiên Sơn Phái, cần phải đi xem một ít điển tịch mà Thiên Sơn Phái cất giữ để kích hoạt thêm một ít khen thưởng.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Bên Tử Hàn Nguyệt thật sự bị hấn hù dọa, yên tĩnh không hề có động tác nào, thật sự thức thòi.

Nếu như Hàn Nguyệt Giáo ra tay, hấn tin rằng đám người Cổ Tam Thông sẽ không dễ dàng bắt được Thiên Sơn Phái như vậy.

Sắp xếp lại một phen.

Tô Thần đội đầu lập lên rời khỏi khách điếm.

Lúc ra khỏi nơi tụ tập, gương mặt hấn biến thành một gương mặt bình thường, sau đó cất bước đi về phía Thiên Sơn Phái.

Ở một nơi khác.

Tử Hàn Nguyệt và Lâm trưởng lão ngồi trong nhĩ gian của tửu lâu.

“Tin tức Tô Thần cho ngươi không sai, phó các chủ Đông các Chu Vô Thị kia có thực lực không hề kém Cổ Tam

Thông.”

“Hơn nữa bên cạnh còn có bốn người, hai người trong đó có thực lực không yếu, tuy rằng chưa tới giai đoạn đan điền Hóa Hải nhưng chiến lực đã tiếp cận!”

“Cho dù ta đấu với bọn họ, không cẩn thận cũng có thể bị giết!”

Lâm trưởng lão trầm giọng nói.

“Nhiệm vụ lần này thất bại, chỉ sợ chương giáo sẽ...”

Tử Hàn Nguyệt trầm giọng nói.

Nhận được tin tức từ Tô Thần xong nàng liền thương lượng với Lâm trưởng lão buông tha Thiên Sơn Phái.

Nhưng mà buông tha thì dẫn đến không thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Người không cần lo lắng, Sở Cuồng đại nhân đã trở về tổng đàn báo cáo!”

Lâm trưởng lão nói.

“Sở Cuồng đại nhân cũng tới!”

Nghe Lâm trưởng lão nói đến Sở Cuồng đại nhân, Tử Hàn Nguyệt ngẩn ra.

“Thánh nữ, người sẽ không cho rằng nội giáo chỉ phái mấy người chúng ta đi làm nhiệm vụ đi!”

“Hôm qua ở Thiên Sơn Phái còn có một tên cường giả hiện thân, cảnh giới của hắn đã ngã xuống nhưng cũng ở trong biên ngưng thần, Cổ Tam Thông và Chu Vô Thị liên thủ chém giết lão giả kia.”

Lâm trưởng lão nói.

“Bất quá Sở Cuồng đại nhân nói giết chết lão giả kia và Hoắc Mộc Phong sẽ gây đại phiền toái, bảo chúng ta đừng tiếp xúc với Thiên Nhai Các.”

Lâm trưởng lão trầm giọng nói.

“Lâm trưởng lão, người biết sau lưng Hoắc Mộc Phong là ai không?”

Tử Hàn Nguyệt rất muốn biết điều này.

“Sở Cuồng đại nhân không nói, ta cũng hỏi thăm một chút nhưng Sở Cuồng đại nhân lại không muốn đề cập.”

Lâm trưởng lão lắc đầu nói.

Chương 537: Thượng Quan Kim Hồng, Mộ Dung Phục, mưu tính Kim Tiền Bang

Ở Kinh sư.

Mộ Dung Phục mặc trường bào hoa quý đang đứng trong một khoảng sân.

Hắn đang đợi người, từ sau khi đầu nhập vào Thập Nhị hoàng tử, Mộ Dung Phục liên tục tận tâm tận lực làm việc cho Thập Nhị hoàng tử.

Hiện tại hắn đã nhận đủ sự tín nhiệm.

Lần này đến đây để gặp mặt Thượng Quan Kim Hồng đang ẩn núp trong Kim Tiền Bang.

Thế gian vạn vật luân chuyển, phần lớn không thể tách khỏi tiền tài.

Tuy rằng Thập nhị hoàng tử tuy rằng nhận được một vài thế lực ủng hộ, nhưng ở phương diện tài lực còn thiếu rất nhiều.

Cho nên Mộ Dung Phục đề nghị Thập Nhị hoàng tử tiếp xúc với Kim Tiền bang, nghĩ biện pháp bắt lấy Kim Tiền Bang.

Kim Tiền Bang hôm nay do nhị bang chủ Kim Ngọc Đình chấp chương.

Thượng Quan Kim Hồng và Kinh Vô Mệnh đã trở thành hộ pháp bên cạnh Kim Ngọc Đình.

Đương nhiên đám người Thượng Quan Kim Hồng có thể nhanh chóng trở thành hộ pháp của Kim Ngọc Đình chủ yếu là vì bên Kim Phong Tế Vũ Lâu cung cấp đầy đủ tình báo về Kim Ngọc Đình.

Bọn họ lợi dụng hết thầy mới có thể khiến cho mình mau chóng thượng vị.

Thượng Quan Kim Hồng là hạng người gì, hẳn biết cách nắm giữ lòng người trong giang hồ.

Ọp ẹp!

Cửa sân được mở ra, Thượng Quan Kim Hồng mặc kính trang đi vào.

Lúc này gương mặt của Thượng Quan Kim Hồng đã biến hóa, trên người có một cỗ sát khí, sự kiết ngạo và khí phách không còn.

Thượng Quan Kim Hồng và Kinh Vô Mệnh khi còn ở Lĩnh Nam quận đều đã ra tay.

Cho nên hai người nhờ Tô Thần làm vài tấm mặt nạ da người mang theo, đương nhiên bọn họ cũng học Dịch dung thuật từ Tô Thần.

Thượng Quan Kim Hồng tiến vào trong tiểu viện liền thấy Mộ Dung Phục mặt như ngọc, đậm khí chất công tử văn nhã.

“Bái kiến Thượng Quan huynh!”

Mộ Dung Phục khom người hành lễ.

“Mộ Dung huynh khách khí rồi!”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Chuẩn bị một ít rượu nhạt, chúng ta vào trong nói chuyện phiếm!”

Mộ Dung Phục mở miệng nói.

Trong phòng, Tiểu Nhược Yên chậm rãi đưa lên một ít rượu và thức ăn, sau đó đóng cửa phòng đứng trong sân.

“Mộ Dung huynh, hảo phúc khí!”

Thượng Quan Kim Hồng nhìn Tiểu Nhược Yên, vừa cười vừa nói.

“Mời ngồi!”

Mộ Dung Phục khoát tay, sau khi Thượng Quan Kim Hồng ngồi xuống liền rót một ly rượu, nói:

“Lần này tìm Thượng Quan huynh chủ yếu vì một số chuyện của Kim Tiền bang.”

“Thập nhị hoàng tử Lưu Hạ thiếu hụt tiền tài, hãn muốn được Kim Tiền Bang ủng hộ.”

“Ta cho rằng đây là một cơ hội cho nên tìm Thượng Quan huynh để thương lượng.”

Lúc nói chuyện, Mộ Dung Phục cũng tự rót cho mình một ly rượu.

Nghe Mộ Dung Phục nói, Thượng Quan Kim Hồng khẽ nhướn mày:

“Mộ Dung huynh, tuy rằng hiện tại ta trở thành hộ pháp bên cạnh Kim Ngọc Đình nhưng công việc nội bộ của Kim Tiền Bang, bên Kim Ngọc Đình còn chưa buông cho ta quản lý.”

Thượng Quan Kim Hồng gia nhập Kim Tiền Bang một thời gian.

Sau khi trở thành hộ pháp bên cạnh Kim Ngọc Đình, cũng không có quá nhiều đột phá.

“Gần đây Nguyên tổng quản bên kia gửi thư, hi vọng ta có thể ủng hộ Cái Bang ở Giang Nam một chút, nơi đó có lũ lụt,

là cơ hội cho Cái Bang phát triển, nhưng lại tiêu hao quá nhiều ngân lượng.”

Thượng Quan Kim Hồng trầm giọng nói.

“Thượng Quan huynh, chẳng lẽ không nghĩ tới phương pháp phá giải?”

Mộ Dung Phục mở miệng nói.

“Phương pháp thì có nhưng vấn đề ở nhân thủ.”

Lúc nói tới đây, Thượng Quan Kim Hồng nhìn Mộ Dung Phục, hai mắt lóe sáng.

“Lúc trước còn lo lắng vấn đề nhân thủ, hôm nay không còn là vấn đề nữa!”

“Không phải gần đây Mộ Dung huynh thu phục Mông Thành sao, có lẽ có thể giúp ta xoay chuyển cục diện!”

Thượng Quan Kim Hồng uống một ngụm rượu.

“Thượng Quan huynh, tuy rằng ta thu phục Mông Thành nhưng có rất nhiều chuyện tạm thời không thể làm, dù sao ta đang trợ giúp Thập Nhị hoàng tử Lưu Hạ không chế.”

“Ta sợ ta vận dụng những người đó có khả năng để lộ phong thanh, đối với ta bất lợi!”

Mộ Dung Phục mở miệng nói.

“Không cần gạt hấn, không phải Thập Nhị hoàng tử phái người tiếp xúc Kim Tiền bang sao?”

“Kim Ngọc Đình không có khả năng đứng về phía Thập Nhị hoàng tử, cho nên Lưu Hạ nên nâng đỡ những người khác thượng vị, người nói nếu như ta thay Kim Ngọc Đình, như vậy không phải có thể hợp tác với Lưu Hạ sao, ta nghĩ Lưu Hạ sẽ nguyện ý hợp tác.”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Nhưng ta sợ Thập Nhị hoàng tử không tín nhiệm, ta tiếp xúc với Thập Nhị hoàng tử một thời gian rồi, người này trông có vẻ tùy tiện nhưng tâm tư rất kín đáo!”

Mộ Dung Phục nói.

“Cho hấn lợi ích, không phải hấn sẽ tin sao?”

“Gần đây nhận được một lộ tuyến và thời gian Kim Tiền Bang vận chuyển ngân lượng, người phụ trách lộ tuyến này chính là cánh tay trái đắc lực nhất của Kim Ngọc Đình hiện giờ, Ngụy Hưng An.”

“Người nói xem, nếu lộ tuyến mà hấn phụ trách bị cướp, đến lúc có phải hấn công nổi hay không đây?”

“Bất quá ta muốn chia đôi nhóm ngân lượng này với Thập Nhị hoàng tử!”

“Ta nghĩ Lưu Hạ nhìn thấy ngân lượng sẽ tin tưởng ta hơn.”

“Lấy được ngân lượng ta sẽ nhanh chóng vận chuyển vận đến Giang Nam cho Kiều bang chủ.”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Nếu như Lưu Hạ đồng ý sau khi nhìn thấy ngân lượng, người phải cẩn thận, bên cạnh Lưu Hạ có một nữ nhân, chính là người của Âm Ảnh Môn, nàng có không ít mật thám quanh Kinh sư, thời điểm người vận chuyển ngân lượng phải an bài cho tốt.”

Mộ Dung Phục nói.

“Đến lúc đó ta sẽ âm thầm thông tri bên kia để cho bọn họ tới an bài!”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

Sau đó Mộ Dung Phục tìm hiểu căn kẽ tình huống một chút rồi nói:

“Đã thương lượng xong, chúng ta uống rượu thôi!”

Mộ Dung Phục nâng ly rượu lên.

Chạng vạng tối hai người mới rời khỏi tiểu viện.

Mộ Dung Phục vừa rời khỏi liền tới phủ đệ của Thập Nhị hoàng tử Lưu Hạ.

Hiện giờ người qua lại trước phủ Thập Nhị hoàng tử không kém hơn chín hoàng tử chấp chính.

Bởi vì Thập Nhị hoàng tử đã lấy được chút thực quyền.

Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi ích, thiên hạ nhốn nháo cũng vì lợi ích.

Cầm quyền đại biểu có lợi ích, mọi người đều như vậy, có lợi ích sẽ có người đến người đi.

“Tham kiến Mộ Dung tiên sinh!”

Thủ vệ khom người hành lễ với Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục nhanh chóng tiến vào trong đại sảnh.

Trong đại sảnh, Thập Nhị hoàng tử đang tiếp đãi một nam tử trung niên mặc nho trang, khuôn mặt hắc gầy gò, mơ hồ phát ra quan uy.

Chính là thành thủ mới nhậm chức của Mông Thành.

Tuy rằng chỉ là một thành nhưng Mông Thành ở gần Kinh sư, có địa vị không tầm thường, thành chủ Mông Thành không kém quận thủ Lĩnh Nam quận.

“Mộ Dung tiên sinh!”

“Tần thành chủ!”

Hai người chào hỏi lẫn nhau, sau đó Mộ Dung Phục hành lễ với Lưu Hạ.

“Bái kiến điện hạ!”

“Điện hạ, hễ là Mộ Dung tiên sinh có việc, ta đây cáo lui trước!”

Tần thành chủ khom người nói.

Thập nhị hoàng tử khoát tay, nam tử trung niên khom người rời đi.

“Mộ Dung vội vã tìm ta như vậy, có chuyện gì sao?”

“Điện hạ, hôm nay ta hẹn gặp hộ pháp Kim Tiền Bang Thượng Quan Hạc, Thượng Quan Hạc rất có dã tâm, muốn thay thế trợ thủ đắc lực của Kim Ngọc Đình nên có ý định hợp tác với chúng ta.”

Lúc nói chuyện, Mộ Dung Phục tiến tới gần nhỏ giọng nói bên tai Thập Nhị hoàng tử Lưu Hạ.

Thập Nhị hoàng tử nghe Mộ Dung Phục nói xong, ánh mắt lấp lóe.

“Người nói nhóm ngân lượng này có tới hai trăm vạn!”

Lưu Hạ thấp giọng nói.

“Đúng vậy, bất quá Thượng Quan Hạc muốn một nửa ngân lượng!”

Mộ Dung Phục nói.

“Cho hễ một nửa cũng không sao, nhưng nói cho hễ biết lần đầu tiên có thể cho hễ một nửa, lần sau hễ chỉ có thể lấy hai thành!”

Lưu Hạ mở miệng nói.

Gần đây hấn cũng đang phát sầu vì tiền tài, lúc trước không nắm quyền lực, tiền của hấn đủ dùng, nhưng sau khi nắm quyền, quá nhiều người ăn cơm dẫn đến hiện tại hấn nhập không bằng xuất.

Hấn cần kiếm tiền, điên cuồng kiếm tiền.

Chương 538: Môn chủ Âm Ảnh môn, Nam Hải thương hội

“Vậy thuộc hạ đi an bài đi, có thể phải vận dụng đến Thiết Chưởng Bang bên Mông Thành.”

Mộ Dung Phục mở miệng nói.

“Có thể sử dụng Thiết Chưởng Bang, có theo suy nghĩ của ngươi mà an bài.”

Thập nhị hoàng tử Lưu Hạ nhìn Mộ Dung Phục nói.

Trên mặt biểu thị sự thương thức.

Mộ Dung Phục nhìn một số chuyện rất rõ.

Không hề che giấu tham vọng của mình, người như vậy Lưu Hạ hẳn cực kỳ thương thức.

“Tần thành chủ vừa rời đi có thể tín nhiệm, các người qua lại nhiều một chút!”

Lưu Hạ nói tiếp.

“Thuộc hạ đi an bài chuyện Kim Tiền Bang, mau chóng trợ giúp điện hạ lấy thêm tiền tài.”

Mộ Dung Phục nói.

Nói xong, Mộ Dung Phục không nán lại thêm, không chỉ Lưu Hạ đang cần tiền tài mà Kiều Phong ở Giang Nam cũng cần cho nên phải nhanh chóng cướp lấy từ bên Kim Tiền Bang.

Sau khi Mộ Dung Phục rời đi.

Hồng La mặc áo đỏ từ trong hậu đường đi ra.

“Chuyện như vậy mà giao cho Mộ Dung Phục xử lý? Người yên tâm về hắn như vậy.”

Hồng La nhìn Mộ Dung Phục nói.

“Kim Tiên Bang do Mộ Dung Phục thúc đẩy, nếu các người thúc đẩy ta cũng có thể giao cho các người hoàn thành.”

“Bất quá không thể khinh thường chuyện này, các người cần phái người theo dõi.”

“Nhưng nhớ, chỉ nhìn thôi, đừng động!”

Lưu Hạ nhìn Hồng La nói.

“Điện hạ yên tâm, Âm Ảnh Môn chúng ta nhất định sẽ theo dõi toàn bộ.”

Hồng La khom người nói.

“Nghe đồn Trường Sinh Hội và Bất Lão Đường cho truyền nhân hiện thân, bên Âm Ảnh Môn người có manh mối gì không?”

Lưu Hạ hỏi.

“Tạm thời bên ngoài chỉ đang lan truyền tin tức nhưng chưa có ai thấy qua truyền nhân của hai thế lực thần bí này, có điều Âm Ảnh Môn chúng ta đang tìm, tin rằng sẽ nhanh chóng tìm được bọn họ.”

Hồng La trầm giọng nói.

“Cố gắng hết khả năng tìm bọn họ, nếu như có thể được bọn họ ủng hộ, phần thắng của ta sẽ lớn hơn một chút!”

“Còn có môn chủ Âm Ảnh Môn các người khi nào gặp ta đây, hiện giờ ta đã có đủ quyền lực, môn chủ các người vẫn

một mực không gặp mặt ta, ta thấy không có thành ý lắm.”

Thập nhị hoàng tử nhìn Hồng La nói.

“Môn chủ sẽ xuất quan sau một tháng nữa, đến lúc đó sẽ gặp mặt điện hạ.”

Hồng La mở miệng nói.

“Tốt, đến lúc đó người tới an bài, ta rất muốn gặp vị môn chủ chưa từng lộ diện của các người!”

Lưu Hạ nói.

“Vậy ta an bài người nhìn chăm chăm Mộ Dung Phục trước.”

Hồng La khom người nói.

Lưu Hạ gật đầu.

Hồng La khom người ra khỏi đại sảnh.

Khi Hồng La ra khỏi phủ đệ Lưu Hạ thì đã có một chiếc xe ngựa chờ sẵn, nàng nhanh chóng tiến vào trong xe.

Trong xe ngựa có một nữ tử đeo mạng che mặt, không thấy rõ gương mặt, đôi mắt lộ ra trong trẻo nhưng lại rất lạnh lùng.

“Bái kiến môn chủ!”

Sau khi Hồng La tiến vào xe ngựa liền hành lễ với nữ tử.

“Thế lực và nhân thủ mà Lưu Hạ thu nạp, chúng ta có thể không chế bao nhiêu đây?”

Nữ tử đeo mạng che mặt mở miệng nói.

“Gần đây Lưu Hạ cố ý tránh ta, rất nhiều chuyện ta không thể biết sớm.”

“Hắn đang sử dụng một người tên Mộ Dung Phục.”

“Người này giúp hấn thu phục Thiết Chưởng Bang của Mông Thành, hơn nữa còn kết nối với người của Kim Tiền Bang.”

“Bọn họ muốn cướp một nhóm ngân lượng mà Kim Tiền Bang vận chuyển đến Kinh sư, Lưu Hạ bảo ta giám thị Mộ Dung Phục!”

“Hấn còn muốn gặp mặt môn chủ, ta theo lời dẫn dò của người nói một tháng sau khi người xuất quan sẽ gặp mặt hấn.”

Hồng La trầm giọng nói.

“Lưu Hạ ra tay với Kim Tiền Bang, lá gan của hấn thật sự rất lớn, người thấy Mộ Dung Phục này thế nào, có thể thu nạp cho chúng ta sử dụng không?”

Nữ tử đeo mạng che mặt hỏi tiếp.

“Người này có dã tâm rất lớn, còn không che giấu, chúng ta muốn thu nạp hấn thì phải cho hấn đầy đủ quyền thế, điểm này chúng ta không cách nào làm được.”

“Ta sợ Mộ Dung Phục này là quân cờ Lưu Hạ lấy ra để thăm dò chúng ta!”

Hồng La trầm giọng nói.

“Ta đây tự mình tiếp xúc với Mộ Dung Phục một chút!”

Nữ tử đeo mạng che mặt nói.

“Môn chủ tự mình tiếp xúc với Mộ Dung Phục có chút không ổn, Mộ Dung Phục mà là người do Lưu Hạ đẩy ra, thân phận của người sẽ bại lộ.”

Hồng La không khỏi nói.

“Trong lòng ta hiểu rõ, người mau chóng tìm ra truyền nhân của Bất Lão Đường và Trường Sinh Hội, nếu như chúng ta tìm không ra, liền thu tin tức từ thế lực khác.”

“Thuộc hạ đã hiểu!”

Hồng La đáp lời.

“Gần đây tài chính của An Khánh Hầu cũng xuất hiện vấn đề, hấn muốn chen chân vào Nam Hải thương hội, lúc trước nguồn tiền tài chính của hấn là Kim Tiền Bang, nhưng bây giờ Kim Ngọc Đình không ủng hộ hấn, người có thể báo chuyện này cho Thập Nhị hoàng tử!”

“Hoặc thông qua An Khánh Hầu phu nhân mà đáp lên tuyền này.”

“Kim Tiền Bang có thể đứng sừng sững ở vương triều Đại Chu nhiều năm như vậy, không phải chưa từng có người mưu đồ bọn họ, nhưng Kim Tiền Bang vẫn tồn tại, không thể coi thường nội tình của bọn hấn.”

“Ta nghe được một ít tin đồn, bang chủ Kim Tiền Bang Kim Phi Hồng có thể là một trong mấy đại quân sự của Chân Vũ Uyển.”

“Người có thể động đến Kim Tiền Bang sẽ dẫn ra Chân Vũ Uyển, cho nên tận lực thúc đẩy Lưu Hạ và An Khánh Hầu liên thủ.”

Nữ tử đeo mạng che mặt tiếp tục nói.

Nghe tới đây, Hồng La hơi ngẩn ra.

Nàng không nghĩ tới Kim Tiền Bang có liên quan đến Chân Vũ Uyển.

Xe ngựa chậm rãi lăn bánh trên đường, dần dần hòa vào dòng người.

Ở Kim Phong Tế Vũ Lâu

“Điều tra tin tức về hội trưởng Nam Hải thương hội thế nào rồi?”

Bạch Sầu Phi hỏi Nạp Lan Dung Yên.

“Tư liệu điều tra có hạn, hội trưởng Nam Hải thương hội rất ít lộ diện, lộ diện cũng đeo mạng che mặt, ta tiếp xúc với nàng cũng cách một tấm mạng che mặt, trên mạng che mặt có một tầng lực lượng ngăn cản ra dò xét.”

“Về phần thân phận người này cũng chỉ điều tra được nàng đến từ Hải Nam mà thôi, không tra được cụ thể, ta mua tin tức từ các thế lực khác nhưng tin tức lại không giống nhau, ta đang sắp xếp những tin tức này, hy vọng có thể tìm được một ít tin tức hữu dụng.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Đối với chúng ta, người này không quá trọng yếu, có một chuyện trọng yếu cần người làm đây!”

Bạch Sầu Phi nói ra chuyện Thượng Quan Kim Hồng và Mộ Dung Phục đã thương lượng.

“Mộ Dung Phục và Thượng Quan Kim Hồng lo lắng Thập Nhị hoàng tử có an bài gì khác, có thể giám thị bọn họ, cho nên bọn họ muốn chúng ta hỗ trợ, sau khi bọn họ đắc thủ nhanh chóng phân tán số ngân lượng này để chuyển đến Giang Nam.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói:

“Chuyển đến Giang Nam sao? Bên kia cũng có người của chúng ta?”

Nạp Lan Dung Yên kinh ngạc hỏi.

“Đi theo Bạch Sầu Phi càng lâu nàng càng cảm giác rõ sự cường đại của Thiên Nhai Các phía sau.”

Đúng lúc này, một đệ tử Kim Phong Tế Vũ Lâu xuất hiện ngoài cửa.

“Lâu chủ, có tin tức từ tái ngoại.”

Người này khom người nói.

“Vào đi!”

Bạch Sầu Phi đáp lời.

Tên đệ tử này sau tiến vào, đưa mật thư trong tay cho Bạch Sầu Phi rồi khom người lui ra, Bạch Sầu Phi mở thử ra xem, trên mặt có chút kinh ngạc.

Sau đó đưa mật thư cho Nạp Lan Dung Yên.

Chương 539: Kim Phong Tế Vũ Lâu, Cái Bang, Dạ Đế gặp Tà Minh

Nạp Lan Dung Yên nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Bạch Sầu Phi liền tiếp nhận mật thư.

Sau khi xem xong, nàng có chút kinh hãi.

“Đông các liên thủ với Thanh Long Hội tiêu diệt Thiên Sơn Phái tái ngoại, Đông các chiếm cứ Thiên Sơn Phái?”

Giọng điệu tràn ngập sự khó tin.

Nàng biết rõ Thiên Sơn Phái nên mới khó tin.

Chín quận phương bắc ở gần tái ngoại, thế lực này yên lặng hai mươi năm nhưng thực lực vẫn cường đại như cũ.

“Có các chủ Đông các Cổ Tam Thông và phó các chủ Chu Vô Thị là cường giả trong biển ngưng thần ra tay, hơn nữa thiếu chủ còn dẫn dắt Thanh Long Hội nên bắt lấy Thiên Sơn Phái không khó.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Lâu chủ, thật ra ta rất tò mò về thân phận của thiếu chủ.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Bạch Sầu Phi biết ý Nạp Lan Dung Yên.

“Tô Thần là thiếu long thủ của Thanh Long Hội, nhưng cũng có quan hệ với Thiên Nhai Các.”

Đối với thân phận cụ thể của Tô Thần ở Thiên Nhai Các, mặc dù nàng mơ hồ suy đoán đôi chút nhưng lại không chắc.

“Thiếu chủ, từ cách xưng hô liền biết địa vị chỉ dưới một người.”

“Thật ra không khác với suy đoán của người nhiều lắm, cho nên có đôi khi người có thể đắc tội mấy vị Các chủ nhưng không thể đắc tội thiếu chủ.”

Bạch Sầu Phi trầm giọng nói.

Tuy rằng mấy Các chủ có thực lực rất mạnh, Dạ Đế và Nhật Hậu chấp chưởng bắc các, ngoài mặt quân hạt Kim Phong Tế Vũ Lâu nhưng thật sự ở các phương diện, Bạch Sầu Phi vẫn nghe theo lệnh Tô Thần là chính.

“Thiếu chủ đang bố cục ở khu vực Giang Nam, qua một thời gian nữa bên Giang Nam sẽ có một thế lực tên là Cái Bang, bang chủ Cái Bang là nhân vật dưới trướng thiếu chủ!”

“Bang chủ tên Kiêu Phong, thực lực Thiên Nhân cửu nạn, có thể sắp trong biển ngưng thần rồi.”

“Sau này Cái Bang này có thể trở thành một trong những nguồn cung cấp tình báo chủ yếu cho chúng ta.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Một khi Cái Bang phát triển ở vương triều Đại Chu, đối với bọn họ mà nói tuyệt đối có lợi, hẳn hoàn toàn toàn có thể hợp tác với Cái Bang.

“Cái Bang?”

Nạp Lan Dung Yên nghe xong khẽ nhướn mày, không rõ bang phái này như thế nào.

“Là một bang phái do ăn mày trong thiên hạ hợp thành.”

“Người nói xem có một đám người như vậy, có phải rất có lợi cho chúng ta hay không?”

Bạch Sầu Phi nói.

“Chuyện này...”

Nghe Nạp Lan Dung Yên biến sắc, bang phái ăn mày trong thiên hạ.

Tuy rằng vương triều Đại Chu thống nhất thiên hạ nhưng giàu nghèo chênh lệch rất lớn, sĩ tộc, võ lâm thế gia, triều đình quan lớn, thế lực môn phái mới là kẻ giàu thật sự.

Bình dân tầng dưới chót rất nhiều, người không có cơm ăn trở thành ăn mày cũng rất nhiều.

Nếu như bang phái do ăn mày tạo thành, như vậy tuyệt đối trở thành bang phái có nhiều bang chúng nhất vương triều Đại Chu.

“Thiên hạ đệ nhất đại bang!”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Tuy rằng sẽ không trở thành thế lực đệ nhất nhưng nhân số chắc chắn nhiều nhất!”

“Thiếu chủ muốn tranh bá thiên hạ sao?”

Nạp Lan Dung Yên có chút kinh ngạc hỏi.

“Tranh bá thiên hạ cần phải xem ở lòng thiếu chủ, nhưng chí của thiếu chủ nhất định có tranh bá võ lâm bá chủ!”

Bạch Sầu Phi nói.

Ở thế giới này, thật ra bá chủ võ lâm mới là người thống trị mạnh nhất.

Nếu như Chu Đế không có thực lực, như vậy vương triều của hắn chỉ có thể trở thành một thế lực phụ thuộc môn phái

nào đó.

Vương quyền do bá quyền quyết định.

Nếu như Tô Thần trở thành bá chủ võ lâm, như vậy hẳn chính là bá chủ thiên hạ, uy chấn thiên hạ hơn cả Đại Chu Chu Đế.

Chỉ là con đường như vậy không dễ đi.

Nạp Lan Dung Yên thâm nghĩ nhưng nàng lại hiểu đôi chút về mục đích của Tô Thần.

Sau khi bước vào Kinh sư, nàng biết được không ít tân bí.

Nghe đồn Chu Đế tranh bá thiên hạ vì thu thập khí vận thiên hạ, phá toái hư không bước vào Thiên Môn.

Sao Tô Thần không thể trở thành bá chủ thiên hạ phá toái hư không tiến vào Thiên Môn, truy cầu võ đạo cực hạn chứ?

“Ta nhất định sẽ trợ giúp lâu chủ giúp thiếu chủ hoàn thành nguyện vọng!”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Bên Giang Nam chúng ta bố cục hơi chậm!”

“Sau khi Thượng Quan Kim Hồng có được sổ bạc đó, ta muốn người tự mình đến Giang Nam một chuyến, đến Kiều bang chủ Cái Bang một lần, thuận tiện cầm lệnh bài của ta gặp trang chủ Liên Thành Bích, đến lúc đó hẳn sẽ trợ giúp người!”

Bạch Sầu Phi nói.

Bạch Sầu Phi nói chuyện mà trong lòng có chút cay đắng.

Bên hắc ít cao thủ hoàn toàn thuộc về Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Một mình ta hộ tống đám ngân lượng này, ta sợ...”

Nạp Lan Dung Yên cau mày nói.

Nàng đến Giang Nam cũng không thành vấn đề, nhưng mang theo ngân lượng thì sợ trên đường gặp nguy hiểm.

“Ngày mai Lãnh tiên sinh và Bạch tiên sinh sẽ đến, bọn họ sẽ hộ tống ngươi!”

Bạch Sầu Phi nói.

Tuy rằng danh tiếng Kim Phong Tế Vũ Lâu vang dội nhưng thực lực lại hơi đơn bạc, cho nên Tô Thần đã điều Bạch Thiên Vũ và Lãnh Hồi Thiện tới.

Quan Thất đã xuất hiện ở tái ngoại phối hợp với Độc Cô Vô Địch, trở thành thành viên Đông các.

Có chút không thích hợp.

Huống hồ Quan Thất cũng sẽ không khuất phục dưới trướng Bạch Sầu Phi hẳn.

Tuy Lãnh Hồi Thiện và Bạch Thiên Vũ cũng là bá chủ một phương nhưng lại khác với Quan Thất.

“Vậy thì ta yên tâm rồi!”

Lãnh Hồi Thiện và Bạch Thiên Vũ nhận được nhiều tài nguyên từ thiếu chủ, thực lực tăng lên nhanh chóng, hộ tống nàng đến Giang Nam không thành vấn đề.

“Thập Nhị hoàng tử Lưu Hạ là kẻ có tâm kế rất sâu, có thể người bên cạnh hẳn sẽ nhìn chăm chăm, ngươi phải cẩn thận!”

“Ta sẽ liên lạc với chủ thượng, xem hẳn có thể phái thêm cao thủ đến đây hay không.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Chẳng lẽ chúng ta không thể xin cao thủ từ Bắc các sao?”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng hỏi.

Đông các xuất hiện ở tái ngoại, có Các chủ, phó các chủ và bốn tên trưởng lão, chắc hẳn Bắc các cũng có trưởng lão.

Bạch Sầu Phi nghe Nạp Lan Dung Yên nói xong, âm thầm cười khỏ.

Bắc các hôm nay ngoại trừ hai vị các chủ đáng giá kiêu ngạo, căn bản cũng không còn người.

Nhưng chuyện này không thể nói với Nạp Lan Dung Yên.

“Hai vị các chủ có thể giúp chúng ta yên ổn phát triển đã không tệ rồi!

Không phải ta đã nói với người sao? Mặc dù chúng ta ở Bắc các nhưng lệ thuộc vào thiếu chủ!”

“Đôi khi chỉ có thể dựa vào chính mình!”

“Thật sự không được, ta sẽ xin thiếu chủ điều một ít người Thanh Long Hội tới trợ giúp.”

“Cần viết thư hỏi xem ý thiếu chủ thế nào!”

Bạch Sầu Phi nói tiếp.

Quả thật hẳn muốn để cho Tô Thần phái một ít người tới.

Một khi không có cao thủ xuất hiện, e là bọn họ sẽ bị ít thế lực khiêu khích, hơn nữa manh mối đã mơ hồ xuất hiện, một ít thế lực chương quản Kinh sư đã bắt đầu có động tĩnh.

Không bao lâu sau sẽ có người dẫn đầu ra tay.

Khi bọn họ đang nói chuyện, đột nhiên cửa sổ lầu các bị một cơn gió mạnh mở ra, có hai bóng người lướt vào.

Chính là Dạ Đế và Nhật Hậu.

“Tam minh chủ Tà Minh hẹn chúng ta gặp mặt ở Hương thành vào ngày mai, hôm nay chúng ta sẽ rời đi, gặp tam minh

chủ xong nếu như không có chuyện gì, chúng ta sẽ rời khỏi Kinh sư.”

Dạ Đế mở miệng nói.

Chương 540: Thái Bảo Niên Cận Luân, Mộ Dung Khinh Trần dự đoán Tô Thần vào kinh

“Tà Minh tam minh chủ hện gặp ngài?”

“Lúc trước Tà Minh tổn thất hai người ở Phong gia trang đang bị Thiên Giám Ti toàn lực điều tra, lúc này bỗng ngài gặp mặt...”

Bạch Sầu Phi có chút khó hiểu.

“Người sợ hấn có mưu đồ sao?”

“Tà Minh làm việc tàn nhẫn, ta sợ bọn họ có mưu đồ gì đó, dù sao cũng là chúng ta giao thanh đao kia cho Mộ Dung Khinh Trần.”

“Ta sợ bọn họ đồ tổn thất ở Phong gia trang lên chúng ta.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Chúng ta sẽ chú ý, sau khi gặp mặt sẽ báo người biết tình hình.”

Dạ Đế đáp lời.

“Dạ Đế đại nhân, đây là tin tức từ tái ngoại truyền đến, ngài xem qua một chút.”

Bạch Sầu Phi nhìn thoáng qua Nạp Lan Dung Yên.

Nạp Lan Dung Yên đưa mật thư cho Dạ Đế, Dạ Đế xem xong đưa cho Nhật Hậu bên cạnh.

Sắc mặt Nhật Hậu không có biến hóa, rất bình tĩnh.

“Thả tin tức này ra ngoài, ta nghĩ cho dù bên kia muốn động cũng phải nghĩ thêm, chúng ta đến đây để cáo biệt người, thuận tiện nhờ người vấn an thiếu chủ.”

Nhật Hậu nói xong nhìn Dạ Đế.

“Chúng ta cũng nên lên đường.”

Dạ Đế không nói gì nữa, nhanh chóng theo sau.

Sau khi hai người rời đi.

Nạp Lan Dung Yên tiến lên đóng cửa sổ lại, mở miệng nói:

“Chúng ta có nên phái người chú ý tình huống bên kia hay không?”

“Không cần, người phát tán tình huống tái ngoại ra bên ngoài đi, ta nghĩ bên Tà Minh sẽ hành động không khác Nhật Hậu suy đoán bao nhiêu đâu.”

Đương nhiên cho dù Tà Minh động thủ, Dạ Đế và Nhật Hậu cũng không có vấn đề.

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Dạ Đế và Nhật Hậu liên thủ có thể chiến với cường giả trong biển ngưng thần.

“Được, ta sẽ sắp xếp!”

Nói xong, Nạp Lan Dung Yên khom người lui ra ngoài.

Lúc này Bạch Sầu Phi đi cạnh án rút ra một bức họa.

Trên bức họa là một ông lão mặc cẩm y, tóc mai bạc trắng có khí chất thư sinh, trông cực kỳ ôn hòa và nho nhã.

Thái Bảo Niên Cận Luân.

Đây là mục tiêu của Bạch Sầu Phi.

Mặc dù Thanh Long Hội có thể có xung đột với Đại hoàng tử nhưng bọn họ là thế lực tình báo, không có xung đột.

Lúc trước Bạch Sầu Phi đã âm thầm tiếp xúc với người này.

Hôm nay Thiên Nhai Các ở tái ngoại tiêu diệt Thiên Sơn Phái, chuyện bọn họ tiếp xúc cũng thuận lợi hơn một chút.

Lúc trước Tô Thần muốn Bạch Sầu Phi tiếp xúc với Mộ Dung Kinh Trần, xúc tiến hợp tác.

Như vậy Mộ Dung Kinh Trần chương quản Thiên Giám Ti có thể trở thành tài nguyên hậu trường của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nhưng sau khi tiếp xúc một phen hẳn lại cảm giác Mộ Dung Kinh Trần và Thiên Giám Ti có vẻ không tương xứng.

Đây là trực giác của Bạch Sầu Phi.

Hắn không nói rõ, có lẽ là do Mộ Dung Kinh Trần vừa mới tiếp nhận Thiên Giám Ti.

Nhưng là người được Tô Thần phái đến Kinh sư.

Hắn sẽ không chờ Mộ Dung Kinh Trần thật sự chấp chương Thiên Giám Ti, hẳn cần tự mình tìm kiếm tài nguyên.

Đại hoàng tử thất bại ở chín quận phía bắc, phát động thế công ở Giang Nam, nhưng khu vực Giang Nam có nhiều thế lực rắc rối nên tiến triển chậm chạp.

Đây là cơ hội cho Bạch Sầu Phi hẳn.

Rất nhiều chuyện cần phải tự mình tham dự mới có thể hiểu rõ phương hướng.

Tình báo về chuyện tái ngoại đã lan truyền trong Kinh sư.

Một phần mật báo được đưa đến tay Mộ Dung Kinh Trần.

Tái ngoại Thiên Sơn Phái bị Đông các tiêu diệt, người ra tay là các chủ Đông các Cổ Tam Thông và phó các chủ Chu Vô Thị, hai người đều là cường giả trong biển ngưng thần.

Nhìn mật báo trong tay, Mộ Dung Khinh Trần khẽ nhướn mày

Lúc trước Bắc các và Dạ Đế xuất hiện, nàng không có bao nhiêu khiếp sợ, nhưng lần này Đông các xuất hiện cùng hai cường giả trong biển ngưng thần.

Điều này khiến nàng phải chú ý hơn.

“Thanh Long Hội cũng tham dự chuyện này, Hoắc Mộc Phong chết có thể là do người Thanh Long Hội và Cổ Tam Thông vây giết.”

“Lúc đó, nơi giao thủ với Hoắc Mộc Phong xuất hiện ba loại dị tượng thiên địa, trong đó có một dị tượng tràn ngập thiết huyết, thần thể không giống với phó các chủ Chu Vô Thị, Thiên Giám Ti phán đoán là cường giả trong biển ngưng thần do Thanh Long Hội phái ra trợ giúp Cổ Tam Thông.”

Thái Vi trầm giọng nói.

Thanh Long Hội cũng tham dự vào chuyện này, xem ra bên Thiên Nhai Các trả không ít thù lao mới điều động nhiều nhân thủ như vậy.

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Tiểu thư, người nói chúng ta có nên nghĩ biện pháp điều Tô Thần từ chín quận phương bắc đến Kinh sư trợ giúp tiểu thư người không?”

Thái Vi mở miệng nói.

“Hiện giờ Tô Thần là võ lâm minh chủ chín quận phương bắc, chấp chương chín quận phương bắc, nếu như hấn đến

Kinh sư tương trợ tiểu thư, tiểu thư có thể mở ra cục diện mới.”

Nghe Thái Vi nói xong, Mộ Dung Khinh Trần trầm tư.

Tuy rằng nàng tiếp quản Thiên Giám Ti nhưng chuyện cũng không dễ dàng như nàng nghĩ, thiếu rất nhiều thủ hạ tâm phúc, còn thiếu cả trợ lực.

Điều động cần có trình tự nghiêm ngặt, không phải thân là Ti chủ muốn điều động là điều động.

Huống hồ qua trận chiến ở Phong gia trang.

Tổn thất một trong tam lão đối với nàng mà nói không phải chuyện tốt.

“Tiểu thư, Tô Thần có quan hệ mật thiết với Bạch Sầu Phi, nếu như hấn đến kinh sư, tiểu thư có thể nhận được một ít ủng hộ!”

“Trận chiến tái ngoại cho thấy thực lực của Thiên Nhai Các rất cường đại, chúng ta phải tranh thủ thôi tiểu thư!”

“Ta cần suy nghĩ cẩn thận, xem xem có thể dùng điều kiện gì để Tô Thần đến Kinh sư trợ giúp ta.”

Mộ Dung Khinh Trần trầm tư một lát rồi nói:

Nàng tạm thời không thể dùng trợ lực bên Tứ hoàng tử, chủ yếu là vì bây giờ Tứ hoàng tử cũng đang bị áp chế.

Chín đại hoàng tử vốn tranh đấu rất kịch liệt, hiện tại có một vài hoàng tử khác quật khởi, nàng cảm giác Kinh sư sắp nổi sóng lớn.

“Phụ hoàng, rốt cuộc ngài nghĩ như thế nào đây?”

Mộ Dung Khinh Trần lẩm bẩm.

Tình huống của Đại Chu vương triều hiện tại tuyệt đối liên quan đến vị phụ hoàng bề quan không ra kia.

“Điều tra Tà Minh thế nào rồi? Có manh mối gì không?”

Mộ Dung Khinh Trần hỏi.

“Ta nhận được tin báo ngày mai Tam minh chủ sẽ gặp gặp Dạ Đế và Nhật Hậu ở Hương thành.”

“Chúng ta có nên động thủ với hắn không?”

Thái Vi trầm giọng nói.

“Bọn họ muốn gặp mặt sao, nhất định phải nghĩ biện pháp bắt được tam minh chủ Tà Minh, ta đi gặp Tư Đồ tiên sinh để hắn tự mình xuất mã.”

Trong mắt Mộ Dung Khinh Trần có hàn mang chột lóe.

Chương 541: Tái ngoại biến hóa khiến Kinh sư thay đổi

Tư Đồ tiên sinh trong miệng Mộ Dung Khinh Trần chính là lão đại trong tam lão, một cường giả trong biên ngung thần.

Cũng là cao thủ có thực lực mạnh nhất mà Ti chủ đời trước lưu lại cho Mộ Dung Khinh Trần.

“Có Tư Đồ tiên sinh ra tay, vậy tam minh chủ kia sẽ không cách nào thoát đi!”

“Nếu tam minh chủ của Tà Minh lúc gặp Dạ Đế và Thiên Hậu bị Thiên Giám Ti bắt, như vậy bên Tà Minh và Thiên Nhai Các sẽ không có khả năng liên thủ.”

“Đối với chúng ta mà nói là một tiến song điều!”

Thái Vi nhẹ giọng nói.

“Nhìn chằm chằm bọn họ, còn có tình huống ở chín quận phương bắc và tái ngoại nữa, có động tĩnh lập tức thông tri, không thể trì hoãn.”

Mộ Dung Khinh Trần nói xong đứng dậy, nàng muốn đi mời Tư Đồ tiên sinh ra tay.

Tình huống tái ngoại nhanh chóng lan truyền khắp Kinh sư.

Đêm khuya ở Phủ Thái Kinh.

Trong mật thất dưới lòng đất.

Thái Kinh ngồi xếp bằng, trên người có một cỗ khí kinh màu trắng và màu đỏ không ngừng lưu chuyển và liên kết với nhau.

Hai loại khí kinh không ngừng đan xen, cuối cùng dung nhập vào trong cơ thể hần.

Đan điền trong cơ thể hần đã hóa hải, một bên màu trắng một bên huyết sắc, khí kinh hùng hậu không ngừng tắm bổ thân thể.

Đột nhiên hần mở to mắt thu toàn bộ khí kinh lại.

Sau đó lên tiếng nói:

“Vào đi.”

Cửa mật thất bị đẩy ra.

Một nữ tử mặc váy dài màu đen xuất hiện trong mật thất.

“Tướng gia, mật thư từ tái ngoại truyền đến, là về Thiên Nhai Các.”

Người tới đưa mật thư cho Thái Kinh.

“Thiên Nhai Các ở tái ngoại, bọn họ có động tác sao?”

Thái Kinh có chút nghi hoặc tiếp nhận mật thư.

Sau khi mở mật thư ra, sắc mặt Thái Kinh trở nên ngưng trọng.

Các chủ Đông các Cổ Tam Thông, phó các chủ Chu Vô Thị là cường giả trong biển ngưng thần, bọn họ giết chết Hoắc Mộc Phong và chiếm cứ Thiên Sơn Phái.

“Căn cứ theo tin tức thì Hoắc Mộc Phong do Cổ Tam Thông liên hợp cường giả Thanh Long Hội giết chết, thân thể của Chu Vô Thị không giống thân thể của người giao thủ với Hoắc Mộc Phong lúc đó.”

Người tới mở miệng nói.

“Thanh Long Hội, Thiên Nhai Các sao, ngày mai ta muốn gặp Dạ Đế và Nhật Hậu, nếu như có thể đàm phán hợp tác,

chúng ta có thể đẩy nhanh kế hoạch.”

Thái Kinh liên hệ với Dạ Đế và Nhật Hậu là muốn hợp tác với hai người.

“Tướng gia, lần trước Dạ Đế và Nhật Hậu đưa bảo đao ngài cần cho Mộ Dung Khinh Trần, để cho chúng ta tồn thất hai tên cao thủ, ta nghĩ lần này cần phòng bị!”

Nữ tử váy đen trầm giọng nói.

“Ngươi không cần quản, an bài thời gian là được!”

Thái Kinh khoát tay nói.

Chuyện thất thủ ở Phong gia trang là sai lầm của Thái Kinh hấn, hấn sẽ không đổ lỗi cho người khác.

“Tình huống bên Giang Nam tiến triển như thế nào rồi?”

Thái Kinh hỏi tiếp.

“Lũ đã bắt đầu dâng lên, phỏng chừng không bao lâu nữa sẽ có lưu dân, ôn dịch cũng theo đó mà phát tán, dược liệu đã được tích trữ.”

“Nếu ôn dịch không phát tán thì không được phép để dược liệu chảy ra ngoài!”

“Nhất định phải làm cho tốt chuyện lần này, không thể xuất hiện sai lầm.”

Thái Kinh phân phó.

“Tướng gia yên tâm, lần này đối tượng chúng ta lựa chọn hợp tác là Liệt ngao dòng chính của Liệt gia, có hấn tham dự tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề!”

Nữ tử váy đen trả lời.

Nghe nữ tử nói, Thái Kinh gật đầu.

“Sự tình ở Giang Nam không thể xuất hiện chút sai lầm nào, người tự mình đến Giang Nam một chuyến!”

Bên Giang Nam là thí điểm của Tà Minh cho nên Thái Kinh rất coi trọng.

Nữ tử váy đen nghe xong cảm thấy khó hiểu, có Liệt gia trợ giúp sẽ không xảy ra vấn đề, không biết vì sao tướng gia coi trọng như vậy.

Nhưng nàng không dám làm trái mệnh lệnh của Thái Kinh.

“Thuộc hạ liền khởi hành đi Giang Nam.”

Nữ tử váy đen khom người nói.

“Cho Cừ Tam đi cùng người!”

Thái Kinh phân phó.

“Tuân lệnh!”

Nữ tử váy đen rời khỏi mật thất.

Thái Kinh cũng rời khỏi mật thất tiến vào trong phòng khách.

Trong phòng khách không có người nào.

Nhưng khi hần bước vào thì có một bóng người xuất hiện ở góc tối.

“Ta và người cùng nhau đi gặp Dạ Đế và Nhật Hậu kia!”

Bóng đen trầm giọng nói.

“Sợ ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao, thực lực của ta đã tiến thêm một bước rồi, cho dù Dạ Đế có lặc cường giả trong biển ngưng thần, muốn giữ ta lại cũng khó.”

Thái Kinh nói.

“Hần là Dạ Đế và Nhật Hậu sẽ không ra tay với người vì hai bên không có xung đột lợi ích.”

“Tôi luôn cảm thấy có một bàn tay lớn ở sau thúc đẩy chuyện gì đó, ta sợ lần này những người khác sẽ ra tay với người.”

“Thân phận và địa vị của người đối với chúng ta mà nói rất quan trọng, không thể xảy ra vấn đề, cho nên cần phải theo người!”

Bóng đen trầm giọng nói.

“Vậy sao? Vậy người đi cùng ta, thuận tiện đánh giá chuyện hợp tác với Thiên Nhai Các một chút.”

Thái Kinh đáp lời.

“Truyền nhân Bất Lão Đường và Trường Sinh Hội xuất thế, người phải tìm ra bọn họ!”

“Nếu như có thể hợp tác với bọn họ, chúng ta cũng sẽ nhận được nhiều lợi ích.”

Bóng đen nói tiếp.

“Đã điều tra rồi, có điều ta sợ là có người cố ý thả khói mù, theo lý thì Bất Lão Đường và Trường Sinh Hội không nên xuất thế vào thời điểm này.”

“Còn chưa tới lúc loạn thế!”

Thái Kinh nói.

“Qua một thời gian nữa mà Chu Đế vẫn không xuất quan, thiên hạ chắc chắn phải náo động!”

“Thế giới võ đạo, chỉ cần có cơ hội thì sẽ có rất nhiều người tranh thủ bắt lấy!”

“Hiện tại có Thanh Long Hội xuất hiện, còn có Cổ Khí Tông bêm Nam Hải, Ngũ Độc Ma Giáo ở khu vực Xuyên Vân, những thế lực này sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện.”

Nghe bóng đèn nói xong, Thái Kinh trầm tư một lát mới đáp:

“Loạn thế tụ vận, đoán chừng cũng có người có ý nghĩ như chúng ta.”

“Đi thôi, chúng ta đi Hương thành!”

Thái Kinh nói.

Lúc nói chuyện, gương mặt hắc nhanh chóng biến thành một gương mặt nam tử trung niên có tướng mạo bình thường, lẳng lẽ rời khỏi Tả tướng phủ.

Ở phủ đệ Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử đang đánh cờ với một lão giả mặc cẩm bào.

“Lão sư, kế hoạch của chúng ta ở khu vực Giang Nam tiến triển chậm chạp, có cần tăng thêm nhân thủ hay không?”

Đại hoàng tử hạ cờ trắng trong tay xuống.

Quân cờ có khí thế tiến công mãnh liệt.

“Không có khả năng mở rộng nhân thủ ở Giang Nam, lúc trước chúng ta chỉ muốn áp chế nhuệ khí của bọn họ, không phải thật sự muốn mở rộng phạm vi thế lực.”

“Hôm nay đã đạt được mục đích, chúng ta nên co rút lại, bây giờ cần phải tìm kiếm ngoại viện mới!”

Cờ đen trong tay lão giả cẩm bào hạ xuống.

Khí thế của cờ đen ngăn trở khí thế mãnh liệt của cờ trắng, hơn nữa còn mơ hồ xuất hiện một cỗ khí thế mới.

“Lão sư, ngươi có mục tiêu mới!”

Đại hoàng tử không chơi cờ, mở miệng nói.

“Gần đây Bạch Sầu Phi của Kim Phong Tế Vũ Lâu tiếp xúc với ta vài lần, muốn hợp tác với chúng ta.”

“Lúc trước ta vẫn do dự, không quá xem trọng Kim Phong Tế Vũ Lôu này, nhưng hôm nay tin tức truyền đến khiến ta thay đổi cách nhìn.”

“Ta nghĩ chúng ta có thể tiếp xúc và hợp tác với Kim Phong Tế Vũ Lôu, hai bên cùng có lợi.”

Lão giả cảm bào mở miệng nói.

Qua cuộc đối thoại của hai người có thể biết được lão giả cảm bào này chính là một vị ân sư khác của Đại hoàng tử, Thái Bảo vương triều Đại Chu Niên Cận Luân.

Chương 542: Tâm tư của đại hoàng tử, liên hợp Thanh Long Hội

Hợp tác thì được nhưng tôi muốn bọn họ thể hiện chút thành ý.

“Gần đây lão Thất tiếp xúc với bên ruộng muối, thu được một nhóm Băng ngọc thạch thượng đẳng, đang trên đường đưa đến Kinh sư, nếu như có thể giúp ta lấy được thì ta hợp tác với bọn họ cũng không sao!”

Đại hoàng tử mở miệng nói.

“Thất hoàng tử tu luyện Bắc Minh Băng Huyền Công, đoán chừng muốn lợi dụng Băng ngọc thạch để tăng cường thực lực, nếu như Kim Phong Tế Vũ Lô đoạt được Băng ngọc thạch này...”

“Hơn nữa ân sư Thái Hư chân nhân của Thất hoàng tử chết trong tay Thanh Long Hội, trong đó cũng có bóng dáng của Kim Phong Tế Vũ Lô, hai bên kết hợp, chúng ta có thể dựng lên một đối thủ cường đại cho Thất hoàng tử.”

“Không có thể lực của đối thủ, không thể đứng vững ở Kinh sư!”

Thái bảo Niên Cận Luân tự nói.

“Bên kia có tiếp xúc với Khinh Trần, Khinh Trần chấp chương Thiên Giám Ti, theo lý thì hợp tác với Kim Phong Vũ Lô có lợi cho nàng hơn, sao nàng lại không tiến hành!”

“Nếu Kim Phong Tế Vũ Lâu hợp tác với Thiên Giám Ti, chúng ta cũng có lợi.”

Đại hoàng tử trầm giọng nói.

“Điện hạ, người nghĩ có chút đơn giản, tác dụng của Thiên Giám Ti chủ yếu phải xem người lãnh đạo, Thiên Giám Ti trong tay Mộ Dung Khinh Trần nhiều nhất cũng chỉ là một cái vỏ rỗng mà thôi.”

“Huống hồ lúc Tiết Bình Sinh rời đi chỉ lưu lại cho Mộ Dung Khinh Trần tam lão thôi, hôm nay Nhiếp Kiểm Sát đã chết trong tay Tà Minh, chỉ còn lại hai người.”

“Trong hai người này, Tư Đồ Thịnh có thực lực mạnh nhất, lúc trước nghe nói người này bế quan mấy năm, đã thành công bước vào trong biển ngưng thần.”

“Nhưng trong biển ngưng thần, thần thể cũng có mạnh yếu, khí huyết và sinh cơ của Tư Đồ Thịnh đều đang trượt dốc, ta đoán hẳn mượn được vật đột phá, cho nên thần thể rất yếu, cho nên Thiên Giám Ti ở trong tay Mộ Dung Khinh Trần không phải là một thanh đao.”

Niên Cận Luân trầm giọng nói.

“Lão sư, ý của người là? Thiên Giám Ti còn ở trong tay phụ hoàng?”

Đại hoàng tử khẽ cau mày, trầm giọng nói.

“Nhất định ở trong tay bộ hạ, Thiên Giám Ti chính là một thanh đao của bộ hạ, cũng như người tu đao, hẳn sẽ tùy ý giao đao của mình cho người khác sử dụng sao?”

“Bộ hạ không xuất quan, không có nghĩa là hẳn không hỏi chuyện, chỉ là đến bây giờ ta còn không đoán được dụng ý của bộ hạ.”

Lúc Niên Cận Luân nói chuyện, lông mày nhíu lại.

“Đúng vậy, nếu như phụ hoàng muốn thoái vị, vị trí Đại Chu đế quân hẳn nên truyền cho trưởng tử là ta, nhưng hẳn lại tạo ra cục diện chín vị hoàng tử chấp chính.”

“Hắn muốn chúng ta tranh đấu để cuối cùng có một người trở thành thái tử, kế thừa ngôi vị hoàng đế của hắn.”

“Lúc trước ta cho rằng thực lực của ta tăng lên có thể áp đảo tám người khác, trở thành Thái tử, nhưng không nghĩ tới lại bị tính kế, mất đi chín quận phương bắc cùng với Thanh Long Tự.”

Hơn nữa hiện tại những hoàng tử không nằm trong chín hoàng tử chấp chính cũng bắt đầu nổi lên.

“Hắn là những người này được phụ hoàng âm thầm cho phép, nếu không bọn họ sẽ không dám mạo hiểm, lão sư, người nói xem rốt cuộc phụ hoàng muốn làm gì đây?”

Đại hoàng tử có chút không cam lòng.

“Điện hạ phải thả lỏng, chỉ cần bộ hạ không phá toái hư không bước vào Thiên Môn, vị trí Đại Chu chỉ chủ sẽ không rơi vào trong tay bất kỳ kẻ nào.”

“Năm đó bộ hạ dùng vận thể thiên hạ thành công bước vào tầng thứ phá toái hư không, theo lý thì hẳn đã có thể rời đi nhưng lại không có làm, lại lựa chọn bế quan, lúc trước còn tưởng rằng bộ hạ muốn vững chắc vận đạo!”

“Nhưng những năm qua bộ hạ không hỏi chuyện trong triều khiến cho ta cảm thấy rất khó hiểu, hiện tại có rất nhiều người đang phỏng đoán thân thể bộ hạ có ẩn tật!”

“Triều đường giang hồ, phong vân biến thiên!”

Niên Cận Luân thở dài một tiếng, sau đó nói:

“Những chuyện này chúng ta hiểu là được, mục đích hiện tại của chúng ta là tiếp tục gia tăng lực lượng bên mình.”

“Lão sư nói đúng.”

“Không biết lão sư có ý kiến gì với bên kia hay không, nghe đồn bên kia không chuẩn bị tiếp tục ủng hộ lão Thất!”

Đại hoàng tử trầm giọng nói.

“Bởi vì Thái Hư chân nhân chết nên thái độ của Thanh Hư Quan đối với Thất điện hạ không rõ ràng, hơn nữa ta còn nhận được tin tức bọn họ đang tìm kiếm những người khác.”

Hơn nữa người bọn họ tìm kiếm không nhất định là chín hoàng tử chấp chính.”

Niên Cận Luân nói.

“Không phải chín hoàng tử chấp chính sao, có phải bên lão sư lấy được tin tức gì không?”

Đại hoàng tử ngẩn ra, mở miệng hỏi.

“Thánh địa Đạo môn Chân Võ Đạo Quan phái truyền nhân xuống núi, tên truyền nhân này đã đến Thanh Hư Quan, chuẩn bị cùng với đại đệ tử Thanh Hư Quan thể hệ này Mục Nguyên Bình tiến đến Kinh sư.”

Niên Cận Luân nói.

“Có người xuống núi, không biết người này là ai?”

“Tên là Mộ Thanh Huyền, nghe đồn luyện thành một trong tam đại tuyệt học của Chân Võ Đạo Quan Chân Võ Thái Thượng Kiếm Quyết, thực lực cụ thể tạm thời chưa biết!”

Niên Cận Luân trầm giọng nói.

“Nếu như bên ta có thể đạt được Mộ Thanh Huyền tán thành, có phải có thể đáp lên quan hệ với Đạo môn, đạt được sự ủng hộ của bọn họ hay không?”

Đại hoàng tử vui mừng nói.

Thế lực của Đạo môn ở Đại Chu vương triều rất mạnh.

Nếu như hần có thể đạt được Đạo môn và Thanh Hư Quan ủng hộ, hần không chỉ có thể bù đắp lực lượng mất đi ở chín quận phương bắc mà còn có thể để cho thế lực bên mình mở rộng.

“Điện hạ, xem phản ứng của bọn họ, nếu như bọn họ không đi báỉ kiến Thất hoàng tử, chúng ta có thể tiếp xúc một chút.”

“Còn có Mật Tông bên kia, đối phương có cái nhìn thế nào với chín quận phương bắc?”

“Bọn họ không thật sự nguyện ý để cho Thanh Long Tự phong tự như vậy chứ?”

Gần đây người ta nói đến Thanh Long Tự.

“Phật môn tạm thời không có động tĩnh, không biết bọn họ nghĩ gì!”

Đại hoàng tử cau mày nói.

“Không có động tĩnh e là Phật môn có tâm tư khác, lúc này Thanh Long Tự gặp nguy cơ, nếu như Phật môn toàn lực ủng hộ ai có thể uy áp bọn hần, ta sợ Phật môn sẽ giống như Đạo môn, đang tìm kiếm nhân vật mới, điện hạ không thể không đề phòng.”

Niên Cận Luân trầm giọng nói.

Trong lúc nói chuyện hần lại hạ quân cờ, sau đó đứng lên.

“Điện hạ, ta có hẹn với Bạch Sầu Phi, đã đến thời điểm!”

“Làm phiền lão sư rồi!”

Đại hoàng tử khom người tiễn Niên Cận Luân.

Sau khi tiễn Niên Cận Luân, đại hoàng tử ngồi ngay ngắn trên ghế dài rơi vào trầm tư.

Sau đó hắn mở miệng nói: “Người đâu!”

Một bóng đen từ ngoài cửa tiến vào.

“Người đến chín quận phương bắc một chuyến, đại biểu ta gặp mặt Tô Thần, thuận tiện giao phong thư này cho hắn.”

“Cứ nói là ta muốn hợp tác với hắn.”

Đại hoàng tử móc ra một phong thư đã được chuẩn bị từ rất sớm.

Bố cục ở chín quận phương bắc thất bại, Thanh Long Tự ủng hộ hắn đã bị buộc phong tự, bên hắn tổn thất một trợ lực lớn.

Hơn nữa đúng như Thái Bảo nói, thái độ của Mật tông Phật môn có chút biến hóa khiến hắn cảm nhận được khủng hoảng.

Cho nên hắn muốn hợp tác với Thanh Long Hội.

Người của Thanh Long Hội giết Thái Hư chân nhân của Thanh Hư Quan, đã kết thù với lão Thất.

Hắn và lão Thất có vẻ tranh đấu ôn hòa nhưng ngầm ngầm thì không.

Nếu hợp tác với Thanh Long Hội, thế lực bên hắn sẽ tăng thêm một phần.

Có lẽ có thể giải phóng cho Thanh Long Tự cũng không chừng.

Bóng đen khom người rời khỏi.

Chương 543: Tư Đồ Thịnh, dư nghiệt Huyết Ma Môn dư nghiệt

Trong một phủ đệ u tĩnh ở Hương Thành.

Phủ đệ rất lớn, đình lâu các viện đều có đủ, đặc biệt là hậu trạch có một đình thủy tạ lớn, gió nhẹ thổi qua, trên mặt hồ xuất hiện từng gợn sóng lăn tăn.

Dạ Đế và Nhật Hậu đứng ở trong đình nghỉ mát.

“Không nghĩ tới Tà Minh lại hẹn gặp chúng ta ở chỗ này.”

Nhật Hậu nhìn quanh một vòng rồi nói.

“Có chút ngoài dự liệu của ta, không biết Tà Minh đột nhiên muốn gặp chúng ta làm gì đây?”

Dạ Đế mở miệng nói.

“Hắn không phải chuyện đơn giản, nếu như đơn giản bọn họ sẽ không hẹn chúng ta gặp mặt.”

Nhật Hậu mở miệng nói.

Khi hai người nói chuyện, từ phái bên kia đình viện có một bóng người chậm rãi đi tới, người mặc áo đen, đeo mặt nạ.

“Tại hạ tam minh chủ Lục Ngô, bái kiến Dạ Đế và Nhật Hậu, lần này mời hai vị đến đây muốn hợp tác làm một việc.”

Thái Kinh đeo mặt nạ nói với hai người.

“Hợp tác làm một việc sao, Lục minh chủ không ngại nói một chút?”

Dạ Đế mở miệng nói.

“Liên thủ giết một người, quan chủ Tử Vân quan Hương thành Lý Vận Sinh, chỉ cần hai vị chịu hỗ trợ, ta sẽ đưa ra một phần Thần thức mật quyền.”

Thái Kinh mở miệng nói.

“Thần thức mật quyền?”

Mặc dù đến thế giới này chưa được lâu nhưng bọn hắn cũng đã hiểu cảnh giới võ giả ở thế giới này.

Hiện giờ thực lực của ả Đế hắn là Hóa hải cảnh.

Nói thật hắn có cảm ngộ nhưng vẫn không rõ một chỗ.

Trước đó bọn họ chuẩn bị trở về Lĩnh Nam quận thỉnh giáo Cổ Tam Thông và Chu Vô Thị.

Nhưng nếu thế biết được từ chỗ này, có lẽ hắn cũng không cần thỉnh giáo Cổ Tam Thông và Chu Vô Thị.

“Về phần người bị giết, quan chủ Tử Vân quan Lý Vận Sinh không đơn giản.”

“Thân phận thật sự của hắn hơi lớn, chính là vị sư tôn đầu tiên của Đại Chu Chu Đế.”

“Không nghĩ tới Tà Minh lại muốn giết người thế này.”

Đương nhiên nếu như không phải người muốn giết có thân phận không tầm thường, Tà Minh cũng sẽ không lấy ra Thần thức mật quyền.

“Các người đang khiêu chiến điểm mấu chốt của Chu Đế sao?”

Mặc dù trong lòng muốn có được đồ vật nhưng đầu óc Dạ Đế vẫn tỉnh táo.

Hắn đoán mục đích của đối phương.

“Đúng như lời người nói, chúng ta muốn khiêu chiến điểm mấu chốt của Chu Đế, nhìn xem Chu Đế rốt cuộc có ra khỏi Đế cung hay không.”

Thái Kinh trầm giọng nói.

“Đây chính là nguyên nhân gặp chúng ta ở Hương Thành này!”

Dạ Đế nhìn Thái Kinh nói.

“Cũng không phải nguyên nhân này, cho dù chúng ta hợp tác thì chẳng lẽ Dạ Đế và Nhật Hậu ra tay là có thể nắm chắc giết Lý Vận Sinh sao, không thực tế lắm.”

“Dù sao cũng có rất nhiều người biết các người tới Hương Thành, một khi động thủ giết Lý Vận Sinh, Kim Phong Tế Vũ Lâu ở Kinh sư sẽ bị tiêu diệt trong khoảnh khắc.”

“Tuy rằng chúng ta ra tay tàn nhẫn nhưng sẽ không đối xử với đồng minh như thế.”

Thái Kinh mở miệng nói.

“Hừ, không nghĩ tới Tà Minh nghĩa khí vậy, thật làm cho người ta có chút kinh ngạc!”

Khi Thái Kinh nói xong.

Một lão giả mặc trường bào màu tím chợt xuất hiện trên mái đình nghỉ mát, lạnh lùng nhìn Thái Kinh.

“Thiên Giám Ti, Tư Đồ Thịnh, không ngờ người lại đến đây.”

Nhìn thấy lão giả xuất hiện, Thái Kinh trầm giọng nói.

Tối hôm qua bọn họ còn thảo luận về Tư Đồ Thịnh này, không ngờ hôm nay đã gặp phải.

“Không nghĩ tới người biết lão phu, vậy có nghĩa là chúng ta nhận thức, ta rất muốn xem gương mặt dưới mặt nạ của

người!”

“Còn các người lại mưu toan liên thủ với Tà Minh, động thủ với Đế Sư, hôm nay chém giết các người chân hưng uy nghiêm Đại Chu ta.”

Giọng điệu Tư Đồ Thịnh rất lạnh lùng.

Hắn biết rất nhiều chuyện, mặc dù biết bệ hạ để cho những người này có thể khuấy gió khuấy mưa, nhưng bệ hạ sẽ không dễ dàng tha thứ kẻ dám thăm dò.

Vì vậy những người này đáng chết.

Hắn không muốn bắt người.

Bởi vì hắn không cần biết phía sau những người này có thể lực nào.

Trong lúc nói chuyện, trên người hắn xuất hiện một tầng khí huyết màu đen, trông giống như ngọn lửa đen bao phủ thân thể.

Khí tức mênh mông lưu chuyển tạo thành một bóng dáng màu đen mông lung tản ra khí tức khát máu.

Dạ Đế và Nhật Hậu thấy vậy nhanh chóng xích lại gần, thực lực của người này phía trên hai người bọn họ, e là cần liên thủ mới có thể thoát khỏi.

Bất quá khi nhìn về phía Thái Kinh, khí tức của Thái Kinh không có chút biến hóa, ánh mắt bình tĩnh dị thường, giống như không e ngại chuyện Tư Đồ Thịnh xuất hiện.

“Tư Đồ Thịnh, người cho rằng ta không đề phòng các người sao?”

“Một trong tam lão Thiên Giám Tì Nhiếp Kiểm Sát bị giết rồi, hôm nay người có thể đi cùng hắn!”

Thái Kinh lạnh giọng nói.

Lúc hắn nói chuyện có một bóng người từ xa chậm rãi đi tới.

Người này cũng mặc áo đen và mang mặt nạ.

Trên người có khí kinh như sóng chậm rãi lưu chuyển, cổ khí kinh này như có thể hóa thành sóng lớn bất kỳ lúc nào.

Trong mắt có lệ khí, đôi mắt khép hờ tràn ngập sát ý.

Thấy người này xuất hiện, Tư Đồ Thịnh biến sắc, trầm giọng nói:

“Ngươi là người Huyết Ma môn, làm sao có thể, năm đó đại nhân đã tiêu diệt toàn bộ Huyết Ma môn, tại sao còn có dư nghiệt!”

“Diệt trừ Huyết Ma Môn ta sao, ngươi cho rằng Tiết Bình Sinh có năng lực đó?”

Người tới hừ lạnh một tiếng.

“Tư Đồ Thịnh, năm đó ngươi là một thanh đao trong tay Tiết Bình Sinh, hôm nay giết chết ngươi, ta nghĩ Tiết Bình Sinh kia cũng sẽ ngồi không yên!”

“Lúc trước chỉ để phòng ngừa vạn nhất, không nghĩ tới câu được ngươi.”

“Thật sự là ông trời không phụ ta!”

Người đeo mặt nạ nói tới đây, sát ý trên người càng thịnh.

Thân hình hóa thành một đạo huyết quang đánh thẳng tới Tư Đồ Thịnh.

Bùm!

Tư Đồ Thịnh vỗ một chương, hai người giao thủ mấy chiêu rồi rơi xuống đất trống.

Sau khi rơi xuống đất, người đeo mặt nạ kia giậm chân, tiếp tục bắn nhanh tới Tư Đồ Thịnh, bàn tay nắm thành quyền, quyền kinh tung hoành.

“Huyết Thí, Ngũ Cực Sát!”

Người đeo mặt nạ quát to, thân hình chia thành năm, năm bóng người đồng thời công kích Tư Đồ Thịnh.

Hai mắt Tư Đồ Thịnh tập trung.

Hắn không phân biệt được bóng người nào là chân thân.

Bùm!

Nếu tìm không thấy, vậy trực tiếp thi triển thần thức.

Khí tức trên thân biến hóa, khí huyết ngưng tụ thành một bóng người huyết sắc, một cỗ khí thế khổng lồ ập về phía năm bóng người.

Một trong năm bóng dáng có dấu hiệu bị ảnh hưởng.

Khoảnh khắc này, khoe miệng Tư Đồ Thịnh nhếch lên, chân đạp đất một cái phóng lên cao, bàn tay hóa thành đao.

“Thần thức, Tam Nguyệt Đao Trảm!”

Một đao hạ xuống, đao quang như vàng trắng chia thành ba sau đó hội tụ lại, uy lực cực kỳ cường hãn.

Xi!

Bóng người bị chia thành hai nhưng không có máu tươi phun ra, đồng tử Tư Đồ Thịnh đột nhiên co rút lại.

Giờ phút này, một trong năm bóng người đã xuất hiện trước mặt hắn, bàn tay vỗ về phía trái tim.

Chương 544: Thái Kinh âm độc, Tư Đồ Thịnh chết

Thấy vậy, khí kinh quanh thân Tư Đồ Thịnh tăng vọt, khí kinh cuồng bạo tạo thành bình phong trên người hắn.

Bàn tay người áo đen nhân cứng rắn đập trên ngực đối phương.

Ánh mắt ngưng tụ, nhưng sau đó khí kinh trên bàn tay giống như núi lửa phun trào ra.

Lực lượng cường đại đem Tư Đồ Thịnh chấn bay ngược ra ngoài.

Thân thể Tư Đồ Thịnh va vào hành lang bên bờ khiến hành lang sụp đổ.

Phốc!

Tư Đồ Thịnh bay ngược ra ngoài miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn bị thương nhưng vết thương không trí mạng.

Thân hình lao ra khỏi hành lang, ánh mắt âm ngoan nhìn chăm chăm người áo đen mang nạ.

“Huyết Ma Ngũ Cực, ngươi là Huyết Ma Môn Tả hộ pháp Hạ Dịch Thương, không phải ngươi bị Tiết đại nhân một chương đánh nát tâm mạch sao?”

Tư Đồ Thịnh nhìn người đeo mặt nạ, trong mắt tràn ngập sự khó tin.

Gương mặt có thể thay đổi nhưng một thân công pháp tu hành không thể đổi được.

Tư Đồ Thịnh nhận ra thân phận người đeo mặt nạ.

“Không nghĩ tới còn có người nhớ rõ Hạ Dịch Thương ta, tất nhiên đúng là Tiết Bình Sinh đánh nát tâm mạch của ta, nhưng ta lại không chết.”

“Có phải rất kinh ngạc hay không, nói cho người biết cũng không sao, năm đó ta tu hành Phật môn Bế Tâm Thiên, khi Tiết Bình Sinh ra tay ta đã sử dụng Bế Tâm Thiên tự đoạn tâm mạch, đương nhiên chỉ đoạn tâm mạch trong thời gian ngắn ngủi giúp ta tránh được một kiếp.”

Người đeo mặt nạ lấy mặt nạ xuống.

Một gương mặt rất bình thường, không có gì đặc biệt xuất hiện, nếu như muốn tìm điểm đặc biệt, chỉ có thể nói tới đôi mắt của hắn.

Đôi mắt thâm thúy sắc bén.

“Không nghĩ tới người lại có thể lừa gạt đại nhân!”

Ánh mắt Tư Đồ Thịnh trở nên âm trầm.

Hắn không ngờ đến đây bắt người lại khiến cho mình rơi vào khốn cảnh.

Hắn muốn rời đi nhưng mà Hạ Dịch Thương khế động, khí tức trên người khóa chặt hắn, nếu hắn động thì đối phương sẽ phát ra một kích sắc bén nhất.

Sắc mặt Hạ Dịch cũng rất ngưng trọng.

Tuy rằng vừa rồi một kích đắc thủ nhưng muốn giết chết đối phương tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Thực lực của đối phương chỉ kém hắn một đường, đánh không lại đối phương có thể trốn.

Với thực lực của đôi phương mà muốn chạy trốn, muốn bắt lại quả thật có chút khó khăn.

Bị Hạ Dịch Thương nhìn chăm chăm, ánh mắt Tư Đồ Thịnh càng thêm âm trầm.

Vừa rồi hắn vừa động đôi phương liền khóa chặt, đây là không muốn thả hắn rời đi.

Tư Đồ Thịnh chợt bay lên không, bàn tay nâng lên vỗ một chưởng công kích Hạ Dịch Thương.

“Huyết Hải Bích Ba Chưởng!”

Bàn tay thăm dò, huyết khí bắt đầu cuộn trào mang theo thanh thế kinh người đánh tới.

Thấy thế Hạ Dịch Thương cũng tung một quyền nghênh đón.

Quyền kinh hội tụ trên nắm tay tạo thành một cỗ khí lẫm liệt va chạm với một chưởng của Tư Đồ Thịnh.

Ầm!

Lần này chính diện giao phong, hai người không chênh lệch nhiều.

Nhưng sau khi va chạm, khoe miệng Tư Đồ Thịnh lại tràn máu tươi.

“Hạ Dịch Thương, không nghĩ tới qua mười lăm năm, thực lực của ngươi lại có thể đạt tới trong biển ngưng thần, nhớ rõ năm đó khi diệt Huyết Ma môn các ngươi, thực lực của ngươi giống như ta vừa mới bước vào khí kinh hóa hải.”

“Không nghĩ tới ngươi lại đột phá đến trong biển ngưng thần.”

Tư Đồ Thịnh nhìn Hạ Dịch Thương trên mặt có chút kinh ngạc.

“Bất quá cho dù như thế, cho dù ta bị thương người cũng không nhất định có thể giữ ta lại!”

Tur Đồ Thịnh nhìn Hạ Dịch Thương nói.

“Xem ra Hạ Dịch đã đột phá đến trong biển ngưng thần nhưng cũng không quá mạnh.”

Dạ Đế đang quan chiến truyền âm cho Nhật Hậu.

Đương nhiên thực lực của hai người này khiến cho hắn cảm thấy áp lực rất lớn.

Hắn và Nhật Hậu liên thủ đối chiến Tur Đồ Thịnh hay Hạ Dịch Thương đều không thành vấn đề.

“Nơi này nhiều người như vậy, chẳng lẽ không giữ được người!”

“Dạ Đế và Nhật Hậu, vừa rồi đối phương vừa muốn giết các ngươi, hiện tại có thể liên thủ cùng nhau giết chết hắn!”

Hạ Dịch Thương đảo mắt nói với Dạ Đế và Nhật Hậu.

Dạ Đế và Nhật Hậu nghe xong bắt đầu trầm mặc.

“Dạ Đế và Nhật Hậu, nếu các ngươi liên thủ với ta giết chết người của Tà Minh, chuyện các ngươi ta có thể không hỏi đến!”

Lúc này Tur Đồ Thịnh nghĩ tới gì đó mở miệng nói.

“Chúng ta làm chuyện gì, còn ngại các ngươi hỏi đến!?”

Dạ Đế lạnh giọng nói.

Trong lúc nói chuyện, thân hình của hắn và Nhật Hậu chợt lóe cùng xuất hiện ở một chỗ.

Thái Kinh đeo mặt nạ xuất hiện ở một nơi khác.

Tạo thành hình tam giác vây quanh Tur Đồ Thịnh.

“Các ngươi...”

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Tư Đồ Thịnh biến hóa, hắn không ngờ Dạ Đế và Nhật Hậu lại muốn đối địch với Thiên Giám Ti.

“Giết người thì có ai biết là chúng ta đâu?”

“Chuyện người bị giết không liên quan gì đến chúng ta, hai vị nói xem?”

Dạ Đế nhìn Thái Kinh và Hạ Dịch Thương.

“Đương nhiên chuyện này chúng ta sẽ gánh vác, đúng lúc chúng ta muốn gia tăng thanh thế!”

Thái Kinh mở miệng nói.

“Các người!”

Nghe mấy người nói chuyện, sắc mặt Tư Đồ Thịnh trở nên âm hàn, thân hình đột nhiên vọt về phía Thái Kinh.

Trong ba phía, phía Thái Kinh bạc nhược nhất, cũng là phương vị tốt nhất để hắn đột phá, tốc độ cực nhanh.

Thái Kinh luôn đề phòng đối phương.

Khoảnh khắc đối phương ra tay hắn liền động thủ trước, hai tay đồng thời đánh tới.

Đồng tử Tư Đồ Thịnh co lại.

Hắn không nghĩ tới đối phương dám cứng đối cứng, bàn tay không tự giác va chạm với bàn tay Thái Kinh.

Nhưng khi chạm vào, khí kinh trong lòng bàn tay hắn bị đâm thủng.

Trong tay Thái Kinh có hai cây cương châm sắc bén đâm thủng khí kinh của hắn, cắm thẳng vào lòng bàn tay.

“Không!”

Tư Đồ Thịnh phát ra một tiếng kêu thảm thiết, khí lực hùng hậu đánh Thái Kinh bay ra ngoài.

Cánh tay Thái Kinh bị đánh nát, máu tươi bắn tung tóe.

Nhưng mà Thái Kinh lại không để ý.

Ở trên cánh tay hắn xuất hiện một cỗ lực lượng huyết sắc, cỗ lực lượng huyết sắc này mang theo một tia sinh cơ nhanh chóng chữa trị cánh tay, kinh mạch và máu thịt vỡ nát nhanh chóng khép lại, cánh tay trở lại như ban đầu.

Về phần sắc mặt như thế nào, do hắn đeo mặt nạ nên không thể thấy rõ ràng.

Tư Đồ Thịnh kêu thảm, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, thân hình tiếp tục xông tới Thái Kinh.

Nhưng vào lúc này Hạ Dịch Thương đã nhào tới.

Tư Đồ Thịnh xoay người, bàn tay nâng lên, cương châm ghim trên bàn tay nháy mắt bắn về phía Hạ Dịch Thương.

Hơn nữa bàn tay thành trảo chụp tới Hạ Dịch Thương, trên ngón tay tản ra khí tức âm hàn, tốc độ cũng cực nhanh.

Dạ Đế và Nhật Hậu thấy một màn như vậy cả kinh.

Từ một kích này mà xem, mục đích của đôi phương không phải Thái Kinh, mà là Hạ Dịch Thương.

Tư Đồ Thịnh biết rõ giết chết người áo đen ngăn trở trước mặt vô dụng, chỉ có khiến Hạ Dịch Thương trọng thương hắn mới có thể thoát khỏi khốn cảnh.

Hạ Dịch Thương vừa mới tránh né cương châm liền thấy bàn tay sắc bén của Tư Đồ Thịnh chụp vào vai mình.

Một khi chụp trúng, cánh tay phải của hắn sẽ bị phế, Tư Đồ Thịnh có thể tiếp tục truy kích khiến hắn trọng thương.

Lúc này Dạ Đế lại ra tay, chưởng lực cuồng bạo tạo ra sóng khí kinh cực công kích Tư Đồ Thịnh.

Hắn không muốn khiến đối phương bị thương, chỉ muốn trì hoãn bàn tay của đối phương mà thôi.

Chỉ cần trì hoãn tốc độ, hắn tin tưởng Hạ Dịch Thương sẽ có thời gian giết chết Tư Đồ Thịnh.

Chương 545: Khốn cảnh của Mộ Dung Kinh Trần, Giang Nam Thất Tinh Đường Mộ Dung gia

Bàn tay Tư Đồ Thịnh bị một cỗ khí kình làm cho chậm lại.

Chỉ trong nháy mắt, Hạ Dịch Thương đã phản kích, huyết khí trong bàn tay bắn ra, bàn tay vỗ vào ngực Tư Đồ Thịnh.

Sau một kích, Tư Đồ Thịnh bay ngược ra ngoài.

Một kích đắc thủ, Hạ Dịch Thương cất bước về phía trước đưa tay vỗ đầu Tư Đồ Thịnh.

Tư Đồ Thịnh đã bị trọng thương, căn bản không thể ngăn cản.

Bùm!

Máu tươi bắn tung tóe, thi thể ngã nhào.

“Vừa rồi đa tạ Dạ Đế ra tay trợ giúp, chuyện hôm nay Tà Minh chúng ta sẽ gánh vác, còn có Thần thức mật quyển sẽ được đưa ra trước khi hợp tác, xem như báo đáp ân xuất thủ hôm nay.”

“Nếu như giết chết Lý Vận Sinh, chúng ta sẽ trả thù lao khác.”

“Không biết Dạ Đế và Nhật Hậu có yêu cầu gì không?”

“Chúng ta muốn mười vạn lượng vàng!”

Dạ Đế nhìn Hạ Dịch Thương nói.

Vừa rồi hấn ra tay thật ra đã đại biểu đồng ý hợp tác, lẫn nhau ngầm hiểu.

“Mười vạn lượng vàng!”

Nghe được lời này, Hạ Dịch Thương đưa mắt nhìn về phía Thái Kinh, tiền tài Tà Minh vận chuyển đều qua tay Thái Kinh.

Hấn không có khái niệm quá lớn với tiền tài.

Thái Kinh nghe Dạ Đế nói mà gương mặt dưới mặt nạ khế nhãn, mười vạn lượng vàng tương đương với trăm vạn lượng bạc trắng, nhưng vàng quý hơn.

Huông hồ trong thời gian ngắn gom góp nhiều vàng như vậy, có chút khó khăn.

Còn nữa, nếu gom góp vàng, đối phương có thể biết được con đường lưu chuyển, sẽ tra được một ít manh mối.

Dù sao thông thường đều lưu chuyển bạc trắng.

“Có chút khó khăn, bên ta nguyện ý ra hai trăm vạn lượng bạc trắng.”

Thái Kinh nhìn Dạ Đế nói.

Lúc nói chuyện, trong tay hấn xuất hiện bốn tấm ngân phiếu.

“Bốn tấm ngân phiếu này có thể sử dụng ở các tiền trang của vương triều Đại Chu!”

Thái Kinh mở miệng nói.

“Được rồi, thời gian ra tay cụ thể chờ ta thông báo.”

“Chúng ta làm sao liên lạc với các người.”

Dạ Đế mở miệng nói.

“Đây là điểm liên lạc của ta, Dạ Đế tuyển định thành viên xong liền liên lạc chúng ta, bất quá tốt nhất là cường giả Hóa Hải cảnh, Thiên Nhân Cửu Nan bình thường sợ sẽ gặp nguy hiểm.”

Trong tay Thái Kinh xuất hiện một tờ giấy ném cho Dạ Đế.

Dạ Đế đưa tay hút lấy nhanh chóng rời đi.

“Thực lực của Thiên Nhai Các không yếu, đối với chúng ta hữu dụng, tạm thời vẫn phải lấy hòa hoãn làm chủ.”

“Người xử lý thi thể, đừng ở lại chỗ này lâu.”

Hạ Dịch Thương mở miệng nói.

“Ta biết, ta sẽ xử lý nhanh, sẽ không có người biết hấn chết như thế nào, người về trước đi!”

“Được!”

Hạ Dịch Thương gật đầu, xoay người rời đi.

Sau khi hấn rời đi, Thái Kinh cũng mang theo thi thể Tư Đồ Thịnh biến mất.

Không lâu sau có vài bóng người xuất hiện trong đình.

Nhìn thấy vết máu và dấu vết đánh nhau xung quanh nhưng lại không thấy thi thể nào, sắc mặt nhất thời biến đổi.”

“Xảy ra chuyện, mau truyền tin tức cho đại nhân.”

Nói xong mấy người nhanh chóng rời đi.

Một ngày sau có tin tức lan truyền, một trong tam lão Thiên Giám Ti Tư Đồ Thịnh, cường giả trong biển ngưng thần chết trong tay nhị minh chủ Tà Minh.

Ngay khi thông tin này xuất hiện, Kinh sư nổi sóng, người người xôn xao nghị luận.

Ngân phiếu Thái Kinh đưa và một ít thông tin về tam minh chủ và nhị minh chủ Tà Minh xuất hiện trước mặt Bạch Sầu Phi.

Có thể tùy tiện lấy ra hai trăm vạn lượng ngân phiếu, thân phận người này không đơn giản?

Bạch Sầu Phi nhìn tình báo Dạ Đế đưa tới, trầm giọng nói.

Ánh mắt rơi vào tin tức về Tả hộ pháp Huyết Ma Môn Hạ Dịch Thương.

Hạ Dịch Thương, nhị minh chủ Tà Minh, cường giả trong biển ngưng thần.

“Chia hai trăm vạn ngân phiếu này ra rồi đổi thành bạc, đừng cho người tra ra nguồn gốc ngân phiếu, đưa đến Vô Cấu sơn trang Giang Nam để người bên đó đưa đến Kiều bang chủ.”

Bạch Sầu Phi nói.

Vốn muốn chờ tiền tài của Kim Tiền Bang tới tay rồi mới chuyển đi, hiện giờ bên này có ngân lượng, tự nhiên nên chuyển đi trước.

Bạch Sầu Phi nói với Nạp Lan Dung Yên.

“Còn nữa, giúp ta tìm mấy tấm danh sĩ đồ Giang Nam, ta muốn tặng cho Niên Cận Luân.”

Bạch Sầu Phi trầm giọng nói.

Hôm qua gặp mặt Niên Cận Luân, người này không cần công pháp võ đạo, không cần đan dược không cần tiền tài, chỉ cần Giang Nam danh sĩ đồ.

“Giang Nam danh sĩ đồ có giá cả xa xỉ, Niên Cận Luân thật sự biết tính toán!”

Nạp Lan Dung Yên nói.

So với Bạch Sầu Phi cao hứng.

Lúc này sắc mặt Mộ Dung Khinh Trần cực kỳ khó coi.

Nàng không nghĩ tới Tư Đồ tiên sinh ra tay lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hiện giờ tam lão chỉ còn lại một lão, thực lực Hóa Hải cảnh, có thể nói lực lượng bên nàng bị suy yếu một chút xiu.

Bây giờ nàng cũng không biết làm thế nào để nói chuyện với Tì Chủ tiên nhiệm.

Liên tiếp mất đi hai người trong tam lão.

“Chuẩn bị một chút, ta đi gặp Tì chủ một chút.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

Từ tình huống hiện tại đến xem, lực lượng của nàng hoàn toàn không đối phó được với Tà Minh, nàng cần đến báii kiến Tì chủ tiên nhiệm.

“Còn nữa, ta có một phong thư, người sai người đưa đến Lĩnh Nam quận giao cho Tô Thần!”

Mộ Dung Khinh Trần lấy ra một phong thư đưa cho Thái Vi.

Với tình huống hiện tại, nàng rất muốn xem bên Tô Thần có thể giúp đỡ mình một chút hay không.

“Tuân lệnh!”

Thái Vi nhận lấy thư của Mộ Dung Khinh Trần nhét vào trong ngực, cúi đầu, trong mắt có tia sáng lóe lên.

Mộ Dung Khinh Trần bước ra khỏi phòng.

Đi tới chỗ ở của Tì chủ tiên nhiệm Tiết Bình Sinh.

Tái ngoại, sau khi Đông các chiếm được Thiên Sơn Phái, người Quỷ Vực nhanh chóng tiến vào cứ điểm Thiên Sơn

Phái.

Thiên Sơn Phái biến thành Quỷ Vực, Độc Cô Vô Địch vẫn là vực chủ Quỷ Vực, chiếm cứ Bắc Sơn, Nam thì do Quan Thất chương quản.

Chiếm cứ chủ phong không phải Cổ Tam Thông mà là phó các chủ Đông các Chu Vô Thị cùng với thủ hạ của hắn, tứ đại trưởng lão.

Cổ Tam Thông biến mất không thấy.

Ở Tử Đàn Cung, trong sân viện của Mộc Thanh Tuyết.

Từ sau khi biết Mộc Thanh Tuyết bị Thiên Sơn Phái diệt, tâm tình của nàng rất tốt.

Như vậy sẽ không có ai đến uy hiếp nàng nữa.

So với nàng lúc này, lòng người trong Tử Đàn Cung rồi ren.

Trong đại điện, các trưởng lão Tử Đàn Cung hội tụ cùng một chỗ, sắc mặt cung chủ Tử Đàn Cung âm trầm.

“Bây giờ nói một chút chuyện Quỷ Vực chiếm cứ Thiên Sơn Phái, chúng ta nên làm như thế nào đây?”

Lúc trước Tử Đàn Cung bọn họ đầu nhập vào Thiên Sơn Phái, hy vọng mượn tay Thiên Sơn Phái tiến vào quan nội, nhưng không ngờ Thiên Sơn Phái lại bị Thiên Nhai Các thần bí tiêu diệt.

Điều này khiến bọn rơi vào tình huống bị động.

“Cung chủ, lúc trước chúng ta thần phục Thiên Sơn Phái, kết thù với Khánh thành bên kia.”

“Tuy rằng chiếm cứ Thiên Sơn Phái là Đông các, không phải Bắc các, nhưng chắc chắn bọn họ cũng có ý kiến với Tử Đàn Cung chúng ta.”

“Lúc trước chúng ta thần phục Thiên Sơn Phái đã đưa đại bộ phận tài nguyên đến Giang Nam, hôm nay chúng ta hoàn toàn có thể buông tha Tử Đàn Cung bên này thành lập Tử Đàn Cung mới ở Giang Nam.”

“Bên ta tiếp xúc Giang Nam Thất Tinh Đường Mộ Dung gia tam thiếu Mộ Dung Tinh Thần, hẳn có thể trợ giúp chúng ta sáng lập Tử Đàn Cung mới.”

“Còn có thể để cho chúng ta dựa vào Thất Tinh Đường, nhưng hẳn còn muốn gặp Mộc Thanh Tuyết một lần.”

Người nói chuyện là một nam tử trung niên có gương mặt hung ác nham hiểm, mắt lóe lãnh quang.

Chương 546: Tiểu tử người là ai, làm sao lại xuất hiện ở chỗ này

“Giang Hạc Minh, người có ý gì?”

Nghe nói như thế, một nam tử trung niên khác lớn tiếng nói.

“Mộc trưởng lão, người sinh một nữ nhi tốt, người nên cảm thấy vinh hạnh.”

Người được gọi là Giang Hạc Minh nhìn nam tử trung niên này rồi nói.

Trong lòng lại trầm nghĩ.

Lão tử ở trước mặt Mộ Dung Tinh Thần nhắc tới nữ nhi của người nhiều lần, Mộ Dung Tinh Thần mới muốn gặp nhi tử của người!

Nếu không sao người ta có thể coi trọng nhi tử người được?

Trong Tử Đàn Cung chia làm ba mạch, trong đó mạch cung chủ lớn nhất, còn lại là mạch Giang gia và Mộc gia.

Mộc gia bên này do lão tổ Mộc gia cầm đầu.

Người vừa lên tiếng phản bác chính là Mộc Đàm, phụ thân của Mộc Thanh Tuyết, trưởng lão Tử Đàn Cung.

Giữa hắn và Giang Hạc Minh có chút thù riêng, cho nên lúc Giang Hạc Minh tiếp xúc với Thất Tinh Đường cố ý nhắc tới Mộc Thanh Tuyết.

“Vinh hạnh sao người không đưa nữ nhi người tới cho Mộ Dung Tinh Thần?”

Mộc Đàm lạnh lùng nói.

“Nếu như đối phương có thể coi trọng nữ nhi của ta, ta đưa nữ nhi đến trước mặt Mộ Dung công tử thì thế nào?”

“Hôm nay Tử Đan Cung ta có cầu xin Thất Tinh Đường, nữ nhi của người còn thể tìm được một gia đình tốt, đây là nhất cử lưỡng tiện, người nên cảm thấy cao hứng!”

Giang Hạc Minh nói.

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Giang Hạc Minh lại cười lạnh.

Mộc Thanh Tuyết xinh đẹp, nhưng ở Giang Nam có biết bao mỹ nhân, Mộ Dung Tinh Thần lại là một hoa hoa công tử, bên cạnh có vô số hồng nhan tri kỷ, một thời gian sau sẽ chán Mộc Thanh Tuyết.

Đây cũng là nguyên nhân hắn không lo lắng.

Nếu không Mộc gia sẽ bám vào Mộ Dung Tinh Thần mà uy hiếp Giang gia.

“Chuyện này ta không đồng ý!”

Mộc Đàm mở miệng nói.

Lúc trước đưa Mộc Thanh Tuyết cho Thiên Sơn Phái, bây giờ lại đưa Mộc Thanh Tuyết cho Giang Nam Thất Tinh Đường, đây quả thực là coi nữ nhi của hắn thành lễ vật đưa tới đưa đi.

Lúc nói xong, Mộc Đàm nhìn cung chủ Tử Đan Cung.

Sắc mặt cung chủ trầm tĩnh.

Hắn ngầm đồng ý nhưng sẽ không nói thẳng ra.

Ánh mắt nhìn về phía lão tổ Mộc gia Mộc Đông Nguyên.

“Cung chủ, lúc trước Thanh Tuyết có liên hệ với Tô Thần của Thanh Long Hội, sau lại được hứa gả đến Thiên Sơn Phái, không thích hợp gặp Mộ Dung công tử.”

Mộc gia lão tổ Mộc Đông Nguyên nói.

Tuy rằng hẳn hiểu ý của Tử Đàn cung chủ, nhưng hẳn không thể đồng ý, lúc trước thông gia với Thiên Sơn Phái là hẳn bị ép đồng ý, bây giờ còn muốn hẳn đồng ý cho tôn nữ gặp Mộ Dung Tinh Thần, không có khả năng.

Nghe lão tổ Mộc gia nói, mắt Tử Đàn cung chủ lóe hàn mang.

Nhưng lại che giấu rất nhanh.

Sắc mặt bình tĩnh nhìn sang lão tổ Giang gia, Giang Bắc Lý.

“Mộc lão đầu, vì Tử Đàn cung hy sinh một tôn nữ là việc ta và ngươi nên làm, nếu Mộ Dung công tử coi trọng Mộc Thanh Tuyết, hai bên gặp mặt một lần cũng rất bình thường?”

“Có lẽ hai bên vừa gặp mặt nha đầu Thanh Tuyết kia thích Mộ Dung công tử thì sao?”

“Ta vẫn đề nghị để cho Thanh Tuyết và Mộ Dung công tử gặp mặt một lần, cuối cùng kết quả thế nào phải xem cả hai rồi!”

Giang Bắc Lý mở miệng nói.

Ý của Giang Bắc rất rõ ràng, chỉ gặp mặt thôi.

Không phải để cho ngươi dâng tôn nữ ra.

Mộc Đông Nguyên còn muốn nói gì đó, thế nhưng lúc này một nam tử trung niên cảm bào bên Mộc gia lại miệng nói:

“Lão tổ, ta cảm thấy đề cho Thanh Tuyết gặp Mộ Dung công tử một lần cũng không có gì không tốt!”

Người này chính là trưởng tử đời thứ hai của Mộc gia, cũng là đại ca của Mộc Đàm, Mộc Thiên Dương.

Địa vị ở Mộc gia chỉ đứng sau mấy lão tổ, có thể nói là một trong những người cầm quyền ở Mộc gia.

Thật ra hẳn rất tán thành chuyện đưa Mộ Thanh Tuyết cho Mộ Dung Tinh Thần.

Mộ Dung Tinh Thần, thiếu chủ Giang Nam Thất Tinh Đường, thế lực của Giang Nam Thất Tinh Đường trải rộng Giang Nam, thực lực vô cùng hùng hậu.

Nếu như có thể ôm cái đùi này.

Mộc gia bọn họ có thể đặt chân ở Giang Nam, cũng có thể trở thành cung chủ Tử Đàn cung đời sau, cho nên hẳn mở miệng.

“Đại ca!”

Mộc Đàm nghe mà cảm thấy khó tin nhìn Mộc Thiên Dương.

Mộc Thiên Dương lại không nhìn hắn.

“Chỉ là gặp mặt, ta nghĩ Thanh Tuyết cũng nguyện ý! Cung chủ, chuyện này Mộc gia chúng ta sẽ khuyên bảo Thanh Tuyết!”

Mộc Thiên Dương trực tiếp làm chủ.

Mộc Đàm nhìn về phía lão tổ Mộc gia, Mộc Đông Nguyên muốn nói gì nhưng Mộc gia tứ tổ ở bên cạnh hắn mở miệng nói:

“Đại ca, ta cũng đồng ý lời của Thiên Dương.”

“Nếu Mộc gia đã đồng ý, như vậy chúng ta mau chóng dời tài nguyên rời khỏi tái ngoại.”

Lúc này cung chủ Tử Đàn Cung mở miệng nói, nói xong xoay người rời đi.

Tuy rằng lúc trước Tử Đàn Cung đã chuyển đi không ít tài nguyên, nhưng còn lại không ít, cũng là công việc quan trọng.

Trong điện, Giang Hạc Minh đi tới bên cạnh Mộc Đàm.

“Chuyện năm đó đến Giang Nam ta sẽ từ từ tính với ngươi!”

Âm thanh được ép xuống rất thấp.

Nói xong liền theo người Giang gia ra khỏi đại điện.

“Đại ca, tại sao ngươi lại làm như vậy?”

Mộc Đàm đi tới trước mặt Mộc Thiên Dương, lạnh lùng nói.

“Đây là lựa chọn tốt nhất của Mộc gia chúng ta, Giang Nam Thất Tinh Đường do Giang gia kết nối, không có chút giao tình với Mộc gia chúng ta.”

“Thanh Tuyết là cơ hội tốt nhất để chúng ta đập lên Mộ Dung gia, có lợi nhất với Mộc gia.”

“Chuyện của Thanh Tuyết không cần ngươi làm, ta sẽ để tam muội và tiểu di của nàng khuyên nhủ!”

Nói xong, Mộc Thiên Dương cũng xoay người rời đi.

Trong đại điện chỉ một mình Mộc Đàm với sắc mặt khó coi.

Trong tiểu viện của Mộc Thanh Tuyết.

Ngoại trừ Mộc Thanh Tuyết còn có một người, chính là Tô Thần đã đến tái ngoại.

Hiện giờ tái ngoại đã bị diệt, thế lực như Tử Đan Cung trong mắt hắn đã không thành vấn đề, cho nên hắn tới gặp Mộc Thanh Tuyết.

Dù sao hắn cũng là người lấy đi lần đầu tiên của Mộc Thanh Tuyết.

Nếu đã tới tái ngoại, đương nhiên phải đi gặp Mộc Thanh Tuyết.

Con người có thể đa tình, nhưng không thể vô tình.

“Không nghĩ tới ngươi sẽ đến gặp ta!”

Mộc Thanh Tuyết nhìn Tô Thần mặc áo trắng, trong đôi mắt đẹp lộ ra kinh ngạc còn có vui sướng.

Tô Thần hiện tại cũng không phải là Tô Thần lúc trước.

Minh chủ chín quận phương bắc, thiếu chủ Thanh Long Hội, chương giáo Sơn Hà Môn, bất kỳ một thân phận nào đều có thể áp chế bọn họ.

“Không phải là nghe nói có người đánh chủ ý với ngươi cho nên ta tự mình đến một chuyến, giúp ngươi giải quyết phiền toái.”

Tô Thần nhìn Mộc Thanh Tuyết nói.

Nghe Tô Thần nói, Mộc Thanh Tuyết ngẩn ra.

Nàng không ngờ Tô Thần lại nói như vậy.

Mộc Thanh Tuyết gần đây bởi vì chuyện Thiên Sơn Phái mà ưu sầu, so với lúc trước lãnh ngạo như sương, hiện tại đáng vẻ làm người ta có chút thương tiếc.

“Kinh ngạc sao?”

Nhìn vẻ mặt Mộc Thanh Tuyết, Tô Thần không khỏi hỏi.

“Ta còn tưởng rằng ngươi luôn luôn bá đạo chứ?”

Trong trí nhớ của Mộc Thanh Tuyết, Tô Thần không nói lý chút nào, lúc ấy không chế nài còn trực tiếp lấy đi lần đầu tiên của nàng.

Mặc dù chịu ảnh hưởng của cổ trùng nhưng Mộc Thanh Tuyết vẫn có phán đoán của mình, tình cảm đối với Tô Thần có chút phức tạp.

Lúc này một giọng nói ngả ngón kiêu ngạo từ ngoài viện truyền vào.

“Nghe nói người sắp bị đưa cho Giang Nam Thất Tinh Đường Mộ Dung công tử, thật sự là không dứt nha, nếu không người theo ta đi!”

“Đến lúc đó cũng không cần đi gặp Mộ Dung công tử kia!”

Một bóng người xuất hiện ở cửa sân.

Là một nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào, trên mặt treo nụ cười thâm tà nhanh chóng bước vào.

Nhìn thấy Tô Thần, hắn kinh ngạc, sau đó rộng to:

“Tiểu tử, ngươi là ai?”

Thanh âm thô cuồng nhưng hắn đáp lại hắn là ánh đao, ánh đao như mưa phùn xẹt qua khuôn mặt nam tử trẻ tuổi.

Trong nháy mắt trong mi tâm của hắn có thêm một vết máu.

Chương 547: Tô Thần kiều ngạo, hai đao giết hai người

Nam tử trẻ tuổi bỗng im bật.

Hắn cảm giác được có gì đó từ trán chảy xuôi xuống, bắt giác giờ tay lau.

Máu sền sệt dính vào bàn tay.

Hắn không khỏi đưa mắt nhìn, thấy là máu tươi, mắt hắn mở thật to.

“Ngươi!”

Hắn nói xong câu này liền ngã xuống.

Ở phía sau hắn còn có mấy người đều mặc trang phục đệ tử Tử Đàn Cung, bọn họ chỉ nhìn thấy một ánh đao lóe lên.

Giang Nguyên chỉ vào nam tử trẻ tuổi đứng bên trong, nói một câu rồi ngã xuống.

Một người nhanh chóng đi tới trước mặt Giang Nguyên xem tình huống.

Nhưng khi lật xem thân thể Giang Nguyên thấy được vết thương trên mi tâm hắn.

Sắc mặt người này đại biến, nhìn về phía Tô Thần, hoảng sợ nói.

“Ngươi giết Giang Nguyên, Giang Nguyên chính là nhi tử của Giang Hạc Minh trưởng lão!”

Mấy người phía sau hắn nghe được lời này, một người nhanh chóng rời khỏi, miệng hô to giết người giết người.

“Giết hắn đã có chút vũ nhục đao của ta rồi.”

Tô Thần bình thản nói.

Tô Thần không thèm để ý khi tử trưởng lão gì đó mà đối phương nói.

Cả Tử Đàn Cung hắn đều không thèm để ý, cần gì phải để ý nhân vật nhỏ này.

“Người!”

Người lên tiếng kia thấy Tô Thần bình thản mà kinh hãi.

Người này nói chuyện quá mức kiêu ngạo, không để Giang gia vào mắt, hoặc có thể nói là không để Tử Đàn Cung bọn họ vào mắt.

Sắc mặt hắn có chút phẫn nộ.

Thế nhưng trong lúc phẫn nộ cũng âm thầm suy nghĩ thân phận của đối phương.

Không để Giang gia và Tử Đàn Cung vào mắt, chắc chắn thân phận đối phương không đơn giản rồi.

Hắn cũng sẽ không cho rằng đối phương là kẻ ngu ngốc không sợ chết.

“Người phương nào, dám cuồng ngôn như thế!”

Một giọng nó trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên.

Một nữ tử mặc váy dài màu trắng từ ngoài sân đi vào, gương mặt nữ tử cũng tạm được, chỉ là sắc mặt giống như Mộc Thanh Tuyết trước kia có chút lạnh lẽo và kiêu ngạo.

Ở phía sau nàng còn có một nữ tử trung niên mặc váy dài màu tím, chính tiểu di lúc trước khuyên bảo Mộc Thanh Tuyết.

“Tiểu cô, tiểu di, sao các người lại tới nơi này?”

“Còn có Mộ Dung công tử mà Giang Nguyên nói là chuyện gì?”

Mộc Thanh Tuyết nhìn hai người, hỏi.

Một người là tiểu cô của nàng, Mộc Văn Sương, một người là tiểu di, Thu Tô Đường.

“Là người giết Giang Nguyên, còn nói lời cuồng ngôn.”

Mộc Văn Sương nhìn Tô Thần lạnh giọng hỏi.

Tuy rằng nàng cũng không thích Giang Nguyên, cũng hy vọng Giang Nguyên chết, nhưng Giang Nguyên lại không thể chết ở chỗ này, càng không thể có quan hệ với Mộc Thanh Tuyết.

“Ta nói sự thật, tại sao lại là cuồng ngôn, nếu như người và Mộc Thanh Tuyết không có quan hệ thì trên đất đã có thêm một thi thể rồi.”

Nghe Tô Thần nói vậy, ánh mắt Mộc Văn Sương trở nên sắc bén, lạnh lùng nhìn Tô Thần, bàn tay hơi nhúc nhích, bộ dáng nhịn không được muốn động thủ.

“Người động thì người cũng chết!”

Lúc Tô Thần nói chuyện, mắt lóe sát ý.

Lần đầu tiên hắn có thể nể mặt Mộc Thanh Tuyết, nhưng tuyệt đối không có lần thứ hai.

Cảm giác được sát ý Tô Thần phát ra.

Mộc Văn Sương sợ hãi, cảm giác tim mình như bị khóa chặt, muốn dò xét tu vi của đối phương nhưng lại không dò ra.

Chẳng lẽ thực lực của đối phương ở Thiên Nhân cảnh.

Mộc Văn Sương cả kinh.

Tô Thần không có nhìn nàng nữa, một kẻ chưa tới Thiên Nhân cảnh ở trước mặt hắn chỉ cần một đao.

Nàng lên tiếng hỏi Mộc Thanh Tuyết.

“Thanh Tuyết, hắn là ai?”

“Nàng còn không xứng biết tên của ta!”

Tô Thần lạnh giọng nói.

“Quá cuồng, quá ngông cuồng!”

“Thanh Tuyết, đây là vị kia sao?”

Lúc này tiểu di của Mộc Thanh Tuyết tiến tới hỏi.

Nàng biết Mộc Thanh Tuyết đã không còn là xử nữ, cho nên biết sự tồn tại của Tô Thần, đương nhiên Mộc Thanh Tuyết chưa từng nói cho nàng biết tên của Tô Thần.

Mộc Thanh Tuyết gật đầu.

Nếu Tô Thần đã đến, vậy chuyện giữa nàng và Tô Thần cũng không cần giấu giếm nữa.

Nghe thấy Mộc Thanh Tuyết nói như vậy, Thu Tô Đình nhìn về phía Tô Thần.

Dáng dấp Tô Thần anh tuấn, hơn nữa trên thân còn có khí thế của thượng vị giả ẩn hiện.

Từ điểm này có thể thấy được thân phận của Tô Thần không đơn giản.

Nhưng mặc kệ thân phận đối phương như thế nào, hiện tại đang ở Tử Đàn Cung.

Tử Đàn Cung nhất định sẽ bảo vệ uy nghiêm của Giang gia.

“Giang Nguyên chính là nhi tử của Giang trưởng lão, người giết hắn Giang gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua, ta thấy

các người vẫn nên rời đi trước!”

Thu Tô Đình mở miệng nói.

“Không bỏ qua thì sao?”

Tô Thần hẳn sẽ không rời đi, người mạnh nhất Tử Đan Cung cũng chỉ có tu vi Thiên Nhân bát nạn, thực lực như vậy Tương Tây Tứ Quỷ bên cạnh hẳn có thể nghiền ép.

Hắn cần gì phải rời đi.

Nhìn Tô Thần vẫn bá đạo như cũ, Mộc Thanh Tuyết tiến lên nói:

“Tiểu di, không có việc gì, nếu như Giang gia muốn công đạo thì cứ để cho bọn họ tới chỗ ta.”

“Không cần làm phiền những người khác của Mộc gia!”

“Thanh Tuyết, người không thể ở chung một chỗ với hắn, gia tộc quyết định cho người đến Giang Nam gặp Mộ Dung công tử của Mộ Dung gia, chỉ cần đáp ứng Mộ Dung gia, Tử Đan Cung chúng ta có thể đặt chân ở Giang Nam, mưu cầu phát triển, Mộc gia chúng ta cũng có thể tiến thêm một bước!”

“Mộ Dung công tử chính là thiếu chủ Thất Tinh Đường Giang Nam, hắn chỉ tên gọi họ muốn gặp người!”

“Cung chủ và lão tổ đều đã đồng ý.”

Mộc Văn Sương nghiêm nghị nói, lúc nói ánh mắt còn nhìn về phía Tô Thần.

Nàng muốn dùng Mộ Dung gia Thất Tinh Đường tới áp Tô Thần.

“Thiếu chủ Thất Tinh Đường Giang Nam, Mộ Dung Tinh Thần sao?”

Trong miệng Tô Thần không khỏi lẩm bẩm.

Hiện giờ thế lực của hắn đang phát triển ở Giang Nam, hắn đương nhiên biết tới Thất Tinh Đường.

“Người đã biết Mộ Dung công tử, vậy người cũng biết chênh lệch đi!”

“Tiểu cô, ta sẽ không đi gặp Mộ Dung Tinh Thần, còn nói mấy lời này nữa thì người đừng nói.”

Mộc Văn Tuyết còn muốn nói gì đó nhưng Mộc Thanh Tuyết đã cắt ngang.

Nàng cũng không muốn để cho Tô Thần hiểu lầm, lúc trước chuyện với Thiên Sơn Phái đã không được rồi, hôm nay lại thêm chuyện đi gặp Mộ Dung Tinh Thần, Tô Thần sẽ nghĩ như thế nào đây.

Tô Thần nhìn về phía Mộc Thanh Tuyết, không nghĩ tới Mộc Thanh Tuyết lại được hoan nghênh như vậy, bất quá mấy nữ lúc nào cũng được hoan nghênh mà, hắn sẽ không nghĩ gì nhiều.

“Quả thật Mộ Dung Tinh Thần không cách nào so với ta!”

Trong lúc mọi người trầm mặc, Tô Thần thản nhiên nói một câu như vậy.

“Người!”

Mộc Văn Sương vốn bị Mộc Thanh Tuyết ngắt lời, tâm tình vốn không tốt, nghe Tô Thần nói như thế có chút tức giận, trong lúc nhất thời nói không nên lời.

Lúc này bỗng có tiếng quát.

“Là ai, là ai giết nhi tử của ta!”

Tiếng quát tràn ngập phần nộ từ ngoài viện truyền đến.

“Phụ thân của Giang Nguyên, Giang Hạc Minh, có thù oán với phụ thân ta!”

Mộc Thanh Tuyết truyền âm nói.

Trong nháy mắt có một bóng người vọt vào trong viện, nhìn thấy vết đao trên mi tâm thi thể Giang Nguyên, sắc mặt Giang Hạc Minh trở nên lạnh lùng.

“Là hắc, là hắc giết Giang sư đệ!”

Tên đệ tử Tử Đàn Cung lúc trước nói chuyện mở miệng.

“Tiểu tạp chủng, là người giết nhi tử của ta, ta muốn người chết!”

Giang Hạc Minh lạnh lùng nhìn Tô Thần, ánh mắt giống như lưỡi đao, vẻ mặt dữ tợn, chân giậm mạnh, thân hình vọt tới vô một chuồng vô về phía Tô Thần.

Hắn muốn giết chết Tô Thần trước để giải mối hận trong lòng.

“Giết ta?”

Khi hắn ra tay, thân hình Tô Thần cũng động, tốc độ còn nhanh hơn hắn.

Giang Hạc Minh mạnh hơn Mộc tam gia mà hắn đã gặp lúc trước, thực lực sắp tiếp cận Thiên Nhân cảnh.

Nhưng thực lực thể này trước mặt Tô Thần cũng chỉ là vấn đề một đao.

Lần này đao của Tô Thần không giống như mưa phùn, mà mãnh liệt như thác nước.

Giang Hạc Minh bị một đao chém thành hai nửa, máu tươi bắn tung tóe như mưa, rơi vào trên mặt một số người.

Chương 548: Tiếp tục giết, Mộc Thanh Tuyết chấp chương Tử Đan Cung

Một đao chém Giang Hạc Minh thành hai nửa, máu tươi phun ra, cảnh tượng này khiến người ta kinh hãi.

Mấy người Tử Đan Cung đi theo Giang Hạc Minh hoảng hốt.

Mặt Mộc Văn Sương trắng bệch, ánh mắt tràn ngập hoảng sợ nhìn Tô Thần.

Thực lực của nàng kém hơn Giang Hạc Minh rất nhiều.

Giang Hạc Minh bị một đao chém thành hai nửa.

Nếu như vừa rồi nàng ra tay, như vậy cũng sẽ bị một đao chém chết.

“Ngươi! Sao ngươi có thể giết Giang Hạc Minh?”

Tuy rằng nàng kinh hãi nhưng đôi phương giết Giang Hạc Minh rồi, chuyện nào lớn.

“Chẳng lẽ không thể sao?”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Lúc này bên ngoài đã có rất nhiều người tụ tập, có rất nhiều người nhìn thấy Giang Hạc Minh bị một đao của Tô Thần chém thành hai nửa.

Một số người nhanh chóng rời đi.

Ngay cả tiêu di của Mộc Thanh Tuyết cũng rời đi.

Sự tình náo loạn quá lớn, nàng phải trở về bẩm báo, hy vọng có thể bảo trụ Mộc Thanh Tuyết.

Chuyện này nhanh chóng truyền khắp toàn bộ Tử Đàn Cung.

Lúc này cung chủ Tử Đàn Cung đang thương lượng kế hoạch tiếp theo với lão tổ Giang gia Giang Bắc.

Một bóng người cấp tốc chạy vào.

“Cung chủ, lão tổ, Hạc Minh và Giang Nguyên bị người ta một đao chém giết!”

Người tới là một tộc nhân cùng thế hệ với Giang Hạc Minh, hấn kinh hoảng nói.

“Người nói cái gì?”

Nghe vậy, cung chủ Tử Đàn Cung và Giang Bắc Lý đồng thời nhìn hấn.

Đặc biệt là Giang Bắc Lý, hấn lập tức rời khỏi chỗ:

“Người nói rõ ràng đi.”

“Lão tổ, trong tiểu viện Mộc Thanh Tuyết có một người trẻ tuổi, hấn xuất thủ giết Giang Nguyên, Hạc Minh tiến đến cũng bị đối phương một đao chém thành hai nửa!”

Người tới vội vàng nói.

“Cái gì, dám ở Tử Đàn Cung ta giết người, người này quá kiêu ngạo!”

Sắc mặt cung chủ Tử Đàn Cung trầm xuống, lớn tiếng nói:

“Đi thôi!”

Giang Bắc Lý cấp tốc cùng cung chủ Tử Đàn Cung rời đi, hai người nhanh chóng tới tiểu viện của Mộc Thanh Tuyết.

Lúc này lão tổ Mộc gia, còn có phụ mẫu của Mộc Thanh Tuyết đều đã đến, bọn họ kích động tiến vào trong tiểu viện.

Nhiều người xuất hiện trong tiểu viện.

Tô Thần vẫn bình tĩnh như cũ.

Hắn giết chết Giang Nguyên cùng Giang Hạc Minh thật ra là để dẫn người của Giang gia và cung chủ Tử Đàn Cung đến.

Hắn biết rõ ba phe thế lực ở Tử Đàn Cung.

Hắn tới nơi đây thứ nhất là để gặp Mộc Thanh Tuyết một chút, thứ hai là muốn trợ giúp Mộc Thanh Tuyết ngồi lên vị trí cung chủ Tử Đàn Cung.

Về phần kẻ không phục, Tô Thần muốn thanh lý toàn bộ.

Đương nhiên có một số người cho dù là phục cũng sẽ bị thanh lý sạch sẽ.

Lúc phụ mẫu Mộc Thanh Tuyết đi vào nhìn thấy Tô Thần, sắc mặt ngẩn ra.

Tô Thần là đối tượng của Mộc Thanh Tuyết.

Bọn họ từng xem qua bức họa vẽ Tô Thần nên biết.

Dù sao với thân phận và địa vị của Tô Thần hiện giờ, bọn họ không muốn chú ý cũng không được.

Thiếu long thủ, minh chủ của chín quận phương bắc.

Còn liên hợp với Thiên Nhai Các tiêu diệt Thiên Sơn Phái.

Sau khi bọn họ biết những chuyện này đã kinh hãi không thôi, cũng tràn ngập hối hận.

Nhưng không nghĩ tới Tô Thần lại xuất hiện trong tiểu viện của Mộc Thanh Tuyết.

Nói cách khác, người nữ nhi nói lúc trước chính là Tô Thần.

Bọn họ đều không biết nên nói như thế nào.

“Thanh Tuyết, có chuyện gì xảy ra, sao chỗ ngươi còn có người ngoài, người theo ta rời khỏi đây ngay!”

Mộc Thiên Dương lạnh giọng nói.

Mộc Thanh Tuyết liên quan đến chuyện liên hệ giữa Mộc gia và Thất Tinh Đường, hẳn muốn đưa Mộc Thanh Tuyết rời khỏi nơi này, như vậy chuyện Tô Thần không có liên quan gì tới Mộc gia bọn họ.

“Nàng là nữ nhân của ta, làm sao có thể đi, sao ngươi có thể ra lệnh cho nàng?”

Mộc Thanh Tuyết muốn nói chuyện nhưng Tô Thần lại lên tiếng trước.

“Ngươi!”

Mộc Thiên Dương muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy thi thể nằm trên mặt đất thì không dám nói nữa.

Thực lực của hắn cũng chỉ cao hơn Giang Hạc Minh một chút.

Đương nhiên thực lực của hắn chỉ đứng sau lão tổ Mộc Đông Nguyên.

Bằng không cũng sẽ không có khả năng quyết định chuyện của Mộc Thanh Tuyết.

Bất quá hắn còn không biết thân phận Tô Thần.

Mộc Đàm nhìn thấy cảnh này lập tức truyền âm:

“Đại ca, Tô Thần là thiếu long thủ Thanh Long Hội, minh chủ chín quận phương bắc!”

Nghe Mộc Đàm truyền âm, sắc mặt Mộc Thiên Dương đại biến.

Thanh Long Hội là thế lực dám chèn ép Thanh Long Tự.

Năm đó Tử Đàn Cung bọn họ đắc tội Thanh Long Tự chỉ có thể hoạt động ở tái ngoại, không dám bước vào chín quận phương bắc.

Năm đó thực lực của Tử Đàn Cung mạnh hơn hiện tại rất nhiều.

Giờ phút này lão tổ Mộc gia cũng đã biết thân phận của Tô Thần.

Hắn muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời.

Dù sao hôn ước với Tô gia là do Mộc gia bọn họ rút trước, hôm nay Tô Thần xuất hiện ở đây chẳng lẽ để trả thù Mộc gia.

Hắn không biết Mộc Thanh Tuyết đã mất đi thân xử nữ.

Cho nên trong lòng nghĩ như vậy.

Hiện trường trở nên yên tĩnh.

“Kẻ nào dám giết người Giang gia ta!”

Lúc này một giọng nói trầm thấp truyền đến.

Vừa nói xong Giang Bắc Lý đã vọt vào, nhìn thấy thi thể trên mặt đất, mắt hắn đỏ lên, sau đó nhìn về phía Tô Thần.

Nơi này không có người ngoài, chỉ có Tô Thần, không cần nói cũng biết Tô Thần chính là hung thủ.

“Không cần nhìn, là ta giết!”

“Lão tổ Giang gia Giang Bắc Lý.”

Tô Thần nhìn Giang Bắc Lý, lạnh lùng nói.

“Tiểu tử, lão phu vịn đầu ngươi trước.”

Giang Bắc Lý nói rồi phóng tới.

Căn bản không muốn nói nhảm với Tô Thần, hiện tại hắn muốn vặn đầu Tô Thần trước sau đó lại tính sổ với Mộc gia.

Về phần lão tổ Mộc gia và Mộc Thiên Dương thì không có động.

Nhìn Giang Bắc Lý bay lên không trung, Tô Thần chẳng thèm nhúc nhích.

Thực lực Giang Bắc Lý ở Thiên Nhân thất nạn, hắn còn không phải đối thủ.

Huống hồ lúc này cũng không cần hắn động thủ, Trương Tây Tứ Quỷ có thể ra tay.

Nhìn thấy Tô Thần không nhúc nhích, sắc mặt Giang Bắc Lý trở nên dữ tợn hơn, hắn cho rằng Tô Thần bị khí thế của hắn áp chế.

Nhưng khi bàn tay hắn muốn bắt lấy đầu Tô Thần thì có bốn bóng người như quỷ mị xuất hiện trước mặt Tô Thần.

Bốn bóng người nháy mắt hợp một ngăn cản bàn tay Giang Bắc Lý chộp xuống.

Sau đó bốn bóng người tách ra vỗ một chương vào ngực Giang Bắc Lý.

Bùm!

Thân hình Giang Bắc Lý bay ngược ra ngoài với tốc độ còn nhanh hơn lúc công kích.

Cơ thể đụng vào tường tiểu viện, miệng phun một ngụm máu tươi, mắt nhìn về phía Tô Thần, muốn nói gì đó như mà bốn bóng người lại xuất hiện trước mặt hắn, bàn tay hạ xuống.

Bụp!

Đầu Giang Bắc Lý bị đánh nát.

Sau đó bốn bóng người không có đình chỉ trực tiếp giết tới mấy người theo sau Giang Bắc Lý.

Những người này không kịp phản ứng đều ngã xuống đất.

Chỉ còn lại cung chủ Tử Đàn Cung.

Hắn kinh hãi, không nghĩ tới những người này giết chết Giang Bắc Lý rồi còn giết những người khác.

Hắn muốn nói cái gì đó nhưng Tương Tây Tứ Quỷ đã xuất hiện ở trước mặt hắn, bốn bóng người mơ hồ khiến hắn căn bản không phân không rõ vị trí.

“Khí hải vô lượng!”

Thấy thế, cung chủ Tử Đàn Cung quát một tiếng nâng bàn tay, khí kinh khủng bố âm âm như sóng biển bộc phát ra.

Nếu tìm không thấy vị trí, như vậy chỉ có che chắn toàn bộ phương vị.

Thời điểm khí kinh bộc phát, quanh thân cung chủ Tử Đàn Cung có hỏa diễm bùng lên.

Hắn muốn dùng khí kinh ép đối phương khựng lại, sau đó lại dùng liệt diễm chân khí chém giết đối phương.

Tương Tây Tứ Quỷ hợp nhất đánh ra một chưởng ngăn trở công kích của cung chủ Tử Đàn Cung, hơn nữa còn mang theo một cỗ khí kinh phản kích cung chủ.

Tử Đàn Cung chủ thấy thế sắc mặt biến đổi, hắn nhanh chóng lui về sau, liệt diễm chân khí xuất hiện trên cánh tay phải của hắn sau đó phóng ra.

Liệt diễm chân khí hóa thành đao mang mấy trượng chém tới Tương Tây Tứ Quỷ.

Đánh tan khí kinh của Tương Tây Tứ Quỷ rồi quét về phía bọn họ.

Khi liệt diễm chân khí chém ra, trong không khí có mùi khét lan truyền, có thể thấy được uy lực của một đao này như thế nào.

“Cung chủ Tử Đàn Cung cũng có chút thực lực!”

Tô Thần quan chiến thì thào nói.

Khi hắn nói xong, Tương Tây Tứ Quỷ lại hợp nhất, hư ảnh một bàn tay xuất hiện đánh nát đao mang nóng bỏng.

Cung chủ Tử Đàn Cung thấy cảnh này biến sắc, xoay người muốn thoát đi.

Nhưng bốn bóng người có tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt đối phương, không ngừng biến hóa vị trí mà công kích.

Thực lực của cung chủ Tử Đàn Cung ở Thiên Nhân bát nạn nên căn bản không phải là đối thủ của bốn người.

Muốn gọi viện trợ nhưng bốn người căn bản không cho hắn cơ hội, sau mấy nhịp thở, cung chủ Tử Đàn Cung đã bị giết chết.

Thấy một màn như vậy, sắc mặt lão tổ Mộc gia và Mộc Thiên Dương biến đổi.

“Không chừa một kẻ nào thuộc Giang gia và mạch cung chủ.”

Tô Thần bỗng lên tiếng.

Một bóng người ở bên ngoài sân rời đi.

Chương 549: Cái Bang, chúng ta đến từ Cái Bang

Lúc này, ở Lạc Thành Trường Hà quận Giang Nam, mưa dầm kéo dài khiến không khí có chút ẩm ướt.

Trong một gian miếu đồ nát có một đồng lửa đang cháy.

Một tên trưởng lão chín túi cùng với một tên trưởng lão tám túi đang đun một bình nước nóng.

Trưởng lão chín túi tên là Lục Hữu Vi, trưởng lão tám túi tên là Điền Hồ.

Kiều Phong thì đứng trước phòng nhìn màn mưa bên ngoài.

“Hôm nay ở Lạc Thành, chúng ta thu nạp được bao nhiêu người?”

Kiều Phong mở miệng hỏi.

“Bang chủ, chúng ta thu nạp không được nhiều đệ tử Cái Bang lắm, ước chừng năm trăm người, bây giờ ôn dịch lan tràn, chúng ta không đủ thảo dược!”

Một tên trưởng lão tám túi đang châm lửa mở miệng nói.

“Tra được thảo dược hiện giờ tập trung trong phủ đệ của người nào không?”

Kiều Phong mở miệng nói.

“Bang chủ, ta đã tra được, thảo dược đều tập trung trong phủ Liệt Ngao ở Trường Dương quận, Liệt Ngao thuộc dòng chính Liệt gia Giang Nam, Trường Dương quận là địa bàn của Liệt gia.”

“Liệt gia, Liệt Ngao, mẫu tộc của Thất hoàng tử!”

“Gần đây bọn họ đang thông gia với tứ đại gia tộc Giang Nam, muốn gia tăng địa vị của Liệt gia ở khu vực Giang Nam.”

Kiều Phong thì thào nói.

“Chuyện này không có khả năng lắm, tứ đại gia tộc Giang Nam khổng chế một nửa thế lực ở Giang Nam, thông gian với Liệt gia chính là đứng về phía Thất hoàng tử.”

“Bây giờ còn chưa tới thời điểm đặt cược, hẳn là bọn họ sẽ không lựa chọn như thế, có thể chỉ là Liệt gia làm trò để đối phó với hành động của đại hoàng tử ở khu vực Giang Nam!”

“Bang chủ, chúng ta có nên chặn một ở phủ đệ của Liệt Ngao không?”

Tên trưởng lão tám túi kia nói.

“Chúng ta có bao nhiêu bang chúng ở Trường Hà quận!

Kiều Phong sau đó hỏi.

“Ước chừng ba ngàn người, cộng thêm một trăm đệ tử lúc trước chúng ta mang theo.”

Trưởng lão Lục Hữu Vi mở miệng nói.

“Thực lực như vậy, có thể mang thảo dược và một ít lương thực cứu trợ thiên tai từ phủ đệ Liệt Ngao đi không?”

Kiều Phong mở miệng hỏi.

“Rất khó, quận thủ Trường Hà quận cùng với binh doanh hộ thành hộ thành, còn có thống lĩnh Nam Trấn Phủ Ti đều là người của Thất hoàng tử, một khi bên Liệt Ngao xảy ra chuyện, không chỉ có quận thủ hỗ trợ, hộ thành và người Nam Trấn Phủ Ti đều sẽ xuất hiện.”

“Còn có thể lực bên Lạc Thành, trên cơ bản đều bị Liệt gia khống chế, một khi có động tĩnh bọn họ cũng sẽ xuất động, đến lúc đó chúng ta sẽ tổn thất thảm trọng!”

“Quận thủ Trường Hà quận ở An thành, là một thành trì rất lớn, trong ngoài thành có không ít thể lực, Liệt gia chấp chương Trường Hà quận, như vậy thể lực ở bên này tuyệt đối không nhỏ.”

Thảo dược và lương thực cũng không phải đồ vật dễ vận chuyển, thời điểm mang đi có thể sẽ bị chặn lại, một khi lực lượng chặn lại quá mạnh, bên Cái Bang sẽ xuất hiện nhiều thương vong.

Hơn nữa có nhiều ăn mày chảy vào An Thành, chỉ sợ cũng sẽ dẫn đến một ít biến động.

Xem ra phải nghĩ biện pháp để đối phương đưa thảo dược và lương thực ra ngoài thành, chúng ta mới có thể động thủ.

Kiều Phong trầm giọng nói.

“Bang chủ, thật ra chúng ta có thể mua, công tử cho người bên kinh sư đưa tới một trăm vạn lượng ngân phiếu, hấn lén gom góp cho chúng ta ba mươi vạn lượng ngân phiếu, tất cả đều đã đến Trường Hà quận, chúng ta có thể dùng số tiền này mua thảo dược.”

Trưởng lão tám túi mở miệng nói.

“Theo quan sát của ta, Liệt Ngao trừ dược liệu chỉ vì vợ vết của cải, không giống với người chế tạo ôn dịch.”

“Tuy rằng bọn họ có cấu kết nhưng khi có lợi ích to lớn đặt trước mặt, ta nghĩ Liệt Ngao sẽ bán ra những thảo dược kia!”

“Đến lúc đó nếu như hấn cầm tiền không bán, bang chủ và chúng ta có thể tự mình xuất thủ chém giết, cũng có thể khiến

người Trường Hà quận kinh sợ, dương danh Cái Bang chúng ta!”

“Thời gian này chúng ta thu nạp đệ tử Cái Bang nhiều hơn một chút, thanh thế có thể lấn át bọn họ.”

“Cho dù bạo phát xung đột, chúng ta không bảo vệ thảo dược thì tồn thất cũng sẽ nhỏ đi.”

Trưởng lão tám túi Điền Hồ nói.

“Tốt, chúng ta khởi hành ngay trong đêm tới An Thành!”

Kiều Phong mở miệng nói.

Chỉ là lúc hắn nói chuyện, ánh mắt hơi ngưng tụ.

“Hình như có bằng hữu tới gặp chúng ta, không cho chúng ta đi!”

Kiều Phong nhẹ giọng nói.

Lúc này ở bên ngoài miếu nát có một đám người mặc áo toí đang chạy như bay đến.

Dẫn đầu là ba người.

Chẳng mấy chốc bọn họ đã dừng lại bên ngoài miếu.

“Thống lĩnh, kẻ ở Lạc thành thu nạp khất cái đang ở bên trong.”

Sau lưng ba tên thống lĩnh, một người mở miệng nói.

Thế lực ở Trường Hà quận đều do Liệt gia quản lý, động tác của Kiêu Phong đã bị người ta chú ý.

Đám người này là người từ An Thành Trường Hà quận đến Liệt gia.

Thất hoàng tử và Đại hoàng tử bên ngoài đình chỉ tranh đấu nhưng vẫn ngầm tiến hành, Đại hoàng tử còn đang thâm thấu vào địa bàn của Thất hoàng tử.

Cho nên Liệt gia bên cực kỳ chú ý.

Một khi có nhân vật khả nghi xuất hiện, Liệt gia sẽ bị diệt theo.

Lần này tuy rằng kẻ khả nghi là mấy tên ăn mày không có nguy hại, thế nhưng nhân số đông đảo lại khiến cho bọn họ chú ý.

Liệt gia cử ba tên thống lĩnh tới.

Một người có được thực lực Thiên Nhân nhị nạn.

Hai người còn lại đều ở Luyện Phách đỉnh phong.

Về phần hơn mười người phía sau cũng đều ở Luyện Phách cảnh.

Đội hình xem như không yếu.

Dù sao bọn hấn sợ đây là bẫy do Đại hoàng tử thiết kế cho nên mang đến nhiều hảo thủ.

“Giết!”

Người cầm đầu quát to một tiếng.

Hơn mười người ở phía sau hấn nhao nhao rút trường đao ra chuẩn xong vào miếu nát.

Kéo kẹt!

Cửa miếu bỗng nhiên mở ra.

Điền Hổ mặc áo cũ nát may tám cái túi từ bên trong đi ra, trong tay cầm gậy trúc.

Giống như không nhìn thấy người bên ngoài, hấn bước từng bước ra khỏi ngôi miếu.

Lúc này một nam tử cầm đao trực tiếp hướng Điền Hổ mà đi.

Nhưng khi hấn cầm đao xông tới, gậy trúc trong tay Điền Hồ chợt quét, sau đó rút về.

Gậy trúc cắm xuống đất, có máu tươi từ đầu gậy chảy xuống trộn lẫn với nước mưa trên mặt đất.

“Đánh đánh giết giết một tên khất cái như ta, không biết ta đã đắc tội các người khi nào!”

Điền Hồ lạnh giọng nói.

Gậy trúc thật nhanh!

Mắt tên thống lĩnh cầm đầu lóe hàn quang, vừa rồi hấn không thấy đối phương ra tay.

“Không biết các người có thể tránh khỏi gậy trúc của ta hay không?”

Điền Hồ lạnh giọng nói.

Hấn không thể hiện toàn bộ thực lực, dù sao thực lực của Thiên Nhân thất nạn sẽ gây chấn động.

“Giết!”

Thống lĩnh cầm đầu thấy thế, ánh mắt ngưng tụ, hai người ở bên cạnh cùng hơn mười người phía sau đồng thời công kích Điền Hồ.

Hơn mười tên Luyện Phách cảnh, hơn nữa còn là Luyện Phách cảnh thường xuyên được huấn luyện, cho dù gặp phải Thiên Nhân cảnh bọn họ cũng có thể vây giết.

Ánh đao, bóng mưa rơi, bóng người đan xen.

Nhưng có một vết màu xanh nháy mắt vạch ngang hết thảy.

Hơn mười người ra tay dừng lại, sau đó ngã xuống mặt đất.

Máu tươi hòa với nước mưa hình thành một dòng nước máu chảy dài.

Thống lĩnh cầm đầu biến sắc, trong tay xuất hiện một thanh trường đao công kích Điện Hồ.

Lúc xuất đao, đao quang màu đen xé rách màn mưa chém tới.

“Tốc độ của ngươi vẫn quá chậm!”

Nhưng đao của hắn còn chưa tới thì thân hình Điện Hồ đã xuất hiện trước mặt, gậy trúc nâng lên trực tiếp xuyên thủng cổ họng đối phương.

“Các ngươi, các ngươi là ai?”

Tên thống lĩnh này ôm cổ họng bị đâm thủng của mình, khàn khàn nói.

“Cái Bang, chúng ta đến từ Cái Bang!”

Tiếng của Điện Hồ vang lên bên tai hắn.

Chương 550: Trường Hà quận, Liệt gia Liệt Ngao, quận thủ Liễu Thanh Dao

Trường Hà quận, Giang Nam.

Bảng Liệt phủ với chữ to màu vàng rực chói mắt, phủ đệ như một lâm viên.

Sau một tường vây hình vòm là một đình thủy tạ.

Chung quanh có một cái ao không lớn không nhỏ, nước ao trong suốt, hiện giờ đã là ngày xuân hoa nở, cá chép màu đỏ du đăng trong ao.

Một nam tử trẻ tuổi mặc trường bào màu vàng đang cho những con cá chép này ăn.

Đột nhiên có một bóng người chạy như bay tới.

Nam tử trẻ tuổi buông chén lưu ly trong tay xuống, xoay người nhìn người tới.

“Thiếu gia, xảy ra chuyện, ám vệ chủ phủ phái ra chết ở Lạc thành, Liệt Hồ thống lĩnh đang trên đường chạy tới.”

Người tới là một lão giả.

“Ám vệ chủ phủ đến Trường Hà quận, vì sao không báo cho ta biết.”

Nam tử trầm giọng hỏi.

Hắn chính là Liệt Ngao Liệt gia ở Trường Hà quận.

“Bọn họ là tới xử lý một ít tạp ngư cho nên không có thông báo chúng ta, thuộc hạ đã điều tra, bọn họ tiến vào Lạc thành để đối phó một ít kẻ lôi kéo lưu dân trở thành khát cái.”

Quản gia trầm giọng nói.

“Lôi kéo lưu dân trở thành khát cái? Số lượng thế nào?”

Liệt Ngao mở miệng hỏi.

Thế gia cạnh tranh kịch liệt, Liệt Ngao có thể tọa trấn Trường Hà quận không chỉ vì hắn là dòng chính mà còn vì bản thân hắn bất phạm, cho nên hắn nghĩ đến số lượng đầu tiên.

“Ước chừng có mấy trăm người, cho nên ám vệ mới xuất động!”

“Thu nạp nhiều khát cái như vậy, muốn gây sự, lần này ám vệ tổn thất bao nhiêu?”

“Liệt Hồ đại nhân bên không nói tỉ mỉ, chỉ nói dẫn đội là một võ giả Thiên Nhân nhị nạn.”

Quản gia mở miệng nói:

“Thông lĩnh Thiên Nhân cảnh bị giết!”

“Xem ra đối phương có chút thực lực, người mật thiết điều tra đi.”

Liệt Ngao mở miệng nói.

Lúc hắn nói xong có một bóng người bay tới, là một nữ nhân mặc váy lụa đen, bộ dạng diễm lệ nhưng trong đôi mắt lại tràn ngập hung ác.

“Luyện Cơ, sao ngươi lại tới đây?”

Thấy nữ tử xuất hiện, Liệt Ngao không khỏi hỏi.

“Chủ thượng, có hai việc, thứ nhất chính là gần đây có một nhân vật trọng yếu của Tà Minh sẽ tới, đoán chừng muốn nhìn

chăm chăm chuyện bên này, thứ hai chính là có không ít khát cái liên tục tiến vào An Thành, trong đó có vài khát cái thực lực ở Luyện Phách cảnh.”

Nữ tử được gọi là Luyện Cơ bầm báo.

“Tà Minh hợp tác với chúng ta mà còn cảm thấy lo lắng, không biết bọn họ lo lắng chuyện gì, chẳng lẽ sợ ta nuốt riêng số tiền này sao, hừ!”

“Về phần khát cái tràn vào quận thành, xem ra có người muốn làm chuyện gì đó, một đám khát cái không đủ gây sóng gió, không phải bên quận phủ không có việc gì làm sao?”

Liệt Ngao mở miệng nói.

Mặc dù có Luyện Phách cảnh tồn tại nhưng lại không khiến Liệt Ngao chú ý.

“Thiếu gia, đám khát cái này vẫn do chúng ta tự mình xử lý cho thỏa đáng, bởi vì những khát cái này liên quan đến kẻ giết chết ám vệ.”

“Bọn họ tới quận phủ, có thể là nhắm vào chúng ta, cho dù chúng ta thông báo bên quận phủ, e là bọn họ chỉ làm qua loa cho xong.

“Ta nghĩ là nên mặc kệ những tên khát cái này trước, điều tra mục đích của bọn hắn xong, nếu như người cầm đầu xuất hiện, chúng ta dễ dàng một lưới bắt hết!”

Quản gia mở miệng nói.

Nghe quản gia nói vậy, Liệt Ngao gật đầu nói:

“Thông báo cho Liệt Hồ thúc biết mấy chuyện này, để Liệt Hồ thúc trực tiếp tới đây.”

“Ta muốn nhìn xem dựa vào những tên khát cái này còn có thể làm chuyện gì?”

Giọng nói sáng khoái của Liệt Ngao Lang vang lên.

Lúc này ở ngoài quận thành Trường Hà quận.

Trong một gian nhà tranh thuộc một thôn nghèo.

Kiều Phong và Điền Hồ đang ở đây.

“Bang chủ, đã liên tục thông báo bang chúng chung quanh hội tụ đến bên này, Lục trưởng lão đã lên vào trong thành để lấy ngân phiếu Liên tiên sinh đưa tới cho chúng ta.”

Điền Hồ mở miệng nói.

“Tốt, Liệt gia động thủ với chúng ta, như vậy chúng ta cũng không cần nương tay trực tiếp tiêu diệt An Thành Liệt gia, để người Giang Nam biết được sự tồn tại của Cái Bang ta.”

Kiều Phong mở miệng nói:

Lúc trước bọn họ kế hoạch khiếm tốn phát triển, lấy được liệu từ bên Liệt Ngao, tiếp tục thu nạp một ít đệ tử.

Nhưng hiện tại bọn họ đã bị Liệt gia theo dõi, hơn nữa Liệt Hồ, một trong những thông lĩnh ám vệ của Liệt gia đã đến Trường Hà quận.

Giết chết Liệt Hồ, diệt Liệt Ngao ở Trường Hà quận là ý nghĩ của Kiêu Phong.

Liệt Ngao có không ít người ở phủ quận thủ Trường Hà quận, Kiêu Phong không chỉ muốn giết chết bọn họ, còn muốn chiếm lấy sản nghiệp của Liệt Ngao.

“Bang chủ, hiện tại chủ yếu sợ quận phủ và hộ thành bên kia ra tay, một khi bọn họ ra tay, đệ tử Cái Bang bình thường căn bản không thể ngăn cản.”

Điền Hồ lo lắng nói.

“Ta cho người điều động bang chúng tới đây chỉ là dùng để che giấu hơn một trăm bang chúng chúng ta mang đến thôi!”

“Còn có những bang chúng khác mới gia nhập Cái Bang ta, bọn họ cũng cần được xem thực lực thật sự của Cái Bang.”

“Nói như vậy sau đó sẽ có cường giả võ đạo gia nhập Cái Bang.”

Kiều Phong nói.

Hiện giờ chỉ dựa vào khát cái ở tầng dưới chót làm sao có thể trở thành thiên hạ đệ nhất đại bang.

“Còn mấy ngày nữa Kim trưởng lão mới đến?”

Kiều Phong hỏi tiếp.

Kim trưởng lão là một trưởng lão tám túi giống như Điền Hổ, tên Kim Nguyên Linh, lúc trước được Kiêu Phong phái đi hoạt động ở các thành trì khác ở Trường Hà quận.

“Ngày mai sẽ đến!”

Điền Hổ trả lời.

“Bên này chú ý động tĩnh trong thành, đặc biệt là hành tung của Liệt Hổ, vừa có tin tức lập tức báo cho ta biết.”

“Ta chuẩn bị vào thành gặp quận thủ Trường Hà quận một lần, nhìn xem có thể lấy được ít tin tức từ nàng hay không.”

Liệt gia không chế Trường Hà quận rất nhiều năm.

Nhưng từ sau khi Liệt Ngao đóng quân ở Trường Hà quận trắng trợn thu nạp thế lực.

Quận thủ Trường Hà quận như biến thành khô lồi.

Nếu nói ai không muốn để Liệt Ngao tiếp tục phát triển, chắc chắn quận thủ Trường Hà quận là người thứ nhất.

Hơn nữa quận thủ Trường Hà quận không giống quận thủ những quận khác, quận thủ Trường Hà quận là một nữ nhân, nhậm chức đã ba năm.

Mặc dù đều là người của Thất hoàng tử nhưng cũng âm thầm tranh đấu vài lần.

Dù sao ai cũng muốn không chế Trường Hà quận.

Chỉ là lực lượng của quận thủ còn kém hơn Liệt gia một chút.

Mục đích của Kiều Phong chính là đi gặp vị quận thủ này.

“Tuân lệnh!”

Điền Hồ gật đầu.

Kiều Phong nói xong rời khỏi nhà tranh đi về phía quận thành.

Trong quận thành rất phồn hoa.

Kiều Phong nhớ lại bản đồ quận thành mình đã xem qua và đi tới phủ quận thủ.

Chốc lát sau, Kiều Phong đã xuất hiện bên ngoài phủ quận phủ.

Phủ quận phủ không lớn, nhưng lại rất u tĩnh.

Ở Trường Hà quận, người có quyền lực lớn nhất không phải quận thủ mà là Liệt gia Liệt Ngao.

Trong phòng khách phủ quận thủ, có một nữ tử áo đỏ đang ngồi ngay ngắn, nữ tử chừng ba mươi, dáng người có lồi có lõm, nhưng mắt sắc lạnh, trên người còn tản ra một cỗ uy thế.

Phía dưới nàng là ba nữ tử áo trắng, ba người nàng có tướng mạo thanh tú nhưng lại mang lãnh ý.

Nữ tử áo đỏ chính là Liễu Thanh Dao, quận thủ Trường Hà quận.

Ba nữ tử mặc áo trắng là ba trong chín thân vệ thủ hạ của nàng.

“Đại nhân, chúng ta điều tra khát cái gần đây tràn vào thành đều đến từ một thế lực gọi là Cái Bang.”

“Thế lực này đang thu nạp khát cái do lưu dân biến thành, số lượng khuếch trương rất nhanh.”

Một người trong ba nữ tử áo trắng mở miệng nói.

“Thu nạp khát cái, nhân số tăng nhanh, nhưng những người này chỉ là dân chúng bình thường, hạ độc cũng có thể giết toàn bộ.”

“Muốn gây ra sự phẫn nộ của dân chúng hay gây sự mà không có cường giả thì không có bất kỳ tác dụng nào, có thể tra được người sau lưng những tên khát cái này sao?”

Liễu Thanh Dao lười biếng nói.

“Tạm thời còn chưa tra được, bắt quá thuộc hạ nhận được tin tức, ám vệ Liệt gia ăn thiệt thòi trong tay người sau lưng những tên khát cái!”

“Liệt Hồ từ bên chủ gia tới, hiện giờ những tên khát cái này tràn vào trong thành, e là đến vì Liệt gia.”

“Đến vì Liệt gia?”

Nghe đến đây, hai mắt Liễu Thanh Dao lóe sáng.

“Âm thầm điều tra, giúp ta tìm ra người đứng sau đám khát cái này, có lẽ ta có thể mượn chuyện này thoát khỏi sự áp chế của Liệt gia.”

Liễu Thanh Dao nói.

Chương 551: Có thể động thủ

“Đại nhân, Tuyết Tổ các nàng đang điều tra, tin rằng sẽ nhanh chóng tìm được đối phương!”

Khi nữ tử nói xong, vẻ mặt lười biếng của Liễu Thanh Dao đột nhiên thay đổi, ánh mắt nhìn vào một chỗ.

“Liễu quận thủ quả nhiên bất phàm!”

Kiều Phong từ trên trần nhảy xuống.

Ngay khi hắn nhảy xuống, ba nữ tử mặc áo trắng phía dưới Liễu Thanh Dao đồng thời giậm chân, hàn quang chợt lóe, ba thanh trường kiếm vọt về phía Kiều Phong.

Kiểm khí sắc bén, động tác nhanh chóng.

Hơn nữa ba nàng ra tay rất nhất trí.

Kiều Phong thấy thế vung ống tay áo trực tiếp bao lấy ba thanh trường kiếm, phát ra một cỗ khí kinh đê ép ba nữ tử rồi kéo lấy ba nàng tiến tới gần Liễu Thanh Dao.

“Ngươi là người phương nào?”

Nhìn Kiều Phong dễ dàng bắt được ba thủ hạ của mình, sắc mặt Liễu Thanh Dao ngưng trọng.

“Không phải vừa rồi Liễu quận thủ đã nhắc tới ta sao?”

“Tại hạ Kiều Phong, bang chủ Cái Bang!”

Kiều Phong thu hồi ống tay áo và khí kinh đê ép ba nữ tử.

Ba nữ tử không có ra tay nữa mà nhanh chóng đi tới bên cạnh Liễu Thanh Dao.

“Bang chủ Cái Bang, Kiều Phong!”

Liễu Thanh Dao đứng lên nhìn Kiều Phong, mắt đẹp lóe sáng.

“Xem ra Kiều bang chủ đến đây có chuyện, như vậy người sáng không nói tiếng lóng, Cái Bang các người đến Trường Hà quận để làm cái gì?”

Liễu Thanh Dao cảm nhận được khí tức trên người Kiều Phong, nhưng khí tức lại mơ hồ bất định.

Biết thực lực của đối phương ở trên mình, hơn nữa qua lời nói của Kiều Phong nàng biết được hắn đã đến từ lâu.

“Chỉ muốn thu nạp đệ tử mà thôi, nhưng Liệt Ngao Liệt gia tích trữ rất nhiều thảo dược, Cái Bang chúng ta muốn những thảo dược này.”

“Nhóm thảo dược này có chút lai lịch, cũng không phải đều thuộc về Liệt Ngao.”

Nghe Kiều Phong nói đến thảo dược, Liễu Thanh Dao trầm giọng nói.

“Chẳng lẽ quận thủ người cũng tham dự chuyện này?”

Kiều Phong nhìn Liễu Thanh Dao nói.

“Ta là người đứng đầu một quận, làm sao có thể làm chuyện như vậy, tích trữ thảo dược có thể do Liệt gia hợp tác với Tà Minh thực hiện!”

Liễu Thanh Dao nói.

“Tà Minh sao, ý người là Tà Minh gần đây xuất hiện ở Kinh sư?”

Kiều Phong được chia sẻ rất nhiều tin tức từ Kinh sư cho nên biết tới Tà Minh.

Không nghĩ tới ngay cả chuyện Kinh sư mà Kiều bang chủ cũng biết?

Thời điểm Liễu Thanh Dao nghe Kiều Phong nói đến Kinh sư, con người chuyển động, bang chủ Cái Bang chủ Kiều Phong này không đơn giản.

“Đệ tử Cái Bang ta đông đảo, biết chuyện Kinh sư cũng không có gì đáng ngạc nhiên, Liễu quận thủ, ta muốn biết tình huống cao thủ bên cạnh Liệt Ngao.”

Kiều Phong nói.

“Liệt Ngao là một trong mười người có tư chất tốt nhất Liệt gia thế hệ này, bên cạnh hắn có một cao thủ Thiên Nhân bát nạn hộ vệ.”

“Đương nhiên còn có một tử sĩ thông qua dược vật, mạnh mẽ bồi dưỡng đến Thiên Nhân cửu nạn.

Lúc nói chuyện, Liễu Thanh Dao chăm chú nhìn Kiều Phong.

Muốn nhìn ra một ít chuyện từ biểu cảm của Kiều Phong.

Nhưng mà nghe Liễu Thanh Dao nói xong, sắc mặt Kiều Phong cũng không thay đổi chút nào.

Khu vực Giang Nam rất lớn, tài nguyên phong phú, tạo nên rất nhiều thế gia.

Hơn nữa những thế gia này đều thích nuôi dưỡng tử sĩ, dùng dược vật mạnh mẽ tăng cường thực lực của tử sĩ đến cực hạn, đương nhiên tử sĩ có tuổi thọ rất thấp, bởi vì đã tiêu hao sinh mệnh lực của chính mình.

Tuy rằng tuổi thọ thấp, hao phí nhiều tài nguyên, nhưng thế gia có tài nguyên phong phú, không ngại tiêu hao như vậy.

“Đa tạ Liễu quận thủ báo cho biết, xin quận thủ đừng làm khó đệ tử Cái Bang của chúng ta.”

“Khi mọi chuyện hoàn thành ta sẽ thông báo cho bọn họ rời đi.”

Kiều Phong ôm quyền, nhảy lên rời khỏi nơi này.

“Kính xin đại nhân thứ tội!”

Sau khi Kiêu Phong đi, ba nữ tử áo trắng lập tức tạ tội với Liễu Thanh Dao.

“Ta cũng không dò xét được thực lực của Kiêu Phong, các người không cần tạ tội!”

“Cũng không biết lần này hãn chuẩn bị đối phó Liệt Ngao như thế nào, nếu như có thể làm cho Liệt Ngao mặt xám mày tro rời khỏi Trường Hà quận thì tốt rồi!”

Liễu Thanh Dao mở miệng nói.

Ở trong lòng nàng, Kiêu Phong làm tốt lắm cũng chỉ chèn ép được Liệt Ngao mà thôi.

Rời khỏi phủ quận thủ, Kiêu Phong đi tới một tửu lâu, đối diện tửu lâu chính là Liệt phủ.

Hắn gọi một vò rượu và một ít đồ ăn, bắt đầu uống.

Hoàn toàn không cần để ý thực lực của bên Liệt Ngao.

Chỉ cần để ý tới Liệt Hổ, một trong những thống lĩnh ám vệ của Liệt gia.

Có thể trở thành thống lĩnh ám vệ Liệt gia, thực lực Liệt Hổ tất nhiên không đơn giản.

Dù sao ám vệ là cơ cấu vũ lực thanh trừ hết thảy phiền toái của Liệt gia, không có thực lực nhất định làm sao trợ giúp Liệt gia giải quyết phiền toái.

Đột nhiên ánh mắt Kiều Phong khẽ động.

Hắn nhìn về phía góc đường không xa, có ba con hắc mã dị chủng đang chạy như bay đến dừng trước đại môn Liệt phủ.

Người cầm đầu có dáng người khôi ngô bước xuống khỏi ngựa mà như mảnh hổ xuống núi, trên người mặc trường bào ám kim sắc, giữa lông mày lộ sát khí.

“Một tên Thiên Nhân cứu nạn, hai tên Thiên Nhân lục nạn.”

“Cao thủ khu vực Giang Nam quả nhiên mạnh hơn ở chín quận phương bắc rất nhiều.”

Kiều Phong nhìn ba người tiến vào Liệt phủ, trong lòng thầm nghĩ.

“Khất cái không thể tiến vào tửu lâu.”

Lúc này có một thanh âm truyền tới.

Ở cửa tửu lâu có vài tên khất cái chống gậy trúc muốn đi vào nhưng bị tiểu nhị tửu lâu ngăn lại, những tên khất cái này có một cái túi trên trang phục.

Chính là đệ tử một túi của Cái Bang, cũng là đệ tử mà Cái Bang mới phát triển, có thể trở thành đệ tử một túi nói rõ bọn họ biết chút công phu đơn giản.

“Chúng ta uống rượu như thường, trả tiền là được, chẳng lẽ người khinh thường Cái Bang chúng ta sao?”

Một tên khất cái trong đó thấy tiểu nhị ngăn cản liền nói.

Còn không mau mời khách nhân vào.

Khi nghe những tên khất cái này nói đến Cái Bang, chủ quầy lập tức nói.

Mấy ngày nay chuyện Cái Bang lan truyền khắp thành, mặc dù là bang phái do khất cái tạo thành nhưng mà nhiều

người.

Có thể không đắc tội vẫn không nên đắc tội.

Huống hồ những tên khát cái này uống rượu trả tiền, hần cũng không thể không tiếp.

Cốc Cốc! Cốc Cốc!

Đúng lúc này dưới lầu có một bóng người xuất hiện, miệng phát ra ám hiệu, Kiều Phong buông chén rượu bước ra khỏi tửu lâu.

Tên khát vừa xuất hiện tới bên cạnh Kiều Phong.

“Bang chủ, Lục trưởng lão và Kim trưởng lão đang chờ ngài!”

Tên khát cái vượt qua Kiều Phong tiến về phía trước, Kiều Phong theo sát phía sau.

Trong một tiểu viện, Lục Hữu Vi đang ăn gà nướng uống rượu, nhìn thấy Kiều Phong đến liền nói:

“Bang chủ, ngân phiếu bên Liên tiên sinh đã đều mang tới!”

Hắn lau bàn tay dầu mỡ vào quần áo, chuẩn bị đưa ngân phiếu cho Kiều Phong.

Ở bên cạnh hắn còn có một lão giả dáng vẻ khôi ngô, trên người có tám cái túi, là một tên trưởng lão tám túi khác tên Kim Nguyên Linh.

Kim Nguyên Linh hành lễ với Kiều Phong.

“Lục trưởng lão, người bảo quản phần ngân lượng này đi!”

“Thông báo Điền trưởng lão tới nơi này.”

Kiều Phong nói với tên khát cái dẫn hắn tới.

Tên khát cái này chính là một trong những bang chúng xuất hiện cùng bọn họ.

“Tuân lệnh!”

Tên khát cái này nhanh chóng rời khỏi tiểu viện.

“Bang chủ, ngài dự định trực tiếp giao phong với Liệt gia sao, nhưng hiện tại chúng ta muốn chống lại Liệt gia, phần thắng không lớn!”

Kim Nguyên Linh uống một ngụm rượu rồi nói.

“Xem ra Lục trưởng lão không nói chuyện chúng ta bị ám vệ Liệt gia theo dõi cho người biết, Liệt Hổ của Liệt gia đã đến, hẳn đến vì Cái Bang chúng ta.”

“Ta vừa mới tới phủ quận thủ, trong thời gian này quận phủ sẽ không xua đuổi đệ tử Cái Bang, như vậy chúng ta có đầy đủ nhân thủ vận chuyển đồ vật lấy được ra bên ngoài.”

“Còn có chuyện trữ được liệu là do Liệt Ngao và Tà Minh làm, báo tin tức này cho bên kia đi.”

Kiều Phong nói.

Chương 552: Diêm Vương Trại, Tam Diêm Vương, Thập Diêm La

Ở Liệt gia thuộc quận thành Trường Hà quận.

Liệt Ngao đang tiếp đãi Liệt Hồ.

“Liệt Hồ thúc, cho dù ám vệ bên kia thất thủ cũng không cần ngài tự mình đến Trường Hà quận một chuyến, cứ giao cho tiểu chất, tiểu chất cũng có thể giúp ngài tiêu diệt những tên khát cái kia.”

Liệt Ngao ngồi đối diện Liệt Hồ nói.

“Lần này ta đến đây không chỉ vì đối phó người phía sau đám khát cái kia mà còn muốn ở chỗ này gặp mặt người Diêm Vương Trại!”

Liệt Hồ trầm giọng nói.

“Diêm Vương Trại sao, Liệt gia chúng ta muốn hợp tác với Diêm Vương Trại?”

Liệt Ngao nghe mà cả kinh, hắn không nghĩ tới Liệt Hồ đến đây để gặp người của Diêm Vương Trại.

Diêm Vương Trại nằm ở nơi giao nhau giữa Trường Hà quận, Thiên Hạc quận Trường Vũ quận.

Đây là một địa giới tên Thập Hội Sơn, ba quận đều mặc kệ.

Đương nhiên mặc kệ là vì thế lực của Diêm Vương Trại quá mạnh.

Diêm Vương Trại có ba vị Diêm Vương, Kim Diêm Vương, Ngân Diêm Vương, Thiết Diêm Vương, ba người này đều là cao thủ Thiên Nhân cử nạn.

Trong đó thực lực của Kim Diêm Vương đã sắp đạt tới trong biển ngưng thần.

Dưới ba đại Diêm Vương còn có Thập điện Diêm La, trong Diêm Vương trại còn có cơ quan trùng trùng điệp điệp, người thường đi vào chỉ có chết.

Hơn nữa tam đại Diêm Vương và Thập điện Diêm La là người tàn bạo, thường xuyên giết người cướp bóc.

Rất nhiều người muốn diệt trừ Diêm Vương Trại nhưng người tiến đến đều bị chặt đầu treo ở cửa trại.

Hiện giờ cửa Diêm Vương trại chồng chất vô số đầu lâu.

Liệt gia là thế gia Giang Nam, vẫn quan trọng thanh danh cho nên hắn không biết Liệt gia và Diêm Vương Trại hợp tác cái gì.

“Giết người, cướp hàng!”

Liệt Hồ mở miệng nói.

“Giết người, cướp hàng?”

Liệt Ngao có chút nghi hoặc.

“Dù sao cần động thủ ở gần Trường Hà quận của ngươi, nói cho ngươi biết cũng không sao, đại đệ tử một trong ba môn phái dưới trướng Đạo môn thánh địa là Thái Thượng Vô Cực môn Bạch Vô Cực có được một phần tàn quyền Đạo môn cổ quyền, tin đồn tàn quyền này chính là Đạo môn bí điển.

Ngươi của Chân Võ đạo quán sắp tới Kinh sư cho nên Bạch Vô Cực sẽ mang theo phần tàn quyền này tới Kinh sư.”

“Ta tới là để mượn tay Diêm Vương Trại giết chết Bạch Vô Cực, mang tàn quyền từ trong tay hắn đi.”

Liệt Hồ mở miệng nói:

Nghe vậy, Liệt Ngao khẽ nhướng mày.

“Liệt Hồ thúc, Liệt gia ta cũng có thể làm chuyện này, tại sao phải để Diêm Vương Trại ra tay?”

Liệt Ngao hỏi tiếp.

“Thái Thượng Vô Cực Môn ủng hộ Thập Tam hoàng tử, nếu Liệt gia chúng ta chính diện ra tay sẽ khiến Thất hoàng tử đối địch với Thập Tam hoàng tử.”

“Hôm nay Thất hoàng tử ở trong triều gặp phải phiền toái, lại tăng thêm một đối thủ sẽ bất lợi hơn, nếu như người Diêm Vương Trại ra tay, cuối cùng chúng ta mua bí điển từ Diêm Vương Trại, ai có thể lấy chuyện này làm cớ đây?”

Liệt Hồ mở miệng nói:

“Thật ra nhiều lúc mọi người đều biết rõ ai làm nhưng không có cớ, sẽ không có cơ hội động thủ.”

“Chất nhi hiểu rồi, người Diêm Vương Trại hung tàn dị thường, ta sợ sau khi bọn họ có được bí điển sẽ không cho chúng ta.”

Liệt Ngao nói.

Diêm Vương Trại có thể khiến cho ba quận đều mặc kệ, có thể thấy được thực lực không yếu.

“Ta có đồ vật mà Kim Diêm Vương cần, hắn sẽ cho chúng ta, hướng hồ bí điển đối với hắn vô dụng!”

Liệt Hồ rất tự tin nói.

“Chuyện Diêm Vương Trại trước không nói, hắn là người cũng điều tra tình huống của những tên khát cái kia nói cho ta

biết cái nhìn của ngươi!”

Liệt Hồ chuyển đề tài nói.

“Liệt Hồ thúc, hôm nay đám khát cái này đã xuất hiện ở quận phủ Trường Hà quận, xem ra có động tác, bắt quá khát cái hội tụ chắc chắn làm loạn rồi, còn có thể làm gì khác, đám khát cái có thực lực quá yếu, không có tác dụng gì, muốn giết chỉ cần phí chút lực mà thôi.”

“Quan trọng còn là người phía sau những tên khát cái này!”

“Ta đang chờ những người này xuất hiện!”

“Nhưng theo ta suy đoán, bọn họ sẽ có hành động.”

“Liệt Hồ thúc mời người Diêm Vương Trại ra tay, có thể thuận tiện giúp tiêu diệt trừ Liễu Thanh Dao không?”

“Liễu Thanh Dao này vẫn luôn muốn áp chế ta, người Diêm Vương Trại người diệt trừ nàng cũng sẽ không có ai nói gì.”

Liệt Ngao nói.

“Nghe đồn ngươi đối nghịch với Liễu Thanh Dao, không nghĩ tới nghịch đến mức này, vậy khi người Diêm Vương Trại đến ta sẽ để cho bọn họ ra tay, bắt quá Liễu Thanh Dao không thể chết, có thể phế bỏ võ công của nàng, không có võ công chỉ là phế nhân, ngươi muốn nhào muốn nặn tùy ý!”

Liệt Hồ nói.

“Vậy thì đa tạ Liệt Hồ thúc, ta đã an bài yến hội đêm nay, còn cố ý chuẩn bị Quỳnh Châu nhường mà ngươi thích nữa!”

Liệt Ngao đứng lên nói.

“Đi thôi!”

Liệt Hồ có vẻ rất cao hứng, mang theo hai thuộc hạ và Liệt Ngao ra khỏi đại sảnh.

Ở hậu đường có một đình nghỉ mát thiết yển.

Đêm đã buông dần nhưng trong đình đèn đuốc sáng trưng.

Mấy người lần lượt ngồi xuống.

“Không nghĩ tới có nhiều thức ăn ngon như vậy, thật sự làm cho ta lão già ta thêm ăn!”

Một con gà quay trên bàn trong nháy mắt bay mất, sau đó là ba bóng người hạ xuống.

“Kẻ nào!”

Thị vệ trong phủ thấy tình hình này nháy mắt tụ lại.

“Đều lui ra!”

Lúc này Liệt Ngao đứng lên, thấp giọng nói.

Những thị vệ này đối phó võ giả bình thường còn được, đối phó với ba tên khất cái vừa xuất hiện này thật sự không được.

“Các người hẳn là người của Cái Bang, không biết nên gọi như thế nào!”

Nơi này là phủ đệ của Liệt Ngao, cho nên Liệt Ngao là người ra mặt.

Bất quá Liệt Hồ và hai người đi cùng hẳn thì cảnh giác nhìn chăm chăm.

Thực lực của ba người này không đơn giản.

Tuy rằng khí thế trên người nội liễm, không nhìn ra thực lực nhưng hẳn là hướng về phía Liệt Hồ hẳn mà đến.

“Trưởng lão chín túi của Cái Bang, Lục Hữu Vi, trưởng lão tám túi Điền Hồ, Kim Nguyên Linh!”

Ba người mở miệng nói.

“Trưởng lão chín túi, trưởng lão tám túi.”

Ánh mắt mấy người đều dời về phía mấy cái túi trên thân ba tên trưởng lão.

Đối với đẳng cấp trong cái Cái Bang, bọn họ vẫn tương đối mơ hồ, lúc trước còn chưa nghe nói tới một túi hai túi gì.

Hôm nay đã biết Cái Bang phân biệt lớn nhỏ dựa vào số túi trên thân.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Liệt Hồ và Liệt Ngao đều ngưng trọng.

Nếu Cái Bang phân chia thế này, như vậy suy đoán lúc trước của bọn họ không đúng rồi.

Lúc trước bọn họ chỉ cho rằng có người ở phía sau đám khất cái bày mưu tính kế gì đó.

Nhưng hiện tại xem ra Cái Bang có quy mô.

Vậy thì bọn họ sẽ nghiêm túc.

“Không biết ba vị trưởng lão Cái Bang đến Liệt phủ ta vì chuyện gì?”

Liệt Ngao mở miệng hỏi.

Nhưng ánh mắt lại ra hiệu cho quản gia bên cạnh, quản gia chậm rãi lui về phía sau.

“Chuyện gì, Liệt gia các người không phải vẫn luôn tìm Cái Bang chúng ta gây phiền toái sao?”

“Chúng ta đương nhiên phải đến bái kiến một chút!”

Lục Hữu Vi ăn một miếng gà quay, mở miệng nói.

“Bái kiến, dáng vẻ của Lục trưởng lão cũng không phải bái kiến, huống hồ Cái Bang các người giết ám vệ Liệt gia ta, chẳng lẽ không cần cho đưa ra một lời giải thích sao!”

Lúc này Liệt Hồ chậm rãi đứng dậy, trong lúc nói chuyện, một cỗ khí tức cường hãn dị thường bộc phát.

Giống như hồng thủy gào thét đè lên thân Lục Hữu Vi.

“Liệt Hồ, võ giả giao thủ sinh tử tự chịu, bọn họ tới giết chúng ta, chính là bọn họ muốn chết!”

“Đương nhiên hôm nay các ngươi cũng phải chết ở chỗ này!”

Lục Hữu Vi cũng không nói nhảm với đối phương nữa, bỏ gà quay vào trong ngực.

Chương 553: Kiều Phong ra tay, bẻ gãy nghiền nát

“Xem ra Lục trưởng lão các ngươi rất tự tin vào thực lực của mình!”

Liệt Hồ nhìn ba người Lục Hữu Vi, lạnh giọng nói.

“Thiếu gia, Liệt Hồ đại nhân, ngoài phủ không có người Cái Bang.”

Lúc này, tên quân gia kia đã trở lại báo cáo, vừa rồi hắn nhận chỉ thị ra ngoài nhìn xem có người của Cái Bang hay không.

Sau khi điều tra lại không phát hiện bất kỳ người nào, cho nên lập tức trở về báo tin.

“Chỉ ba người các ngươi mà cũng dám tới Liệt phủ ta, Liệt Hồ thúc, hôm nay bắt lấy ba người này hẳn là có thể biết được không ít tin tức về Cái Bang!”

Liệt Ngao lạnh giọng nói.

“Các ngươi thật sự tự đại!”

“Đại nhân, để cho chúng ta lĩnh giáo cao chiêu của ba người này!”

Hai người đi theo Liệt Hồ đồng thời đứng ra, bọn họ giậm chân xuất hiện trước mặt ba người Lục Hữu Vi.

Một người nắm trường đao, một người vung ngân thương.

Khí kình trên thân hai người bộc phát quán chú vào binh khí, binh khí phát ra tiếng ù ù trầm thấp quanh quẩn trong sân.

“Liệt gia, Vương Nhân! “

“Liệt gia, Mộc Nguyên!”

Nói xong, khí kinh trên thân hai người hình thành gợn sóng quét tới ba người Lục Hữu Vi.

“Hai tên tạp ngư mà cũng dám lộ đầu!”

Lúc này Điền Hồ bước ra.

Khí kinh của hắn bộc phát, một cỗ khí kinh vượt xa hai người, giống như sóng to càn quét.

“Thiên Nhân bát nạn!”

Cảm nhận được khí tức trên người Điền Hồ, Liệt Hồ ngẩn ra.

Thực lực của hai thủ hạ chỉ ở Thiên Nhân thất nạn và lục nạn, hai người liên thủ cũng không phải đối thủ của cường giả Thiên Nhân bát nạn.

Nhưng hắn không có kêu hai người dừng lại.

“Giết!”

Điền Hồ bộc phát khí thế cường đại hơn hai người Liệt gia, cho nên hai người đầu ra tay, bọn họ giậm chân thật mạnh, mặt đất bị chấn nứt, sau đó thân hình hai người bắn nhanh.

Một người vung đao, đao khí nặng nề bộc phát.

Đây là đao lấy lực lượng thuần túy làm chủ.

Tựa như núi cao nện xuống!

Tiếng bang bang không ngừng vang lên, cây khô trên đất bị đao khí cắt vụn.

Đây là muốn chính diện đả Điền Hồ tiếp một đao này.

Gậy trúc trong tay Điền Hồ xoay chuyển, một cỗ khí kinh hùng hậu truyền vào.

Gậy trúc quất ra va chạm với trường đao.

Mà ở thời điểm hai bên va chạm, một tia sáng màu bạc lóe lên đâm về phía vị trí trái tim Điền Hồ.

Điền Hồ thấy thế cười lạnh một tiếng.

Hắn đưa tay lên, có tiếng rỗng ngâm từ trong lòng bàn tay vang lên.

Thân là trưởng lão tám túi, hắn cũng tu hành tuyệt học Cái Bang, Hàng Long Thập Bát Chương!

Chỉ là chưa học hết mười tám chương.

Chương lực bá đao mang theo long ảnh màu vàng từ lòng bàn tay bộc phát va chạm với trường thương màu bạc.

Bùm!

Mộc Nguyên xuất thủ đột nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng khổng lồ từ trường thương truyền về cánh tay của hắn.

Cánh tay trong khoảnh khắc nổ tung.

Lúc này Điền Hồ đã thu hồi gậy trúc trong tay hơn nửa nháy mắt lại đâm, tốc độ vô cùng nhanh.

Mộc Nguyên bị thương không kịp phản ứng, cổ họng đã bị đâm thủng.

Xi!

Máu bắn tung tóe.

Một kích đắc thủ, Điền Hồ xoay người công kích tên cầm đao, gậy trúc trong tay giống như một đám mây màu xanh sẫm bao phủ quan thân hắn, hắn nâng đao ngăn cản nhưng sau vài lần trên thân đã xuất hiện vết thương.

“Liệt Hồ thúc, thực lực của trưởng lão tám túi Cái Bang ở Thiên Nhân bát nạn, vậy thực thì của trưởng lão chín túi thế

nào?”

“Thiên Nhân cứu nạn! Để tử vệ bên cạnh người thử một chút!”

Liệt Hồ lạnh giọng nói.

“Được!”

Liệt Ngao gật đầu, bàn tay nhẹ nhàng vung lên.

Trong góc tối của sân có một tia sáng đỏ thẫm đột nhiên bắn tới, là một bóng người áo đỏ ra tay, người này tung quyền.

Trên nắm tay có khí kinh màu đỏ thẫm bao phủ, mục tiêu là Lục Hữu Vi cầm đầu.

Kim Nguyên Linh bên cạnh muốn ra tay nhưng bị Lục Hữu Vi ngăn lại.

“Người không phải đối thủ của người này, để ta giết hắn.”

Đám người Kim Nguyên Linh không phải thiên kiêu, bọn họ không có loại năng lực vượt cấp giết người.

Cho nên Lục Hữu Vi không cho Kim Nguyên Linh ra tay.

Bàn tay Lục Hữu Vi nâng lên, một cổ khí kinh màu vàng tràn ngập trong lòng bàn tay.

Hắn đánh ra một chưởng nghênh đón nắm tay của đối phương.

Người ra tay bị chấn đến bay ngược.

Nhưng sau khi bay ngược, đối phương giống như không cảm giác được đau đớn, thân hình tiếp tục vọt tới.

Hơn nữa khí kinh trên nắm tay bắt đầu biến hóa, khí kinh hóa thành một con cự ngạc hung hăng cắn lấy Lục Hữu Vi.

Bên này Thiên Nhân thất nạn Vương Nhãn đã bị Điện Hồ áp chế, khí tức không ngừng suy yếu, phỏng chừng không

chống đỡ được mấy chiêu nữa.

“Quản gia, ngươi đi giúp Vương thống lĩnh một chút!”

Liệt Ngao nhìn thoáng qua tình huống bên này, mở miệng nói:

Quản gia bên cạnh Liệt Ngao cũng là hộ vệ, thực lực Thiên Nhân bát nạn.

Nhận được mệnh lệnh, quản gia lập tức vọt tới Điện Hồ, lúc này Kim Nguyên Linh xuất hiện ngăn cản đối phương.

Hai người bắt đầu giao thủ.

Thực lực đều ở Thiên Nhân bát nạn nên khó phân thắng bại.

“Với chút thực lực của các ngươi mà cũng dám tới Liệt phủ, các ngươi không để Liệt Hồ ta vào mắt sao?”

Nhìn thấy cảnh này, Liệt Hồ âm lãnh nói.

“Ngươi tất nhiên do ta tới giết, Liệt Hồ thống lĩnh!”

Đúng lúc này Kiều Phong hạ xuống, nhìn Liệt Hồ nói.

“Ngươi là ai?”

“Bang chủ Cái Bang Kiều Phong, đặc biệt tới lĩnh giáo cao chiêu của Liệt Hồ thống lĩnh!”

Trong lúc nói chuyện, Kiều Phong ra tay với Liệt Hồ, trong bàn tay có kim sắc long ảnh quay cuồng.

Hắn vốn có thể tự mình ra tay giải quyết hết những người này,

Nhưng Cái Bang cần phát triển, cũng cần cho những người khác thấy chút thực lực của Cái Bang.

Phải có người biết được sự cường đại của trưởng lão chủ và trưởng lão tám túi.

Kiều Phong giống như một vị chiến, khí kinh cuộn cuộn quanh thân, khí tức cuồng ngạo xông thẳng lên trời.

Hoàn toàn không cho Liệt Hồ cơ hội thi triển thân pháp, cho nên Liệt Hồ chỉ có thể liều mạng với đối phương.

“Phản Diễm Chương!”

Liệt Hồ quát khế một tiếng, bày tay bộc phát ra khí kinh nóng rực vỗ về phía Kiêu Phong.

Ầm!

Bàn tay hai người va chạm.

Liệt Hồ đột nhiên biến sắc, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ tràn vào trong cơ thể mình.

Hỏa diễm khí kinh của hắn căn bản không bằng khí kinh của đối phương.

Phốc!

Liệt Hồ phun máu tươi.

“Người không phải Thiên Nhân cứu nạn bình thường!”

Liệt Hồ mở miệng nói.

Nói xong thân thể hắn nổ tung.

Thực lực chênh lệch quá lớn, hắn dám đối cứng với Kiêu Phong chỉ có thể nói là tự tìm đường chết.

“Chuyện này...”

Liệt Ngao biến sắc xoay người chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng Kiêu Phong giờ tay, một luồng chân khí hóa long trao phóng ra chớp lấy đầu Liệt Ngao.

“Liệt Hồ đã chết, người còn có thể trốn sao!”

Bùm!

Đầu Liệt Ngao bị bóp nát.

Ngoại trừ Lục Hữu Vi đang chiến đấu với tên tử vệ kia không bị ảnh hưởng.

Hai người khác nhìn thấy Liệt Hồ và Liệt Ngao chết đều ngẩn ra, sau đó bị chém giết.

“Thông báo cho người Cái Bang, mang toàn bộ tài nguyên Liệt gia khổng chế khỏi đây.”

Kiều Phong lạnh giọng nói.

Chương 554: Liễu Thanh Dao hung ác, chết đạo hữu không chết bản đạo

Cái Bang hành động rất nhanh.

Tử lâu, khách điểm, tiền trang và thanh lâu mà Liệt Ngao không chế bị vây công trước.

Đệ tử Cái Bang xuất hiện như nước lũ, căn bản không cho đối phương phản ứng.

Đương nhiên cũng có kẻ phản kháng, nhưng trong đám ăn mày này có ba trăm đệ tử chính thức của Cái Bang, thực lực rất mạnh, cho dù phản kháng cũng không có tác dụng gì.

Chỉ nhiều hơn một bãi máu tươi.

Về phần Liệt phủ cũng bị một đám đệ tử Cái Bang bao vây, nhanh chóng dời đồ bên trong Liệt phủ.

“Bang chủ, lần này chúng ta đã có tài nguyên, kế tiếp tập trung phát triển là được, thảo được trong nhà kho hậu viện đã được vận chuyển ra ngoài, âm thầm phân tán rồi chuyển đến Lạc Thành, tin rằng có thể hạn chế ôn dịch!”

Lục Hữu Vi xuất hiện trước mặt Kiều Phong, nói.

Giờ phút này trên cánh tay phải của hắn có một vết thương, do giao thủ với tử vệ của Liệt gia lưu lại.

Dù tử vệ Liệt gia dùng phương pháp đặc thù bước vào Thiên Nhân cửu nạn nhưng thực lực cũng rất mạnh mẽ, Lục

Hữu Vi phải một cái trả giá nhất định mới có thể giết chết đôi phương.

“Tình hình sẽ không quá tốt, kế tiếp còn phải đối mặt Liệt gia, còn có đồ vật đệ tử Thái Thượng Vô Cực Môn Bạch Vô Cực mang theo, ta nghĩ vật kia hữu dụng với chủ thượng, chúng ta cần đoạt lấy!”

Kiều Phong trầm giọng nói.

“Bang chủ dự định ra tay với Bạch Vô Cực của Thái Thượng Vô Cực Môn!”

“Chúng ta chống lại Liệt gia, lại chống thêm Thái Thượng Vô Cực Môn, chỉ sợ...”

Lục Hữu Vi trầm giọng nói.

“Lợi dụng Diêm Vương Trại một chút!”

Kiều Phong lạnh giọng nói.

“Nhưng người Diêm Vương Trại muốn gặp người của Liệt gia, chúng ta không thể tiếp xúc!”

Lục Hữu Vi mở miệng nói.

“Vậy giả làm người của Liệt gia, dù sao chuyện Thái Thượng Vô Cực Môn và Cái Bang chúng ta không liên quan gì.”

Lúc nói chuyện Kiêu Phong giơ tay lên, lệnh bài Liệt gia bên hông Liệt Hồ bay vào trong tay.

“Điện trưởng lão, người lập tức lưu ý hành tung của Bạch Vô Cực và Diêm Vương Trại.”

Kiều Phong phân phó.

“Tuân lệnh!”

Điện Hồ lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Trong phủ quận thủ, Liễu Thanh Dao đang nghe thủ hạ báo cáo.

“Người nói người Cái Bang giết Liệt Hồ và Liệt Ngao, còn cướp hết tài nguyên của Liệt gia, đang vận chuyển ra ngoài thành.”

Liễu Thanh Dao khó tin hỏi lại.

“Đúng vậy, quận thủ, chúng ta làm sao bây giờ, muốn cho người chặn lại sao?”

“Nếu như chúng ta không làm gì hết chỉ sợ Liệt gia sẽ tìm chúng ta gây phiền toái.”

Một nữ tử mặc áo xanh phía dưới nói.

“Điều động một ít nhân thủ, duy trì trật tự bên trong quận phủ, không cần tiếp xúc với người Cái Bang, tranh cho bạo phát xung đột, nếu đối phương dám động Liệt gia, chúng ta cùng người ta là địch, ta nghĩ đối phương cũng sẽ không lòng từ nương tay, làm bộ dáng là được!”

Liễu Thanh Dao bình phục tâm tình nói.

Lúc trước nàng chỉ nghĩ Cái Bang sẽ ép Liệt Ngao rời đi nhưng bây giờ không chỉ Liệt Ngao bị giết mà cả Liệt Hồ cũng bị giết, sự tình hoàn toàn nằm ngoài dự đoán.

Bọn họ làm sao dám giết Liệt Hồ và Liệt Ngao, muốn sống mái với Liệt gia sao?

Người Cái Bang có thực lực mạnh như?

Liễu Thanh Dao nói tới đây, khẽ nhướng mày.

Chẳng lẽ mục tiêu lúc trước của Cái Bang chính là Liệt Hồ và Liệt Ngao?

“Có lẽ ta bị Kiều Phong tính kế!”

Liễu Thanh Dao thì thào nói.

Kiều Phong đến gặp nàng trước thúc đẩy hợp tác, một khi sự tình bại lộ, bên Kiêu Phong hoàn toàn có thể nó là chủ ý của quận thủ.

Bởi vì trong chuyện này Kiêu Phong được lợi, nàng cũng được lợi.

Khi đó nàng phải đối mặt với Liệt gia.

Nàng mà đối mặt Liệt gia tuyệt đối không có đường sống, muốn sống sót chỉ có thể dựa vào Kiêu Phong hoặc Cái Bang.

“Tính toán thật sâu!”

“Bất quá cũng hi vọng Cái Bang các người có thực lực, nếu không chúng ta đều phải chôn cùng Liệt Hồ và Liệt Ngao!”

Liễu Thanh Dao thâm hận.

“Các người tiếp tục thu thập tin tức về Cái Bang, thế lực quy mô lớn như thế chắc chắn phải để lộ nhiều tin tức, ta muốn hiểu rõ thực lực của bọn họ!”

Liễu Thanh Dao mở miệng nói.

“Tuân lệnh

Nữ tử nhanh chóng lui ra để lại Liễu Thanh Dao tiếp tục trầm tư.

Không chỉ có nàng, hiện giờ các thế lực lớn ở quận phủ đều đang chú ý chuyện này.

Liệt Ngao, Liệt Hồ không chết thì bọn họ sẽ động, nhưng Liệt Ngao và Liệt Hồ chết trong tay Cái Bang, bọn họ ra tay không khác gì muốn đối nghịch với Liệt gia, cho nên tất cả đều bất động.

Bất quá cũng phải ra rất nhiều thám tử dò xét tin tức về Cái Bang, chú ý hướng đi của Cái Bang.

Ngày hôm sau quận thành khôi phục sự yên bình, trên đường phố người qua người lại nối liền không dứt, giống như không có bị biến cố Liệt gia ảnh hưởng, đương nhiên trong các tửu lâu, quán trà đều có người sôi nổi thảo luận.

Đương nhiên hiện giờ trên đường phố cũng có một ít khát cái, những người này đều không phải đệ tử Cái Bang, chỉ là khát cái bình thường.

Sự trả thù của Liệt gia nhất định sẽ nhanh chóng đến.

Đệ tử Cái Bang cơ bản đều đã rút lui.

Trong đại sảnh phủ quận thủ, thủ lĩnh nhiều thế lực đến bãi phỏng quận thủ.

Liệt Ngao đã xảy ra chuyện, hiện giờ người chủ sự chỉ còn mỗi quận thủ Liễu Thanh Dao, bọn họ chỉ có thể tìm nàng thương lượng đối sách.

Liễu Thanh Dao ngồi ngay ngắn trên ghế dài, đưa mắt nhìn hơn mười người phía dưới mà không nói gì.

Hơn mười người đang ngồi dưới, không ai dám xem thường Liễu Thanh Dao, bọn họ đều biết võ công cùng thủ đoạn của nàng, đặc tội nữ nhân này không có kết quả tốt.”

“Liễu quận thủ, Liệt Ngao công tử và Liệt Hồ đại nhân chết ở Trường Hà quận, chúng ta nên nghĩ chút biện pháp đi?”

Một nam tử trung niên mặc hoàng bào mở miệng nói.

Ô bang Trường Hà quận chương quản thế lực đường thủy, nam tử hoàng bào chính là bang chủ Ô bang Tào Chí Hữu, lúc trước làm việc dưới tay Liệt Ngao.

“Tào bang chủ, người nói nghĩ biện pháp, không biết người có biện pháp gì, người Cái Bang còn chưa đi xa, người có thể suất lĩnh người Ô Bang truy kích, có lẽ là một chủ ý không tồi.”

Liễu Thanh Dao nhìn Tào Chí Hữu, trầm giọng nói.

“Liễu quận thủ, ngươi nhưng là người đứng đầu quận thành, hiện tại Cái Bang ở quận thành làm loạn cướp giết, phủ quận thủ nên quản mới đúng, chúng ta có thể ở bên cạnh hiệp trợ!”

Một nam tử mặc trường bào tử kim, hình thể cao lớn giống như hùng sư, vẻ mặt cương nghị mở miệng nói.

Đây là bang chủ Hùng Sư Bang Tư Đồ Hùng hấn giống như Tào Chí Hữu, đều làm việc cho Liệt Ngao.

Khi Liệt Ngao vừa đến Trường Hà quận hấn đầu nhập vào Liệt Ngao.

Hiện giờ Liệt ngao chết, bọn họ nóng lòng biểu hiện, nhưng người Cái Bang có thể giết chết Liệt ngao cùng Liệt Hổ, có thể thấy được thực lực mạnh mẽ, bọn họ căn bản không dám ra tay.

Cho nên hai người bọn họ muốn uy hiếp Liễu Thanh Dao, để Liễu Thanh Dao ra tay.

“Chẳng lẽ Liễu quận thủ ngươi không muốn phái người ra tay, chẳng lẽ Liễu quận thủ ngươi có quan hệ với Cái Bang kia, muốn bao che người Cái Bang.”

Thấy Liễu Thanh Dao không lên tiếng, Tư Đồ Hùng lại mở miệng nói.

Lúc này bầu không khí trở nên áp lực.

Một số người thấy Tư Đồ Hùng và Tào Chí Hữu lên tiếng, bọn họ nhìn nhau nhưng lại không hòa theo.

“Tư Đồ Hùng, ngươi lặp lại lời vừa nói lần nữa!”

Mắt đẹp của Liễu Thanh Dao lóe hàn quang, nàng hỏi lại Tư Đồ Hùng.

Trong giọng nói tràn ngập uy nghiêm, giống như muốn nhìn thấu tâm tư của Tư Đồ Hùng.

Thấy cảnh này, sắc mặt Tư Đồ Hùng có chút khó coi, nhưng hắn đã đâm lao thì phải theo lao.

“Người không phải người ra tay truy kích đệ tử Cái Bang, ta có lý do cho rằng người có quan hệ với Cái Bang, nếu không hiện tại người liền dẫn người ra tay truy đuổi người Cái Bang.”

Tư Đồ Hùng lớn tiếng nói.

“Làm càn!”

Nữ hầu ở bên cạnh Liễu Thanh Dao lớn tiếng nói.

“Một nha hoàn nho nhỏ, không có phần người nói chuyện.”

Tư Đồ Hùng hừ lạnh một tiếng, Liễu Thanh Dao hắn còn dám nói, sẽ ngại một nha hoàn.

“Muốn chết!”

Đột nhiên Liễu Thanh Dao giống như quỷ mị vọt tới, kiếm quang lóe lên quét về phía Tư Đồ Hùng.

Bóng người tập kích, kiếm quang đầy trời.

“Liễu Thanh Dao, người dám!”

Tư Đồ Hùng gầm nhẹ một tiếng.

Bàn tay hắn nắm lấy trường đao đặt trên bàn bên cạnh mình.

Trong khoảnh khắc kiếm quang quét đến mặt hắn, đao quang cuồng bạo cũng chém về phía kiếm quang.

Keng keng keng keng keng!

Trong khoảnh khắc tiếp theo, hỏa tinh văng khắp nơi, đao quang kiếm ảnh đan xen khiến cho những người khác nhao

nhao lui sang một bên.

Bọn họ không nghĩ tới nói đánh là đánh.

Hai bóng người tách ra, Liễu Thanh Dao cầm trường kiếm đứng đối diện Tư Đồ Hùng.

“Tiện nhân, kính người thì gọi người một tiếng quận thủ, người cho rằng người là ai?”

Tư Đồ Hùng lạnh giọng nói.

Liễu Thanh Dao không nói gì cất bước, kiếm quang như sấm đánh ra, nhắm vào các chỗ yếu hại của Tư Đồ Hùng.

Tư Đồ Hùng không cam lòng yếu thế.

Trường đao trong tay nghênh đón kiếm quang của đối phương, một ít đá vụn từ nơ bọn họ giao thủ bắn ra bên ngoài.

“Liễu Thanh Dao, thực lực của người cũng không gì hơn, nếu như không phải Liệt Ngao thiếu gia không muốn đối phó người, người đã sớm tiện nghi lão tử, lão tử đã sớm cho người biết thế nào gọi là nữ nhân!”

Tư Đồ Hùng xuất đao cười to.

Lúc tiếng cười vang lên, Liễu Thanh Dao tức giận tăng tốc độ công kích, trong mắt tràn ngập sát ý.

Kiếm quang đột nhiên biến mất.

Sau đó liền thấy một đạo hồng quang lóe lên xuyên qua cổ họng Tư Đồ Hùng.

“Muốn chết như vậy, lão nương thành toàn người!”

Giọng nói lạnh lẽo của Liễu Thanh Dao vang lên trong đại sảnh.

Thân thể Tư Đồ Hùng ngã xuống đất, trên cổ họng có cắm mấy cây châm màu đỏ.

Thấy thế, những người khác không khỏi hít sâu một hơi.

“Kéo xuống, tránh làm bẩn mặt đất!”

Liễu Thanh Dao trở lại ghế ngồi lớn tiếng nói.

Có hai người từ bên ngoài tiến vào kéo thi thể Tư Đồ Hùng đi.

Đại sảnh trở nên yên tĩnh.

Lúc này một nam tử mặc áo xanh mở miệng nói:

“Quận thủ đại nhân, Ô bang đông đảo nhân thủ, đúng là có thể dùng để đối phó Cái Bang.”

Cái Bang và Liệt gia không bên nào dễ chịu, ai động thì người đó chết.

Tư Đồ Hùng đã chết rồi, như vậy chỉ có thể cho Ô Bang đi.

Tào Chí Hữu không nghĩ tới lời nói của mình trước đó lại dẫn lửa thiêu thân.

“Quận thủ đại nhân, nếu Tào bang chủ nguyện ý xuất động nhân mã, truy kích người Cái Bang, ta thấy nên để Tào bang chủ lập tức đuổi theo, nếu không người Cái Bang liền chạy mất!”

Chết đạo hữu không chết bản đạo.

Muốn cho Liệt gia một ít công đạo chỉ có thể dùng mạng người khác.

“Đúng vậy, chúng ta cũng cho là như vậy.”

Những người khác cũng nhao nhao phụ họa.

Chương 555: Diêm Vương Trại, Tà Minh, Bạch Vô Cực

“Nếu tất cả mọi người đồng ý, như vậy các nhà ra một chút nhân thủ cho Tào bang chủ, do Tào bang chủ dẫn dắt nhanh chóng ra khỏi thành truy kích Cái Bang!”

Liễu Thanh Dao khoát tay nói.

“Quận thủ đại nhân, ta không có ý này!”

Tào Chí Hữu không nghĩ tới kết quả như vậy, thần sắc biến đổi, lập tức nói.

“Tào bang chủ, Liệt Ngao công tử đến Trường Hà quận, quan hệ gần gũi với Ô bang và Hùng Sư bang các người nhất, Tư Đồ Hùng đã đi cùng Liệt Ngao công tử, chẳng lẽ người cũng muốn đi cùng Liệt Ngao công tử sao?”

Sát ý trong mắt Liễu Thanh Dao chợt lóe lên.

Thấy thế, Tào Chí Hữu hoảng hốt.

Mẫu thân người, người đây là muốn cho ta đi chịu chết!

Tào Chí Hữu chửi rủa trong lòng nhưng ngoài miệng chỉ có thể nói:

“Quận thủ đại nhân, ta đây liền dẫn người truy kích Cái Bang.”

“Hai người các người đi cùng Tào bang chủ.”

Liễu Thanh Dao nói với hai thị nữ bên cạnh.

Thấy thế, sắc mặt Tào Chí Hữu tối sầm, vốn còn muốn làm bộ nhưng Liễu Thanh Dao phái người theo bên cạnh hắn,

muốn làm bộ có chút khó khăn.

Lúc này ở bên ngoài thành có một người đội nón lá, uống trà trong trà quán.

Ở dưới nón lá là một mặt nạ màu bạc.

Một bóng người nhanh chóng tới trước mặt người đội nón lá.

Người đội nón chậm rãi đứng lên ra khỏi trà quán.

“Tình huống trong thành thế nào!”

Người đội nón lá đi theo người vừa tới, hỏi:

“Khởi bẩm đại nhân, Liệt gia đã xảy ra chuyện, Liệt Hồ và Liệt Ngao bị người của Cái Bang chém giết, tài nguyên của Liệt gia ở Trường Hà quận bị vận chuyển đi hết rồi.”

“Cái gì?”

Nghe được tin tức này, người đội nón lá kinh ngạc.

“Cái Bang, đây là thế lực nào?”

Sau khi kinh ngạc, người đội nón lá trầm giọng hỏi.

“Là một thế lực mới quật khởi ở Trường Hà quận, bang phái do khát cái tạo thành, nghe đồn có trưởng lão từ một túi đến chín túi!”

“Tôi hôm qua ra tay với Liệt gia là bang chủ Cái Bang, một trưởng lão chín túi một trưởng lão tám túi, trưởng lão chín túi là cao thủ Thiên Nhân cửu nạn, hai trưởng lão tám túi có thực lực Thiên Nhân bát nạn.”

“Cái Bang lại có thực lực mạnh như vậy, Liệt gia không còn người nào khác sao?”

Người đội nón trầm giọng nói.

“Tạm thời liên lạc với chúng ta là ám vệ mà Liệt Hồ lưu lại, hấn báo cho chúng ta biết Liệt gia nhị trưởng lão sẽ khởi hành đến đây tiếp xúc với chúng ta.”

“Để cho ta giết chết Bạch Vô Cực trước, đoạt lấy đồ vật trong tay hấn.”

“Liệt gia nhị trưởng lão, Liệt Phượng Miên, muốn tự mình đến.”

“Xem ra Liệt gia nhất định phải có được thứ trong tay Bạch Vô Cực!”

“Nói cho bọn họ biết, chúng ta không lấy được một nửa đồ đạc thì sẽ không ra tay.”

Người đội nón lálạnh giọng nói.

“Tuân lệnh!”

Người tới nhanh chóng rời đi, người đội nón lá cũng trở vào trong thành.

Ở phủ quận thủ, Liễu Thanh Dao an bài Tào Chí Hữu rời đi rồi cũng cho mọi người rời đi, còn nàng tiến vào trong hậu viện.

Kiều Phong đang há to miệng uống rượu tại hậu viện.

“Kiều bang chủ, thật sự sảng khoái nha, sau khi giết Liệt Hồ và Liệt Ngao lại không có rời khỏi quận phủ, chẳng lẽ sẽ không sợ người Liệt gia tới đối phó người!”

“Không biết Liễu cô nương có ý kiến gì về việc Liệt Hồ đến Trường Hà quận không?”

Kiều Phong uống một ngụm rượu rồi nói.

“Chẳng lẽ Liệt Hồ đến Trường Hà quận không phải để đối phó với Cái Bang các người, còn có mục đích khác.”

Nghe Kiều Phong nói vậy, Liễu Thanh Dao khẽ cau mày nói:

Kiều Phong sẽ không vô duyên vô cớ nói những lời này, chắc chắn Liệt Hồ có mục đích khác.

“Hắn là Liễu cô nương biết Thái Thượng Vô Cực Môn, Bạch Vô Cực.”

Kiều Phong mở miệng nói.

“Bạch Vô Cực, nghe đồn trên người hắn có Đạo môn tàn quyền, chẳng lẽ Liệt Hồ vì tàn quyền kia mà đến.”

Liễu Thanh Dao khẽ động nói:

“Đây chỉ là tàn quyền, Liệt gia tranh đoạt vật kia có ích gì chứ, cho dù nghe đồn Đạo quyền ghi lại phương pháp bước vào Thiên Môn nhưng không trọn vẹn mà?”

“Nhiều năm qua trong thiên hạ có nhiều mật quyền tàn phá nhưng vẫn chưa có người nào có thể bước vào Thiên Môn!”

Từ trong lời nói có thể biết được Liễu Thanh Dao không quan tâm tới tàn quyền.

“Hắn là Đạo quyền này không tầm thường, nếu không Liệt gia cũng sẽ không để Liệt Hồ mời người Diêm Vương Trại ra tay!”

“Hắn là người của Diêm Vương Trại đã đến Trường Hà quận rồi, ta muốn mời Liễu cô nương giúp chúng ta tìm được người của Diêm Vương Trại!”

Kiều Phong mở miệng nói.

“Cái gì, người nói người Diêm Vương Trại đến Trường Hà quận của ta, người biết là ai đến sao?”

Sắc mặt Liễu Thanh Dao trở nên khẩn trương.

Người của Diêm Vương Trại thích giết chóc, thích lợi dụng máu người để tăng cường thực lực.

Tam đại Diêm Vương, tùy tiện một người tới cũng đủ dẹp Trường Hà quận rồi.

Liễu Thanh Dao không thể không khẩn trương.

Hiện giờ Liệt gia xuất hiện biến cố, người của Diêm Vương Trại không tìm được người giao dịch, chắc chắn sẽ không chịu tay không trở về.

“Cụ thể là ai ta cũng không biết, cho nên muốn Liễu cô nương tìm ra người Diêm Vương Trại này, chúng ta bây giờ đã là người ngồi trên một chiếc thuyền, ta nghĩ Liễu cô nương có thể mau chóng tìm được người.”

Kiều Phong mở miệng nói.

“Kiều bang chủ, ta với Cái Bang các người không phải cùng một thuyền!”

“Cái Bang các người là Cái Bang các người, ta là ta!”

“Nếu như không phải chúng ta giết Liệt Hồ và Liệt Ngao, e là sau này người cũng khó sống, ta nghe được, đối phương muốn diệt trừ người!”

Kiều Phong nhẹ giọng nói.

“Người nói Liệt Ngao muốn giết ta?”

“Bọn hần có gan sao? Ta xuất thân từ Tử Sam Cung, Tử Sam Cung chúng ta trung thành với Thất hoàng tử.

Liệt gia bọn họ động thủ với chúng ta thì ăn nói với Thất hoàng tử thế nào?”

Liễu Thanh Dao trầm giọng nói.

“Người chết trong tay Diêm Vương Trại cần giải thích gì khác sao? Huống hồ Tử Sam Cung có thể so sánh với Liệt

gia?”

“Có đôi khi cần suy nghĩ cho mình, nói thật, Cái Bang chúng ta không để Liệt gia vào trong mắt.”

Lúc Kiều Phong nói chuyện tràn ngập khí thế tự tin.

Hắn tới nơi này chủ yếu là để thu phục Liễu Thanh Dao.

Liễu Thanh Dao chính là đệ tử cung chủ của Tử Sam Cung, địa vị không tầm thường.

Tử Sam Cung coi như thế lực nhất đẳng ở khu vực Giang Nam.

Huống hồ có địa vị không nhỏ ở một số thành trì, cho nên có thể có minh hữu như vậy đối với Cái Bang mà nói cũng có ích cho sự phát triển.

“Kiều bang chủ đây là muốn thu phục ta?”

Lúc này thân hình Liễu Thanh Dao quý mị xuất hiện trước mặt Kiều Phong, ngón tay ngọc tinh tế dán vào cổ Kiều Phong.

Đôi môi đỏ mọng dán vào bên tai Kiều Phong, nhẹ giọng nói.

“Không phải thu phục, là hợp tác, cũng là cho Liễu cô nương sự đảm bảo.”

Kiều Phong không đổi sắc, tiếp tục uống rượu.

“Bảo đảm, chẳng lẽ Tử Sam Cung không thể bảo đảm ta sao?”

“Tử Sam Cung ở khu vực Giang Nam tạm được, nhưng nếu xét ở vương triều Đại Chu thì không đáng nhìn, đúng rồi, lần này Liệt Ngao trử thảo được vì muốn liên thủ với Tà Minh.”

“Ta nghĩ nếu như Tà Minh biết được Kiều Phong ta ở chỗ này, người nói Tử Sam Cung có thể ngăn trở người Tà Minh sao?”

Kiều Phong nói xong, Liễu Thanh Dao biến sắc, trở lại vị trí đối diện Kiều Phong.

“Người nói xem người của Tà Minh đến Trường Hà quận để làm gì đây?”

Liễu Thanh Dao chính là quận thủ Trường Hà quận, Tà Minh sẽ không xuất hiện nếu không có chuyện, có chuyện thì thì quận thủ như nàng sẽ đứng mũi chịu sào.

“Chế tạo ôn dịch, bây giờ ôn dịch xuất hiện trong thành trì hạ lưu Trường Hà chính là do Tà Minh làm ra!”

“Nếu tình thế không khống chế được, đến lúc đó ôn dịch sẽ lan tràn toàn bộ Trường Hà quận.”

“Trường Hà quận sẽ xuất hiện bạo loạn, Cái Bang chúng ta cướp lấy những thảo dược kia cũng là vì giúp quận thủ người bề bộn.”

Kiều Phong mở miệng nói.

Nghe Kiều Phong nói, Liễu Thanh Dao trầm giọng đáp:

“Cho dù có thảo dược, chỉ sợ cũng không ức chế được ôn dịch phát triển đi!”

“Tà Minh ra tay rồi, hẳn là sẽ không để cho các người khống chế ôn dịch.”

Liễu Thanh Dao nói.

“Cái Bang chúng ta chỉ làm sự tình trong khả năng, có thể cứu bao nhiêu thì tính bấy nhiêu, còn lại không phải chuyện của Cái Bang!”

“Là chuyện của quận thủ Trường Hà quận người.”

Kiều Phong nhìn Liễu Thanh Dao nói.

“Với lực lượng của ta, đối phó Diêm Vương Trại hay Tà Minh đều không đời được!”

“Kiều bang chủ, chúng ta là đồng minh, ta nghĩ ngươi sẽ trợ giúp ta.”

Liễu Thanh Dao nhìn Kiều Phong, bây giờ chỉ Kiều Phong mới có thể giúp nàng.

“Vậy ta nghĩ Liễu quận thủ có thể giải quyết Ô Bang Tào Chí Hữu kia.”

Kiều Phong muốn Liễu Thanh Dao trả giá nhiều hơn một chút.

“Chỉ cần hấn ra khỏi thành, hấn sẽ chết!”

Liễu Thanh Dao gật đầu.

Bản thân Tào Chí Hữu chính là kẻ chết thay bị đẩy ra ngoài, cũng là công đạo cho Liệt gia.

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện ở trong sân.

“Bang chủ, Liễu quận thủ!”

Người tới chính là Kim Nguyên Linh của Cái Bang.

Hắn nhanh chóng tới bên tai Kiều Phong nhỏ giọng nói một câu.

“Diêm Vương Trại Ngần Diêm Vương tiếp xúc với người của Tà Minh!”

Kiều Phong thì thào nói.

“Liễu quận thủ, ta muốn đi gặp người Tà Minh cùng Diêm Vương Trại, lần sau chúng ta lại nói chuyện!”

Kiều Phong đứng dậy.

“Chỉ là lúc Kiều Phong đứng dậy, Liễu Thanh Dao cũng đi theo.

“Ta cùng đi xem một chút!”

Kiều Phong gật đầu, ba người rời khỏi phủ quận thủ.

Chỉ là lúc đi ra ba người đều đội đầu lạp.

Xuyên qua đám người nối liền không dứt đường phố, ba người dừng lại bên ngoài một trang viên.

“Bang chủ, người của Tà Minh và Diêm Vương Trại đều ở bên trong!”

Kim Nguyên Linh mở miệng nói.

“Người lưu thủ ở bên ngoài, ta đi vào gặp người của Diêm Vương Trại, Liễu quận thủ thật sự muốn đi cùng ta.”

Kiều Phong nhìn Liễu Thanh Dao nói.

“Nếu đã đến thì phải vào xem một chút, bằng không ta làm sao biết Kiều bang chủ người nói đúng hay không?”

Liễu Thanh Dao nhìn Kiều Phong nói.

Kiều Phong tiến vào trong trang viên.

Trang viên yên tĩnh đến lạ thường, không có người hầu.

Trong đại sảnh có một nữ tử mặc váy đen đang đứng.

Đối diện nàng là một người đeo mặt nạ màu bạc.

“Ngân Diêm Vương, giao dịch giữa các người cùng Liệt gia xem như xong rồi, làm một khoản giao dịch với Tà Minh chúng ta không?”

Nữ tử váy đen nhìn Ngân Diêm Vương, mở miệng nói.

“Làm giao dịch với các người, chúng ta cũng không có tâm tính như Liệt Ngao, thay vì tích trữ thảo dược, Diêm Vương Trại chúng ta thích tiền mặt.”

Ngân Diêm Vương lạnh giọng nói.

“Đương nhiên là tiền mặt, hôm nay Cái Bang giết Liệt Hồ và Liệt Ngao cướp tài nguyên của Liệt gia ở quận thành.”

“Nhưng Liệt Ngao chỉ chiếm cứ một ít sinh ý ở Trường Hà quận thành, quận thành lớn như vậy, còn có rất nhiều tiền trang, khách điểm, tửu lầu vân vân, Diêm Vương Trại hoàn toàn có thể diệt thế lực quận thành để cướp đoạt tài nguyên, sau đó giả họa cho Cái Bang là được.”

“Chuyện tốt như vậy, Diêm Vương Trại các người không muốn làm sao?”

Nữ tử váy đen nhìn Ngân Diêm Vương.

“Cái Bang cũng không đơn giản, người muốn Diêm Vương Trại chúng ta đắc tội Cái Bang? Người tính toán không tệ.”

“Một đám khát cái thôi, chẳng lẽ Diêm Vương Trại các người lại e ngại?”

“Huông hồ chúng ta sẽ giúp các người xóa sạch dấu vết, không ai biết là các người ra tay.”

“Nơi này là địa bàn của Liệt gia địa bàn, các người hợp tác với Liệt gia, Liệt gia cũng sẽ đẩy hết tội cho Cái Bang, đối với Diêm Vương Trại các người mà nói chính là chuyện tốt, có sao mà không làm đây?”

Nữ tử váy đen tiếp tục dụ dỗ nói.

“Chuyện này có gì tốt đối với Tà Minh các người?”

“Tử vong và hỗn loạn đối với Tà Minh chúng ta đều có lợi.”

Nữ tử váy đen nói.

Vốn muốn cùng Liệt Ngao hợp tác tích trữ thảo dược, mở rộng ôn dịch.

Nhưng thảo dược đã bị Cái Bang chiếm lấy, như vậy cho dù có ôn dịch, chết không ít người nhưng cũng bị khống chế tương ứng, không chiếm được kết quả bọn họ mong muốn.

Cho nên nữ tử váy đen này tìm người của Diêm Vương Trại hợp tác.

“Nếu là như vậy, Diêm Vương Trại ta đương nhiên muốn làm rồi!”

“Bắt quá Liệt gia muốn chúng ta cướp đoạt đồ trên người Bạch Vô Cực, chúng ta vẫn phải hoàn thành trước, dù sao chúng ta đã lấy tiền đặt cọc của Liệt gia, tuy rằng Liệt Hồ đã chết nhưng Liệt gia vẫn còn.”

Ngân Diêm Vương nói:

“Bạch Vô Cực đã vào thành. đêm nay Ngân Diêm Vương đại nhân có thể xuất thủ, bắt quá Bạch Vô Cực chính là đại đệ tử Thái Thượng Vô Cực môn, thực lực không tầm thường, Ngân Diêm Vương đại nhân nên cẩn thận!”

Nữ tử váy đen nói.

“Bạch Vô Cực đã vào thành, các người đúng là có chút năng lực.”

Ngân Diêm Vương không khỏi gật đầu.

Diêm Vương Trại bọn họ một mực tìm Bạch Vô Cực mà không tìm được.

Chương 556: Sát phạt quyết đoán, Kiều Phong lại động thủ

“A!”

Đột nhiên Ngân Diêm Vương dường như nhận ra điều gì đó, khẽ nhướng mày.

Hắn nhìn nữ tử váy đen nói:

“Chẳng lẽ các ngươi còn mời những người khác đến đây.”

Khi hắn nói xong, nữ tử váy đen biến sắc, lớn tiếng nói:

“Người nào! Cút ra đây.”

Sau khi nàng lớn tiếng, một đạo bạch quang bắn về phía nàng.

Nữ tử váy đen biến sắc xoay người né tránh.

Bạch quang va chạm với mặt đất phát ra tiếng bốp, chỉ là một khối đá vụn.

Nhìn thấy chỉ là một khối đá vụn, ánh mắt nữ tử tàn nhẫn nhìn về phương hướng bạch quang phóng tới.

Có hai bóng người hạ xuống.

Đúng là Kiều Phong và Liễu Thanh Dao đội đầu lập.

Người vừa mới ra tay ném đá chính là Liễu Thanh Dao.

“Hạng người giầu đầu lộ đuôi, nơi này không hoan nghênh các ngươi!”

Nữ tử váy đen vẫn tàn nhẫn như cũ.

Nàng không để ý đến thực lực của Kiều Phong và Liễu Thanh Dao.

Về phần Ngân Diêm Vương ngồi kia không có động tĩnh, ánh mắt nhìn Kiều Phong cùng Liễu Thanh Dao xuất hiện.

Khí tức trên người Kiều Phong mang đến cho hắn áp lực mơ hồ.

Khiến cho hắn không thể không chú ý đối phương.

“Nhiều lúc người quá mức ngông cuồng sẽ không sống được quá lâu!”

Liễu Thanh Dao nhìn nữ tử váy đen nói.

“Vậy sao? Vậy các người cũng phải có thực lực như vậy?”

Nữ tử váy đen lạnh giọng nói.

Thấy thế, Liễu Thanh Dao muốn động, nhưng lúc này Ngân Diêm Vương mở miệng nói:

“Hai vị đến đây hẳn là có chuyện, không biết muốn làm cái gì?”

Giọng nói bình thản nhưng ánh mắt lại sắc bén như đao, nhìn chằm chằm Kiều Phong.

Liễu Thanh Dao không đáng để hắn chú ý.

“Làm cái gì sao? Vừa rồi hình như hai vị đang nghị luận về Cái Bang chúng ta!”

Kiều Phong mở miệng nói.

Lần này hắn tới để điều tra, cũng không có muốn hiện thân, muốn lợi dụng Ngân Diêm Vương thu lấy tàn quyền trên người Bạch Vô Cực.

Nhưng vừa rồi nữ tử váy đen bên Tà Minh nói để cho Ngân Diêm Vương diệt các thế lực quận thành rồi giá họa cho Cái Bang.

Hắn không muốn chuyện như vậy phát sinh.

Nữ tử váy đen này phải chết.

“Ừ, xem ra các hạ là người Cái Bang, không biết các hạ là ai?”

Nghe Kiều Phong nói, Ngân Diêm Vương chậm rãi đứng lên, vẫn nhìn chăm chăm Kiều Phong.

“Tại hạ Cái Bang Kiều Phong, các ngươi muốn giá họa Cái Bang ta, không biết các ngươi có bản lĩnh đó hay không?”

Kiều Phong tháo đầu lạt xuống, ánh mắt sắc lạnh nhìn sang nữ tử váy đen.

Trong lúc nói chuyện, thân hình hắn đột nhiên khẽ động, sau đó dùng một loại bộ pháp trái với lẽ thường nháy mắt xuất hiện trước mặt nữ tử váy đen.

Bàn tay thò ra giống như điều hâu bắt gà con, chớp về phía đầu đối phương.

Ngân Diêm Vương và nữ tử váy đen đều không ngờ Kiều Phong lại đột nhiên xuất thủ.

Hòn đá Liễu Thanh Dao ném ra trước đó đã khiến nữ tử váy đen và Ngân Diêm Vương cách nhau một khoảng.

“Ngươi!”

Nữ tử váy đen thấy thế ánh mắt ngưng tụ, tay vuốt hông mình, một thanh nhuyễn kiếm xuất hiện chém tới bàn tay Kiều Phong.

Kiếm Vũ giống như mưa rào.

Nhưng bàn tay Kiều Phong lại giống như biết quỷ tích của thanh kiếm, xuyên thấu kiếm quang xuất hiện trước mặt đối phương, bàn tay bắt lấy mặt đối phương.

Trực tiếp vụn vụn!

Răng rắc!

Đầu nữ tử váy đen bị vụn gãy, bàn tay xuất kiếm buông thả, đã không có khí lực, trường kiếm rơi xuống.

Thật ác độc!

Ở xa xa không ra tay, Liễu Thanh Dao nhìn thấy thủ đoạn của Kiều Phong mà cả kinh.

Lúc trước Kiều Phong ở trước mặt nàng thể hiện ra một loại hào khí, nhưng bây giờ lại thể hiện ra sự sát phạt tuyệt đối.

Nữ tử váy đen muốn giá họa Cái Bang, nguy hại đến Cái Bang.

Kiều Phong ra tay không chút nhân từ.

“Người như vậy, không thể đắc tội!”

Liễu Thanh Dao trầm nghĩ.

Đương nhiên nàng cũng hiểu, Kiều Phong làm vậy cũng có thể là muốn cho nàng xem.

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía Ngân Diêm Vương.

Nữ tử váy đen không phải trọng điểm, trọng điểm là Ngân Diêm Vương này.

Lúc này nàng nhìn thấy hai mắt Ngân Diêm Vương trở nên dữ tợn.

“Kiều Phong, người dám ở trước mặt ta giết đồng bọn của ta, chuyện Liệt gia còn không tìm người tính sổ, hiện tại ở

trước mặt ta giết người, xem ra người không để Diêm Vương Trại chúng ta vào trong mắt.”

Giọng Ngân Diêm Vương âm trầm, tràn ngập sát ý và sự tàn nhẫn khó có thể che dấu.

Lúc nói chuyện, một cỗ khí tức màu đỏ sậm từ trong thân thể Ngân Diêm Vương bộc phát, khí tức mạnh mẽ bao phủ cả khoảng sân.

Khí tức hùng hậu vây quanh thân thể hấn tạo ra một cỗ áp lực vô hình.

Liễu Thanh Dao có thực lực yếu hơn nên cảm giác được hô hấp có chút khó khăn.

Thân thể nàng nép vào góc tường tránh né khí tức áp chế.

Cây cối trong sân xào xạc, lá xanh vừa rơi xuống đất lại bay múa lên.

“Thiên Nhân cứu nạn!”

Liễu Thanh Dao lui về phía sau cảm nhận được cản giới của đối phương, sắc mặt biến hóa.

Ngân Diêm Vương chính là cao thủ thứ hai trong Diêm Vương Trại, thực lực chỉ sau Kim Diêm Vương, nghe đồn sắp bước vào Thiên Nhân cứu nạn khí kinh hóa hải.

“Thực lực như vậy không biết Kiều Phong có thể ngăn trở hay không?”

Liễu Thanh Dao trầm nghĩ.

Ánh mắt nàng ngưng trọng dị thường.

Tuy rằng Liệt gia Liệt Hồ chết ở trong tay Kiều Phong, nhưng chỉ nghe đồn, các nàng cũng không có nhìn thấy Kiều Phong một mình giết chết Liệt Hồ.

Có khả năng Liệt Hồ của Liệt gia bị người Cái Bang vây giết, dù sao thời điểm Cái Bang xuất hiện ở phủ đệ Liệt Ngao có hai tên Thiên Nhân cứu nạn, một Thiên Nhân bắt nạn.

Thực lực như vậy cũng có thể vây giết Liệt Hồ.

Nàng không khỏi chăm chú nhìn về phía Kiều Phong.

Kiều Phong vẫn bình tĩnh như cũ.

“Vốn còn muốn giao dịch với ngươi nhưng hiện tại xem ra chỉ có thể tiễn ngươi một đoạn đường!”

“Tiễn ta một đoạn, ngươi cho rằng ta là phế vật Liệt Hồ kia sao?”

Ngân Diêm Vương nghe vậy, ánh mắt càng trở nên âm lãnh.

Trong lúc nói chuyện đã bước ra một bước.

Bùm!

Khí kinh màu đỏ sậm giống như ngọn lửa bùng lên, hơn nữa hần còn nhảy lên không, giống như hùng ưng công kích Kiều Phong, hai mắt lóe hàn mang đánh ra một quyền.

“Liệt Diễm Chùy!”

Khí kinh màu đỏ sậm hùng hậu giống như hỏa diễm từ nắm tay của hần trút xuống.

Giống như thiết chùy khổng lồ mang theo uy lực cường đại, muốn một chùy trấn sát Kiều Phong.

Nhìn Liệt Diễm Chùy rơi về phía mình, Kiều Phong vẫn lạnh nhạt như cũ, không hề muốn né tránh.

Bàn tay nâng lên đánh ra một chưởng, khí kinh màu vàng tràn ngập trong lòng bàn tay hần.

Bùm!

Hai cỗ lực lượng va chạm, thân hình Kiều Phong không hề nhúc nhích.

Nhưng thân hình Ngân Diêm Vương lại bị chấn lui về phía sau mấy bước mới ổn định được.

Ánh mắt hắn tràn đầy kinh hãi.

Cao thủ giao chiến, qua một kích là có thể biết mình có phải là đối thủ của đối phương hay không.

Hắn đã biết mình không phải đối thủ của Kiều Phong, xoay người muốn rời đi.

Nhưng lúc này thân hình Kiều Phong khẽ động, tiếp tục đánh ra một chiêu, khí kinh cường đại hình thành một long ảnh màu vàng quét về phía hắn.

Chương 557: Giả trang Ngân Diêm Vương, tàn quyền tới tay

Ầm ầm ầm!

Thấy thế, Ngân Diêm Vương huy động hai quyền liên tiếp xuất kích, một đạo khí kinh trên nắm tay hấn bộc phát ngăn cản long ảnh công kích này mà đến.

Hơn nữa khi công kích, thân thể hấn giống như bị lực lượng to lớn trùng kích không ngừng lui về phía sau.

“Không phải đối thủ, phải nghĩ biện pháp thoát đi!”

Ngân Diêm Vương thâm nghĩ.

Diêm Vương Trại ở Giang Nam là tồn tại mang ác danh.

Ngân Diêm Vương hấn có thể sống lâu như vậy, biết chuyện gì không thể làm.

Lúc này chỉ có trốn thôi.

Phốc!

Đón đỡ một kích của Kiều Phong xong hấn phun ra một ngụm máu tươi.

Hơn nữa thân hình đột nhiên chuyển động va chạm vào vách tường trước mặt.

Sau đó không dừng lại mà chạy khỏi trạch viện.

“Muốn đi, người cho rằng người đi được sao?”

Kiều Phong hừ lạnh một tiếng, thân hình khẽ động, nháy mắt xuất hiện trước mặt đối phương.

Hắn đã ra tay, làm sao còn có thể để Ngân Diêm Vương rời khỏi nơi này?

Huống hồ hắn còn muốn mặt nạ trên mặt Ngân Diêm Vương.

Hắn muốn giả mạo Ngân Diêm Vương đến bên Bạch Vô Cực cướp đoạt Đạo quyền.

Nhìn thấy Kiêu Phong xuất hiện trước mặt, Ngân Diêm Vương biến sắc, ngón tay đột nhiên điểm vài cái lên mặt, khí kinh quanh thân hắn tăng vọt, giờ tay vỗ một chưởng về phía Kiêu Phong.

Khí kinh khủng bố bộc phát trong lòng bàn tay hình thành một đạo chưởng ấn màu đỏ, sóng nhiệt ập tới Kiêu Phong.

Kiều Phong lại hừ lạnh, hai tay đánh ra.

Bàn tay va chạm với chưởng ấn đối phương.

Bùm!

Khí kinh hùng hậu trực tiếp đánh Ngân Diêm Vương bay ngược trở về.

Thực lực chênh lệch quá lớn, Kiêu Phong ra tay chẳng khác nào giết gà mà dùng dao mổ trâu.

Mặt nạ trên mặt Ngân Diêm Vương rơi xuống lộ ra một gương mặt hung ác nham hiểm.

Liễu Thanh Dao nhìn thấy gương mặt thật của Ngân Diêm Vương mà cả kinh.

“Thiết Diện Hoành Câu Đỗ Kế Long! Không ngờ người lại là Ngân Diêm Vương của Diêm Vương Trại.”

Ngân Diêm Vương ngã xuống đất phun ra một ngụm máu tươi, nhưng vẫn còn một hơi thở, hần móc ra một viên đan dược màu đỏ sậm nuốt vào.

Kinh mạch bị Kiều Phong chấn đoạn nháy mắt được một cỗ lực lượng nối liền.

Lúc này Ngân Diêm Vương giơ tay trao lấy trường kiếm của nữ tử váy đen, sau đó thân hình Ngân Diêm Vương bắn nhanh về phía Kiều Phong, trường kiếm trong tay xẹt qua không khí xuất hiện trước mặt Kiều Phong.

Có hơn mười đạo kiếm ảnh thật giả khó phân, tốc độ cực nhanh công kích các vị trí yếu hại của Kiều Phong.

Hừ!

Kiều Phong giơ tay lên, khí kinh bộc phát bao phủ toàn bộ kiếm ảnh.

Bang bang bang!

Kiếm ảnh bị đánh tan.

Lúc này Ngân Diêm Vương đã xuất hiện trước mặt Kiều Phong.

“Muốn ta chết, ngươi cũng phải chết!”

Trường kiếm rơi ra, bàn tay hần hóa thành trảo chộp lấy đầu Kiều Phong.

Nhưng khi bàn tay hần hạ xuống lại chộp phải tàn ảnh.

“Giữa ta và ngươi chênh lệch quá lớn!”

Kiều Phong xuất hiện ở phía sau, vỗ một chưởng vào lưng đối phương.

Bùm!

Thủ ấn hạ xuống, khí kinh tràn vào trong thân thể đối phương chấn nát tâm mạch.

Thân hình Ngân Diêm Vương ngã nhoài trên mặt đất.

Nhìn thi thể Ngân Diêm Vương trên mặt đất, sắc mặt Liễu Thanh Dao biến hóa, từ dấu vết Kiều Phong ra tay mà xem, e là thực lực của Kiều Phong đã đạt tới cảnh giới Hóa hải.

Nếu không sẽ không dễ dàng giết chết Ngân Diêm Vương như vậy.

“Không nghĩ tới Kiều Phong mạnh như thế, có lẽ hợp tác với Cái Bang là một đường ra không tồi.”

Liễu Thanh Dao trầm nghĩ.

Đương nhiên nàng cũng biết vì sao Cái Bang dám ra tay đối phó Liệt gia.

Ở khu vực Giang Nam, cường giả Hóa Hải là nhân vật có thể chiếm cứ một phương, cách bá chủ chỉ một bậc.

Tử Sam Cung bọn họ cũng chỉ có một vị lão tổ đạt tới cảnh giới này.

Lúc này Kim Nguyên Linh từ bên ngoài chạy vào.

“Nơi này là một cứ điểm của Tà Minh, hẳn là có văn kiện quan trọng gì đó, ngươi điều tra một chút, tìm văn kiện quan trọng ra, ta muốn biết Tà Minh chế tạo ôn dịch để làm gì?”

Lúc Kiều Phong nói chuyện giờ tay hút mặt nạ của Ngân Diêm Vương vào trong tay, đội đầu lạp lên.

“Liễu quận thủ, Bạch Vô Cực ở trong quận thành, ta cần ngươi cung cấp tin tức cho ta.”

“Ta cảm thấy hứng thú với tàn quyền trong tay hắc!”

“Kiều bang chủ yên tâm, Bạch Vô Cực đang ở trong thành, một canh giờ ta sẽ báo hành tung của hắc cho ngươi!”

Liễu Thanh Dao mở miệng nói.

“VẬY ĐA TẠ LIỄU QUẬN THỦ, TA ĐÂY LIỀN NGỒI CHỜ TIN TỨC.”

Kiều Phong nói.

Liễu Thanh Dao gật gật đầu nhảy ra khỏi nhà.

Một giờ sau có người xuất hiện trong sân.

“KIỀU BANG CHỦ, BẠCH VÔ CỰC Ở KHÁCH SẠN THIÊN DUYỆT, GIAN PHÒNG BÊN TRÁI TẦNG BA.”

Người tới nói xong nhanh chóng rời đi.

“NÓI MỘT GIỜ LIỀN MỘT GIỜ, TỐC ĐỘ CỦA LIỄU THANH DAO KHÔNG TỆ!”

Kiều Phong đeo mặt nạ Ngân Diêm Vương, sau đó đội đầu lập ra ngoài, đi hướng về khách sạn Thiên Duyệt.

Lúc này, bên trong khách sạn Thiên Duyệt.

Trong một gian sương phòng.

Một nam tử trẻ tuổi mặc áo trắng đang khoanh chân ngồi trên giường, trên đỉnh đầu một cỗ khí lưu đang xoay tròn.

Không lâu sau Nam tử áo trắng mở mắt.

“THÁI THƯỢNG VÔ CỰC CÔNG TẦNG THỨ TÁM VẪN KHÔNG CÓ MỘT CHÚT ĐẦU MỐI, HI VỌNG LẦN NÀY CÓ THỂ NHÌN THẤY CHÂN VŨ QUAN SƯ TỬ, LUẬN BÀN VỚI NÀNG MỘT CHÚT, GIÚP TA TÌM ĐƯỢC MỘT CƠ HỘI!”

Trong lúc thì thảo nói thì hắn móc ra một quyển sách, quyển sách tàn tạ, một ít văn tự có chút mơ hồ.

“KHÔNG BIẾT ĐẠO QUYỂN NÀY GHI CHÉP CÁI GÌ?”

Nam tử nhìn thoáng qua văn tự trên đạo quyển.

Hắn nghiên Đạo quyển đã một thời gian dài, cũng sao chép một phần gửi về Thái Thượng Vô Cực Môn.

Nhưng bên kia đáp lại không thể giải được.

Kêu hấn đến Kinh sư giao cho sư tử mang về Chân Vũ Đạo quán, để đạo quán nghiên cứu.

Thả tàn quyền trở lại trong ngực, nam tử đứng lên rời khỏi giường.

Nhưng sắc mặt hấn đột nhiên biến đổi, ánh mắt nhìn về phía cửa phòng, bàn tay nhấc lên hút lấy trường kiếm trên bàn.

Bùm!

Trong khoảnh khắc hấn nắm lấy trường kiếm thì cửa phòng bị chấn mở.

Một bóng người quý mị xuất hiện trước mặt hấn.

Hấn chuẩn bị rút kiếm nhưng bàn tay đối thủ lập tức phong tỏa động tác của hấn, chỉ vừa ra tay mà đã khiến hấn không thể rút kiếm.

Nam tử trẻ tuổi lập tức vút kiếm đánh ra một chiêu, nhưng bàn tay cũng bị đối phương bàn tay trực tiếp ép trở về.

Bàn tay đối phương chộp vào ngực hấn, tàn quyền trong ngực bị đối phương cướp lấy.

“Đạo quyền!”

Thấy thế, Bạch Vô Cực lập tức đưa tay muốn đoạt lại Đạo quyền, nhưng bàn tay của hấn không thể đụng đến đối phương, chỉ là chiêu phong thời lật lớp vải đen trên đầu lập của đối phương.

Hấn nhìn thấy một cái mặt nạ bạc.

“Diêm Vương Trại, Ngân Diêm Vương!”

Sau khi hấn lên tiếng thì đối phương đã lui xa, muốn đuổi theo nhưng không còn bóng dáng.

Chương 558: Thiên Cương Thổ Nạp Pháp, Cực Lạc Cung, Đa Tình Tiên Tử

Ở Sơn Hà môn Lĩnh Nam quận.

Tuy rằng đã vào xuân nhưng vẫn mang theo một tia hàn khí, Tô Thần khoác áo ngoài đứng trên một tòa lầu cao.

“Chương giáo, Kiều bang chủ gửi tới một phần Đạo quyền!”

Nguyên Tuy Vân mặc cẩm y đứng bên cạnh Tô Thần nói:

“Kiều Phong lấy được một phần Đạo quyền sao?”

Tô Thần không khỏi hứng thú.

“Kiều bang chủ đoạt được một phần Đạo quyền từ tay Bạch Vô Cực của Thái Thượng Vô Cực Môn.”

Nguyên Tuy Vân kể lại chuyện xảy ra ở Trường Hà quận một lần.

“Không nghĩ tới Kiều bang chủ cũng nhập gia tùy tục!”

Tô Thần không khỏi nói.

Kiều bang chủ ở trong Thiên Long Bát Bộ bên trong là một nhận vật hiệp nghĩa lo nước lo dân, không ngờ sau khi đến thế giới này cũng bắt đầu biến hóa.

Bất quá thế giới này chính là như thế, võ giả thống trị giang hồ, từ đó không chế thế giới.

“Chương giáo, Khinh Trần công chúa gửi thư muốn người đến Kinh sư trợ giúp nàng!”

“Căn cứ theo tin tức Bạch Sầu Phi truyền đến, bây giờ tình cảnh của Mộ Dung Khinh Trần không tốt, đoán chừng muốn chương giáo trợ giúp nàng xoay chuyển cục diện!”

Nguyên Tuy Vân mở miệng nói.

“Tạm thời còn chưa tới lúc đến Kinh sư!”

Tô Thần lắc đầu, hôm nay bố cục thế lực ở Kinh sư của hắn còn rất yếu, tới Kinh sư đối với hắn mà nói không có chỗ tốt.

Hơn nữa còn có thể làm cho hắn rơi vào tranh đấu giữa các hoàng tử.

[Thủ hạ của ký chủ Thôi Vũ Hổ, Ngũ Độc Đồng Tử hiệp trợ Liễu Ly Tình thâm tóm Oán Tình Môn, ban thưởng một tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

Tô Thần bỗng nhận được nhắc nhở khen thưởng, có chút sững sốt.

Oán Tình Môn bị thâm tóm rồi?

Tô Thần có chút giật mình, nhưng hệ thống nhắc nhở thì chắc chắn không có sai.

“Thôi Vũ Hổ và Ngũ Độc Đồng Tử cũng quá dữ dội đi, thời gian vừa mới giết chết nhi tử của Liệt Vũ Vương, hôm nay liền thâm tóm Oán Tình Môn, thật sự là nhân tài.”

Trong lòng Tô Thần nghĩ.

“Người hồi âm cho Mộ Dung Khinh Trần nói ta tạm thời còn chưa thể đến Kinh sư.”

Tô Thần nói với Nguyên Tuy Vân.

Lúc nói còn cầm Đạo quyền Kiều Phong gửi về lên xem.

Bên trên Đạo quyền chỉ có một ít văn tự mơ hồ.

[Phát hiện tàn quyền công pháp Đạo môn Thiên Cương Thổ Nạp Pháp, thưởng cho hai tấm rút thưởng màu cam]

Tàn quyền công pháp Đạo môn Thiên Cương Thổ Nạp Pháp?

Tô Thần khẽ cau mày, hẳn không nghĩ tới Đạo quyền này lại là một môn công pháp thổ nạp của Đạo môn.

Về phương pháp thổ nạp của Đạo Môn.

Lúc trước Tô Thần xem một ít điển tịch có ghi chép đây chính là phương pháp thổ nạp có thể trợ giúp người ta bước vào Thiên Môn.

Bởi vì hệ thống thu nhận nên hẳn nhanh chóng hiểu được Thiên Cương Thổ Nạp Pháp là công pháp tu luyện thần hồn, nhưng có chút tàn khuyết, căn bản không thể tu luyện.

Bất quá có thể phát động phần thưởng nên coi như không tệ!

Tô Thần trầm nghĩ.

Tính cả bên Thôi Vũ Hồ kích phát, hôm nay hẳn đạt được ba tấm thẻ rút thưởng màu cam, lúc trước đi Tử Đàn Cung và Thiên Sơn Phái lấy được một ít sách cổ.

Cũng phát động một vài phần thưởng, hiện tại trên người Tô Thần có bảy tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam.

Tử Đàn Cung trước sau bị Tô Thần thanh tẩy một lần, Mộc Thanh Tuyết chấp chương Tử Đàn Cung bắt đầu dời Tử Đàn Cung đến Giang Nam.

Tài nguyên của Tử Đàn cung đã được dời đi cho nên ở lại tái ngoại cũng không có ý nghĩa gì.

Huống hồ Mộc Thanh Tuyết cũng muốn đi Giang Nam lang bạt.

Kinh sư và Giang Nam đều là địa phương Tô Thần đang bóc lột, Mộc Thanh Tuyết tới đó Tô Thần cũng không ngăn cản.

Mặc dù nói Mộc Thanh Tuyết là nữ nhân của hắn, nhưng thật sự quan hệ giữa hai bên phần nhiều là quan hệ chủ tớ, Tô Thần không chế sinh tử của Mộc Thanh Tuyết.

Lúc này, bóng dáng Gia Cát Chính Ngã xuất hiện ngoài cửa.

“Chương giáo, một trong tứ đại tôn nữ Triệu Tiêu Diệp xuất hiện ở quận thành Tụ Bắc quận!”

Gặp mặt nàng gặp còn có đệ nhị minh chủ mới nhậm chức Tiêu Biệt Nhất!”

Gia Cát Chính Ngã mở miệng nói.

“A! Thiên Hạ Minh và Cực Lạc Cung liên thủ sao?”

Nghe vậy, Tô Thần không khỏi mở miệng nói.

Lúc trước một trong tứ đại tôn nữ Cực Lạc Cung Thu Thái Diệp bị Bạch Sầu Phi đánh chết cắn nuốt công lực.

Nhưng người của Bạch Sầu Phi không có bao nhiêu quan hệ với bên này.

Cực Lạc Cung không có lý do liên thủ với Thiên Hạ Minh đối phó Thanh Long Hội.

Nhưng hiện tại lại gặp mặt đệ nhị minh chủ Thiên Hạ Minh ở Tụ Bắc quận, như vậy chắc chắn là đang mưu tính Thanh Long Hội.

“Đệ nhị minh chủ mới này có thực lực như thế nào?”

Tô Thần chưa từng nghe qua cái tên Tiêu Biệt Nhất này.

“Chương giáo, Tiêu Biệt Nhất xuất hiện rất đột ngột, lúc trước bên trong Thiên Hạ Minh không có người này, nhưng sau khi Lãnh Thiên Trì chết hẳn trực tiếp lấy thân phận đệ nhị minh chủ xuất hiện, thực lực cụ thể và công pháp tu hành bên ta còn chưa tra được.”

“Bất quá người này dám một mình đến chín quận phương bắc, hẳn là thực lực không đơn giản!”

Gia Cát Chính Ngã trầm giọng nói.

Người tài cao thường có gan lớn.

Tiêu Biệt Nhất dám một mình đến chín quận phía bắc nhất định cực kỳ tự tin với thực lực bản thân.

Gần đây Thanh Long Hội giúp Thiên Nhai Các chiếm lấy Thiên Sơn Phái, thanh danh đề cao thêm một bậc.

Hắn không tin Tiêu Biệt Nhất này không rõ thực lực của Thanh Long Hội.

“Nhìn chăm chăm hắn, nhìn xem hắn và Cực Lạc Cung đang làm gì!”

“Chín quận phương bắc vừa mới bình ổn, Cực Lạc Cung lại xuất hiện, còn cùng liên hệ với Thiên Hạ Minh, xem ra bọn hắn không muốn chín quận phương bắc của ta bình ổn nha!”

“Gần đây Liễu Sinh Nhất Kiếm đang ở Tụ Bắc quận, để cho hắn đi gặp vị Đa tình tiên tử Cực Lạc Cung này đi!”

Tô Thần lạnh giọng nói.

“Thuộc hạ sẽ thông báo cho Liễu Sinh Nhất Kiếm! “

Gia Cát Chính Ngã gật đầu nói.

“Chủ thượng, còn có một việc chính là gần đây thiếu bang chủ Hải Vô Nhai của Hải Sa Bang có thực lực xếp thứ hai ở khu vực Lăng Giang muốn bãi phỏng người!”

“Thương thảo chuyện liên thủ đối phó Thiên Hạ Minh.”

Gia Cát Chính Ngã nói.

“Dù Hải Sa Bang là thế lực thứ hai ở khu vực Lãng Giang nhưng thực lực của bọn họ so với Thiên Hạ Minh chênh lệch quá lớn, bọn họ muốn liên thủ với chúng ta?”

Tô Thần khẽ cau mày nói.

“Hải Vô Nhai đã gửi bài thiệp, thuộc hạ còn chưa có trả lời, bất quá đã phái người điều tra Hải Vô Nhai, phát hiện Hải Vô Nhai có chút sâu xa với Đại tướng quân ở hải vực Đông Nam.”

Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã sao?

Lần trước lúc chúng ta giết người của hắn ở Thanh Long Tự.

Chẳng lẽ Hải Vô Nhai vì người này, chuẩn bị tính kế chúng ta?

Tô Thần cũng sẽ không quên chuyện giết người ở Thanh Long Tự, người phía sau người nọ chính là Đại tướng quân chiếm cứ hải vực Đông Nam, Độc Cô Vi Ngã.

“Chương giáo, căn cứ vào tin tức mà Tẩy Mộc Phong từ Kinh sư truyền đến, có thể Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã sẽ bị điều khỏi hải vực Đông Nam, trở về Kinh sư.”

“Độc Cô Vi Ngã rời khỏi hải vực Đông Nam trở về Kinh sư, vậy người tiếp nhận vị trí của hắn là ai, Tẩy Mộc Phong có nói gì không?”

Tô Thần nhíu mày.

Phong vân Kinh sư lại biến động, Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã lại trở về Kinh sư.

Kinh sư sẽ phi thường náo nhiệt, cảm giác giống như sắp có đại sự phát sinh.

Chương 559: Thiên Tiên bảng, thiên hạ đệ tam mỹ nữ Trang Toàn Cơ

“Trước hết để cho Kinh sư loạn một chút!”

“Bất quá lực lượng của chúng ta ở Kinh sư vẫn còn yếu.”

Tô Thần thì thảo nói.

Dạ Đế và Nhật Hậu từ Kinh sư trở về, bọn họ thu được một ít tin về thân thế từ Tà Minh.

Thần thể đối với những cao thủ bước vào Thiên Nhân cửu nạn đều có trợ giúp.

“Không biết Bạch Sầu Phi có thể chống đỡ được hay không?”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

Phần lớn thời gian Bạch Sầu Phi đều kéo vỏ bọc Thiên Nhai Các để làm việc.

Bất quá gần đây Bạch Sầu Phi mượn thế làm không ít chuyện, dựa vào một trong những ân sư của Đại hoàng tử, Thái Bảo Niên Cận Luân để ổn định Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Dù sao nhiều lúc giữa võ giả không chỉ có đánh đánh giết giết.

Khiến cho Thất hoàng tử cũng tạm thời buông tha đối phó Bạch Sầu Phi.

“Có thời gian, phải nghĩ biện pháp đưa Thanh Long Hội ra khỏi chín quận phương bắc, tiến vào kinh thành bên kia, với

tình huống hiện tại, chắc chắn làm ăn ở đó rất thịnh vượng!”

Hiện giờ sinh ý của Thanh Long Hội ở chín quận phương bắc hơi khó khăn rồi.

Di chuyển là chuyện chắc chắn phải làm.

Làm ăn trên địa bàn nhà mình kiếm được quá ít.

Huống hồ hiện tại đại bộ phận lực lượng đều tập trung ở tái ngoại và chín quận phương bắc, những nơi khác quá yếu.

Muốn phát triển hơn rất khó.

“Dò tìm nơi đóng quân thế nào rồi?”

Tô Thần hỏi Nguyên Tùy Vân bên cạnh.

“Ngũ Độc Đồng Tử chưa có trở về, bên chúng ta tiến triển có chút chậm chạp!”

Nguyên Tùy Vân nói.

“Thôi Vũ Hồ và Ngũ Độc Đồng Tử liên hợp mang đến hiệu quả không tệ, để cho hắn làm chuyện ở chỗ Liệt Vũ Vương trước đi!”

“Tìm nơi đóng quân cứ chậm rãi tiến hành, dù sao hiện tại nhân thủ không nhiều lắm, cũng rất phân tán!”

Tô Thần mở miệng nói.

Đông các Thiên Nhai Các hiện giờ đóng quân ở Thiên Sơn Phái, người của Thanh Long Hội đều tiềm tu.

Thật ra bên hắn không có người.

Cho nên không cần gấp gấp tìm nơi đóng quân.

“Hồi âm cho Hải Vô Nhai kia, nói ta muốn gặp hắn!”

Thiên Hạ Minh phái người đến địa bàn của hắn, vậy nói rõ Thiên Hạ Minh có tâm tư ra tay với hắn, cho nên cần tiêu diệt Thiên Hạ Minh trước cho thỏa đáng.

Huống hồ hấn cũng muốn nhìn xem Hải Vô Nhai này đang tính toán cái gì.

“Tuân lệnh!”

Gia Cát Chính Ngã rời khỏi phòng.

Sau khi Gia Cát Chính Ngã rời đi, Nguyên Tuy Vân hình như nghĩ tới một việc, mở miệng nói:

“Chương giáo, Thiên hạ đệ tam tiền trang phái người đến Lĩnh Nam quận nói chuyện với tiểu mập Chu Bình, hy vọng hợp tác sinh ý tiền trang.

“Thiên hạ đệ tam tiền trang, người là nói Nhà Cái tiền trang sao, đây chính là tiền trang đệ nhất bên ngoài ngoài trừ tiền trang do hoàng gia khống chế, sao bọn họ lại coi trọng tiền trang của chúng ta chứ?”

Tô Thần không khỏi hỏi.

Thiên hạ đệ nhất và đệ nhị tiền trang đều do hoàng gia khống chế!

Đương nhiên tiền trang mà hoàng gia khống chế không chỉ có hai nhà này, còn có những tiền trang khác

Đừng thấy Kim Tiền Bang có rất nhiều tiền trang nhưng so với các thế lực tiền trang thật sự, tiền trang của Kim Tiền Bang vẫn không thể tiến vào mười vị trí đầu ở vương triều Đại Chu.

“Đoán chừng bởi vì chúng ta khống chế chín quận phương bắc cho nên bọn họ mới muốn tiếp xúc với chúng ta!”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Người tới là ai?”

Tô Thần theo sau không khỏi hỏi.

“Chưa rõ ràng lắm, phỏng chừng mập mập sẽ nhanh chóng đến báo cáo!”

Nguyên Tuy Vân nói.

Nguyên Tuy Vân vừa nói xong thì có một con chim từ ngoài cửa sổ bay vào rơi vào trên tay hắn, hắn mở thư tín buộc ở chân chim ra.

“Chưởng giáo, người tới chính là Trang Toàn Cơ, mập mạp nói Trang Toàn Cơ muốn gặp ngài.”

“Trang Toàn Cơ chính là đệ tam mỹ nữ trên Thiên Tiên Bảng!”

Nguyên Tuy Vân nói.

Nghe vậy, Tô Thần hơi sửng sốt, hắn không nghĩ tới còn có Thiên Tiên Bảng.

“Thiên Tiên Bảng do thế lực nào làm ra?”

Tô Thần không khỏi hỏi.

“Do thiên hạ đệ nhất Hồng Lô, Bách Hoa Lô làm ra, Bách Hoa Lô trông rất bình thường nhưng cực kỳ thần bí, muốn vào lô cần phải có thiếp hồng do Bách Hoa Lô phát ra, nghe đồn số lượng thiếp hồng trong thiên hạ rất ít ỏi.”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Dù bí ẩn đến đâu cũng sẽ có một ngày được vén màn!”

“Bất quá hôm nay đệ tam mỹ nữ Trang Toàn Cơ đến đây, ta muốn nhìn xem nàng như thế nào mà được xưng tụng là đệ tam mỹ nữ, muốn hợp tác ra sao đây.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Thuộc hạ liền đi an bài!”

Nguyên Tuy Vân rời khỏi chỉ để lại một mình Tô Thần.

Hắn nhìn thoáng qua bảy tấm thẻ rút thưởng màu cam trong đầu mình, quyết định sử dụng hết.

[Đạt được một tấm thẻ tri thức Đạo quyền, đạt được bốn viên Thiên Nhân Đan, đạt được một tấm thẻ năm năm công lực Thiên Nhân cảnh.]

Bảy tấm thẻ, chỉ ra ba phần đồ, bốn tấm khác đều trống không, quá hồ đi.

Nhìn đồ vật đạt được, Tô Thần há hốc mồm, không nghĩ tới chỉ đạt được chút đồ thế này.

“Không biết khi nào mới có thể dùng thẻ màu cam thăng cấp!”

Tô Thần trong lòng thở dài nói.

Thẻ tri thức Đạo quyền là thẻ giúp hắn gia tăng tri thức về một ít văn tự Đạo môn.

Thẻ năm năm công lực Thiên Nhân cảnh thì Tô Thần dự định có thời gian sẽ bế quan hấp thu.

Lúc này, ở Lĩnh Nam quận.

Một khu viện có người ra người vào liên tục.

Mập mạp Chu Bình đang tràn ngập vẻ vui đứng.

“Không nghĩ tới Chu Bình ta có cơ hội nhìn thấy thiên hạ đệ tam mỹ nữ, chỉ là mỹ nữ đeo mạng che mặt, không thấy rõ dung mạo, có chút thất vọng!”

“Bất quá chờ chương giáo tới, hẳn là nàng sẽ không đeo mạng che mặt nữa đi!”

“Đến lúc đó nhất định có thể nhìn thấy chân dung!”

Mập mạp Chu Bình vui sướng suy nghĩ.

Trong đình nghỉ mát hậu viện.

Một nữ tử mặc váy xanh, đeo mạng che mặt đang ngồi ngay ngắn bên bàn đá.

Đúng là Trang Tuyên Cơ mà mập mạp truyền tin báo cho Tô Thần.

Ở bên cạnh nàng còn có hai thị nữ, hai thị nữ tướng mạo thanh tú, trong tay đều cầm một thanh trường kiếm.

Trên người tản ra kiếm khí sắc bén.

Hai thị nữ có tu vi kiếm đạo bất phàm.

“Tiểu thư, cho dù Tô Thần kia là thiếu long thủ Thanh Long Hội thì ngài cũng không cần thiết tự mình đến Lĩnh Nam quận, Trang gia chúng ta hợp tác với bọn hắn là chuyện bọn hắn mơ ước đi!”

Một thị nữ mở miệng nói.

“Tình Nhi, không thể nói lung tung, chúng ta đang ở trong phủ đệ của người ta!”

“Lần này ta đến không chỉ muốn bàn sinh ý tiền trang với Tô chương giáo mà còn muốn mời hắn ra tay giúp Trang gia chúng ta một lần!”

“Tiểu thư, người muốn mời Thanh Long Hội trợ giúp chúng ta? Chỉ sợ Thanh Long Hội không ứng phó được với bên kia!”

Một thị nữ khác hình như biết tiểu thư đang nói gì.

“Những phương pháp khác ta đều nghĩ qua, cũng tiếp xúc với một ít người, nhưng không ai nguyện ý ra tay hỗ trợ!”

“Nghe nói Thanh Long hội lấy tiền làm việc, bọn hắn có thể trợ giúp Thiên Nhai Các đối phó Thiên Sơn Phái, hắn là cũng có thể trợ giúp chúng ta đối phó thế lực kia, cho nên ta mới tự mình đến đây dùng danh nghĩa hợp tác để xem xem có thể mời bọn hắn ra tay hay không.”

“Hết thầy chờ gặp chương giáo Sơn Hà Môn Tô Thần rồi lại nói!”

Giọng Trang Toàn Cơ rất nhẹ nhàng, rất dễ nghe, chỉ là khăn che mặt che khuất dung nhan, không thấy rõ dung mạo.

Chương 560: Trên trời dưới đất, đều có thể giết

Mập mạp Chu Bình đi bộ từ sân trước tới hậu viện.

“Tiểu thư, Chu Bình đến rồi!”

Thị nữ ở bên cạnh nhìn thấy Chu Bình đến mở miệng nói.

“Xem ra bên kia đã đáp lại, chỉ là không biết Tô Thần có tới gặp chúng ta hay không.”

Trên mặt Trang Toàn Cơ có chút lo lắng.

Chu Bình đi tới đình nghỉ mát.

“Chu chương sự, không biết Tô chương giáo có gặp chúng ta không?”

Trang Toàn Cơ mở miệng nói.

“Trang cô nương, vừa rồi Nguyên tổng quản truyền tin tức lại nói chương giáo chuẩn bị đến đây gặp ngài!”

Tuy rằng cách một tấm mạng che mặt nhưng cũng không cách nào ngăn cản sự xinh đẹp và hương thơm từ trên người Trang Tuyên Cơ toát ra.

“Như vậy sao? Vậy đa tạ Chu chương sự.”

Trang Toàn Cơ lên tiếng.

“Không cần cảm ơn ta, nếu Trang cô nương muốn cảm ơn ta, hi vọng trợ giúp tiền trang của ta mở rộng sinh ý!”

“Nguyên tổng quản đã hỏi âm nên ta sẽ không ở chỗ này quấy rầy nữa, bất quá phỏng chừng Nguyên tổng quản sẽ đến gặp cô nương trước.”

“Nguyên tổng quản là tâm phúc của chương giáo.”

Nói xong, Chu Bình thu hồi ánh mắt cáo từ.

Tuy rằng xinh đẹp nhưng lại không phải là món ăn của Chu Bình, cho nên không thể tham luyến.

“Nguyên tổng quản, Nguyên Tùy Vân sao?”

Trang Toàn Cơ thầm nói.

Trước khi đến đây nàng đã tìm hiểu Tô Thần một phen, biết bên cạnh Tô Thần có một người tên Nguyên Tùy Vân.

“Tiểu thư, vẫn do ngươi có mị lực lớn, Tô Thần này không tránh khỏi nên muốn tới gặp tiểu thư!”

Một thị nữ bên cạnh nói.

“Đương nhiên rồi, tiểu thư là đệ tam mỹ nữ trên Thiên Tiên Bảng, trong thiên hạ có bao nhiêu người muốn nhìn dung nhan của tiểu thư đây?”

Một thị nữ khác nói.

“Các người không nên nói bậy, người có thể được Thanh Long Hội nâng lên, sao có thể là kẻ tầm thường như vậy.”

Trang Toàn Cơ không hề nghĩ như hai thị nữ.

Dung nhan của nàng tốt đó, nhưng dung nhan cũng không phải vũ khí của nàng.

Một khi biến dung nhan trở thành vũ khí, như vậy rất nhiều thứ sẽ không bị khống chế.

Cho nên có đôi khi không cần dung nhan đả động đối phương thì không cần dùng.

Ngày hôm sau Tô Thần và Nguyên Tùy Vân xuất hiện bên ngoài phủ đệ của Chu Bình.

Chu Bình như biết Tô Thần đến vào lúc này nên đã ở cửa chờ, nhìn thấy Tô Thần hắt liền dẫn vào trong đại viện.

“Lão đại, đại viện này chính là nhà cũ Chu gia đó.”

Chu Bình vừa đi vừa nói.

Chốc lát sau ba người liền tới đại sảnh tiếp khách.

“Chu chương sự, người theo ta mời Trang cô nương đến.”

Nguyên Tuy Vân mở miệng nói.

“Trang cô nương được ta an bài ở hậu viện, mời Nguyên tổng quản.”

Chu Bình gật gật đầu mang theo Nguyên Tuy Vân đi về phía hậu viện.

Trong sân sau, thị nữ của Trang Toàn Cơ đã nghe được Tô Thần tiến vào phủ đệ.

“Tiểu thư, chương giáo Sơn Hà Môn Tô Thần đã đến Chu phủ, lát nữa sẽ mời chúng ta đến đại sảnh, xem ra chuyện của chúng ta sẽ hoàn thành!”

Thị nữ áo xanh bên cạnh nàng hưng phấn nói.

“Đừng vui mừng quá sớm!”

Trang Toàn Cơ lắc đầu, đội đầu lạp lên.

“Tiểu thư, người còn đeo mạng che mặt sao, ta thấy không cần đâu!”

Thị nữ lại nói.

Lúc các nàng nói chuyện, Chu Bình và Nguyên Tuy Vân đã xuất hiện ở ngoài.

“Trang cô nương, chương giáo đến phủ ta, mời ngài tới gặp mặt!”

Tiếng Chu Bình vang lên.

Trang Toàn Cơ đẩy cửa phòng ra mang theo hai thị nữ, nhìn thấy Chu Bình và Nguyên Tuy Vân đã tiến vào trong viện.

Nguyên Tuy Vân một thân áo lam, khoác áo ngoài màu trắng nhạt, thân hình cao ngất, hơn nữa trên thân còn có khí chất đệ tử thế gia làm cho người ta nhìn không được tán thưởng.

Dưới mạng che mặt, đôi mắt đẹp của Trang Toàn Cơ khẽ động.

“Tại hạ Nguyên Tuy Vân, chương giáo ở phòng khách, mời Trang cô nương!”

Nguyên Tuy Vân mở miệng nói.

Ánh mắt cũng không khỏi rơi vào trên người Trang Toàn Cơ.

Dù đã đeo khăn che mặt nhưng vẫn có thể thấy được tư sắc của đối phương bất phàm.

“Đa tạ, Nguyên tổng quản!”

Trang Toàn Cơ dời bước.

Tư thái hành tẩu cực kỳ đoan trang, nhất cử nhất động đều có mị lực.

“Võ công của Trang Toàn Cơ không kém.”

Nguyên Tuy Vân trầm nghĩ.

Đoàn người nhanh chóng tiến vào đại sảnh.

Tô Thần đang ngồi ngay ngắn trên ghế dài trong phòng khách, nhìn thấy mấy người Trang Toàn Cơ tiến vào liền đứng dậy.

Trang Toàn Cơ tiến vào phòng khách, ánh mắt nhìn về phía Tô Thần.

Tướng mạo Tô Thần không thua gì Nguyên Tuy Vân, hơn nữa còn tản ra một cỗ khí tức cường đại và khí thế mà chỉ người cầm quyền mới có.

“Tham kiến Tô chương giáo!”

Trang Toàn Cơ khẽ hành lễ nói.

“Mời Trang cô nương ngồi!”

Tô Thần khoát tay nói.

Ánh mắt đánh giá Trang Toàn Cơ, nàng đeo khăn che mặt không thấy rõ dung nhan nên cũng không quan sát nhiều.

“Chương giáo, gần đây trong thành có một nhà làm Hoa đào tô làm không tệ, ta cố ý cho người chuẩn bị một ít, chương giáo có thể ném thử!”

Nói Chu Bình xong vỗ tay, vài nha hoàn trong phủ bưng một phần bánh ngọt đi đến đặt trên bàn cạnh hai người.

“Trang cô nương, không biết lần này gặp bốn tóa có chuyện gì?”

Sắc mặt Tô Thần trầm tĩnh nói.

Trang Toàn Cơ vẫn chú ý động tác của Tô Thần, thấy Tô Thần chỉ chú ý mình một chút rồi đi thẳng vào vấn đề, nàng mở miệng đáp.

“Lần này đến đây chủ yếu muốn mời Thanh Long Hội phía sau Tô chương giáo hỗ trợ.”

“Ta muốn mời cao thủ Thanh Long Hội giết một người!”

Trang Toàn Cơ mở miệng nói.

“Giết một người, không biết Trang cô nương muốn giết ai?”

Tô Thần khẽ động mở miệng nói.

Thiếu trang chủ Thiên hạ đệ nhất trang Hoắc Tinh Thần!

Trang Toàn Cơ đem mục đích lần này đến đây nói ra.

“Hoắc gia ở khu vực Giang Tân?”

Tô Thần bình tĩnh nói.

Tuy rằng ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại kinh ngạc.

Thiên hạ đệ nhất trang, Hoắc gia trang, trang chủ Hoắc Thiên Sinh chính là một trong những huynh đệ kết bái của hoàng đế Đại Chu, Thiên hạ đệ nhất trang cũng do Đại Chu bệ hạ phong.

Đương nhiên không phải do Đại Chu hoàng đế sắc phong sao có thể có danh hiệu như vậy.

Thực lực của Hoắc gia rất mạnh.

Giang Tân gần Giang Nam, Giang Nam có nhiều bá chủ nhưng Giang Tân chỉ có một bá chủ, đó chính là Hoắc gia.

Không phải thế lực bình thường có thể đối phó.

Hoắc Tinh Thần chính là lãnh tụ thế hệ trẻ của Hoắc gia trang, nghe nói còn trẻ mà đã có thực lực Thiên Nhân tứ nạn.

Hoàn toàn xứng đáng kế thừa Hoắc gia trang.

Không nghĩ tới Trang Toàn Cơ đến đây mời bọn họ giết người như vậy.

Trang Toàn Cơ nói xong, ánh mắt vẫn nhìn Tô Thần.

Nàng muốn nhìn ra suy nghĩ của Tô Thần từ vẻ mặt hắn.

Nhưng Tô Thần vẫn bình tĩnh, căn bản không nhìn ra gì.

“Trang cô nương, lý niệm của chúng ta là thiên hạ trên trời dưới đất đều có thể giết, chỉ cần người ra đủ tiền, hết thấy đều không thành vấn đề.”

“Ta nghe nói các người ở Lăng Giang có ba mươi tiền trang, nếu như giao ba mươi tiền trang cho ta Sơn Hà Môn, Hoắc Tinh Thần chắc chắn phải chết!”

Tô Thần trầm tư một lát rồi nói.

Chương 561: Ba mươi nhà tiền trang, mục đích của Tiêu Biệt Nhất

Bầu không khí yên tĩnh.

Trang Toàn Cơ còn tưởng rằng Tô Thần bên này sẽ từ chối chứ?

Không nghĩ tới Tô Thần còn nói thiên hạ dưới đất đều có thể giết.

Hơn nữa vừa mở miệng liền muốn ba mươi tiền trang của bọn họ ở khu vực Lăng Giang.

“Lão đại nói chuyện làm ăn thật lợi hại!”

Mập mập Chu Bình đứng bên cạnh Tô Thần thầm rung động, ba mươi nhà tiền trang ở khu vực Lăng Giang của Nhà Cái. Đây cũng không phải là các tiền trang bình thường, mà là tiền trang lớn.

Tuy rằng Chu Bình hẳn kinh doanh bốn mươi tiền trang ở chín quận phương bắc nhưng nếu so sánh thì thật sự không bằng mười tiền trang của đối phương.

Ánh mắt mập mập nhìn về phía Trang Toàn Cơ, nếu như nàng đáp ứng chuyển ba mươi tiền trang cho Sơn Hà Môn, hẳn có thể vận hành nhiều tiền trang hơn.

“Tô Thần này không có hỏi ta nguyên do, chỉ muốn ra giá, nhưng ba mươi tiền trang không phải cái giá mà nàng có thể quyết định.”

Trang Toàn Cơ trầm nghĩ.

“Ô chuông giáo, ba mươi tiền trang này...Chỉ sợ...”

Trang Toàn Cơ muốn trả giá một phen.

“Giết thiếu trang chủ của Thiên hạ đệ nhất trang là giá này, nếu như Trang cô nương không muốn trả thì chúng ta cũng không cần nói nữa!”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

“Ta cần thương lượng với phụ thân, ba ngày sau ta sẽ cho Tô chuông giáo câu trả lời thuyết phục!”

Trang Toàn Cơ nghe vậy liền mở miệng nói.

“Tốt, ta chờ tin tức từ Trang cô nương!”

“Nếu như đồng ý, trước khi giết người giao một phần ba tiền đặt cọc, Thanh Long Hội sẽ ra tay ba lần, sau ba lần không giết được đối phương, không lui tiền cọc!”

Tô Thần tiếp tục nói.

“Còn muốn một phần ba tiền đặt cọc, giết không được còn không trả cọc?”

“Các ngươi đây là cướp tiền!”

Thị nữ áo xanh bên cạnh Trang Toàn Cơ lên tiếng.

“Tình Nhi, nơi này không có phần ngươi nói.”

Trang Toàn Cơ lập tức lạnh giọng nói, hơn nữa còn tỏ vẻ áy náy với Tô Thần.

“Ô chuông giáo, ba ngày sau ta bên này nhất định sẽ cho ngài câu trả lời thuyết phục!”

“Được!”

“Nhưng Trang cô nương, hạ nhân lên tiếng không phải là một thói quen tốt.”

“Chu chương sự, sắp xếp cho Trang cô nương.”

Tô Thần khoát tay, không có ý muốn tiếp tục nói chuyện với Trang Toàn Cơ.

“Vây quấy rầy Tô chương giáo rồi!”

Trang Toàn Cơ nhẹ nhàng đứng dậy, hành lễ với Tô Thần, sau đó cùng Chu Bình rời đi.

“Điều tra ân oán giữa Trang gia và Hoắc gia, ta muốn biết vì sao Trang gia muốn giết Hoắc Tinh Thần, thuận tiện tìm hiểu tin tức cụ thể của Hoắc Tinh Thần, chuyện này giao cho Liên Thành Bích hoàn thành.”

Khu vực Giang Tân cận Giang Nam, bây giờ bên Giang Nam Tô Thần chỉ có hai phương nhân mã, một phương là Kiều Phong, một phương chính là Liên Thành Bích.

Bây giờ Kiều Phong đang bị chú ý cho nên để Liên Thành Bích làm.

“Tuân lệnh!”

Nguyên Tuy Vân gật gật đầu.

“Khó có được một lần xuống nói, ta và người đi dạo Lĩnh Nam quận phủ!”

Tô Thần nói với Nguyên Tuy Vân.

Lúc này gần Tụ Bắc quận.

Trong một gian nhà rộng rãi.

Một nữ tử mặc cung trang màu tím nhạt đang ngồi ngay ngắn phía sau một cây đàn dài, xương quai xanh lộ ra trông rất hấp dẫn, nữ tử hàm răng sáng ngời, bên hông có một ít cánh hoa màu bạc trông cảnh đẹp ý vui.

Trên gương mặt lộ ra một chút nhu nhược.

Nhưng trong đôi mắt lại mang nhuệ khí đối lập với vẻ nhu nhược kia, dù vậy tập hợp trên mặt nữ nhân này lại khá hài hòa.

Ngón tay gầy gầy, từng đạo tiếng đàn tao nhã không ngừng truyền ra.

Âm thanh quanh quẩn làm cho người ta mê luyến.

Ngồi cách nàng không xa là một nam tử trung niên mặc cẩm bào, nam tử đang thưởng rượu, nghe tiếng đàn mà vẻ mặt hài lòng, hưởng thụ.

“Triệu tiên tử, tiếng đàn của ngươi thật sự làm cho người ta hoài niệm!”

Sau khi tiếng đàn lắng xuống, nam tử trung niên mặc cẩm bào mở miệng nói.

“Tiêu minh chủ quá khen, với thân phận của ngài có thể tùy ý nghe tiếng đàn của ta mà.”

Nữ tử áo tím chậm rãi đứng lên đi đến ngồi xuống đối diện nam tử trung niên.

Nữ tử áo tím này chính là một trong bốn nữ tôn, Đa tình tiên tử Triệu Tiểu Điệp, về phần nam tử trung niên chính là minh chủ Tiêu Biệt Nhất của Thiên Hạ Minh.

Nguyên nhân Tiêu Biệt Nhất xuất hiện ở chỗ này rất đơn giản.

Minh chủ Thiên Hạ Minh đời trước chết ở chỗ này.

Hắn muốn tìm lại danh dự từ Thanh Long Hội cho nên xuất hiện ở Tụ Bắc quận.

“Tiêu minh chủ, nơi này là địa bàn của Thanh Long Hội, chỉ sợ Thanh Long Hội có thể xuất thủ với ngươi.”

Triệu Tiểu Điệp nhẹ giọng nói.

“Ta còn muốn bọn họ đến đây!”

“Không biết bọn họ sẽ phái ai đến? Ta hy vọng là Tam long thủ Lý Trầm Chu của Thanh Long Hội.”

Tiêu Biệt Nhất nhẹ giọng nói.

Hắn dám đến đây, đương nhiên là hiểu rõ tình huống của Thanh Long Hội.

Trong Thanh Long Hội, người khiến hắn cảm thấy uy hiếp chỉ có Tam long thủ Lý Trầm Chu.

Còn mấy người Yên Nam Thiên, Đinh Bằng gì đó hắn đều không để ý.

Bởi vì thực lực bản thân hắn đã đạt tới cảnh giới giai đoạn Hóa hải rồi.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn dám trắng trợn xuất hiện ở chỗ này.

Đương nhiên mục đích thật sự của hắn cũng không phải giao thủ với Thanh Long Hội mà là vì tài phú lúc trước Lãnh Thiên Trì thu thập lưu lại ở Tụ Bắc quận chưa được vận chuyển đi.

“Tiểu nữ thật sự là có chút bội phục Tiêu minh chủ!”

Triệu Tiểu Diệp nghe vậy bội phục nói.

“Tiêu minh chủ vẫn là cẩn thận, tiểu nữ chuẩn bị ngày mai rời Tụ Bắc quận.”

“Vậy có chút đáng tiếc, còn muốn bồi tiên tử một thời gian nữa đây.”

Nghe vậy, Tiêu Biệt lắc đầu nói.

Đúng lúc này một gã nam tử mặc áo xám vội vã đi tới bên cạnh Tiêu Biệt Nhất, nhỏ giọng bên tai hắn.

“Triệu tiên tử, ta còn có chuyện nên cáo từ trước, sau này gặp lại, hi vọng Triệu tiên tử có thể đến khu vực Lăng Giang, lúc đó ta sẽ chiêu đãi long trọng!”

Tiêu Biệt đứng dậy cùng người áo xám rời đi.

Tiêu Biệt vừa rời khỏi thì một nữ tử trung niên mặc áo lam từ xa đi tới.

“Có điều tra được mục đích thật sự của Tiêu Biệt Nhất khi tới Tụ Bắc quận không?”

Nữ tử trung niên áo lam mở miệng nói.

“Tiêu Biệt Nhất rất cẩn thận, ta không dám hỏi nhiều sợ hấn hoài nghi, bất quá chắc chắn mục đích không phải là va chạm với Thanh Long Hội.”

Triệu Tiểu Diệp trầm giọng nói.

“Vậy ta phái người đi theo!”

Nữ tử trung niên áo lam nói.

“Thực lực của Tiêu Biệt Nhất đã đạt tới Hóa hải, người bên chúng ta nhất định sẽ bị phát hiện, không nên.”

“Chúng ta cần hoàn thành nhiệm vụ của mình trước, người chúng ta phải chờ ngày mai đến sao?”

Triệu Tiểu Diệp mở miệng nói.

“Căn cứ vào tin tức bên kia truyền đến, ngày mai đối phương sẽ đến!”

Nhưng tại sao đối phương lại chọn Tụ Bắc quận?

Triệu Tiểu Diệp có chút khó hiểu hỏi.

“Chuyện này ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng phó cung chủ đề cho chúng ta ở chỗ này gặp mặt đối phương, chúng ta cũng chỉ có thể nghe lệnh.”

Nữ tử trung niên áo lam nói.

“Gặp xong, đưa đồ cho đối phương rồi chúng ta liền rời đi.”

Triệu Tiểu Diệp trầm giọng nói.

Nói xong hai người trở vào nội viện.

Trong bóng tối, bên cạnh hòn non bộ, Liễu Sinh Nhất Kiếm một thân áo đen khẽ nhượng mảy.

“Với thực lực của Tiêu Biệt Nhất, ta không phải đối thủ, xem ra cần mời thêm người mới có thể chém giết Tiêu Biệt Nhất, bất quá nên tìm hiểu mục đích đối phương tới Tụ Bắc quận!”

Liễu Sinh Nhất Kiếm nói xong ẩn nấp thân hình biến mất.

Chương 562: Bá Đạo và Tiết Y Nhân

Bên ngoài phủ đệ.

Tiêu Biệt Nhất nhìn thoáng qua phủ đệ của Triệu Tiểu Diệp, nói với người bên cạnh:

“Tra ra mục đích Triệu Tiểu Diệp đến Bắc quận sao?”

“Minh chủ, căn cứ theo tình huống hẳn là các nàng đang đợi người, ta đã an bài người nhìn chăm chăm, tin rằng sẽ nhanh chóng biết được các nàng đang chờ người nào, muốn làm chuyện gì?”

Người bên cạnh mở miệng nói.

“Những năm gần đây Cực Lạc Cung từ hải ngoại tiến vào nội địa, không dám tiến vào Kinh sư, ngoài Giang Nam, ở những khu vực khác đã âm thầm thu nạp không ít thế lực, không thể xem thường.”

“Lúc trước Thu Thái Diệp xuất hiện ở Tây Bắc Mông Thành là một trong tứ đại tôn nữ như Triệu Tiểu Diệp, đến Tây Bắc không chỉ hút công lực của những người khác, hẳn là có mục đích!”

“Bất quá cái chết của Thu Thái Diệp có chút kỳ quặc, đoán chừng là bị người nào đó nhắm tới hút hết công lực. Nhiệm vụ nàng ta không hoàn thành do Triệu Tiểu Diệp này tiếp tục làm, nhất định phải theo dõi chặt chẽ!”

“Ta muốn phát triển, hợp tác với Cực Lạc Cung cũng là một lựa chọn không tồi.”

Tiêu Biệt Nhất trầm giọng nói.

“Đi thôi, trước lấy tài nguyên Lãnh minh chủ thu thập về, bất quá có tra được người Thanh Long Hội xuất hiện ở Tụ Bắc quận sao?”

Tiêu Biệt Nhất vừa nói chuyện vừa len một chiếc xe ngựa rộng rãi.

“Tạm thời không phát hiện người của Thanh Long Hội, minh chủ, chúng ta còn muốn ở chỗ này chờ sao?”

Trong xe ngựa, người bên cạnh nói.

“Ta nghĩ người của Thanh Long Hội đã ở Tụ Bắc quận rồi, chỉ là chúng ta không thể phát hiện thôi, lúc chúng ta động thủ đối phương sẽ hiện thân.”

“Thông báo bên kia âm thầm dời đồ đi, một khi giao thủ sợ là không dời đi được.”

“Thuộc hạ lập tức an bài người làm.”

Người bên cạnh gật đầu đưa tay ra, một con chim xuất hiện trong lòng bàn tay hắn sau đó bay ra khỏi xe ngựa.

Liễu Sinh Nhất Kiếm đi theo, nhìn thấy chim bay khẽ cau mày dừng bước, chuyển hướng đi.

Lúc này trong một quán trọ trong thành.

Tiết Y Nhân đang lau trường kiếm, hắn và Liễu Sinh Nhất Kiếm cùng nhau tiến đến Tụ Bắc quận.

Kiếm đạo của hắn và kiếm đạo của Liễu Sinh Nhất Kiếm tương tự, mạnh hơn võ giả Thiên Nhân cửu nạn bình thường rất nhiều.

Hơn nữa lĩnh ngộ của hai người trên phương diện kiếm đạo cũng không giống với người bình thường.

Khi bước vào Thiên Nhân cửu nạn bọn họ đã tìm được phương hướng tiến vào giai đoạn khí kinh hóa hải.

Chính là diễn hóa sát phạt kiếm đạo đến cực hạn.

Loại kiếm đạo cực hạn này có thể giúp bọn họ đạt tới trong biển ngưng thần.

Kéo kẹt!

Cửa phòng bị mở ra, Tiết Y Nhân không nhúc nhích, hẳn biết người tiến vào chính là Liễu Sinh Nhất Kiếm.

“Thực lực của Tiêu Biệt Nhất như thế nào?”

Tiết Y Nhân bỏ trường kiếm vào trong vỏ rồi mở miệng nói.

“Thực lực mạnh hơn ta và ngươi!”

Liễu Sinh Nhất Kiếm mở miệng nói.

“Trách không được hẳn dám tới chín quận phương bắc.”

“Ta và ngươi liên thủ có thể giết hẳn hay không?”

Tiết Y Nhân tiếp tục hỏi.

“Chết một người, có thể giết hẳn!”

Liễu Sinh Nhất Kiếm suy nghĩ chút mới đáp.

Một người kiệt lực ngăn trở đối phương, một người âm thầm xuất thủ, phát ra một kích tất sát.

“Như vậy sao?”

Tiết Y Nhân khẽ nhướng mày.

“Bất quá chuyện này không phải trọng yếu, ta cảm giác mục đích của Tiêu Biệt không phải vì tài vật mà Lãnh Thiên Trì lưu lại ở Tụ Bắc quận, có thể là trong tài vật có món đồ đặc biệt trọng!”

Liễu Sinh Nhất Kiếm trầm tư rồi nói.

“Có thể để cho tên mình chủ mới nhậm chức của Thiên Hạ Minh này tự mình đến Tụ Bắc quận mạo hiểm, vật kia chắc chắn không phải đơn giản!”

Tiết Y Nhân nghe vậy cau mày nói.

“Cho nên ta không muốn cho những người này chuyên bất cứ thứ gì ra khỏi Tụ Bắc quận.”

“Gửi tin cho chủ thượng, để Tam long thủ tự mình đến đây một chuyến.”

Liễu Sinh Nhất Kiếm nói.

Hiện giờ hai người Yên Nam Thiên và Đinh Bằng đều bắt đầu bế quan.

Muốn tăng thực lực tới giai đoạn khí kinh hóa hải.

Hai người Yên Nam Thiên và Đinh Bằng có căn cơ thâm hậu, dưới sự chỉ dẫn của Lý Trầm Chu đã có năng lực tiến thêm một bước.

Nói vậy đợi đến khi bọn họ xuất quan thì sẽ bước vào cảnh giới kia.

Về phần thân thể, lần này Dạ Đế và Nhật Hậu giao dịch với Tà Minh ở Kinh Sư đạt được một ít tin tức, có thể làm cho bọn họ nhận thức rõ ràng hơn về con đường võ đạo của mình.

“Chúng ta chia làm hai đường, ta tiếp tục giám thị Tiêu Biệt Nhất, người chặn giết người vận chuyển tài vật.”

Liễu Sinh Nhất Kiếm đề nghị nói.

“Được!”

Tiết Y Nhân gật đầu.

“Đúng rồi, còn có Đa tình tiên tử Triệu Tiểu Diệp tới Tụ Bắc quận để gặp mặt người nào đó.”

“Ngày mai người kia sẽ đến, người để cho thành viên Thanh Long Hội nhìn chăm chăm.”

Liễu Sinh Nhất Kiếm nghĩ đến một ít tin tức nghe được từ chỗ Triệu Tiểu Diệp, mở miệng nói.

“Ngày mai gặp mặt?”

“Hiện giờ hình như không có nhân vật nào tiến vào Tụ Bắc quận ngoại trừ quận thủ mới nhậm chức Mặc Phong đi?”

Tiết Y Nhân cũng biết tình huống Tụ Bắc quận nên đáp lời.

Quận thủ Tụ Bắc quận sao?

“Ý người là người Triệu Tiểu Diệp muốn chờ chính là quận thủ Tụ Bắc quận, người tiếp nhận vị trí của Tảo Mộc Phong cũng là người Tảo gia mà!”

“Gia chủ Tảo gia hiện tại có quan hệ với Tà Minh, nếu như người Triệu Tiểu Diệp muốn gặp là Mặc Phong, như vậy Cực Lạc Cung và Tà Minh đang giao dịch với nhau.”

“Hai bên giao dịch ở Tụ Bắc quận chúng ta, chẳng lẽ muốn làm chuyện gì đó sao?”

Liễu Sinh Nhất Kiếm trầm giọng nói.

“Truyền tin cho chủ thượng, xem chủ thượng an bài thôi.”

“Ta và người dựa theo kế hoạch xuất thủ trước!”

Liễu Sinh Nhất Kiếm nói xong xoay người rời đi.

Tiết Y Nhân thì đứng lên nhìn ra ngoài cửa sổ rồi cũng rời đi.

Đêm dần buông, một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy ra khỏi thành, xe ngựa tiến lên quan đạo lúc chạng vạng, sau đó chiếc

xe ngựa tăng tốc.

Không lâu sau có một đạo kiếm quang từ trên trời giáng xuống xe ngựa, chém xe ngựa đang chạy nhanh thành hai nửa.

Mấy cái rương trên xe ngựa rơi xuống nhưng lại là một cái rương rỗng.

A!

Người ra tay hạ xuống nhìn rương rỗng mà ngăn ra.

“Thanh Long Hội Tiết Y Nhân?”

Lúc này một bóng người từ xa bước tới, là một nam tử lưng đeo trường đao màu đỏ sậm, dáng người cường tráng.

Nam tử có mái tóc tóc dài, tản mát ra một cỗ sát ý sắc bén.

Đặc biệt là trên khuôn mặt của hắn có một vết sẹo dữ tợn.

Vết sẹo từ mi tâm hắn kéo dài đến phía dưới mắt, vết sẹo khá sâu trông như con rết.

Phối hợp với sát ý khiến nam tử này có chút khủng bố.

“Người của Thiên Hạ Minh sao?”

Tiết Y Nhân nhìn người tới, khẽ cau mày.

Theo tình hình hiện tại, là đối phương bày trò để dụ hắn xuất hiện.

“Không có người khác, một mình ta đã đủ giết ngươi!”

“Một trong tứ đại đao khách dưới trướng minh chủ Thiên Hạ Minh, Bá Đao Tả Phi Vân.”

Nam tử mở miệng nói.

Lúc nói chuyện bộc phát ra một cỗ khí thế hung ác và thô bạo, nương theo đó là đao khí sắc bén ập về phía Tiết Y Nhân.

Chương 563: Kiếm của ta nhanh hơn đao của ngươi, Thập nhị thiên tinh bài

Ánh mắt Tiết Y Nhân ngưng tụ.

Khí tức thô bạo trên người đối phương làm cho hắn biết đối phương cũng là một người am hiểu giết chóc.

Hắn nắm chặt trường kiếm trong tay, đôi mắt màu đen trở nên lạnh lùng.

Kiếm ý trên người cũng bắt đầu ngưng tụ, khí tức giết chóc vô hình tản ra.

Bá đao Tả Phi Vân cảm nhận được kiếm ý giết chóc mà Tiết Y Nhân tản ra, ánh mắt chuyển sang màu đỏ tươi.

“Giết chết ngươi, sát ý của ta hẳn là có thể tiến thêm một bước, tiến vào tầng thứ hóa hải!”

Tả Phi Vân lạnh giọng nói.

“Giết chết ngươi, kiếm ý của ta cũng sẽ tăng một bậc, hẳn là có thể giúp ta trong thời gian ngắn bước vào tầng thứ hóa hải.”

Tiết Y Nhân cũng mở miệng nói.

“Vậy sao? Vậy phải xem ai có thể rời đi!”

Tả Phi Vân nói xong ánh mắt càng hung lệ, một cỗ đao ý khủng bố tràn ngập trên người hắn.

Kiếm ý của Tiết Y Nhân rất mạnh.

Hắn phải bộc phát thực lực tuyệt đối.

Bùm!

Bàn chân hắn đạp mạnh xuống đất, thân hình giống như mũi tên lóe lên xuất hiện phía trước Tiết Y Nhân, trường đao màu đỏ sậm sau lưng đã xuất hiện trong tay, đao mang sắc bén chém về phía cổ họng Tiết Y Nhân.

Ra tay tàn nhẫn lão luyện, nhưng lại không thể hiện ra đao ý khủng bố.

Xem ra đang thăm dò kiếm ý của Tiết Y Nhân.

Đao mang xẹt qua trong mắt Tiết Y Nhân, chân Tiết Y Nhân nhẹ nhàng chuyển động lui về phía sau, tránh thoát một đao này.

Đao mang sắc bén xẹt qua cổ họng hắn, mang theo tiếng xé gió.

Nhưng ánh mắt Tiết Y Nhân lại không có chút dao động, tay phải nắm chuôi kiếm không hề run rẩy.

“Công kích như vậy, người khinh thường xuất kiếm sao?”

Không thấy Tiết Y Nhân xuất kiếm, con người Tả Phi Vân đột nhiên co rụt lại.

Trường đao màu đỏ sậm trong tay đột nhiên xoay chuyển, đao khí khủng bố bộc phát, phô thiên cái địa như gió lốc công kích mấy chỗ yếu hại trên thân thể Tiết Y Nhân.

Thấy vậy Tiết Y Nhân khẽ cau mày, thân hình tiếp tục lui về phía sau tránh né đao mang bao phủ mình.

“Chẳng lẽ người cho rằng bằng vào đao ý như vậy đã muốn ta xuất kiếm, người tự xưng Bá Đao, có thấy nhục với danh hiệu này không?”

Tiết Y Nhân lui về phía sau lạnh giọng nói.

Lúc nói chuyện, thần sắc Tiết Y Nhân không hề lơ lửng.

Trên giang hồ cho tới bây giờ đều có một câu nói như vậy.

Chỉ có gọi sai tên nhưng không có gọi sai danh hiệu, người này tự xưng Bá Dao

Xuất đao tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Nghe Tiết Y Nhân nói, sắc mặt Bá Dao Tả Phi Vân không thay đổi, nhưng khí tức trên người hắn phát sinh biến hóa, trường đao màu đỏ sậm lóe sáng.

Sau đó hắn chém ra một đao, đao mang chói mắt như lửa.

Đao vừa ra, bầu trời vốn đã bắt đầu tối nháy mắt sáng lên, đao quang lấy thế bổ sông bổ núi chém về phía Tiết Y nhân.

Bùm!

Thân hình Tiết Y Nhân nhanh chóng lui về phía sau, chỗ đất hắn vừa đứng có thêm một rãnh sâu.

Một đao bá đạo đến cực điểm.

Tóc bên tai Tiết Y Nhân bị chém rơi vài sợi.

Sau khi đao quang qua đi, Tả Phi Vân phóng lên cao, một cỗ đao khí bá đạo từ trên thân hắn xông thẳng lên trời.

“Không phải muốn xem đao của ta sao?”

“Không biết người có thể ngăn cản mấy đao.”

Ánh mắt Tả Phi Vân tập trung vào Tiết Y Nhân, trường đao tiếp tục chém ra.

Một đao này giống như rút đao đoạn thủy, trước mắt toàn là đao mang.

Đao quang như sóng nước quét về phía Tiết Y Nhân.

Mi tâm Tiết Y Nhân run rẩy, thực lực của Bá Dao Tả Phi Vân có chút ngoài dự liệu của hắn.

Ánh mắt ngưng trọng, nhưng kiếm đạo của Tiết Y Nhân hẳn cũng bá đạo, cũng khủng bố.

Quát một tiếng, thân hình Tiết Y Nhân bay lên không, trường kiếm trong tay nháy mắt chém ra.

Kiểm khí tung hoành!

Kiểm khí dày đặc va chạm với đao mang như sóng nước.

Bùm!

Lực lượng cuồng bạo từ vị trí va chạm bộc phát ma sát với không khí, phát ra âm thanh chói tai.

Một lát sau đao khí cùng kiếm khí tiêu tán.

Nhưng khoảnh khắc tiêu tán bên tai hai người đều có tiếng đao minh và tiếng kiếm minh, ngẩng đầu liền thấy một bên là đao mang màu đỏ sậm một bên là kiếm khí xám xịt.

Trong lòng song phương cùng có nguy cơ mãnh liệt dâng trào.

Àm!

Thân hình cả hai đồng thời lui về phía sau tránh né kiếm khí và đao mang.

Bất quá bọn họ vừa tránh né xong liền đạp chân xuống đất phóng về phía đối phương, trường kiếm và trường đao va chạm.

Keng keng keng!

Sau đó kiếm quang và đao quang bao bọc hai người, căn bản không nhìn thấy bóng dáng.

Mã phu đánh xe bị kiếm khí và đao mang quét trúng bay ngược ra ngoài, miệng phun ra máu tươi, ngã nhào trên mặt đất không còn hơi thở.

Hai người giao thủ không biết qua bao lâu.

Trường đao trong tay Tả Phi Vân đột nhiên biến chiêu, Tiết Y Nhân nâng kiếm ngăn cản nhưng một chiêu của Tả Phi Vân nháy mắt phân thành ba chiêu, ba chiêu liên tiếp còn mang theo một cỗ lực lượng cương mãnh.

Bàn tay cầm kiếm của Tiết Y Nhân khẽ động.

Khí kinh đối phương thông qua trường đao chấn động cổ tay hắn, nếu tiếp tục kéo dài thì cổ tay của hắn sẽ vì lực lượng trùng kích lớn mà tách rời.

Một khi tách rời gặp thế đao của đối phương không dứt sẽ chết.

Giờ khắc này Tiết Y Nhân cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt.

Phốc!

Lại một cỗ đao kinh xuyên qua trường kiếm tác động tới cổ tay Tiết Y Nhân, một sợi kinh mạch xuất hiện vết rách, có máu tươi bắn ra.

Nhìn thấy cảnh này, gương mặt Tả Phi Vân trở nên dữ tợn, trường đao quét tới cổ tay Tiết Y Nhân.

Tiết Y Nhân muốn tránh né trường đao nhưng đã bị thương.

Trường kiếm trong tay rơi xuống đất.

Tả Phi Vân giậm chân áp sát Tiết Y Nhân, trường đao chuyển hướng chém tới ngực Tiết Y Nhân, muốn một đao cắt thân thể Tiết Y Nhân thành hai nửa.

Lúc này chân phải Tiết Y Nhân phát lực xoay người tránh khỏi một đao này.

Khoảnh khắc tránh đao, tay trái của hắn hút lấy trường kiếm trên đất.

Sau đó kiếm khí từ trường kiếm bắn ra với tốc độ sét đánh không kịp bung tai, xuyên thấu cổ họng đối phương.

Phốc!

Tiết Y Nhân nhanh chóng thối lui.

Nháy mắt liên tục bắn ra mấy luồng kiếm khí đâm xuyên trái tim và tứ chi.

Tả Phi Vân thần sắc kinh ngạc ngã xuống, mắt trừng trừng ngập sự khó tin.

Hắn sẽ giết chết Tiết Y Nhân.

“Ta lộ ra sơ hở để cho ngươi xuất thủ, ngươi nắm chắc nhưng mà đao của ngươi không nhanh bằng kiếm của ta, cho nên ngươi chết!”

Tiết Y Nhân chống trường kiếm trên mặt đất nhìn thi thể Tả Phi Vân, trầm giọng nói.

Nói xong cũng không nán lại thêm mà nhanh chóng rời đi.

Đây không phải xe ngựa đối phương vận chuyển tài vật, như vậy cỗ xe vận chuyển vẫn còn trong thành.

Hơn nữa đối phương đang tính toán bọn họ.

Nói như vậy Liễu Sinh Nhất Kiếm có thể gặp nguy hiểm.

Lúc này ở một biệt viện trong thành, Tiêu Biệt Nhất đang cầm một khối ngọc bài có khắc hình con chuột, chậm rãi bỏ vào trong hộp gấm.

“Có chuột bài này, hắn là quân sư đại nhân có thể suy tính vị trí của mấy Thiên tinh bài khác.”

“Một khi mình chủ đại nhân đạt được Thiên tinh bài, nhất định có thể ngộ được ảo diệu bên trong, thực lực tiến thêm một bước!”

Ánh mắt Tiêu Biệt Nhất trở nên nóng rực.

Chương 564: Kiếm của ta nhanh hơn đao của ngươi, Thập nhị thiên tinh bài

Hắn cẩn thận đẩy hộp găm lại.

Ngọc bài này mới là mục đích thực sự của hắn khi tới Tụ Bắc quận.

Những chuyện khác chỉ là vỏ bọc.

Khi hắn để hộp găm để vào trong ngực thì có một bóng người từ ngoài sân chạy vào.

“Minh chủ, Bá Đao thất thủ, chết trong tay Tiết Y Nhân, bất quá hắn là Tiết Y Nhân cũng bị thương.”

Người đi vào bầm báo.

“Tiết Y Nhân vừa mới bước vào Thiên Nhân cửu nạn, làm sao có thể giết được Bá Đao đây?”

Tiêu Biệt Nhất trầm giọng nói.

“Từ vết thương và ánh mắt kinh ngạc, hắn bị kiếm khí đâm xuyên qua cổ họng mà chết.”

Tốc độ xuất kiếm của đôi phương khiến Tả hộ pháp kinh hãi.

“Không thể xem thường người của Thanh Long Hội! Từu Bá bên kia thế nào? Có người theo sau sao?”

“Nam Cung hộ pháp bên kia không bị chặn đường!”

Người tới lắc đầu nói.

“VẬY ĐỂ CHO NAM CUNG TỬ ĐƯA ĐỒ VẬT XONG LẬP TỨC ĐẾN ĐÂY HỘI HỢP VỚI TA, CHÚNG TA CÙNG NHAU RỜI TỰ BẮC QUẬN!”

Hắn luôn cảm giác được có một đôi mắt đang chú ý phía hắn.

“Thuộc hạ lập tức thông báo cho Nam Cung hộ pháp.”

Người tới khom người rời khỏi phòng.

Sau khi người này rời đi có hai bóng người từ trong góc tối đi ra.

Một người cầm trường thương, trường thương màu xám không có chỗ đặc biệt, dáng cả người rất thẳng tắp, ánh mắt sắc bén dị thường.

Một người khác thì mặc cẩm y, trong tay cầm thanh trường kiếm, trường kiếm thon dài hơn trường kiếm bình thường, trên vỏ kiếm có khảm bảo châu, trông hoa lệ.

Hai người này giống như Bá Dao, đều thuộc về cao thủ dưới trướng minh chủ Thiên Hạ Minh.

Dưới trướng minh chủ Thiên Hạ Minh có bốn đại đao khách, ba đại cao thủ kiếm đạo và hai cao thủ thương đạo, còn có một gã tử trung khách.

Lần này có bốn người theo Tiêu Biệt Nhất tới đây, Bá Dao, Tả Phi Vân, Danh kiếm Tào Chính Dương, Hôi Thương Thạch Mộ Danh, Tử Bá Nam Cung Tử.

Bốn người vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối.

Muốn nhìn xem có người nào ra tay chặn giết, chỉ là không nghĩ tới xuất sư bất lợi.

Bá Dao ra tay trước lại chết trong tay Tiết Y Nhân.

“Cao thủ không nhiều lắm, đệ nhị minh chủ, chúng ta có lập tức trở về hay không?”

Hôi Thương Thạch Mộ Danh nói.

“Có một đôi mắt nhìn chăm chăm vào chúng ta, nếu chúng ta động, đối phương cũng sẽ động!”

“Chúng ta rời khỏi Tụ Bắc quận nhưng không nhất định có thể rời khỏi chín quận phương bắc.”

Tiêu Biệt Nhất nhú mày nói.

Đã lấy được đồ vật nên hắn cũng muốn rời đi.

Nhưng người trong chỗ tối cho hắn cảm giác rất nguy hiểm.

Chính diện ra tay có lẽ hắn không sợ, nhưng Thanh Long Hội là tổ chức sát thủ, bản thân hắn cũng không chắc có thể tránh thoát đối phương.

Cho nên hắn phải thận trọng.

Nghe xong Tào Chính Dương lại nói.

“Vậy bức hắn ra, chỉ cần chúng ta động, ta nghĩ người trong chỗ tối cũng sẽ động, đến lúc đó có thể tìm ra đối phương.”

“Được, ngày ngày mai chúng ta lên đường.”

Tiêu Biệt Nhất nói.

Tuy rằng ban đêm thuận tiện xuất hành nhưng cũng thuận tiện cho đối phương đánh lén, xuất hành ban đêm rất bất lợi với bọn họ.

Một khi xuất hành xảy ra vấn đề.

Bọn họ có thể ra khỏi Tụ Bắc quận nhưng không thể ra khỏi chín quận phương bắc trở về Thiên Hạ Minh.

Cái họ muốn là một chiến thắng.

Chỉ có đại thắng mới có thể khiến đối phương ngừng bước cho bọn họ thời gian trở về Thiên Hạ Minh.

Đêm khuya, Tô Thần đặt tay lên một quyển sách, trong đầu có tiếng nhắc nhở kích phát một thẻ rút thưởng màu cam.

Sau đó lại cầm một quyển sách cổ ó vàng khác.

Đây đều là sách cổ và bí tịch võ học chuyển từ Thiên Sơn Phái và Tử Đàn Cung về.

Phát hiện tàn quyển Thiên Sơn Kiếm Đạo Bí Pháp - Diệt Kiếm Đạo thưởng một tấm thẻ rút thưởng màu cam.

Tô Thần khẽ động, không nghĩ tới nơi này lại có một quyển kiếm đạo bí pháp.

Đương nhiên để cho hắn chú ý chính là ba chữ Diệt Kiếm Đạo phía sau.

Xem xét Thiên Sơn Kiếm Đạo Bí Pháp Diệt Kiếm Đạo.

Kiểm bản chủ sát phạt, trọng hủy diệt, diệt kiếm chi đạo, tâm hữu sát, kiếm ý cũng có thể sát.

Tu hành diệt kiếm đạo, kiếm khí, kiếm ý, kiếm thân, kiếm tâm phải trọng sát, dùng sát ý lấp đầy đan điền tự thân, lại dùng sát ngưng tụ thần thể, đập phá hư không vượt Thiên môn.

Mặc dù là tàn quyển nhưng cũng có thể giúp người tu luyện sát lục kiếm đạo rèn luyện tinh thần ý chí, khống chế sát ý dung nhập đan điền, đạt tới khí kinh hóa hải.

Trong đan điền tràn ngập sát ý, uy lực bất phàm.

Nhìn bí tịch ó vàng trong tay, Tô Thần nhếch miệng cười.

Kiểm đạo của Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân rất thích hợp với Diệt Kiếm Đạo. Để bọn họ tìm hiểu Diệt Kiếm

Đạo dung nhập vào kiếm ý của bản thân, tin rằng sẽ nhanh chóng bước vào giai đoạn Hóa hải.

Hiện giờ hần đã triệu hoán được không ít nhân vật nhưng thực lực lại không đồng đều.

Hần vẫn luôn nghĩ cách tăng cường thực lực của nhân vật triệu hoán.

Vốn muốn thông qua rút thưởng, nhưng thời gian gần đây không rút được đồ tốt nhiều cho nên nhân vật hoàn toàn dựa vào bản thân để gia tăng thực lực.

Nhưng trên phương diện võ học không phải muốn tăng là có thể tăng, đôi khi cần ngoại lực trợ giúp.

Thực lực của một người còn tổng hợp từ binh khí, tuyệt học.

Tuy rằng nhân vật hần triệu hoán đều có tuyệt học và con đường võ đạo của mình.

Nhưng thế giới này không giống với thế giới trước kia, từ vũ lực tổng hợp mà xem xét, hệ thống võ học ở thế giới này cao hơn hệ thống của các nhân vật triệu hoán không ít, cho nên thích ứng với tuyệt học của giới này sẽ giúp ích rất lớn.

Vất cả một ngày mới kích phát được ba tấm thẻ rút thưởng màu cam.

Tô Thần cảm giác vận khí của mình không tệ cho nên sử dụng hết.

[Công pháp dành cho nhân vật Liễu Sinh Nhất Kiếm, Tuyệt Tình Tuyệt Diệt Trảm, Tế Vũ Dao Pháp bản thăng cấp Bạo Phong Huyền Vũ Dao Quyết cho ký chủ, mười năm tu vi kiếm đạo dành cho nhân vật Tiết Y Nhân]

A!

Nhìn xem đồ vật nhận được, Tô Thần lộ vẻ vui mừng.

Đều là mấy thứ có hiệu quả.

Công pháp kiếm đạo cho Liễu Sinh Nhất Kiếm, mười năm tu vi kiếm đạo cho Tiết Y Nhân, đây là muốn tăng cường thực lực của hai người.

Với tư chất của Tiết Y Nhân, mười năm tu vi kiếm đạo tu vi chắc chắn có thể trợ giúp hắn bước vào Hóa Hải cảnh.

Về phần Tuyệt Tình Tuyệt Diệt Trảm phối hợp với ý niệm võ đạo tuyệt tình tuyệt nghĩa của Liễu Sinh Nhất Kiếm, Liễu Sinh cũng có thể nhanh chóng bước vào Hóa Hải cảnh.

Về phần Bạo Phong Huyền Vũ Dao Quyết cho mình, Tô Thần nhìn một chút, uy lực không chỉ tăng lên một bậc, mưa phùn làm sao có thể so sánh với bạo phong, hơn nữa đao pháp còn mang theo huyền thuật, có thể mê hoặc tâm thần đối phương.

Một khi tâm thần đối phương bị ảnh hưởng rơi vào thế công liên miên không dứt của hắn, đối thủ cũng chỉ có thể nuốt hận mà chết.

Nghĩ tới đây Tô Thần trực tiếp quán thủ đồ cho Liễu Sinh Nhất Kiếm cùng Tiết Y Nhân.

Chỗ tốt của mấy vật phẩm chuyên môn cho nhân vật triệu hoán chính là có thể trực tiếp quán thủ.

Đêm khuya, ở gần Tụ Bắc quận.

Tiết Y Nhân đang khoan chân ngồi khôi phục thương thế bản thân, Liễu Sinh Nhất Kiếm thì ở bên cạnh hắn.

Đột nhiên trong cơ thể Tiết Y xuất hiện một cỗ lực lượng khổng lồ.

Tiết Y Nhân mở bừng mắt sau đó lập tức nhắm lại.

Chương 565: Kiếm của ta nhanh hơn đao của ngươi, Thập nhị thiên tinh bài

Lúc này trong cơ thể hắn xuất hiện một cỗ lực lượng kiếm đạo cường đại, khí huyết bộc phát.

Khí kinh mệnh xông sôi trào, trường kiếm đặt trước mặt theo kiếm ý trên người di động cũng bắt đầu run lên, phun ra nuốt vào kiếm ý.

Nhưng cỗ kiếm ý này nhanh chóng thu liễm hướng vào trong thân thể Tiết Y Nhân.

Kiếm ý chảy xuôi tới đan điền.

Trong đan điền có từng luồng kiếm khí lưu chuyển, dần hóa tụ thành một kiếm hải, chút thương thể đang mang cũng nhanh chóng khôi phục.

Phản ứng của Liễu Sinh Nhất Kiếm lúc này hoàn toàn trái ngược với Tiết Y Nhân.

Trong đầu của hắn có một bóng người xuất hiện, bóng người mang khí tức khùng điên, không có quá nhiều động tác nhưng áo nghĩa tuyệt tình kiếm đạo mà bóng người này phát ra lại dung hợp với kiếm đạo của hắn.

Kiếm đạo của Liễu Sinh Nhất Kiếm chính là vô tình.

Một kiếm đạo hình thức ban đầu xuất hiện sẽ nương theo sự ra đời của một cường giả kiếm đạo.

Khi hấn cảm ngộ kiếm ý, bóng người kia chém ra một kiếm, kiếm vừa ra Liễu Sinh Nhất Kiếm liền ngẩn ngơ, trong tâm thần của hấn, kiếm vừa ra mang theo một cỗ kiếm ý chém đứt hết thầy phong mang, toàn bộ tâm thần như bị đóng băng, không thể di động.

Thế nhưng một kiếm này nhanh chóng dung nhập vào tâm thần hấn, giống như chỉ thuộc về hấn, không hề có sự bài xích.

Vào giờ khắc này trong đan điền của hấn cũng phát sinh biến hóa.

Một bước mà rất nhiều võ giả khó có thể vượt qua, thế mà giờ phút hấn lại vượt qua mà không có trở ngại.

Thời gian dần trôi, hai người giống như hai pho tượng ngồi ngay ngắn trong phòng.

Không thấy động tĩnh gì.

Ngày hôm sau, khi tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào trong phòng.

Tiết Y Nhân và Liễu Sinh Nhất Kiếm đồng thời mở mắt.

Ánh mắt Tiết Y Nhân có vẻ thâm thúy, còn ánh mắt Liễu Sinh Nhất Kiếm lại lộ ra sự sắc bén tàn nhẫn.

“Hiện tại ta và ngươi có thể chiến một trận với Tiêu Biệt Nhất!”

Tiết Y Nhân mở miệng nói.

Liễu Sinh Nhất Kiếm đáp.

“Nhiều lúc đánh mới biết được, Tiêu Biệt Nhất không đơn giản!”

Liễu Sinh Nhất Kiếm chưa bao giờ xem nhẹ bất cứ đối thủ nào.

Tuy rằng hần bước ra một bước này nhưng bản thân đôi thủ đã tới một bước này trước.

Đẩy cửa phòng ra thì có một người đang đứng trong sân, nhìn thấy Liễu Sinh Nhất Kiếm người này lập tức tiến lên.

“Đại nhân, đã tra được đoàn xe vận chuyển tài vật của Thiên Hạ Minh, cao thủ hộ tống nhóm tài vật này chính là thủ hạ của mình chủ Thiên Hạ Minh Tử Bá Nam Cung Tử!”

Người trong sân bầm báo.

“Nam Cung Tử cũng không đơn giản, hiện tại bọn họ đến địa giới nào rồi?”

Liễu Sinh Nhất Kiếm mở miệng nói.

“Vừa tới Tề thành, nếu như chúng ta khởi hành bây giờ hần là có thể đuổi kịp lúc bọn họ ra khỏi Tề thành.”

“Chuyện này giao cho ta đi, bên này giao cho ngươi!”

“Bất quá từ nhân thủ bên đối phương xuất hiện, hần là còn có những người khác, ngươi phải cẩn thận, tốt nhất chờ Tam thủ tới.”

Tiết Y Nhân đề nghị.

Nói xong lại nói với người báo:

“Dẫn đường!”

Hai người nhanh chóng rời đi ngăn chặn Nam Cung Tử.

Sau khi Nam Cung Tử khuất bóng, ánh mắt Liễu Sinh Nhất Kiếm lóe lên, đang chuẩn bị hành động thì có một người nhanh chóng chạy tới.

“Đại nhân, Tiêu Biệt Nhất vừa động.”

Người tới bầm báo.

“Ta biết rồi!”

...

Đón đọc chương mới nhất tại Truyen YY để ủng hộ dịch giả.

...

Liễu Sinh Nhất Kiếm gạt đầu nhanh chóng rời khỏi.

Lúc này, chỗ tiêu viện Đa tình tiên tử Triệu Tiểu Diệp.

Nữ tử mặc áo lam xuất hiện trước mặt Triệu Tiểu Diệp, nói: “Tiêu Biệt vừa lên đường, hử còn muốn rời khỏi Tụ Bắc quận trước chúng ta.”

“Hử muốn rời khỏi Tụ Bắc quận sao, hử là không dễ dàng như vậy đâu.”

“Dễ dàng để cho Tiêu Biệt rời đi như vậy, Thanh Long Hội còn không chế chín quận phương bắc như thế nào?”

Triệu Tiểu Diệp nhẹ giọng nói.

“Người nói Thanh Long Hội sẽ ra tay với Tiêu Biệt Nhất sao, nhưng lần này Tiêu Biệt Nhất có chuẩn bị mà đến, Thanh Long Hội ra tay sẽ tổn thất lớn.”

“Khí tức Tiêu Biệt Nhất phát ra rất kinh khủng, phỏng chừng chỉ có Tam long thủ Lý Trầm Chu kia mới có thể đối phó, hi vọng Lý Trầm Chu tới, nếu mà tới sẽ có một trận quyết đấu kịch liệt!”

Nữ tử áo lam trầm giọng nói.

“Ta nghĩ chúng ta sẽ được thấy, đúng rồi, hôm nay Mặc Phong sẽ đến, sư tôn cần gấp Thiên Niệm Thạch.”

Triệu Tiểu Diệp trầm giọng nói.

“Thiên Niệm Thạch có thể ngưng tụ thần hồn, sư tôn đang chuẩn bị trùng kích trong biển ngưng thần nhưng vẫn không

thể ngộ ra thần thể của mình, cho nên muốn mượn Thiên Niệm Thạch củng cố thần hồn, mạnh mẽ ngưng tụ thần thể.”

“Theo tính toán thì hôm nay Mặc Phong đến Tụ Bắc quận nhậm chức, thời gian nhậm chức không lâu, hắn sẽ không đến muộn!”

“Vừa vặn thừa dịp người khác chú ý Thiên Hạ Minh và Thanh Long Hội, ta cùng người đi gặp quận thủ tân nhậm!”

Khi hai nàng khởi hành, bên ngoài phủ quận thủ Tụ Bắc quận có hai cỗ kiệu xuất hiện.

Trong kiệu phía trước, một nam tử trung niên mặc cẩm bào bước ra, trong kiệu phía sau là một lão giả cầm quạt hương bồ.

Quản gia trung niên phía trước cỗ kiệu bước đến đại môn phủ quận thủ lấy lệnh bài ra:

“Tân nhậm quận thủ đến nhậm chức!”

Nhìn thấy lệnh bài, người hầu ở cửa lập tức khom lưng hành lễ với nam tử trung niên phía sau quản gia.

Nam tử trung niên này chính là Mặc Phong mới nhậm chức quận thủ Tụ Bắc quận.

Mặc Phong gật đầu, sai bước tiến vào trong sân.

Lão giả cầm quạt hương bồ cùng hắn một trước một sau qua cửa.

Thủ vệ và người hầu nhanh chóng hành lễ.

“Thay đám nha hoàn và người hầu này, đồng thời để cho thành chủ các thành trong Tụ Bắc quận trong vòng năm ngày đến gặp ta!”

Nam tử trung niên nói với quản gia bên cạnh.

“Thuộc hạ sắp xếp ngay!”

Chỉ chốc lát sau ba người đã tới phòng khách.

Tên quản gia kia an bài người dâng trà cho Mặc Phong và lão giả rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

“Đây là người Tẩy Mộc Phong lưu lại, chúng ta nên lưu lại để thẩm tra một chút!”

“Gia chủ có chút hoài nghi Tẩy Mộc Phong, suy đoán đã biết gì đó, nếu không sẽ không vòng qua gia chủ mà tự về Kinh sư.”

Lão giả cầm quạt hương bồ mở miệng nói.

“Không biết Tẩy Mộc Phong này thông minh hay ngu xuẩn đây?”

“Ở đây hắn còn có thể tự bảo vệ mình, còn tới Kinh sư, e là hắn không sống được bao lâu.”

Mặc Phong ngồi ở ghế trên, lạnh giọng nói.

“Không nên xem thường Tẩy Mộc Phong, hắn dám trở về tất nhiên có chỗ dựa, chỉ là không biết dựa vào đâu thôi.”

“Đây cũng là một mục đích của ta và người khi tới nơi này.”

“Đúng rồi, hôm nay Triệu Tiểu Diệp sẽ đến, lần này các nàng nguyện ý dùng phối phương Cực Lạc Tán đổi Thiên Niệm Thạch với chúng ta.”

“Có phối phương Cực Lạc Tán sẽ phối chế được Cực Lạc Tán, tin rằng chúng ta sẽ nhanh chóng khống chế các thế lực ở Tụ Bắc quận.”

“Không chừng còn có thể thâm nhập vào trong Thanh Long Hội!”

Lão giả quạt hương bồ nhẹ giọng nói.

“Những người khác không quan trọng, quan trọng là chương giáo Sơn Hà môn, Thiếu long thủ Tô Thần, nếu như có thể khống chế hẳn chúng ta sẽ lấy được càng nhiều tình báo hơn, cũng có thể âm thầm khống chế các thế lực chín quận phương bắc.”

Mặc Phong nói tới đây, mắt chợt lóe hàn mang.

Chương 566: Liễu Sinh Nhất Kiếm, một chiến hai, chém giết

Từ trong lời nói của Mặc Phong có thể biết được mục đích bọn họ tới nơi này là muốn mượn Cực Lạc Tán không chế Tô Thần.

“Chúng ta không nên xem thường Tô Thần, tuy hắn còn trẻ, nhưng có thể được Thanh Long Hội đẩy ra làm người phát ngôn, nhất định không đơn giản.”

“Ta sẽ soạn một ít thói quen của hắn sau đó mới lên kế hoạch.”

Lão giả cầm quạt hương bồ trầm giọng nói.

“Những chuyện này sẽ làm phiền Phương tiên sinh.”

Mặc Phong nói với lão giả quạt hương bồ.

“Mặc quận thủ, ta đến đây phụ trợ người hoàn thành bố cục ở Tụ Bắc quận, chỉ cần ta và người hoàn thành nhiệm vụ, địa vị trong minh sẽ tiến thêm một bước, đạt được đồ vật chúng ta muốn.”

Lão giả quạt hương bồ nói.

Đúng lúc này quản gia trung niên lại tiến vào.

“Lão gia, Phương tiên sinh, Triệu Tiêu Điệp đang ở bên ngoài, nói muốn gặp đại nhân.”

Quản gia mở miệng nói.

“Các nàng thật sự sốt ruột? Chẳng lẽ trong Tụ Bắc quận thành phát sinh chuyện khác?”

Mặc Phong mở miệng nói.

“Hắn là liên quan đến Thiên Hạ Minh, sáng sớm hôm nay tân nhậm đệ nhị minh chủ Tiêu Biệt Nhất rời đi.”

“Người của Thanh Long Hội sẽ không bỏ mặc, Tiêu Biệt Nhất rời đi chỉ sợ sẽ phát sinh đại chiến!”

Quản gia trung niên nói.

Xem ra quản gia biết được chuyện xảy ra ở Tụ Bắc quận.

Nghe được lời của quản gia trung niên, sắc mặt Mặc Phong và Phương tiên sinh khẽ động.

“Mời Triệu Tiểu Điệp vào trước đi!”

Mặc Phong gật đầu.

Quản gia trung niên thối lui.

“Không nghĩ tới chúng ta vừa đến lại có một trận đại chiến, Phương tiên sinh chúng ta có muốn đi xem một chút hay không!”

Mặc Phong muốn biết một chút thực lực của Thanh Long Hội.

“Ngươi ta vừa tới, không nên gây quá nhiều chú ý, chờ bọn hắn đánh xong rồi thu thập tin tức là được!”

Phương tiên sinh lắc đầu nói.

“Vậy hết thầy nghe Phương tiên sinh, bất quá nghe đồn Đa tình tiên tử Triệu Tiểu Điệp có gương mặt xinh đẹp, là mỹ nhân hiếm có, không biết có cơ hội cùng nàng song tu một lần hay không.”

Lúc Mặc Phong nói chuyện, trong mắt có sự thâm tà.

Giờ phút này uy nghiêm trên người biến mất hết.

“Đa tình tiên tử đa tụy được gọi là đa tình, nhưng ít có tin tức Triệu Tiểu Diệp thân cận với nam nhân!”

Phương tiên sinh mở miệng nói.

“Chẳng lẽ nàng vẫn còn xử nữ, vậy thì càng tốt!”

Mặc Phong nói tới đây, tâm tình vô cùng tốt, cười to một tiếng.

Phương tiên sinh ngồi ở một bên không nói gì thêm.

Chốc lát sau quản gia liền mang theo Triệu Tiểu Diệp và nữ tử áo lam xuất hiện trong phòng khách.

Khi Triệu Tiểu Diệp tới cửa, hai mắt Mặc Phong hơi sáng lên.

Triệu Tiểu Diệp mang theo khăn che mặt nhưng lúc nàng tiến vào, bước đi uyển chuyển để lộ thân hình lồi lõm vô cùng hấp dẫn, chỉ nhìn một cái mà hắn đã không nhin được.

Dung nhan dưới mạng che mặt càng hấp dẫn người, bất quá điều khiến cho người ta kinh ngạc chính là Triệu Tiểu Diệp này thật sự còn xử nữ, nếu son tu với nàng công lực của hắn tất nhiên có thể tiến thêm một tầng.

Mặc Phong trầm nghĩ trong lòng, sâu trong đôi mắt lại hiện lên sự dâm tà.

Mặc Phong là quận thủ, nhưng hắn tu hành công pháp tà đạo Thiên Dục Thần Công, tuy gọi là thần công nhưng là một loại công pháp thái âm bổ dương.

Ra mắt Mặc quận thủ, ra mắt Phương tiên sinh!

Triệu Tiểu Diệp hướng hai người hành lễ, cử chỉ ưu nhã lộ ra một cỗ phong tình.

Đây là một loại bản năng, người tu hành ở Cực Lạc Cung đều quyền rũ và phong tình thế này.

“Triệu cô nương đa lễ, không biết có mang thứ chúng ta muốn đến không?”

Mặc Phong thu liễm tâm thần mở miệng nói.

...

Đón đọc chương mới nhất tại Truyen YY để ủng hộ dịch giả.

...

“Đồ vật ở trên người tiểu nữ, không biết đồ mà sư tôn ta cần Mặc đại nhân có mang đến hay không?”

Triệu Tiểu Diệp mở miệng nói.

“Đồ vật ở chỗ lão phu!”

Người nói chuyện chính là Phương tiên sinh, hắn móc ra một cái hộp gấm, mở hộp gấm ra để lộ một hòn đá.

Thời điểm mọi người nhìn, đôi mắt trở nên có chút mơ hồ, tinh thần giống như bị lực lượng nào đó ảnh hưởng.

Triệu Tiểu Diệp lập tức dời mắt đi.

Phương tiên sinh không nhìn Thiên Niệm Thạch trong hộp gấm cho nên không bị ảnh hưởng, hắn chậm rãi đẩy hộp gấm lại.

Sau đó đứng lên đưa hộp gấm cho Triệu Tiểu Diệp.

Triệu Tiểu Diệp cầm lấy hộp gấm, chậm rãi bỏ vào trong ngực rồi lấy ra một tờ giấy ó vàng đưa cho Phương tiên sinh.

“Đây là phối phương Cực Lạc Tán, Phương tiên sinh có thể sắp xếp người kiểm tra một chút.”

Triệu Tiểu Diệp nói.

Phương tiên sinh tiếp nhận tờ giấy vàng cẩn thận điều tra, bản thân hẳn có thể phân biệt.

Sau khi cẩn thận điều tra một lúc, Phương tiên sinh cất tờ giấy.

“Phối phương không có vấn đề, đại nhân chúng ta nhờ ta bên này truyền một câu cho lệnh sư, hi vọng sau khi lệnh sư đột phá có thể tới Kinh sư!”

Phương tiên sinh nói.

“Ta sẽ chuyển cáo sư tôn, ta thay sư tôn vẫn an vị đại nhân kia!”

Triệu Tiểu Điệp mở miệng nói.

Giao dịch giữa bọn họ là do sư tôn nàng và vị đại nhân ở Kinh sư ước định, cho nên không cần đề phòng gì khác.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lão giả họ Phương thông khoái giao đồ cho nàng như vậy.

“Mặc quận thủ, Phương tiên sinh, sư tôn còn chờ Thiên Niệm Thạch, ta sẽ không lưu lại lâu, xin trở về Cực Lạc Cung trước.”

Triệu Tiểu Điệp khom người nói.

“Được!”

Mặc Phong và Phương tiên sinh gật đầu, cũng không giữ Triệu Tiểu Điệp lại.

Sau khi Triệu Tiểu Điệp rời đi.

Ánh mắt Mặc Phong thay đổi, mở miệng nói:

“Không nghĩ tới đúng như lời Phương tiên sinh nói, Triệu Tiểu Điệp này còn xử nữ, nàng tu luyện chính là tuyệt học của Ngọc Cốt Yêu Cơ, Cửu Âm Thiên Thiên Công, nếu như

những năm qua đều không có tổn thất âm khí, ta hấp thu có lẽ sẽ bước vào Thiên Nhân thất nạn.”

Chương 567: Liễu Sinh Nhất Kiếm, một chiến hai, chém giết (2)

“Triệu Tiểu Diệp này cũng không đơn giản, người cần phải chú ý nữ tử áo lam bên cạnh nàng, thực lực ở Thiên Nhân lục nạn.”

Phương tiên sinh mở miệng nói.

“Phải phiền Phương tiên sinh ra tay, với thực lực của tiên sinh, bắt bọn họ không thành vấn đề.”

“Sau khi chuyện thành công, ta nguyện ý lấy mẫu tự Liễu Tịch Tử trân quý mà ta cất giữ nhiều năm tặng cho Phương tiên sinh!”

Mặc Phong mở miệng nói.

Nghe vậy, Phương tiên sinh lộ ra ý cười.

“Vậy thì đa tạ quận thủ đại nhân, chờ bọn họ ra khỏi Tụ Bắc quận chúng ta liền động thủ!”

Phương tiên sinh mở miệng nói.

Bên ngoài phủ đệ.

“Tiểu Diệp, bây giờ chúng ta lập tức rời Tụ Bắc quận sao?”

Nữ tử áo lam mở miệng nói.

“Giao đồ vật giao cho hộ tôn bên cạnh sư tôn rồi đi xem tình hình bên Tiêu Biệt Nhất.”

“Đây chính là một đại chiến ít thấy, quan chiến cũng có lợi với chúng ta.”

“Còn nữa, lúc trước Tụ Bắc quận là địa bàn của Hàn Nguyệt giáo, chúng ta muốn chen chân vào nhưng không tìm được cơ hội, nếu như Thanh Long Hội mạnh, người nói chúng ta hợp tác với Thanh Long Hội có được không?”

“Ta cũng rất muốn gặp Thiếu long thủ Tô Thần, người này vẫn luôn sống trong nhà, không giống với những người khác!”

Triệu Tiểu Điệp nói.

“Tốt, ta đây đưa đồ vật cho hộ tôn, người lưu lại ám hiệu đi, ta tìm người sau!”

Nữ tử áo lam gật gật đầu.

Các nàng không có gây sự ở Tụ Bắc quận, hẳn Thanh Long Hội sẽ không động thủ với các nàng.

Hơn nữa lần này tới chín quận phía bắc gặp Thiếu long thủ đối với các nàng mà nói cũng là chuyện tốt.

Nữ tử nói xong tách khỏi Triệu Tiểu Điệp.

Nàng muốn đưa Thiên Niệm Thạch đi trước.

Sau khi tách khỏi nữ tử áo lam, Triệu Tiểu Điệp đi ra ngoài thành.

Nàng đến phủ quận thủ đã trì hoãn không ít thời gian, cần phải nhanh chóng đuổi theo.

Bên ngoài thành, Tiêu Biệt Nhất ngồi trong một chiếc xe ngựa.

Tiêu Biệt Nhất ngồi trong xe, người lái là Hôi Thương.

“Hy vọng các người có thể xuất hiện!”

Tiêu Biệt Nhất trầm nghĩ.

Sớm muộn phải đánh một trận, hấn đương nhiên hy vọng đánh càng sớm càng tốt, kéo dài thời gian thì bố cục Thanh Long Hội sẽ càng hoàn mỹ.

Nói như vậy cấp độ đại chiến có thể sẽ vượt dự liệu của hấn.

Hấn đang đợi, nhưng bên lại không có ai hành động.

Liễu Sinh Nhất Kiếm đi theo phía sau xe ngựa.

Hấn còn không chưa tra được mục đích thật sự của Tiêu Biệt Nhất khi đến Tụ Bắc quận, hiện tại xuất thủ mà không thành công, vậy đối phương đã hoàn thành mục đích chuyển đi.

Cho nên cần bên Tiết Y Nhân động thủ trước ngăn đám vật tư kia lại xem xét sau đó mới chặn giết Tiêu Biệt Nhất.

Liễu Sinh Nhất Kiếm đang là người đi sẵn, hấn rất kiên nhẫn.

Đây là năng lực tất yếu của một cao thủ kiếm đạo.

Nhìn xe ngựa lăn bánh phía trước, ánh mắt Liễu Sinh trở nên lạnh lẽo, kiếm ý vốn ẩn nấp trên người tràn ngập ra.

Không ra tay nhưng hấn định cho đối phương một cỗ áp lực.

Bên trong xe ngựa, Tiêu Biệt Nhất khẽ nhíu mày, hấn có thể cảm giác được một cỗ kiếm ý xuất hiện nhưng vừa xuất hiện liền biến mất.

“Đây là muốn làm gì?”

Tiêu Biệt Nhất không hiểu rõ ý định của đối phương.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước.

“Thỉnh thoảng phát ra kiếm ý là muốn cho ta áp lực, hay là muốn ảnh hưởng hành trình của ta đây?”

Tiêu Biệt Nhất thì thào nói.

“Để ta lái xe ngựa, ngươi và Danh kiếm đi gặp Liễu Sinh Nhất Kiếm ở phía sau chúng ta.”

Tiết Y Nhân đã bị thương, hẳn là sẽ không theo phía sau bọn họ, cho nên Tiêu Biệt nhận định là Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Thực lực của Liễu Sinh Nhất Kiếm không kém Tiết Y Nhân nhiều lắm.

Từng điều tra qua thi thể Bá Dao, một kích cuối cùng của Tiết Y Nhân bắt được chỗ thiếu hụt của Bá Dao nên mới thành công chém giết.

Thực lực của Danh kiếm và Hôi thương không kém Bá đao nhiều.

Hai người liên thủ, chắc chắn Liễu Sinh Nhất Kiếm phải chết.

...

Đón đọc chương mới nhất tại Truyen YY

...

Hôi Thương Thạch Mộ Danh siết chặt dây cương để xe ngựa dừng lại, thân hình chợt lóe rơi xuống mặt đất.

Tiêu Biệt Nhất tiếp tục đánh xe tiến về phía trước.

Tiêu Biệt Nhất có thể cảm nhận được kiếm ý của Liễu Sinh Nhất Kiếm, Hôi Thương là cao thủ thương đạo cũng có thể cảm nhận được kiếm ý.

Hôi Thương động tay, một thanh đoản thương màu xám xuất hiện trong ống tay áo trái, sau đó hắn đưa tay còn lại kéo mạnh, đoản thương biến thành một thanh trường thương.

Toàn thân trường thương có màu xám, nhưng mũi thương lại tản mát ra hàn mang sắc bén.

Hắn đưa mắt nhìn về một hướng.

“Liễu Sinh Nhất Kiếm, người đã đến thì hiện thân đi!”

Thạch Mộ Danh bình tĩnh nói, nhưng tay nắm trường thương lại dùng sức.

Kiếm đạo của Liễu Sinh Nhất Kiếm mang theo khí tức tử vong, là một cao thủ kiếm đạo cường đại, hắn không thể sơ suất.

Bầu không khí nhất thời trở nên yên tĩnh, áp lực.

Liễu Sinh Nhất Kiếm trong bóng tối nhìn Hôi Thương đứng giữa đường, hai mắt híp lại.

Trong lòng có chút kinh ngạc, lúc người áo xám đánh xe này không có bộc phát khí tức trông rất bình thường.

Nhưng bây giờ đứng giữa đường cái tản ra khí tức cực kỳ sắc bén, không thể coi thường.

Nếu như hắn không có đột phá mà đối mặt với tên này, không nhất định có cơ hội thắng lợi.

Đương nhiên hôm nay hắn thi triển Tuyệt Tình Tuyệt Diệt Trảm, đối phương tuyệt đối không sống qua một kiếm.

Liễu Sinh Nhất Kiếm đạp bước tiến về phía Hôi Thương.

Lúc Liễu Sinh Nhất Kiếm xuất hiện.

Thạch Mộ Danh giậm chân, quanh thân có cỗ khí kinh cường đại lưu chuyển, nâng trường thương trong tay lên đâm ra một thương.

Chương 568: Liễu Sinh Nhất Kiếm, một chiến hai, chém giết (3)

Khí kinh trên mũi thương tăng vọt, tựa như sấm sét ma chạm với không khí phát ra tiếng nổ đâm thẳng tới Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Hôi Thương Thạch Mộ mang đến cho người ta cảm giác rất bình thường nhưng ra tay lại cực kỳ tàn nhẫn, cực kỳ nhanh chóng.

Đối mặt với bất luận kẻ nào hẳn đều muốn đánh đòn phủ đầu.

Khí kinh trên trường thương tăng vọt, tạo thành một luồng khí lưu phủ lấy Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Giờ phút này trong mắt Liễu Sinh Nhất Kiếm chỉ có mũi thương đang dần phóng đại.

Còn bên tai thì tràn ngập tiếng gào thét.

Một kích này khiến Liễu Sinh Nhất Kiếm như rơi vào trong một trận bão táp.

Đồng tử trong mắt Liễu Sinh Nhất Kiếm co lại, hẳn có thể cảm nhận được sự cường đại của một thương này.

Trường kiếm trong tay lập tức chém ra, kiếm khí tung hoành, đồng dạng nhanh, đồng dạng giống như bão táp.

Trường kiếm chém ra va chạm với trường thương đâm tới.

Bùm!

Hai cổ lực lượng đồng dạng thô bạo đối đầu, hỏa tinh tung tóe, tiếng nổ ầm vang.

Sau đó thân hình hai người tách ra.

Ngay khi họ vừa tách ra, bỗng có một bóng người từ trong chỗ tối vọt đến vùng trường kiếm công kích Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Kiếm quang rực rỡ có chút chói mắt.

Kiếm quang rực rỡ này không phải kiếm khí mà là ánh sáng từ trường kiếm.

Người ra tay chính là Danh kiếm Tào Chính Dương một mực ẩn nấp.

Trên chuôi kiếm của Tào Chính Dương có khảm bảo thạch, dưới tác động từ khí kinh của hắn, bảo thạch sẽ phát ra ánh sáng.

Loại ánh sáng này sẽ ảnh hưởng tầm mắt địch nhân, một khi tầm mắt bị ảnh hưởng thì tốc độ ra tay sẽ chậm, chậm một chút sẽ chết dưới kiếm của Tào Chính Dương hắn.

Kiếm của Tào Chính Dương rất nhanh, nháy mắt xuyên thấu thân thể Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Phù!

Thân thể Liễu Sinh Nhất Kiếm bị đâm xuyên nhưng lại không có máu bắn ra, gương mặt tràn đầy ý cười của Tào Chính Dương cứng lại, thân hình cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng khi hắn lui về phía sau thì một mảng kiếm quang khổng lồ đã phủ tới.

Hắn nhất thời ngẩn ra, tóc gáy dựng đứng.

“Không tốt!”

Hắn thàn kêu một tiếng.

Nhưng bị kiếm quang bao phủ, hấn cảm giác được kinh mạch của mình giống như đông cứng lại, bóng ma tử vong cận kề.

Hấn tiếp tục lui về phía sau nhưng tốc độ lui của hấn kém tốc độ bao phủ của kiếm quang.

Theo bản năng, Tào Chính Dương chỉ có thể nhắc trường kiếm trong tay ngăn cản kiếm quang.

Tuy nhiên...

Xi!

Trường kiếm của hấn va chạm với kiếm quang bỗng gãy lìa, sau đó hấn nhìn thấy một đạo kiếm quang khác xuyên thấu hết thảy xuất hiện trước mặt mình.

Rồi sau đó hấn cảm giác cổ đau nhói.

Và không còn tri giác nữa.

Lúc này người quan chiến sẽ thấy cái đầu của Tào Chính Dương từ trên cổ rời xuống đất lăn ra xa, chỗ cổ có cột máu phun trào.

Đôi mắt trên đầu lâu vẫn còn mang theo sự hoảng sợ cùng khó có thể tin.

Một màn này rơi vào mắt Thạch Mộ Danh đang đứng không xa, trong lúc nhất thời Thạch Mộ Danh phản ứng kịp, đầu lâu rơi xuống xuống làm cho hấn cứng đờ.

Hấn và Tào Chính Dương đều là thủ hạ của mình chủ, nhiều lần làm việc cùng nhau.

Thực lực của đối phương không kém hấn chút nào thế mà bây giờ bị địch nhân dùng một kiếm chém giết.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Hôi Thương Thạch Mộ Danh biến đổi.

Trong lúc đó giao thủ thì không có chuyện may mắn, đôi phương có thể một kiếm chém giết Danh kiếm, thực lực tuyệt đối mạnh hơn hẳn.

Nhưng lúc mới giao thủ Liễu Sinh Nhất Kiếm không hề cho hắn áp lực.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Danh kiếm Tào Chính Dương ẩn nấp trong chỗ tối ra tay.

“Người muốn dẫn hắn ra tay!”

Thạch Mộ Danh nghĩ tới gì đó, nhìn Liễu Sinh Nhất Kiếm rồi nói.

“Đúng vậy, không phải hắn trốn trong bóng tối để âm thầm ra tay sao, ta đây cho hắn cơ hội, chỉ là hắn không nắm chắc cơ hội thôi.”

Giọng điệu của Liễu Sinh Nhất Kiếm rất bình thản, nhưng tràn ngập sát ý.

“Sao thực lực của người có thể mạnh như vậy, không phải vừa mới bước vào Thiên Nhân cửu nạn sao?”

Hồi Thương Thạch Mộ Danh lạnh lùng nhìn Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Bọn họ đã xem qua tư liệu về Liễu Sinh Nhất Kiếm mấy lần, nếu không Tiêu Biệt Nhất cũng sẽ không để cho hắn liên thủ với Danh kiếm.

“Có đôi khi tư liệu bày ra cho người khác xem.”

...

Đón đọc chương mới nhất tại Truyen YY

...

“Huống hồ kiếm đạo chú ý cảm ngộ, gần đây ta cảm ngộ kiếm đạo sâu hơn, đột phá cũng là chuyện bình thường!”

“Gần đây ta lĩnh ngộ, hoặc có thể nói là học được một kiếm, không biết thương của người có thể ngăn cản hay không?”

Thời điểm Liễu Sinh Nhất Kiếm nói chuyện, kiếm ý trên người bắt đầu biến hóa.

Hai tay nắm chặt chuôi kiếm, sau đó khởi thế, nhất thời có một cỗ kiếm ý khủng bố đến khiến tim người ta tim đập nhanh từ trường kiếm bộc phát.

Nhìn thấy cảnh này, đồng tử Hôi Thương đột nhiên co rụt, cả người giống như xù lông.

Hắn cảm giác được nếu một kiếm này xuất ra, hắn căn bản không ngăn được.

Không thể để đối phương xuất kiếm!

Đây là suy nghĩ trong lòng Hôi Thương Thạch Mộ Danh.

Hắn nắm chặt trường thương trong tay, chân đạp mạnh, toàn bộ thân thể dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Khí kinh trong cơ thể tràn vào trường thương.

Thân hình như bạo long, trường thương như ngọn núi.

Muốn dùng lực lượng cường đại ngăn cản Liễu Sinh Nhất Kiếm xuất kiếm.

Trường thương thô bạo vẫn không thể ngăn cản Liễu Sinh Nhất Kiếm, một kiếm xuất ra.

Kiếm xuất, không gian trở nên u ám hơn.

Sau đó không gian và thời gian giống như dừng lại.

Kiếm quang xuyên thấu thương ảnh trực tiếp rơi vào trên người Hôi Thương.

Phốc!

Thân thể Hôi Thương trực tiếp chia thành hai nửa, sau khi thi thể ngã xuống đất, máu tươi mới bắt đầu chảy ra.

“Có thể khiến ta dùng một kích này! Chết không oan uổng!”

Nhìn hai nửa thi thể, Liễu Sinh Nhất Kiếm thu kiếm vào vỏ, tiếp tục đuổi theo xe ngựa.

Chương 569: Tử bá Nam Cung Tử chết trận, Tiêu Biệt Nhất cùng đường

Chỉ là lúc rời đi đôi mắt Liễu Sinh Nhất Kiếm nhìn thoáng qua một chỗ.

Sau khi hắn rời đi không lâu.

Triệu Tiểu Diệp mang khăn che mặt xuất hiện, sắc mặt trắng bệch.

“Một kiếm kia quá kinh khủng!”

Nàng vỗ vỗ ngực, môi có chút khô khốc.

Vốn muốn kiến thức cao thủ giao thủ nhưng một kiếm kia như hút lấy tâm thần người ta, phỏng chừng nàng gặp phải kiếm thể kia tâm thần sẽ sụp đổ.

Hồi lâu tâm thần Triệu Tiểu Diệp mới bình phục.

Sao thực lực của Liễu Sinh Nhất Kiếm có thể mạnh như vậy!

Triệu Tiểu Diệp có chút khó tin.

Tư liệu về các cao thủ xuất hiện hôm nay nàng đều có, Liễu Sinh Nhất Kiếm mới bước vào Thiên Nhân cửu nạn không bao lâu.

Nhưng mà đối chiến với Hôi thương Thạch Mộ Danh, Danh kiếm Tào Chính Dương lại dễ dàng chém giết bọn họ.

Ở thời điểm Hôi Thương giao thủ với Liễu Sinh Nhất Kiếm bị Danh kiếm đánh lén, nàng còn tưởng rằng Liễu Sinh Nhất

Kiểm sẽ chết.

Không ngờ hiện thực lại hoàn toàn trái ngược.

Liễu Sinh Nhất Kiếm chiến đấu với Tiêu Biệt Nhất, ai sẽ thắng đây?

Triệu Tiểu Diệp không khỏi nghĩ tới chuyện này.

Nàng dõng bước đuổi theo phía sau.

Đại chiến như vậy nên xem, vừa rồi Liễu Sinh Nhất Kiếm chú ý tới nàng nhưng không ra tay.

Như vậy nàng đi theo phía sau Liễu Sinh Nhất Kiếm cũng sẽ không ra tay với nàng.

Lúc này, trên xe ngựa đang chạy về phía trước.

Tâm thần Tiêu Biệt Nhất đột nhiên khẽ động, giống như dự cảm có chuyện không tốt, võ giả đạt tới thực lực nhất định, năng lực cảm ứng rất mạnh.

“Dự cảm không tốt, chẳng lẽ đám Hôi Thương đã xảy ra chuyện.”

Tiêu Biệt Nhất cau mày.

Xe ngựa không tự chủ giảm tốc độ, hai người liên thủ đối chiến với Liễu Sinh Nhất Kiếm, Hôi Thương chính diện, Danh kiếm chỗ tới, hẳn là Liễu Sinh Nhất Kiếm không kiên trì được bao lâu.

Đột nhiên Tiêu Biệt Nhất ngẩn ra, cổ kiếm ý lúc trước lại xuất hiện.

“Liễu Sinh Nhất Kiếm không chết!”

...

Đón đọc chương mới nhất tại Truyện YY

...

Sắc mặt Tiêu Biệt Nhất trở nên khó coi.

Liễu Sinh Nhất Kiếm không chết, như vậy người chết chỉ có thể là Hôi Thương và Danh kiếm.

“Đối phương còn có người, cố ý lộ ra kiếm ý để dẫn dắt bên ta xuất thủ!”

“Như vậy bọn họ có thể giảm đi nhân thủ bên ta, là do ta sơ suất!”

Tiêu Biệt Nhất trầm nghĩ.

Hắn dừng xe ngựa, thân hình rút vào trong chờ đợi Liễu Sinh Nhất Kiếm tới gần.

Ngưng thần cảm giác khí tức Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Tiếng bước chân truyền vào trong lỗ tai của hắn, hắn phán đoán được khoảng cách của đối phương hắn chỉ còn cách hơn mười trượng.

Khí kinh bắt đầu lưu chuyển, sát khí tràn ngập.

Nếu như Liễu Sinh Nhất Kiếm tiếp tục đi về phía trước, như vậy hắn sẽ lao ra khỏi xe ngựa phát ra một kích lôi đình.

Hắn không tin chính diện với một kích lôi đình của mình, đồng bọn có thể cứu viện Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Tuy nhiên, ngay khi tiếng bước chân tới gần, khí tức trên người Tiêu Biệt sắp đạt tới cực điểm.

Bước chân Liễu Sinh Nhất Kiếm dừng lại, hắn đứng đó không nhúc nhích, căn bản không có ý lộ diện.

Hơn nữa vị trí còn nằm ngoài phạm vi công kích của Tiêu Biệt Nhất.

“Đáng chết, sao lại bất động!”

“Chẳng lẽ chỉ đi theo ta sao?”

Tình hình này khiến sắc mặt Tiêu Biệt Nhất trở nên âm trầm.

Đối phương không tới gần, chỉ đi theo, nếu hấn tấn công chỉ sợ đối phương sẽ xoay người bỏ trốn, không thể nào bắt được.

Có thể thấy được Tiêu Biệt Nhất khó chịu tới mức nào.

Liễu Sinh Nhất Kiếm dừng bước không xa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào xe ngựa.

Có đôi khi áp lực vô hình mới có thể làm cho một người lộ ra sơ hở, chỉ cần sơ hở xuất hiện thì hấn có thể giết chết đối phương.

Kiểm đạo của Liễu Sinh Nhất Kiếm tăng tiến bằng cách giao thủ với cường giả và giết chết đối phương.

Đây là phương pháp tu hành khá khác biệt.

Lúc này, ở một nơi khác.

Tiết Y Nhân bên này ngăn cản đoàn xe của Thiên Hạ Minh.

Dẫn đầu đoàn xe là một tráng hán có dáng người khôi ngô.

Bên hông tráng hán đeo một hồ lô rượu tinh xảo.

Đúng là Thiên Hạ Minh Tửu Bá Nam Cung Tửu.

“Tiết Y Nhân, không nghĩ tới ngươi lại xuất hiện, xem ra những người khác của Thanh Long Hội không ở Tụ Bắc quận?”

“Không biết ngươi đánh một trận với Bá Dao đã khôi phục thương thế hay chưa?”

Tửu bá Nam Cung Tửu nhìn Tiết Y nói.

Hấn thể nhận được tin tức Bá Dao chết trong tay Tiết Y Nhân, cũng biết Tiết Y Nhân giao thủ với Bá Dao đã bị

thương.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của hắn cũng chậm rãi trở nên sắc bén, khí tức cũng trở nên menh mông mang theo sự áp bách mạnh mẽ.

Bùm!

Chân đạp mạnh xuống đất, thân hình Nam Cung Tử hóa thành một đạo hồng quang vọt tới, trong lòng bàn tay phải của hắn có lôi điện lấp lóe, khí kinh cực kỳ cường hãn ngưng tụ.

“Bá Lôi Quyền!”

Tửu bá quát khẽ một tiếng, bàn tay vỗ một chưởng về phía Tiết Y Nhân, công kích cường thế ma sát với không khí chung quanh tạo ra tiếng nổ lốp bốp.

Tiết Y Nhân dám xuất hiện chứng tỏ thương thế trên người đối phương không nặng.

Cho nên vừa rồi Nam Cung Tử nói chuyện chỉ để hấp dẫn sự chú ý của Tiết Y Nhân mà thôi, hắn muốn đột ngột phát ra một kích cường thế, không lưu thủ chút nào.

Hắn tin tưởng nếu như một chưởng của mình đập trúng người Tiết Y Nhân, như vậy Tiết Y Nhân nhất định sẽ trọng thương.

Nhưng đối mặt với công kích hung hãn của Nam Cung Tử, Tiết Y Nhân lại không lùi bước, ánh mắt vốn bình thản trở nên nóng bỏng.

Hắn vừa mới đạt được mười năm tu vi kiếm đạo.

Bước vào Thiên Nhân cảnh có thể sống trăm năm, bước vào Thiên Nhân cửu nạn có thể sống được hai trăm năm.

Mười năm tu vi kiếm đạo rất quan trọng.

Bàn tay Tiết Y Nhân nắm chặt trường kiếm, trường kiếm nháy mắt ra khỏi vỏ, kiếm khí xám xịt bắn ra hóa thành một đạo kiếm quang chém tới.

Àm!

Kiếm quang và chưởng kinh giao nhau, nhất thời có lực lượng cường hãn khuếch tán.

Xi!

Kiếm khí cùng bàn tay lôi đình va chạm, Tiết Y Nhân đột nhiên nhảy lên thu hồi trường kiếm rồi lại chém ra một kiếm.

Kiếm quang bổ đôi khí kinh lôi đình, kiếm khí màu xám quét đến người Nam Cung Tửu.

Nam Cung Tửu biến sắc.

“Lôi đình hộ giáp!”

Chương 570: Tử bá Nam Cung Tử chết trận, Tiêu Biệt Nhất cùng đường (2)

Bùm!

Quanh thân hắn xuất hiện một tầng khí kinh bảo hộ, sau đó hắn đánh ra một quyền.

Nắm tay cùng kiếm khí va chạm bộc phát ra năng lượng dao động kích liệt, kinh phong sắc bén lan ra chung quanh, một ít người đánh xe quan chiến cách chiến trường khá xa.

Thế mà giờ phút này lại cảm thấy da đầu tê dại.

Nhìn thoáng qua song phương giao thủ, một số người chuyển bước bắt đầu rời đi.

Bọn họ chỉ là người đánh xe được thuê, không phải người của Thiên Hạ Minh, cũng không muốn chết ở chỗ này nên phải nhanh chóng chạy trốn.

Tính mạng quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Sau một kích, Tử bá Nam Cung Tử nhìn Tiết Y Nhân, sắc mặt ngưng trọng, lực lượng đối phương xuất ra vừa rồi cho thấy đối phương không hề bị thương.

“Có phải có chút thất vọng vì ta không bị thương hay không?”

Tiết Y Nhân bình thản nói, vừa rồi hắn không có bộc phát toàn lực.

Còn đối phương, dù một kích bộc phát ra thực lực cường đại nhưng Tiết Y Nhân cảm giác được đối phương còn có thủ đoạn khác.

Hắn là người này mạnh hơn Bá Dao kia một chút.

Đây là trực giác cho biết.

“Đúng là có chút thất vọng, nhưng cũng làm cho muốn chém giết người hơn, báo thù cho Bá Dao!”

Tửu Bá trầm giọng nói.

Trong lúc nói chuyện thân hình hắn lại bắn ra, nắm tay được khí kinh phủ kín.

Trường kiếm trong tay Tiết Y nhân bỏ ra.

Đang! Đang!

Trường kiếm va chạm với nắm tay phát ra tiếng vang chói tai.

Quyền kinh như kim loại va chạm với trường kiếm của Tiết Y Nhân.

Khí kinh trong cơ thể Tửu bá bắt đầu lưu chuyển mãnh liệt, từng tia lôi đình xuất hiện bên ngoài cơ thể hắn, mơ hồ nghe được tiếng nổ.

“Đại nhật lôi quyền!”

Tửu Bá tu luyện công pháp thuộc tính lôi, khí kinh cường hoành hơn khí kinh khác nhiều, hơn nữa lôi đình mang lực công kích cuồng bạo.

Cho dù thực lực cao hơn Tửu bá một chút cũng sẽ bị khí kinh của hắn áp chế.

Chỉ là hắn đụng phải Tiết Y Nhân.

Kiểm khí của Tiết Y Nhân vừa sắc bén vừa mang tính sát phạt.

Cho nên hấn xuất kiếm cũng sắc bén dị thường.

Lúc giao thủ không nhượng bộ chút nào.

Tửu Bá thấy thế trong ánh có vẻ kinh dị, hiển nhiên hấn không nghĩ tới Tiết Y Nhân chỉ dựa vào kiếm khí đã ngăn cản được công kích lôi kinh của mình.

Thật ra hấn còn chưa biết tuy rằng Tiết Y Nhân đạt được mười năm tu vi kiếm đạo nhưng vẫn chưa hoàn toàn hấp thu.

Hấn đang lợi dụng Tửu bá để ma luyện tu vi kiếm đạo.

“Tiếp tục thế này không phải biện pháp!”

...

Đón đọc chương mới nhất tại Truyện YY

...

Ánh mắt Tửu bá ngưng tụ, hấn đánh ra một quyền rồi rút lui.

“Tiết Y Nhân, ta có chút xem thường ngươi, nhưng ta sẽ cho ngươi biết vì sao ta gọi là Tửu bá!”

Sắc mặt Tửu bá trở nên lạnh lẽo, hấn cầm lấy bầu rượu bên hông mở nắp ra uống ừng ục, rượu không ngừng tràn vào trong miệng.

“Trong rượu có một cỗ dược lực!”

Ánh mắt Tiết Y Nhân ngưng tụ, hấn có thể ngửi được mùi thuốc.

Từ tình hình hiện tại đến xem, đối phương muốn mượn dược lực gia tăng chiến lực.

Tiết Y Nhân cảm thấy nguy hiểm, kiếm ý quanh thân bắt đầu ngưng tụ, trường kiếm trong tay chuyển động.

Kiếm khí tràn vào trong trường kiếm, được thôi động đến cực hạn.

Giờ phút này hắn còn chưa thể hiện ra khí tức cường giả Hóa Hải.

Đối phương còn chưa tới Hóa Hải nên hắn cũng không cần bày ra thực lực như vậy.

Cảm giác được kiếm ý ngưng tụ trên người Tiết Y Nhân.

Nắm tay lôi đình của Tửu bá đột nhiên oanh xuống mặt đất.

Bùm!

Mặt đất chấn động, một cỗ lôi đình chi lực cuồng bạo từ trên nắm tay của hắn điên cuồng tuôn về phía Tiết Y Nhân.

Một kích này không phải chỉ tấn công một hướng, mà là tấn công nhiều hướng.

Ánh mắt Tiết Y Nhân ngưng tụ.

Trường kiếm trong tay trong nháy mắt bổ ra, chung quanh hắn xuất hiện lá chắn kiếm khí.

Ầm!

Khí kinh thuộc tính lôi va chạm với trường kiếm của Tiết Y Nhân phát ra tiếng nổ vang.

Thời điểm Tiết Y Nhân ngăn cản khí kinh thuộc tính lôi, sắc mặt Tửu bá Nam Cung Tửu trở nên dữ tợn, chân đạp mạnh xuống đất, thân hình vọt nhanh.

Mặt đất bị đạp ra một cái hố, Nam Cung Tửu xé không mang theo khí kinh cuộn cuộn xuất hiện trước mặt Tiết Y Nhân.

Chiêu trước chỉ là để phân tán kiếm khí trên người Tiết Y Nhân, cho hắn có cơ hội ra tay như hiện tại.

Tiếng nổi lộp bộp nổi nhau không dứt.

Đợt công kích này mang lực đạo cực kỳ cường hãn.

Tiết Y Nhân vẫn chú ý đối phương, lực lượng kích này gấp mấy lần trước đó, mơ hồ có khí thế của cường giả Hóa Hải.

Mượn được lực từ rượu tăng chiến lực của mình tăng lên tới Hóa Hải sao?

Ánh mắt Tiết Y Nhân ngưng tụ.

Khí tức quanh thân hắn cũng tăng vọt.

Một cỗ kiếm khí khổng lồ bộc phát, kiếm khí xuất hiện kèm theo âm thanh như tiếng sóng biển.

Nam Cung Tửu cảm giác nhận được kiếm ý, thần sắc biến đổi.

Nhưng giờ phút này hắn chỉ có thể toàn lực ra tay.

“Lôi đình côn bằng quyền!”

Nam Cung Tửu quát to, có tiếng sấm từ trong thân thể hắn truyền ra.

Sau đó lôi đình trên nắm tay hóa thành một con cự côn.

Lôi đình chung quanh cự côn hóa thành hải dương, cự côn như có thể lao ra bất kỳ lúc nào.

Một quyền này không chỉ có khí thế mênh mông mà còn mang theo một cỗ lực lượng cường đại.

Giờ phút này Nam Cung Tửu làm cho người ta cảm giác chính là cự thú khoác da người.

Kiểm ý quanh thân Tiết Y Nhân ngưng tụ vào trong tay, hai mắt lóe sáng.

Hắn vùng tay chém ra một kiếm.

Một kiếm vừa ra, trong hút chốc chỉ nhìn thấy một vệt sáng, sau đó vệt sáng xuyên qua hải dương lôi đình.

Chương 571: Tử bá Nam Cung Tử chết trận, Tiêu Biệt Nhất cùng đường (3)

Nam Cung Tử ra quyền thấy một kiếm này phá vỡ quyền
kình của mình sắc mặt liền biến đổi.

Nhưng kiếm quang đã lóe lên trước mắt.

Sắc mặt hần bảo trì như cũ.

Lực lượng trên nắm tay thì bắt đầu tan biến, cuối cùng thân
hình lơ lửng đứng trước người Tiết Y Nhân.

Miệng gian nan nói: “Người đã bước vào tầng thứ khí kình
Hóa Hải, chúng ta bị lừa!”

Nói xong ngã âm xuống đất, trên trán có một vết kiếm.

Hần có chút không cam lòng, nếu như lúc trước tra được
thực lực của Tiết Y Nhân ở Hóa Hải cảnh, như vậy hần nhìn
thấy đối phương sẽ bỏ chạy.

Tuy rằng hần đánh không lại Tiết Y Nhân nhưng hần muốn
trốn Tiết Y Nhân cũng không ngăn được.

Hần sẽ không phải chết ở chỗ này.

Nhìn Nam Cung Tử ngã trên mặt đất.

Tiết Y Nhân lấy Hóa Thi Phần ra tiến tới gần, hần không
muốn để cho người ta nhìn ra thực lực hiện giờ của hần.

Hóa Thi Phần rơi xuống, thân thể Nam Cung Tử nhanh
chóng hóa thành một bãi nước.

Tiết Y Nhân tiếp tục kiểm tra mấy chiếc xe ngựa.

Xe chở ngân lượng, ước chừng có trăm vạn.

Tiết Y Nhân lại khẽ nhú mào, tuy nhiều ngân lượng nhưng không đến mức để cho Thiên Hạ Minh xuất động nhiều người như vậy.

Bọn hắn chỉ cần mỗi lần an bài một chút người đến chậm rãi dời đi là được, cho dù Tụ Bắc quận thuộc về Thanh Long Hội cũng không nhất định có thể phát hiện.

Dù sao Thanh Long Hội không thể nhìn chăm chăm mọi nơi mọi lúc.

“Xem ra thứ quan trọng ở trên người Tiêu Biệt Nhất!”

“Không biết Liễu Sinh Nhất Kiếm có động thủ hay không!”

Tiết Y Nhân thầm nói.

Sau đó khoát tay, một đám người xuất hiện.

“Đưa số ngân lượng này đến Sơn Hà tiền trang.”

Tiết Y Nhân lên tiếng.

“Tuân lệnh!”

Người tới nhanh chóng đẩy xe ngựa rời đi.

Sơn Hà tiền trang chính là tiền trang mà Tô Thần lấy danh nghĩa Sơn Hà Môn tạo ra.”

“Hiện tại hội họp với Liễu Sinh Nhất Kiếm, hai người liên thủ cho dù Tiêu Biệt Nhất kia có mạnh cũng không thể rời khỏi Tụ Bắc quận!”

Ngay khi hắn chuẩn bị lên đường lại đưa mắt nhìn về một chỗ.

Trên một thân cây phía xa có một người áo đen đang đứng, thấy Tiết Y Nhân nhìn về phía mình hắn liền vung tay lên trời.

Trên bầu trời xuất hiện pháo tín hiệu.

Còn hắn thì nháy mắt vọt vào trong rừng sâu, tốc độ cực nhanh, không cho Tiết Y Nhân cơ hội truy đuổi.

Tiết Y Nhân không truy kích, hắn còn phải liên hợp với Liễu Sinh Nhất Kiếm đối địch.

Tiêu Biệt Nhất đang giằng co với Liễu Sinh Nhất Kiếm nhìn thấy pháo tín hiệu trên bầu trời sắc mặt liền thay đổi, thân hình hóa thành một bóng trắng lao ra khỏi xe ngựa, vọt vào trong rừng rậm.

Liễu Sinh Nhất Kiếm nhường mảy nhưng cũng không có lao ra, từ thân pháp của đối phương mà xem thì hắn không nhất định có thể đuổi kịp.

“Ta đã an bài người ở các giao lộ, muốn ra ngoài cũng không dễ dàng như vậy!”

Chín quận phương bắc chính là địa bàn của Thanh Long Hội.

Lúc Liễu Sinh Nhất Kiếm theo dõi đã thông báo cho các thế lực ở Tụ Bắc quận chú ý động tĩnh của Tiêu Biệt Nhất.

Các thế lực ở Tụ Bắc quận xuất động, một khi Tiêu Biệt Nhất động, hắn liền có thể biết đối phương ở địa phương nào.

Liễu Sinh Nhất Kiếm hình nhanh chóng rời đi.

Sau khi hắn rời đi, Triệu Tiểu Diệp đưa mắt nhìn pháo tín hiệu trên bầu trời.

“Xem ra lần này Thiên Hạ Minh tổn thất thảm trọng, chỉ là vì sao Liễu Sinh Nhất Kiếm không ra tay với Tiêu Biệt Nhất chứ?”

“Chẳng lẽ cứ để mặc cho Tiêu Biệt Nhất rời đi!”

Triệu Tiểu Diệp khẽ nhướn mày.

Bất quá nàng cũng không ở chỗ này lâu, xoay người trở về.

Lúc Triệu Tiểu Diệp trở lại trạch viện của mình.

Nàng nhìn thấy một bóng người, vừa thấy người này Triệu Tiểu Diệp liền ngăn ra.

Người trong sân dĩ nhiên là Tiêu Biệt Nhất.

Tiêu Biệt Nhất không có rời đi, ngược lại trở về Tụ Bắc quận.

“Hình như Triệu cô nương rất kinh ngạc khi nhìn thấy ta!”

Tiêu Biệt vừa thấy Triệu Tiểu Diệp liền mở miệng nói.

“Sáng nay Tiêu minh chủ ra khỏi thành, bây giờ lại ở trạch viện của tiểu nữ, đương nhiên tiểu nữ phải kinh ngạc rồi!”

“Không biết chuyện của Triệu cô nương như thế nào rồi?”

“Có chuẩn bị rời khỏi quận Tụ Bắc hay không, ta muốn ngồi xe ngựa của Triệu cô nương, cùng Triệu cô nương rời đi!”

Tiêu Biệt Nhất mở miệng nói.

Nhân mã của hắn toàn bộ gặp chuyện không may, hơn nữa trên đường tới hắn nhận được tin tức Tiết Y Nhân chém giết Tửu bá, thể hiện ra thực lực Hóa Hải cảnh.

Từ điểm này mà xem, lúc hắn giằng co với Liễu Sinh Nhất Kiếm cũng cảm giác được thực lực của Liễu Sinh Nhất Kiếm đã đến Hóa Hải cảnh.

Hai tên cường giả Hóa Hải cảnh, còn tu luyện kiếm đạo sắc bén.

Nếu như bị vây công, hấn căn bản không thể ra khỏi Tụ Bắc quận, cho nên hấn trở vào thành muốn mượn nhờ bên Triệu Tiểu Điệp để thoát đi.

Giữa Cục Lạc Cung và Thanh Long Hội không có thù oán, hấn là Thanh Long Hội sẽ không ra tay với Triệu Tiểu Điệp.

Cho nên mượn nhờ bên Triệu Tiểu Điệp rời đi hấn là không có vấn đề.

“Tiêu minh chủ, người muốn kéo ta xuống nước nha!”

Triệu Tiểu Điệp nhẹ giọng nói.

Trong lòng lại đang nghĩ xem nên xử lý chuyện này như thế nào, sau khi kiến thức được thực lực của Liễu Sinh Nhất Kiếm, nàng không dám lỗ mãng.

Một khi vì Tiêu Biệt Nhất mà gặp phải Thanh Long Hội, không chừng bản thân nàng cũng thể rời đi.

“Ta chỉ là mượn xe ngựa của người rời đi mà thôi, ta tin tưởng Triệu cô nương sẽ không cự tuyệt.”

“Ta nghĩ các người cũng cần tình hữu nghị của chúng ta!”

Tiêu Biệt nhìn Triệu Tiểu Điệp nói.

“Ngày mai ta sẽ rời đi, Tiêu minh chủ có thể cùng đi.”

Triệu Tiểu Điệp nghe xong, trầm tư một lát mới nói.

“Đa tạ, ngày mai ta sẽ đến.”

Tiêu Biệt nói xong liền xoay người rời đi, hấn không muốn ở lại bên Triệu Tiểu Điệp lâu.

Nhìn Tiêu Biệt rời khỏi, Triệu Tiểu Điệp đi vào trong đại sảnh, nữ tử trung niên áo lam đang ở nơi đây.

“Truyền tin tức Tiêu Biệt Nhất ở Tụ Bắc quận cho Liễu Sinh Nhất Kiếm của Thanh Long Hội!”

“Đi từ mật thất, ta sợ Tiêu Biệt Nhất đang canh chừng ở bên ngoài!”

Triệu Tiêu Diệp truyền âm nói.

Nàng quyết định bán Tiêu Biệt Nhất đổi lấy hảo cảm của Thanh Long Hội.

Có đôi khi, nữ nhân càng đẹp thì lòng dạ càng độc ác.

Chương 572: Động thái khắp nơi, Dạ Đế và Nhật Hậu trở về

Rầm ầm!

Giờ phút này trên bầu trời có xuân lôi ẩn hiện.

Tiếng sấm vang lên, không lâu sau đó là từng giọt mưa ào ào rơi xuống.

Triệu Tiểu Diệp nhìn mưa rơi xuống mái hiên, đôi mắt khẽ động.

“Hy vọng quyết định lần này của ta là đúng!”

Triệu Tiểu Diệp trầm nghĩ.

Một chỗ cách trạch viện khá xa.

Nữ tử áo lam xuất hiện nơi đây, bất quá hiện giờ nàng đã thay một thân áo quần mộc mạc, giống như phụ nhân nông gia đi chợ, xách theo giỏ thức ăn, trong tay còn cầm ô giấy dầu đi trong màn mưa, phương hướng dĩ nhiên là chỗ Liễu Sinh Nhất Kiếm đang ở.

Từ điểm này có thể thấy được có một số thành viên Cực Lạc Cung ở quận Tụ Bắc.

Hoặc nói chính xác hơn là một ít người bị các nàng mị hoặc.

Trong phủ quận thủ

Sắc mặt quận thủ Mặc Phong và Phương tiên sinh lúc này rất khó coi.

“Người nói, người của Thiên Hạ Minh ngoại trừ Tiêu Biệt Nhất rời đi, những người khác đều đã chết!”

Mặc Phong nhìn quần gia trước mặt, mở miệng hỏi lần nữa.

“Đúng vậy lão gia, Hôi thương và Danh kiếm của Thiên Hạ Minh chết trong tay Liễu Sinh Nhất Kiếm, Tử bá mang theo đoàn xe rời khỏi chết dưới kiếm của Tiết Y Nhân.

Lúc quần gia trước mặt hắn nói chuyện cũng có chút run rẩy.

Tin tức tìm hiểu được hoàn toàn làm cho hắn cảm thấy kinh hãi.

“Thực lực của Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân mạnh tới vậy sao, làm sao có thể chứ?”

Lão giả Phương tiên sinh không chắc chắn hỏi.

“Lão nô đã xác nhận nhiều lần!”

Quần gia trả lời.

“Người lui xuống trước đi, tiếp tục chú ý động tĩnh bên ngoài!”

Mặc Phong khoát tay.

Quần gia lên tiếng rời đi.

Sau khi quần gia rời đi, Mặc Phong nhìn về phía Phương tiên sinh bên cạnh:

“Phương tiên sinh, Thanh Long Hội còn đáng sợ hơn chúng ta tưởng!”

“Có chút đáng sợ, bên ta sẽ mau chóng luyện chế Cực Lạc Tán, tranh thủ không chế thủ lĩnh các thế lực ở Tụ Bắc quận trước.”

Phương tiên sinh trầm giọng nói.

“Cũng chỉ có thể làm như vậy, trước không chế một ít người rồi nhìn xem có thể tiếp cận Tô Thần kia không.”

Mặc Phong trầm giọng nói.

“Ta đi luyện chế Cực Lạc Tán, người thu thập thêm một ít tư liệu về Tô Thần, xem xem nên hạ thủ như thế nào.”

Lão giả họ Phương nói.

“Ta sẽ thu thập tư liệu về Tô Thần và Thanh Long Hội, nhưng với thực lực của ta và người, chỉ sợ...”

Mặc Phong có chút lo lắng nói.

Bất cứ lúc nào, muốn làm việc cần có lực lượng.

Cái gì là lực lượng, lực lượng chính là cường giả.

“Lúc đến đại nhân nói sẽ phái một người đến, ta nghĩ người kia sẽ nhanh chóng đến thôi.”

Phương tiên sinh nói xong đứng lên đi ra ngoài.

“Xem ra cần phải mau chóng bắt được Triệu Tiểu Diệp.”

“Tự mình bảo vệ mình mới là quan trọng nhất!”

Mặc Phong thì thầm nói.

“Người đâu!”

Mặc Phong hô to, lập tức có một bóng đen xuất hiện trước mặt hắn.

“Bây giờ Triệu Tiểu Diệp đang ở nơi nào?”

“Hôm nay nàng ra ngoài một chuyến, lúc chạng vạng đã trở về trạch viện.”

Người áo đen mở miệng nói.

“Xem ra đêm nay chính là cơ hội của ta, bắt quá trước tiên phải điều nữ tử áo lam bên cạnh nàng rời khỏi!”

Ở một chỗ khác, là Sơn Hà Môn.

Tô Thần đang ở bên cửa sổ tiểu lâu ba tầng, nhìn trời chiều:

“Ngày mai chính là ngày Trang Toàn Cơ trả lời chúng ta, người nói xem Trang Toàn Cơ có đáp ứng yêu cầu của chúng ta hay không?”

“Liên Thành Bích truyền đến tin tức, Trang Toàn Cơ và Hoắc Tinh Thần của Thiên Hạ Đệ Nhất Trang có hôn ước, dựa theo ước định thì một năm sau Trang Toàn Cơ sẽ phải gả cho Hoắc Tinh Thần.”

“Qua tin tức này thấy được thiếu trang chủ Thiên Hạ Đệ Nhất Trang phối ngẫu với Trang Toàn Cơ, về thân phận không có bất kỳ vấn đề gì, Liên Thành Bích không tra được vì sao Trang Toàn Cơ muốn giết Hoắc Tinh Thần!”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Có thể đây chỉ là bề ngoài! Nếu không ra được cũng không cần tra nữa, chờ đợi câu trả lời của Trang Toàn Cơ thôi!”

“Bên Tụ Bắc quận có động tĩnh gì?”

Tô Thần hỏi.

...

Đón đọc chương mới nhất tại Truyện YY

...

“Liễu Sinh Nhất Kiếm truyền đến tin tức, Tiêu Biệt Nhất đến Tụ Bắc quận có mục đích khác, nhưng còn chưa điều tra rõ ràng, bắt quá Tam long thủ Lý đại nhân đã tới Tụ Bắc quận

phối hợp với bọn Liễu Sinh Nhất Kiếm, mặc kệ Thiên Hạ Minh mưu đồ gì ở Tụ Bắc quận, bọn hắc đều không mang bất cứ thứ gì rời đi!”

Nguyên Tuy Vân mở miệng nói.

Trong lúc hắc đang nói chuyện thì có một con chim từ ngoài cửa sổ bay vào rơi xuống vai Nguyên Tuy Vân.

“Có tin tức mới từ Tụ Bắc quận!”

Nguyên Tuy Vân lấy mật thư buộc ở chân chim ra xem.

“Chương giáo, Tiết Y Nhân và Liễu Sinh Nhất Kiếm đã đột phá đến tầng thứ Hóa Hải, cảm tạ chương giáo ban tặng, còn có Thiên Hạ Minh không chỉ có Tiêu Biệt Nhất mà còn có bốn tên chiến tướng, Danh kiếm Tào Chính Dương, Hôi thương Thạch Mộ Danh, Bá đao Tả Phi Vân, Tử bá Nam Cung Tử, bốn người này đều đã chết dưới kiếm của Tiết Y Nhân và Liễu Sinh Nhất Kiếm, Tiêu Biệt Nhất đang ẩn nấp, Liễu Sinh Nhất Kiếm đã để cho các thế lực ở Tụ Bắc quận tìm kiếm.”

“Thứ Tiêu Biệt Nhất muốn mang mang khỏi Tụ Bắc quận đang ở trên người hắc.”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Tiêu Biệt Nhất này thật sự có mặt mũi mà, để tam đại cao thủ vây giết hắc đi.”

“Bất quá cũng không thể coi thường Thiên Hạ Minh, nếu như là đồ vật quan trọng, hắc là sẽ có người đến tiếp ứng Tiêu Biệt Nhất.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Chương giáo, ngoài cửa có người tự xưng là có ước hẹn ba ngày với ngài, hôm nay tới bái phỏng.”

Một đệ tử tiến đến bẩm báo.

“Ước hẹn ba ngày, xem ra nàng đã nghĩ kỹ rồi, Tùy Vân mang nàng đến đây.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Nguyên Tùy Vân đẩy cửa đi theo đệ tử rời đi.

Lúc hần rời đi có hai bóng người từ cửa sổ lướt vào.

“Bái kiến chủ thượng!”

Hai bóng người chính là Dạ Đế và Nhật Hậu trở về từ Kinh sư.

“Làm phiền hai vị rồi!”

Tô Thần khách khí nói.

“Chủ thượng, đây là tư liệu về thần thể trong biển ngưng thần mà chúng ta có được từ bên Tà Minh.”

Dạ Đế lấy tư liệu từ trong ngực ra đưa cho Tô Thần.

Tô Thần nhìn thấy tư liệu thần thể trong tay Dạ Đế, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng tiếp nhận.

[Nhận được giới thiệu về trong biển ngưng thần Thiên Nhân cứu nạn, thưởng hai tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

Khi Tô Thần lật xem liền nhận được phần thưởng.

“Không nghĩ tới Tà Minh lại có thể thu thập nhiều tin tức về thần thể như vậy, xem ra Tà Minh không đơn giản!”

“Bọn họ làm như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sự thống trị của Chu Đế, sao Chu Đế có thể dễ dàng tha thứ cho sự tồn tại của bọn họ, thật sự có chút kỳ quái.”

Tô Thần mở miệng nói.

Đại bản doanh của Tà Minh hẳn là Kinh sư.

Nhưng Kinh sư lại là địa bàn của Chu Đế, khu vực trung tâm của vương triều Đại Chu, với thực lực của Chu Đế, muốn tiêu diệt Tà Minh hẳn là không khó.

Chẳng lẽ thật sự như ngoại giới đồn đại, Chu Đế đang bế tử quan sao?

Trong lòng Tô Thần có chút nghi hoặc.

“Chủ thượng, lần này chúng ta ra ngoài có cảm ngộ, cần bế quan một thời gian.”

Lúc này Dạ Đế mở miệng nói.

“Phía sau núi là cấm địa Sơn Hà Môn, bọn Đinh Bằng cũng ở nơi đó bế quan, các người có thể đến.”

Tô Thần nói.

“Chủ thượng, chúng ta cáo từ trước!”

Dạ Đế và Nhật Hậu hành lễ, thân hình lóe lên vọt qua cửa sổ hướng về phía sau núi.

Chương 573: Cô độc đao khách Phó Hồng Tuyết (1)

“Xem ra Kinh sư mới là trung tâm của bão táp!”

Tô Thần nhìn bóng hai người biến mất, trong lòng thâm nghĩ.

Sau đó xem xét hai tấm thẻ rút thưởng màu cam vừa đạt được, ánh mắt hơi động, suy nghĩ có nên sử dụng hay không.

Khi đang suy nghĩ thì có tiếng bước chân truyền đến.

Nguyên Tuy Vân mang theo một nữ tử đội đầu lạp trắng xuất hiện ở cửa.

“Chương giáo, người đã tới!”

Nguyên Tuy Vân dừng lại mở miệng nói.

“Vào đi!”

Tô Thần gật đầu, Nguyên Tuy Vân đẩy cửa phòng mang theo Trang Toàn Cơ tiến vào.

Sau khi tiến vào, Trang Toàn Cơ tháo đầu lạp xuống, hơn nữa tháo khăn che mặt để lộ dung nhan tuyệt mỹ.

Nhìn thấy đối phương tháo khăn che mặt xuống, đôi mắt Tô Thần hơi sáng lên, Trang Toàn Cơ này quả thật xinh đẹp, đôi mắt trong suốt như nước thu, không ai sánh được.

Tóc dài xõa xuống, mi mục như họa, một thân áo trắng phụ trợ làn da ngọc ngà.

Bàn tay ngọc nhỏ nhắn cầm khăn che mặt giống như nhánh san hô.

“Phong hoa tuyết đại đoán chừng là mô tả một cô nương như thế này, mời ngồi!”

Tô Thần tán thưởng nói.

Mọi người đều thích thưởng thức cái đẹp, Tô Thần cũng không ngoại lệ.

“Đa tạ, Tô chương giáo!”

Giọng nói trong trẻo nhưng lại có chút lạnh lùng.

Lúc này Nguyên Tùy Vân rót cho Trang Toàn Cơ một chén trà.

“Đây là lá trà hái từ một gốc trà trăm năm ở núi sau Sơn Hà Môn, Trang cô nương thưởng thức một chút!”

Tô Thần khoát tay nói.

Lúc Tô Thần nói chuyện, trong lòng khẽ động.

Gặp được sự vật tốt đẹp bình thường đều may mắn, Tô Thần muốn nhìn xem mình có may mắn hay không.

Hắn trực tiếp sử dụng hai tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam.

[Đạt được thẻ nhân vật Phó Hồng Tuyết, một bộ Kim Tầm Y.]

Nhìn thấy tin tức này, Tô Thần cả kinh. Hắn không nghĩ tới lần này lại có thể rút được thẻ nhân vật.

Phó Hồng Tuyết chính là nhân vật trong Thiên Nhai Minh Nguyệt Dao, bản thân không cha không mẹ, là một cô nhi được Hoa Bạch Phượng nhận nuôi, dùng để báo thù cho Nhật Thiên Vũ.

Gần như là một nhân vật sống chỉ vì báo thù, cả đời muốn lấy đầu Mã Không Quân, tính tình cao ngạo quái gở, trầm mặc ít nói, là một nhân vật anh hùng bi kịch.

Đương nhiên võ học của hắn cũng làm cho người ta kinh hãi, xuất đao lãnh ngạo. Mặc dù thân có tật nhưng không ai có thể nhanh hơn đao của hắn.

“Không biết thực lực của Phó Hồng Tuyết ở cảnh giới nào.”

Tô Thần thăm nghĩ rồi lập tức điều tra một chút.

Thông tin về Phó Hồng Tuyết cũng giống như bọn Dạ Đế, phía sau đều có ghi chú Phá Toái Hư Không.

Thực lực bản thân tiếp cận trong biên ngưng thần.

“Sắp ngưng thần rồi, chỉ còn kém bọn Cổ Tam Thông một đường!”

Tô Thần rất hài lòng với thực lực này.

Sau đó hắn xem xét Kim Tầm Y, chính là một kiện y phục dệt từ tơ của Kim Tầm, rất mong nhưng có thể chặn được đao kiếm ám khí, là một kiện bảo y có lực phòng ngự rất tốt.

“Vận khí thật sự là không tệ!”

Trong lúc Tô Thần trầm tư, Trang Toàn Cơ vẫn nhìn chăm chăm, sau khi nhìn thấy đối phương tán thưởng mình rồi không lên tiếng nữa, ánh mắt cũng không chú ý.

Mặt đẹp của nàng không khỏi ngẩn ra.

Tuy rằng đối phương khen mình xinh đẹp nhưng lại không có chút mê luyến nào, tâm tính cực kỳ kiên định.

“Ta đã thương lượng cùng phụ thân xong, nguyện ý chuyển dời toàn bộ tiền trang ở khu vực Lăng Giang cho Thanh Long Hội, bất quá hi vọng âm thầm chuyển dời, chúng ta không muốn để cho người khác biết!”

Trang Toàn Cơ mở miệng nói.

“Có thể! Chúng ta chỉ cần lợi ích!”

Tô Thần gật gật đầu nói.

“Bất quá Tô chương giáo, khu vực Lăng Giang chính là địa bàn của Thiên Hạ Minh, hằng năm chúng ta sẽ đưa cho Thiên Hạ Minh một khoản xa xỉ, sau khi các người tiếp nhận cần gánh vác!”

Trang Toàn Cơ nhìn Tô Thần nói.

“Đúng là phải do chúng ta giao!”

“Bất quá giao dịch mười tiền trang trước, các người có thể vận hành, tiền lương nhân viên cũng do các người an bài, chúng ta chỉ cần lợi ích cuối cùng!”

“Dù sao ta gần đây ta thể có sẽ xung đột với Thiên Hạ Minh.”

Tô Thần mở miệng nói.

Người của Thiên Hạ Minh ở Tụ Bắc quận đã chết bốn tên, hơn nữa Tiêu Biệt Nhất cũng không cách nào rời khỏi, cho nên tranh đấu sẽ hai bên sẽ bắt đầu.

Huống hồ Tô Thần cũng muốn khuếch trương hướng tới khu vực Lăng Giang, Thiên Hạ Minh chính là vật cản trở.

Song phương sớm muộn phải bộc phát đại chiến.

Bất quá với tin tức trước mắt, thực lực của Thiên Hạ Minh so với hắc tướng tượng còn mạnh hơn một chút.

Có lẽ do thời thế biến hóa, Thiên Hạ Minh trước đó bị thế hệ khác chiếm cứ, một số người không cách nào bày ra thực lực.

...

Đón đọc chương mới nhất tại Truyện YY

...

Nghe Tô Thần nói vậy, sắc mặt Trang Toàn Cơ khẽ động.

Trước khi đến nàng cũng nhận được tin tức, biết được ít tình huống ở Tụ Bắc quận.

“Chuyện này không thành vấn đề!”

Trang Toàn Cơ gật gật đầu.

“Trang cô nương muốn giết Hoắc Tinh Thần, hẳn là có tư liệu về hắn, không biết có thể cho chúng ta một phần hay không?”

Tô Thần không muốn cho người đến khu vực Giang Tân điều tra cho nên mở miệng hỏi.

Trang Toàn Cơ muốn giết người, như vậy nàng nên có đủ tư liệu.

Nghe Tô Thần nói, mắt Trang Toàn Cơ lóe lên, móc ra một phần tư liệu đặt ở trên bàn, mở miệng nói:

“Đây là chi tiết sinh hoạt hằng ngày của Hoắc Tinh Thần, còn có võ công hắn tu hành, đương nhiên là thiếu trang chủ Thiên hạ đệ nhất trang, có khả năng còn che giấu nhiều thứ!”

“Cần quý hội tự mình điều tra, bất quá tư liệu ta đưa chỉ để tham khảo, quý hội nên tự mình xác minh.”

Trang Toàn Cơ nói.

Nàng không nói tư liệu mình đưa ra chính xác.

“Vậy thì đa tạ Trang cô nương, chúng ta sẽ tự mình xác minh.”

Tô Thần gật gật đầu, Nguyên Tuy Vân ở bên cạnh thu lấy tư liệu.

“Tô chương giáo, ta hi vọng thời điểm Thanh Long Hội ra tay có thể điều một cao thủ mà mọi người không nhận thức,

như vậy có thể trì hoãn Hoắc gia trang bên kia tra ra bên ta mời sát thủ!”

Trang Toàn Cơ nói.

“Trang cô nương yên tâm, ta sẽ an bài tốt!”

Tô Thần mở miệng nói:

Hắn vừa vặn rút được Phó Hồng Tuyết, Phó Hồng Tuyết ra mặt giết Hoắc Tinh Thần cũng không ai nghĩ tới là người Thanh Long Hội.

Có thực lực nên có thể giết người mà không cho đối phương biết mình là ai.

“Vậy thì đa tạ Tô Chương giáo, ta hi vọng Tô Chương giáo mau chóng hoàn thành.”

Trang Toàn Cơ nói.

“Trang cô nương yên tâm, cho chúng ta thời gian một tháng, chúng ta sẽ giết chết Hoắc Tinh Thần.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Thực lực của Hoắc Tinh Thần có chút không tệ, nhưng trước mặt bọn đại lão thật sự không đáng xem! “

“Được! Đây là khế đất của mười tiền trang khu vực Lăng Giang.”

Trang Toàn Cơ lại lấy ra mười tờ khế đất đặt trên bàn, Nguyên Tuy Vân kiểm tra xong gật đầu với Tô Thần rồi thu khế đất lại.

“Vậy ta chờ tin tốt từ Tô chương giáo, ta sẽ ở Lăng Giang trong một tháng tới, Tô chương giáo có thể an bài người âm thầm chuyển giao sinh ý tiền trang với ta.”

Trang Toàn Cơ nói.

Chương 574: Cô độc đao khách Phó Hồng Tuyết (2)

“Ta sẽ mau chóng an bài người kết nối với Trang cô nương!”

“Nguyên tổng quản, người đưa Trang cô nương trở về trước.”

Tô Thần mở miệng nói.

Nghe được lời Tô Thần, mắt đẹp của Trang Toàn Cơ hơi sững sốt, nàng không nghĩ tới Tô Thần cứ như vậy đuổi mình rời đi.

Điều này hoàn toàn khác với dự đoán của nàng.

Nàng kinh ngạc nhìn Tô Thần nhưng Tô Thần lại không tỏ vẻ gì.

Dung mạo của Trang Toàn Cơ rất tốt nhưng lại mời sát thủ giết chết vị hôn phu của mình.

Nữ nhân thế này không phải là nữ nhân bình thường.

Tô Thần tạm thời không muốn tiếp xúc quá nhiều với đối phương.

Huống hồ đối phương tháo khăn che mặt gấp hắn đã có loại ý muốn mị hoặc hắn.

Thần sắc Trang Toàn Cơ có chút cô đơn theo Nguyên Tuy Vân rời đi.

Chốc lát sau Nguyên Tuy Vân trở về.

“Chương giáo, gương mặt Trang Toàn Cơ này có thể nói là phong hoa tuyết đại, xứng với chương giáo.”

Nguyên Tuy Vân mở miệng nói.

Nguyên Tuy Vân vẫn đi theo bên cạnh Tô Thần, tuổi cũng xấp xỉ, Nguyên Tuy Vân xem Tô Thần như người tái sinh mình.

Kiếp trước hắn được gọi là Biên bức công tử, bởi vì mắt mù, luôn nhìn thấy bóng tối nên sinh ra dã tâm.

Hiện giờ hắn cũng có dã tâm, chính là phụ trợ Tô Thần trở thành người đứng đầu vương triều Đại Chu.

Chu Đế có thể lấy võ trấn sơn hà.

Bọn họ cũng có thể phụ trợ Tô Thần trở thành người đứng đầu một vương triều.

Về phần Thiên Môn, sau Thiên Môn thế nào Nguyên Tuy Vân không rõ ràng, cũng không dám mạnh miệng.

“Trang Toàn Cơ rất đẹp, nhưng ra tay với Hoắc Tinh Thần, mặc kệ là nguyên nhân gì đều cho thấy nàng có chút tàn nhẫn.”

Tô Thần nói.

“Chủ thượng, chúng ta phái ai đi giết Hoắc Tinh Thần, có cần thông tri Kiều bang chủ ở Giang Nam hay không?”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Không cần, lần này phái người khác ra tay.”

Lúc Tô Thần nói chuyện, một bóng người xuất hiện trong phòng.

Một người mặc áo đen, sắc mặt tái nhợt, trong tay nắm chặt một thanh hắc đao, ánh mắt sáng ngời, nhìn thấy Tô Thần hắn

liền di chuyển, chân khập khiễng đi tới nhưng không ảnh hưởng đến tốc độ.

“Bái kiến chủ thượng!”

Phó Hồng Tuyết mở miệng nói, giọng nói lạnh lùng mang theo chút cô độc.

Kiếp trước hắn là một người sinh ra để báo thù người, nhưng thù cũng không phải là thù của mình, chỉ làm giá y cho người khác.

Đời này hắn được giao phó sứ mệnh trung thành với người trước mắt.

“Phó Hồng Tuyết, thế giới này không giống với thế giới trước, người tới thế giới này, tân sinh của người sẽ bắt đầu, đây là một thế giới võ đạo rắc rối phức tạp.

Tùy Vân, Phó Hồng Tuyết đến từ một thế giới với người, xem như là nhân vật thời đại sau người.”

“Thực lực của hắn mạnh hơn người, trong thế giới của các người có danh xưng vang dội, Bất Bại Dao Thần!”

“Người dẫn hắn đi tìm hiểu tình huống thế giới này chút đi!”

Tô Thần mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

“Xin mời!”

Nguyên Tùy Vân lễ phép dẫn Phó Hồng Tuyết rời đi, giúp hắn hiểu thêm về thế giới này.

Phó Hồng Tuyết chưa từng lộ mặt, để hắn đi tới Giang Bắc chém giết Hoắc Tinh Thần, sẽ không ai biết hắn đến từ Thanh Long Hội.

Điểm này phù hợp với yêu cầu của Trang Toàn Cơ.

Đáp ứng yêu cầu của khách nhân là chuyện cần làm.

Như vậy mới kéo dài sinh ý.

Một ngày sau Phó Hồng Tuyết rời khỏi Sơn Hà Môn, ngoại trừ Tô Thần và Nguyên Tùy Vân, chưa có ai ở Sơn Hà Môn từng gặp Phó Hồng Tuyết, không biết hắn xuất hiện, cũng không biết hắn rời đi.

Trong một gian tiểu viện bình thường ở Lĩnh Nam quận.

Trang Toàn Cơ và hai thị nữ của nàng đang trú ngụ nơi đây.

“Tiểu thư, người nói xem Thanh Long Hội có thể chỉ lấy tiền mà không làm việc không?”

...

Đón đọc chương mới nhất tại Truyện YY

...

Một thị nữ nói.

“Tô Thần không đơn giản, từ thái độ và khí thế của hắn mà nói thì không thành vấn đề, Thanh Long Hội không giống với các thế lực sát thủ khác.”

“Những thế lực sát thủ khác có thể kiêng kỵ uy danh, chúng ta cũng không dám lộ bộ mặt thật tiếp xúc với đối phương cho nên không thế lực nào dám ra tay!”

“Điểm này không tồn tại với Thanh Long Hội cho nên ta mới hiện thân giao dịch với Tô Thần, chỉ là không biết bọn họ sẽ phái ai ra tay.”

Trang Toàn Cơ mở miệng nói:

“Đúng rồi, bên phía Tụ Bắc quận có tin tức gì sao?”

Trang Toàn Cơ hỏi.

“Tiểu thư, có tin tức tứ đại cao thủ Danh kiếm, Bá Dao, Tửu Bá, Hôi Thương đều chết ở Tụ Bắc quận.”

“Người ra tay là Tiết Y Nhân và Liễu Sinh Nhất Kiếm, thực lực của hai người căn bản cũng không giống như ngoại giới lan truyền vừa mới bước vào Thiên Nhân cửu nạn, bọn họ là cường giả Hóa Hải cảnh.”

“Tiêu Biệt Nhất không có giao thủ với Liễu Sinh Nhất Kiếm mà trực tiếp bỏ chạy!”

“Đây là những chuyện đã xảy ra một ngày trước, hẳn là ngày mai sẽ nhận được tin tức chuyện diễn ra hôm nay.”

Một thị nữ khác mở miệng nói.

“Hoàn toàn gây bất ngờ, người lúc trước bày ra thực lực mạnh nhất chính là Tam long thủ Lý Trầm Chu, không nghĩ tới còn hai người ẩn giấu!”

Mắt đẹp của Trang Toàn Cơ khẽ động, hiện tại nàng càng tin tưởng lời Tô Thần hơn.

Lần này Hoắc Tinh Thần chạy trời không khỏi nắng.

“Chúng ta cũng tới khu vực Lăng Giang, ngồi chờ Tô chương giáo giải quyết Hoắc Tinh Thần thôi.”

Trang Toàn Cơ trầm giọng nói.

“Vì tài phú của Trang gia chúng ta, hẳn luôn âm thầm hạ một loại độc dược mãn tính cho phụ thân ta, nếu như không phải sư tôn Nam Hải Thần Ni đến thăm thì chẳng ai nhìn ra trên người phụ thân ta bị hạ độc, ta và phụ thân bị hắn xoay vòng mà chẳng hay biết gì!”

Thời điểm nói đến Hoắc Tinh Thần, mặt Trang Toàn Cơ tràn đầy sát ý và hận ý

Chuyện nàng và Hoắc Tinh Thần là một giai thoại lưu truyền trên giang hồ.

Hoắc Tinh Thần phiên phiên quân tử, giang hồ đệ nhất trang thiếu trang chủ.

Nàng Trang Toàn Cơ, chủ nhân thiên hạ đệ tam tiền trang trong tương lai, còn được xưng là thiên hạ đệ tam mỹ nhân.

Người ngoài thấy bọn họ là một đôi thiên sinh địa tạo.

Trước khi phát hiện phụ thân bị hạ độc nàng cũng cho là như vậy.

Nhưng nàng không nghĩ tới Hoắc Tinh Thần lại là kẻ tàn nhẫn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Trang Toàn Cơ nhất định phải giết Hoắc Tinh Thần.

“Tuân lệnh!”

Thị nữ lập tức an bài xe ngựa theo Trang Toàn Cơ rời đi.

Tin tức các nàng rời đi cũng nhanh chóng truyền đến chỗ Tô Thần.

“Nhìn chằm chằm Trang Toàn Cơ, không nên để nàng xảy ra chuyện, nếu không chúng ta giết chết Hoắc Tinh Thần rồi cũng không có biện pháp lấy được hai mươi tiền trang còn lại.”

Tô Thần nói với Nguyên Tùy Vân.

Hôm nay sinh ý bên này đã lớn, nhu cầu sử dụng nhiều ngân lượng, hẳn rất để ý chuyện tiền tài.

“Chủ thượng có muốn Chu các chủ phái vài người tới không? Dù sao Thiên Sơn Phái tạm thời không có chuyện gì.”

Nguyên Tùy Vân đề nghị.

“Có tìm ra Phái Côn Luân kia hay không?”

Tô Thần mở miệng hỏi.

Trước Thiên Sơn Phái là công cụ để Phái Côn Luân khống chế tái ngoại, sau này bởi vì Thiên Sơn Phái nên Phái Côn Luân phải phong sơn.

Nhưng hôm nay Thiên Sơn Phái bị Đông các của Thiên Nhai Các chiếm cứ, nếu như bọn hắc xuất thế sẽ có động tĩnh.

“Tạm thời không có phát hiện Phái Côn Luân có động tĩnh!”

“Vậy để Quy Hải Nhất Dao từ tái ngoại trở về trước, để hắc nhìn chăm chăm Trang Toàn Cơ!”

Tô Thần mở miệng nói.

Cảnh giới Quy Hải Nhất Dao ở Thiên Nhân cửu nạn, nhưng đao đạo của hắc cực kỳ bá đạo, đặc biệt là A Tị Tam Dao có uy lực rất mạnh.

Tạm thời giám thị Trang Toàn Cơ hoàn toàn không có vấn đề.

Chương 575: Tam đại cao thủ, tiến Tiêu Biệt Nhất lên đường

Hoàng cung ở Kinh sư.

Trong một tòa đại điện u ám và yên tĩnh.

Một người áo đen đang quỳ trước mặt Chu đế, sắc mặt Chu đế tương đối âm trầm.

“Hoắc Mộc Phong của Thiên Sơn phái bị người giết, không ngờ Thiên Nhai các lại phá hỏng kế hoạch của ta.”

Chu Đế trầm giọng nói.

“Bọn họ chiếm cứ Thiên Sơn Phái rồi có động tác gì không?”

Chu Đế mở miệng hỏi.

“Bọn họ đang tìm tung tích của Phái Côn Luân, căn cứ theo điều tra và phân tích của thuộc hạ, có lẽ bọn họ muốn tiêu diệt Phái Côn Luân để chấp chương toàn bộ khu vực tái ngoại.”

Người áo đen mở miệng trả lời.

“Dã tâm thật là lớn!”

“Ngươi lui xuống đi!”

Chu Đế khoát tay.

Người áo đen khom người rời khỏi đại điện.

“Ngươi cảm thấy Thiên Nhai Các này thế nào?”

Chu Đế xoay người mở miệng nói với Tiết Bình Sinh đang.

“Hiện giờ Đông các Thiên Nhai Các xuất hiện, còn có Bắc các. Chiến lực Đông các thể hiện ra cao hơn Bắc các.”

“Có thể là phân công bất đồng, nhưng điều này cũng thể hiện dã tâm của bọn hắn, thể lực này không nằm trong phạm vi chúng ta theo dõi cho nên thuộc hạ cho rằng nên ức chế một chút!”

Tiết Bình Sinh mở miệng nói:

“Xem ra ngươi có phương pháp ức chế, nói nghe một chút.”

Chu đế và Tiết Bình Sinh làm quân thần đã lâu, biết Tiết Bình Sinh nói như thế nhất định đã nghĩ ra biện pháp.

“Không phải bọn họ không phải đang tìm Phái Côn Luân sao? Vậy để Phái Côn Luân xuất thế thăm dò Đông các.”

“Ta có thể để ám thủ trong Phái Côn Luân lấy danh nghĩa Thiên Nhai các ám toán một trong ba đại trưởng lão của Phái Côn Luân là Hà Đạo Sinh.”

Tiết Bình Sinh bình thản nói.

“Cứ dựa theo phương pháp này mà làm, tái ngoại không thể bình tĩnh, phải có tranh đấu.”

“Bất quá ta có chút tò mò, cổ trùng gieo trên Hoắc Mộc Phong, hôm nay Hoắc Mộc Phong chết rồi ngươi nói người kia trên Thiên Môn sẽ có phản ứng thế nào!”

Chu Đế lên tiếng.

Qua lời nói có thể nghe ra Chu Đế biết được người phía sau Hoắc Mộc Phong.

“Tạm thời không ảnh hưởng đến bên này, cho dù nàng muốn phái người xuống cũng cần thời gian!”

Thiên môn là một lạch trời ngăn cách chúng ta bước vào, cũng ngăn cách bọn họ tiến đến.

Tiết Bình Sinh lắc đầu nói.

“Bệ hạ, ta còn nhận được tin tức, Tà Minh có kế hoạch ở Giang Nam nhưng bị phá hư bởi một thế lực mới xuất hiện tên là Cái Bang.”

“Bang chủ Cái Bang tên Kiều Phong, thực lực có thể đạt tới trong biên ngung thần.”

Lúc nói đến Cái Bang, Tiết Bình Sinh khẽ cau mày.

Thế lực mở rộng bất kể thế nào cũng có giới hạn.

Thế nhưng Cái Bang lại không giống, bọn họ thu nạp tất cả khát cái.

Chu đế đang làm một số việc, Vương triều Đại Chu tất nhiên biến động nhiều.

Chỉ cần xuất hiện biến động thì khát cái sẽ không ngừng xuất hiện.

Nếu như tất cả khát cái đều gia nhập Cái Bang, như vậy nhân số của Cái Bang sẽ rất khủng bố.

Thế lực như vậy có khả năng uy hiếp Chu đế và vương triều Đại Chu.

“Cái Bang sao? Không nghĩ tới lại có người lợi dụng điểm này!”

“Nghĩ biện pháp cho mật thám trà trộn vào trong Cái Bang, nhìn xem rốt cuộc bọn họ muốn làm gì?”

Chu Đế hí mắt nói.

Chu Đế là một người rất bá đạo.

Hiện giờ hấn muốn khơi mào phong vân nhưng phải ở trong phạm vi hấn cho phép, thế lực giang hồ đối chiến với thế lực giang hồ thì được.

Còn Cái Bang này chưa hấn cho nên hấn cần biết đối phương muốn gì.

“Ta đã an bài người ẩn núp điều tra, nhưng Cái Bang giết chết người của Liệt gia, ta nghĩ Liệt gia sẽ đối phó với bọn họ.”

Tiết Bình Sinh nói.

“Liệt gia là mẫu tộc của lão Thất, bọn họ nắm trong tay ba mươi sáu dị tộc ở Giang Nam, hấn là giải quyết Cái Bang cũng không khó.”

Trong mắt Chu Đế lóe sát khí.

“Bệ hạ, ta đã dựa theo kế hoạch của bệ hạ nghĩ biện pháp triệu hồi đại tướng quân về Kinh sư!”

“Không biết tiếp theo bệ hạ an trí hấn như thế nào?”

Tiết Bình Sinh nói.

“Ở khu vực Nam Hải nhiều năm như vậy, hấn đã cuồng ngạo đến mức không để hoàng tộc ta vào mắt.”

“Nghĩ biện pháp khiến hấn trúng độc, trọng thương, tạm thời trước lưu hấn một mạng!”

“Như vậy bên Nam Hải sẽ loạn một thời gian, làm suy yếu một ít lực lượng của hấn ở Nam Hải.”

Chu Đế mở miệng nói.

“Thuộc hạ sẽ an bài!”

Nhưng võ công của Đại tướng quân không đơn giản, muốn hấn trúng độc không chết e rằng hơi khó.”

“Gần đây Cửu Độc lão nhân nghiên cứu chế tạo ra một loại độc tên là Vô sắc vô vị, có thể ảnh hưởng đến thần thể của võ giả, người có thể cảm thủ lệnh của ta tiến đến lĩnh một ít!”

Chu Đế mở miệng nói.

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

Tiết Bình Sinh khom người nói.

“Người có ý kiến gì đối với người Chân Võ đạo quan đến Kinh sư lần này không?”

“Chân Võ đạo quan không muốn tham dự chuyện hoàng gia, nhưng lần này lại phái người đến Kinh sư, thuộc hạ cho rằng bọn họ muốn ủng hộ một vị hoàng tử nào đó.”

“Hơn nữa hẳn là đã có mục tiêu!”

Tiết Bình Sinh trả lời.

“Không nghĩ tới nhi tử của trẫm lại có thể đáp vào Chân Võ đạo quan, biết là ai không?”

“Tạm thời còn chưa tra được, bất quá không phải chín hoàng tử chấp chính.”

“Nhi tử nối dõi của bộ hạ đều là nhân trung long phượng, được người ta coi trọng cũng rất bình thường.”

Tiết Bình Sinh nói.

“Người nói lời này, trẫm rất thích nghe.”

“Đi, gần đây Đào công công vừa mới đào rượu ngon của ta lên, chúng ta phải uống một chén.”

Chu Đế vừa cười vừa nói.

...

Đón đọc chương mới nhất tại Truyện YY

...

Hai người rời khỏi cung điện, cung điện khôi phục sự yên tĩnh.

Gần Tụ Bắc quận.

Một chiếc xe ngựa rộng thùng thình rời khỏi Đông thành.

Bên trong xe ngựa là Triệu Tiểu Điệp ngồi ngay ngắn một bên, còn có Tiêu Biệt Nhất ngồi một bên.

Nữ tử trung niên áo lam thì ngồi bên cạnh Triệu Tiểu Điệp.

“Lần này đa tạ Triệu cô nương!”

Tiêu Biệt Nhất mở miệng nói.

“Cũng đúng lúc chúng ta rời đi, Tiêu minh chủ không cần khách sáo.”

Triệu Tiểu Điệp nhẹ giọng nói.

“Mặc kệ như thế nào vẫn phải cảm ơn Triệu cô nương, ta lấy trà thay rượu kính Triệu cô nương một chén!”

Ngay lúc nâng chén trà lên, Tiêu Biệt Nhất bỗng ngẩn ra.

Xe ngựa ngừng lại, phía trước xe ngựa có một đám người áo đen.

Tiêu Biệt Nhất khẽ nhướng mày, đám người chặn xe ngựa có thực lực hơi thấp.

Triệu Tiểu Điệp cũng nhướng mày, chuẩn bị mở rèm cửa ra xem.

“Triệu cô nương, quận thủ đại nhân muốn tiễn người cho nên mời người ở chỗ này đợi một lát.”

Người áo đen cầm đầu mở miệng nói.

Nghe vậy, Tiêu Biệt Nhất hơi sững sốt.

Hắn không ngờ người tới vì Triệu Tiểu Điệp, đưa mắt nhìn về phía Triệu Tiểu Điệp.

Giờ phút này, ánh mắt Triệu Tiểu Điệp trở nên sắc lạnh.

Mặc Phong ngăn cản nàng ra khỏi thành, không cần hỏi cũng biết hắn muốn gì.

“Không nghĩ tới Triệu cô nương lại bị Mặc quận thủ theo dõi!”

“Quận thủ mới nhậm chức của Tụ Bắc quận là kẻ không tầm thường.”

Tiêu Biệt mở miệng nói.

Hắn không có ý định ra tay.

Người trong xe ngựa có thể giải quyết hết người bên ngoài mà không cần hắn xuất thủ, bất quá không biết vì sao trong lòng hắn có dự cảm không tốt.

Trong một góc tối có ba bóng người nhìn đám áo đen xuất hiện trước xe ngựa.

Ba người chính là Tiết Y Nhân, Lý Trầm Chu và Liễu Sinh Nhất Kiếm, bọn họ tới tiễn Tiêu Biệt Nhất lên đường.

“Người phủ quận thủ ở chỗ này ngăn cản Triệu Tiểu Điệp, muốn tiễn Triệu Tiểu Điệp sao, quận thủ này đang chơi trò gì đây?”

Lý Trầm Chu mở miệng nói.

“Thật sự không rõ lắm! Bất quá không biết lát nữa Tiêu Biệt Nhất trong xe sẽ có biểu cảm thế nào?”

Tiết Y Nhân nhẹ giọng nói.

Chương 576: Một kiếm của Liễu Sinh Nhất Kiếm

“Phòng chừng hắn đã dự cảm được chuyện gì đó không tốt rồi!”

Lý Trầm Chu trầm giọng nói.

Tam đại cao thủ vây giết Tiêu Biệt Nhất, không biết là may mắn hay là bi ai của Tiêu Biệt Nhất.

“Tiêu Biệt Nhất ản núp một ngày, hắn là sẽ có người Thiên Hạ Minh đến đón hắn.”

Liễu Sinh Nhất Kiếm ở bên cạnh mở miệng nói.

Ba người xuất hiện cũng vì muốn phòng ngừa cao thủ khác đến.

Nếu không thì một Tiêu Biệt Nhất thật sự không đáng để ba người bọn họ cùng nhau động thủ.

Không khí phía trước xe ngựa có chút yên tĩnh.

Mã phu lái xe có chút khẩn trương nhìn đám người áo đen.

Vừa nhìn là biết không có ý tốt rồi.

Trong bầu không khí yên tĩnh này, một bóng người màu lam từ trong xe ngựa vọt ra, bàn tay tung một chưởng về phía người áo đen cầm đảm với tốc độ cực nhanh.

Người áo đen kia còn chưa kịp phản ứng đã bị đối phương vỗ trúng, cả người bay ngược ra ngoài phun máu tươi, hai mắt trợn ngược không còn hơi thở rơi xuống đất.

Từ bàn tay nữ tử áo lam có vài đạo quang mang màu đen bắn ra.

Mi tâm mấy tên áo đen còn lại đều trúng một cây châm, sau đó ngã xuống đất.

Làm xong hết thấy nữ tử áo lam lại trở về trong xe ngựa.

“Tiếp tục tiến về phía trước!”

Giọng nữ tử áo lam vang lên bên tai mã phu.

“Thủ đoạn thật sắc bén!”

Trong bóng tối, Lý Trầm Chu nhìn nữ tử áo lam ra tay bình luận.

“Ta đi kiến thức thực lực của Tiêu Biệt Nhất một chút.”

Liễu Sinh Nhất Kiếm mở miệng nói, lúc nói chuyện thân hình giống như quỷ mị lướt tới gần xe ngựa.

Bầu trời dần trở nên tối tăm, bắt đầu có mưa phùn rơi xuống.

Trong mưa phùn, người đánh xe mặc áo tơi nón lá tiếp tục đi về phía trước.

Tốc độ không nhanh cũng không chậm.

Trong xe ngựa, Tiêu Biệt Nhất nhìn mưa phùn qua cửa sổ xe ngựa mà khẽ nhướng mày.

“Mưa phùn tiễn người về, cũng không biết ta có thể ra khỏi Tụ Bắc quận hay không?”

Tiêu Biệt mở miệng nói.

Lúc nói chuyện hần giờ tay vỗ một chương, xe ngựa tách ra, hần vọt vào trong màn mưa.

Bên trong xe ngựa, Triệu Tiểu Diệp và nữ tử áo lam có chút đại ra nhìn xe ngựa tách đôi, mưa phùn từ trên bầu trời

roi xuống, Triệu Tiểu Diệp cầm lấy ô giấy dầu che lên.

Nữ tử áo lam bên cạnh nàng cũng cầm ô giấy che mưa nhìn Tiêu Biệt Nhất rời đi.

“Người nói xem, có phải là hắc hiện gì không?”

Nữ tử áo lam mở miệng nói.

“Nếu như phát hiện, với thực lực của hắc mà giết chúng ta, chúng ta không ngăn được!”

Triệu Tiểu Diệp nói.

“Tôn nữ, người yên tâm, thời điểm ta tiết lộ tin tức, người bên kia đã đáp ứng bảo đảm chúng ta một mạng.”

“Hắc không động thủ vì cảm giác được gì đó.”

Nữ tử áo lam nhẹ giọng nói.

“Đã như vậy thì chúng ta liền theo qua xem một chút.”

“Người về trước đi, không cần tiễn chúng ta.”

Trong tay Triệu Tiểu Diệp xuất hiện một khối bạc vụn rơi vào trong tay xa phu, xa phu tiếp nhận bạc vụn, giá xe ngựa tàn tạ rời đi.

Mà Triệu Tiểu Diệp lại đi về phía Tiêu Biệt Nhất biến mất.

Trong mưa phùn, Tiêu Biệt Nhất dừng lại ở một chỗ, ánh mắt nhìn về đối diện hắc, Liễu Sinh Nhất Kiếm áo đen, hai bên hông cắm hai thanh trường kiếm giống như chờ hắc đã lâu.

Mưa phùn rơi xuống bị khí kinh hộ thể của hắc tự động bắn ra.

Gương mặt Liễu Sinh Nhất Kiếm giống như đao gọt, một đôi mắt tĩnh như đầm sâu, làm cho người ta có cảm giác lạnh lẽo.

“Liễu Sinh Nhất Kiếm, không ngờ là người tới đối phó ta!”

Tiêu Biệt Nhất bình tĩnh nhìn Liễu Sinh Nhất Kiếm.

“Chẳng lẽ Tiêu minh chủ muốn chờ đợi những người khác đến?”

Liễu Sinh Nhất Kiếm nhìn Tiêu Biệt nói:

Thật ra trong lòng hắn có chút nghi hoặc chính là nhân vật như Tiêu Biệt Nhất không nên lợi dụng Triệu Tiểu Điệp yểm hộ rời đi.

Dù sao cường giả như tên này muốn rời đi có rất nhiều loại phương pháp.

Đặc biệt là một mình rời đi sẽ càng dễ ẩn nấp hơn.

Cho dù bọn họ điều động tất cả thế lực ở Tụ Bắc quận cũng không nhất định có thể tìm được tung tích của cường giả như Tiêu Biệt Nhất nếu hắn muốn trốn.

“Ta đang đợi Tam long thủ Lý Trầm Chu của các người!”

Tiêu Biệt Nhất nhìn Liễu Sinh Nhất Kiếm nói.

...

Đón đọc chương mới nhất tại Truyện YY

...

Lần này tứ đại cao thủ dưới trướng chết thảm.

Nếu hắn cứ như vậy mà trở về, với tính cách của đệ nhất minh chủ, cho dù hắn không chết cũng sẽ mất đi quyền lực ở Thiên Hạ Minh.

Thật ra Thiên Hạ Minh không giống với các thế lực khác.

Quyền lực được tập trung tuyệt đối.

Minh chủ chính là hoàng đế của Thiên Hạ Minh, lời nói của một mình hắn có thể quyết định sinh tử của người trong

minh.

Tiêu Biệt Nhất không muốn sau khi trở về liền mất đi hết thảy, cho nên hắn muốn đánh cược một phen.

Một lần giao thủ chính diện với Thanh Long Hội.

Bùm!

Ngay khi Tiêu Biệt Nhất vừa nói xong thì có một người từ trong góc tối vọt ra.

Người này dáng vẻ khôi ngô, mặc trường bào màu xám tro, sắc mặt lạnh lùng, trong tay có một cây gậy màu đen mờ mờ tỏa ra hàn ý.

Đại hán khôi ngô vừa xuất hiện liền giậm chân, mặt đất bị giẫm ra một cái hố sâu thật lớn.

Thân thể hắn phóng thẳng tới Liễu Sinh Nhất Kiếm, cả người giống như đạn pháo.

Tiêu Biệt Nhất là minh chủ thứ hai của Thiên Hạ Minh, tự nhiên có tâm phúc của mình.

Tuy rằng đại hán vừa mới bước vào Thiên Nhân cửu nạn không lâu nhưng lại tu luyện một thân ngành công, công kích bình thường căn bản không cách nào đột phá phòng ngự của hắn.

Thực lực của Liễu Sinh Nhất Kiếm có thể đạt tới Hóa Hải.

Nhưng hắn cảm giác Liễu Sinh Nhất Kiếm chỉ vừa mới bước vào, có rất nhiều người bước vào Thiên Nhân cửu nạn về sau không cách nào tìm được cơ hội đạt tới Hóa Hải.

Nhưng có vài người lại không giống, sau khi bọn họ bước vào Thiên Nhân cửu nạn lại dễ dàng tìm ra ý cảnh võ đạo của mình, khí kinh hóa hải.

Hắn tin rằng Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân chính là những người như vậy.

Nếu không hai người không thể không trở thành Long thủ.

Dù sao lúc trước Yến Nam Thiên, Ma Dao Đình Bằng xuất hiện thì thực lực cũng không bằng Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân.

Tại sao hắn lại tin như vậy.

Bởi vì Tiêu Biệt Nhất hấn chính là người như vậy.

“Thanh Long Côn Ảnh!”

Lúc này đại hán khôi ngô quát một tiếng, thiết côn trong tay xuất hiện một cỗ khí kinh khổng lồ, khí kinh ở trong trường côn hình thành một đạo long ảnh màu xanh.

Long ảnh bao phủ, muốn một côn đánh chết Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Bất quá côn ảnh của hắn nhanh nhưng tốc độ của Liễu Sinh Nhất Kiếm cũng nhanh.

Dưới côn ảnh, thân hình Liễu Sinh Nhất Kiếm giống như thuần di, thời điểm côn ảnh rơi xuống đã xuất hiện trước mặt đối phương.

Đại hán khôi ngô cả kinh, muốn xoay chuyển trường côn trong tay mình nhưng Liễu Sinh Nhất Kiếm đã xuất kiếm.

Kiếm quang chột lóe, một đạo kiếm khí xám xịt gào thét phóng ra.

Đại hán khôi ngô nhanh chóng lui về phía sau, quanh thân xuất hiện một cỗ khí kinh màu đen.

Khí kinh này lưu chuyển quanh thân.

Nhưng kiếm khí xám xịt kia lại giống như thái rau xé mở phòng ngự của đối phương, xuyên thấu thân thể.

“Người...”

Đại hán khôi ngô dùng ánh mắt khó tin nhìn xuống ngực của mình.

Hắn dám ra tay là vì tin tưởng phòng ngực của mình tuyệt đối có thể ngăn cản Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Nhưng không giống như hắn nghĩ.

Kiếm của Liễu Sinh Nhất Kiếm quá sắc bén, phòng ngực của hắn không chịu nổi một kích.

Cho nên đại hán khôi ngô chết ngay tại chỗ.

Tiêu Biệt Nhất đang quan chiến, đồng tử đột nhiên co rút lại, hắn không nghĩ tới thủ hạ của mình không ngăn nổi một kiếm của đối phương.

“Tiêu minh chủ, kẻ tiếp nên đến lượt người ra sân rồi.”

Liễu Sinh Nhất Kiếm đạp bước tiến tới gần Tiêu Biệt Nhất.

Chương 577: Kiểm đoạn, cò kém một nước, Lý Trầm Chu, ta rất muốn nhìn xem quyền của ai mạnh hơn

Nghe Liễu Sinh Nhất Kiếm nói, ánh mắt Tiêu Biệt trở nên âm trầm.

“Liễu Sinh Nhất Kiếm, kiếm của ngươi quả thật rất bá đạo, nhưng ngươi cũng không thể xem thường Tiêu Biệt Nhất ta.”

“Mục tiêu của ta chính là Lý Trầm Chu, nghe đồn Tam long thủ của các ngươi ngưng tụ thần thể, ta rất muốn xem thực lực của hắn.”

Tiêu Biệt Nhất nhìn Liễu Sinh Nhất Kiếm nói.

“Chiến thắng ta, hoặc giết ta là có thể giao thủ với Tam long thủ.”

Liễu Sinh Nhất Kiếm bình thản nói.

Thời điểm hắn giết đại hán, trên thân Tiêu Biệt Nhất xuất hiện một cỗ dao động, dao động rất mạnh.

“Vậy sao? Vậy giết chết ngươi trước.”

Lúc Tiêu Biệt nói chuyện đã lấy ra một cái gang tay màu đen, gang tay mỏng như tờ giấy, nhưng có thể được Tiêu Biệt Nhất lấy ra chắc chắn không tầm thường.

“Trên giang hồ có rất ít người thấy ta ra tay, hoặc có thể nói người thấy ta ra tay đều đã chết, cho nên các ngươi biết rất ít về ta đi.”

“Trước khi Tiêu Biệt Nhất ta trước chưa trở thành minh chủ thứ hai của Thiên Hạ Minh, có một danh hiệu là Thanh Sát hung ma.”

Tiêu Biệt Nhất trầm giọng nói.

Khi hắn nói chuyện, khí kinh trên người lưu chuyển, bao tay màu đen phát ra khí tức hung sát quỷ dị.

Bao tay trông bình thường dưới tác dụng của kinh hiện lên hoa văn màu đen, hoa văn trông dữ tợn, hơn nữa ngón tay còn phát ra hắc quang.

Khí tức hung sát cộng thêm sự sắc bén làm cho không khí chung quanh dao động.

Một ít côn trùng xuất hiện trong mưa nhanh chóng chạy mất.

Trong lòng Liễu Sinh Nhất Kiếm xuất hiện một cỗ cảm giác sắc bén khó có thể nói nên lời, ngưng trọng nhìn Tiêu Biệt Nhất.

Khí kinh sôi trào, toàn bộ tu vi bộc phát.

Ầm!

Khi khí kinh của Liễu Sinh sôi trào, Tiêu Biệt Nhất nháy mắt vọt tới, tốc độ nhanh như chớp.

Năm luồng khí kinh màu đen sắc bén từ năm ngón tay hóa thành lưỡi dao chém về phía Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Trong khoảnh khắc năm luồng khí kinh xuất hiện, kiếm quang từ trường kiếm trong tay Liễu Sinh Nhất Kiếm chợt lóe xé rách màn mưa đón lấy khí kinh màu đen.

Hai cỗ lực lượng va chạm, có tiếng nổ vang lên, năm luồng khí kinh màu đen bị kiếm quang bao phủ.

Nhưng trong kiếm quang lại có một đạo bàn tay đen kịt không màng kiếm quang, tập kích Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Đồng tử Liễu Sinh Nhất Kiếm co lại.

Trường kiếm trong tay lập tức xoay chuyển va chạm với bàn tay đen nhánh kia.

Tiếng kim loại va chạm vang lên.

Sau đó hai bóng người tách ra.

“Kiếm khí của ngươi không phá được thủ giáp của ta, trước mặt ta, ngươi không có cơ hội thắng!”

Tiêu Biệt dùng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Liễu Sinh Nhất Kiếm.

...

Đón đọc chương mới nhất tại Truyện YY

...

Liễu Sinh Nhất Kiếm ngưng trọng, trường kiếm không chém rách được bao tay của đối phương, trong lúc vô hình hấn đã rơi vào thế yếu.

“Giết!”

Liễu Sinh Nhất Kiếm tiếp tục động, kiếm ý tràn ngập quanh thân, trường kiếm trong tay hóa thành một đạo lưu quang xuất hiện trước mặt Tiêu Biệt Nhất rồi nổ tung, phân hóa thành vô số kiếm ảnh.

Kiếm ảnh bao phủ Tiêu Biệt, công kích các chỗ yếu hại của hắn.

“Phân Ảnh Huyền Thủ!”

Kiếm quang của Liễu Sinh Nhất Kiếm phân tán, bàn tay đối phương cũng phân tán thành mấy đạo thủ ảnh ngăn cản

kiếm quang của Liễu Sinh Nhất Kiếm.

“Công pháp bàn tay của Tiêu Biệt Nhất rất cao thâm.”

“Mình Liễu Sinh Nhất Kiếm e là không bắt được đối phương.”

Tiết Y Nhân trong bóng tối trầm giọng nói.

“Bao tay của hắn không đơn giản, bắt quá Tiêu Biệt Nhất này còn chưa dùng hết toàn lực, Liễu Sinh Nhất Kiếm còn chưa thi triển kiếm chiêu mạnh nhất, chúng ta nên chờ một chút.”

Lý Trầm Chu mở miệng nói.

Tuy Tiêu Biệt Nhất và Liễu Sinh Nhất Kiếm chiến đấu kịch liệt nhưng Tiêu Biệt Nhất còn lưu lực, hắn đang chờ người khác ra tay, có lẽ là chờ Tiết Y Nhân.

“Có chút thú vị, ta cũng muốn biết thực lực thật sự của Tiêu Biệt Nhất.”

Lý Trầm Chu thì thào nói.

Bên kia Triệu Tiểu Điệp và nữ tử áo lam che ô giấy quan chiến đấu, ánh mắt có chút kinh dị.

“Tiêu Biệt Nhất áp chế Liễu Sinh Nhất Kiếm!”

Nữ tử áo lam trầm giọng nói.

“Không biết tên cao thủ kiếm đạo kia có xuất thủ hay không?”

Triệu Tiểu Điệp nhẹ giọng nói.

Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân chính là hai cao thủ kiếm đạo xuất hiện ở Tụ Bắc quận, hiện giờ Liễu Sinh Nhất Kiếm ra tay, theo lý thì Tiết Y Nhân sẽ ra tay trợ giúp Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Nếu như hai tên cao thủ kiếm đạo đồng thời vây công Tiêu Biệt Nhất, hẳn là Tiêu Biệt Nhất sẽ không ngăn được.

Lúc trước nhìn thấy đại hán khôi ngô xuất hiện.

Nàng đoán được Tiêu Biệt Nhất muốn dùng đại hán kiếm chế một người, tự mình giải quyết một người khác.

Keng keng keng!

Chiến đấu kịch liệt, bàn tay Tiêu Biệt Nhất chạm với kiếm khí sắc bén của Liễu Sinh.

Lúc va chạm có hỏa tinh lóe lên, khí kinh khuếch tán ra chung quanh ngăn cản mưa phùn rơi xuống.

Hai người đã tiến vào giai đoạn chiến đấu gây cản, mặt đất vỡ vụn, từng hố sâu xuất hiện, khí kinh cuồng bạo bao quanh hai người, không người có thể tới gần.

Kiếm đạo của Liễu Sinh Nhất Kiếm hung mãnh, từng chiêu đều tạt sát, nhưng tay của Tiêu Biệt rất nhanh, hơn nữa thân pháp cũng sắc bén.

Kiểm khí của Liễu Sinh căn bản không thể tổn thương đối phương.

Sau vài chiêu, song phương đều tự lui về phía sau.

“Liễu Sinh Nhất Kiếm, xuất ra chiêu người dùng để giết Hôi Thương đi!”

Tiêu Biệt Nhất nhìn Liễu Sinh Nhất Kiếm nói.

Qua một lúc giao thủ hẳn đã nắm rõ uy lực kiếm đạo của Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Hiện tại hẳn muốn nhìn một chút chiêu thức mà đối phương đã dùng để chém giết Hôi Thương.

Sau khi rời đi hẳn đã trở về kiểm tra qua vết thương trên người Hôi Thương, một kiếm cuối cùng bá đạo và sắc bén đến

cực điểm.

Liễu Sinh Nhất Kiếm giằng co với hắn đã một thời gian nhưng chưa từng vận dụng.

Hai tay Liễu Sinh Nhất Kiếm cầm chặt trường kiếm, khí tức quanh thân ngưng tụ, tinh khí thần hợp nhất.

“Tuyệt Tình Tuyệt Diệt Trảm”

Chân hắn đạp đất, thân hình phóng lên cao chém ra một kiếm.

Kiếm xuất, mưa phùn liên miên rơi xuống giống như nháy mắt dừng lại, giờ phút này chỉ có một đạo kiếm quang xuất hiện ở trong thiên địa.

Cảm giác nguy hiểm cực độ dâng lên trong lòng Tiêu Biệt.

Bàn tay hắn lập tức nắm chặt thành quyền.

“Trảm Ma Diệt Quyền!”

Tiêu Biệt Nhất quát một tiếng, ánh mắt trở nên hung ác.

Trên năm tay xuất hiện một cỗ khí kinh màu đen hình thành phong bạo va chạm với kiếm quang.

Bùm! Bùm! Bùm.

Một loạt tiếng nổ vang lên, sau đó là hai bóng người tách ra.

Trên bao tay của Tiêu Biệt Nhất xuất hiện một vết kiếm, nhưng lại không bị cắt đứt.

Ánh mắt nhìn về phía Liễu Sinh Nhất Kiếm cách đó không xa.

Lúc này trường kiếm trong tay Liễu Sinh Nhất Kiếm đã đứt đoạn, trong mắt có chút cô đơn, vì hắn bại.

“Liễu Sinh Nhất Kiếm bại, kiếm gãy rồi!”

Thấy một màn như vậy, Triệu Tiểu Diệp ngẩn ra, cường giả kiếm đạo để kiếm mình bị gãy, kết quả trận chiến đã rõ.

“Thật sự không nghĩ tới Tiêu Biệt Nhất mạnh như vậy, có thể đánh gãy kiếm của Liễu Sinh Nhất Kiếm.”

“Ta tới gặp hắn, xem hắn dựa vào đâu mà muốn giao thủ với ta.”

Lý Trầm Chu mở miệng nói rồi nhấc chân bước ra.

Tiết Y Nhân theo sau Lý Trầm Chu, lúc này không cần che giấu nữa.

Chương 578: Dưới quyền thế

Lý Trầm Chu bước ra.

Trong thiên địa xuất hiện một cỗ thế, cỗ thế này khiến mưa phùn nháy mắt bốc hơi tiêu tán.

Cảm nhận được thế của Lý Trầm Chu, Tiêu Biệt Nhất đang chuẩn bị xuất thủ với Liễu Sinh Nhất Kiếm tỏ vẻ kinh hãi.

Hắn đưa mắt nhìn về phía Lý Trầm Chu.

Khí thế kinh thiên động địa!

Triệu Tiểu Diệp và nữ tử áo lam cảm nhận được thế, trái tim giống như ngừng đập trong nháy.

“Vừa rồi ngươi nói muốn giao thủ với ta, hiện tại như ngươi mong muốn!”

Lý Trầm Chu nhìn Tiêu Biệt Nhất, bình thản nói.

Quyền sáo trong tay đối phương không tầm thường, có thể ngăn trở kiếm của Liễu Sinh.

Sau đó còn đánh gãy trường kiếm.

Thực lực của Tiêu Biệt Nhất rất bất phàm.

Nhìn thấy Lý Trầm Chu xuất hiện, ánh mắt Tiêu Biệt Nhất ngưng tụ, lúc trước hắn còn muốn nhân cơ hội chém giết Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Kiếm gãy rồi nên Liễu Sinh Nhất Kiếm sẽ suy yếu trong thời gian ngắn.

Là thời điểm thích hợp để ra tay giết Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Nhưng Lý Trầm Chu bỗng xuất hiện phát ra khí thể ngập trời hoàn toàn áp chế hẳn, không cho hẳn có cơ hội ra tay.

Bùm!

Mỗi một bước hạ xuống, khí thể mà Lý Trầm Chu phát ra lại tăng thêm một phần.

Triệu Tiểu Diệp đứng cách không xa cảm giác được hô hấp của mình trở nên trì trệ.

“Chúng ta lui về phía sau!”

Triệu Tiểu Diệp nữ tử áo lam nhanh chóng lui về phía sau hơn mười bước mới cảm nhận áp lực giảm xuống.

Ánh mắt tràn ngập kinh hãi nhìn Lý Trầm Chu.

Sao Lý Trầm Chu sao có thể mạnh như vậy!

Lúc Lý Trầm Chu hiện thân, mặc dù được xưng là Tam long thủ nhưng khí thể cũng không có quá cường thịnh, rất nhiều người không để Lý Trầm Chu vào trong mắt.

Nhưng lần thứ hai Lý Trầm Chu ra tay liền thể hiện ra một cỗ thể làm cho người ta khiếp sợ.

Bất quá các nàng không có tự mình trải qua cho nên không tự mình cảm nhận được thể của Lý Trầm Chu trước đó, lý giải có chút sai lệch.

Hôm nay các nàng đã được cảm nhận chân thực nhất.

Mới biết được thể của Lý Trầm Chu khủng bố cỡ nào.

Tiêu Biệt ngưng trọng tập trung tinh thần, mắt nhìn chăm chăm Lý Trầm Chu.

Trong lòng kinh ngạc vì thể của Lý Trầm Chu.

Bá đạo, cường thế, để cho hẳn cảm giác như đối mặt với mình chủ thứ nhất.

“Người rất giống mình chủ!”

“Ta rất muốn ném thử quyền thế của người.”

Tiêu Biệt vừa nhìn về phía Lý Trầm Chu, trong mắt dâng lên một cỗ chiến ý.

“Kiến thức quyền thế của ta, vì thể hiện sự tôn trọng đối với người, ta sẽ dốc hết toàn lực xuất thủ, ngăn trở một quyền không chết, người có thể rời khỏi nơi này!”

Lý Trầm Chu nhìn Tiêu Biệt mở miệng nói.

Trong lúc nói chuyện thì phía sau hắn xuất hiện một quyền ảnh to lớn, bá đạo vô song, vừa xuất hiện liền khiến cả khu vực trở nên u ám hôn ám.

Giờ khắc này trong mắt mọi người chỉ có quyền ảnh kia.

Dưới quyền ảnh, Lý Trầm Chu tràn ngập khí thế duy ngã độc tôn.

Sau đó hắn giơ tay đánh ra một quyền.

Quyền ảnh bao phủ Tiêu Biệt Nhất.

Khí thế của Tiêu Biệt bùng nổ, lúc Lý Trầm Chu xuất hiện hắn đã biết mình không đi được, tuy rằng hắn nói rất muốn thấy quyền của Lý Trầm Chu.

Nhưng trong lòng quả thật không muốn nhìn thấy Lý Trầm Chu.

Nếu chỉ có Tiết Y Nhân xuất hiện thì hắn có thể dễ dàng rời đi vì Tiết Y Nhân không ngăn nổi hắn.

Về phần Liễu Sinh Nhất Kiếm đã bại trận, chiến ý biến mất, không có sức uy hiếp.

Thế nhưng Lý Trầm Chu lại hiện thân.

Từ khí thể thể mà Lý Trầm Chu thể hiện ra, hẳn biết Lý Trầm Chu tuyệt đối đạt tới trong biên ngưng thần.

Lý Trầm Chu vừa xuất hiện liền phô bày quyền ý bá đạo, hẳn căn bản không ngăn được.

Đôi khi có thể ngăn cản kiếm ý sắc bén nhưng lại không nhất định có thể ngăn cản được lực lượng khủng bố, bá đạo.

Tiêu Biệt Nhất điều động lực lượng trong cơ thể mình.

Bàn tay đeo thủ giáp lập tức bộc phát quang mang đen nhánh.

Hôm nay hẳn chỉ có thể dựa vào bao tay này, đây là một bao tay Khí cấp mà hẳn đạt được từ rất nhiều năm trước, nếu không cũng sẽ không thể chấn gãy kiếm của Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Một hư ảnh cự mãng màu đen xuất hiện trên nắm tay Tiêu Biệt Nhất.

Theo lực lượng trong cơ thể hẳn không ngừng tràn vào bao tay, cự mãng màu đen dần dần phóng to, tản ra lực lượng khủng bố đón lấy quyền ảnh của Lý Trầm Chu.

...

Đón đọc chương mới nhất tại Truyện YY

...

Bùm!

Hai cổ lực lượng va chạm, quyền ảnh của Lý Trầm Chu đánh nát cự mãng, nện thẳng tới người Tiêu Biệt Nhất.

Không thể ngăn trở!

Tiêu Biệt vừa nhìn quyền ảnh rơi xuống mà lòng chột lạnh.

Chiêu mạnh nhất của hắn không thể ngăn cản một quyền của đối phương.

Hắn bại rồi!

Bại chính là chết!

“Cường giả Ngung Thần không hổ là cường giả Ngung Thần!”

Nhìn quyền ảnh tới gần mình, Tiêu Biệt mở miệng nói như vậy.

Ầm!

Quyền ảnh nện vào thân thể Tiêu Biệt Nhất, thân thể hắn bắt đầu xuất hiện vết rách, cuối cùng kinh mạch nổ tung, máu tươi phun ra chậm rãi ngã xuống đất.

“Có bao tay này, cường giả trong biển ngưng thần bình thường không hắn sẽ giết được ngươi, trách không được ngươi lại không trốn!”

Lý Trầm Chu đi tới trước thi thể Tiêu Biệt Nhất, trầm giọng nói.

Hắn giơ tay lên hút lấy bao tay của Tiêu Biệt.

Quyền thể biến mất, mưa phùn tiếp tục rơi xuống như cũ.

Lúc này Liễu Sinh Nhất Kiếm đã khôi phục một ít.

Nhìn thoáng qua Tiêu Biệt Nhất ngã trên mặt đất, trong ánh mắt có chút tiếc hận, tiến lên lục soát thân thể, sau đó tìm được một hộp gấm.

Xem ra thứ này chính là mục đích hắn tới Tụ Bắc quận.

Liễu Sinh Nhất Kiếm mở hộp gấm ra, thế nhưng bên trong hộp gấm chỉ có một ngọc bài.

Thu hộp gắm lại nhìn qua thi thể Tiêu Biệt Nhất, Liễu Sinh Nhất Kiếm trầm giọng nói:

“Đáng tiếc, chúng ta không có cơ hội tái chiến.”

Lúc nói chuyện, kiếm khí từ trên trường kiếm đã gây bắn vào mặt đất tạo ra một cái hố.

Hắn đẩy thi thể Tiêu Biệt Nhất vào trong hố rồi lấp lại.

Cường giả sau khi chết cũng cần được tôn trọng,

Triệu Tiểu Diệp và nữ tử áo lam vẫn chưa hết kinh hãi.

Các nàng kinh hãi sức mạnh của Lý Trầm Chu, cũng kinh hãi với một kích cuối cùng của Tiêu Biệt Nhất.

“Thật sự là một trận chiến đáng nhớ, Thanh Long Hội Tam long thủ lại mạnh như vậy, vậy Nhị long thủ và Đại long thủ sẽ mạnh đến mức nào?”

Triệu Tiểu Diệp nhìn bóng ba người Lý Trầm Chu rời đi, mở miệng nói.

Lý Trầm Chu thể lực cường thế bá đạo, để cho các nàng không dám tới gần.

“Tôn nữ, bây giờ chúng ta trở về Cực Lạc Cung sao?”

Nữ tử áo lam bên cạnh Triệu Tiểu Diệp nói.

“Không, chúng ta đến Sơn Hà Môn Lĩnh Nam quận, ta muốn gặp Tô Thần!”

Triệu Tiểu Diệp mở miệng nói.

Thấy được sự mạnh mẽ của Thanh Long Hội, nàng hy vọng có thể hợp tác với Thanh Long Hội nhiều hơn.

Vì sao không gặp Lý Trầm Chu, Tiết Y Nhân, Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Chủ yếu là ba người này có sát ý quá mức nồng đậm khiến nàng cảm thấy áp lực, không cách nào nói chuyện, cho nên nàng muốn gặp Tô Thần.

Nói thế nào Tô Thần cũng có tuổi tác xấp xỉ nàng.

Huống hồ nàng tự tin nhan sắc của mình có thể hấp dẫn Tô Thần.

So với Trang Toàn Cơ, Triệu Tiểu Điệp là người giỏi lợi dụng dung mạo hơn.

Thân hình hai người cũng dần dần biến mất trong màn mưa, chỉ còn lại một nắm mồ cô đơn.

Chương 579: Người Thiên Hạ Minh muốn giết Tô Thần

Trong phủ quận thủ Tụ Bắc quận.

Trong hành lang bày biện từng cỗ thi thể, chính là thi thể đám người áo đen lúc trước ngăn cản xe ngựa của Triệu Tiểu Diệp.

Nhìn những thi thể này, sắc mặt Mặc Phong vô cùng âm trầm.

“Triệu Tiểu Diệp giết người ta phải đi, thật sự không nề mặt ta.”

Mặc Phong hung ác nói.

“Xử lý những thi thể này, Phương tiên sinh điều phối Cục Lạc Tán thế nào rồi?”

Mặc Phong nói với quản gia bên cạnh.

“Phương tiên sinh còn chưa ra khỏi mật thất, thuộc hạ không rõ tiến độ lắm, lúc thuộc hạ điều tra hiện trường phát hiện một cỗ thi thể và phần mộ của Tiêu Biệt Nhất.”

“Thuộc hạ điều tra vết thương trên thân Tiêu Biệt Nhất và cỗ thi thể kia, Tiêu Biệt Nhất bị trúng một quyền, quyền lực nhập thể, bạo thể mà chết, từ quyền lực mà xem, người ra tay hẳn là Lý Trầm Ch.

Người còn lại thì bị một kiếm chém giết, từ dấu vết kiếm đạo phán đoán, chết trong tay Liễu Sinh Nhất Kiếm!”

Lúc quản gia nói chuyện, còn an bài người khiêng thi thể đặt trên mặt đất.

“Xem ra Tiêu Biệt Nhất muốn ngồi xe ngựa của Triệu Tiểu Diệp rồi đi, chẳng qua bị Thanh Long Hội phát hiện.”

“Vậy có phát hiện tung tích Triệu Tiểu Diệp không?”

Mặc Phong mở miệng nói.

“Không có, thuộc hạ không phát hiện tung tích Triệu Tiểu Diệp!”

Quản gia vội vàng nói.

“Có chút tiếc nuối, xem ra đã bỏ lỡ cơ hội lần này.”

Mặc Phong thở dài một tiếng, hắn muốn dùng Triệu Tiểu Diệp để nâng cao thực lực của mình.

“Mặc lão đệ, ngươi cũng không cần thở dài, muốn gặp Triệu Tiểu Diệp vẫn rất dễ.”

“Chờ nhóm Cực Lạc Tán đầu tiên được thí nghiệm, ngươi có thể mời đại nhân phát cho sư tôn của nàng tin tức, để các nàng phái người đến kiểm nghiệm Cực Lạc Tán chúng ta luyện chế, ta nghĩ sư tôn nàng sẽ phái nàng tới.”

“Dù sao chuyện đưa phối phương Cực Lạc Tán cho chúng ta không thể để cho người khác ở Cực Lạc Cung biết được.”

Lão giả họ Phương nói.

“Phương tiên sinh nói rất đúng, đúng rồi, ngươi phối trí Cực Lạc Tán thế nào?”

Mặc Phong mở miệng hỏi.

“Thảo dược có hạn, chỉ phối chế một ít, ta còn phải cải tiến dược tính một phen, làm cho tính phụ thuộc vào thuốc tăng lên chút, lát nữa ngươi chọn một ít người làm đối tượng thí nghiệm.”

Phương tiên sinh nói với quản gia.

“Phương tiên sinh, gần đây Thiên Uyển phường vừa vặn muốn cử hành một buổi thi đấu ca vũ, rất nhiều người trẻ tuổi từ các thế lực ở Tụ Bắc quận sẽ tụ tập, ta sẽ chọn lựa một ít người, đến lúc đó mời quận thủ đại nhân và Phương tiên sinh quyết định nhân viên.”

Quản gia mở miệng nói.

“Tốt, mau chóng lấy danh sách.”

Phương tiên sinh gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

“Phương tiên sinh, người vừa mới ra ngoài đúng lúc ta có chuyện cần nói cho người biết, Tiêu Biệt Nhất đã chết, có thể là chết dưới quyền của Tam long thủ Lý Trầm Chu.”

Sau đó Mặc Phong nói ra tin tức điều tra được cho Phương tiên sinh.

“Tiêu Biệt Nhất đến đây không phải vì tiền tài, Thiên Hạ Minh chương quản khu vực Lăng Giang, khu vực Lăng Giang phồn hoa hơn chín quận phương bắc nhiều, bọn hắn sẽ không quá để ý chút tài phú thu hoạch ở Tụ Bắc quận này, cho nên ta đoán là Tiêu Biệt Nhất tới lấy đồ vật nào đó.”

“Giờ Tiêu Biệt Nhất đã chết, người nói xem có phải vật kia rơi vào trong tay Thanh Long Hội rồi không?”

Phương tiên sinh trầm giọng nói.

“Hắn là vậy, nhưng chúng ta cũng không có khả năng biết là vật gì.”

“Hơn nữa nếu đồ vật quan trọng, ta nghĩ Thiên Hạ Minh sẽ không từ bỏ.”

Mặc Phong trầm giọng nói.

“Ta hy vọng Thiên Hạ Minh không bỏ đây, bọn hắn giao thủ với Thanh Long Hội thì chúng ta mới có thể âm thầm

không chế một số người!”

Lão giả họ Phương mở miệng nói.

“Cần thận chú ý động tĩnh bên kia, nghĩ biện pháp dẫn Tô Thần đến Tụ Bắc quận, hấn tới Tụ Bắc quận chúng ta mới có cơ hội không chế hấn!”

Lão giả họ Phương trầm giọng nói.

“Thuộc hạ lập tức phát ra tin tức, bảo người bên Lăng Giang có thể truyền tin tức cho Thiên Hạ Minh.”

Quản gia lập tức trả lời.

Về phần làm thế nào để dẫn Tô Thần đến Tụ Bắc quận, quản gia không xen vào.

“Người đi làm đi!”

Mặc Phong khoát tay.

...

Trong một gian phòng tối ở hậu viện một quán rượu.

Một nam tử trẻ tuổi có sắc mặt tái nhợt đang thưởng thức thanh trường kiếm cực nhỏ, trên trường kiếm có một ít rãnh đặc thù, trên rãnh có màu đỏ loang lổ.

Có thể thấy được trường kiếm đã giết không ít người.

Xem ra thực lực của Lý Trầm Chu đã đạt tới trình độ trong biển ngưng thần, nếu không hấn không giết được Tiêu Biệt Nhất.

“Thật sự đáng tiếc, không nghĩ tới Tiêu Biệt Nhất người không chết trong tay ta, ngược lại chết trong tay người khác!”

“Thứ mà mình chủ muốn cũng đã bị người Thanh Long Hội lấy được.”

Nam tử sắc mặt tái nhợt trầm giọng hỏi.

Tuy rằng giọng điệu bình thản nhưng lại lạnh như băng.

Lúc thuộc hạ tiến đến phát hiện thi thể Tiêu minh chủ bị người ta ra khỏi phần mộ.

“Cho nên đồ của Tiêu minh chủ bị Thanh Long Hội đoạt được hay là bị người khác đoạt được thuộc hạ còn chưa điều tra rõ ràng!”

Người áo đen trước mặt hắc vôi vàng nói.

“Cái gì?”

“Người nói có người động đến phần mộ của Tiêu Biệt Nhất, còn đào thi thể của hắn ra!”

Nghe được câu này, giọng nam tử sắc mặt tái nhợt trở nên âm lãnh.

“Trước mặt kẻ Thanh Long Hội, tìm xem kẻ nào đào mộ của Tiêu Biệt Nhất, ta muốn tháo hắn thành tám khối!”

Nam tử trẻ tuổi lạnh giọng nói.

Khụ! Khụ!

Sau khi nói xong hắc ho khan mấy tiếng rồi lấy một cái khăn tay ra che miệng, có máu tươi màu đen dính vào khăn tay.

“Đại nhân, người...”

Thấy thế, người áo đen vôi vàng nói.

“Bệnh cũ nhiều năm, không chết được!”

Nam tử trẻ tuổi khoát tay nói.

“Trước tiên tìm ra ai đào mộ của Tiêu Biệt Nhất, lập tức báo cho ta biết!”

“Thuộc hạ lập tức đi điều tra!”

Nói xong, người áo đen nhanh chóng rời khỏi.

Nam tử sắc mặt tái nhợt thả trường kiếm thả trở về bên hông, trường kiếm không có vỏ kiếm, cứ đơn giản như vậy mà cắm vào.

Bưng bầu rượu trên bàn uống một ngụm, hấn nói.

“Các người giết chết nhiều người như vậy, các người cũng phải trả giá thật lớn!”

“Chờ ta giết chết người vũ nhục thi thể Tiêu Biệt Nhất, ta sẽ đến Lĩnh Nam quận.”

“Tô Thần, hy vọng người có thể kiên trì qua mấy chiêu dưới kiếm của ta.”

Trong mắt nam tử có sát ý lóe lên.

Mặc dù trở thành bá chủ chín quận phương bắc, nhưng Thanh Long Hội lại không thiết lập phân đà ở các nơi như các thế lực khác.

Muốn giết người của Thanh Long Hội cũng tìm không thấy.

Cho nên hấn tập trung vào Tô Thần ở Sơn Hà Môn.

Nếu Thiếu long thủ của Thanh Long Hội chết ở trong tay bọn họ, như vậy tuyệt đối là một sự sỉ nhục to lớn đối với Thanh Long Hội.

Cũng để cho thế nhân biết được sự cường đại của Thiên Hạ Minh bọn họ.

Chương 580: Bi cực kiếm, Bi Phong Thiện

Đêm đã khuya.

Mặc Phong và Phương tiên sinh ở ban công hậu viện phủ quận thủ uống rượu.

“Tụ Bắc quận chính là thành trì số một số hai ở chín quận phương bắc, không ngờ Thanh Long Hội lại không an bài người ở đây.”

Mặc Phong uống một chén rượu nói.

“Kết cấu của Thanh Long Hội khiến ta khó hiểu.”

“Theo lý thì bọn họ là một thế lực thần bí cường đại, nhưng bây giờ lại ra ngoài sáng trở thành bá chủ chín quận phương bắc.”

Phương tiên sinh lắc đầu nói.

“Đúng là có chút kỳ quái, cũng có thể là vì tiền tài, vậy Tô Thần là người đại diện mà Thanh Long Hội đẩy ra, cho thân phận Thiếu long thủ để thu thập tiền tài từ các thế lực võ lâm ở phương bắc.”

Mặc Phong nhẹ giọng nói.

“Nếu đúng như vậy, có lẽ sẽ có lợi cho chúng ta.”

“Có thời gian, người bái phỏng tổng đốc Văn Dật Phàm của chín quận phương bắc, xem xem có thể thông qua hắn mà tiếp xúc với Tô Thần hay không.”

Lão giả họ Phương mở miệng nói.

“Văn Dật Phàm cũng bị khuất, mưu tính lâu như vậy để trở thành tổng đốc chín quận phương bắc.”

“Nhưng không nghĩ tới chín quận phương bắc có thêm một Thanh Long Hội làm cho quyền thế của hắn nháy mắt tiêu giảm hơn phân nửa, hiện tại chỉ có thể xem sắc mặt người ta.”

Lúc nói đến Văn Dật Phàm, Mặc Phong không khỏi cảm thán.

Trong giọng nói có chút khinh thường và thương hại.

“Không nên xem thường Văn Dật Phàm, hắn là kẻ có thể nhẫn, sau khi nhậm chức không có một chút động tĩnh, bất quá người thật sự cho rằng trong tay hắn không có một chút lực lượng sao?”

Lão giả họ Phương lắc quạt hương bồ trong tay nói.

Đột nhiên hắn biến sắc, ánh mắt nhìn về phía quản gia trung niên đứng cách đó không xa.

Giờ phút này quản gia đã ngã xuống, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, đầu thì nghèo về phía sau.

Hắn muốn biết ai đã đánh lén hắn.

Chỉ là đối phương không cho hắn cơ hội.

Đối phương nhắc chân đá thi thể quản gia bay tới đập vào một cột đá.

“Người là ai?”

Thấy thế Mặc Phong và lão giả họ Phương đồng thời đứng lên, Mặc Phong quát to.

Thời điểm hắn cũng thấy rõ tướng mạo người tới, một nam tử trẻ tuổi có sắc mặt tái nhợt đang từng bước đi tới.

“Ta là người tới lấy mạng các ngươi!”

Giọng của nam tử lạnh như băng.

“Muốn chết, giết hẳn cho ta!”

Mặc Phong thấy thế quát to, có mấy bóng đen xuất hiện chung quanh đồng thời công kích nam tử.

Khi công kích của những người này sắp chạm tới mình, trường kiếm bên hông nam tử nháy mắt đâm ra.

Trong bóng tối có mấy tia sáng lóe lên.

Mấy tên vừa ra tay đều ôm lấy cổ mình mà ngã xuống đất.

Bọn họ đều bị nam tử trẻ tuổi một kiếm cho cắt cổ họng.

“Ngươi là người của Thanh Long Hội sao?”

Nhìn thấy cảnh này, Mặc Phong nhíu mày hỏi.

Có rất nhiều kiếm khách, trong đó kiếm pháp của A Phi và Kinh Vô Mệnh rất nhanh cho nên đầu tiên Mặc Phong liền nghĩ tới Thanh Long Hội.

“Các người đào mộ của Tiêu Biệt Nhất, có lấy gì trên người hắn không?”

Người tới không trả lời Mặc Phong, mà mở miệng hỏi.

Lấy đồ gì?

Nghe người tới nói, Mặc Phong và lão giả họ Phương nhìn nhau.

“Chúng ta chỉ xem xét vết thương trên người đối phương, không thấy bất cứ thứ gì?”

Mặc Phong mở miệng nói.

Ánh mắt nhìn chằm chằm người tới, đối phương thu liễm hơi thở, vừa rồi giết quân gia cũng không có vận dụng khí kình, chỉ dùng tốc độ xuất kiếm đơn thuần mà đã giết chết quân gia và mấy người vừa rồi.

Cho nên Mặc Phong không cách nào biết được thực lực của đối phương.

“Nói cách khác, giữ lại các người cũng vô dụng!”

Người tới lạnh lùng nói.

“Thật sự cuồng ngạo, người cho rằng người có thể giết được chúng ta.”

“Chẳng lẽ người không cảm giác được trong không khí chung quanh có gì sao?”

“Có phải khí huyết trong cơ thể người đã lưu thông không thuận rồi hay không?”

Phương tiên sinh cảm quát hương bồ mở miệng nói.

Lão giả họ Phương tên Phương Mộc Hòa, giỏi dùng độc, lúc nam tử trẻ tuổi vừa xuất hiện hắn đã bố trí độc được.

Hiện giờ độc tố tràn ngập toàn không gian.

Nam tử nói nhiều như vậy, tất nhiên đã hít không ít chất độc.

Khụ khụ!

Khi hắn nói xong, nam tử bắt đầu ho khan, hắn lấy ra một cái khăn tay màu trắng che miệng, trên khăn tay dính một ít máu tươi màu đỏ sẫm.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Mặc Phong trở nên âm lãnh.

“Xem ra người đã trúng độc, không biết có thể vượt qua mấy chiêu trong tay ta!”

Mặc Phong vọt tới, bàn tay thành trảo, trên đầu ngón tay tràn ngập một cỗ khí tức âm hàn chụp lấy đầu nam tử trẻ tuổi.

Tốc độ cực nhanh, trảo phong sắc bén.

Nam tử đối mặt với công kích của hắc mà sắc mặt không có chút biến hóa, khi Mặc Phong tới gần, mắt nam tử lóe hàn quang, trường kiếm lập tức đâm ra.

Kiểm quang xuyên thấu trao ảnh, giống như một cây trúc nhỏ đâm vào cổ họng Mặc Phong.

Kiểm quang khủng bố làm cho con người Mặc Phong đột nhiên co rút lại, cảm giác sợ hãi vô tận lan khắp toàn thân.

Hắn muốn lui về phía sau nên mạnh mẽ vặn vẹo thân thể.

Nhưng kiếm quang của đối phương giống như biết phương hướng tránh né của hắn mà chờ đợi sẵn.

Xi!

Kiểm quang trực tiếp cắm vào trong cổ họng Mặc Phong.

“Không nghĩ tới ta không vận dụng bao nhiêu khí kinh mà đã giải quyết ngươi rồi, thật sự là có chút làm cho người ta thất vọng!”

Khoảnh khắc cổ họng bị đâm thủng, Mặc Phong nghe được nam tử thở dài nói.

Lão giả họ Phương biến sắc nhảy lên không, cái quạt trong tay bắn ra mấy đạo lưu quang màu đen.

Keng keng keng!

Chỉ là những thứ bắn ra đều bị đối phương dùng trường kiếm ngăn cản.

Lúc này thân hình Mặc Phong bị xuyên thủng cổ họng cũng rơi xuống mặt đất.

Lão giả họ Phương xuất hiện bên cạnh thi thể Mặc Phong rồi ánh mắt âm độc chuyển sang nam tử đối diện.

“Ngươi giết hắn!”

“Người rút cuộc là ai? Vì sao không trúng độc.”

Lão giả họ Phương gầm nhẹ hỏi.

“Khinh nhờn thi thể Tiêu minh chủ, các người đều đáng chết!”

“Còn nữa, ta là ai, ta tên là Bi Phong Thiện.”

Nam tử sắc mặt tái nhợt trầm giọng nói.

Bi Cực Kiếm Bi Phong Thiện, một trong ba đại cao thủ kiếm đạo dưới trướng minh chủ Thiên Hạ Minh!

Bi Phong Thiện vừa báo danh, lão giả họ Phương liền biến sắc.

Hắn trực tiếp xoay người chạy trốn.

Hắn không phải đối thủ của Bi Phong Thiện.

Chỉ là hắn vừa xoay người thì Bi Phong Thiện giống như thuận đi xuất hiện trước mặt hắn.

“Chuyện của Tiêu minh chủ ta không biết, người tha ta một mạng!”

Hắn nhanh chóng cầu xin tha thứ.

Chỉ là vừa dứt lời hai tay liền đánh ra.

“Thiên Lang Diệt Độc Chương!”

Ầm ầm ầm!

Cầu xin tha thứ chỉ là tranh thủ chút thời gian, người biết Bi Phong Thiện đều biết kẻ này tàn nhẫn, sẽ không quan tâm lời cầu.

Bàn tay lão giả đánh ra khí kinh màu xanh đậm phô thiên cái địa oanh tới.

Chỉ là thời điểm bàn tay hắn tới gần Bi Phong Thiện đã bị kiếm quang ngăn trở, hơn nữa bàn tay đau nhức tràn đầy vết

cắt.

“Người!”

Lão giả họ Phương hoảng hốt.

Hắn lại không thể gây cho đối phương một chút thương tổn, kiếm khí của đối phương còn đâm thủng bàn tay của hắn.

Thời điểm hắn hoảng hốt, một đạo kiếm quang đã xuyên thấu qua trái tim.

Chương 581: Hải Sa Bang Hải Vô Nhai, vây giết Thiên Hạ Minh Chủ Bộ Vân Tiêu

Lão giả họ Phương cảm giác được khí huyết trong cơ thể bắt đầu xói mòn, không thể vận chuyển khí kinh.

“Vì sao người không bị độc dược của ta ảnh hưởng?”

Lão giả họ Phương ôm ngực mình, nhìn Bi Phong Thiện nói.

Hắn bố trí đầy độc dược xung quan, khi đối phương xuất thủ đã hấp thu một lượng lớn chất độc.

“Có lẽ là do ta uống thuốc quá nhiều, cũng có thể là d độc của người không đủ mạnh!”

Bi Phong Thiện lạnh giọng nói.

“Sẽ có người giúp chúng ta báo thù, người sẽ chết!”

Lão giả họ Phương nói xong ngã nhào xuống đất.

“Thực lực quá yếu, kẻ tiếp chính là Tô Thần!”

Thân hình Bi Phong Thiện biến mất trong sân.

Ngày hôm sau mưa phùn rả rích vẫn không ngừng lại.

Không khí chung quanh có vẻ rất ẩm ướt, gió nhẹ phất vào mặt mang hơi thở mưa xuân.

Tin tức quận thủ mới nhậm chức bị giết làm cho toàn bộ Tự Bắc quận kinh ngạc.

Vương triều Đại Chu có rất nhiều thế lực giang hồ nhưng vẫn tuân theo quy tắc nhất định, đó chính là không động vào chủ quan của một quận.

Thế mà quận thủ này vừa tới Tụ Bắc quận không lâu đã bị người ta giết.

Hành vi này chẳng khác nào đánh mặt Đại Chu vương triều, Lại bộ của Đại Chu vương triều tuyệt đối sẽ nổi giận.

Một số thành chủ trong khu vực Tụ Bắc quận vốn nhận được thông báo từ quận thủ mới đang trên đường trở về.

Bây giờ quận thủ bị giết, chuyện này liên lụy quá lớn, vẫn nên tránh đi cho an toàn.

Lý Trầm Chu và Liễu Sinh Nhất Kiếm đang đứng trong một tiểu viện.

“Mặc Phong chết, có người nói do chúng ta ra tay, người thấy thế nào?”

Lý Trầm Chu mở miệng nói.

“Thi thể trong phủ quận thủ ta đã xem qua, là một cao thủ dùng kiếm xuất thủ, ra tay tàn nhẫn, tốc độ rất nhanh.”

“Có chút tương tự với kiếm đạo của A Phi và Kinh Vô Mệnh, trong Tụ Bắc quận không có cao thủ như vậy, ta hoài nghi có thể là bên Thiên Hạ Minh ra tay.”

“Dưới trướng Minh chủ có ba cao thủ kiếm đạo, trong đó Danh kiếm chết dưới kiếm của ta, còn hai tên khác, một tên là Tà Kiếm Thu Hoa Đường, vũ khí của hắn là một thanh kiếm hút máu người.”

“Một người khác là Bi Cực Kiếm, Bi Phong Thiện, người này rất thần bí, không biết tuổi tác thế nào, cũng không biết gương mặt ta sao nhưng lại là kẻ đứng đầu trong ba cao thủ

kiếm đạo, chắc chắn thực lực phía trên Danh kiếm, có thể là người này ra tay!”

Liễu Sinh Nhất Kiếm mở miệng nói.

Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân đặc biệt chấp nhất với kiếm đạo, cho nên lúc bọn họ điều tra có chú ý tới ba đại cao thủ kiếm đạo của Thiên Hạ Minh.

Như vậy xem ra Bi Cực Kiếm kia đang ở Tụ Bắc quận rồi.

“Giá họa cho chúng ta thì không có khả năng, dù sao cũng không có chứng cứ xác thực, Lại bộ của vương triều Đại Chu cũng sẽ không ra tay với Thanh Long Hội.”

Lý Trầm Chu khẽ cau mày nói: “Ta sẽ ở lại Tụ Bắc quận nhìn xem tình thế phát triển thế nào, người báo tình huống nơi này cho chủ thượng đi.”

Phỏng chừng còn vài ngày nữa Tiết Y Nhân mới có thể trở về Sơn Hà Môn.

Sau khi Lý Trầm Chu có được bao tay của Tiêu Biệt Nhất và ngọc bài kia liền để Tiết Y Nhân đưa về Sơn Hà Môn cho Tô Thần.

Bao tay có thể giúp Tô Thần gia tăng thực lực.

Trong một mật thất ở Sơn Hà Môn

Đèn đuốc sáng trưng, Tô Thần đang ngồi trên bồ đoàn, làn da lộ ra bên ngoài đỏ thẫm như máu, khí huyết toàn thân giống như nước sôi khiến cho nhiệt độ trong phòng tăng lên vài phần.

Rầm rầm!

Khí huyết lưu chuyển trong kinh mạch toàn thân, tạo thành vòng tuần hoàn lớn không ngừng rèn luyện thân thể của hắn.

Mặc dù khí kinh của Tô Thần đang tăng lên nhưng lại có chút chậm chạp, hắn vẫn phải gia tăng thực lực trên phương diện khí huyết và thân thể.

Nói thật, bây giờ hắn gặp áp lực có chút lớn, nhân vật triệu hoán ra có thực lực cường đại, thực lực bản thân chênh lệch quá nhiều so với nhân vật triệu hoán là điều mà hắn không muốn nhìn thấy.

Bá chủ ở bất cứ thời đại nào đều phải có thực lực mạnh.

Thời gian trôi qua, khí huyết giống như thủy triều lên thủy triều xuống tuần hoàn quanh thân hắn.

Trạng thái này giằng co trong thời gian rất lâu sau đó khí huyết mới dần dần bình ổn lại.

Tô Thần ngồi xếp bằng chậm rãi mở mắt ra.

“Hiện giờ thân thể và khí huyết của ta có thể so với Thiên Nhân thất nạn bình thường, nhưng muốn ngăn cản công kích của Thiên Nhân bát nạn còn chưa được.”

“Về phương diện phòng ngự thì có Kim Tầm Y hỗ trợ.”

Thực lực tổng thể so với lúc trước đã tăng lên không ít.

“Trên người còn có một ít Thiên Nhân Đan, chính mình phục dụng còn có thể gia tăng thực lực.”

“Bất quá tốc độ gia tăng thực lực của ta xem như nghịch thiên rồi!”

Trong lòng Tô Thần nghĩ.

Lần này thân thể tăng lên, hắn chuẩn bị tu luyện khí kinh thêm một đoạn thời gian rồi tiếp tục tăng cường thân thể và khí huyết.

“Nhưng Sơn Hà Công tầng thứ bảy vẫn chưa đột phá!”

Tô Thần có chút tiếc hận.

So với công pháp bản thân đạt được từ hệ thống không có bình cảnh, hắn muốn thử đột phá tầng thứ bảy Sơn Hà Công của Sơn Hà Môn nhưng kết quả lại không như ý muốn.

Lúc trước hắn mượn Sơn Hà Công tầng thứ sáu bước vào Thiên Nhân cảnh.

Định tiếp tục đột phá Sơn Hà Công nhưng lại phát hiện tầng thứ bảy rất khó

Tầng thứ bảy so với tầng thứ sáu thế núi, thế sông là mở rộng đan điền của mình.

Đan điền mở rộng, sau khi đạt tới Thiên Nhân cửu nạn sẽ mạnh hơn võ giả Thiên Nhân cửu nạn bình thường nhiều.

“Khí kinh vẫn còn kém một chút, xem ra còn phải gia tăng khí kinh mới có thể hoàn thành Sơn Hà Công tầng thứ bảy.”

...

Đón đọc chương mới nhất tại Truyện YY

...

Tô Thần suy nghĩ xong, điều tức một lát rồi đứng dậy đi ra khỏi mật thất.

Bên ngoài mật thất, một tên đệ tử Sơn Hà môn đang đứng chờ sẵn, nhìn thấy Tô Thần xuất hiện hắn liền bẩm báo:

“Chương giáo, Nguyên trưởng lão nhắn ngài xuất quan thì đến chương giáo điện một chuyến!”

“Nói thiếu chủ Hải Sa Bang Hải Vô Nhai mà ngài đáp ứng gặp mặt đang ở trong đại điện.”

“Thiếu chút nữa quên mất chuyện này.”

Tô Thần khẽ động, lập tức tiến đến chương giáo điện.

Trong chốc lát hắn đã tới nơi.

Trong đại điện, một nam tử trẻ tuổi mặc áo lam đang nói chuyện với Nguyên Tuy Vân, khi nhìn thấy Tô Thần bước vào đại điện lập tức tiến lên khom người hành lễ.

“Hải Sa Bang Hải Vô Nhai bái kiến Tô chương giáo!”

Hải Vô Nhai có bộ dạng bình thường, không anh tuấn cũng không khó coi, chỉ là ánh mắt của hắn không giống những người khác, có màu lam.”

“Tu luyện quên mất thời gian, Hải thiếu bang chủ thứ lỗi!”

Tô Thần nói.

“Là ta quấy rầy Tô chương giáo tu luyện, lần này đến đây gặp Tô chương giáo vì muốn hợp tác với Tô chương giáo, hoặc có thể nói là hợp tác cùng thể lực phía sau Tô chương giáo đối phó Thiên Hạ Minh.”

Hải Vô Nhai nói ra mục đích của mình.

“Thiên Hạ Minh chính là bá chủ khu vực Lăng Giang, không phải dễ đối phó như vậy?”

Tô Thần đi tới giữa đại điện ngồi xuống nói.

“Không đơn giản cho nên chúng ta mới muốn liên thủ với Thanh Long Hội.”

Hải Vô Nhai nói.

“Xem ra không chỉ có Hải Sa bang các ngươi ra tay với Thiên Hạ Minh?”

Tô Thần không có hứng thú.

“Nói thật, Hải Sa Bang ta căn bản không có dũng khí khiêu chiến Thiên Hạ Minh.”

“Hải Sa Bang ta liên hợp với Thất Hải Lô, Liễu Gia Bảo, Tần Xuyên Môn, Thần Ý Môn, Thiên Nguyên sơn trang tạo thành liên minh cùng nhau đối kháng Thiên Hạ Minh.”

Hải Vô Nhai nói.

“Những thế lực này tuy rằng không tệ, nhưng cho dù gộp lại cũng không cách nào thắng được Thiên Hạ Minh.”

Tô Thần lắc đầu nói.

Đối với các thế lực ở khu vực Lăng Giang, Tô Thần cũng biết đôi chút.

“Chúng ta đương nhiên còn kém rất nhiều, nhưng cộng thêm Thanh Long Hội, ta nghĩ nhất định có thể bắt được Thiên Hạ Minh.”

“Huống hồ bên trong Thiên Hạ Minh cũng có người muốn phản bội Bộ Vân Tiêu, chỉ cần chúng ta mưu tính thích đáng, có thể minh chủ Thiên Hạ Minh Bộ Vân Tiêu!”

“Chỉ cần Bộ Vân Tiêu chết, Thiên Hạ Minh sẽ tan rã!”

Hải Vô Nhai trầm giọng nói.

Chương 582: Dã tâm của Độc Cô Vi Ngã

“Xem ra, các người đã mưu tính rồi.”

“Thiên Hạ Minh và chúng ta có thù oán, chúng ta tự nhiên hy vọng có thể cùng nhau đối phó Thiên Hạ Minh, nhưng sau khi đánh hạ Thiên Hạ Minh, bên ta có thể đạt được cái gì?”

Tô Thần nhìn Hải Vô Nhai nói.

Giang hồ phân tranh, ân oán tình cừ.

Trong đó lợi ích là mấu chốt nhất.

Nghe Tô Thần nói đến điểm này, Hải Vô Nhai lộ ra vẻ vui mừng.

“Ta muốn xem Thanh Long hội xuất động cao thủ như thế nào, nếu Thanh Long hội có thể xuất động cao thủ trong biển ngưng thần, tự nhiên sẽ phân phối nhiều hơn.”

Hải Vô Nhai nói.

“Vây giết Thiên Hạ Minh chủ Bộ Vân Tiêu mà không có cao thủ trong biển ngưng thần căn bản không cách nào thành công.”

Thiên Hạ Minh nắm giữ khu vực Lăng Giang mấy trăm năm, nội tình thâm hậu, Bộ Vân Tiêu chấp chương Thiên Hạ Minh năm mươi năm trước, đưa Thiên Hạ Minh trở thành bá chủ duy nhất ở khu vực Lăng Giang.

Kẻ không phục hấn đều bị hấn đánh chết.

“Vậy các ngươi chuẩn bị xuất động bao nhiêu cao thủ ngưng thần đối phó Bộ Vân Tiêu.”

Tô Thần nhìn Hải Vô Nhai nói.

Hắn rất muốn nhìn xem bên Hải Vô Nhai chuẩn bị thế nào.

“Chúng ta có thể xuất động hai cường giả trong biển ngưng thần, một Hóa hải, ba cao thủ Thiên Nhân cử nạn bình thường.”

“Hai cường giả ngưng thần, một người là phụ thân ta, người còn lại là cao thủ bên cạnh Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã.”

“Cho nên nếu như lần này có thể bắt được Thiên Hạ Minh, ta muốn chiếm cứ sáu phần lợi ích, bất kể là địa bàn hay là cái khác.”

Nghe Hải Vô Nhai nói xong, Tô Thần hơi kinh ngạc, không nghĩ tới bang chủ Hải Sa Bang Bang lại đạt tới trong biển ngưng thần.

Chuyện này ngoài dự liệu của hắn.

Về phần bên Độc Cô Vi Ngã có cao thủ trong biển ngưng thần cũng chẳng có gì lạ.

“Nếu ta xuất động một cường giả trong ngưng thần, chúng ta có thể đạt được mấy phần?”

Trầm tư một lát, Tô Thần nói.

“Hai phần, còn hai phần thì chia cho đồng minh khác.”

Sắc mặt Tô Thần hơi đổi.

“Hải thiếu bang chủ, ngươi đang đùa với ta sao? Xuất động một gã cường giả trong biển ngưng thần mà chúng ta chỉ được hai phần lợi ích.”

“Người phải biết rằng cường giả Ngưng Thần cũng có mạnh có yếu.”

Tô Thần không nghĩ tới đôi phương chiếm cứ sáu phần, chỉ cho hắn chiếm cứ hai phần.

“Tô chương giáo, tuy rằng Hải Sa Bang chiếm cứ sáu phần nhưng còn phải phân cho Đại tướng quân ba phần, tổng đô đốc Lăng Giang một phần, thật ra Hải Sa bang chúng ta cũng chỉ được hai phần mà thôi!”

Hải Vô Nhai thấy thế lập tức nói.

...

Đón đọc chương mới nhất tại Truyện YY

...

“Các người mời cao thủ trong biển ngưng thần bên đại tướng quân ra tay cho ba phần, còn chúng ta chỉ hai phần, Hải thiếu bang chủ, người không có thành ý, muốn chúng ta Thanh Long hội chúng ta phái ra cao thủ trong biển ngưng thần cũng phải chia bốn phần lợi ích!”

Tô Thần lắc đầu nói.

Nghe được Tô Thần nói, sắc mặt Hải Vô Nhai không có biến hóa nhưng lại thầm nghĩ: “Không ngờ Thanh Long Hội tham lam như vậy.”

“Đừng cho là không đáng, nếu các người nếu nắm chắc giết chết Bộ Vân Tiêu cũng không cần tìm chúng ta hỗ trợ, bốn phần không nhiều.”

“Hải thiếu bang chủ, nếu ra bốn phần, ta nhất định sẽ thuyết phục cao thủ Ngưng Thần ra tay.”

Tô Thần cũng không có nói bốn phần là có thể phái người, chỉ nói có thể thuyết phục.

Nghe Tô Thần nói thế, Hải Vô Nhai trầm tư một lúc rồi mở miệng:

“Ta cần liên hệ với phụ thân bàn bạc, sẽ đến bái phỏng lần nữa!”

Tô Thần kiên trì muốn bốn phần, chuyện này hẳn căn bản không cách nào làm chủ.

Cho nên cần xin chỉ thị từ phụ thân hẳn.

“Nguyên tổng quản, tiền Hải thiếu bang chủ.”

Tô Thần không có ý định tự mình đưa tiền Hải Vô Nhai mà để Nguyên Tùy Vân đưa tiền.

“Xin mời!”

Nguyên Tùy Vân khoát tay mang theo Hải Vô Nhai rời đi.

Trong đại điện trở nên yên tĩnh.

Tay phải Tô Thần gõ gõ tay vịn ghế, tiếng lộp bộp vang lên.

Giữa Thiên Hạ Minh và Thanh Long Hội sớm muộn gì cũng đại chiến, bây giờ bên hắn đang bổ sung nhân thủ, chỉ cần đủ thời gian hẳn có thể lấy thế lôi đình vạn quân tóm lấy Thiên Hạ Minh, như vậy toàn bộ địa bàn của Thiên Hạ Minh đều thuộc về hắn.

Bất quá bây giờ Hải Sa Bang muốn động Thiên Hạ Minh, hẳn là mưu tính đã lâu.

Nếu không sẽ không dám tùy tiện động thủ.

Hai hổ tương tranh, có lẽ bên ta có thể làm ngư ông đắc lợi.

Cho nên Tô Thần muốn bốn phần lợi ích.

Bốn phần lợi ích gần như một nửa rồi, e là Hải Sa Bang và Đại tướng quân kia sẽ không nguyện ý.

Tuy rằng chuyện này lấy Hải Sa bang làm chủ, nhưng người bên cạnh Đại tướng quân xuất hiện, điều này nói rõ chuyện đối phó với Thiên Hạ Minh có đại tướng quân tham dự.

“Hôm nay Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã đã bị điều từ Nam Hải về Kinh sư, lúc này lại xuất thủ với khu vực Lãng Giang, hẳn đang muốn làm gì đây?”

Tô Thần chậm rãi đứng lên đi về phía thư phòng phía sau đại điện.

Trong thư phòng, Tô Thần trải bản đồ địa lý vương triều Đại Chu ra.

Xem địa hình khu vực Giang Lăng.

Khi xem xong địa hình, hai mắt Tô Thần sáng ngời, tại sao Lãng Giang được gọi là Lãng Giang, đó là bởi vì ở gần một con sông tên Mãng Giang.

Mãng Giang xuyên qua hơn nửa vương triều Đại Chu.

Khởi điểm từ khu vực tái ngoại vương triều Đại Chu, kết thúc ở khu vực Nam Hải, khu vực Lãng Giang mười ba quận ở bên trái Mãng Giang, nếu như khống chế khu vực Lãng Giang và khống chế mười ba quận Thương Lăng bên phải Mãng Giang, như vậy có thể nuốt toàn bộ lợi ích ở lưu vực Mãng Giang phía bắc.

“Thủ bút thật lớn, cũng không biết vị đại tướng quân này có bắt được bên Thương Lăng hay không?”

“Xem ra lần này Hải Vô Nhai đến đây đàm phán chủ yếu để thăm dò, cuối cùng bọn họ nhất định muốn quyền khống chế toàn bộ thủy vực Lãng Giang, Hải Sa Bang chấp chương thủy bộ thì những người khác cũng không thể nói gì?”

“Có lẽ bọn họ thật sự có thể đồng ý với yêu cầu bốn phần lợi ích của ta!”

Tô Thần thâm nghĩ.

Chốc lát sau Nguyên Tùy Vân tiến vào thư phòng, nhìn thấy bản đồ trên bàn, đôi mắt khẽ động.

“Chương giáo, mục đích của bọn họ là quyền không chế thủy bộ khu vực Lăng Giang, nói không chừng có thể đáp ứng yêu cầu bốn phần lợi ích!”

“Nếu như đáp ứng, chúng ta thật sự phái người động thủ sao?”

“Chúng ta chỉ cần ổn định thêm một thời gian nữa, chuyện bắt lấy Thiên Hạ Minh không thành vấn đề.”

Nguyên Tùy Vân không quá nguyện ý hợp tác với Hải Sa Bang.

“Mặc dù chúng ta chiếm cứ chín quận phương bắc, nhưng thành viên trụ cột của Thanh Long Hội và Thiên Nhai Các quá ít.”

“Phát triển thành viên trụ cột không phải chuyện một sớm một chiều có thể hoàn thành, cho nên nếu như bọn hắn nguyện ý xuất ra bốn phần lợi ích thì cứ để cho Lý Trầm Chu đi một chuyến!”

Tô Thần mở miệng nói:

Tuy rằng có không ít nhân vật nhưng đều là cao thủ, những thành viên khác lại quá ít, không đủ dùng.

Ngoại trừ Cái Bang rút được một ít đệ tử đi kèm, ngoài ra không thể thêm gì nữa.

Bên Kim Phong Tế Vũ Lô, Bạch Sầu Phi đầu tư số tiền lớn huấn luyện thành viên, nhưng thời gian quá ngắn, hiệu quả

chưa tới.

“Thời gian, ta thiếu nhất chính là thời gian!”

Tô Thần trầm giọng nói.

Hắn cũng quên ngẫm lại xem mình xuyên đến nơi này mới bao lâu mà các thế lực đã có quy mô như hiện tại.

Nếu người khác biết được tuyệt đối sẽ khiếp sợ vô cùng.

Chương 583: U minh quý thương Liễu Hắc Y

Các tổ chức hiện tại của Tô Thần nhìn thì rất mạnh.

Nhưng cũng chỉ mạnh ở cao tầng, còn tầng dưới chót quá thiếu thành viên trụ cột.

Có hiện tượng lâu cao không vững.

Bất quá hiện tượng này không thể tránh khỏi, cần một thời gian dài để lắng đọng.

“Chương giáo, có muốn ta tự mình đến Hải Sa bang điều tra việc này không?”

Nguyên Tuy Vân mở miệng nói.

“Người không thích hợp lắm, trước xem bên Hải Vô Nhai phản ứng thế nào đi!”

Tô Thần trầm tư một lát rồi nói.

Mặc dù Sơn Hà Môn dưới sự khống chế của hắn, phát triển nhiều rồi nhưng nền tảng vẫn yếu.

Thật ra Tô Thần có chút không rõ, Sơn Hà Công của Sơn Hà Môn là một công pháp không tầm thường.

Có được võ công như vậy thì Sơn Hà Môn không nên quá yếu.

Chẳng lẽ sau khi di chuyển đến Lĩnh Nam quận, tư chất các đời chương giáo của Sơn Hà môn quá kém sao

Bây giờ Tô Thần chỉ có thể kết luận thế này.

“Chủ thượng, căn cứ theo hành trình truyền về thì ngày mai Tiết Y Nhân sẽ tới Sơn Hà Môn.”

“Còn nữa, vừa mới nhận được tin tức quận thủ Tụ Bắc quận mới nhậm chức đã bị giết, hoài nghi là Thiên Hạ Minh Bi Cực Kiếm xuất thủ.”

Nguyên Tuy Vân báo tin tức vừa nhận cho Tô Thần biết.

“Bi Cực Kiếm, cao thủ kiếm đạo thần bí nhất trong ba cao kiếm đạo dưới trướng minh chủ, tại sao hắn lại giết Mặc Phong?”

Tô Thần mở miệng nói.

Gần đây hắn nghiên cứu Thiên Hạ Minh, phát hiện thế lực và thực lực của Thiên Hạ Minh mạnh hơn hắn tưởng tượng.

“Hắn là Thiên Hạ Minh không có thù oán với Tà Minh, Tam long thủ đại nhân đang tọa trấn Tụ Bắc quận để xem xét tình thế phát triển!”

Nguyên Tuy Vân mở miệng nói.

“Trước tiên xem rốt cuộc Thiên Hạ Minh muốn làm gì, bọn họ tổn thất nhiều người như vậy, e là sẽ trả thù chúng ta.”

“Thanh Long Hội không có trú điểm ở các nơi, bọn họ muốn trả thù cũng không trả thù được, bất quá ta ở Sơn Hà môn, có thể sẽ động thủ với Sơn Hà Môn.”

Tô Thần trầm giọng nói.

Mặc dù là lầu cao không vững nhưng giờ phút này cũng thể hiện ra chỗ tốt của lầu cao không vững.

“Thuộc hạ sẽ gia tăng cường độ tuần tra Sơn Hà Môn.”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Gần đây thực lực của ta có chút trì trệ không tiến, có thể phải rời khỏi Sơn Hà Môn một thời gian, ta chuẩn bị rời khỏi

chín quận phương bắc, đến lúc đó người đi cùng ta, chuyện bên này do Tiêu Thu Thủy và Gia Cát Thần Hầu xử lý.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Chương giáo chuẩn bị đến Kinh sư sao?”

Nguyên Tuy Vân nói.

Hiện giờ thế lực bên bọn họ không có bao nhiêu tiến triển ở Kinh sư.

Có thể nó là một số mặt còn bị áp chế.

Nếu như Tô Thần đi tới Kinh sư, như vậy tuyệt đối có thể giảm bớt áp lực bên Kinh sư.

“Không, tạm thời không đi Kinh sư, ta chuẩn bị tới Giang Nam.”

Tô Thần mở miệng nói.

Vòng xoáy Kinh sư quá lớn, nếu tới Kinh sư hẳn có thể hãm sâu trong đó, với thực lực hiện tại của hắn tạm thời không thích hợp rơi vào.

“Vậy chuyện Thiên Hạ Minh xử lý như thế nào?”

Nguyên Tuy Vân trầm giọng nói.

Hải Vô Nhai tới đây xem ra mưu tính đã lâu, một khi bọn họ đồng ý liên thủ đối phó Thiên Hạ Minh.

Chỉ sợ không lâu nữa sẽ động thủ.

“Chờ xong chuyện Thiên Hạ Minh, chúng ta sẽ lên đường.”

“Bất quá ta tin tưởng Tam long thủ hoàn toàn có năng lực giải quyết chuyện Thiên Hạ Minh.”

Tô Thần mở miệng nói.

So với những người khác, Lý Trầm Chu chính là nhân vật cấp bậc bá chủ chân chính, thống lĩnh Quyền Lực Bang trong Ôn Thư, tài năng có thừa.

Đương nhiên thời kỳ Quyền Lực Bang cường thịnh nhất chắc chắn là thời kỳ Yên Cuồng Đồ, nhưng cũng không thể phủ định công lao của Lý Trầm Chu.

Hơn nữa, lấy thân phận mới xuất hiện ở thế giới này, thực lực của Lý Trầm Chu đã tiến thêm một tầng.

Hắn tin tưởng cho dù đối mặt với minh chủ Thiên Hạ Minh Bộ Vân Tiêu thì Lý Trầm Chu cũng có lực đánh một trận.

Từ tin tức nhận được đến xem, Bộ Vân Tiêu và Lý Trầm Chu thuộc cùng một loại người.

Đều bá đạo, đều dùng quyền mà khống chế người.

“Vậy thuộc hạ tìm hiểu thêm chút tình huống khu vực Giang Nam!”

Nguyên Tuy Vân khom người rời khỏi phòng.

Tô Thần muốn đi Giang Nam, như vậy hắn phải tìm hiểu rõ tình huống Giang Nam.

Phong tình các nơi, có thứ gì, có thế lực nào, hắn phải nhớ rõ ràng.

Ở quận thành Lĩnh Nam quận.

Trong một tòa độc viện.

Hải Vô Nhai đẩy cửa phòng ra.

Bên trong có một người áo đen đang ngồi uống rượu, trên bàn trước mặt hắn có một thanh trường thương màu đen.

Người này giống như không có nhận ra Hải Vô Nhai đẩy cửa tiến vào, tự mình rót rượu.

Hải Vô Nhai đi tới trước mặt người áo đen, khom người nói:

“Sur tôn, Tô Thần yêu cầu chia bốn phần lợi ích mới có thể thuyết phục cường giả trong biển ngưng thần ra tay.”

Người này chính là sự tôn của Hải Vô Nhai, cũng là cao thủ thứ ba dưới trướng đại tướng quân, U minh quý thương Liễu Hắc Y.

Bá!

Từ trong tay người áo đen có quang mang bắn ra, là một tờ giấy viết thư, Hải Vô Nhai tiếp lấy tờ giấy xem.

Sau khi xem xong liền kinh hãi.

“Tiêu Biệt Nhất vừa trở thành minh chủ thứ hai của Thiên Hạ Minh cùng với Danh kiếm, Hôi thương, Bá đao, Tửu bá đã chết trong tay Tiết Y Nhân và Liễu Sinh Nhất Kiếm!”

Hải Vô Nhai cảm thấy khó tin.

Hải Vô Nhai chính là thiếu bang chủ Hải Sa Bang, biết rõ thực lực của mấy người này.

Người ngoài đều cho rằng Tiêu Biệt Nhất đột nhiên thượng vị.

Nhưng hẳn biết tình huống của Tiêu Biệt Nhất.

Thực lực của Tiêu Biệt Nhất ở Hóa Hải cảnh, nghe đồn trong tay có vũ khí Khí cấp, có lực địch cường giả trong biển ngưng thần.

Nhưng bây giờ lại chết trong tay người Thanh Long Hội.

“Tiêu Biệt Nhất chết ở trong tay Lý Trầm Chu, bị Lý Trầm Chu dùng quyền thế chém giết, hẳn là thực lực của Lý Trầm Chu đã đạt tới trong biển ngưng thần!”

“Còn có thực lực của Tiết Y Nhân và Liễu Sinh Nhất Kiếm đều ở Hóa Hải, lúc trước chúng ta đã xem thường Thanh Long Hội rồi.”

Người áo đen buông chén rượu, trầm giọng nói.

“Vậy ý của sư tôn là nguyện ý cho bọn họ bốn phần lợi ích!”

Hải Vô Nhai mở miệng nói.

“Vô Nhai, mục đích cuối cùng của chúng ta không phải vì địa bàn Thiên Hạ Minh mà là thủy bộ khu vực Lăng Giang, hai ngày sau ngươi lại tìm Tô Thần, có thể cho bọn hắn bốn phần nhưng thủy bộ Lăng Giang nhất định phải quy về Hải Sa Bang!”

Người áo đen mở miệng nói.

“Đệ tử hiểu, hai ngày sau lại tới Sơn Hà Môn.”

Hải Vô Nhai khom người nói.

“Sư tôn, đại tướng quân trở về Kinh sư, bên Kinh sư có an bài đại tướng quân chức vị nào không?”

Hải Vô Nhai lại hỏi.

“Không có, bất quá tranh đấu ở Kinh sư ngươi không cần hỏi đến, chúng ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ đại tướng quân giao phó là được.”

“Ngươi phải tin tưởng thực lực của Đại tướng quân!”

Người áo đen đáp.

“Đệ tử tin tưởng thực lực của Đại tướng quân, chỉ là không biết vì sao bên Kinh sư lại điều Đại tướng quân trở về vào lúc này, chẳng lẽ chín vị hoàng tử muốn thừa cơ hội tiến vào khu vực Nam Hải”

Hải Vô Nhai nói.

“Đại tướng quân trấn thủ khu vực Nam Hải nhiều năm như vậy, thâm căn cố đế, ai vào trước người đó chết.”

“Nói thật cho ngươi biết, Đại tướng quân đoán lần này người điều hấn về Kinh sư không phải hoàng tử mà là Chu Đế!”

Người áo đen nói không nên hỏi nhiều nhưng lại tiết lộ nhiều tin tức.

Hải Vô Nhai nghe xong biến sắc, không hỏi thêm gì nữa.

Liên lụy quá nhiều, không nên biết cho thỏa đáng.

“Trở về Hải Sa Bang, thực lực của ngươi không tiến bộ, vừa vặn hai ngày nay không có việc gì ta sẽ giám sát ngươi tu hành.”

Người áo đen nhìn Hải Vô Nhai rồi nói.

Chương 584: Bốn hộ pháp Quyền Lực Bang, mười bộ hạ của Bạch Sầu Phi

Trong một tiểu viện ở Sơn Hà Môn.

Tiết Y Nhân giao đồ vật trên người Tiêu Biệt Nhất cho Tô Thần.

Tô Thần xem xét bao tay đầu tiên.

[Phát hiện vũ khí Khí cấp Thanh Sát Luyện Huyết Thủ, thưởng một tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

Thứ này là Thanh Sát Luyện Huyết Thủ!

Tô Thần cẩn thận xem xét công hiệu của vũ khí này sau đó nở nụ cười.

“Vũ khí rất tốt!”

Sau đó hắn mở hộp gấm chứa ngọc bài ra, một ngọc bài có hình chuột xuất hiện trước mặt hắn.

[Thập Nhị Thiên Tinh Bài, Thử bài, thưởng hai tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

“A, Thập Nhị Thiên Tinh Bài!”

Tô Thần khẽ cau mày điều tra tin tức về vật này.

[Tập hợp đủ mười hai ngọc bài, có thể đạt được công pháp tu ảnh phá vỡ Thiên Môn.]

Nhìn thấy lời giới thiệu này, mày Tô Thần nhú chặt hơn.

Nói thật, hiện tại khái niệm của Tô Thần đối với Thiên Môn vẫn còn mơ hồ.

Thiên Môn rốt cuộc là cái gì?

Lúc trước công pháp có thể phá vỡ Thiên Môn hẳn lấy được đều là tàn quyền.

Mà lần này lại hoàn chỉnh, luyện thành là có thể phá vỡ Thiên Môn, quả thật thứ này không tầm thường.

Tô Thần bỏ ngọc bài vào trong hộp gấm và đưa vào trong không gian giới chỉ.

Hắn xem ba ba tấm thẻ rút thưởng màu cam vừa nhận được công thêm một tấm tích lũy, Tô Thần đang có bốn tấm.

Tô Thần cũng không giữ lại, trực tiếp sử dụng.

[Đạt được tứ đại hộ pháp Quyền Lực Bang, đạt được mười hai bộ hạ của Bạch Sầu Phi Kim Phong Tế Vũ Lô, đạt được ba trăm thành viên bình thường của Kim Phong Tế Vũ Lô, đạt được mười viên Thiên Nhân Đan.]

Nhìn thấy tin tức này, Tô Thần cảm giác bùng nổ.

“Không nghĩ tới vận khí của mình lại tốt như vậy!”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

Hắn lập tức xem xét thực lực của những người này.

Tứ hộ pháp Quyền Lực Bang có thực lực không giống nhau, hai người Thiên Nhân lục nạn, hai người Thiên Nhân ngũ nạn.

Mười tên bộ hạ của Bạch Sầu Phi, thực lực càng không giống nhau, bảy người Thiên Nhân nhất nạn, còn ba người Luyện Phách đỉnh phong, về phần ba trăm thành viên bình thường đều có thực lực Luyện Thần cảnh.

“Thực lực không quá mạnh, nhưng thành viên bình thường có thực lực cấp này cũng không tầm thường rồi.”

“Kém hơn Cái Bang kém một chút nhưng vẫn có thể dùng.”

Tô Thần so sánh với bang chúng của Cái Bang rồi lắc đầu.

Sau đó mở miệng nói với Tiết Y Nhân.

“Tiết tiên sinh tạm thời ở lại Sơn Hà Môn tìm hiểu tàn quyển Diệt Kiếm Đạo mà ta lấy được đi.”

Bên Tụ Bắc quận có Lý Trầm Chu và Liễu Sinh Nhất Kiếm nên tạm thời cũng không cần Tiết Y Nhân, đúng lúc lưu lại tìm hiểu kiếm đạo!

“Vậy thuộc hạ cáo lui trước!”

Tiết Y Nhân khom người rời khỏi.

Tô Thần thay đổi một thân quần áo ra khỏi Sơn Hà Môn, đi tới một sơn cốc triệu hoán mười bộ hạ của Bạch Sầu Phi và ba trăm thành viên.

“Bái kiến chủ thượng!”

Đám người lập tức hành lễ với Tô Thần.

“Các người ở chỗ này chờ đợi, lát nữa sẽ có người đến báo cho các người biết một ít tình huống của thế giới này, sau khi hiểu rõ tình huống thì các người tới Kinh sư theo phụ trợ lâu chủ Bạch Sầu Phi.”

Tô Thần mở miệng nói.

Nghe Tô Thần nói đến Bạch Sầu Phi, đám người đều vui vẻ.

Bọn họ đều là bộ hạ của Bạch Sầu Phi.

Tự nhiên hy vọng có thể một lần nữa quy về dưới trướng Bạch Sầu Phi.

Lúc trước bọn họ còn tưởng rằng chỉ có bọn họ tới thế giới này, không nghĩ tới Bạch Sầu Phi cũng tới.

“Thề sống chết trung thành với chủ thượng!”

Đám người lại cung kính đáp.

Sau đó Tô Thần nhìn thoáng qua ba người rồi nói:

“Ba người các ngươi có 1 thực lực ở Luyện Phách cảnh đỉnh phong, nơi này có ba viên Thiên Nhân Đan, nuốt vào luyện hóa thì các ngươi có thể đột phá đến Thiên Nhân cảnh.”

Tô Thần vừa mới rút được mười viên Thiên Nhân Đan, phân ra ba miếng cho ba người này.

“Đa tạ chủ thượng!”

Ba người vội vàng tiến lên tiếp nhận Thiên Nhân Đan.

Tạm thời không nên ra khỏi sơn cốc này, sau khi hiểu rõ tin tức, người tới sẽ dẫn các ngươi rời đi!

Tô Thần phân phó xong liền xoay người.

Nơi này là cấm địa phía sau núi, người của Sơn Hà Môn không được phép tiến vào cho nên cũng không sợ người khác biết.

Hắn còn muốn trở về để Nguyên Tuy Vân tới đây giảng giải một chút hương của thế giới này.

Về phần tứ đại hộ pháp dưới trướng Lý Trầm Chu, Tô Thần an bài bọn họ ở Sơn Hà Môn chờ Lý Trầm Chu trở về.

Cần Lý Trầm Chu ra tay với Thiên Hạ Minh.

Tuy rằng Lý Trầm Chu giết Tiêu Biệt Nhất nhưng còn chưa có danh chấn thiên hạ.

Nếu như hắc giết mình chủ Thiên Hạ Minh Bộ Vân Tiêu, như vậy tuyệt đối khiến cả vương triều Đại Chu chấn động.

Trở về Sơn Hà Môn, lòng Tô Thần có chút bình thản.

Lúc trước cảm giác nhân thủ tầng dưới chót không đủ.

Hiện giờ đã có một nhóm xuất hiện.

Giải quyết xong Thiên Hạ Minh hắc là sẽ đạt được một ít sách cổ, sau đó có thể lại đạt được một ít thẻ rút thưởng.

Dù sao Tô Thần đã xem hết điển tịch lấy từ Thiên Sơn Phái và Tử Đan Cung.

Không thể nói xem xong mà là phát động hết phần thưởng rồi, không còn nhận được thẻ rút thưởng.

Cho nên Thiên Hạ Minh cũng là một nguồn phát động thẻ rút thưởng không tồi.

Tô Thần tìm Nguyên Tùy Vân trước, bảo hắc đến phía sau núi, thuận tiện mang theo một ít ngân phiếu.

Hơn ba trăm người, ăn mặc ngủ nghỉ đều là một khoản chi tiêu xa xỉ.

Còn hắc trở về mật thất tiếp tục tu luyện, trong tay vẫn dư bảy viên Thiên Nhân Đan, có thể trợ giúp thực lực của hắc gia tăng không ít.

Bất quá có lẽ do phục dụng quá nhiều Thiên Nhân Đan, hơn nữa cảnh giới đã tăng đến Thiên Nhân ngũ nãn nên tác dụng của Thiên Nhân Đan đối với Tô Thần suy giảm rất nhiều.

Luyện hóa hết bảy viên Thiên Nhân Đan này, Tô Thần phỏng chừng mình sẽ bước vào Thiên Nhân lục nãn.

Lúc này ở phủ tổng đốc chín quận phương bắc.

Văn Dật Phàm đang ngồi trong đại sảnh cau mày.

Một võ giả đeo bội đao từ bên ngoài đi vào.

Chính là thống lĩnh Bách Lý Tiếu của Bắc Trấn Phủ Ti Tụ Bắc quận.

“Có tra ra là ai giết Mặc Phong không?”

Văn Dật Phàm nhìn Bách Lý Tiếu, đứng lên hỏi.

“Không có, miệng vết thương là kiếm thương, không phải một kiếm phong hầu mà là một kiếm xuyên tim, kiếm vết thương rất nhỏ, hẳn là một loại kiếm nhỏ!”

“Tạm thời thuộc hạ không tra được ai dùng thanh kiếm này!”

Bách Lý Tiếu nói.

Thật trong lòng Bách Lý Tiếu đã phỏng đoán chuyện này liên quan tới Thiên Hạ Minh.

Nhưng hắn không dám nói.

Bởi vì một khi nói ra, bị sai tiếp tục điều tra, hắn cảm giác mình không có mạng mà tra.

“Người nói có quan hệ với Thanh Long Hội không? Ta nghĩ cao thủ dùng kiếm ở chín quận phương bắc chỉ Thanh Long Hội mới có.”

Văn Dật Phàm thấy Bách Lý Tiếu nói như thế, ánh mắt lấp lóe, chậm rãi ngồi xuống nói.

Nghe vậy, Bách Lý Tiếu khẽ cau mày, mắt nhìn về phía Văn Dật Phàm.

Văn Dật Phàm đang nhìn hắn, ý là muốn đẩy chuyện Mặc Phong lên đầu Thanh Long Hội.

Bách Lý Tiếu giật mình.

Văn Dật Phàm nhậm chức tổng đốc chín quận phương bắc thời gian dài như vậy mà không có động tĩnh.

Lần này là muốn động sao?

Mặc Phong là nhân viên Lại bộ phái xuống, vừa nhậm chức đã chết, Lại bộ triều đình và Trần Phủ Ti bọn họ đều phái cao thủ đến.

Nếu như đổ chuyện này cho Thanh Long hội, như vậy cao thủ Lại bộ và Trần Phủ Ti nhất định sẽ báỉ phồng Thanh Long Hội, một khi hai bên phát sinh xung đột.

Như vậy cục diện hiện tại của chín quận phương bắc sẽ thay đổi.

Một chiêu họa thủy đông dẫn, Văn Dật Phàm có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi, sau đó không phải là không có khả năng chấp chương chín quận phương bắc!

“Đúng như lời đại nhân nói, ở chín quận phía bắc chỉ Thanh Long Hội có cao thủ kiếm đạo mạnh như vậy, thuộc hạ sẽ bẩm báo cho Lại bộ và Trần Phủ Ti.”

Bách Lý Tiểu không muốn nói ra cho nên cũng chỉ có thể phụ họa lời của Văn Dật Phàm.

Chương 585: Nạp Lan Dung Yên rời kinh, có người muốn động thủ

Kinh Sư, Thiên Giám Tư.

Mộ Dung Khinh Trần nhìn báo cáo trong tay khẽ nhướng mày.

“Phủ tổng đốc bên chín quận phương bắc và Trấn Phủ Ti bên đó không có tra ra kẻ giết chết quận thủ mới nhậm chức ở Tụ Bắc quận nên hoài nghi Thanh Long hội.”

Tổng đốc Văn Dật Phàm và Bách Lý Tiểu trình án kiện của Mặc Phong lên Lại bộ và Trấn Phủ Ti, Thiên Giám Ti tự nhiên cũng nhận được một phần.

“Đúng vậy, bọn họ hoài nghi là Thanh Long Hội ra tay, hơn nữa gần Thanh Long Hội giết công ít cao thủ của Thiên Hạ Minh ở Tụ Bắc quận.

Thái Vi mặc áo vàng bên cạnh Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

Lúc nói chuyện nàng báo cáo chuyện ở Tụ Bắc quận cho Mộ Dung Khinh Trần biết.

“Thực lực của Thanh Long Hội mạnh như vậy sao?”

Mộ Dung Khinh Trần tỏ vẻ kinh ngạc.

“Đúng vậy tiểu thư, người nói xem Thanh Long hội có thực lực mạnh như vậy, vì sao Tô Thần lại không thể đến Kinh sư trợ giúp người.”

“Thân là Thiếu long thủ, nếu như đứng ở bên tiểu thư, ta tin rằng sẽ giúp tiểu thư chấn nhiếp được không ít người!”

Thái Vi có chút oán giận.

“Thái Vi, Tô Thần cũng không có nợ ta gì cả? Lần trước ta mời hắc đến Kinh sư, cảm giác có chút đường đột!”

“Hắc là Thiếu long thủ, chấp chương chín quận phương bắc, làm sao có thể tùy ý rời đi chứ?”

Mộ Dung Khinh Trần khoát tay nói.

“Người giúp ta chú ý một chút, có tình huống lập tức báo cáo, còn có một phong thư người đưa cho Tô Thần, báo cho hắc biết chuyện bên này để chuẩn bị.”

Mộ Dung Khinh Trần đi tới bên cạnh thư án viết tin tức mình nhận được lên giấy rồi bỏ vào phong thư đưa cho Thái Vi để nàng truyền cho Tô Thần.

Quận thủ Tụ Bắc quận do triều đình vừa mới phái tới đã bị người ta chém giết, chuyện này sẽ không dễ dàng kết thúc.

Tô Thần cần chuẩn bị chút ít.

Thế lực trên giang hồ tuy mạnh nhưng thế lực mạnh nhất vẫn là vương triều Đại Chu.

Nàng cũng không hy vọng Tô Thần và Thanh Long Hội đối đầu với vương triều Đại Chu.

“Tuân lệnh!”

Thái Vi nhận lấy phong thư sau đó khom người rời khỏi phòng.

Sau khi Thái Vi rời khỏi, Mộ Dung Khinh Trần khẽ nhướn mày.

“Thái Vi, rốt cuộc người là người của ai? Tại sao cứ phải mê hoặc ta gọi Tô Thần đến Kinh sư?”

Mộ Dung Khinh Trần thì thảo nói.

Sau khi Tô Thần từ chối đề nghị của Mộ Dung Khinh Trần, Mộ Dung Khinh Trần nhớ lại chút chuyện đã xảy ra, phát hiện vài vấn đề.

Mặc dù Tô Thần là thiếu long thủ nhưng cũng chỉ là thiếu long thủ.

Thực lực lúc trước hắn bày ra cũng không quá mạnh.

Thiếu long thủ như Tô Thần tiến vào Kinh sư đối với nàng mà nói cũng không có quá nhiều tác dụng.

Có lẽ còn có thể khiến Tô Thần rơi vào nguy hiểm.

Dù sao chín quận phương bắc là nơi mà các ca ca nàng mưu đồ từ lâu, cuối cùng lại bị Thanh Long Hội cuốn tay trên.

Tô Thần cũng không có bằng hữu ở Kinh sư, chỉ có kẻ thù.

Bản thân Mộ Dung Khinh Trần là người tâm tư nhạy bén nên nhanh chóng nghi ngờ Thái Vi.

Nhưng lại không tra được nàng rốt cuộc nàng ta là người của ai.

Thiên Giám Ti!

Sau đó ánh mắt Mộ Dung Khinh Trần nhìn về phía biển lớn phía sau, trên biển viết ba chữ Thiên Giám Ti.

“Lực lượng của ta vẫn còn yếu, muốn chấp chương Thiên Giám Ti có chút khó khăn, chẳng lẽ đây là mục đích Tiết Bình Sinh chọn ta sao?”

Mộ Dung Khinh Trần thở dài nói.

Chấp chương Thiên Giám Ti một thời gian, nàng đã biết rõ tình huống của mình rồi.

Nguồn lực có thể điều động rất ít.

Xem ra ta phải lên tìm Bạch Sầu Phi.

Mộ Dung Khinh Trần thầm nghĩ.

Lúc này bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Bạch Sầu Phi đang nở nụ cười vui vẻ.

“Lâu chủ, xem ra có chuyện tốt.”

Nạp Lan Dung Yên nhìn Bạch Sầu Phi nói.

Kim Phong Tế Vũ Lâu dưới sự quản lý của Bạch Sầu Phi tạm thời ngăn trở các thế lực khác ăn mòn, nhưng bởi vì thiếu nhân thủ nên bọn họ vẫn còn trong tình huống bị áp chế.

“Đương nhiên là tin tức tốt, sau khi hai vị Các chủ trở về, thiếu chủ đã phái mười tên bộ hạ tới cho ta, thuận tiện còn kèm thêm ba trăm thành viên Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Người nói có phải chuyện tốt hay không!”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

Nghe Bạch Sầu Phi nói xong, Nạp Lan Dung Yên cũng cảm thấy vui mừng.

Nói thật, Kim Phong Tế Vũ Lâu quá thiếu người.

Thành viên tổ chức lúc trước căn bản không thích ứng được với kết cấu thế lực Kinh sư.

Nếu mười bộ hạ của Bạch Sầu Phi cùng với ba trăm thành viên xuất hiện, như vậy Kim Phong Tế Vũ Lâu mới thật sự là Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Không biết thực lực của bọn họ thế nào?”

Nạp Lan Dung Yên nhẹ giọng hỏi.

“Mười bộ hạ đều có tu vi Thiên Nhân nhất nạn, ba trăm thành viên ở Luyện Thần cảnh.”

Bạch Sầu Phi mở miệng đáp.

“Thiên Nhân nhất nạn và Luyện Thần cảnh?”

Nạp Lan Dung Yên vui vẻ hơn.

Tuy rằng nơi này là Kinh sư, nhưng tổ chức có Thiên Nhân nhất nạn cũng có thể xem là tương đối mạnh.

“Phỏng chừng phải mất nửa tháng bọn họ mới đến đây!”

“Trong khoảng thời gian này chúng ta vẫn cần duy trì sự ổn định.”

“Đúng rồi, gần đây bên Thượng Quan tiên sinh tiến triển thế nào?”

Bạch Sầu Phi đang bận rộn tiếp cận Niên Cận Luân kéo quan hệ với đại hoàng tử cho nên không chú ý tới chuyện bên Thượng Quan Kim Hồng.

“Đã cướp toàn bộ ngân lượng, hơn nữa thuận lợi diệt trừ phụ tá Ngụy Hưng An của Kim Ngọc Đình.”

“Hơn nữa Thượng Quan tiên sinh còn kéo quan hệ với thập nhị hoàng tử, đang mưu tính Kim Tiền Bang, phỏng chừng không bao lâu nữa cánh tay phải của Kim Ngọc Đình là Mộ Vân Hải cũng sẽ biến mất!”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

“Xem ra kế hoạch của bọn họ đang được tiến hành, người cũng âm thầm khởi hành đến Giang Nam đi!”

“Nhanh chóng liên lạc với Kiều bang chủ, chúng ta tạm thời có tin tức tình báo khu vực Giang Nam.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Nạp Lan Dung Yên vốn cũng muốn nói tới chuyện đi Giang Nam.

“Không nên bại lộ tung tích, sẽ khiến cho Liệt gia và các thế lực khác chú ý!”

Bạch Sầu Phi phân phó.

“Ta sẽ cẩn thận, hôm nay ta sẽ cùng với Lãnh tiên sinh, Bạch tiên sinh rời đi!”

Nạp Lan Dung Yên nói xong liền đi chuẩn bị.

Nạp Lan Dung Yên sắp xếp chút rồi cùng Lãnh Hối Thiện và Bạch Thiên Vũ ra khỏi Kim Phong Tế Vũ Lâu, đi hướng về phía đông thành.

Trong một gian khách điểm đối diện Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Một nam tử trung niên có gương mặt lạnh lùng, mặc áo bào xanh đang nhìn chiếc xe ngựa xuất phát từ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Ánh mắt hắn trở nên sắc bén.

Bàn tay người này to rộng dị thường, vừa nhìn đã biết tu luyện công pháp bàn tay.

“Nạp Lan Dung Yên của Kim Phong Tế Vũ Lâu là thân tín bên cạnh Bạch Sầu Phi, nếu bắt được nàng, có lẽ sẽ biết thêm nhiều tin tức về Kim Phong Tế Vũ Lâu, không ngờ vô tình tới nơi này lại có thu hoạch.”

Nam tử trung niên lạnh giọng nói.

“Tần đường chủ, bây giờ chúng ta không thể va chạm với Kim Phong Tế Vũ Lâu, nếu như chúng ta bắt lấy Nạp Lan Dung Yên, chỉ sợ...”

Một nam tử ở bên cạnh hắn mở miệng nói.

“Chỉ cần không lộ mặt, có ai biết là chúng ta ra tay đâu?”

Kim Phong Tế Vũ Lâu có căn cơ chưa sâu, Nạp Lan Dung Yên chưa đạt tới Thiên Nhân cảnh, hơn nữa chúng ta đã điều tra qua, ngoại trừ Bạch Sầu Phi thì Kim Phong Tế Vũ Lâu không có cao thủ Thiên Nhân cảnh nào khác ở Kinh sư.

Người được gọi là Tần đường chủ mở miệng nói:

Bạch Thiên Vũ và Lãnh Hối Thiện đến Kinh sư không bao lâu, bởi vì không cần thiết ra tay cho nên trong khoảng thời gian qua hai người luôn khổ tu, ngoại giới không biết hai người có mặt.

Chương 586: Tàn Chung, một đao cụt tay, một quyền chém giết

“Không nên động thủ trong thành, lần này bắt Nạp Lan Dung Yên, đến lúc đó ta sẽ hướng tổng đường chủ thỉnh công cho các người!”

Tàn đường chủ mở miệng nói.

Thế lực của bọn họ tên là Sở Thiên Đường, có mười đường khẩu, Tàn đường chủ thuộc đường khẩu thứ nhất, tên Tàn Chung.

Sở Thiên Đường phụ thuộc thất hoàng tử Lưu Dụ, Lưu Dụ và Thái Hư chân nhân chết ở Lĩnh Nam quận có quan hệ.

Cái chết của Thái Hư chân nhân lại liên quan đến Kim Phong Tế Vũ Lô.

Lúc nhập trú Kinh sư hãn đã muốn đối phó với Kim Phong Tế Vũ Lô, nhưng Đan Dương quận chúa đột ngột chết khiến hãn không có cách nào đối phó với Kim Phong Tế Vũ Lô.

Trong khoảng thời gian gần đây cái chết của Đan Dương quận chúa bị dẫn đến trên người Trấn quốc công Tây Môn Liệt Dương để cho hãn cảm giác được sự tình khó giải quyết, trong lúc nhất thời không có động.

Nhi tử Nhiếp Trùng của Liệt Vũ Vương bị giết khiến Liệt Vũ Vương giận dữ.

Hãn muốn tự mình điều tra chuyện của Nhiếp Trùng và Đan Dương quận chúa.

Trong lúc nhất thời bên Tần Chung mới rảnh rồi mà theo dõi Kim Phong Tế Vũ Lâu.

“Tuân lệnh đường chủ!”

Ánh mắt đám người phía sau hắn trở nên lạnh lẽo.

Bọn họ không thèm để ý Nạp Lan Dung Yên là ai, bọn họ chỉ để ý phần thưởng.

Mặc dù Dạ Đế và Bắc Các phía sau Kim Phong Tế Vũ Lâu rất mạnh nhưng có tin tức nói là Dạ Đế và Nhật Hậu đã rời khỏi Kinh sư.

Kim Phong Tế Vũ Lâu không còn sức uy hiếp lớn nữa.

“Âm thầm theo dõi, không để cho người Kim Phong Tế Vũ Lâu phát giác.”

Tần Chung mở miệng nói.

Một đám người nối nhau rời đi, đường phô vốn đông người qua lại, bọn họ từ một cửa thành khác đi ra nên không gây chú ý.

Ở cửa thành đông.

Trong xe ngựa rộng lớn, Nạp Lan Dung Yên, Lãnh Hối Thiện và Bạch Thiên Vũ đang ngồi yên.

Lãnh Hối Thiện khoanh chân, con Bạch Thiên Vũ thì nắm chặt Ma đao của mình, hiện giờ thực lực của hắn đang không ngừng tăng lên, liên kết tinh thần với Ma đao cũng càng lúc càng mạnh.

Nạp Lan Dung Yên thì ngồi xem thư tịch trong tay.

Tổ hợp ba người có chút quái dị, không ai can thiệp chuyện của nhau.

Xe ngựa lăn bánh được một lúc bỗng nhiên dừng lại, thần sắc ba người trong xe khẽ động.

“Xuống đây cho ta!”

Một giọng nói trầm thấp truyền đến, xa phu lái xe bị một cỗ lực lượng cực lớn hút đi, ánh mắt Lãnh Hối Thiện ngưng tụ xông ra.

Hắn xong ra khỏi xe ngựa đưa tya chộp lấy xa phu.

Sau đó thả xa phu trở lại xe ngựa, mắt nhìn về phía đám người đang chặn đường.

Có mười lăm tên, kẻ cầm đầu phát ra khí tức không tầm thường, là cao thủ Thiên Nhân cảnh, còn có một tên Luyện Phách đỉnh phong, những người khác đều chỉ là võ giả Ngưng Thần mà thôi.

Thấy thế Lãnh Hối Thiện cười lạnh, giậm chân một cái bắn ra.

Bùm!

Một quyền tung thẳng vào tên cầm đầu.

Ánh mắt tên cầm đầu ngưng tụ, hắn không nghĩ tới trong xe ngựa còn có những người khác.

Từ khí thế của đối phương, hắn biết thực lực của đối phương ở Thiên Nhân cảnh.

Trường đao trong tay nháy mắt chém ra.

Lãnh Hối Thiện ra quyền, lách mình tránh né một đao này, sau khi tránh né thì như lang như hổ vọt tới đám người phía sau.

Lúc Lãnh Hối Thiện và Bạch Thiên Vũ từ Lĩnh Nam tới Kinh sư, Tô Thần cho không ít ngân lượng và đan dược, dọc đường đi hai người bọn họ khổ tu, thực lực tăng trưởng rất nhanh. Lãnh Hối Thiện đã từ Thần phách hợp nhất đạt tới Thiên Nhân tam nạn, sắp trùng kích Thiên Nhân tứ nạn.

Bùm! Bùm! Bùm!

“Không!”

Từng thi thể bị đánh bay ra ngoài.

Mười bốn cỗ thi thể nằm chỉnh tề thành một hàng, cuối cùng ánh mắt Lãnh Hối Thiện lạnh lùng nhìn Tần Chung.

“Thực lực của ngươi ta không cảm nhận rõ, nhưng dám thủ hạ ngươi mang đến quá rác rưởi!”

Lãnh Hối Thiện lạnh giọng nói.

Trong mắt Tần Chung tràn ngập phần nộ, hấn xuất đao nghênh đón Lãnh Hối Thiện nhưng không nghĩ tới Lãnh Hối Thiện lại đi giết thủ hạ của mình trước.

Những thủ hạ này do hấn tùy tiện mang ra.

Với thực lực của hấn, chuyện bắt được Nạp Lan Dung Yên căn bản không thành vấn đề nên những thủ hạ này chỉ phụ trách áp giải người mà thôi.

Nhưng không ngờ tới lại bị Lãnh Hối Thiện giết sạch.

“Ngươi là ai, trong tư liệu về Kim Phong Tế Vũ Lâu không có thông tin về ngươi.”

Tần Chung phần nộ hỏi.

Tuy rằng khí tức lãnh hối thiện phát ra không bằng hấn nhưng lại mơ hồ có một cỗ lực lượng sao động mãnh liệt.

“Lãnh Hối Thiện, khách khanh của Kim Phong Tế Vũ Lâu!”

Lãnh Hối Thiện được định nghĩa là khách khanh của Kim Phong Tế Vũ Lâu, không nghe lệnh bất kỳ kẻ nào, chỉ hiệp trợ Bạch Sầu Phi xử lý sự tình.

Lãnh Hối Thiện!

Tần Chung khẽ cau mày, hắn chưa từng nghe nói Kim Phong Tế Vũ Lâu còn có khách khanh.

Cảm giác được lần này làm việc có chút lỗ mãng, bất quá đã ra tay rồi, không thể nhiều lời.

“Mặc kệ ngươi là ai, hôm nay giết ngươi mang Nạp Lan Dung Yên đi!”

Trong lúc nói chuyện, bàn tay rộng thùng thình nhắc trường đao trong tay chém tới Lãnh Hối Thiện, đao pháp sắc bén dị thường.

Trên người bộc phát khí tức Thiên Nhân ngũ nạn.

Đao khí và khí kinh cường đại áp chế Lãnh Hối Thiện.

Ánh mắt Lãnh Hối Thiện ngưng tụ, khí tức của đối phương có chút áp chế hắn, nhưng hắn vẫn ra quyền.

“Thực lực Thiên Nhân tam nạn mà muốn tiếp một đao của ta!”

Tần Chung hừ lạnh một tiếng, hắn không tin Lãnh Hối Thiện có thể tiếp được một đao này.

Đương nhiên xuất đao cũng chỉ để mê hoặc đối thủ, hắn dùng chiêu mạnh hơn nhiều.

Bùm!

Đao khí va chạm với quyền kinh, Lãnh Hối Thiện bị chấn lui mấy bước mới ổn định thân hình.

Bất quá quyền phong và đao khí đã thổi vãi đen che mặt lộ ra chân dung của đối phương.

Trong xe ngựa, Nạp Lan Dung Yên đang quan chiến, thấy mặt đối phương liền hơi đổi sắc.

“Bạch tiên sinh, người ngăn chặn chúng ta chính là Tần Chung, một trong mười đường chủ của Sở Thiên Đường, thực

lực Thiên Nhân ngũ nạn sắp bước vào Thiên Nhân lục nạn, tu luyện Âm Sát Hồ Chương Công, hẳn là dùng đao pháp để che mắt người khác!”

Nạp Lan Dung Yên nói, trong mắt có chút lo lắng.

Vuốt ve trường đao, mắt Thiên Vũ cũng nhìn ra ngoài cửa sổ lấp lóe.

Nhưng hẳn không có lập tức ra tay.

Lãnh Hối Thiện bị đánh lui, trên năm tay xuất hiện vết máu thê mà hai mắt lại sáng rực.

Thân hình cuồng bạo lao ra tiếp tục tung quyền, cương khí trên năm tay hình thành phong bạo bao phủ Tần Chung.

“Một đao trước không giết ngươi, một đao này tiễn ngươi!”

Bá!

Lúc này trường đao của Tần Chung nhanh đến cực hạn xuyên qua quyền ảnh, lấy một loại góc độ không thể tưởng tượng nổi chém tới cổ Lãnh Hối Thiện.

Lãnh Hối Thiện bùng nổ khí kinh ngưng tụ khí cương chặn đao.

Nhưng mà lúc này Tần Chung lại cười lạnh.

Bàn tay đột nhiên thoát ly trường đao sau đó vỗ một chương vào đầu Lãnh Hối Thiện.

Chỉ là lúc bàn tay hẳn công kích.

Đột nhiên có một cổ đao ý khủng bố phủ xuống khiến hẳn phải dừng lại.

Bạch Thiên Vũ biến mất khỏi thùng xe ngựa, nháy mắt xuất hiện trước mặt đối phương.

”A Tị Tam Đao!”

“Không!”

Hai tay Tần Chung bị chém đứt, hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Lãnh Hối Thiện vốn muốn hồi quyền ngăn cản trường đao lại đánh ra một quyền.

Bùm!

Tần Chung bay ngược ra ngoài, lồng ngực lún xuống, chết thảm tại chỗ.

Chương 587: Mộ Dung Khinh Trần hợp tác, Lại bộ mạnh hơn Trần Phủ Ti

Chương 587: Mộ Dung Khinh Trần hợp tác, Lại bộ mạnh hơn Trần Phủ Ti

“Hắn chết không oan uổng, ta uẩn đao thời gian dài như vậy, một đao chém giết là vinh hạnh của hắn.”

Bạch Thiên Vũ nhìn thi thể đối phương, tiến lên cầm trường đao vào trái tim đối phương, máu tươi ồ ồ chảy ra ràn vào trong trường đao.

Đây là một loại năng lực của ma đao mà Bạch Thiên Vũ phát hiện trên đường đến Kinh sư.

Có lẽ do thực lực của hắn tăng lên, liên hệ với Ma đao tăng cường mới phát động đặc tính vốn có của Ma đao.

Thi thể nhanh chóng khô quắt giống như lão nhân.

Mười bốn người khác cũng được rút máu theo cách tương tự.

Sau khi hấp thu xong, ma đao lóe ánh sáng màu đỏ tươi, hơn nữa có một cỗ lực lượng tràn vào trong cơ thể Bạch Thiên Vũ.

“Ta luyện hóa những lực lượng này trước!”

Nói xong, Bạch Thiên Vũ trở vào xe ngựa.

Nạp Lan Dung Yên vẫn chú ý tình hình chiến đấu bên ngoài, thấy cảnh này hai mắt khẽ động.

Bất kể là Lãnh Hối Thiện, Bạch Thiên vũ hay Bạch Sầu Phi đều gia tăng thực lực quá nhanh.

“Đến địa phương khác chúng ta đổi ngựa rồi đi. Như vậy có thể nhanh chóng tới Giang Nam.”

Sau khi Bạch Thiên Vũ và Lãnh Hối Thiện tiến vào, Nạp Lan Dung Yên liền nói.

Phu xe tiếp tục đánh xe ngựa lẫn bánh.

Một lúc sau đến một trạm dịch.

Bọn Nạp Lan Dung Yên thay đổi áo đen cưỡi ngựa âm thầm rời đi.

Ở Kim Phong Tế Vũ Lô Kinh sư.

Bạch Sầu Phi nhìn tin tức Nạp Lan Dung Yên truyền về mà khẽ cau mày.

“Sở Thiên Đường Tần Chung, xem ra Thất hoàng tử đã tính bắt đầu sở rồi!”

Bạch Sầu Phi trong miệng thì thào nói.

Nhưng thực lực của Sở Thiên Đường không tầm thường. Tổng đường chủ đang bế quan trùng kích Hóa hải cảnh.

“Trong thập đại đường chủ có một tên đường chủ thực lực Thiên Nhân cửu nạn, hiện tại thực lực của ta với bọn hắn có sự chênh lệch lớn!”

Bạch Sầu Phi trầm giọng nói.

“Tuy rằng chủ thượng gia tăng một ít thành viên trụ cột, nhưng lại không cách nào vận dụng chiến lực cấp cao.”

“Xem ra vẫn phải xin cao thủ từ bên chủ thượng, ít nhất là Thiên Nhân cửu nạn.”

“Nếu không, sau này sẽ càng khó khăn hơn.”

Bạch Sầu Phi trầm nghĩ.

Nhưng sau khi trầm tư một lát hần lại không có viết thư cho Tô Thần.

“Nếu như chủ thượng có dư người, hần là sẽ phái tới Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

“Lâu chủ!”

Đúng lúc này có tiếng người từ ngoài cửa truyền đến.

“Vào đi, có chuyện gì?”

Bạch Sầu Phi nói.

“Bên ngoài có người muốn gặp lâu chủ!”

Người tiến vào đưa ra một cái ngọc bài.

Nhìn thấy ngọc bài này, ánh mắt Bạch Sầu Phi ngưng tụ.

“Lập tức mời người vào!”

Bạch Sầu Phi nói nhưng lòng lại trầm nghĩ:

“Sao Mộ Dung Khinh Trần lại đột nhiên tới chỗ hần.”

Một lát sau một người khoác áo màu đen người từ bên ngoài đi vào.

Thấy vậy Bạch Sầu Phi khẽ cau mày, xua tay bảo thủ hạ rời đi rồi đóng cửa phòng lại.

Mộ Dung Khinh Trần cởi áo khoác màu đen trên người xuống.

“Tham kiến Mộ Dung cô nương, mời ngồi!”

Mộ Dung Khinh Trần có quan hệ với Tô Thần, cho nên Bạch Sầu Phi rất khách khí với Mộ Dung Khinh Trần.

“Bạch lâu chủ không cần khách khí như vậy, lần này đến đây là muốn hợp tác với người.”

“Là ta hợp tác, không phải Thiên Giám Ti hợp tác?”

Mộ Dung Khinh Trần ngồi xuống, mở miệng nói.

“Mộ Dung cô nương, địa vị của cô nương ở Thiên Giám Ti, ta không rõ vì sao, chẳng lẽ không hoàn toàn nắm giữ Thiên Giám Ti.”

“Đây cũng là nguyên nhân lúc trước ta không hợp tác với Mộ Dung cô nương!”

Mộ Dung Khinh Trần nói rõ ràng, Bạch Sâu Phi cũng không có che giấu hỏi thẳng.

“Quả thật ta không hoàn toàn nắm giữ Thiên Giám Ti, hiện nay Thiên Giám Ti vẫn bị Ti chủ đời trước là Tiết Bình Sinh khống chế, ta đã nghĩ ra nguyên nhân vì sao hắn không lựa chọn ta!”

“Bởi vì căn cơ của ta nông cạn, không uy hiếp được địa vị của hắn.”

“Bất quá bên ta vẫn có chút lực lượng, hoàng tộc không trông cậy được, ta còn có gia tộc mẫu thân!”

“Ta họ Mộ Dung, ta tin rằng người hiểu thực lực của Mộ Dung gia.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Mộ Dung cô nương, bên ta biết được thực lực và thế lực của Mộ Dung gia, nhưng hình như Mộ Dung gia không ủng hộ người và Tứ hoàng tử.”

Bạch Sâu Phi nói.

Nếu Mộ Dung gia toàn lực ủng hộ Tứ hoàng tử, như vậy thanh thế Tứ hoàng tử hẳn là sẽ mạnh hơn chứ không như hiện tại.

“Bọn họ không ủng hộ tứ ca ta nhưng sẽ ủng hộ ta, bởi vì ta họ Mộ Dung, chỉ là ta không vận dụng lực lượng của Mộ Dung gia thôi!”

“Chuyện ta có thể dùng lực lượng của Mộ Dung gia, ngay cả tứ ca và phụ hoàng cũng không biết, ngoại trừ gia chủ Mộ Dung gia ra, Bạch tiên sinh là người đầu tiên biết!”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Như vậy sao? Không biết Mộ Dung cô nương định hợp tác như thế nào.”

Bạch Sầu Phi nghe được tin tức này, trong lòng khẽ động, hần không hỏi vì sao Mộ Dung Khinh Trần có thể vận dụng lực lượng Mộ Dung gia.

Đây là bí mật của Mộ Dung Khinh Trần và Mộ Dung gia.

“Ta muốn nhờ các người giúp ta giết chết một người, Phó ti chủ Thiên Giám Ti Lan Thành Tiêu, giết chết hần ta xem như rút ra được một cái đinh mà Tiết Bình Sinh đóng ở Thiên Giám Ti.”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Lan Thành Tiêu, đại đệ tử của Tiết Bình Sinh, thực lực tại Thiên Nhân cửu nạn.

Nói thật ta rất muốn trợ giúp Mộ Dung cô nương, nhưng với thực lực của Kim Phong Tế Vũ Lâu hiện tại thì không được, hai vị Các chủ đã trở về Thiên Nhai Các.”

Nghe vậy Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Hai vị Các chủ đã trở về Thiên Nhai các, nếu như xin chỉ thị cần mất bao lâu!”

“Ta nguyện ý đưa một ít hồ sơ đặc thù trong Thiên Giám Ti cho các người.”

Mộ Dung Khinh Trần nói:

Tiền tài Mộ Dung Khinh Trần không có nhiều. Hơn nữa không hẳn là Bạch Sầu Phi sẽ cảm thấy hứng thú.

Nhưng trong Thiên Giám Ti có một ít hồ sơ, nàng tin rằng Bạch Sầu Phi nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.

Nghe Mộ Dung Khinh Trần nói, hai mắt Bạch Sầu Phi lóe tinh quang, hiện tại hẳn biết quá ít bí mật của Đại Chu vương triều.

Nếu như có thể lấy được tin tức từ Thiên Giám Ti, tuyệt đối là chuyện tốt.

Bất quá giữa hắn và Mộ Dung Khinh Trần không có quá nhiều liên hệ, cho nên ít nhiều cũng có chút cảnh giác.

“Mộ Dung cô nương, vì sao không mượn lực lượng Mộ Dung gia? Dùng lực lượng Mộ Dung gia giết chết Lan Thành Tiêu cũng không thành vấn đề mà.”

Bạch Sầu Phi nghi hoặc hỏi.

“Tạm thời còn chưa thể vận dụng lực lượng của Mộ Dung gia, giữa Mộ Dung gia và phụ hoàng ta có một ít ân oán, hiện tại mà động chỉ sợ có vài người sẽ truyền lời cho phụ hoàng ta, ta động Lan Thành Tiêu chỉ để xem phản ứng của Tiết Bình Sinh thôi.”

“Nhìn xem có phải Tiết Bình Sinh vẫn làm theo lệnh phụ hoàng hay không?”

Mộ Dung Khinh Trần mở miệng nói.

“Ý Mộ Dung cô nương là bây giờ Chu Đế vẫn đang không chế Thiên Giám Ti, Chu Đế không có bề quan?”

Nghe được tin tức này, Bạch Sầu Phi khẽ nhướng mày.

“Ta không rõ lắm cho nên muốn thăm dò.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Như vậy sao? Ta truyền tin cho Thiên Nhai Các bên kia, lúc sau làm sao liên lạc với Mộ Dung cô nương.”

“Mười ngày sau ta sẽ lại đến, ta không thể tin người bên cạnh cho nên chỉ có thể tự mình ra mặt.”

Mộ Dung Khinh Trần nói.

“Được!”

Bạch Sầu Phi gật gật đầu.

“Đúng rồi, ngươi là bằng hữu của Tô Thần, thuận tiện nói cho hắn biết Lại bộ và Trần Phủ Ti sẽ phái người tiến đến Tự Bắc quận điều tra chuyện quận thủ tân nhậm bị giết, nhắc hắn tốt nhất không nên xung đột với đối phương, thật ra Lại bộ cường đại hơn Trần Phủ Ti.”

Nói xong Mộ Dung Khinh Trần phủ áo đen lên rồi xoay người rời đi.

Chương 588: Bạch Sầu Phi động, Sở Thiên Đường Sở Thiên Bá

Chương 588: Bạch Sầu Phi động, Sở Thiên Đường Sở Thiên Bá

“Lại bộ mạnh hơn Trần Phủ Ti!”

Bạch Sầu Phi nhìn bóng lưng Mộ Dung Khinh Trần rời đi mà híp mắt lại.

Kết cấu của vương triều Đại Chu chủ yếu là chế độ ba tỉnh sáu bộ, địa phương có tổng đốc và quận thủ, trộn lẫn một số bộ phận đặc thù khác.

Lại bộ chính là quan viên chủ quản vương triều Đại Chu, nắm giữ quyền lợi lớn.

Thế giới này không phải do văn nhân thống lĩnh một phương, là thế giới mà vũ lực quyết định hết thảy, nói cách khác muốn trở thành trọng thần Lại bộ nhất định phải có thực lực và cả văn chương.

Văn nhân thế gian có quyền, đặc biệt còn có vũ lực thì quyền thế càng lớn.

Cho nên nói Lại bộ mạnh nhất Bạch Sầu Phi cũng không hoài nghi.

Vì tránh cho Đại Chu vương triều kiêng kỵ, Kim Phong Tế Vũ Lôu chỉ thu thập chút tin tức về trọng thần triều đình, không điều tra sâu.

Vậy nên Kim Phong Tế Vũ Lâu thiếu thôn tin tức ở phương diện này.

“Chờ sau khi người của ta đến, phải bắt đầu kế hoạch thâm thấu, còn phải âm thầm gặp Mộ Dung Phục và Thượng Quan tiên sinh, trù tính bố cục ở Kinh sư.”

Bạch Sầu Phi thâm nghĩ.

Kinh sư cường đại ngoài dự liệu của hấn,

Một mình hấn muốn xoay chuyển càn khôn căn bản không được, cho nên cần liên hợp những người khác ở Kinh sư.

Sau đó hấn đi tới cạnh một cái lồng chim.

Lấy một con chim nhỏ màu xám từ trong lồng ra, đây là một loài chim đặc sắc ở thế giới này tên là Hôi Hạo, có thể truyền tống tin tức ở khoảng cách ngắn một cách bí ẩn, đương nhiên huấn luyện cũng rất khó.

Nạp Lan Dung Yên mất rất nhiều thời gian mới huấn luyện được.

Bạch Sầu Phi rút tờ giấy trắng ra, chỉ viết hai chữ rồi đưa cho Hôi Hạo chuyển đi.

E là hiện giờ cả người của Kim Phong Tế Vũ Lâu cũng đang bị giám thị cho nên phải dùng phương pháp này thôi.

Dù sao hấn không thể để chuyện Mộ Dung Phục và Thượng Quan Kim Hồng có quan hệ với Kim Phong Tế Vũ Lâu lộ ra.

Ở tổng đường Sở Thiên Đường.

Có nhiều người đang tụ tập, bầu không khí ngưng trọng tràn ngập áp bách vô hình.

“Người của Kim Phong Tế Vũ Lâu giết Tần đường chủ, các người thấy thế nào?”

Tổng đường chủ Sở Thiên Bá ngồi trên ghế thủ tọa hồ hững hờ, ánh mắt nhìn cổ thi thể khô quắt bên dưới.

Thi thể mơ hồ, đã không nhìn ra hình dạng vốn có, nhưng từ quần áo và các vật khác có thể biết được thân phận của người này.

Huống hồ tin tức Tàn Chung đi ngăn chặn Nạp Lan Dung Yên đã cũng truyền về tổng đường trước đó.

“Tổng đường chủ, Kim Phong Tế Vũ Lâu dám giết đường chủ Sở Thiên Đường chính là tuyên chiến với Sở Thiên Đường.”

Đường chủ Thiên Mãng Đường Lục Bưu mở miệng nói.

Lục Bưu cao lớn dũng mãnh, trên cánh tay trần trụi của hắn có một hình xăm cự mãng màu xanh lớn, thân thể tràn ngập huyết khí.

“Người có biết rõ hiện giờ bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu có những nhân vật nào không?”

“Hai người ra tay, một người am hiểu dùng đao, đao còn hút máu, một người dùng quyền.”

“Ta kiểm tra thương thế, phán đoán Tàn Chung bị một đao chặt đứt hai tay, sau đó bị một quyền đánh chết, đao pháp cực kỳ sắc bén, nếu như nhắm thẳng Tàn Chung thì có thể một đao chém đôi hắn.”

“Từ điểm này xem xét, hắn là trong Kim Phong Tế Vũ Lâu còn có cao thủ Thiên Nhân cảnh khác, các người nói cho ta biết hai người này là ai?”

Sở Thiên Bá nhìn về phía một nam tử mặc cẩm y.

Đường chủ Ngoại sự đường, Đoan Mộc Thanh.

Ngoại sự đường chính là đường khẩu có nhiệm vụ điều tra tin tức bên ngoài, bọn họ muốn đối phó Kim Phong Tế Vũ Lô cần phải điều tra rõ ràng.

Kinh sư không giống với bên ngoài, không điều tra mà đã ra tay chính là lỗ mãng.

Ở Kinh sư mà hành động lỗ mãng, như vậy kẻ đầu tiên biến mất chính là người.

“Tổng đường chủ, thuộc hạ không điều tra được tin tức về hai người này, hai người này chưa từng ra tay qua, một mực ở trong Kim Phong Tế Vũ Lô, trong vòng ba ngày thuộc hạ nhất định sẽ điều tra ra.”

Nam tử cảm y Đao Mộc Thanh lập tức nói.

“Được, ta cho người thời gian ba ngày, không chỉ muốn tra ra tin tức về hai người này, còn muốn tra xem bên trong Kim Phong Tế Vũ Lô còn cao thủ nào khác hay không.”

Sở Thiên Bá trầm giọng nói.

Nghe Sở Thiên Bá nói, Đao Mộc Thanh lập tức gật đầu: “Thuộc hạ nhất định sẽ dốc hết toàn lực điều tra.”

Hắn không từ chối vì biết Sở Thiên Bá không thích người khác phủ định quyết định hắn.

Cho nên hắn chỉ nói cố gắng điều tra rõ ràng trong vòng ba ngày.

“Chuyện này giao cho Đao Mộc đường chủ làm, các người đều lui xuống, thuận tiện mang thi thể Tàn Chung đi, một ngày sau ta sẽ tuyên bố người tiếp nhận vị trí đường chủ của Tàn Chung!”

Sở Thiên Bá khoát tay nói.

Mọi người đứng dậy cáo từ rời đi.

Tất cả công việc đều do Sở Thiên Bá phụ trách, có thể nói là nhất ngôn cửu đỉnh.

Sau khi mọi người rời đi thì có một bóng người từ trong góc tối đi ra.

Người này có thân hình gầy gò, gương mặt thanh tú, mặc một thân trường sam màu lục, tóc xõa trên vai, khí tức thâm thúy, khí kinh hoàn toàn thu liễm làm cho người ta không thể nhìn thấu thực lực của hắn.

“Người cảm thấy chuyện này thế nào?”

“Tần Chung có chút tự đại, cho dù Dạ Đế và Nhật Hậu rời đi cũng không có nghĩa là bên trong Kim Phong Tế Vũ Lâu không còn cao thủ nào khác.”

“Hiện tại người ở Kinh sư không thử ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lâu, chúng ta ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lâu thật sự hơi lỗ mẫn, cũng không công giúp người khác thăm dò.”

“Huống hồ chúng ta dựa vào Thất hoàng tử nhưng không bán mạng cho đối phương, nếu Thất hoàng tử không trả được cái giá tương ứng, chúng ta không cần phải nhắm vào Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Người tới mở miệng nói.

Nam tử mặc áo xanh này chính là quân sư của Sở Thiên Bá, Lục Hóa Viễn.

“Đúng là làm chim đầu đàn rồi, chuyện Kim Phong Tế Vũ Lâu người tự mình đi gặp Thất hoàng tử, ta muốn xem thái độ của Thất hoàng tử.”

“Nếu hắn cho chúng ta lợi ích tương ứng, sao chúng ta không thể chiến một trận với Kim Phong Tế Vũ Lâu chứ.”

Sở Thiên Bá trầm giọng nói.

Chuyện người của Kim Phong Tế Vũ Lâu giết Tần Chung sẽ nhanh chóng lan truyền khắp Kinh sư.

Đối với bọn họ mà nói cũng không phải là chuyện có lợi.

Cho nên cuối cùng bọn họ đều phải va chạm với Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Cho nên nếu Thất hoàng tử có thể cho bọn họ đầy đủ lợi ích, bọn họ nguyện ý làm chim đầu đàn.”

“Tổng đường chủ, Kim Phong Tế Vũ Lâu là một thế lực thuộc bắc các Thiên Nhai Các, chúng ta muốn ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lâu, không chỉ cần phòng bị Kim Phong Tế Vũ Lâu mà còn phải phòng bị Bắc các phía sau, hoặc có thể nói là toàn bộ Thiên Nhai Các.”

“Ta đề nghị tạm thời không nên va chạm chính diện với Kim Phong Tế Vũ Lâu, lấy điều tra là chính.”

Lục Hóa Viễn trầm giọng nói.

“Nhưng bọn họ giết người của chúng ta, không cho người trong đường công đạo, chỉ sợ lòng người trong đường sẽ dao động!”

“Người của chúng ta chết trên đường chặn Nạp Lan Dung Yên, chúng ta chỉ cần giết chết Nạp Lan Dung Yên là có thể củng cố lòng người, huống hồ lúc này Nạp Lan Dung Yên ra khỏi thành, e rằng có chuyện quan trọng.”

“Không chừng chúng ta sẽ có phát hiện lớn, thuộc hạ gặp Thất hoàng tử xong tự mình dẫn người đi truy tung Nạp Lan Dung Yên!”

“Chờ sau khi ta rời khỏi thành có thể thả tin tức này ra xem phản ứng của Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Lục Hóa Viễn trầm giọng nói.

Chương 589: Mộ Dung Phục Thiên Nhân bát nạn, Thượng Quan Kim Hồng, Thiên Độc Phu Nhân

Chương 589: Mộ Dung Phục Thiên Nhân bát nạn, Thượng Quan Kim Hồng, Thiên Độc Phu Nhân

“Tốt, chuyện cụ thể người tới thao tác!”

Sở Thiên Bá mở miệng nói.

Những chuyện này không cần hấn làm.

“Tổng đường chủ, ta đi xử lý trước.”

Nói xong, thân hình Lục Hóa Viễn lại dung nhập vào trong bóng tối.

Trong đại sảnh chỉ có một mình Sở Thiên Bá.

“Bây giờ Kinh sư thay đổi nhiều, Cửu hoàng chi tranh trở nên có chút mê mang, đây là bút tích của ai?”

Sở Thiên Bá thì thảo nói.

Ở chỗ viện của Mộ Dung Phục.

Trong một gian mật thất, Mộ Dung Phục Bàn ngồi trong thùng thuốc, cả thùng nước thuốc sôi ùng ục.

Từng luồng dược lực đang không ngừng tràn vào trong thân thể hắn, trong thân thể có vòng tuần hoàn khí kinh.

Hắn nhận được một ít đan dược từ Thập nhị hoàng tử, cộng thêm ngân phiếu Nguyên Tùy Vân gửi tới, vì lợi dụng hợp lý những thứ này, hắn đổi thành nước thuốc để cho mình dễ dàng tăng cường thực lực.

Kiều Phong hiện thân, thực lực cường hãn.

Hắn và Kiều Phong được gọi là Nam Mộ Dung, Bắc Kiều Phong.

Hiện giờ chênh lệch giữa hắn và Kiều Phong quá lớn, cho nên hắn càng khắc khổ gia tăng tu vi bản thân hơn.

Tư chất của Mộ Dung Phục rất cao.

Lợi dụng dược vật, thực lực của hắn đã đạt tới Thiên Nhân thất nạn.

Lúc trước hắn nhờ Nguyên Tùy Vân tìm cho hắn một ít công pháp, vài ngày trước Nguyên Tùy Vân đã gửi tới một quyển công pháp tên là Tử Lôi Kinh, loại công pháp này không chỉ rèn luyện thân thể mà còn có thể ngưng tụ lôi kinh.

Mộ Dung Phục có thời gian liền tiến vào mật thất tu luyện, tu vi tiến triển rất nhanh.

Đêm nay muốn tu luyện tầng thứ chín Tử Kôi Kinh, Tử lôi dung thân, để cho thực lực của mình đột phá đến Thiên Nhân bát nạn.

Lôi kinh vận chuyển trong cơ thể, bên ngoài cơ thể cũng xuất hiện một tầng lôi điện màu tím.

Nước thuốc trong thùng nhanh chóng trở nên trong suốt, dược lực bị hắn hấp thu hết.

Tiêu Nhược Yến ở bên lập tức đổ thêm nước thuốc đã chuẩn bị sẵn vào trong thùng.

Sau đó nhìn quan sát trạng thái của Mộ Dung Phục.

Liên tục hấp thu ba thùng nước thuốc, trong cơ thể Mộ Dung Phục xuất hiện một cỗ lực lượng mãnh liệt cuộn cuộn.

Bùm!

Năng lượng không lồ từ thân thể Mộ Dung Phục bộc phát.

“Đại nhân đột phá!”

Trong ánh mắt Tiểu Nhược Yên xuất hiện sự vui mừng.

Bên này, Mộ Dung Phục mở hai mắt ra, bắt đầu thu liễm khí tức bản thân rồi đứng dậy rời khỏi thùng gỗ, Tiểu Nhược Yên lập tức tiến lên khoác áo bào cho hắn.

“Chúc mừng đại nhân!”

Tiểu Nhược Yên nói.

“Mới Thiên Nhân bát nạn, còn kém rất nhiều!”

Mộ Dung Phục thở dài nói.

“Đại nhân kỳ tài ngút trời, trong thời gian ngắn đã đột phá mấy cảnh giới, người thường không thể so sánh!”

Tiểu Nhược Yên nói.

“Ta cũng không có so với người thường.”

Mộ Dung Phục mặc quần áo tử tế rồi đi ra khỏi mật thất.

Chuyện Cái Bang tạm thời Mộ Dung Phục còn chưa nói cho Tiểu Nhược Yên biết.

Nàng chỉ biết Thượng Quan Kim Hồng và Kim Phong Tế Vũ Lô Bạch Sầu Phi.

Người mà Mộ Dung Phục muốn so lại là Kiều Phong.

Hiện giờ thực lực hai người chênh lệch rất lớn.

Hai người ra khỏi mật thất tiến vào trong đại sảnh, lúc này có một con Hôi Hạo xuất hiện trước mặt Mộ Dung Phục.

Mộ Dung đưa tay ra, Hôi Hạo rơi vào lòng bàn tay hắn, hắn lấy tờ giấy nó mang theo xem xét.

“Hợp!”

Mộ Dung Phục xua tay, Hôi Hạo nhanh chóng rời đi, giấy trắng trong tay cũng bị nghiền nát.

“Ngày mai ta ra ngoài một chuyến, chuyện trong phủ do người an bài, nếu như Thập Nhị hoàng tử tìm cứ nói ta đang bế quan tu luyện!”

Mộ Dung Phục nói.

“Tuân lệnh!”

Tiêu Nhược Yến đáp lại.

“Xem ra bên Bạch Sầu Phi vẫn xuất hiện nguy cơ, nếu không sẽ không hẹn gặp mặt!”

“Hôm nay bên ngoài có chuyện gì sao?”

Mộ Dung Phục hỏi.

Nạp Lan Dung Yên rời khỏi kinh sư, sau khi ra khỏi thành gặp phải người của Sở Thiên Đường, bất quá không người nào của Sở Thiên Đường còn sống rời đi.

Tiêu Nhược Yến nói.

“Sở Thiên Đường là thế lực của Thất hoàng tử thế lực, Thất hoàng tử muốn gây phiền toái cho Kim Phong Tế Vũ Lâu sao?”

“Hắn mặc kệ chuyện Đan Dương quận chúa?”

Mộ Dung Phục không khỏi nói.

“Nghe đồn Liệt Vũ Vương đang tự mình điều tra chuyện Đan Dương quận chúa và Nhiếp Trùng, hình như Thất hoàng tử bị bài trừ ở bên ngoài!”

“Cụ thể có phải thật vậy không, bên ta không tra được.”

Tiêu Nhược Yến trả lời.

“Nếu Liệt Vũ Vương tự mình điều tra, như vậy chỉ sợ Liệt Vũ Vương này sẽ đoạn tuyệt với Thất hoàng tử!”

“Bất quá có chỗ kỳ quái, nếu như Liệt Vũ Vương đoạn tuyệt với Thất hoàng tử, như vậy Thất hoàng tử nên khiêm tốn một chút chứ, sao lại động Kim Phong Tế Vũ Lô đây?”

Mộ Dung Phục nhíu mày, cảm thấy khó hiểu.

Nhưng cũng không nghĩ sâu hơn.

Hắn muốn gặp Bạch Sầu Phi rồi tính tiếp.

“Ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta qua thư phòng ngồi một lát.”

Mộ Dung Phục nói với Tiêu Nhược Yến.

Hắn cần hiểu rõ tình huống Kinh sư, muốn sinh tồn ở Kinh sư ngoại trừ võ lực còn phải hiểu rõ càng nhiều chuyện hơn.

Xét võ lực, Kinh sư có nhiều cao thủ, không cần thận liên dụng phải.

Ở Kim Tiền Bang, trong một tòa nhà.

Thượng Quan Kim Hồng đang uống rượu một mình.

Kinh Vô Mệnh vì không muốn bại lộ quan hệ với Thượng Quan Kim Hồng nên chỉ âm thầm gặp mặt Thượng Quan Kim Hồng.

Đêm đã khuya, Thượng Quan Kim Hồng vừa uống rượu vừa trầm tư một ít chuyện.

Vừa mới giết chết cánh tay trái của Kim Ngọc Đình, nhưng Thượng Quan Kim Hồng cũng không thu được bao nhiêu lợi ích.

Đương nhiên hắn cũng không thèm để ý những thứ này.

Gần đây hắn muốn tiến vào mật khẩu Kim Tiền Bang, trong mật khẩu có một viên đan dược tên là Bồ Nguyên Đan, loại đan dược này phối hợp với Tinh Nguyên Thảo có thể gia tăng công lực của võ giả Thiên Nhân cảnh.

Thượng Quan Kim Hồng đã âm thầm thu thập Tinh Nguyên Thảo rồi, hiện tại đang nghĩ xem nên làm thế nào để lấy được Bồ Nguyên Đan.

Thượng Quan Kim Hồng ở đây một đoạn thời gian, thực lực đã tăng lên đến Thiên Nhân thất nạn, phối hợp với song hoàn, cao thủ Thiên Nhân bát nạn bình thường không phải là đối thủ của hắn.

“Với tư lịch của ta ở Kim Tiền Bang hiện tại, không có khả năng đạt được Bồ Nguyên Đan.”

“Chỉ có thể lẻn vào trộm Bồ Nguyên Đan nhưng mật khẩu có cao thủ canh giữ, muốn lẻn vào có chút khó khăn.”

Thượng Quan Kim Hồng trầm nghĩ.

“Thượng Quan huynh, sao lại một mình uống rượu giải sầu đây? Có cần tiểu muội hỗ trợ gì không?”

Một giọng nói dịu dàng truyền đến.

Sau đó là một nữ tử yêu kiều mặc váy lụa mỏng màu đen đi tới trước mặt Thượng Quan Kim Hồng.

Thời điểm nữ tử xuất hiện, Thượng Quan Kim Hồng không khỏi liếc mắt nhìn đối phương, nữ tử có một thân hình quyến rũ, có lồi có lõm, lúc bước đi làm cho người ta có cảm giác mê man.

Ánh mắt Thượng Quan Kim Hồng lướt qua người nàng rồi lại uống một ngụm rượu.

“Ngu phu nhân, sao người lại tới chỗ ta!”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

Thượng Quan Kim Hồng dùng tên Thượng Quan Hạc ở Kim Tiên Bang.

Nữ tử váy đen yêu điểm này là một tổng quản trong Kim Tiên Bang, được mọi người gọi là Ngu phu nhân, đương nhiên nàng còn có một ngoại hiệu, Thiên Độc phu nhân!

Chương 590: Dã tâm của Thượng Quan Kim Hồng

Chương 590: Dã tâm của Thượng Quan Kim Hồng

Ánh mắt Ngu phu nhân nhìn về phía Thượng Quan Kim Hồng có chút khác thường.

Người Kim Tiền bang, dù là kẻ sợ hãi nàng hay ái mộ nàng, thời điểm nhìn thấy nàng trong ánh mắt đều tràn ngập sự nóng bỏng.

Có thể nói những người này đều có hứng thú và dục vọng đối với nàng.

Chỉ có Thượng Quan Hạc ngoại lệ.

Mặc dù có hứng thú với nàng, cũng nhìn thân thể nàng nhưng trong mắt lại không hề có ham muốn và dục vọng chiếm hữu.

Hơn nữa Thượng Quan Hạc có một loại khí chất hấp dẫn nàng.

“Thượng Quan huynh, một mình ở chỗ này uống rượu giải sầu không biết vì chuyện gì, có thể tâm sự với tiểu muội hay không?”

Ngu phu nhân ngồi đối diện Thượng Quan Kim Hồng, tự rót rượu cho mình.

“Ta muốn lấy Bồ Nguyên Đan trong mật khố để tăng cường thực lực, nhưng không lấy được.”

Thượng Quan Kim Hồng không có che giấu ý đồ của mình.

Một người có dã tâm, đôi khi bại lộ ra cũng không phải chuyện xấu.

Đặc biệt là ở thế giới võ giả vi tôn, cường giả chế định quy tắc này.

Tham vọng làm cho con người mạnh mẽ hơn.

Nghe được lời của Thượng Quan Kim Hồng, mắt đẹp của Ngu phu nhân khẽ động, nhưng cũng không kinh ngạc.

Trong mật khố của Kim Tiền Bang có Bồ Nguyên Đan, chỉ cần là người đạt tới Thiên Nhân cảnh đều muốn có được nó, chẳng phải chuyện bí mật gì.

“Không biết ta cần làm gì để trợ giúp Thượng Quan huynh?”

Ngu phu nhân bình thản nói, mắt nhìn chăm chăm Thượng Quan Kim Hồng.

“Ta muốn tiến vào mật khố trộm Bồ Nguyên Đan!”

Thượng Quan Kim Hồng nhìn Ngu phu nhân, ánh mắt lấp lóe.

“Trộm Bồ Nguyên Đan!”

Lần này sắc mặt Ngu phu nhân hơi đổi, nàng không nghĩ tới Thượng Quan Kim Hồng lại muốn trộm mật khố của Kim Tiền Bang.

“Ý nghĩ của ngươi rất lớn mật, tuy rằng hiện giờ bang chủ đang bế quan, Kim bang chủ chấp chương Kim Tiền Bang, thực lực của hắn không cao, nhưng trong mật khố lại có võ giả Thiên Nhân cửu nạn tọa trấn, muốn lên vào đó, với thực lực của ngươi căn bản không được.”

“Cho dù ngươi khiến Kim Tiền bang nội loạn hoặc có cường địch đến công kích, cường giả thủ hộ mật khố cũng sẽ

không rời đi!”

Ngu phu nhân mở miệng nói.

“VẬY HẠ ĐỘC THÌ SAO? TA NGHĨ HẮN LÀ NGƯỜI CÓ LOẠI ĐỘC ĐƯỢC CÓ THỂ KHIẾN VÕ GIẢ THIÊN NHÂN CỨU NẠN TRÚNG ĐỘC ĐI!”

Thượng Quan Kim Hồng nhìn Ngu phu nhân nói.

“Thượng Quan huynh muốn ta hỗ trợ sao, độc thì có, nhưng người thủ hộ trong mật khố chưa từng ra ngoài, muốn hạ độc rất khó.”

“Thức ăn của bọn họ được người chuyên môn phụ trách, kiểm tra kỹ lưỡng.”

Ngu phu nhân nói.

“MẶC KẼ BỐ CỤC KÍN KẼ NHƯ THẾ NÀO, CHẮC CHẮN SẼ CÓ SƠ HỎ!”

“Chỉ xem người có nguyện ý làm hay không mà thôi.”

Thượng Quan Kim Hồng trầm giọng nói.

“TA CÓ THỂ TRỢ GIÚP NGƯỜI, NHƯNG TA HI VỌNG SAU KHI THỰC LỰC NGƯỜI TĂNG LÊN, GIÚP TA GIẾT MỘT NGƯỜI, CHỈ CẦN NGƯỜI GIÚP TA GIẾT CHẾT HẮN TA NGUYỆN Ý LÀM BẤT CỨ CHUYỆN GÌ.”

Ngu phu nhân nói xong nhìn Thượng Quan Kim Hồng.

“GIÚP NGƯỜI GIẾT MỘT NGƯỜI SAO, TA THẤY KIM NGỌC ĐÌNH RẤT VỪA Ý NGƯỜI, NGƯỜI MỜI HẮN HỖ TRỢ, HẮN SẼ RA LỆNH CHO NGƯỜI KIM TIỀN BANG THỰC HIỆN.”

Thượng Quan Kim Hồng hứng thú nhìn Ngu phu nhân, nói.

Tuy rằng Ngu phu nhân tuy rằng diễm lệ nhưng cũng đã bị độc chiếm, bởi vì Kim Ngọc Đình của Kim Tiền Bang vừa ý nàng.

“NGƯỜI TA MUỐN GIẾT, HẮN KHÔNG GIẾT ĐƯỢC!”

Ngu phu nhân nói.

“Vậy người nói xem, người muốn giết ai?”

Thượng Quan Kim Hồng nghe vậy trầm giọng nói.

“Bang chủ Kim Tiền Bang, Kim Phi Hồng!”

Trong giọng nói của Ngu phu nhân mang theo chút sợ hãi, thân thể nàng hơi, giống như rất sợ bang chủ Kim Phi Hồng, bất quá đang cố gắng kìm nén cảm xúc.

Đương nhiên nàng cũng đang nhìn chăm chăm Thượng Quan Kim Hồng.

Thượng Quan Kim Hồng chỉ hơi kinh ngạc một chút, vẫn bình tĩnh như cũ.

Hắn từ thần thái của Ngu phu nhân nhìn ra giữa nàng và Kim Phi Hồng có chuyện gì đó?

“Có thể, ta tới Kim Tiền Bang chính là để trở thành bang chủ Kim Tiền Bang, Kim Phi Hồng là kẻ mà ta phải diệt trừ!”

Thượng Quan Kim Hồng bình thản nói.

Nghe được lời Thượng Quan Kim Hồng, Ngu phu nhân tỏ vẻ kinh ngạc.

Nàng không nghĩ tới Thượng Quan Kim Hồng lại muốn thay thế Kim Phi Hồng, trở thành bang chủ của Kim Tiền Bang.

“Người cũng biết thực lực của Kim Phi Hồng ở Hóa Hải cảnh, lần này hắn bế quan để trùng kích trong biển ngưng thần.”

“Bất quá ta biết hắn bế quan không quá thuận lợi, hắn là bị phản phệ rồi.”

Ngu phu nhân mở miệng nói.

“Làm sao ngươi biết hấn gặp phải phản phệ?”

Thượng Quan Kim Hồng không khỏi nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì gần đây được nô hấn bồi dưỡng bị đưa vào mật thất.””

“Ta cũng là một trong các được nô, chỉ là bây giờ ta còn có tác dụng khác, hơn nữa vừa mới đột phá đến Thiên Nhân nhất nạn, nếu như hấn bị phản phệ thêm nữa thì ta sẽ chết.”

Ngu phu nhân mở miệng nói.

“Hấn tu luyện công pháp gì, vì sao lại bị phản phệ?”

Nghe được tin này, Thượng Quan Kim Hồng có chút tò mò về công pháp mà Kim Phi Hồng đang tu luyện.

“Huyền Cực Chân Ma Công!”

“Một loại công pháp ma đạo rất mạnh, bất quá hấn chỉ đạt được tàn quyền cho nên mới sinh di chứng, Kim Phi Hồng bế quan không chỉ muốn đột phá đến trong biển ngưng thần mà còn muốn bổ sung Huyền Cực Chân Ma Công.”

Ngu phu nhân nói.

“Ngươi trợ giúp ta thu được Bồ Nguyên Đan kia, trợ giúp ta chấp chương Kim Tiền Bang thì Kim Phi Hồng chắc chắn phải chết, coi như hấn bước vào trong biển ngưng thần ta cũng sẽ tìm người giúp ngươi giết chết hấn!”

“Trên thế giới này, đôi khi tiền tài có thể thông thần!”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Hôm nay Kim Ngọc Đình tổn thất cánh trái, ngươi có thể nhân cơ hội trở thành cánh tay trái của hấn rồi lại nghĩ biện pháp diệt trừ cánh tay phải, chậm rãi khống chế Kim Tiền bang!”

“Cách này quá chậm, đạt được Bồ Nguyên Đan, ta có thể bước vào Thiên Nhân bát nạn, khi đó Thiên Nhân cử nạn ta cũng không e ngại.

Giết chết Kim Ngọc Đình, Kim Tiền Bang sẽ loạn, như vậy ta mới có thể chấp chương Kim Tiền Bang trước khi Kim Phi Hồng quan trước.”

Thượng Quan Kim Hồng tiếp tục nói.

Vì sao hần muốn tiến vào mật khố lấy Bồ Nguyên Đan, chính là vì tăng cường thực lực, chỉ cần hần bước vào Thiên Nhân bát nạn, nhờ Long Phượng Kim Hoàn hần tự tin mình có thể chiến với võ giả Thiên Nhân cử nạn một trận.

Lúc nói chuyện, Thượng Quan Kim Hồng tản ra khí thế bề ngễ.

Ánh mắt Ngu phu nhân lấp lóe.

“Ta có thể giúp ngươi hạ độc võ giả Thiên Nhân cử nạn, nhưng không thể độc chết đối phương, tối đa chỉ hạn chế thực lực, áp chế thực lực của đối phương xuống Thiên Nhân bát nạn, cho nên ngươi cần tiến vào chém giết đối phương, không biết ngươi có làm được hay không.”

Ngu phu nhân nói.

“Thiên Nhân bát nạn sao? Không thành vấn đề!”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Vậy ngươi chờ tin tức của ta, trong vòng năm ngày nhất định sẽ tìm được cơ hội.”

Ngu phu nhân nói xong xoay người rời đi.

Sau khi Ngu phu nhân rời đi không bao lâu, một bóng người đi ta từ trong góc tối.

“Bang chủ, ta đi theo dõi đối phương!”

Người này chính là Kinh Vô Mệnh.

“Tuy rằng thực lực của Ngu phu nhân không mạnh nhưng độc của nàng lại không đơn giản, người phải cẩn thận!”

“Nếu có chuyện ngoài ý muốn, không thể để nàng ta lên tiếng.”

Thượng Quan Kim Hồng gật gù nói.

Tuy rằng hắn tin tưởng Ngu phu nhân nhưng thời điểm nên phòng bị vẫn phải phòng bị, nếu như nàng tiết lộ mục đích của hắn, vậy nàng phải chết.

Chương 591: Giả mạo, động thủ ở mật khố

Chương 591: Giả mạo, động thủ ở mật khố

Kinh Vô Mệnh rời đi.

Thượng Quan Kim Hồng tiếp tục uống rượu, bỗng có một con Hôi Hạo hạ xuống, sau khi xem tờ giấy nó mang đến, hai mắt Thượng Quan Kim Hồng híp lại.

“Đúng lúc ta cũng muốn tìm các người giúp đỡ.”

Thượng Quan Kim Hồng thì thào nói.

Động thủ với Kim Ngọc Đình và thủ hạ của hắn, dựa vào Thượng Quan Kim Hồng và Kinh Vô Mệnh thì không cách nào, cho nên cần Bạch Sầu Phi và Mộ Dung Phục trợ giúp.

Hắn biết hai người này đều không cam lòng ở dưới những người khác, cho nên tu vi chắc chắn tăng trưởng một mảng lớn rồi.

Ngày hôm sau, ở một tiểu viện bình thường.

Bạch Sầu Phi một thân áo đen tiến vào tiểu viện, đi dọc theo thông đạo ngấm trong tiểu viện một thời gian xuất hiện ở một nơi khác.

Nơi đây cũng là một tiểu viện, tương đối rộng rãi.

Mộ Dung Phục một thân áo trắng và Thượng Quan Kim Hồng một thân cẩm y đang ngồi uống rượu.

“Bạch huynh, mời ngồi!”

Thượng Quan Kim Hồng khoát tay nói.

Bạch Sầu Phi cởi áo khoác đen trên người rồi ngồi xuống.

“Không nghĩ tới thực lực của Bạch huynh cũng tiến bộ, người rút lại phía sau dĩ nhiên là ta.”

Thượng Quan Kim Hồng nhìn Bạch Sầu Phi mà thờ dãi nói, thuận tiện rót cho Bạch Sầu Phi một ly rượu.

Thực lực của Bạch Sầu Phi đã bước vào Thiên Nhân thất nạn, kém hơn Mộ Dung Phục một chút.

“Thượng Quan bang chủ, ta chỉ mượn một ít ngoại lực, vừa mới đột phá Thất nạn.”

“Lần này Bạch mỗ mời hai vị đến muốn hợp tác với hai vị, hai vị cũng biết vị trí lâu chủ là do ta xin chủ thượng, hôm nay bên này gặp chút khó khăn, với thực lực của ta tạm thời không thể giải quyết.”

Bạch Sầu Phi mở miệng nói.

“Chuyện của Sở Thiên Đường sao?”

Mộ Dung Phục nói.

“Lần này người bọn họ tập kích Nạp Lan Dung Yên bị giết sạch, với phong cách hành sự của Sở Thiên Đường, chắc chắn sẽ ra tay với ta, ta tạm thời không muốn xin trợ giúp từ chủ thượng!”

Bạch Sầu Phi trầm giọng nói.

“Chuyện này có thể hóa giải, bên ta đang muốn đối phó Kim Ngọc Đình, đến lúc đó Mộ Dung huynh đệ sử dụng tuyệt học của Sở Thiên Bá giết chết Kim Ngọc Đình, như vậy Sở Thiên Đường liền phát sinh xung đột với Kim Tiền Bang, tạm thời dời tầm mắt đang tập trung vào ngươi.”

“Ta cũng đang mưu tính Bồ Nguyên Đan trong mật khẩu của Kim Tiền Bang, một khi đạt được Bồ Nguyên Đan, ta có

thể bước vào Thiên Nhân bát nạn, dùng Long Phượng Kim Hoàn có thể đối chiến với cao thủ Thiên Nhân cửu nạn.”

Thượng Quan Kim Hồng mở miệng nói.

Nghe Thượng Quan Kim Hồng nói, hai mắt Bạch Sầu Phi sáng ngời.

“Chúng ta cứ làm như vậy đi, ta chờ tin tức từ Thượng Quan bang chủ.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Ta sẽ nghiên cứu tuyệt học của Sở Thiên Bá!”

Mộ Dung Phục nói.

“Tốt, chúc kế hoạch của chúng ta thuận lợi!”

Thượng Quan Kim Hồng nâng ly rượu lên nói.

Hai ngày sau Ngũ phu nhân xuất hiện trước mặt Thượng Quan Kim Hồng.

“Ngày mai Kim Ngọc Đình sẽ đi tới Thiên Vân tiền trang điều tra doanh thu quý gần đây, không ở trong bang, hơn nữa ta đã âm thầm hạ một loại độc tổ hợp với trường lão mật khổ, chỉ cần người mang túi thơm này trên người là có thể dẫn phát độc trên người tên trường lão kia, đến lúc đó thực lực của hắn sẽ nhanh chóng hạ xuống!”

Ngũ phu nhân lấy ra một cái hộp gấm đưa cho Thượng Quan Kim Hồng.

“Tốt lắm, vậy ngày mai bên ta sẽ đồng thời động thủ!”

Thượng Quan Kim Hồng mở miệng nói.

Nghe vậy, Ngũ phu nhân ngần ra.

“Ý ngươi là ra tay với cả Kim Ngọc Đình!”

“Đúng vậy, hắn cũng nên chết!”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

Ngu phu nhân có chút kinh ngạc, nàng không nghĩ tới Thượng Quan Kim Hồng nói động thủ liền động thủ.

“Chẳng lẽ ngươi sợ sao?”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Làm sao có thể, Kim Ngọc Đình vẫn không động tới ta chủ yếu là vì ta là dục nô của Kim Phi Hồng, nhưng một khi Kim Phi Hồng đột phá, thân phận dục nô của ta liền vô dụng, đến lúc đó sẽ trở thành nô lệ cho Kim Ngọc Đình.”

“Ta rất hy vọng hấn chết, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy mà thôi.”

Ngu phu nhân nói.

“Vậy ngươi chờ tin tức đi!”

“Ta có thể hành động cùng ngươi không? Đến lúc đó cũng có thể trợ giúp ngươi kiếm một ít nhân chứng.”

Bây giờ nàng đang đặt cược lên người Thượng Quan Kim Hồng, một khi Thượng Quan Kim Hồng xảy ra chuyện, hy vọng của nàng cũng tan theo.

“Có thể!”

Thượng Quan Kim Hồng cũng không có phản đối Ngu phu nhân hành động cùng hấn.

Ngày hôm sau, Kim Ngọc Đình mang theo đoàn người rời khỏi tổng bộ Kim Tiền Bang.

Sau khi bọn họ rời đi, Ngu phu nhân liền xuất hiện ở chỗ Thượng Quan Kim Hồng.

“Bọn họ đi rồi?”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Đã khởi hành, không tới nửa canh giờ sau sẽ đến Thiên Vân tiền trang, sau nửa canh giờ có thể động thủ.”

Ngu phu nhân mở miệng nói:

“Không, chúng ta cứ động thủ ngay bây giờ!”

Thượng Quan Kim Hồng tiến vào phòng lấy ra một cái mặt nạ da người.

Mặt mặt nạ da người mô phỏng gương mặt Tần Xuyên, cánh tay phải của Kim Ngọc Đình.

Sau khi thay mặt nạ, hắn lấy một gói đồ đổi sang trang phục mà Tần Xuyên thường xuyên mặc rồi mới ra khỏi phòng.

Ngu phu nhân thấy Tần Xuyên đi ra, sắc mặt lập tức thay đổi, muốn lên tiếng.

“Ta là Thượng Quan Hạc, đang dùng mặt nạ da người!”

Thượng Quan Kim Hồng mở miệng nói.

“Ta phải tự vào mặt khố của Kim Tiền Bang.”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

Trộm Bỏ Nguyên Đan là kế hoạch mà Thượng Quan Kim Hồng đã chuẩn bị rất lâu, hắn âm thầm tìm người ở chợ đen chế tác mặt nạ da người của Tần Xuyên.

Muốn mượn thân phận này tới gần mặt khố.

“Được, ta lưu lại đây một chút liền rời đi.”

Ngu phu nhân không nghĩ tới Thượng Quan Kim Hồng chuẩn bị chu đáo như thế.

Nàng thì lấy thân phận bình thường tiến vào Kim Tiền Bang là được.

“Vậy ta đi trước đây!”

Thượng Quan Kim Hồng xoay người tiến vào thông đạo ngầm rồi xuất hiện ở một gian viện khác.

Bên trong Kim Tiền Bang.

Thượng Quan Kim Hồng dùng thân phận của Tần Xuyên trở về.

“Bái kiến Tần trưởng lão!”

Thủ vệ ở cửa thấy hấn khom người nói.

Thượng Quan Kim Hồng gật gật đầu, cất bước tiến về mật khẩu của Kim Tiền Bang.

Chỉ là sau khi Thượng Quan Kim Hồng tiến vào, một tên thủ vệ mở miệng nói:

“Không phải Tần trưởng lão vừa cùng nhị bang chủ ra ngoài sao?”

“Phỏng chừng trở về có việc gì đó.”

Một người khác đáp lời.

Thượng Quan Kim Hồng đi thẳng tới chỗ mật khẩu có chứa Bồ Nguyên Đan.

Hấn rất quen thuộc với hoàn cảnh nội bộ, nhanh chóng tới được mật khẩu.

Bên ngoài mật khẩu có người thủ vệ, nhìn thấy người tới là Tần Xuyên, thủ vệ lập tức tiến lên nói: “Bái kiến Tần trưởng lão.”

Tần Xuyên là người Kim Ngọc Đình tín nhiệm nhất, có địa vị cao trong Kim Tiền Bang.

“Ta muốn vào mật khẩu gặp Mộc trưởng lão, các người mở cửa lớn ra.”

Thượng Quan Kim Hồng ra lệnh.

Thủ vệ cũng không hoài nghi, lập tức mở cửa mật khố, sau khi hấn tiến vào, hai tên thủ vệ liền đóng cửa lại.

Sau khi bọn họ đóng cổng đột nhiên có một đạo kiếm quang lóe lên trước mặt.

Hai người kinh hãi nhưng đã không có cơ hội nói chuyện, trên cổ họng đều xuất hiện một vết kiếm.

Người xuất thủ chính là Kinh Vô Mệnh.

Thượng Quan Kim Hồng tiến vào mật khố nhất định sẽ giao thủ với trưởng lão trong mật khố, đến lúc đó động tĩnh sẽ khiến cho thủ vệ bên ngoài chú ý, Kinh Vô Mệnh ra tay giải quyết hai người này trước.

Chương 592: Giết người, đoạt bảo, giá họa

Chương 592: Giết người, đoạt bảo, giá họa

Bên trong mật khổ lúc này.

Thượng Quan Kim Hồng đang đứng trước mặt một lão giả mặc trường bào màu xám tro.

Sắc mặt lão giả xanh mét nhìn Thượng Quan Kim Hồng trước mặt, cắn răng lớn tiếng nói:

“Người không phải Tần Xuyên, người là ai? Người hạ độc ta lúc nào, vì sao ta không nhận ra, không có khả năng.

“Nói quá nhiều!”

Khí tức của Thượng Quan Kim Hồng bộc phát, chân giậm mạnh, vỗ một chưởng công kích lão giả áo xám.

“Thiên Nhân thất nạn, với thực lực của người mà đòi giao thủ với lão phu!”

“Cho dù lão phu trúng độc vẫn có thực lực Thiên Nhân bát nạn!”

Lão giả rống giận một tiếng, bàn tay ngưng tụ khí kinh màu đen tung một chưởng nghênh đón công kích của Thượng Quan Kim Hồng.

Lực lượng đáng sợ từ trong lòng bàn tay hấn bộc phát, có tiếng nổ vang lên.

Bùm!

Bàn tay hai người va chạm, thân thể Thượng Quan Kim Hồng bị chấn lui, chân đạp liên tục mấy bước mới ổn định thân thể.

Thấy Thượng Quan Kim Hồng bị đánh lui, ánh mắt lão giả áo xám trở nên dữ tợn, thân hình chợt lóe vọt tới.

Tốc độ của hắn cực nhanh, giờ bàn tay chộp lấy đầu Thượng Quan Kim Hồng.

Hắn muốn tháo đầu Thượng Quan Kim Hồng xuống.

Chỉ là lúc bàn tay tới gần Thượng Quan Kim Hồng.

Mắt Thượng Quan Kim Hồng lóe hàn quang, có ánh sáng kim sắc từ bàn tay hắn bắn ra.

Lão giả giờ bàn tay vỗ vào luồng sáng kim sắc.

Trong khoảnh khắc bàn tay va chạm với luồng sáng, luồng sáng đột nhiên tách làm hai.

Một luồng sáng va chạm với bàn tay.

Một luồng sáng khác nháy mắt va vào cổ họng hắn.

Răng rắc!

Khớp xương nơi cổ họng đối phương đứt gãy.

Luồng sáng va chạm với bàn tay lão giả bị chấn ngược ra rồi lại quay vòng bắn vào vị trí trái tim đối phương, chấn đoạn tâm mạch.

“Ngươi!” Lão giả áo xám dùng chút khí lực còn sót lại nói một chữ rồi ngã xuống đất.

Thượng Quan Kim Hồng thu hồi kim hoàn móc ra một bình Hóa Thi Thủy đổ lên thân đối phương, thân thể đối phương nhanh chóng hóa thành một bãi nước.

Thượng Quan Kim Hồng tìm tới vị trí để Bồ Nguyên Đan.

Sau đó lấy đan dược bỏ vào trong ngực, lấy thêm một ít đan dược và bảo vật khác đóng gói mang đi.

Các bảo vật có kích thước quá lớn không thích hợp vận chuyển.

Khi hấn ra khỏi mật khổ, Kinh Vô Mệnh đã đứng ở cửa chờ, hai thi thể thủ vệ đã được xử lý.

Song phương gật đầu, Kinh Vô Mệnh rời đi, Thượng Quan Kim Hồng cũng vậy.

Sau khi Thượng Quan Kim Hồng ra khỏi Kim Tiền Bang, có tiếng hò hét từ trong Kim Tiền Bang truyền ra, chỉ là Thượng Quan Kim Hồng đã đi xa.

“Có người giả mạo Tần trưởng lão, mau!”

Một đám thủ vệ nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Có người tiến về phía Thiên Vân tiền trang, muốn báo chuyện mật khổ bị cướp cho bang chủ.

Ngu phu nhân cũng theo đám người đi ra.

Nàng há hốc mồm, vừa mới tiến vào Kim Tiền bang liền nghe được tiếng hét, vậy là bên Thượng Quan Kim Hồng đã lấy được đồ.

“Trong Kim Tiền Bang có nội ứng của Thượng Quan Hạc này.”

Hai mắt Ngu phu nhân sáng ngời.

Nàng không có đi tìm Thượng Quan Kim Hồng mà là theo người Kim Tiền Bang đi đến chỗ Kim Ngọc Đình.

Nàng muốn xem Kim Ngọc Đình chết như thế nào.

Bên ngoài Thiên Vân tiền trang.

Bạch Sầu Phi và Mộ Dung Phục đang ở trong một gian khách điểm nhìn đường phố bên ngoài qua ô cửa sổ.

Bọn họ ở đây chờ Kim Ngọc Đình.

“Ta tập kích giết chết Kim Ngọc Đình, người ngăn cản những người khác.”

Mộ Dung Phục nói.

Kim Ngọc Đình phải chết trong tay hắn.

Đương nhiên hắn sẽ sử dụng tuyệt học của Sở Thiên Bá, Thiên Diệt Tuyệt Hồn Chương.

“Thực lực của Tần Xuyên ở Thiên Nhân thất nạn, ta có thể ngăn cản hắn, muốn giết hắn có chút khó, người giết chết Kim Ngọc Đình xong nhanh chóng cùng ta liên thủ giết chết Tần Xuyên!”

Bạch Sầu Phi nói.

Bạch Sầu Phi cùng một cảnh giới với Tần Xuyên, hơn nữa nghe đồn Tần Xuyên có nội kình thâm hậu và am hiểu côn pháp, hắn không chắc mình có thể nhanh chóng bắt được.

“Được!”

Mộ Dung Phục gật đầu.

“Bọn họ tới rồi!”

Bạch Sầu Phi nhìn về phương xa nói.

Lúc này có một chiếc xe ngựa đang đi tới.

Đúng là xe ngựa của Kim Ngọc Đình.

Xe ngựa dừng lại bên ngoài Thiên Vân tiền trang.

Kim Ngọc Đình một thân kim y xuống khỏi xe ngựa, bên cạnh hắn là Tần Xuyên.

Tần Xuyên có gương mặt lạnh lùng, mặc trường bào màu xám, bên hông có một thanh đoản côn màu đồng, đoản côn có cơ quan, có thể phóng dài trong nháy mắt.

Hắn theo sát phía sau Kim Ngọc Đình.

Tần Xuyên đi theo để bảo vệ Kim Ngọc Đình.

Đương nhiên Kim Tiên Bang đều giao hảo với các thế lực lớn trong Kinh sư, không có thế lực nào nguyện ý gây khó dễ cho Kim Tiên Bang.

“Chương quỹ Thiên Vân tiên trang đang đợi.”

“Chúng ta đi vào!”

Kim Ngọc Đình gật đầu, đang chuẩn bị cất bước thì bỗng có một bóng người lướt nhanh đến, trường kiếm trong tay giống như linh xà tập kích.

“Muốn chết!”

Tần Xuyên lao ra, trường côn trong tay phóng dài nghênh đón người cầm trường kiếm.

Trường côn va chạm với trường kiếm.

Đang!

Mà ngay tại thời điểm trường côn của hắn va chạm với trường kiếm thì có một người khác vọt tới, không có dùng thân pháp, hoàn toàn dùng tốc độ thân thể và sự bá đạo xuất hiện trước mặt Kim Ngọc Đình.

Người này nâng bàn tay đánh ra một chương, bàn tay to rộng mang theo một cỗ khí tức khổng lồ, một chương đập vào lồng ngực Kim Ngọc Đình.

Kim Ngọc Đình có mặc bảo y, phần lớn chương lực bị cản trở nhưng hắn lại cảm giác được một cỗ chương lực thô bạo xuyên thấu hộ giáp.

Bùm!

Kim Ngọc Đình thân bay ngược ra xa, ngực lún xuống, chết thảm tại chỗ.

A!

Nhìn thấy tình hình này, một số người Kim Tiền Bang phát ra tiếng rống kinh hãi.

Sắc mặt Tần Xuyên đại biến, trường côn trong tay run lên đánh văng trường kiếm của Bạch Sầu Phi, hấn xoay người muốn tới xem tình huống của Kim Ngọc Đình.

Nhưng Bạch Sầu Phi sẽ không bỏ qua cơ hội, trường kiếm trong tay giống như ngón tay xuất hiện một tia sấm.

Tia sét truyền qua côn đồng lan đến bàn tay khiến Tần Xuyên tê rần.

Xi!

Nháy mắt này, trường kiếm của Bạch Sầu Phi đã đâm thủng cổ họng đối phương.

“Đi thôi!”

Sau đó hai người thi triển thân pháp vọt vào một hẻm nhỏ biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Từ lúc giết người đến lúc rời đi, thời gian cực kỳ ngắn ngủi.

Một lúc sau mới có người khôi phục tinh thần.

“Không tốt, nhị bang chủ bị giết!”

Đám người xem kịch ở xa xa nghe hô mới tản đi.

Sau đó là nhiều người Kim Tiền Bang nhanh chóng đi hướng về bên này, đến nơi chứng kiến hai cỗ thi thể đều kinh hãi không thôi.

Một tên trưởng lão xuất hiện bên cạnh Kim Ngọc Đình kiểm tra vết thương.

Hắn nhận ra dấu tay trên ngực Kim Ngọc Đình.

“Là Thiên Diệt Tuyệt Hồn Chương!”

“Tuyệt học của Sở Thiên Bá!”

Trưởng lão này kinh ngạc hô to, trên mặt tràn ngập phần nộ.

“Sở Thiên Đường, các người dám động thủ với Kim Tiền bang chúng ta.”

Tên trưởng lão này gầm nhẹ.

Thiên Diệt Tuyệt Hồn Chương là tuyệt học của Sở Thiên Bá.

Không phải Sở Thiên Đường, còn có thể là ai làm.

Ngu phu nhân đi theo trong đám người thấy cảnh này mà sửng sốt, nàng không nghĩ tới Kim Ngọc Đình sẽ chết dưới Thiên Diệt Tuyệt Hồn Chương.

Chương 593: Giết chết thủ phạm, vị trí phó bang chủ Kim Tiền Bang

Chương 593: Giết chết thủ phạm, vị trí phó bang chủ Kim Tiền Bang

“Chẳng lẽ Thượng Quan Hạc là người thuộc Sở Thiên Đường, nhưng mà không đúng, Kim Phi Hồng chỉ bế quan thôi, còn chưa chết, Sở Thiên Bá không nên động thủ với Kim Ngọc Đình, cho dù động thủ cũng không nên dụng Thiên Diệt Tuyệt Hồn Chưởng!”

“Có chút nhìn không thấu Thượng Quan Hạc này!”

“Bất quá kế hoạch của Thượng Quan Hạc thật sự thành công, không nghĩ tới thuận lợi như vậy!”

Ngu phu nhân nhìn hai cổ thi thể trên mặt đất mà trầm nghĩ, hai mắt lấp lóe.

“Người lão nương coi trọng quả nhiên không tầm thường, đủ quyết đoán, đủ hung ác!”

“Mang thi thể bang chủ và Tàn trưởng lão về, thông tri tất cả trưởng lão Kim Tiền Bang tiến đến Nghị sự đường.”

Tên trưởng lão kiểm tra thi thể lớn tiếng nói.

Một số người nhanh chóng mang thi thể Kim Ngọc Đình và Tàn Xuyên đi.

Trong phòng Thượng Quan Kim Hồng

Thượng Quan Kim Hồng bỏ những thứ lấy được vào nơi bí mật, lột mặt nạ da người xuống.

“Thượng Quan trưởng lão!”

Lúc này có một tên đệ tử Kim Tiền Bang vội vã đi vào.

“Có chuyện gì?”

Thượng Quan Kim Hồng hỏi.

“Thượng Quan trưởng lão, xảy ra đại sự, mật khẩu của chúng ta bị trộm, trưởng lão thủ hộ mật khẩu chết thảm, còn có nhị bang chủ và Tần Xuyên trưởng lão bị người ta chém giết bên ngoài Thiên Vân tiền trang.”

“Ta tới nơi này để thông tri các trưởng lão đi tới Nghị sự đường!”

Tên đệ tử này nói một mạch.

“Cái gì?”

Thượng Quan Kim Hồng biến sắc, tỏ vẻ kinh ngạc.

“Đi, chúng ta lập tức đi tới Nghị sự đường!”

Thượng Quan Kim Hồng cũng không chần chờ, nhanh chóng đi theo tên đệ tử này.

Hiện tại trong đại sảnh nghị sự của Kim Tiền Bang có hơn chục trưởng lão tụ tập.

Trên mặt đất là hai cỗ thi thể được bọc vải trắng, giữa đại sảnh là một lão giả áo đen, sắc mặt âm trầm.

Lão giả tản mát ra khí tức rất mạnh làm cho hơn mười tên trưởng lão không dám lên tiếng.

Có thêm vài trưởng lão khác tiến vào, giống như các trưởng lão đã tới trước đều đứng sang một bên.

Lúc Thượng Quan Kim Hồng tiến vào, Ngu phu nhân nhìn Thượng Quan Kim Hồng, Thượng Quan Kim Hồng bình tĩnh đứng một bên, mắt liếc nhìn lão giả áo đen ở giữa.

Thượng Quan Kim Hồng chưa từng gặp qua lão này.

Nhưng khi tức lão giả phát ra tuyệt đối ở Thiên Nhân cửu nạn, cho hắn áp lực rất lớn.

Ngu phu nhân chậm rãi đi tới phía sau Thượng Quan Kim Hồng truyền âm.

“Người này là quản gia của Kim Phi Hồng!”

“Sau khi chúng ta trở về hắn liền xuất hiện tọa trấn Nghị sự đường.”

Ngu phu nhân truyền âm cho Thượng Quan Kim Hồng.

“Quản gia của Kim Phi Hồng cũng chính là quản gia của Kim Tiền Bang, không nghĩ tới thực lực của quản gia mạnh hơn Kim Ngọc Đình nhiều.”

Thượng Quan Kim Hồng thầm nói.

Ngoại trừ Kim Phi Hồng, thực lực của hai đệ đệ hắn kém nhiều lắm.

Sở dĩ không ai động đến hai huynh đệ Kim Ngọc Đình chủ yếu là vì Kim Phi Hồng.

Kim Phi Hồng là kẻ tâm ngoan thủ lạt, thực lực lại mạnh, tuy rằng hắn bề quan nhưng cũng không ai ở Kinh sư dám chọc tới Kim Tiền bang.

Chỉ là lần này bọn họ đắc tội ác nhân.

“Dương quản gia, ta đã điều tra vết thương, nhị bang chủ chết bởi Thiên Diệt Tuyệt Hồn Chương.”

“Tần trưởng lão bị một kiếm xuyên qua cổ họng, người xuất kiếm có tốc độ cực nhanh.”

“Còn bên mật khó thì đôi phương đã giết Mộc trưởng lão và hai thủ vệ rồi hủy thi diệt tích, bắt quá từ tin tức mà các đệ tử cung cấp, đôi phương giả trang Tần trưởng lão để tiến vào mật khó!”

Một tên trưởng lão mở miệng nói.

Tên trưởng lão này chừng năm mươi tuổi, thực lực tại Thiên Nhân tam nạn, nhưng là trưởng lão thế hệ trước của Kim Tiền Bang.

“Vết thương của Ngọc Đình bang chủ ta cũng nhìn qua, đúng là trúng Thiên Diệt Tuyệt Hồn Chương, các người lan truyền chuyện này ra ngoài cho ta.”

“Ta muốn xem phản ứng của Sở Thiên Bá.”

Dương quản gia mở miệng nói.

“Dương quản gia, có nên thông báo cho bang chủ không, với thân phận của chúng ta, Sở Thiên Bá căn bản sẽ không để ý.”

Tên trưởng lão lúc trước mở miệng nói.

“Tạm thời không được, bang chủ đang ở giai đoạn tu luyện quan trọng, không thể xuất quan, chúng ta điều tra rõ ràng trước, thuận tiện nhìn xem phản ứng của bên Sở Thiên Đường!”

“Các người cũng trở về điều tra chuyện này, ai tìm được manh mối hung thủ giết chết Ngọc Đình bang chủ và Tần trưởng lão, ta sẽ bẩm báo bang chủ khen thưởng, ai giết chết hung thủ ta sẽ đề nghị bang chủ thăng chức cho hắn trở thành phó bang chủ Kim Tiền Bang.”

Dương quản gia mở miệng nói.

Nghe Dương quản gia nói, ánh mắt một đám người trong nghị sự đường lấp lóe.

Người trong giang hồ.

Ngoại trừ võ học, thứ người ta thường để ý nhất chính là quyền lực.

Nếu như trở thành phó bang chủ của Kim Tiền Bang, vậy sẽ có quyền lực.

“Chúng ta nhất định báo thù cho đám người nhị bang chủ!”

Hơn mười trưởng lão cùng kêu lên.

Sau đó nhanh chóng ra khỏi nghị sự đường, Thượng Quan Kim Hồng và Ngu phu nhân cũng theo người rời đi.

Trong đại diện, ngoại trừ Dương quản gia còn có ba lão giả không rời đi, có tên trưởng lão đã nói chuyện khi nãy.

“Chắc chắn bên trong Kim Tiền Bang chúng ta có nội ứng của đối phương, nếu không thì đối phương sẽ không thể nắm giữ hành tung của hai vị bang chủ chính xác như thế.”

“Nhưng cái chết của nhị bang chủ có liên quan đến Sở Thiên Đường hay không thì khó mà nói.”

“Đối phương mặc dù sử dụng Thiên Diệt Tuyệt Hồn Chương, nhưng cũng không bảo đảm loại tuyệt học hội này truyền ra ngoài, huống chi người Sở Thiên Đường ra tay, cũng sẽ không lưu lại sơ hở rõ ràng.”

Trưởng lão lúc trước nói.

Có lẽ Sở Thiên Đường muốn khiến cho chúng ta có ý nghĩ như vậy.

“Người nói Thiên Diệt Tuyệt Hồn Chương là tuyệt học của Sở Thiên Bá, bên trong Sở Thiên Đường không quá bốn người.”

“Không phải hần thì là ai?”

Một trưởng lão khác cau mày nói.

Tuy rằng trong lòng cũng có chút nghi hoặc, nhưng mà không mấy người ở Sở Thiên Đường có thể học Thiên Diệt Tuyệt Hồn Chương.

“Sự tình có chút kỳ quặc, xem ra có người muốn đối phó với Kim Tiền Bang chúng ta.”

“Sửa sang lại tin tức các thế lực gần đây xung đột lợi ích với chúng ta, xem có thể tìm được manh mối hay không.”

“Nhưng chờ tin tức Ngọc Đình bang chủ chết bởi Thiên Diệt Tuyệt Hồn Chương truyền ra, ta tin tưởng Sở Thiên Đường sẽ động, có lẽ bọn họ sẽ tới tìm chúng ta.”

“Chúng ta xem bên Sở Thiên Đường nói như thế nào trước!”

Dương tổng quản trầm giọng nói.

Các người cũng trở về điều tra, xem có thể tìm được manh mối hữu dụng hay không.

Dương quản gia nói với người bên cạnh.

“Vâng!”

Mấy lão giả cũng nhanh chóng rời đi.

Sau khi mọi người rời đi, Dương quản gia đi tới bên thi thể Tàn Xuyên, cẩn thận điều tra vết thương.

Hiện giờ điều tra vết thương trên người Kim Ngọc Đình không có bao nhiêu manh mối.

“Kiếm pháp sắc bén, nhanh chóng, Tàn Xuyên vừa sơ sẩy đã bị đối phương đâm thủng yết hầu, thực lực đối phương chắc chắn phải ở Thiên Nhân thất nạn, hơn nữa tu vi kiếm đạo thâm hậu, Sở Thiên Đường có cao thủ như vậy sao?”

“Nếu Sở Thiên Đường có cao thủ như vậy, thật sự là bọn họ động thủ.”

“Bọn họ động thủ vào lúc chẳng lẽ là ý của Thất hoàng tử, Thất hoàng tử đang cảnh cáo chúng ta sao?”

Dương quản gia thì thào nói.

Lúc trước Kim Ngọc Lăng hợp tác với An Hầu gia, An Hầu gia muốn dựa vào Thất hoàng tử.

Sau khi Kim Ngọc Lăng chết, Kim Ngọc Đình đã cắt đứt liên lạc về phương diện này.

Cũng chính là cắt đứt hợp tác với Thất hoàng tử.

Chương 594: Phượng Vũ Yêu Cơ Liễu Ngọc, Loạn Thế Cuồng Hán Tư Mã Cuồng

Chương 594: Phượng Vũ Yêu Cơ Liễu Ngọc, Loạn Thế
Cuồng Hán Tư Mã Cuồng

Dương quản gia nhìn thi thể trầm tư một lát rồi đi về phía hậu viện của Kim Tiên bang.

Trong một khoảng sân rộng rãi ở hậu viện.

Một nữ tử mặc váy dài màu tím đang đứng, mái tóc dài đen nhánh được búi lên trông phong tình quyến rũ.

Gương mặt như trứng ngỗng, ngũ quan tinh xảo, trang điểm nhẹ, da thịt trắng nõn như tuyết, đôi mắt như nước mùa thu gần như không tỳ vết.

Váy dài màu tím để lộ xương quai xanh tinh xảo, tóc cài trâm phi thúy phối hợp, xinh đẹp động lòng người.

Có hai người đang đứng phía sau nàng, một nữ tử thì bại lộ da thịt, hai mắt nàng lóe hàn mang, vừa nhìn liền biết là người không dễ chọc.

Một người khác là đại hán khôi ngô, đứng ở đó trông như một tòa tháp tản ra sát khí nồng đậm, ánh mắt buông xuống, giống như không có chú ý cái gì giống nhau.

Dương quản gia từ phòng nghị sự rời đi xuất hiện trong sân, đi tới trước mặt nữ tử khom người hành lễ nói:

“Phu nhân!”

Ở Kim Tiền Bang, có thể được gọi là phu nhân chỉ có phu nhân của bang chủ Kim Tiền Bang Bang Kim Phi Hồng, Lạc Tử Yên.

Năm đó nàng là một trong hai hoa khôi nổi danh nhất Ngưng Tuyết phường ở Kinh sư.

[Tử Diễm bán khai mê Kinh sư, Hồng Y lạc tấn thiên hạ trầm.]

Trong một câu thơ này, Tử Diễm chính là chỉ Tử Yên.

“Tù vết thương có thể thấy được gì?”

Lạc Tử Yên lạnh lùng nói.

“Phu nhân, từ vết thương thì nhị hai bang chủ chết dưới Thiên Diệt Tuyết Hồn Chưởng, còn Tần Xuyên thì chết dưới một kiếm tốc độ cực nhanh tốt.”

Dương quản gia mở miệng nói.

“Thiên Diệt Tuyết Hồn Chưởng thì để Sở Thiên Đường cho chúng ta một câu trả lời thuyết phục.”

“Ta để cho người thả ra lời nói ai tìm được hung thủ thì người đó có thể trở thành phó bang chủ, người đã nói sao?”

“Hồi bẩm phu nhân, đã nói rồi!”

Dương quản gia trả lời.

“Tốt, ta rất muốn xem xem Kim Tiền Bang chúng ta có cao thủ nào xuất hiện hay không?”

“Kim Tiền Bang quá yên lặng, không có sức sống, bây giờ bang chủ đang ở giai đoạn quan trọng không thể xuất hiện, ta sợ có người có thể dùng phương thức này thăm dò tình hình, cho nên Kim Tiền Bang nhất định phải làm thật hung ác.”

Lạc Tử Yên mở miệng nói.

“Người lập tức đi tới bên Thanh Y Lâu treo giải thưởng hai ngàn vạn lượng, mặc kệ như thế nào, giết người ra tay với Kim Ngọc Đình trước!”

“Ta nghĩ sẽ có rất nhiều người động tâm với hai ngàn vạn lượng bạc này!”

Trong mắt Lạc Tử Yên tràn ngập sát ý.

“Thuộc hạ lập tức an bài!”

Dương quản gia nói.

“Các người đến Sở Thiên Đường gặp Sở Thiên Bá một lần.”

Treo thưởng của Kim Tiền Bang nhanh chóng xuất hiện ở Thanh Y Lâu, trong lúc nhất thời khiến Kinh sư oanh động.

Rất nhiều người nhìn thấy số tiền treo giải thưởng cũng không khỏi nuốt một ngụm nước miếng.

Ở tổng đường Sở Thiên Đường

Bởi vì chuyện của Kim Tiền Bang mà Sở Thiên Bá nhanh chóng tụ tập các đường chủ.

‘Tham kiến Tổng đường chủ.

Chín tên đường chủ lục tục cất bước tiến vào, khom người hành lễ với Sở Thiên Bá.

Mắt Sở Thiên Bá lạnh lùng giống như mắt chim ưng, quét nhìn chín người, ánh mắt sắc bén dị thường để cho mấy người đều cảm thấy da đầu tê dại, tim đập nhanh.

“Nói cho ta biết chuyện Kim Tiền Bang, Kim Ngọc Đình là chuyện gì, vì sao bên ngoài đồn đãi do Sở Thiên Đường phái người động thủ?”

Sở Thiên Bá âm lãnh hỏi.

“Bẩm báo tổng đường chủ, chuyện này không liên quan đến chúng ta, là người của Kim Tiền bang truyền bá!”

“Kim Ngọc Đình chết bởi Thiên Diệt Tuyệt Hồn Chương, bọn họ liền lan truyền bên chúng ta ra tay, tổng đường chủ, chúng ta nên cảnh cáo Kim Tiền Bang.”

Lục Bưu của Thiên Mãng Đường mở miệng nói.

“Lục đường chủ, nếu chúng ta làm như vậy Kim Tiền Bang sẽ cảm thấy chúng ta khinh người quá đáng, đến lúc đó có thể nổi lên tranh đấu.”

“Chuyện này rõ ràng là vu oan hãm hại, một khi chúng ta giao thủ với Kim Tiền Bang, người khác sẽ làm ngư ông đắc lợi.”

Một tên đường chủ mở miệng nói.

“Chẳng lẽ cứ để cho chuyện này càng lúc càng nghiêm trọng, chỉ sợ sẽ có người động thủ với Sở Thiên Đường chúng ta.”

Một người đứng cách Lục Bưu không xa lên tiếng.

Người này mặc đồ đen, bên hông cầm một thanh đoản đao, ánh mắt vô cùng sắc bén.

“Lúc này không phải là lúc nhún nhường, phải cương thế.”

“Nếu như Sở Thiên Đường bất động, người khác sẽ động.”

“E là chúng ta sẽ trở thành mục tiêu của rất nhiều người.”

Kinh sư từ trước tới nay đều là cá lớn nuốt cá bé.

Một khi người yếu thế, vậy chỉ có thể trở thành thức ăn của người khác.

Mặc kệ có phải bọn họ động thủ hay không, hiện tại phải cương thế.

Sở Thiên Bá bất động nghe người phía dưới nói chuyện.

Đột nhiên sắc mặt hắn trầm xuống, thân hình đột nhiên lao ra khỏi đại sảnh xuất hiện ngoài sân.

“Không!”

“Không!”

Vài tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên.

Sau đó là mấy thi thể bị người ném từ bên ngoài ném vào trong sân.

Lồng ngực thi thể bị đánh nát, máu thịt mơ hồ.

Chín tên đường chủ theo Sở Thiên Bá lao ra đều biến sắc.

“Làm càn!”

Một tên đường chủ lớn tiếng quát, có một bóng người từ bên ngoài vọt vào.

Đúng là nữ tử xinh đẹp bên cạnh Lạc Tử Yên.

“Sở tổng đường chủ, chúng ta phụng mệnh bang chủ đến đây muốn các người cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng.”

“Thiên Diệt Tuyệt Hồn Chương là tuyệt học của Sở tổng đường chủ người, người có thể sử dụng Thiên Diệt Tuyệt Hồn Chương chắc chắn có quan hệ sâu xa với Sở tổng đường chủ.”

Nữ tử xinh đẹp nhìn Sở Thiên Bá rồi nói.

“Phượng Vũ Yêu Cơ Liễu Ngọc, người tới giết đệ tử của ta, còn muốn ta giải thích cho người, thật sự không để Sở Thiên Bá ta vào mắt.”

Ánh mắt Sở Thiên Bá âm lãnh nhìn Liễu Ngọc.

Phượng Vũ Yêu Cơ Liễu Ngọc, Loạn Thế Cuồng Hán Tư Mã Cuồng chính là hai thủ hạ mạnh nhất của Kim Phi Hồng,

thực lực của hai người chỉ đứng sau Kim Phi Hồng ở Kim Tiền Bang.

Từ sau khi Kim Phi Hồng bế quan, hai người này liền biến mất.

Không nghĩ tới lại xuất hiện vào lúc này.

Chẳng lẽ Kim Phi Hồng xuất quan rồi.

Sở Thiên Bá suy nghĩ nhưng lại lạnh giọng nói:

“Hôm nay ta liền lưu ngươi lại để cho Kim Phi Hồng tự mình đến chuộc người!”

Trong lúc nói chuyện, Sở Thiên Bá bộc phát khí tức.

“Người Kim Tiền Bang đến Sở Thiên Đường, giết đệ tử Sở Thiên Đường, mặc kệ như thế nào thì Sở Thiên Bá hẳn đều phải cho những đệ tử này một cái công đạo.”

“Xem ra Sở tông đường chủ không muốn nói gì nữa.”

Ánh mắt nữ tử xinh đẹp ngưng tụ, đột nhiên vung tay.

Xuy xuy xuy!

Hàn tinh từ trong tay nàng bắn về phía Sở Thiên Bá.

“Muốn chết!”

Sở Thiên Bá quát to, một cỗ khí kinh cường đại từ bàn tay bộc phát ngăn trở hàn tinh.

Sau đó vỗ một chưởng về phía nữ tử xinh đẹp.

Thời điểm ra tay nữ tử đã nhanh chóng lui về phía sau.

Giống như đã sớm đoán trước công kích của Sở Thiên Bá, tay nàng khẽ động, có kiếm quang trắng xóa lóe lên.

Leng keng!

Chương 595: Sở Thiên Bá phần nộ, Thượng Quan Kim Hong đột phá

Bùm!

Đúng lúc này mặt tường phía sau vỡ vụn.

Một bóng người khôi ngô xuất hiện phía sau nữ tử xinh đẹp, hấn giậm chân thật mạnh, thân hình khùng bổ bắn thẳng tới Sở Thiên Bá.

Bàn tay giống như một ngọn núi nặng nề đập xuống.

“Loạn thế cuồng hán Tư Mã Cuồng, không ngờ ngươi cũng tới!”

Sở Thiên Bá thấy Tư Mã Cuồng, sắc mặt trở nên lạnh lẽo đánh ra một quyền, nắm tay mang theo khí kinh màu đen.

Còn nữ tử xinh đẹp giống như quỷ hồn lao ra, trường kiếm hóa thành tàn ảnh chém về phía cổ của Sở Thiên Bá.

Hai người liên thủ phối hợp rất khéo léo.

Sở Thiên Bá thấy cảnh này, quyền thế không hề thay đổi nào, tiếp tục dũng mãnh đánh tới.

Nhưng lại dùng thân pháp xảo diệu tránh được trường kiếm của nữ tử.

Bùm!

Nắm tay va chạm, Tư Mã Cuồng bị chấn lui ra ngoài va chạm vào vách tường rách nát.

Gào!

Tur Mã Cuồng bị một quyền đánh lui gằm nhẹ.

“Nộ Hải Thiên Cuồng Quyền!”

Hắn quát to đánh ra một quyền, khí tức quanh thân tăng vọt, một cỗ lực lượng đáng sợ lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra xung quanh.

Trên nắm tay hắn xuất hiện một tầng khí kinh nòng hậu.

Sắc mặt Sở Thiên Bá vẫn không thay đổi nhưng thân thể bỗng bộc phát khí tức cường đại.

“Các người quá ngông cuồng, cho dù Kim Phi Hồng đến đây cũng không dám cuồng ngạo như thế!”

Sở Thiên Bá lạnh lùng nói.

Lúc trước hắn kiêng kị Kim Phi Hồng nên chỉ muốn bắt Liễu Ngọc, nhưng bây giờ hai người này lại dám giao thủ với hắn, thật sự không để Sở Thiên Bá hắn vào mắt.

Vậy Sở Thiên Bá hắn còn cần nương tay làm gì.

Chân đạp đất, thân hình xuất hiện trước mặt Tur Đồ Cuồng đồng thời đánh ra một chưởng va chạm với nắm tay của đối phương.

“Không!”

Tur Đồ Cuồng kêu thảm một tiếng, máu tươi từ cánh tay phun ra.

Bất quá lúc này Liễu Ngọc lại vung tay, có khói đen tràn về phía mọi người.

“Có độc, lùi lại!”

Thấy thế Sở Thiên Bá dừng lại nâng bàn tay nâng lên vỗ một chưởng đánh tan khói màu đen.

Nhưng cả hai người kia đã biến mất rồi.

“Tổng đường chủ, Kim Tiền Bang quá mức càn rỡ, chúng ta nên nhân cơ hội động thủ với Kim Tiền Bang!”

Lục Bru nói.

“Cho bọn hăn giáo huấn thôi, tạm thời không động thủ, để cho người các đường đều bất động, nhưng nếu như Kim Tiền Bang khiêu khích thì cũng không cần khách khí.”

Sở Thiên Bá khoát tay nói.

“Các đường điều động nhân thủ cho ta, tra xem kẻ nào dám hãm hại Sở Thiên Đường.”

Sở Thiên Bá nghiêm nghị nói.

“Tuân lệnh!”

Mọi người ở cửa đường nhanh chóng rời đi.

“Người đâu!”

Sau khi chín vị đường chủ rời đi, Sở Thiên Bá thấp giọng nói.

Một người mặc áo đen xuất hiện trước mặt Sở Thiên Bá, trong tay người này ôm một thanh trường kiếm, sắc mặt lạnh lùng.

“Tổng đường chủ, vừa rồi ta có thể xuất kiếm, một kiếm chém giết Tư Đồ Cuồng.”

Người tới trầm giọng nói.

“Chuyện lần này có chỗ kỳ quặc, không hành động cẩn thận thì Sở Thiên Đường và Kim Tiền Bang đều đại thương nguyên khí.”

“Không thể không cẩn thận!”

“Người âm thầm điều tra, ta muốn biết người chủ sự hiện tại của Kim Tiền Bang là ai, tuy rằng phong cách hành động kiểu này có điểm giống với Kim Phi Hồng, nhưng hẳn bề quan nhiều năm như vậy không có đột phá, không có khả năng đột phá vào thời điểm hiện tại.”

Sở Thiên Bá nói.

“Thuộc hạ liền đi điều tra!”

Nói xong, người áo đen nhanh chóng lui xuống.

“Mưa gió sắp đến, ta muốn xem là ai đang làm mưa làm gió!”

Sở Thiên Bá trầm giọng nói.

Lúc này ở viện của Thượng Quan Kim Hồng, Thượng Quan Kim Hồng đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn bên trong mật thất, hẳn lấy Bồ Nguyên Đan ra nuốt vào.

Sau đó thu liễm tâm thần, bắt đầu vận chuyển khí kinh trong cơ thể luyện hóa viên đan dược này.

Bồ Nguyên Đan tên như ý nghĩa, đan dược bổ sung nguyên khí, bên trong mật thất Kim Tiền Bang chỉ có một viên, nghe đồn là Kim Ngọc Đình chuẩn bị cho bản thân.

Chỉ là Kim Ngọc Đình tu luyện quá chậm chạp, ba năm trước hẳn bỏ ra số tiền lớn tìm được hai viên Bồ Nguyên Đan.

Phục dụng một viên chỉ để cho hắn đột phá một cảnh giới, hẳn muốn tự thân tu luyện đạt tới Thiên Nhân thất nạn rồi phục dụng một viên còn lại.

Không nghĩ tới lại thành toàn cho Thượng Quan Kim Hồng.

Theo khí kinh luyện hóa, dược lực khổng lồ không ngừng lưu chuyển trong cơ thể Thượng Quan Kim Hồng.

Thượng Quan Kim Hồng vận chuyển chân khí trong cơ thể đưa được lực lưu động trùng kích kinh mạch của mình, hình thành một vòng tuần hoàn, sau đó lưu chuyển về phía đan điền.

Theo thời gian, được lực giống như nước lũ không ngừng tràn vào trong đan điền.

Trong đan điền có một vòng xoáy, khí kinh từ vòng xoáy bắt đầu chảy về các kinh mạch của Thượng Quan Kim Hồng.

Khí kinh mang theo được lực ôn hòa.

Thân thể Thượng Quan Kim Hồng giống như đất đai khô cằn gặp mưa rào, bắt đầu hấp thu được lực.

Thượng Quan Kim Hồng mở mắt, giờ tay trao một bình đan dược đặt cách mình không xa.

Hắn mở bình ra đổ hết đan dược vào trong miệng.

Những đan dược này cũng do Thượng Quan Kim Hồng lấy từ trong mật khó.

Đan dược tiến vào trong bụng nhanh chóng hóa thành được lực hồi nhập đan điền.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Khí tức trên người Thượng Quan Kim Hồng bắt đầu không ngừng biến hóa, khí lưu quanh thân hình tạo thành gió lốc nhỏ.

Một thời gian sau khí kinh quanh thân Thượng Quan Kim Hồng được thu vào trong cơ thể.

Thượng Quan Kim Hồng mở mắt ra, trên mặt tràn ngập sự hưng phấn.

“Không nghĩ tới không chỉ đột phá đến Thiên Nhân bát nạn mà còn đạt tới đỉnh phong, chỉ một chút nữa sẽ tiến vào Thiên Nhân cửu nạn!”

Thượng Quan Kim Hồng thì thảo.

Điều tức thêm một chút rồi hấn ra khỏi mật thất.

Trong sân, Ngu phu nhân đang ngồi trên một tảng đá chờ đợi Thượng Quan Kim Hồng.

Chỉ chốc lát sau Thượng Quan Kim Hồng đã xuất hiện trong sân.

Cảm nhận được khí tức trên người Thượng Quan Kim Hồng biến hóa, Ngu phu nhân liền vui vẻ.

“Người đột phá rồi!”

Ngu phu nhân không xác định hỏi lại.

“Đương nhiên, tình huống bên trong Kim Tiền Bang hiện giờ thế nào?”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Phòng thủ trở nên nghiêm mật, ta tiến vào trong Kim Tiền Bang cũng cảm giác có mấy đôi mắt nhìn chăm chăm ta.”

“Còn nữa, hôm nay Dương quản gia đến Thanh Y Lâu treo giải thưởng hai ngàn vạn lượng truy bắt hung thủ.”

“Hai ngàn vạn lượng, Dương quản gia căn bản không vận dụng được, ta hoài nghi bây giờ Kim Tiền Bang do người nào đó chủ sự!”

“Nhưng chúng ta không điều tra được là ai?”

Ngu phu nhân mở miệng nói.

Trong khi họ đang nói chuyện thì một tên thủ hạ của Thượng Quan Kim Hồng từ bên ngoài chạy vào.

“Trưởng lão, vừa mới nhận được tin tức, hộ pháp bên cạnh bang chủ là Phượng Vũ Yêu Cơ Liễu Ngọc và Loạn Thế

Cuồng Hán Tư Mã Cuồng hiện thân, nhưng bị Sở Thiên Bá đã thương trở về bang.”

Người tới bẩm báo.

Trước khi bế quan Thượng Quan Kim Hồng cho người chú ý tình huống bên ngoài.

“Liễu Ngọc và Tư Mã Cuồng sao?”

Thượng Quan Kim Hồng khẽ cau mày, hẳn chưa từng nghe nói qua hai người này trong bang.

“Hai người này là thủ hạ của Kim Phi Hồng, là cao thủ có thực lực chỉ ở sau bang chủ, vẫn luôn bảo hộ bang chủ.”

Ngu phu nhân truyền âm.

“Người lui xuống trước, ta đã biết, đây là phần thưởng cho người!”

Thượng Quan Kim Hồng móc ra một cái túi bạc ném cho đối phương.

“Đa tạ Thượng Quan trưởng lão!”

Người tới tiếp nhận túi tiền, khom người lui ra.

Chương 596: Tiếp tục giết, khởi mào tranh đấu

“Hai người này chính là người bên cạnh bang chủ, người nói Kim Phi Hồng hiện thân sao?”

Thượng Quan Kim Hồng ngưng trọng nhìn Ngu phu nhân nói.

“Không thể, Kim Phi Hồng vừa mới thôn phệ một nhóm được nô, dựa theo lý không thể xuất quan!”

Ngu phu nhân nhíu mày.

“Như vậy sao? Nhưng Kim Tiền Bang phái người đi giao thủ với Sở Thiên Bá, muốn hai bên đánh nhau?”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Người đưa tin tức về hai người Liễu Ngọc và Tư Mã Cuồng kia cho ta, đặc biệt là đặc tính võ học của bọn họ, nhất định phải biết rõ ràng!”

Thượng Quan Kim Hồng nhìn Ngu phu nhân nói.

Từ tình huống lúc trước mà xem, hiện tại Ngu phu nhân còn một thuyền với hắn.

Nàng có thể cung cấp một số tin tức cần thiết.

Nghe Thượng Quan Kim Hồng nhắc tới đặc tính võ học, Ngu phu nhân khẽ động.

Trong lòng nàng vẫn hoài nghi sao người lúc trước ra tay giết Kim Ngọc Đình có thể thi triển Thiên Diệt Tuyệt Hồn

Chưởng, bây giờ xem ra bên Thượng Quan Kim Hồng có cao thủ bắt chước võ học.

Đôi mắt đẹp lưu chuyển, Thượng Quan Kim Hồng nói như thể chính là đang âm thầm nói cho nàng một ít tin tức.

Đây là đang tiếp nhận nàng.

“Ta nhất định sẽ đưa tư liệu chi tiết cho ngươi, ta bây giờ trở về sắp xếp.”

Là người của Kim Tiền Bang, Ngu phu nhân vẫn biết được ít tin tức về Liễu Ngọc và Tư Mã Cuồng. Thật ra độc thuật của nàng được truyền thừa từ Liễu Ngọc.

Lúc ấy Liễu Ngọc huấn luyện các nàng, trong mấy chục người chỉ còn có ba người sống sót.

“Được!”

Thượng Quan Kim Hồng gật gật đầu.

Đêm khuya, trong một gian mật thất.

Thượng Quan Kim Hồng, Mộ Dung Phục, Bạch Sầu Phi và Kinh Vô Mệnh tụ họp.

“Thượng Quan bang chủ, trong Kim Tiền bang còn có cao thủ, hai người kia là ai?”

Bạch Sầu Phi trầm giọng hỏi.

“Đại tướng thủ hạ của Kim Phi Hồng, luôn thủ hộ bên cạnh Kim Phi Hồng nên rất ít lộ diện, bây giờ đột nhiên hiện thân, ta còn không có tra được là nhận mệnh lệnh của ai!”

“Bất quá lần này ta mời hai vị đến là muốn gia tăng mâu thuẫn giữa Kim Tiền Bang và Sở Thiên Đường.”

“Mộ Dung huynh, đây là tin tức về hai người kia, ngươi xem một chút!”

Thượng Quan Kim Hồng đưa tư liệu mà Ngu phu nhân cung cấp cho Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục cẩn thận xem, ánh mắt hơi ngưng tụ, sau đó đưa sang cho Bạch Sầu Phi.

“Thượng Quan bang chủ muốn ta dùng võ học của hai người này giết người của Sở Thiên Đường?”

Mộ Dung Phục mở miệng nói.

“Chỉ có hai bên đại chiến mới mang lại lợi ích cho ba người chúng ta, Bạch lâu chủ tạm thời không cần lo lắng Sở Thiên Đường trả thù.”

“Kim Tiền Bang chắc chắn sẽ bị Sở Thiên Đường trả thù, đến lúc đó ta có thể thể hiện thực lực bản thân.”

“Hơn nữa lúc trước Mộ Dung huynh tiếp xúc với Thập Nhị hoàng tử, hẳn muốn khống chế Kim Tiền Bang, đến lúc đó hẳn là hẳn sẽ trợ giúp, để cho ta tiến thêm một bước trong Kim Tiền Bang!”

“Đương nhiên chuyện này cần Sở Thiên Đường và Kim Tiền Bang không ngừng va chạm thúc đẩy!”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Không có vấn đề!”

Nghe Thượng Quan Kim Hồng nói xong, hai mắt Mộ Dung Phục lóe lên tinh quang đáp lời.

“Vậy làm phiền Mộ Dung huynh rồi!”

Thượng Quan Kim Hồng cảm tạ.

“Chờ tin tức của ta!”

“Bất quá chúng ta bên vẫn cần xin chủ thượng phái cao thủ tới hỗ trợ.”

Mộ Dung Phục mở miệng nói.

“Hôm nay ta nhận được tin tức, chủ thượng đã an bài người đến Giang Bắc, giết thiếu trang chủ đệ nhất trang Hoắc gia trang Hoắc Tinh Thần, người tới giết Hoắc Tinh Thần xong sẽ đến Kinh sư, âm thầm trợ giúp chúng ta.”

Bạch Sầu Phi nói.

Bạch Sầu Phi không báo tình huống bên này cho Tô Thần.

Nhưng Tô Thần nghĩ đến lực lượng bên Kinh sư còn yếu, vẫn muốn phái một cao thủ đến.

Đúng lúc Phó Hồng Tuyết đi Giang Bắc, liền để Phó Hồng Tuyết đến hỗ trợ.

“Như vậy sao? Rất tốt, bất quá mấy người chúng ta cũng cần tiếp tục tăng cường thực lực!”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

Ngoại lực vĩnh viễn đều là ngoại lực, thực lực bản thân mới là mấu chốt.

“Gần đây chủ thượng đang chuẩn bị đối phó Thiên Hạ Minh, chờ tiêu diệt Thiên Hạ Minh sẽ đi Giang Nam.”

“Chúng ta ở Kinh sư cần phải tạo ra thành tích lớn hơn nữa mới có thể để chủ thượng đến Kinh sư!”

Bạch Sầu Phi nói.

“Hôm nay Mộ Thanh Huyền đến Kim Phong Tế Vũ Lâu ta để ta điều tra Thập tam hoàng tử và Thập ngũ hoàng tử.”

“Tuy rằng không biết mục đích của nữ nhân này là gì nhưng kiếm khí trên người nàng sắc bén, khí tức rất mạnh, chỉ sợ đã tới Thiên Nhân cửu nạn.”

“Hai vị gặp nhau nàng phải cẩn thận.”

Bạch Sầu Phi nói.

“Quả nhiên không hổ là người từ thánh địa Đạo môn, truyền nhân mà đã có thực lực đạt tới Thiên Nhân cử nạn.”

Mộ Dung Phục, Thượng Quan Kim Hồng còn có Kinh Vô Mệnh đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Từ tin tức nhận được, Mộ Thanh Huyền khoảng hai mươi tuổi.

Tuổi tác như vậy liền đạt tới Thiên Nhân cử nạn.

Không có thể nói Mộ Thanh Huyền tư chất bất phàm, cũng có thể nói rõ nội tình thâm hậu.

Làm cho người ta kiêng kị.

“Hắn là tạm thời Mộ Thanh Huyền sẽ không có xung đột với chúng ta, chúng ta không cần để ý nàng, trước bắt lấy Kim Tiên bang, giải quyết Sở Thiên Đường là trọng điểm!”

Thượng Quan Kim Hồng mở miệng nói.

So với Mộ Dung Phục và Bạch Sầu Phi, Thượng Quan Kim Hồng kiêu hùng hơn.

“Ta đi trước! Đêm nay ta đi giết mấy tên đường chủ Sở Thiên Đường trước!”

Mộ Dung Phục phủ áo đen ra khỏi mật thất.

Bạch Sầu Phi cũng xoay người rời đi.

Một canh giờ sau, ở Sở Thiên Đường.

Ngoại sự đường, phủ đệ Đoan Mộc Thanh.

Lúc này sắc mặt Đoan Mộc Thanh có chút khó coi.

Biến cố diễn ra quá mức đột ngột, hắn còn đang điều tra tình huống của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Điều tra Kim Phong Tế Vũ Lâu vài ngày nhưng không có phát hiện cao thủ gì, chỉ có một ít đệ tử.

Bạch Sâu Phi cũng ru rú trong nhà, rất ít xuất hiện.

Giống như cao thủ Kim Phong Tế Vũ Lâu có thể tránh được điều tra.

“Xem ra ta phải muốn tự mình đến Kim Phong Tế Vũ Lâu điều tra một chút.”

Đoan Mộc Thanh thầm nghĩ trong lòng.

Bởi vì chuyện Kim Tiền Bang, tạm thời tổng đường chủ không hỏi tới tình hình Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Nhưng bên hắc nhất định phải điều tra rõ ràng.

“Còn nữa, cũng cần điều tra ai giết Kim Ngọc Đình, tuy rằng những đường khẩu khác đang làm chuyện này nhưng đây là chức trách của ngoại sự đường bọn họ.”

“Có chút loạn, xem ra không tránh được một trận chiến đấu máu me.”

Đoan Mộc Thanh thở dài một tiếng chậm rãi khép lại tư liệu rồi xoay người ra khỏi thư phòng.

Nhưng thời điểm hắc ra khỏi thư phòng bỗng biến sắc, vì trong sân quá mức yên tĩnh, không có tiếng động.

Thị vệ trong sân đã biến mất, lòng Đoan Mộc Thanh trầm xuống.

Hắn quét mắt nhìn bốn phía.

Trước mắt của hắn có một bóng người đứng cách mình không xa, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, trường bào màu đen lay động theo gió đêm.

“Ngươi là ai?”

Đoan Mộc Thanh quát to.

“Sở Thiên Đường các người giết nhị bang chủ Kim Tiền Bang, hôm nay ta muốn báo thù cho nhị bang chủ!”

Người tới gầm nhẹ một tiếng, chân đạp mạnh xuống đất, khí kinh bao bọc quanh thân nháy mắt vọt tới trước mặt Đoan Mộc Thanh.

Bùm!

Người tay tung một chưởng đánh, chưởng lực bá đạo khiến Đoan Mộc Thanh hốt hoảng vội ra tay ngăn cản.

Cánh tay Đoan Mộc Thanh bị chấn gãy, hấn phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể bay ngược về sau nhưng tốc độ người tới còn nhanh hơn hấn, khí kinh điên cuồng càn quét.

Bàn tay đặt lên đầu Đoan Mộc Thanh.

Bùm!

Cái đầu nổ tung.

Bóng đen lập tức xoay người nhanh chóng biến mất.

Chương 597: Đấu chuyển tinh di, chết dưới đao của mình

Trăng sáng sao thưa.

Ở một quán rượu trong một con hẻm.

Chỉ có một nam tử áo đen cầm đao ngấn bên hông đang uống rượu, cách hắn không xa là lão bản tửu quán đang tỉ mỉ chuẩn bị thức ăn.

Hắn tử áo đen trước mắt là khách nhân quen thuộc của lão bản, sẽ đến uống rượu vào đêm khuya, tuy rằng trong lòng mình không muốn phục vụ khách nhân này nhưng mỗi lần ngồi uống rượu đối phương đều trả nhiều ngân lượng.

Huống hồ hắn biết đối phương là ai.

Đường chủ Hắc Viêm Đường thuộc Sở Thiên Đường, Nhị Bả Đao Liễu Tam Thùy.

Đối với bình dân như lão bản mà nói thì đối phương chính là đại nhân vật, tiến vào sạp nhỏ của hắn uống rượu tuyệt đối là để mắt đến hắn.

Cũng bởi vì có nhân vật như này thường xuyên tới uống.

Một số người thấy lão bản hắn đều muốn lấy lòng.

Hôm nay, hẻm nhỏ yên tĩnh lạ thường.

“Thứ lỗi!”

Một tiếng bước chân cực kỳ nhỏ truyền tới, ánh mắt Liễu Tam Thùy đột nhiên trở nên sắc bén.

“Không ngờ tối nay lại có người đến tìm ta.”

Liễu Tam buông chén rượu trong tay xuống, chậm rãi đứng lên, để lại một thời bạc rồi bước về phía cuối hẻm nhỏ.

Ở cuối con hẻm có một người áo đen đang đợi hắn.

“Liễu Tam Thù, ta rất muốn xem thanh đao thứ hai của ngươi ở đâu!”

Giọng nói trầm thấp giống như đang chờ đợi Liễu Tam Thù.

“Xem ra lần này các ngươi bố cục rất lớn, ta muốn biết các ngươi là ai?”

Liễu Tam Thù nhìn đối phương, trầm giọng hỏi.

Ban ngày Kim Ngọc Đình chết dưới Thiên Diệt Tuyệt Hồn Chương của tổng đường chủ, Liễu Ngọc của Kim Tiền Bang và Tư Mã Cuồng đến đòi công đạo bị đả thương.

Ban đêm liền có người tìm tới hắn.

Hắn tin tưởng đêm nay không chỉ có hắn bị tìm tới, những đường chủ khác cũng gặp phải.

“Chuẩn bị chết rồi, còn cần phải biết nhiều như vậy sao?”

Người áo đen nhìn Liễu Tam Thù lạnh giọng nói.

Người áo đen này chính là Mộ Dung Phục, Liễu Tam Thù là người cuối cùng hắn muốn giết, tổng cộng giết bốn người bên Sở Thiên Đường.

Đương nhiên thực lực của Liễu Tam Thù tiếp cận Thiên Nhân bát nạn.

Là một kinh địch giúp hắn rèn luyện, tăng cường thực lực.

Giết kẻ yếu nhiều thì chính mình cũng sẽ biến thành kẻ yếu, cho nên hắn chọn người cuối cùng là Liễu Tam Thù

Thiên Nhân bát nạn.

“Được người ta gọi là Nhị Bả Đao, nhưng đến bây giờ không ai nhìn thấy thanh đao thứ hai của hắn.”

“Hoặc có thể nói người nhìn thấy thanh đao thứ hai của hắn, đã chết.”

Liễu Tam Thùy nghe Mộ Dung Phục nói xong, sắc mặt không có chút biến hóa.

“Vậy để ta xem ngươi có thực lực hay không!”

Lúc nói chuyện, Liễu Tam Thùy cúi người, giống như quỷ ảnh lướt tới trước mặt Mộ Dung Phục.

Hắn sử dụng đoản đao, nếu không thể tới gần thì hoàn toàn không thể phát huy ưu thế, cho nên hắn động thủ trước.

Sau đó đột nhiên quát to, tay phải nắm chuôi đoản đao rút ra, ánh đao như ánh sét.

Tốc độ cực nhanh, thế đao mãnh liệt.

Mộ Dung Phục ra tay, bàn tay hóa thành trảo, trảo phong sắc bén chộp về phía cổ tay đối phương.

Ngoại trừ tinh thông Đấu Chuyển Tinh Di, Mộ Dung Phục còn biết trăm loại võ học, ra tay có chút mùi vị như Thiếu Lâm Long Trảo Thủ.

Bàn tay tràn ngập khí kinh va chạm với đoản đao của đối phương.

Tốc độ đoản đao của đối phương cực nhanh, lực lượng trùng kích mạnh, va chạm với bàn tay hắn phát ra tiếng nổ vang.

Thấy thế, đối phương trở tay, trên thân đoản đao có khí kinh tạo thành đao mang sắc bén, Mộ Dung Phục nắm chặt tay cứng rắn lay động đao mang sắc bén của đối phương.

Hai bên va chạm, khí kinh tản ra hình thành khí lưu bắn loạn xạ.

Thân hình hai người cũng nhanh chóng tách ra.

“Thực lực chỉ có thể này mà đã muốn ra tay với ta?”

Ánh mắt Liễu Tam Thùy âm lãnh nhìn Mộ Dung Phục.

Giao thủ qua một kích, hấn không rơi vào thế hạ phong.

Trong lúc nói chuyện hấn lại lao ra, đoản đao trong tay dùng một góc độ không thể tưởng tượng nổi chém tới ngực Mộ Dung Phục.

Ánh mắt Mộ Dung Phục ngưng tụ, thân hình lui về sau.

Nhưng hấn lui thì đối phương lại áp sát.

Thấy Mộ Dung Phục lui lại, sát ý trong mắt Liễu Tam Thùy dâng trào.

Mộ Dung Phục lui về phía sau nhưng ánh mắt vẫn bình thản, không chút hốt hoảng.

Sau đó thân hình đột ngột xoay chuyển, bàn tay phóng ra một cỗ khí kinh khổng lồ tạo thành cuồng phong bao phủ đối phương.

Bị cỗ khí kinh khổng lồ này ngăn cản, thân hình Liễu Tam Thùy khựng lại, nhưng hấn cũng bùng nổ khí kinh, thân thể và đoản đao trong tay hợp thành một thể tiếp tục chém tới Mộ Dung Phục.

Sát cơ bao phủ khiến Mộ Dung Phục nhất thời hoảng hốt.

Hai mắt hấn lấp lóe thi triển Đấu Chuyển Tinh Di.

Khoảnh khắc đoản đao của đối phương xuất hiện trước mặt thì bàn tay hấn di chuyển, khi ánh mắt đối phương chưa kịp phát giác được, trực tiếp cầm lấy cổ tay đối phương rồi đoạt lấy đoản đao cắm vào ngực đối phương.

Hành động chỉ trong khoảnh khắc, đối phương còn chưa kịp phản ứng kịp.

“Người cũng không thể để cho ta sử dụng đoản đao thứ hai.”

Liễu Tam Thùy nói.

Nhưng sau đó hần cảm giác được ngực mình đau nhói, phát hiện một đao mình đâm ra lại cắm trên ngực mình.

“Người... Sao có thể?”

“Sao ta lại trúng đao?”

Liễu Tam Thùy có chút khó tin nhìn đoản đao cắm trên ngực mình.

“Không có gì là không có khả năng, chết dưới đao của mình cũng một kết cục tốt, đao thứ hai của người hần là cơ quan trên đoản đao đi, có thể trong nháy mắt biến đoản đao thành trường đao.

Như vậy tại thời điểm giao thủ có thể làm cho đối phương không thể tránh được đao thứ hai!”

Mộ Dung Phục lạnh giọng nói.

Vừa rồi lúc bàn tay đụng vào đoản đao của đối phương hần phát hiện trọng lượng của đoản đao lớn hơn đoản đao bình thường rất nhiều, đoán là có thêm một ít cơ quan.

“Người!”

Liễu Tam Thùy nói xong một chữ liền ngã ra đất.

“Đêm nay kết thúc công việc, hi vọng Sở Thiên Đường và Kim Tiền Bang sẽ đại chiến, ngày mai ta còn phải đi gặp Thập Nhị hoàng tử, nhìn xem có thể trợ giúp Thượng Quan bang chủ tìm một ít cao thủ hay không!”

Mộ Dung Phục thâm nghĩ sau đó thân thể chìm vào trong bóng tối.

Ngay sau đó lão bản quán rượu đi tới bên này, nhìn thấy thi thể Liễu Tam Thùy trên mặt đất hấn kinh hãi hô to.

Theo tiếng hô, ở các đường khẩu khác của Sở Thiên Đường cũng có tiếng hô vang lên.

Thi thể của ba đường chủ bị Mộ Dung Phục giết chết trước đó được phát hiện.

Một ít người chủ sự đường khẩu lập tức đưa bốn cỗ thi thể tới tổng đường Sở Thiên Đường.

Sở Thiên Bá đang tu luyện bị từng tiếng báo cáo quấy rầy.

Sắc mặt hấn âm trầm xuất hiện trong phòng nghị sự tổng đường.

Nhìn bốn cỗ thi thể trên mặt đất, ánh mắt tràn ngập sự hung tàn.

“Bọn họ chết như thế nào?”

Sở Thiên Bá mở miệng nói.

“Ngoại sự đường chủ Đoan Mộc Thanh chết bởi công pháp có chút giống với công pháp của Tư Mã Cuồng, về phần ba người khác, một người bị đánh lén đâm thủng yết hầu mà chết, một người bị đoạn tâm mạch, người chết quỷ dị nhất là Liễu Tam Thùy đường chủ, hấn chết bởi đoản đao của mình, có thể làm được như vậy, thực lực của đối phương ít nhất phải ở Thiên Nhân cửu nạn.

Bang chủ, lần này chúng ta gặp phải kinh địch.”

Một lão giả miêu tả đơn giản nguyên nhân cái chết của bốn người một lần, trầm giọng nói.

Chương 598: Kiểm đạo phong ma Yên Thập Tam, Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành (1)

Sở Thiên Bá nghe lão giả báo cáo, sắc mặt vô cùng âm trầm.

“Tổng đường chủ, đúng là gặp phải kinh địch, nhưng có lẽ cùn là cơ hội cho chúng ta, chúng ta có thể nhân cơ hội cướp đoạt một ít tiền trang của Kim Tiền Bang.”

“Mặc kệ chuyện này có phải bọn họ làm hay không, chỉ cần đồ lên người bọn họ, chính là người của bọn họ giết người bên chúng ta.”

Đường chủ Thiên Mãng Đường Lục Bưu mở miệng nói.

Lục Bưu này rất cấp tiến.

“Lục đường chủ, rõ ràng đối phương muốn chúng ta và Kim Tiền Bang xung đột, chúng ta làm như vậy sẽ rơi vào bẫy của địch nhân.”

Lão giả lúc trước mở miệng nói.

“Đúng vậy!”

Những người khác cũng phụ họa.

“Được rồi, Lục Bưu nói đúng, bây giờ chúng ta ra tay với Kim Tiền Bang mới là hành động có lợi nhất, nhanh chóng triệu tập nhân mã các đường khẩu.”

“Lục Bru người phụ trách, ta hi vọng ngày mai người có thể cầm xuống một phần ba tiền trang của Kim Tiền Bang ở Kinh sư.”

“Các đường đều phải nghe theo sự điều động của Lục đường chủ. Lục Bru, đừng để ta thất vọng.”

Sở Thiên Bá nhìn Lục Bru nói.

“Tổng đường chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định chiếm được một phần ba tiền trang!”

Lục Bru hưng phấn nói.

“Chúng ta nhất định trợ giúp Lục đường chủ hoàn thành nhiệm vụ.”

Những người khác lập tức phụ họa.

Lục Bru đã đạt tới Thiên Nhân cửu nạn, là người có thực lực mạnh nhất trong chín đường chủ.

Để hấn dẫn dắt những người khác cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

“Lui xuống đi!”

Sở Thiên Bá khoát tay nói.

“Vâng!”

Mọi người nhanh chóng rời khỏi đường khẩu, bắt đầu điều động nhân mã trong đêm.

Nhìn bóng dáng mọi người rời đi.

“Người đi nhìn chăm chăm Lục Bru, một khi phát hiện hấn có dị động trực tiếp giết chết, không cần báo cáo!”

Nam tử ôm trường kiếm trong bóng tối biến mất.

“Người đâu!”

Sở Thiên Bá mở miệng nói.

Một lão giả từ bên ngoài tiến vào.

“Tình huống bên Lục tiên sinh thế nào, đuổi kịp Nạp Lan Dung Yên sao? Nếu không đuổi kịp hoặc không tìm được đối phương thì báo Lục tiên sinh trở về Kinh sư trước.”

“E là hôm nay Sở Thiên Đường chúng ta gặp phải nguy cơ lớn nhất từ trước đến giờ, có người muốn động thủ với chúng ta, chúng ta cần tập trung lực lượng.”

“Liên lạc với Lục tiên sinh xong thì gửi bái thiếp cho Thất hoàng tử, ta muốn bái kiến Thất hoàng tử!”

Sở Thiên Bá mở miệng nói.

Một khi động thủ với Kim Tiền Bang, hẳn không e ngại Kim Tiền Bang.

Nhưng nếu có vấn đề ở phương diện khác thì cần sự trợ giúp.

“Tuân lệnh!”

Lão giả lập tức khom người lui ra.

Bên Kim Tiền Bang cũng nhận được tin tức bốn tên đường chủ bị giết.

Trong sân, Lạc Tử Yên cau mày.

“Xem ra đối thủ của chúng ta không đơn giản, các người vừa mới đến Sở Thiên Đường bị Sở Thiên Bá đả thương, buổi tối những người đó liền động thủ, đối phương có thể giết chết Liễu Tam Thùy, thực lực không thấp!”

Lạc Tử Yên trầm giọng nói.

“Phu nhân, lúc trước Tần Chung của Sở Thiên Đường bị chém giết, giờ phút này lại mất thêm bốn tên đường chủ, có thể nói Sở Thiên Đường tổn thất thảm trọng rồi.”

Dương quản gia mở miệng nói.

Nghe Dương quản gia nói vậy, Lạc Tử Yên khẽ cau mày.

“Người nói lúc trước Tần Chung bị chém giết, có biết ai giết không?”

Lạc Tử Yên trầm giọng hỏi.

“Thuộc hạ không có điều tra ra, người Sở Thiên Đường giữ kín chuyện này, tạm thời còn không biết chết trong tay ai, bất quá thuộc hạ tra được ngày Tần Chung chết, Lục Hóa Viễn đi đến phủ đệ Thất hoàng tử.”

“Về phần nói chuyện gì với Thất hoàng tử thì không ai biết.”

“Phu nhân, người hoài nghi là do những người kia giết?”

Dương quản gia hỏi.

“Có khả năng này, người điều tra cái chết của Tần Chung trước, còn nữa, phòng bị Sở Thiên Đường, ta sợ là Sở Thiên Bá tự biên tự diễn, như vậy hẳn có thể ra tay với Kim Tiền Bang chúng ta.”

Lạc Tử Yên trầm giọng nói.

“Thuộc hạ lập tức an bài.”

Dương quản gia nhanh chóng rời khỏi.

Trong đêm hắc thông tri cho người ở các sản nghiệp của Kim Tiền Bang, đồng thời phái mật thám điều tra động tĩnh bên kia.

Ngày hôm sau, khi mọi người vừa thức giấc thì nhân mã của Sở Thiên Đường đã bắt đầu tập kích một vài tiền trang của Kim Tiền Bang.

Mặc dù Kim Tiền Bang đã phòng bị nhưng đối phương tụ tập lực lượng quá mạnh mẽ, Kim Tiền Bang liên tiếp mất đi

năm tiền trang cỡ lớn và hơn mười tiền trang cỡ nhỏ ở Kinh sư.

Kinh sư có địa vực rộng lớn.

Kim Tiền Bang có hai mươi tiền trang cỡ lớn ở Kinh sư, hơn một trăm tiền trang cỡ nhỏ.

Sau khi tổn thất những tiền trang này, Kim Tiền Bang lập tức xuất động người cướp đoạt lại, nhưng sau khi cướp đoạt về thì toàn bộ tiền tài đã bị chuyển đi hết, chỉ còn cái vỏ rỗng.

Sở Thiên Đường không phải kinh doanh tiền trang cho nên bọn họ chiếm cứ tiền trang chỉ vì tiền tài, tất nhiên phải chuyển đi hết rồi.

Bất quá điều này cũng dẫn đến đại chiến giữa hai bên bắt đầu.

Kim Tiền Bang bang có thực lực không kém Sở Thiên Đường nên tạo thành thế giằng co.

Trong quá trình giằng co, Thượng Quan Kim Hồng dần dần nắm giữ được một ít lực lượng.

Hơn nữa trong một trận chiến hãn giết được một tên đường chủ của Sở Thiên Đường, thể hiện ra thực lực Thiên Nhân ngũ nạn giết Thiên Nhân lục nạn được Dương quân gia tán thưởng.

Trở thành người chủ quản của Kim Tiền Bang khu phía bắc.

Kim Tiền Bang có năm khu vực lớn, Kinh sư và đông nam tây bắc.

Có thể nói người chủ quản năm khu vực là nhân vật quan trọng của Kim Tiền bang, địa vị cao hơn trưởng lão bình thường.

Thượng Quan Kim Hồng bước một bước trở thành một trong năm người nắm quyền lớn, địa vị chỉ ở dưới Dương quản gia.

Trong sân viện của Thượng Quan Kim Hồng.

Ngu phu nhân đang đứng trước mặt hắn.

Chương 599: Kiểm đạo phong ma Yên Thập Tam, Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành (2)

“Người đã đạt được mục đích, hiện giờ Kim Tiền Bang không có bang chủ, chỉ là Dương quản gia chủ sự, nhưng Dương quản gia không phụ trách công việc cụ thể, có thể nói thực quyền của người không kém Dương quản gia.”

“Đây không phải trọng điểm, ta muốn không chỉ muốn những thứ này!”

“Ta bảo người điều tra tin tức, người điều tra thế nào rồi, rốt cuộc là ai đang khống chế Kim Tiền Bang?”

Thượng Quan Kim Hồng mở miệng hỏi.

“Ta đã điều tra rõ ràng, hiện giờ người chấp chương Kim Tiền Bang chính là thê tử của Kim Phi Hồng, Lạc Tử Yên!”

“Năm đó nàng chính là một trong hai đại hoa khôi vang danh Kinh sư, lúc trước ta còn tưởng rằng nàng chỉ có một bộ túi da mà thôi, không nghĩ tới lại là người chủ sự phía sau, hơn nữa mấy lần giao chiến với Sở Thiên Đường, nàng cũng hạ đạt không ít mệnh lệnh.”

“Đây không phải là một tin tức tốt với người.”

Ngu phu nhân nói.

“Không phải Kim Phi Hồng là tốt rồi, bây giờ lực lượng bên ta không đủ để bắt Kim Phi Hồng.”

“Có Lạc Tử Yên này làm người giám xóc cũng tốt!”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Ha ha, chúc mừng Thượng Quan huynh trở thành một trong ngũ đại quân sự!”

Lúc hai người nói chuyện phiếm, Mộ Dung Phục một thân hoa phục từ bên ngoài tiến vào.

“Mộ Dung huynh, đây là...”

Nhìn thấy Mộ Dung Phục, Thượng Quan Kim Hồng tỏ vẻ khó hiểu.

“Ta đại biểu Thập nhị hoàng tử đến chúc mừng ngươi, Thập nhị hoàng tử hi vọng chúng ta hợp tác càng thêm mật thiết!”

Mộ Dung Phục nhẹ giọng nói.

“Thượng Quan Hạc đã liên lạc với Thập nhị hoàng tử, hoặc có thể nói là đã liên lạc trước đó rồi!”

Ngu phu nhân nghe xong trầm nghĩ trong lòng.

“Vị này chính là hồng nhan tri kỷ của Thượng Quan huynh sao? Tại hạ Mộ Dung Phục!”

Mộ Dung Phục nói với Ngu phu nhân.

Thượng Quan Kim Hồng muốn thu phục Ngu phu nhân, Mộ Dung Phục đương nhiên phải hỗ trợ.

...

Ở Sơn Hà Môn

Tô Thần buông lá thư trong tay xuống, mặt tỏ vẻ vui mừng.

Hắn không nghĩ tới mấy người Bạch Sầu Phi ở Kinh sư liên thủ gây ra động tĩnh lớn như vậy.

“Hắn là vài ngày nữa Phó Hồng Tuyết có thể đến Giang Bắc rồi.”

“Không biết Phó Hồng Tuyết có thể giết chết Hoắc Tinh Thần không đây?”

Tô Thần thầm nghĩ.

“Theo lộ trình hắn là Hải Vô Nhai đã về tới Hải Sa bang, hắn xác định thời gian động thủ với Thiên Hạ Minh rồi sao?”

Tô Thần hỏi.

Mấy ngày trước Hải Vô Nhai đáp ứng điều kiện của Tô Thần liền trở về Hải Sa bang.

Hiện giờ Tô Thần đang chờ tin tức của đối phương.

“Bất quá tái ngoại xuất hiện một ít vấn đề, Chu các chủ gửi thư nói bọn họ bị tập kích, người tập kích có khả năng đến từ Phái Côn Luân.”

Nguyên Tuy Vân mở miệng.

“Phái Côn Luân sao? Bọn họ tập kích Đông các Thiên Nhai Các?”

Hôm nay bên Thiên Sơn Phái có Chu Vô Thị thống lĩnh.

Cổ Tam Thông thì ở Sơn Hà Môn, tuy rằng Tô Thần có thể trải nghiệm nhưng cũng cần cao thủ phòng ngừa.

“Chuyện này để cho Chu Vô Thị tự mình xử lý.”

“Phái Côn Luân xuất hiện, như vậy liền bắt lấy Phái Côn Luân, như vậy tài nguyên và địa bàn tái ngoại đều nằm trong sự khống chế của chúng ta, đồ vật kỳ trân từ tái ngoại chảy vào quan nội sẽ chịu sự chi phối của chúng ta, có tiền tài và tài nguyên, chúng ta liền có nội tình!”

Tô Thần mở miệng nói:

“Mộ Dung cô nương gửi thư từ Kinh sư tới, bảo chúng ta chú ý Lại bộ, Bạch lâu chủ gửi danh sách người tới, có ba người của Lại bộ và hai người Trần Phủ Ti.”

“Trong đó chúng ta cần chú ý Tả thị lang Thần Thanh Y của Lại bộ, Bạch Sầu Phi không điều tra rõ thực lực của người này, chỉ nói chúng ta cần phải chú ý.”

“Thuộc hạ có cần liên lạc với Tây Mộc Phong hay không?”

Nguyên Tùy Vân nói.

“Hắn vừa mới trở về Kinh sư không bao lâu, tạm thời không vận dụng hắn!”

Tô Thần lắc đầu nói:

“Bên phía Tụ Bắc quận có Lý Trầm Chu tọa trấn nên không lật nổi sóng gió.”

Tô Thần nói tiếp.

“Chú ý chặt chẽ hướng đi của Hải Sa Bang, lần này đối phó với Thiên Hạ Minh cũng là cơ hội của chúng ta, ta sẽ tự mình tiến tới khu vực Lăng Giang!”

“Tuân lệnh!”

Nguyên Tùy Vân khom người rời khỏi.

Tô Thần muốn đến Lăng Giang trước là vì gần đây hắn tu luyện gặp bình cảnh, cần chiến đấu, mượn nhờ chiến đấu mà tăng cường thực lực.

Sau đó hắn kiểm tra số thẻ rút thăm trúng thưởng mình đang có.

Trong khoảng thời gian này hắn tích lũy được hai tấm thẻ rút thăm trúng thưởng màu cam, trực tiếp sử dụng.

[Đạt được nhân vật Yên Thập Tam, đạt được nhân vật Diệp Cô Thành.]

Kiểm đạo Phong Ma Yến Thập Tam, Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành.

Tô Thần cảm thấy khiếp sợ, hắn không nghĩ tới lần này lại đạt được hai nhân vật như vậy.

Kiểm đạo của hai người này đã tới Cực cảnh.

“Không nghĩ tới hôm nay vận khí tốt như vậy!”

Tô Thần thầm nghĩ.

Sau đó bắt đầu xem xét tra tin tức về hai người, hắn rất muốn nhìn xem hai người có cảnh giới thế nào.

Chương 600: Bi Phong Thiện đánh lén

Tô Thần xem tin tức về hai nhân vật mới mà lòng có chút rung động.

Yến Thập Tam mang danh hiệu Kiếm Đạo Phong Ma, bình sinh tu luyện Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm, sau đó sáng chế ra kiếm thứ mười bốn, cuối cùng quyết chiến với Tạ Hiểu Phong quyết sáng chế ra kiếm thứ mười lăm đại biểu cho hủy diệt.

Hắn vốn có thể dựa vào một kiếm này giết chết Tạ Hiểu Phong, nhưng cuối lại lựa chọn tự sát.

Là một nhân vật gây nuôi tiếc.

Giống như đám người Cổ Tam Thông đều có ghi chú “phá toái”, hơn nữa thực lực của Yến Thập Tam cũng đạt tới trong biển ngưng thần.

Về phần Diệp Cô Thành, người này là thành chủ Bạch Vân thành, một trong sáu đại nhân vật có võ công đạt tới đỉnh cao trong tiểu thuyết của Cổ Long, cũng là một trong mười đại kiêu hùng trong tiểu thuyết.

Một kiếm tây lai, thiên ngoại phi tiên.

Cũng có người gọi hắn là Kiếm Tiên, giống như Tây Môn Xuy Tuyết trong Lục Tiểu Phụng truyền kỳ, Diệp Cô Thành thích mặc áo trắng, thân như trích tiên.

Thiên Ngoại Phi Tiên chính là tuyệt học của hắn, không phải một kiếm nhân gian.

Giới thiệu về hấn cũng giống như Yến Thập Tam, có ghi chú “phá toái”, thực lực đạt tới trong biển ngưng thần.

“Đây là nhân phẩm của ta bộc phát sao?”

Tô Thần xem mà phấn chấn.

Bất quá hình tượng Diệp Cô Thành chính là hình tượng nhân vật trong tiểu thuyết, khác với Diệp Cô Thành trong phim truyền hình Lục Tiểu Phụng truyền kỳ một chút.

Trong phim truyền hình Lục Tiểu Phụng truyền kỳ, Diệp Cô Thành chính là đệ nhất lâu chủ Thanh Y Lâu, học tập kiếm đạo ở Đông Dương, sát thủ chứng đạo.

Ra tay tàn nhẫn, cũng không mang dáng vẻ quân tử như ngọc.

“Hai người này xuất thế, ta có thể bỏ cục Kinh sư lần nữa!”

“Yến Thập Tam có thể tới Kinh sư âm thầm trợ giúp Thượng Quan Kim Hồng, Diệp Cô Thành ở lại bên cạnh ta cùng Lý Trầm Chu đối phó Thiên Hạ Minh.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Về phần hai người này Tô Thần không định cho bọn họ làm Long thủ Thanh Long Hội.

Hấn chuẩn bị thiết lập thêm Kiếm Đạo Thập Đại Tôn Giả.

Diệp Cô Thành và Yến Thập Tam có thể trở thành hai đại Tôn Giả, chờ thực lực của Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân đạt tới trong biển ngưng thần hấn cũng có thể nhét bọn họ vào Kiếm Đạo Thập Đại Tôn Giả.

Tâm trạng không tệ, Tô Thần bước ra khỏi phòng.

Hiện giờ thực lực bên này tăng mạnh, rất nhiều chuyện sẽ được giải quyết dễ dàng.

Bản thân hắn cũng không cần quá mức cẩn thận, tuy rằng Hải Vô Nhai bất động nhưng bên hắn có thể ngằm tới gần chín quận phương bắc, khu vực Thiên Hạ Minh.

Thời tiết dần dần nóng lên không còn gió lạnh, chỉ còn gió nóng.

Trong sơn không có những người khác, Tô Thần chuẩn bị đi dạo trong Sơn Hà Môn.

Thời gian gần đây hắn không tu luyện, sau khi phát động một ít thể rút thăm trúng thưởng thì rất ít ra đi lại.

Hôm nay Sơn Hà Môn dưới sự thống lĩnh của Gia Cát Chính Ngã và Tiêu Thu Thủy, càng ngày càng cường đại, bước tiếp theo còn chuẩn bị phái một số nhân vật đi tới chín quận, tọa trấn chín quận, thu tiền tài và tài nguyên.

Đối với Tiêu Thu Thủy, Tô Thần cảm giác thực lực ban đầu hơi yếu.

Tiêu Thu Thủy chính là nhân vật có thể sánh vai với Yến Cuồng Đồ trong Ôn Thư, Tô Thần có thể trải nghiệm nhân vật Yến Cuồng Đồ, thực lực đạt tới tầng thứ Thiên Nhân cửu nạn phá toái hư không.

Tiêu Thu Thủy so ra chênh lệch quá lớn.

Bất quá tư chất của Tiêu Thu Thủy vẫn vậy, Sơn Hà Môn cung cấp tài nguyên cuồn cuộn khiến thực lực của Tiêu Thu Thủy đã đạt tới Thiên Nhân thất nạn, có thể nói là tiến bộ thần tốc.

Về phần thực lực của Gia Cát Thần Hầu còn kém một chút, gần đây mới đạt tới Thiên Nhân ngũ nạn.

“Tham kiến chương giáo!”

Một số người nhìn thấy Tô Thần khom người hành lễ.

Tô Thần gạt đầu, dạo một vòng quanh Sơn Hà môn liền trở về tiêu viện của mình.

Trong khoảnh khắc Tô Thần bước vào sân hắc bổng ngẩn ra.

Một đạo kiếm quang hóa thành ảo ảnh đâm tới ngực Tô Thần.

Kiểm quang vô cùng nhanh chóng khiến Tô Thần căn bản không có cơ hội né tránh.

Chỉ là một kiếm này cũng không có đâm thủng ngực Tô Thần.

Trên thân Tô Thần có Kim Tầm Y, hơn nữa bây giờ thân thể của hắn rất khủng bố, cứng rắn như kim loại, trường kiếm căn bản không đâm thủng nổi.

Bùm!

Khí huyết trong thân thể Tô Thần tăng vọt, cả người giống như một con ma viên nổi giận.

Nắm tay hung hăng nện một quyền về phía người xuất thủ.

Người ra tay một kích không trúng liền xoay chuyển thân hình, trường kiếm trong tay phát ra kiếm khí khủng bố.

Vừa rồi vì không muốn kinh động người trong Sơn Hà môn cho nên hắn ẩn nấp khí tức của bản thân.

Cho dù lúc xuất kiếm cũng không dùng kiếm khí, muốn một kiếm đâm thủng trái tim Tô Thần.

Nhưng không nghĩ tới trên người Tô Thần lại có bảo y.

Hơn nữa hiện tại quanh thân Tô Thần có khí huyết nồng đậm bao bọc, có khí huyết gia trì, thân thể càng thêm kiên cố.

Vậy nên cho dù đối phương không lưu thủ cũng không thể một kích giết người.

Thấy vậy, ánh mắt đối phương ngưng tụ, kiếm khí bùng nổ chém về phía Tô Thần.

Chỉ là vào thời điểm hãn bộc phát kiếm khí thì có bốn bóng người xuất hiện trước mặt Tô Thần, bốn người tung chưởng ngăn chặn kiếm khí.

Hai bên giao thủ rồi tách ra, trong khoảnh khắc tách ra.

Tô Thần tung một quyền, khí kinh cường đại mang theo hung sát chí khí mãnh liệt tập kích đối phương.

Đối phương bị Tương Tây Tứ Quỷ ngăn trở một kiếm sau đó xoay chuyển trường kiếm trong tay, kiếm quang sắc bén bắn ra va chạm với nắm đấm của Tô Thần.

Song phương va chạm, nháy mắt có bộc phát ra ánh lửa rực rỡ và khí kinh cuộn trào, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Hai bên thân hình lui về phía sau.

Tô Thần nắm chặt bàn tay, ngón tay ma sát phát ra tiếng kim loại giao nhau.

Tay được bao bọc bởi thủ giáp tản ra hung sát chí khí, phối hợp với Liệt Ma Công làm cho người ta không dám coi thường.

“Thanh Sát Luyện Huyết Thủ.”

Không nghĩ tới Lý Trầm Chu đưa thủ giáp này đến trên tay ngươi!”

Người tới nhìn Tô Thần, trong mắt tràn ngập sát ý.

“Ngươi biết găng tay này, xem ra ngươi là người của Thiên Hạ Minh? Ngươi là kẻ nào đây?”

Ánh mắt Tô Thần ngưng tụ, nhìn đối phương.

Vừa rồi đối phương xuất thủ đánh lén, nếu như bộc phát toàn bộ khí kinh, tuy rằng hấn sẽ không chết nhưng chắc chắn trọng thương.

“Thiên Hạ Minh Bi Phong Thiện!”

Người ra tay nhìn Tô Thần nói.

“Không nghĩ tới Bi Cực Kiếm thần bí nhất, thật là may mắn!”

Ánh mắt Tô Thần hơi ngưng tụ.

Cao thủ như Bi Cực Kiếm lại tới giết hấn, điều này làm cho hấn có chút kinh ngạc.

“Thiếu Long thủ, cao thủ bên người không đơn giản, xem ra hôm nay giết không được người, bắt quá người đã bị ta theo dõi, lần tiếp theo người phải chết.”

Bi Phong Thiện nói xong xoay người muốn rời đi.

Nhưng khi hấn xoay người thì Tương Tây Tứ Quỷ nháy mắt hợp nhất công kích đối phương.

“Nếu đã đến sao có thể rời đi? Người cũng quá coi thường Thiếu long thủ ta rồi.”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Tương Tây Tứ Quỷ xuất hiện chưa lâu nhưng cũng mượn đan dược gia tăng thực lực của lên một cảnh giới.

Hiện giờ cho dù có cường giả Hóa Hải tấn công bọn họ cũng có năng lực đánh một trận.

Thực lực của Bi Phong Thiện không tệ nhưng tuyệt đối sẽ không tới giai đoạn trong biển ngưng thần.

Bi Phong Thiện thấy thế cũng không nói gì, hấn biết e là cần phải giao chiến kịch liệt một trận mới rời đi được, khí kinh quanh thân lưu chuyển, một cỗ kiếm khí vô hình bộc phát.

Nhất thời trong sân tràn ngập một cảm giác bi thương.

Kiểm khí sắc bèn mang theo bi thương hướng Tương Tây
Tứ Quỷ mà tập kích.

Chương 601: Kiếm Đạo Thập Đại Tôn Giả, một kiếm xuyên hầu

Lúc này Tương Tây Tứ Quỷ cũng rất phần nộ.

Thời điểm đối phương ra tay bọn họ lại không thể phát giác được, để cho đối phương có cơ hội đâm ra một kiếm.

Cho nên bốn người ra tay hết lực, khí kinh mệnh mông như sóng biển từ lòng bàn tay tuôn trào.

Tô Thần đứng một bên, mắt nhìn song phương chiến đấu.

Quan sát cường giả giao thủ có thể tham khảo không ít.

Tương Tây Tứ Quỷ giống như u hồn xuất chương dồn dập, đối phương cũng xuất kiếm cực nhanh, bốn bóng người hợp nhất ngăn trở kiếm khí của đối phương rồi lại tách ra công kích.

Khí kinh càn quét cả khoảng sân, trong vòng mười thước chỉ thấy bóng người đan xen, bụi bay mù mịt.

Lá rụng cũng không ngừng bay múa.

Người bình thường nếu như đứng gần thì đã bị khí kinh trùng kích mất mạng.

Lúc này có thêm ba bóng người xuất hiện trong sân Tô Thần.

Là Nguyên Tùy Vân, Gia Cát Thần Hầu và Tiêu Thu Thủy.

“Chương giáo!”

Thấy Tô Thần đứng một bên quan chiến lập tức tiến lên.

“Ta không sao, các người không cần ra tay, người này có thực lực bất phàm.”

“Chương giáo, có cần thông báo cho Cổ Tam Thông hay không?”

Tiếng Nguyên Tuy Vân vang lên trong đầu Tô Thần.

Tô Thần lắc đầu.

Hắn có thể giết chết người này bất kỳ lúc nào, Yến Thập Tam và Diệp Cô Thành, người nào cũng giết được.

Bùm! Bùm!

Mặc dù kiếm pháp của Bi Phong Thiện sắc bén, từng chiêu đều muốn tấ sát, thế nhưng Tương Tây Tứ Quy dùng thân pháp quỷ dị, bốn người lúc hợp lúc phân cuốn lấy, khiến cho Bi Phong Thiện không cách nào rời đi.

“Đáng chết, không nghĩ tới thuật hợp kích của bốn người này lại khó chơi như thế!”

Bi Phong Thiện trầm nghĩ.

Ánh mắt ngưng tụ.

Trường kiếm trong bàn tay lưu chuyển.

Gió thu lá rụng, thiên địa bi thương, một kiếm hoành tứ phương.

Bùm!

Bi Phong Thiện quát một tiếng chém ra một kiếm, bóng kiếm phân tán công kích cả bốn người, nhưng bốn người nháy mắt hợp nhất.

“Chính là lúc này!”

Nháy mắt, Bi Phong Thiện và trường kiếm hóa thành một đạo cực quang phóng tới.

Bùm!

Tương Tây Tứ Quỷ ra quyền ngăn trở một kiếm nhưng thân hình cũng bị chấn lui về phía sau.

Khoảnh khắc bọn họ lui lại, Bi Phong Thiện chuyển hướng, hóa thành tàn ảnh vọt đến chỗ Tô Thần.

Chỉ là Tương Tây Tứ Quỷ lại xuất hiện trước mặt Tô Thần rồi đánh ra một chiêu ngăn trở thanh kiếm.

“Xem ra thật sự không giết được ngươi, nhưng các ngươi cũng không làm gì được ta.”

Bi Phong Thiện bình thản nhìn Tô Thần, lạnh giọng nói.

“Bên cạnh ngươi có bốn người này ta không giết được, nhưng ta nghĩ ngươi không bảo vệ được bọn họ.”

Bi Phong Thiện nhìn bốn người sau đó nhìn sang phía Nguyên Tùy Vân.

Mấy người Nguyên Tùy Vân nghe được lời của đối phương ánh mắt ngưng tụ, sắc mặt có chút khó coi.

Bọn họ không nghĩ tới đối phương lại dùng bọn họ để uy hiếp Tô Thần.

“Vậy sao?”

“Ngươi cho rằng bên cạnh ta chỉ có bốn người bảo vệ sao?”

“Nếu ta dám ở Sơn Hà Môn, ngươi nói ta chỉ có chút thủ đoạn này?”

Tô Thần lạnh giọng nói.

Nghe Tô Thần nói, Bi Phong Thiện lạnh lùng nhìn hắn.

Tinh thần bắt đầu trở nên tập trung cao độ đề phòng bốn phía.

Đột ngột thân thể hắn run lên, cảm giác được một cỗ kiếm khí khủng bố xuất hiện, hắn chưa từng phát giác, giống như lúc Tô Thần nói xong kiếm khí mới xuất hiện.

Chứng tỏ người này đã sớm ở đây.

Ánh mắt nhìn về phía kiếm khí khủng bố xuất hiện.

Sau lưng Tô Thần có thêm một nam tử áo đen mang gương mặt lạnh lùng.

Nam tử ôm trường kiếm, mắt nhìn thẳng hắn.

Nhìn thấy ánh mắt đối phương, Bi Phong Thiện ngẩn ra, ánh mắt tràn ngập sự cao ngạo lãnh khốc xen lẫn khí tức tử vong.

Cỗ tử vong khí tức này không phải do đối phương phát ra, mà là do hắn nhìn thấy đối phương liền cảm nhận được tử vong của mình.

“Người là ai?”

Hắn nhìn đối phương mà sắc mặt ngưng trọng dị thường.

Cũng không ngờ bên cạnh Tô Thần lại có cao thủ như vậy.

“Thanh Long Hội, Yên Thập Tam!”

Yên Thập Tam bước ra một bước, Yên Thập Tam không phải là một người thích nói chuyện, nhưng đối với một người phải chết dưới kiếm của hắn, hắn không keo kiệt nói cho đối phương biết tên của mình.

“Yên Thập Tam, không phải Long thủ!”

Nghe Yên Thập Tam giới thiệu, Bi Phong Thiện ngẩn ra.

Người xuất hiện không phải là Long thủ.

Oanh!

Khi hắn nói chuyện cũng đã xuất thủ công kích Yến Thập Tam.

Yến Thập Tam cho hắn áp lực quá lớn, nếu không ra tay hắn tin rằng mình không có cơ hội ra tay.

Toàn bộ lực lượng đều được rót vào trên trường kiếm.

Thân hình hợp nhất với kiếm hóa thành một đạo kiếm quang khùng bố hướng về Yến Thập Tam.

Yến Thập Tam vẫn bình tĩnh.

Thân hình vọt ra, trường kiếm trong tay cắt ngang kiếm ý của Bi Phong Thiện.

Bi Phong Thiện đột ngột dừng lại.

Hắn còn muốn động đây nhưng thân đã ở dưới kiếm thế của Yến Thập Tam, kiếm ý cực đoan khùng bố bao phủ, bóng ma tử vong giống như núi lớn đè ép.

Theo bản năng hắn cảm thấy sợ hãi, nổi sợ chết chóc.

Không thể động nên hắn tức giận, hắn đã đạt tới Hóa Hải cảnh mà lại bị kiếm thế của đối phương áp chế, chuyện này khiến cho hắn khó tiếp nhận.

Hắn dốc hết toàn lực mới miễn cưỡng nâng trường kiếm trong tay lên, muốn ngăn cản mũi kiếm của Yến Thập Tam.

Tuy nhiên...

Xì xì!

Trường kiếm của Yến Thập Tam đánh bật trường kiếm trong tay hắn, mũi kiếm đâm xuyên cổ họng.

“Thực lực của ngươi mạnh như vậy, tại sao không phải là Long thủ, ngươi có địa vị thế nào ở Thanh Long Hội?”

Bi Phong Thiện bị một kiếm của Yến Thập Tam đâm trúng cổ họng mở miệng hỏi.

Nói ra sự nghi hoặc trong lòng mình.

Ánh sáng trong mắt dần dần biến mất.

“Một trong Kiếm Đạo Thập Đại Tôn Giả!”

Yến Thập Tam mở miệng nói.

“Kiếm Đạo Thập Đại Tôn Giả sao, nói cách khác có mười người có thực lực tương tự như ngươi?”

Bi Phong Thiện kinh hãi, hắn như nhìn thấy mình chủ của mình.

“Có lẽ mình chủ sai rồi!”

Bi Phong Thiện nói xong, thân thể ngã xuống đất.

“Bi Cực Kiếm, Bi Phong Thiện.”

Tô Thần nhìn Bi Phong Thiện ngã trên mặt đất, lắc lắc đầu.

Thực lực Bi Phong Thiện đạt tới Hóa Hải cảnh, có thể nói là thiên tư trác tuyệt.

Nhưng đáng tiếc hắn lại đến ám sát mình.

Hơn nữa còn đụng phải Yến Thập Tam có thực lực đạt tới trong biển ngưng thần.

Chỉ có thể nói đáng tiếc.

Tô Thần giơ tay hút lấy trường kiếm của Bi Phong Thiện rồi nói với Nguyên Tuy Vân.

“Bi Phong Thiện này đã từng xuất hiện ở Tụ Bắc quận, hắn là quận thủ mới kia chết trong tay hắn.”

“Đưa kiếm này cho Tiết Y Nhân mang về, nếu người Kinh sư tới đây mà cần không buông, vậy thì dùng thanh kiếm này giết một ít người, giá họa cho Thiên Hạ Minh, thì thể người xử

lý đi, không cần lập bia nhưng cũng nên cho hấn một phần mộ.”

Tô Thần mở miệng nói.

Thực lực của Bi Phong Thiện được Tô Thần tán thành.

Kẻ mạnh cần được tôn trọng.

“Chủ thượng, bốn người chúng ta bảo vệ bất lực, xin chủ thượng trách phạt!”

Lúc này Tương Tây Tứ Quỷ quỳ gối trước mặt Tô Thần nói.

Bốn người bọn họ bảo vệ Tô Thần nhưng lại không phát hiện ra Bi Phong Thiện mai phục.

“Người này có thực lực cường hãn, đạt tới Hóa Hải cảnh, tuy bốn người các ngươi liên thủ có thể đối phó nhưng tinh khí thần còn kém đối phương rất nhiều.”

Tô Thần khoát tay nói.

Chương 602: Hải Nam thương hội, Tam Tiên Đảo

Với thực lực của Bi Phong Thiện, Tương Tây Tứ Quỷ không phát hiện được cũng bình thường, cho nên hắn không có ý trách tội Tương Tây Tứ Quỷ.

“Thuộc hạ sẽ tìm một ít bảo vật đặc thù, cho chủ thượng và mọi người tăng cường thực lực.”

Nguyên Tuy Vân lên tiếng.

Lúc nói chuyện trong mắt Nguyên Tuy Vân tràn đầy sát ý.

Tô Thần là người cho hắn tân sinh, hôm nay lại gặp phải Bi Phong Thiện ám sát, nếu như thực lực của đối phương mạnh hơn một chút, như vậy Tô Thần sẽ xảy ra chuyện.

Hắn tuyệt đối không cho phép điều này xảy ra.

Thiên Hạ Minh đã nằm trong danh sách chắc chắn phải diệt của hắn.

Nguyên Tuy Vân là nhân vật thế nào.

Hắn là người dưới trướng một vị kiêu hùng trong tiểu thuyết Cổ Long.

Nhân vật như vậy theo dõi một thế lực, tuyệt đối không đơn giản.

“Được! Các người về trước đi, chỗ ta không sao, Tuy Vân người giúp Yến tiên sinh tìm hiểu tình huống bên này một chút.”

Tô Thần gật gù đầu, khoát tay nói.

“Tuân lệnh!”

Nguyên Tuy Vân gật đầu.

“Yến tiên sinh, sau khi hiểu rõ tin tức xin người lên đường đến Kinh sư, bên kia cần giúp đỡ.”

“Còn nữa, thông báo cho Bạch Sầu Phi, Thượng Quan Kim Hồng, Mộ Dung Phục, bảo bọn họ không tiếc mọi thủ đoạn thu thập bảo vật, toàn lực gia tăng thực lực.”

“Thông tri Chu Vô Thị toàn lực đối phó Phái Côn Luân, để Cổ Tam Thông trở về Thiên Sơn Phái, tranh thủ trong khoảng thời gian ngắn nhất bắt lấy Phái Côn Luân, thống nhất tái ngoại, thu thập tài nguyên!”

Tô Thần mở miệng nói.

Tuy rằng Bi Phong Thiện không tạo thành thương tổn đối với hắn, nhưng cho hắn nguy cơ nhất định, hắn cần tăng cường thực lực của nhân vật triệu hoán và thực lực bản thân, không thể chỉ ỷ lại rút thương, cần lợi dụng tài nguyên của thế giới này.

Địa bàn, thế lực là căn bản.

“Thuộc hạ lập tức đi an bài!”

Đám người Nguyên Tuy Vân khom người rời đi.

Chỉ chốc lát sau, ở một gian nhà gỗ trong núi.

Nguyên Tuy Vân mang theo trường kiếm của Bi Phong Thiện tới trước mặt Tiết Y Nhân.

“Đây là Bi Cực Kiếm của Bi Phong Thiện, vừa rồi Bi Phong Thiện ám sát chủ thượng!”

Nguyên Tuy Vân trầm giọng nói.

“Cái gì?”

Vừa nghe Tiết Y Nhân liền biến sắc:

“Chủ thượng không xảy ra chuyện gì chứ, Thiên Hạ Minh dám ra tay với chủ thượng, phải nhanh chóng tiêu diệt.”

“Chủ thượng cho người tới Tụ Bắc quận, nếu như người trong triều tới mà có ý nghĩ gì khác, người có thể dùng kiếm này giết một ít người, giá họa cho Thiên Hạ Minh.”

“Bất quá ta hi vọng trước khi Tiết tiên sinh đến Tụ Bắc quận ghé qua Hải Sa Bang một chuyến, dùng Bi Cực kiếm giết chết thiếu bang chủ Hải Sa Bang Hải Vô Nhai, như vậy Hải Sa Bang và Độc Cô Vi Ngã sẽ nhanh chóng đối phó Thiên Hạ Minh.”

Nguyên Tuy Vân lạnh giọng nói.

“Tốt, ta lập tức lên đường!”

Tiết Y Nhân gật đầu.

Thiên Hạ Minh dám động thủ với Tô Thần, như vậy phải nhanh chóng tiêu diệt.

Giết chết thiếu bang chủ Hải Sa Bang là phương pháp tốt nhất hiện giờ.

“Vậy thì làm phiền Tiết tiên sinh, hết thấy cẩn thận, Hải Sa Bang không đơn giản!”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Yên tâm!”

Tiết Y Nhân tiếp nhận trường kiếm, cáo từ Nguyên Tuy Vân, lập tức khởi hành đi tới Hải Sa thành ở khu vực Lăng Giang.

Sau khi từ biệt Tiết Y Nhân, Nguyên Tuy Vân trở về gặp phải Gia Cát Chính Ngã.

“Gia Cát tiên sinh!”

Nguyên Tuy Vân chào hỏi.

“Nguyên tổng quản, người của Nam Hải thương hội đến Sơn Hà Môn chúng ta, muốn tổ chức một buổi đấu giá ở quận Lĩnh Nam.”

“Người tới đã ở đại điện chờ đợi, ta đi bẩm báo chương giáo.”

Gia Cát Chính Ngã.

“Nam Hải thương hội? Sao bọn họ lại đến chín quận phương bắc chúng ta? Lúc trước bọn họ chưa từng xuất hiện ở chín quận phương bắc.”

Nguyên Tuy Vân trầm giọng nói.

Nam Hải thương hội nhiều ít có cái bóng của Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã.

“Chẳng lẽ là Độc Cô Vi Ngã muốn lôi kéo Thanh Long Hội chúng ta cho nên mới tổ chức đấu giá hội ở Lĩnh Nam quận.”

“Đi, chúng ta cùng đi gặp chương giáo!”

Nguyên Tuy Vân và Gia Cát Chính Ngã cùng nhau đến gặp Tô Thần.

Tô Thần nghe Gia Cát Chính Ngã bẩm báo cũng có cùng suy nghĩ với Nguyên Tuy Vân.

“Chúng ta đi gặp người phụ trách Nam Hải thương hội?”

Trong đại điện Sơn Hà Môn.

Một nữ tử mặc váy dài thêu phượng màu đỏ ngồi ngay ngắn trong đại điện, cầm một chén trà lưu ly, trông rất bình tĩnh.

Nữ tử búi tóc cao, trên tóc cắm một cây trâm Phi Phượng, khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt sáng ngời, môi ửng đỏ, da thịt như ngọc, khoảng chừng ba mươi tuổi.

Có thể nói là một thiếu phụ phong vận không tầm thường.

Người này chính là người phụ trách Nam Hải thương hội ở chín quận phương bắc, Hoa Ly Nguyệt.

Cũng là một trong ba phó hội trưởng của Nam Hải thương hội.

Khi tiến vào Sơn Hà Môn, dọc theo đường đi nàng đã đánh giá tình huống đệ tử Sơn Hà Môn, đệ tử có thực lực bình thường nhưng lại tràn đầy sức sống và sự nghiêm cẩn.

Đương nhiên điều này đối với nàng mà nó không có gì hấp dẫn.

Dù sao nàng gặp qua rất nhiều thế lực, thực lực của đệ tử Sơn Hà Môn không lọt mắt nàng.

Nàng tò mò với vi chương giáo Sơn Hà Môn Tô Thần kia hơn.

Thiếu long thủ Thanh Long Hội, võ lâm minh chủ chín quận phương bắc.

Lộc cộc! Lộc cộc!

Tiếng bước chân truyền đến, ánh mắt Hoa Ly Nguyệt nhìn về phía cửa.

Tô Thần, Nguyên Tuy Vân và Gia Cát Chính Ngã từ bên ngoài đại điện đi vào.

“Còn trẻ như vậy!”

Nhìn Tô Thần dẫn đầu, ánh mắt Hoa Ly Nguyệt toát lên sự kinh ngạc.

Tuy rằng trước khi nàng đến đã biết Tô Thần khá trẻ, nhưng khi nhìn thấy Tô Thần lại không tránh khỏi kinh ngạc, vì trông Tô Thần chỉ hơn hai mươi tuổi mà thôi.

Nhưng nàng không dám xem thường Tô Thần, bởi vì Tô Thần tản ra một cỗ uy áp khiến người ta không dám coi thường.

Ánh mắt nàng lướt qua Tô Thần, dừng lại trên người Nguyên Tuy Vân phía sau Tô Thần.

Nhìn thấy Nguyên Tuy Vân, nàng có chút kinh hãi, trông đối phương cũng trẻ tuổi, nhưng lại mang một sự âm trầm đáng sợ.

Hôm nay Tô Thần bị ám sát, tâm tình Nguyên Tuy Vân không tốt nên có sát ý.

Hắn cũng không thêm che giấu sát ý của mình.

Lúc Hoa Ly Nguyệt dò xét Tô Thần.

Tô Thần cũng dò xét Hoa Ly Nguyệt, cảm thấy có chút kinh diễm.

So với các nữ tử mà hắn đã từng gặp lúc trước, nữ tử váy đỏ này có thêm sự yêu diễm và hấp dẫn, hoặc có thể nói là phong tình của thiếu phụ.

Nếu như nàng đi mị hoặc nam nhân, e là rất nhiều người sẽ trúng chiêu.

“Ra mắt Tô chương giáo, ta là chương quĩ Nam Hải thương hội, Hoa Ly Nguyệt!”

Hoa Ly Nguyệt đứng dậy hành lễ với Tô Thần.

“Mời Hoa chương quĩ ngồi!”

Tô Thần mời đối phương ngồi xuống, còn mình thì ngồi xuống vị trí đối diện, Gia Cát Chính Ngã và Nguyên Tuy Vân đứng hai bên Tô Thần, cũng không ngồi xuống, nhìn thấy cảnh này, lòng Hoa Ly Nguyệt khẽ động.

Từ điểm này có thể thấy được địa vị của Tô Thần không tầm thường.

Nàng đã xem qua tin tức về Nguyên Tùy Vân và Gia Cát Chính Ngã, hai người là người của Thanh Long hội, ở lại Sơn Hà Môn trợ giúp Tô Thần.

“Không biết Hoa chương quỹ tổ chức đấu giá hội ở Lĩnh Nam quận, có chỗ nào cần chúng ta trợ giúp?”

Tô Thần nhìn Hoa Ly Nguyệt nói.

“Lần này ta đến đây, muốn hợp tác với Sơn Hà Môn tổ chức đấu giá hội, sẽ đưa ra một nửa lợi ích cho Sơn Hà Môn.”

“Đương nhiên cũng hy vọng Sơn Hà Môn có thể duy trì an toàn và tuyên truyền cho buổi đấu giá.”

Giọng Hoa Ly Nguyệt mềm nhẹ mang theo một tia quyến rũ, đây không phải công pháp mà là bản thân nàng đã có, cũng không thể nói hấp dẫn, mà là một sự dụ hoặc trí mạng.

Dụ hoặc sẽ làm cho nam nhân sa lầy.

Tô Thần ổn định tâm thần.

“Cho Sơn Hà Môn chúng ta một nửa lợi ích, hình như chúng ta và Nam Hải thương hội không có giao tình tốt như vậy.”

Tô Thần không tin tưởng có bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống.

“Tô chương giáo, trong các vật phẩm chúng ta bán đấu giá có một vật phẩm là San hô thất sắc đến từ Nam Hải Tam Tiên Đảo.

“Nam Hải Độc Tầu, một trong tam đại đảo chủ của Tam Tiên Đảo đang trên đường tới đây.”

Hoa Ly Nguyệt mở miệng nói.

Tam Tiên Đảo, Nam Hải Độc Tầu?

Tô Thần nhanh chóng nhớ tới tin tức về Tam Tiên Đảo.

Chương 603: Cướp sạch, Hải Sa thành

Đây là một trong ba đảo lớn nổi danh nhất trong mười tám đảo ngoài Nam Hải, có ba đảo chủ, đại đảo chủ Nam Hải Thần Long Khiếu Thiên, nhị đảo chủ Nam Hải Kỳ Ma Ngụy Bình Nhất, tam đảo chủ Nam Hải Độc Tẩu Tiêu Công Sai.

Hoa Ly Nguyệt nói tới tam đảo chủ Tiêu Công Sai.

Có thể trở thành đảo chủ của một trong ba đảo nổi danh nhất Nam Hải, thực lực của Tam Tiên Đảo không tầm thường, nghe đồn hơn hai mươi năm trước ba vị đảo chủ đã bước vào Thiên Nhân cửu nạn, bây giờ có thực lực thế nào thì không rõ.

“Hoa chương quý, vấn đề các người đưa ra có chút khó khăn cho ta, khiến chúng ta vô duyên vô cớ đắc tội Nam Hải.”

Tô Thần nhìn đối phương, lạnh giọng nói.

“Đây là do người bán, ta có thể nói cho người biết người bán San hô thất sắc là người của Phủ Đại tướng quân.”

“Về phần chúng ta đến Lĩnh Nam quận hợp tác với Tô chương giáo cũng do Phủ Đại tướng quân giật dây bắc cầu.”

“Nguyên nhân thì ta không rõ lắm, do hội trưởng nói chuyện với Phủ Đại tướng quân.”

Hoa Ly Nguyệt bình tĩnh nói.

Nam Hải thương hội một mực buôn bán ở Nam Hải, Kinh sư cùng với Giang Nam.

Các nàng chưa từng tới chín quận phương bắc, chủ yếu do lợi ích không tới được mức các nàng yêu cầu.

Bất quá nàng được hội trưởng dẫn dò, đến Lĩnh Nam quận hợp tác với Thanh Long Hội.

Hơn nữa San hô thất sắc bán đấu giá lấy được từ Tam Tiên Đảo.

“San hô thất sắc này chính là kỳ trân, ban đêm sẽ phát ra ánh sáng rực rỡ giống như dạ minh châu, nhưng đây còn không phải là điểm kỳ lạ nhất, nghe đồn trong tình huống đặc biệt San hô thất sắc hướng có thể phân tích một ít bí tịch võ công, là bảo vật hiếm có.”

“Đương nhiên chuyện phân tích võ công chỉ có ba vị đảo chủ biết được.”

Phủ Đại tướng quân?

Tô Thần nghe Hoa Ly Nguyệt nói tới phủ Đại tướng quân, khẽ cau mày.

“Đây là đang thăm dò thực lực của chúng ta hay tăng thêm đối thủ cho chúng ta?”

Tô Thần trầm nghĩ.

Không biết Tô chương giáo có đồng ý hợp tác với chúng ta hay không?”

Hoa Ly Nguyệt nhìn Tô Thần nói.

“Lần này ngoại trừ San hô thất sắc, ta còn muốn biết các vật phẩm khác.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Đây là danh sách vật phẩm đấu giá lần này, Tô chương giáo có thể xem trước, nếu Tô chương giáo đồng ý chúng ta sẽ đưa vật phẩm tới Lĩnh Nam.”

Hoa Ly Nguyệt lấy một danh sách từ trong ngực ra đưa cho Tô Thần.

Tô Thần nhìn thoáng qua danh sách vật phẩm bán đấu giá, lòng khẽ động, nhóm vật phẩm bán đấu giá này có giá trị xa xỉ, còn có một ít bảo được gia tăng công lực.

Sắc mặt hắn không đổi nhưng trong lòng lại nảy sinh vài ý định.

“Chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ! Sơn Hà Môn chờ hội đấu giá của các ngươi!”

Tô Thần đứng lên nói.

Nghe Tô Thần cho câu trả lời, Hoa Ly Nguyệt vẫn bình tĩnh, phần danh sách này do hội trưởng tự mình đưa cho nàng, đồ vật ghi chép bất phàm, nếu như đấu giá thành công thì thu được lợi ích tương đối lớn.

Nàng tin chắc Tô Thần sẽ đồng ý hợp tác.

“Chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Tô chương giáo, ta về chuẩn bị trước, nửa tháng sau chúng ta gặp mặt ở Lĩnh Nam quận.”

Hoa Ly Nguyệt nói xong hành lễ với Tô Thần rồi rời khỏi đại điện.

“Gia Cát tiên sinh tiễn Hoa chương quỹ đi.”

Tô Thần nói với Gia Cát Chính Ngã bên cạnh.

Sau khi Gia Cát Chính Ngã đưa hoa Ly Nguyệt rời khỏi, Tô Thần nói với Nguyên Tuy Vân:

“Ta là người không thích bị người khác tính kế, tìm xem nhóm hàng này đang ở địa phương nào, cướp sạch cho ta!”

Tô Thần vừa nhìn thấy danh sách kia đã tính toán thế này, cho nên mới đồng ý đề nghị hợp tác của Nam Hải thương hội.

Hắn chuẩn bị cướp chuyển hàng đó.

“Còn nữa, không cần quá đề ý bên Hải Sa Bang, nửa tháng chính là để khảo nghiệm thực lực của chúng ta!”

“Đây là muốn gây khó dễ cho chúng ta, phát tin tức cho Hải Vô Nhai, nếu như trong vòng ba ngày không có tin tức, chấm dứt hợp tác.”

Tô Thần lạnh giọng nói.

“Chủ thượng, mấy ngày nữa Hải Vô Nhai sẽ chết, cho nên chúng ta không cần liên lạc với hắn!”

“Ta gặp Tiết tiên sinh bảo hắn quay về Tụ Bắc quận, tới Hải Sa thành một chuyến, dùng Bi Cực kiếm giết Hải Vô Nhai, tin tưởng với kiến thức của bang chủ Hải Sa bang sẽ biết là ai giết Hải Vô Nhai.”

“Như vậy, ta tin rằng bọn họ sẽ không đợi nữa.”

Nguyên Tuy Vân nói.

Nghe Nguyên Tuy Vân nói, Tô Thần không khỏi thán than một tiếng.

Nguyên Tuy Vân không hổ là nhân vật đáng chú ý trong tiểu thuyết Cổ Long, vì mục đích, ngay cả đồng minh cũng giết.

Cũng do Hải Sa bang đàm phán hợp tác không thành tâm.

“Thuộc hạ đi điều tra nhóm hàng hóa kia!”

Nguyên Tuy Vân hành lễ rồi rời khỏi.

Trong một gian phòng khách điểm ở Lĩnh Nam quận.

Một người áo đen đang cung kính đứng bên cạnh Hoa Ly Nguyệt.

“Phó hội trưởng, tin tức đã truyền về Lăng Giang, vật phẩm đang bắt đầu vận chuyển tới Lĩnh Nam quận, ước chừng bảy ngày sẽ đến.”

Người áo đen khom người.

Thời gian người áo đen nói rút ngắn một nửa so với thời gian Hoa Ly Nguyệt báo cho Tô Thần, xem ra nàng cũng đang phòng bị Tô Thần.

“Tốt, trong lúc đó chúng ta tìm chỗ tốt để cất giữ vật phẩm, chờ đồ vật đến ta liền tới Sơn Hà Môn, cùng Tô Thần thương lượng sẽ bán đấu giá ở đâu, chờ một đoạn thời gian rồi lại dời qua!”

Hoa Ly Nguyệt mở miệng nói.

“Phó hội trưởng, thuộc hạ không rõ vì sai chỉ là một buổi đấu giá mà phải chuẩn bị phức tạp như thế này!”

“Người của Tam Tiên Đảo cần tốn nửa tháng mới có thể đến Lĩnh Nam quận, nếu tiến hành đấu giá sớm làm sao có thể hoàn thành ý đồ của hội trưởng chứ?”

Hoa Ly Nguyệt mở miệng nói.

“Người đã điều tra quanh khách điểm chưa? Có thám tử của Sơn Hà Môn hay không?”

Hoa Ly Nguyệt dò hỏi.

“Thuộc hạ không có phát hiện thám tử Sơn Hà Môn, cũng không dò xét được Sơn Hà Môn có động tác gì?”

“Không nên sơ suất, Tô Thần không chỉ là chủ nhân của Sơn Hà môn mà còn là Thiếu long thủ của Thanh Long Hội, Sơn Hà Môn còn có thể phòng, nhưng Thanh Long Hội chúng ta không nhất định có thể phòng nổi, cần cẩn thận!”

Hoa Ly Nguyệt nói.

“Phó hội trưởng yên tâm, chúng ta rất cẩn thận, không lộ diện trong thành!”

“Lui xuống đi! Hết thấy tiến hành theo kế hoạch.”

Hoa Ly Nguyệt nói.

Người áo đen nghe xong khom người nhảy qua cửa sổ.

“Hy vọng lần đầu giá này thuận lợi, bất quá có phải hội trưởng đi lại với bên Đại tướng quân quá gần rồi không, Đại tướng quân bị triệu về Kinh sư, lực lượng ở Nam Hải tất nhiên sẽ suy yếu, Nam Hải thương hội không cần thiết dính vào.”

Hoa Ly Nguyệt thì thào nói.

“Nhưng phủ Đại tướng quân thăm dò thực lực của Thanh Long Hội để làm gì?”

Hoa Ly Nguyệt cũng có chút khó hiểu.

Ba ngày sau, vào buổi tối.

Tiết Y Nhân một thân áo đen đội nón lá theo người giang hồ ban đêm cùng nhau tiến vào Hải Sa Thành.

Trong thành đèn đuốc sáng trưng, có vẻ phồn hoa, mặc dù vào ban đêm nhưng người qua kẻ lại không ít.

Tửu lâu, khách điểm, thanh lâu đều nhộn nhịp.

Tiết Y Nhân mặc áo đen, đội nón lá cũng không khiến cho bao nhiêu người chú ý.

Bởi vì rất nhiều khách giang hồ đều ăn mặc như vậy.

Không cần người Vị chỉ dẫn Tiết Y Nhân vẫn có thể tìm được vị trí của Hải Sa Bang.

Bởi vì kiến trúc cao nhất ở Hải Sa Thành chính là Hải Sa Bang.

Hải Sa Thành được đặt cái tên Hải Sa, có thể thấy được sự thống trị của Hải Sa Bang đối với nơi đây.

Nói thế nào thì Hải Sa Bang cũng là thế lực lớn thứ hai khu vực Lăng Giang, có tư cách thống trị một ít thành trì.

So với những người khác, đệ tử Hải Sa Bang biết rõ Hải Vô Nhai ở địa phương nào hơn.

Chương 604: Hải Vô Nhai mượn tiền, chém giết chính là một kiếm

Trong một tòa nhà ở Hải Sa thành.

Trang Toàn Cơ đang xem sổ sách trong tay.

Gần đây nàng đang sửa sang lại tiền trang ở khu vực Lăng Giang.

Hải Sa Thành là địa bàn của Hải Sa Bang, Nhà Cái có một tiền trang lớn ở nơi đây, làm nhiều giao dịch với Hải Sa Bang.

Bất quá tiền trang ở Hải Sa Thành là một tiền trang mà nàng và Tô Thần giao dịch giai đoạn trước, cho nên nàng muốn tới thăm tra đối chiếu một ít sổ sách.

Đương nhiên nàng tới nơi này cũng là đang chờ đợi tin tức về Hoắc gia trang.

“Tiểu thư, qua thời gian dài như vậy mà bên Giang Bắc chưa có tin tức truyền đến, người nói xem có phải bên kia thất bại hay không!”

Thị nữ ở bên cạnh nàng mở miệng nói.

“Cho dù thất bại thì bên kia cũng sẽ truyền tin, hửn là chưa ra tay?”

Trang Toàn Cơ buông sổ sách trong tay xuống, bình tĩnh nói.

“Chỉ cần còn chưa ra tay thì không thể nói là đã thất bại.”

Lộc cộc!

Lúc này có một thị nữ xuất hiện ngoài cửa.

“Tiểu thư, Hải Vô Nhai của Hải Sa Bang đến, muốn gặp mặt người!”

“Không ngờ ta vừa tới Hải Sa thành, thiếu chủ Hải Sa Bang liền biết chúng ta đến, xem ra trong tiền trang chúng ta có người tiết lộ tin tức.”

Trang Toàn Cơ khẽ cau mày:

Nàng âm thầm đến đây chỉ để kiểm tra sổ sách chuẩn bị cho giao dịch, không muốn kinh động đến người khác.

Nhưng vừa tới một ngày, thiếu chủ Hải Sa bang liền tìm tới, có thể tưởng tượng được kế tiếp muốn bình yên là không có khả năng.

“Đi, chúng ta đi gặp vị thiếu bang chủ này.”

Nếu đối phương đã đến, như vậy Trang Toàn Cơ phải gặp mặt đối phương một lần.

Dù sao nơi này là địa bàn của Hải Sa bang.

Hơn nữa đối phương còn thuộc thế lực đứng thứ hai ở khu vực Lăng Giang.

Mặc dù cách biệt một trời một vực với Thiên Hạ Minh nhưng cũng không thể coi thường.

Trang Toàn Cơ mang theo hai thị nữ đi vào trong tiền sảnh.

Hải Vô Nhai một thân cầm y đang ngồi trong đại sảnh.

Trong đại sảnh thoảng thoảng mùi đàn hương.

Trang Toàn Cơ đeo khăn che mặt, từ ngoài cửa chậm rãi đi vào trong đại sảnh.

Nhìn Trang Toàn Cơ tiến vào đại sảnh, đôi mắt Hải Vô Nhai sáng ngời, tuy rằng Trang Toàn Cơ đeo mạng che mặt

nhưng thân hình mềm mai thướt tha lại bày ra hết.

Mỗi cử chỉ đều mang theo một cỗ khí chất dịu dàng và mị lực.

Dáng người phập phồng, váy dài màu trắng càng tôn lên sự diễm lệ động lòng người, da thịt như ngọc khiến cho người ta khó mà rời mắt.

Hải Vô Nhai thu liễm tâm thần của mình, thầm nghĩ:

“Đệ tam mỹ nữ Thiên Tiên Bồng quả nhiên không tầm thường, chỉ là không biết dung nhan sau mạng che mặt xinh đẹp đến mức nào!”

“Gặp qua Trang cô nương!”

Hải Vô Nhai đứng dậy mở miệng nói.

“Mời Hải thiếu bang chủ ngồi, không biết đến đây tìm Toàn Cơ, có chuyện gì?”

Trang Toàn Cơ nhìn Hải Vô Nhai trước mặt, giọng nói mềm nhẹ, nàng tự xưng là Toàn Cơ, mang đến cảm giác thân cận.

Hải Vô Nhai ngồi xuống, mở miệng nói:

“Lần này đến đây gặp Trang cô nương chủ yếu là có một việc muốn phiền toái Trang cô nương, chúng ta muốn hướng tiền trang của Trang gia mượn hai ngàn vạn lượng bạc trắng.”

Tuy rằng thưởng thức sắc đẹp của Trang Toàn Cơ, nhưng Hải Vô Nhai biết mục đích lần này mình đến đây.

Nghe Hải Vô Nhai nói, lòng Trang Toàn Cơ khẽ động, hai ngàn vạn lượng bạc trắng cũng không phải là một con số nhỏ.

Bình thường điều động tiền từ tất cả tiền trang ở khu vực Lăng Giang cũng có thể gom đủ số lượng này.

Nhưng bây giờ tiền trang khu vực Lăng Giang đã bị Tô Thần nhắm tới.

Nếu như nàng tự tiện làm chủ điều động ngân lượng, e là Tô Thần có khả năng cho rằng nàng có ý đồ khác.

Điều này cực kỳ bất lợi cho sự hợp tác của họ.

“Trang cô nương, chúng ta có thể dựa trả gấp đôi giá để tiến hành vay mượn từ quý tiền trang, ba tháng sau sẽ trả cả gốc lẫn lợi tức cho quý tiền trang, Hải Sa Bang sẽ dùng Hải Sa Thành và sản nghiệp ở các thành thị khác để thế chấp.”

Hải Vô Nhai mở miệng nói.

“Theo lý thì ta không cách nào cự tuyệt đề nghị của Hải thiếu bang chủ, nhưng điều động một số tiền lớn như vậy ta cần xin chỉ thị từ phụ thân ta!”

Trang Toàn Cơ trầm giọng nói.

Tiền trang ở thế giới này không phải đơn giản chỉ có thể đổi ngân lượng, còn có tích trữ và cho vay.

Đổi ngân lượng chính là dùng ngân phiếu đổi thành hiện ngân, trao đổi với triều đình để hưởng lấy phần chênh lệch.

Đây cũng chính là lý do xuất hiện ngân phiếu của tiền trang các nhà và ngân phiếu thông dụng do triều đình phát ra.

“Vậy làm phiền Trang cô nương rồi, ngày mai ta sẽ ở Hải Sa bang thiết yến khoản đãi Trang cô nương, thuận tiện giới thiệu cho Trang cô nương thủ lĩnh vài thế lực ở Hải Sa thành!”

Hải Vô Nhai mở miệng nói.

Tiền trang cũng cần có mạng lưới quan hệ nhất định, mạng lưới quan hệ nhiều, tiền trang mới có thể hoạt động tốt hơn.

“Hải thiếu bang chủ, ta tới bên này để kiểm tra sổ sách, tạm thời có thể không nhiều thời gian cho nên đa tạ hảo ý của Hải

thiếu bang chủ.”

Trang Toàn Cơ mở miệng nói.

Mục đích nàng tới đây là để kiểm tra sổ sách bàn giao cho bên Tô Thần, tạm thời không muốn xuất đầu lộ diện.

Cho nên mới từ chối tiệc chiêu đãi của Hải Vô Nhai.

“Vậy ta sẽ chờ tin tức tốt từ Trang cô nương, không ở đây quấy rầy nữa, cáo từ!”

Hải Vô Nhai vẫn bình tĩnh, không bỏ vì Trang Toàn Cơ từ chối mà tỏ vẻ không vui, hắn đứng dậy khẽ hành lễ rồi rời đi.

Trang Toàn Cơ đứng lên tiễn Hải Vô Nhai ra khỏi đại sảnh.

Nhìn bóng dáng Hải Vô Nhai rời đi, Trang Toàn Cơ nhíu mày.

“Hai ngàn vạn lượng bạc, đây chính là một con số lớn, sao Hải Sa Bang đột nhiên muốn dùng nhiều ngân lượng như vậy.”

Trang Toàn Cơ cảm thấy khó hiểu.

Nhưng nàng cũng không có ý định thăm dò sâu, nàng cần liên hệ với Tiểu Mập, để cho Tiểu Mập liên hệ Tô Thần xem xem có thể làm sinh ý này không.

Ngoài sân, Hải Vô Nhai tiến vào trong xe ngựa.

Trong xe ngựa còn có một nữ tử mặc váy đen, bộ dạng diễm lệ, đang nửa nằm trong xe ngựa, dáng người quyến rũ tới cực điểm.

Nàng mang đến cho người ta cảm giác phong tình vạn chủng, vu vật tuyệt thế.

Lúc Hải Vô Nhai vừa nhắc rèm xe lên, gió nhẹ thổi vào khiến váy dài màu đen theo gió lay động, thân hình hoàn mỹ gợi cảm được phác họa rõ hơn.

“Hải thiếu bang chủ, không biết Trang Toàn Cơ có xinh đẹp như ta hay không?”

Nữ tử nhìn Hải Vô Nhai đi vào, dịu dàng nói.

Không nhìn thấy dung mạo, nhưng xét dáng người, Trang Toàn Cơ vẫn kém Liễu cô nương.

“Bất quá, Trang Toàn Cơ không có lập tức đáp ứng chuyện ta vay tiền, nàng nói muốn xin chỉ thị, e là cần một thời gian mới có câu trả lời, có khả năng làm chậm trễ kế hoạch, cho nên Liễu cô nương người có thể ra tay.”

Hải Vô Nhai mở miệng nói.

“Hải thiếu bang chủ, thật sự không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.”

Liễu cô nương nửa ngồi dậy, nhẹ giọng nói.

“Ồ hoàng đồ bá nghiệp trước mặt, hết thấy đều là hồng phần khô lâu!”

“Tốt, ta sẽ làm cho Trang Toàn Cơ kia đồng ý giao dịch với ngươi!”

Nói xong, Liễu cô nương hóa thành một bóng đen lướt ra khỏi xe ngựa.

Xe ngựa cũng không có dừng lại tiếp tục lăn bánh về phía trước.

Đột nhiên có một đạo kiếm quang lóe lên, xa phu dừng lại rồi ngã nhào xuống đất.

Hải Vô Nhai ngồi trong xe ngựa biến sắc lao ra.

Chỉ là trong khoảnh khắc hấn lao ra, một bóng người màu đen đã xuất hiện bên cạnh hắn,

Hải Vô Nhai hoảng hốt quát to.

“Nộ Hải Thần Công, Nộ Hải Kinh Đào Quyền.”

Xung quanh hắn có khí kinh màu lam cuộn cuộn, khí kinh giống như sóng biển tạo thành một tầng phòng ngự.

Bàn tay hắn nắm thành quyền đánh ra.

Nắm đấm giống như sóng lớn bao phủ người tới.

Thực lực Thiên Nhân ngũ nạn hoàn toàn bộc phát.

Chỉ là người áo đen xuất kiếm, trường kiếm ra khỏi vỏ.

Một kiếm đâm tới, kiếm quang xuyên qua nắm tay của Hải Vô Nhai, đâm thủng phòng ngự khí kinh cuối cùng đâm vào cổ họng hắn.

Nhìn thanh kiếm dài ở cổ họng.

Trong đôi mắt vốn ảm đạm của Hải Vô Nhai lóe lên sự kinh ngạc.

“Bi Cực Kiếm, ngươi là Bi Phong Thiện.”

Khi hắn nói ra những lời này, trường kiếm bị thu lại.

Người áo đen hóa thành tàn ảnh biến mất.

Sau một thời gian, một số người kinh hô vì nhận ra người bị giết là ai.

Thiếu bang chủ của Hải Sa Bang.

Thiếu bang chủ Hải Sa Bang bị người ta ám sát ở Hải Sa thành, tuyệt đối là chuyện lớn.

Hơn nữa một số người mơ hồ còn nghe mấy chữ Bi Cực Kiếm, Bi Phong Thiện..

Chương 605: Quy hải nhất đao, kẻ động chủ thượng phải chết

Bi cực kiếm, Bi Phong Thiện, kẻ mà ngoại giới chưa từng gặp qua.

Nhưng võ giả giang hồ khu vực Lăng Giang đều nghe qua kỳ danh.

Kiếm đạo đệ nhất nhân dưới trướng minh chủ Thiên Hạ Minh.

Không ai nhìn thấy hắn, những người đã nhìn thấy hắn đều đã chết.

Bi Phong Thiện giết thiếu chủ Hải Sa bang Hải Vô Nhai đã nói rõ điều gì.

Nói rõ Thiên Hạ Minh muốn động thủ với Hải Sa bang.

Khi một số người đang suy nghĩ thì một đám đệ tử Hải Sa Bang xuất hiện bên thi thể Hải Vô Nhai, nhìn thấy Hải Vô Nhai không còn khí tức, sắc mặt đều đại biến.

“Nhanh, đưa thi thể thiếu bang chủ về Hải Sa bang!”

Một tên đệ tử khản trương nói.

Đám người nhanh chóng đưa thi thể Hải Vô Nhai và xa phu về tổng bộ Hải Sa bang.

Lúc này, nữ tử xinh đẹp tách khỏi Hải Vô Nhai đã xuất hiện trong trạch viện của Trang Toàn Cơ.

Thân hình nàng chuyển động dưới bóng đêm, chỉ nhìn thấy một bóng đen mờ hồ nhanh chóng tiến về phía thư phòng.

Trang Toàn Cơ mang theo khó hiểu trở lại thư phòng, tiếp tục xem xét sổ sách, nàng cần đẩy nhanh tiến độ, thẩm tra đối chiếu để bàn giao cho bên Tô Thần.

Hải Vô Nhai mượn hai ngàn vạn lượng bạc trắng, chắc chắn không phải Hải Vô Nhai cần mà là Hải Sa Bang cần.

Bọn họ muốn dùng số tiền lớn vậy để làm gì?

Mấy suy nghĩ cứ quán quanh trong đầu Trang Toàn Cơ khiến nàng khó mà tập trung.

Bùm!

Lúc này có tiếng đồ vật chạm mặt đất vang lên.

Trang Toàn Cơ biến sắc, thị nữ đi theo nàng ra khỏi thư phòng, có một cỗ thi thể đang nằm trên mặt đất, vừa rồi là tiếng thi thể rơi.

“Tiểu Hoàn!”

Thị nữ bên cạnh Trang Toàn Cơ vội vàng tiến đến gần thi thể.

“Tỷ muội tình thâm sao?”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh như băng vang lên trong sân.

Sau đó là một bóng người màu đen từ trên không hạ xuống đưa bàn tay như lưỡi dao chém tới đầu thị nữ.

“Lý lão!”

Thấy thế, Trang Toàn Cơ lập tức lên tiếng.

Bỗng có một bóng người màu xám xuất hiện trong sân.

Là một lão giả mặc áo xám.

Lão giả giậm chân vọt nhanh về phía bóng người màu đen.

Chỉ là bóng người màu đen giờ một bàn tay khác một tay khác phóng ra mười đạo lưu quang màu đen công kích lão giả áo xám.

Lão giả áo xám thấy thể thân hình chuyển động tránh né hắc quang bắn tới.

Nhưng vào giờ khắc này, bàn tay sắc bén kia đã cắm vào đầu thị nữ.

Máu tươi từ chảy ra bám vào ngón tay, bàn tay vung lên.

Thi thể bị ném về phía lão giả áo xám.

Hơn nữa bóng đen còn theo thi thể thị nữ vồ ra một chưởng.

Lão giả áo xám vừa mới tránh né hắc quang thấy thi thể bay tới liền tung một chưởng.

Chưởng lực của hai người giao nhau, thi thể thị nữ trực tiếp nổ tung, máu thịt bắn tán loạn.

Sau một chiêu, bóng người màu đen hạ xuống đất, thân hình xinh đẹp lộ ra dưới ánh trăng, nàng nhìn chăm chăm Trang Toàn Cơ.

Chỉ là máu thịt đầy đất lại mang đến cho người ta cảm giác lạnh lẽo.

“Các hạ là ai, hình như chúng ta không có đắc tội các hạ!”

Lý lão nhìn nữ tử xinh đẹp trước mặt, sắc mặt ngưng trọng nói.

Chưởng vừa rồi cho thấy thực lực của đối phương không kém hẳn.

“Các ngươi không đắc tội ta, chỉ là thời điểm các ngươi không có đồng ý chuyện Hải Vô Nhai liền đắc tội ta, chúng ta

đang rất cần khoản ngân lượng này.”

Nữ tử xinh đẹp lạnh lùng nói.

“Chúng ta không đáp ứng cho các người mượn tiền, các người liền động thủ giết người sao?”

Trang Toàn Cơ phần nộ nói, nàng không nghĩ tới lại là vì chuyện ngân lượng.

“Đúng vậy, ta không giết người thì sao người có thể đồng ý, Trang tiểu thư, hiện tại ta muốn xác định xem lúc nào người mới có thể điều động ngân lượng đến Hải Sa thành.”

“Nghĩ kỹ rồi trả lời, trả lời sai ta nghĩ dung nhan xinh đẹp của người sẽ mang tỳ vết.”

Lúc nữ tử nói chuyện, ngón tay xẹt qua môi mình, máu tươi trên ngón tay chảy xuôi trông thật lạnh lẽo và tàn nhẫn.

Lão giả áo xám bên cạnh Trang Toàn Cơ lạnh giọng nói: “Xem ra chúng ta phải chiến một trận!”

Hắn bước ra một bước, khí kinh quanh thân lưu chuyển.

“Yêu nữ, đánh thắng lão phu trước rồi nói.”

Lão giả áo xám quát to, khí kinh bùng nổ giống như thủy triều, thực lực Thiên Nhân bát nạn bộc phát.

Bùm!

Thân hình lão giả bắn ra, trong bàn tay xuất hiện một đạo long ảnh màu xanh.

Hắn vỗ về phía nữ tử vấy đen.

“Lão già, không biết thương hoa tiếc ngọc chút nào!”

Thân hình nữ tử hóa thành bóng đen, không có va chạm chính diện với lão giả.

Thân pháp của nàng linh động, còn công kích của lão giả thì cương mãnh, liên tục công kích nhưng trước sau vẫn không chạm được người đối phương.

Thân hình đối phương giống như hồ điệp, quanh thân còn xuất hiện một cỗ mùi hương đặc thù khiến cho tâm thần hắn bị ảnh hưởng.

Lão giả rùng mình.

Thân pháp của hắn không theo kịp đối phương, xem ra thân pháp cao minh hơn hắn không ít.

Đối phương còn có công pháp mu hoặc tinh thần khiến động tác của hắn trở nên chậm chạp, tiếp tục như vậy sớm muộn cũng sẽ bại.

“Xá nữ thiên mị!”

Lúc này nữ tử quát một tiếng, thân hình biến ảo thành mấy nữ tử ăn mặc trần trụi vây quanh lão giả.

“Tiểu thư, người đi trước!”

Lão giả áo xám thấy cảnh này cắn răng hô.

Nhưng sau đó ánh mắt trở nên mê ly.

Xì xì!

Trong khoảnh khắc này, bàn tay nữ tử giống như lưỡi dao sắc bén cắm vào trái tim lão giả.

“Không nghĩ tới trúng Thiên Mị Độc của ta còn có thể chống chọi đến bây giờ!”

Thu hồi bàn tay, nữ tử lạnh lùng nói.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía Trang Toàn Cơ.

“Ta nghĩ hiện tại ngươi không còn ai để dựa vào rồi, ngoan ngoan tập trung khoản ngân lượng kia đi, có lẽ ngươi còn có

mạng rời đi!”

“Nếu không... Ta nghĩ ngươi là đệ tam mỹ nữ Thiên Tiên Bảng, sẽ có rất nhiều người hi vọng một đêm hoan lạc cùng ngươi đây.”

Nghe được nói của nữ tử váy đen, mặt Trang Toàn Cơ tái nhợt.

Nàng không ngờ mình tới Hải Sa Thành sẽ gặp phải chuyện như thế này.

Cho dù nàng tập trung ngân lượng tới thì đối phương cũng sẽ không dễ dàng để cho nàng rời đi.

“Tiền trang khu vực Lăng Giang đã bị ta đưa cho một vị đại nhân vật, các ngươi giết ta, các ngươi cũng sẽ chết!”

Trang Toàn Cơ bình phục tâm tình, lạnh giọng nói.

Hiện tại nàng chỉ có thể đòi Tô Thần ra, xem xem có thể khiến đối phương kiêng kị hay không.

“Không cần đùa giỡn với ra, đại nhân vật sao, đại nhân vật cũng không cứu được ngươi!”

Nữ tử váy đen mở miệng nói:

Nhưng giờ khắc này nữ tử bỗng biến sắc, lông tơ toàn thân nháy mắt dựng thẳng lên.

Một cảm giác sợ hãi trào dâng trong lòng nàng.

Nàng cảm thấy mình bị tử vong bao phủ.

Đưa mắt nhìn quanh một vòng, muốn tìm xem nguy hiểm đến từ phương nào.

Trước mắt nàng đột nhiên có ánh đao màu đen, ánh đao cắt qua bóng đêm.

Nàng đưa tay muốn ngăn cản một đao này.

Nhưng khí kinh của nàng giống như giấy mỏng khi chạm vào đao khí, căn bản không ngăn được.

Xì xì!

Sau ánh đao, một nam tử áo đen tay cầm trường đao xuất hiện trong sân.

Nam tử có gương mặt lạnh lùng, ánh mắt lãnh khốc vô tình.

Hắn nhìn nữ tử váy đen rồi nói: “Kẻ động vào đồ của chủ thượng, chết!”

Giọng nói lạnh băng khiến người ta phải run rẩy.

“Ngươi là ai?”

Nữ tử váy đen muốn biết người tới là ai.

Nhưng thời điểm nói xong, thân thể của nàng lập tức nổ tung hóa thành một đồng máu thịt.

Nhìn thấy cảnh này, Trang Toàn Cơ trợn mắt há hốc mồm.

Nữ tử váy đen trước sau giết người thuần thực lại chết dưới một đao của nam tử.

Hơn nữa đối phương vừa mới nói.

“Đồ của chủ thượng...”

“Xin hỏi, ngài nói chủ thượng là?”

Trang Toàn Cơ có chút lắp bắp.

“Chủ thượng của ta là Thiếu long thủ Thanh Long Hội Tô Thần, ta là Quy Hải Nhất Đao.”

“Hải Sa Thành đã không an toàn, ta mang ngươi rời đi!”

Nói xong liền đưa tay kéo Trang Toàn Cơ.

Chương 606: Nhanh chóng đột kích, một đao chém thành hai nửa

Bên ngoài thành, Trang Toàn Cơ trông có chút chật vật, nàng bị Quy Hải Nhất đao mang ra khỏi thành như vậy.

Nhìn Quy Hải Nhất Đao đứng ở đằng kia, trong mắt nàng có chút oán giận.

“Thời điểm ra khỏi thành, sao ta thấy trên đường có vẻ hỗn loạn!”

Trang Toàn Cơ ổn định tâm tình một chút, mở miệng nói.

“Hải Vô Nhai bị giết, một kiếm xuyên cổ! Một đoạn thời gian nữa trong thành sẽ càng loạn hơn!”

Quy Hải Nhất Đao trầm giọng nói.

Về phần ai giết Hải Vô Nhai, tất nhiên Quy Hải Nhất Đao cũng biết.

Tuy rằng bọn họ không cùng một hệ thống với Thanh Long Hội, nhưng thông tin về các thành viên Thanh Long Hội vẫn biết rõ ràng.

Đặc biệt là lần đầu Tiết Y Nhân tới phủ đệ của Trang Toàn Cơ, hai người đã gặp mặt.

Về phần vì sao vừa rồi hấn báo danh, chủ yếu do hấn là mật thám của Đông các.

Người ngoài không biết danh hiệu của mật thám, cho dù lúc ấy Đông Các giết lên Thiên Sơn Phái bọn họ cũng không

xuất hiện trước mặt người ngoài.

Huống hồ vừa rồi hấn dùng một đao chém nổ nữ tử kia, những người khác căn bản không cách nào dò xét dấu vết đao pháp.

“Cái gì? Người nói Hải Vô Nhai bị người ta giết.”

Trang Toàn Cơ nghe được tin tức cảm thấy kinh hãi không thôi.

Hải Vô Nhai vừa mới tìm nàng thương lượng mượn tiền, hơn nữa còn phái người ra tay với nàng.

Hải Vô Nhai chết, còn nàng đã rời khỏi thành.

Đám người Hải Sa Bang sẽ cho rằng cái chết của Hải Vô Nhai liên quan đến nàng.

“Người không cần lo lắng, Hải Vô Nhai chết bọn hấn cũng không tìm người, bọn hấn biết là ai giết rồi.”

“Bất quá nữ tử bị ta giết có bối cảnh không đơn giản, ta tin rằng người Hải Sa Bang sẽ tìm người.”

“Hải Sa Thành không còn an toàn nữa, người không thể ở lại đây!”

Quy Hải Nhất Đao nhìn Trang Toàn Cơ nói.

“Người sẽ đi theo ta chứ?”

Trang Toàn Cơ nhìn Quy Hải Nhất Đao nói.

“Ta theo người chỉ để bảo hộ tạm thời, cam đoan giao dịch giữa người và chủ thượng hoàn thành, tránh cho chưa thành giao dịch mà người gặp chuyện không may.”

“Ta nghĩ Hoắc Tinh Thần kia sẽ chết trong mấy ngày tới.”

Quy Hải Nhất Đao mở miệng nói.

Nghe Quy Hải Nhất Dao nói, Trang Toàn Cơ tỏ vẻ vui mừng.

“Tiền trang ở Hải Sa thành chính là tiền trang cỡ lớn ở khu vực Lăng Giang, ta còn chưa đối chiếu sổ sách xong, sau khi hoàn thành mới có thể giao dịch!”

Trang Toàn Cơ trầm giọng nói.

“Như vậy sao?”

Quy Hải Nhất Dao nghe xong khẽ nhướn mày.

“Người ở đây chờ một chút!”

Quy Hải Nhất Dao nói xong thân hình nhanh chóng biến mất.

“Hắn muốn làm gì?”

Nhìn Quy Hải Nhất Dao rời đi, Trang Toàn Cơ ngăn ra.

Một thời gia sau Quy Hải Nhất Dao trở lại, trong tay xuất hiện một kiện trường bào màu đen còn có dấu lạp.

“Người mặc vào, chúng ta trở về thành.”

Quy Hải Nhất Dao giao đồ cho Trang Toàn Cơ.

Chỉ là đột nhiên ánh mắt Quy Hải Nhất Dao ngưng tụ.

Ánh mắt nhìn về một chỗ, có tiếng bụp bụp truyền đến.

Sau đó có hai bóng người xuất hiện trước mặt Quy Hải Nhất Dao.

Một đại hán đeo nửa mặt nạ, thân hình khô ngô giống như tháp sắt, trong tay cầm một cây côn thanh đồng, ánh mắt hung ác nhìn Quy Hải Nhất Dao.

Người còn lại có gương mặt trắng bệch, giống như cương thi, ánh mắt hung ác nham hiểm, khóe miệng cười lạnh nhìn Quy Hải Nhất Dao và Trang Toàn Cơ.

“Giết Yêu cơ mà còn muốn đi, thật sự nghĩ đẹp.”

“Trang Toàn Cơ, đệ tam mỹ nữ Thiên Tiên Bồng, ta rất có hứng thú với ngươi, đêm nay phải chơi đùa thật sảng khoái.”

“Điền huynh, chính sự quan trọng hơn, giết tiểu tử này trước, sau đó mang Trang Toàn Cơ đi.”

Đại hán khôi ngô mở miệng nói.

“Xem ra trên người chúng ta có thứ gì đó mới khiến các ngươi đuổi theo nhanh như vậy.”

Quy Hải Nhất Dao bình tĩnh nói.

Bọn họ mới vừa ra khỏi thành, còn chưa dừng lại bao lâu đã bị đôi phương tìm thấy, chắn chắn trên người có thứ giúp đôi phương truy tung.

“Tiểu tử, ngươi dám giết Yêu cơ, hôm nay lão tử phải đập nát đầu ngươi!”

Khí tức trên thân đại hán tăng vọt, khí kinh tạo thành cương khí, đôi mắt hung ác nhìn chăm chăm Quy Hải Nhất Dao.

Bùm!

Hắn nắm chặt côn thanh đồng, vọt thẳng tới Quy Hải Nhất Dao mà đi.

Đinh!

Khi côn thanh đồng đánh ra, trường đao trong tay Quy Hải Nhất Dao ngênh đón, đao khí tung hoành va chạm với côn.

Đại hán khôi ngô bị chấn lui mấy bước.

Bất quá tại thời điểm tên này lui về phía sau.

Nam tử họ Điền lại ra tay nhắm tới Trang Toàn Cơ.

Hắn nghĩ Quy Hải Nhất Dao là hộ vệ của Trang Toàn Cơ, nếu như bắt Trang Toàn Cơ thì Quy Hải Nhất Dao sẽ sợ ném chuột vỡ đồ, muốn thu thập như thế nào thì thu thập như thế đó.

Tuy rằng bọn hắn không xem xét kỹ, nhưng thân thể Yêu cơ bị chém thành thịt vụn đã cho thấy được đao pháp của đối phương cường hãn bá đạo.

Nam tử hung ác nham hiểm tu luyện độc công, hắn thò bàn tay đen kịt về phía Trang Toàn Cơ, nở nụ cười tàn nhẫn.

Quy Hải Nhất Dao thấy thế, thân hình xoay chuyển muốn ngăn chặn.

Nhưng đại hán lại vọt tới công kích hắn.

Trong lúc xông tới, da thịt đại hán bắt đầu biến hóa, gân xanh nổi lên giống như máu đang sôi trào.

Một cỗ khí tức cuồng bạo nóng bỏng từ trên thân thể đối phương ầm ầm bộc phát.

Hình như đại hán này vận dụng tuyệt chiêu gì đó khiến khí huyết sôi trào, khí thể tăng vọt một đoạn.

Côn thanh đồng trong tay dưới tác dụng của khí huyết hóa thành giao long huyết sắc phát ra tiếng rít.

Ầm ầm ầm!

Vào giờ khắc này lực lượng của đại hán đã đến đỉnh điểm.

Thân hình ma sát với không khí phát ra tiếng vù vù, sóng khí cuộn cuộn, cơn ảnh điên cuồng oanh về phía Quy Hải.

Trong đôi mắt Quy Hải Nhất Dao có hàn ý lóe lên.

Khí kinh quanh thân lưu chuyển, hắn nâng trường đao lên, hai tay nắm chặt chuôi đao chém một nhát, đao khí giống như sóng biển quét thẳng tới đại hán.

Sau khi chém một đao, Quy Hải Nhất Đao biến mất tại chỗ.

“Ở trước mặt ta bắt người, người còn kém rất xa!”

Giọng Quy Hải Nhất Đao vang lên bên tai nam tử hung ác nham hiểm kia.

Nam tử hung ác hung ác ngẩn ra, nhưng lập tức cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt.

“Sao ngươi lại ở đây!”

Lúc hắn nói xong, bên tai hắn xuất hiện một tiếng đao khiêu.

Nương theo tiếng đao khiêu, một ánh đao xuất hiện trước mặt hắn.

Đao quang bao trùm tâm mắt nam tử hung ác, bàn tay hắn khựng lại chút.

Sau đó hắn còn muốn tiếp tục thò tay.

Nhưng hơi thở tử vong đã bao trùm lòng hắn.

Xì xì!

Hắn cảm giác được mi tâm đau đớn.

Sau đó ý thức tan rã, trong đôi mắt còn lưu lại sự hoảng sợ cùng khó có thể tin.

Chương 607: Hải Sa bang, phủ Đại tướng quân, Nam Hải thương hội, kế hoạch sớm

Trước mặt Trang Toàn Cơ.

Nam tử hung ác bị một đao bổ thành hai nửa, máu tươi bắn lên mặt nàng.

Nhìn thi hai nửa thể trên mặt đất, Trang Toàn Cơ không khỏi cảm thấy bụng mình cuồn cuộn, muốn nôn ra.

Quy Hải Nhất Đao này cũng quá mức thô bạo.

Không phải một đao chém người ta thành hai nửa thì chính là một đao chém nổ tung.

Lúc này, đại hán khôi ngô lúc trước công kích Quy Hải Nhất Đao đã quỳ rạp trên đất.

Bùm!

Mặt đất nổ tung, bụi bặm mù mịt.

“Trốn, sao ngươi lại trốn?”

Đại hán khôi ngô gầm nhẹ nhưng đột nhiên dừng lại.

Hắn nhìn thấy hai nửa thi thể của nam tử hung ác nham hiểm.

Trong đôi mắt xuất hiện sự hoảng sợ, lập tức đưa mắt nhìn quanh.

“Chết tiệt, ra đây cho ta!”

Hắn không phát hiện Quy Hải Nhất Dao, ánh mắt nhìn về phía Trang Toàn Cơ, tràn ngập hung ác và dữ tợn, côn thanh đồng đập về phía Trang Toàn Cơ.

Hiện tại hắn mặc kệ nhiệm vụ, hắn muốn tìm ra Quy Hải Nhất Dao.

“Người đang tìm ta à?”

Quy Hải Nhất Dao xuất hiện phía sau đại hán khôi ngô đang tức giận cuồng bạo, bước từng bước từng bước tới gần đối phương.

Thời điểm cất bước, có một cổ đao ý kinh khủng từ trên người hắn bộc phát,

Đao ý tràn ngập cả khu vực.

Giờ khắc này Quy Hải Nhất Dao giống như ác ma.

Cảm nhận được đao ý khủng bố từ trên người Quy Hải Nhất Dao.

Vẻ phẫn nộ trên mặt đại hán khôi ngô tan biến, thay vào đó là sự sợ hãi.

“Đao ý này, ta không ngăn được!”

Đại hán khôi ngô trầm nghĩ.

“Chạy trốn!”

“Phải chạy trốn!”

“Nếu không chạy sẽ chết!”

Bùm!

Khoảnh khắc tiếp theo đại hán khôi ngô giậm chân thật mạnh, cả người giống như đạn pháo bắn nhanh về một hướng, căn bản không dám nhìn Quy Hải Nhất Dao.

Hắn muốn dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

Chỉ là Quy Hải Nhất Dao phía sau đã chém ra một đao.

Đại hán chạy trốn cảm nhận được phía sau mình có đao khí khủng bố áp tới.

Khí tức tử vong bao trùm đại hán khôi ngô.

Không thể trốn thoát!

Hắn chỉ có thể trở tay.

Hắn muốn dùng nắm đấm ngăn cản đao khí của đối phương.

Chỉ là nắm tay bap bọc khí kinh của hắn trực tiếp biến thành thịt nát trước đao khí của Quy Hải Nhất Dao đao, sau đó toàn bộ thân thể đều bị đao khí cắn nuốt.

A!

Đại hán kêu thảm một tiếng, thân thể cũng hóa thành thịt nát.

Quy Hải Nhất Dao không có nhìn thêm, đi tới trước hai nửa thi thể, cầm một bình Hóa Thi Phần đổ xuống.

Hai nửa thi thể hóa thành hai bãi nước đặc.

Sau đó tới trước mặt Trang Toàn Cơ, lỗ mũi khẽ nhúc nhích.

“Trên người ngươi có mùi hương, hẳn là không phải mùi của ngươi, cần thay trang phục!”

Quy Hải Nhất Dao mở miệng nói.

Vừa rồi hắn không chú ý, còn tưởng rằng mùi thơm thuộc về Trang Toàn Cơ.

Nhưng đối phương đuổi theo nhanh như vậy nên có thể thấy được mùi thơm này do nữ tử kia lưu lại.

Trang Toàn Cơ gật gật đầu, hai người nhanh chóng rời đi.

Lúc này, ở Hải Sa Bang.

Bang chủ Hải Sa Bang Hải Thiên Bá đang âm trầm nhìn thi thể Hải Vô Nhai.

“Thiên Hạ Minh, Bi Phong Thiện, người dám giết con của ta, ta nhất định phải giết ngươi!”

Hải Thiên Bá rút gào tung một quyền vào cột đá trong điện, cột đá gãy lìa.

“Hải bang chủ, e là Bi Phong Thiện đã rời đi, chúng ta muốn tìm được hắn rất khó.”

“Bi Phong Thiện ra tay hắn là do Thiên Hạ Minh phát giác được gì đó nên giết Vô Nhai cảnh cáo chúng ta, xem ra chúng ta không thể đợi thêm nữa, tiên hạ thủ vi cường.”

“Chỉ cần chúng ta tấn công Thiên Hạ Minh, giết Bộ Vân Tiêu, đến lúc đó Bi Phong Thiện có thể tùy ngươi xử trí.”

Nam tử cảm thương bên cạnh Hải Thiên Bá mở miệng nói.

“Đúng vậy, chỉ cần chúng ta đánh hạ Thiên Hạ Minh, có thể báo thù cho Vô Nhai!”

Ở trong đại điện còn có một nam tử mặc áo đen, ánh mắt nam tử lạnh lùng, trên người tản ra khí tức dày nặng.

Khi hắn nói xong thì có một bóng người vội vã tiến vào.

“Phó hội trưởng, Điện trưởng lão và Mộc trưởng lão đi truy kích kẻ sát hại Yêu cơ trưởng lão đã bị giết.”

Người tới khom lưng nói.

“Cái gì, thi thể của bọn họ đâu?”

Nam tử áo đen trầm giọng hỏi.

“Không có thi thể, đối phương dùng Hóa Thi Phần hòa tan thi thể Điền trưởng lão, Mộc trưởng lão bị đánh nổ thân thể, không cách nào xem xét vết thương, chỉ có thể nhìn ra là do đao khí gây nên, đối phương cao thủ đao đạo.”

Người đến trả lời.

“Không nghĩ tới bên cạnh Trang Toàn Cơ này còn có cao thủ dùng đao như vậy, là sai lầm của ta, cẩn thận chú ý tiền trang của Trang gia.”

Nam tử áo đen nhướng mày nói.

“Lập tức âm thầm đuổi bắt Trang Toàn Cơ, nhất định phải tìm ra Trang Toàn Cơ.”

“Để cho người Nhà Cái tiền trang tới tìm, hẳn là bọn họ có thể tìm được Trang Toàn Cơ.”

“Nếu không tìm thấy ai, hãy lôi tất cả ra ngoài cho chó ăn.”

Nam tử áo đen lạnh giọng nói.

“Thuộc hạ đi trước!”

Nói xong người tới khom lưng rời khỏi đại điện.

“Lần này chúng ta tổn thất hơi lớn!”

Sau khi người tới rời đi, nam tử áo đen kia nói.

“Tiêu huynh, Trang Toàn Cơ chưa đi bao xa, ta để cho người Hải Sa bang giúp người tìm.”

Lúc này Hải Thiên Bá nói.

“Đa tạ, Hải bang chủ, Nam Hải thương hội ta nhất định sẽ kiệt lực trợ giúp Hải Sa Bang.”

Nam tử áo đen nói.

Nam tử áo đen chính là phó hội trưởng thương hội Nam Hải Tiêu Mộc Hằng.

Đại tướng quân muốn kết nối thủy vận Nam Bắc để làm sinh ý, chắc chắn cần người phụ trách, Nam Hải thương hội chính là bên phụ trách.

Cho nên phó hội trưởng như hắn mới xuất hiện ở đây.

Đương nhiên vay tiền Trang Toàn Cơ cũng là chủ ý của Tiêu Mộc Hằng.

Theo bọn hắn suy tính, ba tháng sau Hải Sa Bang liên hợp Thanh Long Hội đánh hạ Thiên Hạ Minh.

Đến lúc đó chuyển giao địa bàn Hải Sa Bang thế chấp cho Thanh Long Hội.

Khi đó bọn họ cũng không cần trả tiền.

Nếu như muốn tiền, vậy để Trang gia đòi Thanh Long Hội.

Nhưng mà không nghĩ tới bên cạnh Trang Toàn Cơ có cao thủ, để cho hắn tổn thất ba tên thuộc hạ.

“Ta thông báo Thiếu long thủ Tô Thần, hẹn hắn đến Hải Sa Thành thương lượng việc đổi phó với Thiên Hạ Minh!”

Hải Thiên Bá mở miệng nói.

Hiện tại cũng không cần thăm dò thực lực của Thanh Long Hội.

“Được, người của chúng ta đều sẽ đến sớm.”

“Lần này Thiên Hạ Minh nhất định sẽ biến mất khỏi khu vực Lăng Giang!”

Tiêu Mộc Hằng lạnh giọng nói.

Một lát sau, Hải Sa Bang phát ra thông báo truy nã Trang Toàn Cơ, người phát hiện người tung tích Trang Toàn Cơ được thưởng năm ngàn lượng bạc, bắt được Trang Toàn Cơ thưởng hai vạn lượng.

Bút tích thật sự lớn.

Một số khách giang hồ ở Hải Sa thành nhìn thấy giải thưởng nhao nhao ra khỏi thành.

Một mặt vì giải thưởng kếch xù, muốn nhìn xem có thể nhìn thấy dung nhan của Trang Toàn Cơ hay không, hoặc có thể nói là âu yếm nàng.

Dù sao đã bị Hải Sa bang treo giải thưởng, e là Trang Toàn Cơ không rời khỏi khu vực Lãng Giang được, mỹ nữ gặp khó khăn là cơ hội cho bọn họ.

Chương 608: Hoắc gia trang, Phó Hồng Tuyết đến

Khu vực Giang Bắc, Hoắc Thành.

Đây là một thành trì được đặt theo tên Hoắc Gia Trang, cũng là thành trì phồn hoa nhất trong khu vực Giang Bắc.

Tường thành cao chót vót.

Ngoài thành có một kênh đào bảo vệ thành rộng lớn.

Một bóng người xuất hiện ở cửa thành, một thân áo đen và áo choàng màu đen, bên hông đeo một thanh trường đao, chân có chút khập khiễng đang từng bước một đi tới.

Chính là Phó Hồng Tuyết đến Hoắc gia trang giết Hoắc Tinh Thần.

“Nhìn kia, đó là Hoắc công tử.”

Lúc này trong đám người vào thành bỗng có tiếng nói tràn đầy kinh ngạc vang lên, mọi người không khỏi ngẩng đầu nhìn lại.

Có bốn người đang cưỡi ngựa cao lớn đi hướng vào trong thành, cầm đầu là một nam tử trẻ tuổi mặc cẩm y, bên hông đeo một miếng ngọc bội tinh xảo, gương mặt anh tuấn, trên yên ngựa còn treo một thanh trường thương màu trắng ngọc.

Phía sau hắn là ba nam tử trẻ tuổi khác ba cũng mặc cẩm y.

“Thật sự là Hoắc công tử nha! Không nghĩ tới nhìn thấy Hoắc công tử ở cửa thành.”

Một nữ tử mặc váy dài nhìn mấy người chung quanh mà nói.

“Hoắc Tinh Thần!”

Phó Hồng Tuyết đang tiến vào trong thành nhìn thấy nam tử cầm đầu cưỡi ngựa chạy như bay lướt qua, ánh mắt không chút thay đổi nào.

Hắn tiếp tục đi vào trong thành.

Có thể giết Hoắc Tinh Thần bất kỳ lúc nào.

Nhưng mà hắn không muốn bại lộ, một khi động thủ giết người sẽ có rất nhiều người chú ý.

Giang Bắc là địa bàn của Hoắc gia trang, hắn tin tưởng đối phương có phương pháp tìm ra hắn.

Chủ yếu là hắn điểm đặc trưng dễ nhận dạng cho nên hắn không động thủ.

Hắn không còn sống vì báo thù nữa, đã tới một thế giới khác, có một cuộc sống mới, hắn cần ẩn nấp tốt mới có thể giúp chủ thượng làm việc.

Kéo lê chân phải khập khiễng, Phó Hồng Tuyết từng bước từng bước tiến vào thành.

Cũng không có ai để ý tới đao khách áo đen khập khiễng này.

Trong thành vô cùng nhộn nhạo.

Phó Hồng Tuyết cảm nhận được dòng người qua lại không ít hơn so với các thành trì lớn ở kiếp trước.

Trên đường phố, tiếng rao của người bán hàng rong nối liền không dứt.

Đi theo dòng người, Phó Hồng Tuyết tiến về Hoắc gia trang.

Vị trí của Hoắc gia trang cực kỳ đặc thù, ở giữa mặt hồ.

Chỉ có một con đường dẫn vào, ba phía còn lại là mặt nước trong vắt.

Người bình thường không cách nào tiến vào Hoắc gia trang từ ba phía còn lại.

Hơn nữa chắc chắn trên mặt hồ có một ít cơ quan.

Muốn tiến vào Hoắc gia trang chỉ có thể đi con đường duy nhất này.

Con đường có người thủ vệ sâm nghiêm, cho thấy địa vị Hoắc gia trang.

Hoắc gia trang là thế lực thống trị khu vực Giang Bắc.

Khách nhân giang hồ đến phái bồng rất nhiều.

Sau khi Phó Hồng Tuyết nhìn thoáng qua Hoắc gia trang liền xoay người rời đi, ở lại trong một khách điếm cách không xa.

Hắn tìm một gian phòng có thể nhìn thấy Hoắc gia trang.

Khoanh chân ngồi ngay ngắn trên giường bắt đầu điều tức, đêm nay hắn sẽ giết Hoắc Tinh Thần.

Trên đường đến, Liên Thành Bích ở khu vực Giang Nam đã truyền tư liệu về Hoắc Tinh Thần cho hắn.

Mỗi ngày Hoắc Tinh Thần cư trú ở địa phương nào, thời gian nào làm chuyện gì đều được điều tra rất rõ ràng.

Ở một sân viện bên trong Hoắc gia trang.

Một nam tử trung niên nam tử đang vung vẩy nắm tay, khi đánh ra có một cỗ cương khí màu vàng bộc phát tạo thành từng gợn sóng trong không khí và tiếng hổ gầm long ngâm.

Người này chính là trang chủ đương nhiệm của Hoắc gia trang, cũng là phụ thân của Hoắc Tinh Thần, Hoắc Doãn.

Lúc này Hoắc Tinh Thần từ bên ngoài trở về bước vào trong sân.

Hoắc Doãn thu quyền nhìn Hoắc Tinh Thần tiến vào, mỉm cười mở miệng nói:

“Lần này ra ngoài thế nào?”

“Phụ thân yên tâm, ta và Thủy Đạo Tam Thập Lục Trại Tổng biểu bả tử Quân Văn Chung đạt thành hiệp nghị, bọn họ sẽ điều động nhân thủ tập kích tiền trang Nhà Cái.”

“Nhà Cái tiền trang Giang Bắc xảy ra chuyện, Trang Minh Lễ sẽ đến Giang Bắc, đến lúc đó bọn họ sẽ bắt lấy Trang Minh Lễ.”

“Đến lúc đó tất nhiên Trang Toàn Cơ sẽ đến Hoắc gia trang chúng ta xin giúp đỡ, chỉ cần Trang Toàn Cơ đến, chúng ta liền không chế nòng và để bên kia giết con tin, sau đó tiền trang của Trang gia chính là của Hoắc gia chúng ta.”

“Nói như vậy, Hoắc gia chúng ta có thể mở rộng sang khu vực Giang Nam.”

Hoắc Tinh Thần ngữ khí rất tự tin nói.

“Quân tổng biểu bả tử có uy tín, người làm không tệ.”

“Qua một thời gian ngắn, gia gia của ngươi và Nhị gia gia sẽ xuất quan, bọn họ lĩnh ngộ một bộ công pháp rất lợi hại, nói lúc xuất quan sẽ truyền cho ngươi.”

“Gần đây ta tìm được một viên Liệt Diễm Châu ở Dương Châu quận Giang Nam, người cầm về tu luyện, tranh thủ tại mấy ngày tới bước vào Thiên Nhân ngũ nạn.”

Hoắc Doãn nói xong mang theo Hoắc Tinh Thần tiến vào phòng.

Sau đó lấy ra một cái hộp gấm đưa cho Hoắc Tinh Thần, trong hộp là một viên châu tràn ngập khí tức hỏa diễm.

Hoắc Tinh Thần nhìn thấy hạt châu, trong mắt tràn đầy vui mừng.

“Phụ thân, ta có thể cảm giác được năng lượng hỏa diễm nồng đậm, nếu như ta hoàn toàn hấp thu hết, hẳn là có thể bước vào Thiên Nhân lục nạn.”

“Đa tạ phụ thân!”

Hoắc Tinh Thần cảm ơn nói.

“Cầm về, chăm chỉ tu luyện, Hoắc gia trang cuối cùng vẫn phải dựa vào thế hệ trẻ các ngươi.”

“Chờ giải quyết xong chuyện tiền trang Nhà Cái, ngươi có thể đến Giang Nam rèn luyện một phen, thế hệ trẻ Giang Bắc kém hơn Giang Nam rất nhiều.”

Hoắc Doãn mở miệng nói.

“Hài nhi hiểu rồi!”

Hoắc Tinh Thần gật đầu cầm lấy hộp gấm, khom người hành lễ rồi rời đi.

Đêm khuya, Hoắc Tinh Thần cầm trường thương bạch ngọc luyện tập trong sân.

Thân là thiếu trang chủ Hoắc gia trang, Hoắc Tinh Thần có tiểu viện riêng.

Trường thương vung lên phát ra từng luồng khí kinh màu đỏ, khí kinh màu đỏ cũng không ngừng lưu chuyển trong đan điền và dung nhập vào trường thương.

Bỗng nhiên trường thương trong tay hắt chuyển động hóa thành bảy đạo thương ảnh công kích núi giả trong sân.

Ngọn núi giả nháy mắt vỡ nát.

“Thiên Sát Thất Chuyển Thương của ta còn kém một chút!”

Hoắc Tinh Thần thì thảo nói.

Động tĩnh trong viện cũng không khiến cho người bên ngoài chú ý.

Hoắc Tinh Thần thích yên tĩnh cho nên người hầu và thủ vệ cũng không có tiến vào xem.

“Thực lực của thiếu gia càng ngày càng mạnh, e là người và ta không qua nổi một chiêu.”

Trước cửa có hai tên thị vệ, một tên mở miệng nói.

“Còn muốn qua một chiêu, người với ta căn bản không ngăn không được uy áp từ thiếu gia, chúng ta có thực lực gì, thiếu gia có thực lực gì, thiếu gia là võ giả Thiên Nhân cảnh đó.”

Người còn lại nói.

“Thiếu gia luyện công xong rồi, chúng ta đi vào!”

Người nói chuyện trước mở miệng nói.

Người còn lại không nói gì, theo sau tiến vào trong sân.

“Đưa nữ tử mấy ngày trước mang về đến phòng ta!”

Hoắc Tinh Thần mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Hai người lập tức cúi người nói.

Bởi vì Trang Toàn Cơ là đệ tam mỹ nhân trên Thiên Tiên Bảng, rất chú trọng hình tượng.

Còn hấn ham mê nữ sắc cho nên thường xuyên âm thầm bắt một ít nữ tử trẻ tuổi trẻ xinh đẹp nhất trong sơn trang, một mình độc chiếm.

Đương nhiên sau khi chơi một thời gian chán rồi hấn sẽ sát hại đối phương, hủy thi diệt tích.

Hoắc Tinh Thần nhìn hai người rời đi, trong đôi mắt tràn ngập dục hỏa.

Chỉ là đồng tử của hấn đột nhiên co rút.

Ở góc tường có một nam tử mặc áo đen, đội nón lá đang đứng.

Chương 609: Chém giết phụ tử Hoắc gia

Lúc này người áo đen đang cất bước tiến về phía hắn, đối phương đi rất chậm.

Không phải do đi chậm mà là do chân phải của đối phương bị què, ảnh hưởng đến tốc độ.

Nhìn đến đây, Hoắc Tinh Thần ngẩn ra, một người què xuất hiện ở Hoắc gia trang bọn họ, nói rõ người tới tuyệt đối không đơn giản.

Hắn biết phòng ngự bên ngoài Hoắc gia trang, cho dù là võ giả dưới Thiên Nhân tam nạn, chỉ cần tiến vào nhất định sẽ bị phát hiện.

Thực lực đối phương ở trên Thiên Nhân tam nạn.

“Người...”

Hắn vừa muốn gọi người liền cảm giác được một cỗ khí tức khủng bố bao phủ lấy mình.

Hắn căn bản không cách nào nói ra lời trong miệng.

Thấy thế, Hoắc Tinh Thần giơ tay, trường thương bạch ngọc nháy mắt đâm ra.

Trường thương vung vẩy, một cỗ cương khí màu đỏ khổng lồ xuất hiện trên trường thương của hắn, như một con rồng công kích người tới.

Người tới chính là Phó Hồng Tuyết.

Phòng ngự của Hoắc gia trang không tầm thường.

Nhưng ở trước mặt hấn căn bản không đáng nhắc tới.

Thương của Hoắc Tinh Thần rất sắc bén, vừa ra tay đã phong tỏa tất cả đường lui của Phó Hồng Tuyết.

Chỉ là khi hấn đối mặt với Phó Hồng Tuyết, thực lực chênh lệch rất lớn, dù thương sắc bén và phong tỏa lộ tuyến đối thủ nhưng trong mắt Phó Hồng Tuyết chẳng khác nào một thương bình thường.

Thân hình Phó Hồng Tuyết khẽ động hóa thành một bóng đen, sau đó nâng bàn tay đánh một quyền cổ Hoắc Tinh Thần.

Răng rắc!

Tiếng xương vỡ vụn truyền ra.

Hoắc Tinh Thần còn không đáng cho hấn xuất đao.

Thân hình Hoắc Tinh Thần ngã xuống mặt đất, trong mắt hấn vẫn còn sự kinh ngạc đọng lại.

Đối phương là một người què, tại sao lại có tốc độ nhanh như vậy.

Phó Hồng Tuyết nhìn thoáng qua thi thể trên mặt đất, đôi mắt chuyển động

Giết người như này đối với hấn mà nói không có một chút khó khăn, ánh mắt hướng về một chỗ trong Hoắc gia trang.

Bên ngoài sân viện của trang chủ Hoắc gia trang, Hoắc Doãn.

Phó Hồng Tuyết tạo ra tiếng động.

“Người nào?”

Hoắc Doãn quát to lao ra, nhìn thấy trong bóng đêm một bóng người đang cấp tốc bỏ chạy.

Ánh mắt hấn ngưng tụ lập tức đuổi theo.

Giờ khắc này hộ vệ trong Hoắc gia trang cũng bị kinh động, lập tức ngăn cản người áo đen.

Bùm! Bùm! Bùm!

Những người này đều chết bởi một chương vũ, Phó Hồng Tuyết vẫn tiếp tục chạy.

Phó Hồng Tuyết phi hành như chim nhận cô độc trên mặt hồ, nhanh chóng đến bờ.

Thân hình Hoắc Doãn cũng hạ xuống tung một quyền đánh về phía Phó Hồng Tuyết, quyền thế bá đạo, cương khí bao phủ Phó Hồng Tuyết, Phó Hồng Tuyết giơ tay vỗ một chương.

Quyền và chương va chạm, thân thể Phó Hồng Tuyết chìm vào trong rừng rậm, Hoắc Doãn theo sát phía sau.

Khi hấn vào rừng, Phó Hồng Tuyết đang đợi hấn.

Từ khi đến thế giới này, Phó Hồng Tuyết một mực tiềm tu, bản thân hấn đã sắp ngưng tụ thể.

Nhưng thời điểm tiềm tu hấn phát hiện bình cảnh.

Cho nên muốn giao thủ với cao thủ để đột phá bình cảnh, bước vào trong biển ngưng thần.

Trang chủ Hoắc gia trang Hoắc Doãn bước vào Hóa Hải cảnh mười lăm năm trước.

Là cường giả Hóa Hải lâu năm.

Hấn muốn lợi dụng Hoắc Doãn để bản thân đột phá.

Đó cũng là lý do tại sao hấn dẫn Hoắc Doãn tới đây.

“Các hạ là ai? Đến Hoắc gia trang ta làm gì?”

Hoắc Doãn dùng ánh mắt sắc bén nhìn Phó Hồng Tuyết.

“Giết Hoắc Tinh Thần!”

Phó Hồng Tuyết lạnh giọng nói.

“Cái gì?”

Nghe Phó Hồng Tuyết nói, mắt Hoắc Doãn lóe hàn mang, khí thế bắt đầu tăng lên.

Hoắc Doãn chỉ có một nhi tử là Hoắc Tinh Thần, đối phương đến giết nhi tử hắn, hắn tuyệt đối sẽ không để cho đối phương rời đi.

Chỉ là hắn không biết, Phó Hồng Tuyết đã giết rồi.

“Muốn giết nhi tử của ta, hôm nay ta giết ngươi trước!”

Lúc nói chuyện, Hoắc Doãn ra quyền, bắt quá nắm tay của hắn có chút chậm chạp, quyền kinh xuất hiện không phải màu vàng mà là màu xám.

Lúc còn trẻ Hoắc Doãn gặp kỳ ngộ, đạt được một quyền Ngũ Hành công pháp, Ngũ Hành Phích Lịch Thần Quyền.

Quyền ra, quyền kinh xám xịt bộc phát, giống như cơn sóng lớn muốn nuốt chửng Phó Hồng Tuyết.

Theo sóng lớn màu xám, thân hình Hoắc Doãn xuất hiện trước mặt Phó Hồng Tuyết.

Hắn tung một quyền hướng tới ngực Phó Hồng Tuyết.

Ánh mắt Phó Hồng Tuyết ngưng tụ nhưng lại không có xuất đao, bàn tay nắm thành quyền, cũng đánh ra một quyền.

Bùm!

Nắm tay hai người va chạm với nhau, khí kinh cuồng bạo lan ra bốn phía.

Sau khi đánh ra một quyền, trên nắm tay của Hoắc Doãn xuất hiện khí kinh kim sắc, quyền kinh sắc bén ập tới Phó Hồng Tuyết.

Một quyền vừa rồi chỉ là thăm dò, Hoắc Doãn thấy đối thủ có đao nhưng lại không xuất đao.

Nói vậy nếu đôi thủ xuất đao tất nhiên sẽ kinh thiên động địa.

Nhưng đôi thủ không xuất đao đối với hắn mà nói là chuyện tốt, hắn tin rằng một lát sau người trong sơn trang sẽ chạy tới.

Đến lúc đó hợp lực vây giết đôi phương.

Hoặc có thể nói nếu như phụ thân hắn đang bế quan bị kinh động, như vậy người này không thể thoát.

Nắm đám sắc bén cương mãnh không đánh trúng Phó Hồng Tuyết.

Thân hình Phó Hồng Tuyết di chuyển né tránh, ánh mắt nhìn chăm chăm đôi phương.

Hắn muốn tìm được cơ hội xuất đao, một kích chém giết đôi phương, bởi vì bên trong Hoắc gia trang có rất nhiều cao thủ, phải nhanh chóng giải quyết.

Thế lực bá chủ khu vực Giang Bắc không phải chỉ là lời nói suông.

Không phải là một lời nói suông.

Trong lúc Phó Hồng Tuyết tập trung quan sát thì Hoắc Doãn dừng lại, khí kinh lưu chuyển quanh thân, một cỗ lực lượng nóng cháy bộc phát.

Những năm qua Hoắc Doãn một mực dung hợp Ngũ hành quyền ý, chỉ cần hắn dung hợp Ngũ hành quyền ý liền có thể bước vào trong biển ngưng thần.

Nhưng mà những năm qua hắn vẫn không thể dung hợp Ngũ hành quyền ý.

Bất quá Ngũ hành quyền ý của hắn vẫn đang không ngừng tiến bộ.

Ầm!

Chân hấn giậm mạnh, thân hình bắn ra, nắm tay được khí kinh nóng rực phủ kín xuất hiện trước mặt Phó Hồng Tuyết.

Nắm tay như muốn nổ tung.

Lúc đánh ra, xen lẫn trong quyền kinh hỏa diễm là quyền kinh sắc bén.

Tuy rằng không thể dung hợp toàn bộ Ngũ hành quyền ý nhưng có thể dung hợp quyền ý thuộc tính kim và hỏa.

Từng quyền ảnh xuất hiện bộc phát ra khí thể ngập trời.

Giết!

Hoắc Doãn quát to, quyền kinh xé rách không khí đánh về phía Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết lại ra quyền nghênh đón.

Ầm!

Thời điểm nắm tay va chạm với nắm tay của đối phương, hai cỗ quyền ý tràn vào trong thân thể.

Phó Hồng Tuyết bị chấn lui, trong khóe miệng tràn máu tươi, trong ánh mắt có vẻ kinh ngạc, quyền kinh của đối phương thật mạnh.

Tay hấn lập tức cầm trường đao.

Nhìn thấy Phó Hồng Tuyết bị thương, khóe miệng Hoắc Doãn nhếch lên, quyền thể gia tăng.

Giờ khắc này Hoắc Doãn như mãnh hổ ra khỏi lồng, quyền hóa thành long hổ màu vàng đánh về phía Phó Hồng Tuyết.

Cho người ta cảm giác hổ đói xuống núi, cắn nuốt cả nhân gian.

Phó Hồng Tuyết đề cao cảnh giác, đao ý bao phủ quanh thân, trong khoảnh khắc Hoắc Doãn đánh tới, thân hình Phó Hồng Tuyết đột ngột nhảy lên không, đao ý khủng bố bùng nổ, chém ra một đao.

Ầm!

Một đao này ngăn sông đoạn hải, khai thiên tích địa, vô cùng cương mãnh.

Mãnh hổ nhào tới nháy mắt bị một đao chém thành hai nửa.

Hai bóng người rơi xuống, sau đó một bóng người màu đen bỏ chạy.

Bóng người còn lại ngã xuống, mắt nhìn chăm chăm bóng dáng đã đi xa.

“Không nghĩ tới ta không tránh được một đao này!”

Nói xong liền tắt thở.

Chương 610: Tô Thần đích thân tới Hải Sa Thành, muốn thu phục Trang Toàn Cơ

Trong một khách điểm ở Hải Sa thành.

Trang Toàn Cơ nhìn bốn cáo treo giải thưởng vẫn chưa gỡ xuống mà sắc mặt có chút khó coi.

Nàng đã trốn trong thành năm ngày.

“Cũng không phải mình giết chết Hải Vô Nhai, tại sao lại treo giải thưởng tìm mình chứ?”

“Không dám đắc tội Thiên Hạ Minh nên dùng một tiểu nữ tử như ta trút giận sao!”

Trang Toàn Cơ có chút tức giận và bất đắc dĩ.

Nàng vốn ước định với Trịnh chương quỹ hôm sau gặp mặt nhưng Trịnh chương quỹ lại không hiện thân, nàng hơi sốt ruột.

Hiện tại chỉ có thể chờ Trịnh chương quỹ do Tô Thần an bài tới.

Nhưng vấn đề nàng đang đối mặt rất lớn.

Hiện giờ Nhà Cái tiền trang ở Hải Sa thành, không cần nhìn cũng biết đã bị Hải Sa Bang khống chế, nàng muốn gặp người ở tiền trang cũng không được.

Cộc cộc! Cộc cộc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

“Chuyện gì?”

Trang Toàn Cơ đội nón lên trầm giọng nói.

Tuy rằng hiện tại rất nhiều võ giả chỉ tìm nàng ngoài thành nhưng nàng cũng không thể khinh thường.

“Công tử, bên ngoài có người đưa tới một tờ giấy.”

Tiểu nhị mở miệng nói.

Trang Toàn Cơ đang mặc nam trang, còn mang nón, cho nên tiểu nhị khách điểm gọi là công tử.

Trang Toàn Cơ mở cửa phòng, tiểu nhị đưa tờ giấy vào.

Phượng Minh gian, Di Hương viên trong thành.

Nhìn nội dung trên tờ giấy, Trang Toàn Cơ biết là Trịnh chương quỹ Sơn Hà Môn đã đến, nhưng địa chỉ trên đó lại khiến nàng có chút tức giận.

Địa chỉ này là một thanh lâu, còn là thanh lâu nổi danh nhất Hải Sa thành.

Tuy rằng tức giận nhưng Trang Toàn Cơ biết thanh lâu là nơi an toàn nhất.

Dù sao không ai cho rằng nàng sẽ tới thanh lâu.

Trang Toàn Cơ đội nón lên ra khỏi khách điểm đi tới Di Hương viên.

Di Hương viên chiếm diện tích cực rộng, là một kiến trúc nhiều tầng, người trước cửa nối liền không dứt, mỗi bên đều có sáu thiếu nữ xinh đẹp đứng đón khách.

Tư thái của các nàng không giống nhau, có người dáng dấp nóng bỏng, đường cong lung linh, có người xinh đẹp thanh lệ, có người ôn nhu ngọt ngào, mỗi người một vẻ.

Khiến cho nam nhân nhìn thấy có xúc động muốn tiến vào.

Dòng khách cũng nối liền không dứt.

Trang Toàn Cơ đội nón tiến vào trong lâu, móc ra một thỏi bạc đưa cho thị nữ tiếp khách:

“Mang ta đến Phụng Minh Gian.”

Nàng hạ giọng, nghe hơi khàn, không còn giống giọng nữ.

Thực lực của Trang Toàn Cơ cũng không yếu, đã đạt tới Thiên Nhân nhất nạn nên có thể thay đổi giọng nói của mình.

“Mời khách quan!”

Thị nữ lập tức dẫn Trang Toàn Cơ đi tới Phụng Minh Gian.

Tới nơi, Trang Toàn Cơ gõ cửa, người mở cửa cho nàng có chút kinh ngạc, dĩ nhiên là Nguyên Tùy Vân bên cạnh Tô Thần.

“Trang cô nương, chuông giáo ở bên trong chờ người!”

Nguyên Tùy Vân mời Trang Toàn Cơ vào trong phòng.

“Trang cô nương, vẫn khỏe chứ, mời ngồi, ném thử trà ta vừa pha xong đi!”

Tô Thần xua tay để đối phương ngồi xuống đối diện mình.

Nhìn nữ Trang Toàn Cơ nữ cải nam trang, Tô Thần thấy có một loại phong tình khác.

Trang Toàn Cơ gỡ nón ra ngồi xuống trước mặt Tô Thần.

“Không nghĩ tới Tô chuông giáo lại tự mình đến Hải Sa thành, không biết giao dịch lúc trước của chúng ta thế nào rồi?”

Trang Toàn Cơ vội vàng hỏi.

“Hoắc Tinh Thần đã chết, Hoắc Doãn cũng đã chết!”

Tô Thần rót trà đưa tới trước mặt Trang Toàn Cơ, nhẹ giọng nói.

Nghe Tô Thần nói, Trang Toàn Cơ biến sắc.

Hoắc Tinh Thần chết, Hoắc Doãn cũng đã chết, Hoắc Doãn là trang chủ Hoắc gia trang, cũng là một cường giả đan điền Hóa Hải.

Thanh Long Hội xuất động cao thủ như thế nào mới có thể làm được chuyện này.

“Đa tạ Tô chương giáo, bất quá tiền trang ở Hải Sa thành xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, ta tạm thời không có cách nào chuyển giao, tiền trang ở địa phương khác có thể chuyển giao bất kỳ lúc nào!”

Trang Toàn Cơ vội vàng nói.

“Không sao, tiền trang Hải Sa Thành có thể chuyển giao bình thường, ta sẽ an bài người trợ giúp ngươi!”

“Lần này ta đến đây theo yêu cầu của Hải Sa bang, mục đích là để đối phó Thiên Hạ Minh.”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

“Cái gì!”

Nghe Tô Thần nói, Trang Toàn Cơ lại biến sắc.

“Đối phó với Thiên Hạ Minh sao, thực lực của Thiên Hạ Minh rất cường đại!”

Trang Toàn Cơ không khỏi nói.

“Thế lực giang hồ biến hóa, cường đại hơn nữa cũng sẽ suy tàn, không có vĩnh viễn cường đại, Hải Sa bang đã mưu tính đối phó Thiên Hạ Minh từ lâu, cũng không phải tùy tiện ra tay, hưởng hồ còn có nhiều minh hữu!”

“Nếu Trang cô nương hứng thú, đêm nay có thể cùng ta đến Hải Sa bang một chuyến!”

Tô Thần mở miệng nói.

Trang gia có tiền trang đệ tam Đại Chu vương triều, không cần phải nói tới tiền tài, hơn nữa hẳn còn tra được tiền trang Trang gia vận hành đều do Trang Toàn Cơ chủ trì trong những năm gần đây.

Nếu như có thể bắt được Trang Toàn Cơ sẽ rất có lợi cho phát triển sinh ý tiền trang sau này.

Đương nhiên chủ yếu là vì Phó Hồng Tuyết truyền tin tức bên Hoắc gia trang tới, hẳn biết tại sao Trang Toàn Cơ lại muốn ra tay với Hoắc Tinh Thần.

Biết rõ nguyên nhân, Tô Thần cũng bội phục Trang Toàn Cơ.

Nghe được lời mời của Tô Thần, Trang Toàn Cơ bắt đầu trầm tư.

Thái độ của Tô Thần chuyển biến làm cho nàng không quá thích ứng.

Lúc trước Tô Thần có vẻ bài xích nàng, hôm nay lại tỏ ý thân cận làm cho nàng không thể không phòng bị.

“Chỉ là muốn hợp tác với Trang cô nương mà thôi, không cần lo lắng quá nhiều, chuyện của Hoắc gia trang ta đã giúp Trang cô nương giải quyết.”

“Dù sao chỉ mỗi Hoắc Tinh Thần chết cũng không giải quyết được nguy cơ mà tiền trang Trang gia các người gặp phải.”

“Huống hồ không hậu thuẫn cường đại, ở chốn giang hồ sắp hỗn loạn này, Trang gia không nhất định có thể giữ được tiền trang!”

Tô Thần như đoán được suy nghĩ của Trang Toàn Cơ, mở miệng nói.

Nghe Tô Thần nói, Trang Toàn Cơ hiểu ý hần.

Đúng vậy, chỉ giết mỗi Hoắc Tinh Thần không đủ giải quyết nguy cơ Trang gia đang gặp phải.

Hôm nay trang chủ Hoắc gia trang chết, bên Hoắc gia trang tạm thời không có tâm tư tính kế tiền trang Trang gia, Tô Thần đã trợ giúp Trang gia giải quyết một phiền toái lớn.

Tô Thần nói giang hồ biến hóa Trang Toàn Cơ cũng đã cảm nhận được.

Hiện giờ giang hồ không yên tĩnh, nếu tiền trang không có hậu thuẫn cường đại, chỉ có thể bị người khác nuốt mất.

Thế giới này không phải người có tiền là có được tất cả, người cần phải có vũ lực cường đại.

Lúc trước tại sao thông gia với Hoắc gia, cũng vì suy xét phương diện này.

Lúc mời Thanh Long hội ám sát Hoắc Tinh Thần, Trang Toàn Cơ cũng muốn nhanh chóng tìm thế lực cường đại nào đó làm hậu thuẫn.

Nàng trầm tư một lát rồi nói:

“Ta đại biểu tiền trang Nhà Cái đáp ứng đề nghị của Tô chương giáo.”

Thanh Long Hội mạnh mẽ quật khởi cho thấy sức mạnh to lớn.

Đầu nhập vào Thanh Long Hội là lựa chọn không tồi.

“Đêm nay, người lấy thân phận của mình theo ta đến Hải Sa bang!”

Tô Thần nhìn thoáng qua Trang Toàn Cơ nói.

Trang Toàn Cơ vui vẻ, Tô Thần muốn đưa thân phận của nàng ra ngoài sáng.

Nhưng nàng lập tức lắc đầu nói:

“Tô chương giáo, nếu như ta hiện thân cùng người chỉ sợ bên Hoắc gia trang sẽ hoài nghi người của Thanh Long Hội ra tay giết phụ tử Hoắc gia, điều này có thể sẽ mang đến phiền toái cho Thanh Long Hội.”

“Ta Thanh Long Hội chính là tổ chức sát thủ, lại phiền toái sao?”

Tô Thần khoát tay nói.

Phó Hồng Tuyết không hiện thân là do bản thân hắn không muốn người khác chú ý.

Nhưng có được chú ý, như vậy rất nhiều người sẽ mời người ra tay giết người.

Chương 611: Nàng là người của ta

Nghe Tô Thần nói xong, Trang Toàn Cơ cũng không cự tuyệt nữa, gật đầu.

“Vậy thì đa tạ Tô chương giáo.”

Sau đó ánh mắt mới nhìn quanh một vòng.

Nàng muốn nhìn xem Tô Thần mang theo những người nào tới Hải Sa bang.

Chú ý mới thấy ở trong phòng còn có một người, người này mặt trắng đẽ râu, mặc trường bào huyết sắc, đôi mắt sáng ngời như ánh sao.

Đương nhiên không chỉ có ánh mắt của hắn hấp dẫn người ta mà gương mặt cũng vậy, mặt không phải tái nhợt, cũng không phải trắng bệch, mà óng ánh như bạch ngọc.

Tóc đen nhánh mang châu quan, ngời đó uống rượu giống như trích tiên.

Mặc dù là tiên nhưng lại tràn đầy cô độc.

Nàng có chút muốn hỏi đôi phương là ai nhưng không mở miệng.

Đôi phương trông rất lạnh nhạt vô tình, chắc chắn là một cao thủ.

Lúc này có một người xuất hiện trước cửa phòng.

“Quý khách, bang chủ chúng ta cho mời, xe ngựa đã ở bên ngoài!”

Người ngoài cửa mở miệng nói.

“Trang cô nương, người có thể đi thay một bộ quần áo, chúng ta đến Hải Sa bang, ta đã chuẩn bị trang phục cho người.”

Tô Thần nhìn thoáng qua Trang Toàn Cơ rồi nói.

Trang Toàn Cơ gật gật đầu tiến vào một gian phòng.

Chốc lát sau nàng đeo khăn che mặt đi ra, một thân áo trắng như tiên tử xuất trần.

“Có đôi khi thực lực cường đại cũng có thể bày ra mỹ mạo của mình.”

Tô Thần nhìn Trang Toàn Cơ đeo khăn che mặt nói.

Trang Toàn Cơ nghe vậy, đôi mắt khẽ động, cuối cùng tháo khăn che mặt.

Tô Thần nhìn thấy gương mặt Trang Toàn Cơ lần nữa, vẫn có chút thán phục.

“Chương giáo, ta sẽ không đi cùng ngài, ta đi xác minh tình báo lúc trước.”

Nguyên Tuy Vân mở miệng nói:

Tô Thần gật gật đầu.

Lần này đến đây không chỉ vì kết minh với Hải Sa Bang mà còn có vì nhóm vật phẩm đấu giá mà Nam Hải thương hội chuẩn bị vận chuyển,

Tô Thần nhất định phải lấy được.

“Đi thôi!”

Tô Thần nói với Trang Toàn Cơ.

Hai người bước ra khỏi khách điếm, Diệp Cô Thành cũng đứng lên, ôm trường kiếm đi theo sau bọn Tô Thần.

Đệ tử Hải Sa Bang ngoài cửa nghênh đón Tô Thần nhìn thấy Trang Toàn Cơ liền ngăn ra.

Nhưng cũng chỉ ngăn ra thôi.

Hắn biết người hắn muốn nghênh đón là ai.

Bang chủ cố ý dặn dò ngàn vạn lần không được đắc tội đối phương.

“Xin mời!”

Tô Thần và Trang Toàn Cơ theo người tới ra khỏi Di Hương Viên, ngồi lên xe ngựa của Hải Sa Bang.

“Đây không phải là Trang Toàn Cơ sao? Sao nàng lại ngồi lên xe ngựa Hải Sa Bang?”

Một số người tinh mắt thấy được Trang Toàn Cơ, không khỏi mở miệng nói.

“Hải Sa Bang đang treo giải thưởng tìm Trang Toàn Cơ.”

“Hiện tại Trang Toàn Cơ lại ngồi lên xe ngựa của Hải Sa bang, chuyện gì xảy ra vậy?”

“Nam tử trẻ tuổi kia là ai tại sao có thể khiến Trang Toàn Cơ bồi tiếp.”

Một số người bắt đầu để ý thân phận của Tô Thần, nhưng xe ngựa đã đi về phía Hải Sa Bang.

Nhưng tin tức Trang Toàn Cơ xuất hiện bên cạnh Tô Thần nhanh chóng truyền tới Hải Sa Bang.

Trong đại sảnh nghị sự của Hải Sa Bang có ba người đang đứng.

Bang chủ Hải Sa Bang Hải Thiên Bá, phủ Đại tướng quân U Minh Quỷ Thương Liễu Hắc Y, phó hội trưởng Nam Hải thương hội Tiêu Mộc Hằng.

“Người nói Trang Toàn Cơ ở bên cạnh Tô Thần kia!”

Tiêu Mộc Hằng nhìn Hải Thiên Bá, hỏi.

“Người đi đón Tô Thần bẩm báo, Trang Toàn Cơ đã đi theo Tô Thần.”

Hải Thiên Bá trầm giọng nói.

“Tô Thần có ý gì, hẳn là muốn đối địch với chúng ta sao?”

Tiêu Mộc Hằng lạnh giọng nói.

Ba tên thủ hạ của hắn chết vì Trang Toàn Cơ.

“Trước gặp Tô chương giáo rồi nói, ta nghĩ hẳn sẽ cho chúng ta một câu trả lời thuyết phục!”

Liễu Hắc Y nói.

“Ngoại trừ Trang Toàn Cơ ra còn có ai đi cùng hắn?”

Đại tướng quân Vương phủ Liễu Hắc Y hỏi.

“Còn có một người mặc áo bào trắng ôm trường kiếm, thực lực cụ thể thì thuộc hạ không cách nào dò xét, nhưng hẳn cùng Tô Thần tiến đến, hẳn là thực lực không đơn giản!”

“Tô chương giáo thật sự can đảm hơn người, chẳng lẽ không sợ chúng ta ra tay với hắn.”

Tiêu Mộc Hằng lạnh giọng nói.

“Có lẽ người ta mang theo thành ý mà đến.”

Hải Thiên Bá nói tiếp.

Người Nam Hải thương hội người chết vì bắt Trang Toàn Cơ, nhưng hắn không tổn thất, bây giờ chỉ muốn tìm người Thiên Hạ Minh báo thù.

Bên ngoài Hải Sa Bang, Trang Toàn Cơ và Tô Thần xuống khỏi xe ngựa.

“Kiến trúc có chút tráng lệ.”

Tô Thần tán thưởng.

“Nếu như Tô chương giáo tới Giang Nam hoặc Kinh sư sẽ gặp được kiến trúc còn to lớn hơn!”

Trang Toàn Cơ ở bên cạnh Tô Thần nói.

“Ừ, có thời gian ta sẽ đi xem!”

Tô Thần gật gật đầu theo người đón mình bước vào Hải Sa bang.

Chỉ trong chốc lát, ba tên nam tử xuất hiện ở đại sảnh.

“Khách quý, bang chủ đang ở bên trong chờ ngài!”

Người nghênh đón khom người nói.

Ánh mắt Tô Thần khẽ động, hần đến nhưng mà Hải Thiên Bá lại không ra nghênh đón.

Hải Thiên Bá đang đứng giữa đại sảnh, bên phải của hắn có hai người ngồi, hai người đều mặc áo đen, một người ngồi ngay ngắn giống như trường thương, là một cao thủ dùng thương.

Lúc Tô Thần nhìn thấy đối phương, trong lòng xuất hiện một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Người này có thực lực rất khủng bố.

Tô Thần hơi híp mắt nhìn người còn lại, đối phương cho hắn áp lực nhỏ hơn nhưng cũng có thể thấy được thực lực tuyệt đối ở Thiên Nhân cửu nạn.

Đến Hải Thiên Bá, người này thu liễm khí tức, ngược lại không có tản ra cảm giác áp bách.

Lúc Tô Thần quan sát ba người.

Ba người cũng quan sát Tô Thần, ánh mắt bọn họ chỉ dừng lại trên người Tô Thần một thoáng sau đó liền rơi vào trên người Diệp Cô Thành phía sau.

Sâu trong đôi mắt ba người đều xuất hiện vẻ kiêng kỵ.

Đặc biệt là Hải Thiên Bá và Liễu Hắc Y, bọn họ có thể cảm giác được thực lực đối phương không ở dưới bọn họ.

Hơn nữa trên người còn có một cỗ kiếm thế khổng lồ.

Bọn họ cảm giác như đối mặt với một thanh kiếm sắc bén, người mặc áo trắng này tuyệt đối là cao thủ kiếm đạo ngưng thần trong biển.

Không ngờ Thanh Long Hội có nhiều cao thủ kiếm đạo như vậy.

“Tô thiếu long thủ, mời ngồi.”

Tô Thần gật đầu cùng Trang Toàn Cơ ngồi xuống đối diện Liễu Hắc Y và Tiêu Mộc Hằng.

Về phần Diệp Cô Thành thì ôm kiếm đứng phía sau Tô Thần, giống như kiếm khách cô tịch.

Không quan tâm đến bất cứ điều gì bên ngoài.

“Vị này là Liễu Hắc Y của phủ Đại tướng quân, vị này là phó hội trưởng Nam Hải thương hội Tiêu Mộc Hằng.”

“Hai vị, đây chính là thiếu long thủ Thanh Long Hội, Tô Thần!”

Hải Thiên Bá giới thiệu.

Sau khi hắn giới thiệu xong, Tiêu Mộc Hằng ngồi đối diện mở miệng nói:

“Tô Thiếu long thủ, thật sự đa tạ, Trang Toàn Cơ này giết ba thủ hạ của ta, đa tạ người mang nàng đến.”

Hắn vì bắt Trang Toàn Cơ mà tổn thất ba tên thủ hạ tốt, là thành viên tổ chức của hắn, hắn sẽ không buông tha Trang Toàn Cơ cho nên mới nói thế này.

“Đa tạ thì không cần đâu, ba tên thủ hạ của người bị người của ta giết, bởi vì Trang Toàn Cơ đã sớm là người của ta!”

“Ta rất muốn biết vì sao người muốn ra tay với người của ta đây Tiêu phó hội trưởng, nếu như không có lời giải thích hợp lý, chuyện này khó thiện!”

Tô Thần lạnh lùng nói.

Chương 612: Kẻ khiêu khích Thanh Long Hội, phải giết

Sau khi Tô Thần nói xong, đại sảnh trở nên tĩnh lặng.

Tiêu Mộc Hằng không ngờ tới Tô Thần sẽ nói như vậy.

Theo hẳn thì Tô Thần sẽ không vì một nữ nhân mà làm mất lòng hẳn.

Nam Hải thương hội vừa mới đàm phán một khoản giao dịch với Tô Thần, hơn nữa nhượng ra một nửa lợi nhuận đầu giá.

Bọn hẳn và Thanh Long Hội có quan hệ hợp tác.

Huống hồ Tiêu Mộc Hằng cho rằng Tô Thần chỉ là một tên tiểu bối.

Tuy rằng đại biểu cho Thanh Long Hội nhưng cũng chỉ dựa theo kế hoạch đã chuẩn bị trước.

Nói là chủ sự, nhưng nói trắng ra là tới làm bộ làm dáng mà thôi.

Cho nên hẳn không ngờ Tô Thần lại nói chuyện cường thế bá đạo như này.

Hai mắt Tiêu Mộc Hằng híp lại, lạnh lùng nói:

“Tô Thần, ngươi muốn ta giải thích mà không phải là ngươi cho ta lời giải thích sao?”

“Đương nhiên là ngươi giải thích, ngươi động người của ta, chẳng lẽ không nên cho ta lời giải thích sao?”

“Xem ra Tiêu phó hội trưởng không có ý định giải thích gì, như vậy dùng mạng giải thích đi!”

Tô Thần bình tĩnh nói.

Nhưng sự bình tĩnh này lại mang theo hàn ý làm cho lòng người ta rét lạnh.

“Tô Thần, ngươi quá cuồng ngạo, muốn mạng của ta sao, ta muốn nhìn xem là ngươi muốn mạng của ta hay là ta muốn mạng của ngươi?”

Tiêu Mộc Hằng nghe Tô Thần uy hiếp, sắc mặt trở nên âm trầm.

Tiêu Mộc Hằng hẳn làm sao có thể để cho đối phương uy hiếp đây.

Thấy bầu không khí căng thẳng, Hải Thiên Bá mở miệng nói:

“Tô chương giáo, lúc trước Tiêu phó hội trưởng không biết quan hệ giữa ngươi và Trang gia cho nên mới sinh ra hiểu lầm, hiện giờ hai bên đều tổn thất, ta thấy chuyện này cứ vậy mà kết thúc đi, hai vị thấy thế nào?”

Hải Thiên Bá cũng không muốn mâu thuẫn giữa song phương thẳng cấp, cho nên lên tiếng dè xuống.

Dù sao ra tay với tiền trang Nhà Cái là ý nghĩ chung của bọn hắn, còn Nam Hải thương hội thì thực thi.

Nghe Hải Thiên Bá nói vậy, Tiêu Mộc Hằng nhướng mày.

Tô Thần nói chuyện bá đạo, không để Nam Hải thương hội trong mắt, nếu dễ dàng bỏ qua, đối với Nam Hải thương hội mà nói là một chuyện vô cùng nhục nhã.

Hắn chưa từng coi Tô Thần là nhân vật ngang hàng với mình.

“Tiêu phó hội trưởng, đại sự quan trọng, nên nhường nhịn trước.”

Liễu Hắc Y bên cạnh truyền âm.

Qua nội dung truyền âm có thể thấy hắn đang đứng về phía Tiêu Mộc Hằng.

Chỉ là hiện tại cần đối phó với Thiên Hạ Minh, chuyện hợp tác với Thanh Long Hội rất quan trọng, không thể xảy ra sai lầm.

“Hải bang chủ, người đã nói như vậy ta liền cho người mặt mũi, chỉ cần Tô Thần xin lỗi là được.”

Tiêu Mộc Hằng mở miệng nói.

Mấy năm nay Nam Hải thương hội phát triển rất nhanh, hội trưởng quanh năm ngồi ở tổng bộ, rất ít ra ngoài.

Tiêu Mộc Hằng hắn mặc dù mới Thiên Nhân cử nạn nhưng luôn được tôn kính và lấy lòng, thế mà hôm nay lại bị khô lồi của Thanh Long Hội như Tô Thần uy hiếp, không lấy lại chút mặt mũi hắn không cam tâm.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, mắt Diệp Cô Thành đứng sau Tô Thần chợt lóe hàn quang, một cỗ kiếm ý bộc phát, kiếm ý lạnh lẽo không thể ngăn cản áp thẳng tới Tiêu Mộc Hằng.

Trong nháy mắt, nơi đây như là trời đông khắc nghiệt.

“Kiếm khí thật mạnh!”

Cảm nhận được kiếm khí Diệp Cô Thành sau lưng Tô Thần phát ra, Liễu Hắc Y và Hải Thiên Bá nhìn nhau có cùng một ý nghĩ.

Giờ phút này Tiêu Mộc Hằng lại cảm giác được kiếm ý băng hàn cán quét qua thân thể mình, mắt không khỏi nhìn về phía Hải Thiên Bá và Liễu Hắc Y.

Kiểm ý Diệp Cô Thành phát ra để cho hắn biết mình không phải là đối thủ của người ta, cho nên chỉ có thể xin Liễu Hắc Y và Hải Thiên Bá giúp đỡ.

Nhìn thấy ánh mắt nhờ vả của Tiêu Mộc Hằng, Hải Thiên Bá trầm nghĩ.

“Chuyện này do người tự khơi, người không khơi ra chưa chắc người ta sẽ tìm người gây phiền toái.”

Đương nhiên Hải Thiên Bá cũng chỉ có thể trầm oán.

Giờ phút này hắn sẽ không để cho người của Thanh Long Hội và Tiêu Mộc Hằng phát sinh xung đột.

Thực lực của Tiêu Mộc Hằng kém xa hắn và Liễu Hắc Y nhưng Tiêu Mộc Hằng là người Nam Hải thương hội, liên quan đến vấn đề lợi ích.

Hắn sợ Diệp Cô Thành trước mắt một kiếm chém giết Tiêu Mộc Hằng.

“Tô thiếu long thủ...”

Ngay khi Hải Thiên Bá lên tiếng, Diệp Cô Thành phía sau Tô Thần sải bước, mọi người lập tức nghe được một tiếng rít nhẹ.

“Kẻ khiêu khích Thanh Long Hội, phải giết!”

Dứt lời, trường kiếm trong tay Diệp Cô Thành ra khỏi vỏ.

Xi xì!

Tất cả mọi người chỉ cảm giác cảnh tượng trước mắt lu mờ, tâm thần như bị kéo vào một không gian hư ảo.

Trong không gian hư ảo có một bóng trắng cầm kiếm chém ra, tựa như thiên ngoại phi tiên.

Tiêu Mộc Hằng là mục tiêu của một kiếm này.

Lúc Diệp Cô Thành bước ra hần liền đứng lên.

Chỉ là sau khi đứng lên đôi mắt bỗng trợn tròn.

Hần cũng thấy được một đạo bóng trắng cầm kiếm chém ra, tầm mắt hần trở nên đen kịt, trong bóng tối chỉ có một đạo kiếm quang.

Kiếm quang giống như sông dài cuộn cuộn bao phủ lấy hần.

Ở mi tâm lập tức có thêm một vết kiếm.

Kiếm khí ngưng tụ xuyên thấu mi tâm.

Thân thể Tiêu Mộc Hằng ngã trở lại ghế.

Những người khác khôi phục tinh thần.

Liễu Hắc Y và Hải Thiên Bá tỏ vẻ kinh hãi.

Tuy rằng bọn họ đều là cường giả trong biển ngưng thần nhưng một kiếm của Diệp Cô Thành quá mức khủng bố, cho dù hai người ngăn cản được cũng sẽ bị thương.

“Như vậy là tốt rồi, Tiêu phó hội trưởng đã dùng mạng đền bù, ta liền tha thứ hần.”

“Hải bang chủ, Liễu tiên sinh, chúng ta tiếp tục nói chuyện.”

Tô Thần lên tiếng.

Lúc Tô Thần nói chuyện, Diệp Cô Thành chậm rãi xoay người trở về phía sau Tô Thần, tiếp tục ôm trường kiếm.

“Người đâu!”

Hải Thiên Bá nhanh chóng gọi người, hiện giờ Tiêu Mộc Hằng đã chết, người chết không còn giá trị.

Huống hồ sau khi chứng kiến thực lực của Diệp Cô Thành, hần càng thêm đề ý Thanh Long Hội, hần tin tưởng hội trưởng

Nam Hải thương hội sẽ có cùng suy nghĩ với hắn.

Một tên thị vệ từ bên ngoài bước vào.

“Kéo cái xác này xuống, chờ ta xử lý sau.”

Hải Thiên Bá nhìn thoáng qua thi thể Tiêu Mộc Hằng rồi nói.

Thị vệ nhanh chóng đưa thi thể ra ngoài.

“Chúng ta tiếp tục nói chuyện, bất quá trước đó kính xin Tô thiếu long chủ giới thiệu chút về vị cao thủ kiếm đạo này.”

Hải Thiên Bá nhân cơ hội mở miệng nói.

“Diệp Cô Thành, một trong Thập đại kiếm tôn Thanh Long Hội, cũng là người sẽ ra tay với Thiên Hạ Minh.”

Tô Thần mở miệng giới thiệu:

“Một trong Thập đại kiếm tôn!”

Nghe hết lời, Hải Thiên Bá và Liễu Hắc Y cảm thấy kinh hãi.

Thập đại kiếm tôn có nghĩa là Thanh Long Hội có mười cao thủ kiếm đạo thế này.

“Sao có thể?”

Trong lòng bọn họ không muốn tin nhưng sự thật trước mắt đang ở trước mắt bọn họ, không cho phép bọn họ không tin.

Về phần Trang Toàn Cơ ở bên cạnh Tô Thần.

Từ sau khi tiến vào, ánh mắt nàng không ngừng biến hóa, trong lòng rung động không thôi.

Đầu tiên là Tô Thần lực áp Tiêu Mộc Hằng, bày ra khí thế bá đạo

Sau đó Diệp Cô Thành một kiếm chém giết Tiêu Mộc Hằng, thể hiện ra thế nào là tàn nhẫn.

Giờ lại xuất hiện Thập đại kiếm tôn.

Chương 613: Lục Hóa Viễn, Phó Hồng Tuyệt

“Có lẽ đến Sơn Hà Môn gặp Tô Thần là quyết định đúng đắn nhất của ta.”

Trang Toàn Cơ trầm nghĩ.

Về phần Tô Thần nói nàng là người của hắn, những lời này không có vấn đề, nàng vốn là thuộc hạ của hắn.

“Thì ra là Diệp Kiếm Tôn, có Diệp Kiếm Tôn ra tay, lần này chúng ta càng nắm chắc đối phó với Thiên Hạ Minh hơn.”

Hải Thiên Bá lập tức cười nói.

Thiên hạ này, cái gì quan trọng nhất, chính là thực lực.

“Tô thiếu long thủ, chúng ta liên hợp mười mấy thế lực cùng nhau đối phó Thiên Hạ Minh, hơn nữa một tên phó minh chủ mới nhậm chức của Thiên Hạ Minh là người do Đại tướng quân an bài.”

“Chúng ta tính toán dẫn minh chủ Thiên Hạ Minh Bộ Vân Tiêu ra khỏi Thiên Hạ Minh, sau đó toàn lực hợp sát.”

“Bộ Vân Tiêu chết rồi thì Thiên Hạ Minh không còn đáng ngại.”

Hải Thiên Bá mở miệng nói.

Phó minh chủ là nhân vật do Đại tướng quân an bài?

Nghe được tin này, lòng Tô Thần khẽ động, từ điểm này có thể thấy Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã đã sớm bố cục khu vực Lăng Giang.

“Một nhân vật không đơn giản.”

Tô Thần âm thầm cảnh giác, nhưng sắc mặt không thay đổi.

“Nếu đã như vậy thì cứ làm theo kế hoạch.”

Tô Thần gật gật đầu nói.

“Tốt, ta lập tức an bài, bất quá Tô chương giáo à, Tiêu Mộc Hằng là phó hội trưởng Nam Hải thương hội, bây giờ chết rồi, e là chuyện các người hợp tác bán đấu giá ở Lĩnh Nam quận sẽ không thể tiến hành.”

Hải Thiên Bá nói tiếp.

“Bọn họ nguyện ý hợp tác thì bên ta sẽ tiếp tục, nếu không muốn, cũng không sao cả.”

Tô Thần nói.

Hiện tại hẳn chiếm được tiền trang Nhà Cái khu vực Lăng Giang.

Hơn nữa từ nay về sau, những tiền trang khác của Trang gia cũng sẽ ủng hộ hẳn.

Một chút lợi ích từ Nam Hải thương hội hẳn cũng chớng mắt.

Huống hồ hẳn chuẩn bị cướp nhóm vật phẩm bán đấu giá kia.

Nghe Tô Thần nói, Hải Thiên Bá không khỏi nhìn thoáng qua Trang Toàn Cơ, trong lòng thở dài.

Vốn còn muốn lấy một số ngân lượng lớn từ Trang Toàn Cơ, hiện tại xem ra không có biện pháp.

Ba người bắt đầu nói chuyện đối phó Thiên Hạ Minh.

Sau đó Tô Thần mang theo Trang Toàn Cơ và Diệp Cô Thành rời khỏi Hải Sa bang.

Nhìn ba người khuất bóng, Hải Thiên Bá mở miệng nói: “Người thấy Tô Thần này thế nào?”

“Tô Thần này không đơn giản, có thể làm cho cường giả như Diệp Cô Thành đứng ở phía sau không lên tiếng, hoàn toàn không chế tình huống, có khí thế của bá chủ!”

Hải Thiên Bá trầm giọng nói.

“Hắn được Thanh Long Hội đẩy ra, trở thành võ lâm minh chủ chín quận phương bắc sao có thể đơn giản, chỉ là do chúng ta khinh thị hắn, coi hắn trở thành người trẻ tuổi!”

Liễu Hắc Y mở miệng nói.

Lúc nói tới đây, sắc mặt Liễu Hắc Y hơi ảm đạm.

Còn Hải Thiên Bá thì trầm mặc.

Hải Vô Nhai trong mắt bọn họ cũng là tuần tài trẻ tuổi nổi danh nhưng lại bị Bi Phong Thiện giết chết.

“Ta đi gỡ bỏ treo giải thưởng bắt Trang Toàn Cơ, miễn cho Tô thiếu long thủ oán hận, thuận tiện giao tiền trang Trang gia ra cho bên Tô Thần xử lý.”

Hải Thiên Bá mở miệng nói.

Mấy người Tô Thần lại lên xe ngựa của Hải Sa bang.

Đã xử lý xong chuyện Hải Sa Bang, chúng ta đến chỗ mập mập bàn giao tiền trang Nhà Cái trong Hải Sa thành.

“Còn có mấy người trong tiền trang Trang gia, Hải bang chủ sẽ sớm đưa tới, đến lúc đó người xem mà xử lý.”

Tô Thần mở miệng nói.

Mặc dù có mấy lời hấn không nói, nhưng hấn tin tưởng Hải Thiên Bá sẽ làm.

“Lần này đa tạ Tô chương giáo, nếu không chỉ sợ tiểu nữ đã ngã xuống ở Hải Sa thành!”

“Bất quá Tô chương giáo hợp tác với Đại tướng quân phải cẩn thận một chút, lúc trước ta nghe phụ thân nói Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã có dã tâm rất lớn, hấn biến khu vực Nam Hải thành lãnh địa của mình.”

“Nam Hải thương hội có thể là một trong những sản nghiệp của Đại tướng quân.”

Trang Toàn Cơ nói.

“Thiên hạ cường giả vi tôn, ai mà không có dã tâm, Đại tướng quân có dã tâm ta cũng có, chỉ là phải xem ai mạnh hơn mà thôi.”

Tô Thần bình thản nói.

Tâm trạng không giống với những người khác, rất bình tĩnh.

Cùng với sự bình tĩnh là tự tin tuyệt đối.

“Lần này chúng ta bắt lấy Thiên Hạ Minh, Thanh Long Hội chiếm một nửa lợi ích, một nửa lợi ích thuộc về cá nhân ta, cho nên ta muốn mời Trang cô nương giúp ta âm thầm chủ trì, không biết Trang cô nương có nguyện ý hay không.”

Tô Thần nhìn Trang Toàn Cơ nói.

Hấn nói thế này là để dò xét ý xem Trang Toàn Cơ đang nghĩ gì.

Nghe Tô Thần nói, đôi mắt đẹp của Trang Toàn Cơ khẽ động, nàng không ngờ Tô Thần muốn mình hỗ trợ chủ trì sinh ý ở khu vực Lăng Giang.

Nàng bắt đầu rơi vào trầm tư.

Hiện nay tiền trang Nhà Cái đã trở lại quỹ đạo bình thường, không cần nàng chủ trì.

Nếu như trợ giúp Tô Thần chủ trì sinh ý khu vực Lăng Giang, như vậy Tô Thần tuyệt đối sẽ che chở nàng, che chở nàng cũng chính là che chở tiền trang Trang gia ở một mức nào đó.

Nàng không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

“Đa tạ Tô chương giáo cho ta cơ hội, ta nguyện ý, nhưng ta hi vọng Tô chương giáo có thể đáp ứng một việc.”

Trang Toàn Cơ nhìn Tô Thần nói.

“Nói đi!”

Tô Thần gật gật đầu.

“Khi tiền trang Trang gia gặp phải nguy cơ hoặc phụ thân ta gặp phải nguy cơ, Tô chương giáo có thể hỗ trợ.”

Trang Toàn Cơ mở miệng nói.

“Không có vấn đề, chờ thêm một thời gian nữa, có lẽ Thanh Long Hội sẽ hợp tác với tiền trang Nhà Cái của các người.”

Tô Thần mở miệng nói.

Yến Thập Tam đã tới Kinh sư.

E là bang chủ Kim Tiền Bang không sống được bao lâu nữa.

Chỉ cần bang chủ của Kim Tiền Bang vừa chết, Thượng Quan Kim Hồng sẽ bắt lấy Kim Tiền Bang, đến lúc đó hợp tác với tiền trang Nhà Cái, chắc chắn với tiền trang Nhà Cái hay Kim Tiền Bang đều là chuyện có lợi.

Đương nhiên chuyện chưa xong, Tô Thần cũng không nói tiếp.

Xe ngựa vẫn lăn bánh.

Lúc này bên trong Hải Sa Thành, tiếng oán giận vang lên không dứt, Hải Sa Bang gỡ treo giải thưởng bắt lấy Trang Toàn Cơ, còn cảnh cáo tất cả võ giả trong Hải Sa Thành, đặc biệt với Trang Toàn Cơ chính là đối địch với Hải Sa Bang bọn họ.

Các võ giả giang hồ cảm giác mình bị Hải Sa Bang đùa giỡn.

Mặt khác cũng tò mò thân phận nam tử trẻ tuổi cùng Trang Toàn Cơ tiến vào Hải Sa Bang là ai.

Khu vực Giang Nam.

Ở quán trà trước một bến thuyền.

Nạp Lan Dung Yên, Lãnh Hối Thiện và Bạch Thiên Vũ đang uống trà.

Bọn họ đang đợi người, đợi Phó Hồng Tuyết đến hội họp.

Trên đường Phó Hồng Tuyết đến Giang Bắc đã nhận được truyền tin từ Nguyên Tùy Vân, bảo hấn hội họp với bọn Lãnh Hối Thiện ở khu vực Giang Nam, sau đó cùng đi Kinh sư âm thầm trợ giúp Thượng Quan Kim Hồng.

“Không biết vị cao thủ đi cùng chúng ta là ai, hai vị tiền bối có biết không?”

Nạp Lan Dung Yên nhẹ giọng hỏi.

Nghe nàng hỏi, Lãnh Hối Thiện không khỏi nhìn về phía Bạch Thiên Vũ.

Hắn từng nghe Bạch Thiên Vũ nói qua một số chuyện của Phó Hồng Tuyết.

Là một người có số phận bi kịch.

Thê tử của Bạch Thiên Vũ ghen tị với Hoa Bạch Phượng vì nàng sinh được nhi tử.

Vậy nên liền đánh tráo hài tử của người khác (Phó Hồng Tuyết) và nhi tử của Hoa Bạch Phượng (Diệp Khai), Phó Hồng Tuyết bị Hoa Bạch Phượng ngộ nhận là con ruột tử mĩ bồi dưỡng hơn mười năm, hy vọng hấn báo thù cho Bạch Thiên Vũ.

Phó Hồng Tuyết tu hành tuyệt học của Bạch Thiên Vũ.

Có thể nói hấn là truyền nhân và cũng là dưỡng tử của Bạch Thiên Vũ, thực lực trên cả Bạch Thiên Vũ.

“Chúng ta không quen biết!”

Bạch Thiên Vũ uống một ngụm trà rồi nói.

Hấn chưa từng gặp mặt Phó Hồng Tuyết, cũng không có tình cảm, hướng hồ đến thế giới này, Phó Hồng Tuyết đã vạch rõ giới hạn với người đời, chỉ sống cuộc sống của mình.

Lúc này, Lục Hóa Viễn mang theo ba người xuất hiện ở quán trà khác cách không xa.

“Đại nhân, Nạp Lan Dung Yên ở trong quán trà kia, hấn là nàng muốn qua sông đi tới Giang Nam, bên cạnh nàng còn có hai người, thuộc hạ không dám tùy tiện dò xét cho nên không rõ thực lực.”

Một nam tử mặc áo xám bên cạnh Lục Hóa Viễn nói.

“Lần này bản tọa tự mình xuất thủ, nếu dám phản kháng, trực tiếp chém giết!”

Lục Hóa Viễn hừ lạnh.

Thực lực của hấn đạt tới Hóa Hải, hai vị Các chủ Bắc Các cũng ở cảnh giới này.

Dù thực lực hai người bảo vệ Nạp Lan Dung Yên không tệ, ở trước mặt hắn cũng chỉ là con kiến hôi.

Lục Hóa Viễn bước chậm về phía quán trà.

Bỗng nhiên ánh mắt hắn không khỏi nhìn sang con đường bên cạnh, có một nam tử mặc áo choàng màu đen, chân phải có chút khập khiễng, trong tay cầm một thanh trường đao màu đen cũng đang chậm rãi đi về phía quán trà, tốc độ hơi chậm.

Chương 614: Uy áp, không chiến mà hàng, Giang Nam Thất Tinh Cung

Nhìn thấy người này, đôi mắt Lục Hóa Viễn khẽ động.

Người này mang đến cho hắn một cảm giác cô độc, cô độc từ sâu thẳm trong đáy lòng.

“Người này là ai? Có thể mang đến cho ta cảm giác khác lạ, thực lực tuyệt đối không đơn giản.”

Lục Hóa Viễn có chút hứng thú.

Nhưng hiện tại hắn muốn bắt Nạp Lan Dung Yên cho nên cũng không để ý tới đối phương nữa, bước nhanh về phía quán trà.

Trong quán trà có nhiều người, một phần thì chờ thuyền qua sông, một phần là người buôn bán ở cửa sông, thời tiết nóng bức nên bọn họ tới quán trà nghỉ mát.

Sau khi bốn người Lục Hóa Viễn tiến vào quán trà liền đi thẳng đến chỗ Nạp Lan Dung Yên.

Bạch Thiên Vũ và Lãnh Hối Thiệu không khỏi nhìn Lục Hóa Viễn, khẽ cau mày.

“Đối phương nhắm tới chúng ta!”

Hai người biến sắc, người cầm đầu mang đến cho bọn họ cảm giác áp bách cường đại, khoảnh khắc nhìn về phía đối phương, tinh khí thần giống như bị đối phương khóa chặt.

“Tìm cách rời đi!”

Lãnh Hối Thiện trầm giọng nói với Nạp Lan Dung Yên.

Thực lực của người làm bọn họ áp lực, cho nên muốn Nạp Lan Dung Yên rời đi trước.

Thấy thế, Nạp Lan Dung Yên kéo khăn che mặt nhìn quanh, tìm cơ hội chạy trốn.

Hai vị tiền bối bên cạnh cảm giác được nguy hiểm, nằng ở lại đây cũng chỉ thêm phiền.

“Đi sao, Nạp Lan Dung Yên, ta vì ngươi mà phải đuổi từ Kinh sư tới đây, sao có thể các ngươi thoát.”

“Đi theo ta có lẽ các ngươi còn toàn mạng!”

“Nếu không, ta giết hai người bọn họ rồi lại mang ngươi đi!”

Lục Hóa Viễn nhìn ba người, lạnh giọng nói.

Ánh mắt Lãnh Hối Thiện ngưng tụ, bắt đầu súc lực, tuy rằng thực lực của hắn yếu hơn đối phương nhưng hắn là Bất Tử Thần Long, không có thói quen đầu hàng địch nhân.

Bạch Thiên Vũ cũng nắm chặt trường đao ngăn cản áp lực mà Lục Hóa Viễn mang đến.

Đột nhiên ánh mắt hắn ngưng tụ nhìn ra phía sau đám người Lục Hóa Viễn.

Phó Hồng Tuyết đang thông thả bước vào.

Tuy chưa từng gặp mặt nhưng Nguyên Tùy Vân đã cho bọn họ chân dung của Phó Hồng Tuyết, hơn nữa hắn còn cảm giác được khí tức võ học quen thuộc từ đối phương, hắn biết người tới chính là Phó Hồng Tuyết.

Bầu không khí trong quán trà trở nên yên tĩnh, một ít võ giả nhìn thấy tình hình bên này liền tỏ vẻ hưng phấn.

Võ giả giang hồ thích xem quyết đấu.

“Chúng ta đi với các người!”

Bạch Thiên Vũ mở miệng nói.

Phó Hồng Tuyết sẽ theo bọn họ tới Kinh sư, hiện tại không thích hợp bại lộ thân phận cho nên Bạch Thiên Vũ nhanh chóng đưa ra quyết định.

Chỉ cần ra khỏi quán trà, hẳn tin rằng Phó Hồng Tuyết sẽ ngăn giữa đường.

Đến lúc đó có thể nhân cơ hội phản sát.

Các võ giả trong quán trà nghe xong không khỏi mất hứng, vốn tưởng rằng sẽ có một trận chiến kịch liệt.

Lãnh Hối Thiện ở bên cạnh Bạch Thiên Vũ cảm thấy khó hiểu, nhưng liếc mắt thấy Phó Hồng Tuyết đi vào liền hiểu được suy nghĩ của Bạch Thiên Vũ.

Về phần Nạp Lan Dung Yên, nàng vẫn còn khó hiểu.

Tuy rằng không tiếp xúc với Lãnh Hối Thiện và Bạch Thiên Vũ nhiều lắm, nhưng nàng cũng biết hai người là loại người thế nào.

Chắc chắn không bao giờ đầu hàng.

Nhưng tình huống hiện tại lại nằm ngoài dự liệu, khiến nàng bất ngờ.

Tròng mắt nàng chuyển động, nàng muốn rời đi, không thể để bị bắt, một khi bị bắt thì Bạch Sầu Phi sẽ gặp nguy.

Nàng biết Bạch Sầu Phi vì phát triển Kim Phong Tế Vũ Lôu đã cố gắng biết bao.

Cho nên nàng tuyệt đối không thể bị bắt.

“Thực lực của đối phương quá mạnh, chúng ta không phải đối thủ, nhưng mà người không cần lo lắng, người chúng ta chờ đã đến, ở đây nhiều người không tiện ra tay.”

“Ra khỏi quán trà, người nọ sẽ giúp chúng ta!”

Bạch Thiên Vũ cúi đầu truyền âm cho Nạp Lan Dung Yên.

Nạp Lan Dung Yên nghe xong ngẩng đầu mở miệng nói:

“Ta cũng đi theo ngươi, nhưng ta muốn biết các hạ là ai?”

Nạp Lan Dung Yên nhìn Lục Hóa Viễn.

“Lục Hóa Viễn, các ngươi đã ra một quyết định chính xác!”

Lục Hóa Viễn mở miệng nói.

Thực lực giữa bọn họ chênh lệch quá lớn, ba người liên thủ cũng không nhất định qua được hai ba chiêu.

Rời đi với hắn mới là lựa chọn chính xác nhất của bọn họ, rất thức thời.

“Đi thôi!”

Thực lực của ba người yếu hơn Lục Hóa Viễn nhiều nên hắn không cần dùng thêm thủ đoạn khống chế gì.

Người thông minh sẽ không chạy trốn.

Ba người đứng dậy đi ra khỏi quán trà.

Lục Hóa Viễn theo sau ba người, lúc đi ngang qua Phó Hồng Tuyết liền nói.

“Tại hạ Sở Thiên Đường Lục Hóa Viễn, nếu vị huynh đệ này muốn đến Kinh sư, đây là lệnh bài của ta, có thể đến Sở Thiên Đường tìm ta!”

Lục Hóa Viễn móc ra một tấm lệnh bài.

Phó Hồng Tuyết không nhìn lệnh bài, chậm rãi vào bàn ngồi.

“Lão bản, cho ta một ấm trà!”

Giọng nói trầm thấp lạnh lẽo.

“Người, người dám vô lễ với đại nhân!”

Người bên cạnh Lục Hóa Viễn thấy thế quát to.

Lục Hóa Viễn vội vàng ngăn cản đôi phương.

“Đi thôi!”

Phó Hồng Tuyết khiến hấn thấy hứng thú nên muốn mời chào, đôi phương không phải nể tình thì hấn cũng không cần lãng phí thời gian.

Một đám người rời khỏi quán trà.

Phó Hồng Tuyết uống ba chén trà xong, lấy ra mấy đồng xu đặt trên bàn rồi chậm rãi đứng dậy.

Lúc này, trong một gian phòng ở tầng trên của quán trà.

Có bốn nam tử trẻ tuổi và một nữ tử áo xanh xinh đẹp, nhưng sắc mặt lại có chút lạnh.

Đôi mắt sáng ngời của nàng đang nhìn Phó Hồng Tuyết đứng dậy.

“Hiểu Huyền, chỉ là một người quê, không đáng để người chú ý.”

Nam tử bên cạnh nàng mở miệng nói.

“Người biết người kia là ai không?”

Nữ tử nhìn sang nam tử, mở miệng nói, giọng nói trong trẻo nhưng có chút lạnh lùng.

“Người nói người vừa mới ép ba người kia đi theo sao?”

“Hai người kia thật sự hèn nhát, vậy mà không dám ra tay, cứ ngoan ngoãn đi theo.”

Nhắc đến Lục Hóa Viễn, nam tử còn lại không khỏi nói, trong ánh mắt còn mang theo sự khinh thường.

Vừa rồi bọn họ còn muốn xem kịch.

Không nghĩ tới cuối cùng mấy người Bạch Thiên Vũ lại ngoan ngoãn rời đi, không có ý định động thủ.

“Nếu người biết người nọ là ai, người cũng sẽ ngoan ngoãn đi theo đối phương.”

Thanh y nữ tử lạnh giọng nói.

“Lục Hóa Viễn, người Sở Thiên Đường Kinh sư, thực lực chỉ đứng sau tổng đường chủ, mười lăm năm trước bước vào Thiên Nhân cử nạn, nghe đồn ba năm trước đã đến Hải Cảnh cảnh.”

“Không đi theo đối phương, chẳng lẽ để cho đối phương ra tay đánh giết sao?”

“Người được cao thủ như vậy nhìn trúng có thể đơn giản sao?”

Nữ tử áo xanh nói.

Nữ tử tên là Tần Hiểu Huyền, chính là nữ nhi của cung chủ Thất Tinh Cung Giang Nam.

Thế lực võ đạo Giang Nam ngoại trừ các gia tộc còn có thể lực giang hồ, nhất tự, hai điện, tam cung, tứ môn, ngũ phái.

Thất Tinh Cung là một trong ba cung.

Có thể thấy được địa vị của Tần Hiểu Huyền.

Đây cũng là nguyên nhân nàng biết tới Lục Hóa Viễn.

Nghe Tần Hiểu Huyền nói như thế, bốn người còn lại đều biến sắc, địa vị của bọn họ không bằng Tần Hiểu Huyền nhưng cũng có chút kiến thức.

Thế lực Kinh sư cũng không phải đơn giản như vậy, huống hồ mười lăm năm trước đối phương đã bước vào Thiên Nhân Cử Nạn, e là bây giờ thật sự đã bước vào Hóa Hải.

“Chúng ta đi gặp người kia!”

Tần Hiểu Huyền đứng dậy đi xuống dưới lầu, những người còn lại cũng nhao nhao đi theo.

Nhưng lúc các nàng ra khỏi quán trà thì Phó Hồng Tuyết đã biến mất.

Chương 615: Tiếp ta một đạo, không chết, người có thể rời đi

Trên một quan đạo có hai chiếc xe ngựa đang tiến về phía trước.

Lục Hóa Viễn và Nạp Lan Dung Yên ở trong một chiếc xe ngựa.

Trong ba tên đại hán theo hãn có một tên đang đánh xe ngựa.

Về phần Lãnh Hối Thiện và Thiên Thiên Vũ đã bị trói buộc tu vi, đang ngồi trên một cỗ xe ngựa khác, một người trông coi bọn Lãnh Hối Thiện, một người đánh xe.

“Nạp Lan cô nương, thời điểm ở Lĩnh Nam quận người liền đầu nhập vào Bạch Sầu Phi, trợ giúp Bạch Sầu Phi thành lập Kim Phong Tế Vũ Lô Lĩnh Nam quận.”

“Sau đó Bạch Sầu Phi đến Kinh sư, Nạp Lan cô nương cũng đi theo đến Kinh sư, có thể thấy được Bạch Sầu Phi rất tín nhiệm người.”

“Hãn là người biết rất nhiều bí mật của Thiên Nhai Các.”

“Ta rất muốn biết, không biết Nạp Lan cô nương có thể nói ra không?”

Lục Hóa Viễn nhìn Nạp Lan Dung Yên nói.

“Lục tiên sinh, ta chỉ là người ngoài, có nhiều chuyện Bạch Sầu Phi sẽ không nói với ta.

“Bất quá ta biết Thiên Nhai các rất cường đại, muốn nhắc nhở Lục tiên sinh, có một số việc đã làm thì không thể vãn hồi!”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

Nàng biết rất nhiều chuyện, cho nên biết sự cường đại của Thiên Nhai Các đằng sau Kim Phong Tế Vũ Lô.

“Không nghĩ tới Nạp Lan cô nương lại uy hiếp ta, ta có chút bội phục Nạp Lan cô nương.”

“Nhưng người thông minh, phải nên biết ta có rất nhiều phương pháp để cho người nói ra.”

Lục Hóa Viễn hí mắt nhìn Nạp Lan Dung Yên.

“Đúng là có rất nhiều biện pháp, nhưng Lục tiên sinh không nên làm khó một tiểu nữ tử như ta, người rõ ràng hai vị kia là người Thiên Nhai Các, bọn họ biết nhiều hơn ta, sao Lục tiên sinh không hỏi bọn họ?”

Nạp Lan Dung Yên nói.

Nàng cũng muốn dò xét ý nghĩ của Lục Hóa Viễn.

“Chính vì bọn họ là người Thiên Nhai Các cho nên ta mới không hỏi, rất nhiều thế lực vì phòng ngừa bí mật bị tiết lộ mà ẩn giấu một ít thủ đoạn đặc thù.”

Huống hồ giết đối phương, có thể sẽ hoàn toàn đối địch với Thiên Nhai Các.

“Sở Thiên Đường chúng ta có thể đối địch với Kim Phong Tế Vũ Lô, nhưng tốt nhất vẫn không nên đối địch với Thiên Nhai Các.”

“Không phải vừa rồi Nạp Lan cô nương còn nhắc nhở ta sao?”

Lục Hóa Viễn nhẹ giọng nói.

Đột nhiên xe ngựa phía trước ngừng lại khiến cho xe ngựa này cũng ngừng lại.

Lục Hóa Viễn khẽ cau mày.

“Là người!”

Đại hán lái xe phía trước nhìn thấy Phó Hồng Tuyết giữa đường, đồng tử co lại, lớn tiếng nói.

Hắn đã gặp quán trà, đại nhân còn muốn thu nạp đôi phương.

Nhưng bây giờ đôi phương lại chặn trước xe ngựa, hắn tưởng rằng đôi phương đã nghĩ thông suốt.

“Người tới đầu nhập vào đại nhân sao? Xem ra người rất thức thời!”

Đại hán nhìn Phó Hồng Tuyết nói.

Phó Hồng Tuyết bình tĩnh, đôi mắt dưới nón lá giống như một đầm nước, không hề có sức sống.

“Không đơn giản như người nghĩ đâu!”

Giờ phút này, một tên đại hán khác từ thùng xe đi ra, lạnh giọng nói:

“Cản đường chúng ta, người muốn làm gì?”

“Giết người!”

Giọng nói lạnh như băng của Phó Hồng Tuyết truyền tới bên tai bọn họ.

“Muốn chết!”

Hai tên đại hán quát to một tiếng, một người cầm trường kiếm vọt tới, kiếm quang sắc bén hung ác hướng thẳng ngực Phó Hồng Tuyết.

“Tên què chết tiệt dám ngông cuồng, chết cho ta!”

Tên đại hán còn lại quát to, chân đạp càn xe nhảy lên tung một quyền công kích Phó Hồng Tuyết.

Chỉ là bọn hán tới gần Phó Hồng Tuyết.

Trường đao đen kịt trong tay Phó Hồng Tuyết chém ra.

Ánh đao lóe lên!

Hai tên đại hán trực tiếp ngã nhào ra đất.

Lúc này, Lãnh Hồi Thiện và Bạch Thiên Vũ đi ra khỏi xe ngựa, bước tới bên cạnh Phó Hồng Tuyết.

Lục Hóa Viễn cũng xuất hiện trước xe ngựa.

Hắn nhìn thoáng qua Phó Hồng Tuyết đội nón lá trước mặt, rồi nhìn thoáng qua hai cỗ thi thể ngã trên mặt đất, đồng tử đột nhiên co lại.

“Đao thật nhanh, không nghĩ tới ta lại nhìn lầm, ngươi là ai, đến từ phương nào?”

Lúc Lục Hóa Viễn nói chuyện, tên đại hán còn lại kéo Nạp Lan Dung Yên xuống xe ngựa.

Nhìn thi thể hai đồng bạn trên mặt đất và Phó Hồng Tuyết, sắc mặt hắn đại biến nhưng lại không nhúc nhích.

Tuy rằng hai người chết có thực lực không bằng hắn, nhưng chênh lệch không lớn, đối phương dùng một đao chém giết hai người thì giết hắn cũng chỉ là chuyện một đao.

“Ngươi không nên bắt ba người này?”

Phó Hồng Tuyết nhìn Lục Hóa Viễn đạo.

“Ngươi đến từ Thiên Nhai các?”

Lục Hóa Viễn nghe Phó Hồng Tuyết nói, đồng tử chột co lại, giống như nghĩ tới điều gì đó.

“Bọn họ hẹn gặp ngươi?”

Cùng lúc, Lục Hóa Viễn giậm chân, thân thể lao tới.

Khi đối địch, kẻ ra tay trước sẽ chiếm tiên cơ.

Đặc biệt là cường giả quyết đấu, tiên cơ chính là cơ hội, huống hồ hắn muốn thăm dò thực lực của Phó Hồng Tuyết.

Hắn không cảm giác được thực lực của đối phương nên phải thử thăm dò.

Khí kinh lưu chuyển trong không khí, Lục Hóa Viễn ra tay như một tia chớp.

Lục Hóa Viễn tu luyện Hải Kinh Mãng Kinh, khí kinh bao bọc khiến thân hình của hắn như bành trướng thêm một phần, khiến cho người ta có cảm giác dừng mãi.

Lục Hóa Viễn trông như thư sinh nhưng lại thi triển công pháp bá đạo.

Tạo cho người ta một cảm giác quá tương phản.

Lúc tới gần Phó Hồng Tuyết, hắn tung một quyền.

Quyền kinh giống như cự kinh cuồng bạo trong biển rộng mang đến cảm giác áp bách rất mạnh.

Lúc này, trường đao trong tay Phó Hồng Tuyết cũng chém ra, đao mang mang theo hàn ý thấu xương, đao khí tạo thành phong bạo ma sát với không khí phát ra tiếng rít gào cường hãn.

Đao mang và nắm tay va chạm!

Bùm!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Sau một kích, Lục Hóa Viễn lui về phía sau, giữ khoảng cách nhất định với Phó Hồng Tuyết.

Hắn đã biết thực lực của đối phương không dưới hắn.

Bởi vì đối phương không có vận dụng quá nhiều khí kinh liền ngăn trở một quyền hung mãnh của hắn.

“Thật sự không nghĩ tới thực lực của các hạ lại mạnh như thế, ta giao Nạp Lan Dung Yên cho người, chúng ta kết thúc chuyện này?”

Lục Hóa Viễn nhìn Phó Hồng Tuyết nói.

Phó Hồng Tuyết ngẩng đầu, ánh mắt xuyên thấu qua nón lá nhìn Lục Hóa Viễn, lạnh giọng nói:

“Tiếp một đao của ta, không chết, người có thể rời đi!”

Nghe Phó Hồng Tuyết nói, ánh mắt Lục Hóa Viễn trở nên sắc lạnh.

Một đao!

Đối phương đang sỉ nhục hắn!

Lục Hóa Viễn Hắn bước vào Thiên Nhân cửu nạn từ mười lăm năm trước, về sau không có xuất thủ qua.

Người bên ngoài đều cho rằng hắn không có đột phá đến đan điền Hóa Hải.

Nhưng thực tế năm năm trước hắn đã đạt tới Đan Điền Hóa Hải rồi.

Hắn không tin mình không tiếp được một đao của Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết nói như thế khiến hắn cảm giác bị sỉ nhục.

Bùm!

Thời điểm hắn suy nghĩ, khí tức trên người Phó Hồng Tuyết bắt đầu kéo lên, sau lưng xuất hiện một cổ đao thế, đao thế ngưng tụ thành một thanh trường đao đen kịt.

Phó Hồng Tuyết ngưng tụ ra thần thể, chính là đao của hắn.

“Trong biển ngưng thần!”

Nhìn thấy đao ảnh khủng bố sau lưng Phó Hồng Tuyết, Lục Hóa Viễn hoảng hốt, nỗi sợ hãi từ trong lòng hấn trào dâng, đối phương lại là cường giả trong biển ngưng thần.

Sau khi chiến đấu với trang chủ Hoắc gia trang, Phó Hồng Tuyết lĩnh ngộ mấy ngày, đã thành công đột phá đến trong biển ngưng thần.

Chương 616: Một đao kinh thế, không cách nào ngăn cản

Lục Hóa Viễn không thể tin những gì mình thấy.

Cũng không thừa nhận người mình lúc trước muốn thu phục đã đạt tới cấp độ trong biển ngưng thần.

Trông tuổi tác chỉ khoảng bốn mươi, ở tuổi này mà đạt tới trong biển ngưng thần tuyệt đối là thiên tài.

“Thiên Nhai Các có cường giả như thế này, quá khủng bố, lúc trước hẳn suy nghĩ hơi đơn giản rồi.”

Lục Hóa Viễn thâm cảm thán.

Cảm nhận đao thế đối phương ngưng tụ, Lục Hóa Viễn biết mình không ngăn được một đao này.

Liều chết ngăn cản cũng chỉ một kết quả, chính là cái chết.

Lục Hóa Viễn không muốn chết.

“Có thể tha cho ta một mạng hay không, ta có thể trợ giúp các người bắt lấy Sở Thiên Đường.”

Lục Hóa Viễn mở miệng nói.

Hắn không muốn chết, như vậy cũng chỉ có thể thể hiện giá trị của mình.

Sở Thiên Đường là lễ vật tốt nhất.

Về phần Sở Thiên Bá có chết hay không không liên quan gì đến hắn.

Lúc nói chuyện, ánh mắt hắn nhìn về phía Phó Hồng Tuyết.

Nhưng khi nhìn về phía Phó Hồng Tuyết, sắc mặt Phó Hồng Tuyết đã trắng bệch.

Bởi vì Phó Hồng Tuyết đang xuất thần tập trung nhìn đao trong tay, gương mặt tái nhợt không cảm xúc, giống như thế gian này không có bất cứ chuyện gì đáng cho hắn quan tâm, cũng không có bất cứ người nào đáng để hắn nhìn thêm.

Hoàn toàn không nhìn Lục Hóa Viễn, đôi phương căn bản cũng không để ý.

Lục Hóa Viễn cảm nhận được sự lạnh lùng, lạnh lùng giống như băng sơn.

Vậy là không có ý định buông tha hắn.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lục Hóa Viễn trở nên tàn nhẫn, quanh thân xuất hiện một cỗ khí huyết mênh mông.

Ở trong đan điền của hắn có một vòng xoáy khí kinh, phát ra lực lượng vô cùng vô tận.

Lục Hóa Viễn hít sâu một hơi, không khí chung quanh nhanh chóng bị hắn hút vào trong miệng.

Gào!

Sau đó hắn gầm lên một tiếng, sóng âm dội thẳng tới Phó Hồng Tuyết.

Sau khi gầm xong, Lục Hóa Viễn giậm chân xuống đất vọt nhanh tới.

Thân thể ma sát với không khí phát ra tiếng xì xì.

Theo tốc độ kinh khủng, thân thể hắn tản ra sóng nhiệt cuộn cuộn, để cho người cảm thấy áp lực đáng sợ.

“Liệt Diễm Đấu Chuyển Sát!”

Bùm!

Lục Hóa Viễn đánh ra một quyền, quyền lực nóng bỏng từ nắm tay bộc phát.

Chỉ thấy một đoàn hỏa diễm như sóng thần ngập trời ập đến Phó Hồng Tuyết.

“Lục Hóa Viễn cũng không đơn giản, công pháp chuyển hóa cực nhanh, e là người cùng cảnh giới muốn đối phó hẳn rất khó.”

“Đáng tiếc hẳn gặp phải Phó Hồng Tuyết sát phạt cực đoan.”

Bạch Thiên Vũ nhìn Lục Hóa Viễn công kích Phó Hồng Tuyết, trầm giọng nói.

Mặc dù cảnh giới của bọn họ không bằng đối phương nhưng nhãn lực không thấp.

Phó Hồng Tuyết cũng ra tay.

Hắn chém ra một đao, một đạo hàn mang trở thành quang mang duy nhất trong thiên địa, hàn mang xuất hiện, từng tiếng gào khóc vang lên.

Một đao khiến phong vân biến động, thiên địa thất sắc.

Liệt diễm quyền kinh của Lục Hóa Viễn bị hàn mang xé mở.

Đao mang tiếp tục quét về phía hắn.

Giờ phút này, thân đối diện với đang mang, mắt Lục Hóa Viễn trừng thẳng, tinh thần tập trung cao độ, hy vọng có thể tránh né.

Nhưng một đao của Phó Hồng Tuyết là một đao kinh thế, sao hắn có thể tránh được.

Đao quang chợt lóe, Lục Hóa Viễn cảm giác ngực mình đau đớn, mắt nhìn xuống ngực, khí kinh trên thân hắn bắt đầu

tiêu tán.

Trên ngực hắn có thêm một vết dao.

Đạo vết dao này bắt đầu kéo dài, máu tươi từ bên trong chảy ra.

“Ta cũng không cảm giác được một đao này.”

Hắn nói ra những lời này sau đó ngã xuống, máu tươi dọc theo vết đao tràn ra mặt đất tạo thành một bãi máu tươi.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Một đao, Phó Hồng Tuyết dùng một đao giết chết Lục Hóa Viễn.

Bạch Thiên Vũ và Lãnh Hối Thiện nhìn nhau, trong mắt có chút cô đơn.

Hai người bọn họ cũng là cường giả một thời đại.

Hôm nay lại trở nên bé nhỏ, đây là điều mà bọn họ không muốn nhìn thấy.

“Ta hiểu vì sao mà Quan Thất gấp rút tăng cường thực lực như vậy, xem ra chúng ta có chút lười biếng!”

Bạch Thiên Vũ trầm giọng nói.

Xì xì! Xì!

Hai luồng khí kinh điểm lên thân hai người.

Tu vi bị Lục Hóa Viễn trói buộc được cởi bỏ.

“Các ngươi thả ta, ta liền thả nàng!”

Lúc này đại hán áp giải Nạp Lan Dung Yên run rẩy nói.

Chỉ là khi hắn vừa dứt lời, một đạo hàn mang lóe lên.

Trên mi tâm hắn có thêm một vết dao, sau đó tay chân không còn nghe sai khiến, mắt nhìn về phía Phó Hồng Tuyết.

Xì xì!

Thân thể hắn bị chia thành hai nửa, máu tươi phun trào,

Nạp Lan Dung Yên bị một cỗ khí kinh dờn đi nên không dính máu tươi.

“Chúng ta đi thôi!”

Giọng nói trầm thấp của Phó Hồng Tuyết vang lên bên tai Nạp Lan Dung Yên.

Bốn người lập tức rời đi, ngay cả thi thể cũng không xử lý.

Mặc kệ thế nào, người ngoài đều nhìn thấy Nạp Lan Dung Yên bị Lục Hóa Viễn mang đi, dù người Sở Thiên Đường mất tích thì Sở Thiên Đường cũng sẽ nghi ngờ Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Còn không bằng quang minh chính đại lưu lại thi thể, thể hiện sự cường đại của Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Không lâu sau có một đám người xuất hiện, chính là đám người Tần Hiểu Huyền trong quán trà.

Bọn họ nhìn thấy mấy thi thể trên mặt đất liền khiếp sợ.

“Hiểu Huyền, đây là Lục Hóa Viễn mà ngươi nói?”

Một người nhìn thi thể Lục Hóa Viễn ngã trong vũng máu hỏi.

Mấy người nhanh chóng tới gần thi thể.

“Đều là một đao mất mạng!”

“Là một cao thủ dùng đao, quá mạnh, ngươi nói xem là ai ra tay?”

Một nam tử khác nói.

“Hắn là thể lực phía sau mấy người bị Lục Hóa Viễn mang đi, phía sau thể lực ra tay, dù sao nơi này không có thi thể ba

người kia.”

Nữ tử áo xanh trầm giọng nói.

“Những người cũng hướng đến Kinh sư, có thể là thế lực Kinh sư, lúc trước Lục Hóa Viễn nói nữ tử kia tên là Nạp Lan Dung Yên, hẳn là có thể dễ dàng điều tra.”

“Đi thôi, tránh gặp rắc rối!”

Tần Hiểu Huyền nói.

Thế lực Kinh sư chém giết nhau ở Giang Nam, có khả năng là chuyện lớn, bọn họ tốt nhất không nên dính vào.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi nhìn vết thương trên thi thể lần nữa, trong đầu không khỏi nghĩ tới nam tử áo đen khép khiêng kia.

Trong tay hắn cầm một thanh đao.

Nhưng ngay sau đó ý nghĩ này đã bị loại bỏ.

Nàng không cho rằng nam tử chân què kia có thể giết chết Lục Hóa Viễn.

Mấy người khác cũng sợ hãi nên nhanh chóng rời khỏi, tránh gặp phiền toái.

Mấy người nghĩ đến lời của Tần Hiểu Huyền, dù Lục Hóa Viễn không đạt tới Hóa Hải cảnh thì cũng là cường giả Thiên Nhân cửu nạn lâu năm.

Trong bọn họ chỉ có một mình Tần Hiểu Huyền bước vào Thiên Nhân tam nạn.

Với thực lực tôm tép thế này, bị cuốn vào trận tranh đấu giữa các thế lực sẽ bị dư ba chém giết.

Chương 617: Hoa Ly Nguyệt hiện thân Hải Sa thành, Đại tướng quân trưởng tử, Độc Cô Bắc Đầu

Ở Hải Sa thành

Bên trong sảnh nghị sự của Hải Sa Bang.

Hoa Ly Nguyệt, một trong ba phó hội trưởng của Nam Hải thương hội đang đứng trước mặt bang chủ Hải Thiên Bá.

“Hai vị, phó hội trưởng Nam Hải thương hội chết ở Hải Sa bang, chẳng lẽ Hải bang chủ không nên cho thương hội chúng ta một lời giải thích sao?”

Tuy rằng Hoa Ly Nguyệt nói chuyện tràn ngập nhu tình, nhưng trong mắt toàn là lãnh ý.

Nàng ở Lĩnh Nam quận chuẩn bị tổ chức đấu giá hội.

Nhưng không nghĩ tới lại nhận được tin Nam Hải thương hội phó hội trưởng Tiêu Mộc Hằng chết ở Hải Sa bang.

Vậy nên đã lập tức lên đường, từ Lĩnh Nam quận tiến đến Hải Sa thành.

Muốn Hải Sa bang cho nàng một lời giải thích.

“Hoa phó hội trưởng, Tiêu Mộc Hằng chết trong tay Diệp Cô Thành, người muốn giải thích có thể đi tìm Tô chương giáo.”

Hải Thiên Bá nhìn Hoa Ly Nguyệt nói.

Nữ nhân trước mắt khiến cho người ta không nhận được mà nhìn thêm một lần.

Nhưng thân là bang chủ một bang, Hải Thiên Bá chưa từng bị người ta chất vấn thế này, cho nên lạnh lùng đáp.

Nghe Hải Thiên Bá nói xong, Hoa Ly Nguyệt có chút kinh ngạc.

“Ôi chương giáo?”

“Thanh Long Hội, Nam Hải thương hội chúng ta không có thù oán gì với đối phương, vì sao hắn lại muốn giết Tiêu Mộc Hằng.”

Hoa Ly Nguyệt cau mày nói.

“Chúng ta mưu tính Trang Toàn Cơ thất bại, ba thủ hạ của Tiêu phó hội trưởng bị giết.”

“Lúc Tô Thần đến Hải Sa Bang mang theo Trang Toàn Cơ, Tiêu phó hội trưởng chất vấn Tô Thần, muốn Tô Thần giải thích.”

“Nhưng Tô Thần không nói gì với hắn, Diệp Cô Thành một kiếm chém giết Tiêu Mộc Hằng, chỉ đơn giản như vậy.”

“Về phần tại sao chúng ta không ra tay, chúng ta ra tay cũng không ngăn được, Diệp Cô Thành là một cao thủ kiếm đạo trong biển ngưng thần.”

Liễu Hắc Y bên cạnh mở miệng nói.

“Cái gì? Tiêu Mộc Hằng ngu ngốc này!”

Nghe Liễu Hắc Y nói, Hoa Ly Nguyệt không khỏi mắng chửi.

“Vậy giao dịch giữa Nam Hải thương hội và Tô Thần còn có thể tiến hành sao?”

Sau khi chửi một tiếng, Hoa Ly Nguyệt mở miệng nói.

“Đây là chuyện của Nam Hải thương hội, chúng ta không tham dự nhiều, hết thầy đều do Hoa phó hội trưởng quyết định, còn nữa, mấy ngày nữa chúng ta sẽ ra tay với Thiên Hạ Minh.”

Liều Hắc Y trả lời.

Mấy ngày nay bọn họ đã liên tục an bài nhân thủ.

Cũng có vài cao thủ sẽ đến Hải Sa thành hội họp với bọn họ vào ngày mai.

“Bọn họ giết phó hội trưởng Nam Hải thương hội, Nam Hải thương hội làm sao có thể tiếp tục cùng bọn họ hợp tác, nếu cử hành đấu giá hội, người ngoài sẽ coi Nam Hải thương hội là thứ gì.”

“Bất quá hai vị quyết định ra tay sớm vậy?”

Hoa Ly Nguyệt quyết định hủy bỏ hợp tác với Tô Thần

Sau đó có chút khó hiểu hỏi.

“Ý của Tô chương giáo là nếu chúng ta không sớm động thủ, bọn hắn sẽ không hợp tác.”

Hải Thiên Bá mở miệng nói.

“Tô chương giáo quả thật rất cường thế, giống phong cách của hắn.”

Hoa Ly Nguyệt trầm giọng nói.

Nàng đã gặp Tô Thần ở Sơn Hà Môn, cũng biết phong cách hành sự của Tô Thần.

Đúng lúc này, một nữ tử váy tím xuất hiện bên ngoài sảnh nghị sự, vẻ mặt gấp rút giống như gặp đại sự.

“Có chuyện gì?”

Hoa Ly Nguyệt nhìn người tới, mở miệng hỏi.

“Phó hội trưởng, vật phẩm đấu giá chúng ta đưa đến Lĩnh Nam quận bị cướp. Người áp giải hàng hóa chết sạch, chết bởi một loại chương pháp có chương lực bá đạo, từ trên vết thương mà xem, chỉ có một người xuất thủ.”

Nữ tử áo tím mở miệng nói.

“Cái gì?”

Nghe nữ tử áo tím nói xong, sắc mặt Hoa Ly Nguyệt biến đổi. Nàng biết rõ giá trị của nhóm hàng kia, nếu như hàng hóa bị cướp, Nam Hải thương hội sẽ phải gánh chịu tổn thất.

“Không có dấu vết nào khác sao?”

Nhiều hàng hóa như vậy, hẳn là phải còn dấu vết.

Hoa Ly Nguyệt trầm giọng hỏi.

“Chúng ta dò xét chung quanh nhiều lần nhưng không có tìm được manh mối nào khác!”

Nữ tử áo tím cúi đầu nói.

Hải Thiên Bá và Liễu Hắc Y nhìn nhau, khẽ cau mày.

Hình như bọn họ đoán được là ai ra tay.

Có thể ở thành trì chung quanh Hải Sa Bang làm được chuyện này, ngoại trừ Hải Sa Bang và Thiên Hạ Minh, cũng chỉ có Tô Thần.

“Có chút tàn nhẫn!”

“Biết mình giết phó hội trưởng Nam Hải thương hội, Hải Nam thương hội sẽ hủy bỏ hợp tác cho nên trực tiếp cướp toàn bộ vật phẩm đấu giá.”

“Thật tàn nhẫn!”

Có vẻ Hoa Ly Nguyệt cũng đoán được.

“Khinh người quá đáng, Tô Thần thật sự khinh người quá đáng, cáo từ hai vị, ta đi gặp Tô Thần xem hẳn rốt cuộc muốn như thế nào.”

Hoa Ly Nguyệt xua tay cùng người tới rời khỏi Hải Sa bang.

“Hoa Ly Nguyệt này không đơn giản, mạnh hơn Tiêu Mộc Hằng không ít, người nói nàng đi gặp Tô Thần, thật sự muốn Tô Thần cho một lời giải thích sao?!”

Sau khi Hoa Ly Nguyệt rời đi, Hải Thiên Bá trầm giọng nói.

“Ta cũng không biết, với tính cách của Hoa Ly Nguyệt, hẳn là nàng sẽ xuất tiền mua đám hàng hóa kia về.”

“Nàng cần phải cầu người, một nhóm hàng hóa có giá trị xa xỉ bị cướp, ảnh hưởng lớn đến uy tín của Nam Hải thương hội.”

“Bất quá chúng ta không cần để ý mấy chuyện này, đêm nay đại công tử sẽ đến, người với ta âm thầm đi gặp đại công tử, xem đại công tử có gì phân phó.”

Liễu Hắc Y nói.

“Đại công tử đến Hải Sa thành, sao Liễu huynh ngươi không nói trước cho ta biết, ta chuẩn bị cho đại công tử một phần lễ vật.”

Hải Thiên Bá tỏ vẻ kinh ngạc.

Người có thể được Liễu Hắc Y xưng hô là đại công tử cũng chỉ có trưởng tử của Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã, Độc Cô Bắc Đẩu.

Sau khi Đại tướng quân rời khỏi Nam Hải, hẳn là người âm thầm chấp chương Nam Hải.

“Đại công tử không muốn cho nhiều người biết hấn đến Hải Sa thành, lần này đại công tử sẽ không lộ diện.”

“Nhưng đại công tử đích thân tới, người nên biết tầm quan trọng của việc đối phó Thiên Hạ Minh, chỉ có thể thắng chứ không thể bại.”

“Bắt lấy Thiên Hạ Minh, Đại tướng quân sẽ thống nhất thủy vận Nam Bắc, người không chỉ có thể thu được lợi ích và tài nguyên to lớn mà còn có thể theo Đại tướng quân rời đi khi kế hoạch thành công.”

“Liễu huynh yên tâm, ta nhất định sẽ tận lực hoàn thành chuyện Đại tướng quân an bài.”

Hải Thiên Bá đáp lời.

Lúc này, bên ngoài bang Hải Sa,

Bên trong xe ngựa rộng lớn, sắc mặt Hoa Ly Nguyệt trở nên bình thản.

Sự phấn nộ trong mắt biến mất không thấy.

“Hiện tại chúng ta có thể điều động bao nhiêu hiện ngân đều điều động hết cho ta, ta cần dùng.”

Hoa Ly Nguyệt mở miệng nói.

“Phó hội trưởng, chúng ta có thể điều động khoảng chừng tám triệu, chúng ta cần nhiều hiện ngân như vậy làm gì?”

Nữ tử áo tím ở bên cạnh nàng không khỏi hỏi.

“Bồi thường!”

“Hy vọng phía bên kia có thể tha thứ cho chúng ta và cho ta cơ hội chuộc lại nhóm hàng đó.”

Hoa Ly Nguyệt trầm giọng nói.

“Chẳng lẽ phó hội trưởng tự mình đến gặp Tô Thần mà hắn còn không trả hàng, chúng ta vốn muốn hợp tác với đối phương tổ chức đấu giá ở Lĩnh Nam quận mà.”

“Tiêu Mộc Hằng chết trong tay Thanh Long Hội là bút tích của Tô Thần, người nói hắn sẽ trả lại hàng cho chúng ta sao?”

“Có thể chuộc lại là tốt rồi!”

“Người mau đi chuẩn bị, ta trước đi gặp Tô Thần trước, hi vọng hắn còn chưa tìm được người mua nhóm hàng kia.”

Hoa Ly Nguyệt trầm giọng nói:

“Sẵn tiện người đi gặp tổng quản bên cạnh Hải Thiên Bá, nói ta muốn gặp hắn!”

Hoa Ly Nguyệt sau đó nói.

Chuyện đối phó Thiên Hạ Minh lần này nàng biết quá ít, cần biết nhiều tin tức hơn.

Lần trước tới Hải Sa thành, nàng dùng mỹ mạo của mình hấp dẫn tổng quản bên cạnh Hải Thiên Bá để lại một ám thủ.

Chương 618: Một kiện đồ vật phá vỡ Thiên Môn, kế hoạch vây giết Bộ Vân Tiêu (1)

Trong một biệt viện rộng rãi ở Hải Sa thành.

Đây là nơi mà Hải Sa bang sắp xếp cho Tô Thần.

Trong sân giống như biệt viện bình thường ở Giang Nam, đều có núi giả, hồ nước, vân vân...

Trong hậu viện, trong hoa viên đình viện.

Trang Toàn Cơ đang gảy đàn, tiếng ồ cầm u mỹ quanh quẩn trong không gian.

Bên ngoài đình viện, Tô Thần đang vắt tay sau lưng nhìn về phương xa, giống như đang nghe tiếng đàn, cũng giống như đang trầm tư.

Cách hần không xa là Diệp Cô Thành ánh mắt bình đạm, áo trắng bông bành đứng ôm trường kiếm, làm cho người ta cảm giác không giống phàm nhân.

Kiểm Tiên hần là như thế.

Sau một khúc đàn, Trang Toàn Cơ đưa mắt nhìn về phía Tô Thần.

Trong đôi mắt có thêm một tia khác thường.

Lúc ở Hải Sa bang, Tô Thần vô cùng bá đạo, một lời không hợp liền cho người chém phó hội trưởng Nam Hải thương hội.

Tuy rằng người ra tay chính là Diệp Cô Thành, nhưng trong lòng nàng lại thỉnh thoảng hiện lên dáng vẻ khi Tô Thần

nói nàng là người của hắn.

Có lẽ do nàng cảm nhận được một sự an toàn tuyệt đối.

Trang Toàn Cơ đã chủ trì tiền trang Nhà Cái từ rất sớm, một nữ tử tuổi thanh xuân chủ trì tiền trang, gặp phải bao nhiêu trở ngại, chỉ có trong lòng nàng biết.

Lần đầu tiên có người giúp nàng.

Nghĩ đi nghĩ lại, gương mặt nàng hơi đỏ lên.

Lúc này, Tô Thần xoay người tiến vào trong đình viện, ngồi đối diện Trang Toàn Cơ.

“Trang cô nương, người cũng thấy nhóm hàng hóa của Nam Hải thương hội rồi, không biết ta nên xử lý như thế nào đây.”

Tô Thần mở miệng nói.

Hắn còn chưa từng xử lý qua hàng hóa như vậy.

Không phải ai cũng có thể tổ chức đấu giá, người có bảo vật còn phải có uy tín, bằng không người ta không tin tưởng đồ vật của người là thật.

Trang Toàn Cơ kinh doanh tiền trang, hắn là có con đường xử lý.

“Nhóm hàng hóa này có giá trị xa xỉ, chỉ sợ phải đến Giang Nam mới có thể bán ra.”

“Ta là bằng hữu tốt của chương quỹ phòng đấu giá Thiên Nhất Giang Nam Lạc Khuynh Thành, nếu chương giáo để cho ta xử lý, ta sẽ cho bọn họ vận chuyển đến Giang Nam giao cho phòng đấu giá Thiên Nhất bán đấu giá.”

“Thời điểm Nam Hải thương hội vào Giang Nam có phát sinh chút xung đột với phòng đấu giá Thiên Nhất, các nàng nhất định nguyện ý xử lý nhóm hàng này!”

“VẬY CỨ LÀM THEO Ý NGƯỜI!”

Tô Thần gật gật đầu.

Lúc này Nguyên Tuy Vân bỗng tiến vào.

“CHƯƠNG GIÁO, HOA LY NGUYỆT ĐẾN RỒI, TRƯỚC ĐÓ NÀNG ĐÃ TỚI HẢI SA BANG!”

Nguyên Tuy Vân báo cáo.

“CÓ CHÚT THÚ VỊ, CHÚNG TA ĐẾN PHÒNG NGHỊ SỰ GẶP VỊ HOA PHÓ HỘI TRƯỞNG NÀY ĐI, TOÀN CƠ, NGƯỜI CŨNG THEO CHÚNG TA!”

Tô Thần nhìn Trang Toàn Cơ nói.

Trang Toàn Cơ bàn giao tiền trang cho mập mập xong cũng không rời đi, giống như lúc trước đã đáp ứng Tô Thần, nàng ở lại Hải Sa Thành trợ giúp Tô Thần quản lý sinh ý.

Trong phòng nghị sự, Tô Thần nhìn thấy Ly Nguyệt ăn mặc diễm lệ, tiến lại gần rồi nói:

“KHÔNG NGHĨ TỚI HOA PHÓ HỘI TRƯỞNG SẼ ĐẾN CHỖ TA?”

Tô Thần đã tìm hiểu rõ thân phận của Hoa Ly Nguyệt, ngoại trừ vị hội trưởng thần bí kia, Nam Hải thương hội có ba phó hội trưởng, một tên bị Diệp Cô Thành chém giết, Hoa Ly Nguyệt là một.

“TÔ CHƯƠNG GIÁO, TA TỚI ĐỂ XIN LỖI, TUY TIÊU MỘC HẰNG CHẾT RỒI NHƯNG HẮN ĐẮC TỘI TÔ CHƯƠNG GIÁO, CHO NÊN NAM HẢI THƯƠNG HỘI NGUYỆN Ý XUẤT RA TÁM TRĂM VẠN LƯỢNG BẠC BỒI TỘI, ĐÂY LÀ NGÂN PHIẾU TIỀN TRANG CỦA NAM HẢI THƯƠNG HỘI, NGÀY MAI NGÀI CÓ THỂ ĐẾN TIỀN TRANG LẤY ĐI.”

Hoa Ly Nguyệt lấy ra tám tấm ngân phiếu đặt trên bàn bên cạnh Tô Thần.

“Ừm!”

Nhìn động tác của Hoa Ly Nguyệt, ánh mắt Tô Thần hơi ngưng tụ, Hoa Ly Nguyệt vừa tới đã đưa ra tám trăm vạn lượng, khiến hắn phải giật mình.

“Hoa phó hội trưởng, hắn là người không chỉ đến bồi tội đi, có gì cứ nói!”

Tô Thần cũng không cùng đối phương vòng vo, mở miệng nói.

“Ta hi vọng Tô chương giáo có thể giúp tìm nhóm hàng Nam Hải thương hội đánh mất trở về, đương nhiên chúng ta nguyện ý dùng giá thị trường mua.”

Hoa Ly Nguyệt nói ra mục đích của mình.

Không nói tới Tô Thần cướp đi nhóm hàng mà hi vọng Tô Thần tìm lại hàng bị mất.

“Lợi hại, Hoa Ly Nguyệt này thông minh hơn Tiêu Mộc Hằng nhiều.”

Tô Thần trầm nghĩ nhưng không nói gì.

Hắn nhìn về phía Trang Toàn Cơ.

Trang Toàn Cơ thấy Tô Thần nhìn về phía mình, biết Tô Thần để mình quyết định chuyện này.

“Căn cứ theo manh mối chúng ta lấy được, nhóm hàng hóa kia có thể sẽ được chuyển cho Thiên Nhất thương hội, nghe đồn Thiên Nhất thương hội có chút ân oán với Nam Hải thương hội, bọn họ ra giá rất xa xỉ!”

Trang Toàn Cơ mở miệng nói.

Nghe Trang Toàn Cơ lên tiếng, ánh mắt Hoa Ly Nguyệt khẽ động, nàng không có nghe nói bên cạnh Tô Thần có người xinh đẹp như thế.

Nhưng linh quang chợt lóe.

“Muội muội hẳn là Toàn Cơ muội tử xếp hạng thứ ba trên Thiên Tiên Bảng đi, thật sự là mỹ mạo bất phàm.”

“Tô chương giáo, nếu như lại tăng giá thì Nam Hải thương hội chúng ta thua thiệt quá lớn, bất quá ta có thể nói cho người một bí mật, ngoại trừ Liễu Hắc Y, lần này còn có một người tới từ Đại tướng quân phủ, hẳn là hôm nay đã đến Hải Sa thành, chuẩn bị đối phó Thiên Hạ Minh!”

Hoa Ly Nguyệt mở miệng nói.

Là người quanh năm làm ăn, nàng sẽ không để cho người khác dắt mũi đi.

Trang Toàn Cơ có quan hệ với chương quỹ phòng đấu giá Thiên Nhất, nếu nàng ra giá thì đối phương sẽ nâng giá.

Một khi nâng giá, Nam Hải thương hội sẽ mất nhiều tiền tài hơn.

“Nói một chút, nếu như tin tức có lợi với ta, vậy cứ dựa theo giá thị trường giúp người tìm lại nhóm hàng kia!”

Nhìn Hoa Ly Nguyệt nắm lấy quyền chủ động, Tô Thần mở miệng nói:

Khu vực Giang Nam cách nơi đây khá xa, đưa nhóm hàng hóa đến Giang Nam có thể thu được lợi nhuận lớn nhưng đi đường dài, có khả năng xuất hiện biến cố.

Hắn để cho Trang Toàn Cơ ra tay vì muốn nâng cao giá cả, không nghĩ tới Hoa Ly Nguyệt không mắc mưu.

“Đại công tử của Đại tướng quân phủ sẽ đến Hải Sa thành trong đêm nay!”

Hoa Ly Nguyệt mở miệng nói.

“Đại công tử Đại tướng quân phủ có tới hay không đối với ta mà nói không ảnh hưởng gì, tin tức này vô dụng, nói ra ít tin

tức hữu dụng đi!”

Tô Thần nhìn Hoa Ly Nguyệt nói.

Trong lòng cũng khê động, đại công tử Đại tướng quân phủ đến Hải Sa thành mà bọn Hải Thiên Bá cũng không có nói với hắn.

Thấy sắc mặt Tô Thần không thay đổi, Hoa Ly Nguyệt khê nhướng mày.

Nàng không nghĩ tới Tô Thần không có hứng thú với tin tức này, hoặc có thể là hắn đã biết đại công tử tới.

Hoa Ly Nguyệt trầm tư một lát rồi nói tiếp.

“Căn cứ vào tin tức ta nhận được, đại công tử đến đây có thể là vì một món đồ trong tay mình chủ Bộ Vân Tiêu, món đồ kia có liên quan đến việc phá vỡ Thiên Môn.”

“Phá vỡ Thiên Môn?”

Tô Thần khê cau mày, theo hắn suy đoán thì Độc Cô Vi Ngã vì thống nhất thủy vận nam bắc mới ra tay với Thiên Hạ Minh, nhưng bây giờ lại xuất hiện một kiện đồ vật phá vỡ Thiên Môn.

Điều này khiến hắn phải thận trọng.

“Biết đó là thứ gì không?”

Tô Thần trầm giọng hỏi.

“Tin tức ta nhận được có hạn, có thể là một pho tượng ngọc, nhưng cũng không nhất định, thời điểm Tô chương giáo đánh hạ Thiên Hạ Minh, chú ý một chút là được.”

Hoa Ly Nguyệt nói.

“Vậy thực lực của đại công tử ở cấp độ nào?”

“Thiên Nhân ngũ nạn đến Thiên Nhân lục nạn!”

Hoa Ly Nguyệt trả lời.

Chương 619: Một kiện đồ vật phá vỡ Thiên Môn, kế hoạch vây giết Bộ Vân Tiêu (2)

“Các người gom tiền đi, chúng ta giúp các người tìm lô hàng kia về, Toàn Cơ người bàn bạc với Hoa phó hội trưởng.”

Tô Thần nói với Trang Toàn Cơ.

Sau đó mắt nhìn về phía Hoa Ly Nguyệt:

“Hi vọng tin tức Hoa phó hội trưởng cung cấp là thật, nếu không Hoa phó hội trưởng sẽ không về được tới Nam Hải thương hội.”

“Tô chương giáo yên tâm, ta là người làm ăn, tin tức tuyệt đối đáng tin cậy!”

“Ta sẽ không ở chỗ này quấy rầy Tô chương giáo nữa, chuyện hàng hóa, xin Tô chương giáo hỗ trợ.”

Hoa Ly Nguyệt đứng dậy, hành lễ với Tô Thần rồi đi ra khỏi phòng nghị sự.

“Nguyên tổng quản, người đi điều tra một chút, tìm xem nhi tử của Độc Cô Vi Ngã đang ở địa phương nào, thời điểm đối chiến với Thiên Hạ Minh, ta tự mình theo dõi.”

Tô Thần phân phó.

“Tuân lệnh!”

Nguyên Tùy Vân lập tức khom người rời đi.

Hôm sau, lúc Tô Thần vừa mới tỉnh lại, Nguyên Tùy Vân đã chờ ở cửa.

“Chương giáo, ta đã tra được chỗ ở của Độc Cô Bắc Đẩu, là một khách điểm cách Hải Sa bang không xa, bên cạnh có cao thủ bảo hộ nên ta không dám dò xét cẩn thận.”

Nguyên Tuy Vân mở miệng nói.

“Không cần quá gắt gao, theo dõi hành tung là được.”

Tô Thần trầm giọng nói.

Một người hầu mang theo một lão giả Hải Sa bang tiến vào trong phòng nghị sự.

“Ô chương giáo, bang chủ chúng ta bảo ta tới mời ngài đi giúp một chuyến.”

Lão giả mở miệng nói.

“Đi!”

Tô Thần gật gật đầu, nhanh chóng đi tới Hải Sa bang.

“Hải bang chủ hôm nay tìm ta đến đây, chẳng lẽ chuẩn bị động thủ?”

Tô Thần tiến vào phòng nghị sự Hải Sa Bang nói:

Nơi đóng quân của Thiên Hạ Minh nằm ở thành Lãng Giang phồn hoa nhất khu vực Lãng Giang.

“Chúng ta không cần đi tới tổng bộ Thiên Hạ Minh, liền ra tay ở Hải Sa Thành, có lẽ hai ngày sau Bộ Vân Tiêu sẽ đến Hải Sa Thành.”

Hải Thiên Bá mở miệng nói.

“Người nói Bộ Vân Tiêu sẽ tới Hải Sa Thành? Không đúng!”

“Nói cách khác Bộ Vân Tiêu đang trên đường tới.”

Nghe được tin tức này, Tô Thần sửng sốt, hắn còn tưởng rằng địa phương động thủ thuộc địa bàn của Thiên Hạ Minh ở

Lăng Giang.

Thế nhưng hiện tại Hải Thiên Bá lại nói như vậy.

“Đúng vậy, ta đã an bài xong cho nên mới mời Tô chương giáo đến, hai ngày sau Hải Sa bang sẽ ra tay với Bộ Vân Tiêu.”

Hải Thiên Bá mở miệng nói.

“Hắn đến một mình hay có người đi theo?”

Tô Thần mở miệng hỏi:

“Bộ Vân Tiêu không đơn giản, thực lực đã đạt tới trong biển ngưng thần.”

Hơn nữa Thiên Hạ Minh chính là bá chủ khu vực Lăng Giang, cường giả trong biển ngưng thần, tuyệt đối không thể chỉ có một mình Bộ Vân Tiêu.

“Đi theo hắn có Nhiếp Thiên Lô, một cao thủ dùng kiếm, thực lực ở trong biển ngưng thần, còn có Trí nang Nam Cung Tuyết, thực lực của Nam Cung Tuyết ở Hóa Hải cảnh.”

“Mặt khác còn có một tên phó minh chủ tên Lục Thiên Tàng, thực lực cũng ở Hóa Hải, bất quá hắn là người của chúng ta, sẽ ra tay đánh lén Bộ Vân Tiêu ở thời điểm thích hợp.”

Hải Thiên Bá mở miệng nói.

“Thực lực của Bộ Vân Tiêu ở giai đoạn trong biển ngưng thần, chẳng lẽ hai vị liên thủ còn không thể giải quyết đối phương sao?”

Tô Thần khẽ cau mày.

Chỉ có một tên cường giả trong biển ngưng thần đi theo Bộ Vân Tiêu, bên bọn họ có ba người, một người ngăn cản đối

phương, hai người khác giải quyết Bộ Vân Tiêu hẳn là không khó.

“Xem ra Tô chương giáo không biết rõ Bộ Vân Tiêu, mặc dù Bộ Vân Tiêu là cường giả trong biển ngưng thần nhưng hẳn tu luyện Tứ Tượng Tôn Long Công, công pháp này không chỉ bá đạo, còn có thể hình thành một cỗ kim cương bất hoại chi khí, cho dù ta và Liễu huynh liên thủ cũng không chắc có thể phá vỡ phòng ngự của hắn.”

“Không phá được phòng ngự, người nói xem chúng ta phải đánh thế nào.”

“Hơn nữa đến lúc đó không chỉ có ba cao thủ trong biển ngưng thần ra tay, còn có một người.”

“Bất quá người nọ chỉ hỗ trợ kiềm chế Nhiếp Thiên Lâu, Bộ Vân Tiêu do ta, Liễu huynh và Diệp huynh xử lý.”

Hải Thiên Bá mở miệng nói.

Nghe Hải Bá Thiên nói vậy, trong lòng Tô Thần ngưng trọng.

Tô Thần cũng đã tìm hiểu tin tức về Bộ Vân Tiêu, nhưng lại không nghĩ tới phòng ngự của đối phương có thể khiến Hải Thiên Bá và Liễu Hắc Y kiêng kỵ.

Liễu Hắc Y là một cao thủ thương đạo, lực phá hoại rất mạnh nhưng cũng không dám cam đoan phá vỡ được phòng ngự.

Điều này chứng tỏ phòng ngự thật sự khó nhằn.

“Không biết hẳn có thể ngăn trở Thiên Ngoại Phi Tiên của Diệp Cô Thành hay không?”

Tô Thần không khỏi nghĩ.

“Ô chương giáo, lần này cần phải mời Diệp tiên sinh dốc hết toàn lực.”

Hải Thiên Bá mở miệng nói.

Đây là nguyên nhân hẳn mời Tô Thần đến đây.

Hắn sợ đến lúc đó Tô Thần nhìn thấy Bộ Vân Tiêu quá mạnh bắt đầu sinh ý thoái lui, để lại hắn và Liễu Hắc Y, bọn họ không có lòng tin có thể giết chết Bộ Vân Tiêu.

“Chúng ta cần một nửa lợi ích của Thiên Hạ Minh, tự nhiên sẽ toàn lực ra tay.”

“Bất quá Thiên Hạ Minh còn có cao thủ khác, chò dù chúng ta đối phó Bộ Vân Tiêu, không giết những người khác thì hậu hoạn vô cùng.”

Từ trên người Bi Phong Thiện, Tô Thần biết được bên trong Thiên Hạ Minh có không ít cao thủ.

“Ô chương giáo yên tâm, chúng ta đã sớm tìm được một người có bảy tám phần tương tự Bộ Vân Tiêu, sau khi dịch dung sẽ trở thành một Bộ Vân Tiêu khác, hơn nữa mấy năm nay ta một mực huấn luyện đối phương, để cho hắn bắt chước Bộ Vân Tiêu, cho nên Bộ Vân Tiêu vừa chết thể thân sẽ tới Thiên Hạ Minh, trở thành minh chủ Thiên Hạ Minh.”

“Đến lúc đó triệu tập thủ lĩnh các lộ của Thiên Hạ Minh lại, chúng ta có thể một lưới bắt hết!”

Hải Thiên Bá mở miệng nói.

“Không nghĩ tới Hải bang chủ đã nghĩ tới điểm này, thật sự bội phục!”

Tô Thần mở miệng nói.

Sâu trong đôi mắt thì lóe tinh quang, trông bộ dạng của Hải Thiên Bá có chút thô cuồng nhưng không nghĩ tới tâm tư tỉ mỉ

như thế.

Hắn cần đề phòng người này.

Trong lòng cũng đang nghĩ đến một chuyện khác.

“Mấy người Hải Thiên Bá đã sớm lên kế hoạch tìm thể thân cho Bộ Vân Tiêu.”

“Bình thường, nếu đơn thuần vây giết, chỉ cần tìm một người dịch dung thành Bộ Vân Tiêu là có thể triệu tập cao thủ Thiên Hạ Minh, không cần cố ý tìm thể thân của Bộ Vân Tiêu.”

“Chỉ sợ chuyện này có liên quan đến vật mà vị đại công tử kia muốn tìm.

Tô Thần nhớ tới vật mà Hoa Ly Nguyệt nói.

Sau đó Tô Thần và bọn Hải Thiên Bá thương lượng mấy chuyện tiếp theo.

Sau khi ăn xong một bữa cơm, hắn trở về chỗ ở.

Về tới biệt viện, Tô Thần gọi Nguyên Tùy Vân tới.

“Ngươi lập tức âm thầm thông báo cho Lý Trầm Chu và Tiết Y Nhân, Liễu Sinh Nhất Kiếm, bảo bọn hắn tới Hải Sa thành trong vòng hai ngày.”

Tô Thần mở miệng nói.

Đối phương có ba tên cường giả trong biển ngưng thần, hắn cần phòng bị đối phương.

Hơn nữa hắn cũng muốn vật đó.

Chương 620: Giá trên trời treo giải thưởng, một trong tứ đại chiến hầu, Đế Võ hầu

Trong một gian độc viện, Hải Sa thành.

Có một nam tử tướng mạo thanh tú, ngồi ngay ngắn trên ghế dài trong sân, đang xem một khối ngọc bội.

Liễu Hắc Y cung kính đứng bên cạnh hắn.

“Diệp Cô Thành bên cạnh Tô Thần rất mạnh sao? Người và Hải Thiên Bá liên thủ có thể bắt được đối phương hay không?”

Nam tử thanh tú mở miệng nói.

“Không có chiến qua không biết, bắt quá muốn bắt được đối phương, chỉ sợ cần phải trả giá nhất định, kiếm ý của đối phương rất mạnh.”

Liễu Hắc Y trầm giọng nói.

“Như vậy sao? Thanh Long Hội thật sự có nhiều cao thủ kiếm đạo.”

“Tiết Y Nhân và Liễu Sinh Nhất Kiếm đều là cao thủ kiếm đạo, không biết ngoài ba người này ra còn có cao thủ kiếm đạo khác hay không?”

Nam tử thanh tú mở miệng nói.

“Tuy Thanh Long Hội thống nhất chín quận phương bắc, nhưng mọi chuyện đều do Tô Thần chấp chương Sơn Hà Môn tiến hành.”

“Minh chủ chín quận phương bắc cũng là Tô Thần, người này xử sự cực kỳ bá đạo.”

“Bây giờ nghĩ lại, hắn mang theo Trang Toàn Cơ hiện thân ở Hải Sa Bang là để giết Tiêu Mộc Hằng.”

Nói đến Tô Thần, sắc mặt Liễu Hắc Y trở nên ngưng trọng.

“Bá đạo nghĩa là hắn có dã tâm, Thanh Long Hội chiếm cứ chín quận phương bắc và vùng tiếp giáp khu vực Lăng Giang, Tô Thần vừa mở miệng liền muốn một nửa lợi ích của Thiên Hạ Minh.”

“Dã tâm lớn như vậy, người nói sau này nếu hắn coi trọng lợi ích thủy vận của chúng ta, có thể động thủ với chúng ta hay không?”

Nam tử thanh tú trầm giọng nói.

Nghe được lời nam tử thanh tú, Liễu Hắc Y khẽ nhướng mày.

Chuyện thủy vận Nam Bắc đã được Đại tướng quân lên kế hoạch rất nhiều năm, không cho phép người khác nhúng tay vào.

Nếu như Thanh Long Hội coi trọng khối lợi ích này, như vậy bọn họ sẽ phát sinh xung đột.

“Có lẽ Thế tử có thể gặp Tô Thần một lần, ta cảm giác hắn đã nhìn ra mục đích của chúng ta, sau khi gặp mặt quan sát phản ứng của hắn, nếu như hắn nhớ thương khối lợi ích này thì chúng ta cần tiên hạ thủ vi cường.”

Hai mắt Liễu Hắc Y lóe sát ý.

Thế tử!

Người có thể được Liễu Hắc Y xưng là thế tử chỉ có nhi tử của Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã.

Cũng chính là đại công tử Độc Cô Bắc Đẩu lúc trước hắn nói với Hải Thiên Bá.

“Người nói nếu chúng ta nghĩ biện pháp không chế Tô Thần, sẽ thế nào đây?”

Độc Cô Bắc Đẩu nhẹ giọng nói.

“Hiện giờ Thanh Long Hội dùng độc khống chế thủ lĩnh một ít thế lực ở chín quận phương bắc, bọn hắc tinh thông dùng độc, muốn khống chế Tô Thần e là rất khó.”

Liễu Hắc Y trầm giọng nói.

“Gần đây Độc đại tiên sinh nghiên cứu ra một loại kỳ độc, loại độc này không phải đầu độc thân thể mà là tinh thần, ta đã thử nghiệm, võ giả Thiên Nhân cửu nạn bị hạ loại độc này đều không thoát khỏi khống chế của ta.”

“Người nói Tô Thần có thể thoát khỏi sao?”

“Đương nhiên đây chỉ là hạ sách, lần này ta tự mình đến, một mặt vì đồ vật trong tay Bộ Vân Tiêu, một mặt vì muốn thu phục lực lượng của Thiên Hạ Minh, như vậy Hải Thiên Bá mới có thể kiềm chế Thanh Long Hội ở khu vực Lăng Giang.”

Độc Cô Bắc Đẩu nói ra suy nghĩ của mình.

“Thế tử, ta còn có một ý nghĩ, chính là đàm phán với Tô Thần, xem xem có thể dùng lợi ích khác để đổi lấy địa bàn Thiên Hạ Minh mà hắc muốn chiếm cứ, khi đó khu vực Lăng Giang sẽ hoàn toàn do chúng ta khống chế.”

Liễu Hắc Y nói.

“Muốn hắc buông tha một nửa lợi ích, chỉ sợ hắc sẽ mở miệng sư tử!”

“Hôm nay phụ thân bị điều về Kinh sư, trong vòng một tháng sẽ xuất hiện người mới trấn thủ Nam Hải, theo phụ thân

suy đoán, người trấn thủ mới có thể là một trong tứ đại chiến hầu, Đế Võ Hầu.”

Độc Cô Bắc Đẩu trầm giọng nói.

“Đế Võ Hầu có chút ân oán với Đại tướng quân, nếu như hắn trở thành người trấn thủ Nam Hải, e là sẽ toàn lực áp chế Đại tướng quân phủ, đến lúc đó bố cục của Đại tướng quân ở Nam Hải sẽ bị ảnh hưởng nặng nề.”

Nghe vậy, Liễu Hắc Y biến sắc nói.

“Đây cũng là nguyên nhân ta thông tri Nam Hải thương hội Tiêu Mộc Hằng giúp ta gom góp ngân lượng, ta muốn dùng giá trên trời treo giải thưởng, để cho người trong giang hồ ra tay giết Đế Võ Hầu, để cho hắn không đến được Nam Hải!”

Lúc nói chuyện, Độc Cô Bắc Đẩu phát ra một cỗ sát ý.

“Tiêu Mộc Hằng chết, sư tôn để cho ta tiếp nhận vị trí phó hội trưởng Nam Hải thương hội, âm thầm gom góp tiền tài treo giải thưởng giết Đế Võ Hầu!”

Độc Cô Bắc Đẩu nói tiếp.

Từ trong lời nói của hắn có thể biết được hội trưởng Nam Hải thương hội là sư tôn của Độc Cô Bắc Đẩu.

Có thể thấy được mối quan hệ không tầm thường,

“Thế tử, xem ra người coi trọng ngân lượng của Nam Hải thương hội ở khu vực Lăng Giang, theo ta biết thì Hoa Ly Nguyệt đã gom góp tám trăm vạn lượng bạc bồi tội với Tô Thần rồi.”

“Hơn nữa còn muốn triệu tập ngân lượng từ bên ngoài đến, muốn mua lại hàng hóa mất đi từ bên Tô Thần, chỉ sợ thương hội ở khu vực Lăng Giang ngoại trừ ngân lượng để duy trì hoạt động bình thường thì không còn nữa!”

Liễu Hắc Y nói.

“Ai cho nàng can đảm làm như vậy, ngân lượng của Nam Hải thương hội tại Lãng Giang ta đang cần, vậy mà nàng đưa cho Tô Thần.”

“Nàng làm như vậy, Hải Nam thương hội bán được đám hàng hóa kia với giá cao thì cũng phải tổn thất gần một ngàn ba trăm lượng.”

Sắc mặt Độc Cô Bắc Đẩu trở nên âm trầm.

“Người biết nhóm hàng kia giấu ở địa phương nào không? Chúng ta có thể cướp lại hay không?”

Độc Cô Bắc Đẩu mở miệng nói.

“Nhóm hàng hóa kia đã đến Lĩnh Nam quận, chúng ta muốn cướp chỉ sợ phải động thủ ở Lĩnh Nam quận, nhưng sau khi động thủ không nhất định có thể rời khỏi Lĩnh Nam quận.”

Liễu Hắc Y đáp.

“Xem ra ta cần gặp Hoa Ly Nguyệt, mọi người đều nói Hoa Ly Nguyệt là nhân tài của thương hội, để xem nàng có thể âm thầm giúp ta gom góp năm ngàn vạn lượng bạc không!”

Độc Cô Bắc Đẩu trầm giọng nói.

Liễu Hắc Y ở bên trầm mặc.

Đế Võ Hào là một trong Tứ Đại Chiến Hào.

Chiến Hào, không phải ai cũng có thể làm, nhất định phải có vũ lực tuyệt cường, là người có thể uy áp một phương.

Nếu không cũng sẽ không thay thế Đại tướng quân trấn giữ Nam Hải.

“Thế tử, Hoa Ly Nguyệt vẫn muốn giữ khoảng cách với Đại tướng quân phủ, chỉ sợ nàng sẽ không giúp ngươi gom góp này năm mươi vạn lượng bạc trắng.”

“Hơn nữa nếu như số tiền chảy ra từ phía thương hội Nam Hải, có thể sẽ bị tra ra nguồn gốc tiền tài.”

Liều Hắc Y nói.

“Lần này ta và phụ thân định giá giải thưởng là một ngàn vạn lượng hoàng kim, như vậy mới có thể cam đoan giết chết Đế Võ Hào, năm mươi vạn lượng bạc vẫn còn thiếu một nửa đây?”

“Cho nên bất kể như thế nào cũng phải âm thầm điều động một nửa từ Nam Hải thương hội, về phần an toàn thì không cần lo, lần này tất cả đều chuyển vào chợ đen.”

“Bất quá thông qua chợ đen sẽ phải mất đi một phần, cho nên chuẩn bị nhiều thêm chút, lần này dời đi một phần lợi ích của Thiên Hạ Minh trước, để cho Thanh Long Hội lấy ít đi một phần.”

“Về phần nếu Hoa Ly Nguyệt không làm, sau khi xử lý xong sản nghiệp của Thiên Hạ Minh cũng không cần giữ nàng lại.”

Độc Cô Bắc Đẩu lạnh giọng nói.

Giết Đế Võ Hào vì bảo đảm địa vị của Đại tướng quân ở Nam Hải.

Tuyệt đối không thể xuất hiện sai lầm.

Kẻ nào can thiệp, chết!

Chương 621: Bộ Vân Tiêu đến, Kỳ Lân Huyết Bò Đê

Bên kia, hai ngày qua Hoa Ly Nguyệt có chút phiền não.

Tổng bộ thương hội gửi tin, công việc của thương hội ở khu vực Lăng Giang do phó hội trưởng mới tới toàn quyền phụ trách.

Còn nàng chỉ phụ trách, bắt lấy sản nghiệp của Thiên Hạ Minh và xử lý.

Hơn nữa còn phải nghe lệnh phó hội trưởng mới tới.

“Hội trưởng muốn toàn diện tiếp xúc với Độc Cô gia sao? Nhưng Độc Cô Vi Ngã đã bị điều đi Nam Hải, đây là thời kỳ Nam Hải thương hội nên thoát ly khỏi đối phương.”

Hoa Ly Nguyệt có chút oán giận.

Nhưng lệnh của tổng bộ thương hội đã tới, nàng cũng không còn cách nào.

“Ngân lượng triệu tập từ nơi khác đã tới chưa?”

Hoa Ly Nguyệt nói với thị nữ bên cạnh.

“Phó hội trưởng, ngân lượng quá nhiều, chỉ sợ còn cần vài ngày, vật phẩm ở Tô Thần bên kia, hẳn là chúng ta không cần vội.”

Thị nữ ở bên cạnh nàng mở miệng nói.

“Ta sợ đêm dài lắm mộng, quyền lực của ta bị suy yếu có thể là vì muốn tránh cho ta làm gì đó.”

“Lần này ta và Tiêu Mộc Hằng đến đây, Tiêu Mộc Hằng tiếp xúc với Hải Sa Bang, ta phụ trách kết nối với bên Tô Thần, còn chủ trì buổi đấu giá sản nghiệp Thiên Hạ Minh sau khi giành được.”

“Theo lý thì chuyện lần này chỉ cần mình ta là đủ!”

Hoa Ly Nguyệt trầm giọng nói.

“Phó hội trưởng, có lẽ là do những năm qua người luôn muốn cho thương hội bảo trì khoảng cách với Đại tướng quân phủ, nên khiến cho hội trưởng kiêng kỵ.”

“Bất quá năm đó ngài mới là người kế thừa vị trí hội trưởng, đây là chính miệng lão hội trưởng lúc trước quyết định, nhưng sau khi lão hội trưởng gặp nạn, không biết vì sao hội trưởng hiện tại có di thư của lão hội trưởng, còn được hai phó hội trưởng khác ủng hộ.”

Thị nữ ở bên cạnh nàng oán giận nói.

“Người lắm lời, không thể nói lung tung, nếu không người sẽ mất mạng, người giúp ta gom đủ ngân lượng, ta đến chỗ Tô Thần mua về nhóm hàng kia về!”

Hoa Ly Nguyệt trầm giọng nói.

“Thuộc hạ biết rồi, bây giờ tiếp tục liên lạc!”

Thị nữ nói xong lui ra ngoài.

Sau khi thị nữ lui ra, Hoa Ly Nguyệt cau mày.

“Phó hội trưởng mới sẽ là ai đây?”

“Bất quá lần này ta cung cấp manh mối vật kia cho Tô Thần, không biết hắn có thể tranh đoạt hay không.”

“Chỉ cần tranh đoạt, như vậy Thanh Long Hội sẽ xung đột với Đại tướng quân phủ.”

“Đây có lẽ là cơ hội cho ta giành lại Hải Nam thương hội!”

Hoa Ly Nguyệt thâm nghĩ.

Từ điểm này có thể thấy được tâm tư của Hoa Ly Nguyệt không tầm thường.

Lúc này, ở một khu vực gần Hải Sa Thành.

Trong một chiếc xe ngựa, có một nam tử dáng người khôi ngô, trên đỉnh đầu đội vương miện màu vàng, tóc cũng màu vàng, mặc trường bào màu vàng.

Nam tử ngồi ngay ngắn ở nơi đó mang đến cho người ta có một loại cảm giác bá chủ vô địch.

Đôi mắt nam tử hung ác, người bình thường khó mà nhìn thẳng.

Nam tử này chính là minh chủ Thiên Hạ Minh Bộ Vân Tiêu, nhân vật bá chủ khu vực Lăng Giang hai mươi năm.

Ngoại trừ Bộ Vân Tiêu, trong xe ngựa còn ba người khác.

Một người mặc áo đen, tay ôm một thanh trường kiếm màu đen dựa vào góc xe, mắt đóng chặt, giống như không quan tâm bất cứ chuyện gì.

Chính là Nhiếp Thiên Lâu bên cạnh Bộ Vân Tiêu.

Hai người còn lại, một người tuổi chừng sáu mươi, mặc nho trang màu trắng, chính là quân sư bên cạnh Bộ Vân Tiêu, Nam Cung Tuyệt.

Người cuối cùng mặc trường bào màu đen, dáng vẻ trung niên, trong tay cầm bút phán quan, chính là phó minh chủ mới nhậm chức của Thiên Hạ Minh, Mạc Đình Hiên.

“Đình Hiên, Hải Thiên Bá có được bí bảo gia tăng khí huyết, Kỳ Lân Huyết Bò Đề sao?”

Nam Cung Tuyệt mở miệng hỏi Mạc Đình Hiên.

“Thuộc hạ tìm hiểu rất rõ, Hải Thiên Bá mượn Kỳ Lân Huyết Bò Đề bước vào trong biển ngưng thần.”

Mạc Đình Hiên lập tức nói.

“Không nghĩ tới Hải Thiên Bá có cơ duyên vậy, đáng tiếc!”

Bộ Vân Tiêu thở dài nói.

“Minh chủ, thuộc hạ nghe được một việc, chính là Bi Phong Thiện giết nhi tử của Hải Thiên Bá, Hải Vô Nhai, e là chuyện này sẽ ảnh hưởng tới chuyện chúng ta thu Kỳ Lân Huyết Bò Đề.”

Mạc Đình Hiên nói.

“Phong Thiện giết Hải Vô Nhai, Nam Cung tiên sinh có biết chuyện này không?”

Bộ Vân Tiêu khó hiểu hỏi.

Tuy rằng Bi Phong Thiện là người dưới trướng hắn, nhưng đám người Bi Phong Thiện có tính tự do rất lớn, không có nhiệm vụ đặc thù hắn sẽ không triệu tập bọn họ!

“Minh chủ, thuộc hạ đã phát tin liên hệ Bi Phong Thiện, nhưng còn chưa thu được hồi âm.”

Nam Cung Tuyệt lắc đầu nói.

Hắn nhận được tin tức Hải Vô Nhai chết dưới kiếm của Bi Phong Thiện, cũng liên hệ với Bi Phong Thiện, nhưng lại không nhận được hồi âm.

Chuyện không được hồi âm, Nam Cung Tuyệt cũng không quá để ý.

Võ giả tu vi đạt tới cấp độ như mấy người Bi Phong Thiện, có đôi khi bế quan lĩnh ngộ gì đó, có khả năng cần tốn nhiều ngày.

“Như vậy sao? Không có gì, nếu Hải Thiên Bá không giao Kỳ Lân Huyết Bồ Đề ra, như vậy để Hải Sa Bang biến mất.”

Bộ Vân Tiêu không thềm để ý nói.

Không hề đặt Hải Thiên Bá và Hải Sa Bang vào trong mắt.

Nghe Bộ Vân Tiêu nói, Mạc Đình Hiên cúi đầu, sâu trong đôi mắt có tia sáng lấp lóe.

Xe ngựa tiếp tục đi hướng về Hải Sa Thành.

Trong biệt viện Tô Thần đang cư ngụ ở Hải Sa Thành.

Nguyên Tuy Vân cầm một ít sách đi tới bên cạnh Tô Thần.

“Chủ thượng, đây là một ít tạp văn ta lấy được từ Hải Sa bang. Nguyên Tuy Vân đặt tạp văn lên bàn bên cạnh Tô Thần nói:

“Tối nay ba người Lý Long thủ sẽ đến.”

“Được!”

Tô Thần gật gật đầu.

“Đã tìm được tung tích của trưởng tử Đại tướng quân chưa?”

Tô Thần nói.

“Thuộc hạ âm thầm nhìn chăm chăm Liễu Hắc Y kia, hắn đến một tiểu viện cách Hải Sa Bang không xa và lưu lại nửa ngày!”

“Hắn là trưởng tử của Đại tướng quân, Độc Cô Bắc Đẩu, ở trong đó.”

“Thuộc hạ sợ bên trong có cao thủ khác nên không dám tiếp tục dò xét.”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Tìm được vị trí của hắn rồi, cứ nhìn chăm chăm là được, nhìn xem Độc Cô Bắc Đẩu đến đây làm gì?”

“Còn nữa, nhắc Trang Toàn Cơ và mập mạp chuẩn bị sẵn sàng, một khi giết chết Bộ Vân Tiêu sẽ phải chú ý tất cả sản nghiệp của Thiên Hạ Minh, một nửa lợi ích thuộc về Thanh Long Hội chúng ta, không thể qua loa, mất một chút thôi cũng sẽ là sự tổn thất to lớn.”

Tô Thần nói.

“Trang cô nương và Tiểu Mập đã bắt đầu thống kê sản nghiệp của Thiên Hạ Minh, chương giáo hoàn toàn có thể yên tâm.”

Nguyên Tuy Vân Đạo.

“Bọn họ rất có lòng tin nha!”

Tô Thần vừa cười vừa nói.

Lúc này có tiếng bước chân từ ngoài sân truyền đến, một tên đệ tử Hải Sa Bang xuất hiện.

“Ô chương giáo, Nguyên tổng quản, bang chủ bảo ta đến nói cho hai vị biết, một canh giờ sau minh chủ Thiên Hạ Minh sẽ tới Hải Sa thành.

“Buổi tối bang chủ chúng ta sẽ cử hành yến hội trong bang, Ô chương giáo nhất định phải đến dự tiệc, đây là thiệp mời!”

Người tới đưa thiệp mời cho Nguyên Tuy Vân.

“Nói cho quý bang chủ, đêm nay chúng ta nhất định tới!”

Tô Thần gật gật đầu.

Người tới khom người rời đi.

“Đến nhanh như vậy, có lẽ đêm nay là một trận thịnh yến khó có được, người cứ chăm chăm Độc Cô Bắc Đẩu kia.”

Tô Thần phân phó.

Hắn không biết Độc Cô Bắc Đẩu có chính diện hiện thân hay không, cho nên phải nhìn chăm chăm.

Bởi vì hắn phải biết Độc Cô Bắc Đẩu muốn lấy được thứ gì đó từ trong tay Bộ Vân Tiêu.

Chương 622: Loạn Thế Ma Quân Phong Lang Cư

Ở hậu phủ Hải Sa Bang.

Núi giả, sân vườn, hồ nước, thứ gì cần có đều có.

Bộ Vân Tiêu khoanh tay đứng bên cạnh hồ nước, Nam Cung Tuyệt đứng song song với hắn.

Nhiếp Thiên Lâu ôm trường kiếm đứng phía sau hai người.

Cách bọn họ không xa là hai tên thị vệ áo xanh, trước ngực áo thêu một con cá mập khổng lồ, chính là tiêu chí của Hải Sa bang.

“Bang chủ, Hải Thiên Bá xem như thức thời, vậy mà trực tiếp giao ra Kỳ Lân Huyết Bò Đề!”

Nam Cung Tuyệt mở miệng nói.

“Có chút đáng tiếc, Kỳ Lân thể bên trong tiêu hao gần như không còn, chỉ lưu lại khí huyết, bất quá trong khí huyết vẫn còn có một ít Kỳ Lân chi lực, vừa vặn có thể trợ giúp ta gia tăng Tứ Tượng Tôn Long Công, chuyển đi này cũng không uổng phí.”

Bộ Vân Tiêu mở miệng nói.

“Ngươi cảm thấy Hải Sa bang này thế nào?”

Bộ Vân Tiêu nói xong rồi hỏi.

“Hải Thiên Bá có thực lực không tệ, nhưng Hải Sa Bang cho ta cảm giác như lâu các trên không, không đáng lo.”

Nam Cung Tuyệt mở miệng nói.

“Bang chúng có chút kém, cũng không phải điểm đáng chú ý, nhưng Hải Thiên Bá thì không thể không chú ý.”

“Phong Bi Thiện đến Tụ Bắc quận, chúng ta tổn thất thảm trọng ở Tụ Bắc quận, sao hấn không ra tay với người của Thanh Long Hội mà lại ra tay với Hải Vô Nhai, người nói xem là vì sao?”

Bộ Vân Tiêu nhẹ giọng nói.

“Bang chủ, người nói Hải Thiên Bá cầu kết với Thanh Long Hội sao, nếu như vậy Hải Thiên Bá có dã tâm, người như vậy không thể lưu.”

Trong đôi mắt Nam Cung Tuyệt hiện lên một đạo hàn mang sắc bén.

Hấn hiểu được ý đồ của Bi Phong Thiện khi ra tay giết Hải Vô Nhai, là muốn cảnh cáo Hải Thiên Bá.

“Nhi tử chết trong tay người của chúng ta, thế mà hấn còn ngoan ngoãn đưa Kỳ Lân Huyết Bò Đề, phải nhẫn nại đến mức nào đây!”

“Có thể nhẫn nhịn như vậy, người nói để cho hấn từ bỏ Hải Sa Bang, hấn có nguyện ý hay không?”

Bộ Vân Tiêu bình thản nói.

“Cho dù hấn nguyện ý hay không thì đêm nay Hải Sa Bang vẫn đòi chủ, Hải Thiên Bá hấn sẽ biến mất.”

Nam Cung Tuyệt nói.

Theo Bộ Vân Tiêu nhiều năm như vậy, hấn biết Bộ Vân Tiêu động sát tâm, Hải Thiên Bá sống không qua đêm nay.

Lúc này ở một nơi khác

Độc Cô Bắc Đẩu đang khom người đứng trước mặt một nam tử.

Nam tử có thân hình hùng tráng, mặc hoa phục màu đỏ tía thêu hoa văn viền vàng kim, không nhiễm một hạt bụi, bên ngoài khoác một cái áo choàng màu bạc dài chạm đất, bên hông buộc đai lưng rộng ba tấc, lộ ra một đoạn điểm xuyết đầy bảo thạch, dưới ánh mặt trời phản xạ lấp lánh dị thường.

Có thể thấy được đai lưng có giá trị liên thành.

Nam tử mặc hoa phục hơn bốn mươi, dáng vẻ tuấn vĩ, làm cho người ta ấn tượng sâu sắc chính là làn da trắng nõn, một mái tóc dài màu đen chẻ đôi rủ xuống bả vai rộng.

Tuy rằng gương mặt trắng nõn nhưng đôi mắt lại giống như tia chớp, khí tức phát ra khiến cho người ta sợ hãi.

Mặc kệ ai ở chỗ này nhìn thấy cũng sẽ hít một ngụm khí lạnh, đây tuyệt đối không phải nhân vật bình thường.

“Bái kiến Ma Quân đại nhân!”

Độc Cô Bắc Đẩu khom người hành lễ nói.

“Đại thế tử không cần đa lễ, ta và phụ thân ngươi chính là bằng hữu nhiều năm, ngươi nên gọi ta một tiếng thế thúc.”

“Bộ Vân Tiêu tới rồi sao!”

Nam tử được gọi là Ma Quân mở miệng nói.

“Đã ở bên trong Hải Sa bang, buổi tối làm phiền thế thúc ra tay!”

Độc Cô Bắc Đẩu khom người nói.

Hải Thiên Bá, Liễu Hắc Y, Diệp Cô Thành đều là cường giả trong biển ngưng thần.

Nhưng Độc Cô Bắc Đẩu lại không ôm hy vọng ba người bọn họ có thể bắt được Bộ Vân Tiêu.

Hậu thủ thật sự là người trước mắt.

Đây là Vô Gian môn chủ Nam Hải, người ta gọi là Loạn Thế Ma Quân Phong Lang Cư.

Nam Hải có hai đại nhân vật, một là phụ thân hấn Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã, một người khác chính là Vô Gian môn chủ Phong Lang Cư.

Nam Hải có một nửa do Đại tướng quân thống trị, nhưng có một nửa do Phong Lang Cư thống trị.

Có thể thấy được Loạn Thế Ma Quân Phong Lang Cư cường đại như thế nào.

Không nghĩ tới nhân vật như vậy lại đến Lăng Giang trợ giúp Độc Cô Bắc Đầu giết Bộ Vân Tiêu.

“Bộ Vân Tiêu uy chấn khu vực Lăng Giang nhiều năm, đêm nay lại phải vẫn lạc nơi đây, thật sự có chút đáng tiếc!”

Phong Lang Cư thở dài nói.

“Bất quá, Bắc Đầu tiểu chất, thời điểm ta vừa mới tới phát hiện bên ngoài có người giám thị!”

“Có phải người gặp phiền toái gì hay không, sau chuyện đêm nay ta giúp người xử lý.”

Phong Lang Cư nói.

Nghe Ma Quân Phong Lang Cư nói như thế, Độc Cô Bắc Đầu cả kinh.

“Thế thúc nói có người theo dõi tiểu chất?”

Chỉ có bang chủ Hải Sa bang Hải Thiên Bá biết được hấn ở đây thôi.

Nhưng hiện tại có người theo dõi hấn, chứng tỏ hành tung của hấn đã bại lộ.

“Thế thúc, người nọ có thực lực như thế nào?”

“Thực lực khoảng Thiên Nhân thất nạn, thân pháp không tệ, năng lực cảm giác cũng rất mạnh, ta vừa tới thì đối phương đã lập tức lui!”

“Bất quá đối phương không có sát ý, chỉ là đơn thuần đến giám thị ngươi thôi!”

Ma Quân Phong Lang Cư nhẹ giọng nói.

Ánh mắt bình thản, Thiên Nhân thất nạn trong mắt hắn chẳng khác gì con kiến hôi cả.

Hắn không quan tâm lắm.

“Chỉ cần không phải người của Thiên Hạ Minh là được!”

“Thế thúc vào trong phòng trước, buổi tối chúng ta đến Hải Sa bang.”

Lúc nói chuyện, Độc Cô Bắc Đẩu dẫn người vào trong phòng.

“Người không cần chiêu đãi ta, trước bận rộn chuyện của mình đi, ta muốn điều chỉnh một chút, đêm nay cần toàn lực đối phó Bộ Vân Tiêu, Bộ Vân Tiêu là một kẻ không tầm thường, không thể xem thường hắn!”

Ma Quân Phong Lang Cư nói xong xua tay bảo Độc Cô Bắc Đẩu rời đi.

“Vậy thì không quấy rầy ngài.”

Độc Cô Bắc Đẩu khom người lui ra.

Sau khi ra khỏi viện, ánh mắt Độc Cô Bắc Đẩu phát lạnh nói với Liễu Hắc Y đứng không xa.

“Liễu bá, ngoài viện có người giám thị ta, người nói sẽ là người của Hải Sa bang sao?”

Độc Cô Bắc Đẩu trầm giọng nói.

“Hắn là không phải, Hải Thiên Bá biết ngài ở chỗ này, căn bản không cần giám thị?”

Liều Hắc Y đáp.

“Người ở trong Hải Sa Thành có thể phái ra võ giả Thiên Nhân thất nạn giám thị chúng ta không nhiều.”

Độc Cô Bắc Đẩu trầm giọng nói.

“Thiên Nhân thất nạn sao, thực lực của Nguyên Tùy Vân bên cạnh Tô Thần là Thiên Nhân thất nạn, chẳng lẽ là hắn.”

“Ừ, nói cách khác Tô Thần biết ta đến Hải Sa Thành, lúc trước còn không có ý định hiện thân, hiện tại ta ngược lại muốn hiện thân gặp Tô Thần này chút.”

“Chuẩn bị cho ta một phần thiệp mời của Hải Sa bang, đêm nay ta cũng đến Hải Sa bang!”

Độc Cô Bắc Đẩu mở miệng nói.

“Thế tử, buổi tối sẽ có đại chiến, ngươi đi...”

“Tô Thần có thể đi, ta đi cũng không sao!”

Độc Cô Bắc Đẩu nhẹ giọng nói.

Nguyên Tùy Vân trở về bên Tô Thần, sắc mặt ngưng trọng.

“Chủ thượng, bên Độc Cô Bắc Đẩu có một cao thủ rất mạnh, ta trốn trong bóng tối vẫn bị đối phương phát hiện, ta không dám nán lại.”

Nguyên Tùy Vân báo cáo tình huống bên Độc Cô Bắc Đẩu.

“Xem ra là một cao thủ trong biên ngưng thần khác, có nhìn thấy bộ dạng không?”

Tô Thần hỏi.

“Không có, đối phương một khoác hắc bào, ta không thấy rõ.”

Nguyên Tuy Vân lắc đầu nói.

“Vậy thì mặc kệ, đêm nay tất nhiên hiện thân, đến lúc đó nhìn xem đối phương là ai?”

Tô Thần trầm giọng nói.

“Mấy người Lý Long thủ đã đến, ta an bài cho bọn họ ở tiểu viện bên cạnh, buổi tối sẽ âm thầm theo chúng ta tiến vào Hải Sa bang.”

Nguyên Tuy Vân nói.

Chương 623: Bộ Vân Tiêu bá đạo, kiếm khách cảm ứng,

Lúc này Hải Thiên Bá đang ngồi trong một gian phòng ngủ ở Hải Sa Bang.

Một phụ nhân đang trợ giúp Hải Thiên Bá bóp vai, bàn tay ngọc nhỏ nhắn đang chậm rãi chuyển động.

Phụ nhân này chính là phu nhân hiện tại của Hải Thiên Bá, tên Mộ Thanh Hồng.

Trước kia Hải Thiên Bá có một thê tử, cũng chính là mẫu thân của Hải Vô Nhai, nhưng mười lăm năm trước đã bệnh chết, mười năm trước hẩn thu nạp Mộ Thanh Hồng.

Mộ Thanh Hồng và Hải Vô Nhai vẫn có chút quan hệ, nàng là tiểu di của Hải Vô Nhai.

Cũng chính là muội muội của mẫu thân Hải Vô Nhai.

Mộ Thanh Hồng có kỹ thuật xoa bóp rất tốt, Hải Thiên Bá nhắm mắt, cơ mặt thả lỏng.

“Phu quân, hôm nay Bộ Vân Tiêu tiến đến, người đưa Kỳ Lân Huyết Bò Đề sao không đề cập chuyện của Vô Nhai?”

“Vô Nhai không thể chết không rõ ràng như vậy, nó chính là cốt nhục duy nhất của tỷ tỷ.”

Mộ Thanh Hồng nói tới đây, trong mắt tràn ngập sự không cam lòng.

Sau khi mẫu thân Hải Vô Nhai sinh hạ Hải Vô Nhai, thân thể yếu đi, dễ sinh bệnh, Hải Vô Nhai do Mộ Thanh Hồng nuôi lớn, có thể nói tình như mẫu tử.

Sau khi Hải Vô Nhai bị giết, nàng đau lòng suốt nhiều ngày.

Nàng muốn báo thù cho Hải Vô Nhai.

“Đêm nay Bộ Vân Tiêu không sống mà rời khỏi Hải Sa Bang, giết Bộ Vân Tiêu xong, ta nhất định tìm Bi Phong Thiện, đến lúc đó phải rút gân hắc, lột da hắc.”

Mắt Hải Thiên Bá lóe hung quang.

“Bộ Vân Tiêu phải chết, nhưng ta không rõ vì sao Bi Phong Thiện muốn giết Vô Nhai, Vô Nhai chỉ là thiếu bang chủ Hải Sa bang, thực lực bình thường.”

“Cho dù muốn đối phó cũng nên đối phó người, huống hồ với tính cách bá đạo của Bộ Vân Tiêu, nếu biết được người có dị tâm, hắc căn bản cũng không cần Bi Phong Thiện ra tay, đã tự thân đến đây diệt Hải Sa bang chúng ta rồi!”

“Ta nghi ngờ có thể là người khác giết Vô Nhai.”

Mộ Thanh Hồng trầm giọng nói.

Lúc nói chuyện, nàng buông bàn tay ngọc xuống, tiếp tục nói:

“Người nói xem có phải do người Đại tướng quân phủ an bài ra tay hay không?”

“Cẩn thận!”

Nghe vậy, Hải Thiên Bá nhẹ giọng nói:

“Vô Nhai là đệ tử của Liễu Hắc Y, bọn họ không cần phải ra tay với Vô Nhai! Huống hồ vết kiếm quả thật từ Bi Cực Kiếm của Bi Phong Thiện, người khác cũng không có khả năng lấy kiếm từ trong tay hắc.”

“Còn nữa, bọn họ đang mưu đồ Hải Sa bang.”

Hải Thiên Bá lắc đầu.

“Phu quân, tuy rằng chúng ta đầu nhập vào Đại tướng quân phủ, nhưng chúng ta cũng không phải người dòng chính Đại tướng quân phủ, nam bắc thủy vận liên quan đến lợi ích rất lớn!”

“Bọn họ yên tâm giao cho chúng ta duy trì sao?”

“Bọn hần có thể ở xếp một tên nội ứng cấp bậc phó minh chủ trong Thiên Hạ Minh, người nói Bi Phong Thiện có thể là người của bọn hần hay không, cho nên chúng ta cần cẩn thận một chút cho thỏa đáng.”

“Chuyện này người không cần suy nghĩ nhiều, hết thủy qua đêm nay lại nói!”

Hải Thiên Bá trầm giọng đáp.

Đêm nay sẽ đối phó với Bộ Vân Tiêu, không thể xuất hiện sai lầm.

Một khi có sai lầm, toàn bộ Hải Sa bang bọn họ sẽ biến mất, hần cũng phải mang theo Mộ Thanh Hồng thoát khỏi khu vực Lăng Giang.

“Ta hiểu, ta chỉ nhắc nhở người chút thôi.”

“Đêm nay ra tay, không thể không suy nghĩ cho mình!”

“Người cũng biết, mấy năm trước ta chăm sóc Vô Nhai, sợ Vô Nhai khúc mắc nên không sinh hài tử.”

“Vô Nhai lớn lên ta mới sinh hạ Ưng Nhi, Ưng Nhi mới năm tuổi, người không suy nghĩ cho mình cũng phải suy nghĩ cho mẫu tử chúng ta!”

Mộ Thanh Hồng nói.

“Người yên tâm, ta có chừng mực, vẫn dựa theo kế hoạch lúc trước, người và Ưng Nhi ở lại hậu viện, một khi thấy không ổn lập tức theo mật đạo rời đi.”

Hải Thiên Bá mở miệng nói.

Khi hắn nói chuyện, có tiếng bước chân truyền tới, một lát sau có một đệ tử xuất hiện ngoài cửa.

“Có chuyện gì?”

Hải Thiên Bá mở miệng nói.

“Vừa rồi Liễu tiên sinh phái người đến đưa tin, nói đêm nay thiếu gia nhà bọn họ cũng đến dự tiệc!”

Tên đệ tử này mở miệng nói.

“Ừ!”

Nghe được lời người tới, Hải Thiên Bá khoát tay.

Tên đệ tử kia khom người lui ra.

Hải Thiên Bá nhú mày, Liễu tiên sinh chính là Liễu Hắc Y, công tử hắn nói chỉ có trưởng tử của Đại tướng quân, Độc Cô Bắc Đẩu.

“Không phải ẩn trong tối sao, sao lại xuất hiện?”

Hải Thiên Bá không rõ lắm.

Bất quá hắn lại cảm thấy vui mừng, Độc Cô Bắc Đẩu hiện thân có nghĩa là tên kia nắm chắc lưu lại Bộ Vân Tiêu.

Hải Sa Bang náo nhiệt rộn ràng.

Bang chủ Hải Sa Bang Hải Thiên Bá chiêu đãi mình chủ Bộ Vân Tiêu, tất nhiên không thể qua loa.

Trong đại sảnh, một người hầu đang không ngừng bày biện sơn hào hải vị trên một cái bàn tròn lớn.

Hải Thiên Bá mặc hoa phục bang chủ Hải Sa Bang màu lam điểm kim sắc.

Ngoài Hải Thiên Bá còn có phó minh chủ Mạc Đình Hiên, hai người đang nói chuyện với nhau.

Ba người Bộ Vân Tiêu, Nam Cung Tuyệt và Nhiếp Thiên Lôu xuất hiện ở cửa đại sảnh.

“Đêm nay vẫn rất náo nhiệt, không biết Hải bang chủ còn mời người nào nữa.”

Sau khi Bộ Vân Tiêu tiến vào đại sảnh, nhìn Hải Thiên Bá rồi nói.

Trong khi hắn nói chuyện, Hoa Ly Nguyệt mặc váy đỏ từ bên ngoài tiến vào.

Tiến vào trong viện, nhìn thấy Bộ Vân Tiêu trong đại sảnh, Hoa Ly Nguyệt cả kinh nhưng sau đó tỏ vẻ vui mừng, hướng về Bộ Vân Tiêu nói:

“Không nghĩ tới ở chỗ này còn có thể nhìn thấy Bộ minh chủ, ta là phó hội trưởng Nam Hải thương hội Hoa Ly Nguyệt.”

Nàng hơi khom người hành lễ.

Trong lòng có chút kinh ngạc, nàng không nghĩ tới sẽ gặp được Bộ Vân Tiêu trong yến tiệc lần này.

Còn tưởng rằng đêm nay Hải Thiên Bá chiêu đãi Tô Thần chứ?

Từ tình hình hiện tại mà xem, là chiêu đãi Bộ Vân Tiêu.

Nghĩ tới đây mà cảm thấy hơi kinh hãi.

Nếu như vậy, e là đêm nay Hải Sa bang không bình tĩnh.

Hoa Ly Nguyệt nhanh chóng ổn định tâm tình, nàng chỉ tới tham gia yến hội, mặc kệ những chuyện khác.

Tuy không biết kế hoạch cụ thể của Hải Sa bang và Đại tướng quân phủ, nhưng biết Đại tướng quân phủ và Thanh Long hội đang đối phó với Thiên Hạ Minh.

Mặc dù kinh ngạc nhưng Hoa Ly Nguyệt vẫn bảo trì bình tĩnh, duy trì hình tượng xinh đẹp của mình.

Bất kể ở bất cứ thời điểm nào, hình tượng xinh đẹp đều là một loại thủ đoạn tốt để mê hoặc nam nhân.

Bộ Vân Tiêu nhìn thấy Hoa Ly Nguyệt, hai mắt cũng sáng ngời.

Hoa Ly Nguyệt quả thật rất có mị lực, đáng người lồi lõm, mỗi cử chỉ đều ưu nhã câu hồn, thành thực.

Quả thật khiến Bộ Vân Tiêu có chút động tâm.

Cường giả bá chủ đều là có một viên Tào tặc chi tâm.

“Hoa phó hội trưởng, ngồi!”

Bộ Vân Tiêu ngồi vào ghế chính sau đó khoát tay để Hoa Ly Nguyệt ngồi bên trái.

Hiển nhiên hẳn là nhân vật chính của yến tiệc..

Lúc này, Tô Thần mang theo Nguyên Tuy Vân, Trang Toàn Cơ và Diệp Cô Thành tiến vào trong đại sảnh.

Vừa vào liền nhìn thấy Bộ Vân Tiêu ngồi trên ghế chính, ánh mắt hơi ngưng tụ, biết đây tuyệt đối là nhân vật cấp bá chủ.

Nhưng bước chân không hề ngưng lại chút nào.

Sau khi tiến vào đại sảnh khẽ gật đầu với Hoa Ly Nguyệt, trực tiếp ngồi trên bàn đối diện Hoa Ly Nguyệt.

Trang Toàn Cơ ngồi bên cạnh hẳn, Nguyên Tuy Vân và Diệp Cô Thành thì đứng phía sau hẳn.

Bộ Vân Tiêu nhìn Tô Thần ngồi xuống, đôi mắt hơi híp lại, bất quá hẳn không có chú ý đến Tô Thần mà là chú ý tới Diệp Cô Thành đứng phía sau Tô Thần.

Kiểm khí trên thân Diệp Cô Thành rất sắc bén.

Sau khi nhìn về phía Diệp Cô Thành, hắn không khỏi nhìn về phía Nhiếp Thiên Lâu đang đứng bên cạnh mình.

Nhiếp Thiên Lâu cũng đang nheo mắt, chăm chú nhìn Diệp Cô Thành.

“Kiểm ý của ngươi rất mạnh, ta muốn thấy một chút!”

Nhiếp Thiên Lâu nhìn Diệp Cô Thành nói.

Kiểm khách đối với kiểm khách đều có một loại cảm ứng đặc thù, hắn có thể cảm giác được kiểm ý cô độc trên người Diệp Cô Thành.

Kiểm ý sắc bén để cho tâm thần hắn rung động.

Hắn có xúc động muốn rút kiếm.

Chương 624: Xé rách da mặt, sát phạt quyết đoán bước lên trời

Bộ Vân Tiêu nhìn sang Hải Thiên Bá, trong ánh mắt có vẻ không vui.

Tô Thần tiến vào không có chào hỏi hần mà trực tiếp ngồi xuống.

Cũng không có để mình chủ hần vào trong mắt.

Hần rất muốn biết người trẻ tuổi này là ai.

“Bộ mình chủ, vị này là Thiếu long thủ Tô Thần, vị này là Toàn Cơ cô nương.”

“Tô Thiếu Long thủ, vị này là Bộ mình chủ của Thiên Hạ Minh.”

Hải Thiên Bá tiến lên nói.

Nghe vậy, trong ánh mắt Bộ Vân Tiêu có hàn mang chột lóe.

Thiên Hạ Minh tổn thất không ít cao thủ trong tay Thanh Long Hội.

Hải Thiên Bá vậy mà mời Tô Thần đến đây, chẳng khác nào đánh mặt của hần.

Đương nhiên với tư cách mình chủ Thiên Hạ Minh, Bộ Vân Tiêu không chỉ có thực lực cường hãn, lòng dạ cũng sâu.

Hoặc có thể nói không một tên bá chủ nào mà không phải người lòng dạ thâm sâu.

Mấy tên bá chủ không có lòng dạ đã sớm chết rồi.

Sắc mặt hần khôi phục bình thường, nhìn Tô Thần nói:

“Thật sự là thiên hạ anh hùng xuất thiếu niên, không nghĩ tới ở chỗ này sẽ nhìn thấy Tô Thiếu long thủ.”

“Nghe nói Thanh Long Hội để Tô Thiếu long thủ chấp chưởng chín quận phương bắc, Tô Thiếu long thủ không ở chín quận phương bắc mà đến Hải Sa thành làm gì đây?”

Giọng điệu bình thản mang theo một cỗ uy áp.

“Bộ mình chủ, chúng ta và Hải bang chủ đang chuẩn bị làm ăn, cho nên dừng lại ở Hải Sa thành, không nghĩ tới Bộ mình chủ lại đến Hải Sa thành, thật sự may mắn!”

Tô Thần mở miệng nói.

Bộ Vân Tiêu mạnh, hần ngồi cách đối phương một khoảng đều có thể cảm giác được khí tức cường đại từ trên người đối phương.

Nhưng thân thể Tô Thần cường hãn, uy áp vô hình từ Bộ Vân Tiêu còn không áp chế được hần.

“Tô chưởng giáo thật không tầm thường, không bị khí tức của Bộ Vân Tiêu áp chế.”

“Bất quá Hải Thiên Bá mời Tô Thần đến, chẳng lẽ muốn ra tay vào hôm nay.”

Hoa Ly Nguyệt bình tĩnh xem, nhưng trong lòng không khỏi nổi sóng to gió lớn.

“Đáng chết, đêm nay không nên tới nơi đây, bị Hải Thiên Bá kéo xuống nước rồi.”

Hoa Ly Nguyệt thầm oán.

Hôm nay nàng xuất hiện ở hiện trường tập sát mình chủ Bộ Vân Tiêu.

Thanh Long Hội và Thiên Hạ Minh kết thù rất sâu đã chạm mặt.

Tuy rằng hiện tại bình tĩnh, nhưng nhất định sẽ có chém giết.

Nhân vật kiêu hùng như Bộ Vân Tiêu sẽ không bỏ qua cơ hội.

Nam Cung Tuyệt ở bên cạnh Bộ Vân Tiêu nhìn về phía Hải Thiên Bá, híp mắt.

“Minh chủ, xem ra yến tiệc đêm nay không tầm thường!”

Hắn truyền âm cho Bộ Vân Tiêu.

Bộ Vân Tiêu mặt không thay truyền âm đáp.

“Vậy xem hắn có thủ đoạn gì.”

Bộ Vân Tiêu tự tin vào thực lực của bản thân.

Đúng lúc này lại có ba bóng người từ bên ngoài đi vào.

Hai người trong đó song song mà đi, chính là Độc Cô Bắc Đẩu và Ma Quân Phong Lang Cư.

Nhìn thấy Phong Lang Cư bên cạnh Độc Cô Bắc Đẩu, Hoa Ly Nguyệt biến sắc.

“Nam Hải Vô Gian môn chủ, Ma Quân Phong Lang Cư, lại được Độc Cô gia mời tới!”

Trong lòng kinh ngạc sau đó đưa mắt nhìn về phía Bộ Vân Tiêu.

“Bộ Vân Tiêu!”

“Phong Lang Cư!”

Bộ Vân Tiêu và Phong Lang Cư đồng thời mở miệng.

Thời điểm này Bộ Vân Tiêu đã đứng lên.

“Hải Thiên Bá, xem ra đêm nay ngươi bố cục Hồng Môn Yến, muốn giết ta!”

Bộ Vân Tiêu nhìn Hải Thiên Bá, đôi mắt lạnh như băng, trên người tản ra sát ý.

Lúc này, thân hình Mạc Đình Hiên chợt lóe xuất hiện sau lưng Bộ Vân Tiêu, cảnh giác nhìn quanh.

“Minh chủ, chúng ta làm sao bây giờ?”

Mạc Đình Hiên mở miệng nói.

“Làm sao bây giờ, Hải Thiên Bá muốn giết ta, đúng lúc ta cũng muốn giết hắn, đêm nay giải quyết cho xong.”

Bộ Vân Tiêu bá đạo nói.

Căn bản không có để Hải Thiên Bá vào trong mắt.

“Bộ minh chủ, chuyện này không liên bang đến Hải bang chủ, đều do ta an bài!”

“Tiểu chất Độc Cô Bắc Đầu.”

Độc Cô Bắc Đầu đi theo bên cạnh Phong Lang Cư mở miệng nói.

“Người của Độc Cô gia, xem ra ta không hợp tác với Độc Cô Vi Ngã nên hắn lựa chọn Hải Sa bang.”

“Thì ra lão gia hỏa kia đang âm thầm mưu tính ta!”

Khi nói chuyện hắn đột nhiên đánh ra một chưởng, nhưng phương hướng không phải Độc Cô Bắc Đầu mà là Mạc Đình Hiên vừa mới trở lại bên cạnh hắn.

Bùm!

Mạc Đình Hiên không chút phòng bị trúng một chưởng của Bộ Vân Tiêu, thân thể bay ngược ra ngoài.

Sau khi đụng vào vách tường liền phun một ngụm máu tươi, đan điền bị Bộ Vân Tiêu đánh nát, sinh cơ bắt đầu sôi mòn.

“Minh chủ, sao người ra tay với ta?”

Mạc Đình Hiên nằm trên mặt đất, khàn giọng hỏi.

“Kẻ phản bội ta đều đáng chết, ta đến Hải Sa bang là do người đưa đề xuất, người không phải người của bọn họ thì là người của ai!”

Nói xong, Bộ Vân Tiêu không nhìn Mạc Đình Hiên một cái.

Xoay người nhìn về phía Độc Cô Bắc Đầu.

“Độc Cô công tử, người thấy thế nào?”

Lúc Bộ Vân Tiêu nói xong, một đạo kiếm quang lóe lên.

Đầu Mạc Đình Hiên lặn xuống đất, máu tươi từ cổ phun ra.

Người ra tay chính là Niếp Thiên Lô ôm trường kiếm.

Một kiếm chém giết Mạc Đình Hiên, sau đó hắn đưa mắt nhìn về phía Diệp Cô Thành.

Vốn tưởng rằng không có cơ hội chiến đấu, bây giờ đã có.

Đối mặt với ánh mắt Niếp Thiên Lô, Diệp Cô Thành vẫn bình tĩnh.

“Thủ đoạn rất tốt, không hổ là minh chủ Thiên Hạ Minh Bộ Vân Tiêu!”

Ma Quân Phong Lang Cư mở miệng nói.

“Phong Lang Cư, người ở Nam Hải bị Độc Cô Vi Ngã chèn ép hơn mười năm, cũng cùng Độc Cô Vi Ngã đấu hơn mười năm, không nghĩ tới chỉ là diễn cho người ngoài nhìn.”

“Thật sự khiến người ta không nghĩ tới, bất quá cho dù người đến, chẳng lẽ người cho rằng có thể giết ta!”

Bộ Vân Tiêu nhìn Phong Lang Cư, lạnh giọng nói.

Giờ phút này Tô Thần còn ngồi trên ghế cũng hơi kinh ngạc.

Kinh ngạc vì sự xuất hiện của Phong Lang Cư và Độc Cô Bắc Đầu, hắn còn tưởng rằng Độc Cô Bắc Đầu sẽ ẩn núp trong bóng tối chứ?

Không nghĩ tới lại chính diện hiện thân.

Hơn nữa qua lời của Bộ Vân Tiêu, có thể biết được Phong Lang Cư mới là người hắn kiêng kỵ nhất.

“Phong Lang Cư, môn chủ Nam Hải Vô Gian Môn, người ta gọi hắn là Loạn Thế Ma Quân, công pháp thường dùng tên Thiên Nguyên Bắc Đầu Sát, một loại công pháp đồng thời vận chuyển tinh khí thần, nghe đồn có ngũ chuyển, ngoại trừ năm đó đánh một trận với Độc Cô Vi Ngã dùng tới đệ ngũ chuyển, không còn ai thấy qua đệ ngũ chuyển nữa.”

“Nghe đồn hắn và Độc Cô Vi Ngã vẫn luôn tranh đấu ở Nam Hải.”

Nguyên Tuy Vân truyền âm cho Tô Thần, giới thiệu tin tức về Phong Lang Cư.

“Thật là lợi hại! Ngoài mặt là đối thủ, trong tối lại có liên hệ.”

“Xem ra Thanh Long Hội chúng ta đến đây chỉ để làm nền, Phong Lang Cư mới là chủ lực vây giết Bộ Vân Tiêu.”

Lòng Tô Thần trở nên lạnh lẽo.

Ánh mắt nhìn về phía Bộ Vân Tiêu.

Hắn muốn nhìn xem Bộ Vân Tiêu làm sao phá vỡ cục diện đây.

Hô!

Ngay khi Tô Thần nhìn về phía Bộ Vân Tiêu.

Nam Cung Tuyệt sau lưng Bộ Vân Tiêu đột nhiên vẩy ra một làn khói trắng về phía Độc Cô Bắc Đầu.

Khi khói trắng xuất hiện.

Ba người Bộ Vân Tiêu thân hình hóa thành một đạo lưu quang bắn ra ngoài cửa với tốc độ cực nhanh.

Thấy thế, Phong Lang Cư, Hải Thiên Bá và Liễu Hắc Y nháy mắt đuổi theo.

“Tô chương giáo, Diệp tiên sinh cũng nên ra tay!”

Độc Cô Bắc Đầu nhìn thoáng qua Tô Thần còn đang ngồi nói.

“Đi thôi!”

Tô Thần đứng lên, bốn bóng người xuất hiện bên cạnh hắn.

Sau đó Tô Thần hóa thành bóng mờ màu xanh đuổi theo, thời điểm hắn biến mất, Diệp Cô Thành và Nguyên Tùy Vân cũng biến mất.

Ánh mắt Độc Cô Bắc Đầu ngưng tụ, rồi cũng nhanh chóng đuổi theo.

Chương 625: Niết Thần Đan, một kích toàn lực Nam Cung Tuyệt, Hải Thiên Bá trọng thương

Trên bầu trời luyện võ trường Hải Sa Bang có mấy bóng người ngang dọc.

“Bộ Vân Tiêu, các người muốn đi cũng không dễ dàng như vậy!”

Phong Lang Cư nhanh nhất, hần nhìn Nam Cung Tuyệt phía sau Bộ Vân Tiêu, cao giọng cười, tựa như điều hâu vô thời giờ năm ngón tay chộp ra.

Nam Cung Tuyệt là người có thực lực yếu nhất trong ba người.

Nhưng lại là thủ hạ đắc lực nhất của Bộ Vân Tiêu, ra tay với Nam Cung Tuyệt thì Bộ Vân Tiêu tuyệt đối sẽ chặn lại.

Năm ngón tay Phong Lang Cư ma sát với không khí phát ra tiếng bén nhọn và hung mãnh.

Nam Cung Tuyệt chỉ cảm thấy phía sau mình có một cỗ khí kinh sắc bén liền ngăn ra.

Nhưng lúc này Bộ Vân Tiêu dừng lại đưa tay về sau.

Thân thể Nam Cung Tuyệt được hần hút sang một bên tránh thoát một trào của Phong Lang Cư.

Mấy bóng người nhanh chóng hạ xuống đất.

“Không nghĩ tới đường đường là mình chủ Bộ Vân Tiêu cũng chạy trốn!”

Phong Lang Cư nhìn Bộ Vân Tiêu nói.

“Trốn, Bộ Vân Tiêu ta cần trốn sao, ta chỉ lựa chọn một chỗ giao thủ với các ngươi mà thôi.”

“Phong Lang Cư, cho ta kiến thức Thiên Nguyên Bắc Đẩu Sát của ngươi chút đi.”

Giờ phút này luyện võ trường đèn đuốc sáng trưng, nhưng lại không có bất kỳ đệ tử Hải Sa Bang nào.

Lúc bọn Tô Thần tiến vào sảnh tiệc.

Hải Thiên Bá đã ra lệnh cho toàn bộ đệ tử Hải Sa Bang rút lui, hắn cũng không muốn để cho đệ tử Hải Sa Bang chết uổng.

Dù sao đệ tử Hải Sa Bang bình thường ở trước mặt những cao thủ này giống như con kiến hôi vậy.

Khi họ nói chuyện, đám người Tô Thần và Diệp Cô Thành cũng xuất hiện ở luyện võ trường.

Ánh mắt nhìn về phía Phong Lang Cư và Bộ Vân Tiêu.

Tại thời điểm này, hai người Bộ Vân Tiêu đã động thủ.

Bàn tay Bộ Vân Tiêu đánh ra, khí kinh giống như sóng lớn công kích Phong Lang Cư.

Bộ Vân Tiêu tu luyện công pháp cương mãnh Tứ Tượng Tôn Long Công, khí kinh vô cùng cường hãn.

Lúc này khí kinh màu vàng trong lòng bàn tay Bộ Vân Tiêu giống như khối lửa, vô cùng chói mắt, đánh ra một chuỗi.

Mắt thường có thể thấy được khí kinh khủng bố như muốn phá nát hết cây vọt về phía Phong Lang Cư.

Phong Lang Cư cũng không khinh thường, khí kinh màu đen tràn ngập trong lòng bàn tay, nâng bàn tay nghênh đón một chương kia.

Bùm!

Hai cổ khí kinh va chạm, khí lưu khuếch tán ra bốn phía, các kiến trúc giống như đậu hủ yếu ớt không chỗ nào mà không bị khí kinh cắt ngang cắt dọc.

Hai người lui về phía sau, giằng co.

“Mình ta thì không bắt được ngươi!”

“Hải Thiên Bá, Liễu Hắc Y, hai người các ngươi cùng ta liên thủ chém giết Bộ Vân Tiêu!”

Phong Lang Cư lạnh giọng nói.

Đây là chém giết, không phải giang hồ tỷ đấu, đêm nay Bộ Vân Tiêu nhất định phải chết ở chỗ này.

“Diệp Cô Thành, Nhiếp Thiên Lâu liền giao cho ngươi!”

Phong Lang Cư nhìn Diệp Cô Thành phía sau Tô Thần nói.

Về phần Nam Cung Tuyết, Phong Lang Cư không có để ý, cũng không có an bài.

Nếu biết điều, không muốn chết thì nên đứng yên.

“Phong Lang Cư, các ngươi xem thường Nam Cung Tuyết ta sao?”

Lúc này, Nam Cung Tuyết lạnh giọng nói.

Trong lúc nói chuyện, trong tay hấn có thêm một bình đan dược, hấn đổ ra cầm lấy một viên đan dược màu đỏ như máu.

“Niết Thần Đan! Hải Thiên Bá, ngươi đi giết chết Nam Cung Tuyết!”

Nhìn thấy viên đan dược này, Phong Lang Cư mở miệng nói.

Nhưng Nam Cung Tuyệt đã nuốt đan dược, khoảnh khắc đan dược vào bụng, hô hấp của Nam Cung Tuyệt trở nên dồn dập.

Hơi thở nóng bỏng từ lỗ mũi hắt phun trào.

Tròng mắt trở nên đỏ tươi.

Áo của hắn bị chân rách ra để da thịt đỏ thẫm, máu sôi trào, kinh mạch giống như rễ cây già nhô lên, thân thể tràn ngập lực lượng mệnh mông.

Trong không khí xuất hiện từng luồng khói trắng.

Theo cỗ lực lượng này vận chuyển, Nam Cung Tuyệt phát ra thần thể yếu ớt.

Đây là cưỡng ép bước vào trong biển ngưng thần.

Niết Thần Đan chính là một loại đan dược cực kỳ đặc thù, sau khi võ giả Hóa Hải nuốt vào có thể có được thần thể trong khoảng thời gian ngắn, bước vào trong biển ngưng thần.

Khi đan dược hết hiệu lực, cảnh giới người sử dụng sẽ rơi xuống Thiên Nhân bát nạn.

Vậy nên rất ít võ giả dám sử dụng.

Không nghĩ tới Nam Cung Tuyệt này lại quả quyết như thế.

Bùm!

Lúc Hải Thiên Bá còn chưa động thủ.

Nam Cung Tuyệt đã giậm chân, mặt đất dưới chân bị giậm ra một cái hố, thân thể nhanh chóng vọt về phía Hải Thiên Bá.

“Hải Thiên Bá, ngươi dám mưu tính mình chủ, ta không phát hiện cảm thấy thẹn với mình chủ, hôm nay thì phải giết

ngươi!”

Nam Cung Tuyệt ra quyền, khí kinh hùng hậu cùng huyết khí hội tụ hình thành một cơn sóng nhiệt ập tới Hải Thiên Bá.

Một quyền mang lực lượng bá đạo khủng bố.

“Giết ta sao, ngươi cho rằng dùng Niết Thần Đan là có thể giết ta, thật sự ngây thơ, về lực lượng, Hải Thiên Bá ta không kém bất kỳ kẻ nào.”

“Kình Hải Thôn Thiên!”

Hải Thiên Bá gầm nhẹ, quanh thân xuất hiện một vòng xoáy, từng luồng khí lưu tràn vào trong thân thể Hải Thiên Bá.

Thân thể Hải Thiên Bá vốn đã cao lớn lại cất cao thêm một vòng.

Làm cho người ta cảm giác như Hải Thiên Bá là con một cự kình.

Bùm!

Hắn đánh ra một chưởng, bàn tay mang theo một cỗ lực lượng khổng lồ vỗ về phía nắm đấm của Nam Cung Tuyệt.

“Không nghĩ tới trận chiến đầu tiên lại là giữa Hải Thiên Bá và Nam Cung Tuyệt.”

Ánh mắt Tô Thần khẽ động.

“Bất quá Nam Cung Tuyệt dựa vào đan dược bước vào trong biển ngưng thần, bản thân cũng không phải đối thủ của Hải Thiên Bá mà còn dám đối cứng, không lý trí, chẳng lẽ do tác dụng phụ của đan dược!”

Tô Thần trầm nghĩ.

Khi hắn đang suy nghĩ thì Nam Cung Tuyệt đột nhiên khựng lại.

“Thiên Phệ Dao Điện, Nhất Dao Trảm Vạn Sinh.”

Nam Cung Tuyết dừng lại, trên người xuất hiện một cổ đao ý khủng bố.

Đao ý ly thể, lực lượng của Nam Cung Tuyết hoàn toàn bộc phát ngưng tụ vào đao ý.

Bùm!

Một đao chém ra va chạm với một chương tràn ngập khí kinh cuồng bạo của Hải Thiên Bá.

Đao ý chém phá khí kinh, cuối cùng rơi vào trên người Hải Thiên Bá.

Ánh mắt Hải Thiên Bá ngưng tụ, quanh thân xuất hiện một lá chắn khí kinh nhưng vẫn không cản nổi đao khí, thân thể bị đánh bay ngược ra ngoài.

Trên ngực xuất hiện một vết thương lớn, máu tươi không ngừng chảy xuôi.

Nam Cung Tuyết chém ra một đao xong, thân thể hạ xuống.

Phốc!

Hắn phun một ngụm máu tươi, khí tức bắt đầu suy yếu, há to miệng thở dốc.

Thương thế còn nghiêm trọng hơn Hải Thiên Bá.

Vừa rồi hắn không chỉ tiêu hao lực lượng từ đan dược mà còn xuất ra toàn bộ khí kinh, một kích trọng thương Hải Thiên Bá.

Làm cho Hải Thiên Bá không còn sức chiến đấu.

“Hải Thiên Bá, không phải là ta muốn giết ngươi, mà là ta muốn để cho ngươi không còn khả năng chiến đấu!”

Nam Cung Tuyết cười ha ha.

Phốc!

Hắn lại phun ra một ngụm máu tươi.

Giờ khắc này mái tóc màu đen nhanh chóng chuyển sang màu trắng.

“Dùng lực lượng Hóa Hải cảnh và đan dược chặn được một cường giả trong biển ngưng thần, không biết Liễu Hắc Y và Phong Lang Cư liên thủ có thể bắt được Bộ Vân Tiêu hay không.”

Tô Thần thì thảo nói.

Ánh mắt nhìn về phía Độc Cô Bắc Đầu.

Lúc này sắc mặt Độc Cô Bắc Đầu lại khó coi đến cực điểm.

Không nghĩ tới vừa giao thủ, bên này liền tổn thất một chiến lực trọng yếu.

Chương 626: Diệt khẩu, Mộ Thanh Hồng tàn nhẫn

Ở hậu viện Hải Sa Bang, Mộ Thanh Hồng đang ôm một đứa trẻ năm tuổi, đứa trẻ nhắm chặt hai mắt, xem ra đã hôn mê.

Giờ phút này Mộ Thanh Hồng hoảng sợ nhìn một nam tử xấu xí có dáng người thấp bé.

Đối phương cũng đang dùng ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Mộ Thanh Hồng.

Trên mặt đất không xa có một ít thi thể với gương mặt đen kịt, khóe miệng tràn ra máu đen, xem ra đều chết vì trúng độc.

“Ngươi là ai, hình như chúng ta không có đắc tội ngươi?”

Mộ Thanh Hồng nhìn nam tử thấp bé xấu xí trước mặt, run rẩy nói.

Giờ phút này, có thể là bởi vì run rẩy dữ dội mà cổ áo nàng hở ra để lộ nội y màu hồng phấn và xương quai xanh trắng nõn.

Ánh đèn yếu ớt trong phòng phối hợp với sự trắng nõn này lại càng dẫn lòng người.

Sắc mặt nam tử xấu xí dáng người thấp bé kia tràn ngập sự âm tà, hắn bắt giắc nhìn về phía Mộ Thanh Hồng.

Bản thân Mộ Thanh Hồng đã có một thân hình lồ lồm quỵến rũ, giờ còn đang run lẩy bẩy.

Cảnh tượng mang phong vị khiến nam tử xấu xí cảm thấy cuộn cuộn trong người.

Hắn từng bước một đi hướng về phía Mộ Thanh Hồng.

“Không nghĩ tới, Hải Thiên Bá còn có thể tử mê người như thế, để lão phu giúp hắn hưởng thụ.”

Trong đôi mắt nam tử xấu xí xuất hiện sự hưng phấn.

Bản thân thấp bé, xấu xí, căn bản cũng không có bất kỳ nữ tử nào coi trọng, để cho tâm linh của hắn có chút vận vẹo, cũng trở nên tà ác dị thường.

Nghe được nam tử xấu xí nói, thân hình Mộ Thanh Hồng càng run rẩy.

“Ta có thể hầu hạ tiên sinh, tiên sinh có thể buông tha hài tử của ta hay không.”

Mộ Thanh Hồng run rẩy, cầu xin tha thứ.

“Buông tha đứa nhỏ của ngươi sao, ý của công tử là giết cả nhà các ngươi, ngươi nhìn xem có phải trên mặt đứa nhỏ trong lòng ngươi có một vết máu màu đen.”

Nam tử xấu xí lạnh giọng nói.

Nghe được hắn nói, Mộ Thanh Hồng vội vàng nhìn về phía khuôn mặt đứa trẻ nàng đang ôm trong lòng.

Trên gương mặt trắng nõn có một vết máu màu đen, vết máu nhanh chóng che kín toàn bộ khuôn mặt, hài tử hô hấp đều đặn giờ phút này bắt đầu thở gấp.

“Làm ơn, cứu con ta!”

Mộ Thanh Hồng ôm hài tử quỳ xuống, ngực áo vốn đã hở lại càng hở hơn, hai quả núi cao ngất lộ ra một nửa.

Tay của nàng lại nhẹ nhàng đặt vào tâm mạch của nhi tử.

Cảnh tượng như vậy khiến nam tử xấu xí càng hưng phấn hơn.

“Chỉ cần người hầu hạ ta tốt, có lẽ ta sẽ để cho hài tử của người sống sót, ha ha!”

Nam tử xấu xí cười tà hướng Mộ Thanh Hồng mà đi.

Mà giờ phút này Mộ Thanh Hồng chảy mắt.

“Đừng trách mẩu thân, cơ hội sống xa vời, cho dù người sống sót có lẽ càng thêm thống khổ, mẩu thân tiền người một đoạn đường!”

“Ta còn phải đi cứu phụ thân người, cứu phụ thân người xong, vì nương sẽ đi cùng người.”

Trong lúc nói chuyện, nàng phóng ra khí kinh chấn nát tâm mạch hài tử.

Cúi đầu ôm chặt đứa bé mà nước mắt chảy xuôi.

Thật đau đớn biết bao khi một người mẹ tự tay giết con mình đi.

Nhưng sâu trong đôi mắt lại có hận ý nồng đậm.

Nàng đang đợi, chờ nam tử trước mặt đi về phía nàng, một tay lặng lẽ đặt ở bên hông.

Khi người đàn ông xấu xí đến gần.

Mộ Thanh Hồng buông đứa nhỏ trong lòng ra, một thanh nhuyễn kiếm xuất hiện trong tay, sau một khắc u quang bạo thiểm, dưới ánh đèn mờ ảo, một bóng kiếm đâm thẳng về phía tử huyết của nam tử xấu xí.

Kiếm quang rít gào, công kích sắc bén.

Nàng cũng trúng độc, vừa rồi chỉ mượn ngoại lực kéo dài thời gian, để khí kinh của mình bức độc tố ra ngoài mới có lực lượng phản công.

Cùng lúc đó, nam tử xấu xí có chút kinh ngạc, nhưng lập tức nở nụ cười quái dị, bàn tay nâng lên va chạm với kiếm

quang quét tới.

Tiếng kim loại va chạm vang lên.

Mộ Thanh Hồng thân hình lui về phía sau, ánh mắt nhìn về phía bàn tay đối diện.

Trên tay trái đối phương có một cái bao tay màu vàng sậm làm cho người ta có một loại cảm giác không thể phá vỡ.

“Người cho rằng Độc Đại ta chỉ biết dùng độc sao?”

Nam tử xấu xí cười quái dị, gương mặt tràn đầy tàn nhẫn và châm chọc.

“Bất quá ta vẫn cảm thấy rất kinh ngạc vì người có thể áp chế độc của ta, có chút bản lĩnh.”

“Nhưng từ khí tức của người mà xem, thực lực của người tại Thiên Nhân thất nạn, chỉ có thể áp chế độc tố của ta nhiều nhất là một nén nhang.”

“Sau đó kích độc công tâm, không ai cứu được người!”

“Ngoan ngoãn khuất phục ta, có lẽ ta còn có thể cho người sống lâu một chút!”

“Phu quân ta toàn lực trợ giúp Độc Cô Bắc Đẩu, hấn lại phái người tới giết chúng ta, hấn muốn làm gì?”

Ánh mắt Mộ Thanh Hồng tràn ngập thù hận và sát ý.

“Thật sự thông minh, ta chỉ nói công tử, người liền đoán ra là Bắc Đẩu thiếu gia ha lệnh.”

“Đêm nay Bộ Vân Tiêu chết, Bộ Vân Tiêu chết rồi còn cần Hải Sa Bang người làm gì nữa? Chẳng lẽ thiếu gia không thể trực tiếp không chế Hải Sa Bang sao?”

“Tại sao phải dùng Hải Thiên Bá?”

Độc Đại lạnh lùng nói.

Ngay khi hắn vừa dứt lời.

Mộ Thanh Hồng một tay khác thò ra, hơn mười đạo hàn mang bắn về phía Độc Đại, hiện tại không phải thời điểm giao thủ với đối phương, nàng muốn đi tìm Hải Thiên Bá.

Chỉ có tìm Hải Thiên Bá, thù của nàng và nhi tử mới được báo.

Độc Đại xuất thủ ngăn cản hàn mang nhưng Mộ Thanh Hồng đã nhân cơ hội xông ra ngoài.

Độc Đại không có truy kích mà tiến tới gần đứa bé, phát hiện đứa bé đã không còn thở.

“Thật sự quả quyết, lòng dạ ác độc, bất quá người cho rằng mình trốn được sao?”

Độc Đại nói xong liền đi hướng về một tiểu viện khác.

Hắn còn muốn hạ độc, về phần Mộ Thanh Hồng thì giao cho người khác tới giết.

Toàn bộ thi thể ngoài sân đều trúng độc chết, thời điểm Mộ Thanh Hồng xuất hiện có một bóng người vọt tới, bàn tay hóa thành trảo hung hăng chụp.

Nếu đã lên kế hoạch diệt khẩu, làm sao có thể chỉ có một mình Độc Đại ra tay.

Mộ Thanh Hồng biến sắc, lập tức xoay người tránh sang một bên.

Bùm!

Mặt đất chỗ nàng vừa đứng bị một đàn tay đánh nát.

Sau đó đối phương không hề dừng lại mà tiếp tục vỗ một chưởng tới người Mộ Thanh Hồng.

Mộ Thanh Hồng nâng kiếm ngăn cản, nhưng lại bị một cỗ lực lượng cường đại chấn bay ngược ra ngoài, miệng phun ra

một ngum máu đen.

Độc tức nàng áp chế trước đó bắt đầu lan tràn ra kinh mạch của nàng.

Người ra tay không có đình chỉ, tiếp tục công kích, bàn tay thành trào Chop lấy đầu Mộ Thanh Hồng.

“Ta liều mạng với ngươi!”

Mộ Thanh Hồng vận hết sức lực rống to vọt thẳng tới đối phương, thanh kiếm trong tay hóa thành quang ảnh tập kích.

Về phần bàn tay của đối phương, nàng không có ngăn cản.

Nàng chuẩn bị dùng mạng đổi mạng, chém giết đối phương.

Người ra tay thấy thế, bàn tay rút nhanh chóng lui về phía sau, hấn cũng không muốn đồng quy vu tận với nàng.

Thân hình lui về phía sau, lợi dụng hành lang tiểu viện tránh thoát một kích của Mộ Thanh Hồng.

Sau một kích, Mộ Thanh Hồng té ngã trên mặt đất.

Ánh mắt tro tàn, nàng không nghĩ tới một kích liều chết của mình cũng không thể trọng thương đối phương.

“Đưa ngươi lên đường!”

Người ra tay thấy thế cười to đưa tay vỗ đầu Mộ Thanh Hồng.

Nhưng thân thể hấn đột nhiên cứng ngắc, ngoái đầu nhìn về phía sau.

Chương 627: Độc Cô Bắc Đẩu hung tàn, Hải Thiên Bá chết

Ở phía sau hắn có một nam tử đeo kiếm đang đứng đang nhìn.

“Ngươi là ai, sao lại xuất hiện ở đây?”

Hắn nhìn nam tử, cả kinh nói.

“Ngươi ở đây, tại sao ta không thể ở đây?”

Nam tử đeo kiếm nhìn đối phương, lạnh giọng nói.

“Thật sự không ngờ Độc Cô Bắc Đẩu tàn nhẫn như vậy, xem ra chúng ta vẫn nên đề phòng.”

Nam tử đeo kiếm lầm bầm.

“Liễu Sinh Nhất Kiếm, Liễu Sinh Nhất Kiếm!”

Nhìn thấy nam tử, đôi mắt xám xịt của Mộ Thanh Hồng bừng sáng.

“Cứu ta, ta có thể trợ giúp các ngươi thu được càng nhiều lợi ích từ Thiên Hạ Minh.”

Mộ Thanh Hồng mở miệng nói.

Liễu Sinh Nhất Kiếm cho nàng biết hắn và Độc Cô Bắc Đẩu không cùng một phe.

Bởi vì nếu như cùng một phe thì Liễu Sinh Nhất Kiếm sẽ không hiện thân.

Hiện tại nàng cần thể hiện giá trị của mình.

Như vậy Liễu Sinh Nhất Kiếm mới có thể xuất thủ cứu giúp.

“Liễu Sinh Nhất Kiếm, nơi đây không có chuyện của các người.”

Người xuất thủ nhìn Liễu Sinh Nhất Kiếm, lạnh giọng nói.

Nhưng thời điểm hắn nói xong, Liễu Sinh Nhất Kiếm quỷ dị áp sát, cũng không thấy Liễu Sinh Nhất Kiếm xuất kiếm, thân thể người ra tay liền bạo liệt hóa thành một bãi máu thịt.

“Hy vọng người có giá trị, bất quá độc người trúng ta không giải được.”

Liễu Sinh Nhất Kiếm giơ ngón tay bắn một tia khí kinh vào trong thân thể Mộ Thanh Hồng.

Mộ Thanh Hồng nhanh chóng mượn cỗ lực lượng này áp chế độc tố trong cơ thể.

Nàng là một người thông minh, không có hỏi Liễu Sinh Nhất Kiếm tình hình chiến đấu bên ngoài.

Nàng chỉ hy vọng mình có thể mau chóng áp chế độc tố, đi xem tình huống.

Liễu Sinh Nhất Kiếm bước vào trong viện, ánh mắt nhìn quanh.

Bất quá tên Độc Đại kia đã sớm đi rồi.

Tuy rằng Liễu Sinh Nhất Kiếm vô tình, sát thủ chứng kiến kiếm đạo.

Nhưng hắn làm vì võ đạo của mình chứ không phải tự dưng giết chóc, yêu thích giết chóc.

Còn đám người này lại vô cớ giết chóc.

Bất quá đây mới là giang hồ.

Lúc này, trong diễn võ trường của Hải Sa Bang.

Hải Thiên Bá bị thương nặng, ngồi xếp bằng điều tức.

Độc Cô Bắc Đẩu âm trầm đi tới bên cạnh Hải Thiên Bá, móc ra một bình đan dược.

“Hải bang chủ, đây là đan dược thượng đẳng do Độc Cô gia ta chuyên môn luyện chế, có thể trợ giúp người khôi phục.”

“Đa tạ, Đại thế tử!”

Hải Thiên Bá cảm kích đưa tay đi tiếp.

Nhưng khoảnh khắc Hải Thiên Bá tiếp lấy bình đan dược, bàn tay Độc Cô Bắc Đẩu đột nhiên giơ lên, một thanh chủy thủ sắc bén cắm thẳng vào ngực Hải Thiên Bá trong tình hình hướng hấn không có một chút phòng bị.

Một kích thành công.

Độc Cô Bắc Đẩu nhảy lùi về sau, lạnh lùng nhìn Hải Thiên Bá.

“Người! tại sao?”

Hải Thiên Bá cầm chủy thủ đâm trúng tim mình, ánh mắt tràn ngập khó hiểu nhìn Độc Cô Bắc Đẩu.

“Không có vì sao, người chết thì Độc Cô gia ta mới có thể đạt được lợi ích lớn nhất!”

Độc Cô Bắc Đẩu lạnh giọng nói.

“Ta muốn giết người!”

Dù bị đâm trúng tim, nhưng Hải Thiên Bá đã đạt tới trong biển ngưng thần.

Cho nên không chết ngay lập tức, hấn muốn giết Độc Cô Bắc Đẩu.

Xì xì!

Chỉ hần chưa kịp động đây thì có một đạo hàn mang xẹt qua cổ, cái đầu bay lên cao rồi rơi xuống mặt đất.

Máu tươi từ cổ ồ ạt chảy xuôi.

Người xuất thủ chính là Liễu Hắc Y bên cạnh Độc Cô Bắc Đẩu.

Trên mũi thương màu bạc dính chút máu đỏ.

Mũi thương cộng thêm thương kinh quét qua cổ Hải Thiên Bá đã gần kề tử vong như quét qua một tờ giấy.

“Hải huynh, ta cũng vì muốn tốt cho ngươi, như vậy ngươi mới có thể đoàn tụ cùng phu nhân và hài tử!”

Liễu Hắc Y nhìn cái đầu rơi xuống, trầm giọng nói.

Lúc này, Trang Toàn Cơ và Hoa Ly Nguyệt vừa hạ xuống nhìn thấy cảnh tượng này liền biến sắc.

Trang Toàn Cơ nhanh chóng đi tới phía sau Tô Thần.

Tô Thần híp mắt.

Hần không nghĩ tới Độc Cô Bắc Đẩu lại xuất thủ với Hải Thiên Bá.

Hải Thiên Bá trợ giúp Độc Cô gia, thế nhưng Độc Cô Bắc Đẩu lại tùy ý giết chết Hải Thiên Bá, Tô Thần chỉ có thể dùng một từ để hình dung Độc Cô Bắc Đẩu.

Lòng dạ độc ác.

Còn có Liễu Hắc Y nói đến bồi phu nhân và hài tử, chắc chắn không phải hài tử Hải Vô Nhai, chỉ có thể là Hải Thiên Bá, phu nhân và hài tử năm tuổi kia.

“Tô chương giáo, không cần lo lắng, chuyện Độc Cô gia đáp ứng ngươi sẽ không có gì thay đổi, sau này chúng ta có thể

trực tiếp hợp tác.”

Độc Cô Bắc Đẩu nhìn Tô Thần nói.

Bất cứ lúc nào, giang hồ chém giết đều là vì lợi ích.

Đây là tín niệm của Độc Cô Bắc Đẩu, nếu giết chết một số người mà có thể tối đa hóa lợi ích của Độc Cô gia, hẳn nhất định sẽ làm.

“Hy vọng chúng ta hợp tác thuận lợi!”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

Đối với Tô Thần, hợp tác với ai cũng vậy.

Hắn chỉ cần quan tâm lợi ích của mình.

Đương nhiên Tô Thần tuyệt đối không tàn nhẫn được như Độc Cô Bắc Đẩu, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Nam Cung Tuyết ngã trên mặt đất.

Tô Thần thật sự bội phục Nam Cung Tuyết, đương nhiên cũng bội phục Bộ Vân Tiêu.

Nam Cung Tuyết vừa mới liều chết đánh một trận khiến Hải Thiên Bá trọng thương, giúp Bộ Vân Tiêu không bị ba tên cường giả ngưng thần vây công.

Đó là tình huynh đệ, hay tình chủ tớ?

Lúc này, Liễu Hắc Y xuất hiện bên cạnh Phong Lang Cư, mắt nhìn chăm chăm Bộ Vân Tiêu.

“Minh chủ, không nên dây dưa, lập tức rời đi!”

Nam Cung Tuyết ngã trên mặt đất gằm nhẹ.

Bởi vì dùng quá sức nên hắn lại phun máu tươi.

“Nam Cung, Bộ Vân Tiêu ta cả đời chưa từng trốn tránh, cũng sẽ không trốn, cũng không buông tha huynh đệ của mình.”

“Độc Cô Bắc Đẩu, không nghĩ tới người còn ác hơn lão tử của người!”

“Hải Thiên Bá xem như kiêu hùng, thế mà chết quá đáng tiếc!”

Lúc Bộ Vân Tiêu nói chuyện, một cỗ khí kinh vô cùng cường hãn từ trong thân thể hắn bộc phát.

Thân hình trở nên to lớn hơn, thần thái ngông cuồng bá đạo.

Bùm!

Chân đạp mạnh một cái, Bộ Vân Tiêu nâng bàn tay đánh ra một chưởng.

Khí kinh khủng bố trong lòng bàn tay bộc phát tựa như lôi đình vạn quân, hình thành một vòng xoáy khủng bố tấn công Phong Lang Cư.

Phong Lang Cư thấy thế, bàn tay nắm lấy đá vụn trên mặt đất bắn về phía vòng xoáy khí kinh.

Khi đá vụn chạm vào khí kinh liền hóa thành bột mịn.

Bột mịn xuất hiện khiến cảnh tượng trở nên mơ hồ.

Thời điểm này, Liễu Hắc Y động trường thương, trường thương nháy mắt như ngân long đâm ra xuyên thấu khí kinh, hướng tới ngực Bộ Vân Tiêu.

Tốc độ cực nhanh, lực đạo hung mãnh.

Hừ!

Nhìn thấy một kích này, Bộ Vân Tiêu hừ lạnh, bàn tay nắm chặt tung ra một quyền.

Khí kinh trên nắm tay lưu chuyển, va chạm với trường thương.

Liễu Hắc Y chỉ cảm giác được một cỗ lực lượng phản chấn to lớn từ trường thương truyền về.

Bàn tay chuyển động, trường thương cũng theo tay chuyển động hóa giải cỗ lực phản chấn này.

Phong Lang Cư tiếp tục tay, thân hình hóa thành một bóng đen xuất hiện trước mặt Bộ Vân Tiêu, miệng quát to.

“Huyết Sát Tu La, Âm Sát Truy Hồn!”

Bàn tay ra mang theo âm sát chi khí khủng bố ập tới Bộ Vân Tiêu.

Tô Thần ở xa xa quan sát không khỏi nheo mắt lại.

Qua cách Phong Lang Cư và Liễu Hắc Y phối hợp công kích, có thể thấy được hai người này đã liên thủ rất nhiều lần.

“Nhưng hiện tại cả hai lại không có chiếm ưu thế tuyệt đối.”

“Nhưng tại sao Độc Cô Bắc Đẩu lại có lòng tin như vậy?”

Tô Thần cảm thấy khó hiểu.

Chương 628: Kịch liệt giao phong, cánh tay Liễu Hắc Y biến mất

Bùm!

Trong lúc Tô Thần trầm tư.

Một cỗ khí kinh nổ tung, khí lưu khuếch tán hình thành cuồng phong.

Thân hình Tô Thần bị chấn lui lại mấy bước.

Ánh mắt hắn vẫn chăm chú nhìn về phía trung tâm diễn võ trường.

Nơi đó là ba bóng người đan xen qua lại.

“Ha ha, hai người các ngươi liên thủ chỉ có thực lực vậy sao? Thật sự khiến cho ta có chút thất vọng.”

Bộ Vân Tiêu cao giọng cười to.

Khí thể trên người hắn phát ra còn mạnh hơn so với trước một phần.

Khí thể một người mà còn mãnh liệt hơn hai người còn lại.

Bộ Vân Tiêu!

Liễu Hắc Y nghe Bộ Vân Tiêu nói, sắc mặt trở nên âm lãnh, chân giậm mạnh thét dài một tiếng rồi lao ra.

Trường thương trong tay lóe hàn mang phát ra tiếng ong ong rung, đầu thương mau sát với không khí phát ra tiếng rít bén nhọn.

Có thể thấy được tốc độ của Liễu Hắc Y nhanh tới mức nào.

Nhìn Liễu Hắc Y xông tới, y bào của Bộ Vân Tiêu bị khí kinh thổi bay phần phật, hắn bỗng nhấc chân đạp mạnh xuống mặt đất, một cỗ khí kinh cuồng bạo khuếch tán.

Bàn tay Bộ Vân Tiêu nâng lên, có khí kinh màu đỏ thẩm ngưng tụ trong bàn tay, sau đó vồ một chưởng, một dải khí kinh đỏ thẩm như trường đao chém về phía Liễu Hắc Y.

Phong Lang Cư xuất hiện trước mặt Liễu Hắc Y, hai tay hợp lại nghênh đón trường đao đỏ thẩm.

Khoảnh khắc này, hai mắt Liễu Hắc Y lóe sáng, trường thương trong tay hóa thành vô số bóng thương, cũng không biết thanh nào mới là thật.

Bộ Vân Tiêu đối mặt với thương ảnh nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi.

Cũng không có xuất thủ ngăn cản mũi thương, thời điểm trường thương của Liễu Hắc Y áp sát thân thể hắn.

Trên người hắn xuất hiện một cỗ khí cương.

Thương ảnh va chạm với khí cương nhưng lại không phá được khí cương.

Bộ Vân Tiêu thu hồi bàn tay nắm lấy trường thương của Liễu Hắc Y.

Liễu Hắc Y biến sắc muốn rút trường thương trở về, tránh thoát bàn tay của Bộ Vân Tiêu.

Thân hình xoay chuyển cùng trường thương rút lui rồi lại công kích Bộ Vân Tiêu lần nữa.

Tốc độ như sét đánh không kịp bưng tai.

Bàn tay Bộ Vân Tiêu thò ra biến trao thành quyền, một quyền đánh ra, quyền thể kinh thiên động địa.

Bùm!

Quyền thương oanh kích lẫn nhau.

Một cỗ khí lưu từ nơi quyền thương va chạm tuôn ra, đá vụn trên mặt đất nhao nhao bắn tung tóe.

Thương thể ngập trời!

Lúc này Liễu Hắc Y bay lên không, thân thể mang theo một cỗ thể.

Thân thể độc hữu của cường giả trong biển ngưng thần.

Công kích bình thường không phá nổi khí cương của Bộ Vân Tiêu, hơn nữa cũng không thể tiếp tục tiêu hao như vậy.

Bộ Vân Tiêu có chiến tích quyết đấu với người khác ba ngày ba đêm.

Vì vậy bọn họ không thể kéo dài.

“Thế này mới có chút ý nghĩa sao?”

Tô Thần nhìn Liễu Hắc Y bày ra thương thể, nhẹ giọng nói.

Thương thể của Liễu Hắc Y rất mạnh, mãnh liệt giống như sóng lớn ngưng tụ thành thương ảnh tản ra uy thế khủng bố.

“Giết!”

Liễu Hắc Y thúc dục thương thể, thân thể hóa thành bóng mờ lướt nhanh về phía Bộ Vân Tiêu.

Thương thể kinh người khóa chặt Bộ Vân Tiêu.

Mặc dù đều là cường giả trong biển ngưng thần, nhưng cũng phân chia mạnh yếu.

Căn cơ, võ học và vũ khí đều có sự khác biệt rất lớn.

Đối mặt với đòn này, ánh mắt Bộ Vân Tiêu trở nên sắc lạnh, khễ quát.

“Tứ Tượng Tôn Long, Long du xuất hải!”

Trong lòng bàn tay của hắn xuất hiện một cỗ khí kinh hùng hậu bá đạo.

Khí kinh bá đạo lưu chuyển trong lòng bàn tay hắn, tạo thành một vòng xoáy khí kinh.

Hắn đánh ra một chưởng, vòng xoáy khí kinh trong lòng bàn tay hắn hóa thành một con Thanh Long to lớn mang theo khí kinh cuộn cuộn phóng về phía trường thương.

Bộ Vân Tiêu vẫn không sử dụng thần thể, chỉ dùng công pháp cùng với khí kinh.

Bùm!

Trường thương va chạm với Thanh Long, nhất thời giống như bị long trảo khổng lồ bắt lấy, không thể tiếp tục đâm tới.

Thương thể không thể tiến lên nên bắt đầu có dấu hiệu hỗn loạn, uy lực suy yếu.

Công kích của long trảo vẫn chưa dừng.

Ầm!

Sắc mặt Liễu Hắc Y biến đổi, lập tức quát khễ.

Thương thể khổng lồ trong nháy mắt nổ tung ngăn cản Thanh Long.

Nhưng lực lượng do cú nổ mạnh sinh ra khuếch tán, khí kinh càn quét bừa bãi.

Mặt đất vỡ vụn, cột cờ chung quanh gãy đổ, một ít thạch điêu chung quanh diễn võ trường cũng xuất hiện từng vết nứt.

Chết tiệt!

Liều Hắc Y lùi lại mấy bước mới ổn định được thân thể, cánh tay nắm trường thương hơi run rẩy.

Ánh mắt hắc âm trầm nhìn Bộ Vân Tiêu

Hắn không nghĩ tới một thương của mình lại bị đối phương dễ dàng đánh nát như thế.

“Nếu một mình giao thủ, e là ta sẽ bị đối phương hành hạ đến chết!”

Liều Hắc Y trầm nghĩ.

Một chiêu đánh lui Liều Hắc Y xong, khí thế của Bộ Vân Tiêu tiếp tục cất cao, thời điểm địch yếu ta mạnh nên kịch liệt nghiền ép đối phương và chém giết.

Chân đạp mạnh, Bộ Vân Tiêu vọt tới, tay nắm thành quyền đánh ra.

Cự long màu xanh tái hiện, một cỗ khí kinh khủng bổ vào lấy Liều Hắc Y.

“Bộ Vân Tiêu, ngươi không để bản tọa vào trong mắt sao!”

“Âm Sát Tu La Quyền!”

Giờ khắc này, Phong Lang Cư đánh một quyền hướng về lưng Bộ Vân Tiêu.

Lúc hắn tung quyền, quanh thân hắn xuất hiện một ma ảnh màu đen tràn ngập khí tức hung sát.

Thấy thế, sắc mặt Bộ Vân Tiêu ngưng tụ.

“Tứ Tượng Tôn Long, Chân Long Hộ Thể!”

Nắm tay của Bộ Vân Tiêu không đổi hướng nhưng có một cỗ khí kinh phun trào.

Khí kinh này hóa thành chân long cương khí bảo vệ thân thể hắn.

Hơn nữa trên người hắn cũng xuất hiện một cỗ thể, một cỗ long uy bao trùm toàn thân.

Tứ Tượng Tôn Long Công, chính là công pháp công phòng nhất thể.

Bộ Vân Tiêu chuẩn bị ngăn kháng một kích của Phong Lang Cư, nhân cơ hội trọng thương Liễu Hắc Y.

Đối mặt với công kích của Bộ Vân Tiêu, Liễu Hắc Y ngưng trọng, không dám khinh thường mà nắm chặt trường thương.

Phòng thủ tốt nhất chính là tấn công.

Huống hồ phòng ngự đơn thuần không nhất định có thể đỡ được một kích của Bộ Vân Tiêu.

Thế là hắn tiếp tục nâng thương đâm tới.

Bùm!

Trường thương va chạm với nắm đấm của Bộ Vân Tiêu.

Một cỗ lực lượng khủng bố tràn vào trong trường thương truyền đến cánh tay khiến cho cánh tay nắm trường thương lập tức rũ xuống, trường thương chạm đất.

Nhưng Liễu Hắc Y là cao thủ dùng thương, có khí kinh từ lòng bàn tay hắn phát ra đẩy trường thương phóng về phía Bộ Vân Tiêu.

Bùm!

Trường thương bị nắm tay của Bộ Vân Tiêu đánh bay, nắm tay tiếp tục công kích Liễu Hắc Y.

Lúc này nắm tay Phong Lang Cư cũng đánh vào lưng Bộ Vân Tiêu, lực lượng khủng bố chấn phòng ngự của Bộ Vân Tiêu nứt ra nhưng lại không có phá nổi.

Bất quá lực lượng không lồ khiến Bộ Vân Tiêu như có thêm lực đánh tới.

Liều Hắc Y hốt hoảng đưa bàn tay ngăn cản, chỉ là ở thời điểm bàn tay hắn va chạm với nắm tay của Bộ Vân Tiêu, cánh tay phải trực tiếp hóa thành sương máu phiêu tán chung quanh.

A!

Liều Hắc Y kêu thảm, thân hình nhanh chóng thối lui.

Bàn tay trái ôm lấy chỗ cụt tay phải, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm Bộ Vân Tiêu.

Chương 629: Độc, áp chế, Nhiếp Thiên Lôu, Diệp Cô Thành động

Liễu Hắc Y mất một cánh tay chính là tổn thất một phần chiến lực.

Nhìn thấy cảnh này, hai mắt Tô Thần híp lại.

“Chẳng lẽ thật sự muốn Diệp Cô Thành toàn lực xuất thủ?”

Tô Thần trầm nghĩ, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Độc Cô Bắc Đẩu.

Độc Cô Bắc Đẩu vẫn bình tĩnh, giống như không vì cánh tay Liễu Hắc Y bị đánh nát mà dao động cảm xúc.

Ánh mắt của hắn đang nhìn chằm chằm Bộ Vân Tiêu.

Tô Thần cũng nhìn về phía Bộ Vân Tiêu, lập tức biến sắc.

Lúc cánh tay của Liễu Hắc Y bị đánh nát, huyết vụ mang theo độc tố.

Chất độc không tiêu tán, đang ăn mòn khí kinh quanh thân Bộ Vân Tiêu.

Có lẽ người ngoài không cảm nhận được nhưng bản thân Tô Thần là người tinh thông dùng độc.

“Có thể ăn mòn khí kinh trong biển ngưng thân, độc này không tầm thường, xem ra đây chính là át chủ bài của Độc Cô Bắc Đẩu, bên hắn có cao thủ dùng độc.”

“Có thể hy sinh cánh tay của một cường giả trong biển ngưng thân để hạ độc, thật tàn nhẫn.”

Đôi mắt Tô Thần chăm chú nhìn huyết vụ biến hóa.

Lúc này Bộ Vân Tiêu không có phát giác, khí tức trên thân vẫn cuồng bạo như cũ.

Những huyết khí kia dần dần tiêu tán trước khí kinh của hắn.

“Không có chạm vào loại độc này nên không biết đặc tính cụ thể!”

Tô Thần cảm thấy có chút đáng tiếc.

“Xem ra, là các người thua!”

Bộ Vân Tiêu nhìn Phong Lang Cư, sau đó lại nhìn thoáng qua Độc Cô Bắc Đẩu.

Liễu Hắc Y mất đi một cánh tay, chiến lực đã mất hơn phân nửa, không đáng lo ngại.

Trận chiến này, Bộ Vân Tiêu hẳn thắng.

Hắn muốn đám người này không thể sống sót rời khỏi Lăng Giang.

Ngay tại thời điểm hắn lên tiếng, Liễu Hắc Y nhấc tay trái lên, trường thương trên mặt đất bị hắn hút vào trong tay.

“Bộ Vân Tiêu, tuy rằng ta mất đi một cánh tay nhưng vẫn còn tay trái.”

“Huống hồ chẳng lẽ ngươi không cảm giác được khí kinh của mình có sự biến hóa sao?”

Liễu Hắc Y lạnh giọng nói.

“Khí kinh của ta?”

Nghe Liễu Hắc Y nói, Bộ Vân Tiêu ngẩn ra, lúc này hắn phát hiện trong đan điền của mình xuất hiện một đạo khí lưu màu đỏ.

Đạo khí lưu này đang khuếch tán khắp đan điền.

Thấy thể hãn lập tức áp chế khí lưu, nhưng thời điểm hãn áp chế thì Phong Lang Cư động.

Thần thể xuất hiện lần nữa, chỉ là lần này thần thể cực kỳ cường đại, chung quanh bắt đầu có từng gợn sóng.

Theo thần thể xuất hiện, trường bào của Phong Lang Cư bay múa, tóc đen tung lên, tản ra huyết khí ngập trời.

Giờ khắc này hãn mang đến cho người ta cảm giác là Ma Quân thật sự.

“Cho người kiến thức Thiên Nguyên Bắc Đẩu Sát của Vô Gian Môn ta!”

Phong Lang Cư bắt đầu vận chuyển Thiên Nguyên Bắc Đẩu Sát.

Đây là một loại công pháp tiêu hao tinh khí thần tăng cường công lực của bản thân.

Tam chuyển đầu có thể tăng chiến lực gấp đôi, đệ tứ chuyển lại tăng gấp đôi, đệ ngũ chuyển tăng gấp ba.

Chiến lực gia tăng gấp ba lần là một chuyện rất khó tin, đương nhiên đệ ngũ chuyển tiêu hao tinh khí thần phi thường khủng bố.

Hãn cũng không kiên trì được bao lâu.

Giờ phút này hãn triển khai ngũ chuyển, thân thể phát ra khí tràng cường hãn áp chế mọi người.

“Thiên địa sinh huyết sát, huyết sát diệt vạn sinh, huyết sát thiên ngục.”

Phong Lang Cư khẽ quát, toàn bộ lực lượng ngưng tụ trong đến lòng bàn tay.

Trên trời dưới đất mặt đều tràn ngập huyết sát chi khí đỏ tươi giống như một khu Huyết Ngục.

“Thật mạnh!”

Giờ khắc này, những người đang quan chiến bị huyết sát khí làm cho khó thở.

Có thể thấy được lực lượng kinh khủng ẩn chứa trong một đòn này.

Độc Cô Bắc Đẩu đứng đó, sắc mặt không thay đổi, mắt nhìn về phía Tô Thần.

Đồng tử hắn đột nhiên co lại.

Tô Thần giống như hắn, vẫn đứng thẳng tắp, như không chịu chút ảnh hưởng nào.

“Tô thiếu long thủ này còn mạnh hơn ta dự đoán!”

Độc Cô Bắc Đẩu trầm nghĩ, trong lòng có chút kiêng kỵ.

“Giết!”

Bùm!

Phong Lang Cư đánh ra một quyền.

Một quyền không chỉ mang huyết sát chi khí nồng đậm mà còn ẩn chứa quyền ý cường đại và khí kinh sắc bén.

Khí huyết, tinh thần, chân khí, ba tầng công kích trùng điệp.

Hiện tại đan điền của Bộ Vân Tiêu đã bị khí lưu màu đỏ ảnh hưởng, khí kinh lưu chuyển không còn thông thuận.

Quyền lực của hắn tất nhiên không mạnh như lúc trước.

Thần thể cần phối hợp với khí kinh, khí kinh xuất hiện vấn đề, như vậy uy lực của thần thể uy cũng sẽ giảm mạnh.

Hiện tại hắn chỉ còn chỉ khí huyết chi lực.

Chiến đấu đã một thời gian, khí huyết chi lực cũng tiêu hao một ít rồi.

Đương nhiên, không chỉ có Phong Lang Cư xuất thủ, còn có cả Liễu Hắc Y.

Liễu Hắc Y ra tay càng hung ác hơn.

Dùng thương tay trái cũng không có gì khác biệt, một thương đâm ra, uy lực không hề kém hơn thương tay phải.

Thương ý rít gào, thương kinh sắc bén nhắm về phía cổ họng Bộ Vân Tiêu.

“Bộ Vân Tiêu, thương tay trái của ta không kém thương tay phải!”

Liễu Hắc Y gầm nhẹ.

Nhìn thấy hai người đồng thời ra tay.

Bộ Vân Tiêu tỏ vẻ ngưng trọng.

Thương kinh của Liễu Hắc Y mạnh nhưng không phải đối thủ của hắn, quan trọng là quyền của Phong Lang Cư.

“Tứ Tượng Tôn Long, Chân Long Hộ Thể!”

Đan điền bị ảnh hưởng lại đối mặt với công kích của hai người, nếu hắn tấn công thì tiêu hao càng lớn.

Hắn cần nhanh chóng thanh trừ chất độc trong đan điền, cho nên chỉ có thể cứng rắn phòng ngự.

Hô!

Bộ Vân Tiêu vận chuyển Tứ Tượng Tôn Long Công, nhưng lần này không tiêu hao khí kinh, thay vào đó là tiêu hao khí huyết bản thân.

Khí huyết chi lực thấm qua làn da ngưng tụ thành huyết sắc lân giáp bao trùm trên bề mặt thân thể hắn.

Đương nhiên vào giờ khắc này Bộ Vân Tiêu còn vận chuyển khí kinh trong cơ thể, khí kinh ngưng tụ thành một con chân long trong đan điền công kích khí lưu độc tố màu đỏ.

Bùm!

Nắm tay Phong Lang Cư đánh vào vòng tầng phòng ngự của Bộ Vân Tiêu.

“Huyết Sát Cuồng Đào!”

Trong khoảnh khắc va chạm, lực lượng từ cánh tay của hắn lại gia tăng, hình thành sóng lực không ngừng trùng kích khí cương phòng ngự của Bộ Vân Tiêu, lực lượng to lớn chấn nát khí cương, sau đó nắm tay va chạm với lân giáp.

Bùm!

Lúc này trường thương của Liễu Hắc Y cũng đâm tới.

Hai cổ lực lượng khiến lân giáp trên da Bộ Vân Tiêu xuất hiện vết nứt.

Răng rắc!

Thân thể Bộ Vân Tiêu bị lực lượng to lớn chấn bay ngược ra ngoài, miệng phun một ngụm máu đen.

“Minh chủ!”

Nhiếp Thiên Lâu vẫn không nhúc nhích khẽ động, muốn ra tay hỗ trợ.

Nhưng Diệp Cô Thành xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Đối thủ của ngươi là ta, giết ta, ngươi có thể đi cứu Bộ Vân Tiêu.”

Diệp Cô Thành bình thản nhìn đối phương.

Nhiếp Thiên Lâu chậm rãi rút trường kiếm trong tay ra, một cổ kiếm ý âm hàn khủng bố từ thân thể hắn bộc phát.

Theo cổ kiếm ý này bộc phát, phía sau hấn xuất hiện một bóng kiếm phát tán kiếm khí âm hàn.

“Huyền Nguyệt Tàn Dương!”

Nhiếp Thiên Lô quát to, trực tiếp thi triển chiêu thức mạnh nhất của mình.

Hấn có thể cảm giác được kiếm ý cường đại trên người Diệp Cô Thành, cho nên chuẩn bị một kiếm phân thắng bại.

Đây là một chiêu kiếm tràn đầy tính sát phạt.

Thiên địa lúc này bỗng có một nửa bên tàn dương, một nửa huyền nguyệt.

Có kiếm ý âm hàn và kiếm ý nóng bỏng xuất hiện.

Chương 630: Bộ Vân Tiêu chết, kiêu hùng kết thúc, chia cắt Thiên Hạ Minh, Hải Sa Bang

Hai cỗ kiếm ý hợp làm một, hóa thành một bóng kiếm chém về phía Diệp Cô Thành.

Trong tâm thần Diệp Cô Thành tràn ngập kiếm ý này.

Cảm nhận kiếm ý, trên người Diệp Cô Thành cũng có kiếm thể hiện lên, cỗ kiếm thể giống như thanh thiên, không tỳ không vết, không thuộc về nhân gian.

Đối phương rất mạnh, Diệp Cô Thành cũng không có ý định lưu thủ nên thi triển ra tuyệt chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên.

Trường kiếm trong tay rời khỏi vỏ.

Trường kiếm rời khỏi vỏ, một cỗ lãnh ý thấu vào cốt tủy từ thân kiếm bộc phát, kiếm khí sắc bén hình thành phong mang đáng sợ.

Kiếm thể dung nhập vào trong trường kiếm sau đó Diệp Cô Thành phóng lên cao.

Trong khoảnh khắc bóng người biến mất, thiên địa chỉ còn lại một bóng kiếm xuất trần.

Huyền Nguyệt Tàn Ảnh, tức sát.

Kiếm ý xuất trần lăng thiên.

Hai đạo kiếm quang va chạm, vạn vật trở nên yên tĩnh.

Ngoại trừ ba người đang giao thủ, những người khác đều nhìn về phía hai bóng kiếm.

Diệp Cô Thành áo trắng bay bay đứng sừng sững.

Nhiếp Thiên Lô áo đen cầm kiếm đứng thẳng.

“Ta kém người rất nhiều, chết dưới kiếm của người không oan, mình chủ, mau đi!”

Nói xong câu này, Nhiếp Thiên Lô ngã xuống đất.

Ánh mắt Độc Cô Bắc Đẩu ngưng tụ.

Kiếm đạo của Nhiếp Thiên Lô rất mạnh, người có thể dùng kiếm tu luyện tới trong biển ngưng thần tuyệt đối phải mạnh.

Nhưng lại bị Diệp Cô Thành dùng một kiếm chém giết.

Thực lực của Diệp Cô Thành tuyệt đối bất phàm.

Lúc này, khí kinh trên người Diệp Cô Thành tản đi phân nửa, một kiếm vừa rồi hắn đã dùng toàn bộ lực lượng.

Bản thân Thiên Ngoại Phi Tiên chính là một kiếm chiêu cực kỳ bá đạo.

Hắn chậm rãi đi về phía Tô Thần.

Diệp Cô Thành tới gần, khí cơ lại hiện, sắc mặt Độc Cô Bắc Đẩu khẽ động.

Hắn cảm giác được khí kinh trên người Diệp Cô Thành đang suy giảm.

Cái chết của Nhiếp Thiên Lô khiến bộ Vân Tiêu biến sắc, khí huyết xuất hiện dao động.

Phong Lang Cư nắm lấy thời cơ thoát cái đã tới trước mặt đối phương, hai tay đánh ra.

Bộ Vân Tiêu đưa hai tay ngăn cản.

Tay của hai người chạm nhau.

Lúc hai tay va chạm, Bộ Vân Tiêu đột nhiên cảm nhận bàn tay trở nên nóng rực.

“Đây là...”

Bộ Vân Tiêu biến sắc.

“Bộ Vân Tiêu, nếu người biết chúng ta dẫn người đến đây, vậy người không nghĩ tới Kỳ Lân Huyết Bồ Đề sẽ có vấn đề sao?”

“Trên đó có độc mà Độc Đại tiên sinh chuyên môn luyện chế cho người.”

“Khi bàn tay của người chạm vào Kỳ Lân Huyết Bồ Đề, độc bôi trên Kỳ Lân Huyết Bồ Đề sẽ dính vào tay của người, loại độc này sẽ không ảnh hưởng tới thân thể của người, nhưng khi bàn tay của ta và người đụng chạm, độc được sẽ bị kích phát!”

Phong Lang Cư lạnh giọng nói.

Lần này cả đan điền và hai tay của Bộ Vân Tiêu đều trúng độc.

Bộ Vân Tiêu muốn dùng khí kinh ngăn cản nhưng khí kinh của Phong Lang Cư hung mãnh trực tiếp đẩy lui khí kinh của hắn.

Khóe miệng Bộ Vân Tiêu lại có máu tươi tràn ra.

Sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Trong lúc này, trường thương của Liễu Hắc Y phóng tới, nhắm thẳng vào vị trí trái tim của Bộ Vân Tiêu.

Thừa dịp người bệnh, muốn mệnh người.

Liễu Hắc Y sẽ không bỏ qua cơ hội báo thù.

Tuy rằng chuyện tay cụt đã sớm nằm trong kế hoạch nhưng thật sự là mối thù thâm sâu.

Xì xì!

Bộ Vân Tiêu lui về phía sau để tránh, nhưng lần này trường thương lại có thể đâm vào thân thể hắn.

“Bộ Vân Tiêu, nhận mệnh đi, đêm nay ngươi không thể rời khỏi Hải Sa Bang!”

Liễu Hắc Y lạnh giọng nói.

Phong Lang Cư hóa thành một bóng đen xuất hiện phía sau Bộ Vân Tiêu đánh ra một chưởng

Xì xì!

Bộ Vân Tiêu phun một ngụm máu tươi.

Khí kinh áp chế chất độc trong đan điền tiêu tán, khí lưu màu đỏ nhanh chóng ăn mòn đan điền.

“Đáng khinh!”

Bộ Vân Tiêu gằm nhẹ, trường thương đã đâm vào ngực hắn, một cỗ lực lượng tuôn kéo cả thương và Liễu Hắc Y hướng tới Bộ Vân Tiêu.

“Chết!”

Bộ Vân Tiêu gằm nhẹ.

Lực lượng trong thân thể căn bản không dùng áp chế kích độc nữa.

Hắn dồn hết lực lượng vào nắm tay công kích Liễu Hắc Y.

Bùm!

Ngực Liễu Hắc Y bị một quyền đánh thủng, thân thể bay ngược ra ngoài.

Thời điểm này bàn tay Phong Lang Cư giống như lưỡi dao sắc bén vươn ra đâm vào trong cơ thể Bộ Vân Tiêu.

Lực lượng khủng bố chấn vỡ tâm mạch của Bộ Vân Tiêu.

Bộ Vân Tiêu quay đầu nhìn về phía Phong Lang Cư, tay còn lại của Phong Lang Cư chộp lấy đầu Bộ Vân Tiêu.

Rắc!

Đầu Bộ Vân Tiêu nhanh chóng bị tháo xuống.

“Minh chủ!”

Nam Cung Tuyết trọng thương nằm trên mặt đất thấy thế liền đứng lên, muốn công kích Phong Lang Cư.

Nhưng Độc Cô Bắc Đẩu ở bên bỗng xuất hiện sau lưng Nam Cung Tuyết đưa bàn tay ra.

Một cỗ hấp lực khủng bố từ bàn tay tuôn ra.

Khí kinh trong cơ thể Nam Cung Tuyết giống như nước chảy về phía bàn tay của Độc Cô Bắc Đẩu.

“Hấp thu khí kinh sao?”

Tô Thần nhìn thấy cảnh này, ánh mắt hơi đổi.

Chỉ là hấp thu trong thời rất ngắn liền đình chỉ, sau đó Độc Cô Bắc Đẩu một chương đánh nát tâm mạch của Nam Cung Tuyết.

“Khuyết điểm là chỉ có thể hấp thu một chút!”

Tô Thần cảm giác khí kinh trên người Độc Cô Bắc Đẩu biến hóa, tăng lên một ít.

“Lần này tổn thất hơi lớn!”

Độc Cô Bắc Đẩu nhìn Liễu Hắc Y đã bị đánh thủng ngực mà nhướng mày.

Hải Thiên Bá chết bình thường, còn chuyện Liễu Hắc Y chết nằm ngoài dự liệu của hắn.

Bộ Vân Tiêu có chút cường đại, dưới ảnh hưởng của hai tầng kịch độc, đối mặt với hai tên cường giả trong biển ngưng thần mà vẫn giết được một người.

“Tô thiếu long thủ, sự tình đã xong, kế tiếp chúng ta cần an bài người thay thế Bộ Vân Tiêu trở về Thiên Hạ Minh, chấp chương Thiên Hạ Minh.”

“Không biết Tô thiếu long thủ phái ai đến Thiên Hạ Minh thu nửa phần lợi ích đây?”

Độc Cô Bắc Đẩu đi về phía Tô Thần, mở miệng nói.

“Trang cô nương và Nguyên tổng quản sẽ theo ngươi tới Thiên Hạ Minh, bất quá một ít tạp văn và bí tịch võ học của Thiên Hạ Minh và Hải Sa Bang, chúng ta đều muốn một phần!”

“Về phần bảo vật, chúng ta lấy nửa phần!”

Tô Thần rất bình tĩnh nói.

Tuy rằng hắn chỉ phái Diệp Cô Thành ra tay, nhưng lợi ích sẽ không bớt chút nào.

“Không có vấn đề, hết thảy dựa theo thỏa thuận lúc trước, tiếp đó chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Độc Cô Bắc Đẩu nói.

Trong lúc hắn nói chuyện thì có một bóng người xấu xí đi về phía này.

Ánh mắt tên xấu xí này nhìn về phía Hoa Ly Nguyệt và Trang Toàn Cơ đầy dâm ý.

“Thế tử, Mộ Thanh Hồng đào tẩu, bất quá nàng trúng độc của ta, chắc chắn phải chết!”

Độc Đại tiên sinh xuất hiện mở miệng nói.

“Mộ Thanh Hồng chạy trốn? Nàng có thể mang theo hài tử năm tuổi rời đi?”

Độc Cô Bắc Đẩu thần sắc ngưng tụ.

“Mộ Thanh Hồng giết con của nàng rồi mới đào tẩu, ta còn tưởng rằng những người khác có thể giết chết nàng nên đi thanh lý những kẻ còn lại, nhưng khi trở về xem xét thì người của chúng ta đã chết, Mộ Thanh Hồng đào tẩu, xin thế tử thứ tội!”

Độc đại khom người nói.

“Trúng độc của người hãn là hết đường sống, một Mộ Thanh Hồng cũng nhắc không được bao nhiêu sống.”

“Nếu như Tô thiếu long thủ, nhìn thấy Mộ Thanh Hồng, hi vọng hỗ trợ diệt sát.”

Độc Cô Bắc Đẩu nhìn Tô Thần nói.

Tô Thần gật gật đầu.

“Chuyện của Thiên Hạ Minh đã xong, ta sẽ không ở lại Hải Sa bang, ngày mai Tùy Vân và Toàn Cơ sẽ đến Hải Sa bang cùng thủ hạ của thế tử dọn dẹp sản nghiệp của Hải Sa bang.”

Tô Thần gật đầu với Độc Cô Bắc Đẩu rồi dẫn người rời đi.

Nhìn bóng lưng Tô Thần rời đi, sắc mặt Độc Đại ở bên cạnh Độc Cô Bắc Đẩu ngưng lại.

“Thế tử, Tô Thần quá kiêu ngạo, có muốn ta cho hắn chút giáo huấn hay không?”

Trong đôi mắt to nhỏ của Độc Độc lóe lên một tia tàn nhẫn.

Độc Cô Bắc Đẩu không nói gì mà đi về phía Hoa Ly Nguyệt.

“Hoa phó hội trưởng, ngày mai làm phiên người an bài người cùng người của Thanh Long hội kết nối một chút, nhớ bảo đảm lợi ích của chúng ta.”

Độc Cô Bắc Đẩu nói với Hoa Ly Nguyệt.

Lúc nói chuyện còn lấy ra một lệnh bài bằng ngọc, trên lệnh bài có khắc một chữ Lục, xung quanh chữ lục còn có một hàng chữ Nam Hải thương hội.

“Hội trưởng lệnh! Thế tử chính là phó hội trưởng mới!”

Nhìn thấy lệnh bài, Hoa Ly Nguyệt kinh ngạc, mở miệng nói.

Chương 631: Song phương tính toán, giải độc, loạn Lăng Giang

“Làm sao, Hoa phó hội trưởng không muốn ta trở thành phó hội trưởng Nam Hải thương hội sao?”

Độc Cô Bắc Đẩu nhìn Hoa Ly Nguyệt nói.

Trong lòng hắn có sát tâm đối với Hoa Ly Nguyệt.

Chỉ là một ít sản nghiệp của Thiên Hạ Minh cần người có chuyên môn như Hoa Ly Nguyệt vận hành, hơn nữa hắn còn cần Hoa Ly Nguyệt lợi dụng sản nghiệp của Thiên Hạ Minh trợ giúp hắn đạt được tiền tài dùng để treo thưởng giết Tứ đại chiến hâu Đế Võ Hâu.

“Thế tử có thể trở thành phó hội trưởng Nam Hải thương hội là vinh hạnh của Nam Hải thương hội, ta đây cực kỳ hoan nghênh.”

Hoa Ly Nguyệt nở nụ cười.

Chỉ là trong lòng có chút sợ hãi.

Lần này Độc Cô Bắc Đẩu đối phó với Thiên Hạ Minh, còn diệt Hải Sa Bang, thủ đoạn quá tàn nhẫn.

Nàng cũng không muốn hợp tác với người như vậy.

Đương nhiên hiện giờ nàng thân bất do kỷ, chỉ có thể dựa theo mệnh lệnh của Độc Cô Bắc Đẩu mà làm.

“Hoa phó hội trưởng, chuyện lần này nhất định phải làm tốt, không thể xảy ra sai lầm.”

“Chờ sau khi bàn giao cho Thanh Long Hội xong ta nhất định sẽ hướng hội trưởng thỉnh công cho ngươi!”

Độc Cô Bắc Đẩu nhẹ giọng nói.

“Vậy thì đa tạ thế tử!”

Hoa Ly Nguyệt lập tức cúi người cảm tạ.

“Đi xử lý công việc đi, hẳn là ngươi biết nên làm như thế nào?”

Nói xong, Độc Cô Bắc Đẩu xoay người rời đi.

Nhìn bóng Độc Cô Bắc Đẩu rời đi.

“Ta biết làm như thế nào, ngươi muốn xóa đi một phần lợi ích sao?”

Nhưng Tô Thần còn bá đạo hơn cả tưởng tượng của nàng.

“Ngươi chuẩn bị để ta làm người chịu tội khi Thanh Long Hội phát hiện sao?”

Hoa Ly Nguyệt thầm nói, sau đó xoay người rời đi.

Nàng muốn tổ chức nhân thủ, ngày mai xử lý sản nghiệp của Hải Sa Bang.

Bên ngoài Hải Sa Bang, ba người Độc Cô Bắc Đẩu tiến vào trong một cỗ xe ngựa.

Bên ngoài xe ngựa không bắt mắt nhưng bên trong lại cực kỳ xa hoa.

Phong Lang Cư tiến vào xe ngựa nhắm mắt điều tức, trận đánh một trận, đối với hắn mà nói tiêu hao rất lớn.

“Thế tử, Tô Thần kia có chút cuồng ngạo, ngươi nói ta có nên cho bọn hắn chút giáo huấn không?”

Lúc Độc Cô Bắc Đẩu ngồi xuống, Độc Đại tiên sinh mở miệng nói.

“Nếu muốn ra tay thì phải có hậu thủ, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng hắn.”

“Bài học đơn thuần sẽ chỉ khiến quan hệ hợp tác giữa chúng ta xảy ra vấn đề, không có nhiều tác dụng.”

Độc Cô Bắc Đẩu bình thản nói.

“Thế tử yên tâm, ta sẽ làm thỏa đáng chuyện này.”

Trong đôi mắt âm ngoan của Độc Đại tiên sinh lóe hàn mang.

Bên kia, sau khi Tô Thần trở về phủ đệ.

Hắn nhìn thấy Mộ Thanh Hồng mà Liễu Sinh Nhất Kiếm mang về từ Hải Sa Bang.

Khí tức trên người Mộ Thanh Hồng suy yếu.

Tuy rằng độc tố trong cơ thể đã bị áp chế nhưng độc tố đã ảnh hưởng đến khí tức của nàng.

Nhìn thấy Tô Thần bước vào đại sảnh.

Mộ Thanh Hồng dùng hết sức lực của mình, quỳ xuống trước mặt Tô Thần.

“Tô thiếu long thủ cứu ta, ta có thể trợ giúp người thu được càng nhiều lợi ích hơn từ Thiên Hạ Minh.”

Mộ Thanh Hồng mở miệng nói.

Lúc Liễu Sinh Nhất Kiếm mang nàng trở về, nàng đứng từ xa nhìn thấy cảnh tượng Hải Thiên Bá bị giết.

Nàng muốn báo thù cho Hải Thiên Bá và con của nàng, nàng muốn giết Đại Độc và Độc Cô Bắc Đẩu.

Đối với Mộ Thanh Hồng, Tô Thần cũng không có ý nghĩ giữ lại.

Mộ Thanh Hồng làm việc rất quả quyết.

Qua chuyện nàng ra tay với nhi tử mình có thể thấy được.

Nữ nhân như vậy rất nguy hiểm.

Tuy rằng do bất đắc dĩ nên nàng mới lựa chọn như vậy, cũng là lựa chọn tốt nhất, nhưng chính vì vậy mới càng làm bật lên sự tàn nhẫn và quả quyết.

Hải Vô Nhai chết trong tay Tiết Y Nhân, chuyện này tạm thời không ai biết được, nhưng thiên hạ không có tường kín gió, sẽ có người suy đoán ra được.

Cho nên hắn sẽ không giữ Mộ Thanh Hồng lại.

Mộ Thanh Hồng là người đáng thương, nhưng có nhân tất có quả, chuyện này vẫn do Hải Thiên Bá khởi xướng.

Không có dã tâm thì Hải Thiên Bá cũng sẽ không hợp tác với Độc Cô Bắc Đẩu.

Chỉ là hắn không nghĩ tới Độc Cô Bắc Đẩu tâm ngoan thủ lạt như vậy mà thôi.

Nhìn thấy Tô Thần vẫn tĩnh lặng, Mộ Thanh Hồng lập tức nói:

“Người đóng giả Bộ Vân Tiêu là do ta phát hiện ra, cũng do ta một tay huấn luyện, hắn hoàn toàn nghe lệnh ta!”

Đây là nguyên nhân nàng nói có thể giúp Tô Thần.

“A!”

Trên mặt Tô Thần tỏ vẻ hứng thú.

Trong lòng cũng cảm thán, Hải Thiên Bá còn lưu một tay, xem ra mưu đồ không nhỏ.

“Cho ta xem người trúng độc gì!”

Tô Thần đi tới bên cạnh Mộ Thanh Hồng, Mộ Thanh Hồng lập tức đứng dậy, ngón tay Tô Thần khoát lên cổ tay đối

phương, một cổ khí kinh chảy vào trong cơ thể đối phương.

[Phát hiện Hải Đường Hấp Hồn Tán, thưởng một tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

“Ồ!”

Tô Thần mặt không thay đổi, trong lòng thì hơi kinh hãi, độc mà có thể kích phát khen thưởng, xem ra hẳn hơi khinh thường đối phương rồi.

Vẫn phải ra ngoài đi lại nhiều hơn.

Sau tiếng nhắc nhở là phần giới thiệu về Hải Đường Hấp Hồn Tán, còn có phương pháp phá giải xuất hiện trong đầu Tô Thần.

“Ta phối trí giải được, có thể giải độc trên người ngươi!”

Tô Thần thu hồi tay phải, nhẹ giọng nói.

“Đa tạ, Tô thiếu long thủ.”

Mộ Thanh Hồng vô cùng kinh ngạc, nàng không nghĩ tới Tô Thần vậy mà tinh thông dùng độc.

Thanh Long Hội còn đáng sợ hơn nàng tưởng tượng.

“Có lẽ ta có thể nhờ Thanh Long Hội báo thù!”

Trong lòng Mộ Thanh Hồng dâng lên một ý niệm báo thù mãnh liệt.

Lúc trước nàng chỉ muốn cho Tô Thần cứu nàng, đương nhiên nàng cũng không cho rằng Tô Thần sẽ giúp nàng giải độc.

“Toàn Cơ, ngươi mang nàng xuống trước, chờ ta phối trí giải được ngươi sẽ cho nàng dùng.”

Tô Thần bảo Trang Toàn Cơ mang Mộ Thanh Hồng rời đi.

Thuận tiện cũng để cho Trang Toàn Cơ tiếp xúc với Mộ Thanh Hồng, người Mộ Thanh Hồng nói rất quan trọng.

Dù sao khi Bộ Vân Tiêu giả chưa bị phát hiện thì hẳn chính là Bộ Vân Tiêu, có khả năng làm nhiều chuyện.

Trang Toàn Cơ mang theo Mộ Thanh Hồng rời đi.

Tô Thần bắt đầu phối chế giải độc đan dược, trong không gian giới chỉ có một ít thảo dược.

Hơn nữa thời trong thời gian này cũng không thể đi mua ở bên ngoài.

Hắn tin tưởng nếu có người mau dược liệu giải độc Hải Đường Hấp Hồn Tán trong thành nhất định sẽ bị Độc Cô Bắc Đẩu phát hiện.

Tạm thời hắn còn không muốn vì một Mộ Thanh Hồng mà đối kháng chính diện với Độc Cô Bắc Đẩu.

Trong giang hồ đôi khi vẫn cần hợp tác.

Bọn họ cũng không thể chiếm cứ khu vực Lăng Giang.

Một khi chiếm cứ Lăng Giang khu vực, một ít bá chủ xung quanh sẽ sinh lòng phòng bị, có khả năng liên thủ áp chế Thanh Long Hội, chuyện này hoàn toàn không cần thiết.

Đương nhiên, khi thực lực và thế lực tiến thêm một bước, chiếm cứ khu vực Lăng Giang cũng sẽ dễ như trở bàn tay.

“Tùy Vân, lần này xử lý toàn bộ địa bàn Lăng Giang xong không nên bán cho Độc Cô Bắc Đẩu, có thể tiếp xúc với các thế lực khác.”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

Thế lực khác tiến vào Lăng Giang, như vậy khu vực Lăng Giang sẽ hỗn loạn.

Hắn cũng sẽ không đưa một khu vực Lăng Giang ổn định cho Độc Cô Bắc Đẩu.

Khu vực Lăng Giang hỗn loạn mới có lợi cho Tô Thần hấn.

“Thuộc hạ hiểu được, sẽ bí mật tiếp xúc!”

Nguyên Tuy Vân lĩnh mệnh nói.

“Liễu Sinh Nhất Kiếm, người hỗ trợ chú ý Độc Cô Bắc Đẩu, người này tâm ngoan thủ lạt, không chừng sẽ tính kế chúng ta.”

“Còn có tên Độc Đại tiên sinh kia, ánh mắt khi nhìn chúng ta có chút hung ác, nếu như hắn đùa giỡn thủ đoạn gì, không cần hỏi ta, trực tiếp giết chết đi!”

Tô Thần mở miệng nói.

Phong Lang Cư bên cạnh Độc Cô Bắc Đẩu có thực lực không tầm thường, cho võ giả cấp thấp giám thị e là sẽ bị phát hiện.

Cho nên Tô Thần để Liễu Sinh Nhất Kiếm giám thị đối phương.

Chương 632: Quan Ngự Thiên, một kiếm chém giết Độc Đại, giáp mặt khiêu khích

Tô Thần phối chế giải dược rất nhanh.

Luyện chế đan dược xong, Tô Thần sai người đưa đến chỗ Mộ Thanh Hồng.

Mộ Thanh Hồng nuốt đan dược, độc tố trong cơ thể tiêu tan, sau đó bắt đầu khôi phục thương thế.

Về phần Tô Thần thì ngồi ở trên ghế dài trong phòng xem xét thẻ rút thăm trúng thưởng.

Ngoại trừ một tấm màu cam vừa mới nhận được, những ngày qua Tô Thần cũng xem không ít thư tịch và công pháp, phát động được một tấm.

Bây giờ có hai tấm thẻ rút thăm màu cam, hấn lập tức dùng.

[Ký chủ đạt được nhân vật Quan Ngự Thiên, đạt được thẻ năm năm tu vi Thiên Nhân cảnh.]

“Ân, nhân vật Quan Ngự Thiên!”

Tô Thần không nghĩ tới lần này lại rút được Quan Ngự Thiên.

Quan Ngự Thiên chính là minh chủ của Chí Tôn Minh trong Ma Kiếm Sinh Tử Kỳ, tu luyện Bát Tử Thần Công, Uy

Long Thần Chương, còn có Tiên Thiên Cương Khí, thực lực bất phàm.

Nhân vật này xuất hiện, vận khí của hắn không tệ.

Xem xét thực lực đối phương, thực lực đối phương dĩ nhiên không ở giai đoạn trong biển ngưng thần mà là phá toái hư không.

Có thực lực tương tự như thể trải nghiệm nhân vật Yến Cuồng Đồ.

Quan Ngự Thiên ở tầng thứ Phá Toái xuất hiện là chuyện mà Tô Thần không ngờ tới, nghe đồn cường giả Phá Toái có thể tiếp xúc với Thiên Môn.

“Đến bây giờ cũng không biết rốt cuộc Thiên Môn là gì?”

Tô Thần có chút buồn rầu.

Bất quá nan đề mới lại xuất hiện, chính là bá chủ như Quan Ngự Thiên có dã tâm rất lớn, Tô Thần không tìm được vị trí thích hợp cho hắn.

Long thủ Thanh Long Hội không thích hợp.

Thanh Long Hội chủ trương ẩn mình, hoạt động trong tối.

Tuy rằng chiếm cứ phương bắc chín quận nhưng nhân vật Thanh Long Hội rất ít lộ diện.

Tính cách của Quan Ngự Thiên không thích hợp làm Long thủ.

Nhân vật như Quan Ngự Thiên có chút tương tự Bộ Vân Tiêu.

“Thiên Hạ Minh, Chí Tôn Minh!”

Lòng Tô Thần khẽ động, lúc trước hắn định làm cho Lãng Giang loạn.

Loạn thể xuất kiều hùng, Quan Ngự Thiên rất thích hợp xuất thể.

Đề Quan Ngự Thiên chậm rãi tụ hợp thể lực của Thiên Hạ Minh, cuối cùng thành lập Chí Tôn Minh, chiếm cứ khu vực Lăng Giang, quá hợp tình hợp lý.

Trong lòng Tô Thần đã định.

Về phần Quan Ngự Thiên thuộc Thanh Long Hội hay Thiên Nhai Các, trở về từ từ xem xét.

Tâm trạng thoải mái, Tô Thần sử dụng thể năm năm tu vi Thiên Nhân cảnh, bắt đầu tu luyện tăng cường thực lực bản thân.

Thủ hạ của hắn càng ngày càng mạnh, hắn cũng không thể tụt lại.

Giang hồ là giang hồ nhiệt huyết, Tô Thần hắn cũng đầy nhiệt huyết.

Hắn thích giang hồ tranh đấu chém giết, không thích co mình một chỗ.

Lúc trước hắn co mình là do thực lực quá kém.

Đêm khuya, ánh trăng soi rõ mặt đất như ban ngày.

Một bóng người xuất hiện bên ngoài phủ đệ của Tô Thần.

Thân hình kẻ này thấp bé, mắt lóe ra hàn mang nhảy trong sân.

Người tới có vẻ rất rõ bố cục nơi đây, nhìn quanh một vòng rồi đi hướng tới một chỗ.

Chính là chỗ phòng của Tô Thần.

Chỉ khi hắn vừa tới thì đã bị một cỗ khí cơ sắc bén khóa chặt.

Bóng người thấp bé này bỗng dừng lại nhìn ra phía sau mình, cách hắn không xa, có một người khác đang nhìn chăm chăm hắn.

Hô!

Thời điểm nhìn thấy người này, tên thấp bé biến sắc, vội vàng bắn ra một hạt châu màu đen.

Bùm!

Khói mù xuất hiện rồi thân hình thấp bé biến mất.

Khi kẻ thấp bé biến mất, người vừa xuất hiện kia cũng biến mất theo.

Bên ngoài đường phố có một bóng người đang vội vã chạy về một hướng, trong lòng không ngừng oán giận, mắng bản thân xui xẻo.

“Phòng thủ thật sự nghiêm ngặt, mới tiến vào liền bị phát hiện, may mà trốn nhanh, nếu không chỉ không rời đi được.”

Bóng người thấp bé trầm nghĩ.

Kiểm ý khung bố mà đối phương phát ra cho hắn biết chắc rằng mình không thể ngăn cản.

Tuy rằng võ công của hắn cũng không kém, nhưng hắn biết mình tuyệt đối không phải đối thủ nên quyết đoán thoát đi.

Chỉ là hắn không biết có một bóng người đang theo sau mình.

Bóng người thấp bé lên vào phủ đệ Tô Thần chính là Độc Đại tiên sinh bên cạnh Độc Cô Bắc Đầu.

Sau khi được Độc Cô Bắc Đầu cho phép, Độc Đại tiên sinh liền âm thầm đến phủ đệ Tô Thần, chỉ cần để hắn tới gần Tô Thần, hắn có thể hạ độc.

Đáng tiếc, còn chưa tới gần đã bị phát hiện.

Ý cảnh kiếm đạo trên thân người phát hiện không giống với kiếm ý của Diệp Cô Thành bên cạnh Tô Thần.

Bên cạnh Tô Thần vẫn còn những cao thủ khác.

Hắn cần phải nói chuyện này cho thế tử.

Bóng dáng Độc Đại nhanh chóng xuất hiện ở ngoài phủ đệ của Độc Cô Bắc Đẩu.

Trên mặt lộ vẻ vui mừng chuẩn bị tiến vào.

“Đã tới nơi, vậy để ta tiễn ngươi lên đường, để cho chủ tử của ngươi biết có ít người không phải nhân vật mà hắn có thể tính kế!”

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Độc Đại tiên sinh ngăn ra, xoay người nhìn về phía sau.

Xì xì!

Một đạo kiếm quang lóe lên.

Hắn còn chưa hoàn toàn xoay người đã bị một kiếm chém thành hai nửa.

Máu tươi bắn tung tóe!

Liễu Sinh Nhất Kiếm nhìn thoáng qua phủ đệ của Độc Cô Bắc Đẩu rồi xoay người rời đi.

Chém giết Độc Đại này ở trước phủ Độc Cô Bắc Đẩu chính là một lời cảnh cáo.

Kiểm ý một kiếm của Liễu Sinh đã kinh động Phong Lang Cư ở bên trong.

Phong Lang Cư lập tức xuất hiện.

Nhìn thấy hai nửa thi thể trên mặt đất, lông mày hắn khẽ cau lại.

“Kiếm ý thật sắc bén, không phải kiếm ý trên người Diệp Cô Thành, là người khác ra tay.”

Phong Lang Cư trầm giọng nói.

Phong Lang Cư không thích lắm Độc Đại vì tính cách cực đoan, làm người tàn nhẫn, nhưng cũng là một thủ hạ giỏi làm việc.

“Thủ đoạn dùng độc không tầm thường, đáng tiếc lần này gặp phải cao thủ.”

“Thanh Long Hội!”

Phong Lang Cư nhìn về phía đường phố trống trải.

Lúc này Độc Cô Bắc Đầu cũng phát giác động tĩnh, từ trong phủ đi ra.

Nhìn thấy thi thể Độc Đại trên mặt đất, sắc mặt hắn thay đổi vì hắn biết Độc Đại đi đâu.

“Thất thủ, còn bị người ta chém giết ở cửa.”

“Ô Thần, người đang cảnh cáo ta sao?”

Sắc mặt Độc Cô Bắc Đầu trở nên khó coi, Độc Đại là một người rất trọng yếu bên cạnh hắn.

Trợ giúp hắn xử lý rất nhiều chuyện, bây giờ lại bị giết chết.

“Không đơn giản, nên lấy đại cục làm trọng, bất quá nên nhanh chóng tìm người bổ sung vào vị trí của Độc Đại đi!”

Phong Lang Cư trầm giọng nói.

Bọn họ dùng độc không chế không ít người.

“Ta hiểu, ta lập tức an bài người khác đến đây.”

Độc Cô Bắc Đầu khôi phục bình tĩnh, nhưng trong mắt vẫn có hàn quang lấp lóe.

Từ hiện trường mà xem, đôi phương có thể dùng một kiếm chém giết Độc Đại.

Nhưng đôi phương không ra tay ở chỗ Tô Thần mà chờ tới bên ngoài phủ đệ của hắn mới ra tay.

Đây không chỉ là cảnh báo, mà còn có ý khiêu khích.

Độc Cô Bắc Đẩu rất tức giận.

“Tô Thần, ván này ta sẽ đòi lại!”

Độc Cô Bắc Đẩu nói xong quay về phòng.

Một vài người đi ra xử lý thi thể của Độc Đại.

Lúc này ở chỗ Hoa Ly Nguyệt.

Hoa Ly Nguyệt ngồi trong phòng, sắc mặt ngưng trọng.

“Độc Cô Bắc Đẩu đến, còn trở thành phó hội trưởng, dựa theo thời gian thì lúc hắn xuất phát từ Nam Hải cũng đã được định sẵn vị trí phó hội trưởng, khi đó Tiêu Mộc Hằng còn chưa chết, có thể chắc chắn là Độc Cô Bắc Đẩu đến để thay thế vị trí của ta.”

“Chỉ là Tiêu Mộc Hằng chết cho nên hắn mới tiếp nhận vị trí của Tiêu Mộc Hằng!”

“Bọn họ đây là muốn xuống tay với ta, nhất định phải có hành động!”

“Ai có thể giúp ta bây giờ?”

“Tô Thần, có lẽ Tô Thần của Thanh Long Hội có thể giúp ta.”

Chương 633: Bạch y Thiên Quân Mặc, Kim y Lan Nguyệt Hầu, Thiên Hùng Môn, Thiên huyết ngọc thiên

Tô Thành Kim Lăng quận Giang Nam.

Kim Lăng quận chính là quận thành phồn hoa nhất quận Giang Nam, cũng là khu vực trung tâm Giang Nam.

Kim Lăng quận có ba đại chủ thành.

Một là thành Kim Lăng, hai là Dương Thành, ba Tô Thành.

Với tư cách một trong tam đại chủ thành, Tô Thành rất phồn hoa, cửa thành còn lớn hơn quận thủ các quận khác.

Dòng người như nước chảy tiến vào trong thành, một cỗ xe ngựa màu xám bình thường chậm rãi tiến vào.

Xe ngựa rộng lớn, bên trong có bốn người ngồi.

Phó Hồng Tuyết mặc áo bào đen và ba người Nạp Lan Dung Yên.

Phó Hồng Tuyết nhắm mắt lại, giống như phồn hoa bên ngoài không có quan hệ gì với hắn.

Ngồi đối diện với hắn là Bạch Thiên Vũ và Lãnh Hối Thiện, hai người cũng nhắm mắt, trận chiến ở bến thuyền làm cho hai người bọn họ đều cảm giác được thực lực bản thân quá yếu.

Sau này bọn họ sẽ gặp được càng nhiều cao thủ hơn.

Đến lúc đó cũng sẽ không có chuyện như Phó Hồng Tuyết tới kịp thời.

Bọn họ phải gia tăng thực lực của mình.

Cho nên trên đường đi đều cố gắng tu luyện.

Nạp Lan Dung Yên nhìn ba người, không khỏi lắc đầu.

Lúc trước bọn họ chia thành hai xe ngựa.

Mình nàng một xe nên không biết cảnh tượng trong này, nhưng khi sắp tiến vào Tô Thành, vì ẩn nấp hành tung mới ngồi cùng một chiếc xe ngựa.

Nhìn thấy ba người chăm chỉ tu luyện như thế, trong lòng nàng không khỏi cảm thán.

Ngay khi xe ngựa của bọn họ sắp vào thành.

Đột nhiên có một đám binh lính xuất hiện, đám binh lính nhanh chóng ngăn cản dòng người đang vào thành, hơn nữa còn tách người và xe ngựa ra hai bên.

Xe ngựa dừng lại, Nạp Lan Dung Yên nhìn ra bên ngoài.

Lúc này có một cỗ xe ngựa xa hoa do hai kỵ sĩ dẫn dắt đang chậm rãi đi hướng về cửa thành.

Thủ vệ cửa thành xuất hiện dọn trống con đường chính giữa vì để cho chiếc xe ngựa này qua, xem ra người trong xe ngựa có thân phận không tầm thường.

Chiếc xe ngựa đi tới vị trí cách cửa thành mấy trượng thì chậm rãi dừng lại.

Rèm xe mở ra, một nữ tử bộ dạng diễm lệ từ bên trong bước xuống.

Phía sau nữ tử còn có một nam tử trẻ tuổi mặc trường bào màu vàng, dáng người cao lớn.

“Thiếu gia, chúng ta đến Tô Thành rồi, thoáng cái đã hai năm không tới Tô Thành rồi!”

Nữ tử diễm lệ mở miệng nói.

Thời điểm nàng mở miệng, phía sau nam tử còn có ba nữ tử diễm lệ khác xuất hiện.

“Thiếu gia, lần này chúng ta nhất định phải ở lại Tô thành nửa năm nha.”

Một nữ tử mở miệng nói.

“Lần này sẽ ở lại lâu, các người có thể chơi nhiều hơn, chúng ta cũng không cần chặn cửa thành, vào thành rồi lại nói.”

Nam tử trẻ tuổi nói xong liền trở về xe ngựa.

Xe ngựa đi qua cửa thành, sự nhộn nhịp khôi phục.

Nạp Lan Dung Yên buông rèm xe xuống.

“Kim y Lan Nguyệt Hâu, sao lại đến Giang Nam?”

Nạp Lan Dung Yên trầm giọng nói.

Lúc ở Kinh sư, nàng đã nghe nói qua một câu: “Bạch y Thiên Quân Mặc, Kim y Lan Nguyệt Hâu.”

Câu này nói về hai người.

Bạch y Thiên Quân Mặc chính là đại đệ tử của Uyển chủ Kinh sư, Kim y Lan Nguyệt Hâu là người vừa rồi nàng nhìn thấy.

Lan Nguyệt Hâu còn rất trẻ, nhưng là Thiên tử Đại Chu tự mình ban thưởng phong Hầu gia, địa vị rất là cao thượng, nghe đồn có thể thấy Thiên tử thấy mà không quỳ, ở Kinh sư có một tòa phủ đệ dành cho Lan Nguyệt Hâu.

Nhưng không có đất phong giống như Hầu gia khác.

Nàng quan tâm Lan Nguyệt Hầu chủ yếu là vì không có nhiều tin tức về Thiên Quân Mặc.

Thượng Quan Kim Hồng muốn tiếp nhận Kim Tiền bang, Kim Tiền bang chủ Kim Phi Hồng có thể là một trong mấy đại quân sự Chân Vũ Uyển.

Thượng Quan Kim Hồng có thể đối đầu với Chân Vũ Uyển.

Nên Nạp Lan Dung Yên nhất định phải thu thập tin tức về Chân Vũ Uyển.

Lan Nguyệt Hầu nổi danh cùng Thiên Quân Mặc, có lẽ hẳn biết không ít tin tức về Thiên Quân Mặc.

Nạp Lan Dung Yên trầm nghĩ.

“Không biết có thể nghĩ cách liên hệ với Lan Nguyệt Hầu hay không, thu được càng nhiều tin tức của Thiên Quân Mặc.”

Nạp Lan Dung Yên tính toán.

Thời điểm nàng suy nghĩ thì xe ngựa đã tiến vào trong Tô Thành.

Không lâu sau phụ xe dừng lại trước cửa một khách điếm.

Bốn người bước ra khỏi thùng xe.

Tiểu nhị của khách sạn nhanh chóng nghênh đón.

“Cho chúng ta bốn gian phòng trên, phải sát nhau, nếu như không có thì chung một tầng cũng được.”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Được!”

Nhìn thấy Nạp Lan Dung Yên nói như vậy, trên mặt tiểu nhị lộ ra vẻ vui mừng.

Bốn người theo tiểu nhị tiến vào trong khách điếm.

“Các người nghe nói chưa, Thiên Huyết Ngọc Thiên của Thiên Hùng Môn bị người ta đánh cắp, Chu đại môn chủ phát ra lệnh treo giải thưởng, ai hỗ trợ tìm Thiên Huyết Ngọc Thiên, thưởng một trăm vạn lượng bạc.”

Trong đại sảnh khách điếm, một võ giả mang bội đao mở miệng nói.

“Một trăm vạn lượng, Chu đại môn chủ hào phóng vậy sao?”

Có người khó hiểu hỏi.

“Thiên Huyết Ngọc Thiên là bảo vật Chu đại môn chủ cần, Chu đại môn chủ tu luyện chính là Thiên Huyết Hung Sát Kinh, cần Thiên Huyết Ngọc Thiên trợ giúp.”

“Không có Thiên Huyết Ngọc Thiên, Chu đại môn chủ tu hành rất chậm.”

Một người bên cạnh nói.

“Bảo vật như vậy, Chu đại môn chủ phải mang theo bên mình, làm sao lại bị trộm chứ?”

Một số người khó hiểu hỏi.

“Ta cũng không biết chuyện này, bất quá nghe đồn hảo hữu của Chu đại môn là phó thống lĩnh Giang Nam Trấn Phủ Tì Lý Mộ Hàn đang từ Kim Lăng chạy tới, trợ giúp Chu đại môn chủ tìm Thiên Huyết Ngọc Thiên, tin rằng có thể nhanh chóng tìm được ai trộm bảo vật.”

“Cũng không biết kẻ nào can đảm như vậy, dám trộm đồ của Chu đại môn chủ.”

Có người trầm giọng nói.

“Bất quá ta nghe nói nếu như nuốt Thiên Huyết Ngọc Thiên, có thể gia tăng khí huyết và tu vi, người này trộm Thiên

Huyết Ngọc Thiên chắc chắn muốn gia tăng tu vi.”

“Người nói xem có khả năng Thiên Huyết Ngọc Thiên đã bị dùng rồi hay không?

“Trên Thiên Huyết Ngọc Thiên có kịch độc, cần có tài liệu khác phụ trợ mới có thể trung hòa kịch độc, như vậy mới có thể luyện chế ra đan dược gia tăng tu vi, bất quá Thiên Huyết Ngọc Thiên có thể trợ giúp võ giả tu luyện, rất ít người dùng để luyện chế đan dược.”

Một người giống như biết nhiều mở miệng nói.

“Như vậy sao?”

Một số người bưng tỉnh.

“Thiên Huyết Ngọc Thiên là thứ tốt?”

Lòng Lãnh Hối Thiện và Bạch Thiên Vũ khẽ động, bọn họ đang cần bảo vật như vậy.

Bốn người nhanh chóng được sắp xếp phòng riêng.

Lúc này, trong một mật thất ở một trang viên.

Liên Thành Bích nhìn một con ve huyết sắc trong hộp ngọc mà tỏ vẻ vui mừng.

“Những dược liệu khác đều đã chuẩn bị xong, tìm được người có thể luyện chế đan dược hẳn là ổn!”

Liên Thành Bích trầm giọng nói.

Nói xong đóng hộp lại rồi khỏi mật thất.

Khi hắn bước ra, một người hầu áo xanh xuất hiện trước mặt.

“Trang chủ, khách nhân của ngài đã vào khách điểm rồi.”

Người hầu áo xanh khom người nói.

Người mang theo ngọc bội này đi đến khách điểm kia mời bọn họ đến Thiên Vân Thủy Tạ một lần, ngay tại sương phòng ta thường tới!”

Liên Thành Bích lấy một cái viên ngọc bội ra, mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Người hầu áo xanh khom người rời đi.

Chương 634: Thiên Hùng Môn, Chu đại môn chủ, Giang Nam Trấn Phủ Ti, Lý Mộ Hàn

Sau khi người hầu áo xanh rời đi.

Liên Thành Bích đi về phía đại sảnh sơn trang.

Vô Cầu sơn trang chính là thế lực mà Liên Thành Bích sáng lập sau khi tiến vào Giang Nam, còn cưới thiên kim của Lý gia phú thương Tô Thành, Lý Nhất Mai.

Lý Nhất Mai cũng là phu nhân của trang chủ hiện tại.

Lúc Liên Thành Bích tiến vào đại sảnh, Lý Nhất Mai đang ở đây.

Nàng không có mặc quần áo hoa lệ gì, cũng không đeo trang sức gì, trên mặt cũng không son phấn, nhưng trông khá xinh đẹp.

Ánh mắt trong suốt nhu hòa, giống như cảnh ngày xuân, tóc dài mềm mại.

Nhìn thấy Liên Thành Bích, Lý Nhất Mai vui mừng.

“Bé quan tu luyện thế nào rồi, ta giúp ngươi tìm được một huyết sâm ngàn năm từ Kim Lăng, đang trên đường đưa tới.”

Lý Nhất Mai ôn nhu tiến lên nói.

Lòng Liên Thành Bích có chút rung động.

Kiếp trước Liên Thành Bích hấn vì danh lợi thế tục hấp dẫn, đánh mất chính mình, mất đi nữ nhân mà mình yêu nhất.

Đời này hấn vốn không nghĩ tới mình còn có thể gặp được nữ nhân khiến mình động lòng.

Nhưng vận mệnh đề cho hấn gặp Lý Nhất Mai, trùng hợp anh hùng cứu mỹ nhân.

Không có kiêu ngạo của tiểu thư phú gia, chỉ có tình yêu nồng đượm của phu thê bình thường.

“Vì chuyện của ta, phiền toái phu nhân rồi.”

Liên Thành Bích nhẹ giọng nói.

“Chuyện phu thê, đừng nói hai chữ phiền toái, ngại để ta âm thầm đi tìm đan sư ta cũng đã tìm được, nhưng một khi chúng ta liên hệ đan sư, chỉ sợ sẽ bị Thiên Hùng Môn phát giác.”

“Còn nữa, nghe bên ngoài đồn đãi phó thống lĩnh Giang Nam Trấn Phủ Ti Lý Mộ Hàn đang trên đường đến Tô thành, người này am hiểu truy tung điều tra, ta sợ hấn sẽ nhanh tìm tới nơi này.”

Lý Nhất Mai nhẹ giọng nói.

“Không sao, ta một ít bằng hữu đến Tô thành, có thể giải quyết.”

“Lát nữa, nàng theo ta đi gặp bằng hữu một lần.”

Liên Thành Bích mở miệng nói.

“Bằng hữu của phu quân?”

Lý Nhất Mai nở nụ cười, Liên Thành Bích mang theo nàng đi gặp bằng hữu của hấn, đây là tin tưởng nàng.

“Đúng rồi, phụ thân cho người truyền tin, nói Lan Nguyệt Hầu đến Tô Thành.”

“Năm đó phụ thân có chút giao tình với Lan Nguyệt Hầu, hẳn hi vọng chúng ta hồi phủ cùng đi gặp Lan Nguyệt Hầu.”

Lý Nhất Mai nói.

“Lan Nguyệt Hầu?”

Trên mặt Liên Thành Bích lộ vẻ nghi hoặc.

Hắn không nghĩ tới Lý gia còn có quan hệ với một vị Hầu gia Đại Chu.

Cũng chưa từng nghe Lý Nhất Mai nói qua.

“Phu quân, người cũng không nên xem thường phụ thân ta, phụ thân ta là thương nhân, có thể kinh doanh ở Tô Thành đương nhiên phải có chút quan hệ, nếu không Lý gia chúng ta đã sớm bị người khác nuốt sạch.”

Lý Nhất Mai vừa cười vừa nói.

“Tốt, đúng lúc bằng hữu của ta cũng ở trong thành, chúng ta gặp bằng hữu xong liền về Lý phủ một chuyến, cùng nhạc phụ đi gặp Lan Nguyệt Hầu.”

Liên Thành Bích nói.

“Được! Vậy ta đi sửa sang lại chút.”

Lý Nhất Mai đang để mặt mộc, gặp bằng hữu của Liên Thành Bích thì nàng phải trang điểm, chuẩn bị.

Thiên Hùng Môn là một trong bốn môn ở khu vực Giang Nam.

Dưới môn có mười hai đường, thành lập ở mười hai thành trì Giang Nam.

Tụ điểm chính của Thiên Hùng Môn ở Tô Thành.

Trong phòng nghị sự rộng lớn.

Môn chủ Chu Mãnh, người được gọi là Chu đại môn chủ có thân hình khôi ngô, thân trên trần trụi, làn da màu đồng, mái tóc sáng bóng, cổ tay có đeo vòng sắt màu đen, ánh mắt hung ác giống như điều hâu.

Lúc này sắc mặt hắn rất khó coi.

Phía dưới hắn có mười hai người.

Mười hai người này chính là mười hai đường chủ của Thiên Hùng Môn, cũng là mười hai nghĩa tử của hắn.

“Nói cho ta biết, các ngươi tra được gì rồi?”

Tính tình Chu đại môn chủ tương tự như thân hình của hắn.

Thiên Huyết Ngọc Thiên bị trộm mà một mực không có tin tức, điều này khiến cho lửa giận của hắn tích tụ.

“Nghĩa phụ, chúng ta giám thị các nơi bán dược liệu, dược phường, còn có một ít đan sư quanh Tô Thành, cũng điều tra xuất hàng của các đại dược phòng, nhưng không có phát hiện người mua dược liệu tương quan với Thiên Huyết Ngọc Thiên!”

Một nam tử mặc áo xanh mở miệng nói.

Nam tử áo xanh có dáng người khôi ngô, nhưng điều làm cho người ta chú ý nhất là đôi chân của hắn, giống như hai cái cọc gỗ vững chắc, có thể thấy được lực chân cường hãn.

Hắn là lão đại Chu Đại Đồ.

“Đường bộ và đường thủy đều bị chúng ta đều phong tỏa, chỉ cần có người rời khỏi Tô Thành đều bị kiểm tra tỉ mỉ, nhưng vẫn không có phát hiện mới, ta đoán người này không có rời khỏi địa giới Tô Thành.”

Lão nhị La Kim Hồ nói.

“VẬY các người nói cho ta biết người này trốn ở địa phương nào!”

Chu đại môn chủ nghe vậy vỗ bàn trước mặt, lớn tiếng hỏi.

Cái bàn chịu một cú vỗ có thêm một lỗ thủng.

“Nghĩa phụ, hài nhi cho rằng có khả năng ở trong trang viên ngoài thành.”

“Ngoài thành có nhiều trang viên, thích hợp ẩn nấp, nghĩa phụ, ta muốn dẫn người lục soát những trang viên kia.”

Lão tam là một thanh niên gầy gò trầm giọng nói.

Nghe được thanh niên gầy gò nói, Chu đại môn chủ hơi đỏ mặt.

“Người ở những trang viên kia đều có địa vị nhất định, chúng ta mạnh mẽ lục soát chỉ sợ sẽ dẫn tới một ít phiền toái.”

Một người bên cạnh lão tam mở miệng nói.

“Bất kể là người nào, Thiên Huyết Ngọc Thiên đối với nghĩa phụ rất trọng yếu, không thể mất đi, nghĩa phụ cứ giao cho ta, nếu như lục soát không được, nghĩa phụ theo gia pháp xử trí ta, cho bọn hần một lời giải thích, nói ta tự tiện chủ trương là được.”

Thanh niên gầy gò tên Phương Ngôn Hải.

“Tốt, chuyện này giao cho lão tam thực hiện, các người hỗ trợ lão tam, nhất định phải tìm cho bằng được.”

Chu đại môn chủ nói.

“Nghĩa phụ yên tâm, ta nhất định sẽ trợ giúp nghĩa phụ tìm được Thiên Huyết Ngọc Thiên, mang đầu tặc nhân về.”

“Đều lui xuống đi!”

Chu đại môn chủ khoát tay nói.

Mấy tên nghĩa tử nhanh chóng rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi, một nam tử từ phía sau bước ra.

“Các nghĩa tử của ngươi vẫn rất dũng mãnh, hăng hái, có khí phách của người khi còn trẻ.”

Người này nhẹ giọng nói.

“Không có bọn hắc Thiên Hùng Môn ta cũng trở thành một trong tứ môn ở Giang Nam, lần này phiền toái Lý huynh rồi!”

“Thiên Huyết Ngọc Thiên rất quan trọng với ta, chỉ thiếu một chút nữa thôi là ta thể luyện Thiên Huyết Hung Sát Kinh tới đại thành.”

Chu đại môn chủ nói.

“Ta và ngươi là huynh đệ sinh tử, ta nhất định sẽ giúp ngươi tìm được Thiên Huyết Ngọc Thiên.”

Người xuất hiện mở miệng nói.

Người này chính là huynh đệ kết bái của Chu đại môn chủ, phó thống lĩnh Giang Nam Trấn Phủ Ti Lý Mộ Hàn.

Bên ngoài nghe nói Lý Mộ Hàn đang trên đường tới, nhưng thực tế thì Lý Mộ Hàn đã xuất hiện ở Thiên Hùng Môn.

“Bất quá Lý huynh, vì sao ngươi để cho ta thả ra tin tức ngày mai ngươi mới đến?”

“Cho người ra tay cảm thấy cấp bách, xem đối phương có động tĩnh hay không, bất quá căn cứ theo ta điều tra, có thể lão tam của ngươi hoài nghi đúng rồi, Thiên Huyết Ngọc Thiên có khả năng ở trang viên ngoài thành.”

“Nhưng người trong những trang viên kia cũng không tầm thường, ngươi chiếm cứ Tô thành, thế lực muốn thay thế vị trí của ngươi rất nhiều!”

Lý Mộ Hàn trầm giọng nói.

Chương 635: Mọi người gặp mặt, mười hai nghĩa tử muốn động

Khu vực Giang Nam không giống với các khu vực khác.

Nơi này thế lực tung hoành, vừa có cơ hội thì những người khác sẽ đến cắn người một cái hoặc tiêu diệt người.

Cho nên Lý Mộ Hàn mới nói như thế.

“Thiên Huyết Ngọc Thiên quá quan trọng, ta không thể không đánh cược một lần!”

Chu đại môn chủ nói.

“Tốt, ta hiểu được, nếu như xảy ra vấn đề người cũng không cần lo lắng, ta đã giúp người làm một tấm bảo mệnh phù ở Giang Nam Trấn Phủ Ti.”

Lý Mộ Hàn mở miệng nói.

Nói chuyện rất tự tin, Giang Nam Trấn Phủ Ti không giống với Trấn Phủ Ti khu vực khác, tuy rằng lệ thuộc vào tổng bộ Trấn Phủ Ti Kinh sư.

Nhưng thực lực lại mạnh hơn tổng bộ Trấn Phủ Ti Kinh sư.

Đó là bởi vì Ti chủ Giang Nam Trấn Phủ Ti chính là một trong tam đại thống lĩnh hộ vệ bên cạnh Chu Đế.

Trấn Phủ Ti khu vực khác đều xưng hô người đứng đầu là thống lĩnh, nhưng Giang Nam Trấn Phủ Ti lại gọi Ti chủ, xưng hô không giống nhau.

Ti chủ Trần Phủ Ti Giang Nam lúc trước có thể trực tiếp gặp mặt Chu đế.

“Đa tạ huynh đệ, bất quá bây giờ giang hồ biến hóa, Trần Phủ Ti không còn lực chấn nhiếp mạnh như vậy!”

Chu đại môn chủ trầm giọng nói.

“Chuyện này người có thể yên tâm, bảo mệnh phù cho người do Ti chủ đích thân phát xuống!”

Lý Mộ Hàn mở miệng nói.

Nghe vậy, Chu đại môn chủ biến sắc.

“Người muốn ta gia nhập Giang Nam Trần Phủ Ti sao!”

“Tình huống bất đắc dĩ, gia nhập Giang Nam Trần Phủ Ti có làm sao đâu, ta sẽ không nói nhiều với người, nghĩa tử của người hành động có thể dẫn ra một ít người, giúp ta tìm được manh mối hữu dụng.”

Lý Mộ Hàn vừa nói vừa bước ra khỏi đại sảnh nghị sự.

“Là ý của lão già kia hay là ý của người đây?”

“Những năm qua lão đầu kia một mực thu nạp cao thủ khu vực Giang Nam, hẳn muốn làm gì đây?”

Chu đại môn chủ trầm giọng nói.

Lúc này, Liên Thành Bích và phu nhân Lý Nhất Mai đang ngồi xe ngựa tiến vào trong thành.

Bọn họ nhanh chóng xuất hiện bên bờ hồ Thiên Thủy lớn nhất Tô Thành, nơi này là một trong những khu vực phồn hoa nhất Tô thành.

Hai người xuống xe ngựa.

Một người hầu xuất hiện trước mặt Liên Thành Bích.

“Trang chủ, vừa rồi có tin tức từ trong thành truyền ra, Thiên Hùng Môn chuẩn bị tiến hành lục soát trang viên ngoài thành.”

Nghe vậy, Liên Thành Bích khẽ cau mày.

“Phu quân, ngoài thành có rất nhiều trang viên, mỗi trang viên đều chiếm diện tích lớn, bọn họ muốn lục soát không có dễ dàng như vậy, ta đoán bọn họ muốn dẫn người trộm Thiên Huyết Ngọc Thiên động!”

Lý Nhất Mai nhẹ giọng nói.

Trong khi nói chuyện, người hầu được lệnh di chuyển xe ngựa sang một bên.

Liên Thành Bích khôi phục sắc mặt, vừa rồi hấn bị tin tức này làm cho chấn động.

“Đi, chúng ta đi vào!”

Hai người đi hướng về Thiên Vân Thủy Tạ.

Hai bên Thiên Vân Thủy Tạ trồng rất nhiều trúc xanh, lớp lớp thành rừng đứng ven hồ nước tạo thành cảnh tượng thú vị.

Nơi này chính là nơi mà danh khách giang hồ, thế gia đệ tử cùng với quý tộc, phú thương hào khách trong Tô Thành đều thích tới.

Đương nhiên tửu lâu này nổi danh như thế bởi vì là sản nghiệp của Nam Cung Gia, một trong tứ đại gia tộc Giang Nam.

“Liên trang chủ, Liên phu nhân tới, mời vào, khách nhân ngài mở tiệc chiêu đãi đã ở trong nhã gian, ta dẫn ngài đến.”

Một người phục vụ của Thiên Vân Thủy Tạ nhìn thấy Liên Thành Bích cùng Lý Nhất Mai, vội vàng tiến lên nói.

Hiện nay Liên Thành Bích cũng có danh tiếng ở Tô Thành.

Đương nhiên chủ yếu là do Liên Thành Bích quá may mắn, được đại tiểu thư Lý gia Lý Nhất Mai nhìn trúng, trở thành con rể Lý gia.

Ánh mắt rất nhiều người nhìn Liên Thành Bích đều đầy hâm mộ.

Bọn họ đã được đưa đến một gian phòng.

“Liên trang chủ, khách của người ở bên trong.”

Người phục vụ không có đẩy cửa.

“Đa tạ!”

Lý Nhất Mai móc một thỏi bạc đưa cho người phục vụ.

“Đa tạ Liên phu nhân!”

Người phụ vui vẻ lui xuống.

“Chúng ta vào đi!”

Sau khi tiến vào đầu tiên gặp một bức bình phong, qua bình phong thì đến một không gian rộng lớn.

Lúc Lý Liên Bích và Lý Nhất Mai tiến vào.

“Nạp Lan Dung Yên đứng dậy đi về phía Liên Thành Bích.”

Bái kiến Liên trang chủ.

Tuy rằng Nạp Lan Dung Yên và Liên Thành Bích không gặp mặt nhưng có trao đổi thông tin.

Về phần Lãnh Hối Thiện và Bạch Thiên Vũ đã từng tiếp xúc với Liên Thành Bích cho nên quen biết, thái độ rất nhiệt tình.

Còn Phó Hồng Tuyết thì lặng yên uống rượu, không có nói gì với Liên Thành Bích, chỉ khẽ gật đầu.

“Mấy vị, đây là phu nhân của ta, Lý Nhất Mai, không bao lâu nữa Kiều bang chủ sẽ đến.”

Liên Thành Bích lên tiếng.

Nghe Liên Thành Bích nói đến Kiều bang chủ, Lý Nhất Mai lộ vẻ kinh ngạc.

Hiện giờ ở khu vực Giang Nam, người có thể được gọi là Kiều bang chủ, chỉ có bang chủ Cái Bang đại danh鼎鼎 Kiều Phong.

Nàng không nghĩ tới phu quân của mình có quen biết với Kiều Phong.

“Chúc mừng Liên trang chủ, lần này lâu chủ muốn đã thông con đường tình báo ở khu vực Giang Nam, Kim Phong Tề Vũ Lâu hiện tại có quá ít nhân thủ ở Giang Nam, cho nên ta đại biểu lâu chủ thành lập liên lạc với thế lực của ngài và cùng Kiều bang chủ.”

Nạp Lan Dung Yên mở miệng nói.

Mặc dù nàng biết Liên Thành Bích cũng là người của Tô Thần, nhưng đây là hợp tác giữa hai người.

Bọn họ đều nghe lệnh Tô Thần nhưng mỗi người hướng tới lợi ích của mình.

“Chúng ta ngồi trước nói chuyện sau, gặp qua Phó huynh!”

Lúc Liên Thành Bích nói chuyện, lên tiếng chào hỏi Phó Hồng Tuyết.

Tư liệu về Phó Hồng Tuyết Nguyên Tuy Vân đã báo cho hắn biết, chính là cường giả trong biển ngưng thần, e rằng chuyện lần này cần Phó Hồng Tuyết ra mặt.

“Gặp qua Liên huynh!”

Phó Hồng Tuyết lên tiếng di chuyển thân hình, ngồi vào giữa bàn tròn bên cạnh.

Mấy người nhanh chóng ngồi xuống.

Lý Nhất Mai nhìn thấy phu quân mình chào hỏi Phó Hồng Tuyết, có chút khó hiểu.

Lãnh Hồi Thiện và Bạch Thiên Vũ mang theo một cỗ khí thế, khí thế của thượng vị giả, vừa nhìn liền biết không phải võ giả bình thường.

Phó Hồng Tuyết thì bất động, trên người không có khí thế gì, cho người ta cảm cô độc.

“Trước khi mấy vị đến, ta đồ của Thiên Hùng Môn, chuẩn bị luyện chế đan dược.”

Sau khi Liên Thành Bích trao đổi một hồi mới nói.

“Thiên Huyết Ngọc Thiên bị người trộm, nghe đồn Thiên Huyết Ngọc Thiên có thể luyện chế đan dược, có thể tăng cường thực lực của võ giả Thiên Nhân cảnh.”

Lãnh Hồi Thiện nghe vậy vui vẻ nói.

Bạch Thiên Vũ cũng tỏ vẻ vui mừng.

Bọn họ đang cần đan dược tăng cường thực lực, Liên Thành Bích nói ra nghĩ là muốn phân cho bọn họ một phần.

Lúc này, trong một nhĩ gian khá lớn của tử lâu.

Có năm người đang ngồi, bốn thanh niên mặc cẩm y và một nữ tử mặc váy dài màu đỏ.

Nữ tử có gương mặt sáng sủa, làn da trắng nõn, giống như mỹ nhân trong tranh, mái tóc đen nhánh dùng một cây trâm ngọc búi lên.

Hình như nữ tử cầm đầu năm người.

Lúc này một tên phục vụ đi vào.

“Tiểu thư, Lý Nhất Mai và Liên Thành Bích đến Thiên Vân Thủy Tạ rồi, hình như đang chiêu đãi khách.”

Tên phục vụ đi tới trước mặt nữ tử rồi nói.

“Tiện nhân Lý Nhất Mai kia từ sau khi gả cho Liên Thành Bích vẫn luôn ở Vô Cầu sơn trang ra, hôm nay xuất hiện, ta muốn hỏi vì sao tiện nhân kia lựa chọn Liên Thành Bích mà không lựa chọn ca ca ta.”

Nữ tử lạnh lùng nói.

Trong lúc nói chuyện nàng đã đứng lên đi ra ngoài cửa.

Bốn tên thanh niên vội vàng đi theo nàng.

ở một nơi khác.

Mười hai nghĩa tử của Thiên Hùng môn chủ đang tụ tập.

“Lão tam, những trang viên ngoài thành không đơn giản, người có thể lựa chọn mục tiêu trước.”

Lão đại mở miệng hỏi.

“Đã có, mục tiêu lựa chọn lần này chính là Vô Cầu sơn trang, trang chủ là con rể Lý gia, Lý gia có chút quan hệ với Lan Nguyệt Hào.”

“Thế nhưng lần này Lan Nguyệt Hào đến Tô thành không có vào trang viên Lý gia mà vào Hàn Sơn Tự, hai năm trước Lan Nguyệt Hào đến Tô thành đã ở Lý gia, hôm nay không ở, nói rõ Lý gia không còn được Lan Nguyệt Hào coi trọng như trước.”

“Huống hồ chúng ta lục soát Vô Cầu sơn trang cũng có thể tạo tác dụng răn đe.”

Lão tam kia mở miệng nói.

Chương 636: Thiên Nhai Các, Thập phương tổng sứ, Quan Ngự Thiên

Trong một trang viên ở Hải Sa Thành.

Tô Thần đang ở bên hồ sen, trong tay bung chén thức ăn cho cá chép màu vàng trong hồ sen ăn.

Bên cạnh hắn là Quan Ngự Thiên một thân kinh trang.

Ngày hôm sau Tô Thần liền triệu hoán Quan Ngự Thiên ra ngoài để hắn tìm hiểu về thế giới này.

Sau khi nói chuyện với Quan Ngự Thiên.

Tô Thần gạt đi ý định lúc trước, chính là định cho Quan Ngự Thiên tự thân thu nạp thể lực của Thiên Hạ Minh rồi thống lĩnh khu vực Lăng Giang.

Nhưng ý định này phải được xây dựng trên cơ sở sức mạnh tuyệt đối.

Cường giả tầng thứ Phá Toái có thể quét ngang Lăng Giang, nhưng sau khi Quan Ngự Thiên xuất hiện hắn lại nói cho Tô Thần, không thể tùy ý vận dụng lực lượng tầng thứ Phá Toái, hơn nữa còn sẽ chịu chút áp chế.

Nếu như vận dụng lực lượng tầng thứ Phá Toái sẽ làm cho thực lực bản thân suy yếu.

Về phần Tô Thần nhắc tới Thiên Môn, Quan Ngự Thiên lại nói khi hắn toàn lực thi triển lực lượng tầng thứ Phá Toái, có thể dẫn động thiên địa biến hóa.

Có lẽ biến hóa liên quan đến Thiên Môn mà Tô Thần nói.

Biến hóa này khiến Tô Thần thay đổi ý định.

Hắn chuẩn bị để Quan Ngự Thiên dùng danh nghĩa Thập Phương tổng sứ Thiên Nhai Các xuất hiện.

Hiện nay, Thiên Nhai Các có thanh thế bất phàm ở vương triều Đại Chu, Quan Ngự Thiên hiện thân với thân phận Thập phương tổng sứ, không chỉ có thể gia tăng khí thế của Thiên Nhai Các mà còn làm cho người ta cảm giác được sự cường đại của Thiên Nhai Các.

Về phần chuẩn bị tìm thế lực bên ngoài đến tiếp nhận địa bàn của Thiên Hạ Minh mà Thanh Long Hội thu được, hiện tại hắn đổi ý, trực tiếp để cho Thập phương tổng sứ Quan Ngự Thiên tiếp nhận.

Ngoại giới vốn đã biết Thanh Long Hội có chút quan hệ với Thiên Nhai Các.

Đặc biệt là Tô Thần và lâu chủ Bạch Sầu Phi của Kim Phong Tế Vũ Lâu có quan hệ mật thiết.

Như vậy Tô Thần dùng địa bàn của Thiên Hạ Minh mà mình đạt được giao dịch với Quan Ngự Thiên cũng là chuyện bình thường.

“Hắn là hôm nay Trang Toàn Cơ và Tùy Vân đã kiểm tra đối chiếu sổ sách xong!”

“Người tiếp nhận một ít địa bàn của Hải Sa Bang trước, sau đó người sẽ cùng Độc Cô Bắc Đẩu xử lý công việc của Thiên Hạ Minh.”

Tô Thần đặt chén thức ăn cho cá xuống, mở miệng nói.

“Chủ thượng yên tâm, thuộc hạ sẽ toàn lực khu trừ thế lực của Độc Cô Bắc Đẩu!”

“Thời gian không vội, nghĩ biện pháp không chế một ít cao thủ của Thiên Hạ Minh.”

“Ta sẽ nhanh chóng phân chia Độc Cô Vô Địch và Lãnh Hối Thiện đến bên người, Độc Cô Vô Địch ở tái ngoại có nhân thủ, ta đã thông tri hắc dẫn người đến đây, nhưng cần một ít thời gian, tám vị trí còn lại, có người thích hợp ta sẽ phái tới cho người.”

Tô Thần mở miệng nói.

Khi hai người Độc Cô Vô Địch và Lãnh Hối Thiện xuất hiện, bọn họ sẽ dùng thân phận Thập phương sứ giả xuất hiện.

Như vậy Quan Ngự Thiên là Thập phương tổng sứ, bọn họ tự nhiên phải quy về dưới trướng.

Quan Ngự Thiên chưa có thủ hạ.

Tuy rằng hắc chuẩn bị chinh hợp Thiên Hạ Minh, nhưng không thể hoàn thành nhanh chóng cho nên mới cần Độc Cô Vô Địch dẫn người từ tái ngoại tiến vào khu vực Lăng Giang.

“Đa tạ chủ thượng!”

Quan Ngự Thiên vội vàng cảm ơn.

Lúc này, Nguyên Tuy Vân đi tới.

“Chương giáo, đã xử lý xong chuyện Hải Sa Bang, địa bàn và sản nghiệp đều phân chia rõ ràng.”

Nguyên Tuy Vân bậm báo.

“Bên kia có giờ trò gì không?”

Tô Thần hỏi.

“Cũng không có, chỉ là Hoa Ly Nguyệt âm thầm liên hệ với thuộc hạ, nói Độc Cô Bắc Đẩu đang rất cần tiền, có khả năng sẽ bán một ít sản nghiệp của Hải Sa Bang, nếu như chúng ta muốn lấy thì đây là một cơ hội!”

“Còn nữa, Hoa Ly Nguyệt muốn âm thầm gặp Chương giáo một lần, hình như muốn hợp tác với Chương giáo.”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Hợp tác với ta sao, không phải Nam Hải thương hội các nàng có quan hệ gần gũi với Độc Cô Bắc Đẩu sao?”

“Đúng rồi, ta bảo người thông báo cho Độc Cô Bắc Đẩu, mời hắn đến, hắn trả lời thế nào?”

Tô Thần chuẩn bị biểu lộ thân phận của Quan Ngự Thiên và rời khỏi Hải Sa Thành.

“Hắn nói sẽ đến sau!”

Nguyên Tuy Vân đáp.

“Được, vậy chúng ta tới phòng khách chờ bọn họ đi!”

Tô Thần nói rồi dời bước.

Không xa ngoài phủ đệ của hắn, có một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy tới.

Bên trong xe ngựa, Độc Cô Bắc Đẩu nhìn Hoa Ly Nguyệt, nói.

“Hình như lần giao dịch này bên kia không có tổn thất, Hoa phó hội trưởng không muốn giải thích với ta một chút sao?”

Giọng điệu lạnh lùng.

“Thế tử, Hải Sa Bang tương đối ít sản nghiệp, nếu như hiện tại ta động tay động chân, chỉ sợ bọn họ sẽ phát hiện, bất lợi cho chuyện động tay vào sản nghiệp Thiên Hạ Minh.”

Hoa Ly Nguyệt vội vàng nói.

Đây là lý do thoái thác nàng đã sớm nghĩ ra.

Độc Cô Bắc Đẩu nhìn Hoa Ly Nguyệt, mở miệng nói:

“Hi vọng Hoa phó hội trưởng nhớ kỹ lời nói hôm nay, còn có một ít sản nghiệp của Thiên Hạ Minh, người đã bắt đầu âm thầm liên hệ người mua chưa?”

“Phú thương ở khu vực Lăng Giang không ít, bọn hấn có tiền, ta hi vọng trong vòng mười ngày sau khi chúng ta tới Thiên Hạ Minh người sẽ xử lý xong một ít sản nghiệp, lấy được năm ngàn vạn lượng bạc trắng.”

Độc Cô Bắc Đẩu nói

“Thế tử, ta đã âm thầm liên hệ, một ít thương nhân từng hợp tác cảm thấy rất hứng thú, nhưng hiện tại ta không dám nhiều lời, cụ thể còn phải đợi đến khi chúng ta hoàn toàn không chế Thiên Hạ Minh mới có thể nói chuyện thêm.”

Hoa Ly Nguyệt đáp.

“Được!”

Sắc mặt Độc Cô Bắc Đẩu hòa hoãn hơn.

“Người nói xem Tô Thần hẹn gặp chúng ta có chuyện gì đây?”

Độc Cô Bắc Đẩu chuyển đề tài tới trên người Tô Thần.

Khi nói đến Tô Thần, trong mắt Độc Cô Bắc Đẩu lóe hàn mang.

Giết Độc Đại trước phủ đệ của hấn, bây giờ còn hẹn hấn gặp mặt.

Hấn không biết trong hồ lô Tô Thần đang bán thuốc gì.

Hoa Ly Nguyệt không dám nói gì thêm.

Nàng biết chuyện Độc Đại bị người ta chém giết ở trước phủ đệ Độc Cô Bắc Đẩu, còn mơ hồ suy đoán do Thanh Long Hội làm.

Ở Hải Sa Thành hiện tại chỉ có Thanh Long Hội dám làm như vậy.

Sau khi biết chuyện này, nàng mới âm thầm tiết lộ với Nguyên Tuy Vân chuyện muốn hợp tác với Tô Thần.

Xe ngựa nhanh đến phủ Tô Thần.

Lúc xe ngựa đến nơi, người hầu lập tức tiến vào trong viện.

Chỉ chốc lát sau, Nguyên Tuy Vân từ bên trong đi ra dẫn Độc Cô Bắc Đẩu, Phong Lang Cư và Hoa Ly Nguyệt tiến vào phòng khách.

Trong phòng khách, Tô Thần cùng Quan Ngự Thiên ngồi trên ghế chính trái phải giữa đại sảnh.

Khi Nguyên Tuy Vân mang theo ba người Độc Cô Bắc Đẩu tiến vào phòng khách, Độc Cô Bắc Đẩu nhìn thấy Quan Ngự Thiên ngồi một bên Tô Thần, ánh mắt ngưng tụ.

Phong Lang Cư bên cạnh hẩn ngưng trọng nhìn Quan Ngự Thiên.

Vì Quan Ngự Thiên cho hắn áp lực rất lớn.

“Độc Cô thế tử, ta giới thiệu cho ngươi chút, vị này là Thập Phương tổng sứ Thiên Nhai Các, Quan Ngự Thiên đại nhân.”

“Tất cả lợi nhuận của chúng ta ở khu vực Lăng Giang lần này, chúng ta đều bán cho Thiên Nhai Các, kế tiếp chúng ta sẽ không tham dự chuyện ở khu vực Lăng Giang nữa, sau này có Thiên Nhai Các kết nối hợp tác với Đại tướng quân phủ.”

“Đây cũng là nguyên nhân ta mời Độc Cô Thế Tử đến đây nói chuyện.”

Tô Thần đứng dậy giới thiệu, thuận tiện nói ra mục đích mình mời bọn họ tới.

Chương 637: Chuyển tay lợi ích, Độc Cô Bắc Đẩu tâm cơ

Nghe vậy, bước chân Độc Cô Bắc Đẩu bước vào đại sảnh hơi dừng lại, sắc mặt biến đổi.

Hắn không nghĩ tới Tô Thần lại bán sản nghiệp của Thiên Hạ Minh.

“Tô chương giáo, Thiên Hạ Minh cũng không chỉ có sản nghiệp, còn có các bảo vật khác, người cứ vậy mà sang tay cho Thiên Nhai Các sao?”

Độc Cô Bắc Đẩu nhẹ giọng hỏi.

“Độc Cô thể tử yên tâm, đến lúc đó ta sẽ phái người đi cùng Quan tổng sứ.”

“Chúng ta chính là một tổ chức, chỉ cần không chế chín quận phương bắc là được, sau này Độc Cô thể tử có người nào không giải quyết được, chỉ cần giá cả thích hợp chúng ta có thể trợ giúp người giải quyết gọn gàng.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Chuyện chiếm cứ địa bàn sau này sẽ do Thiên Nhai Các làm, Thanh Long Hội vẫn phải phát triển đường khâu, làm sinh ý trong vương triều Đại Chu.”

Nghe Tô Thần nói vậy, sắc mặt Độc Cô Bắc Đẩu hơi khó coi.

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Lúc này, ngay cả Hoa Ly Nguyệt đi theo cũng có chút khó hiểu.

Sao bên Thanh Long Hội lại buông tha lợi ích to lớn ở khu vực Lăng Giang đây chứ?

Nhưng bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ chuyện này.

“Bái kiến Quan tổng sứ!”

Độc Cô Bắc Đẩu chào hỏi Quan Ngự Thiên.

Sự tình đã định, bên hần chỉ có thể tiếp nhận.

Chỉ là Quan Ngự Thiên xuất hiện quá mức đột ngột.

Hần không hề có một chút tư liệu gì về người này, đối với hần mà nói không phải là chuyện tốt.

“Mời ngồi!”

Tô Thần mời mấy người ngồi xuống rồi trao đổi thêm.

Một ít bí tịch và bảo vật của Hải Sa Bang đã được vận chuyển đến chỗ Tô Thần, chờ hần xem xét xong sẽ để Trang Toàn Cơ xử lý.

Nói chuyện cũng không nhiều nên Độc Cô Bắc Đẩu ở chỗ Tô Thần cũng không lâu.

Sau đó hần mang theo Hoa Ly Nguyệt và Phong Lang Cư rời đi.

Sau khi tiễn Độc Cô Bắc Đẩu đi, Tô Thần bắt đầu xem bí tịch thu được ở Hải Sa bang và các bảo vật.

Hần là có thể kích phát một số phần thưởng.

Độc Cô Bắc Đẩu ra khỏi trang viên, sắc mặt liền trở nên khó coi.

Bên trong thùng xe ngựa.

“Ta không nghĩ tới chiêu này, thế thúc, thực lực của Quan Ngự Thiên như thế nào?”

Độc Cô Bắc Đẩu trầm giọng hỏi.

“Người này cho ta cảm giác áp bách rất mạnh, hẳn là thực lực còn mạnh hơn cả Bộ Vân Tiêu.”

Phong Lang Cư ngưng trọng nói.

Toàn bộ quá trình hẳn không lên tiếng, vẫn luôn cảm giác thực lực của Quan Ngự Thiên, nhưng khí tức trên người Quan Ngự Thiên ẩn mà không lộ, hẳn không thể tra ra thực lực cụ thể của đối phương, bất quá áp lực đối phương mang đến cho hẳn vẫn còn.

“Mạnh như vậy, vậy khu vực Lăng Giang sẽ có biến số, Thanh Long Hội Tô Thần, ta đã lầm.”

Độc Cô Bắc Đầu tức giận.

Còn mạnh hơn Bộ Vân Tiêu, thực lực không tầm thường.

Huống hồ hẳn vừa mới tiếp xúc đã cảm thấy khí thế trên thân Quan Ngự Thiên bất phàm, kiêu duy ngã độc tôn, rất giống với Bộ Vân Tiêu.

Người như vậy, làm sao có thể cam tâm chia đều lợi ích của khu vực Lăng Giang với Độc Cô gia bọn họ?

Tô Thần, vốn còn muốn hợp tác với người, nhưng người không biết điều vậy đừng trách ta ra tay tàn nhẫn.

Trên người Độc Cô Bắc Đầu xuất hiện một cỗ sát ý sắc bén.

“Hoa Ly Nguyệt, chuyện hôm nay xuất hiện biến hóa, người xử lý bí tịch và bảo vật lấy được từ Hải Sa Bang, xử lý trong vòng hai ngày.”

Độc Cô Bắc Đầu nói với Hoa Ly Nguyệt.

“Thế tử, e là không dễ dàng như vậy, hôm nay ta nói chuyện với Trang Toàn Cơ, Tô Thần cũng chuẩn bị làm như vậy.”

Hoa Ly Nguyệt nói.

“Xem ra Thanh Long Hội không có ý định ở lại Lăng Giang, là ta xem thường Tô Thần!”

“Ta và thế thúc tới Thiên Hạ Minh, người xử lý chuyện Hải Sa Bang xong, mau chóng đi tới Thiên Hạ Minh.”

“Lúc rời đi, người đi gặp Quan Ngự Thiên, tận lực dò xét điểm giới hạn.”

Độc Cô Bắc Đẩu nói.

“Thế tử, hôm nay liền rời đi sao?”

Hoa Ly Nguyệt nghe xong không khỏi hỏi.

Trong lòng âm thầm nguyên rửa.

“Lão nương cũng không phải thuộc hạ của người, người đang ra lệnh để lão nương làm việc cho người sao?”

Trong lòng thầm hận nhưng sắc mặt lại không tỏ vẻ.

Độc Cô Bắc Đẩu gạt đầu, không nói gì nữa.

Sau khi Độc Cô Bắc Đẩu ra khỏi thành, bên Tô Thần sẽ biết.

“Chủ thượng, Độc Cô Bắc Đẩu rời đi nhanh như vậy, xem ra muốn động tay động chân bên Thiên Hạ Minh.”

“Chúng ta cần an bài người qua đó sao?”

Nguyên Tuy Vân hỏi.

“Người giả trang Bộ Vân Tiêu đã bị bọn hắc an bài tới Thiên Hạ Minh, người nọ nằm trong khống chế của Mộ Thanh Hồng, đến lúc đó mặc kệ bọn hắc an bài lừa giỡn trò gì, chúng ta có một chiêu này, bọn hắc nuốt bao nhiêu cũng phải phun ra.”

Tô Thần thả một quyền bí tịch trong tay xuống, quyền bí tịch này trợ giúp hắc an bài thu được một tấm thẻ rút thưởng màu

trắng.

Sau đó lại nhặt một quyển khác lên.

Nộ Hải Kinh Đào Công: Một loại công pháp tu luyện khí kinh, tu hành có thể đạt được cửu trọng khí kinh, khen thưởng một tấm thẻ rút thưởng màu lam.

“Công pháp như vậy mà chỉ có thể đạt được một tấm thẻ màu lam, nếu ở giai đoạn lúc trước, ít nhất có thể đạt được một tấm thẻ màu cam.”

Tô Thần thở dài.

Nhưng chân muỗi cũng là thịt, chỉ có thể tích tiểu thành đại.

Trong thời gian này, hắn đã nhận được một tấm thẻ rút thưởng màu cam và ba tấm màu trắng.

Tin rằng sau khi sắp xếp xong đồ của Hải Sa Bang, hắn có thể đạt được ít nhất ba tấm thẻ rút thăm màu cam.

“Người giới thiệu Mộ Thanh Hồng cho Quan tổng sứ, đề nài hiệp trợ bên Quan Ngự Thiên.”

Bất quá báo cho Quan tổng sứ, sau khi chuyện Thiên Hạ Minh kết thúc không nên giữ Mộ Thanh Hồng lại.

Nữ tử có tư sắc, có năng lực mà đối địch, thật sự là nguy hiểm tiềm tàng.

“Tuân lệnh!”

Nguyên Tuy Vân khom người rời đi.

Lúc lui lại, hắn đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, rút một hộp gấm từ trong ống tay áo ra, chủ thượng, đây là Kỳ Lân Huyết Bồ Đề thu được từ trên người Bộ Vân Tiêu, Độc Cô Bắc Đẩu không lấy đi nên thuộc hạ mang về.”

“Ta đoán hắn để lại cho chúng ta!”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Độc Cô Bắc Đẩu thật sự biết đùa giỡn tâm cơ, trên Kỳ Lân Huyết Bồ Đề có độc của bọn hắc, bọn hắc không lấy mà để lại cho ta, là thị uy hay là tính kế đây.”

Tô Thần hừ lạnh đưa tay mở hộp gấm ra.

Một viên Bồ đề màu đỏ xuất hiện trước mắt Tô Thần, trên Bồ đề có hoa văn Kỳ lân.

Tô Thần đưa tay hút lấy, nắm ở trong tay.

[Kỳ Lân Huyết Bồ Đề, có được lực lượng huyết khí cường đại, hấp thu sẽ gia tăng thể lực và khí huyết, thu được một tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

[Thiên Vụ Tỏa Độc, một loại độc tố hỗn hợp tam vị, đã ăn mòn Huyết Bồ Đề, không có thủ pháp đặc thù không thể hấp thu, một khi dẫn phát, độc tố sẽ xâm nhập vào đan điền, phá hủy đan điền, thu được một tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

“Đây là đưa tiện nghi cho ta sao?”

Trong đầu Tô Thần có phương pháp giải trừ loại độc này.

“Chủ thượng, Độc Cô Bắc Đẩu có tâm tư ác độc, chúng ta có nên giết hắc không?”

Nguyên Tuy Vân nói.

“Để cho hắc sống thêm một thời gian, thủy vận khu vực Lăng Giang còn không chưa kiến tạo xong, hiện tại giết hắc thì ai trợ giúp chúng ta kiến tạo đây.”

Tô Thần vừa cười vừa nói.

Sở dĩ không giết Độc Cô Bắc Đẩu, chủ yếu vì Tô Thần cũng muốn lợi ích từ thủy vận.

Chương 638: Người bất động, người khác động, cơ hội nhập Kinh sư

Chỉ là Tô Thần tạm thời không muốn giết Độc Cô Bắc Đẩu, nhưng Độc Cô Bắc Đẩu lại muốn giết hắn.

Ngoài Hải Sa Thành, xe ngựa của bọn Độc Cô Bắc Đẩu dừng ở một chỗ.

Một người đàn ông đội nón xuất hiện trước xe ngựa.

Đây là một nam tử trung niên có khuôn mặt thon gầy, xương gò má cao, hai mắt lõm xuống, giữa hai lông mày xám xịt làm cho người ta cảm giác lạnh lẽo.

“Giết hắn!”

Lúc này một bức họa từ trong xe ngựa bay ra, trên bức họa là gương mặt Tô Thần.

“Đây là tiền thưởng!”

Thêm một tấm ngân phiếu bay tới trong tay nam tử.

Nam tử đội nón nhìn thoáng qua bức họa rồi bức họa bị chân khí chấn nát, ngân phiếu được hắn thả vào trong ngực, xoay người nhanh chóng rời đi.

“Người này không đơn giản, hắn không xuất hiện ta không cảm giác được hơi thở của hắn.”

Phong Lang Cư bên trong xe ngựa mở miệng nói.

“Thuộc tổ chức sát thủ đệ nhất khu vực Lăng Giang Âm Lưu Sa, sát thủ xếp hạng thứ ba Hắc Ảnh Lưu, người này có

công phu ẩn nấp rất mạnh, giết người chưa bao giờ thất thủ.”

“Ta muốn nhìn xem Thiếu long thủ của tổ chức sát thủ có thể tránh được người này ám sát hay không?”

“Nếu tránh được, chờ chúng ta treo giải thưởng giết Đế Võ Hầu trên chợ đen cũng để Thanh Long Hội nhận nhiệm vụ.”

Độc Cô Bắc Đẩu nhẹ giọng nói.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Giờ phút này, Hoa Ly Nguyệt lại xuất hiện bên ngoài phủ đệ của Tô Thần.

Nàng mặc trang phục màu đen, đội đầu lạp.

“Xin hãy giao cho Nguyên tổng quản.”

Hoa Ly Nguyệt đưa bài thiếp của mình ra.

Tuy rằng Tô Thần đã chuyển chuyện Hải Sa Thành và Thiên Hạ Minh cho Thiên Nhai Các, nhưng Hoa Ly Nguyệt không biết gì về Quan Ngự Thiên, nàng cần Tô Thần giúp nàng tiến cử với Quan Ngự Thiên.

Độc Cô Bắc Đẩu đã sinh sát ý với nàng.

Nàng tin rằng nếu như mình không sử dụng thủ đoạn khác, chỉ sợ không thể ra khỏi khu vực Lăng Giang.

“Nguyên tổng quản mời người đi vào.”

Một lát sau, người hầu dẫn Hoa Ly Nguyệt vào trong phủ đệ, xuất hiện bên ngoài một khoảng sân.

“Nguyên tổng quản đang ở trong viện!”

Người hầu nói rồi rời đi.

Thời điểm Hoa Ly Nguyệt tiến vào trong sân, nàng nhìn thấy Tô Thần đang ngồi ngay ngắn trong đình nghỉ mát.

“Hoa phó hội trưởng, mời ngồi!”

Tô Thần xua tay để Hoa Ly Nguyệt ngồi đối diện mình.

Hoa Ly Nguyệt ngồi ngay ngắn trước mặt Tô Thần.

“Không biết Hoa phó hội trưởng đến đây có chuyện gì?”

Tô Thần nhìn Hoa Ly Nguyệt, hỏi.

“Lần này ta đến đây để mời Tô Thiếu Long thủ hỗ trợ? Đương nhiên bên ta sẽ trả thù lao tương ứng.”

Hoa Ly Nguyệt nói.

“Rất ít người nhờ chúng ta giúp đỡ, chúng ta giúp người rất đơn giản, chính là giết người.”

Tô Thần nhẹ giọng nói.

“Giết người thì không cần, chỉ muốn mời Tô thủ giúp ta rời khỏi khu vực Lăng Giang.”

Hoa Ly Nguyệt nói.

“Giúp người rời khỏi Lăng Giang, chẳng lẽ có người ở khu vực Lăng Giang này muốn ngăn cản người rời đi sao, chuyện này người nên tìm Độc Cô Bắc Đẩu chứ?”

Tô Thần nhìn Hoa Ly Nguyệt, có chút khó hiểu hỏi.

Hoa Ly Nguyệt là phó hội trưởng Nam Hải thương hội, lại phụ thuộc vào Độc Cô Bắc Đẩu, sao có thể có người không cho nàng rời đi?

“Kẻ không cho ta rời đi chính là Độc Cô Bắc Đẩu, có lẽ hắn muốn ta chết ở Lăng Giang.”

Hoa Ly Nguyệt nói.

Nghe vậy, đôi mắt Tô Thần khẽ động, không hiểu vì sao nàng nói như thế.

Theo lý thì Độc Cô Bắc Đẩu và Nam Hải thương hội có quan hệ hợp tác, cho nên sẽ không ra tay với Hoa Ly Nguyệt,

hắn lạnh giọng nói:

“Hoa phó hội trưởng, ta gặp ngươi cũng không phải nghe ngươi nói đùa.”

“Tô Thiếu long thủ, ta cũng không có nói đùa, từ sau khi lão hội trưởng chết thì hội trưởng mới của Nam Hải thương hội mới dần dần nghiêng về phía Độc Cô gia, ta không đồng ý nên bị xa lánh, đã rất nhiều năm không có trở về tổng bộ Nam Hải thương hội.”

“Mấy ngày trước, Tiêu Mộc Hằng đắc tội Tô Thiếu long thủ nên bị giết, phó hội trưởng mới chính là Độc Cô Bắc Đẩu, bây giờ ta hoàn toàn bị hắn quản chế.”

“Hắn phân phó ta động tay động chân khi phân chia lợi ích bên Thiên Hạ Minh.”

Hoa Ly Nguyệt mở miệng nói.

“Chuyện của Thiên Hạ Minh đã không liên quan đến Thanh Long Hội chúng ta.”

“Chúng ta đã chuyển toàn bộ cho Thập phương tổng sứ Quan Ngự Thiên đại nhân, nếu bên ngươi có vấn đề, có thể nói chuyện với Quan tổng sứ.”

“Quan tổng sứ làm việc bá đạo, nếu như biết được ngươi âm thầm động tay động chân, chỉ sợ sẽ một chương đập chết ngươi, cho nên ta khuyên ngươi không nên làm gì.”

“Đương nhiên, nếu ngươi muốn giết người, một ngàn vạn lượng, ta sẽ an bài người giúp ngươi giết chết Cô Độc Bắc Đẩu.”

Tô Thần nhìn Hoa Ly Nguyệt nói.

“Tô Thiếu long thủ, bây giờ ta không cầm ra nổi một số tiền lớn như vậy.”

Hoa Ly Nguyệt lắc đầu nói.

Nàng muốn thoát khỏi Độc Cô Bắc Đẩu nhưng lại không thể dùng hình thức giết chóc.

Bởi vì một khi Độc Cô Bắc Đẩu chết, e rằng nàng sẽ gánh trách nhiệm đầu tiên.

Đến lúc đó không có cơ hội sống sót.

“Nếu như vậy thì ta đây không giúp được người, bất quá sẽ giúp người nói ít lời với bên Quan tiên sinh.”

Tô Thần mở miệng nói.

“Tô Thiếu long thủ, không biết người có nghĩ tới chuyện phát triển sinh ý của Thanh Long Hội ở Kinh sư hay không?”

Hoa Ly Nguyệt mở miệng nói.

“Không biết Hoa phó hội trưởng có ý gì.”

Tô Thần chăm chú nhìn đối phương.

“Tuy rằng ta là phó hội trưởng Nam Hải thương hội, nhưng từ khi hội trưởng mới nhậm chức ta đã bị xa lánh.”

“Vì vậy ta âm thầm bồi dưỡng một thế lực tên Âm Ảnh Môn ở Kinh sư và đang làm sinh ý tình báo.”

“Đoạn thời gian gần đây, tam minh chủ Tà Minh ở Kinh sư tiếp xúc với Âm Ảnh Môn chúng ta, hi vọng chúng ta hỗ trợ liên hệ một ít tổ chức sát thủ cường đại bên ngoài Kinh sư trợ giúp bọn họ làm một việc.”

“Có thể là một chuyện lớn, nếu Tô Thiếu long thủ muốn đưa Thanh Long Hội vào Kinh sư, ta nghĩ đây là cơ hội.”

Hoa Ly Nguyệt mở miệng nói.

“Ừm!”

Tô Thần có chút kinh ngạc.

Kim Phong Tế Vũ Lâu truyền tin tức về cũng có nhắc tới thế lực Âm Ảnh Môn này.

Chỉ là hắn không nghĩ tới Âm Ảnh Môn có liên hệ với tam minh chủ Tà Minh, phó hội trưởng Hoa Ly Nguyệt này che giấu sâu như thế, hắn xem thường nàng rồi.

Nếu nàng là môn chủ Âm Ảnh Môn, còn có quan hệ với Tà Minh, như vậy muốn rời khỏi khu vực Lăng Giang thật sự không khó.

“Có vẻ như nàng không muốn đi vị trí phó hội trưởng Nam Hải thương hội.”

Tô Thần trầm nghĩ.

“Sinh ý ở bất kỳ khu vực nào trong Đại Chu vương triều chúng ta đều dám tiếp, chỉ cần ra được giá!”

Tô Thần nhìn Hoa Ly Nguyệt nói.

Tô Thần chuẩn bị chấp nhận đề nghị này, một mặt vì muốn tiếp xúc với Âm Ảnh Môn tiến vào Kinh sư, một mặt là để mở rộng thanh thế của Thanh Long Hội.

“Tốt, ta hiểu được ý của Tô Thiếu long thủ, ta sẽ truyền tin đến Kinh sư.”

“Đến lúc đó hi vọng Tô Thiếu long thủ có thể phái cao thủ ra.”

Hoa Ly Nguyệt Đạo.

“Nhất định!”

Thanh Long Hội muốn ra khỏi chín quận phương bắc đương nhiên cần tiếp xúc với những thế lực khổng lồ.

“Ngươi yên tâm, ta có chút giao tình với Quan tổng sứ, hắn sẽ âm thầm che chở ngươi rời đi, cũng sẽ không làm khó dễ ngươi!”

Lúc này Tô Thần nói lời đảm bảo.

“Đa tạ, Tô Thiếu long thủ!”

Hoa Ly Nguyệt cảm tạ.

Tô Thần đã đảm bảo, nàng tin rằng Quan Ngự Thiên sẽ trợ giúp mình.

Trong lúc bọn họ nói chuyện thì có một nam tử đội nón xuất hiện ở góc đường bên ngoài phủ Tô Thần, ánh mắt nhìn về phía phủ đệ.

Chương 639: Khóa chặt Chu đại môn chủ

Ở Tô Thành khu vực Giang Nam.

Gần đây có hai chuyện đang lên men.

Chuyện thứ nhất chính là ngày hôm trước ở Thiên Vân Thủy Tạ, đại tiểu thư Liễu gia Liễu Ngạo Tuyết đã thương Liên phu nhân.

Liễu gia và Nam Cung gia, một trong tứ đại gia tộc Giang Nam có quan hệ thông gia.

Chuyện thứ hai chính là Thiên Hùng Môn chuẩn bị kiểm tra trang viên bên ngoài Tô thành, mục tiêu kiểm tra thứ nhất nghe đồn chính là Vô Cầu sơn trang.

Hai chuyện này thật ra đều có liên quan đến Vô Cầu sơn trang.

Cho nên trong lúc nhất thời, Vô Cầu sơn trang trở thành trọng điểm trò chuyện của mọi người.

Dù mười hai nghĩa tử của Chu đại môn chủ quyết định chọn mục tiêu đầu tiên là Vô Cầu sơn trang, nhưng bọn họ cũng sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên chuẩn bị thả ra tiếng gió trước.

Vừa vặn trước đó Liễu gia Liễu Ngạo Tuyết đã thương Lý Nhất Mai, hai chuyện đồng thời xuất hiện để sự tình lên men nhanh chóng.

Bên trong Vô Cầu sơn trang.

Liên Thành Bích nhìn thê tử sắc mặt tái nhợt mà không vui.

Hôm trước khi bọn họ chiêu đãi Nạp Lan Dung Yên ở Thiên Vân Thủy Tạ, Liễu Ngạo Tuyết xuất hiện, vì Lý Nhất Mai không muốn quấy rầy Liên Thành Bích chiêu đãi khách nhân nên mới ra ngoài gặp Liễu Ngạo Tuyết.

Không nghĩ tới Liễu Ngạo Tuyết nói mấy câu xong liền ra tay với Lý Nhất Mai.

Xuất thủ không quá nặng, nhưng Lý Nhất Mai không có võ công, cho nên bị thương không nhẹ.

“Chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy?”

Liên Thành Bích lạnh lùng nói.

“Tuy rằng Liễu gia không phải một trong tứ đại gia tộc Giang Nam nhưng bọn họ thông gia với Nam Cung gia, quan hệ không tầm thường, bây giờ thể tử của tộc trưởng Nam Cung gia tộc tộc chính là nữ nhi của lão tộc trưởng Liễu gia, cũng là cô cô của Liễu Ngạo Tuyết!”

“Trọng điểm hiện tại của chúng ta là luyện chế Thiên Huyết Ngọc Thiên thành đan dược, gia tăng thực lực của người.”

Lý Nhất Mai mở miệng nói.

“Hơn nữa, ta cho rằng tin tức Thiên Hùng Môn muốn lục soát sơn trang là do Thiên Hùng Môn thả ra.”

“Tin rằng không bao lâu nữa sẽ động thủ, chúng ta cần nghĩ biện pháp chuyển Thiên Huyết Ngọc Thiên đi nơi khác.”

“Bất quá một khi chuyển đi, ta sợ đối phương có thể dùng phương pháp đặc thù tìm được!”

Hiện tại, Lý Nhất Mai lo lắng nhất chính là chuyện này.

“Người không cần lo lắng, Phó huynh đã đáp ứng ta tọa trấn Vô Cầu sơn trang mấy ngày.”

“Huống hồ phu quân người đây đã đạt tới Thiên Nhân bát nạn, võ giả Thiên Nhân cứu nạn bình thường ta có thể đối phó, không cần sợ Thiên Hùng Môn, chỉ cần bọn họ dám đến làm loạn, ta không ngại giao thủ.”

Liên Thành Bích lạnh lùng nói.

“Phu quân, vậy thực lực của Phó huynh ở cấp độ nào?”

Lý Nhất Mai có chút tò mò hỏi.

Trong lúc nói chuyện, nàng ho khan một tiếng.

“Phó huynh có thực lực trong biển ngưng thần, cho dù Chu đại môn chủ Thiên Hùng Môn đến đây cũng không phải đối thủ.”

Sở dĩ hắn dám trộm Thiên Huyết Ngọc Thiên trước khi đám người Phó Hồng Tuyết đến là vì tính toán dựa vào Phó Hồng Tuyết để áp chế Chu đại môn chủ.

Chu đại môn chủ của Thiên Hùng Môn có thực lực ở Hóa Hải cảnh.

Thua kém Phó Hồng Tuyết một cấp bậc, cho nên hắn mới động.

Hơn nữa hắn còn muốn mượn Phó Hồng Tuyết giúp Vô Cầu sơn trang nổi danh.

Có danh tiếng hắn mới có thể thu nạp một ít hảo thủ trong giang hồ.

Hiện tại hắn chỉ là con rể Lý gia mà thôi, chỉ có tiền.

Giang hồ không phải có tiền là đủ, người phải có tiền và phải có nhân thủ mới được.

Hắn danh khí không lớn nên đã qua một thời gian mà vẫn không thu nạp được cao thủ gì.

“Trang chủ, bên ngoài có một người tự xưng là Kiều Phong đến bái kiến.”

Lúc này, một người hầu từ bên ngoài đi vào.

“Kiều bang chủ cũng tới rồi!”

Liên Thành Bích vui mừng nói:

“Ta đi đón Kiều bang chủ, người về nghỉ ngơi trước đi.”

“Ta sẽ chờ ở đây!”

Lý Nhất Mai nói.

Liên Thành Bích gật đầu, sau đó theo người hầu đến cửa sơn trang.

Kiều Phong đang đứng ở ngoài trang viên.

Cách đó không xa là Phó Hồng Tuyết đang bước từng bước từng bước về phía này.

Hắn đáp ứng Liên Thành Bích đến hỗ trợ trấn giữ Vô Cầu sơn trang vài ngày.

Khi hắn đến cửa, nhìn thấy Kiều Phong ánh mắt liền khẽ động, Phó Hồng Tuyết đã xem qua bức họa Kiều Phong.

Kiều Phong cũng thấy qua bức họa của Phó Hồng Tuyết.

“Kiều bang chủ.”

“Phó Hồng Tuyết!”

Hai người mở miệng nói.

“Kiều bang chủ, thực lực của người tăng đến trong biển ngưng thần rồi!”

Phó Hồng Tuyết nhìn thấy Kiều Phong, thần sắc khẽ động nói.

Lúc trước tư liệu Nguyên Tuy Vân cho hắn ghi chép thực lực của Kiều Phong chỉ ở Hóa Hải cảnh.

Nhưng Kiều Phong đối diện tiết ra chút khí tức trong biên ngưng thần, hắn là vừa mới đột phá, không cách nào thu liễm hoàn mỹ.

“Trên đường đến đây lấy được một gốc Long Ảnh Thảo, rất phù hợp với công pháp tu luyện của ta cho nên ngưng tụ ra thần thể, bước vào trong biên ngưng thần.”

Kiều Phong vừa cười vừa nói.

Kiều Phong cảm giác vận khí của mình rất tốt.

Lại bước vào trong biên ngưng thần nhanh như vậy.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện thì Liên Thành Bích xuất hiện.

“Kiều bang chủ!”

Trong khoảng thời gian này Liên Thành Bích và Kiều Phong đã gặp nhau cho nên rất quen thuộc.

“Ừ!”

Cũng cảm nhận được một ít khí tức Kiều Phong tiết ra, Liên Thành Bích kinh ngạc nói:

“Kiều bang chủ, tốc độ tu luyện của ngươi thật nhanh!”

“May mắn!”

“Nếu như không phải nghe nói ngươi xảy ra chuyện, ta còn muốn ổn định cảnh giới chút rồi ngày mai mới đến đây!”

“Bất quá cho dù ta không đến, có Phó huynh tọa trấn, cũng không ai dám xâm phạm chỗ ngươi.”

Kiều Phong sáng khoái nói.

“Chúng ta vào trong nói chuyện.”

Liên Thành Bích dẫn hai người vào trong trang viên.

Khi ba người Liên Thành Bích tiến vào, bên ngoài trang viên có hai tên thám tử của Thiên Hùng Môn hiện thân, đưa nhìn ba người.

“Một nam tử cao lớn và một người què!”

“Chẳng lẽ là hai người này là trợ thủ mà Liên Thành Bích mời tới?”

Một người mở miệng nói.

“Có chuyện gì sao?”

Người bên cạnh hần trầm giọng nói.

“Có chuyện gì sao?”

“Tên què thì ta không biết, nhưng ta biết đại hán kia là ai, hần chính là bang chủ Cái Bang Kiêu Phong đang nổi danh ở khu vực Giang Nam.”

Trông dáng vẻ lúc hần nói chuyện với Liên Thành Bích, hần là bọn họ quen biết nhau lâu rồi.

Chúng ta phải lập tức bẩm báo chuyện này cho đường chủ.

Tên này nói xong liền kéo tay người còn lại nhanh chóng rời đi.

Tin tức Kiêu Phong xuất hiện ở Vô Cầu sơn trang sớm lan truyền ra ngoài.

Hiện tại Cái Bang có thanh thế rất lớn ở Giang Nam, bởi vì trước đó không lâu, Kiêu Phong giao thủ với một tên cường giả Hóa Hải của Liệt gia.

Sau một trận chiến đấu ác liệt đã đánh chết đối phương.

Mười hai nghĩa tử tụ tập cùng một chỗ.

“Người nói, Cái Bang Kiều Phong xuất hiện ở Vô Cầu sơn trang, sao Liên Thành Bích này có liên hệ với Kiều Phong chứ?”

Lão đại trong mười hai nghĩa tử trầm giọng nói: “Bây giờ chúng ta còn muốn điều tra không?”

Lúc lão đại vừa mới nói xong thì có một giọng nói vang lên bên tai họ.

“Các người không cần lục soát nữa, Thiên Huyết Ngọc Thiền ở ngay Vô Cầu sơn trang.”

“Tham kiến nghĩa phụ!”

Mấy người lập tức hành lễ với người lên tiếng.

Người tới chính là Chu đại môn chủ, Lý Mộ Hàn đi cùng với hắn.

“Nghĩa phụ, người nói Thiên Huyết Ngọc Thiền ở Vô Cầu sơn trang sao, nhưng chúng ta không tra được manh mối gì cả!”

Lão đại nhướng mày hỏi.

Lý Nhất Mai của Vô Cầu sơn trang âm thầm tìm người luyện đan, tuy rằng giữ bí mật nhưng vẫn bị Lý huynh phát hiện.

Chu đại môn chủ Thiên Hùng Môn nói.

“Nghĩa phụ, nếu đã biết Thiên Huyết Ngọc Thiền đang ở Vô Cầu sơn trang, vậy chúng ta lập tức tiêu diệt Vô Cầu sơn trang thôi.”

“Ta tới tìm các người chính là để cho các người dẫn người ra tay với Vô Cầu sơn trang, bất quá những người khác có thể chết, Lý Nhất Mai không thể chết, Lý gia có chút quan hệ với

Lan Nguyệt Hầu, nể mặt Lan Nguyệt Hầu nên thả Lý Nhất
Mai một con đường sống.”

Chu đại môn chủ nói.

Chương 640: Liễu phủ, Thất tuyệt diệt sinh thảo

Chu đại môn chủ đây là muốn động thủ với Vô Cầu sơn trang.

“Nghĩa phụ, nếu như Thiên Huyết Ngọc Thiên đang ở Vô Cầu sơn trang, như vậy Kiều Phong đến đây chỉ sợ là nhận lời Liên Thành Bích trợ giúp đối kháng với chúng ta.”

“Hơn nữa xem xét thời gian thì Kiều Phong không phải vội vàng đến, hẳn đã sớm lên đường, e là sự tình không đơn giản!”

Người lên tiếng chính là nghĩa tử thứ mười hai trong mười hai nghĩa tử, La Minh Huy.

La Minh Huy dáng vẻ trẻ trung, nhưng giọng nói lại trầm tĩnh.

“Ngoại trừ Kiều Phong, còn có một người què chân xuất hiện ở Vô Cầu sơn trang, chúng ta không có bất kỳ tin tức gì về người nọ, nhưng đối phương và Kiều Phong được Liên Thành Bích tiếp đãi, thực lực tuyệt đối không thấp.”

La Minh Huy tiếp tục nói.

“Ha ha, lão Thập Nhị người vẫn bình tĩnh như cũ.”

Chu đại môn chủ cười to, cao hứng nói:

“Cho dù đối phương và Kiều Phong ở tầng thứ Hóa Hải, chúng ta cũng có thể bắt được.”

“Thiên Hùng Môn ta có thể trở thành một trong các thế lực trấn thủ Tô Thành, không chỉ có mình ta là cường giả Hóa Hải.”

“Còn có hai người, thêm Lý thúc của các người sẽ có bốn cường giả Hóa Hải.”

“Ngoại trừ bốn người chúng ta, Liễu Mục Sinh của Xích Nhật Điện cũng sẽ ra tay, mục đích của hắn rất đơn giản, Vô Cầu sơn trang ngoại trừ Lý Nhất Mai, còn lại gà chó không tha.”

Chu đại môn chủ cao giọng nói.

Giang hồ cũng không chỉ đánh đánh giết giết, còn cần mưu đồ.

“Nghĩa phụ, chẳng lẽ Liễu Mục Sinh còn chưa từ bỏ ý định với Lý Nhất Mai, thật sự là si tình mà, chỉ là Lý Nhất Mai chướng mắt hắn.”

Nghe vậy lão đại cười to nói.

“Đại ca, huynh đừng nói trước mặt hắn, nếu không hắn sẽ giết huynh.”

Lão Tam mở miệng nói.

“Được rồi, hiện tại cc người dẫn người vây quanh Vô Cầu sơn trang đi, ta và Liễu Mục Sinh hội hợp đi tới Vô Cầu sơn trang, ta muốn xem Liên Thành Bích dựa vào đâu mà dám trộm Thiên Huyết Ngọc Thiên của ta.”

Chu đại môn chủ vuốt đầu trọc nói:

“Tuân lệnh!”

Nghe mệnh lệnh, mười hai nghĩa tử hắn bắt đầu hành động, đệ tử Thiên Hùng Môn nhanh chóng tụ tập.

Chu đại môn chủ và Lý Mộ Hàn, còn có hai lão giả áo đen gầy gò cùng nhau đi tới Liễu gia.

Liễu gia là hào môn thế gia ở Tô Thành, dựa lưng một trong tứ đại gia tộc Giang Nam, Nam Cung thế gia.

Tuy rằng khu vực Giang Nam có nhiều thế lực giang hồ nhưng chủ đạo vẫn là hào môn thế gia.

Tứ đại gia tộc Giang Nam bất kể là ở tiền triều hay hiện tại đều chưa từng suy bại qua, thực lực cường thịnh.

Liễu gia có thể dựa lưng vào Nam Cung thế gia, có thể thấy được nội tình cũng không tầm thường.

Đương nhiên đại công tử Liễu gia cũng là đại đệ tử của điện chủ một trong hai điện ở khu vực Giang Nam, Xích Nhật Điện.

Liễu phủ nằm trên một con đường tương đối lâu đời ở Tô Thành.

Bên trong tường cao một sân vườn rộng lớn.

Cây cối um tùm, lầu các san sát, rất nhiều hành lang uốn khúc và tường đồ gạch ngói, có bóng cá bơi lội trong hồ nước, có rừng trúc thấp thoáng.

Trong một tiểu lâu, có một nam tử mặc trường bào cẩm y, bên hông đeo đai lưng bằng ngọc đang đứng ở lầu hai, ánh mắt nhìn về nơi xa.

Người này chính là Liễu Mục Sinh, đại công tử Liễu gia.

“Công tử!”

“Mấy người Chu đại môn chủ đã đến ngoài phủ.”

Một người hầu bên cạnh Liễu Mục Sinh mở miệng nói.

“Được, ta biết rồi!”

Liễu Mục Sinh khoát tay nói.

Người hầu khom người rời khỏi tiểu lâu.

“Thiên sinh âm huyết, Lý Nhất Mai người có được huyết dịch như vậy nhất định phải thuộc về ta, hôm nay ta sẽ mang

ngươi vào Liễu phủ, dùng máu của ngươi tưới Thất tuyệt diệt sinh thảo.”

“Thất tuyệt diệt sinh thảo một thành thực phối hợp với Thất Tuyệt Diệt Sinh Kinh, ta có thể bước vào tầng thứ Hóa Hải.”

Liễu Mục Sinh tỏ vẻ hưng phấn và tàn nhẫn.

Liễu Mục Sinh xếp thứ năm trong đám thiêu trẻ tuổi ở khu vực Giang Nam, có thể nói là hạng người thiên tư trác tuyệt.

Trước đây hắn vẫn theo đuổi Lý Nhất Mai, trong mắt người ngoài là kẻ si tình.

Nhưng không ai nghĩ tới mục đích của hắn là đạt được âm huyết trên người Lý Nhất Mai.

Loại huyết dịch này có thể xúc tiến quá trình sinh trưởng của Thất tuyệt diệt sinh thảo, chuyện Lý Nhất Mai mang âm huyết cũng do hắn vô tình phát hiện.

Vậy nên mới bám mãi không buông, muốn cưới nàng.

Cưới nàng rồi hắn có thể thu lấy huyết dịch của Lý Nhất Mai bất kỳ lúc nào để bồi dưỡng Thất tuyệt diệt sinh thảo, tăng cường thực lực.

Liễu Mục Sinh thu lại nụ cười, xoay người rời khỏi tiêu lâu.

Bên ngoài trang viên.

Liễu Mục Sinh nhìn thấy Lý Mộ Hàn ở bên cạnh Chu đại môn chủ.

“Không nghĩ tới Lý phó thống lĩnh cũng tới, như vậy xem ra đã xác nhận bảo vật của Chu đại môn chủ do Liên Thành Bích trộm rồi?”

Liễu Mục Sinh mở miệng nói.

Đã có thể xác định Thiên Huyết Ngọc Thiên đang ở Vô Cầu sơn trang.

“Về phần có phải Liên Thành Bích trộm hay không thì không rõ, nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là sau hôm nay, Vô Cầu sơn trang sẽ biến mất, Liên Thành Bích sẽ chết.”

Lý Mộ Hàn mở miệng nói.

Trong lời nói có thâm ý khác.

Trong mắt hắn có thể không phải do Liên Thành Bích trộm lấy mà có thể là do Liễu gia đại công tử trước mắt âm thầm ra tay.

Đại công tử Liễu gia trong mắt người ngoài tao nhã lịch sự.

Nhưng người hiểu rõ đều biết Liễu Mục Sinh có thủ đoạn bất phàm, làm người cũng ác tâm, cũng không phải là một kẻ dễ ở chung.

Thủ đoạn vu oan giá họa này thật sự có thể là bút tích của Liễu Mục Sinh.

Liễu Mục Sinh không nói gì.

Thiên Huyết Ngọc Thiên của Chu đại môn chủ bị đánh cắp không liên quan gì đến hắn.

Trong lòng hắn còn có chút tò mò, sao Liên Thành Bích kia dám trộm Thiên Huyết Ngọc Thiên của Chu đại môn chủ, chẳng lẽ muốn so với Liễu Mục Sinh hắn.

Tuy rằng Lý Nhất Mai gả cho Liên Thành Bích, nhưng Liễu Mục Sinh vẫn không từ bỏ theo đuổi Lý Nhất Mai.

Hắn cho rằng mình đã gây áp lực cho Liên Thành Bích.

Xe ngựa chở năm người đi ra ngoài thành.

Lúc này, trong thành lại tràn ngập tiếng nghị luận.

“Mười hai nghĩa tử của Thiên Hùng Môn dẫn người đến Vô Cầu sơn trang, xem ra đúng như lời đồn, muốn điều tra Vô Cầu sơn trang đầu tiên.”

Nạp Lan Dung Yên đứng bên cửa sổ trầm giọng nói.

“Nhìn bộ dạng của bọn họ hẳn không phải là lục soát mà là muốn động thủ.”

Lãnh Hối Thiện trầm giọng nói.

“Xuất động nhiều người như vậy, là muốn hủy diệt Vô Cầu sơn trang.”

Bạch Thiên Vũ tiếp lời.

Kiếp trước Lãnh Hối Thiện và Bạch Thiên Vũ đều là đại lão thống lĩnh một phương.

Nghे vậy, Nạp Lan Dung Yên ngẩn ra.

“Vậy chúng ta có cần đến giúp không?”

Nạp Lan Dung Yên nói.

“Hai người Kiều bang chủ và Phó Hồng Tuyết có thể xử lý tốt chuyện này.”

“Hôm nay, sau lần giao thủ này, thanh danh Vô Cầu sơn trang sẽ vang dội, đến lúc đó chúng ta lại đến Vô Cầu sơn trang bá phủng, thành lập liên lạc, như vậy sẽ trông tự nhiên hơn.”

Lãnh Hối Thiện mở miệng nói.

“Chúng ta không ra tay nhưng có thể đi tiếp ứng một chút, thuận tiện quan sát bọn họ chiến đấu.”

Lãnh Hối Thiện nói tiếp.

Quan sát cường giả giao thủ bọn họ mới có thể cảm giác được áp lực lớn hơn, gấp rút tu luyện tăng cường thực lực.

Chương 641: Liên Thành Bích ra tay, một kiếm giết một người

Trong đại sảnh nghị sự Vô Cầu sơn trang.

“Động tác của Thiên Hùng Môn thật nhanh, các người vừa xuất hiện, bọn chúng đã hành động.”

Liên Thành Bích nhận được tin tức từ truyền tẩu trong thành tới, mở lời nói.

“Thế như chẻ tre, cũng cần phải chú ý.”

Kiều Phong trầm giọng nói.

Đã đến Giang Nam một thời gian.

Hắn đối với khu vực Giang Nam cũng có chút hiểu biết, cao thủ đông đảo, không thể khinh thường.

Còn Phó Hồng Tuyết thì ngồi một bên, không nói lời nào, bản thân hắn là một người cô độc, không thích nói chuyện.

Bằng hữu của hắn rất ít, trong đó người tốt nhất chính là Diệp Khai.

Chỉ là Diệp Khai không xuất hiện trên thế gian này.

Còn về võ lâm khu vực Giang Nam, Phó Hồng Tuyết cũng không hiểu biết.

Hắn biết thế lực giang hồ của thế giới này không đơn giản, nhưng hắn tin vào thanh đao trong tay mình.

Lúc này, Lý Nhất Mai từ bên ngoài đi vào.

“Phu quân, Liễu Mục Sinh đã lên xe ngựa của Chu đại môn chủ Thiên Hùng Môn, đang trên đường đến Vô Cầu sơn trang của chúng ta.”

Lý Nhất Mai đi vào, hướng về phía Kiều Phong và Phó Hồng Tuyết hành lễ rồi nói.

“Xem ra Liễu Mục Sinh hẳn đã liên thủ với Chu đại môn chủ Thiên Hùng Môn, đây là muốn ra tay với ta, hẳn không nhịn được rồi sao?”

Liên Thành Bích lạnh lùng nói.

Mặc dù bên ngoài đều nói Liễu Mục Sinh si tình với Lý Nhất Mai, nhưng Liễu Mục Sinh mà hẳn từng gặp tuyệt đối không phải là một người si tình.

Hắn coi trọng Lý Nhất Mai như vậy, chắc chắn có nguyên nhân đặc biệt.

Chỉ là Liên Thành Bích vẫn chưa điều tra ra mà thôi.

Điểm này Lý Nhất Mai cũng biết, nếu không thì với gia thế và dung mạo của Liễu Mục Sinh.

Hoàn toàn có thể xứng đôi với Lý Nhất Mai.

Lý Nhất Mai không cần thiết phải từ chối sự theo đuổi của Liễu Mục Sinh.

“Phu quân, có cần cho phụ thân ta đến đây không, dù sao thì hẳn cũng có chút giao tình với Lan Nguyệt hầu, có thể khiến bọn họ kiêng dè một chút.”

Lý Nhất Mai mở lời.

Nàng không biết mối quan hệ giữa Liên Thành Bích và Kiều Phong.

Sợ rằng đôi phương sau khi biết được Liễu Mục Sinh, sẽ không ra tay giúp đỡ Liên Thành Bích.

Dù sao thì bối cảnh của Liễu Mục Sinh cũng không đơn giản.

“Đệ muội, người hoàn toàn có thể yên tâm, chúng ta đã kết minh với Liên huynh, chuyện của Vô Cấu sơn trang, chính là chuyện của chúng ta.”

Kiều Phong như nhìn ra được sự lo lắng của Lý Nhất Mai.

“Bọn chúng đến nơi nào rồi?”

Kiều Phong sau đó hỏi.

“Đã sắp ra khỏi thành, khoảng nửa canh giờ nữa là có thể đến Vô Cấu sơn trang của chúng ta.”

“Vậy sao? Vậy người mang theo Thiên huyết ngọc thiên rồi đi, hội hợp với Nạp Lan Dung Yên bọn họ tìm đan sư luyện chế đan dược.”

Liên Thành Bích mở lời.

Hiện tại mọi người đều tập trung ở Vô Cấu sơn trang của bọn họ, cũng là lúc bọn họ luyện chế Thiên huyết ngọc thiên.

Đối phương sẽ không ngờ đến chuyện này.

Bọn họ luyện chế Thiên huyết ngọc thiên.

Thiên huyết ngọc thiên không chỉ có Chu đại môn chủ muốn tìm, mà một số cường giả võ đạo cũng muốn.

Hiện tại rất nhiều người còn chưa biết Thiên huyết ngọc thiên ở Vô Cấu sơn trang, nhưng sau trận chiến này ước chừng rất nhiều người sẽ tin.

Đến lúc đó Thiên huyết ngọc thiên còn chưa luyện chế xong.

E rằng sẽ bị người ta để mắt tới.

Như vậy sẽ dẫn dụ rất nhiều người.

Lúc này chính là thời điểm luyện chế đan dược tốt nhất.

“Ta biết, ta sẽ rời đi từ mật đạo.”

Lý Nhất Mai gật đầu, cũng không nán lại nữa mà nhanh chóng rời đi.

“Liên huynh, thật sự có phúc khí!”

Kiều Phong không khỏi nói.

“Hai vị, nếm thử trà mới mà ta vừa lấy từ Thiên Hương trà viên.”

Liên Thành Bích mời trà, sau đó nhàn nhã trò chuyện, chờ đối thủ đến.

Lúc này bên ngoài Vô Cầu sơn trang, có không ít cao thủ võ lâm giang hồ.

“Người nói Thiên huyết ngọc thiên thật sự ở Vô Cầu sơn trang?”

Một tráng hán thô lỗ mở lời.

“Nếu ở đó, người nói sao Chu đại môn chủ không sớm ra tay, còn đợi đến bây giờ rầm rộ như vậy!”

“Bọn họ muốn lục soát trang viên này, những người khác đều không dám động, nên trước tiên lấy quả hồng mềm Vô Cầu sơn trang ra bóp, chỉ có thể nói Liên Thành Bích này xui xẻo!”

Người bên cạnh hắn nói.

“Người nói cũng đúng?”

“Ai bảo hắn cưới tiểu thư Lý gia chứ?”

“Người không biết đâu, vừa rồi có tin tức từ trong thành truyền đến, Liễu Mục Sinh cùng Chu đại môn chủ cùng đến, xem ra hôm nay Liên Thành Bích chết chắc.”

“Điều này chưa chắc, các người biết không? Hôm nay Vô Cầu sơn trang này có một người đến.”

“Người biết người đó là ai không? Kiều Phong của Cái Bang.”

Có người dường như biết được điều gì đó?

“Kiều Phong của Cái Bang, Kiều Phong quen biết Liên Thành Bích này, vậy thì e rằng Vô Cầu sơn trang này không dễ bị hạ.”

“Cho nên mới nói chưa chắc nha!”

Tiếng bàn tán vang lên bên ngoài trang viên.

Ánh mắt của nhiều người sáng lên vẻ phấn khích, nhìn tình hình hiện tại, e rằng sẽ có một trận đại chiến.

Cao thủ giang hồ giao thủ, các võ giả đều thích xem náo nhiệt.

Trong lúc mọi người bàn tán thì một cỗ xe ngựa dừng lại ở cửa Vô Cầu sơn trang.

Khi cỗ xe ngựa dừng lại.

Mười hai nghĩa tử của Thiên Hùng Môn đã tụ tập ở Vô Cầu sơn trang trước đó nhanh chóng tiến đến.

Còn người hầu ở cổng trang viên nhanh chóng đóng cổng trang viên lại, lui vào trong.

“Xem ra Liên Thành Bích này rất có bản lĩnh, chúng ta đến tận cửa rồi mà hắn vẫn chưa xuất hiện.”

Chu đại môn chủ bước xuống khỏi cỗ xe ngựa, nhìn cánh cổng Vô Cầu sơn trang trước mặt, khẽ nói,

“Nghĩa phụ, ta sẽ giúp người mở cánh cổng này!”

Lão nhị La Kim Hổ trong mười hai nghĩa tử cầm trên tay một đôi lưu tinh chùy tiến lên nói.

Chu đại môn chủ gật đầu.

Àm!

La Kim Hổ thấy Chu đại môn chủ gật đầu, chân đạp mạnh xuống đất, thân hình bắn ra ngoài.

Khi đến gần cổng, lưu tinh chùy trong tay hóa thành hai đạo lưu quang đánh về phía cổng Vô Cầu sơn trang.

Két!

Ngay lúc này cổng Vô Cầu sơn trang mở ra, thân hình Liên Thành Bích xuất hiện ở cổng.

Nhìn thấy hai thanh chùy lao tới trên mặt lộ vẻ giận dữ.

Giang hồ ngoài võ công ra còn có danh tiếng và uy vọng.

Đối phương ra tay phá cổng Vô Cầu sơn trang của hần chính là đang sỉ nhục Vô Cầu sơn trang, sau này người ta nhớ đến sẽ không phải là Vô Cầu sơn trang mạnh đến mức nào, mà là cổng Vô Cầu sơn trang đã bị người ta phá cổng.

Điều này sẽ trở thành vết nhơ của Vô Cầu sơn trang.

Như vậy sẽ mất hết mặt mũi, danh tiếng.

Hần muốn dựa vào Vô Cầu sơn trang để thu nạp cao thủ sẽ khó khăn, đây là đang chặt đứt gốc rễ của hần.

“Tìm chết!”

Liên Thành Bích khẽ quát một tiếng.

Sắc mặt trở nên dữ tợn, thân hình tiến về phía trước rút trường kiếm.

Ánh kiếm lóe lên công kích La Kim Hổ.

Kiếm chiêu vô cùng sắc bén.

Lúc này, trong mắt La Kim Hổ chỉ có một ánh kiếm chói lóa.

Thân thể hắn run lên, lông tơ toàn thân dựng đứng.

Chết tiệt!

Đồng tử của La Kim Hổ đột nhiên co lại, lưu tinh chùy trong tay xoay một vòng bảo vệ trước người đón đỡ công kích của Liên Thành Bích.

Xi!

Ngay khi hắn xoay chuyển lưu tinh chùy, thân hình Liên Thành Bích cũng xoay chuyển, kiếm ảnh phá không xuyên qua lưu tinh chùy phòng ngự.

Trực tiếp đâm vào ngực đối phương.

Một kiếm đâm vào nhưng Liên Thành Bích cũng không dừng lại chút nào, nhanh chóng rút lui.

Nhiều người không nhìn rõ tình hình giao thủ.

Nhưng lại nhìn thấy có máu từ mũi kiếm nhỏ giọt rơi xuống.

Chương 642: Một kiếm, một đao, lại chém chết hai người

Rầm!

Khi mọi người nhìn thấy máu trên mũi kiếm thì La Kim Hồ cũng ngã gục xuống đất.

Còn chưa chính thức giao đấu mà nghĩa tử thứ hai của Chu đại môn chủ Thiên Hùng Môn đã chết ngay trước cửa Vô Cầu Sơn Trang.

Chết dưới kiếm của Liên Thành Bích.

“Kiếm nhanh thật!”

“Không phải nhanh, mà do hấn đã nhìn ra sơ hở trong chiêu lưu tinh chùy của La Kim Hồ!”

Một số người nói.

“Tìm chết!”

Thấy cảnh này, sắc mặt đại ca trong mười hai nghĩa tử thay đổi, hấn giậm chân, thân hình lập tức bắn ra.

Lúc này mặt đất chỗ hấn vừa đạp xuống lún sâu, vết nứt lan ra xung quanh.

Giống như địa long xoay mình.

Đại nghĩa tử Chu Đại Đồ, tu luyện công pháp dùng chân.

Thấy nghĩa tử thứ hai bị giết hấn lập tức ra tay, quanh chân phải có một cỗ khí kinh khủng bố bao bọc, khí kinh lưu chuyển tiếp xúc với không khí phát ra tiếng rít bén nhọn.

Đối mặt với hắn, ánh mắt Liên Thành Bích ngưng tụ, thân hình xoay chuyển né tránh công kích.

Thực lực của La Kim Hồ ở cảnh giới Thiên Nhân thất nạn, kém hắn một chút, hướng hồ hắn ra tay bất ngờ, không hề nương tay nên La Kim Hồ mới bị chém giết gọn gàng.

Còn thực lực của Chu Đại Đồ ở cảnh giới Thiên Nhân cửu nạn.

Còn cao hơn Liên Thành Bích một chút.

Tất nhiên nếu Liên Thành Bích thi triển bí kíp Huyền Sát lấy từ Tiêu Dao Hầu thì cũng có thể giết được đối phương.

Nhưng nơi này có quá nhiều người, Liên Thành Bích không muốn để lộ bài tẩy của mình.

Thân hình Liên Thành Bích di chuyển nhưng tốc độ của Chu Đại Đồ không chậm, thân hình hắn xoay chuyển giữa không trung, nhắm vào Liên Thành Bích mà tung cước.

Liên Thành Bích vung trường kiếm trong, kiếm khí tung hoành nhưng lúc va chạm với chân của đối phương lại phát ra tiếng leng keng.

Hơn nữa có một cỗ lực lượng phản chấn truyền qua tay hắn.

Liên Thành Bích bị đánh lùi mấy bước, khí huyết trong thân thể cuộn cuộn.

Sau một đòn, Chu Đại Đồ lại nhảy lên rồi nhấc chân đạp xuống.

Khí kinh mạnh mẽ tạo thành đao phong gào thét lao về phía Liên Thành Bích.

“Thối công của nghĩa tử người ngày càng tinh luyện rồi.”

Lý Mộ Hàn bên cạnh Chu đại môn chủ lên tiếng.

“Lực lượng và tốc độ thì được, nhưng khí kinh vẫn còn kém, muốn lĩnh ngộ đột phá đến đan điền hóa hải có chút khó khăn.”

Chu Đại môn chủ trầm giọng nói.

Hiện tại trong mười hai nghĩa tử của hắn, có ba người đã bước vào cảnh giới Thiên Nhân cứu nạn, nhưng không một ai có thể bước vào cảnh giới đan điền hóa hải.

Đối mặt với những đòn tấn công mãnh liệt, Liên Thành Bích chỉ có thể né tránh.

Hắn nắm chặt trường kiếm trong tay, tập trung tìm cơ hội xuất kiếm.

Bản thân Liên Thành Bích là cao thủ kiếm đạo, tốc độ xuất kiếm cực nhanh.

Chỉ cần cho hắn cơ hội, hắn có thể dùng một kiếm đâm chết Chu Đại Đồ này.

Nhưng đòn tấn công của Chu Đại Đồ lại rất nhanh, lực đạo mạnh mẽ, mỗi lần hắn dùng kiếm đỡ đòn tấn công của Chu Đại Đồ cánh tay đều bị chấn đến tê dại.

Thân hình cũng liên tục lùi về sau.

“Ngươi lùi, ta xem ngươi có thể lùi đến khi nào.”

Chu Đại Đồ nhìn Liên Thành Bích bằng ánh mắt hung ác như sói, bàn chân càng lúc càng nhanh, lực đạo cũng càng lúc càng mạnh.

Thấy tình hình bất lợi, ánh mắt Liên Thành Bích tràn đầy ngưng trọng.

Đột nhiên động tác rút kiếm của hắn như chậm đi một bước.

Ngực bị chân Chu Đại Đồ quét trúng, lực lượng cường đại từ chân hấn trùng kích cơ thể Liên Thành Bích.

Nhưng vào lúc này, bên trong cơ thể Liên Thành Bích xuất hiện một cỗ dao động hóa thành năng lượng đỏ hấp thu toàn bộ lực lượng này.

Hắn có thể trộm được Thiên huyết ngọc thiên của Thiên Hùng Môn chủ chủ yếu là nhờ bí tịch Huyền Sát lấy được từ Tiêu Dao Hầu.

Àm!

Thân thể Liên Thành Bích bay ngược ra ngoài, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Tay phải dùng trường kiếm chống đỡ.

Chu Đại Đồ thấy vậy mắt lóe hàn quang, bước chân đạp mạnh, thân hình xuất hiện trước mặt Liên Thành Bích, giờ bàn tay chụp về phía cổ Liên Thành Bích.

Nhưng vào lúc này ánh mắt Liên Thành Bích lại trở nên lạnh lẽo, tay nắm chặt trường kiếm nháy mắt chém ra một kiếm.

Tốc độ xuất kiếm cực nhanh.

Chu Đại Đồ đang đắc ý nên không kịp phản ứng, thân thể bị chém thành hai nửa.

Ngay cả cơ hội nói cũng không có.

Máu tươi chảy dài trên mặt đất.

Cảnh tượng này không chỉ khiến những người xem cuộc chiến kinh ngạc, ngay cả đám người Chu đại môn chủ cũng kinh ngạc không thôi.

Chiếm thế thượng phong, đánh Liên Thành Bích đến mức thổ huyết thể nhưng Chu Đại Đồ lại bị Liên Thành Bích dùng

một kiếm chém thành hai nửa.

Một kiếm chém đôi thủ thành hai nửa xong, khí tức của Liên Thành Bích mơ hồ có dấu hiệu tăng lên.

Có vẻ như đang hướng tới Thiên Nhân cứu nạn.

“Liên Thành Bích này thật tàn nhẫn!”

Một số người nhìn Liên Thành Bích cảm thán, trong lòng thì nghĩ sau này không thể đắc tội với Liên Thành Bích.

Àm!

Lúc này sắc mặt Chu đại môn chủ trở nên âm trầm, hần phát ra khí tức khủng bố, trong mắt tràn ngập sát ý và sự điên cuồng.

“Liên Thành Bích, người dám liên tiếp giết chết hai nghĩa tử của ta, hôm nay ta phải khiến người hối hận vì đã xuất hiện.”

Chu đại môn chủ tức giận nói.

“Giết ta, vậy người phải hỏi xem bằng hữu của ta có đồng ý hay không!”

Liên Thành Bích bình tĩnh nói.

Khi hần nói chuyện, đã có hai bóng người xuất hiện ở cửa Vô Cấu Sơn Trang, chính là Kiều Phong và Phó Hồng Tuyết.

Chỉ là tốc độ của Phó Hồng Tuyết chậm hơn, khập khiễng đi về phía trước.

“Một tên tàn tật què chân!”

Thấy Phó Hồng Tuyết đi khập khiễng, tên nghĩa tử thứ tư đứng trước trang viên lạnh lùng nói.

Khi nói chuyện, trường thương trong tay hần nháy mắt bắn ra.

Tốc độ cực nhanh, mũi thương xé rách không khí đậm thẳng tới chân phải cù ướng về phía chân phải của Phó Hồng Tuyết.

“Tên Doãn Khôi này thích nhất là đánh lén.”

Thấy vậy, một số người nói.

Chỉ là khi trường thương sắp đến trước mặt Phó Hồng Tuyết, thân hình Phó Hồng Tuyết nháy mắt biến mất.

Trường thương cắm vào đất, bụi đất bay lên

Dù Phó Hồng Tuyết què quặt nhưng khinh công của hắn lại cực kỳ lợi hại.

Trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Doãn Khôi.

Sau đó trường đao đen nhánh trong tay xuất vỏ.

Lưỡi đao sắc bén xuất hiện trước mặt Doãn Khôi, lúc này Doãn Khôi vẫn đang nhìn về phía trường thương.

Nhưng lưỡi đao lóe hàn mang khiến hắn tỉnh táo lại.

Chỉ là đã quá muộn để phản ứng.

Xoẹt!

Thân thể bị một đao chém làm đôi.

Hai nửa thi thể ngã xuống đất, máu tươi phun trào.

Đao pháp hung mãnh biết bao.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều kinh sợ.

Tất cả đều không ngờ lại xảy ra tình huống như vậy.

Chủ nhân của Cung điện Chu dẫn theo mười hai nghĩa tử xuất hiện tại Trang viên Vô Cầu, nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã mất đi ba nghĩa tử.

Điều này hoàn toàn không giống với những gì mọi người tưởng tượng trước đó.

“Ngươi là ai?”

Lý Mộ Hàn bên cạnh Chu đại môn chủ nhìn Phó Hồng Tuyết, trầm giọng nói.

Nhưng Phó Hồng Tuyết không trả lời mà xoay người đi về hướng về phía Kiều Phong và Liên Thành Bích.

Lúc này không ai còn dám coi thường nữa, cũng không dám chế giễu Phó Hồng Tuyết què chân.

Mặc dù Doãn Khôi thích đánh lén nhưng hắn cũng là một trong ba nghĩa tử của Chu đại môn chủ đã bước vào Thiên Nhân Cửu nạn.

“Không ngờ Liên Thành Bích, ngươi lại có thể có được một bằng hữu như vậy.”

“Vị huynh đài, ta là Liễu Mục Sinh của Liễu gia, ta mong huynh đài đừng nhúng tay vào chuyện này.”

Lúc này, Liễu Mục Sinh lên tiếng.

Hắn muốn dùng Liễu gia để áp chế Phó Hồng Tuyết.

Chương 643: Giết hắc, thêm ba trăm vạn lượng

Lúc này cách sơn trang không xa.

Có hai người mặc áo choàng đen đeo mặt nạ đang quan sát tình hình trước cổng sơn trang.

“Không ngờ Liên Thành Bích còn có bằng hữu như vậy, người này ra tay không lộn chút khí tức gì nhưng thân pháp và tốc độ rút đao cực nhanh, tên Doãn Khôi kia không có cơ hội né tránh.”

Một người lên tiếng.

“Hơn nữa, thậm chí không có nhúc nhích, hắc là tâm thần đã bị ý đao của người đó khóa chặt, không phản ứng kịp nên ngay cả dị động cũng không thể đã bị người ta chém làm đôi.”

Một người khác nói.

“Ban đầu còn nghĩ nhân cơ hội này kéo Liên Thành Bích về phía chúng ta, bây giờ xem ra có chút khó khăn rồi.”

Người nói trước đó trầm giọng nói.

“Khó khăn mới chúng ta hắc có ích, có lẽ có thể mời đại nhân đích thân đến gặp Liên Thành Bích.”

Một người khác nói.

Từ cuộc trò chuyện của hai người này có thể nghe ra, hai người đeo mặt nạ này hắc là muốn nhân cơ hội kéo Liên Thành Bích gia nhập bọn họ.

Trước sơn trang.

Phó Hồng Tuyết bình thản bước đi, không thêm để ý đến lời của Liễu Mục Sinh.

Sắc mặt Liễu Mục Sinh trở nên u ám, ánh mắt lấp lóe tia sáng nguy hiểm.

Hắn nói tới Liễu gia nhưng đối phương lại không có phản ứng gì.

Người trước mắt, không để ý đến Liễu gia hắn.

Trong lòng hắn nảy sinh ý định giết chết Phó Hồng Tuyết.

Nhưng Phó Hồng Tuyết vừa ra tay đã giết chết Doãn Khôi có thực lực Thiên Nhân cứu nạn.

Với thực lực như vậy hắn không thể đối phó nên lập tức nhìn về phía Chu đại môn chủ.

Lúc này trong mắt Chu Mạnh tràn ngập sát khí.

Trong thời gian ngắn hắn đã mất ba tên nghĩa tử.

Có hai người còn đạt đến Thiên Nhân cứu nạn, Thiên Hùng Môn của hắn không chỉ tổn thất thảm trọng, mà ngay cả danh tiếng cũng ảnh hưởng lớn.

Muốn khôi phục thanh thế thì phải dùng thủ đoạn tàn nhẫn, giết chết Liên Thành Bích và kẻ què trước mắt.

Hắn đưa mắt nhìn về phía sau.

Hai tên trưởng lão Thiên Hùng Môn theo sau hắn bước lên phía trước.

Thấy hai người này ra mặt.

Tiếng nghị luận của những người quan chiến bên ngoài trang viên lập tức tắt, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hai người.

Bọn họ chưa từng thấy hai người này, nhưng hiện tại ra mắt thì hẳn là thực lực của hai người không tầm thường.

Ầm! Ầm!

Hai người tiến lên, khí tức Hóa Hải cảnh bạo phát bao trùm lấy Phó Hồng Tuyết và những người khác.

Chỉ là khi khí tức đến gần Phó Hồng Tuyết và những người khác thì bị một cỗ ý đao đánh tan.

Ầm!

Khi khí tức bị đánh tan, hai người đồng thời vọt ra.

“Thiên Hùng Sư Quyền!”

“Thiên Huyết Sát Sinh Chưởng!”

Một người ra quyền, một người tung chưởng, hai người đồng thời công kích Phó Hồng Tuyết.

Khí thế cường đại như lang như hổ.

Lòng bàn tay người tung chưởng có một luồng khí màu đỏ máu, khiến người ta có cảm giác tanh tươi, tàn bạo.

Khi hai người này ra tay, Chu đại môn chủ liếc mắt nhìn mấy tên nghĩa tử.

“Giết!”

Hắn quát một tiếng, cả đám xông về phía Liên Thành Bích.

Trong giang hồ không chỉ có một chọi một, vây giết cũng là một thủ đoạn không thể thiếu.

Chín tên nghĩa tử còn lại, kể có tu vi yếu nhất cũng ở Thiên Nhân lục nạn.

Thực lực của Liên Thành Bích không tệ, nhưng bị mấy người này vây giết chắc chắn không có cơ hội sống sót.

Khi chín tên nghĩa tử xông lên thì ánh mắt của Chu đại môn chủ lại hướng về Kiều Phong.

Thực lực của Kiều Phong khiến hắn phải theo dõi gắt gao.

Trước đó, vị Kiều bang chủ này đã giết một cường giả Hóa Hải cảnh của Liệt gia, Liệt gia không phải là một gia tộc bình thường, là ngoại thích của hoàng gia, có nội tình không tầm thường.

Hơn nữa còn là gia tộc đứng đầu trong số ba mươi sáu dị tộc ở Giang Nam.

Cường giả Hóa Hải cảnh của Liệt gia phải mạnh hơn cường giả Hóa Hải cảnh bình thường một chút.

Vì vậy ngay từ đầu Chu đại môn chủ để ý đến Kiều Phong chứ không phải Phó Hồng Tuyết.

Lúc này Kiều Phong giơ bàn tay lên, một long ảnh màu vàng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Hắn nắm lấy Liên Thành Bích kéo về phía sau, sau đó liên tiếp vỗ ra mấy chương, mấy long ảnh màu vàng lao về phía mấy tên nghĩa tử.

Ầm ầm!

Chín người thấy cảnh này, sắc mặt thay đổi nhanh chóng tụ lại, đồng thời tung một quyền, muốn ngăn cản long ảnh mà Kiều Phong đánh ra.

“Giáng Long Thập Bát Chương, đây là võ học mà Kiều Phong sử dụng để đánh giết cường giả Hóa Hải của Liệt gia.”

Thấy Kiều Phong ra tay, Lý Mộ Hàn bên cạnh Chu đại môn chủ nói.

“Là phó thống lĩnh của Giang Nam Trấn Phủ Ti, hắn biết rõ về Kiều Phong, bang chủ của Cái Bang mới xuất hiện.”

Từ khi Kiều Phong xuất hiện đến khi nổi danh khắp Giang Nam chỉ cần một đoạn thời gian ngắn.

Từng chút thông tin về hắc Giang Nam Trần Phủ Ti đều thu thập được.

Àm!

Trong lúc hắc nói chuyện, chín tên nghĩa tử của Chu đại môn chủ đã bị đánh bay ngược ra ngoài, đồng thời phun máu tươi.

“Một môn công pháp rất bá đạo, không biết so với Thiên Huyết Hung Sát Quyền của ta thì cái nào bá đạo hơn.”

Chu đại môn chủ vừa dứt lời, một tầng khí huyết từ trên người hắc tỏa ra, tràn về phía Kiều Phong.

Àm!

Khi khí tức của hắc bùng nổ.

Trên người Kiều Phong xuất hiện thân thể, một hư ảnh kim long.

“Trong biển ngưng thần, Kiều Phong là cường giả trong biển ngưng thần.”

“Không đúng, hơi thở không ổn định lắm, Kiều Phong vừa mới bước vào trong biển ngưng thần.”

Khi hơi thở cảnh giới trong biển ngưng thần từ thân thể Kiều Phong bộc phát, sắc mặt Lý Mộ Hàn thay đổi.

Còn huyết khí từ Chu đại môn chủ tràn về phía Kiều Phong nháy mắt bị chấn vỡ.

Lúc này sắc mặt cũng vô cùng khó coi, hắc không ngờ Kiều Phong lại là cường giả trong biển ngưng thần.

“Chết tiệt, sao lại thế này!”

Liễu Mục Sinh bên cạnh Chu đại môn chủ thâm mắng, khí tức của Kiều Phong chấn vỡ khí huyết trên người Chu đại môn chủ đồng thời cũng ảnh hưởng đến hắn.

Khí huyết trong cơ thể cuộn trào, sắc mặt vì thế tái nhợt.

Kiều Phong là cường giả trong biển ngưng thần.

E rằng hôm nay không động được Vô Cấu sơn trang này rồi.

Cường giả trong biển ngưng thần, cả Liễu gia cũng không có, chỉ có Xích Nhật Điện mới có.

Có cường giả như này bảo vệ Vô Cấu sơn trang, Thiên Hùng Môn căn bản không đánh hạ được.

Ngay khi bọn họ kinh hãi trước thực lực mạnh mẽ của Kiều Phong.

Xi! Xi!

Hai luồng đao quang đen kịt xuất hiện giữa trời đất.

Thân thể hai tên trưởng lão Thiên Hùng Môn trước đó ra tay đối phó với Phó Hồng Tuyết nổ tung, hóa thành sương máu dưới hai luồng đao quang.

Máu tươi tràn ngập trước sơn trang.

Hai cường giả Hóa Hải cảnh bị hai đao chém chết.

Tương tự như ba tên Thiên Nhân cửu nạn trước đó bị giết.

Chứng kiến cảnh tượng này, không ít người hít một ngụm khí lạnh.

Thực lực người dùng đao này không kém gì Kiều Phong!

Khi mọi người đang kinh hãi thì Phó Hồng Tuyết nhìn chín tên nghĩa tử Thiên Hùng Môn, mắt lóe sát ý.

Hắn lập tức chém ra một đao, đao quang như sấm sét bùng nổ mang theo khí thể phân sơn tách hải nặng nề chém xuống.

Âm âm.

Nơi chín tên nghĩa tử của Chu Đại môn chủ đang đứng bị đao quang quét tới.

Cơ thể chín người bị lực lượng khổng lồ hất tung, sau đó bị đao khí chém làm đôi, thi thể rơi xuống đất.

Phó Hồng Tuyết ra tay còn tàn nhẫn hơn Kiều Phong.

Không chút nương tay mà chém giết hết chín người.

Hắn thu đao, ánh mắt nhìn về phía Liên Thành Bích rồi chuyển sang Chu đại môn chủ.

“Giết hắn, thêm ba trăm vạn lượng!”

Tiếng Phó Hồng Tuyết vang vọng trong không gian.

Chương 644: Thanh Long Hội, Tứ long thủ, Phó Hồng Tuyết

Hắn vừa dứt lời thì bầu không khí trở nên tĩnh lặng.

Mọi người đều mở to mắt nhìn Phó Hồng Tuyết.

Khi Phó Hồng Tuyết giết hai vị trưởng lão của Thiên Hùng Môn, họ đang chú ý đến Kiều Phong nhưng vẫn liếc thấy hai luồng đao quang.

Sau đao quang, hai tên trưởng lão của Thiên Hùng Môn đều tử vong.

Có thể nói là không nhìn rõ được hai người chết như thế nào.

Nhưng khi Phó Hồng Tuyết ra tay giết chín tên nghĩa tử, bọn họ đã nhìn thấy đao của hắn khủng khiếp đến thế nào.

Cảm giác mà Phó Hồng Tuyết mang lại cho họ chính là đao khủng khiếp, người còn khủng khiếp hơn.

Tất nhiên, điều khiến họ kinh ngạc chính là ý trong lời nói của Phó Hồng Tuyết rất rõ, đang giao dịch với Liên Thành Bích.

Thêm ba trăm vạn lượng hắn sẽ giết chết Chu đại môn chủ.

Nói cách khác, có thể Phó Hồng Tuyết là một sát thủ.

Nghe lời Phó Hồng Tuyết nói, sắc mặt môn chủ Chu Đại trở nên âm trầm.

“Ngươi là ai, rốt cuộc ngươi là ai?”

Chu đại môn chủ gầm lên.

“Thanh Long Hội, Phó Hồng Tuyết!”

Lần này Phó Hồng Tuyết đã nói ra lai lịch của mình.

“Thanh Long Hội, Phó Hồng Tuyết?”

Nghe hắn nói, phần lớn người quan chiến đều nhú mày.

Có người thậm chí còn chưa từng nghe đến Thanh Long Hội, vì vậy ánh mắt không khỏi nhìn về phía người bên cạnh.

Nhưng thấy ánh mắt của đôi phương cũng mơ hồ thì biết đôi phương cũng không rõ Thanh Long Hội là thế lực nào.

Hiện nay Thanh Long Hội là bá chủ chín quận phương Bắc, nhưng chín quận phương Bắc trong mắt người giang hồ Giang Nam cũng giống như nông thôn và kinh thành.

Hướng hồ Thanh Long Hội không có chiến tích nổi bật ở vương triều Đại Chu hay nơi khác.

Vì vậy không có bao nhiêu người biết.

Nhưng Lý Mộ Hàn là người Trấn Phủ Ti, nghe Phó Hồng Tuyết nói đồng tử liền co lại

Trấn Phủ Ti có ghi chép tin tức về Thanh Long Hội.

Trên hồ sơ của Trấn Phủ Ti ghi chép Thanh Long Hội có một cường giả Ngung Thần, đó chính là Tam lon thủ Lý Thâm Chu.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện thêm một cường giả Ngung Thần cảnh.

“Người là Long thủ thứ mấy của Thanh Long Hội!”

Lý Mộ Hàn lên tiếng hỏi.

“Ta là Tứ long thủ của Thanh Long Hội, còn ngươi là ai?”

Phó Hồng Tuyết nói xong đưa mắt nhìn Lý Mộ Hàn.

“Phó thống lĩnh Trần Phủ Ti Giang Nam, Lý Mộ Hàn!”

Lý Mộ Hàn nói.

“Ngươi cần nhắc thế nào rồi?”

Khi Lý Mộ Hàn nói chuyện, Phó Hồng Tuyết quay đầu hỏi Liên Thành Bích.

Thấy vậy, sắc mặt Lý Mộ Hàn cứng lại.

Hắn không ngờ Phó Hồng Tuyết lại không coi hắn ra gì, trong mắt có sát khí lóe lên nhưng mặt lại không có biểu cảm gì.

Khi Phó Hồng Tuyết lên tiếng.

Ánh mắt Chu đại môn chủ đứng bên cạnh Lý Mộ Hàn trở nên tàn nhẫn.

Trong tay hắn có thêm một cái bình màu máu, lấy ra một viên đan dược màu máu.

“Chu huynh, không được!”

Thấy vậy, Lý Mộ Hàn lập tức muốn ngăn cản, nhưng Chu đại môn chủ không cho hắn cơ hội ngăn cản, một ngụm nuốt vào.

Ầm ầm!

Từ trên người Chu đại môn chủ, khí huyết cuộn cuộn khùng bố bắt đầu bạo phát.

Khí huyết vận chuyển nhanh chóng, trong quá trình vận chuyển có một lực lượng vô hình ngưng tụ.

Lực lượng này rất giống với thần thể xuất hiện trên người Kiều Phong.

“Thần thể!”

“Chu đại môn chủ đã ngưng tụ thần thể nhờ vào đan dược!”

Một số người nhìn thấy cảnh này đều tỏ vẻ kinh ngạc.

“Chu Mạnh lợi dụng đan dược bước vào trong biển ngưng thần nhưng như vậy thì sau này hắn sẽ không cảm nhận được thần thể của mình nữa.”

“Sau trận chiến này, lực lượng của đan dược biến mất, cho dù hắn có bước vào Ngưng Thần cảnh, e rằng cũng không bằng võ giả Hóa Hải đỉnh phong.”

Không xa, một người đeo mặt nạ lên tiếng.

“Hắn không nâng cao thực lực thì không có một chút cơ hội nào!”

“Thực lực của Kiều Phong ở trong biển ngưng thần, còn thực lực của Phó Hồng Tuyết cũng ở trong biển ngưng thần.”

“Hắn không nâng cao thực lực, muốn báo thù cho các nghĩa tử cũng không báo được, huống hồ Phó Hồng Tuyết đang để Liên Thành Bích trả thêm tiền, thêm ba trăm vạn lượng nữa để giết chết Chu đại môn chủ, Liên Thành Bích sẽ không bỏ qua cơ hội này.”

Một người khác nói.

Thực ra đây là suy nghĩ trong lòng của rất nhiều người.

Đã tiêu tiền rồi, vậy thì tiêu thêm ba trăm vạn lượng để giết Chu đại môn chủ, cũng hợp lý.

Huống hồ ba trăm vạn lượng đối với Lý gia không tính là nhiều.

Lúc này, Chu đại môn chủ nâng cao thực lực cũng là để tự bảo vệ mình.

“Muốn giết ta, cho dù ngươi ở trong biển ngưng thần cũng không được.”

Khi Chu đại môn chủ nói chuyện, toàn thân phát ra kim quang, cơ bắp bắt đầu phồng lên, tản ra một cỗ dao động khủng khiếp.

Hắn giậm chân một cái thật mạnh, giống như một cự viên khổng lồ hung bạo vọt lên không.

Tung quyền đánh về phía Phó Hồng Tuyết.

Trên nắm tay, khí huyết và khí kinh hòa quyện hình thành một cỗ khí màu đỏ.

Trước đó hắn tập trung chú ý Kiều Phong, nhưng bây giờ hắn chỉ muốn giết Phó Hồng Tuyết, vừa ra tay liền dùng toàn lực.

“Giết hắn!”

Khi Chu đại môn chủ ra tay, Liên Thành Bích gật đầu nói.

Ầm!

Phó Hồng Tuyết lập tức động, thân hình lao ra vùng trường đao trong tay.

Đao khí ngang dọc va chạm với cỗ khí màu đỏ kia.

Hai bên va chạm tạo ra lực xung kích to lớn lan tràn bốn phía, khiến mặt đất xung quanh bị xóc lên.

Một số người đang xem trận chiến nhanh chóng lùi lại để tránh bị thương.

Sau một kích, thân hình Phó Hồng Tuyết không nhúc nhích còn Chu đại môn chủ lại phải lùi mấy bước.

Sau khi lùi lại mấy bước, sắc mặt Chu đại môn chủ trở nên dữ tợn.

Bây giờ cỗ khí màu đỏ bao phủ toàn thân cộng với đầu hắn vốn trọc nên trông hắn giống như một vị La Hán màu máu, ánh mắt đỏ lòm.

“Thiên sát huyết thân, Thiên sát quyền!”

Chu đại môn chủ gầm lên một tiếng, huyết sát chi khí nồng đậm ập về phía Phó Hồng Tuyết.

Hắn lao tới lần nữa, nắm tay hung hăng đánh ra.

Trong nháy mắt có vô số tiếng nổ liên tiếp vang lên.

Nhìn Chu đại môn chủ đánh tới, Phó Hồng Tuyết nắm chặt trường đao, một cỗ đao ý khủng khiếp bộc phát.

Ánh mắt cũng có hàn mang sắc bén lóe lên.

Thân hình vọt ra, trường đao trong tay chém một nhát.

Đao ý khủng khiếp hóa thành một luồng đao quang chém về phía nắm tay.

Tại nơi nắm tay và đao quang giao nhau, một cỗ lực lượng khổng lồ bùng nổ, điên cuồng lan ra xung quanh.

Hai bóng người qua lại với tốc độ cực nhanh khiến người quan chiến khó nhìn rõ.

Aaaa!

Bỗng có một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hai bóng người đang chiến đấu tách ra.

Cánh tay vung quyền của Chu đại môn chủ bị chém đứt, máu tươi không ngừng chảy, khí tức trên người cũng bắt đầu suy yếu.

Vừa rồi Phó Hồng Tuyết đã chém đứt cánh tay của Chu đại môn chủ.

Chủ yếu là do Phó Hồng Tuyết vừa mới bước vào Ngưng Thần không lâu, nếu thời gian bước vào lâu hơn một chút, chỉ sợ có thể một đao chém giết Chu đại môn chủ rồi.

Mặc dù Chu đại môn chủ không bị một đao chém chết nhưng Phó Hồng Tuyết vẫn tiếp tục ra tay, không có ý định tha cho hắn.

Thân hình vọt tới, trường đao trong tay như một dải lụa chém về phía Chu đại môn chủ.

Chu Đại môn chủ bị thương đôi mắt với một đao này, sắc mặt ngưng trọng, thân hình nhanh chóng lùi lại.

Chỉ là hắn lùi nhanh nhưng đao của Phó Hồng Tuyết cũng nhanh.

“Phó Hồng Tuyết! Chu Mạnh được Tì chủ Trấn Phủ Tì Giang Nam ta coi trọng, đã gia nhập Trấn Phủ Tì Giang Nam, ngươi không thể giết hắn.”

Lúc này Lý Mộ Hàn lên tiếng.

Nhưng hắn còn chưa dứt lời thì đao của Phó Hồng Tuyết đã xuất hiện trước mặt Chu đại môn chủ.

Xẹt!

Một đao chém đôi thân thể Chu đại môn chủ.

Hoàn toàn không nghe lọt tai lời vô nghĩa của đối phương.

Chương 645: Thanh Long hội vang danh Giang Nam, Thập bát phân đà, Thất long thủ Vệ Trang

“Phó Hồng Tuyết, người dám!”

Lý Mộ Hàn nhìn Phó Hồng Tuyết vẫn ra tay sau khi nghe mình nói, cảm thấy vô cùng tức giận.

“Nếu không phải Liên Thành Bích không ra tiền để giết người, thì người cũng phải chết!”

Giọng nói lạnh lùng của Phó Hồng Tuyết khiến Lý Mộ Hàn giật mình.

Hắn không ngờ Phó Hồng Tuyết lại ngang ngược đến vậy.

Dù còn muốn nói gì đó nhưng hắn không dám nói ra.

Khi Thanh Long Hội còn chưa có thanh thế ở chín quận phương Bắc đã giết chết Thái Hư chân nhân của Thanh Hư Quan.

Người như vậy mà bọn họ cũng dám giết thì giết hắn cũng không thành vấn đề.

Sau khi giết chết Chu đại môn chủ, ánh mắt của Phó Hồng Tuyết hướng về phía Liễu Mục Sinh, đại công tử Liễu gia.

“Phó Hồng Tuyết này sẽ không giết cả Liễu đại công tử chứ?”

“Thân phận của Liễu đại công tử không tầm thường đâu, không chỉ là đại công tử Liễu gia mà còn là đại đệ tử của điện chủ Xích Nhật Điện.”

Một số người thì thầm.

Thấy Phó Hồng Tuyết nhìn mình, Liễu Mục Sinh toát mồ hôi lạnh.

Phó Hồng Tuyết ra tay quá tàn nhẫn.

Nếu giết hắn thì hắn cũng sẽ không thoát nổi.

“Vẫn chưa đến lúc giết hắn, ta muốn biết rốt cuộc hắn có mưu đồ gì với phu nhân ta.”

Lúc này, Liên Thành Bích truyền âm cho Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết có thể giết chết Liễu Mục Sinh bằng một đao nhưng Liên Thành Bích nghi ngờ Liễu Mục Sinh có mưu đồ với Lý Nhất Mai.

Hắn nhất định phải làm rõ.

Vì vậy mới không để Phó Hồng Tuyết ra tay.

Phó Hồng Tuyết liếc nhìn Liễu Mục Sinh rồi xoay người trở về.

Lúc này, đám người Thiên Hùng Môn thì chạy tán loạn.

Một số người xem náo nhiệt cũng nhanh chóng rời đi.

“Kết thúc như vậy, có chút kịch tính!”

Một số người thầm nghĩ.

Thiên Hùng Môn thế như chẻ tre nhưng lại bị người ta chém giết ngay bên ngoài Vô Cầu sơn trang.

“Dọn sạch những xác chết này đi!”

“Mời hai vị!”

Liên Thành Bích nói với người hầu trong sơn trang.

Sau đó hấn dẫn Kiều Phong và Phó Hồng Tuyết vào trong trang viên.

Khi bọn họ vào hết, một chiếc xe ngựa nhanh chóng đến sơn trang, có một lão giả mặc áo gấm, dáng người hơi béo từ trên xe ngựa bước xuống.

Lão giả chính là phụ thân của Lý Nhất Mai, Lý Thụy, thương nhân giàu có ở Giang Nam.

Hấn nhận được tin tức liền chạy đến, hy vọng có thể bảo vệ tính mạng của Liên Thành Bích.

Nhưng khi vừa xuống xe ngựa, nhìn thấy mấy xác chết trên mặt đất, hấn liền tỏ vẻ kinh ngạc.

“Thành Bích, đây là?”

Hấn tiến lên hỏi.

“Người giúp ta, vị này là bang chủ Cái Bang, Kiều bang chủ.”

“Vị này là Tứ long thủ Thanh Long Hội, Phó Hồng Tuyết!”

Liên Thành Bích giới thiệu.

Hai người gật đầu với Lý Thụy.

“Chuyện bên ngoài đã xong vậy ta phải đi báo kiến Lan Nguyệt Hầu, không ở lại đây nữa!”

Lý Thụy nói.

“Vậy nhạc phụ cứ bận việc, ta sẽ tiếp đãi khách ở đây!”

Liên Thành Bích nói.

“Được, khi nào người có thời gian, ta sẽ dẫn người đi gặp Lan Nguyệt hầu.”

Nói xong hấn lên xe ngựa nhanh chóng rời đi.

Bên ngoài trang viên.

Lý Mộ Hàn và Liễu Mục Sinh không nhúc nhích, họ liếc nhìn ba người tiến vào Vô Cầu sơn trang, sắc mặt đều trở nên u ám.

“Lý phó thống lĩnh, không biết có thời gian không? Đến Liễu phủ ta đàm đạo đôi lời.”

Liễu Mục Sinh nhìn Lý Mộ Hàn nói.

“Ta cũng đang có ý đó!”

Lý Mộ Hàn đáp lời, hai người lên xe ngựa trở về Tô Thành.

Nửa ngày sau chuyện ở bên ngoài Vô Cầu sơn trang lan truyền, làm chấn động cả Tô Thành.

Thiên Hùng Môn là một trong những thế lực trấn giữ Tô Thành, cũng có tiếng tăm ở khu vực Giang Nam, môn chủ Thiên Hùng Môn là Chu Mạnh lại chết ở Vô Cầu sơn trang.

“Không ngờ Chu môn chủ lại bị người ta giết chết! Thanh Long Hội rốt cuộc là thế lực gì.”

“Ta biết đây, Thanh Long Hội hiện tại là bá chủ chín quận phương Bắc, tuy rằng làm bá chủ nhưng lại là một tổ chức sát thủ, trước kia vẫn luôn ở chín quận phương Bắc ít khi ra tay bên ngoài.”

“Không ngờ lần này đến Giang Nam của chúng ta, lại là Tứ long thủ của Thanh Long Hội.”

“Huynh đệ, xem ra ngươi biết rõ về Thanh Long Hội, Phó Hồng Tuyết là Tứ long thủ, vậy tức là Thanh Long Hội còn có Long thủ khác.”

Một số người tò mò hỏi.

“Ta cũng nghe nói Thanh Long Hội có bảy vị Long thủ, mười hai đường, hiện tại chỉ mới có bốn vị Long thủ xuất

hiện.”

“Tam long thủ Lý Trầm Chu, Tứ long thủ Phó Hồng Tuyết, Ngũ long thủ Yên Nam Thiên, Lục long thủ Ma đao Đinh Bằng, trong đó Tam long thủ Lý Trầm Chu và Tứ long thủ Phó Hồng Tuyết mà mọi người thấy hôm nay đều là cường giả Ngung Thần cảnh.”

“Còn về Đại long thủ, Nhị long thủ và Thất long thủ đều chưa từng xuất hiện.”

“Tất nhiên còn có một Thiếu long thủ, chính là minh chủ chín quận phương Bắc, cường giả Sơn Hà Môn Tô Thần.”

Người nói trước đó mở lời.

“Tam long thủ và Tứ long thủ đều là cường giả Ngung Thần, vậy thì hẳn là Đại long thủ và Nhị long thủ đều là cường giả Ngung Thần.”

“Thanh Long Hội này thật mạnh.”

Một số người nghe vậy kinh ngạc cảm thán.

“Vừa nãy người nói Thanh Long Hội là tổ chức sát thủ, vậy chúng ta có thể nhờ bọn họ giết người không?”

“Người biết cách liên lạc với bọn họ không?”

“Ở khu vực Giang Nam của chúng ta có cứ điểm không?”

Có người hỏi.

“Người muốn nhờ họ giết người sao, ở chín quận phương Bắc thì Thanh Long Hội có một số cứ điểm ngầm, còn ở Giang Nam hình như không có?”

“Sau lần này, hẳn là cứ điểm của Thanh Long Hội sẽ lần lượt xuất hiện ở Giang Nam!”

“Nhưng mọi người vẫn phải đợi, Thanh Long Hội ngang ngược tiến vào khu vực Giang Nam như vậy, các tổ chức sát

thủ ngầm ở khu vực Giang Nam sẽ có động thái.”

“Đặc biệt là ba tổ chức nổi tiếng nhất khu vực Giang Nam chúng ta, Vô Sương, Tàn Mộng và Bỉ Ngạn, chắc chắn bọn họ sẽ không để Thanh Long Hội chen chân vào đâu!”

“Cho nên mọi người cứ chờ một thời gian, nếu Thanh Long Hội có thể dưới áp lực của ba nhà mà đứng vững ở khu vực Giang Nam thì mới chứng tỏ được sự cường đại.”

Một lão giả nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt nhỏ, nhấp một ngụm trà nói.

“Quả thực như vậy, nếu có thể dưới áp lực của ba tổ chức sát thủ lớn mà đứng vững ở khu vực Giang Nam mới thật sự lợi hại!”

Người bên cạnh gật đầu.

Bên Hải Sa thành, Tô Thần đã xem xong tất cả thư tịch.

Hiện tại hắn đã thu thập được bốn tấm thẻ rút thưởng màu cam.

[Phó Hồng Tuyết, Tứ long thủ của Thanh Long hội đã chém giết Chu Mạnh, môn chủ Thiên Hùng Môn tại Tô Thành, Thanh Long hội vang danh khắp khu vực Giang Nam, thưởng hai thẻ rút thưởng màu cam.]

Nghe được nhắc nhở, Tô Thần vui mừng.

Không ngờ Phó Hồng Tuyết lại nhân cơ hội này gây dựng danh tiếng cho Thanh Long Hội ở khu vực Giang Nam.

Xem xét sáu tấm thẻ rút thưởng màu cam, Tô Thần trực tiếp sử dụng.

[Đạt được mười tám đà chủ của Thanh Long Hội, đạt được chín trăm tên thích khách bình thường của Thanh Long Hội, đạt được nhân vật Vệ Trang, đạt được năm cây Huyết sâm

ngàn năm, đạt được ba bình Thiên Nhân đan (mỗi bình mười viên), đạt được công pháp Thiên Ý Tứ Tượng Quyết.]

“Ừm!”

Nhìn những thứ mình rút được, Tô Thần mừng rỡ không thôi.

Lần này hắn rút được mười tám đà chủ của Thanh Long Hội, Thanh Long hội có ba trăm sáu mươi lăm phân đà nhưng hắn lại không có.

Bây giờ xuất hiện mười tám đà chủ, còn có chín trăm tên thích khách, hoàn toàn có thể phái nhóm người này đến khu vực Giang Nam.

Trước tiên phải thành lập đại bản doanh.

Hắn tra xét thực lực của mười tám đà chủ, đều ở cảnh giới Thiên Nhân nhất nạn.

Thực lực của thích khách bình thường đều ở Luyện phách hậu kỳ.

Còn về nhân vật Vệ Trang, Tô Thần biết đối phương đến từ Tàn Thời Minh Nguyệt, là thủ lĩnh của tổ chức sát thủ Lưu Sa, đồng môn với Kiếm Thánh Cái Nhiếp.

Dò xét thực lực của đối phương, thực lực của Vệ Trang ở Hóa Hải cảnh.

“Thất long thủ của Thanh Long Hội chính là Vệ Trang này!”

Tô Thần xem tin tức của Vệ Trang xong liền nghĩ vậy.

Chương 646: Giải quyết sát thủ, Thiên Hạ Minh xảy ra biến cố

“Đà chủ mười tám phân đà và Vệ Trang đến khu vực Giang Nam, gần như có thể xây dựng xong cấu trúc cơ bản của Thanh Long Hội!”

Bên Tô Thần vẫn luôn muốn mở rộng Thanh Long Hội ra khỏi chín quận phương Bắc, nhưng nền tảng cơ sở của Thanh Long Hội hơi yếu.

Nền tảng cơ sở ở chín quân phương Bắc vẫn là các thành viên từ mấy tổ chức sát thủ được thu nạp lúc trước.

Mở rộng ra bên ngoài có phần khó khăn.

Còn việc đào tạo sát thủ thì không phải dễ dàng hoàn thành.

Có mười tám đà chủ phân đà cộng thêm một số thành viên bình thường, đến lúc đó lại chiêu mộ thêm một số sát thủ ở khu vực Giang Nam, tin rằng sẽ phát triển nhanh chóng.

Tất nhiên, người phụ trách Thanh Long Hội khu vực Giang Nam sẽ không phải là Phó Hồng Tuyết, mà là Vệ Trang.

So với những người khác, Vệ Trang mới là sát thủ thực sự.

Sau đó sự chú ý của hắn lại chuyển tới Thiên Ý Tứ Tượng Quyết vừa mới đạt được.

Thiên Ý Tứ Tượng Quyết có thể nói là võ học siêu đẳng trong Ma Kiếm Sinh Tử Kỳ, đối với Tô Thần hiện tại mà nói

có tác dụng không nhỏ.

Giới thiệu về Thiên Ý Tứ Tượng Quyết cũng như cách tu luyện xuất hiện trong đầu Tô Thần.

“Nếu tu luyện thành Thiên Ý Tứ Tượng Quyết này, thực lực của ta sẽ tiến thêm một bước.”

Tô Thần trầm nghĩ.

“Chương giáo, đã thu dọn đồ đạc xong, chúng ta có thể trở về Sơn Hà Môn rồi.”

Nguyên Thùy Vân đi đến bên cạnh Tô Thần, khom người nói.

“Chuyện ở Hải Sa Thành đã xử lý xong, Quan Ngự Thiên đã đưa Mộ Thanh Hồng đến tổng đàn Thiên Hạ Minh.”

“Trang Toàn Cơ cũng theo Quan Ngự Thiên đến Thiên Hạ Thành, tổng bộ của Thiên Hạ Minh.”

Bên ngoài phủ đệ, Tô Thần bước lên xe ngựa, Nguyên Thùy Vân làm phu xe.

Nhìn xe ngựa rời đi, có một bóng người xuất hiện theo sau.

Bóng đen này chính là sát thủ Hắc Ảnh Lưu mà Độc Cô Bắc Đẩu mời đến, những ngày này, hắn ta vẫn luôn ẩn núp trong bóng tối, muốn tìm cơ hội giết Tô Thần.

Nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội ra tay thích hợp.

Lần này Tô Thần rời khỏi Hải Sa Thành, hắn ta cảm thấy có cơ hội.

Vì vậy hắn ta lẫn trong dòng người theo xe ngựa ra khỏi thành.

Ngoài thành, xe ngựa chậm rãi tiến về phía trước một thời gian rồi dừng lại bên một cánh rừng.

Hắc Ảnh Lưu đội mũ ẩn núp trong rừng, ánh mắt nhìn vào chiếc xe ngựa, không khỏi cau mày.

Hắn không hiểu tại sao xe ngựa đang đi lại đột ngột dừng lại.

Đột nhiên sắc mặt hắn thay đổi, muốn xoay người rời đi.

“Bằng hữu đã theo dõi suốt chặng đường, cũng nên hiện thân rồi.”

Ngay lúc này, Tô Thần từ trên xe ngựa bước xuống nhìn về phía hắn đang ẩn nấp và lên tiếng.

Hắc Ảnh Lưu quay người muốn tăng tốc, nhưng lại bị một cổ kiếm ý khóa chặt.

Cổ kiếm ý này vô cùng khủng bố.

Hắn cảm giác nếu mình cử động thì luồng kiếm ý này sẽ lập tức giết chết mình.

Ánh mắt nhìn về hướng có kiếm ý.

Là một nam tử mặc áo trắng đang ôm kiếm.

“Diệp Cô Thành.”

Hắc Ảnh Lưu nhìn thấy bóng người này, sắc mặt thay đổi.

Những ngày qua hắn không tìm được cơ hội ra tay chính là vì sự tồn tại của Diệp Cô Thành.

Hôm nay Tô Thần ra khỏi thành, một mình lên xe ngựa khiến hắn tưởng rằng mình đã tìm được cơ hội ra tay.

Nhưng không ngờ rằng đối phương lại bám theo sau hắn.

Diệp Cô Thành mang đến cho hắn áp lực rất lớn.

Hắn không phải là đối thủ của Diệp Cô Thành.

Huống hồ, sở trường của Hắc Ảnh Lưu hắn là ẩn núp, ra tay trong bóng tối, một đòn tất sát.

“Công phu ẩn núp của ngươi không tệ, có hứng thú gia nhập Thanh Long Hội của ta không!”

Lúc này, Tô Thần nhìn về phía Hắc Ảnh Lưu.

Tô Thần phát hiện ra đối phương trong một lần ra ngoài.

Đối phương phát hiện ra đó là một cơ hội nên lộ sát khí, nhưng vì sự xuất hiện của Diệp Cô Thành, đối phương đã thu hồi sát khí và rời đi.

Chỉ là khi đối phương lộ ra sát khí, Diệp Cô Thành đã cảm nhận được.

Lần này trở về Sơn Hà Môn, hẳn một mình lên xe cũng là muốn nhân cơ hội dẫn dụ đối phương xuất hiện để lôi kéo.

Tất nhiên nếu đối phương không đồng ý, vậy thì giải quyết luôn.

“Thu nạp ta vào Thanh Long Hội? Tô thiếu long thủ, chẳng lẽ ngươi không biết ta đến từ Âm Lưu Sa sao?”

Hắc Ảnh Lưu quay người ngẩng đầu nhìn Tô Thần.

Tô Thần đang bước từng bước tiến về phía hắn.

“Cơ hội! Chỉ cần lại gần thêm một chút, ta có thể rút kiếm.”

Hắc Ảnh Lưu trầm nghĩ nhưng sắc mặt không đổi, một sát thủ bất kể ở hoàn cảnh nào cũng phải giữ bình tĩnh tuyệt đối.

Khí tức trên người cũng không có chút biến động.

“Tổ chức sát thủ số một khu vực Lăng Giang sao, thật ra ta rất muốn gặp thủ lĩnh của Âm Lưu Sa.”

Tô Thần nói.

Nếu có thể thôn tóm tổ chức sát thủ số một khu vực Lăng Giang thì thực lực của Thanh Long Hội chắc chắn sẽ tăng lên

không ít.

Hắc Lưu Sa ẩn náu ở khu vực Lăng Giang hàng chục năm, nền tảng vững chắc, nhân lực đông đảo, có giá trị thu nạp.

“Tôi thiếu long thủ, người thật sự rất tự tin, nhưng người càng tự tin thì chết càng nhanh, đặc biệt là người không nên lại gần ta như vậy!”

Ngay lúc này, Hắc Ảnh Lưu ra tay, hắn vặn eo bước tới, kiếm quang như sấm sét bùng nổ.

Thân hình hắn cũng trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Tô Thần.

Lần xuất kiếm này, hắn không sử dụng khí kinh, hoàn toàn dựa vào lực lượng của cổ tay.

Bởi vì nếu sử dụng khí kinh chắc chắn sẽ bị Tô Thần phát giác.

Kiếm quang cực tốc, vô cùng hung mãnh.

Nhưng Tô Thần đối diện với hắn không đổi sắc giờ tay lên, bàn tay hóa thành màu xám bắt lấy thanh kiếm chém tới.

Cạch!

Thanh kiếm bị bàn tay nắm chặt.

Sau đó ánh mắt Tô Thần trở nên dữ tợn.

“Cho người cơ hội, người không cần, vậy thì tiễn người một đoạn đường!”

Hắn dùng sức kéo thân hình đối phương lại gần, sau đó tay còn lại nắm thành nắm đấm, tung một quyền vào thân thể đối phương.

Phụt!

Nắm đấm trực tiếp xuyên thủng cơ thể của đối phương.

Máu tươi theo năm tay của chảy ra nhỏ giọt xuống đất.

Có chút hung bạo và quyết đoán.

Không thể làm việc cho mình mình thì không cần phải giữ lại.

“Thực lực của ngươi...”

Hắc Ảnh Lưu bị đánh thủng ngực nhìn chăm chăm Tô Thần, trong mắt tràn ngập sự kinh ngạc.

Phụt!

Hắn phun máu tươi.

“Thủ lĩnh sẽ báo thù cho ta!”

Đầu đối phương nghiêng sang một bên, không còn sinh khí.

Tô Thần thu hồi cánh tay, một luồng khí kinh lưu chuyển trên cánh tay xua tan huyết dịch.

Lông mày hắn khẽ nhíu lại.

Từ việc đối phương vừa nắm bắt cơ hội cuối cùng để ra tay, có thể thấy tên sát thủ này có tâm lý cực kỳ vững vàng.

Hơn nữa còn biết rằng sử dụng khí kinh có thể gây cảnh giác, nên đã dùng lực lượng.

Tất nhiên bất kể hắn dùng cái gì thì với thực lực của hắn cũng không thể giết được Tô Thần.

Cho dù Tô Thần không ra tay, Tương Tây Tứ Quỷ vẫn luôn ẩn núp trong bóng tối cũng có thể dễ dàng giết chết đối phương.

“Phải chú ý đến tổ chức Âm Lưu Sa này, không thể coi thường thực lực của bọn hắn.”

“Trên đường trở về, hãy tổng hợp tin tức về Âm Lưu Sa, ta muốn nghiên cứu một chút.”

Tô Thần nói với Nguyên tùy Vân.

“Tuân lệnh!”

Nguyên tùy Vân ở bên cạnh đáp.

Lúc này ở tổng đàn Thiên Hạ Minh, Thiên Hạ thành.

Trong một gian mật thất, có một nam tử tướng mạo y hệt Bộ Vân Tiêu đang bị treo lên bằng xích sắt.

Đối diện hắn là một nữ nhân mặc áo choàng trắng, khí chất thoát tục, nàng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

“Nói cho ta biết, ngươi là ai, tại sao lại giả mạo phu quân của ta, hiện tại phu quân của ta đang ở đâu?”

Giọng nữ nhân lạnh băng vô tình, khiến người cho người ta rùng mình.

Chương 647: Thủ lĩnh Âm Lưu Sa, Nhan Âm Tuyệt

Nàng là ai?

Nàng là thê tử của minh chủ Thiên Hạ Minh Bộ Vân Tiêu, Nhan Âm Tuyệt, trong mắt người ngoài chỉ là một nữ tử nhu nhược, không biết võ công.

Rất ít khi xuất hiện ở Thiên Hạ Minh, là một người mang đến cảm giác tồn tại rất thấp.

Nhưng từ tình hình hiện tại xem ra, nàng tuyệt đối không phải là một nữ tử nhu nhược không biết võ công.

Nam tử bị khóa chặt rùng mình.

Hắn không nghĩ tới chính mình mới giả trang một ngày đã bị đối phương phát hiện.

Trước đó nam tử nhận được tư liệu ghi chép thê tử Bộ Vân Tiêu chỉ là một nữ tử không biết võ công.

Nào có nghĩ tới chuyện sẽ phát triển như hiện tại.

Nhan Âm Tuyệt mặc áo trắng đi tới trước mặt nam tử, bàn tay mảnh khảnh nắm lấy cổ hắn, lạnh giọng hỏi:

“Người có thể nói cho ta biết cái gì?”

“Hắn là Bộ minh chủ đã chết, về phần những chuyện khác ta không thể nói, nếu nói thì thê nhi và phụ mẫu ta đều phải chết.”

Nam tử mở miệng đáp.

“Cái gì, người nói phu quân ta đã chết, làm sao có thể? Người nói cho ta biết, phu quân ta chết như thế nào.”

Nhan Âm Tuyết tỏ vẻ không tin.

Nàng biết thực lực của Bộ Vân Tiêu, không có khả năng bị giết.

“Tình huống cụ thể ta cũng không biết!”

Nam tử bị bóp ghen, lắp bắp nói.

“Hải Sa Bang, ta muốn tiêu diệt các người.”

Giọng Nhan Âm Tuyết lạnh như băng, Bộ Vân Tiêu đi đến Hải Sa Bang, nàng muốn giết Hải Thiên Bá, tiêu diệt Hải Sa Bang.

“Bây giờ Hải Sa bang cũng đổi chủ, Hải Thiên Bá đã chết!”

Khi Nhan Âm Tuyết nói xong, nam tử lại mở miệng nói.

Những chuyện này chỉ cần cẩn thận điều tra liền biết được, cho nên nam tử cũng không có giấu giếm.

Huống hồ hắn muốn báo thù cho Mộ Thanh Hồng, hắn biết cả nhà Hải Thiên Bá đã bị diệt khẩu.

“Ừm!”

Nghe được nam tử nói, Nhan Âm Tuyết biến sắc.

Nàng không nghĩ tới Hải Thiên Bá đã chết.

“Xem ra đối thủ không đơn giản, người đến đây hắn là sẽ có người tiếp xúc với người đi, nói cho ta biết người kia là ai?”

Nhan Âm Tuyết tiếp tục nói.

Nhưng khi nàng vừa dứt lời thì đột nhiên khóe miệng nam tử có máu đen tràn ra.

Uống thuốc độc tự tử.

Nam tử nói đủ rồi, nói tiếp nữa thì người nhà của hắn sẽ chết.

“Ta vốn còn muốn giữ người để câu ra những người kia đây?”

Nhan Âm Tuyết buông tay.

“Người đâu!”

Lúc này có một tên áo đen xuất hiện ở trước mặt Nhan Âm Tuyết.

“Bảo Quỷ Diện đến gặp ta, nhân tiện mang theo tin tức ta cần.”

“Tuyên bố Lưu Sa lệnh, đề sát thủ nhất cấp của Âm Lưu Sa tập trung về Thiên Hạ thành, ta muốn để kẻ giết phu quân ta nợ máu phải trả bằng máu.”

Nữ tử tản ra sát ý sắc bén.

Nhan Âm Tuyết thanh âm băng lãnh, Bộ Vân Tiêu đi chính là Hải Sa Bang, nàng muốn giết Hải Thiên Bá, diệt Hải Sa Bang.

Người áo đen kia nhanh chóng rời đi.

Không có ai nghĩ đến, thủ lĩnh tổ chức sát thủ đệ nhất khu vực Lăng Giang Âm Lưu Sa thế mà là thể tử của mình chủ Thiên Hạ Minh, Nhan Âm Tuyết.

Lúc này trong một trang viên ở Thiên Hạ thành.

Độc Cô Bắc Đầu và Phong Lang Cư đang ngồi trong đình nghỉ mát.

“Thế thúc, có tin tức từ Thiên Hạ Minh truyền tin đến, Phạm Lăng đã tiến vào Thiên Hạ Minh, làm quen với việc của Thiên Hạ Minh, ngày mai Thiên Độc Tán Nhân sẽ đến Thiên

Hạ thành, lúc đó ta sẽ đề nghị ứng trong Thiên Hạ Minh tiếp xúc với Phạm Lăng, phát Thiên Hạ Lệnh tập hợp các cao thủ của Thiên Hạ Minh lại rồi dùng độc khổng chế bọn họ.”

“Như vậy, chúng ta có thể khổng chế Thiên Hạ Minh rồi!”

Độc Cô Bắc Đẩu khẽ nói.

“Không thể khinh thường, tuy Thiên Hạ Minh do Bộ Vân Tiêu làm chủ, nhưng trong minh còn có một số cao thủ.”

“Huống hồ bên này ngươi còn phải đối mặt với một người, đó chính là Quan Ngự Thiên ngày mai sẽ đến.”

Phong Lang Cư trầm giọng nói.

Quan Ngự Thiên cho hắn cảm giác áp bách rất mạnh, nên hắn rất thận trọng.

“Thế thúc yên tâm, Thiên Nhai Các không đơn giản, ta sẽ không động đến bọn họ, Quan Ngự Thiên đến vừa vặn cùng thế thúc xuất hiện, mạnh mẽ trấn áp người của Thiên Hạ Minh để bọn họ ngoan ngoãn nghe lời chúng ta.”

Độc Cô Bắc Đẩu nói.

Đêm khuya, ở hậu viện Thiên Hạ Minh

Trong một gian phòng tao nhã.

Nhan Âm Tuyết đang ngồi trong phòng xem một số tư liệu, đột nhiên mở miệng nói:

“Vào đi!”

Két!

Cửa phòng bị đẩy nhẹ ra.

Một bóng người đeo mặt nạ từ ngoài cửa từ từ bước vào.

“Tham kiến thủ lĩnh!”

Người đến cúi mặt, khom người nói.

“Tra thế nào rồi?”

“Bầm thủ lĩnh, người bên Hắc Sa Thành hồi âm, quả thực Hắc Sa Bang đã bị diệt, Hắc Thiên Bá cũng chết rồi.”

“Thời gian chết là lúc mình chủ đến Hắc Sa Thành, Hắc Thiên Bá mở tiệc khoản đãi mình chủ.”

“Lúc đó người được Hắc Thiên Bá mời có, trưởng tử của Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã, Độc Cô Bắc Đẩu, Nam Hải Vô Gian Môn Phong Lang Cư, còn có thiếu long thủ Tô Thần của Thanh Long Hội.”

“Sau khi Hắc Thiên Bá, mình chủ và những người khác chết, Độc Cô Bắc Đẩu và Tô Thần của Thanh Long Hội đã chia nhau sản nghiệp của Hắc Sa Bang.”

“Nhưng theo tin tức tìm hiểu thì Tô Thần của Thanh Long Hội đã chuyển nhượng sản nghiệp của Hắc Sa Bang cho Thiên Nhai Các.”

“Còn có chính là lúc mình chủ giả trở về, Độc Cô Bắc Đẩu và Phong Lang Cư cũng đã âm thầm đến Thiên Hạ thành.”

Người đến nhỏ giọng nói.

“Độc Cô Bắc Đẩu, Đại tướng quân phủ, Phong Lang Cư, Thanh Long Hội, Thiên Nhai Các”

Nghe người đến trả lời, ánh mắt Nhan Âm Tuyết ngưng lại.

“Xem ra người chủ mưu đối phó với mình chủ là Đại tướng quân phủ, năm đó mình chủ không đồng ý chuyện Độc Cô Vi Ngã hợp mình thì bọn họ đã bắt đầu lên kế hoạch.”

“Độc Cô Bắc Đẩu đến Thiên Hạ thành, có ai tiếp xúc với hắn không?”

Nhan Âm Tuyết mở miệng nói.

Trong Thiên Hạ Minh không có ai tiếp xúc với hắn, nhưng thủ lĩnh phủ tổng quản đã đến khu vực mà Độc Cô Bắc Đẩu cư ngụ.

Người đến nói.

“Xem ra hắn đã phản bội mình chủ, nếu không thì người đó không thể bắt chức giống phu quân như vậy, đưa hắn đến mặt thất, ta muốn xem hắn có gì để nói!”

Trong mắt Nhan Âm Tuyết lóe lên tia hung ác.

“Người có thể lột mặt nạ của hắn xuống, sau hôm nay người sẽ giả làm mình chủ”.

“Xem xem trong Thiên Hạ Minh có bao nhiêu nội gián”.

Người đeo mặt nạ lập tức cúi đầu nói: “Tuân lệnh thủ lĩnh!”

Nói xong quay người đi, nhưng sau đó nghĩ đến một chuyện nên dừng lại.

“Thủ lĩnh, khi Độc Cô Bắc Đẩu đến Thiên Hạ Thành đã nhờ Âm Lưu Sa của chúng ta ra tay giết thiếu long thủ Tô Thần của Thanh Long Hội”.

“Nhưng người Âm Lưu Sa ra tay thất bại, bị giết, thi thể được đưa về, một đòn tất sát, bị một nắm quyền đánh thủng ngực”.

Người đeo mặt nạ nói.

Nói xong quay người rời đi.

“Độc Cô gia làm việc quả nhiên vẫn như trước, không từ thủ đoạn, nhưng có lẽ đây là một cơ hội”.

“Nếu Độc Cô Bắc Đẩu chết trong tay người của Thanh Long Hội, ta nghĩ Độc Cô Vi Ngã nhất định sẽ đấu với Thanh Long Hội!”

Đôi mắt đẹp của Nhan Âm Tuyết trở nên sắc lạnh.

Nàng muốn giết Độc Cô Bắc Đẩu và đẩy nòi cho Thanh Long Hội.

Dứt lời, Nhan Âm Tuyết cũng từ từ đứng dậy.

Lúc này nàng không còn mặc áo trắng nữa, mà là một bộ áo đen, trang phục của người góa phụ.

Kết hợp với ánh mắt lạnh lùng của nàng khiến người ta có cảm giác tàn nhẫn vô tình.

Tất nhiên là trong nửa ngày, Âm Lưu Sa đã điều tra rõ mọi chuyện ở Hải Sa Thành, còn tìm ra được nội gián trong phủ.

Có thể thấy Âm Lưu Sa nắm giữ tình báo lợi hại như thế nào.

Bước ra khỏi phòng.

Nhan Âm Tuyết đi hướng về phía mật thất.

Khi nàng bước vào mật thất.

Nam tử đeo mặt nạ đã xách theo một người chờ sẵn.

Chương 648: Lại Bộ, Tần Thanh Y, mở miệng uy hiếp

Trên quan lộ, xe ngựa của Tô Thần đang tiến về phía trước.

Bên trong xe ngựa, Diệp Cô Thành ôm trường kiếm, ngồi nghiêm chỉnh ở một bên.

Tô Thần thì đang xem tin tức về Âm Lưu Sa.

Nhìn tin tức về Âm Lưu Sa, Tô Thần nhíu mày.

So với Thanh Long Hội, Âm Lưu Sa này hành động rất kín đáo, Âm Lưu Sa không có cứ điểm.

Cách nhận nhiệm vụ là người để lại ám hiệu ở một địa điểm cụ thể.

Âm Lưu Sa sẽ phái người đến để tiếp người.

Từ điểm này có thể thấy được Âm Lưu Sa có thực lực rất mạnh ở khu vực Lăng Giang.

“Từ những tin tức thu được, hẳn là tổng bộ của Âm Lưu Sa ở Thiên Hạ Minh, Thiên Hạ Thành.”

Tô Thần kết hợp những tin tức này lại, trong lòng thầm nghĩ.

“Âm Lưu Sa ở Thiên Hạ Thành, với tính cách của Bộ Vân Tiêu, há có thể ngủ ngon khi kẻ khác ở bên cạnh giường của mình, hẳn chắc chắn sẽ không cho phép Âm Lưu Sa tồn tại!”

“Nhưng Âm Lưu Sa vẫn không biến mất, cũng không rời khỏi Thiên Hạ Thành, e là hai bên có chút quan hệ?”

Tô Thần đột nhiên nhíu mày.

Hắn đột nhiên cảm thấy trước đây bọn họ nghĩ quá lạc quan về chuyện xử lý Thiên Hạ Minh, rồi.

“Nguyên Tổng quản, chúng ta quay đầu đến Thiên Hạ Thành.”

Tô Thần nói.

Mặc dù thực lực của Quan Ngự Thiên rất mạnh.

Nhưng giang hồ hiểm ác, đôi khi thực lực mạnh không nhất định sẽ không xảy ra chuyện.

Nguyên Tuy Vân nhận được lệnh của Tô Thần liền cho xe ngựa chạy về hướng Thiên Hạ Thành.

Lúc này ở Tụ Bắc quận.

Khi ba người Lý Trầm Chu trở về lại gặp phải một chuyện.

Trong thành lan truyền một tin tức.

Chính là quận thủ mới nhậm chức của Tụ Bắc quận Mặc Phong chết dưới kiếm của Liễu Sinh Nhất Kiếm Thanh Long Hội.

Tin đồn này xuất ra từ miệng của một quan viên Lại bộ trong mấy người đến Tụ Bắc quận điều tra vụ quận thủ bị giết.

Trong lần điều tra này, Lại bộ cử ra ba người, cầm y vệ cử ra hai người.

Người đứng đầu là Tả thị lang Lại bộ Tàn Thanh Y.

Tin đồn này xuất hiện từ miệng của một viên quan Lại bộ.

Điều đó có nghĩa là những người điều tra lần này có khả năng xác định quận thủ chết dưới kiếm của Liễu Sinh Nhất Kiếm.

“Xem ra có người muốn gây chuyện rồi!”

Lý Trầm Chu trầm giọng nói.

“Bây giờ tin tức đã lan truyền, đối với chúng ta có chút bất lợi!”

Liễu Sinh Nhất Kiếm nhú mày nói.

Nếu là hấn giết, hấn sẽ không quan tâm đến những lời đồn này, nhưng không phải do hấn giết, hấn không muốn nghe tin đồn không đúng.

“Tin đồn chẳng có gì, ta chỉ muốn biết mục đích của bọn họ là gì?”

“Thanh Long Hội chúng ta không hề kết thù với Lại bộ, hấn làm như vậy chính là kéo Thanh Long Hội chúng ta xuống nước.”

“Trước tiên phải điều tra rõ chuyện này, tối nay ta sẽ đi gặp Tần Thanh Y!”

Lý Trầm Chu lạnh lùng nói.

“Người đâu!”

Lý Trầm Chu nói.

Một người hầu từ bên ngoài đi vào.

Thanh Long Hội có cứ điểm ở Tụ Bắc quận, cũng thu nạp không ít người gia nhập.

“Mang bái thiếp của ta gửi đến Lại bộ thị lang Tần Thanh Y, nói rằng tối nay ta sẽ đến bái phỏng hấn!”

“Còn nữa, cho người mang ghi chép về hành tung của những người này ở Tụ Bắc quận trong mấy ngày gần đây, ta muốn xem bọn hấn đã làm chuyện gì?”

Lý Trầm Chu nói.

“Tuân lệnh!”

Người hầu cúi người lui ra.

Không lâu sau, một số tài liệu được đưa đến phòng của Lý Trầm Chu.

Lý Trầm Chu bắt đầu xem xét.

Lúc này trời đổ một cơn mưa phùn li ti.

Mưa phùn kiểu này rất hiếm thấy ở Tụ Bắc quận, những hạt mưa miên man như phủ lên cả Tụ Bắc quận một lớp sương trắng.

Ở phủ Quận thủ Tụ Bắc quận.

Trong một đình mát, một nam tử trung niên mặc áo xanh đang ngồi đối diện với Văn Dật Phàm.

Trước mặt là một bộ dụng cụ trà, hơi nóng bốc lên nghi ngút.

“Trời mưa như thế này, thích hợp để uống trà, nhưng Văn huynh à, huynh lại có thể mang được trà xuân thượng hạng từ Giang Nam đến, thật không dễ dàng!”

Nam tử áo xanh mở lời.

“Khi Tần huynh về ta sẽ tặng ngươi một ít.”

Văn Dật Phàm nói.

“VẬY thì đa tạ Văn huynh, nhưng Văn huynh, chúng ta đã tung tin đồn được hai ba ngày rồi, nhưng bên Thanh Long Hội vẫn không có phản ứng gì”.

Nam tử áo xanh nói.

Người này chính là Lại bộ Tả thị lang Tần Thanh Y đến Tụ Bắc quận điều tra lần này.

“Bọn chúng không hành động, chẳng phải là đại diện cho việc bọn chúng ngầm thừa nhận chuyện này sao?”

“Ngâm thừa nhận chuyện này, vậy thì chúng ta trực tiếp báo cáo lên trên.”

“Huông hồ ở chín quận phương Bắc này, dám giết và có thể giết quận thủ Tụ Bắc quận, ngoài Thanh Long Hội ra thì còn ai!”

Văn Dật Phàm nói.

Trước khi đến, Văn Dật Phàm và người của Trấn Phủ Tì Tụ Bắc quận đã bí mật nhờ một pháp y giàu kinh nghiệm âm thầm thay đổi một số vết thương của Mặc Phong, khiến những vết thương này giống với vết thương do Liễu Sinh Nhất Kiếm gây ra hơn.

Tất nhiên, hắn tin rằng Tần Thanh Y đã nhận ra điều gì đó.

Nhưng Tần Thanh Y là bằng hữu của hắn, hai người cùng một phe.

Thế lực của Thanh Long Hội ở chín quận phương Bắc hoàn toàn vượt xa tổng đốc chín quận phương Bắc như hắn.

Hắn không thể chế ngự được Thanh Long Hội, hay nói đúng hơn là thậm chí không dám.

Đây không phải là cục diện mà hắn mong muốn.

Hắn đã mưu tính chín quận phương Bắc nhiều năm như vậy, hắn không thể chấp nhận tình trạng này.

“Nếu vậy, ta sẽ ở lại Tụ Bắc quận thêm hai ngày, nếu hai ngày nữa mà người của Thanh Long Hội không xuất hiện, vậy thì cái chết của Mặc Phong chính là do người của Thanh Long Hội gây ra!”

Tần Thanh Y nói,

Khi lời hắn vừa dứt, một người hầu nhanh chóng bước vào.

“Đại nhân, Tam Lý Long thủ Trầm Chu của Thanh Long Hội đã gửi bái thiếp, nói rằng tối nay sẽ đến bái phỏng ngài”.

Người hầu lấy bái thiếp ra.

“Được, ta đã biết! Lui xuống đi, bảo với người đến rằng tối nay chúng ta sẽ tiếp hấn.”

Tần Thanh Y nói.

“Tuân lệnh!”

Người hầu cúi người lui ra.

“Thật là bình tĩnh, đến giờ này mới đến bái kiến ta. Thanh Long hội thật sự kiêu ngạo!”

Tần Thanh Y nhấp một ngụm trà nói.

“Vẫn luôn như vậy, ta trở thành tổng đốc chín quận phương Bắc, Thanh Long Hội không cho người đến bái kiến ta, ngay cả Tô Thần cũng không đến!”

Văn Dật Phàm lạnh lùng nói.

Mưa phùn liên miên, đến đêm còn chưa tạnh.

Lý Trầm Chu cầm ô giấy dầu đi đến phủ Tổng đốc.

“Kẻ nào?”

Thấy Lý Trầm Chu cầm ô giấy dầu, người hầu ngoài cửa quát lớn.

“Thanh Long Hội Lý Trầm Chu.”

Lý Trầm Chu bình thản đáp.

“A!”

Nghe vậy, sắc mặt người hầu ngoài cửa tái mét.

“Lý Long thủ, ta không biết là ngài, mời ngài vào.”

Người hầu ngoài cửa vội vàng dẫn Lý Trầm Chu vào phủ, căn bản không báo trước.

Thanh Long Hội chính là bá chủ chín quận phương Bắc, tất cả thế lực giang hồ đều nằm dưới sự thống trị của họ, nếu Lý Trầm Chu muốn giết.

E là tôm tép như người hầu ngoài cửa không có cơ hội sống.

Tần Thanh Y và Văn Dật Phàm đang ngồi trong nghị sự đường.

Khi người hầu dẫn Lý Trầm Chu vào nghị sự đường.

Sắc mặt hai người đều thay đổi.

Bọn họ không nhận được thông báo, người cứ thế tiến vào.

Người hầu cũng không dám nán lại mà nhanh chóng rời đi.

“Lý Long thủ thật là bá khí, vào phủ Tổng đốc như vào nhà mình!”

Tần Thanh Y nhìn Lý Trầm Chu, lạnh lùng nói.

“Chín quận phương Bắc chính là nhà của Thanh Long Hội ta.”

“Tần Thanh Y, Tả thị lang Lại bộ, hôm nay ta đến đây chỉ để nói cho ngươi biết Mặc Phong không phải do Thanh Long Hội ta giết, nếu ngươi tiếp tục để những lời đồn đại như vậy xuất hiện.”

“Rất có thể sẽ gây ra hậu quả không tốt.”

“Ta đã nói xong, không nán lại đây nữa!”

Lý Trầm Chu nói xong quay người bước đi, chỉ khi sắp bước qua ngưỡng cửa, hắn mới dừng lại.

“Văn tổng đốc, ngoan ngoãn làm chức Tổng đốc của người, đừng có toan tính gì, nếu không, có lẽ chín quận phương Bắc phải đổi Tổng đốc!”

Lý Trầm Chu nói xong bước qua ngưỡng cửa.

Đến nhanh, đi cũng nhanh.

Đề lại toàn là những lời uy hiếp, căn bản không coi hai người này ra gì.

“Thật quá đáng, thật cuồng vọng!”

Sau khi Lý Trầm Chu đi khỏi, Văn Dật Phàm và Tần Thanh Y đồng thời tức giận đập vỡ tách trà trong tay.

Chương 649: Cái chết của Văn Dật Phàm, Tần Thanh Y tàn nhẫn

“Lý Trầm Chu này công khai đe dọa chúng ta, hoàn toàn không coi quan viên Đại Chu chúng ta ra gì”.

“Văn huynh, người nói đúng, Mặc Phong do người Thanh Long Hội giết chết.”

Tần Thanh Y trầm giọng nói.

Trong lời nói của hắn đã muốn gán cái chết của quận thủ Tụ Bắc cho Thanh Long Hội.

Văn Dật Phàm đứng bên cạnh cũng lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Trước đây hắn làm như vậy, chủ yếu là muốn lợi dụng Lại bộ để ép Thanh Long Hội, khiến người của Thanh Long Hội đến đàm phán, đến lúc đó để Thanh Long Hội giao nộp một tên sát thủ, coi như bỏ qua chuyện này.

Như vậy, hắn đã đạt được mục đích trấn áp Thanh Long Hội.

Nhưng không ngờ Lý Trầm Chu của Thanh Long Hội lại không thèm đàm phán với bọn họ, trực tiếp đe dọa cả hai người.

Hắn không thể chịu đựng được.

Một lát sau, bầu không khí mới bình tĩnh lại.

“Tên Lý Trầm Chu này không đơn giản, hắn là đã nhìn thấu ý đồ của chúng ta”.

Tần Thanh Y trầm giọng nói.

“Nhưng đây không phải là lý do để cho hấn ngang ngược như vậy, nếu cứ thế này, e rằng sau này chín quận phương Bắc không còn ai coi trọng quan lại triều Đại Chu chúng ta nữa, điều này làm tổn hại đến uy nghiêm của Đại Chu”.

Văn Dật Phàm trầm giọng nói.

Hấn không thỏa mãn với chức Tổng đốc chín quận phương Bắc, hấn muốn được điều về Kinh sư hoặc Giang Nam, nếu cứ nhần nhục ở đây thì cả đời này đừng hòng về Kinh sư.

“Chuyện này, ta sẽ báo cáo một cách trung thực lên Lại bộ”.

“Thanh Long Hội dám công khai đe dọa ta, Tả thị lang Lại bộ, hoàn toàn không coi Lại bộ chúng ta ra gì”.

“Từ khi bệ hạ bế quan, thế lực giang hồ càng ngày càng ngang ngược, sự kính sợ đối với triều đình cũng càng ngày càng yếu đi”.

“Bên đại nhân vẫn luôn muốn dập tắt uy phong của thế lực giang hồ”.

“Ta thấy Thanh Long Hội này là một mục tiêu rất tốt, sau khi trở về Kinh sư, ta sẽ đi gặp Thượng thư đại nhân, đưa Thanh Long Hội vào danh sách mục tiêu của đợt thanh trừng này”.

Tần Thanh Y nói.

Nghe Tần Thanh Y nói vậy, Văn Dật Phàm mừng rỡ ra mặt.

Trước đây hấn đã nghe nói Lại bộ muốn nhắm vào một số thế lực giang hồ, chỉ là không biết tình hình cụ thể.

Giờ đây, Tần Thanh Y, Tả thị lang Lại bộ này đã xác định Thanh Long Hội là mục tiêu, vậy thì chuyện này đã chắc chắn.

Lực lượng của Lại bộ người khác không rõ, nhưng Văn Dật Phàm hẳn hiểu rõ.

Sau khi hai người bàn bạc một lúc, Văn Dật Phàm cũng rời khỏi phủ quận thủ.

Sau khi Văn Dật Phàm rời đi,

Một người từ sau màn đi ra, người này khoảng bốn mươi tuổi, thân hình vạm vỡ, mặc áo trắng, có khuôn mặt tuấn tú không tì vết, đôi mắt đen sâu nhưng tỏa sáng như đá quý.

“Thực lực của Lý Trầm Chu ở trong biên ngưng thần, thần thể của hắn rất mạnh, cho dù ta dùng bí pháp để bước vào Ngưng thần cũng không giết được hắn!”

Người này mở miệng nói.

“Những năm gần đây, bộ hạ không còn quan tâm đến chuyện giang hồ nữa, cường giả trong biên ngưng thần thường xuyên xuất hiện hơn, có vẻ như muốn chia năm xẻ bảy giang hồ này.”

“Khi bộ hạ chưa bẻ quan, những cường giả Ngưng thần đều bị giết hoặc ẩn cư, giống như chó nhà có tang vậy.”

Tần Thanh Y trầm giọng nói.

“Với tình hình hiện tại, người định làm thế nào?”

Nam tử mặc áo trắng mở lời.

“Ban đầu ta tưởng Lý Trầm Chu vừa mới bước vào cảnh giới Ngưng thần, người nhờ bí pháp mà bước vào cảnh giới Ngưng thần có thể giết chết Lý Trầm Chu, chấn nhiếp các thế lực giang hồ.”

“Bây giờ người không giết được hắn, vậy chỉ có thể dùng cách khác.”

“Đêm nay người đi giết Văn Dật Phàm!”

“Văn Dật Phàm là tổng đốc của Cửu quận phương Bắc, nếu hắn chết, ta có thể điều động quân đồn trú ở chín quận phương Bắc!”

“Đến lúc đó liên hợp với quân đồn trú vây giết toàn bộ người của Thanh Long Hội ở Tự Bắc quận.”

Trên mặt Tần Thanh Y lộ ra vẻ tàn nhẫn.

“Văn Dật Phàm không phải là bằng hữu lâu năm của người sao?”

Nghe Tần Thanh Y nói, nam tử áo trắng không khỏi hỏi.

“Hừ, đây là do hắn tự chọn, nếu hắn báo cáo Mặc Phong chết dưới kiếm của Bi Phong Thiện Thiên Hạ Minh thì chúng ta cũng sẽ không phải đến chín quận phương Bắc, Thanh Long Hội cũng sẽ không bị Lục công định là một trong những mục tiêu thanh trừng đợt này.”

“Ta cũng muốn cho hắn cơ hội, nên mới đưa người đến, nhưng làm người đôi khi phải biết mình.”

“Số mạng của hắn là như vậy!”

Tần Thanh Y nhẹ giọng nói.

“Được!”

Nam tử áo trắng không nói gì nữa, xoay người rời khỏi phòng nghị sự.

Trên đường trở về, sắc mặt Lý Trầm Chu vẫn bình tĩnh.

Lý Trầm Chu cố ý uy hiếp hai người kia.

Từ những tư liệu có được trước đó.

Cái chết của quận thủ Tự Bắc quận chắc chắn sẽ đổ lên đầu Thanh Long Hội bọn họ.

Đã đổ lên đầu mình thì thì bên hấn cần gì phải đàm phán với đối phương?

Tất nhiên nếu đối phương không nghe mà cứ bám lấy Thanh Long Hội, vậy thì hấn sẽ thực hiện lời mình nói.

“Nhưng hơi tiếc là người nấp bóng tối không ra tay?”

Lý Trầm Chu cầm ô giấy dầu, nhẹ nhàng nói.

Trước khi bước vào phòng nghị sự,

Lý Trầm Chu đã cảm nhận được một cỗ khí tức, khí tức nhanh chóng ẩn nấp nên hấn không cảm nhận được thực lực của đối phương.

Vừa rồi nói như vậy cũng là để chọc giận đối phương.

Xem đối phương có dám ra tay không, nếu dám ra tay, thực lực ít nhất cũng đạt đến cảnh giới trong biển ngưng thần.

Nhưng đối phương không ra tay, vậy thì hấn không cần để ý nữa.

Ngày hôm sau.

Lý Trầm Chu tỉnh dậy, ăn uống đơn giản một chút rồi đến đại sảnh.

Sắc mặt Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân ngưng trọng xuất hiện trong đại sảnh.

“Có chuyện rồi, đêm qua Văn Dật Phàm bị người ta giết.”

Tiết Y Nhân trầm giọng nói,

“Bị người ta giết?”

Nghe vậy, Lý Trầm Chu sửng sốt, sau đó sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

“Biết là ai giết không?”

Lý Trầm Chu hỏi.

“Sáng sớm nhận được tin, ta đã bí mật đến phủ Văn Dật Phàm một chuyến, Văn Dật Phàm bị khí kinh đâm thủng cổ họng mà chết”.

“Từ biểu cảm của hãn ta có thể thấy được đối phương có thực lực rất mạnh, hãn bị giết mà không hề hay biết”.

“Nhưng Văn Dật Phàm không phải trọng điểm, trọng điểm là sáng sớm nay Tả thị lang Lại bộ Tần Thanh Y đã xuất thành, từ hướng xuất thành của hãn ta, khu vực hãn ta muốn đến hãn là nơi quân đồn trú đóng giữ bên ngoài Tụ Bắc quận”.

Tiết Y Nhân trầm giọng nói.

Nghe vậy, ánh mắt Lý Trầm Chu ngưng lại.

“Thủ đoạn thật cao minh, hãn muốn lợi dụng cái chết của Văn Dật Phàm để điều động quân đồn trú bên ngoài thành, đủ tàn nhẫn!”

“Xem ra đối phương vốn đã nhắm vào Thanh Long Hội chúng ta”.

Lúc này Lý Trầm Chu cũng hiểu ra thủ đoạn của đối phương.

“Liên hệ Tông Việt, ta muốn xem Tần Thanh Y sẽ đối phó với chúng ta như thế nào”.

Lý Trầm Chu lạnh lùng nói.

Chín quận phương Bắc có hai nơi có quân đồn trú của triều đình, một là quận Lĩnh Nam, hai là quận Tụ Bắc.

Quân đồn trú Lĩnh Nam quận có hai mươi vạn, nhưng quân đồn trú bên ngoài quận Lĩnh Nam chính là quân đồn trú Tụ Bắc quận, tên là Bắc Nhục quân.

Chỉ cần đạt đến Tiên Thiên thì binh lính sẽ được đưa đến Bắc Nhạc quân bên Tụ Bắc quân.

Quân đồn trú ở Tụ Bắc chưa đến bốn vạn người, nhưng lại là tinh nhuệ nhất chín quận phương Bắc, thực lực thấp nhất đều ở Tiên Thiên.

Có ba cường giả Hóa Hải cảnh trấn quân, Đô thống Tàn Trấn Hải, Phó đô thống Tông Việt và Nhiếp Trọng.

Lý Trầm Chu đã chú ý đến thế lực này khi tới Tụ Bắc quân.

Cho nên hắn đã kéo Phó đô thống Tông Việt của quân Bắc Nhạc vào Thanh Long Hội bọn họ.

Chương 650: Bắc Nhạc quân, cho ta hai ngàn tinh binh có thể chém đầu Ngưng Thần

“Theo lệnh cấm của vương triều Đại Chu, quân đồn trú địa phương chỉ tuân theo lệnh của Binh bộ ở kinh sư.”

“Tần Thanh Y thuộc Lại bộ, hẳn không thể điều động quân đồn trú, cho dù hẳn đến quân đồn trú cũng không nhất định có thể mời được Bắc Nhạc quân bên ngoài thành!”

Tiết Y Nhân trầm giọng nói.

“Năm xưa Chu Đế ban hành pháp lệnh, thế lực giang hồ không được can thiệp vào quân đồn trú, nếu muốn động thủ với chúng ta, bọn chúng chỉ có thể dùng đến sức mạnh của Trấn Phủ Ti!”

“Nếu muốn tiêu diệt thế lực bá chủ của một nơi, phải có lệnh tiêu diệt do Binh bộ ban hành.”

Liễu Sinh Nhất Kiếm nói.

Hiện tại giang hồ vương triều Đại Chu càng trở nên hỗn loạn, chủ yếu là vì sau khi Chu Đế bế quan, Binh bộ chưa bao giờ ban hành lệnh tiêu diệt để đối phó với thế lực giang hồ.

“Tần Thanh Y họ Tần, Đô thống Bắc Nhạc quân Tần Trần Hải cũng họ Tần, lúc này Tần Thanh Y đi tìm Tần Trần Hải, chắc chắn là có cách để nói chuyện!”

“Còn nữa, tuy Thanh Long Hội chúng ta là bá chủ chín quận phương Bắc, nhưng nếu bọn chúng chỉ nhắm vào hung

thủ giết người thì có thể mời Bắc Nhạc quân giúp đỡ, chỉ là số người giúp đỡ sẽ không quá nhiều!”

“Ta đoán bọn chúng muốn giết ta.”

Lý Trầm Chu lạnh lùng nói.

“Vậy chúng ta phải làm sao?”

“Đợi tin tức từ phía Tông Việt, xem có bao nhiêu người đến, có lẽ lần này ta có thể nhân cơ hội giúp Tông Việt loại bỏ một số chương ngại vật.”

Trên người Lý Trầm Chu tỏa ra một luồng khí thế bá đạo,

Lúc này bên ngoài doanh trại cách Tụ Bắc quận thành ba mươi dặm.

Khói lửa bốc lên, tinh khí ngút trời, mang đến cho người ta một cảm giác áp bức rất mạnh.

Tần Thanh Y và nam tử áo trắng dắt ngựa đứng bên ngoài doanh trại.

“Đến bái kiến Đô thống quân đồn trú Tần Đô thống, đây là thiệp thông hành của ta.”

Tần Thanh Y lấy một tấm thiệp thông hành trong tay ra.

Trước khi vào Tụ Bắc quận, hắn đã bí mật đến bái kiến Tần Trấn Hải, lấy được một tấm thiệp thông hành từ chỗ Tần Trấn Hải.

Nhìn tấm thiệp thông hành của Tần Đô thống trong tay Tần Thanh Y, vẻ mặt binh lính trở nên cung kính: “Xin hãy đi ta, ta sẽ dẫn các vị đến doanh trại của Tần Đô thống!”

Hai người đi theo binh lính vào trong doanh trại.

Sắc mặt Tần Thanh Y bình tĩnh, nhưng trong mắt nam tử áo trắng đi phía sau hắn lại mang theo vẻ kinh ngạc.

Trên thao trường, toàn bộ đều là võ giả Tiên thiên, hơn nữa đều là võ giả Tiên thiên tu luyện khí huyết.

Một số hiệu úy đã đạt đến cảnh giới Luyện phách.

Hắn còn mơ hồ cảm nhận được trong lều có rất nhiều cường giả Thiên Nhân cảnh.

Quân đội Đại Chu chính là lực lượng giúp Chu Đế đánh chiếm giang sơn.

Đây vẫn chỉ là quân đội địa phương, nghe đồn quân đồn trú ở Kinh sư và khu vực Giang Nam còn mạnh hơn.

Không lâu sau, Tần Thanh Y và nam tử kia được đưa đến trước một doanh trại ở giữa doanh trại.

“Đô thống đại nhân đang ở trong lều, ta sẽ vào bẩm báo trước!”

Tên lính dẫn bọn họ tới nói.

“Nơi này khí huyết nồng đậm, ở đây ta còn mơ hồ cảm thấy một chút áp lực, nếu cho ta hai ngàn tinh nhuệ như thế này, ta có thể dẫn bọn họ vây giết Lý Trầm Chu, Liễu Sinh Nhất Kiếm và những người khác.”

Nam tử áo trắng bên cạnh Tần Thanh Y mở lời.

“Hôm nay ngươi sẽ có cơ hội.”

Tần Thanh Y mở lời.

Khi hắn đang nói chuyện thì tên lính kia đã trở ra và dẫn hai người vào trong lều.

Bên trong lều, có một nam tử vạm vỡ mặc quân phục vương triều Đại Chu đang đứng.

Người này chính là Đô thống quân đồn trú ở chín quận phương Bắc, Tần Trấn Hải.

Khi hai người bước vào lều, nam tử mặc áo trắng liền chấn động.

Đối phương đứng ở đó, nhưng lại cho hắn cảm giác như một con hung thú, bá đạo và cuồng bạo.

Mặc dù không cảm nhận rõ khí tức của đối phương, nhưng nếu giao chiến, hắn biết mình hoàn toàn không phải là đối thủ, không thể địch nổi.

“Gặp qua Tam thúc, đây là Cao Hồng Phi, người của Lại bộ”.

Tần Thanh Y mở lời giới thiệu nam tử mặc áo trắng bên cạnh.

“Gặp qua Tần Đô thống!”

Nam tử mặc áo trắng cúi người nói.

Đây không phải là sự kính trọng đối với thân phận của đối phương, mà là sự tôn trọng đối với thực lực của đối phương.

Tần Trấn Hải gật đầu.

“Lần này tìm ta có chuyện gì?”

Tần Trấn Hải nhìn Tần Thanh Y nói.

“Lần này tiểu chủ muốn nhờ Tam thúc giúp đỡ, điều động một số tinh nhuệ vây sát kẻ giết chết quận thủ Tụ Bắc quận Mặc Phong và tổng đốc Văn Dật Phàm.”

Tần Thanh Y nói.

“Văn Dật Phàm chết rồi?”

Nghe vậy, Tần Trấn Hải nhíu mày.

Tổng đốc chín quận phương Bắc, thống lĩnh chín quận phương Bắc, là chư hầu của vương triều Đại Chu, hiện tại bị

người giết chết, hoàn toàn là chuyện đánh mặt vương triều Đại Chu.

Kể từ khi Chu Đế lên ngôi, số quan viên cấp Tổng đốc tử vong thực sự rất ít.

“Người đã điều tra ra là người nào chưa?”

“Người định vây giết ai?”

Tần Trấn Hải nhìn Tần Thanh Y nói.

Hai câu này có vẻ như cùng một ý, nhưng Tần Trấn Hải vẫn hỏi.

“Liễu Sinh Nhất Kiếm của Thanh Long Hội, ta định vây giết Lý Trầm Chu”.

Tần Thanh Y nói.

Nghe Tần Thanh Y nói, Tần Trấn Hải lại nhíu mày.

“Thực lực của Lý Trầm Chu ở trong biển ngung thần, nếu dùng binh vây giết, ít nhất phải có hơn ba ngàn tinh nhuệ mới được!”

“Điều động những người này, cần phải có lệnh điều động.”

Tần Trấn Hải nói.

“Tam thúc, chúng ta không cần ba ngàn tinh nhuệ, chỉ cần hai ngàn tinh nhuệ, đến lúc đó Cao cung phụng sẽ ra tay với bọn họ.”

Tần Thanh Y nói.

“Hai nghìn thì nằm trong phạm vi điều động của ta, xem ra người đã tính toán từ trước”.

Tần Trấn Hải nhìn Tần Thanh Y nói.

“Ta có thể điều động hai ngàn người cho người, nhưng tổn thất sẽ do Lại bộ các người gánh chịu”.

Tần Trấn Hải nói.

“Tam thúc là thủ lệnh ta lấy từ Lục công, thúc phụ có thể dựa vào lệnh này để Tổng đốc mới của chín quận phương Bắc nộp thêm một phần quân phí cho các người”.

Tần Thanh Y lấy một lệnh bài từ trong tay áo ra.

“Thủ lệnh của Lục công người đều mang đến, xem ra Lại bộ các người định làm thật, nhưng tốt nhất là đừng nhờ quân đồn trú làm chuyện này”.

“Một khi có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, người sẽ trở thành vật tế, gia tộc cũng không bảo vệ được người!”

Tần Trấn Hải nhìn Tần Thanh Y nói.

“Tam thúc, ta cũng muốn liều một phen, thêm vài năm nữa Tả Thượng thư Nghiêm Đồng sẽ về hưu, hiện tại trong sáu Thị lang của Lại bộ, ta là người trẻ nhất, tư lịch nông nhất, nếu không làm vậy thì sẽ không có cơ hội!

Tần Thanh Y nói.

Lại bộ có Tả Thị lang và Hữu Thị lang, Tả Thị lang có ba người, Hữu Thị lang có ba người, không phải là Tả Thị lang và Hữu Thị lang bình thường.

Cạnh tranh rất lớn.

“Đây cũng là lý do ta giúp người, nhưng lần này để phòng ngừa vạn nhất, ta sẽ để phó Đô thống Nhiếp Trọng giúp người, hẳn là người do ta một tay đề bạt, có thể yên tâm!”

Tần Trấn Hải nói.

“Mời Phó Đô thống Nhiếp đến đây!”

Tần Trấn Hải ra lệnh cho binh lính gác bên ngoài lều.

Lát sau, một nam tử thân hình cao ráo, thần thái uy mãnh, trên người mặc một bộ chiến giáp đồng, tay cầm trường đao

bước vào.

Nhưng sau lưng hắn còn có một người.

Người này không mặc chiến giáp mà mặc trường bào xanh lơ, dung mạo có phần thanh tú, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén.

“Tông Việt, sao ngươi lại đến đây!”

Tần Trần Hải không nhìn nam tử mặc chiến giáp mà nhìn nam tử phía sau hắn.

“Vừa rồi ta đang ở chỗ Nhiếp phó đô thống, nghe được lệnh truyền liền cùng hắn đến đây, không ngờ Đô thống đại nhân lại có khách, vậy ta xin cáo từ trước!”

Nam tử được gọi là Tông Việt nói.

“Tại hạ là Phó Đô thống Bắc Nhạc quân Tông Việt, hai vị xưng hô thế nào?”

“Tả Thị lang Lại bộ Tần Thanh Y, Cung phụng Lại bộ Cao Hồng Phi.”

Hai người đáp lễ Tông Việt.

Lúc này, Tần Trần Hải nói.

“Ngươi cũng là Phó Đô thống trong quân, cũng nên biết chuyện này, Tổng đốc chín quận phương Bắc Văn Dật Phàm và quận thủ Tụ Bắc quận Mặc Trần bị người ta giết chết, Tần thị lang của Lại bộ mời chúng ta giúp đỡ vây bắt hung thủ.”

Trong lời nói, Tần Trần Hải không nói vây giết mà nói là vây bắt.

“Vây không biết phải vây bắt ai?”

Tông Việt không khỏi hỏi.

“Thanh Long Hội, Lý Trầm Chu.”

Tần Thanh Y ở bên cạnh nói.

“Đó chính là Tam Long thủ của Thanh Long Hội, bên quân bộ có lệnh cấm, nếu không có chỉ thị của quân bộ, chúng ta không thể ra tay với thế lực bá chủ giang hồ như vậy, một khi gây ra biến động, sẽ vô cùng bất lợi cho chúng ta về sau.”

Tông Việt trầm giọng nói.

Chương 651: Vây giết Lý Trầm Chu, quyền thế của Lý Trầm Chu

“Tông Việt, ngươi không đồng ý với quyết định của ta sao?”

Nghe Tông Việt nói, Tần Trần Hải trầm giọng chất vấn.

Tông Việt này là người được Đô thống đời trước đề bạt lên, trong quân đồn trú có uy tín nhất định, có chút bất hòa với Tần Trần Hải.

Cho nên trước đó Tần Trần Hải không nói cho Tông Việt dẫn người đi, mà để thân tín của mình là Nhiếp Trọng xuất động.

“Việc này, ta không đồng ý, bất quá có phái binh hay không vẫn do Đô thống ngươi quyết định”.

Hơn nữa nếu xảy ra chuyện, hắn cũng đã tìm được vật thế mạng, là Nhiếp Trọng.

“Nhiếp Trọng, ngươi là Phó Đô thống Bắc Nhạc quân, dám tham gia vào chuyện giang hồ, vậy thì có bị giết cũng là tự chuốc lấy”.

“Tông Việt, ta thấy ngươi đúng là có chút nhát gan, Thanh Long Hội mạnh thì sao, trước mặt Bắc Nhạc quân chúng ta, Lý Trầm Chu của Thanh Long Hội còn dám lộng hành sao?”

Bên cạnh hắn, Nhiếp Trọng lạnh lùng nói.

Trước khi Chu Đế bế quan, Bắc Nhạc quân của bọn họ đã vây giết không ít thế lực giang hồ của Chín quận phương Bắc.

“Đô thống đại nhân, chuyện này cứ giao cho ta đi!”

Nhiếp Trọng nói.

“Đây là lệnh của ta, người dẫn hai ngàn tinh nhuệ đến phủ quận phối hợp với Lại bộ thị lang, vây bắt Lý Trầm Chu Thanh Long Hội, nếu hấn chống cự thì có thể giết chết!”

Tần Trần Hải nói.

“Tuân lệnh!”

Nhiếp Trọng nhận lệnh.

Nghe Tần Trần Hải nói xong, Tông Việt không nói gì.

Không cần nói cũng biết chắc chắn hấn sẽ chống cự.

Đây là muốn giết Lý Trầm Chu.

Nhưng Tần Trần Hải đã ra lệnh, số người cũng nằm trong phạm vi hấn có thể điều động.

Hơn nữa nếu có chuyện gì xảy ra, hấn cũng đã tìm được vật thế mạng, Nhiếp Trọng.

Nếu có thể vây giết thuận lợi thì không có chuyện gì.

Một khi vây giết thất bại hoặc hai ngàn tinh nhuệ mà Bắc Nhạc quân phải đi tổn thất thảm trọng, thì Nhiếp Trọng chính là vật thế mạng.

“Thật sự cho rằng Tần Trần Hải tin tưởng người như vậy sao!”

Tông Việt liếc nhìn Nhiếp Trọng, thầm nói.

“Đô thống không còn chuyện gì nữa thì ta xin cáo lui trước!”

Hắn còn phải truyền tin tức ở đây cho Lý Trầm Chu, vừa rồi hắn ở bên Nhiếp Trọng chủ yếu là do nhận được tin tức từ Thanh Long Hội, để hắn thăm dò bố trí của Tần Trấn Hải.

“Nhiếp phó đô thống, người đi tập hợp tinh nhuệ, đến lúc đó ở ngoài doanh trại hội hợp với Tần thị lang”.

Sau khi Tông Việt rời đi, Tần Trấn Hải nói.

“Tuân lệnh!”

Nhiếp Trọng nhận lệnh rồi rời đi.

Ngoài doanh trại, hai ngàn tinh nhuệ nhanh chóng tập hợp.

“Lý Trầm Chu của Thanh Long Hội không đơn giản, người cẩn thận, nếu có chuyện ngoài ý muốn, hãy rời đi trước”.

Tần Trấn Hải nhìn Tần Thanh Y dặn dò.

“Thế thúc yên tâm!”

Tần Thanh Y gật đầu cáo biệt Tần Trấn Hải.

Hắn nhanh chóng hội hợp với Nhiếp Trọng ở ngoài doanh trại.

“Nhiếp phó đô thống, Lý Trầm Chu của Thanh Long Hội quá mức cuồng, hắn không hề coi quan lại của Đại Chu vương triều chúng ta ra gì, lần này chúng ta bao vây phủ đệ của hắn, trong phủ đệ chó gà không tha.”

Tần Thanh Y đến trước mặt Nhiếp Trọng nói: “Đây là một bình Phá huyết đan có ích cho tu hành của Nhiếp phó đô thống, xin hãy nhận lấy!”

“Vậy thì ta không khách sáo”.

Nhiếp Trọng mặc chiến giáp bằng đồng, hắn bỏ lọ thuốc vào trong ngực.

“Xuất phát! Vây giết mục tiêu Lý Trầm Chu, chó gà không tha!”

Hai ngàn tinh ùn ùn tiến về phía thành.

Bên kia, Lý Trầm Chu ngồi trong đại sảnh, tay nâng một tách trà bằng sứ, thong thả nhắm nháp.

Tiết Y Nhân ngồi bên cạnh.

“Ta đã báo cáo mọi chuyện ở đây cho chủ thượng, từ tình hình hiện tại mà xem, trước khi Tần Thanh Y đến đây đã nghĩ đến chuyện đối phó với chúng ta rồi”.

“Đúng vậy, nếu không sớm có ý định đối phó với chúng ta, thì người đến sẽ không phải là Tần Thanh Y này, trước đó chúng ta đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản”.

Lý Trầm Chu trầm giọng nói.

“Chỉ là ta lo lắng lần này đối phương điều động Bắc Nhạc quân bên ngoài Tụ Bắc quận, một khi chúng ta ra tay”.

“E rằng sẽ bị người của Binh bộ dễ mất tới”.

Tiết Y Nhân nói.

“Xem bọn chúng điều động bao nhiêu người?”

Lý Trầm Chu nói.

Lúc này, Liễu Sinh Nhất Kiếm từ bên ngoài đi vào.

“Bên Tông Việt truyền tin đến, Tần Trấn Hải điều động hai ngàn tinh nhuệ đến đây, thống lĩnh là phó đô thống Nhiếp Trọng, giống như chúng ta đã dự đoán.”

“Còn nữa, người mà trước đó Tam Long thủ cảm nhận được khí tức ở phủ Quận thủ là Cao Hồng Phi, cung phụng của Lại bộ.”

Liễu Sinh Nhất Kiếm nói.

“Hai ngàn tinh nhuệ mà muốn giết chúng ta, có phần tự phụ rồi, ta rất muốn biết thực lực của Bắc Nhạc quân.”

Lý Trầm Chu lạnh lùng nói.

Giờ ngộ, Bắc Nhạc quân xuất hiện trong quận thành.

Thấy quân đội vào thành, một số võ giả giang hồ trong thành tỏ ra kinh ngạc, nhưng hình như nghĩ tới chuyện gì đó liền đi theo sau quân đội.

Quân đội nhanh chóng dừng lại ở phủ đệ của Lý Trầm Chu.

Lúc này, trong phủ đệ của Lý Trầm Chu chỉ có Lý Trầm Chu, Tiết Y Nhân, Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Khi quân đội vào thành bọn họ đã cho người trong phủ đệ đi hết.

Quân đội nhanh chóng bao vây phủ đệ.

Tần Thanh Y ngồi trên lưng ngựa nhìn phủ đệ nói:

“Thanh Long Hội Lý Trầm Chu tập kích giết chết quận thủ Tụ Bắc quận Mặc Phong và tổng đốc chín quận phương Bắc Văn Dật Phàm, bằng chứng xác thực, theo luật Đại Chu, phải chém!”

Tiếng của Tần Thanh Y như sấm rền, vang vọng khắp nơi.

“Giương cung, bắn!”

Nhiếp Trọng mặc giáp bên cạnh hấn quát khẽ, từ trong hai ngàn tinh nhuệ phía sau có mấy trăm người bước ra, giương cung bắn tên, mưa tên hướng về phía phủ đệ.

Lý Trầm Chu từ trong phủ bước ra.

Khí tức ngưng thần trên người bùng nổ, một cỗ quyền thế khổng lồ xuất hiện bao trùm thiên địa.

Quyền thể xuất hiện khiến những mũi tên rơi xuống đều bị một lực lượng vô hình chấn vỡ tan trong không trung.

“Muốn giết Lý Trầm Chu ta sao, các người quá coi thường Lý Trầm Chu, coi thường Thanh Long Hội rồi!”

Tiếng quát như sấm rền truyền ra từ trong sân.

Vừa dứt lời thì quyền ảnh khổng lồ xuất hiện trên không phủ đệ, sau đó phá tan cổng phủ lao về phía Bắc Nhạc quân bên ngoài.

“Khí phách Long Hồ trận!”

Thấy vậy, Nhiếp Trọng quát khế.

Bắc Nhạc quân nhanh chóng tập hợp lại, khí kinh cuộn cuộn bùng nổ va chạm với quyền kinh.

Ầm!

Mấy chục binh lính Bắc Nhạc quân đứng phía trước phun máu tươi, ngã gục xuống đất, xương ngực vỡ nát, hấp hối gần chết.

Quyền của Lý Trầm Chu vô cùng bá đạo.

Ầm!

Mặt đất rung chuyển, Lý Trầm Chu một thân gấm xuất hiện trước phủ đệ.

Áo bào tung bay, một quyền thể bá đạo tràn ngập quanh người.

Ánh mắt nhìn về phía Tàn Thanh Y.

“Thủ đoạn thật tàn nhẫn, giết Văn Dật Phàm, đổ tội cho Thanh Long Hội chúng ta, người nghĩ rằng Thanh Long Hội chúng ta dễ bắt nạt như vậy sao?”

“Nhiếp Trọng, ngươi là Phó Đô thống của Bắc Nhạc quân, lại dám can dự vào chuyện giang hồ, vậy thì hôm nay bị giết cũng là tự chuốc lấy.”

Vừa dứt lời, Lý Trầm Chu bỗng phóng lên cao.

Quyền thế ngưng tụ trên người hắn nháy mắt giáng xuống.

Ầm!

Quyền thế như sóng biển cuộn cuộn phủ xuống những người bên dưới.

“Khí phách Long Hồ trận, khí huyết ngưng thế, áp chế quyền thế!”

Nhiếp Trọng quát to, hai ngàn tinh binh phía sau hắn bộc phát khí huyết, khí huyết này ngưng tụ thành một luồng khí thế kinh khủng, khí thế hóa thành mãnh hổ đối kháng với quyền thế của Lý Trầm Chu.

Quân đội Đại Chu có trận pháp, tập hợp một số lượng người nhất định có thể ngưng tụ thành thế, số lượng người càng đông thì thế ngưng tụ càng mạnh.

Đây cũng là át chủ bài của họ để đối phó với cường giả Ngưng Thần.

Ầm!

Khí thế Long Hồ va chạm với quyền thế của Lý Trầm Chu tạo ra tiếng nổ lớn, nhưng cũng chặn được quyền thế của Lý Trầm Chu.

“Trận pháp không thể chống đỡ được bao lâu, giết!”

Lúc này, Nhiếp Trọng ra tay, thân hình vọt lên không trung, trường đao trong tay hắn chém ra.

“Kiếp Diệt đao pháp!”

Đạo quang xông thẳng lên trời, như dải ngân hà đổ ngược xuyên thủng mây đen như lồi đình chém về phía Lý Trầm Chu.

Nơi đạo quang đi qua, không gian trở nên vụn vẹo.

Chương 652: Sát khí ngút trời, quyền đao vang dội, sát thủ xuất hiện, Tần Thanh Y tử vong.

Nhiếp Trọng lại nhờ vào khí thể hai ngàn tinh binh ngưng tụ để chống lại thần thể của Lý Trầm Chu, sau đó rút đao.

Lý Trầm Chu tạm thời bị ngăn cản, trong mắt tràn ngập chiến ý, thi triển công pháp Phiên thiên tam thập lục lộ kỳ.

Trong cơ thể hắn xuất hiện một luồng khí, luồng khí vận chuyển cực nhanh bao phủ nắm tay. Nắm tay bắt đầu tản ra lực lượng khủng bố.

Quyền như núi cao, tung hoành trời đất va chạm với đao pháp lôi đình.

“Giết!”

Ánh đao bị nắm đấm chấn vỡ.

Nhiếp Trọng khẽ rên một tiếng lùi lại mấy bước, sắc mặt nặng nề nhìn Lý Trầm Chu.

“Thần thể của ngươi đã bị ngăn cản, vì sao vẫn có thể bộc phát ra lực lượng kinh khủng như vậy!”

Nhiếp Trọng kinh ngạc, hai tay nắm chặt trường đao.

“Thiết huyết hồ sát”.

Ngay lúc này hắn lại quát to, trong cơ thể phát ra một tiếng hổ gầm, theo tiếng hổ gầm, khí huyết trên người hắn không

ngừng sôi trào, chiến giáp cũng có thêm vài đường vân huyết sắc dung hợp với khí huyết.

Trong nháy mắt, khí huyết toàn thân hắn cuộn cuộn bốc lên.

Khí thể của hắn bắt đầu thay đổi, sau lưng bắt đầu có hư ảnh huyết hồ xuất hiện.

Đây chính là Thiết huyết hồ thể.

Cao thủ trong quân đội tu luyện khác với võ giả giang hồ.

Công pháp quân lính Đại Chu tu luyện đều là công pháp do Chu Đế và Binh bộ ban hành, tập trung tu luyện sát khí và huyết khí, chú trọng vào lực đạo sát phạt.

Hơn nữa có thể thông qua công pháp và khí huyết của bản thân để nâng cao thực lực của bản thân lên một tầng.

Lúc này, Nhiếp Trọng đã nâng thực lực của mình lên đến trong biển ngưng thần.

Cao Hồng Phi bên cạnh Tần Thanh Y thấy khí thể của Nhiếp Trọng thay đổi cũng kinh ngạc không thôi.

Hắn cũng có thể dùng bí pháp để gia tăng thực lực của mình lên đến Ngưng Thần nhưng lại không thể giống như đối phương.

“Giúp ta, không thể để Lý Trầm Chu chạy thoát”.

Tần Thanh Y lên tiếng.

Cao Hồng Phi xông ra, hắn giơ bàn tay lên, một cỗ hấp lực cường đại từ trong lòng bàn tay tuôn tra, không khí xung quanh dường như bị hút hết sạch.

Trong lúc không khí lưu động có tiếng nổ lốp bốp vang lên.

“Thiên Lô Âm Chương!”

Cao Hồng Phi quát khẽ một tiếng, một chưởng ấn mang theo lôi âm đánh về phía Lý Trầm Chu.

Đột nhiên hần vừa tung chưởng, trong lòng liền có báo động, một đạo kiếm quang từ trong viện phóng ra.

Kiểm quang quá nhanh, Cao Hồng Phi vừa tung chưởng nên chỉ có thể vội vàng vỗ chưởng về phía kiếm quang.

Ầm!

Chưởng kinh va chạm với kiếm khí phát ra tiếng ầm ầm, Cao Hồng Phi lùi lại mấy bước, ánh mắt nhìn về phía người xuất kiếm.

“Liễu Sinh Nhất Kiếm, ta còn tưởng ngươi đã đi rồi chứ?”

Cao Hồng Phi nhìn thấy người xuất hiện, lạnh lùng nói.

“Giương thương!”

Ngay lúc này Nhiếp Trọng đang ngưng tụ Thiết huyết hồ thể lại quát.

Sau đó quân tinh nhuệ đang chống lại quyền thế của Lý Trầm Chu giờ trường thương trong tay lên.

“Xông!”

Nhiếp Trọng gầm lên.

Quân đội ra tay sẽ không chú trọng vào việc giết chóc một chọi một.

Giết!

Binh lính Bắc Nhạc giương thương, khí thế trên thân tăng vọt, vây giết Lý Trầm Chu.

A!

Mặt đất đột nhiên nổ tung, hàng chục bóng người lao ra, những bóng người này dùng trường kiếm trong tay đâm vào

ngực một số binh lính Bắc Nhạc, đồng thời bàn tay phóng ra từng đạo hàn quang.

Hàn quang như sao băng đâm vào mắt của những binh lính Bắc Nhạc này.

A! A! A!

Trong nháy mắt, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hàng chục binh lính Bắc Nhạc ngã xuống đất.

Chưa dừng lại ở đó, lại có thêm hàng chục người mặc đồ đen bắn ám khí.

Tiếng kêu thảm thiết liên miên không dứt.

Bắc Nhạc quân tổn thất hàng trăm người trong thoáng chốc.

“Hợp trận!”

Bắc Nhạc quân lập tức thu hẹp lại chống đỡ những ám khí bắn tới.

“Giết!”

Lập tức có từng đội từng đội xông ra giết về phía những người áo đen kia.

Những người áo đen này chính là thích khách của Thanh Long Hội.

Các tổ chức sát thủ ở chín quận phương Bắc đều đã bị Thanh Long Hội thu nạp, mặc dù trong lúc nhất thời Lý Trầm Chu không thể điều động được nhiều sát thủ tới đây, nhưng trong phạm vi Tụ Bắc quận, Thanh Long Hội vẫn có tới hàng trăm sát thủ.

Lý Trầm Chu hẳn không hề có ý định một mình giao thủ với Bắc Nhạc quân.

Những sát thủ này đã mai phục từ lâu, chỉ chờ thời cơ ra tay.

Sát thủ căn bản không giao chiến trực diện với quân Bắc Nhạc, ra đòn rồi nhanh chóng rút lui.

Nhưng Bắc Nhạc quân cũng không phải hạng tầm thường, bọn hãn thu hẹp đội hình rất nhanh, trong chớp mắt đã kết thành trận hình rồi tiến hành phản công.

Một số thích khách vẫn chết dưới uy thế hung hãn của họ.

“Chuyện này!”

Một số võ giả giang hồ đang xem náo nhiệt đều tròn tròn mắt.

Thanh Long Hội và Bắc Nhạc quân giao chiến với nhau, còn có vẻ khó phân thắng bại.

“Lý Trầm Chu, người dám tạo phản!” Nhiếp Trọng gầm lên, vừa rồi bên phía hãn đã chết mấy trăm người.

Hãn chỉ mang theo hai ngàn người vậy mà trong nháy mắt đã tổn thất hàng trăm người, đây không phải là chuyện nhỏ.

“Ta muốn giết ngươi!”

Nhiếp Trọng nổi giận, khí huyết trong cơ thể vận chuyển càng nhanh hơn, một tiếng tim đập thành thịch như tiếng trống trận vang lên.

Thiệt huyết hổ thê sau lưng hãn càng thêm mạnh mẽ, trông như một con cự hổ sắp xuống núi.

Lúc này Nhiếp Trọng mang đến cho người ta cảm giác không phải là một con người, mà là một con cự hổ khoác lên mình tấm da người.

Phối hợp với chiến giáp trên thân cho hãn khí thế như đánh đâu thắng đó.

Ầm!

Hắn giơ cao trường đao, chân đạp mạnh xuống đất, cả người hóa thành một đạo huyết quang lao về phía Lý Trầm Chu.

Khi đến trước mặt Lý Trầm Chu, hắn vung đao chém, đao thế khóa chặt Lý Trầm Chu, không cho Lý Trầm Chu có cơ hội né tránh.

Sắc mặt Lý Trầm Chu trở nên ngưng trọng.

Mặc dù thân thể của hắn hiện tại đã không còn bị áp chế. Nhưng Nhiếp Trọng này dựa vào công pháp mà nâng cao chiến lực lên cảnh giới trong biển ngưng thần, khí thế và tinh thần đều không tầm thường.

Khí kinh trong cơ thể lập tức vận chuyển.

Trên người hắn xuất hiện một cỗ khí phách bá đạo, khí phách quyền khuynh thiên hạ.

Từng luồng khí kinh khủng bổ lưu chuyển quanh người hắn tạo thành khí lãng.

Trên đỉnh đầu hắn xuất hiện một nắm tay màu đồng cổ khổng lồ.

Ầm!

Tay hắn cũng tung ra một quyền.

Một quyền này ẩn chứa quyền kinh hùng hậu bá đạo, khiến người ta không dám ngênh đón.

Ngay khi tung ra, quyền kinh trấn áp.

Va chạm với đao khí huyết sát của đối phương.

Ầm ầm!

Quyền kinh không lồ và đao khí huyết sát va chạm, trong lúc nhất thời cuồng phong từng trận, gió lốc nổ vang làm người nghe cảm thấy kinh khủng.

Mặt đất cũng rung chuyển.

Quyền kinh hung hãn khuếch tán, mặt đất bị lật lên, vô số tảng đá hóa thành bột mịn bay tán loạn.

Mà luồng đao khí cuồng bạo kia thì chém ra những vết nứt không lồ trên mặt đất xung quanh.

Ngay lúc này.

Đang quan chiến, sau lưng Tàn Thanh Y đột nhiên xuất hiện một luồng kiếm quang.

Kiếm quang không tiếng động nhưng lại vô cùng sắc bén.

Tàn Thanh Y còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã bị kiếm quang này trực tiếp chém làm đôi.

Máu tươi bắn tung tóe.

Cao Hồng Phi đang đối đầu với Liễu Sinh Nhất Kiếm biến sắc.

Trước đó, hắn ra tay định giúp Nhiếp Trọng giết Lý Trầm Chu lại bị Liễu Sinh Nhất Kiếm chặn lại.

Kiếm đạo của Liễu Sinh Nhất Kiếm hung mãnh nên hai bên đang giằng co.

Nhưng hắn không ngờ lại có người ra tay giết Tàn Thanh Y.

“Các ngươi dám giết Tàn thị lang!”

Cao Hồng Phi quát khế, thân phận của Tàn Thanh Y không hề đơn giản, là con trai thứ hai của Tàn gia Kinh sư.

Chương 653: Không một ai sống sót, chấn động cả thiên hạ

“Hừ, ngươi cũng phải chết!”

Liễu Sinh Nhất Kiếm hừ lạnh vùng trường kiếm trong tay, một kiếm bức Cao Hồng Phi lui lại, trong lúc đối phương lui thì khí thế của Liễu Sinh Nhất Kiếm tăng vọt.

Khi đối phương mất tập trung, khí thế yếu đi chính là lúc địch yếu ta mạnh.

Lúc này không ra tay, còn đợi đến bao giờ.

Liễu Sinh Nhất Kiếm bước tới một bước, trường kiếm hung hăng chém ra, một luồng kiếm khí vô kiên bất tòi bùng phát hướng về phía ngực đối phương.

Thấy vậy, Cao Hồng Phi không dám khinh thường, quanh thân có khí kinh ngưng tụ thành giáp đón đỡ.

Xi!

Kiếm khí vô kiên bất tòi chém lên lớp giáp kia, giáp trụ bị xé rách, mũi kiếm để lại một vết cắt trên người Cao Hồng Phi, máu tươi từ vết cắt tràn ra.

Mặc dù chỉ là vết thương ngoài da nhưng cũng khiến Cao Hồng Phi vô cùng kinh ngạc.

Hắn tập trung tinh thần.

“Liễu Sinh Nhất Kiếm, ta muốn ngươi chết!”

Cao Hồng Phi quát khế.

Đan điền bắt đầu sôi trào, khí kinh tăng tốc vận chuyển, tuôn ra như sóng biển.

“Phủ hải triều sinh!”

Cao Hồng Phi tung chưởng, khí kinh hóa thành sóng lớn, từng lớp từng lớp ập tới.

Hơn nữa trên người hắn xuất hiện một cỗ khí thể như sóng biển.

Hắn vận dụng bí thuật thi triển tuyệt chiêu của mình

Muốn một chưởng giết chết Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Liễu Sinh Nhất Kiếm cảm nhận được sự mạnh mẽ của một chưởng này nhưng ánh mắt lại trở nên hung ác, kiếm khí trong cơ thể nhanh chóng lưu chuyển.

Nhân kiếm hợp nhất, khí thần hợp nhất, chém ra một kiếm.

Xì xì xì!

Kiểm khí va chạm với chưởng lực như sóng lớn của đôi phương, một phần kiếm khí bị những lớp sóng nhấn chìm, giống như trâu đất xuống biển.

Nhưng cũng có một phần kiếm khí xuyên thủng từng tầng chưởng lực đánh vào thân thể Cao Hồng Phi.

Tất nhiên lúc này chưởng lực của đôi phương cũng ập đến, trùng kích thân thể hắn.

Ầm!

Thân thể bị trùng kích nặng nề khiến Liễu Sinh Nhất Kiếm phun một ngụm máu tươi, xương ngực đứt gãy, tiếng kêu răng rắc không ngừng vang lên.

Còn thân thể Cao Hồng Phi thì có thêm một lỗ máu.

Cả hai đều bị trọng thương.

A! A!

Ngay lúc này.

Hàng loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên, sau khi Tiết Y Nhân giết chết Tần Thanh Y, hấn lao về phía Bắc Nhạc quân, kiếm khí ngang dọc cắt xẻ.

Tiết Y Nhân như hóa thành một tên kiếm khách chỉ biết giết chóc.

Một kiếm chém ra có ít nhất năm sáu người chết.

Cộng thêm những thích khách xuất hiện ở trong tối và ngoài sáng.

Hai ngàn binh lính tinh nhuệ giờ đây không còn bao nhiêu.

Những người còn lại cũng không thể chống đỡ được lâu, xác chết và máu tươi chảy dài trên đường phố.

Khí huyết khiến người ta có chút khó thở.

“Quá tàn nhẫn rồi, hai ngàn tinh nhuệ Bắc Nhạc quân bị giết, sao Thanh Long Hội gan như vậy?”

Một số người nhìn thấy cảnh tượng này mà kinh hãi.

Đã bao nhiêu năm rồi, chưa từng có chuyện thế này, Bắc Nhạc quân chính là quân đội Đại Chu vương triều trú đóng tại chín quận phương Bắc.

Hai nghìn quân Bắc Nhạc của Đại Chu vương triều, tuy không nhiều nhưng cũng đại diện cho Đại Chu vương triều.

Năm xưa cảnh tượng quân đội Đại Chu vương triều tàn sát thế lực giang hồ vẫn còn trong ký ức một số người.

“Thanh Long Hội lại dám làm như vậy?”

“Có gì mà không dám, đôi phương muốn giết người, chẳng lẽ còn đưa cổ ra cho giết sao, Thanh Long Hội chính là bá chủ

võ lâm chín quận phương Bắc chúng ta, đây là đánh ra khí thế của võ lâm chín quận phương Bắc.”

Một số võ giả trẻ tuổi lại hoan hô.

Bọn họ chưa từng thấy cảnh tượng quân đội vây giết thế lực giang hồ, hơn nữa còn bị thế lực giang hồ như Thanh Long Hội giết ngược, chính diện giết chóc Bắc Nhạc quân như vậy, bọn họ cảm nhận được khí thế vô pháp vô thiên.

Võ giả giang hồ, có đao là chiến, một lời không hợp là đánh, thấy bảo vật là cướp, vốn đã vô pháp vô thiên ,

Thanh Long Hội giết chóc như vậy càng khiến bọn họ hưng phấn hơn.

Có người nghĩ đến việc gia nhập Thanh Long Hội,

“Sao các ngươi dám làm như vậy? Các ngươi giết những binh lính này, chính là kết thù với Bắc Nhạc quân bên ngoài thành, chính là kết thù với Đại Chu vương triều.”

“Thanh Long Hội các ngươi sẽ bị Binh bộ Đại Chu vương triều chú ý, các ngươi chỉ có thể bị tiêu diệt!”

Cao Hồng Phi điên cuồng nói.

Lúc nói chuyện hần kéo lê thân thể bị thương tiến về phía Liễu Sinh Nhất Kiếm.

Xi!

Ngay lúc này, dưới chân hần có một bóng đen xuất hiện, bóng đen cầm dao găm trực tiếp để lại một vết máu trên mắt cá chân hần.

“Tiêu diệt chúng ta, chúng ta dễ bị tiêu diệt như vậy sao?”

Liễu Sinh Nhất Kiếm trong nháy mắt đối phương bị đâm

Chịu đựng cơn đau, Cao Hồng Phi xuất hiện trước mặt đối phương vùng trường kiếm công kích.

Nhưng thân hình Liễu Sinh Nhất Kiếm lại hóa thành tàn ảnh biến mất.

Khi xuất hiện trở lại đã áp sát, trường kiếm trong tay đâm vào ngực hắn,

Cao Hồng Phi vỗ một chương đỡ được trường kiếm.

Nhưng trường kiếm rời tay, trong tay Liễu Sinh Nhất Kiếm lại có thêm một thanh đoản đao đâm vào ngực đối phương.

Mặc dù hắn dùng đoản đao để mổ bụng nhưng giết địch cũng có thể.

“Các ngươi nhất định sẽ chết!”

Cao Hồng Phi nhìn Liễu Sinh Nhất Kiếm hét to.

“Ngươi sẽ không nhìn thấy.”

Liễu Sinh Nhất Kiếm thu hồi đoản đao, hít thở hổn hển.

Nếu không phải khí thế của đối phương bị ảnh hưởng, hắn muốn thắng có chút khó khăn.

Lúc này binh lính Bắc Nhạc quận đã bị vây giết sạch vì có một số người mặc đồ đen lần lượt đuổi đến.

Thanh Long Hội là bá chủ chín quận phương Bắc, Lý Trầm Chu gặp phải vây giết, nếu các thế lực khác ở Tụ Bắc quận không ra tay thì cuối cùng sẽ bị thanh toán.

Mặc dù bọn họ sợ Bắc Nhạc quân, nhưng cũng phải ra tay cho nên che mặt dẫn người đến.

Chỉ là khi bọn họ đến thì đã sắp kết thúc, vì vậy tất cả đều xông lên chém giết những binh lính cuối cùng.

Lúc này đối đầu với Lý Trầm Chu, sắc mặt Nhiếp Trọng tức giận.

Hai ngàn quân tinh nhuệ do hấn dẫn ra cứ như vậy mà không còn, hấn trở về nhất định sẽ bị trừng phạt nặng, cho nên hấn phải giết chết Lý Trầm Chu, hy vọng Đô thống có thể bảo vệ hấn.

“Lý Trầm Chu, hôm nay Thanh Long Hội giết Bắc Nhạc quân của ta, ta nhất định sẽ báo lên Binh bộ, để Binh bộ diệt Thanh Long Hội các người”

Nhiếp Trọng hung hăng quát.

Lý Trầm Chu mặt không đổi sắc, hai mắt lóe sáng.

Hấn sẽ không để Nhiếp Trọng này rời đi, còn về chuyện Bắc Nhạc quân thì tính sau.

Dù sao hấn biết những người chết đi, Tàn Trần Hải là người ra lệnh sẽ bị liên lụy, tạm thời không thể xuất binh.

“Bọn chúng đều đã chết, vậy ngươi cũng cùng lên đường đi!”

Lý Trầm Chu lại ngưng tụ quyền thế bước ra một bước tung quyền.

Quyền thế điều động khí thế thiên địa, giống như núi cao ập tới đối phương.

Một quyền thế không thể đỡ, muốn nghiền ép tất cả.

Nhiếp Trọng không khỏi biến sắc, trường đao trong tay chém ra đón đỡ một quyền của Lý Trầm Chu.

Ầm!

Trường đao và nắm đấm va chạm

Nhiếp Trọng bị chấn động lui về phía sau, thời gian dài chiến đấu kéo dài đã khiến thần thể của hấn suy yếu.

Sau khi ngăn cản một quyền của Lý Trầm Chu, khóe miệng hấn có máu tươi tràn ra.

Lý Trầm Chu tiếp tục ra quyền.

Nhiếp Trọng vùng đao nhưng lần này quyền của Lý Trầm Chu lại chuyển hướng, thế mà không cứng đối cứng, vòng qua đao dài rơi vào trên ngực hắn.

Lực lượng lực cường đại truyền vào cơ thể, chân vỡ nội tạng của Nhiếp Trọng.

Phụt!

Hắn phun một ngụm máu tươi cắm trường đao xuống đất chống không cho mình ngã xuống.

Chương 654: Nghiệt long ngẩng đầu, chân nghiệt long thể, Đại Chu Chu Đế

Trong doanh trại Bắc Nhạc quân ngoài thành.

Tần Trần Hải bỗng nhiên cảm thấy bất an, nhú mào:

“Chẳng lẽ có chuyện gì sao?”

“Hai ngàn tinh nhuệ cùng với Nhiếp Trọng, thêm Cao Hồng Phi vây giết Lý Trầm Chu, tuyệt đối không thành vấn đề!”

Tần Trần Hải trầm nghĩ.

Lúc này, một tên lính truyền lệnh bước vào trong doanh trướng, sắc mặt hoảng hốt:

“Đại nhân, có tin tức từ Tụ Bắc quận phủ truyền đến, phó đô thống Nhiếp Trọng và hai ngàn Bắc Nhạc quân đều bị người của Thanh Long Hội giết chết, không một ai sống sót..”.

Tên lính truyền lệnh đi vào bẩm báo.

“Cái gì!”

Nghe vậy, sắc mặt Tần Trần Hải đại biến, không dám tin hỏi lại.

Nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh lại: “Nói rõ ràng mọi chuyện cho ta, còn hai người đi theo Nhiếp phó đô thống thì sao?”

“Đều chết hết rồi, hai người đi theo cũng chết, Thanh Long Hội điều động không ít sát thủ, ra tay trong bóng tối, làm loạn

trận thế, còn có Liễu Sinh Nhất Kiếm và Tiết Y Nhân cũng ra tay!”

Tên truyền lệnh nói.

” Thanh Long Hội dám, ta muốn diệt các ngươi!”

Tần Trần Hải sắc mặt lộ vẻ giận dữ, vỗ một chưởng đánh nát cái bàn trước mặt.

“Truyền bốn vị phó thống lĩnh đến doanh trưởng của ta!”

Tần Trần Hải ra lệnh.

“Tuân lệnh!”

Tên lính truyền lệnh nhanh chóng ra khỏi doanh trưởng.

Không lâu sau đó, bốn bóng người cường tráng xuất hiện trong trướng, lúc này bốn người nhìn nhau, trên đường đến đây, bọn họ đã nghe nói chuyện xảy ra ở Tụ Bắc quận phủ.

Thanh Long Hội giết Nhiếp Trọng, còn có hai ngàn tinh nhuệ Bắc Nhạc quân.

Hiện tại Đô thống tìm bọn họ, chắc chắn là muốn bọn họ dẫn theo thủ hạ đi bao vây tiêu trừ Thanh Long Hội ở Tụ Bắc quận, nhưng chuyện này không dễ làm như vậy.

Thanh Long Hội là bá chủ chín quận phương Bắc, cường giả Hóa Hải cảnh không ít, Lý Trầm Chu ở cảnh giới Ngưng Thần càng mạnh hơn, trong Thất đại long thủ còn có mấy tên Long thủ thân bí chưa xuất hiện.

Hướng hồ Thanh Long Hội còn là một tổ chức sát thủ.

Không ai biết tổng bộ của bọn họ ở đâu.

Mặc dù có một Thiếu long thủ Tô Thần được bày ra trên mặt.

Nhưng có dám động không?

Đối phương là một Thiếu long thủ, cũng có thể là một con rối được bày ra.

Giết Tô Thần thì sẽ phải chịu sự uy hiếp của sát thủ Thanh Long Hội.

Lúc đó bọn họ có thể bị ám sát bất cứ lúc nào.

Tất nhiên còn có một điều nữa, Thanh Long Hội là thế lực bá chủ võ lâm của chín quận phương Bắc, nghe nói dùng độc để khống chế không ít thế lực võ lâm ở chín quận phương Bắc.

Một khi động đến Thanh Long Hội, những thế lực bị khống chế cũng sẽ ra tay.

Nói thật, lúc đó phải xuất động tinh nhuệ Luyện Phách cảnh trở lên, hoặc xuất động toàn bộ tinh nhuệ Tiên Thiên, nếu không thì không xong.

Hơn nữa, nếu xuất động quân tinh nhuệ như vậy, đại chiến sẽ nổ ra.

Muốn tiêu diệt một thế lực bá chủ giang hồ cần có mệnh lệnh của Binh bộ.

Nếu không, bây giờ bọn họ xuất động e rằng kết quả cũng giống như Nhiếp Trọng, bị người ta giết chết.

“Chuyện của Nhiếp Trọng các người đều đã biết rồi chứ, nói ra suy nghĩ của các người.”

Tần Trấn Hải mở miệng.

Nhưng bốn người lại không nói gì.

Lúc này, không phải lúc bọn họ nói.

Thấy không ai nói, Tần Trấn Hải nhìn về phía người bên trái, người này đó mặc trang phục bó sát, toàn thân cơ bắp màu đồng cổ.

Người này là một trong bốn thống lĩnh do Tần Trần Hải đề bạt, tên là Nhậm Cương.

Thấy Tần Trần Hải nhìn mình, lòng Nhậm Cương đắng chát nhưng vẫn mở miệng nói:

“Thanh Long Hội giết binh lính Bắc Nhạc quân chúng ta, theo luật lệ của Đại Chu, phải diệt!”

Nhậm Cương mở miệng.

“Tốt, nếu vậy thì Nhậm Cương người dẫn theo cường giả Thiên Nhân cảnh của Thiên Vũ bộ đến Tụ Bắc quận giết chết Lý Trầm Chu và những người khác.”

Tần Trần Hải mở miệng.

Bắc Nhạc quân chia làm bốn bộ.

Thiên Vũ, Hoàng Lộ, Triều Tịch, Âm Hổ, mỗi bộ đều có một vạn người.

Trong mỗi bộ đều có hơn hai trăm cường giả Thiên Nhân cảnh trở lên.

Trăm cường giả Thiên Nhân cảnh liên thủ phối hợp với quân thế, có thể đánh tan thần thể của cường giả trong biển ngưng thần thông thường.

Áp chế và đánh tan là hai chuyện khác nhau.

Một khi thần thể bị đánh tan thì cường giả trong biển ngưng thần sẽ trọng thương.

Sau đó chỉ có thể bị vây giết.

Tất nhiên đây cũng là lý do mà trước khi Đại Chu Chu Đế bế quan, rất nhiều cường giả trong biển ngưng thần ẩn nấp.

Đánh không lại, chỉ có thể chạy trốn, chạy trốn được rồi thì chỉ có thể ẩn nấp.

“Đô thống đại nhân, ta không đồng ý!”

Ngay lúc này, Tông Việt từ ngoài doanh trường đi vào lên tiếng phản đối.

“Tông Việt!”

Thấy Tông Việt, ánh mắt Tần Trấn Hải ngưng lại.

“Đô thống, đối phó với thế lực bá chủ như Thanh Long Hội cần phải báo cáo với Binh bộ, huống hồ đô thống có biết Thanh Long Hội ở đâu không?”

“Xuất binh như vậy là trái với mệnh lệnh của Binh bộ, ta sẽ không đồng ý!”

“Trước khi đến, ta đã báo cáo sự việc trước đó lên Binh bộ rồi, chúng ta chờ kết quả từ Binh bộ rồi hãy quyết định!”

Tông Việt không nhìn Tần Trấn Hải, mà mở miệng nói.

“Người báo cáo Binh bộ, không có lệnh của ta mà dám báo cáo Binh bộ, người đây là vượt quyền!”

Tần Trấn Hải nhìn Tông Việt nói.

Trên người xuất hiện một luồng khí thể áp chế về phía Tông Việt.

Trên người Tông Việt cũng xuất hiện một luồng khí thể chống lại, thống lĩnh Bắc Nhạc quân đời trước đã bị điều đến Binh bộ Kinh sư, hấn tiến cử Tông Việt làm thống lĩnh Bắc Nhạc quân, nhưng Binh bộ lại điều Tần Trấn Hải đến.

Hai người ở Bắc Nhạc quân từng tranh đấu.

Chỉ là sau đó Tần Trấn Hải đề bạt Nhiếp Trọng, thu phục Nhậm Cương, hoàn toàn áp chế Tông Việt.

Hiện tại Bắc Nhạc quân tổn thất hai ngàn tinh nhuệ, là cơ hội của Tông Việt.

Cho nên khi nhận được tin tức, hắn lập tức truyền tin cho thống lĩnh đời trước ở Kinh sư.

Không muốn hạ bệ Tần Trấn Hải, chỉ muốn ngăn cản Tần Trấn Hải điều động Bắc Nhạc quân đối đầu trực diện với Thanh Long Hội.

“Không phải Thiếu long thủ của Thanh Long Hội ở Sơn Hà Môn Lĩnh Nam quận sao? Diệt Sơn Hà môn, bắt Thiếu long thủ đó là có thể biết được Thanh Long Hội ở đâu?”

Tần Trấn Hải lạnh lùng nói.

“Đô thống, ngài muốn toàn diện khai chiến sao?”

“Tô Thần đó chỉ là đệ tử của Lục long thủ Đinh Bằng, có thể chỉ là một trong những Thiếu long thủ.”

“Giết hắn Thanh Long Hội sẽ trả thù tất cả chúng ta.

Ngươi biết không, ta vừa nhận được tin, Tứ long thủ của Thanh Long Hội đã xuất hiện, thực lực ở ngung thần trong biển, tên là Phó Hồng Tuyết, hiện đang ở Giang Nam.”

“Đại long thủ, Nhị long thủ, Thất long thủ đều chưa xuất hiện, chúng ta không biết gì cả, đánh thế nào!”

“Đây là điều tối kỵ khi xuất binh, ta lấy danh nghĩa phó đô thống phản đối, chờ thông báo của Binh bộ!”

“Ta đồng ý với đề nghị của phó đô thống Tông!”

“Ta cũng đồng ý!”

Lúc này có hai trong số bốn thống lĩnh lên tiếng đồng ý.

“Hừ! Ta sẽ đích thân viết thư cho Binh bộ, các ngươi lui xuống hết đi!”

Thấy vậy, Tần Trấn Hải ánh mắt lạnh lùng phát tay cho mọi người rời đi.

Trên đường về Lĩnh Nam quận, Tô Thần đang nhìn thư mà Lý Trầm Chu gửi đến, ánh mắt ngưng tụ.

“Thông báo cho bên Tiêu Thu Thủy, một khi phát hiện quân đồn trú bên ngoài Lĩnh Nam thành có động tĩnh khác thường, lập tức rút lui!”

“Viết thư cho Mộ Dung Khinh Trần ở Kinh sư, hy vọng nàng sẽ đề chuyện này xuống, cũng đề Bạch Sầu Phi bọn họ chú ý đến động thái của Binh bộ Kinh sư, có tin tức gì, lập tức báo cho ta”

Tô Thần mở miệng.

“Tuân lệnh!”

Nguyên Tuy Vân cung kính nói.

“Xem ra bố cục ở Kinh sư còn thiếu một chút! Xem ra đến Thiên Hạ thành phải tiếp xúc nhiều với Hoa Ly Nguyệt, xem có thể lôi kéo thêm một số trọng thần trong triều không.”

Lúc này, bên trong hoàng cung Kinh sư.

Một người mặc đạo bào đen xuất hiện trước mặt Chu Đế.

“Bệ hạ, nghiệt long phương Bắc đã ngóc đầu dậy, chỉ cần tiếp tục giết chóc, chân thân nghiệt long sẽ hoàn thành, có thể cùng với chân long tạo thành song long hội tụ!”

“Đến lúc đó bệ hạ sẽ dung hợp chân long, nghiệt long vào một thể, hình thành chân nghiệt long thân, bước vào Thiên môn, trở về Đế triều, chắc chắn sẽ được Đế quân coi trọng.”

Chương 655: Bất Lão Đường

Bất lão thần dược, Trường Sinh Hội Trường sinh bí điển, Kiếm Thánh Hồ

“Phương Bắc? Bên đó xảy ra chuyện gì?”

Chu Đế bình thản hỏi.

Lúc này, một lão giả mặc trường bào thái giám từ ngoài điện đi vào.

“Bệ hạ, mật báo! Thượng thư Lại bộ Tàn Thanh Y cầu Bắc Nhạc quân đóng giữ chín quận phương Bắc vây giết Tam Long thủ Lý Trầm Chu, hai ngàn tinh nhuệ Bắc Nhạc quân và phó thống lĩnh Nhiếp Trọng đều tử trận.”

Người đến vừa nói vừa đưa mật báo cho Chu Đế.

Chu Đế lạnh mặt tiếp hận.

Sau khi hấn bế quan đã ban lệnh cho các quân đồn trú khắp nơi, không có lệnh của Binh bộ thì không được tự ý hành động, vì quân đội là vũ khí cuối cùng để hấn trấn áp giang hồ thu hoạch võ giả, giờ lại bị tổn thất, hấn nghe mà có chút tức giận.

Xem mật báo xong, sắc mặt Chu Đế trở lại bình thường.

“Lục công Lại bộ, muốn chinh đón thế lực giang hồ, lập ra một danh sách thanh trừng, trong đó có người này.”

“Lần này Tàn Thanh Y của Tàn gia được phái đến Tụ Bắc quận để điều tra, xem ra trước đó đã có ý định mượn Bắc

Nhạc quân của Tần Trần Hải, chỉ là không ngờ Lý Trầm Chu lại mạnh như vậy, còn dám trực diện giết chết hai ngàn tinh nhuệ.”

“Bệ hạ, dám trực diện giết chết tinh nhuệ như vậy, chúng ta có nên...”

Tiết Bình Sinh từ trong góc tối đi ra, mở miệng nói.

“Người có điều tra không, điều tra ra được tin tức gì sao?”

Chu Đế mở miệng.

“Ngoài Thiếu long thủ trấn giữ Sơn Hà môn, tung tích của các thành viên khác của Thanh Long Hội không ở vị trí cố định, rất khó điều tra.”

“Có vẻ như cứ điểm ở chín quận phương Bắc chỉ là tung hỏa mù, nơi ở thực sự không phải chín quận phương Bắc.”

“Trước đó nhận được tin tức từ Giang Nam truyền đến, Tứ long thủ Thanh Long Hội được Liên Thành Bích mời đến diệt trừ Chu Mạnh, thực lực đã đạt tới trong biển ngưng thần.”

“Từ điểm này mà xem, hẳn là Đại Long thủ và Nhị Long thủ đều là cường giả trong biển ngưng thần.”

“Thời gian trước, Thiếu long thủ Tô Thần xuất hiện ở Hải Sa bang, bên cạnh hẳn có một cao thủ kiếm đạo tên Diệp Cô Thành, thực lực cũng ở cảnh giới trong biển ngưng thần.”

“Hắn hợp tác với Độc Cô Bắc Đẩu, giết chết minh chủ Bộ Vân Tiêu.”

“Chỉ là Thanh Long Hội không lấy địa bàn mà bán hết cho Thập phương tổng sứ Thiên Nhai Các Quan Ngự Thiên.”

“Quan Ngự Thiên mới xuất hiện, hẳn cũng là cường giả cảnh giới trong biển ngưng thần.”

“Có lẽ có thể thông qua Quan Ngự Thiên thăm dò lai lịch của Thiên Nhai Các.”

Tiết Bình Sinh trầm giọng nói.

“Không ngờ, ta bế quan không hỏi giang hồ nhiều năm thế mà lại có nhiều cường giả xuất hiện như vậy.”

“Thật thú vị, đã không tìm được nơi đóng quân thật sự, còn có quan hệ với Thiên Nhai Các, vậy thì tạm thời không động đến bọn họ.”

“Bất quá đáng tiếc cho Bộ Vân Tiêu, năm đó ta còn chiêu mộ hắn, hắn có chút khí thịnh, cự tuyệt sự chiêu mộ của ta, còn tưởng rằng có thể giúp ta khuấy động phong vân, không ngờ giờ lại bị người giết chết!”

“Trưởng tử của Độc Cô Vi Ngã có chút thú vị! Như vậy càng tốt, tranh đấu xuất hiện, giang hồ Đại Chu mới có thể không ngừng giết chóc, giết chóc nổi lên thì nghịệt long mới có thể tiến thêm một bước.”

“Đúng rồi, lần trước không phải nói, muốn Khinh Trần dẫn Thiếu long thủ này vào Kinh sư sao, sao không có động tĩnh gì vậy?”

Chu Đế nghĩ đến chuyện gì đó, mở miệng hỏi.

“Bệ hạ, Thiếu long thủ Tô Thần hồi thư nói tạm thời không đến Kinh sư, công chúa Khinh Trần không tiếp tục mời nữa!”

“Bất quá nô tài vừa nhận được tin tức.”

“Tô Thần viết thư cho công chúa Khinh Trần bên này, hy vọng công chúa Khinh Trần giúp giải quyết chuyện này.”

Thái giám vào bẩm báo trước đó mở miệng.

“Ừ, như vậy sao? Vậy thì phối hợp với Khinh Trần, giúp nàng đề chuyện này xuống, lại xem có thể dẫn Thiếu long thủ

này đến Kinh sư không.”

“Chỉ cần có người đến Kinh sư, chúng ta có thể biết được nhiều hơn.”

Chu Đế mở miệng.

“Bệ hạ, bên Tần Trần Hải xử lý thế nào!”

Tiết Bình Sinh mở miệng.

“Nói với tam cự đầu Binh bộ một tiếng, năm nay tăng cho bọn hắn một phần mười trợ cấp Hồ Huyết đan, quân đội vẫn phải tiếp tục huấn luyện, đừng đến lúc ta muốn dùng chiến lược lại giảm.”

“Một thời gian này, bất kỳ quân đồn trú nào cũng không được can thiệp vào chuyện giang hồ.”

“Một binh một tốt cũng không được phép điều động, chuyện giang hồ, cứ để Trần Phủ Ti và các đại thần trong triều tự xử lý, ai dám trái lệnh trực tiếp cách chức!”

Chu Đế trầm giọng nói.

“Tuân lệnh, thuộc hạ bên này sẽ âm thầm gặp tam cự đầu Binh bộ.”

Tiết Bình Sinh nói.

“Vừa rồi người nói Đông các Thiên Nhai Các tái ngoại không có động tĩnh sao?”

“Không chỉ tái ngoại không có động tĩnh, ngay cả bên Độc Cô Vi Ngã cũng không có động tĩnh.”

Chu Đế chuyển đề tài nói.

“Tổ sư Phái Côn Luân Nguyên Hư Tử năm xưa bị người đứng sau Hoắc Mộc Phong trọng thương, thương thế vẫn chưa lành nên còn do dự, nhưng ta đã thăm đưa bảo dược, những bảo dược này có thể giúp hắn khôi phục thương thế.”

“Nửa tháng sau, Phái Côn Luân sẽ xuất thế.”

“Chỉ là Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã có chút khó giải quyết.

Hắn rất cảnh giác, sau khi trở về Kinh sư, liền đóng cửa không tiếp khách, nói lần này trở về Kinh sư có chút cảm ngộ, bế quan tăng cường thực lực!”

“Ta nghi ngờ Độc Cô Vi Ngã đang bế quan là giả, chân thân của hắn ở Nam Hải bên kia.”

Tiết Bình Sinh nói.

“Chẳng lẽ Độc Cô Vi Ngã cho rằng ta không còn nữa sao? Ngông cuồng như vậy, vậy thì, để Đế Vũ hầu nhanh chóng đến Nam Hải, ta rất muốn xem, Độc Cô Vi Ngã muốn làm gì?”

“Kế hoạch Nam Bắc thủy vận của hắn thế nào rồi?”

Chu Đế bình tĩnh nói.

“Lần này chỉ cần bọn họ thành công bắt lấy Thiên Hạ Minh là có thể đả thông thủy vận Nam Bắc, đến lúc đó sẽ có nguồn tài vật không ít.”

“Chúng ta có cần âm thầm ngăn cản hay không?”

“Không cần quấy nhiễu hắn, nếu hắn ở Nam Hải thì Đế Vũ hầu đến Nam Hải tiếp quản vị trí của hắn, hắn là hắn sẽ động thôi, ta rất muốn xem hắn động như thế nào.”

“Hắn động cũng là đang giúp ta, đến lúc đó ta phải cảm tạ hắn thật tốt.”

Chu Đế nhẹ giọng nói.

“Chuyện Bất Lão Đường và Trường Sinh Hội bên ngoài có tiến triển gì không?”

Chu Đế lại hỏi.

“Đang tiếp cận truyền nhân của bọn họ, hy vọng từ trên người bọn họ tìm ra và manh mối, xác định vị trí của hai nơi.”

Tiết Bình Sinh nói.

“Nghiệt long đã ngẩng đầu, cần phải hành động nhanh hơn, ta phải bắt được Bất lão thần dược và Trường sinh bí điển trước khi chân nhiệt long thể hoàn thành.”

“Nếu không có manh mối, vậy thì diệt trừ hai tên truyền nhân trước, ép bọn họ lộ ra manh mối.”

Chu Đế nói đến đây, mắt lóe lên hàn quang.

“Thuộc hạ hiểu!”

Tiết Bình Sinh đáp, khom người đi vào bóng tối rồi đi.

“Thái công công, trong cung có dị động khác không.”

Sau khi Tiết Bình Sinh rời đi, Chu Đế trầm giọng hỏi.

“Dung phi nhận chỉ thị của Liệt phi, đang đối phó với Tĩnh phi, bên Tĩnh phi tạm thời ổn định, nhưng đã kìm chân một ít lực lượng của Tứ hoàng tử!”

Công công mở miệng.

“Liệt phi đối phó với Tĩnh phi?”

Chu Đế có chút nghi hoặc.

Liệt phi chính là mẫu phi của Thất hoàng tử, Tĩnh phi chính là mẫu phi của Tứ hoàng tử.

Thất hoàng tử và Tứ hoàng tử tạm thời hình như không tranh đấu.

“Có lời đồn Liệt gia và Mộ Dung gia ở Giang Nam tranh đoạt danh ngạch tiến vào Kiếm Thánh Hồ.”

Thái công công nhẹ giọng nói.

Chương 656: Mưu tính

Thiên Hạ thành, trong một chỗ sân viện, Quan Ngự Thiên u ám nhìn Mộ Thanh Hồng.

“Ngươi là nói Bộ Vân Tiêu hiện tại không phải là kẻ mà các ngươi đã an bài.”

Giọng Quan Ngự Thiên lạnh lùng.

Sau khi bọn họ tới Thiên Hạ thành, Mộ Thanh Hồng liền liên hệ với Bộ Vân Tiêu giả nhưng lại không liên hệ được, cho nên Quan Ngự Thiên âm thầm mang theo Mộ Thanh Hồng vào xem một lần.

Mộ Thanh Hồng vừa nhìn thấy Bộ Vân Tiêu liền nói người đó không phải là Bộ Vân Tiêu nàng an bài.

Có điều bất thường nên Quan Ngự Thiên nhanh chóng đưa Mộ Thanh Hồng rời đi.

“Đúng vậy, ta khẳng định Bộ Vân Tiêu đó không phải là Bộ Vân Tiêu chúng ta sắp xếp, nhưng khuôn mặt đó lại là khuôn mặt của người chúng ta sắp xếp!”

“Ý ngươi là người giả mạo Bộ Vân Tiêu hiện tại đang đeo mặt nạ da người sao?”

Quan Ngự Thiên không ngờ rằng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Có phải bị phát hiện rồi không? Hay là Độc Cô Bắc Đẩu bày trò?”

Quan Ngự Thiên trầm giọng nói.

Cả hai trường hợp, dù là trường hợp nào thì đối với hấn cũng không phải là tin tốt.

Mặc dù võ công của hấn vô song, nhưng hấn không thể một mình xông vào Thiên Hạ Minh, giải quyết những người của Thiên Hạ Minh.

Vì rất nhiều người không có ở Thiên Hạ Minh.

Ra tay sẽ bỏ sót rất nhiều người, không phải là chuyện tốt.

“Xem ra phải gặp Độc Cô Bắc Đẩu rồi!”

“Nếu hấn bày trò, ta sẽ khiến hấn phải trả giá.”

Trong mắt Quan Ngự Thiên lóe lên một tia sát ý.

Mộ Thanh Hồng ở bên cạnh có chút lo lắng, trước đó nàng đã hứa với Tô Thần có thể giúp bọn họ đạt được lợi ích.

Tình hình hiện tại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của nàng.

Có thể nói bây giờ nàng đã không còn giá trị.

Không có giá trị, vậy thì nàng không thể báo thù được.

Trong đầu tìm kiếm những thông tin hữu ích có thể giúp mình.

“Ta đã gặp thê tử của Bộ Vân Tiêu một lần, ta có thể đi điều tra thử!”

Mộ Thanh Hồng mở lời.

“Thê tử của Bộ Vân Tiêu!”

Quan Ngự Thiên nhíu mày, trước đó hấn nhận được tin tức hình như rất ít nhắc tới thê tử của Bộ Vân Tiêu.”

“Nàng ta rất ít ra khỏi phủ, năm xưa khi ta cùng phu quân đến thăm Bộ Vân Tiêu, tình cờ gặp được thê tử Bộ Vân Tiêu một lần.”

Mộ Thanh Hồng nói.

“Người đến gặp thê tử Bộ Vân Tiêu, e rằng sẽ.....”

“Đại nhân, hiện tại Bộ Vân Tiêu giả của chúng ta bị thay đổi, chỉ có hai trường hợp, một là bị phát hiện, vậy thì người giả mạo Bộ Vân Tiêu hẳn là người của Thiên Hạ Minh, như vậy ta có thể từ thê tử Bộ Vân Tiêu lấy được chút tin tức hữu ích.”

“Thứ hai là do Độc Cô Bắc Đẩu sắp xếp người giả mạo, tức là người của Thiên Hạ Minh không phát hiện ra Bộ Vân Tiêu là giả, vậy thì ta tiếp xúc với thê tử Bộ Vân Tiêu cũng có thể giúp đại nhân có được một số tin tức.”

Mộ Thanh Hồng nói.

Tất nhiên nếu Bộ Vân Tiêu bị người khác phát hiện thì nàng có thể mượn tay người của giết chết Độc Cô Bắc Đẩu, báo thù cho Hải Thiên Bá và con trai của nàng.

Quan Ngự Thiên trầm ngâm một lát rồi gật đầu.

Mặc dù mọi chuyện có thay đổi, nhưng Mộ Thanh Hồng thực sự vẫn còn chút tác dụng, nên hẳn cũng không ngăn cản Mộ Thanh Hồng.

Mộ Thanh Hồng được Quan Ngự Thiên cho phép, liền khom người rời đi.

“Quan Tổng sứ, Mộ Thanh Hồng muốn báo thù, e rằng sẽ làm hỏng chuyện.”

Trang Toàn Cơ đi cùng bọn họ mở lời.

“Không cần lo lắng, nếu nàng dám phản bội chúng ta, nàng sẽ chết!”

Quan Ngự Thiên đối với điểm này, hẳn tuyệt đối tự tin.

“Hoa Ly Nguyệt đã đến chỗ Độc Cô Bắc Đẩu, đợi nàng trở về hãy đưa nàng đến gặp ta!”

Quan Ngự Thiên nói.

“Được!”

Trang Toàn Cơ đáp.

Mặc dù nàng không phải là thuộc hạ của Quan Ngự Thiên, nhưng nàng sẽ giúp Tô Thần duy trì mối quan hệ với Thiên Nhai Các.

Gần đây nàng đã tra cứu không ít tài liệu về Thiên Nhai Các, là thế lực mạnh mẽ và rất bí ẩn.

Giúp Tô Thần duy trì mối quan hệ với Thiên Nhai Các là chuyện vô cùng cần thiết.

Bên kia, Hoa Ly Nguyệt đã đến nơi Độc Cô Bắc Đẩu ở.

“Các người đến lúc nào, hôm nay hay hôm qua?”

Độc Cô Bắc Đẩu nhìn Hoa Ly Nguyệt mở lời hỏi.

“Chúng ta đã vào thành từ hôm kia, chỉ là Quan Ngự Thiên muốn tìm hiểu tình hình Thiên Hạ Thành, nên hôm nay mới cho ta đến gặp thế tử và Môn chủ!”

Hoa Ly Nguyệt nói.

“Thế sao? Quan Ngự Thiên mang theo những ai đến Thiên Hạ Thành?”

Độc Cô Bắc Đẩu hỏi.

“Chỉ có Trang Toàn Cơ đầu quân cho Tô Thần đi theo Quan Ngự Thiên đến đây, ta không thấy người khác.”

Hoa Ly Nguyệt vội vàng nói.

Nghe lời Hoa Ly Nguyệt nói, ánh mắt Độc Cô Bắc Đẩu ngưng tụ.

Hắn không tin Quan Ngự Thiên chỉ đến một mình.

“Ta cho người theo bên cạnh hần, không chỉ để xem hành tung của hần mà còn phải biết bọn họ mang bao nhiêu người và những người nào đến đây.”

Độc Cô Bắc Đẩu nói.

“Dù Quan Ngự Thiên chỉ tiếp xúc vài ngày, nhưng người này lòng dạ sâu, tâm cơ cực nặng, ta nói nhiều hơn một chút hần sẽ đuổi ta đi.”

Hoa Ly Nguyệt mở lời.

Nàng thường xuyên gặp gỡ đủ loại nhân vật, khi tiếp xúc với Quan Ngự Thiên liền biết mình không đối phó được, nên trên đường đi nàng cũng không hỏi nhiều.

Nàng cảm nhận được khí thế thượng vị giả từ trên người Quan Ngự Thiên.

Trong lòng nàng suy đoán, đây là khí thế của người có quyền lực lớn.

Cho nên nàng rất kiêng kỵ Thiên Nhai Các.

Nàng đang nghĩ đến chuyện bàn bạc kế hoạch của Tà Minh ở Kinh sư với Quan Ngự Thiên.

Có lẽ Thiên Nhai Các và Thanh Long Hội là thu hoạch lớn nhất của nàng trong lần này.

“Ừ, xem ra người đánh giá người này rất cao, có thể khiến người đánh giá như vậy, người này rất nguy hiểm!”

“Còn nữa, kế hoạch của không thể trì hoãn, nếu trì hoãn nữa có thể sẽ bại lộ, những người dưới trướng Bộ Vân Tiêu đã lần lượt trở về, ngày mai buổi tối Bộ Vân Tiêu sẽ triệu kiến những người này ở phủ.”

“Người nói với Quan Ngự Thiên, ngày mai cùng chúng ta hội họp, cùng đến Bộ phủ.”

“Còn nữa, ta bảo người chuẩn bị ngân lượng, người đã chuẩn bị được bao nhiêu.”

Độc Cô Bắc Đẩu mở lời với Hoa Ly Nguyệt.

“Toàn bộ sản nghiệp của Hải Sa bang đã được xử lý xong, quy đổi thành ngân lượng chỉ được một ngàn ba trăm vạn lượng, theo lệnh của người đã chuyển đến địa điểm chỉ định.”

Hoa Ly Nguyệt đáp.

“Ít vậy sao? Thiếu hụt hơi nhiều, không thể trì hoãn nữa, không phải Trang Toàn Cơ của Trang gia tiền trang cùng người đến đây sao?”

“Ta mặc kệ người dùng cách gì, phải vay mượn nàg ta ba ngàn vạn lượng, đợi xử lý xong sản nghiệp của Thiên Hạ Minh sẽ trả lại cho bọn họ!”

Độc Cô Bắc Đẩu nói với Hoa Ly Nguyệt.

“Ba ngàn vạn lượng!”

Nghe đến đây, trên mặt Hoa Ly Nguyệt lộ vẻ ngưng trọng.

Đây không phải là một con số nhỏ.

“Thế tử, chuyện này...”

Hoa Ly Nguyệt muốn nói gì đó.

Nhưng đối mặt với ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của Độc Cô Bắc Đẩu liền không nói nữa.

“Nếu không phải Phong Lang Cư đi theo người, lão nương đã giết người từ lâu rồi!”

Hoa Ly Nguyệt cúi đầu hành lễ, lui ra.

“Đợi vay được ngân lượng liền giải quyết Hoa Ly Nguyệt này, tiện thể đẩy tiền thưởng ám sát Đế Vũ Hầu cho Hoa Ly Nguyệt và Nhà Cái tiền trang!”

Sau khi Hoa Ly Nguyệt rời đi, Độc Cô Bắc Đẩu lạnh lùng nói.

Treo thưởng ám sát Đề Vũ Hầu vừa phát ra.

Nhà Cái tiền trang và Hoa Ly Nguyệt lưu chuyển một số ngân lượng lớn, không phải bọn họ treo thưởng thì là ai.

Đương nhiên trước khi treo thưởng, Nam Hải thương hội sẽ công bố tin tức Hoa Ly Nguyệt không còn là phó hội trưởng Nam Hải thương hội nữa.

Ở phủ của Bộ Vân Tiêu

“Bọn họ quyết định ngày mai sẽ ra tay, biết được có người nào ra tay không?”

Nhan Âm Tuyết mặc áo đen nhìn Quỷ Diện đang giả dạng Bộ Vân Tiêu, hỏi.

“Thập phương tổng sứ Quan Ngự Thiên sẽ đến, phối hợp với Phong Lang Cư và hạ độc trước, những người khác Độc Cô Bắc Đẩu không có nói đến!”

Quỷ Diện đáp.

“Thực lực của Quan Ngự Thiên không yếu hơn Phong Lang Cư, chúng ta có thể giết Phong Lang Cư, nhưng hai người cùng ra tay thì chúng ta không giết được.”

Nói đến đây, sắc mặt Nhan Âm Tuyết ngưng trọng.

Lúc này ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến.

“Có chuyện gì?”

“Phu nhân, bên ngoài có một người nói là bằng hữu của người bảo ta đưa bái thiếp này cho người.”

Người đến đưa bái thiếp vào tay Nhan Âm Tuyết.

“Mộ Thanh Hồng!”

Nhan Âm Tuyệt phát tay, người hầu rời đi.

“Không ngờ Mộ Thanh Hồng còn chưa chết, còn đến đây gặp ta, nàng muốn làm gì?”

Nhan Âm Tuyệt nhíu mày.

Chương 657: Một người độc chiến, lực áp mọi người, thu phục Nhan Âm Tuyệt, tàn quân Thiên Hạ Minh

Một kích không trúng đích.

Nhan Âm Tuyệt thoái lui nhanh như chớp, xoay người bay ra ngoài cửa sổ.

“Không biết các hạ có dám theo không?”

Giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai Quan Ngự Thiên.

Thân hình Quan Ngự Thiên lóe lên đuổi theo.

Nhan Âm Tuyệt có khinh công không tầm thường, trong màn đêm gần như không thấy bóng dáng, nàng không ngoảnh đầu lại nhưng có thể cảm nhận được một luồng khí cơ khóa chặt mình.

Thân hình hai người xuất hiện trong một sân viện hoang phế bên bờ hồ.

Nơi đây cỏ dại mọc um tùm, cảnh tượng tiêu điều.

Cổng chính đổ nát không chịu nổi, Quan Ngự Thiên nhìn bóng người rơi vào trong, kẻ có võ nghệ cao cường thì gan dạ nên hấn cũng tiến vào trong đó.

Bên trong, Nhan Âm Tuyệt đang đứng trước căn nhà đổ nát.

Ánh trắng buông xuống chiếu sáng thân hình của nàng, một thân hình mềm mại, đường cong uyển chuyển.

Ánh mắt Quan Ngự Thiên khẽ động, nhan sắc của Nhan Âm Tuyết này quả thực không tầm thường, ánh mắt dừng lại trên người đối phương mà lòng hơi gợn sóng.

Nhưng cũng chỉ nhìn rồi thôi.

Quan Ngự Thiên là người có dã tâm cực lớn, kiếp trước muốn trở thành võ lâm chí tôn, bây giờ lại đến thế giới võ đạo đặc sắc này.

Hắn không chỉ muốn mở rộng địa bàn của mình, mà còn muốn nâng cao thực lực.

Giúp đỡ chủ thượng bước vào Thiên môn đó.

Thực hiện bá nghiệp hoàng đồ.

Không có bất kỳ ai có thể lay động được lòng hắn.

“Quan tổng sứ, hình như giữa chúng ta không có thù oán, không biết chúng ta có thể nói chuyện không?”

Nhan Âm Tuyết quay người nhìn Quan Ngự Thiên nói.

“Người dẫn ta đến nơi hoang phế này để nói chuyện với ta?”

Quan Ngự Thiên lạnh lùng nói.

Đột nhiên, sắc mặt Quan Ngự Thiên hơi động: “Người hạ độc!”

Khi Quan Ngự Thiên nói chuyện.

Nhan Âm Tuyết giậm chân, lập tức vọt về phía Quan Ngự Thiên.

Đôi chưởng như cánh bướm bướm vỗ tới với tốc độ cực nhanh.

“Công kích của người căn bản không phá vỡ được phòng ngự của ta, tiên thiên cương khí!”

Quan Ngự Thiên hừ lạnh một tiếng, trên người xuất hiện một tầng cương khí.

Bàn tay Nhan Âm Tuyết lại vỗ trúng tiên thiên cương khí của Quan Ngự Thiên.

Thân hình bị chấn lui như cũ.

Nhưng Nhan Âm Tuyết bị chấn lui không hề tỏ vẻ thất vọng, nàng biết một kích của mình không có tác dụng, chỉ muốn dò xét tiên thiên cương khí của Quan Ngự Thiên lần nữa.

Ầm!

Một luồng khí kinh cường hãn như sóng biển từ trong cơ thể nàng bùng nổ ra, ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

“Ban đầu không muốn gây ra động tĩnh, nhưng khí cương của người quá mạnh, tiếp một chiêu của ta!”

“Thần thể, phượng vũ cửu thiên!”

Lúc này, trên người Nhan Âm Tuyết xuất hiện một ngọn lửa màu đen, nàng như hóa thành hắc phượng.

Một tiếng gáy vang lên, thân hình Nhan Âm Tuyết hóa thành lửa đen tấn công Quan Ngự Thiên,

Ầm!

Bàn tay rơi vào tiên thiên cương khí của Quan Ngự Thiên thể mà bắt đầu thiêu đốt tiên thiên cương khí.

“Có chút thú vị!”

Quan Ngự Thiên có tiên thiên cương khí hộ thể, ánh mắt khẽ động.

Khí kinh trên thân bùng nổ đánh ra một chưởng.

“Uy long thần chưởng!”

Một cỗ khí kinh không lồ từ lòng bàn tay bộc phát, khí kinh hóa thành một bóng rỗng xé rách không khí va chạm với bàn tay của đối phương.

Bàn tay Nhan Âm Tuyết bị chấn lui, thân thể bay ngược ra ngoài đâm vào vách tường.

Căn nhà hoang trong nháy mắt sụp đổ.

“Ra tay!”

Lúc này Nhan Âm Tuyết hô một tiếng.

Có một bóng người từ trong chỗ tối xông ra.

“Thiên tru thương pháp, Cửu thần hợp nhất!”

Chín bóng thương màu máu dường như đang chờ đợi để xuất hiện.

Chín bóng thương hiện lên rồi nhanh chóng ngưng tụ lại, thế như xé rách hết thủy hung hăng đâm về phía Quan Ngự Thiên.

Quan Ngự Thiên hừ lạnh giờ bàn tay lên, khí kinh trong lòng bàn tay bùng nổ va chạm với bóng thương.

Khí kinh cường đại trực tiếp áp chế một thương bạo ngược, sau đó lòng bàn tay xoay chuyển hóa thành vuốt rồng bắt lấy đầu thương.

Sau đó hần dùng sức đẩy mạnh, cán thương xuyên qua lòng bàn tay đâm ngược vào ngực đối phương.

Bùm!

Thân thể đối phương bị chấn lui, miệng phun một ngụm máu tươi.

Hô! Hô! Hô! Hô!

Lúc này lại có bốn bóng người từ bên ngoài bay vọt vào.

Một người trong tay cầm một thanh trường kiếm màu đen, thanh kiếm dưới ánh trăng tản ra hàn mang lạnh lẽo, hẳn là người cuối cùng trong ba cao thủ kiếm đạo bên cạnh Bộ Vân Tiêu, Tà kiếm.

Trường kiếm trong tay hẳn có thể hút máu người.

Ba người còn lại đều có thân hình to lớn cầm ba thanh trường đao khác nhau, ngoại trừ Bá đao đã chết thì đây là ba đao khách còn lại bên cạnh Bộ Vân Tiêu.

Cộng thêm nam tử bị chấn lui đang chống thương là năm người năm người mạnh nhất còn lại dưới trướng Bộ Vân Tiêu.

Người cầm trường thương chính là Huyết thương.

Lúc này Nhan Âm Tuyết từ trong đông đồ nát đi ra, quần áo xộc xệch nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Quan Ngự Thiên.

Sắc mặt vô cùng ngưng trọng,

Vừa rồi nàng lợi dụng thân thể để ép Quan Ngự Thiên ra tay.

Huyết thương bất ngờ tung một kích nhưng thực lực của đối phương quá mạnh, căn bản không cho bọn họ một chút cơ hội nào.

“Còn một người cũng ra đi, trốn ở trong bóng tối hạ độc là vô dụng, tiên thiên cương khí của ta vận chuyển toàn thân, chỉ cần tiên thiên cương khí của ta không bị phá, các người không có cơ hội.”

Quan Ngự Thiên nhìn về một chỗ rồi nói.

Một nam tử đeo mặt quỷ đi ra.

Hắn biết Quan Ngự Thiên nói thật.

“Các người cùng ra tay đi, nếu có thể hạ được ta hoặc đánh bại ta, chuyện Thiên Hạ Minh Quan Ngự Thiên ta sẽ không xen vào, nhưng nếu các người bại, ngày sau phải quy thuận ta!”

Quan Ngự Thiên nhìn những người trước mặt nói.

Hắn muốn thu phục một số người để sử dụng, về phần trung thành hay không trung thành, trước thực lực tuyệt đối, không trung thành chỉ có chết.

Huống hồ chờ qua một thời gian, người bên cạnh chủ thượng đủ đầy, Thập phương sứ giả của hắn cũng tề tụ, có nhiều biện pháp ước chế những người này.

Về phần Nhan Âm Tuyết, phu nhân của Bộ Vân Tiêu, thủ lĩnh Âm Lưu Sa.

Nếu thu phục được nàng đối với hắn mà nói có tác dụng rất lớn.

“Giết!”

Huyết thương lập tức ra tay.

Đây là cơ hội của bọn họ, là võ giả lấy mục đích cuối cùng làm chủ, hắn vẫn luôn tuân thủ nguyên tắc cơ hội đến thì ra tay.

“Huyết nhiễm thần long!”

Hắn rút toàn bộ rút vào trường thương trong tay, trường thương hóa thành một bóng thương màu đỏ máu đậm nhanh về phía Quan Ngự Thiên.

“Liệt diễm cuồng đao!”

“Thiên hồ thí huyết!”

“U minh huyết trảm!”

“Phù đồ tà kiếm!”

Nghe Quan Ngự Thiên nói, bốn người khác cũng động, hung bạo công kích.

Còn người đeo mặt nạ quý kia thì nâng bàn tay lên.

“Hắc ảnh liệt thần!”

Trong lòng bàn tay hắc xuất hiện một đạo hắc quang khủng bố, hắc quang vô cùng sắc bén có thể xé rách tất cả nhắm vào Quan Ngự Thiên.

Mặc dù thực lực của người này không đạt tới trong biên ngưng thần nhưng công kích cũng không tầm thường.

Nhan Âm Tuyệt như một ngọn lửa đen bùng cháy mãnh liệt, phát ra thần thể là hư ảnh hắc phượng, nàng đưa bàn tay ra, muốn dùng thần thể của mình phá vỡ tiên thiên cương khí của Quan Ngự Thiên.

Giúp những người khác có cơ hội giết Quan Ngự Thiên.

Nháy mắt có một cỗ lực lượng cuồng bạo bùng nổ.

“Tiên thiên cương khí!”

Quan Ngự Thiên quát to, mấy đạo công kích đều rơi vào tiên thiên cương khí trên thân hắn.

Ầm ầm ầm!!!

Sóng xung kích khủng bố điên cuồng khuếch tán ra xung quanh.

Ầm ầm ầm!

Công kích vẫn không ngừng, nhưng lại không phá vỡ được tiên thiên cương khí của Quan Ngự Thiên.

“Có chút thất vọng!”

“Uy long thần chương!”

Khí kinh trên người Quan Ngự Thiên bạo phát kịch liệt hơn.

Trong nháy mắt thân hình động đậy hóa thành mấy đạo thân ảnh.

Ầm! Ầm! Ầm!

Sau đó mấy người công kích hấn lần lượt bay ngược ra ngoài.

Phốc!

Mỗi người đều phun ra một ngụm máu tươi.

Ánh mắt tràn ngập kinh hãi nhìn Quan Ngự Thiên.

Bọn họ đồng loạt dồn hết sức công kích thế mà không phá vỡ được phòng ngự của đối phương.

“Các người bại rồi, nên thực hiện lời hứa của các người đi! Nhan Âm Tuyết, cơ hội chỉ có một lần, nếu người nói không thì các người đều chết.”

Ánh mắt Quan Ngự Thiên nhìn Nhan Âm Tuyết.

Chỉ cần nàng đồng ý, những người khác sẽ đáp ứng.

“Chỉ cần người giúp ta giết Phong Lang Cư và Độc Cô Bắc Đẩu, ta đáp ứng người!”

Nhan Âm Tuyết mở miệng nói.

Bọn họ căn bản không phải là đối thủ của Quan Ngự Thiên, nếu chết, thật sự báo không được thù!

Nếu Quan Ngự Thiên có thể giết chết Độc Cô Bắc Đẩu và Phong Lang Cư, đầu nhập vào Quan Ngự Thiên cũng không sao.

“Bọn hấn không ra khỏi Thiên hạ thành được!”

Quan Ngự Thiên nói.

Chương 658: Thập phương sứ giả, Hách Liên Bá, Liễu Như Thần

Trong một sân viện ở Thiên Hạ Thành.

Phong Lang Cư nhảy vọt lên cao xuất hiện trên đỉnh một lầu các, ánh mắt nhìn về phía vừa có thần thể xuất hiện.

Mặc dù thời gian chiến đấu rất ngắn, nhưng là cường giả, Phong Lang Cư vẫn cảm nhận được ngay, hấn nhanh chóng di chuyển tới gần nơi chiến đấu.

Nhưng thần thể đó xuất hiện trong thời gian rất ngắn, không lâu sau đã biến mất.

Độc Cô Bắc Đẩu ở một góc sân khác cũng phát hiện dị tượng, xuất hiện trên đỉnh lầu.

“Thế thúc, vừa rồi là?”

“Có cường giả trong biển ngưng thần ra tay.”

Phong Lang Cư nói.

“Cường giả trong biển ngưng thần, Thiên Hạ Thành còn có cường giả trong biển ngưng thần?”

Ánh mắt Độc Cô Bắc Đẩu ngưng lại.

“Ta đi xem trước, đợi ta về rồi nói tiếp!” Phong Lang Cư nhảy lên hóa thành một bóng đen biến mất trước mắt Độc Cô Bắc Đẩu.

Còn Độc Cô Bắc Đẩu trở về sân viện.

Sắc mặt có chút ngưng trọng.

Lúc này xuất hiện cường giả trong biển ngưng thần, không phải là một chuyện tốt.

“Ngày mai nhất định phải bắt bằng được những cường giả còn lại của Thiên Hạ Minh, tiếp quản Thiên Hạ Minh.”

Trong lòng Độc Cô Bắc Đẩu khẽ động.

Một nơi khác, trong khách điểm.

Lúc này Tô Thần đang đứng bên cửa sổ nhìn thần thể vừa xuất hiện kia.

“Không ngờ ở Thiên Hạ Minh còn có cường giả trong biển ngưng thần?”

Tô Thần biết là Quan Ngự Thiên đang giao chiến với đôi phương. Tô Thần hoàn toàn không cần lo lắng cho Quan Ngự Thiên.

Bởi vì quá trình chiến đấu diễn ra rất nhanh, hẳn là Quan Ngự Thiên nghiền ép đôi phương.

[Quan Ngự Thiên thu phục thủ lĩnh Âm Lưu Sa Nhan Âm Tuyết và tàn quân Thiên Hạ Minh, thưởng hai tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

“Ừm!”

“Quan Ngự Thiên thu phục Nhan Âm Tuyết và tàn quân Thiên Hạ Minh, như vậy có nghĩa là Quan Ngự Thiên đã nắm giữ Thiên Hạ Minh.”

Tô Thần vui mừng.

Ban đầu còn định để Quan Ngự Thiên từ từ bắt lấy.

Không ngờ người ta căn bản không cần, trực tiếp dùng vũ lực đàn áp, thu phục đám người kia.

“Độc Cô Bắc Đẩu, đã như vậy thì người cũng không cần phải rời khỏi Thiên Hạ Thành nữa!”

Tô Thần lạnh lùng nói.

Không cần nghĩ cũng biết là Độc Cô Bắc Đẩu để người Âm Lưu Sa ám sát hẳn

Ban đầu còn định chờ chuyện thủy vận xuôi rồi mới ra tay.

Bây giờ Quan Ngự Thiên đã nắm giữ Thiên Hạ Minh thì không cần nữa.

Cho nên Độc Cô Bắc Đẩu có thể chết rồi.

Sau đó Tô Thần sử dụng hai tấm thẻ rút thưởng màu cam.

[Nhận được thẻ nhân vật Hách Liên Bá, nhận được thẻ nhân vật Liễu Như Thần!]

“Hai tấm thẻ cho ra hai nhân vật, quá tốt!”

Hách Liên Bá và Liễu Như Thần đều là nhân vật trong Ma Kiếm Sinh Tử Kỳ.

Hách Liên Bá, cung chủ Hải Sa Cung, tuyệt kỹ là Ma Ảnh Phân Thân, một lòng muốn thống nhất võ lâm, trước dùng kế đánh bại Quan Ngự Thiên đoạt được Chí Tôn Minh, sau lại mưu đoạt Lăng Sương Kiếm, kết quả bị Kiếm Tôn đánh trọng thương, thất bại trở về.

Cuối cùng vẫn bị Quan Ngự Thiên giả dạng Mộ Dung Hoa giết chết, tất cả cố gắng đều trở thành một giấc mộng.

Liễu Như Thần, đại bá của nhân vật chính Yên Tàng Phong trong Ma Kiếm Sinh Tử Kỳ, tinh thông Dịch Kinh tướng học, đệ tử Thiên Cơ Môn, được xưng là trí giả đệ nhất võ lâm, từng giữ chức quân sư của Chí Tôn Minh, là một kẻ có mưu mô thật sự.

Hắn một mực muốn đoạt được Mộng Huyền Vô Cực, nhưng đó lại là một cái bẫy mà sư phụ hắn giăng ra, chính vì hắn tu luyện Mộng Huyền Vô Cực giả nên cuối cùng bạo thể mà chết!

“Không biết nếu triệu hồi tới, Liễu Như Thần thi triển Mộng Huyền Vô Cực có còn bạo thể nữa không.”

Tô Thần xem xét tin tức về hai người này.

Thực lực cả hai đều ở Hóa Hải cảnh.

Nhưng Liễu Như Thần có chút đặc biệt, có thêm ghi chú mỗi tháng có thể thi triển Mộng Huyền Vô Cực một lần, nhưng không thể tích lũy, tức là thi triển một lần thì cần qua một tháng nữa mới có thể thi triển lần thứ hai.

Sau khi Liễu Như Thần thi triển Mộng Huyền Vô Cực, thực lực sẽ đạt đến cảnh giới trong biển ngưng thần, tiếp cận Phá Toái.

“Trước đó còn thấy Thập phương sứ giả không đủ, giờ thì đã có thêm hai người, để cho hai người trở thành Thập phương sứ giả của Thiên Nhai Các, quy phục dưới trướng Quan Ngự Thiên.”

Tô Thần trầm nghĩ.

Mặc dù hai người này đều có dã tâm, nhưng Quan Ngự Thiên trong Ma Kiếm Sinh Tử Kỳ đều có thể chế ngự được bọn họ.

Ở thế giới này bọn họ chỉ có thể bỏ qua ân oán, hợp tác với nhau mới có thể tiến xa hơn.

Tô Thần triệu hoán hai người ra rồi để Nguyên Tùy Vân trở về dẫn họ đi gặp Quan Ngự Thiên và nói cho họ biết sơ về thế giới này.

Lúc này, Phong Lang Cư đã tới sân viện hoang tàn kia.

Nhìn cảnh tượng đổ nát xung quanh, trong không khí vẫn còn sót lại độc tố và khí kinh lưu động.

“Ít nhất có tám người ra tay, rốt cuộc là những kẻ nào? Tại sao lại ra tay?”

Phong Lang Cư thì thào.

Nhưng không có dấu vết gì khác.

Hắn cũng không nán lại lâu mà nhanh chóng quay về.

Độc Cô Bắc Đầu đang ở trong sân.

Đợi Phong Lang Cư trở về.

“Bên thể thúc thể nào?”

“Có tám cường giả giao thủ, trong đó có ít nhất một cường giả trong biển ngưng thần!”

Phong Lang Cư nói.

“Bảy người còn lại vây giết cường giả trong biển ngưng thần kia sao?”

Độc Cô Bắc Đầu nói.

“Tình hình cụ thể không rõ, nhưng rất nhiều dấu vết chiến đấu đã bị hủy, nhưng có thể khẳng định trong thành có một cường giả trong biển ngưng thần.”

“Kế hoạch của chúng ta ngày mai phải tiến hành, nhanh chóng nắm giữ Thiên Hạ Minh, đây không phải địa bàn của chúng ta, hiện tại chúng ta không có cao thủ nào khác!” Phong Lang Cư nói.

“Ta cũng nghĩ vậy, ta sẽ thông báo cho Hoa Ly Nguyệt để nàng ta mời Quan Ngự Thiên đến.”

Độc Cô Bắc Đầu nói, Phong Lang Cư gật đầu.

Ở một nơi khác.

Hoa Ly Nguyệt đang ở trong tiểu viện của Trang Toàn Cơ.

“Toàn Cơ, ta muốn nhờ người giúp một việc!”

Hoa Ly Nguyệt nhìn Trang Toàn Cơ nói.

Độc Cô Bắc Đẩu để nàng đi vay tiền Trang Toàn Cơ, nàng vẫn phải hoàn thành.

Tạm thời nàng vẫn chưa muốn đoạn tuyệt quan hệ với Độc Cô Bắc Đẩu và những người khác.

“Ly Nguyệt tử, tử nói đi!”

Trang Toàn Cơ và Hoa Ly Nguyệt ở chung một thời gian, cũng đã có chút thân thiết.

“Độc Cô Bắc Đẩu muốn vay ba trăm vạn lượng bạc từ tiền trang Nhà Cái các người, hẳn muốn dùng sản nghiệp của Thiên Hạ Minh làm vật thế chấp!”

“Với sản nghiệp của Thiên Hạ Minh, ba trăm vạn lượng chắc chắn được! Đến lúc đó ta sẽ giúp người ép giá những sản nghiệp tốt đó xuống một chút rồi bán lại cho người, như vậy người cũng có lợi!”

Hoa Ly Nguyệt nói.

“Nhưng hiện tại vẫn chưa chiếm được Thiên Hạ Minh mà?”

“Đợi chiếm được rồi chúng ta sẽ bàn!”

Trang Toàn Cơ nói.

Sản nghiệp của Thiên Hạ Minh chắc chắn có giá trị, cộc sinh ý này có thể làm.

“Ý của hẳn là vay ba trăm vạn lượng bạc này trước, mỗi nơi rút một ít, ba trăm vạn lượng rất đơn giản!”

“Chúng ta có thể ký kết thỏa thuận trước!”

Hoa Ly Nguyệt nói.

“Không có khế đất sản nghiệp ta sẽ không đưa ra nhiều bạc như vậy, tỷ cũng đừng nói nữa, đưa ra khế đất hoặc hàng hóa trị giá ba trăm vạn lượng bạc, ta sẽ giúp tỷ huy động!”

Trang Toàn Cơ nhìn Hoa Ly Nguyệt nói.

Không có gì đảm bảo, nàng ta không muốn bị lừa.

Hoa Ly Nguyệt cũng không nói thêm nữa, đúng như Trang Toàn Cơ nói vậy, không có thứ gì thế chấp không được.

“Nếu ta thế chấp Nam Hải thương hội khu vực Lăng Giang cho tiền trang các người thì thế nào?”

Hoa Ly Nguyệt nói.

“Mang khế đất đến, tiền trang chúng ta có người chuyên môn xem xét!”

Trang Toàn Cơ nói.

“Được, lát nữa ta sẽ bảo người chuẩn bị!”

Hoa Ly Nguyệt gật đầu, sau đó lại trò chuyện với Trang Toàn Cơ một lúc rồi cáo từ rời đi.

“Độc Cô Bắc Đầu cần nhiều bạc như vậy để làm gì? Bọn hần mới lấy được hơn trăm vạn lượng bạc từ Hải Sa Bang mà.”

Trang Toàn Cơ có chút nghi hoặc.

“Xem ra cần phải nói với chương giáo một tiếng.”

Trang Toàn Cơ thì thào.

Hoa Ly Nguyệt rời khỏi viện của Trang Toàn Cơ, chuẩn bị đến chỗ Quan Ngự Thiên, nàng phải chuyển lời của Độc Cô Bắc Đầu cho Quan Ngự Thiên.

Khi nàng bước vào viện của Quan Ngự Thiên thì thấy có hai bóng người đang ngồi.

Hai người này chính là Hách Liên Bá và Liễu Như Thần vừa đến.

Trên đường tới, Nguyên Tuy Vân đã giới thiệu sơ lược về thế giới này, những chuyện còn lại phải do bản thân bọn họ trải nghiệm.

Chương 659: Từ nay về sau Thiên Hạ Minh thuộc về ta Quan Ngự Thiên (1)

Một thân bạch y Liễu Như thần, một thân lam bào Hách Liên Bá.

Liễu Như Thần có khí tức bình hòa, như một người bình thường, còn Hách Liên Bá lại phát ra một cỗ uy thế.

Hai người nhìn về phía Hoa Ly Nguyệt, mắt Hách Liên Bá khẽ động.

“Hai vị, ta là Phó hội trưởng Nam Hải Thương hội Hoa Ly Nguyệt, đến bái kiến Quan Tổng sứ!”

Hoa Ly Nguyệt cung kính nói.

Hai người này có thể ở trong viện lạc của Quan Ngự Thiên, hẳn là người của Thiên Nhai Các.

Trước đó Hoa Ly Nguyệt còn đoán Quan Ngự Thiên một Tổng sứ, sao không có thủ hạ đến.

Thì ra không phải không đến mà đã đến từ lâu, hiện tại hiện thân hẳn là liên quan đến thân thể vừa xuất hiện kia, nếu không cũng sẽ không hiện thân.

Chỉ là hai người này có vị trí thế nào ở Thiên Nhai Các?”

“Thiên Nhai Các, Thập phương sứ giả Hách Liên Bá, Thập phương sứ giả, Liễu Như Thần.”

Hai người mở miệng nói.

“Thập phương sứ giả?”

Trước đó đã có hai vị sứ giả của Thiên Nhai Các xuất hiện.

Hai người đó thực lực bình thường, còn hai người này lại khiến Hoa Ly Nguyệt nhìn không thấu.

“Xem ra Thập phương sứ giả ở Thiên Nhai Các không yếu, không biết có thể giao hảo không?”

Hoa Ly Nguyệt là thương nhân, suy nghĩ của nàng chính là tiếp xúc một số thế lực có thể tiếp xúc, để mình có thể qua lại nhiều hơn.

“Hoa Phó hội trưởng, không biết đêm khuya đến tìm ta có chuyện gì?”

Quan Ngự Thiên đẩy cửa đi ra.

“Người của Thiên Hạ Minh đã lần lượt trở về, Độc Cô Thế tử chuẩn bị ngày mai tiếp xúc với Quan Tổng sứ xem làm sao khống chế những người này, khống chế Thiên Hạ Minh.”

Hoa Ly Nguyệt nói lời mà trước đó Độc Cô Bắc Đẩu phân phó ra.

“Được, ngày mai ta sẽ đi gặp Độc Cô Bắc Đẩu!”

Quan Ngự Thiên không để ý đến thân phận Thế tử của Độc Cô Bắc Đẩu, chỉ gọi thẳng tên.

Ngay khi Quan Ngự Thiên vừa dứt lời thì người hầu ở cửa viện tiến vào.

“Hoa Phó hội trưởng, bên phía Độc Cô Thế tử truyền tin đến nói Thiên Hạ Thành xảy ra biến động, mời Quan Tổng sứ đến nói chuyện, thương lượng chuyện ngày mai khống chế Thiên Hạ Minh.”

Người đến nói.

Trạch viện này do Hoa Ly Nguyệt an bài, một số gia nhân đều là người của nàng.

Hoa Ly Nguyệt nghe vậy, sắc mặt hơi đổi.

“Chẳng lẽ trận đại chiến vừa gây biến động khiến Độc Cô Bắc Đẩu muốn gặp Quan Ngự Thiên sớm hơn, hay là xảy ra chuyện ngoài ý muốn?”

Hoa Ly Nguyệt trầm nghĩ, trước đó nàng cũng đã thăm dò cổ thần thể kia, nhưng người có thể phát ra thần thể không phải là người mà nàng có thể đối phó, cho nên căn bản không quan tâm tình hình bên kia.

Hiện tại Độc Cô Bắc Đẩu lại vội tìm Quan Ngự Thiên, có thể thấy được sự tình có biến.

Ánh mắt nàng không khỏi nhìn về phía Quan Ngự Thiên.

Đêm đã khuya như vậy, nàng không biết Quan Ngự Thiên có đi hay không.

“Độc Cô Thế tử uy phong thật lớn, xuất hiện biến cố mà chỉ trực tiếp để người đến thông báo cho bản tọa tới thương lượng mà không phải đích thân đến thương lượng với bản tọa!”

Sắc mặt Quan Ngự Thiên trở nên lạnh lẽo.

Nghe được lời Quan Ngự Thiên, sắc mặt Hoa Ly Nguyệt biến đổi, rõ ràng Quan Ngự Thiên có chút không vui rồi.

Nhưng nàng cũng không thể nói kiểu nào khác.

Chỉ có thể cúi đầu giả vờ không liên quan đến ta.

Trong lòng thầm oán trách Độc Cô Bắc Đẩu quá tự đại, Quan Ngự Thiên không phải người bình thường, biết được sự việc có biến động cũng không đích thân đến nói chuyện.

Quan Ngự Thiên không có ý định đi gặp Độc Cô Bắc Đẩu, hiện tại Thiên Hạ Minh đều đã bị hấn khổng chế.

Gặp Độc Cô Bắc Đẩu cũng không có ý nghĩa gì.

“Hoa Phó hội trưởng, ta theo người đi gặp Độc Cô Thế tử!”

Lúc này Liễu Như Thần tiến lên nói.

Dù Thiên Hạ Minh đã bị khống chế, nhưng trong Thiên Hạ Minh còn có người của Độc Cô Bắc Đẩu, cần phải trừ khử, cho nên Liễu Như Thần nghĩ đến việc đi gặp Độc Cô Bắc Đẩu, xem xem có thể tìm ra những người này từ chỗ Độc Cô Bắc Đẩu hay không?

Hoa Ly Nguyệt vốn còn không biết nói như thế nào, nghe Liễu Như Thần nói như vậy.

“Vậy thì làm phiền Như Thần sứ giả rồi!”

Một người đi cũng giúp Hoa Ly Nguyệt không phải khó xử.

Sau khi từ biệt Quan Ngự Thiên nàng liền dẫn Liễu Như Thần đến phủ đệ của Độc Cô Bắc Đẩu.

Trên đường đi, Hoa Ly Nguyệt muốn hỏi thăm đối phương, xem có thể biết được một số thứ từ phía đối phương hay không.

Nhưng lại không hỏi được bất cứ thứ gì từ miệng đối phương, ngược lại còn bị đối phương moi ra không ít lời, cho nên nàng chuyển chủ đề mở miệng nói:

“Như Thần sứ giả, không biết Thiên Nhai Các của các người có nhận việc của sát thủ không.”

“Việc của sát thủ, Thiên Nhai Các chúng ta không làm, chúng ta muốn giết người sẽ tự mình giết, hoặc là nhờ người của Thanh Long Hội giết.”

Liễu Như Thần mở miệng nói.

“Nhờ Thanh Long Hội!”

Nghe được lời Liễu Như Thần, Hoa Ly Nguyệt hơi sững sờ.

Từ trong lời Liễu Như Thần, nàng có thể nghe ra một số chuyện, Thiên Nhai Các và Thanh Long Hội quan hệ không bình thường.

Hơn nữa Thanh Long Hội có thể giúp Thiên Nhai Các giết người, như vậy thì nói rõ thực lực của Thanh Long Hội còn đáng sợ hơn nàng nghĩ.

Xe ngựa nhanh chóng đến phủ đệ của Độc Cô Bắc Đẩu.

Thấy Hoa Ly Nguyệt xuống xe, người hầu ở cửa nhanh chóng dẫn hai người Hoa Ly Nguyệt đi về phía nghị sự đường.

Độc Cô Bắc Đẩu đang đứng trong nghị sự đường, Phong Lang Cư ngồi một bên.

Khi Hoa Ly Nguyệt dẫn Liễu Như Thần vào, Độc Cô Bắc Đẩu hơi nhíu mày.

Hắn mời là Quan Ngự Thiên, nhưng Hoa Ly Nguyệt lại dẫn người khác đến.

“Thế tử, vị này là Thập phương sứ giả của Thiên Nhai Các, Liễu Như Thần.”

“Bên phía Quan Tổng sứ có chút việc phải xử lý, chuyện của Thiên Hạ Minh, giao cho lão phu xử lý.”

Khi lời Hoa Ly Nguyệt vừa dứt, Liễu Như Thần mở miệng nói.

“Thập phương sứ giả?”

Nghe được lời Liễu Như Thần, Độc Cô Bắc Đẩu có chút không vui nhưng nhanh chóng che giấu đi.

Chương 660: Từ nay về sau Thiên Hạ Minh thuộc về ta Quan Ngự Thiên (2)

“Liễu Như Thần sứ giả, trận chiến thần thể xuất hiện trong thành vừa rồi hẳn là người cũng cảm nhận được, ta hy vọng sáng sớm ngày mai, Quan Tổng sứ cùng chúng ta vào Bộ phủ, xử lý một số tàn dư dưới trướng Bộ Vân Tiêu.”

Độc Cô Bắc Đẩu nói.

“Thế tử, vì sao lại ở Bộ phủ, mà không phải ở tổng đường Thiên Hạ Minh? Như vậy, chúng ta mới có thể diệt sạch một số tinh nhuệ của Thiên Hạ Minh.”

Liễu Như Thần trầm giọng nói.

Hiện tại Nhan Âm Tuyết và những người khác đã đầu quân cho Quan Ngự Thiên, tiếp theo cần đối phó là nội gián trong Thiên Hạ Minh, còn có Độc Cô Bắc Đẩu và Phong Lang Cư.

Bọn họ chuẩn bị đánh phủ đầu, không để một ai chạy thoát.

“Liễu Như Thần sứ giả, ta đã sắp xếp ổn thỏa, nếu thay đổi đột xuất, sẽ không đủ thời gian.”

Độc Cô Bắc Đẩu lắc đầu nói.

“Nếu đã như vậy, vậy thì Thế tử hãy nói hết kế hoạch đối phó với Thiên Hạ Minh lần này đi, ta cũng tiện báo cáo với Tổng sứ!”

Liễu Như Thần nhìn Độc Cô Bắc Đẩu nói.

“Toàn bộ kế hoạch?”

Nghe được lời Liễu Như Thần, ánh mắt Độc Cô Bắc Đẩu ngưng tụ.

Mưu đồ Thiên Hạ Minh, Độc Cô gia bọn họ đã tính toán rất lâu, sắp xếp không ít người trong Thiên Hạ Minh.

Hiện tại trong Thiên Hạ Minh, trong đám trưởng lão đường chủ không ra ngoài, có gần một nửa là người của hắn.

Đây là thủ đoạn khống chế Thiên Hạ Minh của bọn họ, không thể nói cho Thiên Nhai Các biết được.

“Chỉ cần giết một số người dưới trướng Bộ Vân Tiêu, Thiên Hạ Minh, chúng ta tự nhiên có thể khống chế, Quan Tổng sứ, chỉ cần cùng Phong môn chủ ra tay trấn áp một số bất ngờ là được.”

Độc Cô Bắc Đẩu mở miệng nói.

Nghe được lời Độc Cô Bắc Đẩu, ánh mắt Liễu Như Thần trở nên sâu thẳm.

“Độc Cô Thế tử, ngươi phải biết rằng, khu vực Lăng Giang này sẽ có một nửa là địa bàn của Quan Tổng sứ Thiên Nhai Các ta, điểm này, ta hy vọng ngươi hiểu rõ, đừng giở trò khôn vặt, như vậy không có lợi cho sự hợp tác giữa chúng ta.”

Liễu Như Thần nhìn Độc Cô Bắc Đẩu nói, trong lời nói còn mang theo một tia nguy hiểm.

Nghe được lời Liễu Như Thần, trong mắt Độc Cô Bắc Đẩu càng thêm u ám, nhưng ngay sau đó đã ẩn giấu đi.

“Sao lại như vậy? Sau khi mọi chuyện hoàn thành, ta sẽ đích thân giải thích với Quan Tổng sứ.”

Độc Cô Bắc Đẩu rất nhẫn nại nói.

Mặc dù hiện tại cục diện đã định, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, vẫn cần Thiên Nhai Các, hướng hồ Phong Lang Cư

bên kia đã nói Quan Ngự Thiên rất mạnh.

Tạm thời không nên làm kẻ thù.

“Vậy thì tốt, ngày mai chúng ta sẽ hội họp với Thế tử trước Bộ phủ, nếu Độc Cô Thế tử không có chuyện gì khác, lão phu xin cáo từ trước!”

Liễu Như Thần mở miệng nói.

Liễu Như Thần tâm tư kín đáo, Độc Cô Bắc Đẩu không muốn xử lý những người khác trong Thiên Hạ Minh, tức là nói sau khi giết những người dưới trướng Bộ Vân Tiêu, hắn có thể thuận lợi không chế Thiên Hạ Minh.

Nhìn từ điểm này, hiện tại người nắm quyền trong Thiên Hạ Minh có người của hắn.

Về phần có bao nhiêu người, Liễu Như Thần không rõ.

Nhưng có thể để Nhan Âm Tuyết tập hợp những người có quyền thế nhất định trong Thiên Hạ Minh ở Bộ phủ, sau đó có thể biết được ai là người của Độc Cô Bắc Đẩu.

Đến lúc đó sẽ xử lý hết.

“Hoa Phó hội trưởng, chuyện ta nhờ người làm, làm thế nào rồi!”

Khi Liễu Như Thần chuẩn bị rời đi, Độc Cô Bắc Đẩu hỏi.

“Bên Trang Toàn Cơ cần thế chấp khế đất hoặc vật phẩm, mới có thể cho chúng ta vay tiền mặt.”

Hoa Ly Nguyệt nói.

“Trang Toàn Cơ này lại không biết điều đến vậy!”

Khi Độc Cô Bắc Đẩu nói, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Liễu Như Thần, muốn xem phản ứng của Liễu Như Thần, nhưng sắc mặt Liễu Như Thần vẫn bình tĩnh như cũ.

Giống như Trang Toàn Cơ không liên quan gì đến bọn họ.

“Thế tử, cho ta thêm chút thời gian, ta nhất định sẽ thuyết phục Trang Toàn Cơ.”

Hoa Ly Nguyệt vội vàng nói.

“Hy vọng ngày mai sau khi chúng ta chiếm được Thiên Hạ Minh người sẽ hoàn thành chuyện này.”

“Người hãy về cùng Liễu Như Thần sứ giả trước đi!”

Độc Cô Bắc Đẩu sau đó nói.

Hoa Ly Nguyệt gật đầu thâm nghĩ.

Trang Toàn Cơ là người của Tô Thần, nếu uy hiếp thì sẽ đắc tội với Tô Thần, Độc Cô Bắc Đẩu này muốn làm gì?

Chẳng lẽ muốn quyết liệt với Tô Thần?

Điều này không mang có lợi cho Độc Cô Bắc Đẩu.

Nàng nghĩ không thông.

Lên xe ngựa bên ngoài phủ.

Hoa Ly Nguyệt lộ vẻ ưu sầu, bên Trang Toàn Cơ sẽ không nhả ngân lượng mà Độc Cô Bắc Đẩu muốn.

Hắn tỏ vẻ như vậy hẳn là không muốn lấy khế đất thế chấp rồi.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Liễu Như Thần, muốn từ phía Liễu Như Thần xem xét thái độ của Thiên Nhai Các đối với Trang Toàn Cơ, nhưng sắc mặt của đối phương vẫn bình thản.

“Hắn Hoa phó hội trưởng không chỉ là phó hội trưởng Nam Hải Thương Hội chứ!”

“Trước đó người nhắc đến việc ra tay giết người, không biết có thể nói với lão phu không, nếu tin tức hữu dụng lão phu có thể nói cho người một bí mật!”

Liễu Như Thần nhìn Hoa Ly Nguyệt, nhớ đến trước đó Hoa Ly Nguyệt hỏi Thiên Nhai Các có nhận nhiệm vụ giết người hay không.

“Người của Tà Minh ở Kinh sư muốn ám sát một đại nhân vật quan trọng, muốn chiêu mộ ít cường giả cùng ra tay, vừa khéo ta là một trong những người giúp chiêu mộ.”

Hoa Ly Nguyệt nói.

“Tà Minh, đại nhân vật, ta nghĩ Hoa phó hội trưởng có thể đoán ra đại nhân vật mà Tà Minh muốn giết là ai trong triều chứ?”

Liễu Như Thần nhìn Hoa Ly Nguyệt.

Đại nhân vật ở Kinh sư, không phải nhân vật trong triều thì còn có thể là ai?

“Dựa theo một số tin tức, có thể là Đế sư.”

Trước đó trong chợ đen Kinh sư đã lan truyền tin tức này cho nên Hoa Ly Nguyệt nói ra cũng không sao.

“Đế sư!” Ánh mắt Liễu Như Thần sáng lên.

Sau đó mở miệng nói:

“Trang Toàn Cơ là người của Tô thiếu long thủ Thanh Long Hội, địa vị của Tô thiếu long thủ không tầm thường, ngay cả Quan tổng sứ cũng phải nể mặt Tô thiếu long thủ, người tốt nhất đừng uy hiếp Trang Toàn Cơ, nếu không, Quan tổng sứ có thể một chương đập chết ngươi.”

Nói xong Liễu Như Thần nhắm mắt lại.

“Chuyện này...”

Nghe được lời Liễu Như Thần nói, sắc mặt Hoa Ly Nguyệt sùng sốt.

Chương 661: Từ nay về sau Thiên Hạ Minh thuộc về ta Quan Ngự Thiên (3)

Nếu đúng như lời Liễu Như Thần nói, vậy thì thân phận của Tô Thần còn lợi hại hơn nàng tưởng tượng.

“Đa tạ Như Thần sứ giả đã chỉ bảo!”

Hoa Ly Nguyệt vội vàng cảm tạ.

Ngày hôm sau!

Buổi trưa.

Độc Cô Bắc Đẩu và Phong Lang Cư xuất hiện ngoài Bộ phủ.

Nhưng bọn họ nhìn những người đi vào Bộ phủ, sắc mặt liền thay đổi.

Bởi vì những người từ đường chủ trở lên của Thiên Hạ Minh đều đang đi vào trong Bộ phủ.

“Đây là tình huống gì?”

Độc Cô Bắc Đẩu nhìn thấy cảnh này, ánh mắt ngưng trọng.

“Thế thúc, xem ra có chuyện ngoài ý muốn!” Độc Cô Bắc Đẩu mở miệng nói.

Phong Lang Cư lúc này sắc mặt cũng có chút ngưng trọng, điều này không giống với kế hoạch trước đó.

Trong lúc bọn họ nói chuyện.

Quan Ngự Thiên dẫn theo một đám người đến nơi bọn họ đang đứng.

“Quan tổng sứ!”

Độc Cô Bắc Đầu hướng về phía Quan Ngự Thiên hành lễ.

“Độc Cô thế tử, có phải bị tình huống trước mắt làm cho có chút mơ hồ không, quên nói với người, tối hôm qua, ta đã cho Liễu Như Thần đi gặp Bộ Vân Tiêu, lấy thân phận Độc Cô thế tử ra lệnh cho hắn, bảo hắn triệu tập toàn bộ những người khác đến Bộ phủ!”

“Ra tay thì nhất định phải dọn sạch mọi chướng ngại!”

Quan Ngự Thiên nói rất bá đạo.

Nghe được lời Quan Ngự Thiên nói, trong ánh mắt Độc Cô Bắc Đầu mang theo một tia tức giận.

Hắn không ngờ Quan Ngự Thiên lại làm như vậy.

Hoa Ly Nguyệt đi theo sau Quan Ngự Thiên nghe được câu này, lòng nổi sóng gió.

Nàng không ngờ Quan Ngự Thiên lại sắp xếp như vậy vào tối hôm qua.

Có vẻ như mọi chuyện đã trở nên khác biệt.

“Quan tổng sứ, đối phó với Thiên Hạ Minh hắn phải lấy Độc Cô gia ta làm chủ, người làm như vậy có thể sẽ làm xáo trộn kế hoạch của chúng ta, đến lúc đó sẽ gây ra biến cố không cần thiết!”

Độc Cô Bắc Đầu trầm giọng nói.

“Độc Cô thế tử, không cần lo lắng, mọi biến cố, chúng ta đều có thể giải quyết, ta tin rằng người chết không có cách nào làm bất cứ chuyện gì!”

“Nhìn tình hình này, chắc là mọi người đã đến đông đủ, chúng ta vào thu dọn tàn cuộc thôi!”

Quan Ngự Thiên chưa nói xong, liền dẫn người đi về phía Bộ phủ.

Nhìn thấy tình hình này, sắc mặt Độc Cô Bắc Đẩu vô cùng khó coi.

“Chúng ta cũng vào thôi!” Phong Lang Cư ở bên cạnh hần mở miệng nói.

“Nhưng mà thế thúc, ta sợ sẽ có biến cố khác!”

“Không sao, bất đắc dĩ ta sẽ dùng đến át chủ bài của ta, ta đã mang thứ đó ra ngoài.”

Phong Lang Cư truyền âm.

Nghe được câu này, Độc Cô Bắc Đẩu lấy lại được chút bình tĩnh, ánh mắt âm u nhìn Quan Ngự Thiên đang đi phía trước.

Tốc độ tăng nhanh, ngang hàng với Quan Ngự Thiên bọn họ.

Quan Ngự Thiên nhìn Độc Cô Bắc Đẩu đuổi tới, ánh mắt lấp lóe.

Ở cửa có một lão giả đang chờ đợi, thấy Độc Cô Bắc Đẩu đến lập tức tiến lại.

“Thế tử, mời vào!”

Lão giả cúi người nói.

“Dẫn chúng ta vào!”

Thấy lão giả cung kính như vậy, Độc Cô Bắc Đẩu liếc nhìn Quan Ngự Thiên rồi lạnh lùng nói.

Lúc này, trong nghị sự đường Bộ phủ.

Có mười sáu người, ngoài năm người dưới trướng Bộ Vân Tiêu, còn có mười một người, trong mười một người này có tám đường chủ, ba trưởng lão.

Trên vị trí chủ tọa, Bộ Vân Tiêu ngồi ngay ngắn trong đại sảnh.

“Minh chủ, hôm nay triệu kiến chúng ta đến đây, không biết có chuyện gì quan trọng?”

Một trưởng lão mặc áo bào xanh mở miệng nói.

Lão giả này còn nhìn về phía những hướng khác.

Trong trường hợp bình thường, khi minh chủ xuất hiện, Nam Cung quân sư và Nhiếp Thiên Lâu nhất định sẽ ở bên cạnh, nhưng hôm nay lại không thấy.

Trong lúc hần nói chuyện, trong số mười một người có người sắc mặt đùa cợt, có người sắc mặt nghi hoặc.

Bộ Vân Tiêu giả quan sát hết biểu cảm của những người này.

“Hôm nay đến đây, chủ yếu là để thông báo với mọi người, hôm nay Thiên Hạ Minh của chúng ta sắp đổi chủ, sẽ có người khác nắm giữ Thiên Hạ Minh.”

Bộ Vân Tiêu mở miệng nói.

“Cái gì, minh chủ! Người đang nói gì vậy?”

Lão giả mặc áo bào xanh nói chuyện, trên mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

“Không cần kinh ngạc, minh chủ của các người nói đúng, sau hôm nay Thiên Hạ Minh sẽ đổi chủ, đương nhiên vị minh chủ Bộ trước mặt các người này, không phải là minh chủ Bộ Vân Tiêu thật sự, minh chủ Bộ Vân Tiêu của các người đã chết rồi.”

Trong lúc nói chuyện, Quan Ngự Thiên bước vào trong phòng.

“Ngươi to gan!”

Lão giả mặc áo bào xanh thấy Quan Ngự Thiên nói như vậy, sắc mặt tức giận.

“Ngươi dám nguyên rửa mình chủ của chúng ta!”

Nói xong đánh một chưởng về phía Quan Ngự Thiên.

Chỉ là Hách Liên Bá ở bên cạnh Quan Ngự Thiên lập tức vọt ra.

“Ma ảnh phân thân, Phân tâm chưởng”

Lão giả mặc áo bào xanh bị một chưởng đánh bay ra, đập vào cột đá, miệng phun máu tươi.

“Các ngươi!”

Trong nháy mắt này, có năm người lập tức đứng dậy.

Bọn họ muốn ra tay nhưng lúc này năm người bên cạnh bọn họ lại động thủ.

Năm người đứng dậy không phòng bị trực tiếp bị năm người này đánh trọng thương, ánh mắt không thể tin nổi nhìn năm người ra tay với bọn họ.

Mà năm người ra tay đánh lén, ánh mắt cảnh giác nhìn năm người dưới trướng Bộ Vân Tiêu đang đứng không xa.

“Thế tử!” Lúc phòng bị, có người hơi cúi người chào Độc Cô Bắc Đẩu.

Lúc này sắc mặt Độc Cô Bắc Đẩu rất khó coi.

Vừa vào phòng, Quan Ngự Thiên đã chủ đạo mọi chuyện.

Hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Bây giờ tình hình xuất hiện sai lệch, hẳn chỉ có thể xem Quan Ngự Thiên rốt cuộc muốn làm gì.

Lúc này, Quan Ngự Thiên bước về phía vị trí chủ tọa, Bộ Vân Tiêu do Quỷ Diện giả trang lập tức cúi người nhường chỗ.

Quan Ngự Thiên trực tiếp ngồi xuống.

“Hôm nay Thiên Hạ Minh thuộc về Quan Ngự Thiên ta!”

Quan Ngự Thiên mở miệng nói.

Thấy tình hình này, sắc mặt Độc Cô Bắc Đẩu thay đổi, năm người khác trong đại sảnh cũng sững sờ, điều này không giống với những gì thế tử nói.

“Quan Ngự Thiên, ngươi có ý gì!”

Độc Cô Bắc Đẩu nhìn Quan Ngự Thiên nói.

“Điều này rất rõ ràng, sau này Quan Ngự Thiên ta sẽ chiếm giữ Thiên Hạ Minh, nắm giữ khu vực Lăng Giang, chẳng lẽ Độc Cô thế tử có ý kiến gì sao!”

Quan Ngự Thiên nhìn Độc Cô Bắc Đẩu nói.

Giọng điệu bá đạo, phát ra một cỗ khí thế to lớn áp về phía Độc Cô Bắc Đẩu.

Dưới cỗ khí thế này, tim Độc Cô Bắc Đẩu như thất lại, lông tơ toàn thân dựng đứng lên, Phong Lang Cư bên cạnh hắn lập tức tiến lên ngăn cản cỗ khí thế này.

“Quan tổng sứ, ngươi đây là muốn độc chiếm Thiên Hạ Minh!”

Phong Lang Cư ngưng trọng nhìn Quan Ngự Thiên.

Chương 662: Hôm nay người không thể đi, ta sẽ tiến người trước

“Đúng!”

Nghe Phong Lang Cư nói, Quan Ngự Thiên thẳng thắn gật đầu.

Mắt Phong Lang Cư lóe hàn quang, hắn nhìn về phía năm người ngồi trước mặt Bộ Vân Tiêu.

“Người ta tranh đấu sẽ để người khác được lợi, Quan Tổng sứ muốn như vậy sao?”

“Tôi qua bọn họ đều đã bị ta thu phục!”

Quan Ngự Thiên nhìn Phong Lang Cư nói.

“A, thần thể tôi qua xuất hiện trong thành là của các hạ, theo ta biết đó không phải thần thể của các hạ?”

Phong Lang Cư nhìn về phía Quan Ngự Thiên, mày hơi nhíu lại.

Lúc này, ánh mắt Hoa Ly Nguyệt đứng bên cạnh lấp lóe, sự việc hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng, nàng không ngờ Quan Ngự Thiên âm thầm bố cục như vậy.

Thu phục được đám người dưới trướng Bộ Vân Tiêu, muốn độc chiếm toàn bộ Thiên Hạ Minh, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Trang Toàn Cơ, Trang Toàn Cơ cũng vô cùng kinh ngạc.

Chuyện xảy ra hiện tại đã vượt quá nhận thức của nàng.

Bây giờ nàng phải làm là không nói gì, chỉ cần nhìn, tránh bị liên lụy mà chết thảm.

Nhìn thấy sự thay đổi của Trang Toàn Cơ, sắc mặt Hoa Ly Nguyệt mới hơi khá hơn một chút, nhưng tình cảnh hiện tại của nàng lại không tốt.

Nàng là người của Nam Hải Thương Hội, coi như là một phe với Độc Cô Bắc Đẩu.

Một khi đánh nhau, nàng sẽ khó xử.

“Thần thể tôi qua không phải Quan Tổng sứ thi triển mà là ta!”

Lúc này có một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Mọi người nhìn ra bên ngoài sảnh thì thấy Nhan Âm Tuyết mặc một bộ đồ đen bước vào, phát ra uy áp mạnh mẽ.

Thấy Nhan Âm Tuyết, sắc mặt Phong Lang Cư ngưng lại, hắn không nhận ra người xuất hiện nhưng biết là cao thủ.

“Nhan Âm Tuyết, thê tử của Bộ Vân Tiêu!”

Độc Cô Bắc Đẩu đứng bên cạnh hắn nhìn thấy người xuất hiện, sắc mặt đại biến.

“Thê tử của Bộ Vân Tiêu!”

“Các ngươi hợp mưu tính toán chúng ta!”

Lúc này sắc mặt Phong Lang Cư trầm xuống, sự việc đã hoàn toàn đảo ngược.

“Không phải hợp mưu, chỉ cần ta giết các ngươi, Nhan phu nhân sẽ hoàn toàn trung thành với ta, cho nên hôm nay các ngươi phải chết ở đây.”

Quan Ngự Thiên lạnh lùng nói.

“Thật không ngờ phu nhân của Bộ Vân Tiêu lại là một cao thủ.”

Phong Lang Cư ngưng trọng nhìn Nhan Âm Tuyết.

“Quan Tổng sứ, ta có thể tự tay giết Độc Cô Bắc Đẩu hay không?”

Nhan Âm Tuyết nhìn Độc Cô Bắc Đẩu, trong mắt mang theo sát ý lạnh lẽo.

Sắc mặt Độc Cô Bắc Đẩu thay đổi.

“Quan Ngự Thiên, ta chính là thế tử của Đại tướng quân phủ, ngươi muốn đối nghịch với Độc Cô gia chúng ta sao?”

Độc Cô Bắc Đẩu nhìn Quan Ngự Thiên trầm giọng nói.

“Đừng lấy Độc Cô gia uy hiếp ta, cho dù Độc Cô Vi Ngã ở trước mặt ta, ta muốn giết ngươi vẫn sẽ giết.”

Quan Ngự Thiên hừ lạnh một tiếng, một cỗ khí thế cuồng bạo từ trên người hắn bùng phát áp về phía Độc Cô Bắc Đẩu.

Khí thế hung mãnh.

Độc Cô Bắc Đẩu vừa nói xong không kịp phản ứng, toàn thân như gánh Thái sơn.

Ầm!

Đầu gối không tự chủ được quỳ xuống mặt đất.

Nền đá răng rắc vỡ tan.

“Thế thúc, cứu ta!”

Khí thế mạnh mẽ áp chế khiến Độc Cô Bắc Đẩu kinh hãi.

Vừa rồi hắn vận chân khí muốn chống lại nhưng căn bản không thể vận chuyển được, nên vội vàng cầu cứu Phong Lang Cư.

“Quan Ngự Thiên, ngươi khinh người quá đáng!”

“Vô Gian Ma Quyền.”

Thấy cảnh này, sắc mặt Phong Lang Cư thay đổi đánh ra một quyền, quyền kinh mạnh mẽ chấn tan khí thể của Quan Ngự Thiên.

“Quan Ngự Thiên, ngươi là cường giả Ngưng Thần vậy mà lại dùng thân thể áp chế tiểu bối, có phần quá đáng rồi!”

Phong Lang Cư giúp Độc Cô Bắc Đẩu đánh tan khí thể áp bách rồi nhìn Quan Ngự Thiên nói.

“Xem ra ngươi có át chủ bài!”

Quan Ngự Thiên không nhìn Độc Cô Bắc Đẩu mà nhìn Phong Lang Cư.

Hắn vẫn luôn chú ý đến thần thái của Phong Lang Cư, mặc dù đối phương có chút kinh ngạc nhưng đối mặt với tình huống này lại không hề hoảng hốt, có thể thấy đối phương có át chủ bài.

“Hôm nay chúng ta nhận thua, sau này Thiên Hạ Minh thuộc về Thiên Nhai Các các ngươi!”

“Ngươi thấy thế nào?”

Đến lúc này bọn họ đã thua, mặc dù có át chủ bài nhưng đã thua, không cần nói thêm nữa, có thể bảo vệ được tính mạng mình rồi khỏi mới là chuyện quan trọng nhất.

“Ta rất muốn để các ngươi rời đi, nhưng phải trách các ngươi còn có chút giá trị, không giết các ngươi thì mấy người Nhan phu nhân sẽ không cam tâm tình nguyện giúp ta làm việc.”

“Tất nhiên còn có Độc Cô thể tử đã làm sai một chuyện!”

“Không sợ làm nhiều chuyện sai, chỉ sợ làm chuyện sai đối với người mình không nên động.”

Quan Ngự Thiên nhìn Độc Cô Bắc Đẩu nói.

Độc Cô Bắc Đẩu lồm cồm đứng dậy, ánh mắt âm trầm, nghe Quan Ngự Thiên nói, hắn không hiểu ý trong lời nói của đối phương.

“Nhan phu nhân, ta áp chế Phong Lang Cư, hắn không thể ra tay, ngươi có thể giết Độc Cô Bắc Đẩu rồi!”

Quan Ngự Thiên nói với Nhan phu nhân.

“Đa tạ, Quan tổng sứ!”

Nhan Âm Tuyết nhếch miệng, thân hình vọt đến trước mặt Độc Cô Bắc Đẩu, bàn tay thành trảo chụp xuống.

Phong Lang Cư thấy vậy muốn ra tay.

Nhưng Quan Ngự Thiên nháy mắt dùng khí thể khóa chặt hắn, dường như chỉ cần hắn động, Quan Ngự Thiên sẽ một chiêu đánh tới.

“Quan Ngự Thiên, ngươi!”

Thấy vậy, sắc mặt Phong Lang Cư âm trầm như muốn nhỏ nước, trong giọng nói mang theo sự giận dữ.

Thân hình đột nhiên bước ra, chân khí cường hãn như từ trong cơ thể hắn bùng phát như bão táp, uy áp bao trùm toàn bộ đại sảnh.

“Nơi này không phải là nơi ngươi có thể ngang ngược!”

Cảm nhận được khí thể của hắn, Quan Ngự Thiên tỏ vẻ khinh thường, cười lạnh một tiếng, một cỗ khí thể khủng bố chân tan uy áp, đồng thời phản kích ập tới Phong Lang Cư.

Khí thể không ngừng áp chế khí kinh mà Phong Lang Cư bộc phát.

Hai cỗ lực lượng hình thành phong bạo khuếch tán ra xung quanh.

Một số người nhanh chóng lui về phía sau, bàn ghế và một số người không kịp né tránh bị đánh bay ngược ra ngoài, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Còn bàn ghế thì hóa thành một đồng đồ nát.

Nhan Âm Tuyệt vốn là cường giả Ngưng Thần, khí thế của hai người không gây ảnh hưởng lớn đối với nàng.

Nàng vươn bàn tay thon thả sắc bén về phía Độc Cô Bắc Đẩu.

Độc Cô Bắc Đẩu kinh hãi không thôi, trán đổ mồ hôi như mưa.

Không còn sự ngạo mạn trước đó là vì hắn cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng muốn trốn tránh nhưng đột nhiên cảm thấy cánh tay phải đau nhói.

Xoẹt!

Bàn tay của Nhan Âm Tuyệt rơi vào cánh tay phải của hắn, trực tiếp xé rách cánh tay phải!

A!

Tiếng kêu thảm thiết phát ra từ miệng Độc Cô Bắc Đẩu.

Máu không ngừng chảy từ chỗ tay đứt.

Đôi mắt đẹp của Nhan Âm Tuyệt sắc lạnh, nàng không giết chết Độc Cô Bắc Đẩu ngay lập tức, nàng muốn để cho hắn cảm nhận được nỗi đau.

Chỉ là lúc này Phong Lang Cư trầm mặt, tay nắm lại thành quyền.

Hắn không ra tay với Quan Ngự Thiên mà tung một quyền về phía Độc Cô Bắc Đẩu.

Ầm!

Chỉ nghe thấy một tiếng rên rĩ rồi sau đó là một tiếng kêu thảm thiết.

Ngực của Độc Cô Bắc Đẩu trực tiếp bị nắm tay Phong Lang Cư đâm thủng, bay ngược ra ngoài đập vào cột, máu chảy đầm đìa, trong mắt tràn ngập sự khó tin.

Lúc này đại sảnh nghị sự trở nên yên tĩnh.

“Hôm nay ngươi không thể thoát được, để tránh cho đau khổ, ta tiễn ngươi đi trước!”

Phong Lang Cư trầm giọng nói.

Chương 663: Tụ thần châu ngưng thần thể, Phong Lang Cư nhất chiến

Phong Lang Cư lạnh lùng nói.

Mọi người trong đại sảnh nhất thời ngây ra, nhìn máu chảy dài trên mặt đất, còn có gương mặt chết không nhắm mắt của Độc Cô Bắc Đẩu.

Trưởng tử của Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã cứ chết như vậy, chết vì bị Phong Lang Cư một quyền xuyên ngực.

Hoa Ly Nguyệt đứng ở vị trí không xa xem trận chiến, đôi mắt đẹp kinh ngạc nhìn Phong Lang Cư.

Phong Lang Cư, môn chủ Vô Gian Môn có biệt hiệu là Loạn thể ma quân ra tay quả nhiên tàn nhẫn, lúc này nàng cũng lo lắng, sợ Phong Lang Cư ra tay với mình.

“Hảo thủ đoạn, không ngờ ngươi lại giúp hắn thoát khỏi đau khổ!”

“Vậy thì tiếp theo, ta rất muốn xem ngươi có át chủ bài gì.”

Quan Ngự Thiên nói.

“Quan Ngự Thiên, mặc dù ta không phải là đối thủ của hai người các ngươi liên thủ, nhưng ta muốn rời đi vẫn có thể được!”

“Ta không phải Bộ Vân Tiêu kiêu ngạo và trọng tình nghĩa, có thể đi mà không đi.”

“Ta nghĩ Quan tổng sứ các người cũng không muốn có một cường giả trong biên ngung thần chuyên môn đối đầu với Thiên Nhai Các chứ?”

“Sau hôm nay, Phong Lang Cư ta không tham gia vào ân oán giữa các người và Độc Cô gia.”

Phong Lang Cư nhìn Quan Ngự Thiên, nói.

Ý rất rõ ràng, chính là thả hãn rời đi, ân oán giữa bọn họ đến đây là hết.

Hãn sẽ không tiếp tục gây rắc rối cho Thiên Nhai Các.

Nếu Quan Ngự Thiên còn muốn tiếp tục bám lấy, một khi hãn rời khỏi sẽ phải ra tay với những người khác của Thiên Nhai Các.

Hãn không động được Quan Ngự Thiên, nhưng giết những người dưới cảnh giới Ngung Thần của Thiên Nhai Các thì quá dễ dàng.

“Người đang uy hiếp bản tọa sao?”

Quan Ngự Thiên nhìn Phong Lang Cư nói.

“Không phải uy hiếp, đây là sự thật!”

Phong Lang Cư bình thản nói.

Hãn tin rằng Quan Ngự Thiên sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn, không ra tay để cho hãn rời đi.

“Người nói đúng, nhưng những kẻ khác của Thiên Nhai Các không liên quan đến ta, ta chỉ cần đảm bảo lợi ích của Thập phương sứ giả là được.”

“Nếu người có bản lĩnh thoát khỏi nơi đây thì có thể ra tay với ba kẻ còn lại, đến lúc đó người của bọn họ sẽ truy sát người.”

“Nhưng rất tiếc, hôm nay người không thể rời đi!”

Quan Ngự Thiên bá đạo nói.

Nghe Quan Ngự Thiên nói xong, gương mặt vốn bình tĩnh của Phong Lang Cư trở nên u ám.

Quan Ngự Thiên căn bản không quan tâm đến việc hấn giết người của Thiên Nhai Các, điều này hoàn toàn không giống với suy nghĩ của hắn.

“Chẳng lẽ trong Thiên Nhai Các cũng có cạnh tranh.”

Đây là suy nghĩ trong lòng hắn.

Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ đến những điều này, bây giờ hắn phải tìm cách an toàn rời đi.

“Quan Ngự Thiên này thật bá đạo, chẳng lẽ hắn thật sự có thực lực bắt giữ Phong Lang Cư!”

Hoa Ly Nguyệt vừa xem vừa thầm nghĩ, so với những người khác, hiện tại nàng mới là người rơi vào tình huống nguy hiểm nhất.

Nàng nhanh chóng đi đến bên Trang Toàn Cơ.

“Toàn Cơ muội muội, chúng ta phải làm sao đây?”

Hiện tại nàng chỉ có thể kéo Trang Toàn Cơ nhập cục.

Trang Toàn Cơ là đại diện của Tô Thần đến, không thuộc về Thiên Nhai Các, cũng không thuộc về Đại tướng quân phủ.

“Ta cũng không biết, nhưng Thiếu long thủ của chúng ta có giao tình với Quan tổng sứ, hắn sẽ không gây bất lợi cho ta, chỉ là Hoa phó hội trưởng ngươi phải cẩn thận!”

Trang Toàn Cơ nhìn Hoa Ly Nguyệt nói.

Hoa Ly Nguyệt nhớ đến lời Liễu Như Thần nói trước đó, hai mắt lóe sáng,

Có lẽ nàng có thể nhờ Trang Toàn Cơ để thoát khỏi vòng xoáy này.

Àm!

Đang lúc Hoa Ly Nguyệt đang nghĩ cách mở lời thì Quan Ngự Thiên bước ra một bước.

Khí thể cường hãn như thác lũ phun trào, uy áp cường hãn áp đảo Phong Lang Cư.

Có khí tức của thần thể cùng với tiếng rùng rợn.

Ánh mắt Phong Lang Cư ngưng lại.

Uy áp thần thể đã mạnh hơn trước đó không ít.

Quan Ngự Thiên lúc này cho hắn cảm giác giống như thần long, khiến hắn thấy áp lực, hơn nữa áp lực theo thời gian trôi qua càng lúc càng tăng.

“Quan Ngự Thiên ngươi muốn chiến, vậy thì ta sẽ chiến một trận với ngươi!”

Phong Lang Cư quát to, bộc phát ma khí đen nhánh, trong ma khí còn xen lẫn sát khí đỏ thẫm.

A! A! A!

Đúng lúc này, đang trong lúc xem trận chiến, năm người Thiên Hạ Minh đầu quân cho Độc Cô Bắc Đẩu phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Người ra tay là Liễu Như Thần và Hách Liên Bá.

Bọn họ thanh trừ người của Độc Cô Bắc Đẩu trước.

Bầu không khí trở nên ngưng trọng hơn.

Sau khi ra tay, Hách Liên Bá và những người khác nhanh chóng xông ra khỏi đại sảnh, cường giả giao thủ chính diện vẫn nên tránh xa.

Lúc này Phong Lang Cư ra tay, hấn nhanh chóng lui về phía sau, không đánh mà chạy,

Tốc độ cực nhanh!

Quan Ngự Thiên hóa thành một tàn ảnh đuổi theo.

Tốc độ của hai người nhanh đến mức mắt thường khó mà thấy rõ.

Những người khác vội vàng đuổi theo, bọn họ cũng muốn xem trận chiến này.

Trên một tòa nhà cao, Tô Thần nhìn thấy hai bóng người xông ra từ phủ Bộ Vân Tiêu.

“Phong Lang Cư muốn đi, không muốn chiến!”

“Đi, chúng ta cũng đi xem!”

Tô Thần đi trước, Nguyên Tùy Vân và Diệp Cô Thành theo sau hấn.

Ra tới ngoài thành, Quan Ngự Thiên đột nhiên xuất chiêu.

“Uy Long Thần Chiêu!”

Khí thế cuồng bạo lao tới Phong Lang Cư đang trốn chạy.

Cảm nhận được chiêu lực kinh khủng phía sau, Phong Lang Cư xoay người tung quyền, lực lượng cuồng bạo bao phủ nắm tay.

“Vô Gian Huyết Sát Quyền”

Ầm!

Hai cỗ lực lượng va chạm hình thành phong bạo khuếch tán ra chung quanh.

Thân hình của hai người cũng rơi xuống một khoảng đất trống.

“Đây là nơi chôn thân mà ngươi tự chọn!”

Quan Ngự Thiên nhìn Phong Lang Cư nói.

“Trong Thiên Hạ Thành ngươi còn có người giúp đỡ, một khi ta bị thương sẽ không đi được, ở đây ta có thể tiến công, cũng có thể lui lại!”

Phong Lang Cư lạnh lùng nói.

Vừa rồi không giao thủ ở Bộ phủ mà nhanh chóng rút lui, xuất hiện ở đây là vì ở đây giao thủ với Quan Ngự Thiên mà bại hẳn cũng có thể ung dung rời đi.

Mặc dù hẳn được xưng là Loạn thế ma quân, nhưng hẳn vẫn luôn rất bình tĩnh.

Vừa rồi ra tay giết Độc Cô Bắc Đẩu cũng vậy.

Độc Cô Bắc Đẩu không có cơ hội sống sót rời đi, hẳn liền giúp Độc Cô Bắc Đẩu giải thoát.

Àm!

Lúc hẳn nói chuyện, Quan Ngự Thiên động, thân thể vọt tới, Phong Lang Cư cũng không do dự lao ra nghênh đón.

Hai bóng người va chạm kịch liệt.

Thế công cuồng bạo bùng nổ, hai bên đan xen, từng cỗ lực lượng khủng bố lan ra xung quanh.

Quan Ngự Thiên vận dụng lực lượng trong biển ngưng thần, vì sử dụng lực lượng tầng thứ phá toái sẽ có vấn đề.

Cho nên không tới mức nguy cấp hẳn nhất định sẽ không động dụng lực lượng tầng thứ phá toái.

Chưởng của hai người rất bá đạo, Quan Ngự Thiên vẫn còn bảo lưu nhưng Phong Lang Cư lại công kích hết sức.

Khí kinh trong cơ thể hần lưu chuyển cực kỳ nhanh chóng, Thiên Nguyên Bắc Đầu Sát, nhất chuyển nhị, không ngừng gia tăng khí kinh và lực lượng.

Tốc độ giao thủ càng lúc càng nhanh, chỉ có thể nhìn thấy bàn tay thò ra rồi va chạm.

Sau đó chính là ảo ảnh chồng chéo.

Àm âm âm!

Hai bóng người không ngừng đan xen.

Tiếng nổ và chấn động không ngừng vang lên.

Khí kinh càn quét san bằng toàn bộ nơi giao thủ tạo thành một khu vực hoàn toàn trống trải.

Chiến đấu kịch liệt cũng hấp dẫn sự chú ý của một số võ giả khác, bọn họ đứng xa xa quan chiến.

Hách Liên Bá và những người khác cũng đã đến.

Ban đầu Hoa Ly Nguyệt muốn nhân cơ hội này rời đi nhưng Liễu Như Thần vẫn luôn nhìn chăm chăm, nàng chỉ có thể đi theo đến.

Àm!

Sau một tiếng nổ lớn, hai bóng người tách ra.

“Nếu ngươi chỉ có chút bản lĩnh này, hôm nay thật sự không đi được!”

Quan Ngự Thiên nhìn Phong Lang Cư, giao thủ từ đầu tới giờ hần chỉ mới khởi động, cho dù không sử dụng lực lượng tầng thứ phá toái thì Phong Lang Cư Cũng không thể so sánh được.

Lúc nói chuyện, khí tức trên người Quan Ngự Thiên lại tăng vọt, thần thể mạnh mẽ phối hợp với khí kinh hùng hậu cường hãn giống như sóng biển, thanh thế vô cùng dọa người.

Chương 664: Giết Phong Lang Cư, chiếm Thiên Hạ Minh

Lúc này Quan Ngự Thiên có chút nghiêm túc.

Chân khí mênh mông ngưng tụ thành sóng biển cuộn cuộn, những người xem trận chiến nhìn thấy cảnh này đều kinh hãi vô cùng.

Bọn họ có thể cảm nhận được sự cường đại của chân khí, Quan Ngự Thiên trong mắt bọn họ giống như một vị thần nhân, khí tức đáng sợ đang không ngừng lan tỏa.

Khiến cho những người xem trận chiến cảm thấy tim đập loạn nhịp.

Sau khi lùi xa hơn mới dần dần khôi phục.

“Người này là ai, sao lại mạnh như vậy!”

Một số võ giả xuất hiện nhìn Quan Ngự Thiên tỏa ra khí tức khủng bố, nghi hoặc hỏi.

Võ giả Thiên Hạ Thành chưa từng gặp Quan Ngự Thiên.

“Không biết, sao mình chủ Bộ Vân Tiêu lại không xuất hiện nhỉ? Đây chính là Thiên Hạ Thành của Thiên Hạ Minh.”

Một số người cũng thắc mắc.

Một cường giả như vậy xuất hiện, thân là mình chủ Thiên Hạ Minh nắm giữ Thiên Hạ Thành, Bộ Vân Tiêu nên xuất hiện nhưng bây giờ lại không xuất hiện, khiến người ta khó hiểu.

“Phong Lang Cư, xem ngươi có thể đỡ được một chưởng này của ta không!”

Tiếng của Quan Ngự Thiên vang lên.

Trong lúc nói chuyện, chân khí cuộn cuộn đó trong nháy mắt thu hết vào trong lòng bàn tay, hấn tung một chưởng.

Chưởng lực kinh thiên động địa hình thành một bàn tay khổng lồ hướng về phía Phong Lang Cư.

Phong Lang Cư ngưng trọng, một chưởng này mang theo thần thể, thần thể mạnh mẽ mơ hồ áp chế tâm thần hắn.

Tâm thần bị áp chế cộng thêm chưởng lực cuộn cuộn, một chưởng này hấn chắc chắn sẽ khiến hắn thảm bại.

Đồng tử hắn co lại, trong tay có thêm một viên châu màu đen.

Có một cỗ lực lượng vô hình từ trên viên châu đó tràn vào trong cơ thể Phong Lang Cư.

Thần thể của hắn vốn bị áp chế lúc này bắt đầu bạo động.

Thấy vậy, ánh mắt Quan Ngự Thiên ngưng tụ.

“Quan Ngự Thiên, thần thể của ta không bằng ngươi, nhưng ta có Ngưng Thần Châu.”

“Ngưng Thần Châu có thể giúp ta tăng cường thần thể, như vậy trên phương diện thần thể ngươi sẽ không áp chế được ta, xem ngươi giết ta thế nào!”

“Thiên Nguyên Bắc Đẩu, Huyết Sát Thiên Không Quyền!”

Lúc này áo bào trên người Phong Lang Cư bay phàn phật, Thiên Nguyên Bắc Đẩu Sát vận chuyển, khí huyết trên người bắt đầu sôi trào cuộn cuộn, phát ra tiếng như nước sông lớn.

Dưới thanh thế như vậy, khí tức Phong Lang Cư phát ra không ngừng tăng mạnh, chống lại thần thể của Quan Ngự

Thiên.

Lúc này Phong Lang Cư giống như một vị ma quân thật sự.

Đôi mắt đen giờ cũng đã biến thành màu đỏ tươi.

Mấy Tô Thần bọn họ đã đến gần.

Nhìn thấy khí thế mà Phong Lang Cư phát ra cùng với viên châu tản mát lực lượng vô hình tay hấn, ánh mắt Tô Thần sáng lên.

“Có thể tăng cường thần thể, quả thực không tầm thường, đây chính là át chủ bài của Phong Lang Cư, đáng tiếc hấn gặp phải Quan Ngự Thiên.”

Tô Thần thở dài.

Nếu thực lực của Quan Ngự Thiên ở trong biển ngưng thần, vậy thì muốn lưu lại Phong Lang Cư còn có chút khó khăn.

Nhưng thực lực của Quan Ngự Thiên không phải trong biển ngưng thần, cho dù Phong Lang Cư tăng cường thần thể, muốn áp chế Quan Ngự Thiên cũng không thể.

Ầm!

Hai cỗ lực lượng va chạm, tiếng nổ trầm đục vang lên khiến mặt đất rung chuyển.

Sau một kích, thân hình hai người đều không dừng lại.

Đặc biệt là Quan Ngự Thiên, hấn tiếp tục lao về phía Phong Lang Cư.

Phong Lang Cư nhìn Quan Ngự Thiên lao về phía mình, gương mặt trở nên dữ tợn.

“Thiên Nguyên Bắc Đẩu, Thiên Sát Huyết Chỉ!”

Ầm ầm!

Toàn bộ khí kinh trên người đều tụ tập ở đầu ngón tay, một ngón tay không lồ màu máu xuất hiện, tấn công Quan Ngự Thiên.

Qua một kích vừa rồi hẳn cảm nhận được lực lượng mạnh mẽ dao động trong cơ thể Quan Ngự Thiên, cho dù mượn Ngungh Thần Châu để chống lại thần thể của Quan Ngự Thiên, nhưng về khí kinh thì hẳn vẫn kém đối phương rất nhiều.

Vì vậy hẳn tập trung một kích để đánh trọng thương đối phương.

Ngón tay máu không lồ như một thanh kiếm sắc bén.

“Tiên thiên cương khí!”

Quan Ngự Thiên ra tay quát to, một cổ khí kinh bùng nổ.

Ầm!

Ngón tay màu máu va chạm với tiên thiên cương khí tạo ra ngọn sóng nhưng không phá vỡ được phòng ngự.

“Cái này!”

Sắc mặt Phong Lang Cư biến đổi, hẳn không ngờ một kích toàn lực của mình lại không phá vỡ được phòng ngự của đối phương.

“Phòng ngự khủng khiếp thật!”

“Người đó là ai, là Phong Lang Cư, các ngươi biết không?”

Những người xem trận chiến nhìn cảnh tượng khủng bố trước mặt không khỏi lên tiếng hỏi.

“Phong Lang Cư, hình như ta đã nghe qua!”

Một số người trầm ngâm.

“Môn chủ Vô Gian Môn nam hải, Loạn thế ma quân Phong Lang Cư.”

Lúc này một người lên tiếng.

“Nhưng sao Loạn thế ma quân lại xuất hiện ở Thiên Hạ Thành chúng ta?”

Một số người không hiểu.

Phong Lang Cư không ra tay, ánh mắt tràn đầy hung bạo, thân hình đột nhiên lao ra, khí kinh Thiên Nguyên Bắc Đẩu trong cơ thể bùng nổ, hình thành một, hai... năm luồng khí kinh, bắt đầu vận chuyển.

Ầm!

Phong Lang Cư thoát cái xuất hiện trước mặt Quan Ngự Thiên.

Bàn tay đột nhiên nắm chặt thành quyền, một cỗ lực lượng khổng lồ ngưng tụ.

Hắn đâm mạnh vào lá chắn tiên thiên cương khí của Quan Ngự Thiên.

Bùm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa như vang vọng.

Lực lượng cường đại khiến thân hình Quan Ngự Thiên lại bị chấn lui về phía sau mấy bước.

“Vẫn chưa phá được!”

Thấy vậy, Phong Lang Cư tiếp tục ra quyền, trong nháy mắt đã tung mấy quyền nặng nề, hắn phải phá vỡ tiên thiên cương khí của Quan Ngự Thiên, đánh Quan Ngự Thiên một đòn trong trạng thái sử dụng ngũ chuyển, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn rời khỏi.

Ầm ầm ầm!

Nắm tay va chạm với tiên thiên cương khí tạo ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Thân hình Quan Ngự Thiên liên tục bị chấn lui.

Trong lúc chấn lui, khí kinh trong cơ thể Quan Ngự Thiên tăng vọt ổn định thân hình.

“Đây là công kích mạnh nhất của ngươi sao? Vậy thì đưa ngươi lên đường!”

Quan Ngự Thiên lạnh lùng nhìn Phong Lang Cư, giao thủ lâu như vậy hắn đã hoàn toàn dò xét rõ thực lực của Phong Lang Cư.

Cũng biết được một ít chi tiết của cường giả ở thế giới này.

“Chết!”

Quan Ngự Thiên dừng lại trong khoảnh khắc đối phương ra quyền, tiên thiên cương khí bên ngoài cơ thể chuyển hóa thành khí kinh xuất hiện trong lòng bàn tay.

Trong nháy mắt hắn đánh ra mấy chưởng, mấy luồng khí kinh hóa thành long ảnh lao thẳng về phía đối phương.

Phong Lang Cư vội vàng ra quyền ngăn cản.

Nhưng mà chưởng lực mạnh mẽ đánh hắn bay ngược ra ngoài, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Quan Ngự Thiên vẫn không hề dừng lại, như quỷ ảnh xuất hiện trước mặt đối phương, bàn tay dùng sức tung chưởng.

Phong Lang Cư muốn đứng dậy nhưng một cỗ thần thể to lớn xuất hiện áp chế hắn.

Hắn muốn lập tức muốn hấp thụ lực lượng từ Ngưng Thần Châu thì bị một tiếng rống ngâm làm đầu óc mơ hồ.

Khi khôi phục thanh tỉnh, bàn tay của Quan Ngự Thiên đã rơi vào đỉnh đầu rồi.

Bùm!

Đầu của Phong Lang Cư như quả dưa hấu nổ tung.

“Minh chủ Bộ Vân Tiêu bị Phong Lang Cư đánh lén giết chết, Quan Ngự Thiên ta giết Phong Lang Cư ở ngoài Thiên Hạ thành, từ nay về sau Thiên Hạ Minh thuộc về Thiên Nhai Các Quan Ngự Thiên.”

Sau một kích giết chết Phong Lang Cư, tiếng Quan Ngự Thiên vang vọng khắp khu vực.

Nghe Quan Ngự Thiên nói, các võ giả quan chiến đều kinh ngạc.

Minh chủ Bộ Vân Tiêu bị Phong Lang Cư đánh lén giết chết, Quan Ngự Thiên giết Phong Lang Cư chiếm lấy Thiên Hạ Minh.

Chương 665: Lại bộ, một trong Tam đại công, Thiên Đình công

“Thiên Hạ thành đôi trời rồi!”

Một số võ giả nhìn bóng lưng bá đạo của Quan Ngự Thiên, không khỏi thì thào.

Bọn họ có chút không thể tiếp nhận, Bộ Vân Tiêu thống trị Thiên Hạ Minh hai mươi năm, có thể nói là bá chủ uy chấn khu vực Lăng Giang.

Một cường giả như vậy lại vô thanh vô tức chết vì bị ám sát.

Thiên Hạ Minh cứ như vậy mà đổi chủ.

Có lẽ giang hồ chính là như vậy

Cựu vương băng hà, tân vương lên ngôi.

Dù thế nào đi nữa, sau này khu vực Lăng Giang do Thập phương tổng sứ Thiên Nhai Các Quan Ngự Thiên chiếm Thiên Hạ Minh thống trị.

Bá chủ khu vực Lăng Giang, chính là Thiên Nhai Các Thập phương tổng sứ Quan Ngự Thiên.

Khu vực Lăng Giang gần với chín quận phương Bắc, các võ giả giang hồ cũng biết tin Đông các Thiên Nhai Các đã thống nhất tái ngoại.

Nói cách khác, trên danh nghĩa thì Thiên Nhai Các đã thống trị hai khu vực.

Vài ngày tiếp theo.

Dưới sự giúp đỡ của Liễu Như Thần và Hách Liên Bá, Nhan Âm Tuyệt cùng một số người khác.

Quan Ngự Thiên nhanh chóng hợp nhất Thiên Hạ Minh.

Tất nhiên không tránh khỏi có người đổ máu.

[Chiếm được Thiên Hạ Minh, chiếm được khu vực Lăng Giang, thưởng hai tấm thẻ rút thưởng màu cam.]

Khi Quan Ngự Thiên hoàn toàn nắm giữ khu vực Lăng Giang, Tô Thần đã nhận được hai tấm thẻ rút thưởng màu cam.

Tô Thần mừng rỡ không thôi.

Hắn đi đến khu vực phòng khách của khách điểm gọi một bàn đồ ăn, cùng Nguyên Tuy Vân lặng lẽ thưởng thức, còn Diệp Cô Thành thì không ra khỏi viện của mình.

So với Tô Thần và Nguyên Tuy Vân, Diệp Cô Thành hơi hấp dẫn sự chú ý, không thích hợp xuất hiện.

Trong khách điểm.

Tam giáo cửu lưu tụ tập, tiếng trò chuyện huyên náo, cảnh tượng náo nhiệt tràn ngập tin tức.

Mấy ngày nay Tô Thần vẫn luôn ở trong khách điểm này nghe ngóng một số tin tức về Thiên Hạ Minh.

“Thiên Nhai Các Thập phương tổng sứ Quan Ngự Thiên chính thức tiếp quản Thiên Hạ Minh rồi, nghe nói trên biển Thiên Hạ Minh còn xuất hiện ba chữ Thiên Nhai Các.”

“Điều này rất bình thường, giang hồ chính là kẻ mạnh sinh tồn, nhưng các ngươi có biết không? Phu nhân của Bộ Vân Tiêu, Nhan Âm Tuyệt hiện tại đã trở thành nữ nhân của Quan Ngự Thiên.”

“Chuyện này sao có thể?”

“Có gì mà không thể chứ, Bộ phủ đã biến thành phủ của Quan Ngự Thiên, Nhan phu nhân vẫn là nữ chủ nhân của phủ đệ đó.”

“Người nói xem nàng có trở thành nữ nhân của Quan Ngự Thiên không, nếu không trở thành nữ nhân của Quan Ngự Thiên, sao nàng còn có thể ở đó được, nhưng dung nhan của An phu nhân quả thực xinh đẹp, mỹ nhân xứng với anh hùng cũng là chuyện bình thường.”

“Người không muốn sống nữa rồi, dám nói như vậy, chuyện của Quan minh chủ, ta khuyên người ít nói, nếu không người sẽ mất mạng.”

“Người không biết khi Quan minh chủ thu phục Thiên Hạ Minh đã giết hại bao nhiêu người, bên trong Thiên Hạ Minh đều máu chảy thành sông.”

Mặc dù chủ đề này rất hấp dẫn, nhưng có người lại lên tiếng khuyên can

Còn về chuyện máu chảy thành sông mà bọn họ nói thì đúng là sự thật.

Thiên Hạ Minh ngầm bị Độc Cô gia cài cắm không ít người, những người này đều bị tìm giết, cộng thêm một số người trong Thiên Hạ Minh không phục, cho nên mới xuất hiện cảnh máu chảy thành sông.

Mọi sự sắp đặt đều là do Liễu Như Thần an bài.

Mặc dù Quan Ngự Thiên đã giết chết Phong Lang Cư, nhưng giang hồ không sợ chết rất nhiều, cho nên để ổn định khu vực Lăng Giang.

Liễu Như Thần đã lên kế hoạch cho cuộc giết chóc lần này.

Vừa trừ khử được quân cờ của Độc Cô gia, vừa uy chấn giang hồ khu vực Lăng Giang.

Tô Thần nghe những người này trò chuyện trong lòng khẽ động.

Quan Ngự Thiên thật sự đã chiếm được khu vực Lăng Giang.

Phía sau có Hách Liên Bá, Liễu Như Thần, còn có bộ hạ trước kia của Thiên Hạ Minh, tin rằng Thiên Hạ Minh sẽ mạnh hơn so với thời Bộ Vân Tiêu.

“Chuyện khu vực Lăng Giang đã xong, hăc nên đi gặp Quan Ngự Thiên rồi!”

Tô Thần trầm nghĩ, gặp Quan Ngự Thiên xong thì trở về Sơn Hà Môn.

Còn về việc tại sao không vội trở về là do Mộ Dung Khinh Trần ở Kinh sư hồi thư.

Chuyện Tụ Bắc quận đã bị đề xuống, nhưng trong thư cũng cảnh cáo Tô Thần sau này cẩn thận.

Mặc dù bên Binh bộ đã bị đề xuống nhưng Lại bộ đã đề mắt đến Thanh Long Hội.

E rằng tiếp theo Lại bộ và Trần Phủ Ti sẽ có động thái.

Bởi vì người đứng đầu Lại bộ, một trong Tam đại công tước của Đại Chu vương triều, Thiên Đỉnh Công Lục Sùng Sơn đã lên tiếng, muốn giết Lý Trầm Chu.

Tô Thần đã đề Bạch Sầu Phi gửi tin tức về Thiên Đỉnh Công Lục Sùng Sơn tới.

Nhưng chín quận phương Bắc ở xa Kinh sư.

Cho dù Lại bộ muốn ra tay, không tốn nửa tháng cũng không đến được chín quận phương Bắc cho nên hăc không

vội.

Trong đại sảnh Thiên Hạ Minh, Quan Ngự Thiên ngồi nghiêm chỉnh trên ghế chủ tọa.

Liễu Như Thần ngồi trên ghế bên phải, còn bên trái là Trang Toàn Cơ và Hoa Ly Nguyệt.

Thần sắc của hai người đều có chút không tốt.

Trang Toàn Cơ phiền não, bây giờ làm sao để nói với Quan Ngự Thiên về lợi ích của Thanh Long Hội.

Hoa Ly Nguyệt muốn đi mà không đi được, bây giờ nàng giống như cá nằm trên thớt, người ta muốn cắt thế nào thì cắt thế đó.

“Hoa phó hội trưởng, tổng sứ chúng ta rất coi trọng việc buôn bán của Nam Hải thương hội ở khu vực Lãng Giang, muốn vào chủ trì Nam Hải thương hội.”

“Không biết Hoa phó hội trưởng có ý kiến gì không?”

Liễu Như Thần mở lời.

“Đây là muốn Nam Hải thương hội ở khu vực Lãng Giang à!”

Hoa Ly Nguyệt trong lòng giật mình.

“Quan tổng sứ, ta chỉ là phó hội trưởng Nam Hải thương hội, Quan tổng sứ muốn vào chủ trì Nam Hải thương hội ở khu vực Lãng Giang, e rằng cần hội trưởng đồng ý.”

Hoa Ly Nguyệt nói thật.

“Hoa phó hội trưởng, Nam Hải thương hội do hội trưởng các người làm chủ, nhưng Nam Hải thương hội khu vực Lãng Giang thì do tổng sứ chúng ta khống chế, sau này sẽ tách khỏi Nam Hải thương hội!”

“Chỉ là hiện tại chúng ta không quen thuộc với việc buôn bán bên Nam Hải, cho nên mới cần Hoa phó hội trưởng giúp đỡ mà thôi.”

“Ta hy vọng Hoa phó hội trưởng hiểu rõ.”

Nghe được lời của Hoa Ly Nguyệt, Liễu Như Thần trầm giọng nói.

Trong khoảng thời gian này Hoa Ly Nguyệt tiếp xúc với Liễu Như Thần khá nhiều, biết người này bề ngoài trông có vẻ nho nhã nhưng tâm tư kín đáo, thủ đoạn tàn nhẫn.

Cuộc thanh trừng của Thiên Hạ Minh, kỳ thực đều do Liễu Như Thần này hoàn thành.

“Ta sẽ lập tức cho người thu thập sổ sách khế đất của Nam Hải thương hội khu vực Lăng Giang giao cho Quan tổng sứ, về phương diện sinh ý vẫn như cũ!”

“Nhưng như sứ giả, chuyện này giấu không được bao lâu, hội trưởng Nam Hải thương hội sẽ biết.”

“Nam Hải thương hội có quan hệ mật thiết với Độc Cô gia, trước đó Độc Cô Bắc Đầu được bổ nhiệm làm phó hội trưởng Nam Hải thương hội!”

“Hơn nữa Nam Hải thương hội dùng đủ mọi đường giúp Độc Cô gia quyên góp ngân lượng, đổi thành vàng.”

“Theo tình hình ta thăm dò được, Độc Cô Bắc Đầu đã quyên góp được năm trăm vạn lượng vàng, e rằng Độc Cô gia đã có động thái lớn.”

Đến bước này Hoa Ly Nguyệt cũng không do dự nữa, những gì có thể nói đều nói ra.

“Năm trăm vạn lượng vàng?”

Nghe đến đây Quan Ngự Thiên tỏ vẻ hiếu kỳ.

“Trước đó người muốn vay tiền từ tiền trang Nhà Cái là do nhận được mệnh lệnh của Độc Cô Bắc Đẩu, chẳng lẽ năm trăm vạn lượng vàng đó còn chưa đủ sao?”

Quan Ngự Thiên mở lời hỏi.

“Ta ước tính bọn họ muốn gom một ngàn vạn lượng vàng!”

Hoa Ly Nguyệt trầm giọng nói.

Mặc dù nàng đang giúp Độc Cô Bắc Đẩu quyên tiền, cũng ngầm điều tra một chút tình hình quyên bạc của Độc Cô Bắc Đẩu.

“Nhiều như vậy!”

Nghe được lời này không chỉ Quan Ngự Thiên và những người khác kinh ngạc, mà ngay cả Trang Toàn Cơ cũng vô cùng kinh ngạc, một ngàn vạn lượng vàng là một số lương quá lớn.

“Xem ra thật sự có động thái lớn, người biết số vàng này ở nơi nào không?”

Quan Ngự Thiên nhìn Hoa Ly Nguyệt nói.

Hoa Ly Nguyệt nói ra lời này, ý rất rõ ràng, chính là hấp dẫn sự chú ý của Quan Ngự Thiên.

Quan Ngự Thiên chú ý, vậy thì Quan Ngự Thiên sẽ không giết nàng, sẽ dùng nàng.

Chương 666: Hàng ngàn vạn lượng vàng, Kinh sư nổi gió, treo thưởng giá trên trời

Sự phát triển của bất kỳ thế lực nào cũng không thể không gắn với tiền tài.

Có tiền mới có thể mua được tài nguyên.

Đã nghe tới năm trăm vạn lượng vàng, Quan Ngự Thiên nhất định phải lấy được.

“Số vàng cụ thể ở đâu, ta không rõ, ta sẽ giúp Quan Tổng sứ tìm ra tung tích của số vàng này.”

Hoa Ly Nguyệt lên tiếng.

Thần sắc rất tự tin.

Trước đó đưa ra hơn một ngàn vạn lượng bạc trắng, mặc dù đã giao xong nhưng nàng cũng phải người bí mật theo dõi.

“Hoa Phó hội trưởng, người rất tốt, Như Thần, chuyện này cứ giao cho người hỗ trợ Hoa Phó hội trưởng hoàn thành, nhất định phải có được số vàng đó!”

Quan Ngự Thiên nói với Liễu Như Thần.

“Tuân lệnh Tổng sứ!”

Liễu Như Thần nhận lệnh.

Hoa Ly Nguyệt lúc này bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn về phía Trang Toàn Cơ.

Trang gia ở khu vực Lãng Giang có không ít tiền trang, tiền trang làm ăn phát đạt hơn nhiều so với Nam Hải thương hội của các nàng.

“Trang Toàn Cơ hiện tại ngồi ở đây, hẳn là Quan Ngự Thiên muốn tiền trang của Trang gia.” Hoa Ly Nguyệt thâm nghĩ.

Trang Toàn Cơ cũng đang có chút lo lắng.

Khí thế của Quan Ngự Thiên quá mạnh, vô hình trung áp chế nàng.

Những ngày qua nàng đã viết thư cho Tô Thần thông báo tình hình bên này.

Nhưng Tô Thần bên kia không hồi âm cho khiến cho nàng lo lắng, không biết nên nói thế nào với Quan Ngự Thiên về một nửa lợi ích của Thiên Hạ Minh.

“Toàn Cơ cô nương, sản nghiệp của Thiên Hạ Minh người đã xử lý xong chưa, giao dịch bình thường cần trả bao nhiêu, ta sẽ để Như Thần đổi thành ngân phiếu giao cho người!”

Quan Ngự Thiên lúc này lên tiếng.

“A!”

Trang Toàn Cơ không khỏi kêu lên một tiếng, nàng còn tưởng Quan Ngự Thiên muốn nói với nàng về chuyện tiền trang của Trang gia, không ngờ lại nói về chuyện sản nghiệp Thiên Hạ Minh.

“Quan Tổng sứ, ta và Như Thần sứ giả đã tính toán xong sản nghiệp của Thiên Hạ Minh, trước đó thiếu chủ cũng đã đổi thành bạc trắng!”

Trang Toàn Cơ vội vàng nói.

Nói xong lời này, cuối cùng nàng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc này.

Có một tên đệ tử của Thiên Hạ mình đến bên ngoài đại sảnh.

“Minh chủ, bên ngoài có một người tên Tô Thần đến bái kiến ngài!”

“Tô Thần! Mau mời vào!”

Quan Ngự Thiên nói.

“Tuân lệnh!”

Đệ tử đó nhanh chóng đi mời Tô Thần.

Tô Thần đã nhanh chóng đến cửa nghị sự đường.

“Chúc mừng Quan Tổng sứ đã chiếm được Thiên Hạ Minh!”

Tô Thần sau khi vào đại sảnh, liền chúc mừng.

“Tô Thiếu long thủ khách sáo rồi, mời ngồi!”

Quan Ngự Thiên lúc này đã đi xuống khỏi ghế ngồi, trước đó Liễu Như Thần đang ngồi, cũng đứng dậy, nhường ghế của mình ra.

Quan Ngự Thiên và Tô Thần ngồi đối diện nhau.

Thấy cảnh này.

Hoa Ly Nguyệt và Trang Toàn Cơ ở đối diện bọn họ, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ kinh ngạc.

Các nàng hoàn toàn không ngờ Quan Ngự Thiên lại tiếp đón Tô Thần như vậy.

Quan Ngự Thiên sau khi trở thành minh chủ Thiên Hạ Minh, gặp ai cũng không xuống khỏi ghế minh chủ, nhưng khi gặp Tô Thần lại tự động xuống.

Tô Thần này chỉ là Thiếu long thủ của Thanh Long Hội mà thôi.

Không đáng đề cường giả như Quan Ngự Thiên lễ phép như vậy.

“Không phải ta đến chúc mừng Quan thể thúc chiếm được Thiên Hạ Minh sao, Tùy Vân đưa lễ vật cho Quan Tổng sứ!”

Đến gặp Quan Ngự Thiên, Tô Thần tất nhiên phải mang theo lễ vật, cho nên trên đường đến hắn đã bảo Nguyên Tùy Vân chuẩn bị một chút, bề ngoài vẫn phải làm cho ra dáng.

Liều Như Thần nhận lấy hộp quà từ trong tay Nguyên Tùy Vân.

“Người đến đúng lúc, mấy ngày trước ta giết Phong Lang Cư, lấy được một thứ tốt từ trên người hắn, vừa vận tặng cho người!”

Quan Ngự Thiên từ trong ngực móc ra một cái túi gấm, bên trong túi chính là viên Ngưng Thần Châu hắn có được từ trên người Phong Lang Cư.

Tô Thần nhận lấy túi gấm rồi móc Ngưng Thần Châu ra xem.

[Phát hiện Ngưng Thần Châu, thưởng một tấm thẻ bài rút thưởng màu cam.]

“Ngưng Thần Châu, Quan Ngự Thiên thể mà lại tặng Ngưng Thần Châu cho Tô Thần!”

Sắc mặt Hoa Ly Nguyệt hơi đổi.

“Hoa Phó hội trưởng, không ngờ người không sao!”

“Ta còn tưởng rằng người xảy ra chuyện, đám hàng hóa đó ta lại giúp Nam Hải thương hội các người bảo quản một thời gian.”

Tô Thần nhìn Hoa Ly Nguyệt lên tiếng.

Nghe được lời của Tô Thần, Hoa Ly Nguyệt không khỏi cười khò.

“Hoa Phó hội trưởng, trước đó người nói chuyện Tà Minh ở Kinh sư, thời gian này ta đã dò hỏi một chút, trước đó ở Kinh sư lan truyền tin Tà Minh muốn giết Đế sư, chẳng lẽ chuyện người nói với ta có liên quan đến chuyện này.”

Tô Thần hỏi.

“Ta đoán là chuyện này, cụ thể còn phải gặp người của Tà Minh mới được!”

“Chuyện này và chuyện tập trung sát thủ, Thanh Long Hội chúng ta nhất định sẽ tham gia, người về Kinh sư thì để lại cho chúng ta tín vật và vị trí để dễ dàng tìm người hơn.”

Tô Thần nói.

Ám sát Đế sư Đại Chu triều, chuyện này không đơn giản.

Có khả năng là muốn thăm dò Chu Đế, là sấm chớp báo trước khi bão tố ập đến.

Ám sát Đế sư sẽ phát sinh hai tình huống.

Một là Đế sư tử vong.

Chỉ cần Đế sư tử vong, như vậy Kinh sư sẽ loạn, Kinh sư loạn, khắp Đại Chu sẽ xuất hiện biến cố, đến lúc đó giang hồ gió nổi mây phun.

Tình huống thứ hai chính là Đế sư không chết, trấn áp kẻ địch.

Nhưng bất kể như thế nào, Đế sư đều trở thành mục tiêu ám sát, đây chính là hành vi khiêu chiến Đại Chu vương triều.

Biểu thị giang hồ Đại Chu bắt đầu loạn.

Một khi loạn, mỗi lửa khởi nguồn hỗn loạn sẽ xuất hiện.

Đám cường giả giang hồ chỉ cần được cho một mỗi lửa thì bọn hắc sẽ thừa thế mà nổi lên.

Cho nên Thanh Long Hội nhất định phải tham gia.

Hướng hồ cường giả sát thủ trong thiên hạ tụ họp, nếu Thanh Long Hội không có người đến, như vậy đẳng cấp sẽ thấp đi một bậc.

Có ảnh hưởng đến thanh thế của Thanh Long Hội.

Nghe Tô Thần nói như vậy, Hoa Ly Nguyệt khẩn trương nói:

“Tô Thiếu long thủ, gần đây ta không về Kinh sư được, ta phải giúp Quan Tổng sứ làm một chuyện.”

Hiện tại Quan Ngự Thiên coi trọng vàng.

Hoa Ly Nguyệt tất nhiên phải giúp Quan Ngự Thiên có được vàng trước.

“Ngoài chuyện Độc Cô Bắc Đẩu đã chết, thủy vận Nam Bắc không thông, hẳn là không còn chuyện quan trọng khác chứ?”

Tô Thần không khỏi lên tiếng hỏi.

Hoa Ly Nguyệt không khỏi nhìn về phía Quan Ngự Thiên, nàng không biết có nên nói chuyện vàng cho Tô Thần biết hay không.

Mặc dù Trang Toàn Cơ cũng đã nghe được chuyện này.

Nhưng nàng không được Quan Ngự Thiên cho phép, không dám nói.

“Độc Cô Bắc Đẩu đang thu thập vàng, đã thu thập được năm trăm vạn lượng vàng, ta bảo Hoa Phó hội trưởng giúp ta

tìm được số vàng đó, nếu người có hứng thú, chúng ta có thể liên thủ tìm kiếm.”

Quan Ngự Thiên nói.

“Năm trăm vạn lượng vàng, Độc Cô Bắc Đầu thu thập nhiều vàng như vậy để làm gì?”

Tô Thần kinh ngạc nói.

“Tình hình cụ thể không rõ, có lẽ là Độc Cô gia muốn làm gì đó?”

Quan Ngự Thiên nói.

Ngay lúc hần nói, Hách Liên Bá từ bên ngoài đại sảnh đi vào.

“Minh chủ, có thể liên quan đến treo thưởng một nhiệm vụ xuất hiện trên Âm sát bảng ở chợ đen Giang Nam.”

“Đêm qua có người treo thưởng một ngàn vạn lượng vàng trên Âm sát bảng chợ đen Giang Nam để lấy đầu của Đế Võ Hầu, một trong Tứ đại chiến hâu, ai mang đầu của Đế Võ Hầu đến đều có thể lấy được số vàng đó!”

Hách Liên Bá đi vào rồi nói.

“Đế Võ Hầu? Đế Võ Hầu chính là người chuẩn bị thay thế Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã nắm giữ nam hải, nếu như vậy thì nhiệm vụ treo thưởng này có thể do Độc Cô gia ban bố!”

Hoa Ly Nguyệt nói.

“Nói cách khác, đúng như người đoán!” Quan Ngự Thiên tỏ vẻ hứng thú.

Tô Thần cũng tỏ vẻ phấn khích.

“Quan thúc, các người đi cướp số vàng đó, Thanh Long Hội chúng ta đi lấy đầu của Đế Võ Hầu!”

Sở Thần mở miệng nói.

Trên mặt thì từ bỏ số vàng này nhưng trên thực tế vẫn nằm trong túi của Tô Thần.

“Tốt, quyết định như vậy đi, thật sự không ngờ Độc Cô gia tặng cho chúng ta một Thiên Hạ Minh, còn tặng cho chúng ta một số vàng lớn.”

Quan Ngự Thiên cười to.

Chương 667: Độc Cô Vi Ngã xuất hiện, Đế Võ Hầu muốn thử Chân Vũ Uyển

Lúc này, tại một hòn đảo nhỏ ở trung tâm Tàn hồ lớn nhất Kim Lăng quận thành Giang Nam.

Trên đảo có hàng chục tòa lầu các ngắm cảnh.

Trong một gian phòng yên tĩnh bên cửa sổ của một lầu các.

Một nam tử dáng người hùng vĩ, mặc quần áo hào nhoáng đang đứng bên cửa sổ, ánh mắt sắc bén nhìn ra mặt hồ.

Trong phòng còn một mỹ nhân mặc áo đen, ngón tay đặt trên đàn tranh gảy nhẹ, tiếng đàn như ngựa phi nước đại, ngàn quân xung trận, khí thế sôi sục, khiến người ta có cảm giác tâm trạng sôi trào.

Chỉ là sắc mặt nam tử không hề thay đổi, dường như không bị tiếng đàn ảnh hưởng.

Ngón tay của nữ tử đột nhiên dừng lại, muốn thay đổi phong cách.

“Hôm nay đến đây thôi!”

Lúc này, nam tử đứng bên cửa sổ lên tiếng.

“Vương gia, đêm qua ta đã treo thưởng trên chợ đen, tin rằng Đế Võ Hầu sẽ không đến được Nam Hải, chỉ cần hắn không đến được Nam Hải, Vương gia sẽ có thời gian phá giải cổ mộ, lấy được truyền thừa của cường giả giết lên Thiên Môn bên trong!”

“Chỉ cần Vương gia có được truyền thừa, Chu Đế cũng không phải là đối thủ của Vương gia, đến lúc đó Vương gia có thể thay thế Chu Đế, bước vào Thiên Môn, có được quyền lực lớn hơn!”

Mỹ nhân mặc đồ đen lên tiếng.

“Chuyện trở nên phức tạp rồi, Phong Lang Cư, Liễu Hắc Y và Bắc Đầu đều chết ở khu vực Lăng Giang.”

“Người sắp xếp người điều tra Thiên Nhai Các, còn cả Quách đại sư, tìm nữ nhi và nữ tế của hắn ta để uy hiếp, bắt hắn đi theo chúng ta, sau khi đi giết hết những người đó!”

Nam tử lên tiếng, giọng nói tràn đầy lạnh lùng.

“Tuân lệnh Đại tướng quân!”

Mỹ nhân mặc đồ đen cúi người nói.

Từ cuộc trò chuyện của hai người, có thể biết được nam tử này chính là Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã của Đại Chu vương triều.

Hắn không ở Kinh sư, cũng không ở Nam Hải, mà là ở Giang Nam.

Trong một khu vườn rộng lớn ở Kinh sư.

Một nam tử mặc trường bào dài màu đen viền vàng đang tiễn khách.

Nam tử có khuôn mặt uy nghiêm, thân hình cao lớn, trông bá đạo, không giận mà uy.

Những vị khách mà hắn tiễn đều là quan viên của vương triều Đại Chu.

“Đế Võ Hầu dừng bước, lần sau ta đến Nam Hải sẽ lại trò chuyện với ngươi.”

Một nam tử mặc trường bào xanh lên tiếng.

“Được, vậy ta sẽ ở Nam Hải chờ thế huynh đến, đến lúc đó chúng ta không say không về!”

Nam tử mặc trường bào đen vàng cười tiễn nam tử mặc trường bào xanh đi.

Nam tử mặc trường bào đen vàng này chính là Đế Võ Hầu đứng đầu Tứ đại chiến hầu của vương triều Đại Chu.

Hắn quay người trở về đại sảnh.

Một bóng người mặc đồ đen xuất hiện ở cửa.

“Hầu gia, trên chợ đen Giang Nam đã xuất hiện lệnh truy nã ngài, treo thưởng một ngàn vạn lượng vàng lấy đầu ngài.”

Người đến quỳ xuống nói.

Nghe xong, ánh mắt Đế Võ Hầu trở nên lạnh lẽo, phát ra một cỗ khí tức bạo ngược.

Đế Võ Hầu đứng đầu Tứ đại chiến hầu, thứ hạng không phải tự xếp mà là do Chu Đế đích thân ban tặng.

“Không ngờ ta vừa chuẩn bị rời khỏi Kinh sư, trên chợ đen đã xuất hiện lệnh truy nã ta!”

“Độc Cô Vi Ngã, người không muốn ta đến Nam Hải như vậy sao? Người đã bố trí cái gì ở Nam Hải đây?”

Đế Võ Hầu thu liễm khí tức của mình, lạnh lùng nói.

“Hầu gia, chuyện này không đơn giản, Binh bộ vừa mới thúc giục ngài đến Nam Hải, trên chợ đen đã xuất hiện lệnh truy nã, Đại tướng quân không nên hấp tấp như vậy, ngài nói có phải có người muốn khơi mào cuộc chiến giữa ngài và Đại tướng quân hay không?”

Lúc này, một nam tử trung niên mặc trường bào đen từ trong đại sảnh đi tới nói.

“Không phải người khác, hẳn là Độc Cô Vi Ngã, Hầu gia đến Nam Hải, người duy nhất bị tổn hại lợi ích chính là Độc Cô Vi Ngã.”

“Huống hồ ngàn vạn lượng vàng là một khoản tiền rất lớn, không phải ai cũng có thể bỏ ra được, Độc Cô gia ở Nam Hải nhiều năm như vậy, độc chiếm bao nhiêu sinh ý, hoàn toàn có khả năng bí mật huy động số vàng này!”

“Huống hồ nếu người khác tính kế Hầu gia thì lệnh truy nã này hẳn đã sớm xuất hiện trên chợ đen!”

“Không phải đợi đến khi Hầu gia sắp rời khỏi Kinh sư mới treo thưởng!”

“Hầu gia, treo thưởng quá lớn, ta khuyên Hầu gia tạm thời không nên rời khỏi Kinh sư, nên đến Binh bộ lánh nạn.”

Sau khi nam tử mặc đồ đen nói xong, một nam tử mặc trường bào màu xanh lam bước ra nói.

“Đến Binh bộ lánh nạn, Đế Võ Hầu ta một đời sát phạt, chưa từng sợ hãi, huống hồ ta đến Binh bộ lánh nạn nói lên điều gì, nói lên rằng Đế Võ Hầu sợ rồi, đây là nỗi nhục của ta cũng là nỗi nhục cho Binh bộ, Binh bộ sẽ không cho phép.”

Đế Võ Hầu trầm giọng nói.

“Nhưng lệnh truy nã ngàn vạn lượng vàng này quá hấp dẫn, sẽ có rất nhiều người muốn lấy mạng Hầu gia!”

Nam tử mặc trường bào màu xanh lam ngưng trọng nói.

Nghe nam tử nói, sắc mặt Đế Võ Hầu cũng trở nên ngưng trọng.

Một số tiền lớn như vậy ai cũng động lòng, tiền tài làm mờ mắt.

Những tổ chức sát thủ cường đại trong giang hồ nhất định sẽ hành động.

Ước tính không đến nửa ngày, Hầu phủ của hắn sẽ bị xâm nhập.

“Ngay lập tức điều động toàn bộ ba ngàn binh lính riêng của ta bên ngoài thành đến quanh trang viên, Viên Thần người đến Binh bộ một chuyến, hỏi xem Binh bộ có ý kiến gì không!”

“Độc Cô Vi Ngã, đừng để ta tìm được cơ hội, có cơ hội ta nhất định phải giết ngươi.”

Sắc mặt Đế Võ Hầu vô cùng u ám.

“Ta vào mật thất trước, các ngươi làm xong việc đến mật thất tìm ta.”

Đế Võ Hầu nói xong liền đi về phía một ngọn núi giả ở hậu viện.

Đó là một mật thất tu luyện mà hắn xây dựng.

Bình thường hắn đều tu luyện trong mật thất.

Sau khi vào mật thất, Đế Võ Hầu nhẹ nhàng đẩy một cánh cửa đá.

Sau cánh cửa đá là một đường hầm tối đen.

Bên trong đường hầm một màu đen kịt, như thể không có điểm cuối.

Nhưng Đế Võ Hầu dường như rất quen thuộc, tiến vào rồi nhanh chóng đi về phía trước, khoảng hai khắc sau hắn xuất hiện trước một cánh cửa đá khác.

Sau cánh cửa đá này còn có một mật thất.

Trong mật thất, Thái Kinh mặc áo gấm đang ngồi.

Trước mặt hắn còn có một chiếc bàn đá, trên bàn đá bày một bình rượu, một ít thức ăn.

“Ta biết ngươi sẽ đến tìm ta, chỉ là đến hơi muộn!”

Thái Kinh nhìn Đế Võ Hầu đi ra từ sau cánh cửa đá.

“Uống rượu, muộn một chút cũng không sao, không biết lần này uống xong chúng ta còn có thể cùng nhau uống rượu nữa không!”

Đế Võ Hầu ngồi xuống trước mặt Thái Kinh, tự rót cho mình một chén rượu.

“Đại tướng quân Độc Cô Vi Ngã đã hạ quyết tâm, ngàn vạn lượng vàng muốn lấy đầu ngươi, hắn đang cảnh cáo ngươi không được đến Nam Hải.”

“Nhưng nói thật, ta cũng muốn vì số tiền thưởng này mà ra tay với ngươi, mang đầu ngươi đi lĩnh thưởng!”

Thái Kinh nhìn Đế Võ Hầu nói.

“Ta cũng muốn tự cầm đầu mình đi lĩnh số tiền thưởng đó.”

Đế Võ Hầu uống một ngụm rượu nói: “Nhưng đây cũng là cơ hội cho chúng ta, vì số tiền thưởng này, chắc chắn sẽ có người trong Kinh sư ra tay với ta!”

“Vì vậy ta sẽ điều động toàn bộ ba ngàn binh lính riêng của ta bên ngoài thành về phủ, tối nay ngươi sắp xếp người ra tay với ta, sau khi bị phát hiện thì chạy trốn đến Chân Vũ Uyển, ta sẽ dẫn binh đến Chân Vũ Uyển lục soát, giúp ngươi dò xét thực lực của Chân Vũ Uyển, xem thử Tà Minh chúng ta có thể ra tay với Chân Vũ Uyển hay không.”

Đế Võ Hầu nói.

Chương 668: Mời Thanh Long Hội, Yến Thập Tam xuất hiện tại Kinh sư

Nghe lời Đế Võ Hầu nói.

Thái Kinh cau mày, mở lời: “Nếu như vậy ngươi sẽ đối đầu với Chân Vũ Uyển, Chân Vũ Uyển tuy không bằng Bất Lão Đường và Trường Sinh Hội, nhưng cao thủ cũng không ít, một khi bọn họ vì chuyện này mà để mắt đến phần thưởng, ra tay với ngươi, ngươi sẽ càng nguy hiểm hơn.”

“Ta biết, chỉ là bỏ lỡ cơ hội như vậy, e rằng sẽ không còn nữa, cho nên ta phải nắm bắt cơ hội này, nhưng ngươi cũng không cần lo lắng, ta sẽ kéo người của quân bộ cùng xử lý chuyện này.”

Đế Võ Hầu trầm giọng nói.

“Nếu như vậy thì ta sẽ lập tức sắp xếp.”

“Theo tình hình hiện tại, nhiệm vụ giết Đế sư có thể bắt đầu.”

Thái Kinh nói.

“Đã chọn tổ chức sát thủ ổn thỏa chưa? Muốn giết Đế sư không phải có dễ dàng như vậy.”

Đế Võ Hầu nghe vậy, cau mày.

“Ở khu vực Lăng Giang, môn chủ Âm Ảnh Môn Hoa Ly Nguyệt gửi thư đến, nàng giới thiệu cho ta Thanh Long Hội.”

“Thanh Long Hội theo ta tìm hiểu thì bên bọn họ có ba cường giả trong biển ngưng thần xuất hiện.”

Nói đến Thanh Long Hội, Thái Kinh có chút kinh ngạc.

“Thanh Long Hội là thế lực xuất hiện ở chín quận phương Bắc sao?”

“Bọn họ có ba cường giả Ngưng Thần?”

Đế Võ Hào không nắm nhiều tin tức về Thanh Long Hội cho nên có chút nghi hoặc.

“Đúng vậy, hơn nữa thực lực đều rất mạnh, từ thực lực mà bọn họ biểu hiện ra, hẳn là Thanh Long Hội này còn có cường giả cấp cao hơn, cho nên ta chuẩn bị tiếp xúc với Thanh Long Hội trước.”

Thái Kinh nói tiếp.

“Thế lực như vậy xuất hiện có chút đột ngột, ta sợ đằng sau có gì đó? Người chuẩn bị thông qua Hoa Ly Nguyệt liên lạc với bọn họ sao?”

Đế Võ Hào nói.

“Hoa Ly Nguyệt chỉ mới tiếp xúc với đối phương, biết cũng không nhiều, ta chuẩn bị thông qua Thiên Nhai Các để tiếp xúc với Thanh Long Hội.”

“Hiện tại ở Kinh sư, lâu chủ Kim Phong Tế Vũ Lô Bạch Sầu Phi có chút quan hệ với thiếu long thủ Tô Thần của Thanh Long Hội, ta muốn thông qua hắn tìm hiểu chút tin tức về Thanh Long Hội.”

“Chuyện này ngươi cứ sắp xếp, còn nhiệm vụ của ngươi ở Giang Nam thế nào rồi?”

Đế Võ Hào gật đầu, sau đó hỏi.

“Chuyện ở Giang Nam xảy ra biến cố, xuất hiện một thế lực tên là Cái Bang, bọn hắc mọn cơ hội chúng ta tạo ra thu nạp đệ tử một cách.”

“Hiện tại ở khu vực Giang Nam, chỉ cần là ăn mày, đều có thể là người của Cái Bang này.”

“Tuy rằng thực lực của đệ tử rất yếu, nhưng một khi động vào có thể tạo ra sóng lớn.”

“Bởi vì sự xuất hiện của bọn họ nên không thể tạo ra hỗn loạn, cũng không thể chiết xuất được đại lượng dịch độc.”

“Nhưng đây không phải là chuyện quan trọng nhất, gần đây ta luôn cảm thấy có một bàn tay vô hình thúc đẩy chúng ta làm việc.”

“Có thể chúng ta đã trở thành quân cờ của người khác!”

Sắc mặt Thái Kinh trở nên vô cùng ngưng trọng.

“Như vậy sao? Trước đó nhị đệ cũng có nghi ngờ, xem ra thật sự có một bàn tay vô hình thúc đẩy chúng ta làm việc.”

“Người có hoài nghi kẻ nào không?”

Đế Võ Hào mở lời.

“Vẫn đang tra, ở Kinh sư có rất nhiều người có thể làm chuyện này.”

Thái Kinh lắc đầu nói.

“Bất kể có thúc đẩy hay không, chúng ta đã thực hiện bước đầu tiên, vậy thì sau này cũng không thể dừng lại.”

“Tình hình hiện tại, thực lực của người cần phải nhanh chóng nâng cao đến Ngưng Thần cảnh, nếu không người sẽ càng nguy hiểm.”

Đế Võ Hào nhìn Thái Kinh, nói.

“Ta cũng rất muốn bước vào Ngưng Thần cảnh, nhưng ta vừa mới Hóa Hải không lâu, muốn ngưng tụ thần thể căn bản không được.”

“Hơn nữa có lẽ một số người đã biết thân phận hiện tại của ta và thực lực ở đan điền hóa hải, có thể khiến đối phương coi thường lực lượng của Rà Minh chúng ta!”

Thái Kinh đáp lời.

“Vậy thì cứ làm theo cách của ngươi, gần đây ta sẽ không gặp các ngươi nữa, có vấn đề gì, ngươi hãy liên lạc với nhị đệ!”

Nói xong, Đế Võ Hầu lại uống một ngụm rượu rồi xoay người đi qua cánh cửa đá trước đó, rời khỏi mật thất.

Thái Kinh một mình ở trong mật thất uống rượu.

Một nơi khác, trong một tiểu viện bình thường.

Có ba bóng người đang ngồi cùng nhau.

Bạch Sầu Phi của Kim Phong Tế Vũ Lô, Mộ Dung Phục và Thượng Quan Kim Hồng.

Ba người đều đội nón cối đen, lặng lẽ chờ đợi.

Người mời họ hôm nay chính là Yên Thập Tam vừa mới vào Kinh sư.

Đột nhiên trong sân viện vắng vẻ có hơi lạnh lan tỏa, ba người không khỏi khẽ động thân.

Ánh mắt nhìn về một hướng.

Trong bóng tối, Yên Thập Tam ôm kiếm xuất hiện sau một cây cột đồ nát.

Nếu không phải luồng hơi lạnh vừa rồi, bọn họ sẽ không phát hiện ra Yên Thập Tam trong bóng tối.

Bởi vì Yên Thập Tam cho người ta cảm giác quá yên tĩnh.

“Yên Thập Tam!”

Thượng Quan Kim Hồng mở lời.

“Giết ai?”

Yên Thập Tam không trả lời, chỉ hỏi giết ai.

“Một người, phu nhân của bang chủ Kim Tiền Bang Kim Phi Hồng, Lạc Tử Yên.”

Thượng Quan Kim Hồng lấy ra một tờ giấy vẽ từ trong ngực.

“Trong vòng một ngày, nàng ta sẽ chết!”

Yên Thập Tam nhận lấy tờ giấy vẽ mặt mà Thượng Quan Kim Hồng đưa tới rồi nói.

Giọng nói súc tích, mang theo sự tự tin tuyệt đối.

Nói xong liền xoay người, nhanh chóng biến mất trước mặt ba người.

“Kiếm khách cô độc, thật lạnh lùng!”

Bạch Sầu Phi nhìn Yên Thập Tam rời đi nói.

So với những người khác của Thanh Long Hội, nói thật, Yên Thập Tam mới cho hắn cảm giác giống sát thủ thực sự.

“Lạc Tử Yên không đơn giản, có thể gần đây đã điều tra được điều gì đó, cho nên nàng phải chết, chỉ cần Lạc Tử Yên chết, bước tiếp theo là Kim Phi Hồng xuất quan hoặc là Dương quân sự triệu tập chúng ta ra tay với Sở Thiên Đường.”

“Bất kể là thế nào, đều có lợi cho chúng ta.”

“Kim Phi Hồng xuất hiện, ta có thể biết được thực lực của hắn, nếu không xuất hiện, vậy thì cuộc chiến giữa Kim Tiền

Bang và Sở Thiên Đường sẽ càng kịch liệt, ta nghĩ Thập nhị hoàng tử sẽ giúp ta nhiều hơn.”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Chúng ta tiến hành theo kế hoạch của mình, về mặt tình báo thì làm phiền Bạch lão đệ rồi!”

Thượng Quan Kim Hồng nói với Bạch Sâu Phi.

“Vừa khéo gần đây nhân thủ bên ta cũng tăng thêm, Sở Thiên Đường mà có động thái gì người sẽ nhanh chóng nhận được tin.”

Nói xong, ba người nhanh chóng rời đi.

Đêm khuya ánh trăng sáng tỏ, tiếng ve kêu trong trẻo

Đêm hè có phần oi bức.

Bên trong hậu viện của Kim Tiền Bang.

Trong một tòa đình giữa hồ.

Tư Mã Cuồng và Liễu Ngọc đang đứng bên cạnh Lạc Tử Yên.

“Phu nhân, gần đây thế công của Sở Thiên Bá có phần yếu đi, dường như không muốn đánh tiếp với chúng ta.”

Dương quản gia ở bên cạnh mở lời.

“Hừ, bọn chúng cướp đi nhiều bạc như vậy, lại không muốn đánh nữa, coi Kim Tiền Bang chúng ta không có tính khí sao?”

“Có biết nguyên nhân hấn làm như vậy không?”

Lạc Tử Yên nhẹ giọng hỏi.

“Có thể liên quan đến tin tức truyền đến từ Giang Nam.”

“Lục Hóa Viễn của Sở Thiên Đường bị người giết ở Giang Nam, có thể là cao thủ của Thiên Nhai Các ra tay.”

“Trước đây Sở Thiên Bá muốn ra tay với Kim Phong Tế Vũ Lôu, nhưng gần đây Tổng sứ Quan Ngự Thiên của Thiên Nhai Các xuất hiện, đánh hạ Thiên Hạ Minh, thống nhất khu vực Lăng Giang khiến hần không dám động thủ,”

Dương quản gia cười nói.

Chương 669: Yên Thập Tam ra tay, Lạc Tử Yên lộ bài tẩy, thân tử

“Xem ra tên Sở Thiên Bá này chỉ có thể bắt nạt nữ tử yếu đuối như ta!”

“Ngày mai ngươi đến Sở Thiên Đường gặp Sở Thiên Bá kia, chỉ cần hắn chịu trả lại những thứ đã cướp rồi đền bù cho chúng ta một số ngân lượng thì tranh đấu giữa chúng ta sẽ chấm dứt.”

Lạc Tử Yên nói.

“Tuân lệnh phu nhân!”

Dương quản gia nhận lệnh.

“Đi chuẩn bị một số thứ, ngày mai ta muốn đến Bắc Trấn Phủ Ti bái kiến phó thống lĩnh Trấn Phủ Ti Lý Mộc Dịch.”

Sau đó Lạc Tử Yên phân phó.

Trấn Phủ Ti Kinh sư lại chia thành Nam Bắc Trấn Phủ Ti.

Hai bên quản nam bắc Kinh sư.

Kim Tiền Bang thuộc quyền quản hạt của Bắc Trấn Phủ Ti.

Ngoài thống lĩnh Bắc Trấn Phủ Ti, còn có năm phó thống lĩnh, trong đó phó thống lĩnh đứng thứ ba Lý Mộc Dịch là người giỏi điều tra nhất.

“Thuộc hạ sẽ đi chuẩn bị ngay.”

Dương quản gia cúi người rời đi.

“Phu nhân, người mời Lý Mộc Dịch đến là để điều tra hung thủ giết nhị gia sao?”

Liễu Ngọc đứng sau Lạc Tử Yên lên tiếng.

“Việc giết nhị gia, tất nhiên phải điều tra, còn ta mời Lý Mộc Dịch giúp đỡ là muốn hắn giúp ta tìm ra nội gián trong Kim Tiền bang, ta nghi ngờ chuyện này có thể do người trong Kim Tiền bang chúng ta làm.”

Lạc Tử Yên vừa nói vừa từ từ đứng dậy.

“Chuyện này giao cho chúng ta làm, chẳng phải được sao?”

Liễu Ngọc vừa nãy lên tiếng nói.

“Các người không điều tra ra được đâu, đối phương không đơn giản, tuy ta nghi ngờ nhưng lại không xác định được đối tượng, nếu không cũng chẳng cần nhờ Lý Mộc Dịch giúp đỡ.”

Lạc Tử Yên thở dài nói.

“Phu nhân, người cũng không cần lo lắng quá, thêm một thời gian nữa bang chủ sẽ xuất quan!”

“Sau khi bang chủ xuất quan, có thể nhờ Chân Võ Uyển giúp đỡ.”

“Đến lúc đó, Sở Thiên Đường sẽ bị diệt.”

Liễu Ngọc hung hăng nói.

Nàng và Tư Mã Cuồng đã từng chịu thiệt lớn trong tay Sở Thiên Bá.

“Phu nhân, trời đã hơi tối, ta đưa người về phòng nghỉ ngơi.”

Liễu Ngọc tiến lên nói.

Lạc Tử Yên gật đầu.

Ba người từ đình hóng mát đi về phía bờ hồ.

Khi họ tiến vào hành lang, sắc mặt cả ba đều thay đổi.

Bởi vì trên hành lang có một nam tử mặc đồ đen, tay ôm trường kiếm đang đứng.

Khuôn mặt nam tử tái nhợt, đứng đó như thể một cái xác không có sự sống.

Tĩnh lặng đến mức đáng sợ.

Khi nhìn thấy đối phương, bọn họ cảm nhận được sát khí.

Đêm tối vốn có phần ngọt ngào thêm sát khí này, trở nên lạnh lẽo.

“Các hạ là ai?”

Lạc Tử Yên nhìn nam tử ôm kiếm trước mặt, lên tiếng.

Giọng nói có phần run rẩy.

Bởi vì nàng cảm nhận được khí tức tử vong từ trên người đối phương.

“Thanh Long Hội Yên Thập Tam, có người ra tiền lấy mạng người!”

Tiếng Yên Thập Tam vang lên trong hành lang.

“Tìm chết!”

Lúc này, Tư Mã Cuồng đứng sau Lạc Tử Yên trở nên hung ác.

Hắn giậm chân, hành lang gỗ trong nháy mắt bị thủng một lỗ, thân hình cũng bắn nhanh, tung một quyền đánh về phía Yên Thập Tam.

Quyền kinh bùng nổ.

Ầm ầm!

Mảnh gỗ bay tán loạn.

Từng luồng khí kinh như sóng biển càn quét bốn phương tám hướng.

Nhưng Tư Mã Cuồng ra quyền lại lập tức biến sắc.

Bởi vì một quyền của hắn đánh hụt, thân hình đối phương chỉ di chuyển đơn giản đã tránh được công kích của hắn.

Thấy vậy, hắn lập tức quay người tấn công Yến Thập Tam, khí kinh cuồng bạo ngưng tụ trên cánh tay.

Tốc độ cực nhanh, hắn không tin ở khoảng cách gần mà đối phương vẫn có thể né tránh một kích nhanh đến cực hạn của hắn.

Lúc này Yến Thập Tam vẫn lạnh nhạt như cũ.

Thân hình đột nhiên chuyển động như quỷ mị tránh thoát một kích này, trường kiếm trong tay như tia chớp đâm ra, tốc độ rất nhanh.

Tư Mã Cuồng chỉ nhìn thấy một đạo bạch quang lóe lên, trùng to mắt muốn nhìn rõ đạo bạch quang nhưng căn bản không nhìn thấy.

Xoẹt!

Đợi đến khi hắn khôi phục tầm mắt thì trường kiếm đã đâm thủng yết hầu của hắn.

Máu tươi đang dọc theo trường kiếm chảy ròng ròng.

“Giết!”

Liễu Ngọc ở bên cạnh Lạc Tử Yên thấy vậy cũng động.

Hàn quang như mưa từ lòng bàn tay nàng bắn ra nhưng tất cả đều đánh hụt, thân hình Yến Thập Tam lóe lên, như hòa vào ánh trăng mờ ảo.

Đồng tử Liễu Ngọc co lại, nàng xoay người, tay sờ hông, một thanh nhuyễn kiếm xuất hiện trong tay nháy mắt đâm một kiếm về phía Yên Thập Tam.

Trước mắt đều là tàn ảnh kiếm quang, căn bản không nhìn rõ đường đi của một kiếm này.

Sắc mặt Yên Thập Tam vẫn không thay đổi.

Thân hình hắn hóa thành tàn ảnh trong kiếm ảnh dày đặc rồi xuất hiện trước mặt Liễu Ngọc.

Kiếm trong tay xoay tròn, đầu Liễu Ngọc liền tách khỏi cổ, máu tươi phun trào.

Trong chốc lát, trên hành lang chỉ còn một mình Lạc Tử Yên.

“Trên người ngươi có một cỗ lực lượng, ngươi có thể vận dụng, bộc phát chờ ngươi có thể cứu ngươi đến, có lẽ ngươi còn có một tia sinh cơ.”

Yên Thập Tam nhìn Lạc Tử Yên đối diện.

Nghe được lời của Yên Thập Tam, sắc mặt Lạc Tử Yên thay đổi, lạnh lùng nói.

“Các hạ biết trên người ta có một cỗ lực lượng, hẳn nên biết cỗ lực lượng này không tầm thường, giết ta, các ngươi sẽ đắc tội với người không thể đắc tội.”

Lạc Tử Yên lúc nói chuyện, đôi mắt đen nhánh trở nên sắc bén, trên người cũng xuất hiện một cỗ khí thế.

Nàng có bài tẩy của riêng mình.

“Không cần uy hiếp ta, giết người sớm muộn gì cũng sẽ chết, chết trong tay cường giả là mệnh của Yên Thập Tam ta.”

Sắc mặt Yên Thập Tam lạnh nhạt, tựa như căn bản không để ý đến sự sống chết của mình.

Kiểm đạo mà Yến Thập Tam tu luyện chính là tử vong kiểm đạo.

Đoạt mệnh kiếm, không chỉ đoạt mạng người khác mà còn đoạt mạng chính mình.

Cho nên hấn căn bản không đề ý đến sinh tử.

Nếu đề ý đến sinh tử, năm đó người chết chính là Tạ Hiểu Phong chứ không phải Yến Thập Tam.

Nghe được lời của Yến Thập Tam, trong đôi mắt đẹp của Lạc Tử Yên xuất hiện sự kinh ngạc.

“Thanh Long Hội này có chút khủng bố, cường giả Ngung Thần cảnh lại không coi trọng mạng sống của mình.”

Nhưng tình hình hiện tại không cho phép nàng suy nghĩ nhiều, ánh mắt biến đổi, trong cơ thể có một cỗ lực lượng kinh khủng bộc phát, khí thể trên thân Lạc Tử Yên phát sinh biến hóa

“Thần thể, có cường giả đã dung nhập thần thể của hấn vào trong cơ thể ngươi!”

Yến Thập Tam nhìn cỗ khí thể này, trong lòng có chút kinh ngạc, sắc mặt nghiêm túc.

Mặc dù cỗ lực lượng này không phải của bản thân Lạc Tử Yên nhưng cỗ lực lượng này rất mạnh, đối với bất kỳ cường giả võ đạo nào, Yến Thập Tam đều sẽ nghiêm túc.

Trong ánh mắt của Yến Thập Tam.

Lạc Tử Yên động, thân hình nàng biến mất vì di chuyển cực nhanh, như xuyên qua không gian áp sát Yến Thập Tam.

Bàn tay trắng nõn hóa thành trảo chộp tới đầu Yến Thập Tam.

Ánh mắt Yên Thập Tam ngưng tụ, trường kiếm trong tay chém ra, kiếm khí va chạm với lòng bàn tay đối phương, lòng bàn tay Lạc Tử Yên đột nhiên phát ra một cỗ khí kinh kinh khủng ngăn cản trường kiếm của Yên Thập Tam.

Yên Thập Tam tiếp tục xuất kiếm, kiếm thứ hai chém ra.

Khi Yên Thập Tam chém ra kiếm thứ hai, sắc mặt Lạc Tử Yên đại biến, nàng phát ra càng nhiều lực lượng hơn, giống như núi lửa phun trào, như muốn phóng thích toàn bộ lực lượng của mình.

Kiếm thứ hai của Yên Thập Tam khiến nàng cảm thấy khủng bố, kiếm quang bình đạm nhưng lại mang theo hơi thở hủy diệt.

Ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Sau đó kiếm quang xuyên thủng khí kinh chém vào trán Lạc Tử Yên.

“Ngay cả kiếm thứ hai của ngươi ta cũng không thể ngăn cản...”

Lạc Tử Yên nói xong, thân hình ngã xuống đất.

Chương 670: Kim Phi Hồng phá quan, Sở Thiên Bá nóng lòng, sự tự tin của Thượng Quan Kim Hồng

Ầm!

Ngay lúc này

Bất chợt ở nơi không xa xuất hiện một cỗ khí tức khủng bố, cỗ khí tức này phá hủy toàn bộ kiến trúc xung quanh, hóa thành một làn sóng nhanh chóng khuếch tán bốn phương tám hướng.

Tiếp theo đó, một bóng người lao ra hướng về phía này.

Chỉ là khi hấn đến nơi thì Yên Thập Tam đã rời đi rồi.

Mặc dù đối thủ rất mạnh, hấn cũng muốn thử sức nhưng bây giờ chưa phải lúc.

Ở Kim Tiền Bang mà có khí thế như vậy, hấn là bang chủ Kim Tiền Bang Kim Phi Hồng.

Thân hình Kim Phi Hồng hạ xuống, nhìn thấy Lạc Tử Yên nằm trên mặt đất.

“Ai, là ai, ta muốn giết ngươi!”

Kim Phi Hồng gầm lên, khí kinh từ thân thể hấn bùng phát phá tan đình nghỉ mát, mặt hồ nổi sóng dữ.

Một lúc sau mới bình ổn lại.

Kim Phi Hồng ôm thi thể Lạc Tử Yên từ từ đứng dậy.

Trong ánh mắt tràn ngập bi thương nhưng thân thể lại tỏa ra một cỗ khí thế vô cùng kinh khủng.

Khi Lạc Tử Yên sử dụng thần thể hắc đã cảm nhận được, nhưng lúc đó đang thu công, nghĩ rằng Lạc Tử Yên có thể chống đỡ được.

Bởi vì thần thể trên người Lạc Tử Yên chính là hắc nhờ một cao thủ trong Chân Võ Uyên gieo vào.

Có thể bùng nổ khí tức mạnh mẽ, hộ thân hay công kích đều được.

Thế nhưng chỉ trong vài hơi thở mà thần thể trên người Lạc Tử Yên đã biến mất.

Hắc cảm thấy không ổn, lập tức phá vỡ nơi bế quan.

Đến nơi thì đã muộn, chỉ nhìn thấy thi thể Lạc Tử Yên.

Lòng bàn tay sờ lên mi tâm Lạc Tử Yên.

Kiểm khí vẫn chưa tiêu tan, kiếm khí tàn khuyết đâm thủng lòng bàn tay hắc.

“Kiếm khí thật sắc bén, rốt cuộc là ai?”

Kim Phi Hồng gầm lên.

Lúc này Dương quản gia vội vã chạy đến, nhìn thấy cảnh tượng này sắc mặt đại biến.

“Bang chủ!”

Lời còn chưa dứt, Kim Phi Hồng đã giơ lòng bàn tay lên hắc vào trong tay.

“Nói cho ta biết gần đây có chuyện gì?”

“Là ai giết phu nhân!”

Giọng Kim Phi Hồng trầm thấp, tràn ngập u ám.

Dương quản gia tái mặt, vội vàng nói.

“Bang chủ, gần đây đối thủ của chúng ta chỉ có Sở Thiên Bá của Sở Thiên Đường, không có kẻ thù nào khác!”

Dương quân gia mở miệng nói.

“Sở Thiên Bá, hắn biết ta đang bế quan, là muốn ngăn cản ta đột phá sao? Nhưng hắn không biết ta đã đột phá xong, ta muốn hắn chết!”

“Nói hết mọi chuyện gần đây ở Kim Tiền Bang cho ta biết, triệu tập hết những huyết nô mà ta nuôi trước đây về!”

Kim Phi Hồng mở miệng nói.

Mặc dù hắn đã đột phá, nhưng hắn cần rất nhiều máu, chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo, hắn muốn Sở Thiên Đường máu chảy thành sông.

Không lâu sau, tin tức Lạc Tử Yên và những người khác chết nhanh chóng truyền ra ngoài.

Đêm khuya, ở Sở Thiên Đường.

Lúc này sắc mặt Sở Thiên Bá không tốt lắm, Lục Hóa Viễn đi bắt giữ Na Lan Dung Yên nhưng lại chết trên đường, có khả năng là do người của Thiên Nhai Các giết.

Tranh đấu với Kim Tiền Bang.

Mặc dù trước đó bất ngờ đánh úp, cướp được rất nhiều bạc, nhưng từ khi Lạc Tử Yên ra tay, Kim Tiền Bang nhanh chóng ổn định được cục diện, còn phản công Sở Thiên Đường.

Gần đây hắn thu hẹp lực lượng, chuẩn bị tìm người xem làm sao hóa giải giao tranh với Kim Tiền Bang.

Tiếp tục giao chiến, Sở Thiên Đường của bọn họ sẽ tổn thất lớn hơn.

Bởi vì Lạc Tử Yên của Kim Tiền Bang đã bỏ tiền thuê rất nhiều võ giả giúp họ ra tay.

Tiền tài của Kim Tiền Bang, không phải Sở Thiên Đường của bọn họ có thể so sánh được.

“Tổng đường chủ, không xong rồi!”

Lúc này, đường chủ Thiên Mãng Đường Lục Bưu xuất hiện trong viện của Sở Thiên Bá, sắc mặt vội vàng.

“Có chuyện gì?”

Sở Thiên Bá lạnh lùng nói.

“Bang chủ, phu nhân của Kim Phi Hồng là Lạc Tử Yên bị người ta giết rồi!”

Lục Bưu mở miệng nói.

“Cái gì!”

Sở Thiên Bá ngồi không yên, đứng bật dậy, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Người nói Lạc Tử Yên chết rồi, biết là ai giết Lạc Tử Yên không?”

“Không đúng, bây giờ Lạc Tử Yên chết, Kim Phi Hồng chắc chắn cho rằng ta phải người giết nàng, Kim Phi Hồng hiện đang ở đâu, hắn đã xuất quan chưa?”

Sắc mặt Sở Thiên Bá trở nên u ám.

“Kim Phi Hồng đã xuất quan, hình như lúc Lạc Tử Yên chết, hắn đã xuất quan rồi!”

Lục Bưu mở miệng nói.

“Như vậy sao? Theo dõi sát sao động tĩnh của Kim Tiền Bang, bảo mọi người các đường chủ chú ý, ta ra ngoài một chuyến!”

Sở Thiên Bá mở miệng nói.

“Tuân lệnh!”

Lục Bưu lập tức đi sắp xếp.

Sở Thiên Bá lúc này cũng nhanh chóng rời khỏi Sở Thiên Đường, hướng về phía nội phủ Kinh sư.

Có thể mở đường khẩu ở Kinh sư, sau lưng hắn cũng có người.

Tình hình hiện tại, hắn phải chuẩn bị giao thủ với Kim Phi Hồng.

Ở một nơi khác, Thượng Quan Kim Hồng đang ở trong đại sảnh trong viện, ánh mắt nhìn về phía Kim Tiền Bang.

Khoảng cách không xa.

Hắn có thể cảm nhận được hai cỗ khí thế mạnh mẽ.

“Cỗ thứ nhất hắn là của Lạc Tử Yên, cỗ thứ hai hắn là của Kim Phi Hồng, xem ra Kim Phi Hồng người đã đột phá đến trong biển ngưng thần, may mà Yến Thập Tam đến, nếu không dựa vào chúng ta vẫn hơi yếu.”

Thượng Quan Kim Hồng khẽ nói.

Sau đó bắt đầu trầm tư, chuyện Kim Phi Hồng xuất quan nằm trong dự đoán của hắn.

Hắn đã tra được mối quan hệ giữa Lạc Tử Yên và Kim Phi Hồng, năm xưa khi Kim Phi Hồng chưa phát triển, Lạc Tử Yên đã là kỳ nữ nổi tiếng kinh sư, Kim Tiền Bang ban đầu Phi do Lạc Tử Yên hỗ trợ gây dựng.

Tình cảm giữa bọn họ đã thành một giai thoại ở Kinh sư.

Khi Thượng Quan Kim Hồng đang trầm tư.

Một bóng người xuất hiện trong viện, chính là Thiên Độc Phu Nhân-Ngu phu nhân.

“Có chuyện rồi? Phu nhân bị ám sát, Kim Phi Hồng xuất quan còn triệu tập huyết nô chúng ta trở về Kim Tiền Bang, e

là hắn có động thái lớn!”

Ngu phu nhân tiến vào, sắc mặt không tốt lắm.

Nhưng nhìn thấy sắc mặt bình tĩnh của Thượng Quan Kim Hồng thì nàng hơi sững sờ, có chút kinh ngạc.

“Chuyện này sẽ không liên quan đến ngươi chứ!”

Ngu phu nhân mở miệng nói.

“Ta đã thuê sát thủ giết Lạc Tử Yên, dẫn dụ Kim Phi Hồng và Sở Thiên Bá giao thủ, bọn họ giao thủ ta mới có cơ hội.”

Thượng Quan Kim Hồng sắc mặt rất bình tĩnh nói.

“Chuyện này...”

“Nhưng Kim Phi Hồng và Sở Thiên Bá đều mạnh hơn chúng ta, từ vừa rồi nhìn khí thế Kim Phi Hồng biểu hiện, hắn nhất định đạt đến trong biển ngưng thần, chúng ta đối mặt với hắn chẳng khác gì kiến hôi.”

Ngu phu nhân nói.

“Vậy ngươi muốn làm thế nào?”

Thượng Quan Kim Hồng nhìn ngu phu nhân nói.

“Ta gần đây đã thử nghiệm một số loại ám độc và khóa độc trong cơ thể mình, nếu Kim Phi Hồng hút máu ta, ngươi cảm thứ này có thể kích phát độc trong máu của Kim Phi Hồng, đến lúc đó sẽ có cơ hội thoát thân.”

Ngu phu nhân lấy ra một cái bình ngọc màu trắng.

Thượng Quan Kim Hồng không nhận.

“Ngươi biết, ta đã thuê sát thủ nào không?”

Nhìn ngu phu nhân, Thượng Quan Kim Hồng mở miệng nói.

Nghe lời Thượng Quan Kim Hồng nói, sắc mặt Ngu phu nhân khẽ biến, có chút khó hiểu.

“Ta thuê sát thủ của Thanh Long Hội, không chỉ giết Lạc Tử Yên, còn phải giết Sở Thiên Bá và Kim Phi Hồng, bọn họ đều không sống được bao lâu nữa!”

Lúc này Thượng Quan Kim Hồng phát ra khí thế đầy tự tin, ánh mắt cũng trở nên vô cùng sắc bén.

“Ngươi có thể liên lạc được với Thanh Long Hội?”

Ngu phu nhân kinh ngạc nói, tiếp xúc với Thượng Quan Kim Hồng lâu như vậy, nàng biết Thượng Quan Kim Hồng tuyệt đối không thua gì Kim Phi Hồng, nhưng trước đó không có tự tin thế này.

Chương 671: Kim Tiền Bang tụ họp, sự tàn nhẫn của Kim Phi Hồng

“Nếu người không quay về, Kim Phi Hồng có thể tìm được người không?”

Thượng Quan Kim Hồng nhìn về phía Ngu Phu nhân, hỏi.

“Trên người chúng ta có Huyết Độc do hắc gieo xuống, hắc có thể tìm được chúng ta, nhưng ta có cách che giấu một thời gian nhưng thời gian sẽ không quá dài.”

Ngu phu nhân nói.

“Vậy thì người hãy trốn trong phủ của ta một thời gian, Kim Phi Hồng sẽ sớm chết thôi.”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Tốt nhất là Kim Phi Hồng chết trong tay Sở Thiên Bá, không thể bị ám sát, Kim Phi Hồng là một trong những quân sư của Chân Võ Uyển, nếu hắc chết, người của Chân Võ Uyển chắc chắn sẽ điều tra, đến lúc đó có thể sẽ tra đến người.”

Ngu phu nhân vội vàng nói.

“Kể cả Chân Võ Uyển có mạnh đến đâu, ta cũng không quan tâm, ta có thể nói cho người biết, tên thật của ta không phải là Thượng Quan Hạc.”

Khi nói chuyện, Thượng Quan Kim Hồng đã tháo lớp mặt nạ da người trên mặt xuống.

“Ta chính là quản sự Thượng Quan Kim Hồng của Nam các Thiên Nhai Các, nếu Chân Võ Uyển động đến ta, Nam Các sẽ ra tay.”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

Thượng Quan Kim Hồng lộ ra diện mạo thật, khí thế trên người thay đổi, trong đôi mắt xuất hiện một tia ngạo nghễ bất khuất.

Bản thân hắn đã tung hoành giang hồ hai mươi năm, tự xưng là cao thủ đệ nhất thiên hạ, luôn ngạo mạn tự cao, coi thường tất cả, chưa từng nể mặt bất kỳ ai.

Chỉ là ở thế giới này, thực lực của hắn có hơi yếu, nhưng thực lực của hắn sẽ không ngừng tăng lên.

Tiêu diệt Kim Tiền Bang của Kim Phi Hồng.

Hắn có thể lợi dụng các nguồn lực trong Kim Tiền Bang để nhanh chóng nâng cao thực lực của mình.

“Thượng Quan Kim Hồng, Nam các Thiên Nhai Các?”

Ngu phu nhân kinh ngạc.

Nàng không ngờ Thượng Quan Kim Hồng lại là quản sự của Nam các Thiên Nhai Các.

Hiện tại Thiên Nhai Các quả thực là một thế lực không thể coi thường.

Thập phương tổng sứ của Thiên Nhai Các, Quan Ngự Thiên chiếm giữ Thiên Hạ Minh trở thành bá chủ khu vực Lăng Giang.

Thiên Nhai Các Đông Các, chiếm giữ tái ngoại.

Còn Kim Phong Tế Vũ Lâu của Bắc Các, mặc dù danh tiếng không lớn, nhưng cũng đã khai lâu ở Kinh sư.

Thực lực biểu hiện ra khiến cho giang hồ không dám khinh thị.

Trước đây có tin đồn Thiên Nhai Các có bốn các Đông Tây Nam Bắc.

Nam Các và Tây Các vẫn chưa xuất hiện, không ngờ Thượng Quan Kim Hồng lại là quân sự của Nam Các.

“Nam các chúng ta phụ trách tiền tài, vì vậy Kim Tiền Bang là mục tiêu của chúng ta.”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

Khi nói chuyện, Thượng Quan Kim Hồng lại đeo mặt nạ da người lên.

Khí thế bộ nghể tan biến.

Hiện tại Ngu phu nhân là người của hắn, có một số chuyện sau này cũng biết, bây giờ tiết lộ cũng không sao.

“Vậy thì ta sẽ ẩn nấu trong phủ của ngươi một thời gian.” Ngu phu nhân nói.

“Trước khi ngươi đến, trong bang còn có tin tức gì khác không?”

Thượng Quan Kim Hồng hỏi.

“Có, Kim Phi Hồng truyền tin cho đại đệ tử và nhị đệ tử của hắn trở về Kinh sư, hai người này là đệ tử mà Kim Phi Hồng thu nhận từ rất sớm, vẫn luôn ở bên ngoài chủ trì tiền trang của Kim Tiền Bang, thực lực của hai người này hẳn là đã đột phá đến Thiên Nhân cử nạn.”

Ngu phu nhân trầm giọng nói.

“Xem ra cũng cần phải đối phó hai người này!”

Thượng Quan Kim Hồng trầm giọng nói.

“Có người đến, ta đi trước đây!”

Nói xong, Ngu phu nhân nhảy vào đại sảnh.

Lúc này, một đệ tử của Kim Tiền Bang chạy vào, cung kính nói: “Thượng Quan quân sự, Dương tổng quản bên kia bảo ngài lập tức đến bang!”

“Được, ta biết rồi, thu dọn một chút rồi đến!”

Thượng Quan Kim Hồng phát tay, không hỏi có chuyện gì.

Đệ tử kia nhanh chóng lui ra.

“Đêm hôm triệu tập các người đến, có lẽ Kim Phi Hồng đã sốt ruột rồi, người phải cẩn thận.”

Ngu phu nhân nói.

“Người cứ ở trong phủ của ta, ta đi gặp vị bang chủ Kim Tiền Bang chưa từng gặp mặt này một lần.”

Thượng Quan Kim Hồng quay người rời khỏi phủ, đến Kim Tiền Bang.

Trên đường đến Kim Tiền Bang.

Xuất hiện không ít đệ tử của Kim Tiền Bang, những đệ tử này thấy Thượng Quan Kim Hồng đều hành lễ.

Thượng Quan Kim Hồng chính là một trong năm quân sự của Kim Tiền Bang hiện nay, là nhân vật quyền thế mới nổi của Kim Tiền Bang, thủ đoạn không tầm thường.

Thượng Quan Kim Hồng khẽ gật đầu, đi một mạch, không lâu sau đã vào đại sảnh của Kim Tiền Bang.

Trong đại điện đã có không ít người, nhưng bầu không khí lại rất ngưng trọng.

Những người này đều có thực lực không tầm thường, yếu nhất cũng là cường giả Thiên Nhân cảnh.

Có một số người mà Thượng Quan Kim Hồng chưa từng gặp.

Những người này đến rất sớm.

Khi Thượng Quan Kim Hồng bước vào.

Một số người trong đại sảnh cũng nhìn về phía Thượng Quan Kim Hồng, trong mắt mang theo vẻ hâm mộ, Thượng Quan Kim Hồng này đến Kim Tiền Bang chưa được bao lâu, đã được Dương tổng quản và phu nhân coi trọng, đề bạt trở thành một trong năm quản sự.

Lúc này, trên bảo tọa phía trước nhất của nghị sự sảnh, Kim Phi Hồng ngồi ngay ngắn.

Ánh mắt cũng nhìn về phía Thượng Quan Kim Hồng đang bước vào.

“Bang chủ, đây là quản sự Thượng Quan Hạc mà phu nhân đã đề bạt trước đó!”

Kim Phi Hồng nói với Dương quản gia bên cạnh.

Nghe Dương quản gia nói Thượng Quan Kim Hồng là người do Lạc Tử Yên đề bạt, Kim Phi Hồng khẽ gật đầu.

Thực ra Kim Phi Hồng không biết.

Thượng Quan Kim Hồng có thể trở thành một trong năm quản sự, chủ yếu vẫn là nhờ công lao của Dương quản gia.

Lạc Tử Yên không trực tiếp xử lý mọi việc, đều âm thầm làm.

Vì vậy Thượng Quan Kim Hồng đã hối lộ Dương quản gia, mới trở thành một trong năm quản sự.

“Gặp qua bang chủ.”

Thượng Quan Kim Hồng tiến lên hành lễ, sau đó đứng sang một bên.

Bên cạnh hắn là một nam tử mặc trường bào đen, tóc đen, thân hình hơi mập, người này giống như Thượng Quan Kim Hồng cũng là một trong năm quân sự, tên là Tần Cương.

Mặc dù là một trong năm quân sự, nhưng thực lực lại là yếu nhất trong năm quân sự, chỉ có Thiên Nhân thất nạn.

Khi Thượng Quan Kim Hồng đứng chưa được bao lâu.

Ba bóng người từ nghị sự sảnh đi vào từ bên ngoài.

Người đi đầu thân hình cao lớn, mặc trường bào tử kim cao khoảng hai mét, trên mặt lộ vẻ cương nghị, là một trong năm quân sự, Lộ Chiến.

Đi sau hắn là một nữ tử mặc váy dài màu tím, thân hình yêu kiều, trông chỉ khoảng ba mươi tuổi, những ngón tay lại có vẻ sắc bén vô cùng, cũng là một trong năm quân sự của Kim Tiền Bang.

Cuối cùng là một lão giả mặc áo bào màu xanh.

Lão giả ánh mắt sắc bén, bên hông cắm một cây bút phán quan khổng lồ, là quân sự có thực lực mạnh nhất trong năm quân sự, tên là Lạc Nhất Hồng, trên mặt mang theo vẻ buồn bã, nghe đồn trước kia là người hầu của Lạc Tử Yên.

“Tham kiến bang chủ!”

Ba người đồng thời hành lễ với Kim Phi Hồng, sau đó đứng sang một bên.

“Người cũng đã đến đông đủ rồi, vậy ta sẽ nói cho các ngươi biết, nguyên nhân triệu tập các ngươi đến đây.”

“Đêm nay phu nhân của bản bang chủ bị đâm chết thảm thương, chính là do Sở Thiên Đường Sở Thiên Bá phái người làm, sáng mai ai trong các ngươi mang đầu phu nhân của Sở Thiên Bá đến bái tế phu nhân ta thì người đó chính là quân sự thứ sáu của Kim Tiền Bang ta.”

Bất kể có phải Sở Thiên Bá phái người ra tay hay không, phu nhân của hắn đã chết, vậy thì phu nhân của Sở Thiên Bá cũng phải chết.

Đây chính là thủ đoạn của Kim Phi Hồng.

Lời của Kim Phi Hồng vừa dứt, sắc mặt của không ít người trong nghị sự sảng lập tức thay đổi, trước khi đến họ đã biết chuyện xảy ra trong Kim Tiền Bang.

Chỉ không ngờ bang chủ lại đưa ra quyết định như vậy.

Giết phu nhân của Sở Thiên Bá.

Hơn nữa còn đưa ra danh ngạch quản sự thứ sáu.

Mặc dù danh ngạch này rất hấp dẫn, nhưng bên phía Sở Thiên Đường chắc chắn đã có sự phòng bị.

Muốn giết phu nhân của Sở Thiên Bá rất khó.

E rằng khi mình vừa bước ra khỏi Kim Tiền Bang, bên phía Sở Thiên Đường đã chú ý đến họ.

Đến lúc đó chưa kịp ra tay thì đã chết trên đường đi.

Mọi người do dự.

Lúc này, một bóng người bước ra, quay người đi ra khỏi nghị sự sảnh, bóng người đi ra không phải ai khác, chính là Kinh Vô Mệnh ở phía sau nghị sự sảnh.

Sau khi Kinh Vô Mệnh động thân, những người đang bàn luận sắc mặt thay đổi.

Một số người suy nghĩ một lúc cũng đi theo ra ngoài.

Chỉ là số người đi ra không nhiều, giang hồ chính là như vậy, đôi khi phải dùng mạng để đổi lấy tiền đồ.

“Năm quản sự ở lại, những người khác đều về trước!”

Kim Phi Hồng nhìn những người trong sảnh, phát tay nói.

Mọi người trong sảnh nhanh chóng rời đi.

“Năm người các ngươi đêm nay về tập hợp người, ngày mai ta sẽ diệt Sở Thiên Đường.”

Kim Phi Hồng đứng dậy nói.

“Tuân lệnh!”

Năm người nhận lệnh, sau đó nhanh chóng rời đi, đi tập hợp người, xem ra Kim Tiền Bang và Sở Thiên Đường chắc chắn sẽ nổ ra đại chiến.

Chương 672: Âm sát tại Đế Vũ Hầu phủ, Hầu phủ vây Chân Võ Uyển

Sau khi mọi người rời đi, đại sảnh nghị sự trở nên yên tĩnh.

Kim Phi Hồng nhìn Dương tổng quản bên cạnh: “Người nói cho ta biết, trong năm người bọn họ, ai sẽ là kẻ phản bội, Thượng Quan Hạc mới đến, có phải hắn không?”

“Bang chủ, mặc dù Thượng Quan Hạc đã trở thành quản sự, nhưng thâm niên cạn nhất, địa bàn quản lý cũng nhỏ nhất, hiện tại hắn hẳn là người không muốn chúng ta giao thủ với Sở Thiên Đường nhất.”

Dương quản gia đã nhận tiền thì phải giúp Thượng Quan Kim Hồng nói đỡ.

“Thế sao? Người đầu tiên đi ra là ai?”

Kim Phi Hồng không nói tiếp, mà hỏi về Kinh Vô Mệnh đã đi ra trước.

“Hắn tên là Kinh Nhất, tính tình tàn nhẫn, ra tay là lấy mạng người, là người nhị gia chiêu mộ trước đây.”

Dương quản gia nghĩ một lúc rồi nói.

“Người này không đơn giản, chú ý một chút!”

Kim Phi Hồng lên tiếng.

Ngay khoảnh khắc Kinh Vô Mệnh ra ngoài, hắn đã nhìn thấy đôi mắt của đối phương, xám xịt, không có tình cảm, cũng không có sự sống!

Mặc dù thực lực chỉ có Thiên Nhân ngũ nạn, nhưng lại rất đáng sợ.

Loại người này nếu thu phục được thì sẽ trở thành kẻ trung thành đến chết.

“Nếu hắn mang đầu lâu của phu nhân Sở Thiên Bá về, lập tức dẫn hắn đến gặp ta.”

Kim Phi Hồng lên tiếng.

Hắn có một linh cảm, Kinh Nhất này có thể mang đầu phu nhân Sở Thiên Bá về.

Một nơi khác, Sở Thiên Bá đi ra từ một tòa lầu các tường đỏ.

Một đệ tử của Sở Thiên Đường vội vàng chạy đến.

“Tổng đường chủ, bên phía Kim Phi Hồng đã ra lệnh giết người, ai tới nay giết được phu nhân, mang đầu của phu nhân trở về Kim Tiền Bang, người đó sẽ là quản sự thứ sáu của Kim Tiền Bang.”

Đệ tử này kể lại những chuyện xảy ra trong Kim Tiền Bang cho Sở Thiên Bá nghe.

“Kim Phi Hồng đáng chết, phu nhân người chết thì liên quan gì đến ta, người lại muốn giết phu nhân ta!”

Sở Thiên Bá tức giận mắng chửi.

“Chúng ta mau trở về đường, ta muốn xem ai dám đến Sở Thiên Đường của ta, còn nữa, chỉ cần người của Kim Tiền Bang bước vào địa bàn của chúng ta, không cần báo cáo, giết thẳng tay.”

Sở Thiên Bá bước lên cỗ xe ngựa đã chuẩn bị sẵn bên ngoài, nhanh chóng trở về Sở Thiên Đường.

Từ tình hình hiện tại có thể thấy, Kim Phi Hồng đã không còn kiêng nể gì nữa.

Hắn cũng không cần phải kiềm chế.

Huống hồ hắn vừa được người kia cho phép, không cần phải kiêng dè.

Nói cách khác, bên phía hắn cũng có thể hoàn toàn buông tay.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong Sở Thiên Đường và Kim Tiền Bang đều rất ngọt ngào

Đáng lẽ phải là đêm say giấc.

Nhưng trong đường khẩu của hai bang lại sáng đèn như ban ngày

Ước chừng cả đêm sẽ không tắt.

Sau khi Sở Thiên Bá trở về, liền trấn giữ tại Sở Thiên Đường.

Trong đường khẩu

Ngoài Lục Bưu ra, chỉ còn lại bốn đường chủ, những đường chủ khác đã tử trận trong cuộc chiến gần đây với Kim Tiền Bang.

“Tổng đường chủ, người do Kim Phi Hồng phái đến khi vào địa giới của chúng ta đã bị vây giết chết.”

“Hiện tại xung quanh đường khẩu đều là người của chúng ta, một con ruồi cũng không bay vào được.”

Lục Bưu đang báo cáo với Sở Thiên Bá.

“Đừng chú trọng vào việc đấu tay đôi, chỉ cần nhìn thấy người của chúng ta vây giết.”

Sở Thiên Bá lạnh lùng nói.

Trong lúc Kim Tiền Bang và Sở Thiên Đường thu hút sự chú ý của một số người.

Ở Đê Vũ Hâu phủ, có ba bóng quái xâm nhập.

Ba bóng đen này rất quen thuộc với tình huống trong phủ, bọn hắn đi qua sân, tránh binh lính tuần tra.

Xuất hiện bên ngoài phòng của Đê Vũ Hâu.

Trong sân là một mảnh tĩnh lặng.

Ba bóng đen nhìn nhau.

Một bóng đen rơi xuống sau một cây cổ thụ trong sân rồi hòa vào bóng cây.

Một bóng đen khác rơi xuống hành lang.

Bóng đen còn lại nhảy lên bám vào hành lang, hòa vào mái ngói.

Một người khác thì nhìn chằm chằm vào phòng ngủ của Đê Vũ Hâu, tay giơ lên, năm viên phích lịch xuất hiện giữa năm ngón tay hắn.

Xoẹt!

Năm viên phích lịch lập tức bay về phía phòng Đê Vũ Hâu.

Ầm!

Ngay sau đó có tiếng nổ lớn vang lên.

Gian phòng lập tức tan nát, có lửa bùng cháy.

Nhưng bên trong không hề có tiếng kêu thảm thiết nào phát ra.

Mặc dù không phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng lại có một luồng đao cương từ trong ngọn lửa xông ra chém về phía người áo đen.

Một đao như sấm sét, tốc độ cực nhanh.

Người áo đen cầm đầu biến sắc.

Trong tay lại có thêm năm viên phích lịch, phích lịch bị phóng về phía đao cương rồi nổ tung.

Nhưng người ra tay lại dùng cương khí bao quanh thân thể chống đỡ.

Lúc này một thanh đao đã chém tới trước mặt người áo đen.

Người áo đen xoay người tránh được.

Ầm!

Vị trí hần vừa đứng xuất hiện một rãnh sâu.

“Đế Vũ Hâu phủ là nơi người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?”

Người dùng đao lập tức bay lên truy đuổi người áo đen đang rút lui.

Ngay lúc này toàn bộ Đế Vũ Hâu phủ sáng đèn, hàng trăm thủ vệ xuất hiện bên ngoài phủ, chặn đường bóng đen đó.

Người áo đen muốn bay lên nhưng có hàng trăm binh lính đồng thời bùng phát khí huyết, sau đó găm lên.

Gầm!

Tiếng găm mạnh mẽ của hàng trăm người tụ lại với nhau như có thể rung chuyển trời đất, tạo thành sóng âm xung kích.

Người áo đen đang chạy trốn trúng phải sóng âm xung kích, thân hình khựng lại, sau đó như con rối rơi xuống đất.

Miếng vải che mặt rơi rớt, có máu chảy ra từ mũi và mắt hần.

Lúc này người dùng đao vung đao trong tay chém một nhát.

Xoẹt!

Người áo đen bị chém làm đôi.

“Không ngờ vừa treo thưởng đã có người đến ám sát, gan rất lớn!”

“Kéo hai nửa thi thể này ra bãi đất trống ngoài Hào phủ phơi nắng một ngày rồi kéo đi, cho người đập lửa.”

Người cầm đao quát lớn.

“Tuân lệnh!”

Lúc này có hai tên thủ vệ kéo hai nửa thi thể này đi.

Người cầm đao quay người nhìn xung quanh, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn về phía căn phòng đang cháy.

Đột nhiên có một bóng đen từ hành lang lao đến đâm hấn một kiếm.

Tốc độ cực nhanh, người cầm đao theo bản năng chống đỡ.

Nhưng đối phương đột nhiên xoay người lao về một hướng khác.

“Truy đuổi!”

Người cầm đao lập tức dẫn người truy đuổi.

Nhưng khi hấn truy đuổi thì lại có thêm một bóng đen từ gốc cây chạy trốn.

“Còn có người!”

Khi hấn định hành động thì một tên thủ vệ phát giác được động tĩnh quát lớn.

Xoẹt!

Bóng đen đó dùng trường kiếm trong tay đâm xuyên cổ họng thủ vệ sau đó quay người bỏ chạy.

“Truy đuổi, nhất định phải truy đuổi cho ta, ta muốn lột da hân!”

Thấy vậy, người cầm đao gầm lên chuyển sang truy đuổi người này.

Một nhóm người khác thì đuổi theo người trước đó.

Hai bóng đen lao ra khỏi Đệ Vũ Hầu phủ chạy về hai hướng khác nhau.

Người đi sau không may bị người cầm đao đuổi kịp.

“Huyết Sát Liệt Hồ Đao!”

Đao khí đỏ như máu như sấm sét lao về phía đối phương.

Người áo đen thấy vậy vùng tay rải phấn độc, đồng thời trường kiếm trong tay lập tức đâm ra, dưới sự phụ trợ của phấn độc hân xuất hiện trước mặt người cầm đao trong chớp mắt.

Lúc này, sắc mặt người cầm đao tái mét.

Hân hít phải phấn độc, đầu óc choáng váng, vội vàng nín thở và né tránh.

Nhưng vẫn bị mũi kiếm đâm trúng, chỉ là khi kiếm quang chạm vào quần áo đối phương thì có hỏa tinh bắn ra.

Người cầm đao mặc áo giáp.

Trúng đòn không bị thương, người cầm đao lập tức vùng đao ngang.

Xoẹt!

Lưỡi đao sắc bén chém đôi thân thể người áo đen.

Sau đó bắt đầu ép độc trong cơ thể ra ngoài.

Một lúc lâu sau có một tên thủ vệ vội vã chạy vào.

“Thống lĩnh, tên thích khách đó chạy vào Chân Võ Uyển, chúng ta đã bao vây Chân Võ Uyển, nhưng Chân Võ Uyển

không cho chúng ta lục soát.”

Nghe lời thủ vệ nói, sắc mặt thống lĩnh cầm đao thay đổi:
“Người đi gặp Hầu gia, bẩm báo chuyện này, ta sẽ đích thân đến Chân Võ Uyển, dám ám sát Hầu gia, dù có vào Chân Võ Uyển ta cũng phải tìm ra hắn.”

Chương 673: Chân Võ Uyển cường thế, thống lĩnh Đế Vũ Hầu phủ đại bại

Ánh trăng có phần ảm đạm.

Trước Chân Võ Uyển xuất hiện hàng trăm tên lính, những tên lính này chỉ tụ tập ở bên ngoài mà không vào Chân Võ Uyển.

Còn Chân Võ Uyển thì đóng chặt cổng, một mảnh tĩnh lặng, như thể không để ý đến hàng trăm tên lính bên ngoài viện.

Trong viện.

Một bóng người đứng cách cổng không xa, người này thân hình cao lớn, mặc trường bào màu tím vàng, ánh mắt thâm sâu, trong tay xách một bóng người.

Bàn tay to rộng đang bóp cổ bóng người kia.

Bóng người này mặc một bộ đồ bó màu đen.

Nhìn từ trang phục bên ngoài thì hẳn là thích khách ám sát Đế Vũ Hầu.

Khăn che mặt màu đen đã biến mất.

Khuôn mặt lộ ra khá bình thường, không có gì đặc biệt.

“Nói cho ta biết, ai sai người ám sát Đế Vũ Hầu!”

Nam tử cao lớn nhìn bóng người bị mình xách lên bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Người, người buông ta xuống, ta sẽ nói cho người biết!”

Người mặc đồ đen lấp bắp nói.

“Được!”

Khi nam tử cao lớn nói thì đã bàn tay buông ra, nhưng lúc buông ra đột nhiên xuất thủ.

Rắc!

Rúr chi của đối phương đều bị đánh gãy.

A!

Tiếng kêu thảm thiết phát ra từ miệng người mặc đồ đen vang lên.

“Bây giờ người có thể nói rồi!”

Nam tử cao lớn nhìn người mặc đồ đen nằm liệt trên mặt đất, kêu rên thảm thiết.

“Ta, muốn người chết!”

Người mặc đồ đen phun ra một ngụm máu đen, nhắm thẳng vào nam tử to lớn.

Nhưng trên người đối phương phát ra một luồng chân khí chặn đứng máu đen đó, chỉ là người mặc đồ đen thất khiếu chảy máu, chớp mắt đã không còn hơi thở.

Dùng độc tự sát.

“Đại nhân, e rằng đối phương là tử sĩ, nhưng người này là một tạp dịch của Chân Vũ Viện chúng ta, không thể giao người cho người của Đế Vũ Hầu bên ngoài!”

Sau lưng nam tử cao lớn có một nam tử trung niên lên tiếng.

“Tạp dịch trong viện? Xem ra đối phương đang tính kế Chân Vũ Uyển rồi.”

Nghe vậy, sắc mặt nam tử cao lớn có phần u ám.

Ầm! Ầm!

Có tiếng đập cửa dồn dập vang lên.

“Thật to gan, cổng Chân Võ Uyển của ta dễ đập phá như vậy sao?”

Nam tử cao lớn giơ tay hút lấy thi thể, bàn tay dùng sức bóp mặt đối phương.

Rắc! Cái đầu bị bóp nát, gương mặt bị phá hủy.

Sau đó xách thi thể bước về phía cổng Chân Võ Uyển.

Ầm! Ầm!

Bên ngoài Chân Võ Uyển, người đập cửa là thống lĩnh hộ vệ của Đế Vũ Hầu phủ Mục Thiên Hùng, tay trái cầm trường đao, tay phải đang dùng sức đập vào cửa Chân Võ Uyển.

“Mở cửa, mở cửa cho ta!”

Khi đập cửa, Mục Thiên Hùng hét lớn.

Khi hắn vừa dứt lời thì cánh cổng mở ra.

Cùng với cổng mở là một cỗ chân khí kinh khủng từ bên trong bùng phát, quyền kinh màu tím từ bên trong đánh ra, nhắm thẳng vào Mục Thiên Hùng.

Mục Thiên Hùng biến sắc nhanh chóng lùi lại.

Nhưng đối phương không dừng tay, Mục Thiên Hùng lập tức vung đao nghênh đón, đao quang khổng lồ chém về phía hắn.

Ầm!

Hai cỗ lực lượng va chạm khiến Mục Thiên Hùng bị chấn lui mấy bước, miệng phun máu tươi, trường đao trong tay chống đất mới khiến cơ thể không ngã.

“Mục Thiên Hùng, ai cho ngươi lá gan dám ngang ngược gõ cửa Chân Võ Uyển của ta như vậy.”

“Đây chỉ là cảnh cáo, lần sau ta sẽ giết ngươi!”

“Thích khách các ngươi muốn đây, ta đã giúp các ngươi giải quyết rồi, tặng cho các ngươi!”

Nói xong liền ném thi thể trong tay xuống trước mặt Mục Thiên Hùng, lạnh lùng nhìn Mục Thiên Hùng.

Phốc!

Mục Thiên Hùng thấy cảnh này liền tức giận, lại phun một ngụm máu tươi.

“Tur Mã Vân, ngươi dám giết người diệt khẩu, người này chính là thích khách ám sát Hầu gia ta, ngươi dám giết hắn!”

“Hôm nay Chân Võ Uyển các ngươi nhất định phải cho ta một lời giải thích!”

“Ngươi ngăn cản ta như vậy, trong Chân Võ Uyển chắc chắn còn đồng đảng của hắn, hôm nay ta phải lục soát Chân Võ Uyển.”

Mục Thiên Hùng bị thương nhưng giọng điệu lại không hề nhượng bộ, còn muốn lục soát Chân Võ Uyển.

“Mục Thiên Hùng, ngươi muốn chết sao?”

Nghe Mục Thiên Hùng nói như vậy, người được gọi là Tur Mã Vân lạnh mặt, mắt lóe sát khí.

“Nghe lệnh!”

Lúc này, Mục Thiên Hùng quát khẽ một tiếng.

Hàng trăm hộ vệ Đế Vũ Hầu phủ bên ngoài Chân Võ Uyển lập tức tập trung sau lưng Mục Thiên Hùng, khí huyết của họ bùng phát.

Ầm!

Hộ vệ của Đế Vũ Hào đều là những binh lính trong quân đội thời kỳ hãn thống lĩnh, tu luyện công pháp của Binh bộ Đại Chu.

Lấy khí huyết làm chủ, thúc đẩy khí huyết của bản thân tạo thành sát khí ngưng tụ thể.

Hàng trăm người này đều là tinh nhuệ.

Một hư ảnh mãnh hổ màu máu hình thành trên đỉnh đầu bọn họ.

Lúc này sát khí trên người Mục Thiên Hùng cuộn cuộn, một cỗ đao ý khủng khiếp xuất hiện.

“Giết!”

Hắn quát khẽ một tiếng.

Mãnh hổ sát khí vồ về phía Tư Mã Vân.

Ầm!

Mục Thiên Hùng giậm chân, thân hình phóng lên không chém ra một đao.

Đao quang như ngân hà chém về phía Tư Mã Vân.

Tư Mã Vân thấy vậy tức giận, Mục Thiên Hùng này không biết khó mà lui, còn dám dùng quân thể.

Bùm!

Khí kinh trên người hắn bộc phát chống lại quân thể, mãnh hổ sát khí của trăm người vẫn không gây ra ảnh hưởng lớn cho hắn.

Dù sao hắn cũng là cường giả Hóa Hải cảnh.

“Muốn chết!”

Tư Mã Vân gầm lên một tiếng, khí tức trên người bắt đầu trở nên hung bạo, chân khí màu đen tràn ra, thân hình cường tráng hơn.

Hắn như một con hung viên phát ra hung sát chi khí chống lại sát khí từ mãnh hổ.

Bàn tay nắm chặt tung ra một quyền.

Trong nắm tay không chỉ tràn ngập khí kinh còn mang theo một sức nặng.

Đao quang của Mục Thiên Hùng mơ hồ có chút bị trì trệ không ít.

Ầm!

Đao quang va chạm với nắm tay bị nắm tay đánh tan.

Mục Thiên Hùng khẽ rên, thân hình như bị sét đánh khựng lại, sau đó bị hất bay.

Bản thân Mục Thiên Hùng có thực lực kém hơn đối phương.

Quân thể do hàng trăm người ngưng tụ cũng không gây ảnh hưởng lớn đến đối phương.

Mục Thiên Hùng đã bị thương nên căn bản không phải là đối thủ của Tư Mã Vân.

Gào!

Sau khi Mục Thiên Hùng bị đánh bay ra ngoài, Tư Mã Vân gầm lên, khí kinh mạnh mẽ như sóng lớn ập về phía hàng trăm binh lính.

Đám binh lính cũng gầm lên, hai tiếng gầm khủng khiếp va chạm với nhau.

Ầm!

Khí huyết cuộn cuộn dâng lên, sau đó khóe miệng đám lính đều có máu tươi tràn ra, thân hình lắc lư

“Đây là Chân Vô Uyển, không phải Đế Vũ Hầu phủ của các ngươi, muốn vào là vào?”

Nói xong đá thi thể bay vào trong đám người rồi bước chân trở vào.

“Tur Mã Vân, Đế Vũ Hầu phủ ta sẽ không bỏ qua chuyện này!”

Mục Thiên Hùng đứng lên gào to, nhưng bọn họ đều bị thương, không còn khả năng chiến đấu nữa.

“Đi, về Hầu phủ trước!”

Thực lực không bằng chỉ có thể trở về trước chờ Hầu gia định đoạt.

Chương 674: Kinh Vô Mệnh ám sát thành công, tình thế thay đổi, tâm thái Kim Phi Hồng thay đổi

Ngày hôm sau Kinh sư trở lại bình thường.

Biến động tối qua chỉ ảnh hưởng đến một bộ phận người.

Bên trong Sở Thiên Đường, ánh mắt Sở Thiên Bá lạnh lẽo.

Đêm qua một số người Kim Tiền Bang chưa đến Sở Thiên Đường đã bị vây giết.

Tất cả những thi thể này đều được tập trung lại, hôm nay hẩn chuẩn bị cho người đưa đến chỗ Kim Phi Hồng của Kim Tiền Bang.

“Bên phu nhân thế nào?”

Sở Thiên Bá mở lời hỏi.

“Bẩm Tổng đường chủ, phu nhân đêm qua bị quấy rầy, chưa nghỉ ngơi, nên chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi.”

Lục Bưu bên cạnh Hẩn nói.

Mặc dù những người của Kim Tiền Bang đã bị vây giết, nhưng Sở Thiên Bá vẫn không yên tâm, bảo vệ an toàn cho phu nhân của mình, tập trung bảo vệ.

Tâm thái như vậy cũng khiến đôi phương không nghỉ ngơi tốt.

“Để phu nhân nghỉ ngơi cho khỏe! Hôm nay ta sẽ giải quyết mọi chuyện.”

Hắn chuẩn bị đi gặp Kim Phi Hồng, Kim Phi Hồng Kim Tiền Bang đang tổ chức nhân thủ, chuẩn bị đối phó với họ Sở Thiên Đường.

Hai bên cần một trận đại chiến để bãi bình chuyện lần này.

Việc này rõ ràng là do kẻ chủ mưu đứng sau, mặc dù Hắn không sợ Kim Phi Hồng. Nhưng cũng không muốn bị người khác lợi dụng.

“Được, vậy ta sẽ nói với phu nhân một tiếng!”

Lục Bru nhận lệnh đi hướng về phía hậu viện.

Trong hậu viện, một nữ tử trung niên mặc áo tím đang ngồi trong phòng, sắc mặt có chút tiêu tụy.

Đêm qua có chút lo lắng, tinh thần có chút căng thẳng.

Phu nhân của Sở Thiên Bá bị thương lâu năm, không thể tu luyện nữa nên thân thể có chút yếu.

“Phu nhân, trời đã sáng! Đường chủ nói hôm nay giải quyết phiền phức, bây giờ ngài có thể về phòng nghỉ ngơi trước!” Lục Bru cúi người nói.

“Được”

Nữ tử áo tím gật đầu theo nha hoàn và Lục Bru đi ra khỏi phòng, hướng về phòng riêng của mình.

Sáng sớm thời tiết có chút âm u, như sắp mưa.

Một nhóm người đi trong hành lang sân.

Chỉ là khi sắp ra khỏi hành lang...

Ầm!

Một bóng người từ dưới hành lang bằng gỗ lao ra, lao về phía mọi người, vụn gỗ bay tán loạn.

“Bảo vệ phu nhân!” Lục Bưu lên tiếng.

Chỉ là vào lúc này, trong vụn gỗ có một luồng kiếm quang màu xám lao ra cực nhanh, mục tiêu không phải là nữ tử áo tím mà là Lục Bưu.

Xoẹt.

Hắn ta lên tiếng muốn di chuyển thân mình để bảo vệ nữ tử áo tím thì cổ họng bị đâm thủng.

“Người!”

Lục Bưu hoàn toàn không ngờ tới mục tiêu đầu tiên của thích khách lại là mình.

Sau một kích, bóng người màu xám ngáy mắt xuất hiện trước mặt nữ tử áo tím.

Nữ tử áo tím kinh hãi, kiếm quang không chút lưu tình chém đầu nàng lia khỏi thi thể.

Sau đó đó có một tấm vải xám trùm lấy đầu nàng, thích khách nhanh chóng vọt vào trong hậu viện.

“A! Phu nhân!”

Sau khi thích khách áo xám rời đi, một nha hoàn phát ra tiếng kinh hãi.

Trong đại sảnh, Sở Thiên Bá đang chuẩn bị nhân mã đi gặp Kim Phi Hồng bỗng biến sắc.

Thân hình nhanh chóng hướng về phía hậu viện.

Không lâu sau hắn nhìn thấy thi thể không đầu, gương mặt tràn ngập sự giận dữ.

“Người chạy về hướng nào?”

“Hậu viện.”

Một nha hoàn đáp lời.

Khi lời của nha hoàn vừa dứt, Sở Thiên Bá lập tức vỗ ra mấy chưởng, mấy nha hoàn đi theo nữ tử áo tím lập tức tử vong.

Còn hắc thì vọt về phía hậu viện.

Hậu viện là một ao sen.

Khi Sở Thiên Bá xuất hiện ở đây cũng đã có một số người xuất hiện.

“Tổng đường chủ, người nọ nhảy vào ao sen, hắc là đi theo nội đạo ra khỏi hậu viện.”

Một người mở lời.

“Truy đuổi, dọc theo bờ sông truy đuổi, nhất định phải tìm ra hắc cho ta, ta muốn băm hắc thành trăm mảnh!”

Sở Thiên Bá tức giận quát.

Không ngờ phòng bị cả đêm thế mà đối phương lại ra tay vào lúc sáng sớm, khi bọn hắc lơ là.

Hắc có chút chủ quan, còn đối phương quá nhẫn nại.

Cách Sở Thiên Đường không xa, có một bóng xám từ trong sông đi lên bờ, người này không hề dừng lại mà đi hướng về khu vực đông đúc.

Xem xét lộ tuyến có thể thấy đối phương đã tiến hành điều tra tỉ mỉ.

Bên trong Kim Tiền Bang

Kim Phi Hồng ngồi nghiêm chỉnh trong đại sảnh.

Dương tổng quản vội vã chạy vào.

“Bang chủ, phu nhân của Sở Thiên Bá đã bị giết.”

Dương tổng quản vẻ mặt mừng rỡ nói.

“Thê tử của hãn bị giết? Không phải những người chúng ta phái đi đều bị vây giết sao?”

Kim Phi Hồng sắc mặt bình thản nói.

“Bang chủ, hãn là Kinh Nhất mà ngài bảo ta chú ý đến ra tay.”

Kim Phi Hồng kêu hãn cần chú ý đến Kinh Vô Mệnh, cho nên hãn vẫn luôn chú ý đến Kinh Vô Mệnh, những người bị Sở Thiên Đường giết không có Kinh Vô Mệnh.

“Vậy thì ta chờ hãn đến gặp ta!”

Kim Phi Hồng trầm giọng nói.

“Ta bảo người đưa thư cho Chân Võ Viện, người đã đưa thư chưa?”

“Bang chủ, thư đã đưa đến nhưng khi ta rời đi có rất nhiều binh lính của Đế Võ Hầu phủ tập trung bên ngoài Chân Võ Viện.”

“Người đứng đầu là hai thống lĩnh mạnh nhất dưới trướng Đế Võ Hầu!”

Dương tổng quản mở lời.

“Người của Đế Võ Hầu phủ bao vây Chân Võ Viện? Có chuyện gì xảy ra?”

Nghe vậy, sắc mặt Kim Phi Hồng khẽ đổi.

“Thuộc hạ đã dò la một chút, tôi qua có thích khách ám sát Đế Võ Hầu, một tên thích khách chạy vào Chân Võ Viện, Đế Võ Hầu phủ Mục Thiên Hùng dẫn người muốn vào Chân Võ Viện.”

“Chân Võ Viện Tư Mã quản sự ra mặt giao thi thể thích khách, nhưng Mục Thiên Hùng muốn dẫn binh lực soát Chân

Võ Viện, Tư Mã quản sự nổi giận đánh Mục Thiên Hùng và hàng trăm binh lính trọng thương.”

“Sáng nay, Đế Võ Hầu phủ điều động một nghìn người vây quanh Chân Võ Viện, đòi Chân Võ Viện phải cho một lời giải thích, còn muốn vào Chân Võ Viện lục soát.”

Dương tổng quản lập tức nói ra những chuyện đã điều tra được.

“Hừ! Đế Võ Hầu thật quá ngông cuồng, thế mà dám đề người vây quanh Chân Võ Viện, còn muốn vào lục soát!”

Kim Phi Hồng hừ lạnh một tiếng, hấn cũng là quản sự của Chân Võ Viện.

Đế Võ Hầu vây quanh Chân Võ Viện như vậy khiến trong lòng hấn khó chịu.

Nhưng sau đó ánh mắt trở nên ngưng trọng.

Lúc này Chân Võ Viện xảy ra xung đột với Đế Võ Hầu, vậy thì khi hấn giao thủ với Sở Thiên Bá tạm thời không có người giúp đỡ.

Kim Phi Hồng nhíu chặt mày.

Vù!

Khi hấn đang trầm tư, Kinh Vô Mệnh từ bên ngoài đại sảnh đi vào.

“Bang chủ, đây là đầu người ngài muốn, ta mang đến rồi!”

Kinh Vô Mệnh hành lễ với Kim Phi Hồng, sau đó đặt gói đồ trong tay xuống, không mở ra.

“Tốt!”

“Thật sự khiến ta có chút kinh ngạc, người thế mà có thể giết người dưới sự phòng thủ nghiêm ngặt của Sở Thiên Đường.”

“Ta đã nói lời thì giữ lời, hôm nay ngươi chính là quản sự thứ sáu của Kim Tiền Bang, Dương tổng quản, ngươi triệu tập năm người khác đến đây, phân chia một số nơi do năm người kia quản lý cho Kinh Nhất, đồng thời thông báo cho toàn bang!”

“Kinh Nhất, ngươi đi nghỉ ngơi trước, tốt nhất là ở lại trong bang, đừng ra ngoài!”

Kim Phi Hồng nói.

“Tuân lệnh!”

Kinh Vô Mệnh hành lễ rồi đi ra khỏi đại sảnh.

“Bang chủ, vậy ta đi triệu tập năm người khác đến đây trước.”

Dương tổng quản nói.

“Phải an bài cho Kinh Nhất thật tốt, Chân Võ Viện xảy ra vấn đề, ta cảm thấy có chút không đơn giản, tạm thời không thể giao chiến với Sở Thiên Đường, đến lúc đó cần phải thỏa hiệp, đàm phán đến một giai đoạn nhất định thì giao hãn ra, cho Sở Thiên Bá một lời giải thích!”

Kim Phi Hồng sắc mặt lạnh nhạt nói.

Mặc dù Hãn rất coi trọng Kinh Vô Mệnh, nhưng trong mắt hãn Kinh Vô Mệnh là con cò có thể hy sinh bất cứ lúc nào.

“Khi nào Thiên Trần và Quý Ngọc trở về.”

Kim Phi Hồng mở lời.

Dương Thiên Trần và Lý Quý Ngọc là hai đệ tử của hãn.

“Hai vị thiếu gia dự kiến ba ngày sau sẽ bí mật về Kinh sư.”

“Thông báo cho bọn họ cẩn thận một chút, đừng để Sở Thiên Bá có cơ hội.”

Kim Phi Hồng khoát tay nói.

Chương 675: Yên Thập Tam ra tay lần nữa, Sở Thiên Bá tử vong (1)

Kim Tiền Bang và Sở Thiên Đường va chạm, bầu không khí ở hai bên đều tràn đầy căng thẳng.

Nhưng cả hai bên đều không có động tĩnh.

Tuy Sở Thiên Bá mất đi thế tử nhưng chỉ phái người đi tìm tung tích của Kinh Vô Mệnh, chứ không tiến quân đánh Kim Tiền Bang.

Kim Phi Hồng của Kim Tiền Bang thông báo cho năm vị quân sự đến nghị sự đường, bản thân không lộ diện, chỉ để Dương quân gia phân chia một phần phạm vi quản lý của năm vị quân sự cho Kinh Vô Mệnh, đồng thời tuyên bố Kinh Vô Mệnh trở thành quân sự thứ sáu.

Không có bố trí phương án đối phó với Sở Thiên Đường.

Vài vị quân sự đi ra khỏi nghị sự đường đều mặt mày u ám, thêm một vị quân sự thì quyền lực của bọn họ bị mất một phần, ai có thể có sắc mặt tốt chứ.

So với bốn vị quân sự khác, Thượng Quan Kim Hồng là người tổn thất ít nhất.

Bởi vì phạm vi quản lý ban đầu của hắn vốn đã không nhiều bằng bốn người kia.

Huống hồ Kinh Vô Mệnh lại nghe lệnh hắn.

Thế lực của hắn vô hình trung đã lớn hơn bốn vị quân sự khác.

Nhưng hắn vẫn giống như bốn vị quân sự khác, mặt mày u ám rời đi.

Bên trong phủ đệ, Ngu phu nhân thấy Thượng Quan Kim Hồng mặt mày u ám trở về.

Nàng đã biết Kim Tiền Bang xuất hiện vị quân sự thứ sáu, các quân sự khác bị lấy bớt một số tiền trang và quyền lực.

Nhìn Thượng Quan Kim Hồng từ bên ngoài đi vào.

Ngu phu nhân tiến lên nói: “Không ngờ tên Kinh Nhất này lại thật sự giết chết phu nhân của Sở Thiên Bá!”

“Nhưng hắn giết phu nhân của Sở Thiên Bá, Sở Thiên Bá sẽ không bỏ qua đâu, tên Kinh Nhất này sống không được bao lâu nữa.”

“Đến lúc đó thứ hắn có được cũng sẽ mất.”

Nàng còn tưởng rằng Thượng Quan Kim Hồng không vui vì Kinh Vô Mệnh cướp đi một phần tiền trang và địa bàn nên mới nói như vậy.

“Ta không lo lắng chuyện này mà lo lắng vì thái độ của Kim Phi Hồng hôm nay!”

“Thái độ của hắn đã thay đổi, có lẽ sẽ không tiếp tục giao chiến với Sở Thiên Đường nữa.”

“Đây không phải là kết quả ta muốn.”

Thượng Quan Kim Hồng trầm giọng nói.

Kế hoạch của hắn là để Kim Phi Hồng giao thủ với Sở Thiên Bá, không cần phân thắng bại nhưng nhất định phải giao thủ.

Chỉ có giao thủ, hắn mới có cơ hội.

Kim Phi Hồng của ngày hôm qua quả thực có kế hoạch đó, nhưng Kim Phi Hồng của hôm nay thì không.

“Xem ra biến cố Chân Võ Uyển đã khiến Kim Phi Hồng cẩn thận hơn!”

Thượng Quan Kim Hồng ngồi xuống, trầm giọng nói.

Sáng nay hắn đã biết tin tức về Chân Võ Uyển.

Đế Vũ Hào và Chân Võ Uyển sau này có thể sẽ có cục diện cứng đối cứng, Bạch Sầu Phi bên kia đoán rằng Kim Phi Hồng sẽ có biến động.

Quả nhiên giống như Bạch Sầu Phi suy đoán.

Thực ra trong lòng Thượng Quan Kim Hồng cũng hiểu rõ.

Nếu Kim Phi Hồng lựa chọn toàn diện giao thủ với Sở Thiên Đường.

Vậy thì khi Lạc Tử Yến bị giết, Kim Phi Hồng nên xuất động toàn bang ra tay, chứ không phải để bọn họ trở về bố trí nhân thủ.

Hắn không tin Kim Phi Hồng không biết cái gì gọi là bất ngờ, binh quý thần tốc.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?”

“Ta sẽ kích thích bọn họ ra tay!”

Lúc này có một giọng nói từ trong bóng tối truyền đến.

Tiếp đó Kinh Vô Mệnh mặc áo xám đi ra.

“Kinh Nhất!”

Nhìn thấy Kinh Vô Mệnh xuất hiện, sắc mặt Ngu phu nhân thay đổi.

“Ngươi không thể xuất hiện nữa!”

Thượng Quan Kim Hồng lắc đầu nói.

Hiện tại Sở Thiên Bá đang muốn mạng của Kinh Vô Mệnh.

Nếu Kinh Vô Mệnh rời khỏi tổng bộ Kim Tiền Bang, người của Sở Thiên Đường chắc chắn sẽ dốc toàn lực lấy mạng Kinh Vô Mệnh.

“Gần đây ta vô tình có được một bí tịch tên là Thực huyết phá ma công, đã tu luyện thành công, loại công pháp này có thể hấp thụ máu của một số võ giả nâng cao chiến lực.”

Kinh Vô Mệnh mở lời.

“Khuyết điểm của công pháp này là gì?”

Thượng Quan Kim Hồng mở lời hỏi.

“Khuyết điểm là sau khi chiến lực được nâng cao, kinh mạch sẽ bị tổn thương, cần phải dùng đan dược để phục hồi, cho dù dùng đan dược để phục hồi cũng sẽ suy yếu trong thời gian một ngày.”

Kinh Vô Mệnh nói.

“Khuyết điểm trí mạng như vậy!”

Thượng Quan Kim Hồng hơi nhíu mày.

“Đây là cơ hội của ngươi, Sở Thiên Đường và Kim Tiền Bang nhất định phải giao chiến, nếu không kế hoạch trước đó không thể hoàn thành nhanh chóng.”

“Nếu cục diện ở Kinh sư có biến động, e rằng thiếu chủ sẽ đến Kinh sư sớm!”

“Trước khi thiếu chủ đến mà kế hoạch ở Kinh sư diễn ra quá chậm, như vậy rất bất lợi cho ngươi.”

Kinh Vô Mệnh nói.

Hai người một hỏi một đáp, Ngu phu nhân ở bên cạnh tỏ vẻ kinh ngạc.

Từ cuộc trò chuyện của hai người, nàng cảm thấy Kinh Nhất nghe lệnh Thượng Quan Kim Hồng.

Còn nữa, thiếu chủ mà bọn họ nhắc đến e rằng là một nhân vật lớn.

“Thực lực của ta đã đột phá đến Thiên Nhân thất nạn, ta không giao chiến trực diện với những đường chủ dưới trướng Sở Thiên Bá thì người chết sẽ là bọn họ.”

Nói đến đây, Kinh Vô Mệnh tỏ ra rất tự tin.

Mặc dù kiếp này hắn tuyệt đối trung thành với Tô Thần, nhưng hắn vẫn muốn giúp Thượng Quan Kim Hồng, đây là một loại tình cảm.

Giống như kiếp trước vậy.

Trước khi Thượng Quan Kim Hồng chiến đấu với Lý Tầm Hoan, hắn đã đưa thi thể của Thượng Quan Phi đến trước mặt Thượng Quan Kim Hồng.

Lý Tầm Hoan và Thượng Quan Kim Hồng đều là những người mạnh mẽ, trước khi bọn họ giao chiến, nếu tinh thần có chút vấn đề thôi cũng có thể khiến một bên thất bại.

Việc đưa thi thể của Thượng Quan Phi cho Thượng Quan Kim Hồng có thể nói là đả kích như trí mạng.

Kinh Vô Mệnh trung thành với Thượng Quan Kim Hồng.

Nhưng tại sao hắn vẫn phải làm như vậy?

Đó là vì khi Thượng Quan Kim Hồng gặp nguy hiểm hắn mới có cơ hội ra tay cứu giúp.

Thượng Quan Kim Hồng không nói gì.

Kinh Vô Mệnh quay người rời đi.

Ngu phu nhân nhìn Kinh Vô Mệnh rời sau đó cũng không biết nói gì.

Nàng cũng không hỏi Thượng Quan Kim Hồng.

Thượng Quan Kim Hồng quay người bước vào đại sảnh.

Hắn phải đợi tin tức từ Kinh Vô Mệnh.

Thêm cả tin tức về Chân Võ Uyển, bởi vì Chân Võ Uyển là mấu chốt để Kim Tiền Bang và Sở Thiên Đường có bùng nổ đại chiến.

Bởi vì Chân Võ Uyển quyết định thái độ của Kim Tiền Bang.

“Có cần ta trở về Kim Tiền Bang giúp người dò la tin tức không!”

Ngu phu nhân đến trước mặt Thượng Quan Kim Hồng.

“Thượng Quan Kim Hồng ta không dựa vào việc hy sinh nữ nhân để làm việc.”

Thượng Quan Kim Hồng lạnh lùng nói.

Lúc này có một bóng đen xuất hiện ở cửa đại sảnh.

“Thượng Quan đại nhân, đây là mật thư mà lâu chủ bảo ta đưa đến!”

Người đến đưa một bức mật thư đến trước mặt Thượng Quan Kim Hồng rồi nhanh chóng rời đi.

Chương 676: Yên Thập Tam ra tay lần nữa, Sở Thiên Bá tử vong (2)

Thượng Quan Kim Hồng vừa mở mật thư ra liền nhú mày.

“Kim Phi Hồng lại dám lừa chúng ta, ta đã nghĩ Kim Phi Hồng hơi đơn giản rồi!”

Thượng Quan Kim Hồng xem mật thư xong, trầm giọng nói.

Ngu phu nhân đến trước mặt Thượng Quan Kim Hồng, xem mật thư trong tay hắn.

Xem xong, sắc mặt nàng cũng thay đổi.

Mật thư tóm tắt ba sự việc.

Sự việc thứ nhất chính là Đế Vũ Hào và cao thủ Binh bộ đã vào Chân Võ Uyển, cường chế khám xét Chân Võ Uyển.

Thứ hai chính là Kim Phi Hồng đang điều tra kẻ phản bội trong Kim Tiền Bang, Kinh Vô Mệnh chính là mục tiêu bị nghi ngờ, hơn nữa Bạch Sầu Phi suy đoán Kim Phi Hồng chuẩn bị đẩy Kinh Vô Mệnh ra ngoài để giao cho Sở Thiên Bá.

Thứ ba chính là hai đệ tử của Kim Phi Hồng sẽ trở về trong vòng hai ngày, bí mật quay về Kim Tiền Bang.

“Đẩy Kinh Vô Mệnh ra ngoài sao? Kim Phi Hồng người thật sự muốn chết.”

Thượng Quan Kim Hồng lẩm bẩm nói.

Nhưng Kim Phi Hồng tạm thời vẫn chưa thể chết, bởi vì Kim Tiền Bang không giống những bang phái khác.

Sinh ý chính là tiền trang.

Một khi Kim Phi Hồng chết, không có người nhanh chóng tiếp quản Kim Tiền Bang thì các thế lực khác sẽ nhanh chóng nuốt chửng tiền trang của Kim Tiền Bang.

Tiền trang có thể kiếm tiền, miếng thịt béo như vậy ai cũng muốn cắn một cái.

Như vậy Thượng Quan Kim Hồng sẽ tổn thất rất lớn, sẽ không đạt được mục đích.

“Kim Phi Hồng tạm thời không thể chết, vậy chỉ có thể cho Sở Thiên Bá chết!”

Thượng Quan Kim Hồng khẽ nói, mắt lóe hàn quang.

Sở Thiên Bá chết, Sở Thiên Đường chắc chắn sẽ quần long vô thủ, đến lúc đó trước khi tổng đường chủ mới xuất hiện sẽ không ai chú ý đến Kinh Vô Mệnh.

Hơn nữa Sở Thiên Bá chết, nhiều người sẽ cho rằng là do Kim Phi Hồng làm.

Tin rằng những người đứng sau Sở Thiên Bá sẽ gây áp lực cho Kim Phi Hồng.

“Hắn là người có thông tin về hai đệ tử của Kim Phi Hồng, bọn hắn không thể quay về Kim Tiền Bang.”

Hai người này quay về đối với Thượng Quan Kim Hồng và những người khác là bất lợi, cho nên cũng chỉ có thể chết.

“Người hãy bí mật đến Thái Hòa Lâu treo một chiếc đèn lồng màu trên lầu, đến lúc đó sẽ có người tìm người, nói với hắn hy vọng hôm nay Sở Thiên Bá sẽ chết!”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

“Được!”

Ngu phu nhân thay y phục khác rồi nhanh chóng rời khỏi phủ.

Lúc này, ở bên trong Kim Tiền Bang.

“Bang chủ, Kinh Nhất đã rời đi, hắn đã trở về chỗ ở của mình.”

Dương tổng quản nói.

“Trở về chỗ ở của mình, hắn muốn chết sao? Chẳng lẽ hắn cho rằng Sở Thiên Bá sẽ tha cho hắn.”

Kim Phi Hồng có chút nghi hoặc nói.

“Nơi an toàn nhất đôi khi lại là nơi nguy hiểm nhất, hắn nói rằng mình có thể tự bảo vệ mạng sống!”

Trước đó Dương tổng quản đã ra mặt ngăn cản Kinh Vô Mệnh.

Kinh Vô Mệnh đã trả lời hắn như vậy.

“Có chút thú vị, tiếp tục theo dõi hắn ta, có động tĩnh gì thì lập tức báo cho ta, ta phải đến Chân Võ Uyển một chuyến trước, Đế Vũ Hầu quá bá đạo, dám khám xét Chân Võ Uyển thật, Chân Võ Uyển nhất định phải phản kích.”

Kim Phi Hồng nói xong thì đứng dậy, hắn ra ngoài phủ leo lên một chiếc xe ngựa tiến đến Chân Võ Uyển.

Ở Sở Thiên Đường, sắc mặt Sở Thiên Bá âm trầm.

“Tổng đường chủ, Kim Phi Hồng đã đến Chân Võ Uyển, chúng ta cũng đã điều tra rõ kẻ giết phu nhân tên là Kinh Nhất, hiện tại đã trở thành quân sự thứ sáu của Kim Tiền Bang.”

“Theo như thông tin ghi chép, thực lực của người này ở cảnh giới Thiên Nhân ngũ nạn, kiếm đạo rất phi phạm.”

Người đến là Hà Dịch, người kế nhiệm vị trí đường chủ của Lục Bru, trước đây là một phó đường chủ của Thiên Mãng Đường.

“Lục Bru đúng là phé vật, vậy mà lại bị một võ giả Thiên Nhân ngũ nạn dùng một kiếm đâm thủng cổ họng.”

Nghe đến đây, Sở Thiên Bá tức giận gầm nhẹ.

Hà Dịch đứng bên cạnh cúi đầu, không dám nói gì.

Lúc này có nam tử trung niên mặc áo gấm đến trước cửa Sở Thiên Đường.

Đệ tử đứng ngoài cửa thấy vậy, lập tức tiến lên cúi người hành lễ.

“Tổng đường chủ của các người ở đâu, ta có chuyện tìm hần.”

Nam tử áo gấm chủ động lên tiếng, đồng thời bước nhanh vào trong sảnh.

“Đại nhân, tổng đường chủ đang ở trong đại sảnh!”

Đệ tử này vội vàng nói.

“Sở huynh, đã xảy ra chuyện thì phải nghĩ cách giải quyết, tức giận chỉ tổn hại đến thân thể của mình thôi.”

Nam tử áo gấm người chưa đến nhưng giọng nói đã truyền vào trong đại sảnh.

“Ta đến đây để báo cho người một tin tốt, Chân Võ Viện hiện đang bị Đế Võ Hầu lục soát, tạm thời không có thời gian giúp Kim Phi Hồng, người có thể tùy ý đối phó với Kim Tiền Bang.”

“Thứ hai là đại nhân đã có được một viên Ngưng Thần đan luyện từ Tử Mãng Thú, bảo ta mang đến cho người, phối hợp

với Cửu Chuyển Thánh Mãng Tuyết của người hãn là có thể giúp người bước vào cảnh giới Ngưng Thần.”

Nam tử mặc áo gấm có khuôn mặt gầy gò, xương gò má cao, đôi mắt trũng sâu khiến cho đôi mắt của hãn trông có vẻ như mắt chuột, âm hiểm xảo trá.

Khi nói chuyện, hãn lấy một cái bình màu tím từ trong ngực ra đặt trước mặt Sở Thiên Bá.

Sở Thiên Bá nghe vậy nhìn về phía cái bình, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ lập tức mở nắp, cảm nhận được được lực bên trong hãn nhanh chóng đẩy nắp lại, ánh mắt nghiêm nghị nhìn người đến nói:

“Đại nhân lại cho ta đan dược quý giá như thế này là muốn ta trực tiếp giao thủ với Kim Phi Hồng sao?”

“Không phải để các người trực tiếp giao thủ mà là nhân cơ hội chiếm lấy tiền trang của Kim Tiền Bang!”

Người đến mở lời.

“Chiếm lấy tiền trang của Kim Tiền Bang? Việc này có chút khó khăn, theo tin tức ta có được, Kim Phi Hồng đã bước vào cảnh giới Ngưng Thần, cho dù ta có bước vào cảnh giới Ngưng Thần cùng lắm chỉ đánh ngang tay, không thể giết được hãn!”

Sở Thiên Bá lắc đầu nói.

Tại sao hãn không ra tay?

Bởi vì hãn nhận được tin tức Kim Phi Hồng đã bước vào trong biên ngưng thần.

Thực lực hiện tại của hãn kém hơn Kim Phi Hồng một bậc.

Trực tiếp đối đầu với đối phương không có khả năng chiến thắng.

“Chiếm lấy tiền trang của Kim Tiền Bang và giết Kim Phi Hồng là hai khái niệm khác nhau, hiện tại Chân Võ Viện và Đế Võ Hầu đang mâu thuẫn với nhau, Kim Phi Hồng là quân sự của Chân Võ Viện, hắn sẽ tập trung phần lớn tinh lực vào chuyện Chân Võ Viện, cho nên đây là cơ hội của ngươi.”

“Ngươi chỉ cần đột phá đến trong biển ngưng thần, lấy thể sét đánh chiếm lấy tiền trang của Kim Tiền Bang, đợi đến khi Kim Phi Hồng phản ứng, ngươi giao thủ với hắn, hắn không thể làm gì ngươi thì sao có thể lấy lại những tiền trang đó?”

“Cho dù sau này Chân Võ Viện có ra mặt, bên chúng ta cũng có lý do.

Là Kim Phi Hồng sai người giết thê tử ngươi, ngươi chiếm lấy tiền trang của hắn không có gì đáng trách.”

Nam tử mặc áo gấm nói.

Chương 677: Yên Thập Tam ra tay lần nữa, Sở Thiên Bá tử vong (3)

“Kim Phi Hồng chết tiệt kia không hỏi rõ đen trắng đã giết
thê tử của ta, ta chiếm lấy tiền trang của hắn thì sao!”

“Nói với đại nhân, ta sẽ làm ổn thỏa!”

Sở Thiên Bá lớn tiếng nói.

“Tốt, vậy ta sẽ chờ tin tức của Sở huynh, không nán lại đây
nữa, người mau chóng đột phá, mau chóng chiếm lấy tiền
trang của Kim Tiền Bang.”

Người đến nói xong liền cáo từ rời đi.

“Hà Dịch người đi tìm Lô Tam Hành, bắt kẻ các người
dùng cách gì nhất định phải giết chết tên Kinh Nhất đó, trước
khi ta xuất quan phải mang xác hắn về cho ta, ta muốn chặt
hắn thành từng khúc!”

Sở Thiên Bá phân phó rồi cầm lấy lọ thuốc trên bàn đi về
phía hậu viện.

Hậu viện có một mật thất tu luyện, là nơi Sở Thiên Bá
thường xuyên tu luyện.

Cánh cửa đá mở ra để lộ mật thất rộng rãi bên trong.

Sở Thiên Bá đóng cửa đá lại tiến vào.

Đột nhiên ánh mắt hắn khẽ động.

Bởi vì có một bóng người màu xám ôm trường kiếm đang
đứng trong góc tối của mật thất, mắt nhìn về phía hắn.

“Người là ai?”

Sở Thiên Bá vừa nói vừa giậm chân, thân hình đột nhiên lao tới, thân thể bộc phát khí kinh khủng bố, tung một quyền đánh về phía bóng người màu xám.

Người này xuất hiện trong mắt thất của hắn tuyệt đối không phải đến để hàn huyên, cho nên hắn phải ra tay trước.

Một quyền mang theo khí thế cuồng bạo ập xuống người áo xám đang đứng.

“Thanh Long Hội, Yến Thập Tam!”

Người áo xám chính là Yến Thập Tam, hắn nhận được tin tức từ Thượng Quan Kim Hồng truyền đến, muốn Sở Thiên Bá chết.

Xoẹt!

Dứt hẳn liên vung trường kiếm trong tay, chém ra một kiếm.

Ánh kiếm va chạm với quyền kinh.

Ầm!

Một cỗ khí thế kinh khủng dị thường bùng phát tạo ra khí lưu khuếch tán.

Ầm ầm!

Mật thất rung chuyển dữ dội, cảm giác như sắp sụp đổ.

Đá vụn không ngừng rơi xuống từ phía trên.

Nhìn thấy một quyền của mình bị Yến Thập Tam dễ dàng chặn lại, sắc mặt Sở Thiên Bá biến đổi.

Bình thuốc khi nãy xuất hiện trong tay, hắn há miệng nuốt đồ đan dược bên trong vào.

“Thực lực của người rất mạnh, có lẽ bình thường ta không phải là đối thủ, nhưng hôm nay thì chưa chắc, Cửu Chuyển Thánh Mãng Tuyệt, Thiên Mãng Cửu Chuyển!”

Giọng nói trầm thấp phát ra từ miệng Sở Thiên Bá.

Sau đó khí thể trên người hắn bắt đầu biến đổi, có chín luồng khí thể như chín con mãng xà bao quanh thân thể.

Àm!

Trong đan điền của hắn còn xuất hiện năng lượng màu tím.

Năng lượng màu tím hội tụ thành một con mãng xà màu tím, mãng xà phát ra tiếng gầm trầm thấp.

Sóng âm trùng kích khiến mật thất vốn đã chịu ảnh hưởng từ công kích của hai người trước đó lập tức sụp đổ.

Đá vụn đều bị khí kinh chấn vỡ hết.

Trên khoảng đất trống xuất hiện bóng dáng của hai người.

Con mãng xà màu tím gầm lên và chín bóng mãng xà khổng lồ xuất hiện trên người Sở Thiên Bá tụ lại với nhau.

Khí thể trên người Sở Thiên Bá tăng vọt.

Lúc này, nam tử mặc áo gấm đã rời khỏi Sở Thiên Đường trước đó đang ngồi trên một chiếc xe ngựa.

Đột nhiên cảm nhận được khí tức bộc phát từ hướng Sở Thiên Đường, hắn vén rèm xe lên nhìn thấy bóng mãng xà tím liên nhú mây.

“Sở Thiên Bá đang làm gì vậy, không phải bảo hắn yên lặng đột phá sao, âm ỉ như vậy là muốn làm gì?”

Nhưng sau đó sắc mặt hắn không khỏi thay đổi.

“Không ổn, có chuyện rồi!”

Hắn nhanh chóng xuống xe ngựa, thân hình lướt mau về phía Sở Thiên Đường.

Bên trong Sở Thiên Đường.

Xung quanh Sở Thiên Bá xuất hiện từng gợn sóng năng lượng kinh khủng, như thủy triều tràn ra bốn phương tám hướng, khí thế vô cùng lớn.

Ầm!

Hắn giậm chân thật mạnh, lực lượng cường đại khiến mặt đất dưới chân hắn sụp xuống.

Thân hình thì bay lên không trung đánh ra quyền đánh ra.

Từng tầng lực lượng kinh khủng bùng phát ra từ nắm tay, khí kinh ngưng tụ thành chín con măng xà khổng lồ lao về phía Yến Thập Tam.

“Yến Thập Tam, xem ngươi có thể đỡ được một quyền này của ta không!”

Sở Thiên Bá gầm lên.

“Đây chính là công kích mạnh nhất của ngươi sao, thật sự khiến ta thất vọng!”

Yến Thập Tam nhìn Sở Thiên Bá xông tới, ánh mắt bình tĩnh lạnh lùng nói.

Ầm!

Khí thế trên người hắn nhanh chóng tăng vọt, sau lưng hắn xuất hiện một bóng kiếm, một bóng kiếm mang theo hơi thở hủy diệt.

Khi bóng kiếm xuất hiện, Yến Thập Tam vùng trường kiếm trong tay.

Ánh kiếm tung hoành, chín con măng xà khổng lồ nháy mắt bị chém nát.

Cuối cùng ánh kiếm va chạm với nắm tay của Sở Thiên Bá.

Á!

Tiếp theo Sở Thiên Bá phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nắm tay hắn dưới ánh kiếm hóa thành tro bụi.

Tiếng kêu thảm thiết còn chưa dứt thì Yên Thập Tam lại chém ra một kiếm.

Xoẹt!

Sau khi ánh kiếm lướt qua, thân thể Sở Thiên Bá bị chém thành hai nửa.

Yên Thập Tam không thèm nhìn thi thể bị ngã xuống đất, thân hình lóe lên biến mất trong sân.

Soạt! Soạt!

Từng bóng người xuất hiện nhìn hai nửa thi thể trên mặt đất.

Có một bóng người đến trước mặt Sở Thiên Bá.

Xoẹt!

Ngay lúc này, kiếm khí còn sót lại trên người Sở Thiên Bá bộc phát bắn vào cơ thể đối phương.

Thân thể đối phương trực tiếp nổ tung hóa thành máu thịt, nhất thời những người còn lại không dám đến gần.

Lúc này, nam tử trung niên mặc áo gấm đã rời đi trước đó xuất hiện trong sân.

Nhìn thân thể thành hai nửa trên mặt đất, thân hình tiến lại gần.

Nhưng ngay sau đó sắc mặt hắn biến đổi, trên người xuất hiện một luồng khí thể kinh khủng, trước mặt hắn hình thành một luồng khí cương.

Chặn lại một luồng kiếm khí bắn ra từ một nửa còn lại của Sở Thiên Bá.

“Kiếm khí kinh khủng như vậy, nhất định là cường giả kiếm đạo Ngưng Thần cảnh, Yến Thập Tam rốt cuộc là kẻ nào?”

“Sở Thiên Bá xảy ra chuyện rồi, cần phải lập tức thông báo cho đại nhân!”

Thậm chí hắn còn không thu dọn thi thể của Sở Thiên Bá, nhanh chóng xoay người rời đi.

“Làm sao bây giờ?”

Thấy cảnh này, sắc mặt những người còn lại đại biến.

“Nhanh đi mời các đường chủ trở về!”

Một số người không dám đến gần thi thể của Sở Thiên Bá, chỉ có thể tản ra đi tìm các đường chủ của Sở Thiên Đường.

Chương 678: Yên Thập Tam ra tay lần nữa, Sở Thiên Bá tử vong (4)

Rất nhanh, tin tức tổng đường chủ của Sở Thiên Đường, Sở Thiên Bá bị một người tên là Yên Thập Tam giết chết đã truyền ra.

Trở về phủ đệ Thượng Quan Kim Hồng, Ngu phu nhân nghe được tin tức này cảm thấy kinh hãi, nàng vừa mới thông báo cho đối phương không lâu, đối phương đã giết Sở Thiên Bá.

Còn nữa, tin tức từ hiện trường cho thấy đối phương là một cường giả trong biên ngưng thần.

Bởi vì lúc đó Sở Thiên Bá đã xuất ra thần thể.

“Tiếp theo chúng ta phải làm sao?”

“Đợi!”

“Sở Thiên Bá chết rồi, Sở Thiên Đường quần long vô thủ, một số người muốn lập công, vậy thì chỉ có thể ra tay với Kim Tiền Bang.”

“Ai là mục tiêu tốt nhất, đó chính là Kinh Vô Mệnh, bọn họ ra tay với Kinh Vô Mệnh, Kinh Vô Mệnh phản kích giết một số người của Sở Thiên Đường, vậy thì mâu thuẫn sẽ được mở rộng.”

“Đến lúc đó, người của Sở Thiên Đường trả thù, giết chết một trong những quân sự của chúng ta cũng là chuyện bình thường!”

Thượng Quan Kim Hồng lạnh lùng nói.

“Nhưng thực lực của mấy quản sự đều không yếu, đường chủ của Sở Thiên Đường chưa chắc đã giết được.”

“Bọn họ giết không được, Thượng Quan Kim Hồng ta giết được.”

Thượng Quan Kim Hồng chuẩn bị đích thân ra tay giết người.

“Ta đi giúp người tra xem Tần Cương ở đâu?”

Ngu phu nhân nói.

“Ta muốn giết Lạc Nhất Hồng!”

Thượng Quan Kim Hồng nói.

Lạc Nhất Hồng, trong số sáu vị quản sự của Kim Tiền Bang, hẳn là người có thực lực mạnh nhất, cũng quản lý nhiều tiền trang và khu vực nhất.

Muốn giết thì giết người mạnh nhất trong năm vị quản sự.

Chỉ cần giết Lạc Nhất Hồng, đệ tử của Kim Phi Hồng vẫn chưa trở về Kim Tiền Bang, vậy thì tiền trang và khu vực của Lạc Nhất Hồng chỉ có thể giao cho năm người bọn họ.

Như vậy, hẳn và Kinh Vô Mệnh sẽ kiểm soát được nhiều tiền trang hơn.

“Thực lực của Lạc Nhất Hồng đã đạt đến Thiên Nhân cửu nạn.”

Ngu phu nhân lo lắng nói.

“Cũng phải chết!”

Trên tay Thượng Quan Kim Hồng xuất hiện một đôi vòng vàng, đôi vòng vàng này chính là Long Phượng Kim Hoàn đã hợp nhất với tâm thần của hắn.

Nhưng sau khi đến thế giới này, hắn đã dung nhập tâm thần của mình vào chúng, giờ đây Long Phượng Kim Hoàn càng mạnh.

Thiên Nhân cứu nạn hắn cũng có thể giết.

“Lạc Nhất Hồng, hắn sống ở gần chúng ta!”

Nói đến đây, sắc mặt Ngu phu nhân khẽ động.

Thượng Quan Kim Hồng chọn nơi này cư ngụ, chẳng lẽ ngay từ đầu đã nghĩ đến việc giết Lạc Nhất Hồng.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Bỗng nhiên một đệ tử vội vã xông vào trong điện.

“Thượng Quan đại nhân, Kinh Nhất đã giết đường chủ Lôi Tam Hành của Sở Thiên Đường.”

Đệ tử kia nói.

“Tốt, người lui xuống đi.” Thượng Quan Kim Hồng phát tay.

Đệ tử kia lập tức lui xuống, Thượng Quan Kim Hồng đứng dậy, mắt lóe lên hàn quang.

“Người hãy theo dõi sát sao động tĩnh của hai bên, ta đi giết Lạc Nhất Hồng.”

Thượng Quan Kim Hồng quay người đi vào hậu viện.

Không lâu sau có một bóng đen rời khỏi phủ đệ.

Ở một tòa viện màu đỏ cách nơi đây không xa.

Lạc Nhất Hồng đang ngồi nghe thuộc hạ báo cáo.

“Không ngờ Sở Thiên Bá lại bị người ta giết chết, tên Yên Thập Tam này rốt cuộc là người phương nào?”

“Sở Thiên Bá bị giết quá nhanh, không ai nhìn thấy mặt đối phương, nhưng đối phương là một cao thủ dùng kiếm.”

Người bên dưới hần đáp.

“Cao thủ dùng kiếm, phu nhân cũng chết dưới tay cao thủ kiếm đạo, chẳng lẽ người giết Sở Thiên Bá và người giết phu nhân là một người.”

Nghe đến đây, sắc mặt Lạc Nhất Hồng trở nên nghiêm trọng.

“Bang chủ đã trở về chưa?”

Lạc Nhất Hồng sau đó hỏi.

“Bang chủ vẫn chưa trở về từ Chân Võ Viện, bang phái vẫn do Dương tổng quản chủ trì.”

Người bên dưới hần đáp.

“Tên Kinh Nhất kia thế nào rồi, hần không ở lại bang phái, cho dù Sở Thiên Bá chết thì những người kia cũng sẽ ra tay với hần, dù sao thì vẫn có rất nhiều người trung thành với Sở Thiên Bá, huống hồ họ còn muốn thể hiện cho người kế vị Sở Thiên Bá thấy.”

“Lôi Tam Hành ra tay, nhưng bị Kinh Nhất phản sát, sau khi phản sát thì Kinh Nhất giống như hoàn toàn biến mất!”

“Nhất định phải tìm ra tung tích của Kinh Nhất rồi bí mật truyền tin cho người của Sở Thiên Đường, tên Kinh Nhất này không thể sống sót đến ngày mai!”

“Sở Thiên Bá đã chết, Sở Thiên Đường sẽ sớm ra tay với Kinh Nhất, nếu hần không chết thì không thể lấy lại tiền trang và địa bàn mà ta chia cho hần được!”

Lạc Nhất Hồng lạnh lùng nói.

“Tuân lệnh!”

Người bên dưới nhận lệnh, cúi người đi ra khỏi đại sảnh.

Lạc Nhất Hồng cũng từ từ đứng dậy.

Ầm!

Người đi ra trước đó bị một lực lượng khổng lồ đánh bay vào trong, lao vào Lạc Nhất Hồng.

Ánh mắt Lạc Nhất Hồng ngưng tụ nắm chặt tay đánh ra một quyền.

Nắm tay bá đạo mang theo một cỗ chân khí màu tím.

Bóng người bay vào bị hấn một chưởng đánh bay, toàn thân cháy đen không còn rõ hình rõ dạng.

Sau đó ánh mắt hấn lạnh lùng nhìn về phía cửa.

Một người mặc đồ đen đeo mặt nạ từ bên ngoài đi vào.

Thấy người mặc đồ đen đi vào, Lạc Nhất Hồng đột nhiên lao tới vỗ một chưởng vỗ về phía mặt người mặc đồ đen.

Người đeo mặt nạ có ánh mắt lạnh lùng, giờ lòng bàn tay đánh ra một chưởng.

Ầm ầm!

Hai bàn tay va chạm, thân hình cả hai đồng thời lui lại.

Chỉ là thân hình người mặc đồ đen lùi lại có chút xa, áo đen trên người nổ tung, chân đạp mạnh xuống mặt đất mới ổn định được thân hình.

“Là ai!”

Lúc này có một giọng nói truyền ra, sau đó có thêm một người xuất hiện trong sân.

Vù!

Chỉ là một đạo lưu quang màu vàng kim bay ra.

Người vừa xuất hiện lập tức bị cắt cổ, chưa kịp phát ra tiếng thét đã ngã gục xuống đất.

“Thật to gan!”

Thấy vậy, thân hình Lạc Nhất Hồng đã rơi xuống sân, hấn lại giơ tay công kích người mặc đồ đen lần nữa, tốc độ cực nhanh, lòng bàn tay tràn ngập chân khí màu tím nóng bỏng.

“Liệt Diệm Phách Không Chương!”

Chân khí trong lòng bàn tay tạo thành phong bạo giáng xuống người mặc đồ đen, thanh thế vô cùng to lớn.

Hắn muốn giải quyết người mặc đồ đen trước mắt bằng một chương,

Vừa rồi giao thủ, hắn cảm nhận được cảnh giới của người mặc đồ đen thấp hơn mình.

Ánh mắt người mặc đồ đen lóe lên, cũng lao tới đánh ra một chương.

Lần này thân hình người mặc đồ đen bị chấn bay ngược, dưới mặt nạ có máu tươi tràn ra.

Chỉ là khi bay ngược ra ngoài, lưu quang vàng kim lại xuất hiện.

Thân hình Lạc Nhất Hồng hạ xuống vổ thêm một chương.

Hắn muốn chặn đạo lưu quang này lại.

Nhưng mà lưu quang dưới lòng bàn tay hắn lập tức tách làm đôi.

Đồng thời di chuyển vòng cung tránh thoát một chương, nháy mắt bay đến hai bên đầu hắn.

Ầm!

Đầu hắn lập tức bị đập vỡ.

Hai mắt trùng to, chết không nhắm mắt.

Hắn không thể ngờ rằng mình lại bị hai đạo lưu quang đập vỡ đầu.

Người mặc đồ đen giơ tay, hai đạo lưu quang rơi vào trong tay hắn, sau đó xoay người lập tức rời khỏi nơi đây.

Khi có thêm những người khác tiến tới, trên mặt đất chỉ còn Lạc Nhất Hồng đã chết vì võ đầu.